

Tên
đài

Đỉnh Linh

là em

Kiếp Liên Gũ Gốc

1. [Giới Thiệu](#)
2. [Chương 1](#)
3. [Chương 2](#)
4. [Chương 3](#)
5. [Chương 4](#)
6. [Chương 5](#)
7. [Chương 6](#)
8. [Chương 7](#)
9. [Chương 8](#)
10. [Chương 9](#)
11. [Chương 10](#)
12. [Chương 11](#)
13. [Chương 12](#)
14. [Chương 13](#)
15. [Chương 14](#)
16. [Chương 15](#)
17. [Chương 16](#)
18. [Chương 17](#)
19. [Chương 18](#)
20. [Chương 19](#)
21. [Chương 20](#)
22. [Chương 21](#)
23. [Chương 22](#)
24. [Chương 23](#)
25. [Chương 24](#)
26. [Chương 25](#)
27. [Chương 26](#)
28. [Chương 27](#)
29. [Chương 28](#)
30. [Chương 29](#)
31. [Chương 30](#)
32. [Chương 31](#)
33. [Chương 32](#)
34. [Chương 33](#)
35. [Chương 34](#)
36. [Chương 35](#)
37. [Chương 36](#)

38. [Chương 37](#)
39. [Chương 38](#)
40. [Chương 39](#)
41. [Chương 40](#)
42. [Chương 41](#)
43. [Chương 42](#)
44. [Chương 43](#)
45. [Chương 44](#)
46. [Chương 45](#)
47. [Chương 46](#)
48. [Chương 47](#)
49. [Chương 48](#)
50. [Chương 49](#)
51. [Chương 50](#)
52. [Chương 51](#)
53. [Chương 52](#)
54. [Chương 53](#)
55. [Chương 54](#)
56. [Chương 55](#)
57. [Chương 56](#)
58. [Chương 57](#)
59. [Chương 58](#)
60. [Chương 59](#)
61. [Chương 60](#)
62. [Chương 61](#)
63. [Chương 62](#)
64. [Chương 63](#)
65. [Chương 64](#)
66. [Chương 65](#)
67. [Chương 66](#)
68. [Chương 67](#)
69. [Chương 68](#)
70. [Chương 69](#)
71. [Chương 70](#)
72. [Chương 71](#)
73. [Chương 72](#)
74. [Chương 73](#)
75. [Chương 74](#)

- 76. [Chương 75](#)
- 77. [Chương 76](#)
- 78. [Chương 77](#)
- 79. [Chương 78](#)
- 80. [Chương 79](#)
- 81. [Chương 80](#)
- 82. [Chương 81](#)
- 83. [Chương 82](#)
- 84. [Chương 83](#)
- 85. [Chương 84](#)
- 86. [Chương 85](#)
- 87. [Chương 86](#)
- 88. [Chương 87](#)
- 89. [Chương 88](#)
- 90. [Chương 89](#)
- 91. [Chương 90](#)
- 92. [Chương 91](#)
- 93. [Chương 92](#)
- 94. [Chương 93](#)
- 95. [Chương 94](#)
- 96. [Chương 95](#)
- 97. [Chương 96](#)
- 98. [Chương 97](#)
- 99. [Chương 98](#)
- 100. [Chương 99](#)
- 101. [Chương 100](#)
- 102. [Chương 101](#)
- 103. [Chương 102](#)
- 104. [Chương 103](#)
- 105. [Chương 104](#)
- 106. [Chương 105](#)
- 107. [Chương 106](#)
- 108. [Chương 107](#)
- 109. [Chương 108](#)
- 110. [Chương 109](#)
- 111. [Chương 110](#)
- 112. [Chương 111](#)
- 113. [Chương 112](#)

114. [Chương 113](#)
115. [Chương 114](#)
116. [Chương 115](#)
117. [Chương 116](#)
118. [Chương 117](#)
119. [Chương 118](#)
120. [Chương 119](#)
121. [Chương 120](#)
122. [Chương 121](#)
123. [Chương 122](#)
124. [Chương 123](#)
125. [Chương 124](#)
126. [Chương 125](#)
127. [Chương 126](#)
128. [Chương 127](#)
129. [Chương 128](#)
130. [Chương 129](#)
131. [Chương 130](#)
132. [Chương 131](#)
133. [Chương 132](#)
134. [Chương 133](#)
135. [Chương 134](#)
136. [Chương 135](#)
137. [Chương 136](#)
138. [Chương 137](#)
139. [Chương 138](#)
140. [Chương 139](#)
141. [Chương 140](#)
142. [Chương 141](#)
143. [Chương 142](#)
144. [Chương 143](#)
145. [Chương 144](#)
146. [Chương 145](#)
147. [Chương 146](#)
148. [Chương 147](#)
149. [Chương 148](#)
150. [Chương 149](#)
151. [Chương 150](#)

152. [Chương 151](#)
153. [Chương 152](#)
154. [Chương 153](#)
155. [Chương 154](#)
156. [Chương 155](#)
157. [Chương 156](#)
158. [Chương 157](#)
159. [Chương 158](#)
160. [Chương 159](#)
161. [Chương 160](#)
162. [Chương 161](#)
163. [Chương 162](#)
164. [Chương 163](#)
165. [Chương 164](#)
166. [Chương 165](#)
167. [Chương 166](#)
168. [Chương 167](#)
169. [Chương 168](#)
170. [Chương 169](#)
171. [Chương 170](#)
172. [Chương 171](#)
173. [Chương 172](#)
174. [Chương 173](#)
175. [Chương 174](#)
176. [Chương 175](#)
177. [Chương 176](#)
178. [Chương 177](#)
179. [Chương 178](#)
180. [Chương 179](#)
181. [Chương 180](#)
182. [Chương 181](#)
183. [Chương 182](#)
184. [Chương 183](#)
185. [Chương 184](#)
186. [Chương 185](#)
187. [Chương 186](#)
188. [Chương 187](#)
189. [Chương 188](#)

190. [Chương 189](#)
191. [Chương 190](#)
192. [Chương 191](#)
193. [Chương 192](#)
194. [Chương 193](#)
195. [Chương 194](#)
196. [Chương 195](#)
197. [Chương 196](#)
198. [Chương 197](#)
199. [Chương 198](#)
200. [Chương 199](#)
201. [Chương 200](#)
202. [Chương 201](#)
203. [Chương 202](#)
204. [Chương 203](#)
205. [Chương 204](#)
206. [Chương 205](#)
207. [Chương 206](#)
208. [Chương 207](#)
209. [Chương 208](#)
210. [Chương 209](#)
211. [Chương 210](#)
212. [Chương 211](#)
213. [Chương 212](#)
214. [Chương 213](#)
215. [Chương 214](#)
216. [Chương 215](#)
217. [Chương 216](#)
218. [Chương 217](#)
219. [Chương 218](#)
220. [Chương 219](#)
221. [Chương 220](#)
222. [Chương 221](#)
223. [Chương 222](#)
224. [Chương 223](#)
225. [Chương 224](#)
226. [Chương 225](#)
227. [Chương 226](#)

- 228. [Chương 227](#)
- 229. [Chương 228](#)
- 230. [Chương 229](#)
- 231. [Chương 230](#)
- 232. [Chương 231](#)
- 233. [Chương 232](#)
- 234. [Chương 233](#)
- 235. [Chương 234](#)
- 236. [Chương 235](#)
- 237. [Chương 236](#)
- 238. [Chương 237](#)
- 239. [Chương 238](#)
- 240. [Chương 239](#)
- 241. [Chương 240](#)
- 242. [Chương 241](#)
- 243. [Chương 242](#)
- 244. [Chương 243](#)
- 245. [Chương 244](#)
- 246. [Chương 245](#)
- 247. [Chương 246](#)
- 248. [Chương 247](#)
- 249. [Chương 248](#)
- 250. [Chương 249](#)
- 251. [Chương 250](#)
- 252. [Chương 251](#)
- 253. [Chương 252](#)
- 254. [Chương 253](#)
- 255. [Chương 254](#)
- 256. [Chương 255](#)
- 257. [Chương 256](#)
- 258. [Chương 257](#)
- 259. [Chương 258](#)
- 260. [Chương 259](#)
- 261. [Chương 260](#)
- 262. [Chương 261](#)
- 263. [Chương 262](#)
- 264. [Chương 263](#)
- 265. [Chương 264](#)

- 266. [Chương 265](#)
- 267. [Chương 266](#)
- 268. [Chương 267](#)
- 269. [Chương 268](#)
- 270. [Chương 269](#)
- 271. [Chương 270](#)
- 272. [Chương 271](#)
- 273. [Chương 272](#)
- 274. [Chương 273](#)
- 275. [Chương 274](#)
- 276. [Chương 275](#)
- 277. [Chương 276](#)
- 278. [Chương 277](#)
- 279. [Chương 278](#)
- 280. [Chương 279](#)
- 281. [Chương 280](#)
- 282. [Chương 281](#)
- 283. [Chương 282](#)
- 284. [Chương 283](#)
- 285. [Chương 284](#)
- 286. [Chương 285](#)
- 287. [Chương 286](#)
- 288. [Chương 287](#)
- 289. [Chương 288](#)
- 290. [Chương 289](#)
- 291. [Chương 290](#)
- 292. [Chương 291](#)
- 293. [Chương 292](#)
- 294. [Chương 293](#)
- 295. [Chương 294](#)
- 296. [Chương 295](#)
- 297. [Chương 296](#)
- 298. [Chương 297](#)
- 299. [Chương 298](#)
- 300. [Chương 299](#)
- 301. [Chương 300](#)
- 302. [Chương 301](#)
- 303. [Chương 302](#)

- 304. [Chương 303](#)
- 305. [Chương 304](#)
- 306. [Chương 305](#)
- 307. [Chương 306](#)
- 308. [Chương 307](#)
- 309. [Chương 308](#)
- 310. [Chương 309](#)
- 311. [Chương 310](#)
- 312. [Chương 311](#)
- 313. [Chương 312](#)
- 314. [Chương 313](#)
- 315. [Chương 314](#)
- 316. [Chương 315](#)
- 317. [Chương 316](#)
- 318. [Chương 317](#)
- 319. [Chương 318](#)
- 320. [Chương 319](#)
- 321. [Chương 320](#)
- 322. [Chương 321](#)
- 323. [Chương 322](#)
- 324. [Chương 323](#)
- 325. [Chương 324](#)
- 326. [Chương 325](#)
- 327. [Chương 326](#)
- 328. [Chương 327](#)
- 329. [Chương 328](#)
- 330. [Chương 329](#)
- 331. [Chương 330](#)
- 332. [Chương 331](#)
- 333. [Chương 332](#)
- 334. [Chương 333](#)
- 335. [Chương 334](#)
- 336. [Chương 335](#)
- 337. [Chương 336](#)
- 338. [Chương 337](#)
- 339. [Chương 338](#)
- 340. [Chương 339](#)
- 341. [Chương 340](#)

- 342. [Chương 341](#)
- 343. [Chương 342](#)
- 344. [Chương 343](#)
- 345. [Chương 344](#)
- 346. [Chương 345](#)
- 347. [Chương 346](#)
- 348. [Chương 347](#)
- 349. [Chương 348](#)
- 350. [Chương 349](#)
- 351. [Chương 350](#)
- 352. [Chương 351](#)
- 353. [Chương 352](#)
- 354. [Chương 353](#)
- 355. [Chương 354](#)
- 356. [Chương 355](#)
- 357. [Chương 356](#)
- 358. [Chương 357](#)
- 359. [Chương 358](#)
- 360. [Chương 359](#)
- 361. [Chương 360](#)
- 362. [Chương 361](#)
- 363. [Chương 362](#)
- 364. [Chương 363](#)
- 365. [Chương 364](#)
- 366. [Chương 365](#)
- 367. [Chương 366](#)
- 368. [Chương 367](#)
- 369. [Chương 368](#)
- 370. [Chương 369](#)
- 371. [Chương 370](#)
- 372. [Chương 371](#)
- 373. [Chương 372](#)
- 374. [Chương 373](#)
- 375. [Chương 374](#)
- 376. [Chương 375](#)
- 377. [Chương 376](#)
- 378. [Chương 377](#)
- 379. [Chương 378](#)

- 380. [Chương 379](#)
- 381. [Chương 380](#)
- 382. [Chương 381](#)
- 383. [Chương 382](#)
- 384. [Chương 383](#)
- 385. [Chương 384](#)
- 386. [Chương 385](#)
- 387. [Chương 386](#)
- 388. [Chương 387](#)
- 389. [Chương 388](#)
- 390. [Chương 389](#)
- 391. [Chương 390](#)
- 392. [Chương 391](#)
- 393. [Chương 392](#)
- 394. [Chương 393](#)
- 395. [Chương 394](#)
- 396. [Chương 395](#)
- 397. [Chương 396](#)
- 398. [Chương 397](#)
- 399. [Chương 398](#)
- 400. [Chương 399](#)
- 401. [Chương 400](#)
- 402. [Chương 401](#)
- 403. [Chương 402](#)
- 404. [Chương 403](#)
- 405. [Chương 404](#)
- 406. [Chương 405](#)
- 407. [Chương 406](#)
- 408. [Chương 407](#)
- 409. [Chương 408](#)
- 410. [Chương 409](#)
- 411. [Chương 410](#)
- 412. [Chương 411](#)
- 413. [Chương 412](#)
- 414. [Chương 413](#)
- 415. [Chương 414](#)
- 416. [Chương 415](#)
- 417. [Chương 416](#)

- 418. [Chương 417](#)
- 419. [Chương 418](#)
- 420. [Chương 419](#)
- 421. [Chương 420](#)
- 422. [Chương 421](#)
- 423. [Chương 422](#)
- 424. [Chương 423](#)
- 425. [Chương 424](#)
- 426. [Chương 425](#)
- 427. [Chương 426](#)
- 428. [Chương 427](#)
- 429. [Chương 428](#)
- 430. [Chương 429](#)
- 431. [Chương 430](#)
- 432. [Chương 431](#)
- 433. [Chương 432](#)
- 434. [Chương 433](#)
- 435. [Chương 434](#)
- 436. [Chương 435](#)
- 437. [Chương 436](#)
- 438. [Chương 437](#)
- 439. [Chương 438](#)
- 440. [Chương 439](#)
- 441. [Chương 440](#)
- 442. [Chương 441](#)
- 443. [Chương 442](#)
- 444. [Chương 443](#)
- 445. [Chương 444](#)
- 446. [Chương 445](#)
- 447. [Chương 446](#)
- 448. [Chương 447](#)
- 449. [Chương 448](#)
- 450. [Chương 449](#)
- 451. [Chương 450](#)
- 452. [Chương 451](#)
- 453. [Chương 452](#)
- 454. [Chương 453](#)
- 455. [Chương 454](#)

- 456. [Chương 455](#)
- 457. [Chương 456](#)
- 458. [Chương 457](#)
- 459. [Chương 458](#)
- 460. [Chương 459](#)
- 461. [Chương 460](#)
- 462. [Chương 461](#)
- 463. [Chương 462](#)
- 464. [Chương 463](#)
- 465. [Chương 464](#)
- 466. [Chương 465](#)
- 467. [Chương 466](#)
- 468. [Chương 467](#)
- 469. [Chương 468](#)
- 470. [Chương 469](#)
- 471. [Chương 470](#)
- 472. [Chương 471](#)
- 473. [Chương 472](#)
- 474. [Chương 473](#)
- 475. [Chương 474](#)
- 476. [Chương 475](#)
- 477. [Chương 476](#)
- 478. [Chương 477](#)
- 479. [Chương 478](#)
- 480. [Chương 479](#)
- 481. [Chương 480](#)
- 482. [Chương 481](#)
- 483. [Chương 482](#)
- 484. [Chương 483](#)
- 485. [Chương 484](#)
- 486. [Chương 485](#)
- 487. [Chương 486](#)
- 488. [Chương 487](#)
- 489. [Chương 488](#)
- 490. [Chương 489](#)
- 491. [Chương 490](#)
- 492. [Chương 491](#)
- 493. [Chương 492](#)

- 494. [Chương 493](#)
- 495. [Chương 494](#)
- 496. [Chương 495](#)
- 497. [Chương 496](#)
- 498. [Chương 497](#)
- 499. [Chương 498](#)
- 500. [Chương 499](#)
- 501. [Chương 500](#)
- 502. [Chương 501](#)
- 503. [Chương 502](#)
- 504. [Chương 503](#)
- 505. [Chương 504](#)
- 506. [Chương 505](#)
- 507. [Chương 506](#)
- 508. [Chương 507](#)
- 509. [Chương 508](#)
- 510. [Chương 509](#)
- 511. [Chương 510](#)
- 512. [Chương 511](#)
- 513. [Chương 512](#)
- 514. [Chương 513](#)
- 515. [Chương 514](#)
- 516. [Chương 515](#)
- 517. [Chương 516](#)
- 518. [Chương 517](#)
- 519. [Chương 518](#)
- 520. [Chương 519](#)
- 521. [Chương 520](#)
- 522. [Chương 521](#)
- 523. [Chương 522](#)
- 524. [Chương 523](#)
- 525. [Chương 524](#)
- 526. [Chương 525](#)
- 527. [Chương 526](#)
- 528. [Chương 527](#)
- 529. [Chương 528](#)
- 530. [Chương 529](#)
- 531. [Chương 530](#)

- 532. [Chương 531](#)
- 533. [Chương 532](#)
- 534. [Chương 533](#)
- 535. [Chương 534](#)
- 536. [Chương 535](#)
- 537. [Chương 536](#)
- 538. [Chương 537](#)
- 539. [Chương 538](#)
- 540. [Chương 539](#)
- 541. [Chương 540](#)
- 542. [Chương 541](#)
- 543. [Chương 542](#)
- 544. [Chương 543](#)
- 545. [Chương 544](#)
- 546. [Chương 545](#)
- 547. [Chương 546](#)
- 548. [Chương 547](#)
- 549. [Chương 548](#)
- 550. [Chương 549](#)
- 551. [Chương 550](#)
- 552. [Chương 551](#)
- 553. [Chương 552](#)
- 554. [Chương 553](#)
- 555. [Chương 554](#)
- 556. [Chương 555](#)
- 557. [Chương 556](#)
- 558. [Chương 557](#)
- 559. [Chương 558](#)
- 560. [Chương 559](#)
- 561. [Chương 560](#)
- 562. [Chương 561](#)
- 563. [Chương 562](#)
- 564. [Chương 563](#)
- 565. [Chương 564](#)
- 566. [Chương 565](#)
- 567. [Chương 566](#)
- 568. [Chương 567](#)
- 569. [Chương 568](#)

570. [Chương 569](#)
571. [Chương 570](#)
572. [Chương 571](#)
573. [Chương 572](#)
574. [Chương 573](#)
575. [Chương 574](#)
576. [Chương 575](#)
577. [Chương 576](#)
578. [Chương 577](#)
579. [Chương 578](#)
580. [Chương 579](#)
581. [Chương 580](#)
582. [Chương 581](#)
583. [Chương 582](#)
584. [Chương 583](#)
585. [Chương 584](#)
586. [Chương 585](#)
587. [Chương 586](#)
588. [Chương 587](#)
589. [Chương 588](#)
590. [Chương 589](#)
591. [Chương 590](#)
592. [Chương 591](#)
593. [Chương 592](#)
594. [Chương 593](#)
595. [Chương 594](#)
596. [Chương 595](#)
597. [Chương 596](#)
598. [Chương 597](#)
599. [Chương 598](#)
600. [Chương 599](#)
601. [Chương 600](#)
602. [Chương 601](#)
603. [Chương 602](#)
604. [Chương 603](#)
605. [Chương 604](#)
606. [Chương 605](#)
607. [Chương 606](#)

- 608. [Chương 607](#)
- 609. [Chương 608](#)
- 610. [Chương 609](#)
- 611. [Chương 610](#)
- 612. [Chương 611](#)
- 613. [Chương 612](#)
- 614. [Chương 613](#)
- 615. [Chương 614](#)
- 616. [Chương 615](#)
- 617. [Chương 616](#)
- 618. [Chương 617](#)
- 619. [Chương 618](#)
- 620. [Chương 619](#)
- 621. [Chương 620](#)
- 622. [Chương 621](#)
- 623. [Chương 622](#)
- 624. [Chương 623](#)

THỜI ĐẠI ANH LINH, TA CMN THẬP LIÊN GIỮ GỐC

Tác giả: Bình Quả Cà Phê Vị
Thể loại: Dị Năng, Huyền Ảo
Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Giới Thiệu

Tên ta là **Bạch Du**, một **Siêu Năng Lực Gia**.

Năng lực của ta gọi là **Giữ Gốc Pháp Tắc**.

☆☆ **Mua đồ uống 10 lần, lần thứ 10 chắc chắn trúng thưởng thêm một chai.**

☆☆ **Trốn học 10 lần, lần thứ 10 chắc chắn không bị điểm danh.**

☆☆ **Chơi trò quay số 10 lần, lần cuối chắc chắn trúng độc đắc.**

Nghe thì có vẻ chỉ là một trò đùa của số phận... cho đến một ngày, ta bị xe đâm. **Lần thứ 10.**

Vận mệnh nghiêng ngả.

Đây không còn là một trò may rủi nữa—**mà là một quy tắc không thể thay đổi.**

□ **Những giả thuyết điên rồ từ độc giả:**

□ **Main mà chơi cầu cơ hay triệu hồi quỷ, lần thứ 10 chắc chắn thành công.** Huyền Huyền hóa thành Linh Dị.

□ **Ngủ với ai đó 10 lần, lần thứ 10 chắc chắn có con.** Để 10 đứa, đứa thứ 10 có thiên tư vô địch, khả năng thành Thánh. Huyền Huyền biến thành Đa Tử Đa Phúc.

□ **Nếu có thể viết lại cuộc đời ai đó 10 lần, lần cuối cùng chắc chắn thay đổi được quá khứ và thực tại.** Một sức mạnh nghịch thiên, viết lại cả dòng thời gian.

Nghe có vẻ bá đạo đúng không? Nhưng một khi đã bị cuốn vào vòng xoáy này, **mọi sự lựa chọn đều có cái giá của nó.**

□ **Ảnh Giới:**

□ **Bóng Ma Khu – Rơi Xuống Khu – Sụp Đổ Khu – ...**

□ **Những bản nhạc gợi cảm hứng trong truyện:**

- 1. Scarborough Fair**
- 2. Take the Journey (Honkai Star Rail)**
- 3. Trở Về Quá Khứ – Jay Chou**
- 4. Beethoven Piano Sonata “Pathétique” No.8**
- 5. Mariage d’Amour (Mộng Trung Hôn Lễ)**
- 6. Ia! Ia! Cthulhu Fhtagn (Rock)**
- 7. Call of Silence**

Chương 1

DTV EBOOK

Chương 1: Sáng Sớm Tốt Lành, Giữ Gốc Chắc Chắn
Tháng năm, thời tiết dần dần trở nên oi bức.

Bạch Du bước vào một quầy bán đồ ăn vặt, mở tủ lạnh, lấy ra một chai hồng trà lạnh. Hắn thuận tay mở nắp, ngửa đầu uống một hơi.

“Bao nhiêu tiền?”

“Bốn đồng.”

Cậu thanh niên trông quán vẫn dán mắt vào điện thoại di động, không thèm ngẩng đầu lên, lười biếng đáp.

Bạch Du định lấy điện thoại ra trả tiền, nhưng khi lật nắp chai nhìn thoáng qua, hắn chợt nhếch miệng cười: “Trúng thưởng... A, đây là lần thứ mười ta mua đồ uống rồi đây.”

Cậu trông quán nhận lấy nắp chai xem qua, hơi nhú mào: “Vận khí cũng không tệ a. Người muốn lấy thêm một chai hay là miễn phí chai này?”

Bạch Du quét mã trả tiền: “Lấy thêm một chai đi.”

“Tự mình lấy đi.”

Cậu trông quán lại cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại, tập trung tinh thần, mắt dán chặt vào màn hình đang nhấp nháy ánh sáng rực rỡ. Trong miệng lẩm bẩm như đang cầu khẩn thần linh, không khác gì học sinh tra điểm thi đại học:

“Ra đi, ra đi...!”

Rồi đột nhiên, hắn vỗ mạnh lên đùi, ôm đầu đầy tuyệt vọng:

“Thảo! Lại không ra! Chết tiệt, trò chơi này đến cái giữ gốc cũng không có!”

Bạch Du cầm chai nước xong, tiện mắt liếc qua màn hình điện thoại đối phương, hơi nhú mày:

“Anh Linh Biên Niên Sử?”

Cậu trông quán hậm hực vứt điện thoại sang một bên, uống một ngụm trà lạnh, mặt mũi đầy thất vọng:

“Chứ còn gì nữa, trò này gần đây hot lắm, ta nạp cả tuần lương vào rồi mà vẫn không ra hàng ngon. Cảm giác chẳng khác nào đánh bạc, ngay cả cơ chế giữ gốc cũng không có. Đừng nói tới hiếm có năm sao, ngay cả bốn sao cũng keo kiệt không cho!”

Bạch Du bật cười:

“Nói chính xác thì nó còn tệ hơn đánh bạc. Đánh bạc ít ra còn có lúc thắng lúc thua, trò này chỉ toàn thua.”

Hắn nhấp một ngụm hồng trà, ánh mắt hứng thú:

“Ngũ tinh ta không chắc, nhưng tứ tinh thì ta có thể rút được một cái. Nếu không để ta thử xem?”

Cậu trông quán nửa tin nửa ngờ nhìn hắn:

“Thật hả? Đây là trò chơi thuần túy dựa vào vận may, ta còn chút đá quý tồn đây. Nếu người rút được, ta tặng người một gói 555!”

“Không cần, ta không hút thuốc.”

Bạch Du cầm lấy điện thoại, không làm bất cứ nghi thức cầu khẩn nào, cũng chẳng niệm thần chú hay dùng huyền học. Hắn chỉ đơn giản nhấn nút rút thẻ, thậm chí không thèm nhìn hiệu ứng xoay thẻ.

Cậu trông quán ôm mặt, cảm thấy bó tay thật rồi.

Hắn không cầu thần khẩn Phật, không lắc điện thoại lấy may, không thử đổi vị trí may mắn... Thế này mà đòi ra hàng ngon sao?

Nhưng ngay khi hắn đang định lên tiếng châm chọc, màn hình đột nhiên lóe lên ánh vàng rực rỡ.

Toàn bộ hiệu ứng xuất hiện vô cùng hoa lệ, ánh sáng chói mắt như muốn làm lóa mắt hắn.

“Ơ???”

Cậu trông quán trưng lớn mắt, không dám tin vào những gì mình vừa thấy. Ngay sau đó, hắn hét âm lên như phát điên:

“Ngọa tào*! Ra rồi! Ra rồi! Ngũ tinh thật luôn!!!”

(*Ngọa tào: Một cách chửi thề phổ biến trong tiếng Trung, tương đương với “WTF” trong tiếng Anh.)

Bạch Du thản nhiên trả điện thoại lại cho hắn:

“Ta vốn chỉ tính toán rút một cái tứ tinh... Không ngờ lại ra ngũ tinh. Xem ra lần trước giúp lão Dương rút thẻ đã đem đao* rồi.”

(*Đem đao: Nghĩa là chịu vận đen trước để người sau có vận may tốt hơn.)

Cậu trông quán như vừa nhặt được bảo vật, mặt mày hưng phấn đến đỏ bừng:

“Ca à, hôm nay ta thật sự mở rộng tầm mắt! Người đúng là Âu Hoàng*! Đại lão vận may!”

(*Âu Hoàng: Một thuật ngữ trong giới game gacha, chỉ người có vận may siêu cấp.)

Bạch Du phát tay cười nhạt:

“Đừng, đừng! Ta không phải Âu Hoàng, người có vận may quá tốt đều không thọ đâu.”

“Người tiếp tục chơi đi, ta đi trước đây.”

“Ấy, ngài đi thông thả!”

Rời khỏi cửa hàng, Bạch Du đứng bên đường chờ xe buýt.

Hắn mở một chai trà mật ong, lật nắp bình ra, nhìn thấy dòng chữ đen in phía dưới nắp:

“Tạ ơn ân hạnh chiếu cố.”

“Chai đầu tiên... Không trúng.”

Hắn khẽ lắc đầu, nhưng vẻ mặt vẫn điềm nhiên như không.

Đây không đơn giản chỉ là mua đồ uống.

Khi còn nhỏ, mỗi lần giúp người nhà mua vé số cào, chín tám đầu tiên đều không trúng, nhưng đến tám thứ mười chắc chắn sẽ có thưởng.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, hắn đã phát hiện ra một quy luật bất thường vẫn luôn đi theo cuộc đời mình.

Chín lần đầu tiên có thể trượt, nhưng lần thứ mười chắc chắn sẽ trúng!

Bạch Du biết rất rõ, hắn không phải người bình thường.

Hắn là một siêu năng lực giả.

Dù năng lực này không phải chủ động, mà là bị động.

Hồi cấp 2, hắn từng nghĩ rất lâu về cách sử dụng và đặt tên cho năng lực của mình. Mãi đến khi lên cấp 3 tiếp xúc với game gacha, hắn mới quyết đoán đặt tên nó là:

“Giữ Gốc Chắc Chắn.”

Không phải kiểu “thập liên giữ gốc” dựa vào vận may hay ý chí cá nhân, mà là chắc chắn, tuyệt đối giữ gốc.

Chương 2

DTV EBOOK

Ví dụ như thi cử, chín kỳ kiểm tra trước có thể không chắc chắn, nhưng đến lần thứ mười, nội dung đề thi nhất định sẽ là thứ hần đã học, có thể dễ dàng đạt điểm cao.

Học lực của hần không xuất sắc, trong lớp cũng chẳng lọt vào top 10, nhưng nhờ vào năng lực này, thi thoảng hần vẫn có thể đứng nhất hoặc nhì toàn khối.

Vận may ư?

Không.

Đây là định luật.

Nhưng cách làm này quá mức dễ thấy. Từ năm cấp hai, Bạch Du đã quyết định ẩn giấu năng lực “giữ gốc” của mình, bởi nếu để lộ quá rõ ràng thì sẽ rất dễ bị người khác nghi ngờ. Chính vì vậy, mỗi khi trải qua mười kỳ kiểm tra, hần đều phải cẩn thận điều chỉnh điểm số một cách tinh vi.

Đến khi lên cấp ba, hần thỉnh thoảng sẽ nâng thành tích lên đến top 10 trong lớp, sau đó căn cứ vào số lần thi trước đó để tính toán thật chính xác. Hần cố ý “né” các bài kiểm tra quan trọng, đợi đến lần thứ mười, dồn tất cả vào kỳ thi đại học.

Nếu không phải lo sợ bị nghi ngờ gian lận, hần hoàn toàn có thể giành danh hiệu Trạng Nguyên toàn tỉnh —ép xác suất chính xác đến 99% thực sự quá dễ dàng!

Cuối cùng, trong kỳ thi đại học, hần đạt thành tích xuất sắc, đỗ vào một trường đại học trọng điểm của tỉnh, xem như hoàn thành một cột mốc quan trọng trong cuộc đời.

Đây có thể xem là một ví dụ điển hình về việc tận dụng siêu năng lực để xây dựng nền tảng thành công.

Thế nhưng, thứ năng lực “giữ gốc” này lại tồn tại một mặt trái vượt quá cả sức tưởng tượng của hẳn.

Ví dụ như sự kiện cướp ngân hàng đầu năm nay.

Xác suất gặp phải cướp ngân hàng nhỏ đến mức nào, người bình thường ai cũng rõ ràng—cả đời chưa chắc đã gặp một lần. Nhưng hẳn thì lại gặp rồi.

Hôm đó, trong ngân hàng có tổng cộng ba tên cướp, trên tay cầm súng ống đầy đủ. Toàn bộ khách hàng trong sảnh đều không dám động đậy.

Ngay lúc đó, một trong ba tên cướp vừa bước đi vừa quát tháo, không ngờ trượt chân một phát, súng trong tay hẳn ta văng thẳng vào người Bạch Du!

Khoảnh khắc ấy, Bạch Du chỉ có một suy nghĩ duy nhất:

Lần này tiêu rồi.

Muốn yên ổn rời đi cũng không được nữa.

Không chút do dự, hẳn chớp lấy khẩu súng, lập tức siết cò phản kích.

Nhưng...

“Cạch!”

Không có phát súng nào vang lên.

Khẩu súng trong tay hẳn lập tức vỡ tan từng mảnh, hơn nữa bên trong hoàn toàn không có đạn!

Ngay lúc này, nhân viên bảo vệ cũng kịp phản ứng lại. Hóa ra súng của bọn cướp chỉ là đồ giả!

Đám khách nam trong đại sảnh lập tức xông lên, vớ ghế đập tới tấp, chỉ trong chớp mắt đã khống chế gọn cả ba tên cướp.

Khi cảnh sát đến nơi, mọi chuyện đã kết thúc.

Cuối cùng, Bạch Du còn nhận được bằng khen “thấy việc nghĩa hăng hái làm”, kèm theo tiền thưởng 20.000 tệ từ chính quyền thành phố.

Nhưng... số tiền này không hề khiến hần vui vẻ.

Bởi vì trong lòng hần lúc này đầy dấu chấm hỏi.

Hần bắt đầu suy nghĩ lại về toàn bộ sự việc.

Do công việc của người nhà, từ năm cấp hai, hần mỗi tháng đều phải cùng người thân đi gửi tiền tiết kiệm. Đến khi lên đại học, số lần đi ngân hàng mới giảm xuống, nhưng dịp nghỉ đông năm nay, hần lại vô tình đi cùng người nhà và đụng ngay vụ cướp này.

Sự trùng hợp này... có đáng nghi quá không?

Xét về kết quả, chuyện này có vẻ là chuyện tốt.

Nhưng điểm làm Bạch Du băn khoăn là... nó quá tốt rồi!

Hần không thể không nghi ngờ rằng:

Có khi nào... đây chính là do năng lực “giữ gốc” của mình phát động?

Trước đây, khi đi ngân hàng làm giao dịch, hần cũng từng nhận được các món quà nhỏ bất ngờ, như lịch năm mới, sổ tiết kiệm kèm tiền lãi cao, thậm chí có lần còn mua được trái phiếu quốc gia có lãi suất cực tốt.

Những chuyện như vậy xảy ra nhiều lần, nhưng vì phần lớn chỉ là quà nhỏ, hần chưa từng để tâm hay tính toán kỹ số lần đi ngân hàng.

Nhưng lần này thì khác.

Sau khi tra hỏi người nhà và tính toán lại số lần, hần bỗng nhiên bừng tỉnh!

Hôm đó chính là lần thứ một trăm hần bước chân vào ngân hàng này!

Và thế là, phát động “giữ gốc một trăm lần”!

Kết quả là... một vụ cướp ngân hàng.

Nhận ra điều này, Bạch Du lập tức cảm thấy vô cùng xui xẻo.

Hắn chưa từng nghĩ rằng siêu năng lực của mình lại có hiệu lực ở cả những tình huống như thế này.

Đây không còn là giữ gốc bình thường nữa, mà là...

“Đại giữ gốc!”

Ý nghĩa của nó là gì?

Nếu “mười lần giữ gốc” sẽ đảm bảo lần thứ mười mang lại kết quả tốt, thì...

“Một trăm lần giữ gốc” sẽ mang lại thứ gì?

Không thể đoán trước được!

Lý thuyết thì năng lực này luôn mang lại vận may, nhưng cách thức mà nó mang lại chưa chắc đã là điều mà hắn mong muốn.

Giả sử trong vụ cướp ngân hàng hôm đó, nếu hắn không bóp cò, hoặc nếu như khẩu súng kia thực sự có đạn, thì hậu quả sẽ ra sao?

Quan trọng hơn, hôm đó hắn đi cùng đường tử, mà nàng ấy còn đang mang thai!

Nếu xảy ra chuyện gì, thì hắn sẽ là kẻ có lỗi lớn nhất.

Chương 3

DTV EBOOK

Từ ngày đó, Bạch Du đã hoàn toàn nhận thức được rằng:

“Giữ gốc” là một thanh kiếm hai lưỡi.

Nó có thể giúp hắn có được điều tốt, nhưng nó cũng có thể gây ra chuyện mà hắn không thể kiểm soát.

Nếu đây là một kỹ năng chủ động, hắn chắc chắn sẽ tắt nó đi, chỉ khi nào cần thiết mới dùng đến.

Nhưng đáng tiếc... nó không phải!

Vì thế, trước khi tốt nghiệp đại học, bất chấp sự phản đối của hơn hai mươi người thân, hắn rời khỏi Nam Đô, chuyển đến Bành Thành để tìm việc làm.

Bề ngoài, hắn nói rằng muốn đến thành phố lớn để tìm kiếm cơ hội phát triển.

Nhưng thực chất, hắn chỉ muốn tránh xa người nhà, tránh mang đến phiền phức cho họ.

Tiện thể... cũng tránh luôn chuyện bị ép xem mắt!

Dựa theo quy tắc “giữ gốc”, nếu hắn liên tục xem mắt mười lần, lần thứ mười chắc chắn sẽ gặp được cô gái toàn diện phù hợp với thẩm mỹ và quan điểm của hắn.

Còn nếu hắn kiên trì từ chối đủ chín lần, vậy thì đến lần thứ một trăm, hắn chắc chắn sẽ gặp được bạn đời chân chính, định mệnh của cuộc đời hắn.

Nghe có vẻ tuyệt vời.

Nhưng thực tế thì...

Nó tuyệt vời đến mức đáng sợ.

Bạch Du không thể phủ nhận rằng hắn cũng có một chút mong chờ, nhưng...

Nếu ngay cả tình yêu cũng bị “giữ gốc” chi phối, thì nhân sinh của hắn chẳng phải đã quá hoàn hảo rồi sao?

Mà một cuộc đời hoàn hảo như vậy... không có chút nào thú vị cả.

Bạch Du không tin vào số phận.

Vậy nên hắn bắt đầu tự mình khiêu chiến với chính năng lực của bản thân.

Hắn thử đi tìm đối tượng hẹn hò, thử phá vỡ quy tắc “giữ gốc”, thử để vận mệnh tự do quyết định.

Nhưng...

Kết quả thảm hại có thể tưởng tượng được.

Mọi chuyện đều kết thúc trong thất bại.

Dần dần, hắn cũng buông xuôi.

Cũng như những lần trước, hắn lại quay về con đường cũ, tiếp tục dựa vào quy tắc “Thập liên giữ gốc” như một cách duy nhất để nắm chắc số phận.

Lần này, hắn quyết định trở về quê một chuyến, chủ yếu để đối phó với chuyện bị gia đình thúc giục kết hôn.

Dù sao thì cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, chuyện nhân sinh đại sự cũng đến lúc phải suy tính một chút.

Bạch Du đứng bên trạm xe buýt, đợi chuyến xe sắp tới.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống gương mặt hắn một cách lười biếng.

Vươn vai một cái, hắn nheo mắt, khe khẽ cười:

“Tương lai... vẫn còn rất sáng sủa a.”

Xe buýt chậm rãi dừng lại, cửa xe mở ra.

Ngay lúc hần chuẩn bị bước lên xe, một chiếc xe tải bất ngờ lao đến.

(Dịch giả: Truck-kun đã tìm thấy mục tiêu)

Ánh nắng phản chiếu qua kính xe buýt, phản xạ thành một luồng sáng cực mạnh, làm chói mắt tài xế xe tải.

Trong tích tắc, tài xế bị hoa mắt, nhất thời mất khả năng phán đoán, vô thức nghĩ rằng phía trước có chướng ngại vật.

Theo bản năng, hần đạp phanh gấp, đồng thời bẻ mạnh tay lái sang một bên!

Lốp xe gào thét.

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, theo sát là tiếng kim loại va chạm nặng nề.

“RẦM!!!”

Xe tải mất kiểm soát, đâm sầm vào xe buýt.

Tất cả xảy ra chỉ trong một nháy mắt.

Bạch Du bị tầm nhìn của xe buýt che khuất, hần hoàn toàn không nhìn thấy chiếc xe tải lao tới từ phía bên kia.

Đến khi nhận ra có điều gì đó không đúng, mọi thứ đã quá muộn.

“KÉT——!!!”

Tiếng còi xe hỗn loạn, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, kèm theo tiếng hét của người qua đường.

Sắt thép vụn vụn.

Pha lê vỡ vụn.

Một khoảnh khắc dưới ánh mặt trời, toàn bộ thế giới trước mắt hần... chìm trong sắc đỏ.

Bạch Du ngã xuống đất.

Mọi thứ trước mắt hắn đều mờ mịt, tai ù đặc, đầu óc trống rỗng.

Trước khi ý thức hoàn toàn rơi vào bóng tối, một suy nghĩ cuối cùng lóe lên trong đầu hắn:

“Đây... hắn là lần thứ mười ta gặp tai nạn giao thông.”

“Hóa ra, ‘thập liên giữ gốc’ tai nạn xe cộ là như thế này sao?”

Hắn cười khổ.

Rồi... nhắm mắt lại.

Chưa đầy mười mét bên ngoài quầy bán đồ ăn vặt, cậu trông quán vội vã lao ra, định chạy tới cứu người.

Nhưng khi vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người hắn sồn da gà.

Hắn nhìn thanh niên vừa mới giúp mình rút ra một nhân vật năm sao, giờ đây lại đang nằm trong vũng máu, sinh cơ đã tan biến hoàn toàn.

Trong đầu hắn chỉ còn văng vẳng lại câu nói cuối cùng của đối phương trước khi rời đi:

“Âu Hoàng tuổi thọ rất ngắn a.”

Hóa ra... hắn nói thật.

Hồi sinh?

Trần nhà màu trắng xa lạ.

Ngoài cửa sổ, cành cây đong đưa, tạo ra những tiếng xào xạc khe khẽ.

Bạch Du chậm rãi mở mắt.

Trước mắt hắn là một lớp học.

Bàn gỗ.

Sách vở.

Bảng đen.

Phấn viết.

Tiếng bước chân.

Tiếng cười nói.

Tiếng lật sách.

Tiếng bút chạm giấy.

Không khí vương đầy mùi mực bút và sách vở, lẫn với một chút hương thơm nhẹ của nước hoa.

Một bàn tay vươn tới, nhẹ nhàng lắc lư trước mắt hắn.

“Tỉnh chưa? Hoàn hồn rồi?”

Ngay sau đó, một gương mặt thiếu nữ xinh đẹp, đầy ngây ngô bất ngờ xuất hiện trước mặt hắn.

Nàng chống cằm lên sách, nghiêng đầu khẽ cười:

“Người có mơ thấy ta không?”

Chương 4

DTV EBOOK

Nàng cúi người sát lại gần hơn, đôi mắt trong veo như biết nói, ánh nhìn tĩnh lặng như một nhánh liễu phất qua mặt nước.

Bạch Du nhìn chăm chú vào nàng, lại nhìn sang lớp học xa lạ này.

Hắn... sững sờ.

Một khắc trước, đầu óc hắn vẫn còn ở hiện trường vụ tai nạn giao thông.

Nhưng bây giờ...

Hắn đã quay về cấp ba?

Một câu hỏi ngốc nghếch nảy ra trong đầu.

Sau vài giây trầm mặc, suy nghĩ chậm chạp bắt đầu kết nối lại với nhau.

“Thập liên giữ gốc” tai nạn giao thông...

... hóa ra là thế này sao?”

Tin xấu: Người đã chết.

Tin tốt: Có giáp hồi sinh.

Tin xấu: Điểm phục sinh không đúng.

Tin tốt: Trẻ ra.

Tin xấu: Chỉ trẻ đi một chút xíu, mà nơi này là... cấp 3.

Tin tốt: Có một nữ hài xinh đẹp ngồi bàn trước.

Tin xấu: Ta không nhớ bất cứ thứ gì...

Bạch Du mở mắt, hai con ngươi trống rỗng, ngơ ngác nhìn phong cảnh xa lạ trước mặt. Đầu óc ong ong

như bị ai đó đập búa, ý thức mơ màng, cả người cứ như vừa bị xe tải đâm qua.

Có lẽ do di chứng của việc trùng sinh, hắn cảm thấy thân thể không ổn lắm, không quen chút nào. Cảm giác như có thứ gì đó xa lạ đang cưỡng ép chui vào đầu hắn, giống như có một bộ phim tua nhanh đang chạy trong não vậy.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ lạnh như băng nhẹ nhàng áp lên trán hắn, thử độ nóng.

“Người không sao chứ?”

Giọng nói mềm mại vang lên.

Một nữ hài tóc dài khẽ nghiêng đầu, đôi mắt lo lắng nhìn hắn, dịu dàng hỏi:

“Nhìn người có vẻ ngủ đến hồ đồ luôn rồi. Biết bây giờ là mấy giờ không?”

Nàng giơ một ngón tay ra trước mặt hắn, đừng đưa qua lại.

Trên người nàng có một mùi hương nhàn nhạt của uất kim hương, khiến lòng người bất giác thư thái.

Thật sự là một mỹ nữ...

Đời trước, trong đám bạn đồng lứa của Bạch Du, căn bản không tìm được nữ hài nào xinh đẹp thế này. Đừng nói tiếp xúc gần gũi, chỉ cần đứng chung một không gian cũng là chuyện xa vời.

Mặc dù hắn là một siêu năng lực giả, nhưng phương diện tình duyên lại thâm vô cùng. Hắn luôn cảm giác mình bị động giữ gông (chưa từng yêu), đến mức muốn yêu cũng phải mất đến chín lần thử nghiệm mới tìm được bạn gái phù hợp. Nghĩ tới khoản tiêu hao tinh thần khổng lồ này, hắn quả quyết chọn con đường “trí giả không rơi vào bể tình”.

Nhưng bây giờ thì khác...

Hắn bị một cú trùng sinh thần thánh đá bay về thời cấp 3. Cảm giác cứ như vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng dài, thoáng chốc trở về mười năm trước.

Dù vậy, hắn vẫn là một người trưởng thành về tâm lý. Chỉ mất mấy giây, Bạch Du nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lùi về phía sau một chút để tránh đi bàn tay đang chạm vào trán mình.

Hắn dò xét hỏi:

“Người là...?”

Thiếu nữ chớp mắt, nghiêng đầu suy nghĩ, ngón tay chạm vào cằm một cách tinh nghịch.

“Người thực sự ngủ đến lúc lú lẫn luôn rồi sao?”

Ánh mắt nàng lộ ra vài phần trêu chọc.

“Hay là...” Nàng kéo dài giọng, cười như không cười, “Người mơ thấy thứ gì ghê gớm lắm, nên muốn diễn một màn mất trí nhớ cho thú vị?”

Nàng chấp tay sau lưng, lui về sau nửa bước, nụ cười dưới ánh nắng càng trở nên rạng rỡ. Hai lúm đồng tiền trên má làm khuôn mặt nàng càng thêm phần đáng yêu.

“Nhưng mà... ta cũng không ghét kiểu diễn xuất bất ngờ như này đâu ~”

Nàng làm bộ ho nhẹ, trịnh trọng nói:

“Như vậy, dựa theo kịch bản mất trí nhớ sau khi ngủ dậy, ta phải nói câu gì đây?”

Nàng ngừng lại một chút, sau đó làm bộ nghiêm túc, nghiêng đầu chào hắn:

“Người khỏe không? Lần đầu gặp mặt!”

“Ta là Tô Nhược Ly. Hãy nhớ kỹ tên ta, đừng có gọi nhầm! Nếu không, ta sẽ có cảm xúc nhỏ đó nha ~”

Bạch Du: “.....”

Bị trêu rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, hẳn bị trêu rồi.

Với tâm lý của một người đàn ông đã qua tuổi hai mươi, Bạch tiên sinh giờ phút này cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn một nhịp. Cảm giác này giống như lén lút mò vào sân nhà người khác trộm đồ, nhưng không biết gia chủ đang đứng ngay sau lưng...

Cô nương này là chuyện gì xảy ra vậy? Sao nàng ấy lại hiểu cách chơi thế này chứ...

Ngay lúc Bạch Du còn đang hoảng loạn nội tâm, tiếng chuông bất chợt vang lên.

Một lão sư mặc áo sơ mi ngắn tay, bước chân ổn định, đúng giờ tiến vào phòng học.

“Lên lớp nào! Tất cả ổn định chỗ ngồi!”

Tô Nhược Ly nháy mắt với Bạch Du một cái rồi nhanh chóng quay về chỗ ngồi, ngay phía trước hắn.

Lúc này, Bạch Du mới dời ánh mắt khỏi nữ hài đáng yêu kia, bắt đầu quan sát xung quanh, để ý đến bố cục trong lớp học.

Là một người thuộc thế hệ 9x, trong ký ức của Bạch Du, cấp 3 là khoảng thời gian học sinh chen chúc như cá hộp. Một lớp học nhồi nhét sáu, bảy chục người, bốn dãy bàn, mỗi bàn hai người, không khí chẳng khác gì chiến trường thi cử.

Thế nhưng, lớp học này lại chỉ có hơn ba mươi học sinh, không gian rộng rãi, bàn ghế tách biệt, mỗi bàn một người, không có kiểu ngồi chung bàn như trong trí nhớ của hắn.

Chương 5

DTV EBOOK

Hơn nữa, bàn học ở đây còn được cố định xuống đất bằng khung thép và tấm gỗ, khác hoàn toàn so với hồi cấp 3 của hần. Khi đó, học sinh phải tự mang bàn ghế, trường học chỉ phụ trách bán buôn rồi thu tiền. Đến khi tốt nghiệp, mỗi người lại phải vác bàn ghế về nhà, cực kỳ phiền phức.

Thời đại này... có chút khác biệt nha.

Bạch Du cau mày suy nghĩ. Rốt cuộc hần đã xuyên đến thời đại nào? Nhìn vào kiến trúc và trình độ khoa học kỹ thuật xung quanh, hần đoán đây ít nhất là sau năm 2015.

Vậy tức là hần không trùng sinh, mà chỉ mượn xác hoàn hồn?

Cũng may, ngôn ngữ vẫn là tiếng Trung, sách vở cũng dùng chữ Hán, hần có thể hiểu.

Bạch Du thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần còn ở Trung Quốc, mọi thứ đều dễ xử lý. Giờ chỉ cần xác nhận xem đây là niên đại nào, địa phương nào...

Ngay lúc hần đang mãi suy nghĩ, bỗng nhiên một tiếng cộp vang lên, chủ nhiệm lớp vỗ bàn, thu hút sự chú ý của cả lớp.

“Tất cả nhớ hôm nay là ngày gì rồi chứ?”

“Hôm nay là ngày Khải Linh thức tỉnh!”

“Mỗi học sinh sẽ trải qua ba lần Khải Linh trong năm thứ ba cấp 3. Thành công Khải Linh sẽ mang lại vô số lợi ích cho tương lai!”

“Hãy nắm bắt cơ hội này, giữ vững tâm thái, dù thành công hay thất bại cũng không được kiêu ngạo hay nản chí!”

Chủ nhiệm lớp trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, chân mày nhíu chặt, toát ra uy nghiêm.

Chỉ có điều...

Nghi thức Khải Linh?

Đó là cái gì?

Bạch Du hoàn toàn mờ mịt.

Nghe cái tên thì có vẻ oai phong lẫm liệt, nhưng biết đâu lại chỉ là một kiểu lễ nghi như “Học viện Khổng Tử” với mấy màn hành lễ trình trọng thì sao?

Bạch Du lặng lẽ suy ngẫm, cảm thấy cũng không phải không thể chấp nhận.

Lúc này, chủ nhiệm lớp cầm danh sách lớp lên, nghiêm giọng:

“Tất cả theo ta, nhớ xếp hàng theo số thứ tự!”

Nói xong, thầy xoay người bước ra cửa.

Cả lớp cũng lục tục đứng dậy, nối đuôi nhau đi theo.

Bạch Du nhìn xuống sách vở, cố tìm xem số thứ tự của mình nhưng chẳng thấy đâu.

Ngay lúc đó, một thiếu niên tóc húi cua vỗ mạnh lên vai hắn, cười ha ha:

“Ngơ cái gì vậy, U Cục! Đi nhanh lên!”

Note: “U cục” (愚木疙瘩) là một cách gọi mang ý nghĩa hài hước, thường dùng để chỉ người chậm chạp, đần độn, hoặc phản ứng không nhạy bén. Nó có thể dịch thành “đần gỗ”, “chậm tiêu”, “đần độn” hoặc “khúc gỗ góc gềnh” tùy theo ngữ cảnh.

Vừa nói, hắn vừa đẩy nhẹ Bạch Du một cái.

“Người chẳng phải mong chờ nghi thức Khải Linh lâu rồi sao? Sao đến lúc mấu chốt lại dần ra thế này?”

Bạch Du không chán ghét kiểu quen thuộc như thế này, nhưng nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

May mà Tô Nhược Ly đứng trước đã tỉnh ý nhận ra vấn đề, nàng quay đầu lại, khẽ nhẩm hai chữ:

“Muội một.”

Đồng thời, nàng còn giơ tay làm ký hiệu, xác nhận lại cho chắc.

Bạch Du lập tức thả lỏng, đỡ mắt công phải hỏi han người khác.

Hắn ôm quyền, nghiêm túc nói:

“Đa tạ.”

Tô Nhược Ly cong khóe môi, ném cho hắn một cái nháy mắt nghịch ngợm.

Bạch Du nhanh chóng xếp hàng vào vị trí thứ 11. Thiếu niên húi cua vừa rồi xếp ngay sau hắn, số 12, tên là Khổng Văn.

Lúc này không để ý, giờ nghe mọi người gọi nhau, hắn mới biết tên đối phương.

Dù đã trùng sinh, nhưng Bạch Du không hề có ký ức nguyên bản. Hiện tại, hắn chỉ có thể cố gắng đi theo dòng chảy của ngày hôm nay, đợi đến tối về nhà mới tìm hiểu tình hình cụ thể.

Mặc dù... hắn còn chẳng biết mình đang ở đâu.

Cả lớp nối đuôi nhau đi lên phía trước, tiến về phía sân thể dục.

Ở đó, một nhóm người mặc vest đen đang tiến hành kiểm tra theo quy trình.

Tầm mắt Bạch Du dừng lại ở thiết bị kiểm tra đặt ở lối vào sân vận động—nó có hình dạng y như cổng an ninh ở hải quan.

Lần này, quá trình giám sát chỉ áp dụng riêng cho lớp 12A1, có vẻ như nghi thức Khải Linh được tiến hành theo từng nhóm nhỏ, số lượng không quá đông.

Sau khi toàn bộ lớp hoàn tất kiểm tra sơ bộ, 37 học sinh đều tiến vào sân thể dục. Một bên là lãnh đạo trường học, bên còn lại có những người mặc đồ đen hộ tống.

Bạch Du nhìn về phía lãnh đạo trường, ai nấy đều trông có vẻ trên 40 tuổi. Ngay cả Trần giáo trưởng—người được đồn đã 60 tuổi—cũng mang dáng vẻ long tinh hổ mãnh, không hề có nửa điểm nào của một ông chú bụng bia.

Chẳng lẽ đây là trường thể thao à?

Chủ nhiệm lớp cầm danh sách điểm danh lại một lần nữa. Nhân cơ hội này, Bạch Du cũng cố gắng ghi nhớ tên vài người trong lớp, ít nhất cũng khoảng một phần ba.

Ngay sau đó, một nữ nhân mặc đồng phục đen cao gầy bước lên trước.

Nàng lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Không chỉ vì dung mạo xuất sắc, mà còn vì... trên đầu nàng có một đôi tai mèo nhọn hoắt, trên lưng lại có một cái đuôi dài phủ đầy lông xù.

Cosplay à?

Nhưng không, đôi tai mèo kia... đang động đấy!

Cái đuôi lông xù cũng khẽ phe phẩy theo từng bước chân của nàng.

Một đám học sinh lập tức trợn mắt há mồm, hoàn toàn bị thu hút.

Nữ nhân kia chấp tay sau lưng, đôi tai mèo khẽ giật giật, thoạt nhìn có chút cao ngạo lạnh lùng.

Nàng mở miệng, giọng nói thanh thoát nhưng có lực:

Chương 6

DTV EBOOK

“Các vị đồng học, chào buổi sáng. Ta là Chu Liễu, đội trưởng giám sát của Trường Dạ Ti.”

“Hôm nay, ta sẽ phụ trách nghi thức Khải Linh của lớp 12A1.”

“Mặc dù trước đó các người đã được hướng dẫn về nghi thức Khải Linh, nhưng bây giờ ta vẫn muốn nhắc lại một lần nữa.”

Nàng nhẹ nhàng vỗ lên bảng trắng bên cạnh, giọng điệu trầm ổn tiếp tục:

“Nghi thức Khải Linh chính là cánh cửa đầu tiên trên con đường siêu phàm.”

“Mặc dù nó không thể hoàn toàn đánh giá được tiềm lực của một người, nhưng có thể xác định liệu người có tư chất để bước trên con đường này hay không. Điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thành tựu tương lai của các người.”

“Thiên phú không quyết định tất cả, nhưng trên con đường siêu phàm, không có thiên phú cường đại thì rất khó để đi đến cuối cùng.”

Bạch Du nghe đến đây, khóe miệng khẽ giật giật.

Người nói như vậy, chẳng phải ta đây không có thiên phú thì xác định chỉ có thể ngồi uống trà ăn bánh à?

Chu Liễu lại tiếp tục:

“Nghi thức Khải Linh chia thành hai phần.”

“Phần thứ nhất: Dẫn dụ ra thiên phú của các người.”

“Phần thứ hai: Khảo nghiệm ý chí lực của các người.”

“Dù thiên phú mạnh đến đâu, nếu không có đủ ý chí lực để kiểm soát, cũng không thể trở thành Siêu Phàm Giả.”

“ Dĩ nhiên, lần đầu tiên nghi thức Khải Linh có thể sẽ không có kết quả gì... Các người cũng không cần quá lo lắng. Đa số học sinh lần đầu tiên tham gia đều không có kết quả. Vì vậy, nghi thức này sẽ được tổ chức ba lần, lần cuối cùng sẽ tiến hành tổng hợp đánh giá vào kỳ thi tốt nghiệp trung học.”

“Kết quả Khải Linh của các người chỉ có chính bản thân biết, sẽ không công khai.”

“Tất nhiên... nếu muốn khoe khoang với người khác, đó là tự do của các người.”

“Bây giờ, theo thứ tự danh sách, lần lượt tiến vào Khải Linh Thất!”

“Người đầu tiên, Lưu Năng!”

Chu Liễu cầm danh sách, bắt đầu đọc tên từng người.

Dưới ánh nhìn soi mói của các thành viên Trường Dạ Ti và lãnh đạo trường học, từng học sinh theo thứ tự tiến vào căn phòng kín của Khải Linh Thất. Khi đi ra, bọn họ sẽ rời đi từ một lối khác, không quay trở lại sân thể dục.

Toàn bộ học sinh đều giữ im lặng.

Một số người khẩn trương đến mức xoa tay liên tục, có kẻ hít thở thật sâu để trấn tĩnh.

Bạch Du nhìn cảnh tượng trước mặt, cả người dần dần tê dại.

Tai mèo, Siêu Phàm Giả, Trường Dạ Ti, nghi thức Khải Linh...

Tất cả mọi thứ trước mắt đều đang chứng minh một điều...

Thế giới này không phải thế giới mà hắn quen thuộc!

Tin tốt: Tiếng Trung vẫn có tác dụng.

Tin xấu: Đây không phải trùng sinh, mà là chuyển sinh rồi!

Nếu đã xác định là chuyển sinh, vậy thì...

Dù sao không thể quay về, cũng chỉ có thể lựa chọn gia nhập.

Bạch Du nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

Cổ nhân có câu: “Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, cái gì qua rồi cũng đã qua.”

Dù đã tiếp nhận sự thật rằng mình chuyển sinh, nhưng điều đó cũng chẳng giúp ích gì nhiều cho tình cảnh hiện tại.

Tai nạn xe cộ rồi lại chuyển sinh, dường như cũng không khó tiếp nhận như vậy. Huống hồ, thân là siêu năng lực giả, dù gặp phải những chuyện khó tin đến đâu, khả năng thích ứng của hắn vẫn đủ mạnh...

Hơn nữa, thiếu niên nào mà chưa từng có mộng tưởng một ngày nào đó nhặt được đai lưng Kamen Rider chứ?

Dù sao thì, nhân sinh cũng có một lần đổi mới...
Bạch Du tự an ủi bản thân như vậy.

“Rất khẩn trương sao?”

Một cái đầu nhỏ bất chợt thò ra từ bên cạnh.

Tô Nhược Ly đã rời khỏi hàng ngũ, đứng bên cạnh Bạch Du. Chủ nhiệm lớp cũng không ngăn cản, bởi hắn biết lúc này phần lớn học sinh đều cần điều chỉnh tâm trạng. Nếu cứ bắt ép vào khuôn khổ, ngược lại sẽ phản tác dụng.

Bạch Du lắc đầu. Hắn cũng không rõ ràng mình đang có tâm trạng gì, chỉ cảm thấy hơi phức tạp.

Khẩn trương? Hoàn toàn không có.

Nếu nhất định phải mô tả, thì có lẽ cảm giác giống như một lão ngư phủ thả móc câu xuống nước, nhưng khi kéo lên lại vớ phải một quả thủy lôi...

Nhân sinh đổi mới thì cũng có chút thành tựu, nhưng càng nhiều hơn là một loại muốn dừng lại mà không được.

“Không cần căng thẳng, chẳng qua chỉ là một cái nghi thức Khải Linh mà thôi... Ặc, ta nói vậy có phải nghe hơi làm màu không? Dù sao căng thẳng cũng là điều bình thường mà.”

Tô Nhược Ly thấy hần không trả lời, liền dịu dàng tiếp lời:

“Không cần lo lắng, giống như vị đại tỷ tỷ xinh đẹp kia đã nói, nghi thức Khải Linh cũng không phải ai cũng có thể một lần là thành công.”

“Cho dù xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ ở phía trước người. Ta sẽ giúp người tạo nền tảng vững chắc. Nếu có mất mặt, cũng là ta mất mặt trước người rồi.”

Chương 7

DTV EBOOK

“Nếu kết quả không tốt, ta cũng sẽ là người đầu tiên đứng chờ người bên ngoài, an ủi người.”

“Vậy nên... thư giãn một chút, được không?”

Nữ hài giơ nắm đấm nhỏ lên, làm tư thế động viên.

Bạch Du lập tức bị nàng thu hút sự chú ý...

Nàng ta làm sao vậy?...

Thật sự chỉ là học sinh cấp ba thôi sao?...

Độ thiện cảm này có phải cao quá không?...

Giữa ta và nàng rốt cuộc là có quan hệ gì?...

Người yêu ư? Có vẻ không giống.

Thân là một siêu năng lực giả chưa từng yêu đương, đối mặt với một cô gái xinh đẹp, ngay thẳng mà an ủi mình như thế này, não bộ hẳn nhất thời đình trệ. Vài giây sau, dưới ánh mắt của những người xung quanh, hẳn ngốc nghếch gật đầu, an ổn đáp lại một chữ:

“Ừm.”

Đồng thời giơ ngón tay cái lên, động tác giống hệt một cái máy móc lạnh lùng nhưng có chút vụng về.

Không ngờ động tác này lại khiến bầu không khí đột nhiên thay đổi.

“Thảo!”

Một nam sinh bên cạnh siết chặt nắm đấm, tức giận chửi một tiếng.

Một chữ “Thảo” này khiến không ít tâm linh đồng cảm, rất nhiều ánh mắt oán hận quăng tới, hận không thể đâm cho Bạch Du vài chục lỗ.

Bạch Du: “?”

Khổng Văn vỗ vai hân, thở dài cảm thán:

“Không hổ là người... Du một u cục.”

Trên sân khấu, Chu Liễu lật danh sách học sinh, giọng nói vang lên:

“Người tiếp theo, Tô Nhược Ly!”

Tô Nhược Ly quay đầu lại:

“Có!”

Nàng không vội rời đi ngay, mà bước lên, đặt tay lên vai Bạch Du, dường như muốn truyền cho hân một chút ấm áp.

“Tốt, đứng yên đừng nhúc nhích, ta mượn mắt người để soi gương một chút.”

Tô Nhược Ly nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Du, rồi nở nụ cười tươi, lúm đồng tiền nhỏ trên má thoáng hiện:

“Ta trông thế nào?”

Bạch Du vẫn giữ nguyên động tác giờ ngón tay cái lên, lời khen ngắn gọn:

“Rất tốt.”

Như thể được cổ vũ, Tô Nhược Ly ưỡn ngực đầy tự tin:

“Vậy là tốt rồi, ta vào đây! Hãy mong chờ màn trình diễn hoàn mỹ của tiểu thư Nhược Ly đi!”

Nàng xoay người bước vào Khải Linh thất, để lại một bóng lưng tuyệt đẹp, đầy tự tin và kiêu hãnh.

Bên cạnh, các bạn học đứng xem đồng loạt đắm ngực, dậm chân, tru lên như một bầy khỉ đầu chó thất tình:

“Chua quá! Chưa chết ta mất!”

“Quá mức! Quá đáng! Mẹ nó, tại sao lại bắt ta chứng kiến cảnh này? Ta không muốn nhìn loại cầu lương này!”

“Đáng giận! Tên nhãi kia, ngay trước nghi thức Khải Linh mà dám hủy hoại đạo tâm của ta!”

“Ta cũng muốn có một thanh mai trúc mã như vậy! Chỉ trách nhà ta sát vách có mỗi ông Vương thúc không đủ cố gắng!”

“Ta có thanh mai trúc mã đấy... Nhưng ta treo hăn lên đánh mấy lần, đến giờ hăn vẫn không chịu thừa nhận mình là con gái!”

Bầu không khí ồn ào, náo nhiệt. Thế nhưng, khác với đám học sinh đang làm loạn, những người thuộc ban lãnh đạo trường cùng nhóm người của Trường Dạ Ti lại mang vẻ mặt nghiêm túc hơn hẳn.

Từ đầu đến giờ, khi các học sinh khác thực hiện nghi thức Khải Linh, họ cũng chưa từng lộ ra biểu cảm như vậy.

Chu Liễu nhìn về phía chủ nhiệm lớp, hỏi:

“Tô Nhược Ly... Tên này, là người của Tô gia sao?”

Chủ nhiệm lớp gật đầu, ánh mắt lóe lên một chút thương tiếc:

“Tỷ tỷ của nàng... Trước đây cũng từng học ở đây.”

Chu Liễu liếc nhìn Khải Linh thất đang đóng chặt cửa, ánh mắt thâm trầm:

“Không biết Tô gia có thể lại xuất hiện một vị Anh Linh hay không...”

Chủ nhiệm lớp im lặng một lúc lâu, sau đó trầm giọng đáp:

“Ta hy vọng nàng không phải.”

Chu Liễu nhìn ông một cái, cũng không nói thêm gì nữa.

Bên trong Khải Linh thất, không gian đã bị hoàn toàn ngăn cách. Những chuyện diễn ra trong đó, người bên ngoài hoàn toàn không thể biết được.

Thời gian trôi qua khoảng năm phút.

Cánh cửa lớn của Khải Linh thất cuối cùng cũng mở ra. Một nhân viên công tác bước ra ngoài, tiến đến bên cạnh Chu Liễu, ghé tai nói vài câu.

Có thể thấy rõ, đôi tai mèo của Chu trưởng quan lập tức dựng đứng lên, cái đuôi phía sau cũng khẽ lắc lư.

“Xác nhận.”

Giọng điệu của Chu Liễu trầm ổn nhưng không giấu được sự hưng phấn:

“Đích thực là huyết mạch Anh Linh...!”

Hắn lập tức quay sang nhìn mấy vị lãnh đạo nhà trường:

“Ta phải lập tức trở về báo cáo. Chỗ này giao lại cho các người xử lý, có vấn đề gì không?”

Chủ nhiệm lớp xoa xoa mi tâm, gật đầu:

“Ngài mau đi đi.”

Chu Liễu nhanh chóng rời đi ngay trước mặt các học sinh, khiến cả đám nhao nhao bàn tán:

“Có chuyện gì vậy?”

“Xem ra thiên phú của Tô Nhược Ly rất kinh người a! Những người trước đó chỉ mất một, hai phút là xong, vậy mà nàng lại kéo dài tận năm phút!”

“Ta thật tò mò!”

Nhưng dù tò mò đến đâu, đây cũng là bí mật cá nhân, không ai có thể tiết lộ được.

“Vị tiếp theo, Bạch Du!”

Chủ nhiệm lớp lớn tiếng gọi.

“Cố lên nha, U Cục!”

Khổng Văn cười cười, vỗ vai hắn:

“Ta còn chờ ngươi cùng ta vào Nam Đại nữa đó!”

Bạch Du không nói gì, chỉ gật đầu theo phong cách Ultraman, sau đó tiến vào Khải Linh thất.

Chương 8

DTV EBOOK

Không giống như những phòng công nghệ cao mà hẳn từng tưởng tượng, gian phòng này lại vô cùng đơn giản.

Cả căn phòng trắng thuần, rộng rãi, bên trong chỉ có duy nhất một chiếc bàn.

Trên bàn bày sẵn hơn mười món vũ khí khác nhau.

Có vũ khí lạnh, có súng ống, có sách vở, thậm chí...

“Băng ghế gãy?”

“Đao mổ heo?”

“Bật lửa?”

Bạch Du nhìn chằm chằm những thứ hỗn loạn trên bàn, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Đây là cái gì vậy? Để ta cắn bật lửa làm nghi thức Khải Linh sao?”

Bình trắc viên đứng một bên giới thiệu:

“Người có thể tùy ý chọn một vật phẩm trên bàn, cầm nó trong tay... Nhớ kỹ, chỉ được chọn một.”

Bạch Du nhướng mày: “Chọn bữa sao?”

“Đúng vậy, cứ chọn cái nào vừa mắt người nhất.”

Bạch Du đưa mắt nhìn các vật phẩm bày trên bàn, tập trung tinh thần, nín thở quan sát.

Hắn nhận ra có những tia sáng nhạt lấp lóe từ bên trong các vật phẩm. Gần như mỗi món đều phát ra ánh sáng, chỉ khác nhau ở cường độ.

Cuối cùng, hắn chọn một khối đá đen kịt với ánh sáng chói lóa nhất. Viên đá này rõ ràng đã qua tôi

luyện, một cạnh sắc bén, trông giống như một loại đá môi lửa.

Vừa chạm vào viên đá, hần lập tức nghe thấy tiếng gió rít bên tai.

Ngay khoảnh khắc nắm chặt viên đá, tầm nhìn bốn phía của hần bỗng chốc trở nên tối đen. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một lão giả tóc bạc phơ.

Lão già ấy cầm trong tay một cây rìu, liên tục bổ xuống mặt đất. Mỗi nhát chém đều kèm theo tia lửa bắn tung tóe, hỏa tinh hóa thành ngọn lửa rực cháy, như pháo hoa chợt nổ tung.

Trong nháy mắt, ngọn lửa cuốn lấy ý thức của Bạch Du. Hần mơ hồ trông thấy lưỡi rìu kia bổ thẳng về phía trán mình.

Cảnh tượng chỉ kéo dài không đến mười giây.

Tại trung tâm ngọn lửa đang bùng cháy, những ký tự rực sáng dần hiện ra, như một dấu ấn khắc sâu trong biển lửa.

【Cổ Di Vật: Rìu Đá Lửa】

【Nhất Tinh Anh Linh: Lão Già Châm Lửa】

【Trạng Thái: Hoàn Hảo】

Bạch Du siết chặt viên đá, lập tức cảm nhận được một luồng lực mạnh mẽ phản chấn từ viên đá truyền đến.

Ánh sáng trắng bùng lên, lòng bàn tay hần như có pháo nổ tung, buộc hần phải buông tay. Viên đá rơi xuống bàn, phát ra một âm thanh giòn vang, lăn lộn bất định trên mặt bàn.

【Khế Ước Thất Bại】

【Anh Linh tàn ảnh đã quay về dòng chảy lịch sử】

【Khế Ước Anh Linh đã được ghi nhận, số lần thử trước mắt: 1】

Bạch Du ngây người: “Chuyện gì vừa xảy ra? Ai đang nói chuyện trong đầu ta?”

Hắn còn chưa kịp hiểu rõ tình huống thì phía trước, vị bình trắc viên đã cầm bút ghi chép:

“Thiên phú màu trắng... Cầm thánh di vật trong tay được khoảng mười bảy giây, ý chí lực đánh giá đạt mức trung bình.”

Bình trắc viên nhìn hắn, trầm giọng nói:

“Vất vả rồi. Thiên phú của ngươi đã được kích hoạt, hẳn ngươi cũng cảm nhận được điều gì đó... Cụ thể là gì thì chúng ta không có thẩm quyền hỏi.”

“Hệ thiên phú màu trắng tuy khó trở thành Siêu Phàm giả, nhưng vẫn có thể theo học các chuyên ngành nghiên cứu liên quan đến Siêu Phàm. Đừng lo lắng, ngươi vẫn có tiềm năng đóng góp cho xã hội.”

“Nếu không còn vấn đề gì, ngươi có thể rời đi qua cửa bên trái.”

Bạch Du đẩy cửa bước ra ngoài, đi dọc theo hành lang. Trong lúc đó, hắn vẫn cúi đầu nhìn tay mình, trong lòng đầy nghi hoặc.

Trước đó, hắn nghe nói rằng khi thức tỉnh thiên phú, người ta sẽ lập tức hiểu được cách vận dụng nó.

Nhưng bây giờ, hắn vẫn chưa biết thiên phú của mình là gì.

Chẳng lẽ nó giống như siêu năng lực của mình... cũng cần từ từ khám phá cách sử dụng sao?

Rời khỏi hành lang, hắn bước vào khoảng sân rộng của trường. Các học sinh vừa hoàn thành khảo nghiệm đang tụ tập bàn luận sôi nổi. Một số người trông có vẻ chán nản, cúi đầu ủ rũ, số khác thì phấn khởi hưng phấn, trên mặt như viết rõ mấy chữ “Ta muốn khoe khoang!”

Giữa đám đông, Tô Nhược Ly đang bận rộn ứng phó với hàng loạt câu hỏi từ mọi người. Vừa trông thấy Bạch Du, nàng lập tức thoát khỏi vòng vây, chạy nhanh về phía hắn.

“Này này! Ở đây!”

Nàng vẫy tay, chạy đến gần với nụ cười tươi tắn, mang theo một luồng nhiệt tình khó cưỡng.

“Tình hình sao rồi? Có phải thuận lợi như ta nói không?”

Bị nụ cười ngọt ngào ấy công kích, đầu óc Bạch Du bỗng dưng rơi vào trạng thái trống rỗng.

Hắn chân chừ một chút, sau đó đáp:

“Thiên phú của ta là cấp màu trắng... chắc là loại ‘chăm học khổ luyện’ gì đó. Đại khái là không thể vượt qua kỳ thi võ.”

Hắn trả lời vu vơ, thậm chí bản thân cũng không hiểu vì sao mình lại nói như vậy... Mà khoan, ‘chăm học khổ luyện’ là thiên phú gì chứ?

Bạch Du bỗng cảm thấy bản thân như một con thuyền nhỏ trôi theo dòng nước. Một loại cảm giác mơ hồ, như thể ý thức của hắn đang bị cuốn đi bởi một thứ gì đó lớn lao hơn, mạnh mẽ hơn, nhưng hắn lại không cách nào kiểm soát được.

Tô Nhược Ly nụ cười ngọt ngào thoáng cứng lại, nàng cúi đầu, giọng nhỏ dần:

“Vây à...”

Chương 9

DTV EBOOK

Nhưng rất nhanh, nàng ngẩng đầu lên, siết chặt nắm tay, ánh mắt tràn đầy sự khích lệ:

“Vẫn còn nhiều thời gian! Có lẽ lần sau Khải Linh, người sẽ có lựa chọn tốt hơn thì sao?”

Bạch Du chỉ gật đầu, giữ im lặng.

Không phải hẳn không muốn nói chuyện, mà là cơn đau đầu đang ngày càng dữ dội. Bên trong não như có từng cơn đau nhói, khó chịu đến mức gần như không thể chịu nổi.

Cảm giác này đã xuất hiện từ trước đó, như thể hẳn đang mặc một bộ quần áo không vừa người, đặc biệt là loại áo lông mặc ngược vừa cứng vừa gò bó. Nhưng lúc này, cảm giác ấy trở nên mãnh liệt hơn—như thể có ai đó đang kéo chặt từng sợi lông trên áo, ghì chặt lấy cổ hẳn.

Đột nhiên, tầm nhìn của hẳn mờ dần rồi hoàn toàn biến thành màu đen. Cơ thể Bạch Du loạng choạng về phía trước.

Đông!

Một âm thanh giòn vang vang lên.

Hẳn ôm trán, đau nhói, rồi ngẩng đầu nhìn quanh—đột nhiên nhận ra mình vừa đập đầu vào... mặt bàn.

Bên cạnh, một học sinh thấy cảnh này, liền bật cười:

“Người không sao chứ? Đột nhiên lấy đầu húc vào bàn làm gì? Người là ‘đầu sắt’ chắc?”

Trong lớp học, tiếng cười rộ lên không dứt, bầu không khí tràn ngập tiếng cười trêu chọc.

Nhưng Bạch Du lại chẳng cười nổi.

Trong lòng hắn dâng lên một luồng hàn ý lạnh thấu xương, lưng bỗng chốc trở nên lạnh buốt, như thể có một bàn tay vô hình vuốt nhẹ qua sống lưng hắn.

Đây là chuyện gì? Ta đã quay lại lớp học từ lúc nào?

Chỉ trong chớp mắt, chỉ với một cú loạng choạng, hắn phát hiện xung quanh đã hoàn toàn thay đổi. Từ sân trường, hắn lại một lần nữa trở về trong lớp học. Toàn bộ quá trình này không hề có chút dấu hiệu nào báo trước, cứ như thể... nó chưa từng xảy ra.

Hắn hoàn toàn không có chút ký ức nào về khoảng thời gian di chuyển này.

Rõ ràng vừa rồi mình còn đứng bên ngoài, vì sao trong nháy mắt đã... Siêu năng lực? Động kinh? Hay là... di chứng chuyển sinh?

Giọng nói lo lắng của Tô Nhược Ly vang lên từ phía trước:

“Người không sao chứ?”

Bạch Du lắc đầu: “Không có gì.”

Nhưng cơn đau vẫn không ngừng giày vò hắn.

“... Hông bết.”

Ý thức của hắn ngày càng trở nên mơ hồ.

“Ta bắt đầu không phân biệt được thực tại nữa rồi.”

Giọng hắn khẽ run lên:

“Ta thậm chí còn bắt đầu xuất hiện ảo giác.”

Khổng Văn—người ngồi sau bàn hắn—ngạc nhiên đứng lên, ghé lại gần:

“Ảo giác? Người thấy gì?”

Bạch Du chậm rãi chỉ xuống dưới đất:

“Mặt đất... vì sao lại tối đen như vậy?”

Nghe vậy, mấy học sinh xung quanh tò mò cúi đầu nhìn. Nhưng sau một lúc, họ đều lộ vẻ ngờ vực.

Mặt đất thật sự đã biến thành màu đen.

Nó không phải là kiểu tối đen bình thường, mà là một màu đen kịt như được phủ lên một lớp vật chất không thấu sáng, nuốt trọn mọi tia sáng chiếu xuống, không hề có một chút phản xạ nào.

Cả sàn nhà như biến thành một vực thẳm sâu thẳm, trơn bóng và vô cùng quỷ dị.

Khổng Văn nhú mào: “Chuyện quái gì vậy?”

Nhưng ngay lúc này, sắc mặt Tô Nhược Ly trắng bệch, nàng hét lên thất thanh:

“Là Ảnh Giới! Mọi người, chạy mau!!”

Giọng nàng sắc bén, chứa đầy hoảng loạn.

Trong khoảnh khắc nghe thấy hai chữ “Ảnh Giới”, cả lớp rơi vào một khoảng lặng ngẩn ngui. Nhưng sau đó, khi nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, nỗi kinh hoàng lập tức bùng nổ.

Những tiếng hét thất thanh vang lên khắp phòng học.

Nhưng lúc này, đã quá muộn để chạy.

Một cảm giác mất trọng lực bất ngờ ập đến!

Bạch Du cảm giác mình như rơi xuống bùn lầy, hoặc như bị hút vào một dòng nước xoáy.

Toàn bộ sàn nhà biến mất, nhấn chìm tất cả mọi người vào trạng thái mất trọng lực.

Bịch!

Tiếng va chạm vang lên khắp nơi.

Bạch Du trợn mắt nhìn toàn bộ lớp 12A1, 37 người, đều bị kéo vào trong bóng tối.

Tiếng hét, sự hoảng loạn, tất cả lan tràn khắp nơi.

Hình ảnh cuối cùng hần nhìn thấy là Tô Nhược Ly vươn tay về phía hần, nhưng... hần không kịp nắm

lấy.

Cơn đau đầu dữ dội lại bùng lên.

Tầm mắt hẩn tối sầm, như thể có ai đó tắt nguồn TV, một tiếng “cách” vang lên trong não hẩn.

Cúp điện...

Bóng tối.

Ánh đèn huỳnh quang hắt lên mặt bàn.

Ánh mắt hẩn dần dần hồi phục lại ánh sáng.

Bạch Du lại một lần nữa tỉnh lại.

Trước mặt hẩn là một người đàn ông mặc áo blouse trắng—một bác sĩ.

Bên cạnh là một người mặc đồng phục cảnh sát, thần sắc nghiêm nghị.

Viên cảnh sát trầm giọng nói:

“Người tỉnh rồi.”

“Bạch đồng học.”

“Quá trình tái hiện ký ức của người về sự kiện ngày hôm đó đã hoàn tất.”

“Bây giờ, hãy nói cho chúng ta biết—liên quan đến 37 bạn học lớp 12A1 mất tích, người còn nhớ được gì không?”

Cốc Vũ Nam Lộ.

Trường Dạ Ti, phòng thẩm vấn.

Chu Liễu đứng bên ngoài cửa sổ pha lê, cắn móng tay, cái đuôi không tự chủ mà vung vẩy, hiển nhiên tâm tình nàng vô cùng tồi tệ.

Cửa phòng thẩm vấn mở ra, một người bước ra:

“Chu đội.....”

“Tình huống ta đều thấy rồi.” Chu Liễu ngắt lời, giọng điệu cứng rắn, “Ta muốn kết quả.”

Chương 10

DTV EBOOK

“Tái hiện ký ức hoàn toàn có hiệu quả, nhưng chỉ dừng lại ở ký ức của ngày hôm đó. Sau đó, tất cả đều đứt đoạn..... Trong Ảnh Giới, ký ức không cách nào tiếp tục khôi phục.” Viên cảnh sát báo cáo, đồng thời đưa ra bản điều tra:

“Ngay cả ký ức sư cũng không thể tiến sâu hơn vào tầng không gian ký ức. Nếu cưỡng ép tiếp tục, linh hồn đứa nhỏ này sẽ bị tổn thương nghiêm trọng. Trên thực tế, nó đã xuất hiện phản ứng bài xích rất rõ ràng.”

Chu Liễu cau mày: “Nói cách khác... chẳng tra ra được cái gì?”

Viên cảnh sát bất đắc dĩ gật đầu:

“Thật sự không có manh mối nào cả. Ký ức sư phỏng đoán rằng tâm lý nó đã chịu tổn thương rất nghiêm trọng, vì vậy tự động phong bế đoạn ký ức liên quan để tự vệ.”

Chu Liễu lấy từ trong hộp ra một điều thuốc đường, đặt vào miệng, thấp giọng nói:

“Lập hồ sơ ghi chép, sau đó đưa nó trở về đi.”

Viên cảnh sát do dự một chút rồi hỏi:

“Chúng ta đã tốn không ít công sức để đưa nó đến đây. Không thử thêm một lần nữa sao?”

“Vô dụng thì có thử bao nhiêu cũng vậy thôi.” Chu Liễu lắc đầu, “Ta không phải chuyên gia tâm lý trị liệu. Đừng quên, đứa nhỏ này còn mắc chứng mất ảnh. Nếu tiếp tục dùng thủ đoạn thô bạo để moi thông tin, ta cũng khó mà chấp nhận được. Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, là người bị hại. Cho dù nóng lòng

cứu người, chúng ta cũng không thể lấy tổn thương người vô tội làm điều kiện tiên quyết.”

Lời nàng nói đầy lý lẽ, không ai có thể phản bác.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại day mi tâm, cười khổ:

“Nhưng đã ba ngày trôi qua, thêm vài ngày nữa, chúng ta sẽ bỏ lỡ thời gian vàng để cứu viện..... Hoàn toàn không có chút manh mối nào, làm sao tìm được tọa độ của Ảnh Giới chết tiệt kia?”

Áp lực đè nặng lên Trường Dạ Ti không thể tưởng tượng nổi.

Nhà trường, xã hội, phụ huynh học sinh... Tổng cộng 36 học sinh mất tích trong Ảnh Giới, mà bây giờ, hy vọng duy nhất lại vô dụng.

Duy nhất một người thoát ra được—một thiếu niên—cũng đã hôn mê suốt ba ngày. Ngay khi có dấu hiệu tỉnh lại, lập tức bị chuyển đến Trường Dạ Ti để thực hiện tái hiện ký ức, mong tìm ra manh mối.

Nhưng con đường này cũng đã bị bế tắc.

Căn bản là hoàn toàn không có cách nào.....

Trong phòng thẩm vấn.

“Tên?”

“Bạch Du.”

“Giới tính?”

“Nam.”

“Chủng tộc?”

“?”

“Trả lời câu hỏi, chủng tộc của ngươi là gì?”

“Ách... Đại khái là người?”

“Nhìn bề ngoài thì giống người, nhưng có thật hay không còn phải kiểm tra mới biết.”

“.....”

Không khí cứng ngắc, lời nói cứng ngắc, quyền đầu cũng cứng luôn.

Bạch Du ánh mắt đầy vẻ khó hiểu, cái gì gọi là “nhìn qua thì giống người”? Chẳng lẽ nếu không phải người, hẳn còn có thể là một con chó sao?

Nữ cảnh sát tiếp tục đặt câu hỏi:

“Người bao nhiêu tuổi?”

Bạch Du đáp ngay lập tức:

“Mười tám.”

Nữ cảnh sát nhíu mày:

“Không đúng, người không phải mười bảy sao?”

Bạch Du dừng một chút:

“Người đang hỏi tuổi tác sao?”

Nữ cảnh sát vút bỏ vẻ nghi hoặc, ngây thơ nhìn hẳn chăm chú:

“Vậy nếu không thì ta đang hỏi cái gì?”

Bạch Du mặt không biểu cảm:

“Người đã biết ta bao nhiêu tuổi, vậy tại sao còn hỏi lại? Có thể hỏi cái gì có chút giá trị không?”

Khóe miệng nữ cảnh sát giật một cái:

“Hiện tại ta mới là người hỏi, người có biết ghi chép là gì không? Có tật xấu hay ham mê nào không tốt không?”

Bạch Du lắc đầu:

“Không có. Mỗi ngày ta từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, mười giờ tối đi ngủ, tám giờ ba mươi tắm rửa, chín giờ làm bốn mươi phút thể dục nhẹ nhàng. Trước khi ngủ còn uống một ly sữa bò nóng. Bác sĩ đều nói ta rất khỏe mạnh.”

Nữ cảnh sát không tin, hỏi tiếp:

“Ta hỏi là tạt xấu hay ham mê không tốt... Người có hút thuốc không?”

“Hút ở đây?” Bạch Du ngạc nhiên:

“Ta chưa thử bao giờ, nhưng ta có thể thử một chút.”

Nữ cảnh sát: “???”

Hai người cứ thế một hỏi một đáp trong vài phút, cứ như đang đấu dây thần kinh với nhau.

Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, một nam cảnh sát có khuôn mặt chữ điền bước vào, ánh mắt ôn hòa:

“Bạch đồng học, ghi chép đến đây thôi, người có thể đi rồi.”

“Thật sao?” Bạch Du chớp chớp mắt, sau đó cười hề hề:

“Ta còn muốn trò chuyện thêm với vị tỷ tỷ xinh đẹp này. Chúng ta vừa hay đang bàn về chuyện hộ lý cho heo mẹ hậu sản...”

“Ừm, đúng là rất hợp ý.” Nữ cảnh sát gật gù:

“Hay là thêm hảo hữu, sau này trò chuyện tiếp?”

“Tốt lắm, tốt lắm! Nhưng ta không có điện thoại. Bằng không, tỷ tỷ mua cho ta một cái?”

“Ta nhớ trong sổ còn mấy cái điện thoại cũ không ai nhận, đã format sạch sẽ, hay là đưa cho người một cái...”

“Sau đó ta liền bị bắt tại chỗ vì tội ăn cắp của công?”

“Người đưa nhỏ này làm sao mà suy nghĩ nhiều thế?”
Nữ cảnh sát chớp chớp mắt:

“Ta là người của Trường Dạ Ti, đây là đang công khai làm việc, người còn không tin sao?”

“Vậy người viết chứng từ!” Bạch Du nhú mày:

“Viết chứng từ ta liền tin.”

Chương 11

DTV EBOOK

“Khụ khụ khụ!” Nam cảnh sát ho khan mấy tiếng, cắt ngang cuộc trò chuyện:

“Bach đồng học, ta đưa người ra ngoài. Thân thể người không tốt, nên nghỉ ngơi cho tốt, đừng có mà trêu chọc vị tỷ tỷ này, không đáng đâu.”

Bach Du bị nam cảnh sát đẩy nhẹ ra ngoài cửa. Nữ cảnh sát cũng đi theo, dường như cảm thấy nóng nên tháo mũ xuống. Mái tóc dài màu đen buông rối trên vai, đồng thời trên đỉnh đầu còn lộ ra hai chiếc tai thú nhon hoắt.

Lúc này, Bach Du liền tròn mắt, nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu nàng, cứ như đang chứng kiến thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi.

“Này, nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy Khiếu Nguyệt Tộc sao?” Nữ cảnh sát cau mày, đôi tai trên đỉnh đầu khẽ động, thoạt nhìn có chút giống tai của chó Doberman.

Bach Du đột nhiên hiểu ra, rốt cuộc cái gọi là “chủng tộc” mà họ hỏi trước đó có ý gì.

Mặc dù hắn đã dần chấp nhận sự thật rằng bản thân đã chuyển sinh qua thế giới khác, nhưng khi tận mắt nhìn thấy bằng chứng sống động như thế này, hắn vẫn không khỏi cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bị nhìn chăm chăm đến mức có chút xấu hổ, nữ cảnh sát gờ tay che tai lại, kỳ quái hỏi:

“Còn nhìn gì nữa?”

Bach Du gãi gãi mặt, nhe răng cười:

“Ừm... Đẹp mắt.”

Nụ cười rạng rỡ của thiếu niên trong trẻo khiến nữ cảnh sát thoáng ngẩn người. Nàng theo bản năng dời ánh mắt sang chỗ khác, gương mặt hơi phỉm hồng. Nhân tộc thiếu niên có nụ cười tươi sáng, môi hồng răng trắng, vốn luôn khiến người khác yêu thích. Mà Khiếu Nguyệt Tộc từ xưa đến nay lại đặc biệt thích Nhân tộc tiểu nam hài... Không sai biệt lắm, tựa hồ đã khắc sâu vào DNA của bọn họ.

Nam cảnh sát lại ho khan một tiếng, cắt ngang bầu không khí mờ ám:

“Được rồi, ta đưa người đi ra ngoài.”

Bạch Du khẽ gạt đầu, kéo khẩu trang lên, rồi nhanh chóng rời khỏi Trường Dạ Ti bằng cửa bên, dần biến mất tại góc phố.

“Lưu Cảnh Quan...”

Nữ cảnh sát đi theo phía sau, đưa laptop tới: “Đây là ghi chép chi tiết.”

Viên cảnh sát quốc gia nói: “Vừa rồi ta ở bên ngoài, đều nghe thấy cả... Người cảm thấy thế nào? Ngải Lê, cứ nói thẳng đi.”

Ngải Lê khép laptop lại, nhanh chóng đưa ra phán đoán và phân tích của mình:

“Tư duy của hắn rất rõ ràng, trạng thái tinh thần cũng hoàn toàn bình thường. Nhìn qua không có dấu hiệu nào của rối loạn tâm lý. Hơn nữa, hắn còn có thể cười nói thoải mái trong tình huống này, chứng tỏ hắn hoặc là có tâm lý cực kỳ vững vàng, hoặc đơn giản là không hề cho rằng mình phạm tội hay có lỗi lầm gì.

Tuy nhiên, dường như hắn lại thiếu hụt một số kiến thức thông thường. Nếu tiến hành điều tra sâu hơn, rất có thể sẽ kích hoạt phản ứng PTSD của hắn...”

“Người đưa ra kết luận hoàn toàn trùng khớp với chuyên gia tâm lý.”

Lưu Cảnh Quan xoa mi tâm, trầm giọng nói:

“Nhưng nếu như hắc thật sự mất trí nhớ, vậy tình huống lại càng phức tạp...”

Hắc thở dài:

“Trong số toàn bộ học sinh lớp 12A1, hắc là người duy nhất sống sót thoát ra khỏi Ảnh Giới. Những đứa trẻ khác đến giờ vẫn không rõ tung tích. Cả trường học và Trường Dạ Ti đều đang chịu áp lực rất lớn. Nếu hắc có thể cung cấp chút manh mối hữu ích, chí ít cũng giúp đẩy nhanh tiến độ tìm kiếm những người còn sống sót.”

Ngải Lê tiếp lời:

“Cái bóng của hắc cũng không trở lại nữa. Theo lý mà nói, những ai rơi vào Ảnh Giới đều sẽ mất đi cái bóng của mình. Triệu chứng mất bóng thường khiến nạn nhân mất đi khả năng di chuyển, rơi vào trạng thái ngủ say giống như thực vật. Nhưng hắc lại là trường hợp duy nhất tỉnh lại trong khi vẫn không tìm thấy cái bóng.”

Lưu Cảnh Quan gật đầu: “Người thấy chuyện này rất khả nghi?”

“Bất kể điểm nào cũng đều khả nghi.”

Ngải Lê chậm rãi nói:

“Nhưng đó là trước khi trực tiếp tiếp xúc với hắc. Sau khi nói chuyện, ta cảm thấy đứa nhỏ này thực sự không có vấn đề gì. Hắc chỉ là một người vô tình bị cuốn vào chuyện này mà thôi.”

“Vì sao?”

Lưu Cảnh Quan nhíu mày, tò mò hỏi: “Trước đó người còn nghi ngờ, thậm chí nghĩ rằng hắc có thể đã bị bọn tín đồ Cổ Thần giáo tẩy não.”

“Hắc nói tai ta rất đẹp.”

Ngải Lê ưỡn ngực, dũng dạc tuyên bố:

“Dám khen Khiếu Nguyệt Tộc ta, chắc chắn không phải người xấu!”

“...”

Lưu Cảnh Quan im lặng trong giây lát rồi nói:

“Tiêu chuẩn phán đoán này... có phải hơi tùy tiện không?”

Ngải Lê lắc đầu: “Không hề. Thực tế mà nói, nếu hắn có ác ý, ta đã sớm ngửi thấy mùi hôi thối phát ra từ hắn rồi.”

Lưu Cảnh Quan không lập tức quay lại phòng, mà bước ra ngoài, lấy ra một điều thuốc, đang định châm lửa.

Đúng lúc đó, Bạch Du bất ngờ quay lại.

“Quên đồ à?”

Lưu Cảnh Quan thuận miệng hỏi.

Bạch Du gỡ đầu, bất đắc dĩ xin giúp đỡ:

“Thật có lỗi, ta quên mất nhà mình ở đâu... Có thể giúp ta tra địa chỉ hiện tại của ta không?”

Một mình bước đi trên đường phố, Bạch Du chậm rãi di chuyển.

Đi ngang qua một cửa hàng, hắn dừng lại, nhìn vào chiếc TV bên trong đang phát bản tin.

Chương 12

DTV EBOOK

Trên màn hình, giọng nói tiêu chuẩn của phát thanh viên vang lên:

“Quân Đệ Tam Tập Đoàn đã thu phục khu vực Tiền Cổ Đường. Hiện tại đang tiến hành dọn dẹp di tích cổ đại. Dự kiến vào tháng 3 năm sau sẽ có nhóm dân cư đầu tiên được di dời đến...”

“Hai ngày trước, khu vực Lộ Đảo xuất hiện vết rách cấp ba, Ảnh Giới tràn ra. Chính quyền đã ban hành cảnh báo an toàn cấp vàng. Vì sự an toàn của quý vị, xin hạn chế di chuyển đến khu vực này nếu không cần thiết.”

“Hôm nay, Bộ Giáo Dục chính thức tuyên bố: Võ Khảo sẽ trở thành nội dung bắt buộc trong kỳ thi đại học. Mọi học sinh đều phải tham gia.”

“Dân số nước ta vừa chính thức vượt ngưỡng 900 triệu, đạt mức cao nhất kể từ sau Đại Tai Biến. Cảm ơn sự cống hiến của mọi người vì gia quốc. Thành tựu này cũng chứng minh rằng tình hình trong nước vẫn duy trì ổn định lâu dài. Trường Dạ Ti mãi mãi là hậu thuẫn kiên cố của các công dân. Thế giới của chúng ta ngày càng tốt đẹp hơn, thành phố của chúng ta vô cùng an toàn.”

Bạch Du thu tâm mắt lại. Nhìn những con số hiển thị trên màn hình, hắn chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ.

Từ tận sâu trong linh hồn, hắn không khỏi cảm thán:

“Thế giới này... thật quá hỗn loạn.”

Trải qua hơn nửa giờ lắng nghe tin tức về quy hoạch chỉnh lý và phục hồi khu vực bị ảnh hưởng, cuối cùng Bạch Du cũng nắm bắt được rõ ràng tình huống của mình lúc này.

Chuyển sinh... đúng là đã chuyển sinh.

Nhưng ký ức trước đây hẳn có, tất cả những gì liên quan đến việc đi học hay cuộc sống thường ngày, thực chất đều thuộc về “Hồi ức thiên” – tức là những ký ức của thiếu niên kia để lại, chứ không phải do chính bản tự mình trải nghiệm.

Ký ức sư có một loại năng lực gọi là “Tái hiện ký ức,” giúp người trong cuộc có thể một lần nữa trải nghiệm sự kiện đã xảy ra trong quá khứ. Đây chính là lý do vì sao từ khi tỉnh lại, Bạch Du luôn có cảm giác bị nhét vào một cuộn phim, không thể nào thoát khỏi dòng ký ức chồng chéo.

Ba ngày trước, toàn bộ học sinh lớp 12A1 tiến hành nghỉ thức Khải Linh lần đầu tiên.

Bạch Du lúc đó đã thức tỉnh thiên phú màu trắng – “Chăm học khổ luyện”.

Nhưng chỉ chưa đầy một tiết học sau khi nghỉ thức kết thúc, tai họa Ảnh Giới bất ngờ giáng xuống.

Ảnh Giới là một loại thiên tai kỳ dị của thế giới này, có tính chất tương tự như động đất hay núi lửa phun trào.

Quy mô nhỏ: Không thể dự đoán trước.

Quy mô lớn: Có thể nuốt chửng cả một thành phố.

Hiện tượng này được gọi là “Rơi Xuống”.

Khu vực Tiền Cổ Đường, nơi vừa được thu phục mà tin tức nhắc đến trước đó, chính là một khu vực từng bị Rơi Xuống. Giờ đây, sau khi bị thu phục, nó lại trở thành một phần của hiện thực, từ vùng nguy hiểm chuyển hóa thành khu vực sinh sống được.

Ảnh Giới quy mô nhỏ xuất hiện mọi lúc mọi nơi, nhưng không gây ra hiện tượng “thôn phệ hiện thực”. Nó chỉ đơn giản là kéo một số người vào bên trong, hoàn toàn ngẫu nhiên, không phân biệt địa điểm hay thời gian.

Nhưng... cả một lớp học bị kéo vào Ảnh Giới, đây là một sự kiện cực kỳ hiếm gặp, suốt gần trăm năm qua cũng chỉ xảy ra một lần.

Kết quả cuối cùng của thảm kịch đó là...

Chỉ có một mình Bạch Du sống sót trở ra.

Hắn hôn mê suốt ba ngày.

36 học sinh khác hoàn toàn mất tích, không có bất kỳ dấu vết nào.

Trường Dạ Ti đã cố gắng sử dụng ký ức của Bạch Du làm đột phá khẩu để điều tra, nhưng... thất bại.

Điều này cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao thì... hắn không phải là thiếu niên trước đó nữa.

Ký ức của “Bạch Du” trước đây hoàn toàn không thuộc về hắn, nên việc điều tra thông qua hắn chẳng khác gì bắt một con trâu đẻ sinh sữa – hoàn toàn vô nghĩa.

Bị Ảnh Giới thôn phệ, hậu quả nghiêm trọng nhất chính là mất đi cái bóng của mình.

Một khi mất bóng, linh hồn và sinh mệnh sẽ dần bị xói mòn.

Hầu hết những người mất bóng không bao giờ có thể tỉnh lại, sẽ rơi vào trạng thái ngủ say mãi mãi, giống như thực vật.

Bạch Du cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

Dưới ánh đèn đường, hắn có thể thấy rõ ràng hình dáng của mình... nhưng dưới chân lại không hề có bóng.

Không có bóng...

Về mặt vật lý, đây là chuyện hoàn toàn bất khả thi.

Không có bóng đồng nghĩa với việc ánh sáng xuyên thẳng qua cơ thể hắn.

Trên lý thuyết... hắc chẳng khác nào một linh hồn, một thực thể vô thực, một loại tồn tại phi vật chất.

Sự bất thường này không ngừng nhắc nhở Bạch Du rằng...

Hắc không phải con người của thế giới này.

Hắc là một linh hồn đến từ thế giới khác, chiếm giữ thân xác đã trống rỗng này.

Tuy nhiên, ngoài cái thân xác này ra, hắc không hề kế thừa bất cứ ký ức nào của chủ thể cũ.

Ngoại trừ ký ức tái hiện về ngày hôm đó, hắc không biết gì cả.

Ngay cả địa chỉ nhà mình cũng chẳng nhớ.

Chương 13

DTV EBOOK

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi từ cảnh sát, hầu hết câu trả lời của hắn đều là:

“Không biết.”

“Không nhớ.”

“Ta mất trí nhớ.”

Cũng may, chứng mất ảnh (hội chứng mất bóng) từ lâu đã được xác định là một trong những di chứng của việc bị Ảnh Giới thôn phệ.

Dùng lý do “mất trí nhớ” để đối phó, quả thật rất hiệu quả.

“Những điều này, ta đều hiểu...”

“Nhưng tại sao...”

“Ký ức tái hiện trong lễ Khải Linh... rõ ràng chỉ là ký ức của thiếu niên kia...”

“Tại sao nó lại có tác động đến ta?”

Trong lúc Bạch Du đang chìm vào suy nghĩ, đột nhiên...

Hắn cảm thấy ý thức của mình bị kéo căng.

Ngay trước mắt hắn, một nhóm hỏa diễm rực cháy nhanh chóng hiện ra, tạo thành từng hàng chữ chói sáng.

【 Hoan nghênh ghi danh vào « Anh Linh Biên Niên Sử » 】

— Hắn chính thức bước vào một thế giới hoàn toàn khác.

Một chiếc điện thoại dùng để chơi game, chính bản thân ta cũng chuyển sinh nhờ giúp một tiểu ca trông

tiệm rút thẻ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Bạch Du hiểu biết nhiều về trò chơi này. Bởi vì trên thị trường, số lượng game rút thẻ quá nhiều, hơn nữa tình trạng na ná nhau cực kỳ nghiêm trọng... Về cơ bản, chỉ là lấy tài nguyên mỹ thuật đắp lên rồi đem bán.

Bạch Du vốn không hứng thú với phần lớn trò chơi gacha chính là vì điều này. Nhìn qua có vẻ đẹp đẽ nhưng thực chất lại không hề thú vị.

Một trò chơi giải trí mà chính nó còn chẳng vui thì vốn đã mang theo “tội lỗi nguyên thủy”. Bị ghét bỏ cũng là chuyện hiển nhiên.

Trước mắt, điều duy nhất có thể khẳng định... chính là ta hẳn đã thức tỉnh một loại thiên phú đặc biệt.

Mặc dù chỉ là hồi tưởng lại ký ức, nhưng nghi thức khả linh cùng khôi phục thiên phú vẫn có tác dụng với một kẻ ngoại lai như ta. Như vậy có được xem là sở hữu song thiên phú không?

Trong tâm mắt của Bạch Du, xuất hiện thêm một biểu tượng ô vuông. Không cần đưa tay chạm vào, chỉ cần tập trung lực chú ý, nó lập tức hiện lên và vận hành trơn tru.

【Hoan nghênh ghi danh vào “Anh Linh Biên Niên Sử”】

【Hệ thống khởi tạo ban đầu, đang kiểm tra tài nguyên trò chơi, tiến hành cập nhật... Không thể kết nối server, tự động điều chỉnh sang chế độ mạng cục bộ】

【Đang điều phối tài nguyên hệ thống... Thất bại... Tư liệu hình ảnh thiếu, dữ liệu quan trọng bị khuyết... Khởi động thất bại】

Đang sau loạt chữ đỏ báo lỗi liên tục, trò chơi dường như rơi vào trạng thái “đứng máy”.

Sau một đoạn âm thanh gián đoạn, một loạt dòng chữ đơn sơ hiện lên trên màn hình.

【Do không thể kết nối mạng để cập nhật, đồng thời trò chơi thiếu hụt số lượng lớn dữ liệu】

【“Anh Linh Biên Niên Sử” đang tiến hành tái tạo dữ liệu】

【Có đồng ý sử dụng dữ liệu người chơi để thu thập thông tin không?】

【Lưu ý: Lựa chọn này có thể xâm phạm quyền riêng tư cá nhân của ngài】

Bạch Du: “.....”

Thế mà còn có chú thích đầy thân thiện như vậy, thật khiến người ta cảm động a! Nhưng mà... quyền riêng tư ư? Không phải sớm đã bị các loại app bóc sạch từ lâu rồi sao?

Không do dự, Bạch Du bấm vào nút “Đồng ý”.

【Đang sử dụng dữ liệu người chơi để tu bổ trò chơi】

【Module Anh Linh đã kích hoạt】

【Module Khế Ước đã kích hoạt】

【Module Nạp Tiền đã kích hoạt】

Lần này cuối cùng cũng có thể tiến vào giao diện chính của trò chơi.

Bạch Du ngồi lên xe buýt, chọn một chỗ ngồi phía sau gần cửa sổ, sau đó tập trung sự chú ý vào biểu tượng “Anh Linh Biên Niên Sử”.

Đầu tiên, hắn nhấn vào module nạp tiền. Hiện thị các mức tiêu chuẩn: 30, 98, 198, 328, 648... và đương nhiên không thể thiếu mức nạp đầu tiên với x2 phần thưởng tiêu chuẩn.

(Dịch giả: diễn hình game gacha dụ nạp tiền xD)

Bạch Du thử nhấn vào mức 648, đáng tiếc lại không có bất kỳ phản hồi nào. Dù sao thì... hắn cũng không mang theo máy sửa chữa lam lục chuyển sinh cùng mình.

Rời khỏi module nạp tiền, hắn chuyển sang module kế ước.

Nói trắng ra thì đây chính là banner rút thẻ tiêu chuẩn trong game. Nhưng điểm khác biệt so với banner bình thường chính là...

【Kho dữ liệu Anh Linh đã bị mất】

【Ao Kế Ước hiện tại không có bất kỳ dữ liệu Anh Linh nào】

“Diệu a.”

Bạch Du cảm thán một câu.

Ngay cả banner cũng bị xóa sạch... Không chỉ không thể nạp tiền, mà ngay cả rút thẻ cũng không thể. Một trò chơi thể loại nuôi dưỡng mà bị cắt đứt con đường ngay từ đầu, đúng là có hiệu quả ngăn chặn người chơi nghiện game và tiêu tiền quá đà.

Hắn vô thức dùng chân gõ nhẹ lên đế giày, đầu ngón chân không ngừng ma sát, như thể đang nghiền ngẫm về tương lai “chơi game” đầy gian nan trước mắt.

Hắn tiếp tục giữ vẻ mặt không cảm xúc, hoán đổi module và tiến vào Module Anh Linh.

Khác xa với dự đoán về một không gian trống rỗng hoàn toàn, trong này thực sự đã có một nhân vật được ghi danh... Chẳng lẽ đây là được tặng Anh Linh tân thủ?

Bạch Du vừa mới kích động trong một giây, nhưng ngay sau đó, khi nhấn mở xác nhận, tâm tình lại nhanh chóng trở về trạng thái bình tĩnh.

【Vận Mệnh Biên Tập Giả】

Chủ tịch: Nhân Tộc · Nam

Tuổi tác: 17 (27)

Chương 14

DTV EBOOK

Giai vị: Chưa bước vào giai đoạn nào

Giới vực: Chân thực giới

Định vị: Vật lý đứng trận

Nghề nghiệp cá nhân: Học sinh

Đặc tính nghề nghiệp: Tăng cường tổng hợp học lực

Thiên phú cố hữu:

Chăm học khổ luyện (Trắng)

Anh Linh Biên Niên SỬ (Độc nhất)

Kỹ Nghệ: Không có

Thần Bí: Không có

Trang Bị: Không có

Mức độ gắn bó: $+\infty$ (Tràn đầy tự tin)

Tâm trạng hiện tại: Hốt Lược

Trạng thái: Bệnh nặng (Người bị chứng mất ảnh)

Đánh giá: “Mệnh như tờ giấy mỏng, người sắp chết, sinh mệnh của người như ngọn nến tàn trong gió.”

Không thể nghi ngờ gì nữa, cái danh hiệu “Vận Mệnh Biên Tập Giả” này hiển nhiên chính là chỉ Bạch Du.

Bảng nhân vật hiển thị vô cùng chi tiết, thậm chí cả triệu chứng mất ảnh (một căn bệnh khiến bệnh nhân không thể nhận diện gương mặt người khác) cũng được ghi nhận rõ ràng. Không chỉ vậy, còn có một loạt chỉ số tình trạng, nhưng ở phía dưới bảng lại có một dòng ghi chú nhỏ:

“Chỉ cung cấp tham khảo”

Ý nghĩa là sao? Có lẽ số liệu này có thể là thật, nhưng cũng có khả năng chỉ là ảo, nói cách khác... hoàn toàn không đáng tin!

Bạch Du cẩn thận quan sát hình ảnh nhân vật của chính mình hiển thị trên bảng nhân vật.

Không ngờ nhân vật của hắn lại có hình vẽ. Hơn nữa, đây là đồ họa 2D phong cách anime... Nhưng càng nhìn, hắn càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì nhân vật này—rõ ràng trông...

Đẹp trai hơn hắn rất nhiều!

Bạch Du tự nhận diện mạo của mình đã đủ để gọi là ưa nhìn. Nhưng nhân vật trong hình này... mặc tây trang đen, vẻ ngoài đầy phong thái soái khí bức người, hơn nữa trên tay trái còn cầm theo một cây trượng văn minh đầu sư tử trông cực kỳ khí phách.

Nhìn từ đường nét khuôn mặt, có vẻ cũng không khác biệt quá lớn, nhưng tổng thể khí chất và ngoại hình lại có một chênh lệch khủng khiếp!

Tại sao lại có cảm giác như nam chính của một bộ truyện tà mị cuồng quyến vậy?!

Bạch Du cúi đầu nhìn lại bản thân—bộ đồ thể thao đơn giản trên người mình, rồi lại ngược mắt so sánh với hình ảnh nhân vật mặc tây trang đen, trên tay cầm trượng đầu sư tử.

Cảm giác được... sự khác biệt giữa thế giới 2D và thế giới 3D.

Hắn bất giác thở dài. Không biết vì lý do gì mà cái danh hiệu “Vận Mệnh Biên Tập Giả” này lại soái như vậy, nhưng nhân vật này đối với hắn đại khái không có bất kỳ tác dụng gì.

Dù chưa từng chơi qua trò chơi này, nhưng ít nhiều gì hắn cũng đã nghe hảo hữu Lão Dương nhắc đến một số thông tin cơ bản.

“Anh Linh Biên Niên Sử” là một trò chơi thuộc thể loại dưỡng thành.

Mà phần lớn game gacha, đều lấy việc bồi dưỡng nhân vật làm trọng tâm.

Nhưng nếu không có nhân vật, thì không thể dưỡng thành!

Nhân vật “Vận Mệnh Biên Tập Giả” này hẳn là thuộc dạng nhân vật chính, tương đương với “ngự chủ”, “chỉ huy quan”, hoặc “hạm trưởng” trong các trò chơi khác.

Nhưng vấn đề là... hẳn không phải Anh Linh!

Mà đã không phải Anh Linh, thì không thể dưỡng thành!

Bạch Du cũng không thể bồi dưỡng chính mình. Hẳn chỉ có thể tự nuôi sống bản thân.

Trước mắt, do vẫn chưa biết cách thu hoạch Anh Linh, nên phần lớn chức năng của hệ thống cũng vô dụng.

Đối với một trò chơi dưỡng thành, một khi không có nhân vật, thì hệ thống dưỡng thành sẽ gần như tê liệt hoàn toàn. Cả vòng tuần hoàn sẽ bị cắt đứt, dẫn đến tình trạng bế tắc.

Mà phương thức thu hoạch Anh Linh có hai cách:

Nhận trực tiếp thông qua kịch bản trò chơi.

Thực hiện rút thẻ trong Ao Cầu Nguyên để thu được nhân vật mới.

Nhưng vấn đề lớn nhất là—

Cả hai con đường này đều đã bị phá hỏng!

Bạch Du đổi lại Module Ao Cầu Nguyên, nhìn chằm chằm Ao Cầu Nguyên trống rỗng, trong lòng không khỏi cảm thấy sâu não.

【Số liệu tổng lượng Ao Cầu Nguyên: 0】

【Khế ước Anh Linh ghi chép: 1】

Ánh mắt Bạch Du khựng lại một chút:

“?”

Khế ước ghi chép là một?

Nhưng ta đâu có rút thẻ bao giờ?

Chẳng lẽ nói, trong lần tái hiện ký ức lúc thực hiện nghi thức khai linh... cũng được tính là ghi chép hợp lệ sao?

Vậy có nghĩa là, dù Ao Cầu Nguyên không thể rút thẻ, ta vẫn có thể chạm vào di vật trong thực tế để triệu hồi Anh Linh thông qua phương thức chiếu ảnh?

Lúc này, loa trên xe buýt vang lên thông báo:

“Trạm Thái Bình Lộ đã đến, hành khách cần xuống xe vui lòng đi ra từ cửa sau...”

Cuối cùng cũng về đến nhà.

Không, thực ra cũng không hẳn là nhà, mà chỉ giống một trụ sở hơn.

Một nơi không có người thân, sao có thể gọi là nhà? Chung quy cũng chỉ là một căn nhà trống mà thôi.

Bạch Du lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng.

Một căn hộ ba phòng ngủ, một phòng khách, đủ rộng để một gia đình bốn người sinh sống thoải mái.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ chính là...

Cả căn phòng đều được quét dọn sạch sẽ, mọi đồ đạc sắp xếp ngay ngắn, hoàn toàn không giống không gian sống của một nam sinh cấp ba.

Tầm mắt Bạch Du vô thức lướt đến chậu hoa trên ban công, trong lòng lập tức nảy sinh nghi hoặc—

Rất rõ ràng, nơi này không chỉ có mình hắn dừng chân.

Chương 15

DTV EBOOK

Trong căn phòng, có vô số vật dụng trang trí phù hợp với thẩm mỹ của thiếu nữ, mà người sở hữu chúng...

Khả năng rất lớn là một cô gái nào đó.

Dù đã trải qua một lần tái hiện ký ức, nhưng cảm giác về nàng đối với Bạch Du vẫn vô cùng xa lạ.

Hắn không ngờ rằng, giữa hai người thanh mai trúc mã, quan hệ có thể tốt đến mức sống chung dưới một mái nhà.

Tuy nói là thanh mai trúc mã, nhưng ở chung như thế này có phải quá thiếu khoảng cách hay không?

Cha mẹ hai bên rốt cuộc nghĩ cái gì? Có phải đã đập CP đến phát điên rồi không?!

Sau khi rửa mặt đơn giản, Bạch Du bắt đầu quan sát kỹ lưỡng không gian sống hiện tại.

Chẳng mấy chốc, hắn đã tìm được phòng của mình. Trên cửa có dán tên, xác nhận đây chính là chỗ của hắn.

Hai phòng còn lại, một phòng được sơn màu hồng phấn, trên cửa còn khóa chặt, không cần nghĩ cũng biết là của cô gái kia.

Phòng còn lại thì bị cải tạo thành nhà kho.

Bạch Du lục lọi khắp gian phòng của mình, đáng tiếc... không tìm được cuốn nhật ký nào “không đứng đắn”.

Tuy vậy, hắn lại chú ý đến một phong bao chưa mở, đặt ngay trên kệ trưng bày. Hắn thuận tay mở ra xem thử.

Địa chỉ gửi thư là... Luân Đôn?

Tên người gửi: Bạch Phá Quân.

Bên trong phong thư có một tấm bưu thiếp, một tấm ảnh, và một cái bật lửa kiểu cũ màu xanh lá trông rất giống đồ cổ.

Trong tấm ảnh, một lão giả tóc trắng, tinh thần trông cực kỳ quắc thước, đứng chụp ảnh chung với hai cô gái tóc vàng.

Dựa theo nội dung bức thư, Bạch Phá Quân hẳn là gia gia của hắn, nhưng không giống một lão nhân bình thường.

Ông ta dường như luôn du hành khắp thế giới, thỉnh thoảng sẽ gửi về văn vật cổ hoặc đặc sản của các nơi.

Bạch Du cầm cái bật lửa lên, nhìn qua một chút, thầm nghĩ:

“Mang đặc sản Anh quốc, không phải nên là hồng trà sao? Còn cái bật lửa này là thế nào...”

Hắn ôm hộp đồ, dự định chuyển chúng sang khu vực nhà kho.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc bàn tay hắn chạm vào chiếc bật lửa, một luồng điện quang lập tức chạy dọc qua các đầu ngón tay!

Trong nháy mắt, khung cảnh xung quanh thay đổi hoàn toàn.

Hình ảnh một người đàn ông trung niên xuất hiện, tay mang găng tay trắng, cầm lấy chiếc bật lửa màu xanh lá.

Ngón tay hắn nắm chặt bật lửa, ngón cái chế trụ, nhẹ nhàng xoay bánh răng thép.

“Kạch!”

Bánh răng ma sát với đá đánh lửa, ngay lập tức phát ra hỏa hoa chói mắt.

Tia lửa bắn tung tóe, ngọn lửa bùng lên, theo một cú búng tay nhẹ nhàng của người đàn ông mà lan rộng thành hàng loạt vụ nổ liên tiếp.

“Oanh——!!!”

Âm thanh bạo phá dữ dội, chấn động màng nhĩ.

Hệ thống lập tức hiển thị:

【Cổ di vật: Bật lửa】

【Nhất tinh Anh Linh: Hỏa Diễm Chi Thuật Sĩ】

【Trạng thái: Tàn Ảnh】

【Khế Ước Thất Bại】

【Anh Linh tàn ảnh đã trở về lịch sử】

【Khế ước Anh Linh đã ghi nhận, trước mắt: 2 lần】

Bạch Du hoàn hồn, cúi đầu nhìn chiếc bật lửa vừa rơi khỏi tay:

“Cái này... cũng được tính là di vật?”

Ngay sau đó, ánh mắt hắn lướt về phía chồng bao thư chất cao hơn nửa người trong kho hàng.

Hàng chục phong bì lớn nhỏ, xếp chồng lên nhau như một tòa tháp nhỏ.

Hắn ngần ra vài giây, sau đó nhin không được mà cảm thán:

“Khá lắm!”

Trải qua một giờ đồng hồ “phá phong bì”, kết quả thu được khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

Bạch Du thực sự muốn “đậu đen rau muống” một chút—vì cái quái gì trong nhà hắn lại có nhiều cổ di vật như vậy?!

Lão gia tử này... rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Nhưng chuyện này tạm thời để sang một bên, trước mắt quan trọng nhất vẫn là... thu hoạch!

Sau khi chọn lọc hơn ba mươi phong bì, cuối cùng hẳn chọn ra bảy kiện di vật có giá trị.

Trong số bảy món này, có ba món chứa Anh Linh chiếu ảnh, bốn món còn lại là lễ trang.

Bạch Du cầm lên một món di vật có tạo hình kỳ lạ nhất—một chiếc quạt giấy hình bướm, thiết kế đầy mỹ cảm, nhưng lại mang theo khí tức huyền bí khó lường.

Ngay khoảnh khắc hẳn chạm vào nó, khung cảnh lập tức thay đổi.

Một nhà hát rộng lớn xuất hiện.

Trên sân khấu, một nữ nhân duyên dáng đang khiêu vũ, từng động tác chập chờn như bướm lượn, mỗi cử chỉ đều mang theo thần thái mê hoặc lòng người.

Nhưng điều khiến Bạch Du kinh ngạc, chính là cả nhà hát đang chìm trong biển lửa.

Ngọn lửa thiêu đốt tất cả—những hàng ghế, những tấm rèm, thậm chí bản thân người vũ nữ cũng đang nhảy múa giữa đồng tro tàn.

Mỗi bước nhảy của nàng như đạp lên ngọn lửa, tựa như một linh hồn bất diệt nhảy múa trong bão lửa.

【Cổ di vật: Hồ Điệp Phiến】

【Nhất tinh lễ trang: Liệt Hỏa Đốt Người】

【Độ bền: 51%】

【Số liệu lễ trang đã được ghi nhận vào Ao Cầu Nguyên】

Bạch Du mở quạt giấy ra, lần này nó không rơi khỏi tay hẳn.

Bởi vì đây không phải Anh Linh, mà là một kiện lễ trang.

Không phải tất cả cổ di vật đều là lễ trang, cũng không phải tất cả cổ di vật đều có thể ký túc ý chí của

Anh Linh.

Chương 16

DTV EBOOK

Lễ trang vốn chứa đựng lực lượng thần bí, có thể sử dụng trực tiếp như vũ khí hoặc đạo cụ.

Nhưng mỗi lần sử dụng, độ bền của nó sẽ giảm xuống.

Hơn nữa, để kích hoạt lễ trang, bắt buộc phải là Siêu Phàm Giả.

Người bình thường căn bản không có tư cách sử dụng!

Bạch Du đặt Hồ Điệp Phiến xuống, mở Ao Cầu Nguyên kiểm tra một chút.

【Khế ước Anh Linh đã ghi nhận, trước mắt: 9 lần】

Hắn khẽ nhướng mày:

“Tốt lắm, lần cuối cùng.”

Tỷ lệ khế ước Anh Linh thành công vốn cực thấp, mà trò chơi “Anh Linh Biên Niên Sử” này lại không có bảo hiểm gốc!

Tức là... rút không ra cũng chỉ có thể dựa vào số phận.

Nhưng Bạch Du lại cực kỳ bình tĩnh.

Hắn biết mình có siêu năng lực giữ gốc pháp tắc!

Lần thứ mười, nhất định sẽ triệu hồi ra một Anh Linh.

Để kiểm tra xem siêu năng lực của mình có theo bản thân chuyển sinh hay không, hắn quyết định làm một thí nghiệm đơn giản.

Kết quả hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hắn lật tung một góc tủ, tìm được 100 khối tiền.

Sau đó, hắn bắt đầu lựa chọn trong số ba món chứa Anh Linh chiếu ảnh.

Thực ra... chẳng có gì đáng để lựa chọn.

Cả ba Anh Linh chiếu ảnh đều chỉ thuộc nhất tinh cấp, trong đó hai món đang ở trạng thái tàn ảnh.

Tàn ảnh có nghĩa là gì?

Nghĩa là ý chí được ký túc trong di vật đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Cho dù thành công triệu hồi, cuối cùng có thể nhận được chỉ là một Anh Linh không hoàn chỉnh, sức chiến đấu vô cùng yếu kém.

Nhất tinh Anh Linh vốn đã là cấp bậc thấp nhất, nếu còn tàn phá thì gần như vô dụng.

Cuối cùng, ánh mắt Bạch Du dừng lại trên một viên vỏ đạn màu da cam, được làm bằng kim loại đặc biệt.

Trong ba món di vật, vỏ đạn này chứa đựng ý thức mạnh mẽ nhất.

Hắn vươn tay, nắm chặt viên vỏ đạn, nhẹ nhắm mắt lại.

【Xác Nhận Di Vật】

Ngay khoảnh khắc chạm vào vỏ đạn kim loại, suy nghĩ của Bạch Du lập tức bị cuốn vào ký ức ẩn chứa trong vật này.

Đó là một lão giả tóc hoa râm, đứng trước một tiệm hoa nhỏ. Lão chậm rãi tưới nước cho cây, trông giống như một ông lão bình thường, không có gì đặc biệt. Chỉ là, đi được vài bước đã thở dốc vì tuổi tác cao.

Nhưng chính người như vậy, khi ngồi dưới ánh mặt trời, nửa khép đôi mắt, lại mang theo khí thế của một con sư tử già đang phơi nắng. Lưng có hơi còng, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như dao, không hề có dấu hiệu của già yếu hay hỗn loạn.

Như thể cảm nhận được điều gì, lão quay đầu lại, nở một nụ cười nhẹ, ánh mắt giao nhau với Bạch Du.

Bạch Du hoàn hồn.

【Di vật: Võ đạn kim loại】

【Nhất tinh Anh Linh: Nhậm Hiệp】

【Trạng thái: Toàn Ảnh】

【Khế ước Anh Linh đã thiết lập】

【Có tiến hành khế ước chính thức không?】

Một loạt chữ màu đỏ như lửa xuất hiện ngay trước mắt hắn, ngọn lửa bùng cháy tựa như đang giải phóng sức mạnh, khiến ánh mắt hắn cũng bị rung động theo.

Lần triệu hồi Anh Linh thứ mười, điều kiện đã được thỏa mãn.

【Xác nhận khế ước】

【Khế ước Anh Linh đã có hiệu lực】

【Có muốn bắt đầu “Nhậm Hiệp - Hồi kết vận mệnh” không?】

【Nếu từ chối, sẽ không thể thu được Anh Linh hoàn chỉnh.】

“Hồi kết vận mệnh...?”

Bạch Du nghĩ ngợi, nhớ lại lời Lão Dương từng nói. Có vẻ như sau khi triệu hồi một Anh Linh, người chơi phải trải qua một kịch bản cá nhân—một dạng cốt truyện giới thiệu về Anh Linh đó, tương đương với một phần hướng dẫn tân thủ.

Nếu đã vậy, hắn cũng không cần chần chừ.

Bạch Du chạm vào xác nhận.

Ngay lập tức, bên tai vang lên một chuỗi âm thanh chấn động mạnh, đăng ↑ đăng ↑ đăng ↑ đăng ↓!

Đó là khúc dạo đầu của vận mệnh.

Ngọn lửa đỏ rực trong mắt cháy thành tro.

【Bắt đầu biên tập vận mệnh】 ...

Trời mưa lất phất.

Dưới mái hiên cũ kỹ, một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi ngồi yên lặng, nghe tiếng mưa rơi tí tách xuống sân.

Ánh mắt hiền hòa của lão dừng trên người nữ hài trước mặt. Cô gái ăn cơm như thể lang thôn hổ yết, gấp gáp nuốt từng miếng.

“Từ từ ăn, không cần vội.” Lão nhân nhẹ nhàng rót một chén nước, thổi nguội vài lần rồi đưa tới.

“Tạ ơn... tạ ơn...” Cô gái vội vàng nuốt cơm, ngừng một chút rồi nhận lấy chén nước, uống một hơi cạn sạch. Giọng nói của nàng khẽ run: “Ta ăn xong sẽ đi ngay, tuyệt đối không để ngài phải phiền lòng thêm...”

Nữ hài cúi đầu: “Chỉ là một bữa cơm, nếu có cơ hội trong tương lai...”

Nàng định nói rằng nhất định sẽ báo đáp, nhưng khi câu nói sắp thoát ra khỏi miệng, nàng chợt khựng lại. Chính nàng cũng không biết liệu mình có thể sống được đến ngày mai hay không. Nói chi đến chuyện báo ân? Ngay cả việc có được một bữa cơm no bụng, một chỗ để trú thân qua đêm cũng đã là vấn đề xa vời.

Lão nhân bật cười, giọng điệu ôn hòa: “Người cứ ở lại đây đêm nay đi. Chỗ này ít người qua lại, rất yên tĩnh, sẽ không ai tìm được người.”

Chương 17

DTV EBOOK

Nữ hài há hốc miệng, cúi đầu tiếp tục vùi mặt vào bát cơm, từng hạt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, hòa lẫn vào cơm, từng miếng từng miếng đưa vào miệng lại hóa thành đắng chát.

Hai người không ai nói lời nào. Nữ hài không mở miệng, lão nhân cũng không đặt câu hỏi, chỉ lặng lẽ tiếp tục chăm sóc những chậu hoa trước mặt.

Không lâu sau, bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa thô bạo, đông! đông! đông!—âm thanh chấn động khiến nữ hài giật mình, bả vai run lên, sắc mặt tái nhợt, bát cơm trên tay cũng rơi xuống.

Lão nhân ra hiệu không có chuyện gì, đứng dậy:

“Không cần sợ, ta đi ứng phó bọn họ.”

Lão còng lưng, từng bước chậm rãi đi ra cửa. Nữ hài căng thẳng, lén thò đầu nhìn ra ngoài—chỉ thấy trước cửa là một đám Yakuza khoác trên mình sơ mi sặc sỡ, áo vest đen nghiêm chỉnh.

Không biết lão nhân đã nói gì với bọn họ, nhưng đám Yakuza ấy không hề làm loạn, ngược lại rất nhanh liền rời đi.

“Ổn rồi.” Lão nhân trở vào, giọng điệu ôn hòa trấn an:

“Trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ không quay lại.”

“Ngài... làm sao có thể...?”

“Bọn họ chẳng qua là muốn tiền mà thôi. Ta đã đưa cho bọn họ số tiền tích góp bấy lâu.” Lão nhân thần nhiên đáp.

“Cái gì?!” Nữ hài kinh hãi, ngay sau đó là nỗi áy náy tột độ:

“Sao có thể như vậy...!”

“Không sao, chỉ là chút tiền mà thôi.” Lão nhân mỉm cười rộng lượng:

“Ta cũng chẳng còn việc gì cần dùng đến tiền, vẫn còn tiền hưu trí từ chính phủ Phù Tang.”

Nữ hài cúi đầu, cắn chặt môi run rẩy.

Nàng không hiểu—thật sự không hiểu tại sao lão nhân lại sẵn lòng giúp đỡ mình đến mức này.

Nhưng nàng cũng không thể từ chối, chỉ có thể tiếp nhận phần ân tình này.

Nàng không có sự lựa chọn nào khác.

Nàng đã bị Yakuza truy đòi nợ đến đường cùng, mà số nợ này vốn dĩ không phải do nàng gây ra.

Cha nàng, một kẻ đắm chìm trong cờ bạc, đã gánh một khoản nợ khổng lồ. Ngay cả khi toàn bộ gia sản bị mang đi trả nợ, số tiền ấy cũng chỉ như hạt cát giữa sa mạc. Hắn có thể thoải mái trốn tránh trách nhiệm, thậm chí chọn cách kết liễu đời mình, để lại gánh nặng nợ nần trên vai gia đình. Yakuza không tha cho bất kỳ ai, người còn sống chính là người phải trả nợ.

Hai mươi bốn giờ mỗi ngày, nàng đều dùng để lao động kiếm tiền, gần như không có thời gian học tập. Dù có thi đậu vào trường cũng không thể trả nổi học phí.

Áp lực từ món nợ khổng lồ, công việc vất vả, gánh nặng học hành—tất cả đè nặng lên vai nàng, khiến nàng không thở nổi.

Bọn đòi nợ mỗi ngày đều tìm đến, khiến nàng không cách nào giữ được một công việc ổn định. Nàng buộc phải liên tục đổi chỗ làm thuê, cũng không thể tìm được một nơi ở lâu dài. Bất cứ khi nào chủ nhà biết nàng bị Yakuza truy đuổi, họ đều lập tức đuổi nàng đi.

Không tiền, không việc làm, gia sản bị vợ vét sạch sẽ, nàng thực sự đã bị dồn đến bước đường cùng.

Không ai giúp đỡ nàng, cũng không ai để nàng giải bày. Những người từng được gọi là “bằng hữu” cũng lần lượt tránh xa nàng.

Dù có khóc lóc, kêu gào, thì thành phố rộng lớn này cũng không hề có chỗ cho nước mắt.

Dưới cơn mưa lạnh lẽo, một thân một mình đi giữa phố phường, nàng từng nghĩ đến việc gieo mình xuống biển, kết thúc tất cả.

Nếu không phải vì đã từng làm thuê trong tiệm hoa của lão nhân, được lão thu nhận, có lẽ nàng đã chết từ lâu.

Cho đến tận bây giờ, chỉ một bữa cơm, một chiếc giường sạch sẽ để yên giấc cũng đủ khiến nàng cảm động đến rơi nước mắt.

Huống chi, lão nhân lại sẵn lòng lấy hết số tiền dành dụm cả đời để bảo vệ nàng khỏi đám Yakuza.

Quả thực, nàng không biết làm sao để báo đáp.

Nhưng một nỗi sợ hãi khác lại len lỏi vào tim nàng—nàng sợ rằng sự tồn tại của mình sẽ mang đến tai họa cho người lão nhân hiền lành này.

Nữ hài nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng ngay cả khi ngủ, nàng vẫn cuộn chặt cơ thể, hai tay ôm lấy chính mình. Sắc mặt nàng căng thẳng, tựa như dù trong mộng cũng đang bị đám áo đen truy đuổi—một cơn ác mộng chẳng thể xua tan.

Lão nhân nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho nàng.

Ánh mắt dừng trên người nữ hài một lát, rồi khẽ thở dài. Bàn tay thô ráp của lão luồn vào lớp áo của nàng, lấy ra một thiết bị nhỏ bằng đầu ngón tay—một thiết bị định vị.

Lão nhân trầm mặc lắc đầu. Hóa ra, nàng tưởng rằng mình đã trốn thoát, nhưng thực chất vẫn nằm trong lòng bàn tay của bọn chúng.

Lão chậm rãi đứng dậy, đâm nhẹ vào eo vài cái cho giãn gân cốt, rồi bước đến chậu hoa bên cạnh. Từ trong ngăn chứa bí mật phía dưới chậu, lão lấy ra một khẩu súng ngắn tự động. Khẩu súng khắc hình chim ưng dũng mãnh.

Đồng Sinh Ưng Thú Lang.

Đó là tên của ông lão—một cái tên tự hội cả rồng lẫn ưng, bá khí bức người.

Nhưng sau này, lão dần cảm thấy không thích cái tên ấy nữa. Vì vậy, lão quyết định bỏ đi chữ “Ưng”, chỉ giữ lại Thú Lang.

Chương 18

DTV EBOOK

Thứ Lang lão gia tử đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa. Hắn biết sớm muộn gì cuốn sổ tiết kiệm kia cũng sẽ bị phát hiện. Mà một khi bị lật ra, bọn họ sẽ thấy bên trong chẳng có nổi một đồng.

Hắn đã nói dối.

Một lão nhân goá bụa, cô độc như hắn làm sao có thể có nhiều tiền tiết kiệm như vậy? Hắn thậm chí còn không có khoản tiền hưu trí nào. Toàn bộ gia sản của hắn, nói trắng ra cũng chỉ là một tiệm hoa cũ kỹ.

Những lời dối trá kia, bất quá là vì Tâm An.

Trước đó, hắn đã lén bỏ một ít dược an thần vào nước uống của cô bé, để nàng có thể ngủ một giấc thật sâu. Khi tỉnh lại, nàng sẽ không nghĩ quẩn, không phí hoài bản thân.

Hơn nữa, nàng ngủ càng say càng tốt, như vậy có thể che giấu đi một chút động tĩnh bên ngoài.

Thứ Lang lão gia tử kéo cửa ra, bung dù che mưa, bước ra ngoài con đường lớn.

Không ngoài dự đoán, rất nhanh sau đó, hắn đã nghe thấy tiếng xe gầm rú vang lên. Ánh đèn pha sắc lạnh rạch nát màn đêm, tiếp đó, cánh cửa xe bật mở, mười tên Yakuza tức tối xông xuống.

“Lão già, người chán sống rồi sao?!”

Tên cầm đầu đầu trọc, gương mặt hung dữ, gào lên đầy giận dữ.

“Muốn chết đúng không?! Dám đùa giỡn với bọn tao à?!”

Thứ Lang lão gia tử vẫn đứng yên dưới cơn mưa, tay giữ chặt cán dù, giọng nói già nua khẽ run run:

“Ta chỉ có một câu hỏi...”

Hắn ngược nhìn đám người trước mặt, ánh mắt trầm tĩnh đến lạ thường.

“Tại sao các người lại dồn con bé vào chỗ chết? Tiền vốn lẫn lợi tức, ta không phải đã sớm trả sạch rồi sao?”

“Hừ, đừng có giả vờ giả vịt!”

Tên Yakuza cười khẩy, giọng điệu tràn đầy khinh miệt.

“Số tiền người trả chẳng đủ bù vào chi phí lãi suất, nói gì đến vốn!”

“Hanh Mỗ...”

“Tốt lắm, lão già, dù sao người cũng sắp chết, nói thật cho người biết cũng chẳng sao!”

Tên Yakuza nhếch môi cười lạnh:

“Thiếu nợ Bích Xuyên Tổ bọn tao, thì cả đời này cũng đừng mong trả xong! Số nợ trong phiếu, điều khoản trong hợp đồng, muốn thay đổi thế nào là chuyện của bọn tao!”

“...Cho nên, tất cả là cố ý?”

“Đương nhiên! Nếu không thì sao?”

Tên Yakuza phá lên cười ha hả, những kẻ phía sau cũng cười theo, giọng cười đầy ác ý.

“Thiếu nợ thì phải làm trâu làm ngựa cho bọn tao cả đời! Đến lúc chết, ngay cả xác cũng không thoát được! Nếu nhảy lầu tự sát, bọn tao vẫn sẽ lôi thi thể người đi bán nội tạng! Cái này gọi là tận dụng triệt để, hiểu chưa, lão già?!”

“Đáng tiếc, người quá già rồi, chẳng có giá trị gì nữa... Nếu không, bọn tao đã nghiền xương người

thành tro vút xuống ruộng rồi!”

Đột nhiên—

PANG!

Một tiếng súng chát chúa xé tan màn đêm!

Máu tươi bắn tung tóe, hòa vào cơn mưa tầm tã.

Tên Yakuza cầm đầu đổ gục xuống đất, một lỗ đạn đỏ lòm ngay giữa trán.

Những kẻ phía sau hấn trợn trừng mắt nhìn, kinh hoàng đến nỗi không kịp phản ứng. Máu nóng bắn lên quần áo bọn chúng, ướt đầm cả gương mặt.

Trong cơn mưa xối xả, lão nhân gia khom lưng suốt mấy chục năm, chậm rãi đứng thẳng dậy.

Mãi đến lúc này, bọn Yakuza mới nhận ra—

Hấn cao gần hai mét!

Dưới ánh đèn đường leo lét, thân hình gầy gò ấy phảng phất mang theo bóng dáng cường tráng năm nào, như thể thời gian chưa bao giờ bào mòn nổi hấn.

“Bây giờ ta đã hoàn toàn minh bạch...”

Lão nhân gia giơ khẩu súng bốc khói xanh lên, nhắm thẳng vào bọn Yakuza.

“Tất cả các người, đáng chết!”

Đồng Sinh Thứ Lang khẽ lẩm bẩm.

Cảm giác mệt mỏi dâng lên, xâm chiếm từng thớ thịt trên cơ thể hấn.

Hấn tự giễu thở dài.

Xung quanh, hơn mười cái xác Yakuza nằm la liệt khắp con phố. Chỉ còn duy nhất một kẻ còn sống, run rẩy trốn sau thùng rác, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Mỗi người bọn chúng... đều chỉ trúng đúng một phát đạn.

Đồng Sinh không phải một lão nhân bình thường.
Hắn là siêu phàm giả, kẻ mang trong mình huyết mạch Anh Linh.

Sự thức tỉnh của huyết mạch này đã diễn ra từ lâu,
chảy xuôi trong cơ thể hắn như một dòng chảy
không ngừng nghỉ.

Và từ khi tỉnh lại, hắn chưa từng bắn trượt.

Một viên đạn, một mạng.

Mười mấy kẻ Yakuza, không ai kịp phản kháng.

Thời gian hắn ra tay—

Bất quá chỉ là vài giây ngắn ngủi.

Dù chỉ diễn ra trong vồn vện mười mấy giây, nhưng
việc sử dụng Anh Linh Chi Lý gần như đã rút cạn
toàn bộ thể năng của hắn, khiến hắn cảm thấy mệt
mỏi tột cùng.

“Cái cuối cùng...”

Hắn giơ tay, bóp cò súng.

Viên đạn lao đi, tựa như có mắt, nhắm thẳng vào đầu
kẻ Yakuza cuối cùng.

ĐƯƠNG!

Một tia lửa lóe lên!

Viên đạn màu cam bị bắn văng đi, xoay vài vòng giữa
không trung rồi biến mất trong màn mưa dày đặc.

Đồng Sinh Thứ Lang thu lại ánh mắt, nhìn về phía kẻ
vừa xuất hiện.

Là một tên Yakuza khác.

Trên cổ áo hắn thắt một chiếc cà vạt có hoa văn đặc
trưng của tổ chức.

Đồng Sinh có thể cảm nhận được—

Đối phương cũng là siêu phàm giả.

Nếu không, tuyệt đối không thể đánh rơi viên đạn của hắn chỉ bằng một đòn đơn giản như vậy.

“Thủ Lĩnh Bách Xuyên Tổ.”

Chương 19

DTV EBOOK

Người kia cất giọng, chậm rãi tiến lên.

Hắn là một trung niên vạm vỡ, tay nắm chặt một cây côn sắt dài hơn một mét.

Cơ thể rắn chắc như thép, từng thớ cơ bắp nổi lên, gân xanh vằn vện tựa như Địa Long bò trên da thịt.

Hắn híp mắt, đánh giá lão nhân trước mặt, bật cười khẽ:

“Không ngờ ở cái nơi Giang Hộ cũ kỹ lạc hậu này, lại còn cất giấu một con mãnh thú già.”

Thứ Lang sờ lấy khẩu súng đã hết đạn, trầm giọng nói:

“Ngươi là siêu phàm giả... lại cam nguyện lẫn lộn với đám Yakuza căn bã này?”

Thủ Lĩnh Bách Xuyên Tổ nhún vai, mặt mày đầy vẻ tùy ý:

“Mỗi người một chí hướng.”

“Ta thích ở đâu, là chuyện của ta. Ngược lại, ngươi giết nhiều thành viên của bọn ta như vậy... Nếu không giết ngươi, ta chẳng còn mặt mũi nào mà quay về.”

Đồng Sinh Thứ Lang nhàn nhạt đáp:

“Nếu ta giết ngươi, có phải từ nay về sau sẽ không còn phiền toái nữa?”

Bách Xuyên cười gằn:

“Nếu giết được ta, cả Bách Xuyên Tổ cũng sẽ bị xóa sổ.”

“Nhưng nếu ngươi chết...”

Hắn dừng một chút, ánh mắt thâm trầm đầy ác ý.

“Thì con bé kia... sẽ rơi vào một kết cục vô cùng thảm.”

OANH!

Một tia sét xé rách màn đêm, soi rõ hai bóng người đối diện giữa cơn mưa lớn.

BANG! BANG!

Hai tiếng súng vang lên.

Thứ Lang ngã gục xuống đất.

Bọt nước bắn lên tung tóe, máu tươi từ vết thương trên người hắn tràn ra, hòa vào dòng nước mưa.

Thủ Lĩnh Bách Xuyên thản nhiên lắc lắc cây côn sắt nhuộm máu, lắc đầu tiếc nuối:

“Đáng tiếc, nếu người trẻ hơn một chút, có lẽ sẽ mạnh hơn bây giờ rất nhiều.”

Hắn bước vào trong tiệm hoa, dễ dàng bế bổng cô bé vẫn còn mê man trên giường.

Bóng lưng của hắn khuất dần trong màn đêm mịt mù.

Lão nhân nằm trên vũng nước mưa, không thể động dậy.

Ngón tay cứng đờ, ánh mắt mờ dần, chậm rãi hướng lên bầu trời.

Già rồi...

Bởi vì quá già, thân thể quá chậm chạp.

Dù đã nhìn ra sơ hở, hắn vẫn không đủ sức phản ứng kịp.

Chỉ một giây chậm trễ—

Đã phân định sinh tử.

Hắn chưa bao giờ sợ cái chết.

Từ lâu, đôi tay hắn đã nhuộm đầy máu tươi.
Là một trong những đao phủ từng phục vụ Mộ Phủ,
hắn chưa từng mong chờ một kết cục tốt đẹp.
Sống đến tám, chín mươi tuổi, có lẽ...
Là do lão thiên không có mắt.
Nếu không, sao lại dễ dàng tha thứ cho một kẻ hung
ác như hắn sống đến tận bây giờ?
Hắn chỉ cảm thấy đáng tiếc...
Bản thân không thể đi đến cuối cùng trên con đường
Nhậm Hiệp.
Nhậm Hiệp—là kẻ ác, cũng là kẻ cầm lưỡi dao đoạt
mạng ác nhân.
Lấy ác chế ác, đã chọn con đường này, thì chết cũng
chẳng oán trách.
Nhưng... cô bé đó là vô tội.
Không thể cứu được nàng—đây mới là điều khiến
Đồng Sinh Thứ Lang mang theo tiếc nuối mà chậm
chạp không chịu nhắm mắt.
Nếu còn trẻ hơn một chút...
Có lẽ, hắn đã có thể cứu nàng.
Tuổi già, chí chưa già...
Liệt sĩ tuy già, chí chưa từng tàn.
Hắn không bại bởi đối thủ.
Hắn chỉ bại bởi thời gian.
Dù nội tâm hắn có sôi trào mãnh liệt đến đâu, thì
cũng không thể thay đổi sự thật—
Cơ thể này, đang dần già đi.
Phần không cam lòng này...
Phần tiếc nuối này...
Khiến hắn vẫn không thể nhắm mắt.

Bỗng nhiên, từ dưới thân lão nhân, một bóng đen từ từ trỗi dậy.

Thứ bóng tối ấy không chỉ là một cái bóng đơn thuần

Mà tựa như có sinh mệnh, ngưng tụ lại thành hình.

Từng mảng hắc ám thu lại, hóa thành một thanh niên mặc âu phục, tay cầm một cây văn minh trượng tinh xảo.

Hắn cúi đầu, chăm chú nhìn thi thể của lão nhân.

Một lát sau, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống.

Bàn tay phải đặt lên lồng ngực lạnh lẽo của người đã khuất.

Bóng tối chậm chậm dung nhập vào thể xác đã chết.

Thi thể lão nhân...

Bỗng nhiên đứng dậy.

Vết thương trên người hắn từ từ phục hồi, miệng vết rách nhanh chóng khép lại, máu ngừng chảy.

Cùng lúc đó, một luồng hơi nước nóng bốc lên, sương trắng mờ ảo bao phủ xung quanh.

Từ giữa làn khói, một bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng xé toạc màn sương.

Người xuất hiện sau lớp sương ấy—

Đã không còn là một Đồng Sinh già nua, còng lưng vì năm tháng.

Mà là một Đồng Sinh trẻ trung, sung mãn.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã trở lại tuổi 30.

Một lần nữa, bước vào thời kỳ đỉnh phong thể năng.

Nhưng—

Kẻ đang khống chế thể xác này,

Không còn là Đồng Sinh Thứ Lang.

Mà là một kẻ ngoại lai...

Bạch Du mở to mắt. Đầu óc hắn vô cùng tỉnh táo, ý thức cũng vậy. Thân thể hắn giờ đây tựa như một phần của chính mình, từng tác cơ bắp đều tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Thế nhưng, hắn hiểu rõ, bản thân hiện tại đang sử dụng thân thể của kẻ mang tên Đồng Sinh Ứng Thứ Lang. Còn chính hắn, một phút đồng hồ trước, đã bị đánh nát nội tạng, xuất huyết bên trong mà chết.

Hắn hoàn toàn đứng trên góc nhìn của người đã chết, cảm nhận toàn bộ cái chết của Nhậm Hiệp— một lão nhân già yếu. Đến mức bây giờ, khi tiếp nhận thân thể và thân phận của ông ta, hắn cũng không hề cảm thấy xa lạ hay phản kháng.

Chương 20

DTV EBOOK

Nhập vào thân thể kẻ khác vốn là điều hấn cực kỳ ghét bỏ.

Nhưng bây giờ đã chứng kiến hai lần, không quen cũng phải quen.

So với thân thể già yếu, chỉ đi vài bước đã thở hồng hộc trước đó, hiện tại, cơ thể hấn đang nắm giữ chính là Đồng Sinh Ứng Thứ Lang vào thời kỳ đỉnh phong.

Lão nhân kia không nghi ngờ gì nữa—đã chết.

Mang theo vô vàn tiếc nuối cùng không cam lòng.

Giờ đây, điều Bạch Du cần làm chính là thay ông ta viết nốt câu chuyện còn dang dở, biến đoạn kết không trọn vẹn này trở thành điều mà tất cả mọi người đều mong đợi.

Lúc này, trong tầm mắt hấn, từng dòng chữ như lửa đỏ rực hiện lên.

【Nhậm Hiệp · Chung Mạc】

【Diệt Trừ Bách Xuyên Tổ】

【Vận mệnh đã bắt đầu dật nên, khởi động đếm ngược】

【02:59:59】

Nhiệm vụ mục tiêu đã rõ ràng, thời gian giới hạn: ba giờ.

Ban đầu, Bạch Du tưởng rằng mình sẽ cảm thấy hoang mang trước tình huống đột ngột này. Nhưng thực tế, hấn không hề bối rối, ý thức vô cùng tỉnh táo, tựa như tất cả những cảm xúc dư thừa đều đã bị loại bỏ.

Hắn biết rất rõ mình tới đây là để làm gì.

Dù có phải bóp cò súng cũng sẽ không chút do dự.

Mà ngọn lửa giận trong lòng hắn vẫn chưa tắt, tựa như đã kế thừa cả sự phẫn nộ không thể giải quyết từ Đồng Sinh.

Lúc này, hắn cảm thấy bản thân giống như một ác linh, một vong hồn quay trở về chỉ để báo thù.

Chính vì tiếp nhận cả những tiếc nuối của người đã khuất, nên mới có cảm giác này...

Phẫn nộ!

Bạch Du nhặt khẩu súng dưới đất lên, kéo thấp chiếc ô màu đen, trầm giọng nói:

“Tử Thần đến thu người.”

Lúc này, Cựu Giang Hộ và Tân Đông Kinh đứng giữa ranh giới chuyển giao thời đại. Hàng loạt những khu nhà cũ kỹ bị dỡ bỏ, những tòa cao ốc mới lần lượt mọc lên.

Thời đại cuộn cuộn tiến về phía trước.

Đất trống trở thành thứ có giá trị nhất—tắc đất tắc vàng.

Không ít tổ chức hắc đạo đã để mắt đến những mảnh đất này, biến chúng thành công cụ kiếm tiền từ bất động sản, thu lợi nhuận khổng lồ mỗi ngày.

Để có thể thu mua đất đai từ tay người dân với giá thấp nhất, bọn chúng không từ bất cứ thủ đoạn nào—từ đe dọa, quấy rối, cho đến bắt cóc, thậm chí chặt tay chặt chân cũng không phải chuyện hiếm thấy.

Tất cả chỉ vì lợi ích.

Lúc này, một chiếc xe tải lao nhanh trên đường.

Bên trong xe, Cao Vĩ—Thủ lĩnh của Bách Xuyên Tổ—đang châm một điếu thuốc. Hắn hít sâu một hơi, phả ra làn khói trắng.

Không ai có thể ngờ rằng, trên chiếc xe tải này lại đang chứa một nhóm phần tử Yakuza khét tiếng tàn ác, cùng với một nạn nhân bị bắt cóc.

Ngồi ở hàng ghế sau, một thiếu nữ đã tỉnh lại.

Tên nàng là Tây Dã Huân.

Hiện tại, tay chân nàng đều bị trói chặt, miệng bị nhét một chiếc khăn vải thấm đầy dầu máy, mùi hôi khiến nàng buồn nôn đến mức suýt nôn mửa.

Sau khi tỉnh lại, Tây Dã Huân nghe thấy những tên Yakuza còn sống đang nói chuyện với nhau, nhờ đó mà hiểu được chuyện gì vừa xảy ra.

Nàng giả vờ vẫn còn hôn mê, nhưng nước mắt không kìm được mà lặng lẽ chảy xuống, thấm ướt tấm đệm xe bẩn thỉu.

Nàng vô lực bao nhiêu, thì lại càng không cam tâm bấy nhiêu.

Nàng biết rõ bản thân sắp phải đối mặt với kết cục thế nào, nhưng ngay cả việc cắn lưỡi tự vẫn cũng chẳng thể làm được.

“Đại ca, ta thật không hiểu. Chỉ vì một con nhóc này mà tổn thất nhiều người như vậy, có đáng không?”

“Vì nó một mình thì dĩ nhiên không đáng.” Cao Vĩ phả ra một làn khói thuốc, giọng điệu thản nhiên.

“Nhưng bán đứng nó cũng chẳng đổi lại được mạng sống của đám đàn em. Xem như lần này lật thuyền trong mương đi.”

Hắn lại hít một hơi thuốc, giọng nói vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

“Bất quá, muốn tìm người thì không khó. Mạc Phủ gần đây ban hành lệnh ‘Phế Dao’, khiến cho rất nhiều võ sĩ cũ bị thất nghiệp.

Những kẻ đó đều trở thành lãnh nhân, không có nghề nghiệp đáng hoàng, không còn chỗ dựa vào

Mạc Phủ thì chỉ có thể lăn lộn ngoài đường với bọn ta.

Hạng người này dù có chết bao nhiêu, chỉ cần vùng tiền ra là lại có kẻ mới kéo đến. Trong vòng 50 năm nữa, người nghĩ bọn chúng sẽ biến mất được chắc?”

“Đại ca, vậy còn con nhóc này xử lý thế nào?”

“Mang đến chỗ cũ.”

“Trực tiếp đi luôn?”

Cao Vĩ nhả ra làn khói cuối cùng, ánh mắt không chút gợn sóng.

“Ừ.”

“Vì nó mà chết bao nhiêu người, làm sao có thể để nó sống? Huống hồ giữ lại cũng chẳng có giá trị gì.”

“Nhưng đúng lúc có một lão già bên trên bị bệnh, đã thương lượng xong với tổ trưởng rồi.

Hắn ta muốn nội tạng, đổi lại 10% cổ phần.”

“Cái gì?”

“Vốn dĩ cũng định ép con bé tự sát rồi lấy nội tạng. Dù sao thì cha nó vì muốn xóa nợ cờ bạc, cái gì cũng dám ký.

Giấy chứng nhận hiến xác đã có từ lâu, mọi thủ tục đều hoàn thành cả rồi. Chỉ còn chờ nó tự sát nữa là xong.”

“Vậy nếu chúng ta trực tiếp ra tay... chẳng phải làm hỏng quy tắc sao?”

Chương 21

DTV EBOOK

“Ngu ngốc.” Cao Vĩ trừng mắt. “Bao nhiêu người đã chết, người còn quan tâm đến cái gọi là ‘quy tắc’ à?”

“Lão già kia không còn kiên nhẫn nữa. Hắn đã dẫn theo bác sĩ chợ đen đến biệt thự rồi, còn tăng giá mua nội tạng.”

“Không phải để ta tự mình ra tay chứ?” Hắn cười lạnh.

Nhưng ngay lúc này—

Ầm!!!

Một luồng sáng chói lóa chiếu thẳng vào trong xe tải.

Gã tài xế vô thức quay đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc xe con màu đen lao thẳng về phía bọn chúng!

Rầm!

Xe con đâm mạnh vào bên hông xe tải, hất tung nó lật nhào một vòng!

Sau cú va chạm dữ dội, xe tải lại tiếp đất bằng bốn bánh. Cao Vĩ che đầu, phủi đi những mảnh kính vỡ rồi túm lấy cánh tay gã tài xế, quát lớn:

“Uy!”

Thế nhưng, khi hắn kéo gã lại gần, cả khuôn mặt tài xế đã đầm máu.

Cao Vĩ nhìn theo vết máu, chỉ vừa mới chú ý đến cái lỗ thủng lớn trên trán gã.

Ngay từ trước khi xe tải bị đâm—hắn đã bị bắn nát đầu!

Ầm!

Cao Vĩ đá bật cửa xe, rút cây súng côn bên hông ra, găm lên:

“Kẻ nào! Cút ra đây cho ta!”

Ở giữa con đường mưa tầm tã, chiếc xe côn màu đen nằm chắn ngang.

Cửa xe chậm rãi mở ra...

Một thanh niên mặc âu phục đen bước xuống, tay phải cầm một khẩu súng lục cũ kỹ màu đen.

Hắn bước đến trước xe.

Ánh đèn từ phía sau chiếu rọi, kéo dài bóng dáng hắn trên mặt đường loang nước.

Trong cơn mưa xối xả, bóng hình hắn phảng phất chồng lên một kẻ khác—một người khoác kimono xám tro.

Dù ánh sáng chói lóa đến đâu, cũng không thể chiếu sáng ngũ quan hắn.

Tựa như một ác quỷ bước ra từ Địa Ngục.

Cao Vĩ nhận ra biển số chiếc xe này, chính là chiếc xe mà bọn họ vừa lướt qua không lâu trước đó... Lúc đầu, dự định giao lại cho hậu cần thu hồi.

Vậy nên, rốt cuộc người thanh niên này là ai?

Hắn không nhận ra đối phương cũng là điều dễ hiểu.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể liên hệ được thanh niên mang theo sát khí kinh người này với lão nhân già nua khi nãy.

Nhưng mặc kệ đối phương là ai, chắc chắn hắn đến đây để giết người.

Có lẽ là cừu gia, có lẽ là sát thủ do tổ chức đối địch phái tới...

Cao Vĩ cúi xuống nhặt lấy thanh côn sắt, xoay nhẹ một vòng rồi tách nó ra, biến thành đôi song côn cầm trên tay.

“Chẳng cần biết người là ai...”

Hắn siết chặt vũ khí, một luồng khí thể bức người chậm rãi tràn ra từ cơ thể:

“Nếu đã động thủ, vậy thì hãy chuẩn bị sẵn sàng vứt mạng lại đây!”

Siêu phàm giả.

Bước vào lĩnh vực này, con người đã không còn là kẻ bình thường.

Thể phách cường hãn, phản xạ thần kinh nhanh hơn người thường gấp nhiều lần. Mà đây cũng chỉ là một trong những biểu hiện ban đầu khi Siêu Phàm giả hoàn thành lần trưởng thành thứ hai.

Nhân loại, dù là nhục thể hay linh hồn, cũng không thể chịu đựng được nhân tố Siêu Phàm, thế nên mới cần trải qua hai lần trưởng thành.

Người bình thường, dù có thị lực hay phản xạ tốt đến đâu, cũng không thể tránh được đạn. Nhưng với Siêu Phàm giả, tránh né đạn chẳng phải việc gì quá khó. Chỉ cần nhìn thấy, là có thể né tránh.

Quả thực, cũng có những Siêu Phàm giả chuyên tấn công từ xa, họ có thể khiến đạn hoặc mũi tên mang theo sức mạnh đặc thù, làm tăng tốc độ, thay đổi quỹ đạo hoặc gia tăng tính xuyên thấu...

Nhưng những điều đó cũng chẳng đáng để bận tâm.

Bởi vì, một viên đạn trúng mục tiêu cũng chưa chắc giết được Siêu Phàm giả.

Ngược lại...

Cao Vĩ âm thầm tụ khí vào song côn trong tay, một khi công kích, hắn có thể dễ dàng đập nát đá hoa cương.

Tất cả Cao giai Siêu Phàm giả đều lựa chọn sử dụng vũ khí lạnh.

Bởi vì uy lực của vũ khí lạnh tỉ lệ thuận với sức mạnh bản thân, trong khi vũ khí nóng dù có tăng cường thế nào cũng có một giới hạn nhất định.

Vậy nên, Cao Vĩ phán đoán—

Đạn không thể giết được ta.

Chỉ cần không bắn trúng đầu hoặc yếu huyệt...

Ngược lại, chỉ cần ta đánh trúng người một lần, người chết chắc!

Giống hệt như lão già khi nãy.

Hắn không chút do dự chọn cùng một sách lược.

Rút ngắn khoảng cách!

Hai chân đạp mạnh xuống đất, thân hình hắn lao đi theo quỹ đạo hình chữ “Z”, liên tục lắc lư sang trái, sang phải, trong khi tay trái giơ lên che chắn phần đầu.

Ánh mắt khóa chặt đối phương.

—Nổ súng đi! Nổ súng đi!

Trong lòng hắn gào thét, bất kể người bắn như thế nào, ta đều có thể né tránh!

Coi như không thể né, ta cũng sẵn sàng ăn một phát đạn.

Chỉ cần để ta áp sát, người nhất định phải chết!

Ta sẽ đập nát đầu người!

Thanh niên áo đen kia quả nhiên giơ súng lên.

Nhưng hắn không nhắm vào Cao Vĩ.

Hắn bóp cò, viên đạn bay đi về một hướng hoàn toàn lệch khỏi mục tiêu.

Không hề mang theo chút sức mạnh siêu phàm nào.

Cao Vĩ sống lại một chút, sau đó bật cười lạnh trong lòng.

Xem ra ta đã nghĩ quá nhiều rồi.

Người này căn bản không phải Siêu Phàm giả, chẳng qua chỉ là một tay súng bình thường mà thôi.

Nhìn phản ứng vụng về kia...

Chương 22

DTV EBOOK

Ngay cả một đứa trẻ ba tuổi cũng còn nhanh nhẹn hơn hẳn...

Phanh!

Cao Vĩ ngã xuống đất, đầu hẳn va mạnh xuống mặt đường, tứ chi vô lực đổ rạp, máu tươi từ vết thương trào ra, men theo nền đất chảy thành dòng.

Hắn mở to hai mắt.

Có lẽ nhờ sinh mệnh lực ngoan cường của Siêu Phàm giả, hẳn vẫn chưa lập tức chết đi.

Nhưng...

Hắn không hiểu.

Không hiểu tại sao mình lại trúng đạn.

Không hiểu tại sao viên đạn lại găm trúng sau đầu.

Rõ ràng... phát súng đó đã lệch hướng...

Cao Vĩ vĩnh viễn không thể biết được nguyên nhân.

Thanh niên kia cũng không có ý định giải thích.

Hắn bước lên trước, nhẹ nhàng kéo chốt súng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba phát súng chát chúa vang lên.

Vết máu bắn tung tóe, toàn bộ sinh mệnh lập tức kết thúc.

Bạch Du hạ súng xuống, gài trở lại bên hông.

Thứ hẳn vừa bắn ra không phải một viên đạn bình thường, mà là một phát lựu đạn đặc biệt.

Dưới sự gia trì của Đồng Sinh Ứng Thứ Lang – “Đạn Thời Gian”, kết hợp với kinh nghiệm sử dụng súng hơn sáu mươi năm, hắn đã đạt đến cảnh giới có thể xưng là bậc thầy súng ngắn, độ chính xác gần như ngang ngửa City Hunter.

Ngay từ khoảnh khắc bóp cò, hắn đã biết rõ phát đạn này sẽ bay theo quỹ đạo nào.

Như thể có một sợi dây vô hình đang kéo nó đi.

Dù tính toán có sai lệch thì cũng chẳng sao—

Bởi vì...

Hắn đã chuẩn bị sẵn một lớp bảo hiểm khác.

Đây là viên đạn thứ mười hắn bắn ra, cũng là phát súng may mắn của Bạch Du.

Hai tầng gia trì trong một phát súng, đủ để một cao thủ Siêu Phàm cấp 19 gục ngã.

Dĩ nhiên, một phần cũng vì Cao Vĩ quá bất cẩn.

Hắn đã chiến thắng nhiều kẻ đồng cấp, nên sinh ra chủ quan.

Thậm chí chẳng thèm để tâm đến cái ót yếu ớt của mình.

Xử lý xong.

Bạch Du quay người bước tới xe tải.

Khi này hắn chỉ lo giao chiến, suýt nữa quên mất Tây Dã Huân vẫn còn ở bên trong.

Trên thực tế, vì không có dây an toàn hay túi khí bảo hộ, nòng đã bị va đập không nhẹ.

Cũng may trên ghế sau chất đầy thi thể, xem như tạo thành một lớp đệm thịt.

Bạch Du mở cửa xe, vừa vận thấy Tây Dã Huân mơ màng tỉnh lại.

Cảm nhận được có người kéo mình, nàng lập tức hoảng sợ, vô thức gào khóc:

“Không... đừng mà! Cầu xin người... cứu ta! Cứu mạng...”

Bạch Du vươn tay, che miệng nàng lại.

“Bình tĩnh, ta không cùng một bọn với chúng.”

Tây Dã Huân nghe giọng hần, thần trí tỉnh táo hơn một chút.

Nàng ngậy người nhìn thanh niên trước mặt, trong đầu mơ hồ, rồi... bất giác nhận nhầm hần thành lão nhân gia kia.

“Đồng Sinh gia gia!”

Nàng vừa nói, vừa lao đến ôm chặt lấy hần, khóc đến không thành tiếng:

“Ta còn tưởng rằng... tưởng rằng người đã... đã...”

Hai mắt nàng đỏ hoe, tròng mắt đầy tơ máu, tinh thần lại cực kỳ kích động.

Rõ ràng vừa trải qua cú sốc lớn, vẫn còn trong trạng thái ứng kích sau chấn thương.

Bạch Du vỗ nhẹ vai nàng, giọng điệu bình thản:

“Không sao rồi. Người an toàn.”

“Những người kia đâu?”

“Đều đã chết.”

“Chết...?”

“Ta giết.”

Bạch Du nói ra câu này mà không hề có một chút dao động.

Cứ như thể hần chỉ vừa giết vài con kiến mà thôi.

Nội tâm hần lúc này, một phần lớn chịu ảnh hưởng từ kinh nghiệm và ký ức của lão gia tử Đồng Sinh.

Nếu chỉ là một thanh niên bình thường, chắc hẳn đã run rẩy ngay khi bóp cò.

“Chúng ta phải đi ngay! Chạy mau! Nếu không, bọn chúng sẽ trả thù!”

Tây Dã Huân hoảng sợ.

Nhưng nỗi sợ này không phải vì Bạch Du giết người.

Nàng biết rất rõ—

Hắn giết người là để bảo vệ mình.

Nữ hài không chút do dự vươn tay, kéo lấy cánh tay hắn:

“Chúng ta nhanh lên... chạy mau...”

Nhưng Bạch Du vẫn bình thản:

“Người mới là người nên rời đi.”

Hắn ngẩng đầu, hướng mắt nhìn về một chiếc xe khác.

“Hình như trong đó có một lượng lớn tiền mặt. Bọn chúng vừa thu được phí bảo hộ thì phải.”

Hắn quay lại nhìn Tây Dã Huân, ngữ điệu không chút cảm xúc:

“Cầm số tiền kia, rời khỏi nơi này đi.”

Tây Dã Huân ngoan ngoãn gật đầu:

“Đồng Sinh gia gia, chúng ta cùng đi.”

“Chỉ có mình người đi.”

Tây Dã Huân sửng sờ.

Gương mặt nàng tràn đầy hoang mang, bất lực xen lẫn lo sợ:

“Ngài... ngài muốn đuổi ta đi sao?”

“Ta còn có việc phải làm.”

Bạch Du xoay người, nhẹ nhàng rút bàn tay ra khỏi tay nàng:

“Đi rồi, có lẽ sẽ không quay lại nữa.”

Bờ vai Tây Dã Huân khẽ run.

Nàng hiểu hẳn muốn làm gì.

“Không đi... không được sao?”

“Không được.”

Bạch Du dùng giọng điệu trầm ổn của lão nhân gia, đưa tay xoa nhẹ mái tóc rối bời của nàng:

“Một mình người, sống cho thật tốt. Hiểu chưa?”

Nước mắt nàng trào ra, lăn dài trên gò má:

“Nhưng ta chỉ có một mình... Ta còn có thể đi đâu?”

“Nam Lăng.”

Bạch Du buột miệng thốt ra.

“Cái gì?”

“Đại Hạ – Nam Lăng thị, một nơi rất tốt.”

Hắn đưa tay giúp nàng chỉnh lại những lọn tóc rối:

“Nếu nơi này quá tàn khốc, vậy hãy đến một nơi khác. Trốn đến đâu đó, nơi mà người có thể tìm thấy hạnh phúc... Thế giới rộng lớn, chắc chắn sẽ có chỗ cho người dung thân.”

Chương 23

DTV EBOOK

Nói rồi, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, khẽ đẩy về phía trước:

“Đi thôi. Càng xa càng tốt.”

“Cuộc đời ta... sắp đến hồi kết.”

“Còn nhân sinh của người, chỉ vừa mới bắt đầu.”

Nói xong, Bạch Du xoay người, cất bước về phía chiếc xe.

Sau lưng, Tây Dã Huân lặng lẽ dõi theo bóng lưng hắn.

Người đã kéo nàng ra khỏi vực sâu...

Giờ lại đang tự mình lao vào bóng tối vô tận.

Tiếng động cơ gầm rú, bánh xe trượt dài trên nền đường ướt sũng.

Ánh đèn đỏ nhạt nhòa trong màn mưa, rồi dần dần biến mất.

Tây Dã Huân nhìn túi tiền bị ném xuống đất, nước mưa đã làm nó ướt nhẹp.

Nàng ngồi sụp xuống, trống rỗng nhìn chăm chăm vào màn đêm mịt mờ.

Rất lâu sau, nàng mới lại tìm được sức lực để đứng lên.

“Nam Lăng...”

Nàng thì thầm cái tên đó trong miệng.

Rồi cúi xuống nhặt lấy túi tiền.

Cất bước, đi về phía xa.

Nàng phải rời khỏi nơi này.

Đi thật xa, đến một nơi có thể mang lại cho nàng...
bình yên và hạnh phúc.

Cho dù phải lẻ loi một mình...

Xe lao vun vút trên đường, động cơ gào thét giữa
màn đêm.

Bạch Du đang đua xe.

Thì ra, lão gia tử cũng có nghiên cứu về xe cộ.

Hơn nữa, kỹ thuật lái xe của ông cũng không hề tệ.

Từng cú bẻ cua gọn gàng, từng pha tăng tốc dứt
khoát...

Cảm giác mạo hiểm làm adrenaline trong cơ thể hẳn
không ngừng tiết ra.

“Ta lại càng có cái nhìn khác về người rồi, lão gia tử.”

Bạch Du khẽ lẩm bẩm.

Khẽ nghiêng ánh mắt, hẳn dường như có thể thấy...

Bên ghế phụ, một người đàn ông trung niên anh
tuấn đang nhếch môi cười, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Mặc dù chỉ là Anh Linh chiếu ảnh, dù bây giờ đã
không còn nhìn thấy, nhưng—

Hắn có thể cảm nhận được.

Khi còn trẻ, lão gia tử chắc chắn là một kẻ vô cùng
khí phách!

Loại tinh thần hiệp sĩ cứng cỏi này, dường như cũng
đang dần lên men trong lòng hắn.

Không ngừng ngưng tụ.

Không ngừng đọng lại.

Mặc dù, nó không thực sự thuộc về Bạch Du.

Nhưng cảm xúc này lại chân thực đến mức khó tin.

Giống như khi ngón tay chạm vào sợi mì nóng hổi rồi
nhúng vào nước lạnh—

Dòng nước không thay đổi.

Nhưng...

Đầu ngón tay đã thấm đẫm hơi ẩm, trở nên ẩm ướt.

Tổng bộ Bích Xuyên Tổ...

Ở đâu, Bạch Du đều biết rất rõ.

Có kẻ đã nhắc nhở hân.

Ba tiếng sau, sau một quãng đường bão táp với tốc độ cực hạn, hân rốt cuộc cũng đến nơi.

Bởi vì tổng bộ của Bích Xuyên Tổ không nằm trong nội thành.

Nó ẩn giấu trong một biệt thự trên núi, gần một thị trấn nhỏ.

Nghe nói nơi đó có một thị trường ngầm buôn bán thiết bị đặc thù, cũng có một sông bạc bí mật hoạt động trong bóng tối.

“Phanh——!”

Chiếc xe phanh gấp, bánh xe trượt dài trên mặt đường rồi dừng hẳn.

Bạch Du đã lao đến khu biệt thự trong một hơi.

Ánh mắt hân lướt qua cánh cổng lớn ngay trước mặt.

Ngón tay siết chặt vô-lăng.

Tay phải cầm hộp thuốc lá, vỗ nhẹ lên mu bàn tay trái, khiến điều thuốc bật lên, khẽ hé miệng cắn lấy đầu lọc.

Sau đó—

“Đoàng!”

Một phát súng bắn thẳng lên trời.

Khói súng bốc lên, đầu đạn ma sát với không khí tạo ra tia lửa nhỏ.

Bằng một góc độ hoàn hảo, hắn dùng họng súng châm lửa cho điều thuốc.

Hắn không có thói quen hút thuốc.

Nhưng lúc này, lại đột nhiên muốn thử một hơi.

Hơn nữa, thân thể này cũng không phải của hắn.

Vậy thì hút một hai hơi... cũng chẳng sao.

Chiếc xe đã bị hắn phóng đến gần tan tành.

Lúc này, nó run rẩy phát ra những tiếng gầm rú yếu ớt như một con chiến mã kiệt sức trước khi gục ngã.

Nếu nó cũng có linh hồn...

Không biết liệu giờ phút này, nó có cảm thấy tự hào hay không?

Bạch Du híp mắt, khẽ thở ra một làn khói trắng mờ ảo.

Khóe môi nhếch lên.

“Chuẩn bị đi, lũ chó chết.”

Hắn cười lạnh, khẽ rít một hơi thuốc, giọng nói trầm khàn mà cuồng ngạo—

“Ông cố nội của tụi mày... đến rồi đây.”

Một tên cán bộ của hắc bang vỗ về cái bụng vừa ăn no xong bữa tối.

Hắn biết hôm nay có một vụ làm ăn trọng yếu, vì vậy được giao nhiệm vụ trông coi nơi này. Đại ca không có mặt, nên hắn chính là kẻ phụ trách an ninh.

Chỉ là, hắn thậm chí chẳng buồn mang theo súng, bởi vì không cần thiết.

Đại ca ra ngoài lấy hàng, rất nhanh sẽ quay về. Hắn hoàn toàn không lo lắng về việc đại ca thất bại—đây là một siêu phàm giả cơ mà.

Một kẻ như vậy, ẩn trong cứ điểm của Yakuza giữa vùng núi sâu, lại có thể bị người ta đánh tới tận cửa

ư?

Làm sao có thể...

Kẻ nào không có mắt dám can đảm xông vào đây chứ?

Đối với rất nhiều người, nơi này chẳng khác nào Quỷ Môn Quan. Nhưng với một số kẻ khác, đây lại là cánh cửa dẫn đến tài phú, quyền lực và địa vị. Có kẻ sẵn sàng liều mạng để bước qua cánh cửa đó.

Bọn thủ vệ cũng không phải là hạng tận tâm tận lực canh gác. Bởi vì bọn hắn đã quen với việc xưng vương xưng bá trong góc tối này, nơi mà ánh mặt trời chẳng thể chiếu đến.

Chương 24

DTV EBOOK

Tên cán bộ của Bích Xuyên Tổ chộp miệng một cái, cảm thấy bữa tối hôm nay có phần nhạt nhẽo. Nhưng nghĩ đến việc tối nay có thể hoàn thành một vụ làm ăn lớn, hẳn lại bắt đầu mong chờ.

Tiền thưởng tất nhiên là một phần, nhưng điều hẳn trông đợi nhất vẫn là một thú vui đặc biệt của bang phái...

Bởi vì, Bách Xuyên Tổ Trưởng có sở thích kỳ lạ—hắn thích “mời” người ta đến tham dự một bữa tiệc X thịnh soạn...

Tên cán bộ này dù không quá hứng thú với kiểu ăn uống đó, nhưng hẳn lại thích “liếm đĩa”. Bởi vì món ăn kia thường được chọn lựa vô cùng tỉ mỉ, và hương vị của chúng không tệ chút nào.

Hắn không khỏi mong chờ đến buổi tối, thậm chí còn kích động đến mức đầu óc hơi choáng váng, tai dường như vang lên những tiếng ù ù lạ thường.

Ù ù?

Hắn vỗ vỗ vào tai, cảm thấy có chút kỳ quái, rồi quay sang hỏi gã đứng bên cạnh:

“Người có nghe thấy âm thanh gì không?”

Gã đàn em ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa:

“Tựa như có tiếng gì đó...”

“Giống như tiếng động cơ xe?”

“Đúng vậy! Giống như có thứ gì đó đang lao tới...”

Tiếng động từ xa dần tới gần. Cán bộ Yakuza bỗng nhiên quay phắt lại, chỉ thấy bên ngoài cánh cổng

sắt, một chiếc xe con đang lao tới với tốc độ kinh hoàng!

Chiếc xe gầm rú như một con mãnh thú mất khống chế, xông thẳng vào cửa sắt!

Nó lao đến quá nhanh!

Dù đã nhìn thấy nhưng thân thể không kịp phản ứng!

Trong chớp mắt, con quái thú bằng sắt thép ấy đã đâm sâu vào cổng lớn, bánh xe nghiền nát cửa sắt, đồng thời cuốn theo ba gã thủ vệ vào cơn lốc tử vong —máu văng tung tóe, đầu rơi xuống đất.

Tên cán bộ Yakuza đứng sững tại chỗ, nhìn cảnh cửa bị phá tan. Cơ bắp trên mặt hắn bắt đầu co giật dữ dội, một cơn cuồng nộ không gì sánh được trỗi dậy trong lồng ngực.

Dám lái xe tông thẳng vào đây sao?!

Người dựa vào cái gì?!

Người làm sao dám?!

Hắn rống lên giận dữ:

“Ki——sa——ma!”

Đoàng!

Đáp lại hắn là một tiếng súng nổ vang.

Tên cán bộ Yakuza đổ gục xuống đất, phía sau đầu nở ra một lỗ máu. Lưỡi hắn run rẩy co giật, rồi bất động.

Ngay cả khi chết, trên mặt hắn vẫn giữ nguyên biểu cảm phẫn nộ, như thể muốn bảo vệ Yakuza đến hơi thở cuối cùng.

Cửa xe bật mở.

Một thanh niên nhảy xuống, nhả ra một làn khói trắng, rồi phủi phủi lớp bụi trên vai.

Hắn ngược mắt quan sát xung quanh. Không sai biệt lắm, đội bảo vệ của bọn chúng chắc chắn đã bị thu hút tới đây.

Nếu là tổ chức Yakuza, thì trong tay chắc chắn có súng.

Mà không chỉ một hai khẩu...

Bách Xuyên Tổ dường như chỉ là một băng nhóm hắc đạo hạng hai trong giới tội phạm. Nhưng dù vậy, trong tổ chức vẫn có trên trăm cao thủ thực sự. Điều đó đủ để thấy lợi ích khổng lồ của cái tổ chức ăn thịt người này lớn đến mức nào.

Nhìn thời gian còn hơn 40 phút, hắn bắt đầu hành động.

Đúng vậy, càn quét.

Một người, một cây thương.

Bạch Du đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của những lão quái vật thực sự đạt đến đỉnh cao, và bản thân hắn cũng không hề thua kém. Hắn hoàn toàn có thể một mình đồ sát hàng trăm, hàng ngàn kẻ liều mạng như bọn này—giống như những nhân vật bất tử trong phim Hollywood.

Vì không có siêu phàm giả nào khác xuất hiện, toàn bộ cuộc chiến gần như chỉ là một màn tàn sát một chiều.

Cũng đều là cầm súng trong tay, nhưng một bên bắn chính xác đến mức tuyệt đối, một bên lại hoàn toàn bắn trượt—như vậy kết quả đã quá rõ ràng.

Giống như một ván FPS, trong đó có kẻ bật outline hack, chỉ cần một trận là có thể chém giết cả trăm mạng. Nếu lại thêm aimbot, thì hoàn toàn là một cuộc đồ sát đơn phương.

Hắn gần như miễn nhiễm với sát thương từ đạn. Thứ duy nhất gây chút trở ngại chính là một quả lựu đạn

gây choáng khiến các giác quan của hắn bị nhiễu loạn trong chốc lát.

Tuy nhiên, sau khi đại ca của bọn chúng bỏ mạng, tổ chức hắc bang này mất đi khoảng ba phần mười nhân lực. Những kẻ còn lại lập tức hoảng loạn, kẻ nào chạy được thì chạy, trốn được thì trốn.

Bạch Du chẳng buồn truy sát những kẻ bỏ chạy. Chúng không đáng để hắn phí thời gian, cũng không cần thiết.

Vốn dĩ bọn chúng chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Khi hắn tiến vào biệt thự, số bảo an còn lại chẳng đáng là bao. Một tên Yakuza vùng thanh võ sĩ đao lao đến, kết quả tự vấp ngã, lưỡi đao đâm thẳng vào cổ họng mình.

Trước một kẻ giết người như ma quỷ phục sinh, đám Yakuza còn lại đã bị dọa đến vỡ mật.

Bạch Du tiếp tục tiến thẳng vào phòng họp.

Phòng họp có cách âm khá tốt.

Bên trong, thủ lĩnh Bích Xuyên Tổ cùng một lão già hói đầu đang tụng niệm chúc mừng. Cả hai cười cười nói nói, hoàn toàn không hề hay biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

“Người là ai?! Không ai dạy người quy củ sao?!”

Tên tổ trưởng Bích Xuyên Tổ bị quấy rầy, tức giận quát lớn.

Chương 25

DTV EBOOK

Hắn là một gã đàn ông có gương mặt phúc hậu, giống như một thương nhân hiền lành. Nhưng thực chất, hắn chính là một kẻ cầm đầu Yakuza đầy hình xăm, dã tâm và độc ác.

Ngược lại, lão già bên cạnh hắn lại mang dáng vẻ âm hiểm nham hiểm, một bộ dạng thương nhân đích thực.

Nhưng Bạch Du chẳng hề để mắt đến hai tên này, ánh mắt hắn chỉ tập trung vào chiếc bàn trước mặt.

Hắn đã giết hơn mười tên người, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Cơn giận của hắn dần nguôi lạnh.

Nhưng khi bước vào nơi này, trong khoảnh khắc nhìn thấy thứ trên bàn, hắn chợt nhận ra rằng, sự phẫn nộ của mình vẫn còn quá nhỏ bé.

Khốn kiếp!

Bọn cầm thú này vẫn còn đang liên hoan trên một bữa tiệc thịt người.

Bọn khốn nạn người Nhật này!

Bạch Du không rõ, cơn thịnh nộ này đến từ chính hắn, hay từ linh hồn của Đồng Sinh Ứng Thứ Lang—có lẽ là cả hai.

Trên bàn, một cô gái trẻ nằm bất động.

Đôi mắt nàng trống rỗng, tuyệt vọng và lạnh lẽo.

Nàng đã chết.

Một con dao ăn steak sắc bén còn cắm sâu trong cổ họng nàng.

Bạch Du đưa tay ra, nhưng không phải để khép đôi mắt vô thần của nàng.

Hắn đặt tay lên bàn tròn, xoay nó một vòng.

Để ánh mắt trống rỗng của nàng hướng thẳng về phía hai con dã thú vừa nâng ly cười nói.

“Nhìn cho thật kỹ.”

Hắn nói.

Bạch Du đóng cửa phòng, khóa chặt, nhổ chìa khóa rồi ném thẳng ra ngoài cửa sổ.

Ngọn lửa giận dữ cuộn trào trong lồng ngực hắn.

Ác quỷ tàn nhẫn lộ ra răng nanh sắc bén, nhắm thẳng vào lũ dã thú đáng chết vạ lần trước mặt.

Hắn bước lên một bước...

Bởi vì căn phòng có cách âm cực tốt, nên từ bên ngoài, không ai có thể nghe thấy chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ có thể mơ hồ nghe thấy những tiếng gào thét thảm thiết, tuyệt vọng đến xé lòng.

Cuối cùng, sau hai tiếng súng trầm đục vang lên, tất cả trở nên im lặng.

Bạch Du bước ra ngoài, trên tay ôm lấy thi thể cô gái trẻ.

Hắn nhẹ nhàng cởi áo khoác, bọc lấy thân hình lạnh lẽo của nàng.

Khi bước ra khỏi căn phòng đó, trong khoảnh khắc, hắn chợt có chút hoang mang...

Vừa rồi... đã có chuyện gì xảy ra?

Một vài hình ảnh... hắn không thể nhớ rõ.

Hoặc có lẽ, kể ra tay lúc này... không phải là hắn.

Cảnh tượng bên trong phòng họp không cần nhìn lại.

Ác giả ác báo.

Thấy nhiều rồi, cũng chẳng còn gì đáng để lưu tâm.

【Đếm ngược: 00:19:54】

Còn lại chưa đầy 20 phút.

Cả biệt thự đã hoàn toàn vắng lặng.

Nhưng suốt từng ấy thời gian trôi qua, cảnh sát Phù Tang vẫn chưa xuất hiện...

Xem ra, quá bí ẩn cũng không hẳn là điều tốt.

Bạch Du không có thời gian để đưa thi thể cô gái về.

Hắn một mình đi ra trước cổng trang viên, kéo một chiếc ghế ra, rồi lặng lẽ ngồi xuống.

Ánh mắt hắn hướng về phía chân trời xa xa, nơi sắc bạc của bình minh dần lan tỏa.

“Thật là một buổi mặt trời mọc đẹp đẽ.”

Một giọng nói bất chợt vang lên.

Bạch Du quay đầu lại, trông thấy một người đàn ông trung niên với dáng vẻ tiêu sái đang ngồi trên một chiếc ghế.

Hắn đang nhìn lên trời, hướng về phía mặt trời mọc.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cơ thể hắn bắt đầu thay đổi.

Làn da trở nên khô cằn.

Dáng người dần co lại.

Hắn đã biến thành một lão nhân, già nua đến mức không dưới tám mươi tuổi.

Lão nhân nhìn khắp bãi chiến trường đầy xác chết, nhưng lại chỉ mỉm cười ha hả, như thể thú trước mắt chẳng phải là một khung cảnh đầy máu tanh, mà chỉ là một lớp bụi bị quét sạch.

“Một mảnh trắng xóa.”

“Thật sạch sẽ...”

Bàn tay phải khẽ buông thõng xuống.
Lão nhân tựa vào thành ghế, khép mắt lại.
Khóe miệng ông mang theo một nụ cười nhàn nhạt.
Cứ thế, trọn vẹn chìm vào giấc ngủ ngàn thu.
Bạch Du lặng lẽ nhìn thân ảnh ấy thật lâu, như muốn khắc sâu hình ảnh này vào trong tâm trí.
Ánh sáng mặt trời từ từ lan tỏa, soi rọi khắp nơi.
Bạch Du cũng dần biến mất theo ánh bình minh, như một u linh chưa từng tồn tại.
Trời đã sáng.
Ánh nắng ban mai len lỏi qua khe cửa, chiếu lên khuôn mặt hắc.
Bạch Du mở mắt ra.
Cổ hắc nhức mỗi, cả người ê ẩm.
Lúc này, hắc mới nhận ra bản thân đang nằm trên sàn nhà kho, ngủ suốt cả đêm.
Hắc đưa tay xoa cổ, cảm thấy cơ thể và tinh thần có chút mệt mỏi.
Mặc dù đã ngủ, nhưng ký ức thì không hề đứt đoạn.
Mọi thứ xảy ra vào đêm qua, tất cả đều hiện rõ mồn một trước mắt hắc.
Chỉ cần nhớ đến cảnh cùng lão gia tử cùng nhau tàn sát đám Yakuza, trong lòng hắc lại không khỏi dâng trào một trận nhiệt huyết.
Rồi ngay sau đó...
Hắc vội vã lao vào nhà vệ sinh.
Oe —————!
Bạch Du ở kiếp trước chỉ là một siêu năng lực giả tầm thường, chỉ biết ôm giấc mơ mà sống.

Hắn chưa từng nổ súng, lại càng chưa bao giờ giết người.

Chứ đừng nói đến chuyện... dùng dao ăn xẻ thịt người ta từng miếng một.

Thế nhưng, hình ảnh mà Anh Linh chiếu ảnh tái hiện lại quá mức chân thực.

Chương 26

DTV EBOOK

Cảm giác giẫm đạp lên sinh mệnh, cái cảm giác tàn nhẫn ấy... khiến hắn phát lạnh từ tận xương tủy.

Bây giờ, không còn lão gia tử ở bên cạnh truyền cho hắn khí thế của một tinh thần hiệp sĩ hay cái phong thái giết người không chớp mắt.

Hắn chỉ là chính hắn.

Và hiện tại, hắn nôn đến mức mắt sạch hình tượng.

Bản năng sinh lý phản kháng lại, hắn cần thời gian để thích nghi với điều này.

May mà hôm qua hắn chẳng ăn gì, nên thứ ói ra chỉ là chút nước chua.

Nhưng cũng chính vì vậy, lúc này hắn vừa đói đến mức muốn ăn sống một con người, vừa cảm thấy có ăn gì vào cũng sẽ nôn ra ngay.

Hai luồng cảm giác giày vò tinh thần hắn suốt mười phút.

Sau đó, hắn miễn cưỡng rửa mặt, điều chỉnh hơi thở, cố gắng để tâm trí ổn định trở lại.

Hắn quay về phòng, ngồi bệt xuống tắm thử trên sàn.

Vừa đúng lúc hệ thống nhắc nhở từ «Anh Linh Biên Niên Sử» xuất hiện.

【Vận Mệnh Dĩ Biên Chúc】

【Nhậm Hiệp · Chung Mạc】

【Thu hoạch được điểm số vận mệnh: 100】

【Giải tỏa toàn bộ bảng tin tức Anh Linh】

Bạch Du chạm vào giao diện Anh Linh Tuyển Hạng, xác nhận bằng thông tin về Anh Linh của mình.

【Đồng Sinh Ung Thứ Lang】

Chủng tộc: Nhân tộc · Nam

Tuổi: 30 (93)

Cấp độ: Siêu Phàm Nhị Giai

Giới vực: Chân Thực Giới

Định vị: Vật lý / Sát Thủ

Nghề nghiệp cá nhân: Tinh Thần Hiệp Sĩ

Nghề nghiệp đặc tính:

Gia tăng sát thương đối với tất cả kẻ địch có thuộc tính ác.

Làm suy yếu khí thể đối phương.

Tăng cường khí thể bản thân.

Thiên phú cố hữu:

Cảm Nhận Sát Ý (Lam)

Tinh Chuẩn Cao Cấp (Tím)

Kỹ nghệ:

Tinh Thông Súng Ống (87% · Lô Hỏa Thuần Thanh)

Điều Khiển Tái Cụ (55% · Xe Nhẹ Đường Quen)

Thần Bí: Anh Linh Chi Lý · Tử Đạn Thời Gian (Mới thức tỉnh)

Trang bị:

Súng ngắn GLOCK 17

Đạn 9mm Parabellum

Độ phù hợp: 70%

Chất lượng: Nhất Tinh (Hình Thái Cực Hạn)

Đánh giá: Đã đạt cực hạn trưởng thành của một Nhất Tinh Viễn Trình Xạ Thủ.

Glock 17 là phiên bản đầu tiên sử dụng đạn 9×19mm Parabellum, với băng đạn tiêu chuẩn chứa 17 viên.

Parabellum, từ gốc tiếng Latinh Si vis pacem, parabellum, có nghĩa là:

“Nếu muốn hòa bình, hãy chuẩn bị chiến tranh.”

Cuốn Cartridges of the World nhận xét rằng 9×19mm Parabellum là loại đạn súng ngắn quân dụng phổ biến nhất thế giới.

Đạn 9mm có kích thước nhỏ, dễ mang theo, độ giật thấp và độ chính xác khá cao.

Loại đạn này được Georg Luger thiết kế và ra mắt vào năm 1902 bởi hãng chế tạo vũ khí Đức Deutsche Waffen und Munitionsfabriken (DWM).

Tên gọi 9mm Luger giúp phân biệt với các loại đạn 9mm khác như 9×18mm Makarov và 9×17mm Browning.

Bạch Du nhìn bảng thông tin, tay siết chặt.

Hắn bây giờ... chính là một xạ thủ thực thụ.

Người đầu tiên sở hữu Anh Linh đã xuất hiện.

Bạch Du lúc này lại không hề kích động như hắn tưởng tượng, mà trái lại, tâm tình vô cùng bình tĩnh.

Hắn giơ tay lên, lật tấm thẻ Anh Linh lại. Trên giao diện hiện ra một tấm thẻ bài với hình vẽ 2D, khác hẳn phong cách của thế giới thực. Trên đó là hình một người trung niên đang cầm súng ngắn, đứng trong một tràng cảnh đầy súng ống.

Danh hiệu và nghề nghiệp của nhân vật này là Nhậm Hiệp (Tinh Thần Hiệp Sĩ).

Như vậy, Nhậm Hiệp (Tinh Thần Hiệp Sĩ) chính là Anh Linh đầu tiên mà Bạch Du nhận được. Tuy

nhiên, phẩm chất của nó chỉ ở cấp một sao, không được xem là quá cao.

Điều khiến Bạch Du bất ngờ là Đồng Sinh lại từng là một Nhị giai siêu phàm giả... Không trách nổi hắn giết người lại đơn giản như ăn cơm uống nước. Chỉ có điều, đó chắc chắn là thời kỳ đỉnh phong của hắn. Sau khi già yếu, thực lực và cảnh giới của hắn cũng suy giảm ít nhiều.

Hơn nữa, Anh Linh này đã đạt đến giới hạn trưởng thành, không thể tiếp tục cường hóa hay thăng cấp.

“Vậy tức là... đã đến hồi kết sao?”

Bạch Du day nhẹ mi tâm.

Qua một vòng thí luyện này, hắn dần dần hiểu rõ hơn về cách thức sử dụng năng lực “Anh Linh Biên Niên Sử” của mình.

Vốn dĩ, lão gia tử lẽ ra đã phải chết trong tay kẻ cầm đầu Bách Xuyên Tổ. Nhưng vì sự xuất hiện của Bạch Du, sinh mệnh của ông ta bị cưỡng ép kéo dài thêm một đoạn, cuối cùng dẫn đến việc Bách Xuyên Tổ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Dù kết cục tử vong không hề thay đổi, nhưng ít nhất những tiếc nuối đã được giảm bớt. Đây cũng là...

“Biên tập vận mệnh.”

Bạch Du khẽ lẩm bẩm.

Hắn nhanh chóng nhận ra một vấn đề—nếu vận mệnh đã đi đến hồi kết, Đồng Sinh lão gia tử cũng đã ngênh đón thời khắc cuối cùng, vậy điều đó có nghĩa là vị Anh Linh này... chính là một người đã chết.

Nói cách khác, mọi thứ ở đây... đều là di vật của người đã chết.

“Anh Linh đều là người đã chết sao?” Bạch Du lẩm bẩm, cảm thấy khó hiểu. “Không đúng... trong đoạn

hồi tưởng lúc trước, ta nhớ rõ có người thức tỉnh huyết mạch Anh Linh...”

Phải chăng, vì đều gọi là Anh Linh, nhưng thực chất ý nghĩa của hai khái niệm này lại khác nhau?

“Thiếu ký ức và thiếu hiểu biết về thế giới này... Có lẽ cần tìm thời gian để bù đắp lại.”

Chương 27

DTV EBOOK

Bạch Du lại tập trung vào tấm thẻ Anh Linh. Giao diện của nó khá đơn giản, ngoài hình nhân vật 2D, còn có một số thông tin đáng chú ý.

Trước hết, ở phía dưới cùng của thẻ có hiển thị cấp sao—trong trường hợp này là một sao.

Tiếp theo, ngay trên thẻ có dòng chữ thể hiện danh hiệu của Anh Linh: “Nhậm Hiệp (Tinh Thần Hiệp Sĩ).”

Dưới đó là một con số: 27.

Bạch Du phỏng đoán rằng con số này chính là cấp bậc chiến lực.

Hắn đưa tay chạm nhẹ vào tấm thẻ, cảm nhận được xúc giác rõ ràng. Dù thẻ bài này chỉ là hình ảnh phiêu phù trước mắt hắn, nhưng lại có thể thực sự tiếp xúc được.

Khi bàn tay hắn siết chặt thẻ bài, ba dòng chữ hiện ra, đại diện cho ba lựa chọn:

【 Biên tập vận mệnh (Không thể sử dụng) 】

【 Anh Linh Triệu Hoán (Tiêu hao 10 điểm vận mệnh mỗi lần) 】

【 Kích Hoạt Chiếu Ảnh 】

Bạch Du trầm tư quan sát mục Biên tập vận mệnh. Xác suất cao đây chính là một phương thức để cường hóa Anh Linh.

Nếu đem toàn bộ những gì mình vừa trải qua xem như một bản mô phỏng lại cuộc đời của người khác, vậy thì chức năng này thực sự có tiềm năng vô hạn...

Nhưng giờ vẫn còn quá sớm để khẳng định.

Còn về Anh Linh Triệu Hoán, không có bất kỳ thông tin chi tiết nào. Nhưng với kinh nghiệm từ những tựa game của Type-Moon, Bạch Du có thể đoán được đại khái—chắc chắn đây là chức năng cho phép triệu hồi Anh Linh, đưa họ ra chiến đấu trong thế giới thực.

Một Siêu Phàm Nhị Giai, nếu muốn trực tiếp triệu hồi đến nơi này... đương nhiên phải trả một cái giá không hề nhỏ.

Nhưng cái giá đó không phải là tuổi thọ, cũng chẳng phải một dạng tổn thất nào khác, mà chính là “điểm số vận mệnh.”

“Nhậm Hiệp - Hồi kết vận mệnh giúp ta thu được 100 điểm vận mệnh, mà để triệu hồi một lần cần tiêu hao một phần mười số đó.”

Bạch Du yên lặng suy tính.

Hắn vẫn chưa rõ trong “Anh Linh Biên Niên Sử” rốt cuộc tồn tại bao nhiêu loại đơn vị tiền tệ. Trong các trò chơi thông thường, luôn có nhiều dạng tiền tệ khác nhau, mỗi loại phục vụ một nhu cầu tiêu hao riêng biệt.

Tựu chung lại, tiền tệ trong game cũng chia ra làm hai loại chính:

Loại quý hiếm, cực kỳ khó kiếm, nhưng lại tiêu hao với số lượng rất lớn.

Loại phổ thông, có thể thu thập qua nhiều hoạt động, mức độ khó khăn thấp hơn.

Nói trắng ra thì... loại thứ nhất dành cho dân Nạp Tiền, còn loại thứ hai dành cho dân cày chay.

Hiện tại, Bạch Du chưa rõ điểm số vận mệnh thuộc loại nào. Nếu nó thuộc nhóm “đồng tiền mạnh”, chỉ có thể có được qua những cách đặc biệt như nạp tiền hoặc hoàn thành những nhiệm vụ trọng đại, vậy thì chắc chắn hắn không thể tùy tiện tiêu xài.

“Dù sao ta hiện tại không có nhiệm vụ hàng ngày để cày điểm, cũng không có ‘trăng thẻ’ (daily login bonus), càng không có cách nào Nạp Tiền... Thôi thì cứ tằn tiện vậy.”

Trên khuôn mặt đẹp trai của Bạch Du hiện lên vẻ uể oải. Là một người nắm giữ năng lực thao túng quy tắc, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy biệt khuất đến thế chỉ vì vấn đề tiền bạc.

Huống hồ, khả năng cao việc triệu hồi Anh Linh không phải là vĩnh cửu, mà có thể sẽ tiêu hao tài nguyên liên tục. Lỡ triệu hồi xong, lại phải tốn điểm số mỗi giờ để duy trì, chẳng khác nào tự đẩy mình vào con đường vay nợ cả!

Nghĩ đến cảnh bản thân phải sống như một con nợ, mỗi giờ phải cày điểm để trả chi phí duy trì, Bạch Du lập tức từ bỏ ý định này.

Hắn tiếp tục nhìn xuống mục lựa chọn thứ ba...

So với “Anh Linh Triệu Hoán” tiêu hao điểm số quá cao, “Kích Hoạt Chiếu Ảnh” lại có vẻ hợp lý hơn nhiều.

【 Kích hoạt Anh Linh Chiếu Ảnh, người sử dụng sẽ trực tiếp tiến hành phụ thể 】

【 Độ phù hợp càng cao, nắm giữ năng lực của Anh Linh càng nhiều 】

【 Trước mắt độ phù hợp 70% – Có thể kích hoạt: Anh Linh Chi Lý, Cố Hữu Thiên Phú, Kỹ Nghệ, Trang Bị, Nghề Nghiệp... 】

Bạch Du đọc xong, lập tức hiểu ngay.

Nếu như “Anh Linh Triệu Hoán” là lối chơi của một Triệu Hồi Sư, thì “Kích Hoạt Chiếu Ảnh” lại chẳng khác nào Kamen Rider—chỉ cần kích hoạt thẻ bài, lập tức nhập vai Anh Linh.

Nói cách khác, thẻ Anh Linh chính là đại lượng biến thân, chỉ cần “đeo vào” là có thể sử dụng sức mạnh

ngay lập tức.

Thay vì phải ngồi nghiên cứu hướng dẫn dài dòng, cứ dùng thực tế cho nhanh!

Bạch Du nắm chặt tấm thẻ trong tay, dứt khoát lựa chọn “Kích Hoạt Chiếu Ảnh.”

Khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận được thẻ bài trong tay đột nhiên trở nên nặng trĩu...

Ngay sau đó, một khẩu súng lục rơi thẳng vào lòng bàn tay hắn.

Chính là khẩu Glock 17 quen thuộc!

Bạch Du mở hộp đạn ra kiểm tra—bên trong có đúng mười chín viên đạn.

Cảm giác này... vô cùng quen thuộc!

Tựa như khoảnh khắc trong hồi kết vận mệnh của Biên Niên Sử, khi hắn đã hoàn toàn nhập vai Đồng Sinh lão gia tử—cả cơ thể tràn ngập sức mạnh bùng nổ!

Chương 28

DTV EBOOK

Bạch Du giờ súng lên miệng, cảm giác như trong căn phòng này, bất kỳ thứ gì cũng có thể trở thành mục tiêu của hắn. Dù chỉ là một con muỗi lơ lửng giữa không trung, hắn cũng có thể điểm bạo nó ngay lập tức. Quỹ tích phi hành của viên đạn vô cùng rõ ràng, như thể khắc sâu vào tầm mắt hắn.

Đồng thời, một loại cảm giác kỳ lạ chảy xuôi trong cơ thể, giống như dòng máu tuần hoàn, chỉ cần tập trung tinh thần là có thể nắm bắt được.

Tập trung tinh thần!

Khoảnh khắc ấy, thời gian như chậm lại.

Hắn đưa tay phải ra, từng động tác đều trở nên chậm rãi đến khó tin. Trong không khí, đôi cánh rung động của con muỗi cũng hiện lên rõ mồn một.

Bàn tay khẽ nắm, con côn trùng nhỏ bé đã nằm gọn trong lòng bàn tay.

“Anh Linh Chi Lý · Tử Đạn Thời Gian.”

Khi kích hoạt năng lực này, tốc độ cảm nhận thời gian sẽ chậm lại đáng kể. Đối với một tay súng, đây là năng lực mà ai cũng khao khát. Dưới hiệu quả gia trì của Tử Đạn Thời Gian, Đồng Sinh có thể thực hiện thao tác thay hộp đạn trong vòng hai giây.

Tuy nhiên, Bạch Du hiện tại vẫn chưa đạt đến trình độ đó. Hắn ước chừng cực hạn của mình chỉ là bắn ra ba phát đạn trong một giây.

“Đúng rồi, xem thử bảng thuộc tính.”

Hắn mở Anh Linh Biên Niên Sử, chuyển sang giao diện nhân vật của mình.

[Người Biên Tập Vận Mệnh] (Nhậm Hiệp · Chiếu Ảnh
kích hoạt)

Cấp độ: Siêu Phàm Nhất Giai

Chức Giới: Nhậm Hiệp

Thiên Phú Cố Hữu: Cảm nhận Sát Ý

Kỹ Nghệ:

Tinh thông súng ống (60% · Xe nhẹ đường quen)

Điều khiển tái cụ (35% · Đường nhập thất)

Thần Bí: Anh Linh Chi Lý · Tử Đạn Thời Gian

Tổng Hợp Đẳng Cấp: 11

“Cái gì? Ta đã bước vào Siêu Phàm rồi ư?”

Bạch Du không khỏi kinh ngạc, chuyện này cũng quá
dễ dàng rồi.

Nhưng ngẫm lại thì thấy cũng hợp lý. Dù sao đây
cũng là Siêu Phàm Nhị Giai Anh Linh Chiếu Ảnh, bản
thân hẳn gần như nhận được toàn bộ gia trì. Việc
bước vào Siêu Phàm trong chốc lát không phải điều
gì khó hiểu.

Chỉ là... độ phù hợp 70% vẫn chưa đủ cao, khiến
Bảng Anh Linh không thể hoàn toàn kế thừa sức
mạnh.

Hẳn thiếu một thiên phú “tinh chuẩn cao cấp”, kỹ
nghệ tổng thể cũng bị giảm xuống một cấp bậc.

Điều dễ nhận thấy nhất chính là tổng hợp đẳng cấp.

Đồng Sinh rõ ràng đạt cấp 27, vậy mà tại sao hẳn chỉ
có cấp 11? Cho dù chỉ đạt 70% hiệu suất, ít nhất
cũng phải trên cấp 20 mới đúng chứ?

Bạch Du mở mục tổng hợp đẳng cấp ra để xem hệ
thống giải thích.

“Tổng hợp đẳng cấp lấy giá trị trung bình của cả hai
nhân vật, sau đó nhân với 70%.”

$$(27 + 5) \div 2 \times 0.7 \approx 11$$

Hắn trầm mặc.

“Tiểu học chắc chắn không có dạy sai.”

Nói cho cùng, vấn đề vẫn là do hắn quá yếu.

“Không thể trách lão gia tử được, lần này là do ta còn non quá.”

Thế nhưng, hắn cũng nhanh chóng nhận ra một vấn đề trong công thức này.

Nếu như cấp độ của hắn tăng lên đến 27 hoặc cao hơn, chẳng phải khi kích hoạt Anh Linh, tổng hợp đẳng cấp lại bị giảm đi sao?

Nhưng chuyện đó là vấn đề của sau này, hiện tại không cần suy nghĩ quá nhiều.

Bạch Du thử nghiệm thêm hai lần Tử Đạn Thời Gian nữa, lập tức cảm thấy sự mệt mỏi lan tràn trong cơ thể.

Rất rõ ràng, dù có Anh Linh Chiếu Ảnh gia trì, nhưng bản thân hắn vẫn quá yếu, không thể phát huy được toàn bộ sức mạnh này.

Một đứa trẻ liệu có thể lái xe tải được không?

Hắn tắt trạng thái Kích Hoạt Chiếu Ảnh, luồng sức mạnh trong cơ thể lập tức tiêu tán.

Tổng hợp đẳng cấp của hắn nhanh chóng rút xuống cấp 5.

Bạch Du bất giác cảm thấy mát mát.

Cảm giác này giống như khi đã quen với một sự cuồng nhiệt đến tột độ, rồi bỗng dưng bị ép buộc phải từ bỏ.

“Mới chỉ một lần đã thấy nghiệm... Khó trách Phong Linh Nguyệt Ảnh Tông lại có nhiều đệ tử như vậy. Một khi quen thuộc rồi, sẽ không thể quay đầu lại nữa.”

Bạch Du cúi xuống nhặt vỏ đạn kim loại trên mặt đất, rồi tìm một sợi dây thừng để khâu nó lại, buộc vào cổ tay như một tấm bùa hộ mệnh.

Chỉ khi có lực Anh Linh gia trì, hắn mới có chút cảm giác an toàn, tựa như cuối cùng cũng tìm được một nơi có thể yên ổn sinh tồn...

Nội tâm hắn lúc này còn bình ổn hơn cả cảm giác nhặt được một khẩu súng lục và một chiếc áo chống đạn giữa chiến trường khói lửa mịt mù.

“Ít nhất, bây giờ ta cũng có tư cách giành giật mạng sống với Tử Thần.”

Bạch Du cúi đầu, ánh mắt rơi xuống khoảng không dưới chân.

“Ta sẽ tìm lại bóng dáng và thanh mai trúc mã của ngươi... Thiếu niên.”

Bạch Du thay một chiếc áo khoác, cầm theo chìa khóa và chiếc điện thoại đã sạc đầy pin, rồi bước ra khỏi cửa.

Hôm nay, hắn dự định đến trường xem tình hình, tiện thể bổ sung lại một số kiến thức cơ bản sau giờ học.

Vừa rời khỏi khu chung cư, Bạch Du cảm thấy bụng trống rỗng liền quyết định tìm một quán ven đường để lấp đầy dạ dày.

Chương 29

DTV EBOOK

Thế giới này có vẻ như không khác mấy với thế kỷ 21 trong trí nhớ của hắn, thậm chí có một số phương diện còn phát triển hơn, nhưng cũng có những khía cạnh lại lạc hậu một cách khó hiểu.

Một thế giới đã phát triển đến mức có vũ khí tự động mà vẫn tồn tại những thứ như “mộ phủ”? Thật khó tưởng tượng nổi. Không lẽ thế giới này chưa từng trải qua một cuộc cải cách tương tự Minh Trị Duy Tân sao?

Hắn đi thêm vài bước, lúc này khoảng sáu, bảy giờ sáng, không ít hàng quán vừa mới mở cửa. Một trong số đó tỏa ra hương thơm nức mũi, khiến hắn dừng lại.

“Cho một bát mì gan heo thịt băm.” Hắn lên tiếng gọi món.

Từ trong bếp bước ra một người phụ nữ trung niên với mái tóc đã điểm hoa râm. Bà khoảng hơn năm mươi tuổi, quần tạp dề quanh eo, mỉm cười nói:

“Được rồi, xin chờ một chút.”

Bạch Du nhìn người phụ nữ ấy nhào bột, cắt mì, trong lòng bỗng có cảm giác quen thuộc nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Quán mì này không lớn nhưng sạch sẽ và được sắp xếp gọn gàng, có phần mang phong cách Nhật Bản. Thực đơn cũng có khá nhiều món mì phổ biến của Nhật.

Mì Nhật vốn nổi tiếng ít nhưng giá cao, quán này chắc không phải một sát thủ giá cả đấy chứ?

“Mì của cậu đây.”

Người phụ nữ bưng bát mì nóng hổi đặt xuống trước mặt hắn, ánh mắt hiền hậu, ý cười dịu dàng.

Bạch Du nhìn bát mì, lấy tiền ra tính toán:

“Bao nhiêu tiền vậy?”

“Muời hai.”* *Bà chỉ vào một góc: “Đồ ăn kèm thì tự lấy nhé, cứ tự nhiên.”**

Hắn thanh toán rồi mới yên tâm ngồi xuống ăn.

Vừa ăn, Bạch Du vừa quan sát xung quanh. Trên bức tường quán mì treo vài bức ảnh chụp chung, hắn liếc nhìn qua rồi đột nhiên khựng lại.

Hắn chăm chú nhìn chăm chăm vào một bức ảnh trên tường, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Lão phụ nhân đang bận rộn trong bếp, thấy khách ăn đột nhiên im lặng thì ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt của hắn đang khóa chặt vào một tấm hình cũ.

“Chàng trai, con đang nhìn gì thế?”

Bạch Du không trả lời ngay, chỉ giơ tay chỉ vào một tấm ảnh.

Trong bức hình là một cô gái tóc ngắn, khoác áo choàng, mặc đồng phục học sinh, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Dù bức ảnh đã cũ theo năm tháng nhưng vẫn không thể che lấp được nét đoan trang của cô. Đôi mắt cô gái ấy bình tĩnh như mặt nước mùa thu, dù gió có thổi, mưa có rơi, cũng không thể làm lung lay khí chất kiên cường của nàng.

Lão phụ nhân cũng nhìn theo, mỉm cười dịu dàng.

“Nàng rất xinh đẹp, đúng không?”

Bạch Du gật đầu, nhưng trong lòng lại không suy nghĩ đến chuyện nàng đẹp hay không. Điều khiến hắn kinh ngạc chính là—

Cái tên của cô gái ấy.

Hắn nhớ rất rõ.

Nàng tên là Tây Dã Huân.

Tây Dã Huân... thật sự đã đến Nam Lăng Thị sao?

Đầu óc Bạch Du ù đi.

Một cảm giác khó tả như cơn sóng trào dâng trong lồng ngực, không cách nào diễn tả thành lời.

Giống như tận mắt chứng kiến một cơn gió nhẹ do mình thổi ra, nhưng kết quả lại tạo thành một cơn lốc mạnh mẽ ở nơi xa vạn dặm.

Hiệu ứng hồ điệp sao?

Một mặt, hắn cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường, nhưng mặt khác, lại thấy nó cũng rất thần kỳ.

Dù thế nào đi nữa, Đồng Sinh lão gia tử tuyệt đối sẽ không nhắc đến Tây Dã Huân và Nam Lăng Thị trong cùng một câu. Lời này, là do chính Bạch Du nói ra... là bởi vì hắn đã thay thế lão gia tử, tiếp nhận vận mệnh vốn không thuộc về mình.

Và kết quả thì đã quá rõ ràng.

Tây Dã Huân thực sự đã đến Nam Lăng Thị, rời khỏi cố thổ, chia xa quê hương.

Bạch Du cảm thấy mình cần phải xác nhận lại chuyện này. Hắn quay sang hỏi lão phụ nhân:

“Cô gái trong bức ảnh này... nàng là ai vậy?”

“Sao thế? Cậu để ý đến nàng à?” Bà chủ cười cười:

“Thế thì tiếc quá, nàng đã lấy chồng, sinh con rồi. Cậu đến muộn mất rồi.”

Bạch Du sắc suýt nghẹn, vội cúi đầu húp một ngụm mì để che giấu sự bối rối, lắc đầu nói:

“Không phải như cô nghĩ đâu... Thời đại nào rồi, ai lại đi yêu một người chỉ qua một bức ảnh chứ.”

Thực tế, điều hắn tò mò không phải là Tây Dã Huân đã lập gia đình hay chưa, mà là vì sao nàng lại xuất

hiện ở đây.

Hắn không còn tâm trí để thưởng thức bát mì nữa, chỉ muốn tìm hiểu thêm tin tức. Nhưng lão phụ nhân nhìn hắn bằng ánh mắt tinh quái, khiến hắn có chút xấu hổ.

“Thôi được rồi, không trêu chọc cậu nữa. Đúng là giới trẻ bây giờ da mặt không đủ dày.” Lão phụ nhân cười khẽ rồi tiếp lời: “Cô gái trong ảnh tên là Tây Dã Huân, nàng hiện tại...”

Bạch Du lập tức dựng thẳng tai lên lắng nghe.

Nhưng đúng lúc đó, cánh cửa quán bị đẩy mạnh, một đám người ồn ào bước vào, hô lớn:

“Bà chủ đâu rồi?”

Lão phụ nhân vừa quay lại nhìn, sắc mặt liền trầm xuống.

“Lại là các người! Ta đã nói rồi, chuyện bồi thường đã giải quyết xong!”

Bước vào quán là ba người—

Chương 30

DTV EBOOK

Một kẻ tóc vàng cao lớn, một ả đàn bà với đôi môi mỏng cùng quai hàm nhọn hoắt, và một thanh niên chống nạng, chân quần đầy băng vải, trông chẳng khác nào tàn phế cấp tám.

Gã tóc vàng cất giọng đầy châm chọc:

“Bà chủ à, bà không thể vô tình như vậy được. Đầu tuần bà đâm vào em trai tôi, nếu không phải tại bà, nó có thể bị xe đâm sao?”

Ả đàn bà bên cạnh cũng the thé chen vào:

“Em trai tôi là kiện tướng chạy cự ly dài đấy! Bây giờ chân nó gãy rồi, bà nói xem nửa đời sau nó phải làm thế nào đây? Định bồi thường ít tiền rồi coi như xong chuyện à?”

Lão phụ nhân nghiêng răng nói:

“Các người nói năng bừa bãi! Bệnh viện đã kiểm tra rõ ràng, khi đó chỉ là vết trầy da nhỏ! Còn muốn vu oan ta sao?”

“Bớt nói nhảm đi! Hôm nay bà không đưa tiền bồi thường thì đừng hòng làm ăn nữa!”

Lão phụ nhân lập tức lấy điện thoại ra:

“Tôi có thể báo cảnh sát!”

Gã tóc vàng nhếch mép cười khẩy, ra hiệu bằng ánh mắt.

Ngay lập tức, gã thanh niên chống nạng hô một tiếng “ôi trời ơi” rồi ngã lăn ra sàn, miệng kêu la thảm thiết như thể vừa bị ai đánh gãy thêm một chân nữa.

Ả đàn bà cũng không chịu kém, còn uống một ngụm nước khoáng để làm dịu cổ họng, sau đó mở miệng

chửi rửa tục tũ, âm thanh đinh tai nhức óc.
Lão phụ nhân tức đến mức mặt mày tái mét.
Bạch Du ngồi một bên quan sát, trong lòng đã hiểu rõ
—

Chuyện này hiển nhiên là một màn dàn dựng.
Rõ ràng đây là một nhóm chuyên giả vờ bị tai nạn để
tống tiền.

Bọn chúng cố tình tạo ra sự cố, nhằm ép người khác
phải bồi thường.

Nhìn đúng điểm yếu của những người kinh doanh
nhỏ lẻ, bọn chúng lợi dụng tâm lý sợ phiền phức để
ép buộc đối phương phải đưa tiền cho xong chuyện.

Nhưng lão phụ nhân này cũng là người cứng cỏi, dù
giận đến mức run rẩy nhưng vẫn kiên quyết không
chịu nhượng bộ.

Bạch Du híp mắt lại, ngón tay vô thức lướt nhẹ trên
chiếc vòng vỏ đạn trên cổ tay.

Xem ra, hôm nay hẳn phải giúp bà chủ dọn dẹp chút
rác rưởi rồi.

Bạch Du nhanh chóng ăn xong bát mì, rồi đứng dậy,
bước thẳng đến chỗ nhóm người gây rối.

“Nhóc con, ngươi muốn làm gì?” Gã tóc vàng nheo
mắt, lộ ra vẻ mặt cực kỳ phách lối.

Bạch Du mỉm cười, sau đó bất ngờ tung một cước đá
thẳng vào bàn chân của gã thanh niên đang lẫn lộn
giả vờ trên mặt đất.

“A a a a ——!”

Lần này không còn là giả vờ nữa, tiếng thét đau đớn
của hắn cao đến mức suýt phá nát cả mái ngói lưu ly.

Gã tóc vàng và ả đàn bà trợn mắt, không ngờ lại đụng
phải một tên trẻ tuổi dám thách chuyện bất bình mà
ra tay.

Bọn chúng vốn chỉ quen đối phó với những lão nhân hiền lành dễ bắt nạt, chứ thanh niên thì khác. Mấy tên lưu manh cắc kè ngoài đường, nếu không có lý do chính đáng, cũng không dễ dàng gây sự với một người trưởng thành.

Lông vàng lập tức xông lên, nắm chặt cổ áo Bạch Du, há miệng liền văng tục:

“Ngươi má nó—”

Bạch Du thản nhiên chỉ xuống chân mình:

“Nhìn thử phía dưới đi.”

“Hả? Cái gì?” Lông vàng cúi đầu xuống nhìn, nhưng chẳng thấy gì khác thường.

Đúng lúc này, ả đàn bà bỗng nhiên hét toáng lên:

“H-hắn... hắn không có bóng! Hắn là quỷ!!!”

Lông vàng nghe vậy lập tức rùng mình, hai chân mềm nhũn như muốn khụy xuống.

Bạch Du nhân cơ hội đẩy nhẹ một cái, gã liền lão đảo suýt ngã sấp mặt.

“Ta mắc chứng mất bóng, bệnh này không chữa được đâu. Đại khái cũng chẳng còn sống bao lâu nữa. Nếu ngươi thử đấm ta một quyền, lỡ ta chết thật thì sao? Đến lúc đó, ngươi nghĩ mình phải bồi thường bao nhiêu mới đủ?”

Lông vàng trừng mắt, trong lòng thầm rống lên
“Ngọa tào!!!”

Bọn hắn chuyên đi lừa bịp tiền, cao lắm cũng chỉ giả vờ gãy chân để vòi tiền bồi thường, ai ngờ đụng phải tên chơi lớn như thế này—

Bệnh nan y???

Bọn hắn chỉ định lừa vài ngàn đồng, đâu có định chơi trò đánh cược mạng sống thế này! Nếu lỡ đụng trúng hắn thật, bệnh tình đột nhiên chuyển biến xấu rồi

chết thì sao? Đến lúc đó, bồi thường chắc phải đến mức táng gia bại sản!

“Rút lui! Chạy mau!!”

Lông vàng vội vàng kéo tên đàn em vẫn còn đang ôm chân lẫn lộn dưới đất, cùng ả đàn bà co giò chạy mất dạng.

“Thật là xúi quẩy.”

Bạch Du ngồi xuống, thông thả tiếp tục ăn mì như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lão phụ nhân lúc này mới hoàn hồn, nhìn Bạch Du với ánh mắt vừa kinh ngạc vừa cảm động. Bà há miệng định nói gì đó, nhưng rồi chỉ lẩm bẩm:

“Ta lại để cậu vướng vào rắc rối rồi... Để ta thêm cho cậu chút mì nhé.”

Bạch Du nheo mắt cười, nhân cơ hội “được một tác lại muốn tiến một thước”:

“Vậy... cho thêm một quả trứng gà nhé?”

“Được, được.”

Lão phụ nhân bật cười, nụ cười hiền từ và dịu dàng.

Trận náo loạn vừa rồi vô tình kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Lão phụ nhân ngồi xuống, kể lại rằng đây không phải lần đầu tiên bọn lưu manh kia tìm đến quán.

Bạch Du tò mò hỏi:

“Vậy sao cô không dứt khoát đưa tiền cho xong chuyện?”

Chương 31

DTV EBOOK

Lão phụ nhân thở dài:

“Trước đó, người nhà ta đã từng bồi thường cho chúng một lần. Nhưng lũ đó một khi có được lợi ích thì sẽ ngày càng lấn tới. Lần này, ta tuyệt đối không muốn nhượng bộ nữa.”

Trong giọng nói của bà ẩn chứa sự kiên cường của một người từng trải qua biết bao sóng gió, không dễ dàng khuất phục trước những kẻ tiểu nhân.

Bạch Du gật đầu, sau đó chuyển sang chủ đề mà hẳn quan tâm hơn:

“Vừa rồi, cô nói cô gái trong ảnh... Tây Dã Huân, bây giờ đang ở đâu?”

Lão phụ nhân bật cười, lộ ra vẻ mặt có chút tinh nghịch:

“Câu thực sự quan tâm đến cô gái này đấy à...”

Nói rồi, bà đứng dậy, lấy bức ảnh trên tường xuống, nhẹ nhàng lau lớp kính bên ngoài, sau đó giơ lên trước mặt hẳn:

“Cô gái này à... ở ngay đây này.”

Bạch Du: “???”

Hắn trừng mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Lão phụ nhân dường như rất hài lòng với biểu cảm ngờ ngác của hẳn, còn đặc ý nhướng mày:

“Không ngờ đúng không? Khi ta còn trẻ cũng xinh đẹp lắm đấy! Đến mức làm trượng phu ta mê đến hoa mắt váng đầu luôn!”

Bạch Du: “.....”

Bạch Du cảm thấy chấn động sâu sắc.

Trong một thoáng, hắn không thể nào liên kết hình ảnh cô gái nhỏ gầy yếu trong bức ảnh với người phụ nữ trung niên cường tráng trước mắt.

“Người... chính là Tây Dã Huân?”

Lão phụ nhân cười khẽ, gật đầu:

“Đúng vậy, ta là người Phù Tang.”

Bạch Du thoáng ngạc nhiên:

“Nhưng giọng nói của người...”

“Ta đã ở đây hơn ba mươi năm rồi, đương nhiên là quen với ngữ điệu địa phương.” Tây Dã Huân mỉm cười, “Ngay cả danh tính ta cũng đã thay đổi, bây giờ họ Vương, lấy theo họ của trượng phu.”

Bạch Du nhìn tấm ảnh, rồi lại nhìn lão phụ nhân, một cảm giác về sự vô tình của thời gian ập đến, làm rung chuyển thế giới quan của hắn.

Một cô gái xinh đẹp đôi mươi, chỉ trong nháy mắt đã trở thành một người phụ nữ trung niên ngoài năm mươi.

Thời gian thật tàn nhẫn...

Hơn nữa, lão gia tử lại mất từ ba mươi năm trước?

Bạch Du cảm thấy da đầu tê dại. Hắn suy nghĩ một chút rồi cẩn thận hỏi:

“Mặc dù câu hỏi này có hơi không đúng lúc... nhưng vì sao người lại rời Phù Tang đến đây khi còn rất trẻ?”

Hắn biết rõ đáp án, nhưng vẫn muốn xác nhận lại.

Tây Dã Huân thoáng sửng sốt, có lẽ nàng không ngờ tới câu hỏi này.

Ánh mắt nàng thoáng hiện lên nét bi thương xen lẫn hồi ức:

“... Có một người rất tốt, đã khuyên ta đến đây.”

“Hắn nói, Nam Lăng Thị là một nơi tốt. Nếu như ta không thể tiếp tục chờ đợi ở quê nhà, thì hãy chạy đi, trốn tránh có thể đáng xấu hổ, nhưng lại là một cách hữu dụng. Hãy trốn đến một nơi không ai biết mình, rồi bắt đầu lại từ đầu...”

“Thế là ta đến đây.”

Bạch Du cảm thấy trong lòng có chút dao động:

“Sau đó thì sao?”

Tây Dã Huân chớp mắt, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

“Sau đó? Sau đó ta phát hiện nơi này thật sự rất tốt. Ta rất yêu nơi này, gặp được người mình yêu, có con cái, có gia đình, mở một quán mì nhỏ, mỗi ngày trôi qua vừa bận rộn vừa vui vẻ.”

Bạch Du nhìn nụ cười sáng rỡ của nàng, những cảm xúc phức tạp trong lòng dần lắng đọng lại, hóa thành một tia thanh thần.

Một cảm giác ấm áp dâng lên, như dòng suối ngọt lành làm dịu tâm hồn.

Hắn chợt nhận ra mình chẳng còn gì để hỏi nữa.

Sự bất an ban đầu của hắn—lo lắng rằng bản thân đã quá dễ dàng thay đổi vận mệnh của một người, có thể vô tình đẩy họ vào bất hạnh—đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng thực tế chứng minh, tất cả đều ổn.

Tây Dã Huân, cô gái Phù Tang ngày nào, giống như bồ công anh, dù bị gió cuốn đi xa khỏi cố thổ, vẫn có thể bám rễ ở một vùng đất mới, mạnh mẽ vươn lên, sinh trưởng ngoan cường.

Cuối cùng, nàng vẫn đạt được hạnh phúc mà mình mong muốn.

Thật tốt... Thật sự rất tốt.

Bạch Du ăn hết bát mì, cảm thấy no bụng.

Thủ nghệ nấu nướng của Tây Dã Huân quả thực không tệ, dù sao nàng cũng đã mở quán hơn ba mươi năm.

Hắn không hỏi thêm gì nữa, cũng không nán lại lâu, mà chỉ lặng lẽ bước ra khỏi quán.

Bước chân hắn chậm rãi, từng bước, từng bước rời đi.

Trong đầu bỗng xuất hiện một suy nghĩ—

Nếu lão gia tử gặp lại nàng, không biết sẽ có cảm xúc gì, sẽ nói những gì?

Hắn khẽ lắc đầu, khóe môi cong lên một chút, rồi nhẹ nhàng rời đi...

Tại góc giao lộ, ba đôi mắt chăm chú dõi theo bóng lưng thiếu niên rời đi.

“Đại ca, hay là hôm nay cứ bỏ qua đi... Mí mắt ta cứ giật liên hồi, có điềm xấu lắm.”

“Thả người một cái rắm! Người đã đi rồi, còn có thể có tai họa gì chứ?”

“Hôm nay nhất định phải lấy được tiền bồi thường, bớt lắm lời cho ta nhờ!”

Sau khi Bạch Du rời đi, ba kẻ kia lại lén lút quay lại, lần nữa mò đến khu vực gần cửa hàng.

“Bà chủ, bồi thường tiền đây!”

“Bồi thường! Nhất định phải bồi thường!”

“Ai da! Chân ta, eo ta, tay ta, thận ta, cả cái rể tương lai của ta nữa—”

Một màn quen thuộc lại tiếp tục tái diễn trước mắt.

Chương 32

DTV EBOOK

Sắc mặt lão phụ nhân trầm xuống, hoàn toàn không để tâm đến ba tên lưu manh đang giở trò.

Mở tiệm bao năm, bà đã gặp qua không ít chuyện thế này. Kinh doanh buôn bán, làm sao tránh khỏi phiền phức?

Trên thực tế, bà cũng đã sớm quen rồi. Dân nghèo phố chợ, kiểu gì cũng phải đối mặt với đủ loại rắc rối. Những năm đầu chưa thạo ngôn ngữ Đại Hạ, bà còn phải chịu đủ khổ sở, bị người ta chèn ép không ít lần.

Mặc dù Đại Hạ là một đất nước có tính bao dung khá cao, nhưng mâu thuẫn giữa các vùng miền, hay thậm chí sự khinh miệt từ dân bản địa đối với người ngoại lai, vẫn luôn tồn tại. Một người nước ngoài, nói tiếng Đại Hạ còn chưa sõi, đến cả một bát mì cũng bị hét giá cao gấp đôi, mà còn không biết mặc cả.

Những ngày đầu đặt chân đến Nam Lăng thị, Tây Dã Huân đã nhiều lần vấp phải trắc trở. Nàng nghĩ thầm: Nơi này đâu có tốt đẹp như lời ông nội nói...

Nơi đâu cũng có kẻ bài ngoại, cũng có người mang ác ý.

Nhưng may mắn, ở đây vẫn có những tấm lòng thiện lương.

Chỉ cần một người chịu chìa tay giúp đỡ, thì những khó khăn kia cũng chẳng còn đáng sợ. Chính nhờ sự giúp đỡ từ những con người xa lạ đó, nàng mới có thể dần dần đứng vững tại thành phố này, tại quốc gia xa lạ này.

Những khổ cực đó, so với biến cố cửa nát nhà tan mà nàng từng trải qua, chẳng là gì cả.

Ba kẻ trước mặt vẫn tiếp tục giở trò khóc lóc ăn vạ, bộ dạng vừa đáng ghét vừa ngu xuẩn.

Nhưng cứ thế này cũng không phải cách hay.

Tây Dã Huân khi còn trẻ đã luyện Karate mấy năm, sau khi tha hương nơi đất khách quê người cũng từng theo học võ quán để tự vệ. Dù đã ngoài năm mươi, bà vẫn duy trì thể chất không tệ, nên không sợ bọn chúng gây chuyện. Nếu thực sự phải động thủ, bà cũng có lý do dạy cho đám này một bài học về đạo đức—có tay có chân không chịu làm ăn, lại đi tìm đường tắt bằng mảnh khoe bản thủ.

Khi Tây Dã Huân còn đang suy tính phải xử lý thế nào, thì chợt có một giọng nói vang lên từ cửa.

“Cho ta một tô mì, sợi phải cứng, thêm xoa thiêu và trứng luộc trong suối nước nóng.”

Người vừa lên tiếng dùng tiếng Phù Tang, phát âm lưu loát, chuẩn xác giọng kinh đô.

Tây Dã Huân sững sờ nhìn sang, không ngờ ở nơi này lại có thể gặp được một người đồng hương.

Phải biết rằng, mười năm trước, hải vụ tử triều đã phong tỏa toàn bộ hải vực, giao lưu giữa các quốc gia sớm đã bị cắt đứt. Ngoại trừ những đoàn hải tặc lang bạt khắp đại dương như những bóng ma, gần như không ai có thể vượt qua hải đồ để đặt chân đến một đất nước khác.

Bước vào quán là một người đàn ông trung niên cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn. Đường nét trên khuôn mặt hằn sắc bén như được dao tước, búa bổ mà thành, trông chẳng khác nào một mảnh nam bước ra từ manga JOJO.

“Ta đã chọn món rồi.” Trung niên nhân mở miệng, giọng nói trầm ổn.

“Tốt, ta sẽ đi làm ngay...” Tây Dã Huân vừa xoay người thì chợt khựng lại. Nàng nhìn người đàn ông

trước mặt, cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng trong khoảnh khắc lại không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

“Khoan đã, ta trước tiên phải dọn chút rác rưởi cái đã.”

Dứt lời, hắn cúi người, tiện tay nhắc bổng hai tên lưu manh đang tru tréo trên mặt đất. Một tay nhắc một tên, cộng lại ít nhất cũng phải ba trăm cân, vậy mà trong tay hắn lại nhẹ bằng như cầm hai bao gạo.

Chỉ thấy hắn tùy tiện vung tay một cái, hai kẻ kia lập tức bị ném ra ngoài như hai cái hồ lô lăn lông lốc, va đập liên tiếp, mặt mũi sưng vù, máu me be bết.

Tên tóc vàng còn định mở miệng mắng chửi vài câu cho bõ tức, nhưng còn chưa kịp nói thì trung niên nhân đã ngồi xổm xuống, duỗi ra một ngón tay.

Rầm!

Ngón tay hắn đâm thẳng xuống nền xi măng, tạo ra một cái hố nhỏ ngay sát mặt tên tóc vàng. Chỉ cách vài phân, ngón tay đó đã có thể xuyên qua làn da hắn.

“Nghe cho kỹ đây, đám tạp chủng các ngươi, nếu còn dám mò đến cửa tiệm này quấy phá...”

Giọng hắn lạnh băng, ánh mắt lộ ra sát ý không chút che giấu.

“...ta đảm bảo các ngươi chí ít cũng mất đi cái chân thứ ba!”

Sát khí nồng đậm đến mức khiến đám lưu manh không rét mà run.

Tên tóc vàng chưa từng thấy ai đáng sợ đến vậy. Chỉ một ánh mắt thôi đã khiến hắn cảm giác như bị lăng trì xử tử hàng trăm lần.

Đây căn bản không phải chỉ là khí thế, mà là sát ý thực sự!

Hắn dám chắc—người đàn ông này tuyệt đối đã từng giết người, hơn nữa còn không ít!

Tên tóc vàng run rẩy, co giò bỏ chạy, ngay cả đàn em của mình cũng không dám ngoảnh đầu lại. Chạy chưa được mười thước đã vấp ngã lăn quay, máu mũi chảy ròng, nhưng hắn vẫn không dám dừng lại.

Trung niên nhân đứng dậy, thông thả sửa sang lại cổ áo rồi bước vào quán.

Chương 33

DTV EBOOK

Lão phụ nhân vẫn đang làm mì, không tận mắt chứng kiến chuyện vừa xảy ra, nhưng bà có thể đoán được chắc hẳn là vị khách trong quán đã ra tay giúp đỡ. Bà bật cười, cảm thấy hôm nay thật kỳ lạ.

“Sao hôm nay ta lại liên tục gặp nhiều người tốt thế nhỉ?”

Trước đó vừa có một tiểu tử đẹp trai đuổi đi đám lưu manh, giờ lại xuất hiện một vị khách người Phù Tang uy mãnh thế này.

Bà đặt bát mì lên bàn, mỉm cười nói: “Mời dùng!”

Trung niên nhân bưng bát mì lên, ném thử một miếng rồi khẽ cười:

“Vẫn là hương vị cũ.”

Tây Dã Huân ngồi xuống, tò mò hỏi:

“Ngài đã từng đến đây sao?”

“Nam Lăng Thị thì đây là lần đầu ta đặt chân đến.”

Trung niên nhân lắc đầu. “Nhưng hương vị mì này thì ta đã nếm qua không biết bao nhiêu lần rồi...”

“Ý ngài là?”

“Trước đây, ở một thị trấn nhỏ, có một quán mì do vợ chồng Tây Dã mở. Hương vị rất ngon, ta thích nhất là mì sợi, ăn kèm với chút bánh cá hầm.” Hắn mỉm cười, giọng nói như hoài niệm về những ngày xa xưa. “Đã ăn suốt bao nhiêu năm, nếu hôm nay mà có thêm bánh cá hầm thì tuyệt biết mấy.”

Tây Dã Huân thoáng sửng người, nụ cười trên môi cứng lại.

“Đó... cũng đã là chuyện hơn ba mươi năm trước rồi...”

Nàng chăm chú nhìn hắn, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Người đàn ông này trông vẫn còn rất trẻ, nhưng...

“A, thật xin lỗi, ý ta là...”

Trung niên nhân không để ý, chỉ lẳng lặng quay đầu nhìn Tây Dã Huân, ánh mắt ôn hòa như một lão nhân gia chín mươi tuổi, dịu dàng mà hoài niệm.

“Người làm mì sợi, hương vị vẫn giống y như của mẫu thân người năm đó... Huân...”

Bịch!

Chiếc đĩa trong tay Tây Dã Huân rơi xuống đất, vỡ nát thành từng mảnh.

Bờ vai nàng khẽ run, đầu ngón tay cũng run rẩy theo.

Nàng hiểu rồi.

Nàng đã nhớ ra.

Nàng nhận ra hắn là ai!

Nhưng mà... nàng không dám xác nhận.

Đây là sự thật? Hay chỉ là ảo giác? Một trò đùa quái đản của số phận?

“Đồng Sinh... Gia gia?”

Tây Dã Huân khẽ gọi, giọng nói run rẩy. Nàng không dám tin, mũi cay xè, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Lúc đầu, giọng nàng hơi lớn, nhưng ngay sau đó lại nhỏ dần, tựa hồ sợ rằng chỉ cần nói to một chút, cảnh tượng trước mắt sẽ tan biến mất.

Đồng Sinh Ưng Thứ Lang mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Đã lâu không gặp, Hun.”

Xác nhận rồi.

Không thể sai được.

Nàng chưa từng kể với ai về quãng quá khứ ấy, nhưng giờ đây, ngay trên người trung niên nhân kia, nàng lại cảm nhận được khí tức quen thuộc của lão nhân năm nào...

Dẫu cho thời gian đã trôi qua mấy chục năm, ánh mắt ám áp ấy vẫn là điểm tựa trong tâm hồn nàng, là bến cảng an toàn mà nàng từng cố chấp quên đi nhưng chưa bao giờ có thể thực sự buông bỏ.

Tây Dã Huân nghẹn ngào, bàn tay run rẩy, đứng ngây tại chỗ. Nàng không biết bản thân nên phản ứng thế nào trước cuộc gặp gỡ vốn dĩ không thể nào xảy ra này.

Lão gia tử ngồi xuống, nghiêm túc quan sát nàng. Sau đó, ông mỉm cười, ánh mắt tràn đầy sự trấn an.

“Cô nhóc năm đó, giờ cũng trưởng thành rồi.”

Ông khẽ hỏi, giọng nhẹ nhàng như gió thoảng:

“Hiện tại... người có hạnh phúc không?”

Tây Dã Huân không thể cầm được nước mắt.

Ba mươi năm qua, nàng chưa từng rơi lệ, vậy mà giờ đây, cảm giác như bản thân đã quay trở về quá khứ, trở lại khi còn là một đứa trẻ yếu ớt, lang thang không nhà để về.

Nàng khụy xuống đất, run rẩy đưa tay ra, nắm lấy bàn tay lão nhân, không dám buông ra dù chỉ một giây.

Giọng nói nghẹn ngào, đứt quãng, không thể thành câu.

Cuối cùng, nàng bật khóc nức nở.

Đây là một giấc mơ sao?

Nếu đây thực sự là mộng, xin đừng để ta tỉnh lại...

Cách đó không xa, tại trạm xe buýt, Bạch Du lặng lẽ đứng đó, nhìn con số trên giao diện: 90 điểm vận

mệnh còn lại.

Hắn khẽ thở dài, gạt bỏ chút do dự trong lòng.

Lấy từ Anh Linh, dùng cho Anh Linh.

Không có gì phải tiếc nuối, cũng chẳng thể xem là lãng phí.

Đối với Đồng Sinh lão gia tử—một vị Nhậm Hiệp (Tinh Thần Hiệp Sĩ)—trong lòng Bạch Du chỉ có sự kính nể. Nếu có thể giúp ông hoàn thành tâm nguyện, vậy có gì không đáng?

Dẫu chỉ là một lần triệu hoán ngắn ngủi, chỉ kéo dài vồn vẹn ba mươi phút, cũng đủ để hoàn thành một câu chuyện còn dang dở.

Hắn lặng lẽ đứng đợi chuyến xe buýt tiếp theo.

Sau ba mươi phút, đúng như dự đoán, xe đến. Hắn quẹt thẻ, tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống.

Xe cộ chậm rãi rời đi.

Ngay khoảnh khắc chạm đến thời hạn ba mươi phút, hắn nghe thấy một dòng thông báo hiện lên:

【Triệu hoán kết thúc, Anh Linh đã trở về dòng chảy lịch sử】

【Người và Nhậm Hiệp (Tinh Thần Hiệp Sĩ) đã hiểu nhau sâu sắc hơn】

【Mức độ phù hợp hiện tại: 90%】

Bạch Du nhìn dòng thông báo, khóe môi khẽ nhếch lên.

Vô tâm cảm liễu, liễu lại xanh.

Người xem đi, lão gia tử là người tốt. Đối với người tốt, có qua có lại mới là đạo lý.

Không chỉ không lỗ, mà còn lời to.

Chương 34

DTV EBOOK

Hắn đưa mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tâm tình khoan khoái hơn bao giờ hết.

Làm việc tốt là một chuyện đáng làm.

Tăng thêm độ phù hợp lại càng là một thắng lợi lớn.

Hai bên cùng có lợi, đúng là tuyệt vời.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt hắn.

Bạch Du khẽ gõ nhịp ngón tay lên cửa kính xe, miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt.

“Hãy cứ làm việc tốt...”

“Đừng hỏi tương lai.”

Thế giới này, Đại Hạ có hệ thống giáo dục tương tự quốc gia kiếp trước của Bạch Du. Trên cơ bản, toàn dân đều phải thực hiện nghĩa vụ giáo dục bắt buộc, hơn nữa con đường xã hội hóa trong lĩnh vực này cũng đi xa hơn một bước.

Trường học có quyền quản lý học sinh mạnh hơn, hệ thống pháp luật cũng quy định rõ ràng về trách nhiệm và quyền hạn giữa gia đình và nhà trường, giải quyết những mâu thuẫn thường gặp trong giáo dục cũng như các vấn đề không rõ ràng trong việc quản lý học sinh.

Chính quyền còn có các cơ quan chuyên trách để hỗ trợ giáo dục gia đình và giám sát quá trình nuôi dạy con cái, thậm chí định kỳ kiểm tra, đánh giá.

Tất cả những điều này đều nhằm mục tiêu bồi dưỡng ra một thế hệ quốc dân có chất lượng cao hơn.

Vậy nên, trường học không chỉ đơn thuần là nơi giảng dạy kiến thức, mà còn là mắt xích quan trọng

giúp nâng cao tố chất toàn diện của người dân.

Từ bậc tiểu học đến trung học cơ sở, học sinh sẽ trải qua chín năm giáo dục nền tảng.

Đến cấp ba, việc học tập sẽ bước lên một tầm cao mới, đi sâu vào những kiến thức chuyên sâu hơn. Đồng thời, đây cũng là giai đoạn cơ thể học sinh bước vào thời kỳ trưởng thành nhanh chóng, các chỉ số thể chất dần đạt đến mức của người lớn.

Đây chính là thời điểm thích hợp nhất để rèn luyện và phát triển thể chất, vì vậy chương trình giáo dục cấp ba cũng mang tính cấp bách hơn.

Không chỉ đảm nhiệm vai trò sàng lọc nhân tài, cấp ba còn đặt nền móng vững chắc để học sinh bước vào giai đoạn giáo dục cao hơn tại các học viện.

Tại cấp ba, không có khái niệm phân ban như các hệ thống giáo dục thông thường. Mọi học sinh đều phải học song song hai lĩnh vực: Văn khoa và Võ khoa, với tỷ lệ phân bổ khoảng 7:3.

Kỳ thi đại học cũng được chia thành hai phần: thi văn và thi võ—tất cả học sinh đều bắt buộc phải tham gia.

Kết quả của cả hai kỳ thi này sẽ quyết định học sinh có thể vào trường đại học nào.

Nói cách khác, với những gia đình bình thường, việc nuôi dạy con cái đặc biệt quan trọng nhất chính là ở giai đoạn cấp ba.

Ở lớp 10, trọng tâm vẫn là văn khoa, nhưng đến lớp 12, tỷ lệ Võ khoa sẽ bất ngờ tăng vọt.

Điều này có liên quan đến một sự kiện quan trọng —“Nghĩ Thức Khải Linh”.

Ở độ tuổi 16-17, linh hồn con người dần hoàn thiện. Đây là thời điểm diễn ra Nghĩ Thức Khải Linh, giúp học sinh thức tỉnh thiên phú bẩm sinh của mình.

Một khi thiên phú đã được xác định, gần như không thể thay đổi.

Khoảng thời gian còn lại của năm học lớp 12 chính là giai đoạn tăng tốc đột phá.

Dĩ nhiên, cũng có những người sở hữu thiên phú đặc biệt, có thể thức tỉnh sớm hơn. Điều này giúp họ có nhiều thời gian hơn để củng cố nền tảng và tập trung luyện tập vào thể mạnh của mình, tạo ra lợi thế lớn khi thi đại học.

Bởi vậy, hệ thống thi cử vẫn được coi là công bằng với đa số học sinh—bởi ai cũng chỉ có quãng thời gian như nhau để chuẩn bị. Nếu không xác định được rõ thiên phú của bản thân, rất dễ lãng phí thời gian vào những phương pháp luyện tập sai lầm.

Chẳng hạn, một cung thủ mà lại dành quá nhiều thời gian để luyện chạy cự ly dài thì rõ ràng có vấn đề.

Dĩ nhiên, đối với những gia đình có xuất phát điểm cao—đặc biệt là con cháu của Siêu Phàm giả—thì dù cùng một năm chuẩn bị, hiệu suất lại khác nhau một trời một vực.

Những gia tộc mạnh mẽ này thường tận dụng mọi nguồn lực để bồi dưỡng hậu duệ, đảm bảo rằng trước khi bước vào kỳ thi đại học, con cháu họ đã có đủ nền tảng để bứt phá lên cấp Siêu Phàm.

Nam Lăng Tam Trung—Trường Trung Học Đệ Tam Nam Lăng.

Đây cũng chính là ngôi trường cũ của thiếu niên năm nào.

Bố cục tổng thể của trường học này không khác gì ngôi trường cấp ba mà Bạch Du từng theo học ở kiếp trước.

Bởi vậy, hẳn chẳng lo lắng gì về việc bị lạc đường.

Khi Bạch Du đến cổng trường, đồng hồ đã điểm 7 giờ 30 phút.

Tiết học buổi sáng đã kết thúc, lúc này các học sinh đang chuẩn bị cho bài tập thể dục đầu ngày.

Vốn dĩ, hắn sẽ không được phép vào trường.

Nhưng sau khi Bạch Du xuất trình thẻ học sinh, nhân viên an ninh chỉ liếc nhìn qua, sau đó bấm gọi vào trong trường.

Chỉ bao lâu sau, một người đàn ông trung niên đeo kính vôi vã chạy ra cổng, dẫn hắn đi vào.

Người này chính là Trương Tồi Sơn, chủ nhiệm lớp 12A1, đồng thời là giáo viên dạy Ngũ Văn và Võ Khoa.

Cái tên nghe qua vô cùng khí phách.

Chương 35

DTV EBOOK

Ngay khi nhìn thấy Bạch Du, phản ứng đầu tiên của Trương Tồi Sơn không phải nhìn thẳng vào hắn... mà là nhìn xuống dưới chân.

Sau khi xác nhận không có bóng, ánh mắt của lão sư bỗng trầm xuống, vẻ mặt nặng nề xen lẫn chút đau thương.

Là chủ nhiệm lớp 12A1, ba năm qua, hắn đã dạy dỗ tổng cộng 37 học sinh.

Dù chỉ là một con chó, nuôi ba năm cũng phải có tình cảm.

Huống hồ là những đứa học trò hắn đã chứng kiến từ lúc non nớt đến khi trưởng thành.

Bất kể là những kẻ nghịch ngợm hay những đứa chăm chỉ, từng người một, hắn đều nhớ rõ.

Nhưng giờ đây, trong 37 học sinh ấy, chỉ còn lại duy nhất một người trước mặt.

Nhìn Bạch Du một thân một mình không có bóng, ngay cả người đàn ông sắt đá như Trương Tồi Sơn cũng không nhịn được mà đưa tay xoa xoa sống mũi.

“Ta đã bảo ngươi cứ ở nhà nghỉ ngơi một thời gian rồi mà?”

Hắn dẫn Bạch Du vào phòng làm việc, cũng không bắt hắn đứng đợi, thậm chí còn nhường cả ghế làm việc của mình.

“Ngươi bây giờ nên nghỉ ngơi thật tốt, nếu có thể phối hợp với Trường Dạ Ti trong cuộc điều tra thì phối hợp, tạm thời đừng đến trường học nữa.”

Bạch Du lắc đầu:

“Ta cảm thấy vẫn nên đến một chuyến. Có vài chuyện ta muốn làm rõ, tiện thể lấy một ít sách giáo khoa.”

Trương Tồi Sơn dờ khóc dờ cười:

“Từ khi nào người lại siêng năng đọc sách vậy?”

Bạch Du thản nhiên nói:

“Bởi vì hội chúng mất bóng nên ta quên rất nhiều thứ. Cần phải đọc lại một lần... Trương lão sư, có thể cho ta xem sổ ghi chép học sinh một chút không?”

Trương Tồi Sơn nhíu mày:

“Người bị mất trí nhớ?”

Hắn trầm ngâm một lát rồi lẩm bẩm:

“Chúng mất bóng đúng là có thể khiến người ta mất đi khả năng hành động, thậm chí dẫn đến tê liệt... nhưng mất trí nhớ thì lại liên quan đến vấn đề của linh hồn...”

Hắn ngừng lại một chút, rồi hỏi:

“Chuyện nghiêm trọng như vậy, người không đi bệnh viện sao?”

Bạch Du bình thản đáp lại:

“Đi bệnh viện thì có tác dụng gì không?”

Trương Tồi Sơn há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng, chỉ vò đầu thở dài.

Chúng mất bóng là một căn bệnh nan y. Một khi không tìm lại được bóng, xác suất sống sót quá một tháng gần như bằng không.

Đây không phải là mấy lời dọa dẫm trên Baidu, mà là sự thật không thể chối cãi.

Trương Tồi Sơn lặng lẽ lấy ra sổ ghi chép học sinh, đưa cho Bạch Du.

Hắn cẩn thận lật từng trang một, vừa nhìn vừa cố gắng nhớ lại.

Trong lớp có tổng cộng 37 người, ngoại trừ hắn ra, còn lại 36 người.

Và với tư cách là chủ nhiệm lớp, Trương Tồi Sơn có thể kể ra từng câu chuyện về mỗi học sinh một cách rõ ràng.

Không chỉ những chuyện nghiêm túc, mà ngay cả những trò nghịch ngợm hoang đường nhất, hắn cũng nhớ từng chi tiết, từng thời điểm xảy ra.

Một giáo viên như vậy, không thể nghi ngờ gì, chính là một chủ nhiệm lớp tốt.

Bạch Du tiếp tục lật sang trang tiếp theo.

Ngón tay hắn chợt khựng lại.

Trên trang giấy là thông tin của một người mà hắn rất quen thuộc.

Bức ảnh thẻ trên hồ sơ học sinh và ảnh căn cước vốn luôn là nỗi ám ảnh với bất kỳ ai, nhưng riêng người này—

Trong bức ảnh vẫn toát lên vẻ xinh đẹp rạng rỡ.

Một người có thể vượt qua được bộ lọc “hủy dung” của ảnh thẻ và chứng minh thư, chí ít cũng phải đạt mức tám điểm mỹ nhân.

Tô Nhược Ly.

Trương Tồi Sơn nhìn thấy phản ứng của hắn, khẽ cười nói:

“Thanh mai trúc mã của ngươi đấy.”

“Từ nhỏ hai đứa đã rất thân nhau... Năm ngoái, khi ta đến thăm hỏi từng gia đình, mới phát hiện hai đứa ở chung một nhà.”

“Ban đầu ta còn lo lắng hai đứa còn trẻ mà ở chung, lỡ phạm phải sai lầm gì thì không hay.”

Nhưng sau khi quan sát một thời gian, hắn đã hoàn toàn yên tâm.

Trương Tồi Sơn nói ra câu kia, hàm ý sâu xa...

Cái gì gọi là “bởi vì là ta, cho nên người an tâm”?

Cảm nhận được bản thân đang bị nghi ngờ về một phương diện nào đó, Bạch Du có chút muốn hỏi lại.

Trương Tồi Sơn tiếp tục nhớ lại:

“Tô Nhược Ly là một thiên tài. Thiên phú của nàng rất cao, toàn bộ học sinh trong trường lẫn các lão sư đều biết điều đó. Nàng không chỉ xinh đẹp, mà tính cách cũng rất tốt, gần như không ai có thể ghét nàng. Trong trường học, nàng thậm chí còn có một câu lạc bộ fan hâm mộ riêng, mà số thư tình nhận được... phải hơn cả trăm lá.”

Bạch Du khẽ giật khóe miệng:

“Mấy chuyện này ta không muốn biết... Bất quá, con trai ở tuổi dậy thì đều như vậy.”

Trương Tồi Sơn lắc đầu:

“Trong đó có sáu phần là do nữ sinh gửi.”

Bạch Du sững sờ.

Khá lắm!

Xã hội ở đây lại cởi mở đến mức này sao?

Trương Tồi Sơn nhìn hắn, ánh mắt có chút phức tạp:

“Ta từng nghĩ nàng có tư cách trở thành thị nữ trạng nguyên đầu tiên của Nam Lăng Tam Trung. Dù sao, thiên phú của nàng thực sự rất xuất sắc.”

Hắn bỗng nhìn thẳng vào Bạch Du, giọng điệu nghiêm túc:

“Người chẳng lẽ ngay cả nàng cũng không nhớ rõ?”

Bạch Du gật đầu:

“Nhớ.”

Chương 36

DTV EBOOK

“Vây là tốt rồi.”

“Nhưng... chỉ nhớ được một chút.”

“... Nhớ được điểm nào?”

“Xinh đẹp, giọng nói êm tai.”

“Thế thì đúng rồi.” Trương Tồi Sơn gật gù theo bản năng, nhưng ngay sau đó lại kịp phản ứng, lập tức trợn trắng mắt, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười:

“Người cái này mà cũng gọi là nhớ à?!”

Bạch Du tiếp tục lật từng trang, nhận diện từng người.

Sau khoảng một tiếng đồng hồ, hắn đã xem hết thông tin về toàn bộ 36 học sinh còn lại.

Trí nhớ của hắn dường như có phần được cường hóa, chỉ cần liếc qua một lần, tất cả thông tin đều như được khắc sâu vào trong đầu.

Đây có thể là phúc lợi của người chuyển sinh, cũng có thể là ảnh hưởng từ việc tinh thần lực gia tăng.

Bạch Du khép lại cuốn sổ ghi chép, xác nhận rằng mình đã nhớ rõ tất cả.

Hắn ngược mắt nhìn Trương Tồi Sơn:

“Ngài không cần đi dạy sao?”

“Tiết sau là tiết Võ tu của lớp 7.”

Trương Tồi Sơn vừa nói xong, chuông vào lớp đã vang lên.

“Yêu người độc thân đi ngủ tối, yêu người không quỳ bộ dáng, yêu người cùng ta như vậy giống, lỗ hồng đều như thế~”

Bạch Du ngẩng đầu, chột sững người.

Trường học này... tiếng chuông vào lớp có cá tính như vậy sao?

Đây thế mà lại là nhạc thiếu nhi?!

Trương Tồi Sơn không hề bất ngờ, chỉ cầm lấy giáo án rồi nói:

“Ta đi dạy đây. Người có thể chờ trong văn phòng cho đến khi ta tan học, hoặc đi vào lớp đọc sách cũng được.”

Nhìn theo bóng lưng chủ nhiệm lớp rời đi, Bạch Du quay lại lớp học của mình.

Hiện tại, lớp 12A1 trống trơn, không một bóng người.

Chỉ còn lại những dãy bàn ghế và đồng sách vở.

Hắn tìm đến chỗ ngồi của mình trong ký ức, kéo ghế ra, mở sách giáo khoa, đơn giản lật qua một lượt.

Những ký ức mơ hồ bỗng dựng sống lại trong tâm trí hắn.

Cảm giác này rất giống như một sinh viên đại học đột nhiên quay lại cấp ba, nhìn lại đồng sách vở năm xưa.

Bất kể là cách giải đề hay tư duy làm bài, chỉ cần liếc qua một chút là có thể nhanh chóng nhớ lại.

Nhưng có một điều không thể không thừa nhận—trình độ giáo dục cấp ba của thế giới này thực sự rất chú trọng vào ứng dụng thực tế.

Nó không giống như ở kiếp trước, nơi học sinh chỉ biết luyện đề và viết Bát Cổ văn, miễn sao ghi nhớ đầy đủ là có thể thi đậu.

Ở đây, đề thi thường yêu cầu học sinh vận dụng kiến thức hiện có để giải quyết vấn đề, tính linh hoạt rất cao.

Dạng bài tập này phức tạp hơn, nhưng cũng không quá khó.

Chỉ cần có suy nghĩ logic và khả năng ứng biến, hoàn toàn có thể giải quyết dễ dàng.

Bạch Du lấy ra bài thi lần trước, nhìn lại một lượt.

Kết luận—

Nếu để ta làm lại bài thi này, 150 điểm ít nhất cũng đạt 140...

“Không được! Không được!”

Bạch Du vội vàng đắp bài thi lên bàn, chặn lại cơn hưng phấn vừa bùng lên.

Sao tự nhiên mình lại có cảm giác như huyết thống tổ chất học bá đột nhiên thức tỉnh thế này?

Sau khi xác nhận rằng chỉ cần đọc sách là có thể khôi phục lại kiến thức, hẳn không còn lo lắng chuyện theo không kịp chương trình học nữa.

Trong kỳ thi đại học, thành tích Văn khoa luôn chiếm tỷ trọng ổn định khoảng 60-70%.

Nếu chỉ có thành tích Võ khoa xuất sắc mà Văn khoa lại quá kém, khả năng cao chỉ có thể vào được những học viện Võ Khoa Cường Hóa, nơi chỉ tập trung đào tạo chiến đấu, hoàn toàn không thể gọi là phát triển toàn diện.

Điều đáng nói là—khoảng 30% điểm số Văn khoa đến từ phần đánh giá đạo đức, trí tuệ, thể chất và mỹ học của học sinh.

Nói cách khác, nếu phẩm hạnh không đạt yêu cầu, thì dù có thi võ xuất sắc đến đâu, tương lai cũng rất khó đạt thành tựu cao.

Dù sao thì Siêu Phàm giả cũng là những nhân tố tiềm ẩn nhiều bất ổn trong xã hội.

Chỉ cần nghĩ đến những gì Đồng Sinh lão gia tử đã trải qua là có thể hiểu được vấn đề.

Chỉ một Siêu Phàm giả thôi cũng có thể gây ra bao nhiêu khó khăn cho xã hội, đặc biệt là trong vấn đề trị an.

Không thể cứ trông chờ vào việc xã hội sẽ tự cân bằng lại.

Những người như Đồng Sinh Ung Thứ Lang—một Tinh Thần Hiệp Sĩ—rất cuộc cũng chỉ là số ít ngoại lệ.

Giống như trong một cơ thể, một bạch cầu thì làm sao có thể chống lại vô số vi khuẩn gây bệnh?

Nhưng thôi, không cần nghĩ nhiều...

Dù sao thì điểm hằng ngày của hắn chắc cũng không cần phải lo lắng gì nhiều.

Mục đích chính của lần trở lại trường này—thật ra là vì Bạch Du hy vọng chủ nhiệm lớp có thể “mở cửa sau” một chút.

Vì toàn bộ ký ức liên quan đến Võ Khoa đã bị mất, hắn cần ôn lại phương pháp tu luyện.

Chỉ cần nắm giữ được một phần sức mạnh, thì khả năng tìm lại bóng dáng của bản thân cũng như bạn học cùng lớp sẽ cao hơn một chút.

Hắn nghe thấy từ các lớp khác vang lên tiếng hô “Lão sư tốt!”—giọng điệu đồng thanh, vang dội.

Bạch Du lặng lẽ nhìn về phía lớp 12A1 trống rỗng, trong đầu như hiện ra hình ảnh từng học sinh ngồi vào vị trí của mình.

Chương 37

DTV EBOOK

Một cảm giác mát mát nhàn nhạt chọt len lỏi trong lòng.

Nếu không có những người đồng lứa cùng nhau cạnh tranh, thì ba năm cấp ba này sẽ tẻ nhạt biết bao nhiêu?

Hắn lặng lẽ đi ra khỏi phòng học, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Ta sẽ cứu các người...”

“Ta sẽ tận hết khả năng của mình.”

Trong phòng học chuyên dụng dành cho võ kỹ, Trương Tồi Sơn đang giảng dạy cho các học sinh.

Lớp 12, ban 7, vừa mới hoàn thành nghi thức Khai Linh vào ngày hôm qua, hôm nay rất nhiều học sinh đã thức tỉnh thiên phú của mình.

Nhìn xuống phía dưới, những gương mặt nhỏ bé tràn ngập hy vọng, Trương Tồi Sơn đứng trên bục giảng, chậm rãi lên tiếng:

“Ta biết... Trong số các người, bảy phần đã thức tỉnh thiên phú. Nhiều người trong đó cảm thấy thiên phú của mình có thể đóng vai trò quan trọng trong tương lai, thậm chí còn mơ tưởng đến việc bước lên con đường Siêu Phàm, đạt được thành tựu mà bao người hằng ao ước.”

“Ta có thể nói thẳng với các người...”

“Điều đó có khả năng.”

“Chỉ có điều, nó sẽ vô cùng, vô cùng, vô cùng, vô cùng, vô cùng... khó khăn!”

Lặp lại năm lần chữ “vô cùng”, Trương Tồi Sơn không hề có ý khích lệ, mà muốn nhấn mạnh sự gian nan trên con đường này.

“Trên hành trình ấy, chỉ một bước đi sai lầm cũng có thể khiến các người mất mạng, linh hồn tan biến, thậm chí không có cơ hội để luân hồi.”

Không chỉ nói suông, hắn còn tỏa ra một luồng khí thế áp bức, ánh mắt sắc bén quét qua khiến nhiều học sinh vô thức cúi đầu, không dám đối diện.

“Ta có thể khẳng định với các người, chín mươi chín phần trăm người vốn dĩ không có khả năng đạt đến Siêu Phàm.”

“Cho nên, hãy luôn ghi nhớ: Thiên phú chỉ là bước khởi đầu. Không được tự mãn, không được kiêu ngạo. Bất kỳ sự ngạo mạn nào cũng sẽ trở thành lưỡi dao tự hủy hoại chính mình. Ngay cả thiên tài thực thụ, cũng không biết khi nào sẽ đột nhiên gặp đại nạn.”

Hắn nhìn lướt qua toàn bộ lớp học, từ tốn thu lại khí thế, trầm giọng nói:

“Trong lớp Võ Tu, ta sẽ dạy các người những điều cơ bản. Chỉ khi nền tảng đủ vững chắc, các người mới đủ tư cách bước sang giai đoạn tiếp theo. Mơ tưởng xa vời chỉ dẫn đến kết cục bi thảm.”

“Những ai vừa thức tỉnh thiên phú, hoặc thậm chí chưa thức tỉnh, điều duy nhất các người cần làm lúc này chính là rèn luyện nền tảng thật vững chắc, thông qua thiên phú để tôi luyện bản thân.”

“Hôm nay, có không ít học sinh trở nên nóng nảy, háo thắng, đây không phải dấu hiệu tốt. Dù là người tập võ, cũng không thể để cảm xúc chi phối. Võ giả cần giữ lại ba phần sát khí—không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít.”

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục:

“Những lời hôm nay ta nói có hơi dài dòng. Đáng lẽ, chủ nhiệm lớp hoặc giáo viên phụ trách tâm lý sẽ giải thích với các người, nhưng hôm nay ta muốn nói thêm một chút. Hãy khắc ghi vào lòng, đã rõ chưa?”

“RÕ RÀNG!”

“Âm thanh quá nhỏ!”

“RÕ RÀNG!!!”

“Rất tốt, rất có tinh thần.” Trương Tồi Sơn hài lòng gật đầu, sau đó lấy ra danh sách, đọc tên mấy học sinh:

“Sáu người hoàn thành Trăm Ngày Trúc Cơ, theo ta. Những người còn lại, do phụ trách lớp hướng dẫn, tiếp tục rèn luyện nền tảng thể chất!”

Hắn không nhận ra rằng, có một người lặng lẽ trà trộn vào ban 7, đứng ở phía sau cùng.

Vì tất cả học sinh đều tập trung nhìn về phía trước, nên không ai quay đầu lại, cũng chẳng ai phát hiện phía sau có người.

Trăm Ngày Trúc Cơ...

Khi Bạch Du nghe đến khái niệm này, thần sắc hắn có chút vi diệu. Chuyện này nghe giống hệt như tu tiên, tiếp theo chẳng lẽ sẽ là Kim Đan Kỳ?

Hắn tập trung tinh thần, kích hoạt Anh Linh Biên Niên Sử, trong tầm mắt lập tức xuất hiện một vòng sáng huyền bí...

Đây vẫn là Bạch Du, người từng phát hiện ra cách sử dụng trạng thái Kích Hoạt Anh Linh Chiếu Ảnh.

Khi tiến vào trạng thái này, thị giác của hắn lập tức trở nên nhạy bén hơn hẳn. Đồng thời, cảm giác lực cũng sản sinh biến hóa, giống như hắn vừa mở ra một loại thị giác đặc thù nào đó.

Dưới trạng thái này, hắn có thể nhìn thấy những con số xuất hiện trên đỉnh đầu của từng người.

Trong phòng học võ kỹ, phần lớn học sinh có con số trên đầu là 3 hoặc 4, có hai nữ sinh chỉ đạt mức 2.

“Cái này hẳn là đẳng cấp...”

Bạch Du tiếp tục quan sát về phía xa, nơi nhóm học sinh được gọi tên vì đã hoàn thành Trăm Ngày Trúc Cơ đang đứng. Những người này có con số hiển thị trên đầu là 5, chỉ có một người duy nhất đạt đến 6.

Hắn lập tức nảy ra một suy đoán—sau khi hoàn thành Trăm Ngày Trúc Cơ, đẳng cấp có thể tăng lên cấp 5. Dù chưa đủ để đạt đến cấp độ Siêu Phàm, nhưng hiển nhiên đây là một cánh cửa quan trọng cần vượt qua.

Nghĩ đến đây, Bạch Du không chần chừ nữa mà trực tiếp tiến về phía trước, băng qua đội ngũ. Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của một số học sinh. Có vài người vừa nhận ra hắn thì không khỏi ngẩn ra.

Chương 38

DTV EBOOK

Phía trước, ban làm (người phụ trách lớp) đang dẫn đội, đột nhiên thấy có người tự tiện tiến lên liền nhíu mày, quát:

“Người làm gì vậy? Còn không mau tiếp tục đoán thể đi!”

Một ban làm khác cũng nhìn thấy hắn, kéo nhẹ tay đồng học bên cạnh, hạ giọng nói:

“Hắn không phải người lớp chúng ta... Chính là tên kia ở lớp một, người biết mà!”

Hơn ba mươi ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía bóng lưng Bạch Du, bầu không khí trở nên có chút kỳ lạ, tiếng bàn luận xôn xao không ngừng.

Nhưng Bạch Du chẳng buồn để tâm đến đám tiểu hài tử này. Dưới góc nhìn của một người trưởng thành hai mươi bảy tuổi, bọn họ vẫn chỉ là những đứa trẻ mà thôi.

“Các người nghe cho kỹ...”

Phía trước, Trương Tồi Sơn đang chuẩn bị nói tiếp thì bất chợt bị gián đoạn bởi một giọng nói vang lên.

Bạch Du đã đi thẳng đến trước mặt hắn.

“Chủ nhiệm lớp.”

Trương Tồi Sơn lập tức thu liễm vẻ nghiêm nghị, ánh mắt có chút quan tâm:

“Sao người lại tới đây? Cảm thấy không khỏe chỗ nào sao? Có cần đến phòng y tế nghỉ ngơi một chút không?”

Bạch Du nghe vậy không khỏi cười khổ trong lòng. Rõ ràng hắn bị đối xử như một bệnh nhân.

Hắn lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Ta cũng đã hoàn thành Trăm Ngày Trúc Cơ, ta muốn tiếp tục bước vào giai đoạn Võ Tu.”

Trương Tồi Sơn nghe vậy, hơi nhướng mày.

Hắn vươn tay đặt lên vai Bạch Du, ngay lập tức cảm nhận được một nguồn sức mạnh phản chấn. Hắn phải lui về sau nửa bước mới có thể đứng vững.

“Thật không ngờ... Cơ thể người cứng cáp hơn ta tưởng đấy. Chắc hẳn trong nhà cũng tập trung rèn luyện thân thể cho người khá nhiều.”

Bạch Du lặp lại câu hỏi của mình:

“Vậy ta có thể bắt đầu Võ Tu rồi chứ?”

Trương Tồi Sơn trầm ngâm trong giây lát, rồi liếc nhìn những học sinh khác. Dạy học ở đây không phải chuyện có thể tùy tiện thay đổi, nhưng hắn cũng hiểu tình huống của Bạch Du có chút đặc biệt.

Cuối cùng, hắn gật đầu:

“Được rồi, dù sao lớp một cũng chỉ có một mình người. Coi như tạm thời xếp lớp vậy, ta sẽ tiện thể dạy cùng luôn.”

Bạch Du thâm thở phào.

Hắn vốn lo nếu một mình đến xin chỉ dạy, Trương Tồi Sơn sẽ từ chối vì lo lắng cơ thể hắn quá yếu. Nhưng bây giờ, có vẻ như hắn đã thành công trà trộn vào được rồi.

Trương Tồi Sơn tiếp tục bài giảng của mình:

“Trăm Ngày Trúc Cơ là một cánh cửa nền tảng. Khi đạt đến trình độ này, thân thể các người đã bắt đầu thích ứng... Bình thường mà nói, con đường Võ Đạo khởi đầu từ đây. Thông qua phương pháp đoán thể, dẫn động khí huyết tràn đầy, hình thành triều tịch, dẫn thông kinh mạch bản thân. Chỉ khi vượt qua giai đoạn này, các người mới có thể nhập định, giữ cho

khí huyết lưu chuyển mà không tiêu tán. Đây chính là điều kiện quan trọng để sinh ra ‘khí’.”

“Khí lực, khí lực, có lực mới có khí. Lực đến từ thân thể, khí sinh ra từ huyết mạch...”

“Khi hoàn thành Trăm Ngày Trúc Cơ, khí lực mới có thể sơ bộ thông suốt. Từ xưa đến nay, mỗi môn phái đều có một cách gọi riêng cho giai đoạn này. Thiếu Lâm gọi là Định Thân, Võ Đang gọi là Khai Mạch...”

“Đạt đến cảnh giới này, mỗi lần tĩnh tọa đều có thể sinh ra một tia khí mới, tích tụ tại đan điền.”

“Tiếp theo, ta sẽ dạy các người một đạo khẩu quyết và công pháp, theo đúng quỹ tích mà vận hành. Hoàn thành một chu kỳ, gọi là tiểu chu thiên, mười vòng tiểu chu thiên sẽ hợp thành đại chu thiên.”

Lúc này, một nữ sinh với mái tóc đuôi ngựa buộc hai bên giơ tay lên, cất tiếng hỏi:

“Trương lão sư, Võ Đạo tu hành mà thầy dạy có xung đột với công pháp truyền thừa trong gia tộc không?”

Trương Tồi Sơn thần nhiên đáp:

“Khẩu quyết mà trường học dạy đã trải qua nhiều thế hệ cải tiến, phù hợp nhất để đặt nền móng và rèn luyện thân thể. Ở giai đoạn này, không có công pháp nào thích hợp hơn nó.”

Một nam sinh hơi mập cũng giơ tay, tò mò hỏi:

“Vậy con đường này có thể giúp thành tựu Siêu Phàm không?”

Trương Tồi Sơn không chút do dự đáp:

“Đương nhiên là có thể.”

Nam sinh kia vẫn chưa thỏa mãn:

“Chẳng lẽ chỉ cần luyện võ là có thể thành Siêu Phàm sao? Nhưng tại sao có nhiều võ quán ngoài kia như vậy, mà rất ít thấy Siêu Phàm võ giả?”

Trương Tồi Sơn bật cười, hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên hắn nghe câu hỏi này.

“Vấn đề rất đơn giản.”

“Hầu hết những kẻ bước chân vào con đường Siêu Phàm không chỉ đơn thuần dựa vào võ đạo.”

“Trên thực tế, khi Võ Đạo tu luyện đến một cấp độ nhất định, muốn dùng võ nhập đạo, thành Siêu Phàm thì đối với đại đa số con người mà nói, điều đó chẳng khác nào leo lên trời.”

Tiểu Bàn Tử nhíu mày khó hiểu:

“Nếu khó như vậy, tại sao chúng ta vẫn phải tu luyện Võ Tu?”

“Vì Võ Đạo là con đường được nhiều người đi nhất từ xưa đến nay. Nó cũng được coi là cách đặt nền móng thích hợp nhất.”

“Nếu không tu luyện Võ Tu, các ngươi thậm chí còn không thể chạm đến cánh cửa Siêu Phàm.”

Nữ sinh tóc đuôi ngựa lại hỏi:

Chương 39

DTV EBOOK

“Vậy có nghĩa là chỉ có thể tu luyện Võ Đạo sao? Không còn con đường nào khác à?”

Trương Tồi Sơn dừng một chút rồi nói tiếp:

“Không hẳn như vậy.”

“Bên ngoài Võ Đạo, vẫn tồn tại những con đường đặt nền móng khác. Nhưng những con đường này thường được các quốc gia khác nắm giữ, thuộc về những gia tộc huyền bí hoặc thế gia Quý Tộc truyền thừa. Người bình thường rất khó tiếp xúc đến.”

“Duy nhất một hệ thống có thể so sánh với Võ Đạo là hệ thống Ma Đạo của châu Âu. Nhưng hệ thống đó cũng không dễ dàng gì để tu luyện.”

“Nguyên nhân là vì Đại Hạ không có Tháp Babel của châu Âu, cũng giống như châu Âu không có Sơn Hải Đại Hoang và Cửu Châu Long Mạch của Đại Hạ.”

“Lý giải về con đường Siêu Phàm hiện giờ với các người vẫn còn quá phức tạp, e rằng các người cũng chưa thể hiểu rõ. Nhưng chỉ cần nhớ một điều: Mỗi hệ thống Siêu Phàm đều cắm rễ trên mảnh đất nơi nó được sinh ra, gánh vác văn hóa và lịch sử của chính nó.”

“Mặc dù cường giả đỉnh cao cuối cùng đều hội tụ về một điểm, nhưng điểm xuất phát của họ lại hoàn toàn khác nhau. Muốn đi vạn dặm, trước hết phải đặt bước chân đầu tiên.”

Trương Tồi Sơn là một lão sư có kiến thức uyên thâm. Khi giảng giải về lý luận, hẳn không khỏi có chút hào hứng, tiếp tục nói:

“Còn một điều nữa... Một số con đường đặt nền móng được thiết kế dành riêng cho những chủng tộc đặc thù, chưa chắc đã phù hợp với chúng ta.”

“Ví dụ như tộc Yêu Tinh ở Luân Đôn—một chủng tộc tồn tại ngay trong lãnh thổ Đại Hạ. Nội bộ của chúng có những phương pháp đặc biệt để đặt nền móng, giúp chúng vượt qua điểm xuất phát của con người, dễ dàng tiếp cận lĩnh vực Siêu Phàm hơn.”

Lúc này, một học sinh không cam lòng hỏi:

“Vậy người bình thường chẳng lẽ không có chút ưu thế nào sao?”

Trương Tồi Sơn cười cười, chậm rãi nói:

“Điều này... dĩ nhiên là có.”

Mấy học sinh lập tức tò mò, đồng loạt hỏi:

“Là gì vậy?”

Trương Tồi Sơn khẽ cười, ánh mắt lóe lên chút hài hước:

“Người bình thường có lợi thế gì ư? Đơn giản thôi—bởi vì số lượng bọn họ quá nhiều! Khi số lượng đủ lớn, thế nào cũng sẽ xuất hiện bất thể thiên tài.”

“Hơn nữa, dù là những chủng tộc mang truyền thừa huyết mạch cường đại, số lượng của chúng vẫn quá ít ỏi. So với những thế gia ngàn năm của Đại Hạ, chưa chắc bọn chúng đã vượt trội hơn.”

Dù đã nghe được câu trả lời, nhưng đám học sinh vẫn chẳng cảm thấy vui vẻ gì.

Bởi lẽ, điều này cũng chẳng liên quan gì đến chính bọn họ.

Trái lại, việc “càng đông người, càng có thiên tài” chỉ khiến bọn họ cảm thấy áp lực cạnh tranh ngày càng khốc liệt.

Trương Tồi Sơn không để tâm đến sắc mặt của bọn trẻ, tiếp tục nói:

“Đối với người bình thường, con đường tốt nhất chính là Võ Đạo. Đây là đáp án mà vô số tiền bối đã đổ máu để đổi lấy.”

“Ít nhất, Võ Đạo sẽ không phụ công sức của bất kỳ ai. Mỗi giọt mồ hôi đổ xuống đều giúp người tích lũy nội lực và nền tảng vững chắc.”

“Đây đã là con đường tốt nhất dành cho người bình thường rồi. Nếu còn muốn tìm kiếm một con đường dễ dàng hơn, thì chỉ là ngu xuẩn, tự cao tự đại, bỏ gần tìm xa mà thôi.”

Trương Tồi Sơn trầm giọng căn dặn:

“Nhớ kỹ, ta sẽ dạy các người Như Long Khẩu Quyết. Trước tiên, hãy luyện cho đến khi cảm nhận được khí cảm. Sau đó, mỗi người cần lựa chọn một con đường Võ Đạo phù hợp với bản thân để đặt nền tảng. Chỉ cần tìm đúng phương hướng, rất nhanh các người sẽ nhập môn.”

Lúc này, Bạch Du đột nhiên hỏi:

“Vì sao lại gọi là Như Long Khẩu Quyết?”

Trương Tồi Sơn nhìn thẳng vào hắn, giọng nói vang vọng, từng chữ như chém đinh chặt sắt:

“Bởi vì người sáng tạo ra khẩu quyết này từng nói một câu—Ta hi vọng tổ quốc của ta, người người như rồng!”

Như Long Khẩu Quyết.

Nguyên Địa tĩnh tâm ngồi xuống, điều hòa khí huyết, vận chuyển nội tức, bắt đầu tu luyện chân khí.

Chân khí chính là nguồn bổ sung lực lượng. Người thường luyện võ chẳng bao lâu sẽ cạn kiệt thể lực, khó lòng tiếp tục, nhưng nếu có chân khí, thể năng có thể duy trì lâu dài. Hơn nữa, khi tiêu hao chân khí

với số lượng lớn, thậm chí có thể đạt đến hiệu quả bùng nổ giống như trạng thái “bạo khí” trong Quyền Hoàng.

Theo lời Trương Tồi Sơn, công dụng của chân khí không chỉ dừng lại ở việc kéo dài thể lực, mà còn có thể cầm máu, chữa thương, thậm chí thúc đẩy tự lành vết thương. Dù không thể bước vào hàng ngũ Siêu Phàm, nhưng chỉ cần kiên trì tu luyện chân khí trong một giáp (60 năm), cũng có thể giúp kéo dài tuổi thọ, bách bệnh bất xâm. Chính vì thế, Như Long Khẩu Quyết đã nhanh chóng phổ biến và phát triển chỉ trong vòng một hai thế hệ.

Chương 40

DTV EBOOK

Vậy tại sao cha mẹ lại không trực tiếp truyền dạy cho con cái? Đương nhiên không phải vì keo kiệt hay giấu nghề, mà bởi bản thân Như Long Khẩu Quyết đã có hệ thống giảng dạy bài bản. Thông thường, cha mẹ dù có biết cũng khó lòng dạy tốt hơn lão sư. Hơn nữa, tâm pháp này cứ cách một khoảng thời gian lại được điều chỉnh, nâng cấp để hoàn thiện hơn. Võ Đạo vốn là con đường không ngừng tinh tiến, liên tục phát triển.

Mới tháng cũ, đó là chân lý bất biến từ xưa đến nay!

Sau nửa giờ nhập định, Bạch Du dựa theo khẩu quyết, vận chuyển Tiểu Chu Thiên một lần.

“Đinh đông ~”

Âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu, Bạch Du nhắm mắt, mở giao diện Anh Linh Biên Niên Sử, phát hiện phía trên xuất hiện một dấu chấm đỏ.

Bệnh ưa sạch sẽ của hắn lập tức phát tác, không xóa bỏ cái chấm đỏ này, toàn thân liền bứt rứt như có gián bò trên người.

Mở giao diện ra, hắn thấy mục “Người Biên Tập Vận Mệnh” đã có cập nhật mới.

Trong nhật ký nhân vật, xuất hiện dòng chữ:

【 Người Biên Tập hôm nay chăm chỉ học tập, đồng thời lĩnh ngộ một môn kỹ nghệ mới. 】

【 Kỹ nghệ: Nhập Long Tâm Pháp (1% · Sơ Khuy Môn Kính) (Xanh Đậm) 】

Một kỹ nghệ mới đã xuất hiện!

Bạch Du búng tỉnh, cái gọi là “kỹ nghệ” hẳn chính là kỹ năng cá nhân mà hẳn nắm giữ. Kỹ nghệ cũng có phân phẩm chất, được thể hiện qua màu sắc: trắng là phổ thông, xanh là tinh phẩm, tím là hiếm có, đỏ là cấp bậc cao nhất—đến nay hẳn vẫn chưa từng thấy qua kỹ nghệ đỏ.

Tỷ lệ phần trăm biểu thị mức độ nắm giữ kỹ nghệ, chia làm năm cấp độ: Sơ Khuy Môn Kính, Đăng Đường Nhập Thất, Xe Nhẹ Đường Quen, Lô Hỏa Thuần Thanh, và Đăng Phong Tạo Cực.

Hiện tại, hẳn mới luyện đến 1%, vừa mới chuyển hóa được một tia chân khí, chỉ ở mức Sơ Khuy Môn Kính.

Bạch Du hít sâu, tiếp tục vận chuyển tâm pháp. Quá trình này có phần buồn tẻ, nhưng đối với một người hiện đại chưa từng luyện khí công như hẳn, lại giống như một món đồ chơi mới mẻ đầy hấp dẫn.

Hẳn không hề lo lắng sẽ bị ai quấy rầy, toàn tâm toàn ý chìm vào tu luyện.

Vòng thứ nhất mất nửa giờ, vòng thứ hai rút ngắn xuống còn hai mươi bảy phút, vòng thứ ba chỉ còn hai mươi hai phút... Cứ như vậy, thời gian vận chuyển không ngừng giảm xuống.

Đến vòng thứ chín, hẳn đã có thể hoàn thành một chu thiên chỉ trong mười phút!

Khi hẳn chuẩn bị tiến hành vòng thứ mười, bỗng cảm giác có người vỗ nhẹ vào vai.

Trương Tồi Sơn nhìn hẳn, nhíu mày hỏi:

“Ngươi vẫn còn vận chuyển sao? Thể nội khí huyết còn chịu nổi không?”

Bạch Du thoáng sửng sốt, đưa tay xoa mặt: “Khí huyết?”

Trương Tồi Sơn thở dài, gõ lên đầu hẳn một cái:

“Vận chuyển tâm pháp cần tiêu hao khí huyết, nhìn sắc mặt người tái nhợt thế kia, chẳng lẽ người vẫn liên tục vận hành từ đầu đến giờ?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Ai...!” Trương Tồi Sơn vỗ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Ta quên mất chưa nói với người! Ban bảy sau giờ tan học, ta còn phải dạy thêm hai tiết Ngũ Văn. Người bây giờ e là đến cả đứng lên cũng chẳng còn sức rồi!”

Bạch Du chống đầu gối, cố gắng đứng dậy, lúc này mới phát hiện toàn thân vô lực, mềm nhũn đến mức không gì sánh được.

“Lần đầu tiên nhập tâm tu luyện mà quên thời gian, đúng là sẽ gặp phải tình huống này.” Trương Tồi Sơn siết chặt nắm tay, cười nói: “Người cần phải bổ sung một chút.”

“Bổ sung thế nào?” Bạch Du nhú mày, “Truyền dịch đường Glu-cô sao?”

“Thứ đó có bao nhiêu dinh dưỡng chứ? Người đâu phải bị thiếu đường, mà là thân thể tiêu hao quá nhiều khí huyết, nên tạng bị rút cạn rồi.” Trương Tồi Sơn vỗ vỗ lưng hắn, cười lớn, “Đi thôi, chủ nhiệm lớp mời người ăn cơm!”

“Hóa ra là dựa vào ăn uống để bổ sung à?”

“Nếu không thì còn cách nào khác?”

Bạch Du chớp mắt, đột nhiên nảy ra một ý tưởng, “Vậy chẳng phải mập mạp luyện loại công pháp này sẽ có thiên phú bẩm sinh?”

“Ha ha ha, người nói cũng không sai... Nhưng mập mạp lại không thể luyện được!” Trương Tồi Sơn lắc đầu, giải thích, “Như Long Khẩu Quyết cần đả thông hai mạch Nhâm Đốc, mà điều kiện tiên quyết là trong vòng trăm ngày phải hoàn thành Trúc Cơ. Nếu mập mạp có thể Trúc Cơ trong thời gian đó, hắn cũng sẽ tiêu hao lượng khí huyết khổng lồ, chẳng mấy

chốc liền gãy đi. Còn nếu không thể Trúc Cơ thành công, hai mạch Nhâm Đốc không thể đả thông, vậy thì có đưa Như Long Khẩu Quyết cho hắn cũng vô dụng.”

Bạch Du gật gù, ánh mắt quét qua đám học sinh trong sân trường, thản nhiên nói:

“Thảo nào học sinh nơi này hình thể đều khá cân đối, mà lại chẳng ai đeo kính.”

“Không đeo kính là vì nhà trường đảm bảo đầy đủ các hoạt động ngoại khóa... Võ tu có lợi thế ở điểm này, ít nhất cũng giúp giảm tỷ lệ học sinh béo phì xuống mức thấp nhất, tránh tình trạng đến lúc gặp nạn thì ngay cả chạy cũng không thoát.”

Trương Tồi Sơn nói đến đây, bỗng dừng sắc mặt trầm xuống, trong mắt hiện lên một tia ưu thương.

Chương 41

DTV EBOOK

“Ta không phải người Nam Lăng, quê quán vốn ở Xuyên Du địa khu. Nơi đó từng xảy ra một tai họa kinh hoàng do thiên thạch rơi xuống. Khi đó ta vẫn còn trẻ, đệ đệ ta... vì quá béo mà không kịp chạy trốn, cuối cùng bị nhấn chìm trong bóng tối.”

“Ta đã cố hết sức kéo hắn lên, nhưng hắn không thể nhấc chân nổi... Cuối cùng, vẫn là hắn chủ động buông tay.”

Bạch Du không đáp, chỉ im lặng bước về phía cửa nhà ăn.

Ánh mắt hắn đảo qua thực đơn, sau đó hờ hững nói:

“Chủ nhiệm lớp, hôm nay hình như có thịt dê rừng đen tươi mới.”

Trương Tồi Sơn sửng người, thoáng mất tập trung. Ngay sau đó, hắn lấy lại tinh thần, thu hồi biểu cảm đau thương, cười hào sảng nói:

“Muốn ăn thì gọi, ta mời!”

Sau khi chọn món, trên bàn ăn, Bạch Du ăn như hổ đói, quả thực đói đến mức không thể kiềm chế.

Công phu văn võ song toàn, muốn luyện võ mà không ăn uống đầy đủ, căn bản không có đủ thể lực để duy trì tu luyện!

Trương Tồi Sơn nhìn hắn ăn uống ngấu nghiến, không khỏi kinh ngạc, bật cười:

“Có thể ăn là chuyện tốt! Không ngờ ngươi lại có thiên phú luyện võ, trước kia thật đúng là không nhìn ra!”

Bạch Du nhún vai, đáp thản nhiên: “Dù sao thiên phú của ta cũng chỉ là siêng năng khổ luyện mà thôi.”

“Thiên phú cũng có thể thăng cấp!” Trương Tồi Sơn gõ nhẹ đũa xuống bàn, “Tinh thần ý chí lực, cường độ linh hồn tăng lên, thiên phú cũng sẽ tiến hóa theo.”

Bạch Du lập tức hỏi: “Vậy làm sao để tăng lên?”

“Cái này ta cũng không biết.” Trương Tồi Sơn thấy Bạch Du trợn trắng mắt, liền cười khẽ, tiếp tục giải thích, “Rèn luyện linh hồn là đề tài chỉ dành cho cường giả Siêu Phàm trở lên. Chân chính tu luyện linh hồn phải đạt đến Siêu Phàm Tam Giai Hoàng Kim. Ta chẳng qua chỉ là Nhị Giai, làm sao có bản lĩnh đó?”

Bạch Du tò mò: “Chủ nhiệm lớp năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi bảy.”

“Tráng niên mà đã là Siêu Phàm Nhị Giai...” Bạch Du suy tư một chút, không nhịn được hỏi, “Vậy tại sao người không tiếp tục đột phá?”

“Hừ, người tưởng đây là trò chơi sao? Muốn thăng cấp liền thăng cấp à?” Trương Tồi Sơn khoát tay, “Đừng hỏi như vậy với người khác, dễ bị đánh lăm đấy!”

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì?” Bạch Du không từ bỏ, tiếp tục truy hỏi.

Trương Tồi Sơn gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ:

“Ta... thi rớt.”

“Thi rớt?”

“Ừm, giống như học sinh thi đại học bị trượt vậy. Một khi thất bại, liền không thể tiếp tục học lên cao, chỉ có thể tự nghiên cứu ở nhà. Mà trong thế giới của

cường giả Siêu Phàm, căn bản không có chuyện ‘học lại một năm’ như học sinh bình thường.”

Vừa nói, Trương Tồi Sơn vừa đưa đũa gắp một miếng thịt.

Trong khoảnh khắc hần nâng tay, Bạch Du bỗng nhiên chú ý đến một điểm khác thường.

“Chủ nhiệm lớp, cái đó là gì?”

Trương Tồi Sơn ngẩn ra, rồi cười nhạt, thả đũa xuống, vung vẩy cánh tay.

Hần xóc tay áo lên, để lộ một ấn ký màu bạc trên cánh tay phải.

Hoa văn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như một tầng ngân bạc phủ trên da thịt hần...

Hần đưa tay vuốt ve ấn ký trên cánh tay, giọng điệu thản nhiên nói ra tên của nó:

“Ấn ký này, chúng ta vẫn thường gọi là... Ấn Long Mạch.”

“Trong giới Siêu Phàm, mọi người đều tin rằng mỗi cá nhân đều sở hữu một long mạch ẩn giấu bên trong cơ thể. Mỗi một con dân Đại Hạ khi sinh ra đều mang trong mình sức mạnh của long mạch. Một khi bước vào cảnh giới Siêu Phàm, linh hồn sẽ kích hoạt long mạch đang ngủ say trong thể nội.”

“Khi long mạch được đánh thức, trên cánh tay chúng ta sẽ xuất hiện một đạo ấn ký như thế này, nó được gọi là—Ấn Long Mạch.”

“Theo quá trình tu luyện, Ấn Long Mạch sẽ không ngừng mở rộng và biến hóa... Đương nhiên, chúng ta cũng có thể chủ động hiển hóa nó ra ngoài.”

Nói đến đây, Trương Tồi Sơn tập trung tinh thần lực.

Ngay sau đó, trên tay phải của hần ngân quang bùng nổ, một luồng ánh sáng bạc ngưng tụ, tựa như một con ấu long màu bạc đang quẩn quanh cánh tay hần.

Dù kích thước không lớn, nhưng khí thể tỏa ra lại khiến người ta cảm thấy ngột thở.

Chỉ một cái liếc mắt, Bạch Du đã cảm thấy hơi khó thở.

Trương Tồi Sơn thu hồi khí thể, lắc đầu cười nhạt:

“Thứ này thực chất chỉ để phô trương mà thôi. Trong những trận chiến ở cấp độ Siêu Phàm sơ giai, Ấn Long Mạch gần như không có tác dụng gì thực tế, cùng lắm chỉ được xem như hiệu ứng đặc biệt—nhìn thì ngầu đấy, nhưng ngoài ra chẳng giúp ích gì.”

Bạch Du dựa lưng vào ghế, nhưng ngay sau đó lập tức nghiêng người tới trước, truy vấn:

“Vậy Ấn Long Mạch là đặc trưng riêng của Đại Hạ? Có thể xem như một loại giấy chứng nhận thân phận của Siêu Phàm giả không?”

Trương Tồi Sơn lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc hơn:

“Không đơn giản như vậy. Đây còn là một loại ban ân.”

“Ấn Long Mạch cũng có phân cấp bậc. Tầng cấp thấp nhất được gọi là Cửu Châu... Về phần tại sao lại gọi như vậy, sau này khi người bước chân vào thế giới của Siêu Phàm, tự nhiên sẽ hiểu.”

Bạch Du cau mày, tiếp tục hỏi:

Chương 42

DTV EBOOK

“VẬY Siêu Phàm giả ở các quốc gia khác không có Ấn Long Mạch, chẳng phải là yếu hơn Đại Hạ rất nhiều sao?”

“Không hẳn.” Trương Tồi Sơn đáp, “Các quốc gia hoặc chủng tộc khác cũng có những loại ban ân tương tự. Ví dụ, ở Europa, họ được chia thành hai hệ—Thiên Sứ và Ác Ma, mỗi người nhận được một loại chúc phúc khác nhau.”

“Thế còn Phù Tang?”

“Phù Tang thì tình huống phức tạp hơn.” Trương Tồi Sơn cười nhạt, “Bên đó tôn thờ Quỷ Thần chi lực, nhưng thứ họ nhận được chưa chắc đã là chúc phúc, có khi còn là nguyên rủa. Có không ít kẻ vì truy cầu sức mạnh mà tự đẩy mình vào con đường diệt vong.”

Nói đến đây, hắn nâng bát cơm lên:

“Ăn nhanh đi, đồ ăn sắp nguội rồi. Ăn nhiều thức ăn, bớt ăn cơm.”

Bạch Du thu được không ít kiến thức hữu dụng, cũng không hỏi thêm nữa, im lặng cầm đũa bắt đầu ăn.

Một bữa cơm kéo dài nửa giờ.

Sau khi ăn xong, Bạch Du đi bộ tiêu thực, sau đó quay lại phòng học Võ Kỹ. Nơi này rất yên tĩnh, không ai quấy rầy.

Hắn khoan chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Như Long Tâm Pháp.

Vừa ăn xong, trong dạ dày hắn vẫn còn cảm giác nóng rực như có lửa cháy. Khi chân khí bắt đầu lưu chuyển, hắn đột nhiên nhận ra có điều gì đó không đúng.

Trước đó, mỗi lần vận chuyển một vòng Tiểu Chu Thiên cần ít nhất mười phút. Nhưng lần này... tốc độ gia tăng dị thường!

Quá nhanh!

Hắn căn bản không thể kiểm soát được tốc độ.

Giống như một cỗ máy hơi nước được liên tục tiếp thêm than đá, bánh xe bắt đầu quay cuồng điên cuồng!

Những món ăn bổ dưỡng vừa rồi giống như nhiên liệu siêu cấp, liên tục đẩy nhanh tốc độ luyện hóa. Không—rõ ràng không đơn giản như vậy... Đây đã là lần thứ mười!

Bạch Du chợt nhớ ra!

“Là siêu năng lực bị động giữ gốc đang kích hoạt!”

Hắn đã quên mất vấn đề này!

Toàn thân bắt đầu phát nhiệt, hơi nước màu trắng liên tục bốc ra từ làn da, khiến cả phòng học Võ Kỹ chìm trong sương mù lượn lờ.

Cùng lúc đó, tại phòng giáo viên, Trương Tồi Sơn vẫn đang soạn bài, hoàn toàn không hay biết chuyện gì đang xảy ra bên kia.

Đúng lúc này, một nữ sinh bước đến cửa sau của phòng học Võ Kỹ, đẩy cửa ra.

Ngay lập tức, một làn khói trắng mịt mù tràn ra.

Nàng sững sờ mất một giây, sau đó trong đầu lóe lên một suy nghĩ đầy tức giận:

“Có người lén nướng thịt trong phòng học?!”

“Thật quá đáng! Vậy mà dám làm loại chuyện này ngay trong sân trường!”

“Nhất định phải bắt kẻ này chia cho ta một xâu thịt nướng!”

Tốc độ vận chuyển tâm pháp ngày càng nhanh, thậm chí đã vượt khỏi tầm kiểm soát.

Ban đầu, Bạch Du còn cảm thấy lo lắng, nhưng rất nhanh sau đó hẳn liền buông bỏ.

Bởi vì lo lắng cũng chẳng có ích gì, nếu thật sự xảy ra chuyện thì bản thân hẳn cũng chẳng thể khống chế nổi.

Giống như hành khách trên một chuyến tàu mất kiểm soát... Lúc này, hoảng hốt cũng vô dụng, không bằng chờ nó tự dừng lại.

Nhảy xuống tàu? Không thể nào! Đó chẳng khác gì muốn tìm đường chết.

Vận chuyển chu thiên liên tục vòng này nối tiếp vòng khác, tốc độ mỗi lúc một nhanh hơn.

Chín phút... Bảy phút... Năm phút... Ba phút... Đến cuối cùng, thời gian hoàn thành một vòng đã bị nén xuống chưa đến nửa phút.

Bạch Du cảm giác nhiệt độ cơ thể mình có khi nào sắp vượt qua bốn mươi lăm độ hay không?

Tiếp tục như vậy, e rằng não hẳn cũng sắp bị nấu chín.

Cũng may, khi đạt đến giới hạn tốc độ, nó không tiếp tục tăng lên nữa mà có dấu hiệu chậm lại.

Khí huyết cuộn cuộn tràn ra cũng dần dần nằm trong tầm kiểm soát, tốc độ giảm xuống. Chân khí chảy xuôi trong kỳ kinh bát mạch cũng dần trở về đan điền.

Một vòng tiểu chu thiên chỉ có thể mang lại từng tia chân khí, nhưng Bạch Du vừa rồi chỉ ít đã vận chuyển ba lần đại chu thiên... Hoặc có thể còn nhiều hơn, hẳn cũng không rõ.

Bỗng nhiên, hẳn chợt hiểu ra lý do tại sao bản thân vẫn không thể dừng lại.

Hóa ra trong lúc tâm pháp không ngừng vận chuyển, hắc cũng liên tục kích hoạt siêu năng lực giữ gốc mười lần liên tiếp!

Lần đầu tiên hoàn thành một vòng đại chu thiên, nó mang lại hiệu ứng gia tốc, đáng lẽ sẽ tự dừng lại sau mười lần. Nhưng sau khi đạt mười lần, giữ gốc siêu năng lực lại tiếp tục kích hoạt, tiếp tục gia tốc...

Cứ như thế, vòng lặp này tiếp diễn không ngừng, cho đến khi toàn bộ khí huyết trong cơ thể hắc bị đốt sạch, không còn đủ để tiếp tục gia tốc nữa thì mới dừng lại.

Cảm nhận được khí huyết trong cơ thể đã suy yếu, nhưng chân khí lại tăng lên ít nhất gấp mấy lần, khóe miệng Bạch Du giật giật.

Những người khác tu luyện Như Long Tâm Pháp đều lo lắng tốc độ tiến triển quá chậm. Nhưng hắc thì ngược lại, lại sợ mình xông quá nhanh!

Hắc hiểu rõ, nếu cứ theo lộ tuyến này, sau này chỉ cần vận chuyển một lần đại chu thiên, nó sẽ tự động mở chế độ toàn tự động.

Chương 43

DTV EBOOK

Giống như khi còn nhỏ ở nông thôn, hần từng thấy máy kéo khởi động. Đầu tiên cần có người quay tay khởi động máy, sau đó động cơ sẽ tự vận hành mà không cần tác động thêm.

Hần bây giờ chẳng khác nào từ hộp số tay biến thành hộp số tự động...

Thật sự quá vi diệu!

【 Như Long Tâm Pháp (11%) – độ thuần thực tăng mạnh! 】

“Hô...”

Bạch Du thở ra một hơi thật dài, chủ động kêu dừng tâm pháp.

Vừa dừng lại, hần liền phun ra một ngụm máu tươi.

“Phốc a...”

Hần vỗ vỗ ngực, không ngừng hít thở điều chỉnh.

Siêu tần suất tu luyện do giữ gốc pháp tắc mang lại đúng là nhanh hơn người khác mười mấy lần, nhưng hậu quả chính là gánh nặng lên thân thể.

Có lẽ sau này cần phải bổ sung thêm chút dược liệu bồi bổ, nếu không cứ tiếp tục như thế này, hần sợ rằng chưa kịp thành tài đã đoản mệnh mất rồi.

Hôm nay không thể tiếp tục tu luyện được nữa! Nếu không, e rằng hần sẽ bị hút khô mà chết mất... Khí huyết trong người có khi chẳng còn lại giọt nào.

Rõ ràng thân thể hần vẫn là một thiếu niên, nhưng sao bây giờ lại có cảm giác như một trung niên bị vợ gọi lên giường giữa đêm vậy...

Bạch Du vươn tay định lau vết máu bên khóe miệng, nhưng ngay lúc này, một tờ khăn giấy đột nhiên được đưa tới.

“Cảm ơn.”

Hắn vô thức nhận lấy, lau sạch miệng, sau đó bỗng khựng lại, quay đầu nhìn sang:

“Khoan đã... Có người ở đây? Không đúng! Người tới từ lúc nào vậy?”

“Mãi bây giờ mới nhận ra à? Phản xạ của người chậm quá đó!”

Ngay bên cạnh hắn, cách khoảng nửa mét, có một nữ sinh đang ngồi xổm.

Cô gái trông chừng mười sáu, mười bảy tuổi, ôm đầu gối, mặc đồng phục học sinh xanh lam pha lẫn sắc xanh lá.

Bộ đồng phục dài đủ để che đến mắt cá chân, hoàn toàn phong bế hết thấy những gì cần che.

“Ách...”

Bạch Du nhìn cô gái nhỏ trông có vẻ quen thuộc trước mặt, chần chừ hỏi:

“Ta biết người sao?”

“Người không nên nhận ra ta sao?” Cô gái cũng hỏi ngược lại.

“Ta không biết a.”

Bạch Du đưa tay chỉ vào đầu mình, bình thản nói:

“Ta mất trí nhớ.”

“Thật không đấy?”

Cô gái trừng mắt nhìn hắn, sau đó ho nhẹ một tiếng rồi nói:

“Người khỏe chứ, gọi ta là Tô Nhược Ly...”

“Rõ ràng người không phải.”

Bạch Du cắt ngang ngay lập tức.

“Người không phải mất trí nhớ sao?”

Cô gái lập tức chống nạnh, giọng đầy bất mãn:

“Vậy sao người lại khẳng định ta không phải?”

Bạch Du chậm rãi quét mắt nhìn cô gái, ánh mắt mang theo chút ý vị sâu xa:

“Người không cao bằng nàng.”

“Ai nói!”

Cô gái lập tức nhảy dựng lên:

“Ta sinh tháng Một! Nàng sinh tháng Bảy! Ta lớn hơn nàng nửa năm!”

Bạch Du lười đời co vấn đề này, trực tiếp hỏi thẳng:

“Vậy rốt cuộc người là ai?”

“Ta là...”

“Đừng có giả vờ là bạn học cùng lớp của ta.”

Bạch Du khoanh tay, thản nhiên nói:

“Sáng nay ta đã xem danh sách lớp, không thấy tên người trong đó.”

Hắn nhấn mạnh một lần nữa:

“Hiện tại người có cơ hội tự giới thiệu, ta đề nghị người đừng nói dối.”

Cô gái chép miệng, bộ dạng như vừa thất bại trong một trò đùa quái đản. Nhưng rất nhanh, nàng liền khoát tay, lơ đãng nói:

“Được rồi được rồi, nói thì nói! Ta là học sinh lớp 12, ban 3, tên Đào Như Tô... Chúng ta đã từng gặp nhau, chỉ là không quá quen thuộc thôi.”

“Xem ra chúng ta cũng không thân lắm, vậy vì sao lại giả bộ như quen thân?”

Bạch Du nhướn mày.

“Ta thấy nơi này khói mù mịt, cứ tưởng ai đó đang nướng thịt, kết quả tới gần mới phát hiện người đang làm bộ... bàn ủi.”

Bạch Du: “...”

Người nói ta là máy hơi nước, ta còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Đào Như Tô tiếp tục cảm râm:

“Haizz, thất vọng quá, cứ tưởng có thịt nướng ăn...”

“Muốn ăn thì tự đi mua.”

“Người không hiểu đâu!”

Đào Như Tô chống nạnh, mặt đầy bất mãn:

“Tự bỏ tiền ra ăn thịt nướng với được ăn miễn phí, rõ ràng cái sau sẽ ngon hơn!”

“Ý tưởng của người ta không phải không thể hiểu, nhưng ta sẽ không mời người ăn.”

Bạch Du chống đầu gối đứng dậy, nhìn đồng hồ:

“Nghỉ trưa sắp hết rồi, người không định quay lại lớp sao?”

“A, không sao, ta vốn định trốn học mà.”

Đào Như Tô thè lưỡi, hoàn toàn không có chút áy náy nào.

“Người còn dám tỏ ra tự hào?”

“Bởi vì ta học giỏi! Có thể tự do đi lại khắp nơi trong trường!”

Đào Như Tô ưỡn ngực đầy tự hào:

“Ta quanh năm đều đứng trong top 3 toàn khối, lợi hại không, Đào tử đây thế nào?”

“Không lợi hại.”

Bạch Du thản nhiên nói:

“Trừ khi người chơi bóng rổ giỏi.”

Đào Như Tô lập tức xụ mặt:

“Tạm thời... Ta chỉ chơi trên mạng thôi.”

Bạch Du: “?”

Hóa ra chơi có ngạnh là một hiện tượng xuyên vũ trụ sao?

Đào Như Tô bất mãn lớn tiếng:

“!?”

Bạch Du: “Trọng điểm ở chỗ này sao?”

Hai người cứ thế trò chuyện vài câu, Bạch Du nhận ra cô gái này nói rất nhiều, tính cách hoạt bát, nhưng không hề mang chút cảm giác kiêu ngạo hay xa cách nào.

Hơn nữa, nàng đúng là người thành thật. Nói trốn học, liền thật sự trốn học.

Chương 44

DTV EBOOK

Còn thật sự cọ xát một bình trà xanh.

Nhưng quay đầu lại, nàng cũng hào phóng mua lại một bình nước tăng lực để bù lại, xem ra không phải là thiếu tiền, chỉ là đơn thuần thích cảm giác được chơi miễn phí mà thôi.

Nửa giờ sau, Đào Như Tô nhìn hẩn, trịnh trọng kết luận:

“Người đúng là mất trí nhớ thật.”

“Sao người khẳng định?”

“Không phải, ta chỉ thấy... Người trò chuyện với ta lâu như vậy, thế mà chẳng hề nhắc đến Tô Nhược Ly.”

Đào Như Tô giơ ngón trỏ lên, nhẹ nhàng lung lay:

“Điều này rất không bình thường.”

Bạch Du cau mày:

“Chẳng lẽ ta ngày thường mở miệng là nhắc đến Tô Nhược Ly?”

“Nói thế nào nhỉ...”

Đào Như Tô ngồi vắt chân trên bậc thang sân tập, thông thả nói:

“Mỗi lần ta nhìn thấy các người, hai người lúc nào cũng như hình với bóng, rất hiếm khi tách ra. Nếu không phải một người ở gần người kia, thì gần như chẳng bao giờ thấy các người xuất hiện đơn lẻ.”

Bạch Du: “...”

“Nhưng mà... có lẽ vấn đề không phải do người, mà là do Tô Nhược Ly thôi.”

Đào Như Tô chống cằm, chậm rãi nói:

“Nàng không có ở đây, ta mới có cơ hội nói chuyện với người. Nếu không, bình thường chưa được bao lâu, nàng liền chạy tới.”

Nàng chớp chớp mắt, ngữ điệu có chút phần uất:

“Lần trước cũng thế... còn kín đáo đưa cho ta một cây kẹo que, ý bảo ta có thể về rồi, đừng quấy rầy hai người các người học tập...”

Nói đến đây, nàng bỗng dừng nghiêng răng nghiêng lợi:

“Đơn giản là vũ nhục, sỉ nhục! Cả đời ta khó mà quên được!”

Bạch Du không nhịn được cười:

“Sau đó thì sao?”

“Thì ta đi thôi chứ sao!”

Đào Như Tô thẳng thắn đáp, giọng không hề có chút ngượng ngùng:

“Nhưng mà... cái kẹo đó ăn cũng không tệ đâu.”

Bạch Du: “...”

Có thể lắm, đây đúng là một chuyên gia chơi chùa!

Hắn tiếp tục hỏi:

“Người ngày thường thật sự không lên lớp à?”

“Không cần!”

Đào Như Tô phát tay, giọng đầy kiêu ngạo:

“Bởi vì ta là thiên tài! Ta đã nói rồi, quanh năm giữ vững vị trí top 3 toàn khối!”

“Nhưng trong ba người đứng đầu, hai người kia vẫn đang chăm chỉ học tập đấy.”

“Ai nói?”

Đào Như Tô nháy mắt ra vẻ bí hiểm:

“Một người trong số đó quanh năm không đến trường, chỉ ở nhà tiếp nhận giáo dục tinh anh. Ở trường học thì chỉ có cái tên trên danh sách, tiện thể lúc thi chung mới xuất hiện một lần.”

“Vậy người còn lại đâu?”

“Hiện tại mất tích, cũng không lên lớp.”

Bạch Du trầm mặc hai giây, sau đó chậm rãi hỏi:

“Tô Nhược Ly?”

“Không phải nàng thì còn ai vào đây?”

Đào Như Tô chỉ thẳng vào hắn:

“Tiện thể nói luôn, trong trường học, thành tích các môn văn hóa của người xếp hạng đúng 100, trình độ trung bình.”

Bạch Du lập tức ngẩng cao đầu, đầy vẻ kiêu ngạo:

“Chỉ ba hạng đầu thôi sao? Lần sau ta thi cho người xem!”

Dám coi thường ta, một thành viên của dân tộc giỏi giải đề nhất thế giới?!

Đào Như Tô bật cười ha ha, hai tay chống ra phía sau, tựa người lên bậc thang, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm.

“Người bây giờ thú vị hơn trước nhiều.”

Nàng nheo mắt, giọng điệu có chút hoài niệm:

“Trước đây, người cứ như một khúc gỗ, vô cùng cứng nhắc, trên người thế nào cũng không phản ứng. Nhưng bây giờ thì khác, ít nhất cũng có chút hương vị con người hơn rồi.”

Bạch Du cảm thấy câu nói này có ẩn ý gì đó, liền cố tình hỏi:

“Người để ý ta?”

“Không hề.”

Đào Như Tô thản nhiên đáp, giọng nhẹ bẫng:

“Hoàn toàn không để tâm.”

Nàng hơi ngửa đầu ra sau, để lộ chiếc cổ trắng ngần, ánh nắng chiếu xuống khiến khuôn mặt nàng có chút mơ hồ, không rõ biểu cảm.

Chỉ có giọng nói của nàng là thấp hơn một chút, mang theo chút gì đó xa vời:

“Chỉ là... đôi khi sẽ nghĩ, người và nàng, cứ như vậy mà đột nhiên biến mất...”

Bạch Du lặng lẽ nhìn đám học sinh lớp 10 đang rèn luyện trên thao trường, thản nhiên nói:

“Nàng sẽ trở lại.”

Đào Như Tô đột nhiên ngả người ra sau, chống hai tay lên thanh xà đơn, rồi treo ngược xuống.

Tóc nàng rủ xuống, khuôn mặt lộn ngược hiện ra trước mắt Bạch Du:

“Người chắc chứ?”

Bạch Du lắc đầu, băng quơ nói:

“Xem ra người thực sự để ý Tô Nhược Ly.”

Đào Như Tô chớp mắt, sau đó chậm rãi nói:

“Cũng có một chút... để ý đi.”

Nàng nhẹ nhàng cắn môi một cái, giọng càng lúc càng nhỏ:

“Kỳ thật hôm đó... ta vừa mới trốn học, đang đứng trong hành lang. Ta đều thấy hết rồi.”

Bạch Du trầm giọng hỏi:

“Bóng ma tâm lý?”

“Không phải!”

Đào Như Tô buông tay, bật nhảy vững vàng đáp xuống mặt đất.

Bạch Du xoay người bước về phía thao trường, chậm rãi nói:

“Sau khi rơi vào Ảnh Giới, ta không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Đào Như Tô đi theo sau hắn, trầm ngâm đáp:

“Ân...”

“Cho nên...”

Bạch Du dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng:

“Ta nhất định phải tìm hiểu rõ ràng.”

Đào Như Tô khẽ giật mình, nghi hoặc hỏi:

“Người định làm gì?”

Bạch Du không đáp, chỉ nhẹ nhàng đưa tay chống lên trán nàng, khẽ đẩy về sau.

“Ta làm gì không quan trọng. Nhưng ta sắp đi rồi, người đừng theo.”

Đào Như Tô hơi lảo đảo một bước.

Chương 45

DTV EBOOK

Với tính cách bướng bỉnh của nàng, vốn dĩ sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lần này, nàng không đuổi theo nữa.

Thay vào đó, nàng đột nhiên cất giọng có chút ủ rũ:

“Nói không chừng... bọn họ đã chết cả rồi. Đã bốn ngày trôi qua...”

Bạch Du không quay đầu lại, chỉ bình thản đáp:

“Ta còn sống, bọn họ cũng vậy.”

Đào Như Tô không hề bị thuyết phục bởi sự cố chấp của hắn, mà ngược lại, nàng bình tĩnh hỏi lại:

“Chỉ bằng ngươi, có thể làm được gì?”

Đôi tay nàng siết chặt, trong mắt hiện lên một chút đau khổ cùng tự giễu:

“Chúng ta không phải siêu phàm giả. Vậy thì... có thể làm gì được chứ?”

Bạch Du khẽ nhú mày, như thể nhận ra điều gì đó:

“Ngươi chẳng lẽ...”

“Xem như ta chưa nói gì đi.”

Đào Như Tô hừ một tiếng, giậm chân, sau đó xoay người bước đi:

“Ta đi phòng y tế ngủ trưa đây.”

Bạch Du cũng xoay người rời khỏi sân trường, chuẩn bị tiến về Trường Dạ Ti.

Muốn cứu người, hắn cần xác định tọa độ rơi xuống của Ảnh Giới.

Thứ đó nằm trong đầu hắn, nhất định phải tìm cách lấy ra.

Hắn đang bước đi, bỗng nhiên lướt ngang qua một cái bóng.

Nhưng hắn không để ý.

Chỉ là... trong hành lang tối tăm, cái bóng đó đột nhiên nứt toác.

Ở tầng cao nhất của tòa nhà, một con mắt âm u, lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng Bạch Du.

Trong ánh mắt ấy, ẩn chứa ác ý khắc cốt ghi tâm...

Phía trước là bầy rập.

Mà Bạch Du hoàn toàn không nhận ra.

Sau khi bước vào thế giới này, tư duy của hắn vẫn còn mắc kẹt trong lối suy nghĩ của xã hội cũ, không đủ nhạy bén để quan sát xung quanh.

Cuộc sống an toàn lâu ngày đã trở thành thói quen, khiến hắn không nghĩ tới việc dưới chân mình có thể ẩn giấu nguy hiểm. Cũng giống như người bình thường đi trên đường sẽ không bao giờ đề phòng rằng mình có thể giẫm trúng bẫy săn gấu. Cùng lắm, xui xẻo thì dẫm phải một cái đinh rỉ sét, vậy đã đủ đen đủi lắm rồi.

Nhưng lần này, không nhìn đường sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

“Trong Ảnh Giới, nguy hiểm ẩn nấp khắp nơi.”—
Dòng chữ này từng xuất hiện trên bìa sách giáo khoa, nhưng đã bị rách nát.

Bạch Du không phải chưa từng thấy, chỉ là hắn không để tâm.

Lúc này, hắn đã nhấc chân lên, chuẩn bị dẫm xuống vết nứt tối đen ngay trước mắt.

Hắn có nhận thức được nguy cơ không?

Không hề.

Vậy hẳn có thể tránh khỏi nó sao?

Câu trả lời là... Có thể.

Vì ngay khoảnh khắc đó, một cú va chạm mạnh mẽ từ phía sau đập vào lưng hắn, khiến cả người Bạch Du bị hất bay ra xa hơn ba mét.

Với thể trọng trên dưới 60 kg, thân cao gần một mét tám, hắn đã gần bằng một người trưởng thành. Thế nhưng cú va chạm này lại đủ mạnh để khiến hắn bay lên như điều đứt dây.

“Phanh!”

Bạch Du không lập tức ngã sấp xuống. Trong lúc lộn một vòng trên không, hắn xoay người, giảm bớt lực va chạm rồi tiếp đất một cách bình ổn. Một tay chống xuống đất, ánh mắt đầy nghi hoặc:

“Người...”

Trước khi hắn kịp thốt ra câu “Người làm cái gì vậy?!” , một giọng hét phản nộ vang lên:

“Nhìn đường mà đi chứ! Người muốn chết sao, đồ ngốc?!”

Người lên tiếng chính là Đào Như Tô.

Dù Bạch Du không nhận ra nguy hiểm dưới chân, nhưng Đào Như Tô đã thấy rõ. Không chút chần chừ, nàng lao đến với tốc độ cực hạn, va mạnh vào hắn để ngăn chặn bị kích.

Ngay phía trước, cách chân Bạch Du chưa đến ba mét, là một khe nứt tối đen như mực—một vết rạn của Ảnh Giới.

Lúc này, Bạch Du mới cúi đầu nhìn xuống, lập tức sửng sờ.

Hắn thiếu kiến thức, không phân biệt được thứ trước mắt là gì. Nó trông giống như một lỗi hiển thị, như

thể một hình ảnh bị vỡ trên bề mặt thế giới này. Nhưng phản ứng của Đào Như Tô khiến hắn đoán rằng nó có lẽ có tính chất tương tự với Ảnh Giới trước đó.

Điều may mắn là khe nứt này không lớn lắm, chỉ rộng chưa đến nửa mét.

Đào Như Tô lúc này đang chống tay lên đầu gối, thở hổn hển. Dù khoảng cách chạy không xa, nhưng tốc độ bùng nổ cùng sự căng thẳng đã tiêu hao không ít thể lực lẫn tinh thần của nàng.

Nhưng khi nàng còn chưa kịp điều hòa hơi thở, dị biến đột nhiên xảy ra.

Khe nứt tối đen kia bỗng nhiên mở rộng.

Từ bên trong, một vật thể kỳ dị bắn ra—một xúc tu dài mấy mét, mềm dẻo nhưng lại được bao phủ bởi những đoạn xương nhọn hoắt.

Nó vung mạnh, quét ngang bốn phía với tốc độ đáng sợ. Một trong số đó, chuẩn xác đến mức không thể tin nổi, quán chặt lấy bắp chân của Đào Như Tô.

Khoảnh khắc xúc tu chạm vào, Bạch Du thấy máu bắn tung tóe. Đồng thời, một tiếng rắc vang lên—xương gãy.

Thân thể con người không thể nào chống lại lực xé nát kinh khủng như vậy.

Đào Như Tô ngã sấp xuống, sau đó lập tức bị kéo về phía khe nứt với tốc độ kinh hoàng.

Tất cả diễn ra quá nhanh.

Nhanh đến mức Bạch Du chỉ kịp bước lên một nửa bước...

Chương 46

DTV EBOOK

Cảm giác giống như nắp cống đột nhiên bị hất tung, một con cá sấu lao ra cắn người, tất cả diễn ra quá đột ngột để kịp phản ứng.

Nửa người của Đào Như Tô đã bị lôi vào trong khe nứt.

Nhưng nàng không hề cầu cứu Bạch Du.

Không hề đưa tay ra cầu mong hấn kéo lại.

Cơn đau dữ dội khiến nàng nhú chặt mày, nhưng trước khi hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng, nàng chỉ thốt lên một chữ:

“——Chạy!”

Bóng tối gợn sóng khuếch tán.

Khe nứt vẫn chưa lập tức khép lại, nhưng Đào Như Tô đã biến mất như thể rơi vào một mặt hồ sâu thẳm.

Cơ thể Bạch Du cứng đờ.

Tư duy hỗn loạn.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, hấn lập tức giơ tay trái lên, tự tát mạnh vào mặt mình để tỉnh táo lại.

Bất kể tình huống hiện tại thế nào, điều quan trọng nhất vẫn là —— giữ bình tĩnh, phân tích thế cục, đưa ra quyết định.

Trước mắt, hấn có hai lựa chọn.

Thứ nhất, rời đi và tìm kiếm viện trợ.

Thứ hai, nhảy xuống cứu người.

Lựa chọn thứ nhất—tìm lão sư đến giúp—có vẻ không kịp nữa rồi.

Đối mặt với một sinh vật có thể dễ dàng bẻ gãy
xương người như bóp nát một cành khô, Đào Như Tô
có thể sống được bao lâu?

Nàng không phải siêu phàm giả.

Bị gãy chân, nàng thậm chí không thể chạy trốn hay
kéo dài thời gian.

Lựa chọn thứ hai—nhảy xuống cứu người—cần phải
có đủ thực lực chiến đấu.

Tình huống bên dưới ra sao, không ai biết được.

Thậm chí còn chẳng rõ đó là sinh vật cấp bậc nào.

Nhỡ đâu hần nhảy xuống mà không thể cứu người,
thậm chí chính mình cũng bỏ mạng thì sao?

Chỉ khi còn sống, mới có hy vọng.

Đã chết một lần, chẳng lẽ lại muốn chết thêm lần
nữa?

Tư duy sợ hãi cùng lý trí trói buộc như một nhà tù
kiên cố, đâm thẳng vào ý thức của hần.

Bạch Du lâm vào do dự.

Hần là một người bình thường, không thể dễ dàng
vượt qua sự do dự này—đó là điều đương nhiên.

Bản năng sinh tồn của sinh vật là tránh nguy tìm lợi.

Con người lại càng là loài sinh vật coi trọng lợi ích
của bản thân.

Bản chất của con người không chịu nổi thử thách.

Hần không phải anh hùng, cũng không phải cường
giả.

Bảo toàn mạng sống thì có gì sai?

Phải rồi, một người bình thường không thể nào lập
tức nhảy xuống mà không chút do dự, cho dù người
gặp nạn là ân nhân đã cứu mạng mình.

Nhưng... Anh Linh có thể.

【 Kịch Hoạt Chiếu Ảnh 】

“...Lão gia tử, giúp ta một chút đi.”

Khoảnh khắc Anh Linh chiếu ảnh bao trùm cơ thể, toàn bộ mê mang trong đầu Bạch Du bị xua tan.

Ý chí cứng cỏi của Nhậm Hiệp (Tinh Thần Hiệp Sĩ), quyết tâm cứu người, thậm chí cả bản năng chiến đấu đều khắc sâu vào suy nghĩ của hắn.

Không cần do dự.

Không cần suy nghĩ.

Bản năng đã thúc đẩy hắn.

Bạch Du không chần chừ thêm một giây nào, thân thể bật lên, lao thẳng vào khe nứt Ảnh Giới đang dần co lại...

Đau... Đau quá...

Đào Như Tô nhìn xuống chân trái của mình.

Xương đã bị bẻ gãy, vặn vẹo đến mức không thể nhận ra hình dạng ban đầu.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ những vết thủng sâu hoắm, những mảnh xương trắng lộ ra khỏi cơ thể, xuyên qua da thịt.

Lần đầu tiên trong đời, nàng trải qua loại đau đớn khủng khiếp như thế này.

Nhưng cơn đau cũng không giúp nàng tỉnh táo hơn chút nào.

Khoảnh khắc rơi xuống Ảnh Giới, cả cơ thể nàng bị quăng mạnh ra xa.

Lưng va đập vào bức tường cứng rắn, tai ù đặc, đầu óc quay cuồng.

Choáng váng.

Hơi thở khó khăn.

Nhưng giữa tầm nhìn hỗn loạn, nàng miễn cưỡng thấy rõ thú sinh vật trước mặt.

Một con quái thú.

Dựa vào kiến thức đã học, nàng lập tức nhận ra nó.

—Bác Thú.

Sinh vật này có kích thước tương đương một con trâu đực, toàn thân phủ kín gai xương sắc nhọn.

Nó thuộc một trong những loài Tai Thú cổ đại phổ biến nhất trong Viễn Cổ Khoa.

Tính cách hung hãn, cực kỳ hiếu chiến.

Ăn thịt.

Săn mồi.

—Thật đen đủi.

Sao lại đúng lúc gặp phải Bác Thú chứ?

Bình thường, loài này không xuất hiện ở Âm Ảnh Giới.

Tầng này là nơi gần với thế giới thực nhất trong Ảnh Giới, khung cảnh xung quanh gần như là bản sao hoàn chỉnh của thực tại.

Bên trong Âm Ảnh Giới có các loài Tai Thú và Ảnh Chủng.

Nhưng phần lớn chúng đều là những sinh vật cấp thấp, không có đẳng cấp, thuộc loại “tạp toái” không đáng lo ngại.

Dù vậy, ngay cả những sinh vật “tạp toái” này, cũng chỉ có siêu phàm giả mới có thể săn giết được.

Trong điều kiện thông thường, một siêu phàm giả cùng cấp sẽ không thể đánh bại Tai Thú cùng đẳng cấp.

Muốn chiến thắng, cần phải áp đảo về đẳng cấp.

Bởi vậy, vừa nhìn thấy Bác Thú, Đào Như Tô đã ý thức được một điều—

—Mình chắc chắn phải chết.

Bác Thú chỉ là một Tai Thú Nhất Giai.

Nhưng nó vô cùng hiếu chiến.

Nó sẽ không bao giờ bỏ qua con mồi.

Chỉ cần bị nó tóm được, kết cục duy nhất là bị ăn sạch.

Chân nàng đã gãy.

Không thể chạy trốn.

Không còn sức để phản kháng.

Chỉ một cú quăng cũng đủ khiến nàng mất đi khả năng hành động, ý thức mơ hồ.

Cơ thể con người vốn yếu ớt như vậy.

Chương 47

DTV EBOOK

Nàng có thể cảm nhận được hơi thở hôi tanh phả vào mặt.

Bác Thú đang tiến lại gần, cái miệng rộng ngoác đang mở ra.

Tử vong cận kề.

Nhưng biểu cảm của Đào Như Tô—

Lại vô cùng bình tĩnh.

Không biết có phải vì chấn động não hay không, nhưng Đào Như Tô cảm thấy mình rất bình tĩnh.

Không có hoảng loạn.

Không có sợ hãi.

Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng nàng cũng không hối hận.

Không hối hận vì đã cứu người.

Cho dù vì thế mà mất mạng.

Nàng biết mình không phải là một người vĩ đại gì cả.

Sở dĩ liều lĩnh lao lên cứu người, là bởi vì nàng biết

Mình không thể giảm lên vết xe đổ.

Mấy ngày trước, nàng đã đứng trên hành lang, tận mắt chứng kiến Ảnh Giới nuốt chửng toàn bộ lớp 12A1.

Với tư cách là người đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng đó, lẽ ra nàng phải lập tức báo động.

Lẽ ra nàng phải hét lên cho tất cả mọi người mau chóng rời khỏi tòa nhà.

Ảnh Giới có thể mở rộng bất cứ lúc nào.

Nếu để nó lan ra, toàn bộ trường học đều có thể bị xóa sổ.

Nhưng nàng đã không làm gì cả.

Nàng chỉ đứng đó, chân run rẩy trong hành lang, sau đó hoảng sợ bỏ chạy một mình, lao thẳng ra sân thể dục.

Đến khi lấy lại bình tĩnh, nàng nhận ra——

Mình đã hèn nhát đến mức nào.

Dù may mắn không gây ra hậu quả nghiêm trọng, nhưng từ đó về sau, ký ức ấy trở thành nỗi dằn vặt không ngừng tra tấn nàng.

Mỗi đêm đều là ác mộng.

Mỗi ngày đều chìm trong hối hận.

Bởi vậy, lần này, nàng nhất định sẽ bước lên.

Nàng quá cần một cơ hội.

Một cơ hội để tha thứ cho chính mình.

Một cơ hội để chứng minh rằng nàng chỉ phạm sai lầm, nhưng vẫn có thể bù đắp.

Nhưng...

Nàng đã đánh giá thấp biến số của Ảnh Giới.

Cái giá phải trả——

Chính là sinh mệnh.

Mí mắt nàng càng lúc càng nặng.

Điều duy nhất có thể an ủi bản thân chính là——

Dù sao thì, chí ít nàng không giẫm lên vết xe đổ.

Chí ít, nàng đã cứu được một người.

Cái chết này, không hoàn toàn vô nghĩa.

Nàng trầm nghĩ, chuẩn bị nhắm mắt lại, đón nhận kết cục cuối cùng.

Phanh!

Tiếng súng nổ vang!

Ánh lửa lóe lên, tia máu nóng hổi bắn lên mặt nàng.

Bác Thú gầm rú đau đớn, một con mắt của nó đã bị bắn xuyên!

Con quái vật điên cuồng lăn lộn, co người lại như một con Tê Giác Xuyên Sơn khổng lồ, dùng bộ giáp xương cứng rắn của mình để chống chọi với làn đạn đang trút xuống.

Đào Như Tô mơ màng mở mắt, ánh nhìn tập trung vào một bóng người.

Kẻ đó vận trên mình một bộ âu phục đen tuyền, dáng người thon dài nhưng cứng cáp.

Trên tay là một khẩu súng, từng phát bắn lạnh lùng vang lên theo từng bước chân tiến tới.

Tiếng súng hòa vào nhịp bước, như một khúc nhạc kim loại gào thét giữa không gian chết chóc.

Nàng không nhìn rõ đó là ai.

Nhưng có một thứ khắc sâu vào tâm trí nàng——

Góc mặt lạnh lùng ấy.

Đào Như Tô mất đi ý thức, ngất lịm.

Bạch Du liếc nhìn nàng, đưa tay ấn nhẹ lên cổ kiểm tra mạch đập, xác nhận vẫn còn sống.

Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Phía sau, tiếng súng vẫn không ngừng vang lên, dồn dập áp chế con Bác thú.

Đạn liên tục xé gió lao tới, nhưng tổn thương gây ra lại rất có hạn.

Dù là súng lục tự động GLOCK17 hay đạn 9mm Parabellum cũng không thể xuyên thủng lớp vỏ ngoài kiên cố của nó.

Muốn giết được con quái vật này, nhất định phải nhắm vào nhược điểm!

Anh Linh của hắc, với thiên phú cảm nhận sát ý, đã chỉ ra hai điểm yếu: mắt và cương môn.

Chỉ có điều, cương môn nằm dưới đuôi, rất khó nhắm trúng, còn đôi mắt thì nó đã giấu đi. Lúc này chỉ mới bắn xuyên được một bên.

“Hỏa lực không đủ a.”

Bạch Du không buông súng.

Với kỹ năng Anh Linh Chiếu Ảnh, đạn được của hắc gần như vô tận. Hắc không cần tiếc, chỉ tập trung bóp cò, tìm kiếm viên Súng May Mắn thứ mười.

Thế nhưng, viên đạn này cũng không phải vạn năng. Nó có thể bắn gãy xương Bác thú, nhưng không thể gây thương tổn trí mạng. Giống như con người, dù tay chân bị thương cũng chưa chắc chết ngay. Chỉ cần không trúng chỗ hiểm, vẫn còn khả năng cứu chữa.

GRÀO——!

Tiếng gầm rú chấn động vang lên.

Dù thân thể co rúc thành một khối, Bác thú vẫn quỹ dị đứng dậy, trên người xương cốt dựng lên như gai nhím, lởm chởm đâm ra từ nhiều vị trí.

Bạch Du lập tức kích hoạt Tử Đạn Thời Gian, nghiêng người tránh né, tìm được một khe hở rồi bóp cò.

Đoàng!

Viên đạn xuyên thẳng vào dưới bàn chân con quái, thành công phế bỏ một chân!

“Cứ tiếp tục thế này thì cũng có thể mài chết nó...
Nhưng thời gian thì không đủ.”

Ánh mắt Bạch Du chuyển sang cổ tay Đào Như Tô.

Trên cổ tay tất cả mọi người ở đây đều có một món
trang sức đặc biệt – Thiết Bị Báo Động.

Một khi bị kéo vào Ảnh Giới, nó sẽ lập tức phát ra tín
hiệu cầu cứu, đồng thời định vị vị trí.

Vật này do chính phủ chế tạo và phát cho toàn dân,
có nhiều kiểu dáng khác nhau.

Chương 48

DTV EBOOK

(Cảnh báo: Học sinh lớp 12A1 mất tích. Định vị báo hiệu đã gửi đi, nhưng chưa tìm thấy mục tiêu.)

Điều đó có nghĩa là, tín hiệu đã được truyền ra ngoài!

Không bao lâu nữa, lực lượng Trường Dạ Ti - Night Watchman hoặc Đả Canh Nhân chắc chắn sẽ có mặt.

Vì phân bộ Trường Dạ Ti cách trường học không xa, tối đa mười phút là họ sẽ đến nơi.

Hơn nữa, trong trường còn có hơn mười vị siêu phàm giả.

Trước mặt những người đó, một con Bác thú thể này hoàn toàn không đáng nhắc tới.

“Phải giải quyết nó trước khi bọn họ tới.”

“Nếu không, ta không thể giải thích tình trạng của mình bây giờ.”

“Giết xong con quái, tìm chỗ trốn đi, vẫn có thể qua mặt được.”

Trong lòng Bạch Du có chút tư tâm.

Hắn không muốn năng lực Hack của mình bị lộ ra.

Hắn chưa thực sự hòa nhập với thế giới này, mặc dù không sợ bị bắt làm thí nghiệm, nhưng vẫn duy trì cảnh giác với mọi thứ xa lạ.

Của cải không nên để lộ ra ngoài... Đây là đạo lý ai cũng biết!

Hắn hít sâu một hơi, tập trung toàn bộ tinh thần.

Hiện tại không có thời gian để chậm rãi đánh bảo!

Tập trung, tập trung...

Mà khoan, nếu đã là Anh Linh, tại sao không thể tích tụ năng lượng để tung đại chiêu?

Bảo cụ có hay không a, lão gia tử!

Tới lúc rồi, mau lấy bảo cụ ra đi!

Bạch Du điên cuồng cầu nguyện, nhưng lão gia tử không hề phản hồi.

Cũng đúng, Anh Linh Chiếu Ảnh chỉ là hình thức nhận lấy sức mạnh, giống như kết nối server vậy.

Còn chuyện server có chịu phản hồi hay không lại là vấn đề khác.

Nếu không tiêu hao điểm vận mệnh để triệu hồi bản thể tới, thì cơ bản chỉ có thể mặc kệ.

Bác thú bước vào trạng thái phòng ngự, thân thể cuộn tròn như một cái bánh xe mất kiểm soát, lăn điên cuồng.

Mỗi lần lăn qua, trên mặt đất lại xuất hiện những cái hố bất quy tắc.

Bạch Du kích hoạt Tử Đạn Thời Gian lần nữa, liên tiếp tìm sơ hở mà bóp cò.

Khả năng tinh chuẩn cao cấp giúp hắn không bỏ lỡ bất kỳ phát súng nào.

Nhưng vẫn không đủ!

Hắn có thể bắn trúng, nhưng vị trí yếu hại thì vẫn nằm ngoài tầm với.

Chỉ có một điểm yếu duy nhất: con mắt.

Lúc này, hắn mới thực sự hiểu vì sao Đại Ca Bích Xuyên Tổ trước đó lại khinh thường siêu phàm giả dùng súng...

Bởi vì giới hạn công kích của súng quá rõ ràng.

Súng, suy cho cùng, vẫn chỉ là công cụ giết người.

Còn cung, thương, kiếm... mới thực sự là vũ khí đi sẵn.

Thời gian không còn nhiều.

Bạch Du đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Hắn hít sâu một hơi, quyết định không trốn tránh nữa mà đứng yên tại chỗ, giờ cao súng, trực diện nghênh đón con Bác thú đang lăn tới với tốc độ điên cuồng.

Khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại chưa đầy mười lăm mét.

Với tốc độ của con quái vật, chưa đến hai giây là đã có thể lao tới vỗ lấy hắn!

Hắn kích hoạt Tử Đạn Thời Gian, kéo dài cảm giác, xác định hướng gió, khóa chặt đường đạn, nhắm vào vị trí trọng yếu.

Sát ý bùng nổ, tìm kiếm nhược điểm.

Kỹ năng Tinh Chuẩn Cao Cấp, kết hợp với Đạn May Mắn Thập Liên Giữ Gốc!

Với độ phù hợp 90%, Bạch Du gần như đạt tới trạng thái cân bằng hoàn mỹ nhất. Đồng thời, hắn vận dụng kỹ thuật Anh Linh đến mức thuần thục, hòa làm một thể.

Ngay khoảnh khắc ấy, hắn có cảm giác họng súng trong tay đang phát nhiệt, nóng lên dữ dội.

Không chần chừ thêm nữa, hắn siết cò!

Viên đạn màu cam lao khỏi nòng súng, để lại một tia sáng lóe lên trong bóng tối...

Phanh——!

Một tia hỏa quang nhỏ bùng lên giữa Âm Ảnh Giới!

Chu Liễu bước vào văn phòng, vừa đi vừa hỏi:

“Lại là Nam Lăng Tam Trung?”

Lưu Cảnh Quan gật đầu, sắc mặt nặng nề.

“Ừm, theo điều tra, sự việc diễn ra như thế này...”

Hắn tóm tắt lại toàn bộ kết quả điều tra.

Hai vụ Ảnh Giới ăn mòn liên tiếp xảy ra trong phạm vi khu vực quản hạt, lại còn cùng một trường học – điều này có gì đó bất thường.

Chu Liễu nhíu mày, hỏi:

“Vậy có ai tử vong không?”

“Không, chỉ có một học sinh bị thương, đã được đưa đi cứu chữa. Một học sinh khác đang bị thẩm vấn, có giáo viên của Tam Trung đi cùng để làm bản ghi chép.”

Lưu Cảnh Quan ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

“Đó là báo cáo từ nhân viên hiện trường.”

Chu Liễu đứng bên cửa sổ, thở dài một hơi, trong giọng nói pha lẫn chút may mắn:

“Cũng may không có ai chết, nếu không, chúng ta thật sự không biết phải ăn nói thế nào với công chúng.”

Lưu Cảnh Quan không tiếp lời, mà mở sang trang tiếp theo của báo cáo.

“Nhưng theo tình hình trước mắt, hiện trường Âm Ảnh Giới có một điểm rất quỷ dị...”

“Hai học sinh bị tập kích... là do một con Bác thú.”

Chu Liễu lập tức cau mày:

“Bác thú? Vậy làm thế nào bọn họ sống sót được?”

Lưu Cảnh Quan lắc đầu.

“Cái này thì không rõ. Nhưng từ dấu vết chiến đấu tại hiện trường, chúng ta tìm thấy rất nhiều vỏ đạn và vết bắn. Có thể phỏng đoán... là một siêu phàm giả nào đó đã ra tay cứu họ.”

Chu Liễu hỏi dồn:

“Đã tìm ra người đó chưa?”

“Vẫn chưa.”

Chương 49

DTV EBOOK

Lưu Cảnh Quan lắc đầu.

Chu Liễu chìm vào trầm tư.

“Một trường học mà bị Ảnh Giới ăn mòn hai lần liên tiếp... Vậy mà cả hai lần đều có siêu phàm giả ngẫu nhiên đi ngang qua cứu?”

“Hơn nữa, người này còn sử dụng súng?”

“Tại Đại Hạ, súng ống bị kiểm soát rất nghiêm ngặt. Rất ít siêu phàm giả dùng súng làm vũ khí chính.”

Lưu Cảnh Quan trầm ngâm:

“Có thể là để che giấu thân phận?”

“Cũng có khả năng...”

Chu Liễu vừa định nói tiếp thì cửa phòng làm việc bật mở.

Một nhân viên vội vàng bước vào, đặt một tập tài liệu lên bàn.

“Chu Đội, đây là báo cáo kiểm tra thi thể Bác thú.”

Chu Liễu lập tức mở ra, lướt qua vài trang.

Ngay sau đó, nàng nhếch môi cười lạnh.

“Xem ra phỏng đoán của chúng ta sai rồi... Người này không chỉ là một siêu phàm giả bình thường, mà là cao thủ dùng súng.”

Lưu Cảnh Quan nghi ngờ:

“Sao lại nói vậy? Người này có súng pháp cao minh lắm sao?”

Chu Liễu ngả người ra ghế, tiếp tục lật báo cáo, giọng nói trầm thấp:

“Kiểm nghiệm cho ra kết luận rất đơn giản——”

“Con Bác thú này có dấu hiệu từng trải qua nhiều trận chiến.”

“Móng vuốt và đuôi của nó đã hai lần tái sinh, chứng tỏ từng trải qua vô số lần giao tranh.”

“Dù chỉ là Bác thú Nhất Giai, nhưng sức chiến đấu của nó có thể thuộc hàng đầu trong bầy. Ngay cả một Siêu Phàm Nhất Giai bình thường cũng khó mà giết được nó.”

Nàng lật sang trang tiếp theo, giọng nói trầm xuống:

“Nhưng theo tình hình chiến đấu tại hiện trường...”

“Con quái này bị bắn trúng một mắt, gãy hai chân, trên người đầy lỗ đạn xuyên qua xương cốt.”

“Đáng chú ý nhất là——”

“Mỗi phát bắn đều trúng đích, không có viên nào lệch mục tiêu.”

“Không những thế, đạn sử dụng chỉ là 9mm, nhưng vẫn xuyên thủng được lớp vỏ ngoài kiên cố của Bác thú.”

Lưu Cảnh Quan không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Điều này chứng tỏ súng pháp của người kia chính xác đến mức đáng sợ!

Lưu Cảnh Quan suy nghĩ một chút, rồi nói:

“Nếu chỉ đơn thuần là súng pháp chính xác, thì cũng không quá đặc biệt. Nhiều siêu phàm giả vẫn có thể làm được. Nhưng nếu suy đoán chính xác thì người này đã đạt đến Nhị Giai...”

Chu Liễu lập tức lắc đầu phủ nhận.

“Bất kể hắn có phải Nhị Giai siêu phàm giả hay không, súng pháp của hắn chắc chắn cực kỳ cao minh...”

“Về phần vì sao lại nói vậy, tự người xem đi—vết thương trí mạng của con Bác thú này.”

Lưu Cảnh Quan nhận lấy báo cáo, lật sang trang cuối cùng.

Ánh mắt hắn lập tức co rút.

Trên trang cuối là một sơ đồ thương tổn, hiển thị nguyên nhân tử vong của con Bác thú đã trải qua nhiều trận chiến.

Nguyên nhân cái chết đến từ một vết thương xuyên thẳng qua hộp sọ.

Bên trong đầu con Bác thú, họ đã lấy ra được năm viên đạn.

Điều đáng sợ là—

Năm viên đạn này không hề phân tán, mà xếp thành một đường thẳng tắp!

Tất cả đầu đầu đuôi nối liền nhau, tạo thành một vết thương chí mạng xuyên trực tiếp từ trước ra sau.

Dù đã được lấy ra khỏi thi thể, năm viên đạn vẫn duy trì trạng thái biến dạng do áp lực, bị ép chặt lại giống như một viên cầu lông bị nén.

Nhìn thấy hình ảnh này, Lưu Cảnh Quan hoàn toàn hiểu rõ.

“Hắn thực sự sở hữu súng pháp cấp bậc Siêu Phàm!”

“Nếu không có khả năng đặc biệt trong lĩnh vực này, thì tuyệt đối không thể thực hiện được Ngũ Tinh Liên Tiếp hoàn mỹ như vậy!”

Chu Liễu khẽ chống cằm, trầm ngâm:

“Có lẽ sau khi giết xong con Bác thú, người này đã rời đi ngay lập tức, chính là vì quy định cấm súng dân sự của Đại Hạ...”

“Nhưng với bản lĩnh như vậy, hắn đã cứu người. Chỉ cần làm thủ tục đăng ký, hoàn toàn có thể nhận được

chứng nhận sử dụng súng hợp pháp.”

Lưu Cảnh Quan nhận ra ngay—Chu Đội có ý muốn mời chào nhân tài.

Hắn gật đầu đồng tình.

“Xác thực là như vậy.”

Chu Liễu đứng dậy, ánh mắt sáng lên.

“Dù sao thì trước hết cũng phải tìm ra người này đã...”

“Bắt đầu từ hai học sinh may mắn sống sót kia. Đi điều tra xem người đã làm bản ghi chép tên là gì?”

Lưu Cảnh Quan ban nãy chỉ lo đọc báo cáo mà chưa chú ý chi tiết này.

Thông thường, trong báo cáo sẽ chỉ ghi đơn giản là “nam học sinh” hoặc “nữ học sinh”, chứ không đề cập đến tên trừ khi có đặc điểm đặc biệt.

“Để ta xem lại.”

Hắn nói xong, tiện tay cầm lấy một chén nước, uống một ngụm.

“PHỤT——!”

Một ngụm trà lập tức bị phun xa hơn mười mét!

“Khụ khụ khụ——!”

Lưu Cảnh Quan vừa ho sặc sụa, vừa trợn trừng mắt nhìn chằm chằm vào cái tên trên báo cáo.

“Lại là hắn?!?”

“Tiểu tử này năm nay chắc chắn giẫm phải cút chó rồi!”

“Tính danh.”

“Bạch Du.”

“Tuổi tác.”

“Mười bảy.”

“Chủng tộc.”

“Homo Sapiens.”

“.....”

Ngải Lê ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhúu mày:

“Người không có khả năng học tập sao? Làm thế nào mà lần nào cũng phạm phải cùng một sai lầm?”

Bạch Du nhún vai, giọng điệu bất đắc dĩ:

“Ta chỉ cảm thấy đây là lần thứ hai ta đến ghi chép, vậy mà quy trình vẫn không thay đổi, có hơi nhàm chán đó, Ngải Nữ Sĩ.”

Chương 50

DTV EBOOK

“Quy trình chính là quy trình.” Ngải Lê hừ nhẹ, rồi lạnh giọng hỏi tiếp:

“Nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Trên mặt đất bất ngờ xuất hiện một khe nứt, ta suýt chút nữa giẫm phải. May mà Đào Như Tô kịp đẩy ta ra cứu nguy, ngay sau đó...”

Bạch Du kể lại đơn giản nửa đoạn đầu sự việc:

“Sau đó ta nhảy vào khe nứt, tìm thấy Đào Như Tô đang hôn mê, liền ôm nàng tìm một nơi ẩn nấp.”

“Người không gặp Bác Thú?”

“Thật sự không có, nhưng ta có nghe thấy tiếng đánh nhau và cả tiếng súng.”

Bạch Du biết càng nói nhiều càng dễ để lộ sơ hở, thế nên từ đầu đến cuối vẫn một mực khẳng định mình không nhìn thấy gì.

Ngải Lê ghi chép lại, cũng không nghi ngờ gì nhiều, chỉ đặt câu hỏi tiếp:

“Vậy còn người kia? Người thực sự không thấy hẳn? Cũng không biết gì về hẳn sao?”

Bạch Du dứt khoát gạt đầu.

Ngải Lê có chút tò mò:

“Người thật sự không có ý định lên nhìn thử sao?”

Bạch Du nhướn mày:

“Ngẫm lại xem, ta nghe thấy tiếng súng, biết rõ bên kia có quái vật, vậy mà ta còn cố tình xông vào? Loại người nào mới có cái tinh thần tìm chết như thế?”

Ngải Lê nghĩ nghĩ, rồi tỏ vẻ đồng ý:

“Cũng đúng.”

Bạch Du tiếp lời:

“Nhưng ngoài tiếng súng ra, ta còn nghe thấy một âm thanh khác.”

“Là gì?”

“Khi cuộc giao chiến ở bên kia hoàn toàn dừng lại, ta nghe thấy một giọng nói vang lên: ‘Giờ Ngọ đã đến’.”

“Gì cơ? ‘Năm mươi đã đến’?”

Ngải Lê dựng thẳng đôi tai sói, cái đuôi khẽ rung:

“Hôm nay là thứ năm sao?”

Bạch Du: ?

Ngải Lê: ?

Rõ ràng quá trình giao tiếp của hai người tồn tại một sự chênh lệch kỳ diệu nào đó...

Lúc này, Lưu Cảnh Quan bước đến, vẻ mặt hòa ái:

“Ghi chép xong rồi chứ? Có muốn nghỉ ngơi một chút không? Ta có đặt một phần cơm sườn heo cho ngươi, chắc ngươi vẫn chưa ăn tối nhỉ?”

Ngải Lê lập tức hỏi:

“Còn phần của ta đâu?”

“Ở chỗ làm việc của ngươi, tự mình đi lấy đi.”

Lưu Cảnh Quan đặt hộp cơm xuống, mở nắp ra, đưa tới trước mặt Bạch Du:

“Nhân lúc còn nóng thì ăn đi... Ăn xong ta đưa ngươi về.”

Bạch Du nhìn chằm chằm hộp cơm sườn heo, trong thoáng chốc liên nẩy sinh suy nghĩ—có khi nào mình đã bị bại lộ rồi không?

“Cơm sườn heo...”

“Sao thế? Không hợp khẩu vị à?”

“Có phải sau đó sẽ có tra tấn bức cung không?”

“Khụ khụ...”

Lưu Cảnh Quan bị sắc nước miếng, dở khóc dở cười:

“Người đang suy nghĩ cái gì thế? Chúng ta làm sao lại tra tấn bức cung người? Hay là người đã làm chuyện gì thương thiên hại lý? Hoặc là... vụng trộm sờ đùi cô nương kia hả? Yên tâm đi, loại chuyện này ta sẽ giúp người giữ bí mật.”

“Cơm sườn heo ở Tiểu Nhật Tử... À không, là ở Phù Tang, hình như chính là ám hiệu để bức cung.”

Bạch Du nheo mắt đầy nghi hoặc:

“Còn nữa, ta không có sờ đùi nàng.”

“Người ngược lại biết khá nhiều đấy, đúng là có chuyện như vậy thật.”

Lưu Cảnh Quan dựa lưng vào ghế, cười nói:

“Nhưng chỗ này thì không có cái truyền thống đó.”

“Thật sao?”

“Ừm, vì cho nghi phạm ăn cơm sườn heo, thực chất là một kiểu gây áp lực tâm lý hoặc thu mua lời khai.”

Bạch Du lúc này mới thả lỏng, cảm giác đói bụng trở lại, liền mở hộp cơm ra ăn vài miếng để bổ sung năng lượng đã hao tổn.

Sau khi hấp thu năng lượng, cảm giác mệt mỏi từ Anh Linh chiếu ảnh cũng không còn mãnh liệt như trước, có vẻ như điều này có liên quan đến việc tu luyện Như Long Tâm Pháp—chân khí trong cơ thể hắn trong lúc chiến đấu đã bị động tiêu hao một phần.

Thực lực càng mạnh, càng có thể khống chế tốt hơn việc phát huy sức mạnh của Anh Linh chiếu ảnh.

Mặc dù vừa mới trải qua một trận sinh tử, nhưng nội tâm Bạch Du không hề dao động quá nhiều. Dù sao

thì trước đó hẳn cũng từng chứng kiến những cảnh đồ sát huyết tinh, nên lần này cũng chỉ như một chuyến du ngoạn đến một khu rừng nguyên thủy cổ đại với một thanh đao cùn mà thôi.

Hắn thậm chí còn muốn được trải nghiệm thêm vài lần nữa, bởi vì...

【 Đánh gục Bác Thú lịch chiến cấp 17 】

【 Nhận được Nhãn Cầu Bác Thú x1 】

【 Nhận được 3 điểm Vận Mệnh 】

【 Độ phù hợp giữa người và Anh Linh Nhậm Hiệp (Tinh Thần Hiệp Sĩ) gia tăng 】

Có tài nguyên, có phần thưởng, còn có cả độ phù hợp tăng lên... Chỉ cần giết quái là có thể mạnh hơn.

Lưu Cảnh Quan nhìn Bạch Du đã ăn xong cơm sườn heo, rồi trò chuyện đôi chút về những chuyện bên ngoài.

“Bên này vừa nhận được thông báo, bạn học của người đã hoàn thành phẫu thuật, không có vấn đề nghiêm trọng gì. Kỹ thuật sơ cứu của người không tệ, cố định xương kịp thời nên không gây ra tổn thương thứ cấp.

Chỉ là xương gãy cùng một số mô cơ bị tổn thương nhẹ, nhưng mạch máu và gân không bị kéo đứt. Sau khi chữa trị, ba ngày sau có thể xuất viện, một tuần sau có thể đi lại bình thường, nửa tháng sau là hoàn toàn hồi phục.”

Bạch Du sửng sờ:

“Không phải nói ‘thương cân động cốt’ cần một trăm ngày mới hồi phục sao?”

Chương 51

DTV EBOOK

Lưu Cảnh Quan nhún vai, thản nhiên nói:

“Một trăm ngày là đối với người bình thường, còn phải tính đến chuyện ảnh hưởng kỳ thi tốt nghiệp trung học nữa.”

Hắn nhấp một ngụm trà rồi tiếp lời:

“Yên tâm đi, không phải chuyện gì nghiêm trọng đâu, cùnɡ lắm là gãy một cái chân mà thôi... Dù có thật sự bị gãy tay gãy chân, chỉ cần có tiền là có thể mọc lại. Chỉ cần không tổn hại linh hồn hoặc chết ngay tại chỗ, thì đều có thể cứu sống, không để lại di chứng.”

Bạch Du: “.....”

Một trận cuồng phong quét qua tâm trí hắn.

Hắn vừa mới có một nhận thức hoàn toàn mới về trình độ y học của thế giới này.

Cũng phải thôi, đây là một thế giới có siêu phàm lực lượng. Chỉ cần có hệ thống trị liệu chuyên môn dành cho siêu phàm giả, thậm chí chỉ cần tăng cường tốc độ tự lành của tế bào là đã có thể đẩy nhanh quá trình hồi phục của con người. Điều này chẳng khác nào trong game có một kỹ năng hồi máu theo phần trăm như Healing (Trị Liệu Thuật) vậy, đúng là quá thuận tiện!

Bạch Du lặng lẽ cắn một miếng sườn lợn rán, chậm rãi nhai nuốt, nhưng càng ăn lại càng cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị.

Lần nữa, hắn lại nảy sinh cảm giác xa cách với thế giới này.

Hắn biết quá ít về nơi này, những kiến thức thông thường hắn từng tin tưởng có lẽ cần phải thay đổi hoặc gạt bỏ.

Nếu như lúc đó hắn thực sự rơi vào khe nứt trong bóng ma, bị Bác Thú phục kích, e rằng chắc chắn sẽ bị thương. Nếu vết thương xuất hiện ở tay chân hoặc đầu, vậy thì chưa chắc hắn đã có thể nhẹ nhàng giết chết đối phương như vậy.

Đào Như Tô thực sự đã cứu mạng hắn.

Nếu không có nàng, bây giờ có lẽ hắn đang nằm trong bệnh viện, hoặc tệ hơn... là nằm trong quan tài.

Thế giới này không hề an toàn như hắn tưởng.

Dù có là buổi chiều tràn ngập ánh mặt trời, những chuyện đáng sợ vẫn có thể xảy ra...

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vận khí của người thực sự rất kém.”

Lưu Cảnh Quan vừa nói vừa cầm bút, dùng đầu bút cạo vào tóc:

“Bình thường mà nói, cả đời một người có thể gặp Ảnh Giới một lần cũng đã là chuyện hiếm thấy lắm rồi...”

Bạch Du ngẩng đầu, nhú mày:

“...Ân?”

Khoan đã.

Ta vừa mới chuẩn bị tâm lý thật tốt rằng chuyện này là bình thường, rằng người ở thế giới này vẫn thường xuyên gặp phải mấy chuyện quái dị kiểu này, vậy mà giờ người lại bảo là không phải như vậy? Chẳng lẽ do mặt ta quá đen sao?

Lưu Cảnh Quan bất đắc dĩ thở dài:

“Người thử nghĩ xem, một người bình thường cả đời có bao nhiêu lần cơ hội gặp tai nạn giao thông?”

Bạch Du suy nghĩ một chút, rồi đáp:

“Bình thường thì chỉ có một lần.”

“Đúng vậy.”

“Bởi vì chỉ cần gặp tai nạn giao thông một lần là cơ bản đã có thể ‘đi’ luôn, làm gì còn cơ hội để trải nghiệm lần thứ hai?”

Lưu Cảnh Quan: “.....”

Câu trả lời này có hơi... không ổn lắm thì phải.

Bạch Du nhấp một hớp nước, hồ hững hồ sung:

“Cái này gọi là sai lầm của kẻ sống sót.”

Lưu Cảnh Quan ho khan, nói lảng sang chuyện khác:

“Được rồi, ví dụ của ta có hơi vắn đề.”

Hắn trầm ngâm rồi tiếp tục:

“Dù sao thì ý ta cũng là như vậy. Hơn chín mươi phần trăm người cả đời không bao giờ gặp phải loại tai họa này. Tần suất xuất hiện của nó tương đương với việc người bình thường bị xe đụng trên đường vậy—không phải là không có, nhưng vô cùng hiếm gặp.

Ở Đại Hạ, mỗi năm chỉ có khoảng... mười mấy vạn người bị ảnh hưởng bởi Ảnh Giới.”

Bạch Du nhíu mày:

“Này cũng không ít đâu.”

“Đúng vậy.”

Lưu Cảnh Quan gật đầu, giọng điệu nghiêm túc hơn hẳn:

“Vậy nên người bình thường vẫn có sự cảnh giác nhất định với Ảnh Giới... Không ai biết nó sẽ giáng lâm khi nào.

Theo điều tra, mỗi người sau 30 tuổi ít nhất đều có một người quen từng chết vì Ảnh Giới.”

Giọng điệu của hắn trầm xuống:

“Nhưng như người thì đúng là hiếm thấy quá.”

Bạch Du khẽ nheo mắt, trầm ngâm:

“Trong một thời gian ngắn, ta đã hai lần gặp phải tập kích từ Ảnh Giới... Đây là chuyện bình thường sao? Kiểu như tắm hai lần trên cùng một dòng sông ấy?”

Lưu Cảnh Quan dứt khoát lắc đầu:

“Không bình thường.”

“Vậy có khả năng nào là do cố ý không?”

Bạch Du đột nhiên hỏi.

Lưu Cảnh Quan khựng lại, sau đó lập tức phủ nhận:

“Không có khả năng. Làm sao có thể là do con người gây ra được?”

Trước mắt, từ xưa đến nay, chưa có ai nắm giữ công nghệ mở ra Ảnh Giới. Mọi nghiên cứu về nó vẫn chỉ dừng lại ở bề mặt mà thôi...”

Bạch Du không tiếp tục truy vấn nữa.

Nhưng trong lòng hắn đã âm thầm đặt một dấu hỏi.

Chính vì hắn không phải người thuộc thế giới này, nên hắn sẽ không bị những kiến thức thông thường trói buộc.

Nếu không thể phủ định một cách tuyệt đối, vậy tức là khả năng đó vẫn có thể tồn tại.

Hai lần liên tiếp bị tập kích... chẳng lẽ không kỳ quái sao?

Nếu thực sự có người đứng sau thao túng chuyện này, vậy mục tiêu của kẻ đó rõ ràng chính là mạng của hắn.

Chương 52

DTV EBOOK

Nhưng thiếu niên Bạch Du này đã từng làm chuyện gì thương thiên hại lý hay sao?

Vì sao nhất định phải giết hắn?

Là vì có thù với hắn?

Hay là bởi vì chỉ cần hắn chết, thì manh mối cũng đứt đoạn, không còn cách nào tìm ra người sống sót của lớp 12A1 nữa?

Một tầng khí lạnh chợt dâng lên từ đáy lòng Bạch Du.

Cảm giác bị đe dọa sinh mạng khiến hắn không khỏi run mình.

Hắn không biết đây có phải là hội chứng hoang tưởng bị hại hay không...

Nhưng nếu có một người trong một tuần bị xe đụng hai lần, hai lần đều suýt chết, thì chắc chắn trong thời gian ngắn hắn sẽ không muốn bước chân ra đường nữa.

Một khi bị rấn cán thì 10 năm sợ dây thừng...

Lưu Cảnh Quan ra ngoài một chuyến, lúc quay lại liền thấy Bạch Du đã ăn xong.

Hắn mở miệng nói:

“Đi thôi, chủ nhiệm của các người đang chờ bên ngoài, nói muốn đưa người trở về.”

“Khoan đã.”

Bạch Du lập tức ngắt lời, nghiêm túc nói:

“Lưu Cảnh Quan, ta tạm thời không thể rời đi.”

“..... Người định ở đây nghỉ ngơi đến khi nào?”

Lưu Cảnh Quan nhìn hấn bằng ánh mắt kỳ quái, nhướn mày nói tiếp:

“Chỗ chúng ta không có dịch vụ bồi trò chuyện đâu. Nếu người cảm thấy có áp lực tâm lý, trường học có giáo viên chuyên môn phụ trách tư vấn tâm lý.”

“Không phải.”

Bạch Du dứt khoát cắt ngang suy đoán của hấn.

Lưu Cảnh Quan là người tốt, chỉ có điều cái miệng hơi thích “chạy xe lửa” mà thôi.

Hấn hít sâu một hơi rồi nghiêm túc nói:

“Ta muốn tiến hành tái hiện ký ức.”

Lưu Tinh Hán nghe vậy liền sững sờ.

Bạch Du giữ vẻ mặt kiên định, giọng điệu tràn đầy chân thành đến mức ngay cả bản thân hấn cũng suýt chút nữa tin là thật:

“Ta thật lòng mà nói, vừa nghĩ đến bạn học của ta vẫn chưa rõ sống chết, ta liền vô cùng đau lòng...”

Xin hãy cho ta thực hiện tái hiện ký ức, biết đâu ta có thể nhớ ra một số manh mối quan trọng!”

Sự thật là...

Có người đang muốn lấy mạng hấn, nên hấn tuyệt đối không thể ngồi yên chờ chết.

Manh mối duy nhất mà hấn có trong tay lúc này chính là lớp 12A1, vậy thì hấn phải đẩy nhanh quá trình cứu người!

Lưu Tinh Hán nhìn chằm chằm Bạch Du, ánh mắt hấn dần trở nên nghiêm túc.

Sau một lúc, hấn vỗ mạnh lên vai Bạch Du, giơ ngón tay cái lên, trịnh trọng nói:

“Người, tiểu tử này... Là một người đàn ông chân chính!”

Lưu Cảnh Quan lập tức gật đầu đồng ý, sau đó không chút do dự lao đi báo cáo lên cấp trên.

Hiện tại trong tay bọn họ vẫn chưa có manh mối nào rõ ràng, tất cả mọi người đều như kiến bò trên chảo nóng, không biết nên làm gì tiếp theo.

Giữa lúc này, điều họ cần nhất chính là một manh mối có tính chỉ hướng.

Bạch Du chủ động yêu cầu thực hiện tái hiện ký ức, Trường Dạ Ti đương nhiên không thể từ chối.

Rất nhanh, Lưu Cảnh Quan cầm điện thoại lên, bấm vào đường dây nội bộ:

“Liên hệ ngay với bộ phận thẩm vấn, gọi thêm một Ký Úc Sư tới đây!”

Trên sân thượng rộng lớn.

Cánh cửa nặng nề bị đẩy ra, gió gào thét ùa vào, mang theo hơi nóng cùng bụi mù dày đặc, khiến người vừa bước ra vô thức lảo đảo lùi lại mấy bước.

“Khụ...”

Nam tử đeo mặt nạ da thú ho khan một tiếng, sau đó bước về phía bóng lưng ngồi lặng lẽ bên rìa sân thượng.

“Ta...”

Vừa thốt ra một chữ, hắn bỗng cảm thấy cổ họng siết chặt, cả người ngã quy xuống đất, hơi thở như bị bóp nghẹt, tựa như có một bàn tay vô hình treo hắn lơ lửng giữa không trung.

“Người không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Bóng lưng trên sân thượng không quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng vang lên trong gió: “Đây đã là lần thứ hai ngươi thất bại, Tuần Thú Sư, ngươi định giải thích thế nào?”

“Xin... xin tha thứ...”

Cổ họng khô khốc phát ra âm thanh yếu ớt, nhưng Tuần Thú Sư nằm rạp dưới đất không thể nói thêm một lời nào.

“Ta không cần ngươi xin lỗi.” Người ngồi ở rìa sân thượng cuối cùng cũng quay đầu lại, để lộ gương mặt chẳng chịt những vết đỏ như lan ra từ hốc mắt, giọng nói lạnh băng: “Ta muốn biết ngươi định xử lý chuyện này như thế nào.”

Lực siết nơi yết hầu khẽ nới lỏng, Tuần Thú Sư tranh thủ thời gian, khó nhọc nói: “Hãy cho ta thêm một cơ hội nữa... lần này, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ.”

“Nhìn bộ dạng của ngươi bây giờ, ngươi còn đủ sức sao?”

“Có! Dù có chết, ta cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”
Tuần Thú Sư gập người xuống sát mặt đất, thề độc.

“Mạng sống của ngươi không quan trọng, điều quan trọng là nhiệm vụ phải được hoàn thành. Nếu ngươi không đủ khả năng, tổ chức sẽ tìm người khác thay thế.”

“Bây giờ đã bị dồn vào lò mổ, con cuối cùng cũng sắp bị xử lý xong. Chủ môn phía trên vô cùng hài lòng với kết quả này.”

“Đây là nhiệm vụ cuối cùng, và hành động lần này tuyệt đối không thể để lại bất kỳ dấu vết nào. Nếu có sai sót... thì tất cả sẽ trở thành vết nhơ của tổ chức.”

Tuần Thú Sư không dám ngẩng đầu, chỉ im lặng nín thở.

“Ngươi còn một cơ hội cuối cùng. Nếu thất bại, ngươi không cần quay về nữa.”

Chương 53

DTV EBOOK

Tiếng giày cao gót chậm rãi tiến lại gần, dừng ngay bên cạnh hắn. Một âm thanh lạnh lẽo vang lên, kèm theo tiếng sợi dây sắt kéo lê trên mặt đất.

“Còn một chuyện nữa...”

“Hãy tổng kết lại lý do thất bại của ngươi đi. Đừng đơn thuần cho rằng đó là do vận xui. Nếu một người có thể sống sót qua hai lần tử vong cận kề, vậy thì tuyệt đối không phải chỉ dựa vào may mắn.”

“Sự chủ quan đó... sẽ khiến ngươi bước thẳng vào cái chết.”

Áp lực bóp nghẹt đột nhiên biến mất.

Tuần Thú Sư đứng dậy, thân thể run rẩy. Nỗi sợ hãi vẫn còn đó, nhưng rất nhanh đã bị cơn giận dữ ngập trời nuốt chửng.

“Khốn kiếp... Đáng chết... Lại dám sỉ nhục ta như vậy! Ta phải giết ngươi... nhất định phải giết ngươi! Chỉ là một phạm nhân, một học sinh bình thường...”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận thiêu đốt lý trí, hoàn toàn không để tâm đến lời cảnh báo cuối cùng của nữ nhân mang trên mặt những vết đỏ kỳ dị kia.

Dĩ nhiên, nếu hắn có thể nghe lọt tai những lời đó, thì đã chẳng phải kẻ bất cẩn đến mức này.

Tính cách của một người... cũng chính là vận mệnh của hắn.

“Ngươi có thể chọn một vật phẩm tùy ý, nhưng chỉ được lấy một món.”

Nhân viên kiểm kê đang ghi chép.

Bạch Du cúi đầu nhìn xuống những món di vật rải rác trên bàn, ánh mắt đắm chiêu.

Hiện tại, hắn rất tỉnh táo, biết rõ mình đang ở trong trạng thái tái hiện ký ức.

Đây là lần thứ hai hắn trải qua ký ức này, nhưng so với trước, thời gian quay lại có chút chậm hơn.

Hắn lại đang trải nghiệm nghi thức Khải Linh, dù tình huống vẫn giống hệt lần trước, nhưng có thể hắn sẽ đưa ra lựa chọn khác.

Thiên phú khi thức tỉnh sẽ không thay đổi, nhưng hắn có thể tận dụng cơ hội này để bổ sung năng lượng cho Ao Cầu Nguyên của mình.

Với người bình thường, trải qua ký ức này nhiều lần chẳng có tác dụng gì ngoài việc tăng thêm một vài ký ức vô nghĩa. Nhưng Bạch Du không giống họ—hắn là một kẻ sở hữu năng lực đặc biệt!

Ở thế giới này, nơi không có hệ thống “giữ gốc banner”, chỉ cần hắn quay lại ký ức mười lần, chắc chắn hắn sẽ thu được một Anh Linh!

Vậy nên, hắn vẫn còn chín lần quay lại ký ức nữa. Trước đó, có thể thử nghiệm xem trong đồng di vật này, món nào là tốt nhất để sử dụng... Dù sao, những di vật ở đây cũng cao cấp hơn hắn đồng đồ cũ trong nhà hắn.

Bạch Du tiện tay cầm lấy một chiếc bình rỗng trên bàn.

【 Cổ di vật: Bình nước rửa tay 】

【 Nhất tinh Anh Linh: Sâm Y 】

【 Trạng thái: Tàn Ảnh 】

【 Khế ước thất bại 】

【 Anh Linh tàn ảnh đã quay về lịch sử 】 ...

Bạch Du giật mình tỉnh lại, ánh mắt trống rỗng trong giây lát, rồi từ từ hồi phục.

Trước mặt hắn, Lưu Cảnh Quan đang ngồi cùng một người đeo mặt nạ—một Ký Ưc Sư.

“Tái hiện ký ức kết thúc.” Ký Ưc Sư thu hồi ánh sáng trong mắt, đồng thời kéo bật mắt xuống.

Lưu Cảnh Quan mở laptop, hỏi: “Lần này, người có nhận được thêm thông tin gì không?”

Bạch Du lắc đầu: “Vẫn giống như trước. Ngay khi ta bước vào Ảnh Giới, ta liền bị bắn ra ngoài.”

Lưu Cảnh Quan không tỏ vẻ thất vọng, chỉ gật đầu: “Vây à, người cứ nghỉ ngơi một lát, không cần vội.”

【 Khế ước Anh Linh đã được ghi nhận, trước mắt 1 lần 】

Bạch Du xác nhận tái hiện ký ức hoàn toàn chính xác và hữu hiệu.

“Tiếp tục.”

Hắn nói: “Ta còn có thể đi.”

Lưu Tinh Hán hơi ngả người ra sau, nhíu mày.

Bạch Du lặp lại lần nữa: “Ta còn có thể.”

“Không phải ta không nghe thấy, mà là người thực sự nghĩ rằng mình vẫn ổn?”

Bạch Du nhìn về phía Ký Ưc Sư để xác nhận. Người kia trầm tư trong chốc lát rồi khẽ gật đầu: “Hắn có vẻ vẫn tỉnh táo, tiến hành thêm vài lần tái hiện ký ức cũng không có vấn đề gì quá lớn.”

Bạch Du hít sâu một hơi: “Vây tới đi, không cần nường tay! Cứ việc thôi miên mạnh nhất có thể!”

“Đây không phải thôi miên, mà còn khó hơn thôi miên nhiều.”

Ký Ưc Sư kéo bật mắt lên: “Như người mong muốn!”

“Xin mời lựa chọn một món di vật... Bất kỳ món nào cũng được.”

Lần này, Bạch Du chọn một thanh dao găm.

Cảnh vật lại một lần nữa biến hóa.

Hắn xuất hiện trong một khu rừng rậm, nơi một bóng người linh hoạt liên tục di chuyển, lướt trên cành cây như quỷ mị.

Thanh chủ thủ trong tay hắn là vũ khí chí mạng, không ngừng ám sát những kẻ địch ẩn nấp giữa những tán lá dày đặc.

Sợi tơ mỏng quấn quanh lưỡi dao lại càng nguy hiểm hơn, giăng kín bốn phía như một cái bẫy tử thần.

【 Cổ di vật: Thiên Tầm Chủy 】

【 Nhị tinh Anh Linh: Xuân Tầm Sát Thủ 】

【 Trạng thái: Tàn Ảnh 】

【 Khế ước thất bại 】

【 Anh Linh tàn ảnh đã trở về lịch sử 】

“Lại là một Nhị tinh Anh Linh.”

Bạch Du hơi kinh ngạc.

Ánh sáng trên thanh chủ thủ này không mạnh hơn món trước, nhưng độ hiếm lại cao hơn hẳn.

Tuy nhiên, hắn cũng có chút tiếc nuối—trạng thái vẫn là tàn ảnh.

Chương 54

DTV EBOOK

Cho đến giờ, hắn mới chỉ thấy Anh Linh tồn tại dưới hai trạng thái: tàn ảnh và toàn ảnh.

Loại thứ hai có phẩm chất cao hơn loại thứ nhất.

Mà những Anh Linh ở trạng thái tàn ảnh có khả năng bị thiếu hụt một phần sức mạnh quan trọng.

Ngay cả trong Anh Linh Biên Niên Sử, cũng có lời cảnh báo rõ ràng:

【 Không khuyến khích khế ước với Anh Linh ở trạng thái tàn ảnh 】

Trong phòng thẩm vấn.

Bạch Du mở mắt, lại lần nữa nhìn Lưu Cảnh Quan rồi lắc đầu:

“Tiếp tục.”

“Uống miếng nước trước đi.” Lưu Cảnh Quan đặt một chén trà trước mặt hắn: “Người có muốn nghỉ ngơi vài phút không?”

“Đa tạ, nhưng không cần.”

Bạch Du uống một ngụm, sắc mặt hơi tái nhợt nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng rực.

【 Thiên phú đã có hiệu lực, khế ước Anh Linh đã ghi nhận, trước mắt: 2 lần 】

Ký Ưc Sư dụi dụi mắt, giọng điệu có chút kinh ngạc lẫn tán thưởng:

“Ta không thể không thừa nhận... Liên tục ba lần tái hiện ký ức mà vẫn không bị ảnh hưởng quá lớn, tinh thần và ý chí của người thật sự không tệ.

Người bình thường nếu liên tục đối diện với bóng ma tâm lý của chính mình, có khi đến lúc này đã sụp đổ, khóc gọi mẹ rồi cũng nên.”

Bạch Du cười cười:

“Vấn đề không lớn... Ta còn có thể.”

Ký Ưc Sư hỏi lại:

“Tiếp tục?”

Bạch Du chỉ phun ra một chữ:

“Đến!”

“Xin mời chọn một món di vật... Bất cứ món nào cũng được.”

Bạch Du không chần chừ, trực tiếp cầm lên món di vật thứ tư.

Món đồ này trông giống như làm từ nhựa plastic, sờ vào cũng không khác gì nhựa plastic.

Ngay khoảnh khắc đó, cảnh vật xung quanh bỗng nhiên biến đổi.

Những ký ức được bảo tồn bên trong di vật như cơn thủy triều ào đến, đưa hình ảnh Anh Linh xuất hiện ngay trước mắt Bạch Du.

Lần này, cảnh tượng không rõ ràng lắm—chỉ lơ mơ thấy một nam nhân nào đó đang ngồi trên một chiếc ghế nhựa.

【 Cổ di vật: Ghế nhựa màu trắng 】

【 Nhất tinh lễ trang: Không thể phá hủy 】

【 Độ bền: 100% 】

【 Thông tin lễ trang đã được ghi chép vào Ao Cầu Nguyên 】

Bởi vì món di vật này quá mức... “tâm thường”, Bạch Du lập tức cảm thấy cả nội tâm mình sụp đổ.

Tâm trạng hần dao động kịch liệt đến mức suýt nữa đã đập thẳng món đồ chơi này xuống mặt bàn.

Nhưng ngay lúc đó, ý thức hần bỗng nhiên sinh ra phản ứng kháng cự mạnh mẽ, khiến hần lập tức thoát ra khỏi trạng thái tái hiện ký ức.

Đột nhiên tỉnh lại.

Bạch Du nhấn hai ngón tay lên trán, day day mi tâm:

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Ký Ưc Sư hai mắt sáng rực như bóng đèn LED:

“Có gián đoạn. Trong quá trình quay lại ký ức, người đã làm gì đó phải không?”

Bạch Du khựng lại một chút, sau đó rất thành thật gật đầu:

“Ta có hơi... diễn xuất một chút. Chỉ là muốn thử nghiệm một cách thao tác khác.”

“Tái hiện ký ức chỉ là tái hiện ký ức. Việc người cố gắng thay đổi nó hoàn toàn không có ý nghĩa.”

Ký Ưc Sư nhắc nhở ngắn gọn:

“Người chỉ có thể để ký ức diễn ra theo cách nó vốn có. Nếu có chênh lệch nhỏ thì vẫn có thể chấp nhận, nhưng một khi vượt quá giới hạn cho phép, người sẽ bị buộc thoát ra ngay lập tức.”

Xem ra, chính vì hành vi muốn ném ghế nhựa mà hần đã vô tình phá vỡ dòng ký ức, dẫn đến việc thất bại trong lần quay lại này.

Bạch Du tỏ vẻ biết lỗi, ngoan ngoãn gật đầu:

“Ta hiểu rồi.”

【 Cổ di vật: Nhẫn ngọc 】

【 Nhất tinh lễ trang: Phá không trong nháy mắt 】

【 Độ bền: 83% 】

【 Thông tin lễ trang đã được ghi chép vào Ao Cầu
Nguyện 】

【 Thiên phú đã có hiệu lực, kế ước Anh Linh đã ghi
nhận, trước mắt: 5 lần 】

Bạch Du lại một lần nữa tỉnh lại.

“Tiếp tục.”

“Mặt người tái nhợt lắm rồi.”

“Ta còn có thể.”

“Người nên nghỉ ngơi một chút, sau 30 phút hãy tiếp
tục.”

“Không cần, ta còn có thể.”

Ký Ưc Sư nhíu mày, nghiêm giọng khuyên nhủ:

“Người còn trẻ, không nên quá cứng đầu. Tái hiện ký
ức không dễ dàng như người nghĩ đâu.”

Nhìn qua, có vẻ đối phương hoàn toàn không muốn
để hấn tiếp tục ngay lập tức.

Nhưng mới chỉ năm lần thôi mà! Hấn còn phải quay
lại mười lần nữa để giữ gốc!

Bạch Du vốn định nói tiếp tục, nhưng chợt nhận ra
rằng cứng đầu với những người hảo tâm này cũng vô
ích.

Sau vài giây suy nghĩ, hấn quyết định thay đổi chiến
lược.

Hấn liếc mắt nhìn Ký Ưc Sư, giọng điệu đầy chất vấn:

“Không lẽ người không chịu nổi?”

“A???”

Dưới lớp mặt nạ, cơ mặt của Ký Ưc Sư co giật vài lần.

“Nếu người thấy mệt mỏi, ta cũng có thể tạm nghỉ
một lát.”

Bạch Du tỏ vẻ vô cùng hiểu chuyện, nhưng ngay sau đó lại lăm bắm đủ để cả phòng nghe thấy:

“Mới có năm lần thôi mà... đã chịu không nổi?”

Lưu Cảnh Quan vội vàng lên tiếng hòa giải:

“Ngài bình tĩnh...”

Nhưng Ký Ưc Sư đã giơ tay dè lên trán, không thể tin được rằng những lời khuyên chân thành của mình lại đổi lấy sự nghi ngờ và khiêu khích.

“Ha ha ha ha ha...”

Hắn bật cười, ánh mắt lóe lên như bóng đèn LED siêu sáng.

Chương 55

DTV EBOOK

“Đây là lần đầu tiên ta bị nghi ngờ về năng lực chuyên môn!”

Hắn nhìn chăm chăm vào Bạch Du, giọng đầy chiến ý:

“Được lắm! Ta xem thử xem, ngươi thật sự không chịu nổi tái hiện ký ức, hay là ta đây chưa đủ trình độ!”

Bạch Du hất cằm, ưỡn ngực, hùng hồn đáp:

“Vậy thì tới đây đi!”

【Thiên phú đã có hiệu lực, khế ước Anh Linh đã ghi chép, trước mắt: 6 lần】

Sắc mặt Bạch Du tái nhợt hơn một chút. Hắn hít sâu một hơi, uống một ngụm nước để làm dịu cổ họng.

“Tiếp tục.” Hắn nói.

Lưu Cảnh Quan không nhịn được, lên tiếng: “Tiểu tử, ngươi muốn liều mạng ở đây sao?”

“Ta vẫn chịu được.” Bạch Du khoa tay một cái, nhưng động tác vô lực, rõ ràng đã gần cạn kiệt sức lực.

Hắn nhìn ký ức sư, ném cho đối phương một ánh mắt khiêu khích: “Lại đến?”

Dựa vào giọng nói, có thể đoán được vị ký ức sư này còn rất trẻ.

Mà người trẻ tuổi thì làm sao chịu nổi loại ủy khuất này?

Đối phương như một con chó dữ, bị khiêu khích ngay trước mặt, chẳng lẽ có thể nhịn được mà không xông lên? Trừ phi hắn không phải thật sự có thực lực!

Đây gọi là dương mưu, đường đường chính chính mà kích tướng!

Quả nhiên, ký ức sư chấp nhận khiêu chiến: “Ta sẽ hạ thủ nặng hơn một chút, nếu cứ lặp lại như vậy thì chỉ phí công vô ích.”

Bạch Du gật đầu thật mạnh, ánh mắt đối diện với ký ức sư...

Chu Liễu vừa kết thúc cuộc nói chuyện, nàng đưa tay xoa mi tâm, sắc mặt thoáng hiện vẻ mệt mỏi.

Vẫn chưa có chút manh mối nào, dù các tuyến tình báo đã hoạt động hết công suất, vậy mà vẫn không thể tìm ra tọa độ của Ảnh Giới.

Nàng nhắc chén trà lên, nhận ra nước trà đã nguội, liền đứng dậy định pha một ly mới.

Khi bước ra hành lang, nàng thấy một đám người vây quanh trước cửa một căn phòng.

“Đứng tụ tập ở đây làm gì?”

“A, Chu đội!” Một cảnh sát nhanh chóng tránh sang một bên.

“Các người đang nhìn cái gì?” Chu Liễu nhướn mày, đôi tai mèo trên đầu khẽ run lên.

“Cũng không có gì, chỉ là tái hiện ký ức.”

“Tái hiện ký ức thì có gì lạ chứ?”

“Tái hiện ký ức bình thường thì đúng là không có gì kỳ quái... nhưng vấn đề là, đây đã là lần thứ tám rồi!”

“Cái gì!?”

Chu Liễu kinh ngạc, lập tức xông lên, đẩy đám người ra để nhìn vào phòng thẩm vấn.

Qua tấm kính một chiều, nàng có thể thấy rõ sắc mặt đỏ bừng của ký ức sư, cùng với gương mặt trắng bệch của Bạch Du.

Hai người này giống như đang đấu tay đôi, mỗi người đều kìm nén một ngụm ác khí, không ai chịu thua ai.

“Đã là lần thứ tám rồi à? Người trẻ tuổi đúng là tràn đầy tinh lực...”

“Hắn vẫn chưa bất tỉnh sao?”

“Tạm thời vẫn chưa.”

Nhân viên cảnh sát phụ trách ghi chép đang báo cáo thì bỗng nhiên một bàn tay vươn tới giật lấy tập hồ sơ của hắn. Ngẩng đầu lên, hắn lập tức thấy một gương mặt nghiêm nghị.

Chu Liễu lật xem ghi chép với tốc độ cực nhanh, chỉ mất mười mấy giây đã đọc xong. Nàng đập mạnh tập hồ sơ xuống bàn, tức giận quát:

“Quá hồ đồ! Liên tục tám lần tái hiện ký ức, các người muốn biến hắn thành người thực vật sao?”

Lưu Cảnh Quan cười gượng: “Người trẻ tuổi không hiểu chuyện mà...”

“Trẻ tuổi không hiểu chuyện thì thôi, nhưng các người - những kẻ làm chuyên môn thẩm vấn - cũng hòa theo sao?” Chu Liễu trừng mắt nhìn xung quanh, nếu có chuyện gì xảy ra, nàng chắc chắn là người phải chịu trách nhiệm!

Lưu Cảnh Quan bất đắc dĩ bổ sung: “Người trẻ tuổi ta nói không phải là Bạch Du, mà là ký ức sư... Hắn cũng mới chỉ là thực tập sinh, kỹ thuật thì không có gì để bàn, nhưng tính khí lại quá nóng nảy, bị kích thích nên không chịu dừng lại.”

Chu Liễu đưa tay bóp trán: “Lập tức dừng ngay cho ta, nhanh lên!”

“Để ta đi.” Lưu Cảnh Quan cũng không chịu nổi nữa.

Hắn vừa đẩy cửa bước vào, thì đúng lúc Bạch Du cũng tỉnh lại.

【Thiên phú đã có hiệu lực, khế ước Anh Linh đã ghi chép, trước mắt: 8 lần】

Bạch Du ôm trán, hít sâu một hơi, sắc mặt càng trở nên trắng bệch.

Lúc này, ánh sáng trong mắt ký ức sư cũng đã ảm đạm đi rất nhiều.

“Cảm giác thế nào?”

“Không tệ lắm, ta vẫn còn chịu được!” Bạch Du vỗ vỗ gương mặt, cố giữ tỉnh táo, rồi nhìn sang đối phương: “Người thì sao?”

“Haha, chớ xem thường năng lực chuyên nghiệp của ta.” Ký ức sư ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi rồi cảm thán: “Hôm nay ta có cơ hội phá vỡ kỷ lục của chính mình, chưa từng có ngày nào ta liên tục phát công chín lần!”

“Ta cũng vậy, chưa từng có ai bắt ta nằm mơ chín lần trong một ngày...”

Bạch Du đưa tay lau mũi, trong lòng cảm khái. Có thể liên tục bị Tô Nhược Ly trêu chọc thế này, cũng không hẳn là bóng ma tâm lý, mà giống như một kiểu tận hưởng khác lạ.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt dần dần ánh lên một chút cảm giác đồng điệu.

“Lại đến?”

“Lại đến!”

Mặc dù cả hai đều đã kiệt sức, nhưng chí khí vẫn còn cao ngất!

Bầu không khí trở nên căng thẳng.

“Đến cái rắm! Toàn bộ dừng tay cho ta ngay!”

Chương 56

DTV EBOOK

Lưu Cảnh Quan xông vào, đập mạnh xuống bàn: “Các người tính thẳng đường vào bệnh viện hay nhà xác xa hoa luôn đấy hả?”

Bạch Du vẫn bất động, sắc mặt không chút dao động, dường như hoàn toàn không nghe thấy lời cấm cản của đối phương.

Đôi mắt hắn sáng rực, dù sắc mặt tái nhợt nhưng ánh lên vẻ kiên định không gì lay chuyển:

“Hôm nay ta nhất định phải tái hiện ký ức đến cùng, xin đừng cản ta...!”

Lưu Cảnh Quan bị khí thế của hắn đè ép đến mức sững lại. Là người tính tình vốn hiền lành, nhưng lúc này hắn vừa tức giận, vừa lo lắng, gấp giọng khuyên nhủ:

“Người cần gì phải liều mạng như vậy? Tốt xấu gì cũng nghỉ một chút đi! Ngày mai quay lại vẫn còn kịp mà!”

“Thời gian... không còn nhiều.”

Bạch Du thấp giọng lặp lại lần nữa, ánh mắt trầm xuống:

“Thời gian không còn nhiều...”

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Quả thực, thời gian không còn nhiều.

Tất cả học sinh mất tích đã hơn ba ngày.

Nếu tiếp tục kéo dài thêm nữa, công tác cứu viện sẽ càng trở nên gian nan, mà xác suất sống sót của bọn họ cũng ngày càng mong manh.

Nếu nói ai là người lo lắng nhất, thì chắc chắn đó là các thành viên Trường Dạ Ti thuộc tổ chức “Người Gác Đêm”. Nhưng dù có sốt ruột thế nào, bọn họ cũng đã quen với việc kìm nén cảm xúc, không dễ dàng biểu lộ sự nôn nóng ra ngoài. Tất cả chỉ âm thầm chịu đựng, giữ lấy những áp lực đó mà gánh trên vai.

Mỗi người đều có một cán cân trong lòng.

Nếu không phải vì một niềm tin mãnh liệt, ai lại lựa chọn đặt chân vào Trường Dạ Ti, một nơi mà nguy hiểm luôn rình rập chứ?

Bọn họ có thể không nói ra, nhưng không có nghĩa là trong lòng không cháy lên một ngọn lửa.

Câu nói kia của Bạch Du như một hồi chuông lớn vang lên trong tâm trí Chu Liễu.

Dù đã bị ba ngày căng thẳng bào mòn tinh thần, nàng vẫn cảm nhận được một cơn chấn động sâu sắc trong lồng ngực—một cảm giác tội lỗi, một thứ gì đó tựa như sự trừng phạt của lương tâm.

Một học sinh trung học bình thường, vậy mà lại dám liều mạng vì bạn bè của mình như thế.

Hắn không thể nào không biết tái hiện ký ức liên tục là nguy hiểm thế nào.

Hắn cũng không thể nào không hiểu rằng, dù đã thử nhiều lần mà vẫn không có kết quả, tiếp tục nữa có lẽ cũng chỉ là phí công vô ích.

Nhưng hắn vẫn làm.

Hắn có lý do không thể không làm.

Dù chỉ là một tia hy vọng mong manh, hắn cũng sẵn sàng dùng chính mình để đổi lấy.

Không phải vì hắn mạnh mẽ đến mức nào.

Cũng không phải vì hắn có thiên phú kinh người.

Chỉ đơn giản là vì đây là điều hắn có thể làm, và hắn muốn làm nó một cách tốt nhất.

Ngay cả khi trí nhớ của hắn có thể bị tổn hại, ngay cả khi nguy cơ mất đi lý trí luôn rình rập, hắn vẫn không hề lay động.

Ý chí này thực sự đáng kinh ngạc.

Chính bởi vì hắn chỉ là một học sinh trung học bình thường, nên điều này mới càng khiến người khác rung động!

Chu Liễu nắm lấy micro, nhưng trong khoảnh khắc đó, nàng không thể thốt nên lời.

Ngăn hắn lại là vì muốn tốt cho hắn, nhưng đó thật sự là điều đúng đắn sao?

Có phải nàng đang đâm đập lên quyết tâm của hắn không?

Nàng lâm vào do dự, tâm trí rối bời.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy mình đã sai, có lẽ ngay từ đầu đã không nên để hắn miễn cưỡng đến mức này.

Lưu Cảnh Quan cũng đứng đó, lúng túng không biết làm sao.

Hắn nhiều lần giơ tay lên rồi lại buông xuống, đập bàn cũng không được, bỏ đi cũng không xong.

Bầu không khí căng thẳng đến nghẹt thở.

Đúng lúc này, ký ức sư bỗng nhiên bật cười.

“Haha... Ta quả nhiên không nhìn lầm người!”

“Trước kia ta đã biết, ngươi có quyết tâm này.”

“Vậy thì hôm nay, ta cũng liều mình bồi quân tử một phen!”

Hắn lấy ra một chai đồ uống nhỏ màu lam, mở nắp, ngửa đầu uống cạn trong một hơi.

Ánh sáng trong mắt hắc, dù đã có phần u tối vì kiệt sức, giờ phút này lại bùng lên chói lọi hơn bao giờ hết, nóng rực như ngọn lửa bùng cháy giữa đêm tối.

Ánh sáng đó dần dần chuyển thành một màu lam sâu thẳm, tựa như vực thẳm vô tận.

Ký ức sư vô hai tay, thấp giọng niệm chú, đôi mắt như xoáy nước xoay tròn không ngừng:

“Đây là toàn bộ tinh thần lực của ta!”

“Đưa ta nhập mộng!”

【Cổ di vật: Kim Điều Trảo】

【Nhất tinh Anh Linh: Ung Vương Thú】

【Trạng thái: Toàn Ảnh】

【Khế ước thất bại】

【Anh Linh tàn ảnh đã quay về lịch sử】

【Khế ước Anh Linh đã ghi tên, hiện tại: 9 lần】

“Lần thứ chín.”

Bạch Du cảm nhận được tinh thần hắc đang dần vỡ vụn, nhưng đồng thời cũng cảm thấy niềm vui khó tả.

Chín lần tái hiện ký ức liên tiếp.

Chỉ cần thêm một lần nữa thôi, hắc sẽ có thể ký kết khế ước Anh Linh!

Lần này, đối tượng là một thú loại Anh Linh...

Có lẽ do vận khí chưa đủ tốt, hắc chỉ có thể triệu hồi một Nhị Tinh Anh Linh tàn ảnh.

Trước mắt, hắc vẫn chưa thể chạm đến cấp độ cao hơn—một Nhị Tinh Toàn Ảnh Anh Linh.

Chương 57

DTV EBOOK

Hắn có chút tiếc nuối.

Bạch Du trở lại phòng học, nhưng mặt đất phía trước đã bị một bóng đen nuốt chửng. Không một ai có thể thoát ra, tất cả đều bị Ảnh Giới thôn phệ.

Cảm giác rơi xuống quen thuộc khiến hắn thầm nghĩ:

Mộng cảnh chắc cũng sắp kết thúc rồi.

Bình thường, tái hiện ký ức đến đây sẽ lập tức gián đoạn.

Trước đó, hắn đã thử tám lần. Mỗi lần đều kết thúc ngay khoảnh khắc Ảnh Giới xuất hiện.

Mỗi khi đến điểm đó, toàn bộ ký ức đều biến mất. Cố gắng tiếp tục cũng chẳng khác nào phí công vô ích.

Nhưng lần này...

“Lần này có gì đó khác biệt...”

Bạch Du tiếp tục để tái hiện ký ức, để nó dẫn dắt hắn đi sâu hơn.

Bỗng nhiên, hắn cảm nhận được một lực cản cực mạnh—như thể một chiếc máy tính đang cố chạy một thuật toán quá tải, cuối cùng bị đứng máy.

Hắn rơi xuống đất.

Xung quanh tối đen như mực.

Dựa vào vách tường, hắn cố đứng dậy, nhưng ngay lập tức nhận ra—tứ chi của mình đã không còn chịu sự điều khiển.

Giống như đang bị kéo vào một cuộn phim có sẵn kịch bản, cơ thể hắn chỉ có thể lặp lại từng bước đi đã

định trước.

Không thể quay đầu.

Không thể phản kháng.

Chỉ có thể đi tiếp.

Thế giới đen kịt bao phủ tất cả.

Trước mắt hắn, mọi thứ chỉ là bóng tối, chỉ khác biệt đôi chút về sắc độ.

Không dám lên tiếng.

Không dám dừng lại.

Bạch Du cảm nhận được hai tay hai chân mình đang run rẩy, nỗi sợ hãi len lỏi vào từng hơi thở.

Hắn cần phải tìm đồng đội!

Vậy nên, hắn dồn hết can đảm, không mục đích mà tiến về phía trước, cố gắng tìm kiếm những người bạn thất lạc.

Hắn không biết mình đã đi bao lâu.

Không biết đã bước được bao xa.

Chỉ biết bản thân vẫn đang bước tiếp.

Đi qua hành lang đen tối dài dằng dặc, phía trước xuất hiện một khoảng đất trống.

Tựa hồ là một quảng trường.

Cuối quảng trường, một trung tâm thương mại sáu tầng đứng sừng sững trong màn đêm.

Hắn tiến về phía đó.

Cẩn thận từng bước.

Trên đường đi, không gặp bất kỳ ai hay bất kỳ thứ gì.

Nhưng cảm giác có thứ gì đó đang theo dõi hắn ngày càng rõ ràng hơn.

Nỗi sợ hãi ấy khiến toàn thân hắn run lên.

Hắn chậm rãi bước tới, tiến vào bên trong trung tâm thương mại.

Bóng tối dày đặc bao trùm tất cả.

Hắn lần mò trong bóng tối, từng bước tiến về phía trước, bàn tay vô thức chạm vào một thứ gì đó...

Lông xù.

Lạnh lẽo.

Sắc bén.

Như thể một khối băng mọc đầy gai nhọn.

Hắn chưa kịp phản ứng thì thứ kia đã cử động!

Lông xù trên cơ thể nó rung chuyển, thân hình khổng lồ dần bành trướng, từ từ nâng lên.

Kéo kẹt... kéo kẹt...

Âm thanh quái dị vang lên.

Thứ đó từ từ xoay lại.

Ba đôi mắt đỏ ngầu khóa chặt lấy hắn!

Là một con nhện khổng lồ!

Cao ba mét!

Bạch Du cứng đờ cả người, nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn bộ cơ thể.

Hơi thở hắn tắc nghẹn.

Đầu óc bảo chạy.

Nhưng cơ thể lại không nghe theo.

Cho đến khi bản năng sống sót bùng nổ—

Hắn hoảng loạn bỏ chạy!

Bước chân hoảng hốt giẫm trượt.

Sàn nhà sụp xuống!

Cả cơ thể hắn lao thẳng xuống phía dưới!

Chưa đến mười mét, hắn đã rơi vào một cái hố đen sâu thẳm.

Không ánh sáng.

Không đường thoát.

Nhưng bên dưới, hắn nghe được âm thanh.

Như có thứ gì đó đang va chạm.

Âm thanh khô khốc, như vô số thanh gỗ va vào nhau.

Hắn giơ tay chụp lấy một thứ trong bóng tối.

Ánh mắt dần thích nghi với không gian tăm tối.

Lờ mờ...

Hắn rút cuộc cũng thấy rõ.

Trong tay hắn...

Là một chiếc đầu lâu tái nhợt, vỡ vụn, mục nát.

“!!”

Bạch Du lại một lần nữa giật mình tỉnh dậy.

Lần này hoàn toàn khác biệt so với trước đó. Khi rơi vào Ảnh Giới, một phần ký ức của hắn đã thành công khôi phục hoàn toàn chính xác.

Ký ức mới ủa vào như lũ quét, khiến đầu hắn đau như muốn nứt ra. Đồng thời, nỗi sợ hãi còn sót lại trong ký ức cũng bùng phát, làm lưng hắn đầm mồ hôi lạnh.

Những cảnh tượng trong trí nhớ khiến hắn rùng mình—đám nhện khổng lồ kia, vô số bộ xương trắng chất chồng—rốt cuộc có bao nhiêu người đã chết ở đó?

Còn hắn... làm sao mà sống sót?

Làm sao có thể rời đi còn nguyên vẹn?

“A, a...” Hân thở dốc từng hơi nặng nề, nhất thời không thể thốt ra lời.

Ký ức sư nhìn hân, ánh mắt đã mất đi ánh sáng ban đầu, mệt mỏi nói:

“Xem ra lần này, ngươi đã nhớ được một vài manh mối hữu dụng.”

Bạch Du xoa mặt, trầm tư một chút rồi đáp:

“Có, nhưng không rõ ràng lắm... Hay là thử lại một lần nữa? Ta vẫn chịu được.”

Ký ức sư giơ ngón tay cái lên:

“Ngươi đúng là ngoan nhân.”

“Nhưng mà...”

“Ta thì chịu rồi, một giọt cũng không còn.”

Hân ngã gục lên bàn, đến cả hơi sức nói chuyện cũng chẳng còn.

Tinh thần lực đã bị vắt kiệt hoàn toàn—đây là lần đầu tiên hân gặp tình trạng này.

Thông thường, rất ít Ký ức sư ép bản thân đến mức này, vì điều đó có nghĩa là ít nhất phải mất hơn một tuần để hồi phục.

Bạch Du nhìn Ký ức sư đã kiệt sức, vẫn không cam lòng, định đỡ hân dậy tiếp tục:

Chương 58

DTV EBOOK

“Người đừng ngủ mà! Quay lại cho ta một lần nữa đi! Ta chỉ còn thiếu một chút, chỉ một chút nữa thôi!”

Lưu Cảnh Quan vội vàng chạy đến kéo hần lại:

“Bạch đồng học, người đừng kích động! Bình tĩnh lại đi!”

“Người bảo ta làm sao bình tĩnh được? Ta chỉ còn thiếu một chút thôi!”

Trong lòng Bạch Du gào thét: Ta chỉ còn cách chân tướng một chút nữa thôi!

Bây giờ Ký ức sư đã hoàn toàn gục ngã, chẳng còn khả năng giúp gì được nữa.

Bạch Du nghiêng đầu, nhìn Lưu Cảnh Quan, hỏi:

“Có thể gọi một Ký ức sư khác đến không?”

Lưu Cảnh Quan lắc đầu ngay lập tức:

“Chuyện này e rằng không thể.”

“Tại sao? Trường Dạ Ti ngay cả một Ký ức sư dự bị cũng không có sao?”

“Không phải vậy, mà là bây giờ đã quá khuya rồi. Người đã tái hiện ký ức chín lần liên tiếp, mất gần mười tiếng đồng hồ. Những Ký ức sư khác đã tan ca về nhà ngủ từ lâu, gọi điện bắt họ tăng ca lúc này không hợp lý. Hơn nữa... có khi họ còn đang làm cống hiến cho quốc gia.”

“Cống hiến?”

“Sinh con cũng là một loại cống hiến.”

“.....”

Bạch Du vừa định đứng dậy, nhưng ngay sau đó lại ngã phịch xuống ghế.

Lúc này, trạng thái tinh thần của hắn cũng chẳng khá hơn là bao.

Mặc dù hao tổn tinh thần lực không nặng bằng Ký ức sư, nhưng việc liên tục tái hiện ký ức chín lần vẫn là một đòn nặng nề đối với linh hồn hắn.

Hắn có thể chịu đựng quá trình này nhiều lần, phần lớn là nhờ thân phận người chuyển sinh, nhưng dù sao linh hồn vẫn chỉ có một, cũng không phải không có giới hạn.

Ý thức được bản thân không thể tiếp tục hôm nay để thu hoạch Anh Linh, Bạch Du đành phải tạm thời từ bỏ ý định này.

Hắn điều chỉnh hơi thở, rồi nói:

“Trong lần tái hiện ký ức vừa rồi, ta đã nhìn thấy Ảnh Giới...”

Lưu Cảnh Quan lập tức nghiêm túc, ngồi xuống đối diện:

“Người nói đi, ta sẽ ghi chép lại.”

Bạch Du bắt đầu thuật lại cảnh tượng mình nhìn thấy.

Sau tám gương một chiều, Chu Liễu yên lặng nghe cuộc trò chuyện trong phòng thẩm vấn, nhanh chóng bắt được vài từ khóa quan trọng:

Quảng trường, trung tâm thương mại, nhện khổng lồ, xương trắng la liệt.

Mặc dù những thông tin này vẫn chưa đầy đủ, nhưng so với trước đó hoàn toàn không biết gì thì đã là một bước tiến lớn.

Điều này có thể giúp đẩy nhanh tiến độ tìm kiếm đáng kể.

“Đúng là một ân huệ lớn.”

Chu Liễu thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng bàn tay đã nắm chặt hồi lâu, đưa tay gỡ một lọn tóc bên thái dương, rồi ra lệnh:

“Lập tức đồng bộ tình báo này cho các bộ phận liên quan.”

Trường Dạ Ti lại một lần nữa bước vào guồng hành động.

Chu Liễu biết tối nay nàng còn phải tiếp tục tăng ca, cũng chẳng còn tâm trí ở lại đây thêm nữa.

Lúc này, nói lời cảm tạ cũng chỉ là khách sáo vô nghĩa, không bằng dốc toàn bộ sức lực để tìm ra những người mất tích, đó mới là cách trả ơn tốt nhất cho quyết tâm của thiếu niên kia.

Trước khi rời đi, nàng liếc nhìn Bạch Du trong phòng thẩm vấn, sau đó dặn dò viên cảnh sát bên cạnh:

“Đêm đã khuya, sai người đưa hắn về nhà đi.”

Dù thiên phú thức tỉnh không tốt lắm, nhưng tiểu tử này... tương lai chắc chắn sẽ có thành tựu.

Lần đầu tiên được xe cảnh sát đưa về nhà.

Bạch Du cảm thấy mình vừa mở khóa một thành tựu mới trong đời.

Lưu Cảnh Quan kiên trì đưa hắn đến tận cửa nhà, xác nhận hắn đã vào bên trong mới chịu rời đi.

Hắn đi qua cửa chính, nhìn thoáng qua gian phòng xa lạ rồi tìm đến phòng ngủ của mình.

Nằm trên giường, hắn đưa tay xoa nhẹ huyệt thái dương.

Sau đó, hắn mở Anh Linh Biên Niên Sử.

Vốn định xem qua Ao Cầu Nguyên, nhưng một thông báo bất ngờ hiện ra khiến hắn hơi sững sờ.

【 Module Phó bản đã thượng tuyến 】

【 Đã mở khóa khu vực phó bản 】

【 Một: Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ (Đề cử cấp độ: 1~10) 】

【 Hai: Sào Huyệt Ảnh Chu (Đề cử cấp độ: 15 trở lên) 】

Bạch Du vô thức nhấn vào phó bản thứ hai.

【 Sào Huyệt Ảnh Chu 】

【 Giới thiệu: 37 học sinh bị Ảnh Giới nuốt chửng. Vì tọa độ sai lệch, bọn họ đã bị cuốn vào khu vực sụp đổ (một khu vực còn khủng khiếp hơn thông thường). Người là người duy nhất biết tọa độ chính xác của khu vực này. Sự sống và cái chết của 37 người đó nằm trong tay người. Người sẽ cứu họ hay khoanh tay đứng nhìn? Quyết định hoàn toàn thuộc về người. 】

【 Ghi chú: Phát triển ổn định, ưu tiên thu thập kinh nghiệm. Chỉ có thể sống sót bằng cách thận trọng. Nếu liều lĩnh, chỉ có con đường chết. 】

“Ba mươi bảy? Không phải ba mươi sáu sao?”

“Emmm... Xem ra ta cũng bị tính vào trong đó.”

“Cũng đúng, nếu như ta không thu hồi bóng dáng, chắc chắn ta cũng phải chết không thể nghi ngờ.”

Bạch Du nhìn chằm chằm vào Sào Huyệt Ảnh Chu, chìm vào suy tư.

Hắn vẫn chưa rõ hình thức phó bản này hoạt động ra sao—chỉ có một cơ hội vượt ải duy nhất, hay có thể thử lại nhiều lần...?

Chương 59

DTV EBOOK

Hơn nữa, cấp độ đề cử là cấp 15 trở lên—vừa khớp với giới hạn kích hoạt Anh Linh chiếu ảnh của hắn.

90% độ phù hợp,

$(5+27) \div 2 \times 0.9 \approx 15$)

Muốn thử luôn không nhỉ?

Bạch Du xoa mi tâm, rồi thở dài:

“Không, tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút. Liên tục tái hiện ký ức quá nhiều lần, đầu đau như muốn nổ tung, tinh thần lực hao tổn nghiêm trọng, mà chiếu ảnh Anh Linh cũng không thể duy trì lâu. Nếu muốn vượt phó bản, tốt nhất nên chuẩn bị đầy đủ trước.”

Hắn nhắc ngón tay, nhấn vào Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ.

【 Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ 】

【 Giới thiệu: Đúng như tên gọi, đây là khu vực huấn luyện dành cho tân thủ. Quái vật có cấp độ tối đa là 10. 】

【 Ghi chú: Khi cấp độ vượt qua 10, trại huấn luyện sẽ tự động khóa lại. 】

Bạch Du liếc nhìn cấp độ hiện tại của mình—cấp 5.

“Nếu ta kích hoạt Anh Linh chiếu ảnh, cấp độ sẽ tăng lên 15... Khi đó, trại huấn luyện này có còn vào được không?”

Không có câu trả lời.

Hắn quyết định thử nghiệm.

Kích hoạt Anh Linh chiếu ảnh.

Sau đó, hắn nhấn vào Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ.

【 Vô pháp tiến nhập 】

【 Xin tắt trạng thái Anh Linh chiếu ảnh 】

“Tốt, quả nhiên không thể chơi cheat.”

Bạch Du thả tay xuống, thầm nghĩ Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ hẳn là được thiết lập để giúp hắn nhanh chóng vượt qua giai đoạn tân thủ yếu ớt.

Ngón tay hắn lơ lửng trên lựa chọn Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ, chợt cảm giác như nghe thấy giọng nói vang vọng từ xa:

“Yesyesyes...”

Hắn thử chuyển sang Sào Huyệt Ảnh Chu, lập tức cảm nhận được giọng nói như đang cự tuyệt:

“Nononono...”

“Được rồi, được rồi, ta hiểu nên chọn cái nào rồi.”

Bạch Du nhấn vào Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ.

【 Xin mời thiết lập độ khó của trại huấn luyện 】

Ôn hòa (100% kinh nghiệm thu hoạch)

Nghiêm khắc (150% kinh nghiệm thu hoạch)

Khốc liệt (200% kinh nghiệm thu hoạch)

Địa Ngục (300% kinh nghiệm thu hoạch)

【 Tiến vào phó bản sẽ tiêu hao năng lượng cơ bản: 30 điểm. Độ khó càng cao, tiêu hao năng lượng càng lớn. 】

【 Năng lượng hiện tại: Người Biên Tập Vận Mệnh - 25 điểm 】

【 Cảnh báo: Tiêu hao quá nhiều năng lượng có thể khiến tâm trạng suy giảm. 】

【 Cảnh báo: Năng lượng không đủ, đề nghị nghỉ ngơi. “Mài dao không sợ mất thời gian đốn củi.” 】

Giá trị thể lực không đủ.

Thiết lập này khiến Bạch Du nhớ ngay đến đồ uống sữa bột độc hại ở Nam Cực—một trò chơi cực kỳ “hồ cha”.

Lúc người chơi đang chìm đắm trong game, hệ thống sẽ giới hạn họ bằng thể lực.

Dù có muốn “cày cuốc” đến đâu đi nữa, thì cũng phải nghỉ ngơi hoặc... móc ví nạp tiền.

Lúc người chơi mệt mỏi, hệ thống này lại mở ra một “lối thoát” — làm người cảm thấy chỉ cần mỗi ngày vào game, nhanh chóng xoát xong thể lực là được, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, giống như đi vệ sinh xong rồi xí xỏm một chỗ vậy.

Nếu không thể tiến vào, vậy thì đành bỏ qua.

“Vừa vặn ngày mai cũng không có kế hoạch ra ngoài...”

“Sáng mai đi chợ mua ít nguyên liệu ngon, nấu một bữa cơm thật thịnh soạn. Sau đó, nghiên cứu Như Long Tâm Pháp, rồi vào trại huấn luyện để nâng cấp lên cao hơn.”

“Hiện tại, nếu không kích hoạt Anh Linh chiếu ảnh, ta hoàn toàn không có năng lực tự vệ... Cơ thể bản thân cũng phải mạnh lên mới được. Nếu không, cho dù có mượn được sức mạnh của lão gia tử, ta cũng không thể phát huy hết khả năng, chỉ biết dựa dẫm vào ngoại lực mà thôi.”

Bạch Du bắt đầu lên kế hoạch cho ngày mai.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến một chuyện—

“Có nên đến bệnh viện thăm Đào Như Tô không?”

Nhưng ngay sau đó, hắn liền bác bỏ ý tưởng này.

“Thôi bỏ đi, giờ ta đâu có rảnh rồi mà quan tâm chuyện đó.”

Hắn nằm xuống giường, nhắm mắt, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhưng rồi, đột nhiên nhớ ra có chuyện chưa làm.

Hắn lại rời giường, đi một chuyến vào phòng vệ sinh. Sau khi thoải mái trở về giường, hắn nhắm mắt lần nữa.

Ba phút sau—

Mắt mở ra.

Lật qua lật lại vẫn không ngủ được.

Cơ thể rất mệt, nhưng tinh thần lại không thể nào yên tĩnh, chỉ muốn cầm điện thoại lên nghịch một chút.

Hắn lấy điện thoại ra.

Ở thế giới này, nó được gọi là “tin tức đầu cuối”, cũng không khác biệt lắm so với điện thoại ở thế giới cũ của hắn.

Mở ra, toàn là những ứng dụng phổ biến.

Hắn tìm đến trình duyệt tìm kiếm, vô thức nhập vào hai chữ:

“Anh Linh”

Nhấn tìm kiếm.

【 Anh Linh 】

“Là những tồn tại vĩ đại, khi còn sống đã lập nên chiến công huy hoàng, để lại truyền thuyết bất hủ. Nhờ vào lòng tin khổng lồ của hậu thế, cuối cùng thăng hoa mà thành.”

“Tất cả Anh Linh đều có tiền kiếp.”

“Linh hồn của họ đã trải qua vô số vòng luân hồi, nhưng vẫn giữ được bản nguyên, tiếp tục bước vào

thời đại mới.”

“Sau khi năng lực đặc thù thức tỉnh, huyết mạch Anh Linh sẽ trỗi dậy. Chỉ cần đủ thời gian và rèn luyện, tất cả huyết mạch Anh Linh đều có thể trở thành cường giả đứng đầu một phương.”

Chương 60

DTV EBOOK

“Mỗi huyết mạch Anh Linh đều sở hữu tiềm năng cực cao. Trong thế giới hiện tại, chúng vô cùng hiếm gặp, cứ hàng triệu người mới có thể xuất hiện một. Tuy nhiên, xác suất này không tuyệt đối.”

“Điều đáng chú ý là: không phải tất cả Anh Linh đều có dấu vết để truy tìm. Một bộ phận lớn trong số họ có huyết mạch không thuộc về thế giới này.”

“Luân hồi chuyển thế...”

“Huyết mạch Anh Linh...”

Bạch Du dựa vào thành giường, nhìn chăm chăm vào những thông tin mới tìm thấy.

Nếu là trước đây, hẳn nhất định sẽ thấy chuyện này thật hoang đường.

Nhưng bây giờ—

Hắn chỉ cảm thấy nó rất chân thực.

Bản thân hắn, xét theo một góc độ nào đó... cũng là luân hồi chuyển thế, đúng không?

Chẳng qua, vận khí tốt nên không uống canh Mạnh Bà.

Vì đời trước không để lại công tích gì vĩ đại, nên cũng không có tư cách để trở thành Anh Linh chân chính.

“Hừm... lại một lần xác nhận rằng mình đang ở trong một thế giới siêu nhiên rồi.”

Bạch Du lẩm bẩm.

“Nhưng mà, nếu tất cả Anh Linh huyết mạch đều có tiềm năng cực cao, vậy tại sao hệ thống của ta lại

phân chia độ hiếm? Nếu đã có huyết mạch Anh Linh, thì chẳng phải ai cũng phải mạnh như nhau sao?”

“Hay là... huyết mạch Anh Linh thật sự và Anh Linh chiếu ảnh của ta vốn không phải là cùng một khái niệm?”

Hắn tiếp tục tìm kiếm trên mạng, nhập vào các từ khóa liên quan như “Anh Linh chiếu ảnh”.

Nhưng không thu được bất kỳ thông tin nào đáng tin cậy hơn.

Hắn suy nghĩ một lát.

Sau vài giây chần chừ, hắn tiếp tục gõ một dòng chữ khác vào thanh tìm kiếm—

“Luân hồi chuyển thế có thật không?”

Nhấn tìm kiếm.

Kết quả đầu tiên hiện ra là—

“Ta khuyên ngươi hãy đối mặt với hiện thực, đừng nghĩ rằng cuộc đời có thể khởi động lại.”

“Luân hồi chuyển thế cho đến nay vẫn chưa thể xác định là thật hay không.”

“Ngay cả khi trở thành Anh Linh, cũng không có cách nào kiểm soát kiếp sau của mình sẽ đi đâu.”

“Đối với mỗi con người, cuộc đời chỉ có một lần. Con đường nhân sinh luôn đầy khó khăn và dài đằng đẵng, đừng tìm kiếm đường tắt.”

Bạch Du nhìn chằm chằm vào màn hình.

Bên ngoài, hơi thở đêm khuya trở nên tĩnh lặng.

Hắn thở dài, đặt điện thoại sang một bên, một lần nữa nằm xuống giường.

Nhắm mắt lại, chậm rãi chĩnh đốn suy nghĩ hỗn loạn.

Mãi đến lúc này, hần mới có thời gian hồi tưởng lại vụ tai nạn xe cộ và phản ứng của người trong nhà.

Kỳ thực, cũng không khó đoán... Tất cả mọi người hần là rất đau lòng.

Bạch Du xuất thân từ một gia đình hạnh phúc, từ nhỏ sống trong một đại gia đình với hơn hai mươi nhân khẩu. Cả nhà hòa thuận, yêu thương lẫn nhau, hai bên nội ngoại cùng hỗ trợ. Lão nhân trong nhà quản gia có phương pháp, tất cả đều là người có học vấn cao, chung sống vô cùng hòa hợp. Đến mức dù có điều kiện tách ra sống riêng, bọn họ cũng chẳng muốn rời xa nhau.

Một đại gia đình tràn đầy mỹ mãn như vậy, trải qua mấy chục năm yên bình, vậy mà người đầu tiên phải ra đi lại là Bạch Du – kẻ còn mang mái tóc đen...

Gia gia, nãi nãi chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Bạch Du tưởng tượng cảnh ông bà trông thấy thi thể mình nằm trong nhà xác, lòng bỗng chốc chua xót, sống mũi cay cay.

“Độc tại tha hương vi dị khách”... Xa quê hương nơi đất khách, hần không phải là người duy nhất từng trải qua. Nhưng không phải ai cũng có thể dễ dàng chấp nhận việc chuyển sinh qua thế giới khác. Tất cả những gì tích lũy suốt hơn hai mươi năm bỗng chốc hóa thành hư không, một lần nữa phải bắt đầu lại từ con số không. Có ai vừa mở mắt đã chấp nhận ngay số phận nghịch thiên này?

Huống chi, thế giới này còn đầy rẫy nguy hiểm.

Nỗi cô độc trống rỗng và sự sợ hãi không lời, chỉ đến khi màn đêm buông xuống, khi mọi người đều yên giấc, mới lặng lẽ tìm đến. Nó như một bóng ma ẩn nấp, lặng lẽ nhìn hần, chỉ cần một thoáng lơ là liền có thể xô đổ lớp vỏ bọc kiên cường của hần trong nháy mắt.

Bạch Du hiểu rõ, hẳn không thể để loại cảm xúc này nuốt chửng mình. Hẳn nhắm mắt, tự nhủ:

“Ngủ đi, ngủ rồi thì chẳng còn gì nữa.”

Sau một đêm dài giày vò, cuối cùng hẳn cũng nằm xuống, nhắm mắt lại. Cơ mệt mỏi lập tức ập đến, thần kinh vốn căng thẳng vì kích động và kinh ngạc dần dần tê dại. Cảm giác như bị một tầng nước bao phủ, dần dần chìm vào cơn sóng tối tăm.

Hắn chìm vào giấc ngủ.

Nhưng giấc mơ này không hề êm đẹp như hẳn tưởng tượng.

Giữa cơn mơ hồ, hẳn thấy mình đang đi trên một con phố quen thuộc. Những chiếc xe con chạy chậm trên con đường gập ghềnh. Bên trái là một dãy cửa hàng, bên phải cũng vậy.

Chương 61

DTV EBOOK

Hắn bước về phía trước, ngang qua một quán ăn sáng. Hơi nóng từ những lồng hấp bốc lên nghi ngút, chủ quán vợ chồng bận rộn làm việc, còn một cô bé thất bim nhỏ đang húp từng thìa tào phớ. Ở một tiệm sửa xe bên cạnh, người thợ trung niên hai tay dính đầy dầu máy, dù có lau cũng chẳng sạch. Một quán hàng rong khác vừa mở cửa, bà chủ lớn tuổi vừa ngáp vừa vặn eo, trên bàn bi-da trống trơn chỉ có vài tờ báo cũ, chẳng thấy một viên bi-a nào.

Hắn tiếp tục bước đi, rẽ qua một góc đường thì nhìn thấy một sân nhỏ.

Trong sân có một cây gừa cổ thụ. Dưới tán cây đặt hai chiếc ghế nằm, vào những ngày nắng gắt sẽ xích dịch sang phải để tránh nắng, những ngày râm mát lại chuyển sang trái để tìm bóng râm. Chiếc ghế nằm này quanh năm di chuyển theo mùa, ngả về hướng nào liền ứng với mùa ấy.

Ghế nằm cũ kỹ, khi nằm lên sẽ phát ra những tiếng “kẹt kẹt”, nhưng nghe quen rồi lại thấy giống như tiếng ve kêu mùa hạ, có chút chói tai nhưng cũng đầy ý vị. Nếu không nghe thấy lại cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó. Giữa hai ghế nằm có một chiếc ghế đầu, trên đó đặt một chén trà, phía trước ghế đầu còn có một chiếc radio cũ kỹ.

Bốn phía xung quanh cây gừa là những căn nhà hai tầng nhỏ, tạo thành một tứ hợp viện. Phong cách mỗi căn đều khác nhau, nhưng trước cửa nhà nào cũng bày một vật tượng trưng riêng biệt.

Bạch Du đứng giữa sân, đi một vòng dưới gốc cây gừa, rồi dừng trước ghế nằm, lặng lẽ nhìn sân nhỏ trống rỗng.

Hắn biết, đây chỉ là một giấc mơ.

Cũng biết, bản thân không thể quay về nơi này nữa.

Ghế nằm không còn bóng dáng lão nhân, radio cũng chẳng phát ra tiếng, cửa từng nhà không còn những bóng người thân quen bận rộn, không còn nụ cười hiền hậu của những người thân yêu.

Nhánh cây gừa trống trơn, không còn chiếc xích đu nhỏ ngày nào, bởi vì người thích đu dây ngày ấy... đã không thể quay về.

Hắn ngồi xuống trước ghế nằm, nước mắt bỗng nhiên tuôn rơi...

Trong mơ mà vẫn khóc, hắn cứ ngỡ chỉ là giấc mộng mà thôi.

Hắn cũng không hiểu tại sao bản thân lại có thể tỉnh táo đến vậy ngay trong giấc mơ.

Có lẽ là do chuyển sinh, cũng có thể là vì hắn sở hữu một tinh thần lực kiên cường vượt xa người thường.

Khóc một lúc, cảm xúc dần lắng xuống.

Mặc dù chỉ là một giấc mơ, nhưng cũng đủ khiến một kẻ tự xưng là người trưởng thành lý trí lại dễ dàng rơi lệ. Mặc dù hiểu rõ giữa bản thân và thế giới cũ đã có khoảng cách sinh tử không thể vượt qua, nhưng vẫn chẳng thể ngăn được cảm giác đau lòng.

Ván đã đóng thuyền.

Người phải nhìn về phía trước, đó là lời gia huấn của Lão Bạch Gia.

Gia gia, nãi nãi từng nói: “Đừng mãi dừng chân tại chỗ cũ.”

Bạch Du đưa tay vuốt ve gốc cây gừa già, tự nhủ phải khoác lên mình thêm một tầng áo giáp bảo vệ nội tâm. Hắn đã là người trưởng thành, từng lăn lộn giữa xã hội, huống chi bây giờ còn thức tỉnh thiên phú, sở hữu một phần quy tắc lực lượng. Khởi đầu này chưa

thể gọi là quá tệ, sự nhớ nhung đối với thân nhân cũng không đồng nghĩa với việc bản thân yếu đuối.

Đã đến lúc nói lời tạm biệt, đã đến lúc thanh tỉnh.

Hắn thầm nhắc nhở bản thân.

Bạch Du biết đã đến lúc mở mắt, giấc mộng này nên kết thúc.

Ý thức hắn nhanh chóng trôi lên, tách khỏi cơn mộng, nhưng ngay khi sắp trở lại thân thể, hắn chợt cảm nhận một điều kỳ lạ.

Có một bàn tay... đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn.

Tay?

Tay của ai?

Chắc chắn không thể là tay của chính mình rồi.

Bạch Du lập tức mở mắt, trông thấy một người ngồi bên cạnh giường, vươn tay khẽ chạm lên mặt hắn. Vì khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, tầm nhìn của hắn hơi mơ hồ.

Hắn thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ đối phương là ai, liền bị người nọ ôm chặt vào lòng.

Một mùi hương thoang thoảng, tựa như mùi hoa tử đằng, lập tức xộc vào mũi.

Tâm thần Bạch Du rung động mạnh.

Hắn ngơ ngác, cảm giác kinh ngạc nhiều hơn là vui mừng. Hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nữ tử này là ai? Tại sao lại ôm hắn?

Không chỉ ôm, nàng còn đưa tay vuốt nhẹ sau gáy hắn, vỗ về phía sau lưng, cứ như đang dỗ dành một đứa trẻ hoảng loạn mất ngủ.

“Không sao đâu, tất cả đã qua rồi.”

“Di nương ở đây, đừng sợ.”

Bạch Du nghe thấy một giọng nói vô cùng dịu dàng.

Tâm trí hoảng hốt dần tỉnh táo, lý trí trở lại. Hắn nhanh chóng phân tích tình huống: hắn là thân nhân của cơ thể này, và hiển nhiên quan hệ vô cùng thân mật, thậm chí là yêu chiều.

Bởi vì ở kiếp trước, hắn chưa từng được đối xử như vậy.

Ở Lão Bạch Gia, từ nhỏ trời mưa đã bị ăn đòn, bình thường rảnh rỗi cũng bị lôi ra đánh cho đỡ... nhàn.

Bởi vì cưng chiều con cái và nuông chiều là hai chuyện khác nhau.

Bạch Du thả lỏng căng thẳng, nhưng rất nhanh hắn nhận ra có một vấn đề nghiêm trọng:

Hắn... không thở nổi.

Chương 62

DTV EBOOK

Bị ôm chặt đến mức dưỡng khí dần cạn kiệt, hần vội vàng vỗ nhẹ lên tay đối phương, ra hiệu buông ra.

“Không có gì, đừng cố gắng chịu đựng một mình nữa. Có chuyện thì hãy nói, đừng một mình gánh vác.”

Nữ tử kia không hề nhận ra cái vỗ tay vừa rồi là tín hiệu cầu cứu.

Trời ạ! Tiếp tục như vậy ta sẽ nghẹt thở mất!

Không còn cách nào khác, Bạch Du đành dùng sức đẩy nhẹ về phía trước, rồi nghiêng đầu rút khỏi vòng tay nàng. Ngay sau đó, hần nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, rồi lập tức lao vào phòng tắm rửa mặt.

Sau khi trở lại phòng khách, cuối cùng hần cũng nhìn rõ người vừa rồi là ai.

Đó là một nữ tử mặc trang phục ở nhà, trên bờ vai hờ hững khoác một chiếc áo choàng màu vàng nhạt.

Trông có chút quen mắt.

Nhưng... Bạch Du không biết nàng là ai.

Cảm giác quen mắt này đến từ đâu?

Đột nhiên, một cái tên lóe lên trong đầu hần—Tô Nhược Ly.

Ngũ quan của nàng rất giống Tô Nhược Ly, ít nhất cũng có sáu, bảy phần tương tự. Ngay cả khí chất cũng có vài điểm tương đồng. Dựa vào ngoại hình và độ tuổi, khả năng cao đây là mẫu thân của Tô Nhược Ly.

Mà Tô Nhược Ly chính là thanh mai trúc mã của thân thể này, vậy nên có quen biết với phụ mẫu nàng

cũng là chuyện hợp lý.

Dù đã nhanh chóng phân tích tình huống, nhưng đáng tiếc... Bạch Du hoàn toàn không biết đối phương tên gì.

Nếu là phụ thân của Tô Nhược Ly thì dễ gọi, nhưng còn mẫu thân nàng thì hẳn hoàn toàn không có manh mối.

Bình thường người ta không đi hỏi kiểu “Mẹ người họ gì” như Đường Tăng được.

Trong một thoáng, Bạch Du không nghĩ ra được câu mở đầu thích hợp, đành gãi gãi mặt, chào hỏi:

“Buổi sáng tốt lành.”

Nữ tử trung niên mỉm cười:

“Đã là giữa trưa rồi. Ta thấy ngươi mãi không ra ngoài nên mang cơm trưa tới. Đói bụng không? Mau đi đánh răng rửa mặt, ta đi hâm nóng canh gà.”

Bạch Du hơi khựng lại, sau đó quyết định hỏi thẳng:

“Trước khi đi... ta có thể hỏi một chút...”

Nữ tử dừng tay, mỉm cười: “Chuyện gì?”

“Ngài... xưng hô thế nào?”

Bịch!

Chiếc chén giữ ấm trên tay nữ tử rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Nàng đứng yên tại chỗ, mắt mở to đầy kinh ngạc, nhìn hẳn như thể vừa nghe được điều gì đó không thể tin nổi.

“Ngươi... ngươi đừng dọa di nương... Ngươi không nhớ ta sao?”

Nữ tử ấy tên là Thương Minh Nga.

Trượng phu nàng là Tô Hạo Nhiên.

Hai người có hai nữ nhi, tiểu nữ nhi tên là Tô Nhược Ly.

Gia đình họ có quan hệ thế giao với nhà Bạch Du.

Thương Minh Nga và mẫu thân Bạch Du kết nghĩa kim lan, còn Tô Hạo Nhiên lại là họ hàng xa của Bạch Du.

Tô Nhược Ly và Bạch Du từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, tình cảm vô cùng thân thiết.

Về chuyện cha mẹ của Bạch Du, Thương Minh Nga không nói nhiều, chỉ đề cập rằng sau khi mẫu thân hắt qua đời, nàng và Tô Hạo Nhiên đã thay nhau chăm sóc hắt, tính ra cũng được bảy, tám năm.

Còn về phụ thân của Bạch Du... trên cơ bản không ai nhắc đến.

Thương Minh Nga kể rằng gia gia của Bạch Du – Bạch Phá Quân – hiện vẫn đang chu du khắp thế giới, rời khỏi Đại Hạ đã mười năm. Nếu không phải thỉnh thoảng có gửi thư về, e rằng cũng chẳng ai biết ông đang ở đâu.

Bạch Du gần như được vợ chồng họ Tô nuôi dưỡng như con ruột.

Mãi đến khi vào cấp ba, hắt mới chuyển đến nơi này ở, trước đó đều sống trong nhà họ Tô. Lý do đơn giản là vì nơi này gần trường học hơn.

Tô Nhược Ly cũng thường xuyên ghé qua.

Một trong những căn phòng ở đây đã trở thành phòng riêng của nàng.

Bạch Du chú ý đến khóa cửa, nhưng không tìm thấy chìa khóa mở cửa, hiển nhiên là bị Tô Nhược Ly trưng dụng làm phòng riêng.

Thương Minh Nga vừa nói vừa lau nước mắt, sự đau lòng trong mắt nàng không phải giả vờ, mà là đau đến tận xương tủy.

Mấy ngày ngẩn ngui mà nhà nàng đã xảy ra đủ loại biến cố – cái trống trong nhà* thì mất tích, heo con lại ngất xỉu. Sau khi tỉnh lại, heo con còn quên sạch mọi thứ!

(*) Ý chỉ Tô Nhược Ly

Với một người làm mẫu thân như nàng, đây thực sự là cú sốc tinh thần không hề nhỏ. May mà hiện tại Bạch Du nói chuyện trôi chảy, không đến mức như một kẻ ngốc chỉ biết “a ba a ba”, nếu không nàng còn đau lòng hơn gấp bội.

Trong lúc ăn trưa, Bạch Du vừa uống canh gà vừa nghe Thương Minh Nga kể lại những chuyện đã qua, cố gắng bù đắp những ký ức đã mất về thân phận của chính mình.

Có cái cơ mất trí nhớ này che chắn, hẳn cũng có thể viện lý do hợp lý để giải thích cho sự mất mát ký ức của mình, không sợ bị nghi ngờ.

“Người cứ ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, đừng vội ra ngoài. Hôm qua ta định đến thăm người rồi, nhưng lại mất thời gian thương lượng với mấy phụ huynh trong trường.”

Thương Minh Nga nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy, dặn dò bằng giọng đầy lo lắng:

Chương 63

DTV EBOOK

“Bên ngoài không an toàn, có nhiều kẻ hữu tâm đang dòm ngó... Nếu muốn ăn gì thì cứ đặt đồ ăn ngoài hoặc báo cho ta, di nương sẽ chuẩn bị rồi đem đến.”

Những lời này rõ ràng có hàm ý khác.

Người hữu tâm mà nàng nhắc đến là ai?

Là đám phóng viên không có đạo đức nghề nghiệp, chỉ biết moi móc tin tức giật gân?

Là những phụ huynh mất con, đang trong cơn đau đớn đến mức không kiểm soát nổi cảm xúc?

Dù thế nào đi nữa, Bạch Du cũng không định ra ngoài hôm nay, nên hẩn gật đầu đáp ứng.

Thương Minh Nga vẫn tỏ ra lưu luyến không nỡ rời đi. Nhưng điện thoại liên tục reo lên giục giã, cuối cùng nàng đành phải đi.

Sau khi cúp máy, khuôn mặt nàng tràn đầy tức giận.

Tuy vậy, khi quay đầu nhìn Bạch Du, biểu cảm lại lập tức dịu đi.

Nàng khẽ thở dài rồi nói: “Di nương đi trước đây. Người phải chăm sóc bản thân cho tốt, có chuyện gì nhớ gọi cho ta, nghe chưa?”

Bạch Du tiễn nàng ra cửa, chờ nàng đi xuống nửa tầng lầu thì đột nhiên lên tiếng:

“Ôi Nhược Ly sẽ không sao đâu.”

Thương Minh Nga khẽ dừng bước, quay đầu nhìn Bạch Du, nhẹ nhàng nở một nụ cười, dáng vẻ dịu dàng:

“Di nương biết người rất cố gắng... Tạ ơn.”

Bóng nàng khuất dần theo từng tiếng bước chân trên cầu thang.

Ánh mắt của Tô Mẫu khiến Bạch Du không khỏi liên tưởng đến chuyện hôm qua. Có lẽ tin tức hần liên tục tái hiện ký ức đến chín lần đã truyền đến tai người nhà họ Tô.

Vì vậy, thái độ của nàng mới đặc biệt ôn nhu như thế?

Vậy còn chuyện hần mất trí nhớ? Rất có thể nàng cũng đã biết từ lâu, lần này cố ý đến xác nhận?

Tất cả vẫn chỉ là suy đoán.

Nhưng ít nhất, từ nàng, hần không cảm nhận được chút ác ý nào. Vậy nên, dù thật hay giả... cứ tin đi, tin cũng chẳng có gì xấu cả.

Bạch Du quay đầu lại, nhìn bản thân phản chiếu trong tấm gương lớn sát đất, khẽ lẩm bẩm:

“Ít nhất thế đạo này cũng không bạc đãi người...”

Hần có nghĩa phụ nghĩa mẫu nuôi nấng, có thanh mai trúc mã bên nhau hơn mười năm, có chủ nhiệm lớp nghiêm túc tận tâm, có bạn bè chí cốt nơi trường học...

Bình thường chính là không có gợn sóng. Mà không có gợn sóng, đôi khi lại là hạnh phúc.

Có lẽ, thiếu niên này trong quá khứ thật sự đã từng hạnh phúc.

Ý nghĩ ấy bất giác nảy lên trong đầu, khiến Bạch Du nhớ lại tuổi thơ của chính mình. Hai người, hai kiếp sống, có lẽ cũng chẳng khác nhau là bao về bản chất.

Cũng chính vì thế, hần không khỏi sinh ra một chút đồng cảm. Nhưng cảm giác đồng cảm này lại kèm theo chút áy náy.

Dù sao, hần là một kẻ chuyển sinh.

Dù sao, hần và thiếu niên kia không phải là cùng một người.

Không có ký ức chung, không có tình cảm chung.

Nhưng dù nghĩ vậy, hần cũng không định vì thế mà tìm sân thượng nhảy xuống cho xong chuyện.

“Ta không chê người, người cũng đừng ghét bỏ ta. Cứ từ từ mà thích ứng.”

Bạch Du duỗi tay chạm nhẹ lên mặt gương, chợt ngẩn người vì hành động của chính mình, tự giễu cười:

“Ta từ bao giờ lại có nội tâm kịch tính đến vậy... Là do những giấc mộng liên quan đến thân thể này khiến ta trở nên đa sầu đa cảm sao?”

Hần dứt khoát vỗ mạnh vào mặt mình một cái, dùng “vật lý thanh tỉnh thuật”.

Được rồi, cảm xúc phát tán xong thì kết thúc.

Canh gà đã nấu xong, không cần đi chợ mua nguyên liệu, chỉ việc ăn.

Ăn no rồi có thể bắt đầu luyện công!

Bắt đầu tự cứu!

Bạch Du lấy tấm đệm yoga, trải ra giữa phòng khách, khoanh chân bắt đầu vận chuyển Như Long Tâm Pháp.

Chín lần đầu tiên vẫn là hần chủ động vận hành. Đến lần thứ mười, công pháp tự động vận chuyển, cũng giống như trước – vẫn là một cỗ mã lực bạo tẩu không thể kiểm soát!

Chỉ đến khi chân khí trong cơ thể hoàn toàn cạn kiệt, hần mới dừng lại.

Tổng cộng, hần đã vận chuyển sáu lần đại chu thiên!

Lần này Bạch Du không còn thổ huyết, chỉ chảy một chút máu mũi.

Hắn run rẩy đứng dậy, lê bước đến bàn, uống một bát canh gà để bồi bổ khí huyết vừa bị rút cạn.

Mặc dù tu hành có giữ gốc pháp tắc giúp gia tốc, nhưng quá nhanh cũng không phải chuyện tốt, thân thể hắn không chịu nổi.

【 Như Long Tâm Pháp (19%) 】

Độ thuần thực lại tăng lên thêm một chút, cách “đăng đường nhập thất” chỉ còn một bước nữa!

Bạch Du có thể cảm nhận được trong cơ thể, chân khí đã cô đọng lại thành một khối nhỏ bằng nắm đấm trẻ con, có thể tùy ý điều động theo kinh mạch.

Nhưng trước mắt, hắn vẫn chưa biết cách vận dụng nó thế nào.

Có lẽ, võ công của công pháp này phải đi kèm với một bộ kỹ năng riêng?

Trương Tồi Sơn – chủ nhiệm lớp – chưa từng đề cập rõ ràng về điều này. Có khả năng, những chiêu thức cụ thể đã được dạy từ trước.

Chẳng lẽ, hắn phải đến trường học lại để bổ túc?

Nhưng cứ có cảm giác... mỗi lần đi học lại có chuyện xảy ra.

Thôi, mặc kệ!

Giờ quan trọng nhất là...

【 Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ 】

【 Cấp độ huấn luyện lần này —— CẤP ĐỊA NGỤC 】

Chương 64

DTV EBOOK

【 Tiêu hao 90 điểm thể lực 】

【 Tiến vào hay không? 】

Bạch Du ngẩng đầu, hớp cạn bát canh gà, hào sảng đáp:

“Không điên cuồng thì không sống được! Liều mạng thôi!”

Bang ——!

Khoảnh khắc hần xác nhận, không gian xung quanh bỗng chốc trở nên quỷ dị.

Tiếng va chạm của đao kiếm vang vọng trong không trung.

Cùng lúc đó, một tràng cười trầm thấp rợn người chậm rãi vang lên.

Dường như có một giọng nói âm u ghé sát bên tai hần, khe khẽ thầm thì:

“Bắt được người rồi, mỹ vị tiểu hài~”

【 Doanh Trại Huấn Luyện Tân Thủ đang tải... 】

【 Bắt đầu tiến vào phó bản! 】

Ý thức Bạch Du chợt trở nên mơ hồ.

Trước mắt hần, chỉ còn lại một màn hắc ám vô tận đang bao phủ mọi thứ...

Lần nữa mở mắt, Bạch Du phát hiện mình đang đứng trên một con đường xa lạ. Kiến trúc xung quanh mang phong cách phương Tây, nhưng cụ thể thuộc loại nào thì khó mà xác định.

Trong không khí lơ lửng một tầng sương trắng, ngẩng đầu nhìn lên, mặt trăng đã lên cao—rõ ràng là

đêm khuya.

Nhìn xuống, y phục trên người đã hoàn toàn thay đổi, đúng theo phong cách của nhân vật trong trò chơi. Có điều, hình ảnh phản chiếu của mình lại không còn là thiếu niên như trước, mà trông giống như bản thân trong tương lai—tương tự nhưng vẫn có sự khác biệt rõ rệt.

Ngay lúc đó, trước mắt hắn hiện lên một nhóm chữ cháy rực:

【 Trại huấn luyện tân thủ đã mở 】

【 Quy tắc 1: Trong trại huấn luyện, người sẽ có vô hạn số lần phục sinh. Mỗi lần tử vong, người sẽ sống lại ở vị trí gần đó trong vòng 10 giây. 】

【 Quy tắc 2: Người phải vượt qua cửa ải này trong vòng 72 giờ. Nếu không, coi như thất bại. 】

【 Quy tắc 3: Cấp độ Địa Ngục sẽ nhận được 300% kinh nghiệm tăng thêm. 】

【 Xin hãy chọn một loại vũ khí bên dưới 】

【 1. Kiếm một tay 】 【 2. Trọng kiếm hai tay 】 【 3. Thương 】 【 4. Cung tiễn 】 【 5. Quyển sách góc gỗ ghề 】

Bạch Du nhìn lướt qua, cảm giác những loại vũ khí này... quen thuộc đến lạ.

“Hử? Có thể đổi không?”

Hắn phát hiện phía dưới danh sách còn một nút “Làm mới”, bèn thử nhấn vào. Quả nhiên, một loạt vũ khí mới xuất hiện:

【 1. Dao 】 【 2. Song đao 】 【 3. Phi đao 】 【 4. Quan đao 】 【 5. Liêm đao 】

“À? Quan đao cũng có à?”

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng chạm vào vũ khí thực sự, chỉ có hồi bé chơi đùa với thanh kiếm gỗ. Thế là

hắn cứ thế xoát danh sách vũ khí, chìm đắm trong việc lựa chọn.

Chợt, tim hắn lạnh buốt.

Cúi đầu nhìn, một vật sắc nhọn đã xuyên qua lồng ngực hắn từ phía sau. Quay đầu lại, hắn nhìn thấy một con quái vật đen kịt, hình dạng quái dị, miệng nhếch lên cười khăng khặc với hắn.

“Người... không nói đến võ đức... đánh lén...!”

“Ta còn chưa chọn vũ khí mà...!”

Bạch Du có cảm giác giống hệt như chơi game, còn chưa kịp mua trang bị đã bị đối thủ xông vào tấn công ngay tại điểm hồi sinh.

Ba giây sau, hắn sống lại ngay tại chỗ, xác cũ biến mất. Lần này không chân chũm nữa, hắn lập tức chọn quan đao.

Ngay khi quyết định xong, cây trượng trên tay hắn lập tức biến hình, kéo dài ra. Đầu sư tử trên cán trượng há miệng, phun ra một lưỡi đao sắc bén. Một thanh quan đao trông cực kỳ uy phong xuất hiện trong tay hắn.

“Đẹp trai quá đi!”

Hắn hưng phấn nghĩ, có quan đao trong tay, còn sợ ai?

Hừng hực khí thế, hắn chuẩn bị truy kích dị chủng, tiên hạ thủ vi cường. Một bước... hai bước... mười bước.

Bịch!

Quan đao rơi thẳng xuống đất. Hắn lại một lần nữa bị đâm từ phía sau, lần này còn thảm hơn.

Hóa ra, quan đao không phải thứ mà một người có lực tay yếu như hắn có thể vung vẩy thoải mái. Mặc dù sức sát thương rất mạnh, nhưng động tác lại quá

chậm chạp, lại còn quá nặng—hơn 30 cân, hoàn toàn không thể dễ dàng điều khiển.

Lần này có kinh nghiệm, hắn quyết định đổi vũ khí.

Nhưng...

“Cái này không vừa tay.”

“Cái này quá nặng.”

“Cái này quá nhẹ.”

“Cái này quá ngắn.”

“Cái này quá mềm.”

Sau khi thử qua hơn mười loại vũ khí, cuối cùng hắn cũng tìm được một món vừa tay—một cây trường thương.

Hắn vốn thích kiếm hơn, nhưng kiếm lại quá nhẹ, dễ bị lệch hướng khi chém. Đối với tân thủ, đao dễ sử dụng hơn kiếm, còn thương thì là vũ khí chiến trường, thích hợp để đối phó với kẻ địch.

Chọn xong vũ khí, Bạch Du lại tiếp tục tìm con dị chủng đã giết hắn mười lần.

Lần này, sau khi tiến vào trạng thái Vận Mệnh Biên Tập Giả, hắn có thể nhìn thấy rõ đẳng cấp của đối phương.

【 Tổng hợp đẳng cấp: 10 】

Con số màu đỏ tươi hiện lên, báo hiệu rằng đây không phải là đối thủ mà hắn có thể đối phó ở giai đoạn hiện tại.

Nhưng... càng không đánh được, lại càng muốn thử!

Hắn hết lần này đến lần khác bị giết, rồi lại sống lại, dùng chính cái chết để rèn luyện kỹ năng—đây mới là tâm thái nên có của một người chơi chân chính.

“Nhưng mà chơi game là chơi game, nơi này rõ ràng là game đang chơi ta mà!”

Chương 65

DTV EBOOK

Bạch Du vuốt ngực, nhìn về phía con dị chủng đáng ghét kia. Không quen biết nhau bao lâu, mà nó đã vội vàng muốn đào tim móc phổi hẳn rồi—quá nhiệt tình, đến mức khiến người ta chịu không nổi!

Dù đã cầm trường thương trong tay, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là một người chỉ miễn cưỡng đạt cấp 5 như hẳn có thể chống lại một kẻ cấp 10 đại viên mãn.

Trên lý thuyết, cấp 10 đã là ngưỡng cửa của siêu phàm nhất giai. Tuy con dị chủng này chưa chắc đã bước vào siêu phàm, nhưng khí thế của nó cực kỳ áp bách—vừa vặn ở mức khiến người ta cảm thấy có thể thắng, nhưng phải rất vất vả.

Lấy một ví dụ đơn giản, nếu có một kẻ cầm trong tay thanh đao bổ dưa hấu, người có lẽ vẫn còn cơ hội phản kháng. Nhưng nếu đối phương đổi thành một khẩu AK47... thì chỉ có hai con đường: một là giơ hai tay lên chào theo kiểu Pháp Quốc Quân Lễ, hai là nhanh chóng thay đổi quân phục, nhập hội quân địch để tìm đường sống.

Hai bên lao vào quần chiến, Bạch Du vừa đánh vừa chạy loạn trong con hẻm.

Trường thương không phải vũ khí thích hợp để sử dụng trong hẻm nhỏ. Nhưng xét theo một góc độ khác, địa hình hẹp cũng khiến đường tấn công của đối phương bị giới hạn. Trong tình huống này, câu “một tác dài, một tác mạnh” lại càng đúng—chỉ cần tiếp cận được kẻ địch, một thương đánh trúng là có thể lật ngược thế cờ.

Chỉ có điều... tốc độ của đối phương quá nhanh. Hơn nữa, ánh trăng trong ngõ quá mờ nhạt, tầm nhìn bị hạn chế. Bạch Du chỉ có thể nhìn thấy con số màu đỏ trên đỉnh đầu đối phương. Nhưng mỗi lần hấn vừa nhắm vào, đối thủ đã lập tức di chuyển, kéo theo một cái bóng mờ khiến hấn khó lòng đánh trúng.

“Cam chịu sao? Không được rồi, đánh không lại a...”

Bạch Du ngồi xổm xuống đất, bực bội gãi đầu.

Chính diện không lại, lợi dụng địa hình cũng không xong, mà bản thân lại không có chút kinh nghiệm sử dụng thương pháp. Kiểm tra danh sách vũ khí, hấn cũng không thể tìm thấy bất kỳ vũ khí nóng nào, toàn bộ đều là vũ khí lạnh.

Siêu phạm giả quả nhiên phải dùng vũ khí lạnh.

Nếu không phải hệ thống này cấm sử dụng Anh Linh Chiếu Ảnh, Bạch Du đã sớm triệu hoán lão gia tử nhập thể, mở chế độ Vô Song rồi!

Lại thêm mấy lần tử vong...

Tâm trí Bạch Du bắt đầu dần dần trở nên lạnh lẽo. Ban đầu là kích động, sau đó chuyển thành sợ hãi, rồi kiềm chế, phần nộ, tiếp đến là nóng máu, và cuối cùng... hấn dần dần tỉnh táo lại.

Đứng trước một vấn đề nan giải, ban đầu con người sẽ không muốn chấp nhận, sau đó là bất lực mà nổi giận, và cuối cùng... hoặc là trở nên tỉnh táo, hoặc là trở nên tê liệt.

Bạch Du vốn cũng muốn tê liệt, nhưng con đường này là chính hấn chọn, vậy nên hấn không thể từ bỏ.

Với khả năng sống lại vô hạn, trận chiến này với hấn gần như chẳng có gì để mất. Đơn giản chỉ là chịu đựng đau đớn thêm một chút mà thôi. Thương tổn một lần, hai lần, rồi sẽ quen.

“Chính diện không được, mưu mẹo cũng không xong. Như vậy, ta nhất định phải trong thời gian

ngắn nhất lựa chọn một thanh vũ khí, đồng thời học được kỹ xảo chiến đấu của nó... Nhưng người bình thường cũng phải mất mấy tháng mới có thể nhập môn.”

“Liệu có thể làm được không?”

“...Không. Nếu không làm được, thì chết, rồi thử lại, thế thôi.”

Chết quá nhiều lần, đến mức hắc cũng không rõ ràng suy nghĩ của mình lúc này là lý trí hay chỉ là bốc đồng.

Nhưng có một điều chắc chắn—sau vô số lần bị giết, cơn giận không thể phát tiết sẽ tạo ra áp lực tinh thần rất lớn. Hắc cần một nơi để xả giận, mà ngay trước mắt... chính là cơ hội đó.

Vậy, câu hỏi đặt ra là: cần phải chết bao nhiêu lần mới đủ để biến một người thành chiến binh thực thụ?

Bạch Du lại một lần nữa nhìn thấy bóng dáng quý dị của con dị chủng. Ánh trăng không thể soi sáng nó.

Sự xuất hiện của nó có nghĩa là... lần này, hắc còn chưa đầy mười giây để sống.

Đường tấn công của nó liên tục thay đổi, mắt thường không thể nào đoán trước. Nếu thế, chỉ có thể đặt cược vào vận may sao...?

Không, kiểu đánh bạc này chẳng có chút ý nghĩa nào. Hắc cần thứ gì đó chắc chắn hơn.

Hắc cần phải nhìn rõ hơn, phán đoán nhanh hơn, và sử dụng cơ thể một cách trơn tru hơn.

Mắt thấy, trong lòng biết.

Đương ——!

Lần đầu tiên, sau hai mươi sáu lần liên tiếp tử vong, Bạch Du cuối cùng cũng chặn được một đòn tấn công!

Văn minh trượng trong tay biến hình thành Sư Tâm Thương, kịp thời chặn lại móng vuốt của dị chủng, đồng thời đâm mạnh xuống đất, ghim chặt một chi trước của nó.

Cú đánh hụt khiến nụ cười quỷ dị trên mặt dị chủng khựng lại, ngay sau đó nó nhảy lùi về sau.

“Hô...”

Bạch Du thở ra một hơi dài. Khoảnh khắc vừa rồi... hắn có cảm giác như cơ thể mình đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát.

Chương 66

DTV EBOOK

Không phải hoàn toàn làm chủ, nhưng so với trước đó, hắn đã tiến thêm một bước lớn. Mọi hành động không còn lãng phí một chút khí lực nào, cũng không có chút trì hoãn dư thừa.

Cảm giác giống như có một tầm nhìn cao hơn, từ trên quan sát và điều khiển bản thân. Hắn chỉ cần đưa ra phán đoán, còn cơ thể sẽ tự động thực hiện.

【 Trang bị “Sư Tâm Thương” ghi danh, đã mở ra huấn luyện kỹ nghệ thương thuật 】

【 Xin hãy hoàn thành các bài huấn luyện sau để mở khóa kỹ nghệ thương thuật cơ bản 】

Chặn thương (3/100)

Đâm thẳng (0/100)

Nâng lên (0/100)

Hạ tạp...

Hoành tảo...

...

Tổng cộng có chín động tác cơ bản. Mỗi một động tác phải hoàn thành một trăm lần mới có thể mở khóa kỹ nghệ thương thuật.

Bạch Du liếc qua danh sách, rồi nhìn vào chỉ số huấn luyện.

“Vừa rồi chỉ mới chặn được một đòn, tại sao hệ thống lại tính là 3?”

Hắn nhìn sang bảng trạng thái nhân vật, trên đó hiện ra một dòng thông tin nhỏ:

【 Hiệu suất thu hoạch kinh nghiệm hiện tại: 300%
】

“Tốt lắm.”

Bạch Du sợ nhất chính là dậm chân tại chỗ. Giờ đây, khi đã cảm nhận được sự tiến bộ, hẳn tự nhiên không còn lo lắng về việc lãng phí thời gian mà chẳng thu được gì.

Có điều... cái thông báo này đến hơi muộn rồi nhỉ? Chẳng lẽ phải đợi mình chết nhiều lần như vậy mới kích hoạt? Hay là cần đúng hai mươi lần tử vong mới có thể thực sự chặn đòn thành công một lần?

Mẹ nó, không hổ là độ khó Địa Ngục, đủ để vùi dập thái độ ngay từ vòng gửi xe!

Nếu thương thuật có thể rèn luyện theo cách này, vậy còn những loại vũ khí khác thì sao? Lẽ nào trong trại huấn luyện tân thủ, có thể dùng cách này để xoát độ thuần thục của nhiều loại kỹ nghệ cơ bản?

Bạch Du lắc mạnh đầu, tạm gác suy nghĩ đó sang một bên. Trước mắt, quan trọng nhất là tập trung tinh thần—vì con dị chủng kia lại lao đến rồi!

Đương!

【 Cảnh thương (6/100)】

“Tốt lắm!”

Rạng sáng, 01:15, Luân Đôn, khu ngã tư White Rose.

Một nữ tử tóc quăn màu nâu quăn chặt áo khoác quanh người, hà hơi vào tay để xua bớt cái lạnh, miệng không ngừng than vãn:

“Chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm quá lớn! Ban ngày ta còn có thể mặc áo sơ mi, đến tối lại phải khoác thêm áo ấm. Ta thật sự muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ tuần tra chết tiệt này để về nhà, uống một ly sữa nóng, sau đó ôm gối mà ngủ

một giấc thật ngon. Thức đêm chính là kẻ thù số một của sắc đẹp, có phải không, Bối Pháp ~?”

Nữ tử đi cạnh nàng cầm theo đèn pin, bước chân cẩn trọng. Mái tóc dài thẳng mượt rủ xuống bên hông khẽ lay động theo từng bước đi. Gương mặt trái xoan, đôi môi mỏng, hàng mày liễu cùng sống mũi cao kết hợp với đôi mắt có sắc đỏ nhạt tạo nên một vẻ đẹp vừa phương Tây vừa mang phong vị phương Đông. Mái tóc đen dài càng khiến người ta phải thốt lên một tiếng tán thưởng khi nhìn thấy.

“Được rồi, đừng có ca thán nữa, Suzanne. Chăm chỉ làm tốt việc tuần tra đi. Qua hai ngày nữa sẽ đến lượt nhóm khác trực ca đêm.”

Bối Nhĩ Pháp Đế lên tiếng, vừa đáp lời vừa trấn an đồng đội của mình. Nàng hiểu rõ Suzanne vốn có thói lười nhác, nhưng lời than phiền lần này không đơn giản chỉ là bực bội, mà còn mang theo chút sợ hãi.

Mà sợ hãi cũng là điều dễ hiểu.

Gần đây, khu ngã tư White Rose liên tục xảy ra những vụ mất tích bí ẩn. Ngày hôm sau, những vụ mất tích này liền biến thành án mạng liên hoàn.

Ban đầu, vì không tìm thấy dấu vết của bất kỳ thể lực siêu phàm nào, cảnh sát Luân Đôn nghi ngờ hung thủ là con người. Cục Cảnh Vụ tiếp nhận điều tra nhưng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, các cảnh sát liên tiếp mất tích, sau đó thì thể bị phát hiện. Cuối cùng, họ không thể không báo cáo lên cấp trên và mời Kỵ Sĩ Đoàn tham gia điều tra.

Bối Nhĩ Pháp Đế và Suzanne không phải là thành viên chính thức của Kỵ Sĩ Đoàn mà mới chỉ là kỵ sĩ thực tập. Hiện tại, cả hai đang tham gia hành động này dưới danh nghĩa thực tập sinh, vẫn chưa chính thức tốt nghiệp từ Học Viện Hoàng Gia. Đối với các

nàng, nhiệm vụ lần này chẳng khác gì một kỳ thực tập vào kỳ nghỉ.

Thông thường, nhiệm vụ nguy hiểm thế này sẽ không đến lượt họ. Nhưng Bối Nhĩ Pháp Đế lại là kẻ vừa gia nhập đã gây chuyện. Ngày đầu tiên vào Kỵ Sĩ Đoàn, nàng vì chống đối thượng cấp mà bị phạt. Không cam lòng, nàng liền khiêu chiến đối phương trong một trận quyết đấu danh dự.

Đối thủ của nàng là một Bạch Ngân Kỵ Sĩ – một siêu phạm nhĩ giai. Để công bằng, cả hai bị áp chế sức mạnh bằng xiềng xích phong ấn.

Kết quả là... Bối Nhĩ Pháp Đế thắng.

Nhưng dù chiến thắng, nàng cũng gây ra đại họa.

Suzanne vì đến trễ cũng bị vạ lây. Kết cục là cả hai bị đày đến khu Hoàng Hậu Nhai để trực ca đêm, mà thậm chí còn không có một kỵ sĩ siêu phạm nhĩ giai nào hộ tống.

Chương 67

DTV EBOOK

Lúc nàng chủ động xin nhiệm vụ này, cấp trên chẳng những không động viên mà còn giấu cợt, thậm chí cố tình nhắc lại chuyện quyết đấu rồi kết luận:

“Loại chuyện nhỏ nhặt này chắc hẳn sẽ không làm khó được ngươi.”

Bối Nhĩ Pháp Đế không hối hận vì hành động của mình. Cái gọi là “gây họa” bất quá chỉ là nàng từ chối hành lễ với một quý tộc kỵ sĩ mà thôi. Kể kia liền vin vào cớ đó để chèn ép nàng.

Dù không hối hận, nàng vẫn không khỏi thất vọng với sự thối nát của Kỵ Sĩ Đoàn hiện tại.

Kỵ Sĩ Đoàn từng là nơi nàng khao khát được gia nhập biết bao. Nhưng giờ đây, giấc mộng vinh quang đã trở thành một nỗi thất vọng tràn trề.

Một cơn gió lạnh quét qua mặt.

Bối Nhĩ Pháp Đế rùng mình, lắc đầu xua tan những suy nghĩ vẩn vơ.

Ba ngày tuần tra liên tục, nàng vẫn chưa phát hiện điều gì khác thường... Nếu hung thủ thực sự là con người, khả năng lớn là hẳn không dám động đến thành viên Kỵ Sĩ Đoàn.

“Sương xuống rồi. Chúng ta tăng tốc lên một chút đi, Suzanne.”

Nàng lên tiếng, nhưng không nhận được lời đáp như thường lệ.

“Suzanne?”

Quay đầu nhìn lại, phía sau nàng đã không còn bóng người.

Lớp sương trắng dày đặc dâng lên trong đêm đen, ánh đèn pin không thể xuyên qua màn sương ấy.

Phía sau... chẳng có ai cả.

Bồi Nhĩ Pháp Đế nín thở.

Một mình trong màn đêm tĩnh mịch, giữa con phố xa lạ, giữa làn sương dày đặc đến quỷ dị...

Nàng thầm kêu một tiếng không ổn.

Tình huống trước mắt không thể dùng lẽ thường để suy đoán. Lẽ nào nàng đã bị đối phương nhắm trúng và trở thành con mồi sẵn đuôi tiếp theo?

Bồi Nhĩ Pháp Đế lập tức đặt tay lên vũ khí bên hông – một thanh trường kiếm kỵ sĩ.

Nhưng vì nàng chưa bước vào cảnh giới siêu phàm, thanh kiếm này vẫn chưa được khai phong. Đây là kiếm do Kỵ Sĩ Đoàn cấp tạm, trên thân kiếm thậm chí còn chưa khắc danh tự, tự nhiên cũng không được rèn giữa sắc bén.

Thứ nàng thực sự tin tưởng vẫn là khẩu súng lục bên mình – một khẩu P229 cỡ nòng 9mm, băng đạn 12 viên, tầm sát thương 50 mét. Đây là kiệt tác của Hoa Kỳ.

Chỉ cần đối thủ không phải là người siêu phàm, một phát đạn có thể tiễn hán lên gặp Thượng Đế.

Nhưng nếu kẻ thù thực sự là siêu phàm giả... nàng sẽ chỉ có hai lựa chọn: hoặc dùng thanh kỵ sĩ kiếm này, hoặc quay đầu bỏ chạy.

Mà chưa chắc nàng đã chạy thoát được.

Bồi Nhĩ Pháp Đế cắn chặt răng, cẩn thận quan sát bốn phía. Nếu như đã lạc đường, cách tốt nhất chính là không nên tùy tiện di chuyển.

“Sương trắng này...”

Nàng bắt đầu cảm thấy màn sương dày đặc đột nhiên xuất hiện có lẽ có liên quan đến việc bản thân mất phương hướng. Nhưng Luân Đôn vốn là nơi quanh năm mù sương, điều này không thể coi là bất thường.

Bất chợt, một tiếng bước chân vang lên.

Bồi Nhĩ Pháp Đế lập tức xoay người, đồng thời giọng súng lên, lớn tiếng quát:

“Ai đó?!”

Qua một lớp sương trắng dày đặc, nàng nhận ra tiếng động phát ra từ một con hẻm nhỏ gần đó. Tiếng giày da giẫm lên mặt đường tạo nên những âm thanh lộp cộp đều đặn, có tiết tấu rõ ràng.

Đối phương không lên tiếng, chỉ lặng lẽ bước ra khỏi con hẻm.

Bồi Nhĩ Pháp Đế cũng cẩn thận lùi về phía sau, luôn duy trì một khoảng cách an toàn.

Nàng vẫn chưa xác định được thân phận của đối phương... Là kẻ địch? Một siêu phàm giả? Hay chỉ là một người bình thường?

Khi chưa rõ ràng, nàng tuyệt đối không thể tùy tiện nổ súng.

Chẳng mấy chốc, bóng người kia đã hoàn toàn hiện ra trên con đường mờ sương.

Dưới ánh trăng âm đạm, kết hợp với lớp sương mù dày đặc, nàng nhất thời không nhìn rõ khuôn mặt của đối phương. Điều duy nhất có thể thấy là hắc khố trên người một bộ âu phục tinh tế, cắt may hoàn hảo, làm nổi bật dáng người cao ráo và thon gọn. Trên bộ âu phục có những hoa văn thêu bằng chỉ vàng, tựa như một loại văn tự kỳ lạ mà nàng không nhận ra.

Tay phải của hắn cầm một cây trượng tinh xảo, đầu trượng là hình đầu sư tử mạ vàng. Ngón tay thon dài,

sạch sẽ, cảm tượng một cách nhàn nhã nhưng không hề mất đi sự uy nghiêm.

Toàn thân người này tỏa ra một khí chất siêu nhiên khó tả.

Cảm giác đầu tiên mà hắn mang lại là thần bí.

Cảm giác thứ hai... là cực kỳ cuốn hút.

Bộ trang phục này hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ phương Tây. Nhưng dung mạo của hắn thế nào...?

Không đúng, không đúng!

Người đang suy nghĩ cái quái gì thế?! Đây có phải là lúc để bận tâm đến vấn đề này không?!

Bối Nhĩ Pháp Đế âm thầm siết chặt khẩu súng, nòng súng hơi hạ xuống một góc mười lăm độ.

Nàng không ngửi thấy mùi máu tanh trên người đối phương, bản năng mách bảo hắn không giống một tội phạm giết người. Nhưng lai lịch hắn thần bí thế này, tuyệt đối không thể là người bình thường. Một kẻ lạc đường sẽ không mặc âu phục chỉnh tề mà lang thang trong khu White Rose vào đêm khuya thế này.

“Người là ai?”

Chương 68

DTV EBOOK

Giọng nàng trầm thấp, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, không để lộ ra chút hoảng loạn nào. Nàng không muốn đối phương nghĩ mình chỉ là một tiểu cô nương bị dọa sợ... Dù cho nàng vừa mới bước sang tuổi trưởng thành, hiện vẫn còn là sinh viên năm nhất của Học Viện Hoàng Gia.

“Hừm...”

Bối Nhĩ Pháp Đế nghe thấy hắc hắc bật ra một âm thanh trầm thấp, mang theo chút lười biếng, lại phảng phất như đang suy tư.

Giọng nói của hắn...

Nó mang một thứ âm sắc trầm ấm, dễ nghe đến mức màng nhĩ nàng như đang được mát-xa.

Khoảnh khắc ấy, một dòng điện lạnh lẽo chạy dọc sống lưng nàng.

Nàng suýt chút nữa đã thất thần, quên mất bản thân vẫn đang giơ súng về phía đối phương.

“Không ngờ ta lại có thể gặp một vị tiểu thư ở đây... Và càng không ngờ được, vị tiểu thư này lại chính là...”

Nam nhân bước lên một bước, thân hình lướt qua làn sương trắng.

Gương mặt hắn dưới ánh trăng như được tạc từ ngọc thạch, ngũ quan tuấn mỹ phi phạm.

Hắn khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng cất tiếng:

“Chào buổi tối, tiểu thư Tifa Lockhart.”

Đồng tử Bối Nhĩ Pháp Đế lập tức co rút.

Nếu không phải vì tình cảnh này quá mức kỳ quái, nếu không phải vì người trước mặt nàng là một kẻ xa lạ... nàng thật sự sẽ hoài nghi mình vừa bước vào một buổi hẹn hò.

Nhưng... Tifa Lockhart?

Đó là ai?

Người này nhận ra ta sao? Nếu đã nhận ra, tại sao lại gọi sai tên?

“Khụ... Thật xin lỗi.”

Nam nhân kia vội ho nhẹ một tiếng, giọng điệu mang theo chút áy náy:

“Ta nên gọi người là... tiểu thư Đế Pháp, có đúng không?”

“Đế Pháp?”

Bối Nhĩ Pháp Đế hơi nheo mắt, súng lục trong tay lại hạ thấp thêm ba mươi độ, nhắm thẳng vào đầu gối đối phương.

Nàng nhìn hắn với ánh mắt đầy cảnh giác, giọng nói lạnh lùng cải chính:

“Tên của ta là Belfati Lockhart Hydera.”

(Bối Nhĩ Pháp Đế · Lạc Khắc Cáp Đặc · Hải Đức Lạp).

Nam nhân kia khẽ nhếch môi, ngón tay thon dài nâng nhẹ cằm, ánh mắt chậm rãi quét qua khuôn mặt nàng.

“Bối Nhĩ Pháp Đế (Bel-Fati)... Đọc ngược lại không phải chính là Đế Pháp (Tifa) sao?”

Bối Nhĩ Pháp Đế bị nhìn chăm chú suốt ba mươi giây, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

Nàng quay mặt sang hướng khác để tránh ánh mắt hắn, rồi ánh mắt dứt khoát liếc đi chỗ khác. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn không nhìn được nữa mà giờ súng lên, quát lớn:

“Nhìn chăm chăm một thực nữ như vậy không phải là hành vi của một quý ông!”

Nam nhân trẻ tuổi mỉm cười, giơ hai tay lên ra dấu hiệu vô hại:

“Thật xin lỗi, thật sự là quá giống... Sai lầm rồi. Nhưng phải công nhận, độ tương đồng rất cao. Tuy nhiên, quả nhiên vẫn không phải cùng một người.”

“Cùng một người?”

Nam nhân khẽ than, giọng điệu mang theo chút tự giễu:

“Trong lòng ta, Tifa Lockhart... có lẽ cả đời này cũng không còn cơ hội gặp lại.”

Bối Nhĩ Pháp Đế giật mình.

“Ý người là gì...?”

Ngay khi nàng định tiếp tục truy hỏi, sắc mặt của nam nhân bỗng nhiên biến đổi.

Chưa kịp phản ứng, cổ tay nàng đã bị hấn chớp lấy!

“Người muốn làm gì?!”

“Tránh ra!”

Pằng!

Một tiếng súng nổ vang lên, nhưng đồng thời, Bối Nhĩ Pháp Đế cũng bị đẩy mạnh ra sau.

Nàng ngã nhào xuống đất, vừa ngẩng đầu đã trông thấy—

Ngay vị trí nàng vừa đứng khi nãy, một bàn tay trắng bệch xé rách màn sương mù, móng vuốt sắc nhọn như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào chỗ của nam nhân.

Chỉ trong nháy mắt—

Lưỡi dao quái dị ấy đã xuyên thẳng qua lồng ngực hắn.

Nơi hắn đứng lập tức trở thành một vũng máu đỏ tươi.

Nam nhân trẻ tuổi kia ngã xuống đất, ngực bị xé toạc, máu chảy lênh láng. Nhìn tình trạng ấy, có lẽ hắn không thể sống nổi.

Kẻ tập kích phát ra một tràng cười quái dị, giọng cười khô khốc vang vọng trong màn sương, tựa như một kẻ điên.

Cơ thể của nó cao lớn dị thường, dù đang nửa quỳ mà vẫn cao hơn 1m5!

Bối Nhĩ Pháp Đế kinh hãi tột độ.

Nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh, lập tức giương súng bóp cò. Nhưng viên đạn lại mất hút trong làn sương trắng, không bắn trúng mục tiêu.

Quá nhanh!

Hình dạng con quái vật này... sao lại giống với "Ripper" trong hồ sơ của Ảnh Chủ như vậy?!

Nhưng theo ghi chép, Ripper thuộc về chủng loại Bóng Đen nhị giai trở lên, không phải thứ nàng có thể đối phó.

Con quái vật trước mặt dường như chưa đạt đến nhị giai. Nếu không, nó sẽ chẳng cần phải tránh né đạn làm gì.

Bối Nhĩ Pháp Đế chợt cảm nhận được một đòn đánh trí mạng nữa đang nhắm vào mình!

Ngay lúc này, nàng thậm chí còn không kịp quay đầu nhìn nam nhân vừa cứu mình một mạng.

Chỉ thoáng liếc về phía hắn đang nằm trên mặt đất, rồi lập tức rút kiếm kỵ sĩ bên hông.

Đang! Đang! Đang!

Liên tiếp những đòn tấn công mạnh mẽ đánh tới!

Nàng cố gắng chặn lại, nhưng đã rơi vào thế bị động hoàn toàn.

Dù kiếm thuật của nàng trong đồng cấp đã thuộc hàng số một số hai, nhưng con quái vật này chẳng hề có chút kỹ thuật nào.

Nó chỉ dựa vào tốc độ và sức mạnh thuần túy!

Hơn nữa, trong màn sương dày đặc này, nàng hoàn toàn không thể nhìn rõ chuyển động của nó, cũng không thể phán đoán quỹ đạo tấn công.

Chương 69

DTV EBOOK

Nàng chỉ có thể dựa vào phản xạ mà phòng thủ, nhưng thể lực đang bị tiêu hao nhanh chóng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy...

Ta sẽ...

Ta sẽ chết!

Ý nghĩ ấy vừa hiện lên trong đầu, cánh tay nàng bỗng run rẩy trong nháy mắt.

Chính lúc đó—

Con quái vật đã lao thẳng vào nàng!

Làn sương bị xé nát.

Một cơn đau dữ dội truyền đến!

Hổ khẩu trên tay nàng đau buốt, thanh kị sĩ kiếm bị đánh bay khỏi tay, rơi xuống đất.

Không còn vũ khí trong tay, nàng cơ hồ đã có thể ngửi thấy mùi tử khí của Thần Chết.

Nàng không nhắm mắt, cũng không tuyệt vọng buông xuôi.

Ngay cả khi biết rằng cái chết đã cận kề, nàng vẫn theo bản năng giơ hai tay lên, không cam tâm chờ chết!

Ngay khoảnh khắc đó—

Một tràng bước chân dồn dập vang lên!

Cốc! Cốc! Cốc!

Một bóng người xẹt qua tầm mắt nàng—

Bịch!

Một cú đá mạnh mẽ đập thẳng vào mặt quái vật, khiến nó bay ngược ra sau, đập mạnh vào bức tường gần đó.

Một âm thanh rắc khô khốc vang lên.

Tựa hồ... xương của nó đã gãy.

Bối Nhĩ Pháp Đế trợn tròn mắt, cả người gần như ngã quỵ xuống đất.

Nàng kinh ngạc nhìn về phía bóng người vừa xuất hiện—

Là hắn!

Nam nhân đó rõ ràng đã bị lưỡi dao xuyên thủng lồng ngực, tim đáng lẽ đã bị xé nát!

Thế mà bây giờ, hắn vẫn đứng đó, tinh thần hăng hái, thậm chí còn nháy nhót tung bừng?!

Nam nhân ấy thản nhiên giật nhẹ cổ áo, kéo cà vạt xuống, quần quanh bàn tay như một dải băng quyền đơn giản.

Sau đó, hắn khẽ vung văn minh trượng trên tay.

Trong khoảnh khắc, cây trượng ấy lập tức biến thành một thanh trường thương màu đen ánh kim, thân thương khắc hình đầu sư tử oai hùng.

Hắn thản nhiên vứt bỏ chiếc áo khoác vướng víu trên người, rồi vừa kéo trường thương, vừa tiến về phía con quái vật đang nằm trên mặt đất.

Khóe môi hắn nhếch lên, giọng nói tràn đầy khinh miệt:

“Mới giết ta có 37 lần mà đã chán rồi sao?”

Hắn khẽ hất cằm, ánh mắt sắc bén quét qua con quái vật:

“Lại còn dám đánh lén tiểu thư Tifa Lockhart trong lòng ta?”

Nam nhân dừng bước, trường thương trong tay nhẹ nhàng vạch một đường trên mặt đất, tạo ra một vết rạch sắc lẹm.

Nụ cười của hắn càng lúc càng sâu:

“Hôm nay, nếu ta không nghiền xương người thành tro, ta sẽ đổi họ theo người!”

Lần thứ ba mươi bảy chết đi.

Trùng hợp thay, số lượng học sinh trong lớp hắn cũng chính là con số này... bao gồm cả chính hắn.

Bạch Du rút ra trường thương, tung một đòn đánh lên trúng mục tiêu từ phía sau, đã ra tay thì nhất quyết không để đối phương có cơ hội phản kháng.

Trước đó, hắn chưa từng có cơ hội tốt như thế này... Mà con dị chủng này dường như cũng bị cú đá của hắn đập cho rơi vào trạng thái cứng đờ, đầu óc mơ hồ.

Tất cả là nhờ Tifa Lockhart đã thu hút sự chú ý của dị chủng, giúp hắn có cơ hội tung ra cú đá song phi kiểu Ultraman.

“Đa tạ, Tifa Lockhart!”

Bạch Du trầm giọng quát: “Chết đi!”

Trường thương quét xuống, đập trúng bả vai mục tiêu. Dị chủng khụy một gối xuống đất, hắn lập tức rút thương về, đổi tay, xoay ngang chém thẳng vào đầu đối phương. Cú đánh mạnh đến mức khiến thân thể dị chủng ngã nhào, đầu va xuống sàn tạo ra một vết nứt sâu hoắm.

Đâm, chém, quét ngang, đập xuống, chọc thẳng... chín loại động tác cứ thế diễn luyện không ngừng, đến mức như đã khắc sâu thành bản năng trong cơ thể hắn.

Bạch Du cảm giác thị giác của mình đã được nâng tầm, hắn như thể một người chơi cầm tay cầm trò

chơi, thao túng chính thân thể của mình.

Chỉ cần ấn một nút, liền có thể thực hiện những động tác chuẩn xác. Thương pháp diễn luyện lúc này không khác gì đánh vào cọc gỗ, đơn giản mà nhẹ nhàng.

Kinh nghiệm thu hoạch tăng 300% giúp hần mỗi lần ra chiêu đều tinh diệu hơn, tiến bộ không ít.

Trước khi trải qua mười lần tử vong, hần cũng chỉ vừa mới cảm thương, chẳng biết cách sử dụng ra sao, càng không hiểu cách phát kinh.

Thế nhưng bây giờ, hần đã đạt đến trình độ nhập môn như một người luyện thương vững chắc hơn một tháng. Quan trọng hơn, tốc độ tiến bộ của hần vẫn không ngừng gia tăng, điểm kinh nghiệm cứ thế điên cuồng tăng vọt.

Giữ gốc pháp tắc đang kích hoạt.

Mỗi khi điểm kinh nghiệm tăng vọt, đồng nghĩa với việc hiệu quả giữ gốc lại được kích hoạt thêm một lần. Khi tích lũy đủ mười lần, hần sẽ nghênh đón một đợt bạo kích, khiến công kích bộc phát mạnh mẽ, đồng thời điểm kinh nghiệm cũng tăng vọt theo.

Giống như một người luyện thương, ban đầu có thể vất vả mãi không tìm được phương pháp phát lực thích hợp, nhưng đột nhiên vào một ngày nào đó, linh quang lóe lên, hần phát hiện ra cách sử dụng đúng cơ bản, nắm được kỹ thuật phát lực.

Khoảnh khắc đó, quãng thời gian dài luyện thương trước đó lập tức biến thành kinh nghiệm quý báu, hậu tích bạc phát. Mà giữ gốc pháp tắc thì giúp hần rút ngắn quá trình ấy, trực tiếp tích lũy ngộ tính cùng cảm ngộ, khiến tốc độ tu luyện tăng lên gấp bội.

Chương 70

DTV EBOOK

Ngay cả khi không có bất cứ cơ sở nào, hắn vẫn có thể tự mình tìm ra một phương pháp phát lực hữu hiệu, đồng thời củng cố nền tảng thương thuật. Với một người trong nghề, điều này chẳng khác gì thiên tài, hoàn toàn dựa vào ngộ tính để tiến bộ.

Bạch Du không hề ý thức được, độ thuần thực của thương thuật cơ bản đã tích lũy vượt quá 100 lần giới hạn tối đa, đang lao nhanh về cột mốc 1000.

Đối với hắn bây giờ, kinh nghiệm tích lũy đã không còn quan trọng.

Từ giây phút này, mục tiêu của hắn chỉ có một—nghiền nát sọ não con dì chủng này! Gửi nó đi gặp Thượng Đế hoặc Satan!

Cơ thể hắn không ngừng hấp thu kinh nghiệm, mà đầu óc cũng hoàn toàn chìm đắm vào trận chiến. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng tốc độ trưởng thành của bản thân, từng giây từng khắc đều có linh cảm bùng nổ, giúp hắn liên tục cải tiến thương thuật, nâng cao kỹ xảo vận dụng lực.

Sự tiến bộ nhanh chóng đến mức chính hắn cũng có phần không theo kịp.

Hãy thử tưởng tượng một tác giả tràn đầy linh cảm, bút lực phi thường, có thể dễ dàng viết ra những áng văn tuyệt diệu. Đó chính là trạng thái của hắn lúc này.

Gia tốc tu luyện... đây mới là công dụng chân chính của giữ gốc pháp tắc sao?

So với những tác dụng phụ chưa rõ ràng khác, điểm này quả thực là nghịch thiên đến mức không thể tin nổi.

Bạch Du cảm giác được đầu mũi thương hơi chấn động kỳ lạ, hần lập tức nhảy bật ra sau, mượn lực từ cây thương để thoát khỏi phạm vi công kích của đối phương.

Mình đã nhìn thấu rồi.

Hiệu ứng kinh nghiệm gấp ba không chỉ giúp tăng cường kinh nghiệm chiến đấu, mà còn nâng cao nhãn lực. Sau nhiều lần giao thủ, hần rốt cuộc đã nắm rõ mảnh khóc của con dị chủng này.

Mặc dù tốc độ của nó rất nhanh, nhưng lực lượng lại không quá mạnh. Thực chất, nó chỉ nhờ vào bộ vuốt sắc bén như lão ưng hắc hóa, có thể xé nát đối thủ chỉ trong một đòn.

Nhưng... vuốt dù dài cũng không thể dài hơn trường thương!

Khoảng cách chính là lợi thế chí mạng!

Bạch Du nhẹ nhàng đá vào mũi thương, xoay chuyển cán thương tạo thành thương hoa, sau đó giơ tay trái lên, ngoắc ngoắc đây khiêu khích. Hần mô phỏng lại động tác của Thợ Săn Ác Ma, một tư thế khiêu chiến điển hình.

“Đến đây!”

Hần có một ý tưởng mới cần thử nghiệm.

Dị chủng bị khiêu khích, há miệng gào lên một tiếng, nghe nanh múa vuốt sắc nhọn. Sau đó, nó đạp chân vào hai bên tường, bật qua bật lại mấy lần để tăng tốc, phóng tới như một quả bóng cao su phản xạ giữa hai bức tường.

Bạch Du cup mắt, trong lòng phán đoán, dị chủng chắc chắn sẽ khởi xướng công kích từ mặt đất. Lần cuối cùng, hần bắn ra trường mâu, vị trí cách năm mét phía ngoài.

Ngay khoảnh khắc ánh mắt bắt kịp mục tiêu, hần vốn có thể trực tiếp cướp đi điểm dừng chân của đối

phương, rồi tung đòn quét ngang, nhưng hắn không làm vậy. Hắn vẫn đứng yên tại chỗ, mũi thương rủ xuống, thế thương ngang tầm bốc lên.

Lợi trảo đâm tới!

Cán thương ma sát tạo ra những tia lửa bắn ra tứ phía.

Ngay lúc này...

Cảm nhận được lực đè ép trong chốc lát, Bạch Du lập tức khu động thân thương. Chân khí trong cơ thể hắn như nước lũ bộc phát, từng luồng sức mạnh mới trào dâng. Trường thương trong tay hắn hết như một cái vạc nước đang sôi sục, tùy ý cuộn trào trên mũi thương.

Dị chủng nôn nóng điên cuồng công kích, nhưng lại vô tình trở thành trợ lực tuyệt vời cho thương thế của Bạch Du. Hắn quỷ dị buông ra một bàn tay, Sư Tâm Thương xoay chuyển, ngay sau đó, hắn nghiêng người lao tới, trường thương vận chuyển như gió, quay quanh thân thể một vòng, rồi đột ngột xoay người tung ra một cú xoáy kích mạnh mẽ, khiến dị chủng giữa không trung như con quay mất thăng bằng.

“Keng!”

Dị chủng rơi mạnh xuống đất, mặt đất nứt toác, lún xuống thành một hố sâu.

Bạch Du thở ra một hơi, trong lòng thầm tán thưởng. Mặc dù chỉ là linh cảm bộc phát nhất thời, nhưng chiêu này đã thành công được nghiệm chứng trong thực chiến.

“Một chiêu này, có thể gọi là [Phản Thương].”

Đây là một loại kỹ xảo phản kích đặc biệt.

Vừa tiếp nhận lực tấn công, vừa phá vỡ thế cân bằng của đối thủ, đồng thời phản kích bằng một đòn trọng quyền.

Dị chũng chặt vật bò ra khỏi hố, trên người không còn khí thế uy phong như lúc trước. Xem ra, qua khoảng thời gian dài giao chiến, thể năng của nó cũng đã tiêu hao nghiêm trọng. Có lẽ, cú đánh vừa rồi đã hoàn toàn đánh tan sự tự tin của nó. Trong lòng biết mình không phải đối thủ của Bạch Du, dị chũng bắt đầu lùi lại, ánh mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

Biết sợ là tốt!

Đối mặt với một kẻ không thể bị giết chết hoàn toàn mà còn tiến bộ với tốc độ quỷ dị như thế, ai mà không kinh hoàng cho được?

“Hừ, muốn chạy trốn sao?”

Bạch Du sao có thể để nó như ý, hần trầm giọng quát: “Để lại cái đầu của ngươi đi!”

Chương 71

DTV EBOOK

Dị chủng co căng bỏ chạy, tốc độ của nó vẫn cực nhanh, với tốc độ của Bạch Du chắc chắn không thể đuổi kịp. Nhưng hắn đã sớm dự đoán được điểm dừng chân của nó, lập tức ném trường mâu, trực tiếp đánh trúng gót chân dị chủng.

Ngay sau đó, hắn lao lên đuổi theo, thậm chí không kịp nhặt lại binh khí, liền tung một quyền trọng kích thẳng vào cằm dị chủng vừa mới bò dậy.

Thiên hạ võ học, xuất quyền như Thăng Long!

Khoảnh khắc tung quyền, Bạch Du đã biết chắc chắn đây là một cú bạo kích, hơn nữa không phải bạo kích bình thường, mà là một cú bạo kích cực hạn!

Dị chủng bị đánh bay thẳng lên cao hơn năm mét, văng ra ngoài cổng, ngã sõng soài trên con đường phủ đầy sương trắng, để lại một hố sâu chói mắt.

Bạch Du nhanh chóng đi ra lối tắt, vừa vặn chạm mặt Tifa Lockhart—người vẫn luôn lần theo dấu vết đuổi đến tận đây.

“Người cũng tốt đấy, lại gặp mặt rồi, Tifa Lockhart...”

“Ta tên là Bối Nhĩ Pháp Đế!” Kỵ sĩ thực tập nghiêm túc đính chính: “Đừng có gọi ta cái tên kỳ quái kia! Ta không phải là ly kem!”

Bạch Du nhún vai, ai bảo dáng vẻ của người trông giống hệt vị kia trong game 3D chứ?

Hắn kéo trường thương, tiến đến trước mặt dị chủng. Kẻ kia vẫn nằm im trong hố, không chút động đậy, trông như một khúc gỗ trôi trên dòng nước tĩnh lặng.

“Người đã đánh chết nó rồi sao?” Bối Nhĩ Pháp Đế cảm thán hỏi: “Một mình người?”

“Không thì sao? Chẳng lẽ ta còn có đồng đội giúp đỡ à?” Bạch Du bình thản nâng thương lên, chuẩn bị tung nhát kết liễu.

“Khoan đã!” Bối Nhĩ Pháp Đế vội vàng ngăn lại: “Ảnh Chủng bình thường sau khi bị đánh bại sẽ lập tức tiêu tán, nhưng con này hình như không tan biến.”

“Vậy chẳng phải là nó chưa chết à?”

“Không, nếu nó không chết, thì đáng ra không thể ngừng hoạt động được.” Bối Nhĩ Pháp Đế giải thích: “Nó vốn không phải con người, không thể vì bị thương mà bất tỉnh. Hơn nữa, chúng ta hiện đang ở Ảnh Giới, nơi này có thể giúp nó liên tục hấp thu năng lượng để hồi phục, nên càng không thể có chuyện nó ngất đi.”

Nàng rút kỵ sĩ kiếm, đâm một nhát vào dị chủng, lưỡi kiếm cắm rất sâu, nhưng đối phương vẫn không có phản ứng.

Ngay khoảnh khắc đó...

Dị chủng như thể bị một nhát kiếm này chọc vỡ lớp vỏ bọc, bóng đen bên ngoài cơ thể nó bắt đầu bong tróc từng mảng, để lộ ra một hình dạng con người bên trong—một gã đàn ông da trắng, cơ bắp rắn chắc, mặc quần áo rách nát.

“Chuyện này...” Đồng tử của Bối Nhĩ Pháp Đế co rút lại: “Hóa ra là Ảnh Phệ Chủng!”

“Cái gì?”

“Một loại Ảnh Chủng đặc biệt, chuyên thôn phệ bóng dáng của con người để chiếm lấy thể xác.” Bối Nhĩ Pháp Đế chợt hiểu ra: “Vậy thì mọi chuyện đã rõ ràng.”

Nàng lấy ra một chiếc còng bạc, còng gã đàn ông lại: “Chúng ta phải mang hắn về điều tra, chắc chắn

trong cái bóng của hắc vẫn còn lưu lại dấu vết của Ánh Chủng.”

“Vậy thì phiền người rồi.” Bạch Du ngáp một cái: “Ta đi được chưa?”

“Người vẫn chưa thể đi đâu!” Bối Nhĩ Pháp Đế đột nhiên móc ra một cặp còng bạc khác, ném tới: “Tự mình đeo vào đi, ta phải mang người về điều tra.”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả! Người đột nhiên xuất hiện ở đây giữa đêm hôm khuya khoắt, lại còn là một người phương Đông với gương mặt đáng nghi... Đương nhiên phải điều tra thân phận của người và lấy khẩu cung rồi! Nhưng mà, thấy việc nghĩa hăng hái làm cũng có tiền thưởng, ta sẽ giúp người xin một phần.”

Bối Nhĩ Pháp Đế nghiêm túc nói: “Ky sĩ đoàn là nơi rất coi trọng quy củ. Chỉ cần người không phải dân nhập cư trái phép hay tội phạm đang bị truy nã, thì cũng không cần quá lo lắng...”

Nàng vẫn lú lo không ngừng, khiến Bạch Du nhìn không được giơ tay, búng thẳng vào trán nàng.

“Tê...”

Lời nói bị ngắt quãng, Bối Nhĩ Pháp Đế lùi lại hai bước, hai tay ôm lấy trán, nhưng vẫn cố cắn răng không kêu đau. Nàng trừng mắt theo dõi hắc, làm ra vẻ hung dữ.

“Xin lỗi, tiểu thư Tifa Lockhart, ta không thể phối hợp với công tác của người.”

Bạch Du nắm chặt trường thương, bình thản nói: “Ta phải đi.”

“Đi?” Bối Nhĩ Pháp Đế nhìn quanh bốn phía: “Chỗ này rất nguy hiểm, tốt nhất người nên đi cùng ta trở về.”

Bạch Du không để ý, chỉ kéo trường thương lên, hồ hững nói: “Người sẽ không nghĩ vừa rồi đã là tất cả chứ?”

“Ý người là gì...?” Bối Nhĩ Pháp Đế cau mày khó hiểu, theo ánh mắt Bạch Du nhìn về phía xa.

Ngay khoảnh khắc đó, đồng tử nàng đột ngột co rút.

Trong làn sương trắng bao phủ khu phố, ba con dị chủng khác đang ngồi chồm hổm trên bức tường và trên đèn đường, lặng lẽ nhìn xuống.

Chúng có hình dạng hoàn toàn khác biệt:

— Một kẻ cầm trong tay côn bổng.

— Một kẻ nắm chặt trọng kiếm.

— Một kẻ giương sẵn thương kỵ sĩ.

[Đánh bại một con, liền xuất hiện ba con khác]...

Quả nhiên là cấp độ Địa Ngục! Ta đã nói rồi, chỉ có một con thì quá dễ dàng mà.

Chương 72

DTV EBOOK

Bạch Du xoay nhẹ Sư Tâm Thương, ánh mắt thản nhiên nhắc nhở: “Vốn dĩ, người không nên tới nơi này. Chính người đã vô tình bước vào khu vực săn bắn của ta.”

Hắn chỉ tay về phía con đường phía sau.

“Đi thẳng theo con đường kia, người có thể rời khỏi đây.”

“Người nên đi đi... tiểu thư Tifa Lockhart thân yêu.”

Bối Nhĩ Pháp Đế hoàn toàn ý thức được nơi này không phải là chỗ nàng có thể tồn tại. Nàng không thể nhìn ra Bạch Du có phải siêu phàm giả hay không, nhưng sự tự tin của hắn tuyệt đối không phải giả dối.

Là một kỵ sĩ, bỏ lại người khác trong nguy hiểm là đi ngược lại với tín điều của mình... Nhưng lần này, nàng buộc phải ưu tiên mạng sống, cùng với việc bắt giữ dị chủng.

Nàng cắn răng, nâng gã đàn ông đã hôn mê lên, từng bước rời đi.

Trước khi hoàn toàn khuất bóng, nàng vẫn không nhìn được quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng người kia, nàng cảm thấy—có lẽ cả đời này, nàng sẽ không quên được hắn.

“... Tên ta là Bối Nhĩ Pháp Đế!”

Nàng lặp lại lần nữa, như muốn khắc sâu vào ký ức đối phương.

Bạch Du khẽ cười, nhưng không quay đầu lại.

“Tên của người là gì?”

Hắn khựng lại một giây, rồi nghiêng người, chạm ánh mắt có chút quật cường của thiếu nữ.

Khóe môi hắn hơi nhếch lên.

“Người biên tập...”

“Người có thể gọi ta là—Vận Mệnh Biên Tập Giả.”

Khi nghe thấy cái tên ấy, trước mắt Bối Nhĩ Pháp Đế bỗng nhiên bị bao phủ bởi một màn sương trắng.

Nàng lại một lần xuyên qua làn sương mịt mờ, ngay sau đó trở về ngã tư White Rose như trước.

Xung quanh, vô số người vây chặt lấy nàng. Ánh đèn chói lòa đến mức khiến nàng không thể mở mắt ra hoàn toàn.

“Pháp Đế!”

Một bóng người lao tới, ôm chặt lấy nàng.

Giọng Suzanne run rẩy vì ghen ngào: “Thật tốt quá, người không sao! Người không sao cả... Ta còn tưởng rằng... còn tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại người nữa.”

Bối Nhĩ Pháp Đế nhẹ nhàng ôm lại bằng hữu, vỗ vỗ lên vai nàng, ra hiệu rằng mình vẫn hoàn toàn lành lặn, không hề bị thương tổn.

Quả thực, nàng không hề hấn gì. Ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có.

“Người này là ai?”

Đám người từ kỵ sĩ đoàn và cục cảnh vụ, nhận được tin báo từ Suzanne, lập tức vây lấy Bối Nhĩ Pháp Đế và kẻ bị bắt, đặt câu hỏi.

“Người này là kẻ mà trước đó ta đã phát hiện trong khu vực cấm, một dị chủng đặc biệt... Hắn là một Ảnh Phệ dị chủng, đã hoàn toàn dung hợp với Ảnh Chủng.”

Tin tức này khiến mọi người kinh ngạc. Một số kỵ sĩ nhìn nhau, nhanh chóng ra quyết định đưa kẻ này lên xe, áp giải về trại tạm giam để quản thúc nghiêm ngặt.

“Chỉ có một mình ngươi mà có thể xử lý được dị chủng này sao?”

Một nữ kỵ sĩ thuộc Bạch Ngân Kỵ Sĩ Đoàn, thân hình cao gầy, đưa tay xoa cằm, ánh mắt hứng thú nhìn nàng.

Bối Nhĩ Pháp Đế định trả lời thì Suzanne đã nhào tới ôm chặt nàng lần nữa:

“Trời ạ! Ngươi thật lợi hại! Ta thực sự sùng bái ngươi đó, Pháp Đế!”

Nữ kỵ sĩ của Bạch Ngân đoàn cười nói:

“Dị chủng này chưa đạt đến cấp độ siêu phàm, nhưng cũng rất gần rồi... Ngươi có thể đánh bại nó, chứng tỏ bản thân ngươi cũng không cách cấp độ đó quá xa. Ta thật mong chờ một ngày nào đó sẽ thấy ngươi trong kỵ sĩ đoàn. Lần đầu tham gia thực tập đã lập được chiến công như vậy, chắc chắn ngươi sẽ thu hút không ít sự chú ý—và cả sự ghen tỵ nữa.”

Bối Nhĩ Pháp Đế há miệng, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt trở vào.

Quả thật, kẻ đánh bại dị chủng không phải là nàng, nhưng vì “biên tập giả” kia dường như không muốn để lộ sự tồn tại của bản thân. Liệu nàng có nên nói ra không? Nếu nói, có thể khiến hấn gặp phiền phức không?

Nghĩ một lúc, nàng quyết định sửa lời:

“Kỳ thật, khi ta phát hiện ra nó, nó đã ở trong tình trạng này rồi. Không phải ta đánh bại nó.”

Nữ kỵ sĩ mỉm cười:

“Thì ra là vậy, người định dùng cách này để đánh lừa những kẻ hay suy đoán linh tinh sao? Cũng là một cách khôn ngoan. Nhưng dù sao thì, nhớ nộp lại một bản báo cáo chi tiết nhé.”

Rõ ràng, nàng ta đã hiểu sai ý.

Bồi Nhĩ Pháp Đế không giải thích thêm, tránh làm mất lòng nữ kỵ sĩ. Ấn tượng tốt đẹp khó gây dựng, nhưng lại rất dễ sụp đổ nếu nàng khiến đối phương cảm thấy khó chịu.

Sau khi kỵ sĩ đoàn rút đi, Bồi Nhĩ Pháp Đế cũng trở về ký túc xá tạm thời.

Nàng quá mệt mỏi, thay quần áo xong liền ngã xuống giường, tay phải đặt lên trán, mắt nhìn trần nhà.

Nàng thì thầm:

“Người biên tập... Vận Mệnh Biên Tập Giả...”

Ngay sau đó, nàng hừ nhẹ một tiếng:

“Không biết kẻ mà hắc nhố mãi không quên... Tifa Lockhart, rốt cuộc là ai? Thật sự giống ta đến vậy sao?”

“... Giống... thật sự rất giống.”

Bạch Du cảm thán:

“Thật không ngờ lại có người giống đến mức này... Ta suýt nữa còn tưởng mình đã xuyên nhầm thế giới.”

Nhưng dù sao thì cũng không phải cùng một người. Chỉ là ngoại hình có chút tương tự. Nhìn kỹ lại... nàng cũng không có bộ ngực lớn như Tifa.

Tuổi tác cũng kém hơn một chút.

Chương 73

DTV EBOOK

Nếu có thể thấy nàng mặc cosplay nhân vật ấy, chắc ta có thể nhắm mắt mãn nguyện cả đời.

“Thật sự không ngờ, đi đánh phó bản lại còn nhận được một niềm vui bất ngờ. Chỉ là không biết đời này có còn cơ hội gặp lại nàng không.”

Bạch Du lẩm bẩm.

Bản đồ phó bản này có một số liên hệ nhất định với thực tại, nhưng chưa chắc đã cùng một mốc thời gian. Nhỡ đâu, giống như lần trước với lão gia tử, nó lại thuộc về vài thập kỷ trước? Hoặc thậm chí hàng trăm năm trước thì sao?

So với khoảng cách không gian, thời gian còn khó vượt qua hơn nhiều.

Nghĩ đến điều này, cảm xúc của Bạch Du cũng chùng xuống. Hắn quyết định không nghĩ ngợi lung tung nữa, tập trung vào phần thưởng thu hoạch được trước mắt.

【 Đã thông quan Trại Huấn Luyện Tân Thủ 】

【 Điểm số Vận Mệnh +30 】

【 Vận Mệnh Biên Tập Giả đạt cấp 9 】

【 Nhận được phần thưởng thông quan: “Sư Tâm Thương” (Khóa lại với Vận Mệnh Biên Tập Giả, không thể giao dịch, không thể chuyển nhượng) 】

【 Đã nắm giữ kỹ nghệ mới: “Sư Tâm Thương Thuật” (35% đăng đường nhập thất) 】

Sư Tâm là cái tên mà chính Bạch Du tự đặt, còn bộ thương thuật này cũng là do hắn tự mình tìm tòi và lĩnh ngộ.

Mỗi một tia tiến bộ, mỗi một phần tăng trưởng đều thấm đẫm mồ hôi và máu của hần. Người ta vẫn nói, khai sơn lập phái là con đường phải dốc cạn tâm huyết. Lúc này, Bạch Du cũng dần hiểu được điều đó...

Trong suốt bảy mươi giờ liên chém giết không ngừng, Cơ Sở Thương Thuật của hần cũng dần dần tiến hóa, biến đổi thành một loại thương thuật độc nhất của riêng mình. Có thể nói, đây gần như là một môn thương thuật do chính hần sáng tạo ra.

Thế nhưng hiện tại, hần đã chạm đến cực hạn. Nếu muốn tiếp tục hoàn thiện, hần cần dung nhập thêm nhiều kỹ nghệ thương thuật khác. Chỉ dựa vào lĩnh ngộ cá nhân, e rằng sẽ vô cùng khó khăn.

【 Thu hoạch vật phẩm: Mảnh vỡ Bóng Ma x10 】

“Mảnh vỡ Bóng Ma là cái gì?”

Bạch Du mở thùng vật phẩm ra kiểm tra.

Hần đánh bại tổng cộng mười con ảnh dị chủng: một con ở đợt đầu, ba con ở đợt thứ hai, và sáu con ở đợt thứ ba... Trong suốt ba mươi giờ của đợt thứ ba, hần gần như chém giết đến mức thần trí mơ hồ, chỉ có thể cắn răng mà tiếp tục chiến đấu bằng ý chí.

Số lượng Mảnh vỡ Bóng Ma rơi ra vừa khớp với số dị chủng hần tiêu diệt, mỗi con rơi ra một mảnh.

【 Có muốn mở Mảnh vỡ Bóng Ma không? 】

【 Chọn số lượng mở: 0/10 】

“Giống bảo rương hả? Cái này ta thích lắm.”

Bạch Du lập tức chọn mở cả mười cái một lúc.

Từng luồng ánh sáng lần lượt lóe lên—trắng, trắng, trắng, xanh, trắng, xanh thẫm, trắng, trắng, tím.

Bạch Du thấp giọng thở dài:

“Không hổ là ta, vĩnh viễn giữ vững truyền thống nhân phẩm kém.”

【 Kinh nghiệm được tề, thể lực được tề, thể lực được tề, thể kỹ nghệ tổng hợp cách đấu, mảnh vỡ kỹ nghệ đao pháp, thể lực được tề cao cấp, thể lực được tề cao cấp, mảnh vỡ kỹ nghệ trọng kiếm, thể kỹ nghệ đấu vật, Di vật · Đao Tân 】

Món đồ tím mở ra lại là một Di Vật.

Bạch Du sững sờ trong giây lát.

Di vật có nghĩa là hẳn có thể triệu hồi Anh Linh! Không ngờ trong trại huấn luyện lại có thể rút ra loại vật phẩm này? Tỷ lệ rơi đồ có hơi cao đấy chứ?

Đối với hắn mà nói, gần như chắc chắn sẽ thu hoạch được một Anh Linh, chỉ cần phẩm chất không phải tàn ảnh...

【 Di Vật: Đao Tân 】

【 Nhị Tinh Anh Linh: Vô Minh Quỷ 】

【 Trạng thái: Hoàn hảo 】

【 Có thể tiến hành khế ước 】

【 Tiến hành khế ước ngay bây giờ? 】

“Phẩm chất hoàn hảo...”

Bạch Du tán phục, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một di vật có phẩm chất hoàn hảo. Hơn nữa, lại còn là Anh Linh Nhị Tinh—cực kỳ hiếm thấy!

Cái này không thể không khế ước ngay!

Lòng đầy vui sướng, Bạch Du nhanh chóng chọn xác nhận khế ước.

Nhưng ngay sau đó, dòng thông báo tiếp theo hiện ra khiến máu nóng trong người hắn nguội lạnh trong nháy mắt.

【 Cần thanh toán 100 điểm Vận Mệnh 】

【 Điểm Vận Mệnh không đủ, không thể tiến hành kế ước 】

【 Anh Linh đã quay trở lại dòng chảy lịch sử 】

“Chắc, hóa ra còn phải tốn tiền nữa!”

Bạch Du không nhịn được, nhỏ giọng chửi thề:

“Vì cái gì còn phải trả điểm Vận Mệnh chứ? Cái trò chơi này đang thiếu hụt điểm Vận Mệnh lắm à?”

“Phương thức kiếm điểm Vận Mệnh vốn đã khó, giờ lại bắt ta ném vào tận 100 điểm mới có thể kế ước một Anh Linh Nhị Tinh... Vậy nếu là Tam Tinh, chẳng lẽ phải mất 1000 điểm?”

“Không có Anh Linh, ta sẽ không kiếm được nhiều điểm Vận Mệnh.”

“Không có điểm Vận Mệnh, ta lại không thể kế ước Anh Linh mới.”

“Vòng lặp vô tận... mẹ nó chứ...”

Hắn vỗ trán một cái, trong đầu không tự giác chia làm hai luồng suy nghĩ tranh luận.

—— Ta muốn kế ước Anh Linh!

—— Vậy thì đi mà kế ước!

—— Nhưng ta không có điểm Vận Mệnh!

—— Vậy thì đi kiếm điểm đi!

Chương 74

DTV EBOOK

—— Nhưng không có Anh Linh thì sao kiếm điểm?

—— Vậy thì đi kế ước Anh Linh!

Cứ thế, một vòng lặp bất tận...

Giống như bước tới buồng điện thoại công cộng, định bỏ tiền vào nhưng phát hiện chỗ này chỉ có thể quét mã!

Bạch Du cảm thấy hơi tê dại.

Nhưng cũng may, thông qua trại huấn luyện tân thủ, hắn vẫn có thể kiếm được một lượng điểm Vận Mệnh nhất định—mỗi lần ba mươi điểm, chỉ cần cày thêm một lần nữa là đủ.

Hắn lập tức mở giao diện phó bản, định lựa chọn lại.

Nhưng rồi...

【 Trại huấn luyện tân thủ (Không thể tiến vào) 】

【 Thời gian làm mới: 167:53:17 】

“CMN, rõ ràng là ‘Trại huấn luyện tân thủ’, thế mà lại là phó bản tuần sao?!”

Bạch Du ngã vật ra ghế sofa, vô lực nhìn lên trần nhà:

“Ta sụp đổ rồi...”

Giá trị thể lực vốn đã tiêu hao đến chín mươi điểm, trong trại huấn luyện lại bị đủ kiểu bạo sát, thể lực lẫn tinh thần đều bị mài mòn đến mức kiệt quệ.

Vất vả lắm mới rút được một Anh Linh Nhị Tinh, vậy mà lại không thể kế ước?!

Mẹ nó, rốt cuộc là ai bày ra cái trò chơi chết tiệt này?

Lôi được một nhân vật ngon lành ra lại còn bắt chờ mấy tuần mới có thể sử dụng?

Quá mức đau khổ! Nghĩ thôi cũng thấy muốn ngạt thở!

Đáng thương thay cho Bạch Du, bởi vì không thể kế ước Anh Linh Nhị Tinh, tâm thái sụp đổ hoàn toàn!

Khóc lóc! Giãy giụa! Lăn lộn!

Ô ô ô ô! Thật đáng thương a!

Ba mươi phút sau...

“Cũng được!”

Bạch Du dứt khoát không xoắn xuýt nữa, đứng dậy nhìn đồng hồ. Lúc này đã gần năm giờ chiều, rõ ràng hắn đã ở trong phó bản suốt bảy mươi tiếng đồng hồ.

Tốc độ trôi qua của thời gian giữa thực tế và phó bản không hề đồng nhất.

Hắn quyết định ra ngoài tìm một bữa ăn ngon để tự thưởng.

Trước khi ra khỏi cửa, hắn uống một lọ thuốc phục hồi thể lực, lập tức khôi phục lại năm mươi điểm thể lực.

Cảm giác mệt mỏi tiêu tan không ít, tinh thần cũng sáng khoái hơn hẳn.

Bảy giờ tối.

Bạch Du đến khu nội trú của Nam Lăng Thị Đệ Nhất Y Viện.

Hỏi thăm một chút, hắn nhanh chóng tìm được một phòng bệnh.

Mang theo một túi quýt mới mua, hắn đẩy cửa bước vào.

Trong phòng tĩnh lặng đến lạnh lẽo, chỉ có một người đang ngồi trên giường bệnh, chăm chú đọc sách.

Hắn gõ nhẹ lên khung cửa.

Người kia—Đào Như Tô, khẽ ngảng đầu, nhìn về phía thiếu niên đứng ở cửa, nghiêng đầu một chút:

“Người là...?”

Nàng... mất trí nhớ?

Bạch Du nghe xong câu này, trong lòng chấn động mãnh liệt. Sự kinh ngạc ấy hiện rõ trên nét mặt hắn.

Hắn vừa định mở miệng hỏi thêm thì lại chú ý đến vẻ mặt của Đào Như Tô. Ban đầu, nàng có chút lạ lẫm, nhưng ngay sau đó nét mặt nhanh chóng chuyển sang run rẩy kiềm chế, rồi đột ngột nở một nụ cười khoa trương.

“Hahaha...”

“Người tin rồi! Người tin rồi! Vừa nãy người tuyệt đối đã tin là thật!”

“A ha ha ha! Cười chết bốn cô nương mất! Ta chỉ là gãy chân, chứ có phải đập đầu đâu! Người làm sao lại nghĩ rằng ta sẽ mất trí nhớ chứ? A ha ha ha!”

Đào Như Tô ôm bụng cười sặc sụa, hoàn toàn chẳng có chút phong thái thực nữ nào. Nàng cười đến mức nước mắt cũng trào ra.

Khóe miệng Bạch Du giật giật, hắn đặt quả quýt xuống cuối giường, hậm hực hỏi:

“Người có thấy trò đùa này của người buồn cười không?”

Đào Như Tô xoa xoa khóe mắt, hít một hơi rồi đáp:

“Cũng không buồn cười lắm.”

“Đã biết mà còn bày trò?”

“Thật xin lỗi, tha thứ cho ta đi ~” Nàng vỗ tay, nháy mắt một cái đầy vẻ ngây thơ, sau đó nói tiếp: “Nhưng như vậy chẳng phải người cũng đã cảm nhận được tâm trạng của ta lúc đầu rồi sao?”

Bạch Du: “.....”

“Chào hỏi một kẻ căn bản không nhớ mình là ai, cần rất nhiều dũng khí.” Đào Như Tô nhún vai. “Huống chi còn phải đáp lời hần.”

Bạch Du thản nhiên bóc một quả quýt, lạnh nhạt nói:

“Vậy thì chủ động đi cứu một người không nhớ mình là ai, chẳng phải càng cần dũng khí hơn sao?”

“Bởi vì ta nhớ kỹ.” Đào Như Tô khoanh tay, giọng chắc nịch. “Đi cứu một người mà mình không nhớ rõ, thì sao nào? Chẳng phải càng dũng cảm hơn sao?”

Bạch Du bẻ đôi quả quýt, đặt lên bàn, lắc đầu:

“Ta không rảnh mà thương lượng mấy chuyện này với người... Nhảy xuống cứu người bất quá là do lúc đó đầu óc ta nóng lên thôi. Với lại, ta không thích nợ nhân tình.”

“Nếu người chết ở đó, ta sẽ phải ngủ với hình ảnh óc người văng tung tóe trong đầu. Chắc chắn ta sẽ gặp ác mộng.”

Hần nhấn mạnh một lần nữa: Bản thân hần không phải kẻ có lòng tốt thánh mẫu, chẳng qua chỉ là người biết có ơn thì báo mà thôi.

Ánh mắt Đào Như Tô xoay chuyển:

“Nói mới nhớ, Trường Dạ Ti đã tìm được người cứu chúng ta chưa?”

Bạch Du nhướn mày:

“Người đang nói ai?”

“Cái người rất đẹp trai đó!” Đào Như Tô lập tức sáng rỡ đôi mắt. “Ta tuy chỉ thấy thoáng qua một chút, nhưng ta dám chắc cả đời này cũng không quên được!”

Bạch Du khựng lại một giây.

Sau đó hần tiếp tục giả vờ không biết:

Chương 75

DTV EBOOK

“VẬY sao? Ta căn bản không nhớ rõ người đó là ai...
Hoặc có khi ta chưa từng nhìn thấy hẳn.”

Câu này không hẳn là nói dối... Vì một người không thể tự nhìn thấy chính mình nếu không có sự trợ giúp của ngoại vật.

Đào Như Tô nghi hoặc truy hỏi:

“Thật sao? Ta lúc đó đã hôn mê, sau đó xảy ra chuyện gì ta đều không rõ.”

Bạch Du lấy lý do từ hồ sơ của Trường Dạ Ti:

“Khi ta tìm thấy người, chiến trường đã dời đi. Sau đó ta ôm người tìm một nơi hẻo lánh để trốn. Khoảng mười phút sau, Đả Canh Nhân của Trường Dạ Ti mới tìm tới.”

Đào Như Tô chăm chú nhìn hẳn, ánh mắt sáng quắc:

“Thật không? Có khi nào người cố ý giúp người kia ẩn giấu thân phận, không muốn lộ tin tức của hẳn không? Cùng là người được cứu, người có thể nói một chút với ta mà! Ta không kể cho ai đâu!”

Khóe miệng Bạch Du giật giật:

“Người suy diễn nhiều quá rồi. Thật sự không có.”

“Thật chứ?”

Bạch Du không muốn trả lời, chỉ nhún vai và buông tay ra vẻ bất đắc dĩ.

Đào Như Tô tỏ rõ vẻ thất vọng:

“Ta còn muốn tìm người đó để báo ân đây...”

Bạch Du cười nhạt:

“Người tính báo ân thế nào? Đưa tiền sao?”

“Thô tục! Quá thô tục! Không chịu được!” Đào Như Tô lập tức phản bác. “Siêu phàm giả sao có thể thiếu tiền? Hơn nữa, người kia bề ngoài nhìn qua quả thực là...”

“Là?”

“Đẹp trai đến mức có thể chỉ dựa vào khuôn mặt để kiếm sống!” Đào Như Tô nói đầy nghiêm túc.

Bạch Du vô thức nhớ đến hình ảnh của chính mình trên bức tranh phác họa, khóe môi khẽ nhếch lên.

“Xác thực...”

Hắn chợt nhận ra mình lỡ lời, lập tức sửa lại:

“Xác thực như lời người nói, nhưng đáng tiếc là ta không thấy.”

“Sớm muộn gì cũng có ngày ta cho người mở mang tầm mắt về ân nhân cứu mạng của chúng ta!” Đào Như Tô nói xong liền nhích người sang một bên, vô tình làm rơi một vật từ ngăn tủ cạnh giường xuống đất.

“Này, đừng động vào!”

Nhưng đã quá muộn. Bạch Du đã nhặt lên món đồ vừa rơi xuống.

Đó là một cuốn sổ phác họa. Khi hắn lật ra, đập vào mắt chính là một bức tranh vẽ tay...

Hắn nhìn lướt qua, lập tức bật cười:

“Cái này là tranh trừu tượng hiện đại à?”

Đào Như Tô vội vàng đoạt lại, ôm khư khư vào ngực như bảo vật, mặt đỏ bừng, lè lưỡi:

“Phi phi phi! Đây chính là tác phẩm ta dốc hết tâm huyết mà vẽ ra!”

Bạch Du thản nhiên buông tay:

“Nhìn ra rồi, rất có phong cách của Van Gogh.”

“Thật sao?” Đào Như Tô lập tức sáng mắt lên. “Thật sự giống?”

“Chỉ tiếc Van Gogh khi còn sống nghèo rớt mùng tơi, mãi đến khi chết tranh của hắn mới nổi danh.” Bạch Du tiện tay vẽ vờ thêm một câu.

“Người nói nhiều quá!” Đào Như Tô ôm chặt tập tranh. “Ta sau này nhất định sẽ luyện vẽ từ từ, chắc chắn có thể phác họa được dáng vẻ của hắn!”

Bạch Du bắt đầu dĩ thử dài:

“Như thế cố chấp làm gì? Dù tìm được người đó thì có thể thế nào?”

Đào Như Tô thân nhiên đáp:

“Bởi vì ta cũng là người có ân tất báo!”

Bạch Du gãi gãi mặt, trong lòng lăm lăm: Người cứ như thế này, chẳng phải đang biến chuyện báo ân thành một vòng tuần hoàn sao?

Hắn dứt khoát đổi chủ đề:

“Nói mới nhớ, chỗ này chỉ có một mình người? Người nhà người đâu?”

Đào Như Tô bày ra dáng vẻ lơ đãng, báo tên món ăn cũng không trôi chảy bằng giọng điệu của nàng lúc này:

“Phụ thân bội bạc, song thân ly dị, ông bà nội mất sớm, ông bà ngoại không thích con gái, mẫu thân bận rộn quản lý công ty, chỉ phái người phụ tá đến giúp đỡ rồi đi ngay.”

Bạch Du khựng lại, không biết nên đáp thế nào.

“Xin lỗi, ta không nghĩ tới...”

“Ở trên ta bịa đấy.” Đào Như Tô buông tay.

“.....” Bạch Du dở khóc dở cười. “Người có thấy bản thân mình rất hài hước không?”

“Yên tâm đi, chuyện nhà ta cũng không phức tạp như người nghĩ đâu.” Đào Như Tô chống cằm, lười biếng nói:

“Ta chỉ là một học sinh ở Nam Lăng Thị, không có thân nhân bên cạnh. Dù sao cũng chỉ là vết thương nhỏ, không đáng để báo cho người nhà, đơn giản vậy thôi.”

Bạch Du không tiện hỏi thêm.

Dù gì quan hệ giữa hai người cũng chưa đủ thân thiết, hẳn không muốn tọc mạch chuyện riêng tư của nàng.

“Quýt ta để đây, người nghỉ ngơi cho tốt. Ta... rút lui.”

“Vừa hết chuyện nói liền rút lui? Người đúng là kẻ nhạt nhẽo!” Đào Như Tô bĩu môi. “Ở lại nói chuyện với ta, năm mươi đồng thôi!”

“Ta từ chối.” Bạch Du liếc nhìn chân nàng. “Gặp lại ở trường học.”

Nói xong, hẳn không dây dưa thêm, khoác áo lên rồi đi thẳng ra ngoài phòng bệnh.

Đào Như Tô gọi với theo một câu, nhưng hẳn chẳng buồn nghe, coi như không có gì xảy ra.

“..... Gia hỏa này, lúc đó khăng định đã chạm vào đùi ta.” Trong phòng bệnh, Đào Như Tô đỏ mặt lẩm bẩm. “Vậy mà không nói một câu cảm tưởng, đúng là quá thất lễ.”

Giờ đã là ban đêm, khu nội trú của bệnh viện im ắng hơn hẳn.

Chương 76

DTV EBOOK

Ngoài một vài bệnh nhân vì đau đớn mà phát ra tiếng rên rỉ, gần như chỉ còn lại âm thanh của TV, điện thoại, máy móc và tiếng bước chân vang vọng trong hành lang.

Bạch Du bước vào thang máy, vừa ấn nút thì phát hiện bên trong đã có hai nhóm người:

Một cặp mặc đồng phục bệnh nhân, ngồi trên xe lăn. Một cặp khác khoác áo choàng, tay nắm lấy tay cầm xe lăn.

Khi một nhóm rời đi, người đi trước vô tình va vào vai hấn nhưng không hề lên tiếng, trên người tỏa ra một luồng khí âm u, nặng nề mùi tử khí.

Bạch Du vỗ vỗ bả vai, quay đầu nhìn thoáng qua, rồi bước vào thang máy.

Lúc này, hấn chợt nhận ra... thang máy không có nút sáng lên ở tầng khác.

“Hai người cũng xuống tầng tiếp theo à?” Hấn hỏi một câu.

Không có ai trả lời.

Bạch Du lắc đầu, tự chuốc nhục mà im lặng.

Hấn tiện tay ấn một tầng bất kỳ.

Thang máy di chuyển xuống, trong không gian tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng động cơ vận hành khe khẽ.

Bất giác, Bạch Du cảm nhận được một hơi lạnh lướt qua sau lưng.

Một bàn tay tái nhợt đột nhiên đặt lên vai hấn!

Bạch Du giật mình, lập tức quay đầu, đồng thời thúc cùi chỏ về phía sau.

Cú đánh trúng ngay người đàn ông mặc áo khoác đầu lâu. Đầu hắn nghiêng hẳn sang một bên, tạo thành một góc quái dị, nhưng không hề có máu chảy ra. Trông hắn giống như một khối cao su bị méo mó thay vì một con người bình thường.

“Người... vì sao còn sống...”

Giọng nói khàn khàn vang lên từ miệng người đàn ông mặc áo khoác.

“Người... làm thế nào trở về từ Lạc Giới...”

Cùng lúc đó, bệnh nhân ngồi xe lăn cũng lao tới, ôm chặt lấy chân Bạch Du!

Dưới chân truyền đến một cảm giác trống rỗng.

Bạch Du trừng lớn mắt, tận mắt chứng kiến bản thân đang bị kéo vào một vùng bóng tối vô tận.

“Người phải chết!”

Tiếng gào thét bén nhọn vang lên, kéo theo những âm thanh rít gào không thuộc về con người.

Phù phù!

Chân Bạch Du hoàn toàn mất đi điểm tựa.

Hắn cố gắng bám vào hai bên thang máy, nhưng bề mặt trơn nhẵn khiến hắn chẳng thể nắm được gì. Cả người bị kéo vào hố sâu của bóng tối.

Đình!

Thang máy đến tầng một, cửa mở ra, bên trong trống rỗng, lạnh lẽo.

Không còn ai cả.

Không có ai bên cạnh để chăm sóc, Đào Như Tô chỉ có thể chống quải trượng, khắp khểnh mang theo bình nước đi nấu nước nóng.

Vừa bước ra khỏi cửa, nàng đụng phải hai bóng người.

“Thật xin lỗi...” Nàng khẽ giọng nói một câu xin lỗi.

Nhưng đôi phương không hề có phản ứng, chỉ chăm chăm nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ dị, khiến nàng không khỏi run lên.

Đào Như Tô vội vàng tăng tốc bước đi, thẳng tiến về phía phòng nước nóng.

Nàng hoàn toàn không để ý rằng, trong mắt hai kẻ kia tràn ngập một màu đỏ tươi đục ngầu, ánh nhìn như dán chặt vào bóng lưng nàng. Đôi môi khẽ mấp máy, lẩm bẩm những lời kỳ quái:

“Mục tiêu...”

“Đồng hóa...”

Ngay sau đó, nam nhân khoác áo rộng đẩy xe lăn chậm rãi tiến về phía phòng nước nóng. Bộ pháp hần loạn choạng, xiêu vẹo như thể vừa trúng gió...

Trong thang máy, nữ y tá ca đêm cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngay khi bước vào, nàng đã cảm thấy kỳ lạ—vì sao trong thang máy lại có một chiếc xe lăn trống không?

Vì sao ánh đèn cứ chớp tắt bất thường?

Vì sao bỗng nhiên lại vang lên vài tiếng va chạm mơ hồ?

“Chẳng lẽ... có ma quấy phá?”

Nữ y tá nuốt nước bọt, theo bản năng siết chặt lá bùa hộ thân đeo trên cổ. Lá bùa này nàng cố ý thỉnh từ Huyền Vũ Quán ở Nam Lăng Thị.

Ngành y vốn đã nhiều nguy hiểm, tỷ lệ gặp chuyện ngoài ý muốn cũng cao hơn các ngành nghề khác, vì thế tín ngưỡng huyền học ở đây rất phổ biến.

“Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ...”

Nàng vừa lẩm nhẩm vừa xoa xoa hai tay, chợt giật mình nhận ra mình niệm sai, vội đổi sang:

“Chân Võ phù hộ, Chân Võ phù hộ...”

Dù sao thì, với người hiện đại, chỉ cần thấy có tác dụng, ai cũng sẵn lòng cầu xin một lần.

Nhưng có vẻ như lời cầu nguyện này không được Chân Võ Đại Đế chấp nhận.

Toàn bộ thang máy bỗng nhiên rung mạnh một cái, rồi đột ngột đứng im.

Ánh đèn vụt tắt.

Đèn khẩn cấp bật sáng, ánh sáng đỏ sậm phủ lên không gian, khiến cả khoang thang máy ngập tràn sắc huyết quỷ dị.

“Nha ——!!”

Nữ y tá hét lên một tiếng chói tai.

Nàng cảm nhận rõ ràng cả thang máy đang rung lắc dữ dội, bản thân thì như thể bị nhốt trong một chiếc hộp sắt đang bị ai đó xóc nảy.

Rồi đột nhiên, tất cả trở nên yên ắng.

Không gian lặng ngắt đến rợn người, nhưng ánh sáng vẫn chưa được khôi phục.

Chính sự yên tĩnh này lại càng khiến nỗi sợ hãi dâng cao—giống như khi thấy một chiếc vây cá mập nhô lên mặt nước, nhưng giây tiếp theo nó đột ngột biến mất.

Rõ ràng biết nó đang ở ngay gần, nhưng không tài nào nhìn thấy, cũng không đoán được nó sẽ xuất hiện từ đâu.

Nỗi sợ hãi vô hình như một bàn tay vô hình siết chặt yết hầu, khiến nhịp thở của nàng gấp gáp, tim đập dồn dập như thể muốn nổ tung lồng ngực.

Kẻo kệt... kẻo kệt...

Chương 77

DTV EBOOK

Giữa không gian chết chóc, nàng chợt nghe thấy một âm thanh lạ—giống như có thứ gì đó đang bò trườn trên nền kim loại lạnh lẽo của thang máy.

Nàng siết chặt vạt áo, chậm rãi quay đầu lại.

Và rồi—

Cảnh tượng trước mắt khiến tim nàng suýt nữa ngừng đập!

Dưới ánh sáng đỏ máu, một sinh vật quái dị toàn thân bê bết huyết sắc đang từ từ bò ra.

Nó chỉ có nửa thân trên, phần cơ thể méo mó trườn về phía trước một cách quỷ dị. Từ cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ khó nghe, vừa hé miệng đã trào ra một dòng máu tươi đặc quánh.

Không gian vốn không rộng rãi của thang máy lập tức bị chiếm mất một phần tư diện tích.

Nữ y tá cả người run bắn, điên cuồng đập tay vào cửa thang máy, hét thất thanh:

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Nhưng lúc này, thang máy đang trong chế độ bảo vệ khẩn cấp, phải mất vài phút nữa mới có nhân viên bên ngoài phát hiện ra và mở cửa thủ công.

Kết!

Một bàn tay lạnh lẽo, nhớp nháp bỗng siết chặt lấy đùi nàng!

Cả người nàng mềm nhũn, tê liệt ngã xuống nền thang máy, toàn thân run rẩy như bị rút hết sức lực.

Cảm giác trơn trượt, dính dáp của vết máu trên tay quái vật khiến nàng bất giác nhớ lại lần đầu tiên thực hành giải phẫu ếch trên bàn thí nghiệm...

Chính là cảm giác đó.

Khi ấy, nàng đã lỡ tay khiến con ếch còn sống nhảy thẳng lên mặt mình.

Sự sợ hãi cả về thể xác lẫn tinh thần khi đó đã suýt khiến nàng khóc thét ngay tại chỗ.

Mà giờ đây—

Cơn ác mộng ấy lại một lần nữa tái hiện... nhưng khủng khiếp hơn gấp trăm lần!

Hiện tại, nàng lại một lần nữa hồi tưởng về cảnh tượng năm đó, cả người gần như sắp không trụ nổi...

Tạm biệt, mẫu thân... Đêm nay, ta sẽ đi thật xa...

Nàng gần như không tìm được mà muốn nhắm mắt lại, chờ đợi khoảnh khắc bị quái vật xé nát.

Cảm giác bàn tay kia siết chặt lấy mắt cá chân, từng đốt ngón tay gắng sức bấu vào da thịt nàng.

Con quái vật méo mó mở rộng miệng như chậu máu, trước ánh mắt kinh hoàng của nữ y tá, nó phát ra những âm thanh mơ hồ, khó nghe.

Nó... đang nói.

Nó nói.

“—— Cứu... Mạng!”

Y tá tiểu tử tử: “..... Ấy?”

Ngay lúc nàng còn đang sửng sờ, chưa kịp hiểu rõ cuộc đây là ý gì, một bàn tay trắng nõn, thon dài bỗng nhiên từ trong huyết đầm phía dưới vươn lên, mạnh mẽ giữ chặt lấy đầu con quái vật.

Dưới ánh đèn đỏ sậm, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ trong bóng tối:

“Hừ, còn muốn chạy trốn?”

Ngay sau đó, bàn tay kia dứt khoát đè mạnh xuống!

“Bịch!”

Bóng dáng đỏ ngòm của con quái vật lập tức bị nhấn chìm, trực tiếp biến mất khỏi sàn thang máy.

Nữ y tá đứng ngây ra tại chỗ, cúi đầu nhìn dấu ấn máu còn in trên tất trắng của mình, trong lòng tràn ngập nghi hoặc...

Khoan đã, tại sao đột nhiên lại có cảm giác con quái vật kia cũng rất đáng thương vậy?

“A—!!”

Nàng lại một lần nữa hét toáng lên.

Bởi vì lại có một bàn tay khác từ dưới sàn thang máy thò ra!

Tiếp đó, một bàn tay nữa!

Hai cánh tay rắn chắc chống xuống sàn, một bóng người từ trong bóng tối nhảy bật lên, nhẹ nhàng đứng vững.

Lúc này, nữ y tá mới nhìn rõ ràng người vừa xuất hiện—

Đó là một thanh niên cao hơn 1m80.

Dù ánh đèn vẫn mang sắc đỏ quỷ dị, nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy gương mặt hắc—đẹp trai, già dặn, hoàn toàn không hề có một tia âm khí hay quỷ khí quái dị.

“Người còn ổn chứ?”

Đối phương vươn tay.

“A? A... Cảm ơn.”

Nàng ngơ ngác đặt tay lên tay hắc, để hắc kéo mình đứng dậy.

Ngay lúc đó, đèn khẩn cấp tắt đi.

Ba giây sau—

Ánh sáng trắng rực rỡ bật lên, thang máy lại một lần nữa vận hành như bình thường.

Nữ y tá thở phào một hơi, vỗ ngực nói:

“Xem như thoát rồi, suýt chút nữa ta bị dọa chết... Vừa rồi, rốt cuộc là cái gì vậy?”

Thanh niên tiến lên một bước, nhẹ giọng nói:

“Thật xin lỗi. Có một số chuyện ta không tiện giải thích... Người có thể bỏ qua chuyện này được không?”

“Có thể... nhưng mà...”

“Làm phiền người rồi, nữ y tá vừa xinh đẹp vừa lương thiện.”

Thanh niên khẽ nghiêng người, tay phải đặt nhẹ lên vách thang máy bên cạnh nàng, tạo thành một tư thế kadedon hoàn hảo.

Có lẽ do hần thật sự quá đẹp trai, quá có khí chất, khiến nữ y tá không nhìn được đỏ mặt, mơ hồ gật đầu đồng ý mà chẳng kịp suy nghĩ.

Nàng hoàn toàn không để ý rằng, phía sau mình chính là vách thang máy, mà lúc này, thanh niên đã tranh thủ lúc nàng không chú ý mà nhấn xuống một con số.

“Đình ~”

Cửa thang máy mở ra.

Do phía sau không còn điểm tựa, nữ y tá lão đạo suýt ngã sấp xuống—

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một cánh tay nhanh như chớp vươn ra, siết chặt eo nàng, nhẹ nhàng xoay một cái, lập tức đẩy nàng về lại trong thang máy.

Mà bản thân thanh niên thì đã đứng bên ngoài.

Nàng ngây người mất một giây, rồi vội vàng kêu lên:

“Chờ chút—”

“Tách.”

Cửa thang máy đóng sập lại.

Nàng thậm chí còn chưa kịp hỏi hắt tên gì, cũng chưa kịp xin phương thức liên lạc.

Chương 78

DTV EBOOK

Bạch Du đứng trước cửa thang máy, thở dài một hơi.

Vừa rồi, ngay tại thang máy, hắn bị hai sinh vật không rõ lai lịch lôi thẳng vào Ảnh Giới.

Không chút do dự, hắn lập tức triệu hồi Anh Linh Chiếu Ảnh, gọi lên Vận Mệnh Biên Tập Giả, sau đó... là một trận đánh đấm cực kỳ tàn bạo.

Ban đầu, hắn còn có ý định moi chút tin tức từ đám sinh vật kia.

Nhưng mà... chẳng moi được gì cả.

Những kẻ đó tuy có thể nói tiếng người, nhưng không hoàn toàn là con người.

Chúng tồn tại giữa ranh giới của người và quái vật, thậm chí còn khác biệt cả ảnh dị chủng.

Có lẽ... đây là một loại quái vật hiếm gặp nào đó?

Sau khi đánh chết bọn chúng, từ thi thể rơi ra hai viên nhãn cầu đục ngầu.

【 Văn Đục Nhãn 】

—— Bên trong những con mắt này tựa hồ có từng sợi tơ máu như kim khâu đan xen. Có thể dùng để mở ra một cánh cổng dẫn đến nơi nào đó...

Sau khi trấn an nữ y tá, đồng thời bước ra khỏi thang máy, trước mắt Bạch Du đột nhiên xuất hiện những dòng chữ nóng rực như lửa thiêu:

【 Sự Kiện: Phòng Vệ Chính Đáng 】

【 Giới Thiệu: Tử địch trước mắt, giết chóc hợp pháp
】

【 Phần Thưởng: Mở khóa Công Năng Mới trong Module 】

【 Ghi Chú: Người Biên Tập không thể chỉnh sửa vận mệnh của chính mình. Nếu người chết đi, đó sẽ là cái chết vĩnh hằng. Xin hãy cẩn thận, bởi vì—người là duy nhất. 】

Trong phòng, nước đang sôi ùng ục.

Đào Như Tô nghe thấy tiếng bước chân, liền nói:

“Đợi một chút nữa thôi, sắp xong rồi, chờ một lát đi.”

Nàng quay đầu lại, một lần nữa nhìn thấy hai kẻ kia. Cả hai đều nghiêng đầu nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt quái dị khiến người ta không khỏi khó chịu.

Đào Như Tô nắm chặt quả trứng, lạnh giọng hỏi:

“Các người muốn làm gì?”

Người đàn ông khoác áo dài đẩy xe lăn tiến tới gần, chậm rãi nói:

“Chúng ta muốn mượn một thứ...”

Mượn đồ?

Đào Như Tô xách bình nước sôi, cau mày:

“Thứ gì? Các người có thể hỏi y tá, ta mới nhập viện không lâu...”

Vừa nói, nàng vừa cố tình phân tán sự chú ý của đối phương.

Nhưng gã đàn ông khoác áo dài vẫn chăm chú nhìn nàng, khóe môi nhếch lên, giọng nói lạnh lẽo vang lên:

“Mạng của người.”

Trong khoảnh khắc, Đào Như Tô lập tức trở nên bình tĩnh. Như thể chỉ trong chớp mắt, nàng đã biến thành một con người khác. Đôi mắt bỗng trở nên lạnh lẽo như vùng băng nguyên Siberia.

“Là nữ nhân kia sai các người đến?”

Lời chất vấn của nàng đầy vẻ chế giễu và lãnh đạm, xen lẫn một chút điên cuồng và nóng nảy.

Gã đàn ông áo khoác dài há miệng, phát ra tiếng cười khàn khàn:

“Đồng hóa đi! Ngoan ngoãn giao ra thân thể của người, cùng chúng ta hợp làm một thể...”

Nước dãi từ khóe miệng hắn chảy xuống, ánh mắt điên cuồng chẳng khác gì bệnh nhân tâm thần.

Lạnh lẽo trong mắt Đào Như Tô thoáng chốc phai nhạt, nàng lẩm bẩm:

“Xem ra không phải... Nàng ta sẽ không tìm loại hàng này, dù sao nàng ta chỉ thích tình anh.”

Dứt lời, nàng lập tức ném mạnh bình nước trong tay.

“Bịch!”

Bình nước sôi đập trúng hai kẻ kia, nước nóng bắn tung tóe, đủ khiến bọn chúng đau đến gà bay chó chạy.

Đào Như Tô dự định thừa cơ hội này chạy khỏi phòng đun nước. Nhưng nàng chỉ có một chân lành lặn, phải chống quả trọng nên tốc độ nhất định không nhanh. Nếu bị trúng bình nước sôi, tối thiểu cũng sẽ bị tê liệt trong năm giây.

Nàng vốn nghĩ vậy, nhưng rõ ràng đã đánh giá thấp sức chịu đựng của con người.

Không phải ai cũng yếu ớt như nhau.

Gã đàn ông áo khoác dài bị nước sôi dội thẳng vào mặt, da thịt bong tróc từng mảng, nhưng hắn vẫn điên cuồng lao tới, một tay chộp lấy tay áo của nàng.

Lực kéo quá mạnh khiến bộ đồng phục bệnh nhân rách toạc một mảng. Bên trong, nàng chỉ mặc một

chiếc áo lót đơn giản, nhưng lúc này không có thời gian để quan tâm đến chuyện lộ da thịt.

Đào Như Tô lập tức chống quả trượng, dốc toàn lực chạy trốn.

“Có ai không?! Cứu mạng! Có ai không?!”

Nàng hét lên, nhưng hành lang dài dằng dặc lại không một bóng người. Hai bên là những căn phòng bệnh tối om, chẳng thấy lấy một ánh đèn.

Nàng vừa chạy vừa thở dốc, rõ ràng cảm giác mình đã chạy rất lâu, vì sao vẫn chưa đến cuối hành lang? Dù chân nàng bị thương cũng không thể nào chậm đến vậy!

Phía trước, nàng có thể nhìn thấy ánh đèn từ trạm y tá, thậm chí còn thấp thoáng thấy bóng người bên đó. Nhưng càng chạy, nàng lại càng cảm thấy khoảng cách ngày càng xa.

Nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục chạy. Không biết đã chạy bao lâu, đến khi sức lực cạn kiệt hơn phân nửa, nàng cuối cùng cũng đến được trạm y tá.

Dưới ánh đèn, nàng nhìn thấy bóng người ở đó, lập tức hét lên:

“Có ai không?! Mau báo cảnh sát! Ở đây có kẻ biến thái, có sát nhân, có người điên!”

Nàng biết có điều gì đó không ổn, nhưng vẫn cố gắng tiến lại gần.

Người phụ nữ trung niên mặc đồng phục y tá đứng dưới ánh đèn, chậm rãi quay đầu lại.

Chương 79

DTV EBOOK

Đôi mắt của bà ta đỏ rực, giống hệt như những kẻ trước đó.

Nét mặt cứng đờ, vằn vẹo đến đáng sợ.

Hơi thở Đào Như Tô khựng lại, tim như ngừng đập trong thoáng chốc.

Nàng lập tức muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng đã muộn.

Bóng tối phía trước bất ngờ xuất hiện một người đàn ông đeo mặt nạ da thú, ánh mắt hắc lạnh nhìn nàng, sau đó giơ tay lên, ra lệnh:

“Bắt lấy ả ta.”

Phía sau, một lực mạnh đập vào người nàng.

Hai bóng người nhanh như chớp lao tới, đè nàng ngã xuống đất.

Đào Như Tô hoảng loạn nhìn xung quanh, phát hiện có hơn mười kẻ cũng có ánh mắt quỷ dị như vậy.

Có kẻ mặc đồng phục bệnh nhân, có kẻ là nhân viên vệ sinh, thậm chí có cả y tá... Nhưng ánh mắt điên cuồng của bọn chúng đều chân thật đến đáng sợ.

Nàng đã kiệt sức, mà dù có cố giãy giụa thế nào đi nữa, cũng không thể địch lại nhiều người như vậy.

Miệng nàng bị bịt chặt.

Thân thể bị đè xuống mặt bàn của trạm y tá.

Gã đàn ông khoác áo dài loạng choạng bước tới, trong tay cầm một chiếc ống tiêm.

Hắn cười điên dại, vừa lăm bắm vừa giơ ống tiêm lên cao:

“Đồng hóa đi... Ngoan ngoan nghe lời... Cùng chúng ta hợp làm một thể...”

Lưỡi kim sắc bén phản chiếu ánh đèn trắng bệch, chói mắt đến rợn người.

“Cùng chúng ta—”

Cộp! Cộp! Cộp!

Bỗng nhiên, tiếng bước chân vang lên trong hành lang trống trải.

Người đàn ông đeo mặt nạ da thú quay đầu nhìn lại.

Bên kia hành lang, một bóng người đang chậm rãi bước tới.

Bóng tối dày đặc khiến không thể thấy rõ diện mạo của hắn, chỉ có thể nghe thấy tiếng kim loại ma sát với nền đất lạnh lẽo.

Gã đàn ông đeo mặt nạ liếc qua, lập tức nhận ra trong tay đối phương đang cầm một cây thương. Khoảng cách giữa hai bên còn khoảng hai mươi bước chân.

Hắn không chút do dự vung tay, ra lệnh:

“Tiêm ngay.”

Trường thương chỉ dài khoảng hai đến ba mét, làm sao có thể chạm đến hắn trong khoảng cách xa như vậy?

Đoàng—!

Tia lửa lóe lên, tiếng súng vang vọng khắp hành lang.

Nam nhân mặc áo khoác ngã xuống, vật cầm trong tay vỡ vụn.

Giữa mi tâm, tim và mu bàn tay hắn đều xuất hiện một lỗ máu.

Ba phát súng liên tiếp, ba mục tiêu khác nhau, nhưng đều trúng đích.

Nghe thấy tiếng súng, Đào Như Tô trợn tròn mắt. Dù không nhìn thấy, nàng vẫn cảm nhận được điều gì đó. Nàng phát ra những âm thanh ú ớ, bắt đầu giãy giụa.

Phía sau lớp mặt nạ, khóe môi Tuần Thú Sư khẽ co giật.

— Đối phương vậy mà dùng song thương!

Mà điều khiến hắn kinh ngạc hơn chính là thương pháp kia quá mức tinh xảo.

Trong lòng hắn lập tức dâng lên một loại suy đoán.

Hắn trầm giọng nói:

“Thì ra là ngươi...!”

Bạch Du thản nhiên thổi khói trên họng súng, cười nhạt:

“Ngươi biết ta?”

Tuần Thú Sư nheo mắt, ánh nhìn trở nên sắc bén:

“Kẻ giết chết Bác Thú, chính là ngươi đi?”

Ban đầu hắn chỉ nghĩ đây là một siêu phàm giả tình cờ đi ngang qua. Nhưng lúc này, hắn hiểu rằng tất cả chỉ là suy đoán sai lầm.

Bởi vì, trùng hợp không thể nào xuất hiện lần thứ hai!

Bạch Du khẽ liếc qua đỉnh đầu Tuần Thú Sư, nơi hiện lên con số cấp bậc 20.

Hắn nhíu mày, chậm rãi nói:

“Chuyện này ở Trường Dạ Ti vốn được giữ kín. Mới qua một hai ngày, làm sao ngươi biết?”

Tuần Thú Sư không trả lời ngay mà hỏi ngược lại:

“Ngươi rốt cuộc có lai lịch gì? Vì sao lại xen vào chuyện của người khác?”

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

— Hẳn coi ta là kẻ thần bí nào đó sao...?

— Không ngại thử lửa gặt hẳn một chút, dò la tin tức trước đã...

Bạch Du cười nhạt:

“Người đoán thử xem, vì sao ta lại xen vào chuyện này?”

Hắn cố ý tiếp lời:

“Thực ra ta rất tò mò, vì sao người không ra tay với mục tiêu thực sự, mà lại phí công đối phó với một cô gái không liên quan?”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Tuần Thú Sư đại biến:

“Người... Người biết được bao nhiêu?!”

— Đoán trúng rồi!

Ánh mắt Bạch Du lập tức trở nên lạnh lẽo, sát khí tràn ngập.

Rõ ràng, mục tiêu thực sự của đối phương là giết chết hắn.

Vậy thì, những suy đoán trước đó gần như đã được xác thực.

— Toàn bộ sự kiện 12A1 bị Ảnh Giới...

— Chính là do người này đứng sau!

Bạch Du lạnh lùng nói:

“Muốn người khác không biết, trừ phi đừng làm.”

Tuần Thú Sư vô thức siết chặt ngón tay, khớp xương phát ra tiếng răng rắc.

Hắn vốn nghĩ rằng mọi thứ đã được sắp xếp hoàn hảo, không thể nào có kẻ hở.

Vậy tại sao, đột nhiên lại xuất hiện một siêu phàm giả biết rõ mọi chuyện?!

— Hắn vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối bảo vệ mục tiêu sao?

— Lễ nào tất cả chỉ là một cái bẫy để dụ ta hiện thân?!

— Chẳng lẽ ta bị lừa rồi sao?!

Suy nghĩ này khiến Tuần Thú Sư bất giác sinh ra ý định rút lui.

Hắn cảm thấy... sợ hãi.

Nhưng Bạch Du đã nhìn thấu tất cả.

Từ những cử động nhỏ bé, hắn phát hiện ý đồ thoát thân của đối phương.

Không được!

Tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát!

Có thể hắn kiêng kị ta...

Hoặc là, hắn kiêng kị thế lực đứng sau ta.

Bạch Du cười nhạt, thản nhiên nói:

Chương 80

DTV EBOOK

“Ở đây chỉ có một mình ta.”

Tuần Thú Sư không tin, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm.

“Không cần tìm, thật sự chỉ có ta.”

Bạch Du kéo trường thương, bước lên một bước:

“Ta luôn hành động độc lập. Nếu chưa chắc chắn về năng lực của các người, điều động nhân lực chỉ là lãng phí. Hiện tại, ta chỉ mới lần theo được một chút dấu vết.”

Tuần Thú Sư nghiêng rằng:

“Quả nhiên, các người đã để mắt đến tổ chức của chúng ta...”

— Mặc câu rồi!

Bạch Du buông tay, bật cười:

“Trước mắt mới chỉ là một cuộc điều tra sơ bộ. Nhưng tốc độ tiến triển cũng không tệ, ai bảo các người ra tay quá vội về chứ? Nghĩ rằng Ảnh Giới có thể che giấu mọi dấu vết sao?”

Tuần Thú Sư khàn giọng chất vấn:

“Các người theo dõi chúng ta từ bao giờ? Người là người của tổ chức nào?”

Bạch Du không trả lời, chỉ nhún vai, ném lại một câu:

“Ta là ai không quan trọng. Còn thời điểm phát hiện ra các người? Tốt nhất là tự hỏi lại chính mình đi.”

“Bởi vì, những việc các người làm... đâu phải lần đầu tiên.”

Tuần Thú Sư cảm thấy da đầu tê rần.

Lần trước, bọn hắc tiến hành ‘Hộp Tối’ ở châu Âu.

Trong thời đại thông tin cách biệt giữa các quốc gia, làm sao có thể bị phát giác?!

Trừ phi...

— Đối phương là một tổ chức khổng lồ, vượt xa sức tưởng tượng của ta!

Không được!

Phải lập tức báo cáo tình báo lên cấp trên!

Không đúng...

Trước tiên phải đợi đã!

Lúc này mà rút lui, đồng nghĩa với thất bại nhiệm vụ lần thứ ba.

Ta sẽ bị giết!

Sắc Vi Nữ tuyệt đối sẽ không tha cho ta...

Nhưng nếu ta có thể bắt được người này, hoặc giết hắc, mang thi thể về, thì chẳng phải là lấy công chuộc tội sao?!

Tuần Thú Sư dần dần bình tĩnh lại.

Sự sợ hãi trong lòng biến mất, thay vào đó là sát ý lạnh lẽo.

Hắn không còn đường lui!

Ban đầu, bắt Đào Như Tô chỉ là để biến nàng thành ‘chó săn’, dùng làm mồi nhử để dụ mục tiêu thật sự tới.

Nhưng giờ đây, thứ quan trọng nhất...

Là tuyệt đối không thể để người đàn ông này truyền tin ra ngoài!

Bạch Du mỉm cười, giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Xem ra, người đã quyết định xong rồi.”

Tiếng ma sát giữa trường thương và mặt đất phát ra âm thanh chói tai.

“Ý nghĩ của ta cũng trùng với ngươi.”

“Ngươi nếu không chết...”

“Ta khó lòng yên tâm!”

Ngay khi trận chiến bắt đầu, Bạch Du liền chọn chiến thuật lấy yếu chống mạnh.

Hắn nâng trường thương, chủ động lao về phía trước, khởi xướng công kích.

“Bọn chó săn... Giết hắn!”

Tên Tuần Thú Sư vung tay ra lệnh. Đám người kẻ bên Đào Như Tô bị khống chế như lũ điên gào rú lao thẳng đến chỗ Bạch Du.

Tên đi đầu há miệng, ngay khoảnh khắc ấy, mũi thương của Bạch Du đã xuyên thủng khoang miệng hắn, đâm sâu qua thực quản, rồi chui ra sau cổ.

Nhưng kẻ điên này vẫn bám chặt lấy Sư Tâm Thương, không chịu buông tay.

Đào Như Tô hô lớn: “Cẩn thận! Chúng không có cảm giác đau!”

Dù lời cảnh báo đến hơi muộn, Bạch Du vẫn mỉm cười đáp: “Ta biết.”

Trước đó hắn đã thử nghiệm đủ rồi.

(Dịch giả: =))) thử nghiệm đến mức con người ta chạy ra khỏi Ảnh Giới kêu cứu mạng luôn mà, ít có ác lắm.)

Hắn đột nhiên buông tay, lùi về sau một bước, rồi nắm lấy Sư Tâm Thương kéo mạnh sang hai bên. Thương thể va vào lũ chó săn đang lao tới, phát ra hai tiếng “keng keng” chói tai.

Tiếp đó, Bạch Du lùi lại, lợi dụng gia trì của Anh Linh chiếu ảnh, tận dụng sức mạnh thể chất siêu phàm

của mình, giật mạnh thương lên. Mũi thương trực tiếp xuyên thủng đầu một con chó săn, ghim chặt xuống đất.

Ngay lập tức, hắn bổ sung thêm một cước mạnh mẽ. Lưỡi thương rung động dữ dội, phát ra âm thanh ù ù, rồi bắn thẳng về phía Tuần Thú Sư.

Gã kia vung tay, quất mạnh roi vào thương, khiến vũ khí của Bạch Du chệch hướng. Ngay khi binh khí va chạm, sóng âm chấn động vang vọng, khiến những tấm cửa kính hai bên hành lang lập tức nứt vỡ.

Trường thương lượn vòng trên không rồi ghim thẳng vào trần nhà. Bạch Du ba bước chạy tới, tung một cú lên gối vào hàm dưới con chó săn gần nhất.

Răng vỡ vụn, xương gãy nát, con chó săn bị hất ngược lên không trung, quay hai vòng trước khi rơi xuống đất.

Dưới chân hắn, lũ chó săn chồng chất lên nhau, tạo thành một bậc thang sống. Bạch Du liền mượn lực, đạp lên vai chúng rồi nhảy vọt lên cao, một tay nắm chặt Sư Tâm Thương, lăng không bổ xuống.

Tuần Thú Sư không ngờ Bạch Du lại vượt qua cả chục con chó săn dễ dàng như vậy.

Hành lang chật hẹp vốn là điểm yếu của thương pháp, không có đủ không gian để vung thương, nhưng Tuần Thú Sư đâu biết rằng ngay từ khi mới cầm thương, Bạch Du đã luyện chiến đấu trong những con hẻm nhỏ chật hẹp, chém giết với lũ ảnh chùng.

Vấn đề không nằm ở binh khí, mà nằm ở cái đầu không đủ linh hoạt của gã.

Gã bị một thương lăng không ép lùi, buộc phải cuốn roi lên.

Sợi roi vung loạn trong không khí, mỗi lần quất xuống đều phát ra tiếng đôm đốp, xen lẫn âm thanh

quái dị.

Hai thanh binh khí như hai sinh vật sống, quấn lấy nhau trong trận chiến giằng co. Một bên là trường thương mạnh mẽ đâm tới, một bên là roi vung tứ phía để cản phá.

Chương 81

DTV EBOOK

“Gã này quả nhiên không giỏi cận chiến...”

Bạch Du suy đoán.

Trước đó, Tuần Thú Sư chỉ điều khiển thú dữ và khống chế nhiều người một lúc, điều đó chứng minh gã không phải một chiến binh cận chiến thuần túy. Nếu hắn thực sự tinh thông chiến đấu cận chiến, thì đã không dễ bị áp chế thế này.

Nhưng bản thân Bạch Du cũng chẳng phải cao thủ thương thuật gì, hai bên đều kẻ tám lạng, người nửa cân. Chẳng khác nào hai con gà chọi đang mổ nhau.

Bị áp chế liên tục, Tuần Thú Sư dần mất kiên nhẫn, gã liền đổi chiến thuật, quyết đoạt công.

Gã vung roi, quán chặt lấy Sư Tâm Thương, định giật mạnh để kéo vũ khí ra khỏi tay Bạch Du. Đồng thời, tay trái gã bung ra một phi tiêu sắc bén.

Ngay lúc đó—

“Phanh!”

Một tiếng súng vang lên.

Nhưng thực chất, đó là hai phát đạn liên tiếp.

Viên đạn đầu tiên bắn trúng phi tiêu, khiến nó chệch hướng.

Viên đạn thứ hai ghim thẳng vào vai Tuần Thú Sư, khiến gã hét thảm một tiếng, máu tươi bắn tung tóe.

“Thời đại nào rồi còn chơi phi tiêu?”

Bạch Du xoay trường thương trong tay, cười nhạt:

“Thời đại thay đổi rồi.”

Khuôn mặt Tuần Thú Sư vặn vẹo dữ tợn:

“Đồ chết tiệt! Ta sẽ bắt ngươi trả gấp mười lần!!”

Gào lên một tiếng, gã lao thẳng vào cửa sổ, đập nát kính rồi nhảy xuống.

“Thảo... Đây là tầng tám đây!”

Bạch Du sững sờ một giây, vọt đến bên cửa sổ, nhìn xuống.

Tuần Thú Sư đang chạy dọc theo bức tường của bệnh viện, dùng một loại lực lượng kỳ lạ màu đen để thay đổi trọng lực.

Không thể nào đuổi theo ngay được.

Bạch Du quay đầu nhìn lại hành lang. Đám chó săn vẫn còn.

Hắn nhanh chóng dọn dẹp đám còn lại rồi quay trở về bên cạnh Đào Như Tô.

“Ngươi có sao không?”

Câu đầu tiên Đào Như Tô nói sau khi gặp lại hắn.

Bạch Du bật cười: “Quan tâm bản thân mình trước đi, tiểu cô nương.”

“Ta không sao, ta vẫn rất tốt.”

Nàng cúi đầu đầy lễ phép:

“Cảm ơn người đã cứu ta.”

Bạch Du định nói gì đó nhưng đột nhiên dừng lại vài giây, ánh mắt cũng dịch chuyển đi nơi khác.

Lúc này, y phục của Đào Như Tô đã bị rách toạc, để lộ ra cảnh tượng không nhỏ ở Bắc Bán Cầu... 17 tuổi mà phát triển thế này thì có hơi tốt quá rồi.

Nhận ra ánh mắt của hắn, Đào Như Tô vội ôm lấy ngực, che đi phần da thịt lộ ra bên ngoài.

Song phương đều có chút xấu hổ.

“Thật ngại quá.”

“Thật ngại quá.”

Hai người đồng thanh nói cùng một câu.

Bạch Du: “?” ... Người có gì mà phải xin lỗi?

Đào Như Tô cúi đầu, nhỏ giọng: “Để người thấy ta trong bộ dạng không ra thể thống gì...”

Bắc bán cầu thì có gì mà không ra thể thống?

Nàng nói tiếp: “Để người thấy ta mất mặt...”

Bạch Du ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: “Tên kia tạm thời rút lui, nhưng có lẽ sẽ quay lại rất nhanh... Người nên rời khỏi nơi này ngay lập tức.”

“Rời đi? Nhưng đi bằng cách nào?”

Bạch Du cúi người nhặt lên một viên đá nhỏ nhuộm máu, khẽ vận lực rồi ném xuống mặt đất. Ngay lập tức, một vết nứt tối đen mở ra, sâu không thấy đáy.

“Hãy đi đi.” Hắn nói.

“Cảm ơn.”

Đào Như Tô chống quải trượng, bước lên rìa vết nứt. Cơ thể nàng dần dần chìm xuống. Đột nhiên, nàng chợt nhớ ra điều gì, liền ngẩng đầu hỏi:

“Đúng rồi! Người tên là...?”

“Không cần nhớ làm gì.”

Bạch Du đương nhiên không trả lời, chỉ hờ hững nói:

“Đây có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, tiểu cô nương. Sau này đừng để bản thân vướng vào những chuyện như thế này nữa. Tránh xa những kẻ nguy hiểm, nếu không người sẽ chết mà chẳng biết tại sao.”

Ném lại một câu cảnh cáo không nặng không nhẹ, hắn xoay người, lặng lẽ bước vào vùng bóng tối, thân ảnh dần biến mất sau lối thoát hiểm.

Đào Như Tô còn chưa kịp nói thêm gì thì đã xuyên qua một tầng không gian kỳ lạ. Khi mở mắt ra, nàng phát hiện mình đang nằm trong một hành lang nhỏ.

Trong thoáng chốc, nàng có chút ngơ ngác, như thể tất cả chỉ là một giấc mộng. Nhưng y phục bị rách và cảm giác đau đớn còn vương trên da thịt lại nhắc nhở nàng rằng tất cả đều là sự thật.

Nàng cúi đầu, cảm giác vô lực tràn ngập khắp tâm trí.

Sự bất cam cùng nỗi nhục nhã âm thầm dâng trào.

“Ta cần sức mạnh... Một sức mạnh đủ để tự bảo vệ bản thân...”

Nàng thầm thề trong lòng:

“Nhất định phải trở thành siêu phàm.”

Bên phía Bạch Du, mặc dù vừa thể hiện một màn trốn thoát đầy phong độ, nhưng trên thực tế, đường xuống lối thoát hiểm của hắn lại có chút chật vật.

Hắn đá văng cửa thoát hiểm, lách qua khu nội trú, tiến về phía cửa chính của bệnh viện.

Lúc này, Tuần Thú Sư đã quay trở lại.

Không những thế, gã còn mang theo bè lũ thuộc hạ và đám thú dữ của mình.

Cái tên “Tuần Thú Sư” không phải chỉ là hư danh. Gã chưa bao giờ chiến đấu một mình, mà luôn sử dụng những con thú do chính mình thuần dưỡng làm vũ khí.

“Hôm nay ta nói rồi, ngươi phải trả giá gấp mười lần!”

Bạch Du liếc mắt nhìn đám thú vây quanh hắn, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhạt:

“... Ngươi cũng là loại nửa mùa trông cây à?”

Chương 82

DTV EBOOK

Lời này vừa thốt ra, tất cả những kẻ có mặt đều ngơ ngác, chẳng ai hiểu hẳn đang nói gì.

Bạch Du khẽ thở dài, vỗ vỗ vai, phủi đi chút tro bụi, rồi cố ý dùng giọng điệu khinh miệt:

“Thế này mà đã là toàn lực của ngươi sao?”

Trước mặt hắn, có ba con tai thú cộng thêm sáu con bác thú, tất cả đều có đẳng cấp trên 13. Mặc dù chúng chỉ vừa mới bước vào cấp tai thú, nhưng so với bác thú, chúng nguy hiểm hơn rất nhiều.

Chúng là sinh vật siêu phàm thực sự.

Loại này tuyệt đối không thể tìm thấy trong bất kỳ chợ buôn bán nào ở Đại Hạ, có thể thấy mức độ quý hiếm của chúng.

Trong lòng Bạch Du chỉ có một suy nghĩ:

“Chỉ thế này mà muốn đổi phó tá? Đúng là phí phạm nhân tài.”

Sau lớp mặt nạ da, gương mặt Tuần Thú Sư thoáng co giật. Hắn trầm giọng:

“Quả nhiên không giấu được ngươi... Cũng được.”

Gã vẫy tay ra hiệu:

“Ra đi!”

Gầm gừ——

Hai tiếng gầm trầm thấp vang lên.

Phía sau Bạch Du, hai bên trái phải, lại xuất hiện thêm hai con tai thú khổng lồ, kích thước ngang ngửa xe buýt.

Chúng đạt cấp 15.

“Đệt... Bảo ngươi bung hết sức, ngươi thật sự bung hết sức à?!”

Bạch Du thầm chửi trong lòng.

“Thật là một thằng quá thành thật mà!”

_(ノ、口')ノ ㄣ ㄣ

Dù trong lòng đã lật cả cái bàn, nhưng trên mặt hắn vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, như thể tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Nhưng vấn đề ở đây là... hắn có phần thắng không?

Dù có Anh Linh phụ thể, cấp độ cao nhất của Bạch Du hiện tại cũng chỉ khoảng 16-17, kém xa so với cấp 20 của Tuần Thú Sư. Chỉ riêng đám tai thú này đã quá sức đối phó rồi.

Dựa trên sự chênh lệch chiến lực, lựa chọn hợp lý nhất lúc này là——

Chạy.

Tuần Thú Sư tuyệt đối không dám đuổi theo hắn ra ngoài thế giới thực.

Bởi vì một khi tai thú xâm nhập hiện thực, chúng sẽ ngay lập tức bị phát hiện và bị Trường Dạ Ti vây quét.

Ngay cả ở trong Âm Ảnh Giới, bọn họ cũng phải kiểm soát động tĩnh ở mức tối thiểu. Nếu lực lượng siêu phạm vượt quá nhị giai, thì sẽ ngay lập tức thu hút sự chú ý của Trường Dạ Ti.

Tuần Thú Sư đặt toàn bộ chiến lực của mình vào đám tai thú này. Nếu giết sạch chúng, gã sẽ chỉ còn lại một thân xác yếu ớt.

Ngược lại... nếu giết Tuần Thú Sư, bọn tai thú sẽ mất khống chế, chạy tán loạn hoặc thậm chí tự tàn sát lẫn nhau.

Tuần Thú Sư nhếch môi cười gằn:

“Vậy thì... hãy cùng tận hưởng bữa tiệc này nào!”

Hắn giơ hai tay lên cao, cử động khoa trương, điên cuồng như kẻ mất trí.

Bạch Du nhìn hắn, ánh mắt thản nhiên:

“Không có ý tứ...”

“Trận chiến này— đã kết thúc.”

Phanh ——!

Một tiếng súng vang lên.

Lồng ngực Tuần Thú Sư lập tức bùng nổ một đóa huyết hoa, viên đạn kim loại xuyên thẳng qua ngực hắn.

Bạch Du đứng yên tại chỗ, không thèm nhúc nhích, để viên đạn lướt qua bên người, mang theo một cơn gió sắc bén lạnh lẽo.

Bạch Du thao tác vô cùng đơn giản.

Tuần Thú Sư vừa ra ngoài đã rung lắc chuông triệu hồi thú.

Vậy thì hắn cũng có thể triệu hồi người.

Là một Vận Mệnh Biên Tập Giả, hắn không chỉ có thể tự thân ra trận mà còn có thể triệu hoán Anh Linh... Mà thực tế, cách dùng sau mới là tinh túy.

Tuy nhiên, triệu hồi Anh Linh sẽ tiêu hao điểm vận mệnh, không thể tùy tiện lạm dụng.

Hắn triệu hoán Anh Linh thể của lão gia tử Đồng Sinh. Chẳng cần giao tiếp, chỉ cần kích hoạt chế độ tự động, để lão gia tử tự do phát huy. Nếu muốn, hắn cũng có thể mở chế độ điều khiển bằng tay.

Thế nhưng, sau khi triệu hồi, Bạch Du mới nhận ra... cái gọi là Anh Linh thể, rốt cuộc không phải bản thân người đó.

Thể xác thật đã mất, thứ hắn triệu hoán ra chỉ là một công cụ hình người tạm thời.

Dẫu vậy, lần trước khi gặp bà chủ tiệm ăn sáng, Anh Linh lại thể hiện sự khác biệt, không chỉ bộc lộ cảm xúc mà còn gia tăng độ phù hợp... Đây chắc chắn không phải hiện tượng bình thường.

Tóm lại.

Bạch Du triệu hồi lão gia tử, hạ lệnh cho ông ta tự do hành động, âm thầm thâm nhập hậu phương, tìm nơi ẩn nấp, chờ tín hiệu của hắn rồi nổ súng.

Anh Linh thể của lão gia tử lúc sinh thời đạt tới đỉnh phong cấp 27. Dù sức mạnh súng ống không được tăng phúc, nhưng tuyệt đối có thể bắn ra một phát chí mạng.

Một phát đạn xuyên thẳng qua tim Tuần Thú Sư từ phía sau.

Hắn loạng choạng, đôi chân run rẩy không thể đứng vững, khụy xuống rồi ngã ngổ trên mặt đất. Hắn ôm lấy ngực, cố gắng cầm máu, nhưng máu tươi vẫn trào ra không ngừng, tựa như một con đập vỡ lở. Sinh mệnh theo đó mà điên cuồng trôi tuột.

“... Khục...”

Dưới lớp mặt nạ, Tuần Thú Sư ho sặc ra một búng máu lớn, giọng khàn khàn đầy tuyệt vọng:

“Làm sao... có thể...”

“Không có gì là không thể.”

Bạch Du lạnh nhạt nói:

“Nếu người cẩn thận quan sát xung quanh, đã không đến mức để lộ sơ hở lớn như vậy.”

Tuần Thú Sư bại là do để cảm xúc bộc phát.

Tâm trạng của hắn luôn trong trạng thái mất kiểm soát.

Chương 83

DTV EBOOK

Lúc thì sợ hãi, lúc thì điên cuồng, lúc thì giận dữ. Tinh thần bất ổn đến cực điểm, khiến hần không nhận ra nguy hiểm cận kề. Hần ngây thơ cho rằng chỉ cần đối mặt chính diện với Bạch Du, dựa vào số đông là có thể dễ dàng chiến thắng.

Nhưng thực tế, cái gọi là “ưu thế” của hần chỉ là một ảo giác được cố ý tạo dựng.

Sau khi xác định Tuần Thú Sư không có khả năng tung ra đòn chí mạng từ khoảng cách xa, Bạch Du quyết định dùng cách này để kết thúc trận chiến.

Hần tự biến mình thành mồi nhử, xuất hiện công khai trong tầm mắt kẻ địch, khiến đối phương mất cảnh giác.

Tuần Thú Sư chết không oan.

Bỏ ra mười điểm vận mệnh để đổi lấy một kẻ địch nguy hiểm đang lăm le lấy mạng mình... Thương vụ này hoàn toàn không lỗ.

Chỉ tiếc rằng hần vẫn còn muốn khai thác thêm thông tin về tổ chức của đối phương.

Nhưng Tuần Thú Sư quá mạnh, không phải dạng có thể dễ dàng bắt giữ. Vậy nên, thay vì phí công khổng lồ, thà giết quách cho xong.

Điều tra bí mật đằng sau Ảnh Giới thôn phệ không phải việc cần làm ngay lúc này.

Bạch Du không hề có chút đắc ý, ngược lại còn có phần lo lắng.

Lẽ nào sinh mệnh của siêu phàm giả lại bền bỉ đến vậy?

Rõ ràng tim đã bị bắn nát, thế mà vẫn chưa chết?

Đã hơn ba mươi giây trôi qua. Tim bị bắn thủng, con người vẫn có thể sống được ba mươi giây sao?

Bổ đao là một thói quen tốt, nhưng hiện tại tai mắt của bảy thú vẫn theo dõi hắn. Hắn không dám tùy tiện hành động, càng không thể lao tới bổ đao.

Bạch Du tiếp tục quan sát thêm một phút, nhìn Tuần Thú Sư máu me đầm đìa, cuối cùng không nhịn được hỏi:

“Người... sao còn chưa chết?”

“Đúng vậy... ta... sao vẫn chưa chết?”

Tuần Thú Sư ôm lấy ngực, giọng nói đầy hoang mang.

Một siêu phàm giả cấp một, trái tim đã thủng lỗ, làm sao còn sống nổi?

Hắn còn lâu mới đạt đến cảnh giới “tái sinh máu thịt”.

Vết thương chẳng hề có dấu hiệu hồi phục, máu cũng đã ngừng chảy lên não. Theo lý mà nói, đáng lẽ hắn phải chết từ lâu...

Thế nhưng hắn vẫn sống, chỉ là cơ thể ngày càng lạnh lẽo, tứ chi dần mất đi cảm giác, không còn kiểm soát được... Nhưng vẫn chưa chết.

Hắn vẫn chưa chết.

Nhưng cũng chẳng khác gì đã chết.

Không chỉ vậy, ngay khoảnh khắc cố gắng đứng lên, hắn dường như nghe thấy một âm thanh yếu ớt vang lên bên tai...

“Đứng lên!... Đứng lên, đi...”

Giọng nói kia mang theo một sức mạnh không thể chống cự, giống như một mệnh lệnh tuyệt đối. Một

luồng lực lượng cuồng bạo trào dâng trong cơ thể,
điên cuồng thúc giục hấn cử động.

Tuần Thú Sư giơ tay phải, run rẩy chống lên đầu gối,
cắn răng đứng dậy.

Thân thể hấn co giật dữ dội, từng bước đi về phía
Bạch Du.

Nhưng ngay khoảnh khắc ấy—

Đoàng!

Một viên đạn bắn thẳng vào gót chân hấn.

Bịch!

Tuần Thú Sư ngã sõng soài trên mặt đất.

Thế nhưng, hấn lại đứng dậy lần nữa.

Từ trong miệng hấn trào ra máu tươi, hàm răng đỏ
lòm, ánh mắt tràn đầy sự điên cuồng. Khuôn mặt
vặn vẹo, ánh nhìn đờ đẫn như kẻ tâm thần.

Bạch Du quan sát rõ ràng.

Một bên mắt của Tuần Thú Sư đục ngầu vô hồn,
giống như...

Hấn giơ tay lên, nhìn xuống lòng bàn tay— nơi phản
chiếu lại con mắt mờ đục kia.

Trong chớp mắt, hấn đã hiểu tất cả.

“Thì ra... người cũng là một trong số bọn họ.”

Nghe câu nói này, đôi mắt đục ngầu của Tuần Thú Sư
bỗng nhiên co rút. Một tia thanh tỉnh hiếm hoi lóe
lên.

Hấn trợn trừng mắt, cả người run rẩy dữ dội.

Từ tận sâu trong yết hầu, hấn gào lên một tiếng khàn
khàn đầy thống khổ:

“Aaaaa——!!!”

“Người... mẹ nó... đồ súc sinh khốn kiếp... Người
chăn dê...!”

“Người dám ra tay với ta?! Người biến ta thành con
chó săn của người... Người... chết tiệt! Đáng lẽ phải
bị phanh thây thành trăm mảnh! Aaaaa——!!!”

Hắn gào thét, rồi điên cuồng lao về phía Bạch Du, hai
tay giương móng vuốt như dã thú:

“TA PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!”

Đoàng!

Viên đạn thứ ba xé gió.

Đầu Tuần Thú Sư bị bắn xuyên thủng.

Hắn ngã sấp xuống đất, chỉ cách Bạch Du năm mét.

Không còn một chút dấu hiệu sống sót.

Bạch Du vẫn giữ khoảng cách, giương Sư Tâm
Thương lên, lật xác hắn lại để kiểm tra.

Xác nhận đã chết hoàn toàn, hắn mới nhẹ nhàng thở
ra.

“Hắn cũng là một trong những con chó săn bị khống
chế... Dù là thành viên của tổ chức, nhưng hiển
nhiên cũng bị lợi dụng.”

“Vậy thì, chuyện xảy ra tối nay... chắc chắn sẽ có một
kẻ khác biết đến.”

Bạch Du đưa tay xoa trán, bật cười nhạt.

“A... lần này vui rồi.”

Những con chó săn kỳ dị này không phải năng lực
của Tuần Thú Sư. Ngay cả hắn cũng không hề nhận
ra bản thân đã trở thành một phần của chúng.

Điều đó có nghĩa là...

Vẫn còn một kẻ đứng sau giật dây, quan sát toàn bộ
sự việc.

Bạch Du ngồi xổm xuống, lục soát thi thể Tuần Thú Sư.

Ngoài một món vũ khí và một lọ thức ăn cho thú cưng không rõ nhãn hiệu, hắn chẳng tìm thấy gì đáng giá.

Không nhật ký, không tài liệu bí mật, chỉ có một chiếc ví.

Mà trong ví... lại không có tiền...

Chương 84

DTV EBOOK

Chỉ có vài tấm giấy tờ tùy thân, nhưng tất cả đều là thẻ căn cước giả.

Lúc này, một con mắt của Tuần Thú Sư rơi xuống, lăn đến bên chân hắn.

Bạch Du cúi xuống, nhặt nó lên.

Con mắt ấy đã cứng lại, trở nên rắn như một viên thủy tinh.

Thế nhưng— khác với đôi mắt đục ngầu kia— bên trong nó lại rất sạch sẽ, thậm chí còn phản chiếu ánh sáng.

Màu đỏ tươi chỉ tập trung tại con ngươi.

【 Kết Tinh Nhãn 】

【 Một con mắt trong suốt, long lanh như thủy tinh. Lực lượng siêu phàm ăn mòn đã khiến nó đông cứng thành tinh thể. Nếu nghiền nát, có thể giải phóng sức mạnh của nó và kích hoạt cộng hưởng với những cá thể tương tự. 】

Bạch Du đọc phần chú thích, hiểu ngay công dụng của nó.

“Nói đơn giản, nó có thể dùng để nhận diện chó săn... Thậm chí, ngay cả siêu phàm giả cũng có thể là chó săn, mà chính họ lại không hề hay biết.”

Hắn cất viên mắt vào túi, hệ thống tự động lưu nó vào kho đồ.

Định kiểm tra thêm chút nữa, nhưng đám tai thú xung quanh đã dần áp sát.

Bạch Du lập tức cảnh giác.

Thế nhưng, hắn nhanh chóng nhận ra chúng không nhắm vào mình.

Mục tiêu của bấy thú... là thi thể Tuần Thú Sư.

Chúng đồng loạt lao đến, xâu xé, nuốt chửng hắn chỉ trong chớp mắt.

Không còn chút dấu vết nào còn sót lại.

Bạch Du nhếch miệng cười nhạt.

“Giờ muốn tìm manh mối, chắc chỉ có thể đi đào bãi phân của đám tai thú mà thôi.”

Hắn cũng hiểu rằng mình sẽ chẳng tìm thêm được thông tin gì nữa.

Không chần chừ, hắn rời khỏi bệnh viện, tìm một góc khuất rồi bóp nát viên mắt.

Ngay sau đó, hắn rời khỏi Âm Ảnh Giới.

Quay trở lại con đường dưới ánh đèn đường vàng vọt, hắn đã giải trừ trạng thái Vận Mệnh Biên Tập Giả, trở lại hình dạng một thiếu niên bình thường, không có gì nổi bật.

Kỹ năng này chính là bản thân hắn, nên không có bất kỳ sự tiêu hao nào.

Hắn cũng không rõ nguyên lý vận hành ra sao, chỉ cảm thấy giống như một bộ trang phục có thể tùy ý thay đổi.

Cũng chỉ là lớp da bề ngoài mà thôi.

Sức chiến đấu vẫn hoàn toàn tương đồng với chính hắn.

“Trước tiên về nhà đã...”

Trên đường trở về, hắn tiện tay mở Anh Linh Biên Niên Sử.

Ngay lập tức, một dòng thông báo hiện lên.

【Sự kiện “Phòng Vệ Chính Đáng” đã hoàn thành】

【Người nhận được +30 điểm vận mệnh】

【Module mới: “Chiến Trường Ký Ưc” đã được kích hoạt】

【Điểm số vận mệnh hiện tại: 90】

“Tốt lắm!”

Bạch Du siết chặt nắm tay, phấn khởi nói: “Lần này, khoảng cách đến kế ước Nhị Tinh Anh Linh chỉ còn thiếu đúng mười điểm!”

Xem như một bất ngờ ngoài ý muốn đi.

Không ngờ trong phó bản tuần hoàn cũng có thể thu hoạch điểm số vận mệnh.

【Đã mở ra công năng mới: Module “Chiến Trường Ký Ưc”】

Chỉ cần nghe tên thôi cũng đủ khiến người ta có dự cảm chẳng mấy tốt đẹp.

Bạch Du hoạt động ngón tay, lướt qua giao diện Module, tìm đến biểu tượng của Chiến Trường Ký Ưc rồi ấn mở.

【Chiến Trường Ký Ưc —— Người có thể khiêu chiến lại những cường địch từng chạm trán trong quá khứ】

【Mỗi lần khiêu chiến sẽ tiêu hao một lượng thể lực nhất định. Độ khó cố định, có thể lặp lại nhiều lần】

【Hiện tại có thể khiêu chiến Chiến Trường Ký Ưc: Tuần Thú Sư】

“Đánh chết rồi vẫn chưa xong, còn bắt phải lôi ra đánh đi đánh lại...”

Bạch Du suy nghĩ một lát, lẩm bẩm: “Nhìn theo một góc độ khác, đây cũng xem như một nơi có thể rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu.”

Tuần Thú Sư bản thân không mạnh, nhưng những con tai thú hãn triệu hồi ra thì lại cực kỳ hung hãn.

Nếu có thể sớm tích lũy kinh nghiệm chiến đấu với siêu phạm tai thú, thì về sau gặp kẻ địch đông đảo cũng chẳng còn là vấn đề. Độ nguy hiểm của việc này tất nhiên rất cao, nhưng chí ít chi phí thử nghiệm lại thấp—có thể thử lại nhiều lần, chỉ cần thân thể chịu nổi.

Nói một câu đơn giản: Kẻ khác muốn lăn qua lăn lại đến chết còn không được, ta thì lại có cơ hội!

Nói đến, trong trò chơi Sekiro: Shadows Die Twice, phương pháp nâng cao sức chiến đấu chính là tiêu hóa ký ức chiến đấu. Nếu có thể khiêu chiến đủ nhiều trong Chiến Trường Ký ức, mạnh lên chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Cái này giống như... xem lại video chiến đấu vậy?”
Bạch Du vuốt cằm suy tư: “Xem video sẽ tiêu hao lý trí, khiêu chiến Chiến Trường Ký ức thì tiêu hao thể lực... đúng là song trọng gánh nặng.”

Hắn không khỏi thở dài, trên mặt hiện lên chút mệt mỏi.

“Trò chơi này... Hệ thống này... đúng là tàn nhẫn, không có chuyện chỉ cần tiểu nhân chơi trick lỏ là xong... Cái gì cũng bắt ta phải tự thân vận động.”

Bạch Du vốn muốn làm một kẻ dựa vào hệ thống để sống nhàn nhã, nào ngờ nó lại không cho hắn hưởng thụ chút nào!

【Thể lực còn lại: 27】

Nhìn chỉ số thể lực, Bạch Du cảm nhận rõ ràng cơn mệt mỏi trên người. Vốn còn định rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục khiêu chiến Chiến Trường Ký ức thêm lần nữa, nhưng nghĩ lại thôi vậy.

Chương 85

DTV EBOOK

“Hôm nay đã đủ cố gắng rồi... Vừa quét sạch phó bản tuần hoàn độ khó Địa Ngục, lại còn tiêu diệt Tuần Thú Sư... Có thể nghỉ ngơi, ngày mai lại tiếp tục cố gắng.”

Hai tay đút vào túi, hần bước đi trên đường phố, bước chân nhẹ nhàng.

Hần vốn tưởng rằng, lần đầu tiên giết người trong thế giới thực sẽ khiến mình gặp ác mộng. Nhưng đến cuối cùng lại chẳng hề có cảm giác gì.

Bởi vì—kẻ giết người không phải ta, mà là Anh Linh...

“Tuần Thú Sư đã chết.”

Trên tầng cao nhất của một quán rượu, Sắc Vi Nữ ngồi bên lan can, cúi đầu nhìn xuống mặt đất phía dưới. Gió đêm thổi qua, hất tung vài sợi tóc mềm mại.

Trong tay nàng cầm một chiếc điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp và méo mó.

“Ta biết.” Ở đầu dây bên kia, một giọng nói trẻ tuổi vang lên: “Ta tận mắt chứng kiến.”

“Hần là người cùng cấp với người, tại sao người không ra tay can thiệp?”

“Không kịp.” Người kia đáp: “Ta vốn nghĩ hần có thể tự giải quyết, không ngờ lại chết nhanh như vậy.”

Lúc này, giọng nói trong điện thoại đột nhiên đổi thành một giọng nam già nua:

“Là một Tuần Thú Sư, hần nên học cách ẩn nấp trong bóng tối, chứ không phải đích thân xông lên chiến

đầu. Chính sai lầm này đã khiến hần phải chết. Chẳng lẽ ta cần phải chịu trách nhiệm vì chuyện đó sao?”

“Không cần.” Sắc Vi Nữ thần nhiên nói: “Tổ chức sẽ không ghi nhớ kẻ thất bại.”

“Nhưng ta sẽ nhớ kỹ sự thất trách của ngươi, Người Chấn Dê.”

“Ta sẽ hoàn thành chức trách của mình.”

Lần này, giọng nói trong điện thoại đổi thành một nữ nhân trung niên, giọng nói có chút từ tốn:

“Ta sẽ điều tra thân phận người thần bí kia. Còn về thiếu niên đó... Mục tiêu lần này đã đạt được, hơn nữa hần còn có hội chứng mất bóng—cho dù không can thiệp, hần cũng sẽ chết.”

“Nhưng hiện tại hần vẫn đang tồn tại, và đây sẽ trở thành một tai họa ngầm. Khu vực săn bắn của tổ chức tuyệt đối không thể bại lộ.”

Sắc Vi Nữ lạnh lùng nói: “Đừng thử thách sự kiên nhẫn của ta, cũng đừng nghĩ đến chuyện cò kè mặc cả với ta!”

“... Được rồi, ta sẽ tìm cơ hội thích hợp để xử lý hần.”

Giọng già nua trong điện thoại đáp lại, sau đó bỗng trầm ngâm:

“Có điều, ta rất tò mò... Hần rốt cuộc đã làm cách nào để chạy thoát?”

Sắc Vi Nữ bình thản nói:

“Nghe nói là do Anh Linh Chi Lý cưỡng ép thức tỉnh... Vì thế mà hao tổn một vị siêu phàm cấp Bạch Ngân. Lúc ta đến nơi, chỉ còn lại những dấu vết cuối cùng.”

“Nhị Giai mà cũng bị giết sạch sẽ, đúng là một trận chiến thảm liệt.”

“Anh Linh không thể dùng lẽ thường để phán đoán. Hơn nữa, vị tiểu cô nương kia không phải là một Anh Linh huyết mạch bình thường, mà có khả năng là Tiên Thiên Anh Linh. Sau khi thu hồi, mọi chuyện đã được bàn giao cho cấp trên, ta cũng không kịp xem xét cẩn thận.”

Vừa nói, Sắc Vi Nữ vừa giơ cổ tay lên, trên đó có một vật phẩm nhỏ, như một món kỷ niệm nàng lưu giữ lại.

Nàng hừ lạnh một tiếng:

“Hiếu kỳ mấy chuyện này không mang lại lợi ích gì cho người cả... Chờ đến khi nào người thăng cấp lên hàng ngũ cán bộ, tự nhiên sẽ biết những gì nên biết.”

“Ai... Không ngờ gia nhập loại tổ chức này vẫn phải bắt đầu từ cấp thấp, làm công từng bước mà đi lên. Đúng là một nền văn hóa doanh nghiệp tàn nhẫn.”

“Chết là chết, ngay cả sau khi chết cũng chẳng có bảo hiểm...”

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói than thở liên miên, Sắc Vi Nữ không thèm để tâm, đưa tay cúp máy.

Nàng nhảy khỏi tầng cao nhất của tòa lầu, ngay trước khi rơi xuống đất, bàn tay nhẹ nhàng lướt dọc theo vách tường, giảm tốc độ tiếp đất.

Sau đó, nàng đeo lên một chiếc kính râm, che lại bông hoa tường vi đang sinh trưởng trong mắt mình, rồi lặng lẽ hòa vào dòng người trên con phố tráng lệ.

Dù là ban đêm, đường phố vẫn tấp nập người qua kẻ lại.

Nàng cứ thế bình thản bước vào đám đông.

Ngay tại giao lộ, Sắc Vi Nữ chạm vai nhẹ với một người lạ mặt.

Nàng thậm chí còn chẳng buồn liếc mắt nhìn hắn, chỉ khẽ bĩu môi rồi cất giọng lạnh nhạt:

“Đừng đụng vào ta, đồ bẩn thỉu!”

Nói rồi, nàng giẫm gót cao bước đi xa...

Người thiếu niên đứng tại ngã tư đường, khuôn mặt đầy vẻ căm nín, hết như Lương Phi Phàm khi phải ngồi ăn chung bàn với người mình ghét.

Bạch Du nhìn theo bóng lưng rời đi của Sắc Vi Nữ, cuối cùng không nhịn được mà giơ ngón giữa về phía nàng.

Đi đường không nhìn còn tỏ ra ngang ngược càn rỡ...
Tỏ vẻ cái gì chứ!

Hắn đang định rời đi thì chợt phát hiện một món đồ rơi trên mặt đất.

Thoạt nhìn, rất có khả năng là của nữ nhân kia đánh rơi.

Nhưng nghĩ đến việc vừa bị mắng một tiếng, hắn cũng chẳng có hảo tâm đến mức nhặt lên rồi chạy theo trả lại.

Nhặt lên chiếc vòng tay bằng vàng tinh xảo, Bạch Du nhìn lướt qua, hắn là vật có giá trị không nhỏ.

Chương 86

DTV EBOOK

Hắn cũng chẳng phải người tốt đến mức không nhặt của rơi, nhưng nếu tự mình giữ lại món đồ này cũng không ổn. Huống hồ, đây còn là đồ của nữ nhân kia, lỡ bị vu vạ là ăn cắp thì phiền toái to.

“Thôi, lát nữa tìm chi nhánh gần đây của Trường Dạ Ti rồi giao nộp vậy.”

Hắn lẩm bẩm, tiện tay nhét chiếc vòng vào túi áo.

Nhưng chính vào khoảnh khắc ấy—

Vù vù—!

Một luồng ký ức như thủy triều đổ ập vào tâm trí hắn, tràn ngập tầm nhìn của Bạch Du...

Giữa một biển hoa sen thủy tinh màu xanh biếc, một thiếu nữ cầm kiếm, đứng thẳng lưng mà chỉ mũi kiếm về phía những kẻ khoác áo choàng trước mặt.

Sau lưng nàng, vô số thi thể lạnh lẽo trải dài khắp chiến trường.

Những khuôn mặt từng tràn đầy sinh khí, giờ đây chỉ còn là những xác chết khô cứng, vương đầy tử khí.

Nàng khẽ nhắm mắt.

Tựa hồ có một giọt nước mắt lăn xuống, nhưng ngay lập tức bị chính mũi kiếm của nàng chém vỡ.

Ở phía trước, một bóng người dần bước ra.

Mỗi nơi người đó đi qua, những bông hoa tường vi đỏ thắm liền nở rộ, dây leo giống như có sinh mệnh, lan tràn khắp mặt đất.

Ánh sáng màu xanh bao trùm đại địa, sinh ra thủy tinh.

Những đóa hoa đỏ thắm mọc lên, tạo thành một vùng sắc đỏ ngập trời.

Xanh và đỏ, đan xen vào nhau.

Thiếu nữ không quay đầu lại.

Nàng đứng thẳng người, nâng mũi kiếm lên, chủ động khiêu chiến.

Trong khoảnh khắc, giọng nói quyết liệt vang vọng trong biển hoa:

“Đến đi, ta không sợ!”

Một vệt kiếm quang xanh biếc lao thẳng vào biển hoa đỏ thắm, rồi biến mất không còn tăm tích...

Bạch Du đứng yên giữa con phố, không biết đã qua bao nhiêu lượt đèn xanh đèn đỏ.

Ầm ầm... Ầm ầm!

Bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm.

Mùa hè, thời tiết luôn biến hóa thất thường.

Chỉ trong nháy mắt, bầu trời vốn sáng sủa đã bị mây đen bao phủ.

Mưa rào tầm tã đổ xuống như trút nước, chỉ trong vòng một phút đồng hồ đã làm ướt nhòe mọi thứ.

Người đi đường lập tức giương ô, che đầu mà vội vàng chạy đi.

Chỉ trong chốc lát, giao lộ vốn đông nghịt người bỗng trở nên thưa thớt.

Dưới cơn mưa như thác đổ, chỉ còn lại một mình Bạch Du lặng lẽ đứng đó.

Dòng cảm xúc trong lòng hắn vốn đang dâng trào, nhưng lại bị cơn mưa lạnh lẽo làm dịu đi.

Tóc hần bị nước mưa đánh ướt, từng giọt mưa theo gương mặt chảy xuống.

Trong ánh mắt Bạch Du, phản chiếu từng dòng chữ cháy sáng như ngọn lửa...

【Di vật: Xương ngón tay thủy tinh】

【Tam Tinh Anh Linh: Thanh Minh Kiếm Chủ】

【Anh Linh tên thật: Tô Nhược Ly】

【Trạng thái: Hoàn hảo】

“Xương... ngón tay...”

Bạch Du lấy ra từ trong túi một chiếc vòng tay bằng vàng.

Ánh mắt hần rơi vào mặt dây chuyền bằng hoàng kim bên trong, nơi đó khảm nạm tổng cộng bảy khối thủy tinh.

Mỗi một khối thủy tinh đều được mài giũa bóng loáng, phản chiếu ánh sáng long lanh, trông như những viên ngọc hình bầu dục tròn trịa.

Hần hoàn toàn không nhìn ra được chúng được làm từ loại vật liệu gì.

Ban đầu, Bạch Du cũng không hề nhận ra, nhưng Anh Linh Biên Niên Sủ lại kịp thời lên tiếng nhắc nhở.

Ngay khoảnh khắc ngón tay hần chạm vào, ký ức chợt ủa về.

Hần thấy được bóng lưng của Tô Nhược Ly, cũng thấy khoảnh khắc nàng bị biển hoa nuốt chửng.

“Nàng đã...”

Bạch Du lập tức đưa tay che miệng, cố kìm lại không để câu tiếp theo bật ra “...chết!”

Hần đã tận mắt chứng kiến, không thể sai được.

Một khi đã trở thành đối tượng được Anh Linh Biên Niên Sử chọn trúng, điều đó đồng nghĩa với việc nàng đã chết. Mà bằng chứng rõ ràng nhất chính là chiếc vòng tay bằng vàng này, cùng với những đốt xương ngón tay còn sót lại.

Thể xác Anh Linh lưu lại siêu phàm lực lượng, những lực lượng này khiến thi thể của nàng hóa thành thủy tinh. Những viên thủy tinh này chính là do xương tay nàng luyện hóa mà thành...

Ý nghĩ vừa lóe lên, một cơn buồn nôn mãnh liệt ập tới, khiến Bạch Du không tự chủ được mà co giật nhẹ.

Là một người trưởng thành, đáng lẽ trái tim không nên yếu ớt như vậy. Nhưng cơn buồn nôn này lại không giống phản ứng của tâm trí mà là do bản năng cơ thể hấn phản kháng.

Ta phải cứu nàng... Ta nhất định phải cứu nàng!

Một luồng xúc động mãnh liệt không thể kìm nén bùng lên, thôi thúc từng thớ cơ trong cơ thể hấn. Cơn giận dữ chưa từng có đang điên cuồng phá tan xiềng xích lý trí...

Tất cả các người đều phải chết!

Bạch Du khó lòng kiểm soát cảm xúc đang bùng nổ. Nhưng hấn cũng không có ý định kiềm chế—cảm xúc bị dồn nén sẽ chỉ tích tụ lại dưới đáy lòng, không bao giờ biến mất.

Ngay lúc đó, một bàn tay lạnh như băng xuyên qua màn mưa, nhẹ nhàng đặt lên vai hấn.

Người đó đè xuống cơn phẫn nộ đang sắp trào ra khỏi linh hồn Bạch Du.

“Người muốn đi đâu?”

Bạch Du nghiêng mắt nhìn bàn tay trên vai mình—một bàn tay đeo găng nữ sĩ, thêu hoa văn Sắc Vi.

Chương 87

DTV EBOOK

Dưới màn mưa lạnh giá, bàn tay ấy càng lộ rõ vẻ băng lãnh. Ngón tay tinh tế mà sắc bén, trong mắt hắn, nó chẳng khác nào một con dao phẫu thuật đang chuẩn bị cắt vào bả vai hắn, xuyên qua lớp da thịt, chạm đến tận xương tủy.

“Trước tiên, trả lại đồ của ta.”

Bạch Du nghe thấy câu này, cả người lập tức cứng đờ.

Hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn thẳng vào bóng dáng sau lưng.

Ầm ầm!

Một tia sét xé toạc bầu trời, bạch quang lóe sáng, soi rọi hai người bên đường.

Dưới tán ô, một nữ nhân đứng thẳng giữa màn mưa, từng giọt nước rơi xuống từ rìa ô, kết thành một màn châu lấp lánh. Trong từng giọt nước phản chiếu rõ đôi đồng tử băng lãnh, vô tình của nàng.

Ngay khoảnh khắc ấy, thân thể Bạch Du suýt nữa mất kiểm soát.

Hắn biết nàng.

Không thể nhầm lẫn được.

Trong ký ức của hắn, danh tính của nàng hiện lên vô cùng rõ ràng. Chiếc vòng tay cùng phần xương ngón tay kia đã chứng minh tất cả.

Nàng là một thành viên của tổ chức đó, mà so với Tuần Thú Sư đẳng cấp cao, nàng càng nguy hiểm hơn... Càng chí mạng hơn.

Toàn bộ sự kiện 12A1 bị Ảnh Giới... đều do tổ chức này một tay thao túng!

Tô Nhược Ly... chính là chết dưới tay nàng!

Cơn thịnh nộ trong hân gào thét, thôi thúc hân tung một quyền giáng xuống nữ nhân đáng chết này.

Nhưng Bạch Du biết rõ, hân nhất định phải nhẫn nhịn.

Dù là động tác hay biểu cảm, hân cũng không được để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Bởi vì hân... không phải đối thủ của nàng!

Một khi để lộ địch ý, chỉ cần hân ra tay, khoảnh khắc tiếp theo... người chết sẽ là hân!

Muốn phát tiết lửa giận? Có thể... Nhưng tuyệt đối không phải là lúc này!

Khống chế lại! Khống chế lại!

Cơn mưa xối thẳng vào mặt hân, như muốn dập tắt ngọn lửa phẫn nộ đang cuộn trào.

Bạch Du thâm cảm tạ trận mưa này, vì nước mưa không chỉ làm mờ nét mặt hân mà còn che giấu được địch ý cùng sát khí trong ánh mắt.

“Còn chân chửi gì nữa?” Sắc Vi Nữ lại cất tiếng, giọng nàng lộ vẻ thiếu kiên nhẫn. “Trả đồ lại cho ta.”

Bạch Du cưỡng ép bản thân điều khiển cánh tay, cảm giác như vừa phải huy động toàn bộ sức lực và tinh thần để hoàn thành một động tác đơn giản.

Nội tâm hân gầm thét...

Đùa sao?! Những kẻ giết người này, tội phạm này, bọn ác nhân đáng chịu tử hình này!

Thế mà vẫn có thể ngang nhiên xuất hiện giữa thành phố?!

Đám chó hoang khoác da người, còn chẳng bằng súc sinh!

Nội tâm hỏa điểm cùng biểu lộ đông kết, vào lúc này cơ hồ muốn xé rách nhân cách của Bạch Du thành

hai nửa.

Lý trí cùng cảm tính va chạm mãnh liệt chưa từng có.

Hắn giơ tay lên, nhưng cảm giác như thứ hắn nâng lên không phải là cánh tay, mà là một sự khuất nhục phải quỳ gối... Hoặc đúng hơn, phần nhục nhã này dường như đang đè nặng lên chính đầu gối hắn.

Dưới cơn phần nộ cuồng loạn, lại có thêm một tầng sỉ nhục cay đắng.

Rõ ràng đây là di vật của Tô Nhược Ly, vậy mà nó lại bị nàng coi như chiến lợi phẩm, biến thành một món trang sức đeo trên cổ tay để khoe khoang!

Sắc Vi Nữ nhận lấy món trang sức từ tay hắn một cách chậm rãi, sau đó tùy tiện nhét thẳng vào túi.

“Xem như người may mắn, tiểu tử...”

Sau lớp kính râm, ánh mắt lạnh lẽo ẩn chứa sát ý tàn khốc: “Nếu như người không đứng tại chỗ chờ ta... thì mạng người e rằng cũng không còn.”

Nghe câu này, Bạch Du chỉ cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Hắn rõ ràng biết mình không nên phí lời, nhưng vẫn chủ động lên tiếng hỏi một câu:

“Người không biết ta?”

Sắc Vi Nữ lười nhìn kẻ thiếu niên chật vật không chịu nổi giữa cơn mưa, chỉ xoay người bước đi.

Gót giày cao gót giẫm trên nền gạch xanh của khu phố phát ra từng tiếng vang thanh thúy.

“Không có ấn tượng.”

Câu trả lời lạnh nhạt vang lên, rồi bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất nơi cuối con phố.

Bạch Du đứng giữa màn mưa, hắn ngửa mặt lên, bàn tay vuốt hết mái tóc ướt nhẹp ra sau trán.

“Không có ấn tượng...”

“Tốt lắm, không có ấn tượng.”

Thật là một chuyện nực cười.

Rõ ràng không lâu trước đây, Sắc Vi Nữ còn thảo luận về việc “thiếu niên này phải chết,” chính nàng là kẻ đã hạ sát lệnh cho Người Chăn Dê.

Vậy mà giờ đây, ngay cả khi Bạch Du đứng ngay trước mặt nàng, nàng cũng không nhận ra.

Nhận ra hắn vốn không phải là chuyện khó, bởi Bạch Du không có gương mặt quá phổ thông. Những kẻ có diện mạo dễ nhìn, thường sẽ càng dễ bị ghi nhớ.

Thế nhưng nàng lại chưa từng thấy qua hắn, thậm chí còn chẳng nhớ nổi hình dáng hắn ra sao.

Có lẽ, ngay cả tên của hắn nàng cũng chẳng buồn nhớ, chỉ đơn giản dùng hai chữ “thiếu niên” để thay thế...

Giống như con người chẳng bao giờ nhớ tên từng con gián trong nhà mình.

Đúng vậy, con gián.

Trong mắt nàng, những con người bình thường không khác gì loài gián hèn mọn—cấp thấp, bẩn thỉu, không đáng để lưu tâm.

Sự ngạo mạn cực đoan đó khiến nàng chẳng buồn ghi nhớ từng sinh mạng mà mình đã giết.

Chương 88

DTV EBOOK

Chỉ có những con mồi thực sự có giá trị, mới đủ tư cách để nàng giữ lại một phần làm trang sức.

Lẽ ra Bạch Du nên cảm thấy may mắn vì nàng kiêu ngạo như vậy.

Bằng không, hắn đã mất mạng ngay tại chỗ.

Nhưng hắn không hề thấy may mắn.

Cơn lửa giận trong hắn càng lúc càng cuồng bạo, thiêu đốt đến tận xương tủy.

So với cái chết, càng khó chấp nhận hơn chính là sự khinh miệt cùng khúat nhục này—một sự nhục nhã xuyên thấu linh hồn.

“Ngay cả đến người mà các ngươi hạ lệnh giết cũng không nhớ nổi...”

“Ta nên may mắn vì sự vô nhân tính nực cười của các ngươi...”

“Hay là cảm hận vì sự tàn nhẫn miệt thị nhân mạng này?”

Bạch Du bật cười—một tiếng cười trống rỗng, không chút sức lực.

Hắn cúi đầu, từng giọt mưa lăn dài trên gương mặt rồi nhỏ xuống.

Trong ánh chớp rạch ngang bầu trời, hắn nhìn thấy chính mình phản chiếu mờ nhạt dưới vũng nước đọng.

Hắn chậm rãi bước qua con đường lớn, bàn tay trong túi áo siết chặt đến mức xương kêu răng rắc.

“Bất luận thế nào...”

“Các người đã thực sự...”

“Triệt để...”

“Chọc giận ta!”

Giữa cơn mưa lạnh lẽo, hắn chậm rãi thốt lên từng chữ, từ sâu trong linh hồn tràn ra một ý chí đen kịt.

“TA THỀ... SẼ GIẾT SẠCH CÁC NGƯỜI!”

Dòng nước lướt qua làn da, chảy xuôi dọc theo sống lưng.

Nước ấm trôi đi, để lại một cảm giác lạnh lẽo lan khắp cơ thể.

Bạch Du vội vã tắm rửa, gột sạch mỗi một cùn bụi bặm trên người. Sau đó, hắn mở một bình sữa bò, ngồi xuống ban công, ánh mắt dừng lại nơi máy giặt đang quay cuồng, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thành phố rực rỡ ánh đèn.

Nhưng đêm đã khuya, dù nhà nhà đều sáng đèn, vẫn chẳng thể soi tỏ những góc khuất nơi hẻo lánh.

Bóng tối sinh sôi trong những góc khuất ấy, và kẻ ác cũng luôn ẩn nấp ở những nơi đó.

“A...”

Uống hết bình sữa, Bạch Du khẽ thở ra, vỗ vỗ đầu. Bị mắc mưa cả một quãng đường dài, về đến nhà, đầu óc hắn mới dần tỉnh táo.

Hắn rất muốn lập tức báo thù, nhưng hiện tại, dù là thực lực hay thể lực, hắn đều còn quá yếu kém.

Qua ký ức, hắn có thể xác định nữ nhân tên Sắc Vi kia tuyệt đối là một siêu phàm giả có đẳng cấp không hề thấp.

Do nàng không bộc lộ địch ý, nên Bạch Du thậm chí không nhìn thấy cấp bậc của nàng.

Có một cấp bậc tham chiếu cũng giúp hắn xác định rõ tình hình hơn. Chỉ là...

Bạch Du liếc nhìn số cấp bậc của mình, khóe miệng không khỏi co giật.

Hệ thống cấp bậc trong Anh Linh Biên Niên Sử vô cùng nghiêm ngặt. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là không thể khiêu chiến với kẻ mạnh hơn.

Chỉ có những rào cản cấp bậc tuyệt đối mới hoàn toàn không thể vượt qua.

Từ cấp 1 đến 10 là một giai đoạn, từ 11 đến 20 là một giai đoạn khác. Mỗi mười cấp lại tạo thành một bậc ranh giới.

Vượt quá cấp bậc khiêu chiến, gần như chắc chắn sẽ thất bại...

Muốn đạt cấp 30 mà đi hành hạ kẻ cấp 50? Chuyện này hoặc là chỉ có nhân vật chính trong mấy cuốn tiểu thuyết nào tàn mới làm được, hoặc là... phải có hack.

“Đúng là một đồng hỗn loạn...”

Bạch Du vò đầu, bất đắc dĩ thở dài:

“Càng nghĩ càng thấy tuyệt vọng. Vừa mới bắt đầu đã gặp toàn quái vật hơn ta ít nhất hai ba mươi cấp, đánh kiểu gì bây giờ?”

Hắn nhìn chăm chăm vào trục quay máy giặt, trầm thì:

“Xem ra, chỉ có thể hợp lý sử dụng... hack mà thôi.”

Ánh mắt hắn dừng lại trong phòng. Chỉ sau vài ngày, căn phòng đã có chút lộn xộn.

Nhưng trước đó, mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng, ngay ngắn.

Dù nàng đã rời đi, nhưng cách bày trí vẫn đậm dấu ấn của nàng.

“Tô Nhược Ly...”

“Đã chết.”

Bạch Du lẩm bẩm:

“Nhưng phó bản vẫn chưa biến mất.”

Dựa vào tái hiện ký ức, nơi có phó bản chính là khu vực tất cả học sinh mất tích.

【 Phó Bản Ảnh Chu (Đề cử cấp 15 trở lên) 】

“Chỉ là cấp 15? Không phải hai ba mươi cấp... Vậy rốt cuộc là vì sao?”

Bạch Du chống cằm suy tư.

Hắn nghĩ mãi không ra, đành phải suy luận dựa trên hiện trạng.

“Nếu như chỉ cần cấp độ này, vậy ta hoàn toàn có thể khiêu chiến ngay bây giờ. So với suy nghĩ linh tinh, không bằng trực tiếp đi thử một lần.”

“Chỉ cần vượt qua phó bản, ta sẽ hiểu rõ hơn về tình hình hiện tại.”

“Không chỉ vậy, sau khi hoàn thành phó bản, ta còn có thể nhận được điểm vận mệnh... Chỉ còn thiếu mười điểm nữa là có thể ký kết ước Nhị Tinh Anh Linh!”

“Nhị Tinh Anh Linh chắc chắn mạnh hơn Nhất Tinh, như vậy ta cũng có thể có thêm năng lực tự bảo vệ mình.”

“... Được rồi, quyết định vậy đi.”

Hắn vỗ mặt để lấy lại tinh thần:

“Đêm nay không ngủ nữa! Chỉ cần không sợ chết, thì cứ liều mạng mà tiến lên!”

“Thuốc chống mệt mỏi vẫn còn khá nhiều!”

Bạch Du lấy ra một lọ thể lực dược tề cao cấp, ngửa đầu uống cạn.

Chất lỏng lạnh buốt chảy vào cổ họng, rồi lan khắp cơ thể, tiếp thêm sức mạnh.

【 Giá trị thể lực khôi phục +90 】

Chương 89

DTV EBOOK

Thanh thể lực vốn đã cạn kiệt gần hết lập tức đầy lại, thậm chí còn vượt mức một chút.

Bạch Du hai mắt sáng ngời, thần sắc tràn đầy tinh thần. Hắn thậm chí còn nhận ra trên thanh trạng thái xuất hiện thêm một hiệu ứng Buff: “Tinh thần vô cùng phấn chấn”.

“Tốt quá!”

Hắn siết chặt nắm đấm, cả người tràn đầy sức sống như thể có thể vác gạch ném xa mấy dặm:

“Ta chưa bao giờ cảm thấy tinh thần phấn chấn như lúc này!”

Dược tễ quả nhiên là một thứ tốt, đáng tiếc chỉ có phiên bản giới hạn mỗi tuần mới có thể sản xuất.

Lần mở mười lần liên tiếp thu được bốn bình thuốc chống mệt mỏi, chẳng phải là ám chỉ hắn nên tiếp tục liều mạng hay sao?

Sau khi treo quần áo lên ban công phơi, Bạch Du quay về căn phòng nhỏ được cải tạo thành kho chứa đồ, nằm xuống chiếc đệm yoga, chột mở ra giao diện Anh Linh Biên Niên Sử.

【 Sắp mở ra phó bản “Sào Huyết Ảnh Chu” 】

【 Xin hãy lựa chọn đội ngũ 】

Chỉ có thể chọn nhân vật thuộc Vận Mệnh Biên Tập Giả.

Bạch Du thử nhấn chọn Nhậm Hiệp, nhưng hệ thống ngay lập tức phản hồi: “Ảnh Anh Linh không thể tiến vào phó bản”.

“Không thể mang theo lão gia tử sao? Ta mới cấp chín mà đã mò vào đây, chẳng phải đi nạp mạng à?”

Bạch Du còn đang suy nghĩ vấn vớ, thì lại nhìn thấy một thông báo khác — phó bản này không có bất kỳ hạn chế nào về chiến lược.

“... Vậy thì không thành vấn đề.”

Hắn điều chỉnh một chút trạng thái, nhưng thật ra cũng chẳng có gì đáng để điều chỉnh cả. Trong tay hắn hầu như chẳng có vật phẩm nào đáng giá.

Cảm giác như một tân thủ vừa mới bước chân vào trò chơi, còn chưa kịp trải qua khóa hướng dẫn, đã bị tổng thẳng vào nhiệm vụ chính tuyến với độ khó cực cao. Nếu bị hành quá, chỉ có nước xóa nick làm lại từ đầu.

May mà đây là Trái Đất OL - phiên bản thế giới khác, nếu không, hắn đã sớm rage quit mà mở game khác chơi rồi.

Đè xuống nút bắt đầu phó bản, Bạch Du nhắm mắt lại, hai tay đặt trên bụng, chọn tư thế an tĩnh như thể sắp sửa... nhập quan xuống mồ.

【 Bắt đầu tiến vào phó bản 】

Mở mắt ra, trước mắt Bạch Du là một khoảng không gian đen kịt u ám.

Hắn đang đứng giữa một quảng trường hoang vắng, dưới chân là nền đất lạnh lẽo, xung quanh là bóng tối dày đặc.

Trước mặt hắn là một cửa tiệm trái cây, nhưng trên kệ hàng trống rỗng, không còn bất kỳ thứ gì.

Toàn bộ thế giới này chìm trong một màu xám tối và áp lực đến ngột thở.

“Diệt Giới...”

Dựa theo những kiến thức hắn từng đọc qua trong sách giáo khoa, Ảnh Giới được chia thành nhiều cấp

bậc khác nhau, mỗi loại đều có những đặc điểm riêng.

Dễ hiểu nhất là Âm Ảnh Giới, nơi giống như một cái bóng của thế giới thực, mọi thứ đều được sao chép nguyên trạng. Tuy nhiên, các thiết bị khoa học kỹ thuật không thể hoạt động tại đây, chỉ còn lại hình dáng trống rỗng.

Cao hơn một bậc là Lạc Giới, thường có phạm vi không nhỏ. Khi một khu vực bị “rơi xuống”, nó sẽ tạo ra phản ứng dây chuyền, dẫn đến những vùng đất tương tự xuất hiện xung quanh. May mắn là Lạc Giới vẫn có thể bị thu phục nếu có phương pháp thích hợp.

Nhưng Diệt Giới lại hoàn toàn khác.

Diệt Giới là giai đoạn cao hơn của Lạc Giới, một khi đã sụp đổ, nó sẽ chìm xuống tầng không gian sâu hơn, trở thành một vùng đất gần như không thể thu phục.

Vị trí của Diệt Giới không cố định, không có quy luật rõ ràng, cũng không thể dự đoán trước. Nếu không có tọa độ cụ thể, gần như không có cách nào để chủ động tiến vào.

Nói cách khác, hắn đã chính thức bước vào một nơi không lối thoát..

Quảng trường trước mắt mang đậm phong cách cổ điển, kiến trúc có hơi hướng phục cổ, mang nét tương đồng với các tòa nhà phong cách Châu Âu. Ở giữa quảng trường là một pho tượng kỵ sĩ đứng sừng sững bên cạnh đài phun nước.

Bạch Du thu hồi ánh mắt, trước mặt hắn, những dòng chữ lửa bùng cháy hiện ra.

【Xin hãy đảm bảo nhân vật máu chốt còn sống thì mới có thể thông qua phó bản này】

【Nếu nhân vật máu chốt tử vong, xem như thông quan thất bại】

Bạch Du trầm mặc, triệu hồi Anh Linh phụ thể, rút ra khẩu súng rồi lắp thêm ống giảm thanh. Loại ống giảm thanh này vốn là thiết bị đi kèm theo súng ngắn nghiên cứu bởi Locke, ngoài ra còn có kính ngắm quang học và hộp đạn mở rộng.

Nếu không có ống giảm thanh, tiếng súng sẽ quá lớn, chỉ thích hợp cho đòn đánh lén đầu tiên, sau đó chỉ có thể dựa vào cường công.

Hắn cúi người thấp xuống, lặng lẽ tiến lên.

Bởi vì hắn chú ý thấy trong quảng trường xuất hiện nhiều lều vải cùng thiết bị chiếu sáng. Rõ ràng đây không phải thứ vốn có trong Ảnh Giới, mà là do một tổ chức bên ngoài mang vào.

Thời gian chính xác hắn tiến vào phó bản là bao giờ, vẫn chưa rõ.

Bạch Du nhẹ nhàng tiếp cận khu vực lều vải, nghe thấy bên trong vọng ra cuộc đối thoại.

Chương 90

DTV EBOOK

“Chúng ta chỉ là nhân viên hậu cần, nghĩ nhiều làm gì. Đã có những tay đồ tể chuyên nghiệp vào trong đó thu hoạch cừu non rồi.”

“Ta không phải không hiểu, chỉ là thấy có chút bất mãn thôi. Mỗi lần đều chỉ có thể nhặt mấy món vụn vặt... Linh uẩn và khí huyết thu hoạch được thì chẳng có chút béo bở nào! Mà đơn hàng kiểu này, bao nhiêu năm mới có một lần.”

“Không sai. Một mỏ linh uẩn đỉnh cấp cần dò xét hàng năm trời, đợi đến thời cơ thích hợp mới tiến hành khai thác. Chúng ta chẳng qua chỉ làm mấy công việc thu dọn về sau mà thôi. Đừng có mơ tưởng hảo huyền, có thể nhìn thấy vài món quý hiếm đã là may lắm rồi. Huống chi lần này trong mỏ còn có một cực phẩm Anh Linh huyết mạch.”

“Cả ngày chỉ lo hậu cần, đến bao giờ mới có ngày ngóc đầu lên nổi đây? Nghĩ mà đau cả đầu!”

Biu~!

Tiếng súng nhỏ vang lên từ trong bóng tối, một viên đạn xuyên thẳng qua đầu kẻ đang than vãn, vĩnh viễn giúp hắn giải quyết vấn đề đau đầu.

Kẻ đầu tiên gục xuống, kẻ thứ hai và thứ ba cũng không kịp phản ứng, vừa quay đầu đã bị hạ gục.

Tên thứ tư ở xa hơn lập tức ngồi thụp xuống, nhưng đáng tiếc cho hắn, xung quanh lại chẳng có gì che chắn.

Bạch Du lạnh lùng bóp cò. Viên đạn đầu tiên bắn trúng đầu gối, viên thứ hai xuyên thủng sọ.

Tên thứ năm may mắn hơn, xung quanh đều có vật chắn. Hắn lập tức ý thức được bản thân không thể trốn thoát, liền nhắc một chiếc bàn thép bên cạnh làm tấm chắn, rồi xông thẳng về phía Bạch Du. Nhìn hai cánh tay nổi gân xanh, không khó để nhận ra hắn cũng là một siêu phàm giả.

Bạch Du không né tránh, mà tiến lên chính diện.

Hắn thực hiện một cú lộn người với tốc độ cực nhanh, ngay sau đó bật dậy, nhắm thẳng vào con mắt của kẻ địch bóp cò.

Viên đạn ghim trúng mục tiêu, kẻ kia lập tức mất đi toàn bộ khí lực, hét lên thảm thiết. Nhưng tiếng hét còn chưa kịp vang lên trọn vẹn, một phát đạn thứ hai đã xuyên thủng sọ hắn, kết thúc tất cả.

“Kinh nghiệm chiến đấu tương đối kém cỏi, bình quân đẳng cấp chỉ mới cấp mười ba... Đúng là đám tạp ngư hậu cần.”

Bạch Du đứng thẳng dậy, cất súng vào túi.

“Nhưng mà... toàn bộ bọn họ đều là siêu phàm giả? Đúng là một nước cờ lớn.”

Lúc này, hắn càng cảm thấy may mắn vì lựa chọn ban đầu của mình vô cùng chính xác. Việc ký kết khế ước với Nhậm Hiệp ngay từ đầu quả thực là quyết định đúng đắn.

Hắn là một sát thủ sử dụng thương, lại có thiên hướng ám sát.

Nếu như đổi lại là một Anh Linh sử dụng vũ khí lạnh khác, trong tình huống đẳng cấp tương đương, e rằng không thể nào quét sạch toàn bộ doanh địa này chỉ trong vòng mười giây.

Không chỉ là vấn đề thực lực, mà quan trọng hơn chính là hiệu suất và thời gian.

Bạch Du bắt đầu tìm kiếm xung quanh doanh địa. Sau khi xác nhận chỉ có năm tên hậu cần, hắn cũng

không phí công xử lý thi thể. Dù sao sớm muộn gì nơi này cũng bị phát hiện, hơn nữa lượng máu đổ ra cũng không thể lập tức xóa sạch dấu vết.

Đối với chuyện giết người, hẩn hiện tại đã không còn bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, thậm chí còn có phần nhẹ nhõm.

Giết đám cận bã này ngược lại là công đức to lớn.

Ngay cả Phật Giáo cũng có Nộ Mục Minh Vương, giết chóc chính là để bảo vệ, sát sinh chính là để hộ sinh. Hẩn giết sạch đám người này, đồng nghĩa với việc cứu giúp thêm vô số kẻ vô tội.

Nếu bị phát hiện, chỉ sợ đến lúc đó phần thưởng treo thưởng từ các gia tộc còn phải thu đến mỗi tay.

Nghĩ vậy, Bạch Du bắt đầu tìm kiếm tài liệu liên quan.

Hẩn kiểm tra một hồi, phát hiện phần lớn tư liệu đều được lưu trữ trong máy tính, mà lại tất cả đều được thiết lập mật mã.

Chỉ có một chiếc máy vẫn đang trong trạng thái đăng nhập.

Bạch Du nhanh chóng tra xét, nhưng ngay cả tư liệu trong đó cũng yêu cầu quyền hạn đặc biệt mới có thể xem. Nhân viên hậu cần không có tư cách biết về toàn bộ quá trình, những gì hẩn có thể tra cứu chỉ là tài liệu liên quan đến điều phối tài nguyên và một số nhiệm vụ quét dọn do tổ chức giao xuống.

“Thời gian... ngày 28 tháng 4...”

Bạch Du khẽ thở ra một hơi, ánh mắt trầm xuống.

“Quả nhiên, thời điểm ta tham gia chính là ngay trước khi bọn chúng hoàn thành thu hoạch... Vậy thì, nàng... vẫn còn sống.”

Hẩn tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy thông tin có giá trị. Trong một bản báo cáo, hẩn phát

hiện danh sách những kẻ phụ trách “thu hoạch” lần này.

Người phụ trách: Đà Long

Người chấp hành: Người Chăn Dê, Tuần Thú Sư, Sắc Vi Nữ

Bạch Du híp mắt.

“Ít nhất, lần này ta đã biết được danh hiệu của các người.”

Hắn giơ súng lên, một phát đạn nổ tung màn hình máy tính, chặt đứt con đường lần theo manh mối.

“Chờ đó cho ta.”

Hắn không nhận ra rằng, ngay bên ngoài lều vải, một bóng người đang lặng lẽ di chuyển.

Chương 91

DTV EBOOK

Trong tay kẻ đó là một thanh kiếm mỏng dài, mũi kiếm rủ xuống, bề mặt lưỡi kiếm phản chiếu một tầng huỳnh quang màu xanh nhạt.

Toàn bộ trung tâm thương mại giờ đây đã trở thành sào huyệt của Ảnh Chu, muốn tìm người bên trong chẳng phải chuyện dễ dàng, hơn nữa còn có thành viên tổ chức này canh giữ...

Bạch Du bắt đầu suy nghĩ về bước tiếp theo nên làm thế nào.

Phó bản này có độ tự do rất cao, không có nhiệm vụ cưỡng chế, chỉ cần phương thức hợp lý, muốn vượt qua được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào lựa chọn của hắn.

Dựa vào dòng thời gian để phán đoán, đám nhân viên hậu cần này cũng vừa mới đến không lâu.

Xác suất lớn là Sắc Vi Nữ vẫn chưa xuất hiện.

Vậy thì, Tô Nhược Ly hẳn vẫn còn sống.

Đây là một tin tốt.

Việc hắn cần làm tiếp theo là hoàn thành nhiệm vụ thu hoạch trước, sau đó tìm cách cứu các học sinh và tìm một con đường rời khỏi nơi này.

Đương nhiên, còn có một việc cực kỳ quan trọng – thu hồi lại cái bóng.

Nếu mất đi cái bóng đồng nghĩa với việc đánh mất một phần linh hồn, vậy nếu tìm lại được, liệu có thể khôi phục ký ức thiếu niên kia không?

Nếu có thể nhớ lại, có lẽ hắn sẽ biết được cách mà thiếu niên ấy đã rời khỏi Diệt Giới.

“Đứng yên tại chỗ không phải cách hay, phải tiếp tục tiến lên.”

Bạch Du cầm súng rời khỏi lều vải.

Chân trước hắn vừa bước ra, còn chưa kịp đặt xuống đất, một thanh kiếm đã kề ngang cổ hắn.

Hắn vốn luôn duy trì cảnh giác, giờ này hoàn toàn có thể giơ súng phản kích, nhưng ngay khoảnh khắc đó, hắn kìm lại động tác của mình—bởi vì thanh kiếm này... nhìn rất quen mắt.

Lưỡi kiếm phủ một tầng màu xanh như thủy tinh, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Hắn giơ tay lên chào theo kiểu quân đội, bước ra khỏi lều, ánh mắt dừng lại trên người đối diện.

Dưới ánh đèn trong doanh địa, ngũ quan nàng hiện lên rõ ràng, hoàn toàn trùng khớp với suy đoán của hắn.

Bộ đồng phục học sinh trên người nàng có chút rách nát, vết máu loang lổ, sắc mặt không được tốt lắm, ánh mắt sắc bén, hoàn toàn khác với vẻ dịu dàng động lòng người trước đây.

Tựa như một chiến sĩ khoác lên mình áo giáp mềm mại.

Sự dịu dàng của nàng không dành cho kẻ địch.

Thế nên lưỡi kiếm vẫn đặt trên cổ Bạch Du.

Bàn tay nàng không hề run rẩy, động tác vững vàng, bất cứ lúc nào cũng có thể vung xuống một kiếm trí mạng mà không chút do dự.

... Đã lâu không gặp.

Hay nên nói, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?

Cuối cùng cũng tìm được Tô Nhược Ly, mặc dù cảnh tượng này có hơi khác so với tưởng tượng của hắn,

nhưng thần kinh căng thẳng trên đường đi giờ đã phần nào thả lỏng.

Dù sao không lâu trước đây, Bạch Du còn tận tay chạm vào xương cốt nàng, những mảnh vỡ hóa thành trang sức thủy tinh.

Giờ đây nhìn thấy người sống sờ sờ trước mặt, sự thật này khiến hắn nhẹ nhõm hơn đôi chút, đồng thời cũng nhận ra rằng trục thời gian giữa hai người đã lệch nhau.

Đây là một điều tốt, có nghĩa là hắn có cơ hội thay đổi sự thật rằng nàng đã bị giết...

Có thể ngăn cản nàng trở thành một “Anh Linh” như Đồng Sinh lão gia tử.

“Người là ai?” Tô Nhược Ly hạ giọng, ánh mắt lạnh lùng: “Là đồng bọn của bọn chúng?”

Bạch Du giơ khẩu súng trong tay: “Người chưa kiểm tra thi thể sao? Tất cả đều chết do súng bắn. Ở hiện trường, người tìm thấy khẩu súng nào khác ngoài ta chưa? Nếu không, chứng minh kẻ nổ súng chỉ có ta.”

“Ta đã kiểm tra qua, nhưng như thế vẫn chưa đủ để khiến ta tin tưởng người. Có lẽ các người vừa xảy ra nội chiến, có lẽ người là kẻ khác. Ở nơi này, ta không tin bất cứ ai.”

Tô Nhược Ly nghiêng rằng, giọng nói vẫn lạnh băng: “Trả lời ta, rốt cuộc người là ai!”

“... Bạch Du.”

Hắn lựa chọn nói ra tên thật của mình.

“Cái gì?”

Ánh mắt Tô Nhược Ly thoáng ngỡ ngàng trong 0.5 giây.

Khoảnh khắc này, Bạch Du hoàn toàn có thể né tránh, nhưng hắn không làm vậy.

Hắn biết, lúc này điều quan trọng nhất là giành được sự tin tưởng của nàng.

“Xin đừng đùa giỡn với ta về chuyện này.” Tô Nhược Ly nghiêng rằng: “Ta sẽ không kiếm chế nổi kiếm của mình đâu. Bạch Du là người...”

“Ta không nói đùa, Tô Nhược Ly.”

Bạch Du nghiêm túc nói: “Tên ta cũng là Bạch Du, chỉ là... ta không phải thanh mai trúc mã của ngươi. Trên thế gian này luôn có những người trùng tên trùng họ, không phải sao?”

Ánh mắt nàng càng thêm sắc bén: “Ngươi biết ta?”

“Đương nhiên ta biết.”

Bạch Du không cần phải nói dối: “Ta đến đây để tìm các ngươi. Không chỉ có ngươi, ta còn biết danh tính và thông tin của toàn bộ lớp các ngươi... Bao gồm cả thiếu niên mà ngươi quan tâm nhất.”

“Ngươi biết tung tích của hắn? Hắn đang ở đâu?”

Tô Nhược Ly lập tức hỏi dồn, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

“Hắn rất ổn.”

Bạch Du đáp: “Hắn đã được đưa về nơi an toàn.”

“Hắn không ở đây?”

Tô Nhược Ly lập tức truy hỏi.

“Ngươi đã bỏ rất nhiều thời gian tìm kiếm hắn, đúng không?”

Chương 92

DTV EBOOK

Bạch Du tiếp lời: “Nếu đã tìm không thấy, vậy chúng tôi hẳn vốn không ở nơi này. Hiện tại, hẳn đang ở một nơi an toàn hơn các người rất nhiều.”

“Là người làm?”

Tô Nhược Ly tiếp tục đặt câu hỏi, nhưng giọng nói rõ ràng đã dịu đi, mặc dù không thể xác định đối phương có đang nói thật hay không, nhưng chỉ cần là một lời trấn an cũng khiến nàng an tâm phần nào.

“Không phải.”

Bạch Du lắc đầu: “Nhưng ta... có thể xem là đến đây theo lời nhờ vả của hẳn đi.”

Tô Nhược Ly muốn buông kiếm, nhưng vẫn không quên đặt thêm một câu hỏi:

“Người là người của Trường Dạ Ti?”

“Không phải.”

“Vậy người biết cách ra ngoài chứ?”

“Ta không biết.”

“Người đã vào đây bằng cách nào?”

“Đây là bí mật.”

“... Tại sao cái gì người cũng không biết vậy?”

Bạch Du nhún vai, giơ tay lên:

“Ta vẫn biết một số chuyện.”

“Humm?”

“Ta biết người không biết ta biết.”

“... Cảm giác hài hước của người vào lúc này chỉ càng khiến ta thêm bức mình.”

Tô Nhược Ly trầm giọng nói, ánh mắt khó hiểu:

“Lời người nói căn bản là loạn thất bát tao.”

“Nhưng đó chính là sự thật.”

Nhìn thấy sự nghi hoặc và bất tín nhiệm trong mắt nàng, Bạch Du cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà nói:

“Nếu người không thể tin ta, ta cũng có thể hiểu được, Tô tiểu thư.”

“Ta có thể tin người.”

Lời này khiến Bạch Du giật mình, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy lời giải thích của mình quá bừa bãi, hoàn toàn không có sức thuyết phục.

“Ta có thể cắt đứt cổ họng người bất cứ lúc nào, nhưng người lại không hề chĩa súng vào ta.”

Tô Nhược Ly quan sát hắn thật kỹ, chậm rãi nói:

“Làm vậy chỉ ít người cũng có thể đổi mạng với ta. Vừa rồi người cũng có cơ hội bỏ trốn, nhưng lại không làm. Ngược lại, người đang cố gắng giải thích để ta tin tưởng người.”

“Người thật sự...”

Bạch Du định nói “thông minh”, nhưng lời đến bên miệng lại sửa thành:

“... Nhạy bén.”

“Mặc dù người nói năng lộn xộn, ta cũng không thể hoàn toàn tin tưởng người.”

Tô Nhược Ly bình tĩnh nói tiếp:

“Nhưng... người có thù oán với đám người này, đúng không?”

Bạch Du khẽ nhú mày:

“Người cũng nhận ra?”

“Ta quan sát được.”

Tô Nhược Ly thẳng thắn:

“Cũng nghe thấy.”

“Người đáng lẽ nên chào hỏi ta sớm hơn một chút.”

Bạch Du gãi gãi mặt.

“Ta đã ẩn nấp suốt mười phút để tìm cơ hội tập kích, không ngờ người đã ra tay trước.”

Ánh mắt Tô Nhược Ly dừng lại trên khẩu súng trong tay hắn:

“Thương pháp của người rất lợi hại, ra tay gọn gàng, không hề do dự. So với ta còn đáng gờm hơn nhiều. Ta cần một người như người giúp đỡ. Người là ai, ta không quan tâm. Chỉ cần người có thù với bọn chúng, vậy ít nhất hiện tại chúng ta có chung một chiến tuyến.”

Bạch Du gật đầu đồng ý:

“Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu.”

Hắn tiếp tục nói:

“Vậy bây giờ, người có thể hạ kiếm xuống được không?”

Tô Nhược Ly chậm rãi thu kiếm lại, giọng điệu vẫn mang theo đề phòng:

“Xin lỗi, hiện tại ta có chút kích động, không dễ dàng tin tưởng người khác.”

“Ta hiểu, ta hiểu.”

Bạch Du nhìn lên đỉnh đầu Tô Nhược Ly—trên đó xuất hiện một biểu tượng màu xanh lá cùng một dãy số liệu đặc biệt.

【 Tô Nhược Ly 】

【 Tổng hợp đẳng cấp: 10 (23) 】

Cấp 10 thì có thể hiểu được, nàng đại khái chỉ còn cách Siêu Phàm một bước nữa. Nhưng con số (23)

trong dấu ngoặc là có ý gì?

“Người vẫn chưa phải Siêu Phàm giả?”

“Vẫn chưa.”

“Nhưng người có thể tập kích vào hậu cần doanh địa này, chứng tỏ chiến lược của người...”

“Ta đã thức tỉnh Anh Linh Chi Lý.”

Tô Nhược Ly bình thản đáp:

“Ta có thể phát huy chiến lược cấp Nhị giai Siêu Phàm.”

“... Anh Linh đều mạnh như vậy sao?”

“Ta là Tiên Thiên Anh Linh.”

Tô Nhược Ly nói ngắn gọn:

“Không giống với Anh Linh huyết mạch thông thường.”

Tiên Thiên Anh Linh —— nghĩa là linh hồn không bị tiêu diệt dù đã trải qua luân hồi chúc phúc, dù có chết đi cũng sẽ không biến mất.

Loại Anh Linh này, một khi thức tỉnh, Anh Linh Chi Lý của bản thân liền đạt cấp bậc cao giai thần bí.

Mà thần bí, chính là lực lượng hùng vĩ nhất, dày nặng nhất của thế giới này.

Đối với Siêu Phàm giả cấp thấp, muốn chạm đến thần bí, khó chẳng khác nào lên trời!

“Thật sự không hợp lẽ thường.”

Bạch Du đánh giá.

“Vậy còn người thì sao, Bạch...”

Tô Nhược Ly nói được nửa câu thì bỗng dừng lại:

“Người cấp bậc gì?”

“Siêu Phàm Nhất Giai.”

Bạch Du có chút mất mặt, nhưng lòng tự trọng khiến hắn phải bổ sung thêm một câu:

“Bất quá, giết kẻ cùng giai với ta chẳng khác nào giết gà.”

“Ừm, vậy cũng đủ rồi.”

Tô Nhược Ly gật đầu:

“Trên đường ta không gặp quá nhiều Siêu Phàm Nhị Giai cấp Bạch Ngân, chỉ cần nắm bắt thời cơ tốt, súng ống vẫn có thể lấy mạng bọn chúng.”

Nàng tán đi lực lượng bám trên lưới kiếm, thu hồi thanh kiếm về thắt lưng.

Lúc này, Bạch Du mới để ý—đây là một thanh nhuyễn kiếm.

Thì ra nàng vẫn luôn mang theo vũ khí bên mình.

“Thanh kiếm này tên là Sở Yêu.”

Tô Nhược Ly nói:

“Nếu không có nó, ta đã chết từ lâu.”

Chương 93

DTV EBOOK

“Sở Yêu... nhẹ tựa tơ trong lòng bàn tay.”

Bạch Du cảm thán:

“Tên rất hay.”

“Còn thương của người đâu?”

“Chỉ là công cụ giết người, không có tên, cũng không xứng có tên.”

“... Bạch...”

Tô Nhược Ly lại một lần nữa dừng lại, nhú mày có chút khó chịu:

“Người vẫn chưa nói tên thật cho ta, hay ít nhất là danh hiệu cũng được.”

“Người cảm thấy ta đang dùng tên giả sao?”

Bạch Du bật cười:

“Ta không thể là Bạch Du được à?”

“Không thể.”

Tô Nhược Ly trả lời dứt khoát.

“Tại sao?”

Bạch Du ngạc nhiên.

Tô Nhược Ly liếc hắt một cái, rồi bình thản nói:

“Dung mạo người quá tuấn tú, khí chất cũng lỗi lạc. Hoàn toàn khác xa tên đầu gỗ nhà ta một trời một vực.”

Nàng nhỏ giọng lầm bầm thêm một câu:

“Hơn nữa, ta cũng không hy vọng tên đầu gỗ đó biến thành dạng như người... Không thì không biết sẽ có

bao nhiêu người mê mẩn hần đây...”

Bạch Du giả vờ như không nghe thấy câu nói cuối cùng.

Hần tự giới thiệu:

“Gọi ta bằng danh hiệu cũng được. Người có thể gọi ta là Người Biên Tập. Dù thế nào đi nữa, ta đến đây là để sửa đổi vận mệnh của người.”

“Người biết vận mệnh của ta?”

“Chuyện này cũng không khó đoán, đúng không?”

Bạch Du hỏi ngược lại:

“Người không nhận ra kết cục của chính mình sao?”

... Dù sao trước khi ta bước vào thế giới này, người đã chết rồi.

Có thể nói chuyện với một người lẽ ra đã chết, đúng là một trải nghiệm kỳ lạ.

Tô Nhược Ly lắc đầu:

“Ta không tin vào vận mệnh.”

“Ta tin rằng vận mệnh mỗi người đều do chính họ nắm giữ, không ai có thể xuyên tạc nó.”

Bạch Du dừng lại một chút, sau đó vỗ tay, tán thưởng:

“Tốt lắm! Giữ vững tinh thần lạc quan như vậy đi. Đừng để tuyệt vọng trước mắt nuốt chửng tâm trí người.”

“Cái gọi là vận mệnh chẳng qua là xiềng xích trời buộc kẻ yếu mà thôi. Nếu người tin vào mệnh trời, thì chỉ có thể cam chịu. Nhưng chỉ cần người muốn thay đổi, ta sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.”

“Bây giờ chúng ta đã đứng chung một chiến tuyến, chỉ ít trong thời gian ngắn, đồng sinh cộng tử.”

Bạch Du vươn tay về phía nàng, mỉm cười:

“Xin hãy chiếu cố nhiều hơn, tiểu thư Tô Nhược Ly.”

“Nếu có thể tìm thấy cái bóng của vị thanh mai trúc mã kia, có lẽ sẽ có cách giải quyết.”

Bạch Du nói đơn giản.

“Cái bóng?”

“Đúng vậy, hẳn mắc chúng mất bóng, vì thế cái bóng vẫn còn lưu lại nơi này.”

“Nhưng làm sao để tìm?”

“Từ từ tìm.” Bạch Du nhìn về phía Tô Nhược Ly, giọng điệu bình thản: “Người không thiếu kiên trì, đúng chứ? Hơn nữa, người cũng đã quyết định từ từ cứu người.”

“..... Đúng.” Tô Nhược Ly nhanh chóng trấn tĩnh lại: “Người nói không sai, nếu đã cứu, đương nhiên phải làm cho triệt để. Ta chưa từng có ý định một mình bỏ trốn.”

Nghe vậy, Bạch Du không hề có ý tán thưởng, trái lại còn cảm thấy có chút bất đắc dĩ và khó xử.

Cứu người chưa bao giờ là chuyện dễ dàng... Ở một nơi như thế này, muốn đưa tất cả mọi người rời đi, chẳng khác nào mộng tưởng viễn vông.

Nếu nàng ích kỷ một chút thì cũng không sao, nhưng nếu không chỉ lo cho bản thân, chắc chắn sẽ bị hơn ba mươi học sinh bình thường liên lụy.

Có lẽ, đây cũng chính là nguyên nhân khiến nàng cuối cùng không thể thoát khỏi số phận bị vây hãm.

Lòng tốt chưa bao giờ là một phẩm chất rẻ tiền... Người có đạo đức càng cao, yêu cầu đối với chính mình cũng càng hà khắc.

Ví dụ đơn giản như việc giúp một ông lão ngã trên đường, ngoài việc chịu sự giằng xé của lương tâm, còn phải đối mặt với áp lực tài chính... Dù chỉ là gọi xe cấp cứu, 120 cũng không phải miễn phí.

Có lẽ tương lai Tô Nhược Ly sẽ đủ năng lực để gánh vác những tiêu chuẩn đạo đức cao ấy, nhưng hiện tại, rõ ràng nàng vẫn chưa đủ sức.

Nàng chắc chắn hiểu điều này, nhưng vẫn lựa chọn kiên trì, điều đó đã nói lên tất cả.

Nàng biết, nhưng không định thay đổi.

Hai người một trước một sau tiến vào sào huyệt của Ảnh Chu.

“Nơi này, những con Ảnh Chu bình thường tương đương với nhất giai siêu phàm, số lượng rất lớn. Bên trong sào huyệt chắc chắn còn có nhện chúa, nhưng cụ thể là cấp bậc nào thì chưa rõ. Chỉ cần số lượng đủ nhiều, chúng ta cũng khó mà đối phó.”

“Vậy những người kia làm thế nào để vào được sào huyệt của Ảnh Chu?”

“Ta không rõ, nhưng có một điều ta tận mắt chứng kiến.” Tô Nhược Ly nói: “Ảnh Chu sẽ không chủ động tấn công bọn họ. Dù đối mặt, bọn họ vẫn có thể lách qua.”

“Người giết được bao nhiêu con?”

“Hai con.” Tô Nhược Ly cúi người, nhón chân di chuyển, cố gắng không phát ra âm thanh: “Ta không dám gây động tĩnh quá lớn, nhện ở đây không dưới một trăm con.”

“Rất thông minh.” Bạch Du tán thưởng, đồng thời nói: “Nhưng để đối phó Ảnh Chu, thương giới của ta không có nhiều tác dụng. Trừ phi biết được điểm yếu chí mạng của chúng.”

“Nếu vậy thì là đầu.” Tô Nhược Ly không chút chần chừ đáp: “Chặt đầu, bọn chúng sẽ không động đây nữa.”

Chương 94

DTV EBOOK

“Đây là một câu nói nhảm rất chính xác.” Bạch Du tỏ vẻ bất lực: “Ý ta là điểm yếu nằm ở đâu trên đầu chúng.”

Ảnh Chu có tốc độ di chuyển rất nhanh, với tư cách là nhất giai siêu phàm, cường độ thân thể lẫn tốc độ phản xạ thần kinh đều vượt xa con người. Nếu ngay cả Ran Mori còn có thể né được đạn súng ngắn ở cự ly gần, thì Ảnh Chu chẳng lẽ không làm được?

“Cẩn thận.”

Bạch Du bỗng nhiên vươn tay, đè lên vai Tô Nhược Ly: “Đừng vội đi qua.”

Tô Nhược Ly lập tức nhún vai, để bàn tay thanh niên trượt xuống, sau đó nhanh chóng lui về sau mấy bước, ẩn mình sau vách tường.

“Ba người, phía trước bên trái mười bảy mét, cách một bức tường.” Bạch Du dựa vào thiên phú cảm nhận sát ý, xác định rõ ràng vị trí.

“Muốn giết sao?”

“Người làm được không?” Bạch Du lộ vẻ hoài nghi: “Ba người, ta một mình cũng có thể lo liệu.”

“Thực lực, vị trí cụ thể.”

“Hai nhất giai, một nhị giai... Đúng lệch trái 37 độ, 62 độ và 18 độ.” Bạch Du nhắc lại lần nữa: “Người chắc chắn chứ?”

“Ta đi vòng qua bên này, thu hút sự chú ý.” Tô Nhược Ly dứt khoát nói: “Chúng ta chưa quen thuộc, cũng không hiểu rõ lẫn nhau, không cần dùng chiến thuật phức tạp.”

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi, rút ra Sở Yêu Kiếm. Trên thân kiếm lập tức xuất hiện một tầng thanh quang.

Bạch Du trầm tán thưởng trong lòng, cô nương này thực sự chỉ mới mười bảy tuổi thôi sao?

Khi cả hai vẫn chưa thể nhìn thấy đối phương, họ trao đổi một ánh mắt cuối cùng. Tô Nhược Ly giờ kiếm, phát ra ba tia sáng để ra hiệu đếm ngược ba, hai, một.

Lần thứ ba ánh sáng lóe lên, nàng lập tức lao về phía trước thông đạo!

Tô Nhược Ly trực tiếp rút lấy binh khí trên vách tường, phát ra âm thanh cắt chém sắc bén.

Bang ——!

Âm thanh lập tức thu hút sự chú ý của ba tên siêu phàm giả.

Chỉ là, điều nàng không ngờ tới chính là trong thông đạo còn có hai người đang hôn mê. Nhìn qua y phục, hẳn là đồng học.

“Các người ——!”

Nàng không kịp buột miệng chửi thề, bởi vì không có thời gian. Ánh kiếm màu xanh lập tức chém về phía kẻ địch gần nhất với tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, Bạch Du cũng lặng lẽ tiến vào thông đạo phía sau, giữ nguyên tư thế gương súng. Động tác tiêu chuẩn đến mức ngay cả Lý Tam Quang có đến cũng không thể so sánh, mà xạ kích lại càng chính xác hơn.

Tử Đạn Thời Gian.

Thời gian chậm lại, tam liên bắn tía.

Dị hưởng từ phía sau truyền đến, kẻ có phản ứng đầu tiên lập tức quay đầu, nhưng không kịp nữa. Viên đạn xuyên thẳng qua xương sọ.

Phát đạn thứ hai, ngay khoảnh khắc trúng mục tiêu liền bị một lực lượng nào đó làm chệch hướng, chỉ bắn trúng bả vai đối phương.

Phát đạn thứ ba chạm đích cùng lúc với kiếm quang của Tô Nhược Ly, một đầu người lập tức lặn xuống.

Chỉ trong nháy mắt, chỉ còn lại một kẻ duy nhất sống sót—một nhị giai siêu phàm.

Tên này trợn trừng mắt, ôm chặt bả vai đầm máu, tựa lưng vào vách tường, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ lẫn phần nộ:

“Các người... là ai?!”

Bạch Du không buồn đáp lời, có thời gian nói chuyện, thà nổ thêm mấy phát súng còn hơn.

Hắn nhanh chóng bắn hết mười chín viên trong băng đạn, chỉ mất một giây để thay đạn.

Đáng tiếc, toàn bộ đạn bắn ra đều bị một loại lực lượng nào đó làm chệch hướng, bắn tán loạn ra bốn phía.

Nhưng không phải hoàn toàn vô dụng. Một khẩu súng lục vẫn có thể tạo ra hiệu ứng áp chế súng máy.

Dù đạn không trúng, nhưng lực trùng kích vẫn là có thật.

Khoảng trống vừa đủ để Tô Nhược Ly hành động.

Nàng đạp mạnh lên vách tường, cả người như hòa làm một với kiếm quang màu xanh, lướt qua nhanh như tia chớp, vung một kiếm chuẩn xác lấy mạng kẻ địch cuối cùng.

Một kiếm sạch sẽ, không chút dư thừa.

Tất nhiên, đối phương không cam chịu bị giết mà không phản kháng. Bạch Du nhìn thấy lực trùng kích của hắn trong hành lang dấy lên bụi mù, thậm chí để lại từng vết hố trên mặt đất.

Nhưng đáng tiếc, vẫn không thể ngăn cản được Tô Nhược Ly.

Ba kẻ địch, toàn bộ bị tiêu diệt.

Bạch Du mở rộng cảm nhận sát ý, quan sát xung quanh, xác nhận động tĩnh chưa truyền đi quá xa.

Toàn bộ sào huyệt của Ảnh Chu đều đầy rẫy mạng nhện, mà những sợi mạng nhện sần sệt này lại có tác dụng cách âm rất tốt.

Bạch Du bước đến gần, định chúc mừng lần đầu hợp tác vui vẻ.

Nhưng chào đón hân lại là ánh mắt đầy giận dữ của Tô Nhược Ly.

“Vì sao người không nói cho ta biết trong tay bọn chúng còn có con tin?” Giọng nàng lạnh lùng: “Nếu bọn chúng kịp thời dùng con tin làm lá chắn thì sao?”

Bạch Du: “.....”

Hắn trầm mặc một giây, cúi đầu nhìn về phía hai học sinh đang hôn mê trong thông đạo, sắc mặt thoáng nghi hoặc, sau đó lập tức hiểu ra.

Người bất tỉnh không có ý thức.

Vì vậy, cảm nhận sát ý hoàn toàn vô dụng đối với bọn họ.

Không trách được.

Thiên phú cố hữu cấp lam, quả nhiên vẫn còn nhiều lỗ hổng.

Chương 95

DTV EBOOK

Tô Nhược Ly giữ nguyên vẻ phần nộ suốt ba giây, nhưng sau đó lại nhận ra biểu cảm khó xử trên mặt đối phương.

“Người... không phát giác được sao?”

“Ta chỉ có thể cảm nhận được những cá thể có ý thức hoạt động. Người bị ngất thì ta không thể phát hiện.”
Bạch Du giải thích đơn giản: “Là lỗi của ta. Lẽ ra ta nên nhận ra nguyên nhân bọn chúng dừng lại.”

Tô Nhược Ly mím môi, sau đó nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi... Ta chỉ là quá lo lắng. Các nàng là bạn học của ta.”

Bạch Du gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi lập tức cúi xuống kiểm tra thi thể, bắt đầu thu thập tài nguyên.

“Người đã từng giết người chưa?” Hắc bổng hỏi.

“Chưa.”

“Vậy bây giờ cảm giác thế nào?”

“Bình thường.”

“Không thấy buồn nôn hay muốn ói sao?”

“Không có.”

“Lợi hại thật... Có lẽ người có thiên phú giết người đấy.”

Lần đầu tiên Bạch Du giết người, hắc đã nôn thốc nôn tháo rất lâu. Khi đó, hắc còn phải dựa vào sự trợ giúp của lão gia tử, dùng súng chứ không phải kiếm.

Cảm giác khi bóp cò và khi chém xuống bằng kiếm hoàn toàn khác nhau, một trời một vực.

“Nếu là để bảo vệ bản thân và bảo vệ người khác, ta sẽ không ngần ngại giết người.”

Tô Nhược Ly tìm thấy một bình nước uống, đổ một ít ra lòng bàn tay, nhẹ nhàng lật mí mắt của hai học sinh lên, nhỏ xuống mấy giọt.

Chẳng bao lâu sau, hai người hôn mê dần tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Tô Nhược Ly, cả hai liền vui mừng khôn xiết.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt họ lại chạm phải những thi thể nằm la liệt trên đất...

Suýt chút nữa hét lên hoảng sợ.

Nhưng ngay lập tức, Tô Nhược Ly đã đưa tay bịt miệng nàng lại.

Bạch Du cảm thương đứng một bên, trong lòng thầm nghĩ: Đúng rồi, quá đúng! Đây mới là phản ứng bình thường của một người bình thường.

“Bình tĩnh một chút, được không? Nhìn ta này, đừng nhìn chỗ khác.” Tô Nhược Ly ôm lấy hai nữ sinh, để các nàng tựa vào bả vai mình, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên định.

“Ta ở đây, ta đến cứu các ngươi. Người xấu đều đã chết. Chỉ cần nghe theo ta, rồi chúng ta cùng nhau về nhà, được không?”

Cách trấn an này quá chuyên nghiệp, chẳng khác nào một bác sĩ tâm lý lành nghề. Chỉ bằng mấy câu đơn giản, nàng đã dỗ dành thành công hai nữ sinh đang trên bờ vực sụp đổ tâm lý.

Lần này, Bạch Du lại một lần nữa nhận ra tố chất tâm lý của con người trong thời đại này quả thực quá vững vàng.

Chỉ trong vòng một phút đồng hồ, hai người đã nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, bắt đầu phân tích

tình huống trước mắt, thay vì mất kiểm soát và phát tiết cảm xúc một cách vô ích.

Bạch Du nhớ ra hai cái tên này, trước đó hẳn đã thấy qua trong sổ tay học sinh: Một người là Hoa Li, một người là Nguyễn Thanh Tuyết.

Có thể vào lớp 12A1, nghĩa là hai nàng đều là học bá lẫn tinh anh. Gia cảnh không tệ, nhận được nền giáo dục tốt, cũng hiểu được cách tự trấn an cảm xúc. Ít nhất, các nàng biết bản thân không nên trở thành gánh nặng cho người khác.

Bạch Du trầm nghĩ... Mặc dù không thể chiến đấu, nhưng ít ra cũng không phải kẻ vớ vẩn.

Hoa Li uống một ngụm nước để làm dịu cổ họng khô khốc, sau đó mở miệng nói:

“Chúng ta gặp nhau trên đường, lúc đầu không ở đây. Bên ta có người bị thương, ta đi ra ngoài tìm người giúp đỡ...”

Nguyễn Thanh Tuyết sắc mặt có chút ảm đạm, chậm rãi tiếp lời:

“Ta đến từ một lối khác, bên đó có mấy người mặc đồ đen. Ta thấy bọn chúng đã bắt được một số bạn học...”

Tóm gọn lại, tình hình ở cả hai bên đều không khả quan.

Một bên bị Ảnh Chu tập kích, có nguy cơ bị kéo vào sào huyệt; một bên lại có thành viên của tổ chức bí ẩn chuyên đi bắt người, độ nguy hiểm cực cao.

Nhện ăn thịt người ít ra còn phải tiêm nọc tê liệt rồi mới hòa tan con mồi, nhưng con người giết người thì không cần đến quy trình phức tạp như thế.

“Bây giờ làm sao?” Bạch Du hỏi.

“Mỗi người một bên.” Tô Nhược Ly nhanh chóng đưa ra quyết định: “Ta lo Ảnh Chu, người đi cứu người.”

“Người chắc chứ?” Bạch Du nhíu mày.

“Chỉ có thể làm vậy.” Tô Nhược Ly nghiêm túc nói:
“Nếu người cảm thấy bản thân không đối phó được,
ít nhất cũng phải cố gắng câu kéo đủ thời gian.”

Bạch Du suy nghĩ một chút, cũng không tìm ra
phương án nào tốt hơn. Quan trọng là thời gian
không nhiều.

“Được, cứ theo cách của người.”

Bạch Du dẫn Nguyễn Thanh Tuyết trở lại khu vực
trước đó, bảo nàng tìm chỗ ẩn nấp an toàn, sau đó
bắt đầu chuẩn bị đánh lén.

Có khoảng tám học sinh bị bắt giữ, mà kẻ canh giữ
chỉ có hai người, nhưng cả hai đều là nhị giai cao thủ.

Đánh không lại.

Chỉ có thể câu kéo thời gian.

Hắn sử dụng chiến thuật du kích, liên tục thả đạn từ
xa để áp chế đối phương. Cứ như vậy kéo dài được
mười phút đồng hồ.

Trong lòng hắn thầm tính toán: Chắc bọn họ cũng
sắp đến nơi...

Ngay lúc đó, một giọng nói bỗng vang lên trong đầu
hắn.

Chương 96

DTV EBOOK

【 Nhân vật máu chốt đã tử vong, thông quan thất bại, phó bản sắp đóng lại. 】

WTF?!

Bạch Du lập tức sững sờ.

Trong khoảnh khắc thất thần ấy, hắn hoàn toàn không phát hiện từ giữa không trung có một cái đầu lâu bay tới!

Keng ——

Một luồng sáng bạch kim phun ra từ miệng đầu lâu, cắm thẳng vào người hắn, khoét thủng hàng ngàn lỗ nhỏ li ti!

Trước khi mất ý thức, hắn nghe thấy tiếng thét tuyệt vọng của Nguyễn Thanh Tuyết...

Bạch Du đột nhiên mở mắt.

Hắn ngồi bật dậy trên tấm đệm yoga, thở hổn hển.

Bên ngoài cửa sổ, đêm vẫn còn sâu.

Tất cả những gì vừa trải qua, trên thực tế, chưa đầy mười phút đồng hồ.

Một dòng chữ quen thuộc hiện lên trước mắt hắn.

【 Thắng bại là chuyện thường trong binh gia, xin mời các hạ thử lại lần nữa. 】

“Chết rồi à...”

Bạch Du đưa tay xoa trán, lẩm bẩm: “Quả nhiên, mọi thứ đều phải trả giá đắt.”

Cảm giác sọ não bị đánh nổ vẫn còn lưu lại, khiến hắn thấy đầu mình ngứa ngáy, như thể đang muốn mọc ra thêm não vậy.

“Lần này có thể phiền phức rồi, không hề thu được chút thông tin nào.”

“Phó bản đã đóng lại... Lẽ nào đây là dạng tuần hoàn, chỉ có thể khiêu chiến mỗi tuần một lần?”

Hắn mở Anh Linh Biên Niên Sử ra kiểm tra.

【 Sào Huyết Ảnh Chu 】

Tin tốt: Phó bản vẫn còn, không hề biến mất.

Tin xấu: Không thể trực tiếp đăng ký lại.

【 Thiết lập lại phó bản cần tiêu hao 1 điểm vận mệnh 】

“Gì cơ?” Bạch Du giật mình, cau mày: “Ngay cả vào phó bản cũng phải tốn điểm vận mệnh à?”

Miệng thì kêu ca vậy thôi, nhưng thực chất hắn lại cảm thấy đây là một món hời. Có thể làm lại, thử nghiệm nhiều lần mà không lo bị tổn thất vĩnh viễn, chỉ tốn chút điểm vận mệnh, thế này chẳng phải lời quá rồi sao?

Không do dự, Bạch Du lập tức tiêu 1 điểm vận mệnh, ghi danh lại vào phó bản...

“Mắt ngươi bị dán keo à?”

Một bàn tay vẫy vẫy trước mặt hắn.

“... Ta vừa thất thần sao?”

Bạch Du đảo mắt nhìn xung quanh: “Chỗ này... hình như không phải là quầy trái cây quen thuộc?”

“Quầy trái cây cái đầu ngươi ấy!” Tô Nhược Ly hạ giọng cảnh báo: “Đây không phải lúc nói nhảm! Phía trước còn ba tên địch kia!”

Nghe vậy, Bạch Du lập tức đoán được tình hình.

Lẽ nào khi vào lại phó bản, hệ thống tự động tải lại trạng thái lưu trước đó?

“Trước khi động thủ, ta nhắc người một chút.” Hắc bắt đầu sửa chữa sai lầm ở vòng trước: “Ta không thể cảm nhận được ý thức của kẻ đã mất mạng. Ba tên kia cứ đứng yên trong thông đạo, có lẽ có lý do nào đó.”

“Ý người là, bọn chúng đang giữ con tin?”

“Có khả năng... Nhưng đối phương không cầm vũ khí, vậy con tin có lẽ đang nằm dưới đất.” Bạch Du phân tích ngắn gọn. “Người đi đánh lạc hướng chúng, ta sẽ xử lý hai tên nhất giai. Còn tên nhị giai, cứ để ta lo, đừng phí sức.”

Tô Nhược Ly gật đầu đồng ý.

Lần này, nhịp độ phối hợp giữa hai người hoàn hảo hơn. Bạch Du thích ứng với tốc độ của nàng, hai tên nhất giai bị bắn hạ ngay lập tức, còn tên nhị giai cũng chưa kịp kích hoạt kỹ năng đã bị nàng một kiếm cắt đứt cổ họng.

“Phối hợp không tệ.” Tô Nhược Ly nhận xét.

Nhìn hai học sinh bị hôn mê, nàng không quá xúc động vì ngay sau đó, một cửa sổ thông báo hiện lên.

Sau khi đánh thức Hoa Li và Nguyễn Thanh Tuyết, hai người họ cũng cung cấp những manh mối giống hệt như trước.

Tô Nhược Ly đề xuất phương án cũ, nhưng lần này, Bạch Du lắc đầu.

“Người đi đối phó tổ chức, ta sẽ cứu người.” Hắc quyết định thay đổi trình tự hành động, giọng điệu rất kiên quyết. “Ta có cảm nhận sát ý, có thể xác định số lượng và vị trí Ảnh Chu, còn người thì không.”

“... Được rồi.” Tô Nhược Ly chấp nhận. Nàng hiểu rõ điểm mạnh và điểm yếu của mình. “Nhưng người có chắc sẽ xử lý được Ảnh Chu không?”

“Ta sẽ chứa lại cho mình một viên đạn.”

Lại một lần nữa, bọn họ chia nhau hành động.

Bạch Du muốn xác định vị trí mà Hoa Li đã nhắc đến.

Vài phút sau, khi đến nơi, hắn chỉ thấy vài vết máu loang lổ, nhưng chẳng có bóng người nào.

“Đi đâu rồi?”

“Không đúng, ở đây có vết máu bị kéo lê... Chúng tôi bọn họ đã bị bắt đi!” Hoa Li tái mặt, lo lắng kêu lên: “Chúng ta phải cứu họ ngay!”

Nói rồi, nàng định lao thẳng về phía trước, nhưng đoàng!

Tiếng súng vang lên.

Viên đạn găm xuống đất ngay trước mũi chân Hoa Li, khiến nàng giật bắn mình.

“Bình tĩnh, nhóc con.” Bạch Du lạnh giọng. “Người lao đầu vào đó chỉ tổ chết vô ích.”

Nửa là trấn an, nửa là uy hiếp.

Hoa Li nhìn khẩu Glock 17 trên tay hắn, nuốt nước bọt, ngoan ngoãn gặt đầu rồi tìm một góc kín đáo trốn vào.

Bạch Du một mình lần theo vết máu.

Hắn mất ba phút vừa đi vừa phân tích, cuối cùng nhận ra có gì đó bất thường.

“Vết máu này là sao... Ta đã đi lòng vòng khá lâu rồi, tại sao vẫn không thấy ai?”

Mặc dù luôn bám theo vết máu, nhưng giờ đây, hắn lại lạc đường, không tìm được lối trở về.

Chương 97

DTV EBOOK

Dường như hần giống như một miếng pho mát bị quăng xuống đất, đang hấp dẫn lũ chuột vây quanh, vô tình lọt vào một cái bẫy được giăng sẵn.

Cuối cùng, vết máu dẫn đến một cái hõm sâu không thấy đáy.

Bạch Du suy nghĩ trong chốc lát... rồi nhảy xuống.

Rắc!

Dưới chân vang lên tiếng xương gãy thanh thúy.

Khi nhìn quanh, hần chợt thấy khung cảnh vô cùng quen thuộc...

Đây chính là cảnh tượng trong ký ức của hần!

Một biển xương trắng chồng chất như núi.

Trên vách tường và trần động, từng lớp tơ nhện quấn chặt lấy các cơ thể còn nguyên vẹn, bị treo lơ lửng như những món hàng chờ đóng gói.

Hàng chục con Ảnh Chu bò lổm ngổm trên xác người, cần mẫn quấn chặt con mồi của chúng, biến họ thành những cái xác khô bị treo lên...

Các học sinh đều đứng bất động, khuôn mặt ngây dại, không ai nói một lời.

Bọn họ đã trúng độc của Ảnh Chu, toàn thân tê liệt, không còn cảm giác đau đớn. Ngũ giác hoàn toàn bị vô hiệu, không nghe được cũng chẳng nhìn thấy gì.

Nơi này chính là chỗ sâu nhất của sào huyệt Ảnh Chu.

Khi Bạch Du vừa xuất hiện, hàng chục con Ảnh Chu bám trên vách tường lập tức nhảy xuống, phong kín

mọi lối thoát của hắn, chặn kín như nêm cối.

“Tê... Phu...”

Không có thương lượng, chỉ có súng đạn!

Tiếng súng nổ vang rền, kéo dài chưa đến hai phút.

Bạch Du dốc hết toàn bộ thủ đoạn, chỉ giết được bảy con Ảnh Chu—thậm chí chưa đến hai con số. So với hơn 50 con đang lớn vờn xung quanh, số lượng này chẳng khác nào muối bỏ bể.

Thế nhưng, chính sự náo động quá lớn đã làm đông xương cốt chất như núi sụp xuống.

Bạch Du bị hất tung lên không trung.

Từ độ cao đó, hắn nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ dưới chân mình—

Một con Ảnh Chu khổng lồ!

Thân thể nó che phủ cả một vùng, vô cùng chói mắt với con số cấp 37 hiển thị trên đầu.

Cú rơi mạnh khiến Bạch Du gãy chân, hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người run rẩy dữ dội.

Dùng chút sức lực cuối cùng, hắn nâng khẩu súng lên, nhắm ngay huyết thái dương, bóp cò.

“... Cáo từ.”

【 Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, xin hãy thử lại một lần nữa. 】

“Con đường này là đường chết, dẫn thẳng vào sâu trong sào huyệt... mà bên trong lại có một con Nhện Chúa đang ngủ say.”

Bạch Du khoanh chân ngồi trên đệm yoga, chậm rãi tổng kết lại những gì vừa trải qua.

Hai lần tử vong không khiến hắn tiêu hao quá nhiều tinh thần. Trước đây, hắn từng cùng Ảnh Dị Chung nhiều lần móc tim đào phổi, thế này vẫn chưa là gì.

“Có vẻ hầu hết học sinh đều bị Ảnh Chu bắt đi.”

“Hễ ai bị thương, mùi máu tươi sẽ thu hút lũ Ảnh Chu...”

“Cấp 37... hoàn toàn nằm ngoài khả năng ứng phó của ta lúc này. Con Nhện Chúa kia có kích thước quá mức phi lý, động vật chân đốt có thể lớn đến mức đó sao?”

“Cái quái gì thế này? Một phó bản cấp 15 có thể vượt qua á?”

Bạch Du tức giận rửa thầm, vò đầu bứt tóc.

Hắn thật sự nghi không ra.

Đứng dậy rửa mặt, sau đó đi nấu một bát mì, còn đập thêm một quả trứng gà.

Sau khi ăn uống no đủ, bổ sung năng lượng, Bạch Du lại bắt đầu phân tích vấn đề trước mắt.

“Tạm thời có thể kết luận...”

“Dù là ta hay Tô Nhược Ly, dù đơn độc hay cùng nhau tiến vào sào huyệt, kết cục đều là chết chắc. Không có cách nào đối phó được Nhện Chúa.”

“Nếu chỉ xử lý thành viên của tổ chức, thì vẫn trong khả năng kiểm soát, nhưng như vậy... ta chỉ cứu được một phần ba số học sinh. Trong khi đó, Nhện Chúa đã bắt ít nhất 20 người.”

Bạch Du chợt nhận ra một điểm bất hợp lý.

“Học sinh vừa là mục tiêu của tổ chức, vừa là con mồi của Ảnh Chu.”

“Lẽ ra giữa hai bên phải có xung đột... Tại sao tổ chức lại phí công chuyển toàn bộ lớp 12A1 đến Diệt Giới? Chẳng lẽ chỉ để làm thức ăn cho Ảnh Chu?”

“Đồng xương chất như núi kia... Ta nhớ nhện thường tiêm độc để hóa lỏng nội tạng con mồi rồi hút sạch, chứ không phải nhai nuốt.”

“Với kích cỡ của Ảnh Chu... chúng có thể để lại nhiều xương như vậy sao?”

Nghĩ một hồi, hần kết luận—

Tình báo hiện tại vẫn chưa đủ!

【 Thiết lập lại phó bản 】

【 Bắt đầu tiến vào... 】

“Ê, người có nghe ta nói không đó?”

“Ta lấy lại tinh thần rồi.” Bạch Du đáp. “Ta cần nhiều thông tin hơn, tốt nhất là moi từ Tổ Chức Áo Đen.”

“Người định bắt một tên thẩm vấn?” Tô Nhược Ly chần chừ. “Có chắc sẽ thành công không?”

“Nhị giai siêu phàm thì khó bắt, vậy ta bắt một tên nhất giai.” Bạch Du gằn giọng. “Chuyện này vẫn nằm trong phạm vi có thể kiểm soát.”

“... Được!”

Cô nàng này lúc nào cũng phối hợp cực kỳ ăn ý.

Lại là ba tên địch quen thuộc, ngay cả động tác cũng giống hệt.

Nhưng lần này, Bạch Du không bắn vào đầu ngay mà nhắm vào đầu gối.

Tuy nhiên, vì không giết gọn ngay phát đầu, trận chiến kéo dài thêm ba mươi giây.

Khi nhị giai siêu phàm bị chém gục, tên nhất giai tự biết chạy không thoát, bèn tự sát ngay tại chỗ.

Bạch Du: “.....”

Hần thở dài, lắc đầu:

Chương 98

DTV EBOOK

“Lãng phí thời gian, đáng lẽ nên chọn tên khác...”

Hắn nâng súng lên... nhét vào miệng mình.

Tô Nhược Ly trừng to mắt:

“Người đang làm cái quái gì vậy!?”

Bạch Du không trả lời.

Hắn chỉ nhếch môi, lạnh nhạt nói một câu—

“Nhân sinh... làm lại.”

Phanh ——!

Lại một lần nữa, pho bản được thiết lập lại.

Lần này, Bạch Du rút cuộc cũng bắt được một siêu phạm giả.

Người này dường như không giỏi chiến đấu, so với những kẻ trước thì càng dễ xử lý hơn nhiều.

Sau khi khống chế đối phương, Bạch Du lật mặt hắn lên, phát hiện—

Lại là một tên da trắng...

Thế mà ngay cả tổ chức này cũng toàn cầu hóa?

Hắn híp mắt, hỏi thẳng:

“Biết nói tiếng Đại Hạ không?”

“Biết... một chút.”

“Vậy thì tốt.”

Bạch Du lạnh lùng nói:

“Nói ra hết tình báo, ta có thể cho người chết toàn thân.”

“Nếu không, ta có 100 cách để thẩm vấn người.”

Hắn từ tốn đọc một lượt mười đại cực hình thời nhà Mãn Thanh, sau đó chậm rãi kể nòng sủng lên sau gáy đối phương.

“Các người không chế sào huyết này bằng cách nào?”

Người da trắng run rẩy, cố gắng trả lời:

“Một loại... kỳ thuật...”

“Hửm? Kỳ thuật?”

“Nó có hiệu lực với Nhện Chúa... nhưng cụ thể thế nào ta không rõ.” Hắn lắp bắp, giọng nói run run.

“Chỉ có cao giai siêu phàm mới thi triển được. Nó có thể cưỡng ép Nhện Chúa ngủ say, hiệu quả kéo dài vài ngày.”

Bạch Du trầm giọng:

“Chính nhờ kỳ thuật này... các người mới có thể cướp con mồi từ Ảnh Chu?”

“Đúng... Đúng vậy... Còn có một lý do khác...”

“?”

“Bởi vì... chúng ta đã nuốt độc tố của Ảnh Chu. Nhờ vậy, bọn chúng không thể phát hiện được...”

“Độc tố?” Bạch Du nhíu mày.

“Loại độc này có hiệu lực trong mười hai giờ, nhưng phải uống thuốc giải trước. Nếu không... sẽ bị ăn mòn từ trong ra ngoài...”

“Thuốc độc ở đâu?”

“Trên người chúng ta... ai cũng có...”

“Vậy thuốc giải đâu?”

“Chỉ có cấp trên mới giữ, bọn ta không có...”

“... Cấp trên?” Bạch Du gằn giọng. “Ví dụ như... Sắc Vi Nữ?”

“Ta... Ta không thể nói...”

Người da trắng cắn chặt răng, sắc mặt cực kỳ đau đớn.

“Nếu ta nói ra... ta sẽ chết.”

Bạch Du lạnh lùng đáp:

“Không nói, người cũng sẽ chết!”

Vừa dứt lời, đối phương đột nhiên trợn trừng mắt, hung quang bùng lên.

Hắn điên cuồng lao đến, hai tay siết chặt Bạch Du, máu tươi từ bảy khiếu tuôn ra.

“CÙNG CHẾT ĐI!!!”

Khoảng cách quá gần—

Ngay lúc sắp bùng nổ, Tô Nhược Ly ra tay!

Nàng nhanh như chớp chém đứt một bàn tay của hắn!

Bạch Du thuận thế đá thẳng vào cằm đối phương, đẩy hắn rơi khỏi thông đạo!

Ầm!!

Thân thể rơi xuống đất chưa đầy một giây, ngay sau đó—

OANH!

Một tiếng nổ chói tai vang lên, tựa như lựu đạn hạng nặng phát nổ.

Ngọn lửa đỏ rực bùng lên, tràn ngập cả thông đạo.

Bạch Du giật đứt cánh tay cụt của hắn, ném qua một bên.

Nhìn về phía địa điểm vụ nổ, hắn cười lạnh:

“Ít nhất lần này cũng thu được chút thông tin hữu ích.”

Hắn lục lọi trên thi thể, lấy ra một ống thủy tinh màu đen.

Trước đó, hắn từng nghĩ nó chỉ là vật vứt đi, không ngờ đây mới là chìa khóa quan trọng.

Hắn cầm ống thủy tinh, lắc nhẹ, ánh sáng phản chiếu từ chất lỏng bên trong—

“Có vẻ chỉ đủ cho một người.”

Bạch Du thì thầm.

Bên cạnh, Tô Nhược Ly giơ tay:

“Đưa ta đi.”

Bạch Du liếc nàng một cái, giọng điệu thản nhiên nhưng mang theo chút cảnh cáo:

“Người nghĩ kỹ chưa?”

“Nếu tìm không thấy thuốc giải, người sẽ chết. Còn thuốc giải lại nằm trong tay cấp cao của tổ chức, chỉ ít cũng là Tam giai siêu phàm.”

“Cho dù người là Anh Linh... thì cũng hoàn toàn không phải đối thủ.”

Tô Nhược Ly mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhàng:

“Không sao cả.”

“Nếu đã là Anh Linh, ta cũng phải có chút đặc quyền chứ nhỉ?”

“Nói không chừng, cao giai Anh Linh đều vạn pháp bất xâm, vạn độc không sợ...”

Nàng nhướn mày:

“Biết đâu ta sẽ... tự nhiên khỏi bệnh thì sao~?”

Bạch Du bật cười:

“Người nói nghe cũng có lý đấy.”

Rồi ngay sau đó—

Hắn ngửa đầu, uống cạn chất độc trong ống thủy tinh.

“Nhưng mà...”

“Ta không nói đạo lý.”

Hắn vút mạnh ống thủy tinh xuống đất, không để lại dù chỉ một giọt.

Tô Nhược Ly: “.....”

Bạch Du nở nụ cười nhàn nhạt.

“Dù sao trúng độc là Vận Mệnh Biên Tập Giả... liên quan gì đến ta chứ?”

Độc được cứ thế bị uống vào.

Mà thứ này, hiển nhiên không phải một ly rượu vang đỏ.

“Hương vị thế nào?” Tô Nhược Ly hỏi.

“Rất khó uống... Tựa như một quả quýt bị ngâm ba ngày trong nước đường giữa mùa hè, sau đó lại trộn thêm đậu nhừ với tương ớt vậy.” Bạch Du che miệng, nhả nhỏ: “Ta thật sự không muốn hồi tưởng lại cái dư vị này đâu.”

Hắn vận nắp ấm nước, uống một ngụm súc miệng để tẩy bớt mùi lạ.

“Có tác dụng không?”

“Không rõ ràng lắm, phải tìm Ảnh Chu thử xem.”

Bạch Du xoay xoay cổ tay, rồi cười khẽ: “Nhưng mà ta dám uống độc đấy, người không thấy khí phách của ta đáng được bội phục sao?”

“Ta đã bội phục rồi, có cần ta khen ngợi người thêm không?” Tô Nhược Ly liếc mắt nhìn hắn, ném tới một ánh mắt khích lệ: “Người làm rất tốt, rất có khí khái nam tử.”

Chương 99

DTV EBOOK

“... Dù rằng chỉ là cố gắng diễn xuất, nhưng ta vẫn cảm thấy được cổ vũ đôi chút.” Bạch Du bật cười, phối hợp đáp lời. mấy câu đối đáp đơn giản mà lại hữu hiệu phá tan khoảng cách giữa hai người—một thủ thuật nhỏ trong giao tiếp nơi làm việc.

“Nhưng nếu trong vòng mười hai giờ không đưa người đến bệnh viện, người sẽ chết vì độc.” Một câu nói của Tô Nhược Ly kéo hai người trở về thực tại. “Nếu bọn họ cũng không thể ra khỏi đây trong mười hai giờ, thì tất cả đều sẽ chết... Từ giây phút này trở đi, vận mệnh của chúng ta hoàn toàn gắn liền với nhau.”

Nàng cảm thấy chuyện này cần phải nhấn mạnh rõ ràng.

Bạch Du chỉ liếc mắt một cái, loại chuyện này vốn không cần nhắc lại lần thứ hai. Ngay từ khi bước vào đây, hắn đã không nghĩ đến chuyện có thể rời đi mà còn toàn vẹn. Cùng lắm thì hắn để lại một cái xác thôi.

Tô Nhược Ly há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại trầm mặc.

Bây giờ không phải lúc đôi co vô nghĩa.

Sau khi đánh thức Hoa Li và Nguyễn Thanh Tuyết, họ thu được một số tin tức mới.

Bạch Du lần này đề xuất: “Trước tiên cứu những người ở gần, sau đó mới đến nơi xa hơn. Lúc này không cần chia nhóm, nếu gặp đối thủ quá mạnh, chia ra chỉ càng lãng phí thời gian.”

Hắn dựa vào tình hình tận mắt chứng kiến mà phân tích: “Nếu như các học sinh bị Ảnh Chu bắt đi, vậy thì

họ tạm thời vẫn an toàn. Cùng lắm là bị treo lên như lương thực dự trữ, chưa đến mức lập tức mất mạng.”

Tô Nhược Ly nhíu mày: “Người chắc chắn chứ?”

“Chín phần chín.”

“... Được.” Nàng gật đầu đồng ý.

Dù Bạch Du đưa ra đề nghị gì, cuối cùng nàng cũng sẽ có khả năng rất lớn đồng thuận. Không phải vì nàng không có ý kiến riêng, mà bởi vì so với trước, lần này Bạch Du đã chủ động uống độc—hành động này khiến độ hảo cảm của Tô Nhược Ly dành cho hắn tăng lên đáng kể, đồng thời làm giảm đi sự đề phòng.

“Phía đó.” Nguyễn Thanh Tuyết đưa tay chỉ hướng.

Bạch Du và Tô Nhược Ly đi trước.

“Có hai siêu phàm giả, cả hai đều là nhị giai...” Bạch Du nhắm mắt, giả vờ như đang cảm nhận sát khí, thực tế thì chỉ dựa vào kinh nghiệm chiến đấu để suy đoán: “Tên đầu trọc mặc áo choàng là triệu hoán sư hệ xương trắng, có thể điều khiển khô lâu tạo ra bạch cốt; tên còn lại nhuộm tóc vàng, tốc độ rất nhanh, không có năng lực siêu phàm đặc thù, nhưng là một võ tu với nền tảng chiến đấu cực kỳ vững chắc.”

“Vậy thì xử lý triệu hoán sư trước...”

“Không, hắn có một tấm khiên bạch cốt bảo vệ, rất khó công phá. Trước tiên giết tên võ tu, đuôi phải của hắn có một vết thương cũ, cứ nhắm vào đó.”

“... Người có năng lực cảm nhận mạnh như vậy sao?”

Tô Nhược Ly nghi hoặc nhìn hắn: “Ngay cả vết thương cũ cũng biết?”

“Đúng vậy, đều nhờ năng lực quan sát.” Bạch Du cũng đáp lại bằng ánh mắt đầy tự tin.

Tô Nhược Ly hơi bĩu môi, rồi đột nhiên rút nhuyễn kiếm bên hông, tay trái chống đất, chân trái co lại, chân phải kéo căng, tạo thành tư thế chuẩn bị lao tới.

Tựa như một con báo săn, vào khoảnh khắc Bạch Du ra hiệu, nàng lao lên, lưu lại một vết tàn ảnh màu lục phía sau.

Tên võ tu nhị giai với mái tóc vàng kia, ban đầu Bạch Du nghĩ rằng hẳn có thể trụ được mười mấy chiêu của Tô Nhược Ly, nhưng thực tế...

Chỉ trong chớp mắt, nàng vung kiếm ba lần—kiếm thứ nhất bị ngăn chặn, kiếm thứ hai đã cắt đứt đùi phải hắn, kiếm thứ ba trực tiếp chém ngang lưng.

Hộp đạn của Bạch Du còn chưa bắn hết, đối thủ đầu tiên đã gục.

Tên triệu hoán sư còn lại đứng sững sờ, mắt trợn trừng như không tin vào những gì đang xảy ra.

Đến khi Tô Nhược Ly chỉ kiếm về phía hắn, hắn mới hoảng loạn phản ứng lại, vội hét lên: “Đừng tới đây!”

Hắn ném ra một viên bạch cốt, giữa không trung hóa thành bộ xương nửa người của một loài thú nào đó, giáng thẳng xuống.

Ngay sau đó, từ khe hở giữa bộ khung xương, một luồng sáng xanh lao thẳng về phía nàng. Nhưng nháy mắt sau, yêu kiếm của Tô Nhược Ly đã đâm thẳng đến, chỉ bị bức cản lại bởi một tấm khiên bạch cốt mờ ảo.

“Hô... May quá...” Hắn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bạch cốt thuẫn đã xuất hiện vết nứt, mà ngay bên cạnh hắn, họng súng đã nhắm thẳng vào mi tâm.

Phanh!

Bạch Du thối làn khói còn vương trên họng súng, nhếch môi cười: “Bắn ngay chính giữa trán.”

“Bớt diễn đẹp trai đi, kéo ta một cái...” Tô Nhược Ly vươn tay từ dưới đồng xương ra, thở dài: “Nặng quá.”

Bạch Du còn chưa kịp đưa tay, thì Hoa Li và Nguyễn Thanh Tuyết đã chạy đến trước, một người kéo, một người đỡ, nhanh chóng lôi nàng ra khỏi đó.

Ngay sau đó, hai học sinh bắt đầu kiểm kê số lượng người và chăm sóc các bạn học khác.

Nguyễn Thanh Tuyết lo việc cởi trói, sau đó phụ trách trấn an cảm xúc:

Chương 100

DTV EBOOK

“Mọi người đừng lên tiếng, cũng đừng hoảng loạn. Cố gắng kiềm chế cảm xúc, hạn chế nói chuyện. Nếu có chuyện gì quan trọng, trừ phi là tình huống đặc biệt khẩn cấp, còn không thì hãy chờ sau khi rời khỏi đây rồi hẵng nói, được không?”

Hoa Li thì thu thập tất cả vật dụng có thể tận dụng trong tay, bắt đầu chế tác dụng cụ sơ cứu tạm thời, tiến hành băng bó và xử lý vết thương cho những người bị thương.

Có không ít học sinh bị thương ngay khi tiến vào Ảnh Giới, bởi vì điểm rơi không cố định, có người rơi xuống mặt đất, nhưng cũng có kẻ lại rơi thẳng từ trên cao xuống.

Trong đó, một học sinh bị thương nghiêm trọng nhất—đùi bị một thanh cốt thép đâm xuyên, gần như không thể cử động. Vì vết thương quá nặng, không thể rút thanh cốt thép ra ngay, tránh gây mất máu nhiều hơn. Cậu ta chỉ có thể được những người khác đặt lên một cái cáng đơn giản để vận chuyển.

Điều khiến Bạch Du cảm thấy ngoài ý muốn chính là... tất cả học sinh đều phối hợp vô cùng ăn ý. Không một ai tranh cãi hay hoảng loạn, từng động tác đều nhanh gọn và thuần thục, cứ như thể họ đã từng trải qua huấn luyện cứu hộ nghiêm ngặt. Nhìn cách bọn họ xử lý, hẳn thậm chí còn có cảm giác đây giống như một đội thực tập viên của đội cứu hộ chuyên nghiệp vậy.

“Có gì lạ sao?” Tô Nhược Ly thu kiếm lại, bước đến bên cạnh hắn.

“Rất lạ...” Bạch Du xoa cằm trầm tư: “Học sinh bây giờ... tổ chức đều cao như vậy sao?”

“Chẳng phải chuyện này là hiển nhiên à? Trong trường đã dạy từ lâu rồi.”

“Trường học còn dạy cả mấy thứ này?”

“Huấn luyện chống động đất, cứu trợ khẩn cấp, diễn tập tình huống nguy hiểm... Hai tuần thực tập vào kỳ nghỉ đông hoặc nghỉ hè.” Tô Nhược Ly tùy tiện liệt kê: “Những khóa huấn luyện này, tất cả học sinh từ nhỏ đã phải trải qua ít nhất mười lần trở lên, trung bình nửa năm lại ôn tập một lần. Đây là tiêu chuẩn cơ bản, nếu không qua được kỳ kiểm tra thì phải học bù.”

Bạch Du: “...”

Hắn bỗng cảm thấy... mình vẫn còn quá thiếu hiểu biết về thế giới này.

Bởi vì Ảnh Giới luôn là một mối đe dọa trực tiếp, nên hệ thống giáo dục ở đây cũng chú trọng tính thực tiễn hơn là những lý thuyết suông. Có lẽ... đây mới thực sự là giáo dục bắt buộc.

“Tiếp theo, di chuyển sang bên kia chứ?” Tô Nhược Ly hỏi.

“Hiện tại có một vấn đề.” Bạch Du đếm số người: “Bây giờ chúng ta có tổng cộng mười một người, trong đó một nửa là thương binh. Chúng ta không thể nào mang theo họ mà di chuyển với tốc độ cao được.”

Ảnh Chu rải rác khắp tổ huyết, lối hành động của chúng hoàn toàn khác với chúng ta. Chúng ta không thể đi nhanh, mà nhất định phải để lại người bảo vệ nhóm thương binh.

Nhưng quan trọng nhất là... chúng ta vẫn còn hơn hai mươi học sinh chưa được tìm thấy.

Những học sinh đó đã bị Ảnh Chu tiêm vào độc tố tê liệt cơ thể, đừng nói là đi lại, ngay cả mở miệng nói

chuyện cũng không thể.

Điều này có nghĩa là chúng ta sẽ phải vận chuyển người.

Tính toán sơ qua, hiện tại chỉ có sáu học sinh đủ sức khỏe để đảm nhiệm việc vận chuyển. Một lượt chỉ có thể đưa đi sáu người, vậy ít nhất phải thực hiện bốn lượt di chuyển qua lại.

Nhưng vấn đề lớn hơn là...

Trong khi di chuyển, Ảnh Chu có thể sẽ tấn công, hơn nữa số lượng cụ thể của bọn chúng vẫn chưa rõ.

“Rất khó khăn, nhưng chúng ta nhất định phải làm.” Tô Nhược Ly siết chặt chuôi kiếm, ánh mắt kiên định. Đây không phải là chuyện có thể lựa chọn hay không—dù khó khăn thế nào cũng phải cứu người.

“Tóm lại, trước tiên đưa nhóm thương binh này ra ngoài.”

Bạch Du gật đầu: “Bắt đầu di chuyển thôi... Ta sẽ đi thăm dò tình hình bên phía kia.”

“Cẩn thận.”

“Ừ.”

Bạch Du vẫy tay, rồi xoay người rời đi.

Hắn vốn đã chuẩn bị tinh thần rằng lần này không thể nào hoàn thành nhiệm vụ một cách suôn sẻ. Những gì cần làm không chỉ là cứu người, mà còn phải ghi nhớ và vẽ lại toàn bộ bản đồ sào huyệt của Ảnh Chu.

Chỉ khi hoàn toàn hiểu rõ cấu trúc nơi này, mới có thể tối đa hóa hiệu suất hành động.

“Thật không biết sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian đây...”

Bạch Du tự lẩm bẩm: “Nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy. Dù sao ta cũng không phải người thông

minh, chỉ có thể dùng phương pháp ngu ngốc này thôi.”

Hắn bắt đầu dùng chân đo đạc toàn bộ sào huyết của Ảnh Chu.

Một trong những lợi ích lớn nhất của người chuyển sinh chính là trí nhớ cường hãn. Nhờ vậy, hắn không cần phải chạy lại cùng một con đường hai lần, cũng không cần tốn quá nhiều công sức để ghi nhớ địa hình đã đi qua.

Tuy nhiên, sào huyết của Ảnh Chu vẫn vô cùng rắc rối và phức tạp. Dù có trí nhớ mạnh mẽ đến đâu, hắn cũng không thể tránh khỏi nguy cơ bị lạc. Bởi vì trên bản đồ trong đầu hắn, khắp nơi đều là những vùng tối đen không điểm sáng, chẳng khác nào đang mò mẫm trong một lớp sương mù chiến trận dày đặc.

Chương 101

DTV EBOOK

Hiện tại, việc cần làm là đi qua tất cả các ngã rẽ, ghi nhớ sự chênh lệch độ cao, những đoạn đường cắt, đồng thời xác định đâu là lối có thể đi, đâu là lối bế tắc.

Thực tế không giống trò chơi. Ở đây không có tường vô hình, không có cầu thang thần kỳ để leo lên chỗ cao. Nhưng con người có đầu gối, và với chiều cao khoảng năm mét, ngã xuống chưa chắc đã mất mạng.

Trong lúc di chuyển, Bạch Du nhận ra rằng trí nhớ của mình tuy cường hãn nhưng không phải là hoàn hảo tuyệt đối.

Mặc dù sẽ không quên, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể nhớ lại ngay lập tức.

Điều này giống như việc có một kho dữ liệu khổng lồ trong đầu, nơi hắn có thể tùy ý tra cứu bất cứ thông tin nào đã từng ghi nhớ. Nhưng vấn đề là... hắn lại quên mất mình cần tìm thứ gì.

Đây chính là một dạng lỗi trí nhớ điển hình.

Nhờ uống độc dược, Bạch Du có thể di chuyển một cách khá thuận lợi. Khi gặp Ảnh Chu, bọn chúng cũng không chủ động công kích, mà chỉ im lặng ẩn nấp tại chỗ, bởi vì có khá nhiều khu vực mà chúng không thể đặt chân vào.

Tuy nhiên, nếu hắn tự ý đến gần, định chơi trò “huynh đài nhường chút đường”, thì ngay lập tức sẽ bị tấn công và đuổi đi.

Dù vậy, Bạch Du vẫn thành công tìm ra hang ổ trung tâm của Ảnh Chu.

Sau hai canh giờ chạy khắp nơi, hắn rút ra được một kết luận:

Có đường tắt để tiến vào trung tâm, nhưng không có lối thoát ra.

Muốn đưa người ra ngoài, dù đi theo lộ trình ngắn nhất, cũng cần mất ít nhất 30 phút.

Và đó là trong điều kiện Ảnh Chu không hề chú ý đến hắn. Trên đường đi, hắn đã chạm mặt Ảnh Chu ít nhất ba lần.

Tin tốt là, hắn chỉ gặp thêm một nhóm ba người, đều là siêu phàm giả nhất giai, đang khống chế hai học sinh. Bạch Du thuận tay xử lý gọn gàng.

Sau đó là một chuỗi công việc vận chuyển người nhàm chán và lặp đi lặp lại.

Bạch Du cũng không quên kiểm tra lại cái bóng của mình. Hắn hỏi tất cả những học sinh tinh táo xem có ai nhìn thấy một thiếu niên giống hệt hắn hay không, nhưng câu trả lời đều là không.

Cứ thế, năm giờ đã trôi qua một nửa.

Khi hắn hoàn thành lượt vận chuyển thứ năm, tổng số học sinh được cứu đã lên đến hai mươi ba người.

Nhưng ngay lúc đó, hắn cảm nhận được một luồng khí tức mãnh liệt.

Không phải sát khí.

Mà là... một mùi hương nồng đậm.

Mùi hoa.

Trong thế giới tĩnh lặng và u ám của Ảnh Giới, một cánh hoa đỏ tươi chậm rãi rơi xuống, đậu ngay giữa lòng bàn tay của hắn.

Bản đồ phó bản đã bắt đầu được bốn giờ rưỡi.

Siêu phàm giả tam giai—Sắc Vi Nữ đã đến.

“Nàng tới rồi.”

Bạch Du khẽ nói, ánh mắt không buồn liếc nhìn, chỉ hướng về phía sào huyết của Ảnh Chu.

Khi một cường giả Siêu Phàm tam giai đặt chân đến nơi này, mọi sự phản kháng đều trở nên vô nghĩa.

Chiến thắng không chỉ nằm ở sức mạnh tuyệt đối, mà cả khả năng đối đầu trực diện cũng không có.

Điều tồi tệ nhất là không tìm thấy bóng dáng đối phương, cũng chẳng có đường lui.

Nhìn về hướng cánh hoa bay tới, Bạch Du nhớ lại— cách đây không lâu, hắn còn nghiêng răng nghiêng lợi thể phải giết nữ nhân này.

Nhưng lý tưởng luôn đầy đặn, còn hiện thực lại tàn khốc.

Kẻ đi săn là nàng, còn con mồi lại chính là hắn.

“Bốn tiếng rưỡi... Tới cũng nhanh quá đấy.”

Bạch Du lẩm bẩm. Hắn vốn tưởng ít nhất phải mất nửa ngày đối phương mới đến được đây, nhưng thực tế chỉ vãn vẹn bốn tiếng rưỡi.

Một làn hương hoa thoảng qua, cánh hoa tường vi phiêu linh trên mặt đất, nhưng vừa chạm đất đã lập tức tan biến, như thể chưa từng tồn tại.

Chúng không phải những cánh hoa thực sự, mà chỉ là một dạng năng lượng ngoại phóng, nhìn có vẻ vô hại, nhưng lại cực kỳ nguy hiểm.

Càng xinh đẹp, càng chết chóc.

Sắc Vi Nữ bước từng bước trên thảm hoa tường vi, ánh mắt từ xa đã khóa chặt vào khuôn mặt Bạch Du.

Sát ý của nàng làm hương thơm trong gió trở nên ngọt ngào đến khó thở, cánh hoa rơi xuống nhẹ nhàng nhưng sắc bén như dao, cứa lên cánh tay, bờ vai, thậm chí cả gương mặt hắn, để lại từng vết máu rướm đỏ.

“Thật sự có chuột lên vào đây...”

“Nhưng cái túi này rõ ràng kiên cố như vậy.”

Giọng nói của Sắc Vi Nữ vang vọng giữa không trung, mang theo âm hưởng sắc bén, tựa như từng mũi dao cắt qua không khí.

“Ngươi, rốt cuộc làm cách nào tiến vào đây?”

Đôi mắt sắc lạnh của nàng nhìn chằm chằm Bạch Du.

“Ai phái ngươi đến? Nói ra, ta có thể cho ngươi chết một cách nhẹ nhàng.”

Bạch Du nhếch môi cười nhạt.

“Vậy ta cũng có thể hỏi ngươi một câu chứ? Lần này, tại sao ngươi đến sớm như vậy?”

“Lần này?”

Sắc Vi Nữ thoáng nhíu mày, rồi đột nhiên nghĩ ra một điều gì đó.

“Ngươi đã từng đến đây trước đó sao? Không thể nào! Chưa từng có sai sót trong các cuộc thu hoạch...”

Nàng không biết rằng, “lần trước” mà Bạch Du nhắc đến thực chất chỉ là một lần... tái khởi động.

Bạch Du không vội, hẳn biết Sắc Vi Nữ sẽ trả lời.

Chương 102

DTV EBOOK

“Liên lạc đúng hẹn không có phản hồi, nên ta đến sớm.” Sắc Vi Nữ nhàn nhạt đáp. “Việc sớm giết sạch hậu cần chính là sai lầm của ngươi. Nếu có thêm bốn tiếng, có lẽ ngươi thật sự có thể chạy thoát. Nhưng kiểm soát chi tiết không đủ tốt, chuột à, và đó chính là sai lầm khiến ngươi mất mạng ở đây!”

Bạch Du không bộc lộ cảm xúc, chỉ nâng súng lên bóp cò.

Viên đạn bay thẳng đến trán Sắc Vi Nữ, nhưng ngay khoảnh khắc tưởng chừng sắp chạm tới, nó bỗng đổi hướng một cách khó hiểu, lao đi vô định.

Bởi lẽ, cánh hoa tường vi phiêu linh trong không trung đã nhẹ nhàng chạm vào nó.

Không một quy luật nào có thể lý giải hiện tượng này, nhưng Bạch Du không vì thế mà dừng lại.

Hắn tiếp tục bóp cò, nã đạn liên tục, bắn hết cả hộp đạn chỉ trong chớp mắt.

Đúng lúc đó, một luồng kiếm quang màu xanh sắc bén bất ngờ lao đến từ phía sau, nhắm thẳng vào lưng Sắc Vi Nữ!

Nhưng ngay khi kiếm quang xuyên qua lớp áo choàng của nàng, thân thể Sắc Vi Nữ đột ngột tán loạn thành vô số cánh hoa tường vi.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng đã xuất hiện sau lưng Tô Nhược Ly.

Một cái đẩy nhẹ—Tô Nhược Ly lão đảo vài bước về phía trước.

Không có dấu hiệu bị tấn công?

Suy nghĩ đó chỉ vừa kịp lóe lên trong đầu nàng thì cơn đau dữ dội từ bụng dưới ập đến.

Một ngum máu tươi trào ra từ cổ họng, nàng ôm lấy bụng, cảm nhận rõ nội tạng như đang nở rộ thành từng đóa hoa.

Trên vết thương, hoa tường vi đỏ thắm chậm rãi mọc ra, hút cạn sinh mệnh.

Tô Nhược Ly nghiêng răng nhổ chúng ra, từng cánh hoa nhuộm máu bị giật phăng khỏi vết thương.

“Thức tỉnh Anh Linh sao... Tiếc là quá yếu.”

Sắc Vi Nữ nheo mắt, nhẹ giọng cười.

“Nhưng máu người lại mở ra những đóa hoa sắc vi tuyệt đẹp, hương thơm mê người... Chẳng lẽ là Tiên Thiên Anh Linh?”

Tô Nhược Ly không đáp, chỉ đưa tay lau đi vệt máu nơi khóe miệng.

Nàng hiểu rõ, mình sẽ chết.

Nhưng trước khi chết, nàng cần phải nắm chặt chuôi kiếm trong tay.

Điều nàng thiếu không phải thiên phú, mà là thời gian.

Phanh!

Tiếng súng lại vang lên, nhưng lần này, viên đạn lại lệch khỏi quỹ đạo.

Không ngoài dự đoán, lần này chính Bạch Du bị trúng đạn.

Tay trái ôm lấy bờ vai, hần nhếch môi:

“Một viên đạn lạc sao... Nhưng ngay cả may mắn cũng chẳng thể phát huy hiệu quả khi tỷ lệ trúng là con số không.”

Hần rút ra hộp đạn mới, ánh mắt tràn đầy chiến ý.

Đây chẳng qua chỉ là một trận phó bản.

Chết, thì có thể làm lại.

Nhưng hắn có muốn mở lại không?

Một giọng nói vang lên trong đầu.

“Không, dĩ nhiên là không.”

Hắn cười khẩy, lên đạn.

“Ta không thể chết như một kẻ bỏ chạy. Nếu đã chết, thì ít nhất cũng phải để nàng nhớ đến ta suốt đời!”

Cơn giận trong lồng ngực đã kìm nén quá lâu!

“Người không sợ chết sao?”

Sắc Vi Nữ quay đầu lại.

Bạch Du nhếch môi cười, đáp nhẹ nhàng:

“Ta chỉ muốn khiến người đẹp mặt.”

Sắc Vi Nữ chăm chú nhìn Bạch Du, từ ánh mắt đối phương, nàng không nhìn ra dù chỉ một tia sợ hãi hay tuyệt vọng.

Ngay cả huyết mạch Anh Linh kia cũng không khởi lộ ra chút kinh hãi.

Một kẻ chỉ là Siêu Phàm Nhất Giai, hắn dựa vào cái gì mà không e sợ?

Dựa vào cái gì mà vẫn có thể giữ thái độ bình thản như thế?

Nhỏ bé, yếu ớt, vậy mà lại tự tin đến mức dám phí hoài bản thân trong hoàn cảnh cận kề cái chết.

Trong mắt hắn, nàng nhìn thấy hai loại cảm xúc hoàn toàn đối lập—một là nóng rực điên cuồng, hai là lạnh khốc sát ý.

Hệt như khi chạm mặt kẻ thù đã tâm tâm niệm niệm suốt nhiều năm, hắn không sợ sinh tử, mà trái lại còn hưng phấn đến phát cuồng.

Có trời mới biết, khoảnh khắc Bạch Du bóp cò súng vừa rồi, nội tâm hắn đã sáng khoải đến nhường nào.

“Người còn đứng dậy được không?” Bạch Du hỏi.

“Còn cầm cự được vài hơi thở nữa...”

Tô Nhược Ly đã phối hợp với hắn vài lần, trong lòng hiểu rõ suy nghĩ đối phương.

“Bây giờ làm gì đây?”

“Dùng khả năng cảm nhận vạn năng của người mà nghĩ cách đi.”

“Đó chỉ là giả thôi.”

Bạch Du thẳng thắn vạch trần lời đồn hoang đường về mình, lạnh nhạt nói:

“Nhưng có một chiêu là thật. Muốn thử không?”

Tô Nhược Ly nhướng mày:

“Cái gì?”

“Giãy dụa đến cùng.”

Ngay khi lời vừa dứt, tiếng súng và kiếm quang đồng loạt giáng xuống người Sắc Vi Nữ.

Nhưng nàng chỉ bình thản lùi một bước, nhẹ nhàng tránh đi ánh kiếm màu xanh.

Còn về đạn ư?

Chẳng cần thiết phải né tránh.

Những cánh hoa tường vi phiêu linh trong không trung chính là lớp phòng ngự hoàn hảo nhất.

Hai mươi sáu, hai mươi bảy, hai mươi tám... ba mươi...

Bạch Du lại bắn hết một băng đạn nữa.

Hắn bỗng tự hỏi, nếu liên tục nã đủ một trăm phát vào cùng một mục tiêu, liệu sẽ có chuyện gì xảy ra?

Có thể hiệu quả, cũng có thể vô dụng.

Nhưng hiện tại không cần suy nghĩ, cứ bắn là được!
Trận chiến này, người thực sự đứng trên bờ vực tử
vong không phải hắn, mà là Tô Nhược Ly.
Nàng thậm chí còn chưa phải một Siêu Phàm Giả.

Chương 103

DTV EBOOK

Nếu cưỡng ép khai mở Anh Linh Chi Lý để đối đầu với kẻ vượt xa mình về cấp bậc...

Dù Tiên Thiên Anh Linh Chi Lý có mạnh mẽ đến đâu, thì bản thân nàng cũng chỉ là một đứa trẻ chưa học được cách kiểm soát vũ khí nguy hiểm trong tay.

Bởi vì nàng không phải Siêu Phàm Giả, nên kiếm thuật cũng chưa đạt đến cảnh giới siêu phàm, tổ chất thân thể toàn diện đều không theo kịp, càng không thể phát huy được sức mạnh chân chính của thanh kiếm trong tay.

Thậm chí đến cả bản chất Anh Linh Chi Lý của chính mình, nàng cũng chưa thực sự hiểu rõ, chỉ biết nó sắc bén vô cùng.

Một sự thức tỉnh không hoàn chỉnh.

Nếu không, nàng đã sớm bước vào Siêu Phàm Cảnh.

Trái lại, Sắc Vi Nữ là Siêu Phàm Tam Giai đỉnh phong.

Một cường giả Hoàng Kim Cấp—tồn tại mà toàn thế giới cũng chỉ có không quá vạn người đạt đến.

(Chỉ tính riêng Hoàng Kim Cấp, không bao gồm những cấp cao hơn.)

Trong danh sách chính thức của Đại Hạ, số lượng người đạt đến Hoàng Kim Cấp cũng chỉ lác đác hơn sáu trăm.

Mỗi người trong số đó đều là nhân trung long phượng, giữa hàng ngàn Siêu Phàm Giả mới xuất hiện được một kẻ.

Hoàng Kim Cấp được ca tụng là cực hạn của nhân lực và trí lực con người có thể đạt đến.

Đối với nàng, giết Tô Nhược Ly chỉ là chuyện trong một chiêu.

Ban đầu, Sắc Vi Nữ cũng cho rằng như vậy.

Nhưng rất nhanh, nàng liền thay đổi suy nghĩ.

Dù chưa đến mức phải dốc toàn lực, nhưng nàng cũng không thể coi thường được nữa.

Tô Nhược Ly đang tiến bộ.

Và tốc độ tiến bộ đó, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Sắc Vi Nữ chỉ sử dụng thực lực của một Siêu Phàm Nhị Giai để giao chiến, nàng khinh thường việc phải dùng đến toàn bộ sức mạnh.

Nhưng nàng cảm nhận rõ ràng—Tô Nhược Ly đang theo sát từng bước.

Nền tảng kiếm thuật của nàng vô cùng vững chắc.

Ở một trận tử đấu mà chỉ một sai lầm nhỏ cũng có thể mất mạng, nàng đang không ngừng mài giũa bản thân, trở nên linh hoạt hơn, ứng biến nhanh hơn.

Thanh kiếm trong tay dần dần dung hợp với tâm ý, có thể tùy lúc thay đổi độ cứng, độ mềm, thậm chí điều khiển cả chiều dài kiếm quang.

Từ chập vạt chống đỡ ban đầu, từng bước vững chắc trở lại, rồi dần dần đạt đến trình độ có thể chiến đấu ngang ngửa.

Thậm chí, khoảng cách chính thức bước vào Siêu Phàm Giả cũng chỉ còn thiếu một bước mà thôi.

Sắc Vi Nữ không khỏi thán phục:

“Đây chính là Tiên Thiên Anh Linh... Thật đúng là quái vật có thiên phú kinh người.”

Nàng bật cười, vỗ tay một cái.

Ngay lập tức, những cánh hoa tường vi sắc bén như dao cuồng loạn xoay tròn, dồn ép Tô Nhược Ly đến mức không thể nhắc người dậy nổi.

“Nếu cho người thêm một năm, nửa năm thôi, có lẽ người thực sự có thể giết ta như giết một con chó.”

“Nhưng đáng tiếc...”

“Người không có cơ hội đó.”

Nàng khẽ cười, nụ cười mang theo chút bệnh trạng tàn khốc.

“Trước khi thiên tài kịp trưởng thành, giết nó, nghiền nát nó... Cảm giác đó, thực sự rất dễ gây nghiện.”

Vừa dứt lời, Sắc Vi Nữ giơ cánh tay lên.

Vô số cánh hoa tường vi tụ lại, kết thành một thanh kiếm sắc bén lơ lửng trong không trung.

“Người sẽ chết mà không phải chịu đau đớn...”

“Đây là phần thưởng ta ban cho người!”

Hoa kiếm hoành không đâm tới.

Xuyên qua mục tiêu, lóe lên một cái rồi biến mất.

Nhưng kẻ trúng chiêu không phải Tô Nhược Ly.

Thanh kiếm đâm xuyên qua lồng ngực Bạch Du.

“Thứ tự trước sau cũng chẳng khác gì nhau.”

Sắc Vi Nữ lạnh lùng nói:

“Muốn chết sớm ư? Ta thành toàn cho người.”

Bị một kiếm xuyên tim, Bạch Du không thể mở miệng.

Hắn lặng lẽ nâng súng, ngón tay run rẩy, cánh tay đã không còn sức để giữ thẳng, càng đừng nói đến chuyện nhắm bắn chính xác.

Đây là phát súng cuối cùng.

“Phí công giãy dựa...”

Sắc Vi Nữ nhìn kịch hay đến mức chán chê, một lần nữa giơ tay, ngưng tụ kiếm hoa.

Nhưng đúng lúc đó, khoe môi Bạch Du chợt nhếch lên.

Dù cánh tay không còn vững, ngón tay vẫn cố gắng siết cò.

Trong lòng hân, một con số vang lên.

Viên đạn xé toạc bóng tối đen kịt, xuyên qua những cánh hoa tường vi phiêu linh.

Chạm vào cánh hoa thứ nhất.

Chạm vào cánh hoa thứ hai.

Cánh hoa thứ ba, thứ tư... thứ năm...

Mỗi lần chạm vào hoa tường vi, viên đạn lại được bắn ngược trở lại, tốc độ ngày càng nhanh, xoáy vòng giữa không trung, vượt xa vận tốc ban đầu.

Mắt thường khó theo kịp.

ĐOANG!

Một tiếng va chạm chấn động.

Viên đạn, với tốc độ chưa từng có, xé toạc màn đêm.

Chỉ vì truy đuổi một thứ—mục tiêu của nó.

Nhanh như điện quang, thẳng tiến không gì cản nổi.

Một khát vọng đáng giá được ngợi khen.

Thế nên, nó được như nguyện—hôn lên gương mặt nàng.

Đạn chín li lướt qua, để lại một vết đỏ tươi.

Nó xuyên qua gò má Sắc Vi Nữ, đục nát phần quai hàm bên trái, đánh vỡ dung mạo xinh đẹp.

Gương mặt mỹ lệ giờ đây đã trở thành một khung cảnh dữ tợn.

Máu loang lổ chảy dọc theo cằm, bắp thịt bị xé rách, một nửa tai cũng theo đó bị thổi bay.

Chương 104

DTV EBOOK

Những gì còn sót lại chỉ là nụ cười nham nhở với hàm răng nhuộm máu, khiến nàng trông không khác gì một ác quỷ bước ra từ cơn ác mộng.

Lúc này, giọng nói lạnh nhạt của Bạch Du vang lên:

“Ta đã nói rồi, ta muốn để người đẹp mặt.”

Sắc Vi Nữ sửng sờ.

Lý trí của nàng, trong khoảnh khắc đó, hoàn toàn sụp đổ.

Không một nữ nhân nào có thể chấp nhận nỗi nhục này!

Từ cổ họng nàng phát ra một tiếng gào rít điên cuồng.

Cả thân thể run lên, khí thế bạo phát, sát ý dâng trào.

Nàng thề—phải xé xác hắn thành từng mảnh!

Nhưng những âm thanh ấy, Bạch Du đã không còn nghe thấy nữa.

Hắn vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt đầy trào phúng.

Một phát súng trúng đích, liền lập tức rời đi.

Thậm chí, không cho đối phương một cơ hội báo thù.

【 Phó bản đã đóng 】

【 Mở lại lần nữa? 】

Bạch Du mở mắt.

Lồng ngực vẫn còn cảm giác đau nhói từ vết thương đã qua, tim phổi như ngừng đập một nhịp.

“Một trận chiến... không có chút ý nghĩa nào.”

Hắn thì thầm.

Nhưng rồi, khóe môi khẽ nhếch lên.

“Dù sao thì... phát súng này cũng đáng giá.”

Báo thù cũng phải có trình tự.

Trước tiên, là một phát súng xé rách dung nhan.

Còn chín phát nữa—để từ từ tính sau.

“Hoàn hồn...!”

“Người lại thất thần nữa sao?”

Một bàn tay trắng nõn vẫy vẫy trước mặt.

Bạch Du đưa tay day mi tâm, lắc đầu:

“Dùng lực lượng quá nhiều, tinh thần có chút quá tải mà thôi... Chúng ta vừa nói đến đâu rồi?”

“Chúng ta đang chuẩn bị di chuyển thương binh...”

Nghe Tô Nhược Ly giải thích, Bạch Du nhanh chóng nắm bắt được tình hình. Lần này tiến vào phó bản, hắn rơi thẳng xuống điểm neo thứ hai.

Điểm neo này chính là thời điểm hắn uống độc Ảnh Chu, sau đó giết chết hai kẻ siêu phạm nhị giai ngay tại cửa động... Cũng không tệ.

Ban đầu đi đến bước này cũng không có gì cần điều chỉnh, thời gian tiêu hao vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Hắn trầm ngâm trong chốc lát.

Tiếp theo, nhiệm vụ của hắn là giành giật từng giây để cứu người, đồng thời tìm kiếm con đường ngắn nhất, và đặc biệt là xác định toàn bộ sào huyệt – nơi cái bóng đã mất tích.

“Thời gian chỉ còn lại bốn tiếng rưỡi... Không, bây giờ chỉ còn chưa đầy bốn tiếng.”

Bạch Du nhìn Tô Nhược Ly, nghiêm giọng:

“Ta đã giết hậu cần từ sớm, cho nên cứ bốn tiếng sẽ có một vòng báo cáo định kỳ. Chúng ta chắc chắn sẽ bại lộ. Cùng lắm nửa giờ nữa, người chấp hành của tổ chức sẽ đến.”

“Tên chấp hành đó... là ai?”

“Tam giai siêu phạm. Ở giai đoạn hiện tại, chúng ta không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, dù chỉ là nhỏ nhất.”

“Vậy thì, phải tranh thủ từng giây đúng không?”

“Chính xác, thời gian không đợi ai cả.”

Bạch Du hỏi: “Người đã sẵn sàng chưa?”

“... Ân!” Tô Nhược Ly siết chặt nắm đấm: “Mục tiêu là cứu tất cả mọi người còn sống!”

Khóe miệng Bạch Du hơi nhếch lên. Lần này, hẳn không cảm thấy phiền phức chút nào.

Dù sao cũng đã lặp lại vô số lần, nếu đã truy cầu một kết cục hoàn mỹ hơn – toàn bộ người sống sót không bị tổn thương gì – thì cũng không phải không thể tiếp nhận.

Hắn quay người, đi sâu vào trong sào huyệt.

Bốn tiếng sau...

Bạch Du bước ra khỏi sào huyệt, trên vai khiêng một học sinh bị băng bó kín mít như bánh chưng. Đặt người xuống, hắn liếc thấy một đóa hoa màu đỏ rực rỡ.

“Bao nhiêu người?”

“Tính cả Lưu Năng trong tay người, tổng cộng... hai mươi chín.”

Bạch Du lẩm bẩm: “Còn thiếu tám người...”

Không nói thêm, hắn xoay người, yên lặng chĩa súng vào huyệt thái dương, bóp cò...

【Phó bản thiết lập lại】

【Tiêu hao một chút điểm vận mệnh】

【Điểm vận mệnh hiện tại: 76】

“Hoàn hồn, người lại thất thần rồi sao?”

Nghe giọng nói quen thuộc vang lên, Bạch Du lắc đầu:

“Không có gì.”

Lại một lần nữa... Bắt đầu lại từ đầu.

Hắn thở dài, lặp lại lời giảng giải với Tô Nhược Ly, sau đó xoay người đi về phía hang động của Ảnh Chu.

Đây đã là lần thứ ba hắn xâm nhập. Địa hình đã trở nên quen thuộc hơn, từng bước chân đều rõ ràng, trong đầu hắn dần hình thành một tấm bản đồ chi tiết.

Khi đi qua một ngã ba, hắn bất giác cúi đầu quan sát.

“... Nơi này có một con đường tắt.”

“Quả nhiên, vẫn còn không gian để tối ưu lộ trình.”

Bốn tiếng sau.

Bạch Du bước ra khỏi sào huyết, lần này, hắn cứu thêm được hai người nữa.

“Vậy là tổng cộng ba mươi một người.”

Tô Nhược Ly tiếp nhận hai học sinh từ tay Bạch Du, siết chặt nắm đấm động viên.

Cứu được càng nhiều người, nụ cười của nàng càng rõ ràng hơn. Dù không thể tránh khỏi việc dính đầy vết máu và bụi bẩn, nhưng ánh mắt nàng vẫn ánh lên niềm vui không thể che giấu.

“May mắn là người đã phát hiện lộ tuyến đó!”

“... Nhưng vẫn còn một con đường ngắn hơn.”

Bạch Du nói: “Đáng tiếc, lần này không kịp rồi.”

Cánh hoa tường vi rơi xuống, thời gian lại đến.

Hắn đi vào trong sào huyết, một tiếng súng vang lên...

【Phó bản thiết lập lại】

【Tiêu hao một chút điểm vận mệnh】

【Điểm vận mệnh hiện tại: 73】

“Hiện tại tổng cộng ba mươi ba người!”

Chương 105

DTV EBOOK

“Con đường này càng lúc càng gần hơn! Hơn nữa, đoạn đường an toàn có thể giao cho những học sinh khác vận chuyển thương binh!”

“Như vậy, chúng ta tiết kiệm được rất nhiều thời gian!”

Tô Nhược Ly vui mừng nhảy cẫng lên, cùng Bạch Du đập tay một cái, sau đó nhào tới ôm chầm lấy Nguyễn Thanh Tuyết vừa được cứu ra.

Đắm chìm trong niềm vui cứu người, nàng không nhận ra thời gian đã trôi qua bao lâu.

“Còn thiếu bốn người...”

Bạch Du nhắc chân, dẫm lên một cánh hoa tường vi đang rơi...

【Phó bản thiết lập lại】

【Tiêu hao một chút điểm vận mệnh】

【Điểm vận mệnh hiện tại: 69】

Khu Băng Lạc, Quảng Trường Ảnh Giới.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Bạch Du không còn nghe thấy tiếng bước chân, cũng không còn tiếng chạy trốn hoảng loạn như trước.

Thay vào đó, hắn chỉ ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc.

Đến gần doanh trại, hắn nhìn thấy Sắc Vi Nữ đang ngồi trên một tảng đá đồ nát. Nàng khoanh chân, trong tay vuốt ve một thanh nhuyễn kiếm tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

“Có vẻ như ta đến trễ rồi.”

Sắc Vi Nữ khẽ cười, giọng điệu hờ hững:

“Đến sớm hay muộn cũng chẳng thay đổi được gì, chỉ là người hít thở thêm vài hơi không khí khác biệt mà thôi.”

Sắc Vi Nữ bình thản nói:

“Những con cừu non đó đều đã ngoan ngoãn nghe lời. Tiếp theo... sẽ đến lượt người.”

Nàng còn chưa nói xong, ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống khi nhìn thấy một cảnh tượng không mấy hài lòng:

“Người... cười cái gì?”

Bạch Du khẽ nhếch môi:

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy... rất phong phú.”

Hắn nhẹ nhàng đặt học sinh trên vai xuống:

“Đây là người thứ ba mươi lăm.”

Vận động cánh tay nhúc nhích mỗi, hắn thở dài:

“Cuối cùng, chỉ còn lại hai người.”

Sắc Vi Nữ hoàn toàn không hiểu nổi:

“Kẻ sắp chết rồi mà còn nói gì mà phong phú? Người hẳn phải cảm thấy không cam tâm mới đúng. Chẳng phải chính người đã phán đoán sai lầm, khiến bản thân cũng đi tìm chết hay sao?”

Bạch Du ho nhẹ một tiếng, giọng điệu tùy ý:

“Nếu ta thật sự là kẻ sắp chết, vậy trước khi đi, người có thể nói cho ta biết... tổ chức của các người rốt cuộc là gì không?”

Sắc Vi Nữ lạnh lùng đáp:

“Chờ người gặp Diêm La Vương rồi, từ từ mà hỏi.”

“Thì ra là thế...”

Bạch Du cười như không cười:

“Nói cách khác, người cũng chỉ là một con ‘chó săn’ bị người khác quản chế mà thôi.”

Ánh mắt Sắc Vi Nữ lập tức rét lạnh.

Ngay sau đó, đầu của Bạch Du rơi xuống đất.

Đông—!

【Phó bản đã thiết lập lại】

【Điểm vận mệnh hiện tại: 61】

“Người tìm thấy con đường này bằng cách nào vậy?!”

“Thật sự quá hoàn mỹ! Đường này nhỏ đến mức ngay cả Ảnh Chu cũng không thể chui vào. Nhờ có lối này, chúng ta có thể vận chuyển thương binh mà hoàn toàn tránh khỏi tầm nhìn của chúng!”

“Ta đã kiểm tra rồi.”

“Ba mươi sáu người... Tất cả đều đã được cứu ra, không thiếu một ai!”

Tô Nhược Ly hai tay run rẩy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người cuối cùng trên vai Bạch Du.

Nàng đếm đi đếm lại, xác nhận không hề sai sót, sau đó lập tức nhào lên, siết chặt lấy tay hắn, kích động đến mức khóe mắt ửng đỏ.

“Cảm ơn...! Cảm ơn người...”

“Cảm ơn người đã cứu mọi người, cứu tất cả bọn họ...”

Phần lớn học sinh vẫn còn chưa thể cử động, nhưng những người có thể nhúc nhích đều nở nụ cười.

Có người trong quá trình vận chuyển bị thương đến mức bàn tay dính đầy máu, có kẻ vì cười lên mà động đến vết thương, đau đến nghiến răng trợn mắt.

Các nữ sinh ôm chầm lấy nhau, không ai bật khóc, chỉ có người lặng lẽ lau nước mắt bên khóe mi.

Bạch Du cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác thành tựu khó tả.

Dẫn cả ba mươi sáu người thoát ra khỏi sào huyệt, chuyện này không hề dễ dàng.

Nhưng hắn cũng không đắm chìm quá lâu trong cảm giác chiến thắng ấy.

Bởi vì hắn hiểu rõ—thoát khỏi sào huyệt của Ảnh Chu, đó mới chỉ là bước đầu tiên.

“Vẫn còn thiếu một người...”

Hắn day mi tâm:

“Cái bóng của ta... ta vẫn chưa tìm thấy.”

Nếu không tìm thấy cái bóng, thì cũng không thể tìm được cách rời khỏi nơi này.

Không có con đường rút lui, đồng nghĩa với việc dù đã đưa ba mươi sáu người ra khỏi sào huyệt, thì tất cả bọn họ cũng chỉ có thể cùng nhau nắm tay, hát ca mà chờ chết.

Bạch Du trầm nghĩ, cái bóng của hắn nhất định phải ở đâu đó trong sào huyệt.

Nhưng nếu không có tọa độ cụ thể, muốn tìm ra nó chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Hiện tại, không một học sinh nào có bất kỳ manh mối nào liên quan đến cái bóng. Nếu cứ tìm kiếm mù quáng như vậy, thì bao giờ mới có kết quả đây?

Hơn nữa, liệu cái bóng có chắc chắn ở nguyên một chỗ không?

Hình thái tồn tại của nó... rốt cuộc là gì?

Hoàn toàn không thể biết được, nếu như nó thu nhỏ lại chỉ bằng một đồng tiền xu, hoặc nếu như cái bóng trực tiếp hòa vào bối cảnh, trở thành một thể duy nhất?

Bạch Du cẩn thận tra xét tư liệu liên quan.

Trong lịch sử, từng có những vụ án liên quan đến hội chứng mất bóng được khôi phục. Mặc dù không nhiều, nhưng vẫn có hơn một ngàn trường hợp.

Chương 106

DTV EBOOK

Người mắc hội chứng mất bóng sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, hoàn toàn không thể hành động. Cái bóng của họ luôn là do người khác thu hồi giúp, chứ chưa từng có trường hợp nào bản thể tự đi tìm lại cái bóng của chính mình.

Tuy nhiên, theo điều tra của phóng viên, giữa cái bóng và bản thể tồn tại một mối liên kết nhất định. Sự liên kết này có thể tạo thành một hiệu ứng chỉ dẫn lẫn nhau, đến mức chỉ cần một sợi tóc cũng có thể trở thành phương tiện định vị.

Bạch Du có tóc của mình, đáng tiếc là nó vẫn bất động.

Thời gian... còn bao lâu?

Hắn đang cân nhắc xem đã trải qua bao lâu kể từ khi bắt đầu hành động.

Cánh hoa đã rơi xuống.

Lúc này, kể từ khi hắn rời khỏi sào huyết, mới chỉ trôi qua không đầy ba phút.

Tử Thần xưa nay luôn đúng giờ đến mức đáng sợ.

Nhưng lần này, có vẻ Tử Thần lại chậm hơn hắn một bước...

Bạch Du ngồi dậy khỏi giường, đi đến phòng bếp, mở vòi nước, nhấp một ngụm để làm dịu cơn khát.

Thời gian hiện tại là rạng sáng năm giờ.

Trước mắt, điểm số vận mệnh còn lại 60 điểm.

Tổng cộng ba mươi lần thử nghiệm, nhưng vẫn chưa tìm được phương pháp thông quan hoàn mỹ.

“Nhập không đủ xuất a.” Hắc bật cười tự giễu.

“Nhưng còn sáu mươi lần nữa, chắc hẳn là đủ...”

“Trước khi tiếp tục, ta phải ngủ một giấc đã...”

Sau vài giờ chỉnh đốn ngăn ngủ, trời đã sáng.

Tuy cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng có thể dựa vào dược tề chống mệt mỏi để bù đắp tinh lực.

Hắn tiếp tục thiết lập lại phó bản.

Nhưng... tình huống lại rơi vào một vòng lặp vô nghĩa.

Điểm số vận mệnh từ 60 dần dần giảm xuống còn 50, rồi 40, rồi 30...

Đến khi bầu trời từ bình minh chuyển thành sắc hoàng hôn, Bạch Du đã thử lại tổng cộng ba mươi chín lần.

Vẫn không tìm được cái bóng.

Mỗi lần kết quả đều giống nhau.

Hắn đã thử vô số cách để vượt qua chương ngại, thậm chí có lần nửa chừng từ bỏ việc tìm cái bóng, chuyển sang tìm kiếm lối ra. Nhưng kết quả vẫn như cũ—không có lối thoát.

Nơi này chẳng khác gì một cái lồng giam, là một cái túi kín chặt, đã vào thì không thể ra.

Khi ánh sáng chiều đỏ rực xuyên qua khung cửa sổ, phủ lên căn phòng một màu máu tươi, Bạch Du nằm bệt trên sàn nhà phòng khách, toàn thân gần như hoàn toàn kiệt sức.

Số lần thất bại chồng chất lên nhau đã bào mòn sạch sẽ sự tự tin và ung dung ban đầu của hắn.

Càng lặp lại nhiều lần, hắn càng ý thức rõ—cho dù bản thân đã đạt đến trạng thái tốt nhất ở giai đoạn này, thì vẫn không thể vượt qua chương ngại trước mắt.

Giống như việc người phải đối mặt với một đám cháy dữ dội, nhưng dù tìm kiếm khắp nơi trong phạm vi trăm dặm cũng không thấy lấy một giọt nước hay một hạt cát để dập lửa. Ngay từ khi bắt đầu, kết quả đã được định sẵn.

Hiện thực tàn khốc đến mức buộc người ta phải thừa nhận nó.

“Phó bản này, dựa vào năng lực hiện tại của ta...”

“Hoàn toàn không có cách giải.”

Diệt Giới, doanh địa.

“Tất cả mọi người đều được cứu rồi, vì sao người vẫn còn cau mày ủ dột thế?”

Bạch Du ngồi đó, ánh mắt trống rỗng, như đang chìm vào suy nghĩ mông lung.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, một lần nữa mở lại phó bản. Kết quả... vẫn không có gì khác biệt.

Hắn đã giảm lược lộ tuyến đến mức tối giản, thậm chí ngay cả khi không cần trực tiếp ra tay, cũng có thể đưa toàn bộ học sinh an toàn rời đi.

Khoảng thời gian còn lại, hắn dốc toàn bộ tâm sức để tìm kiếm trong đồng xác chết, tìm lối ra, tìm cái bóng.

Vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Lần cuối cùng, hắn cố tự lừa mình dối người, nhưng kết quả vẫn vậy—hoàn toàn trắng tay.

Hắn bật cười tự giễu: “Ta chỉ là đang cảm nhận sự bất lực của chính mình mà thôi.”

“Người đã cứu tất cả mọi người.”

Tô Nhược Ly chân thành nói: “Xin đừng tự xem nhẹ bản thân, nếu người nói vậy, chẳng phải càng làm ta cảm thấy mình vô dụng hơn sao?”

“Một hồi nữa, tất cả chúng ta cũng sẽ chết thôi.”

Bạch Du nhìn thẳng vào Tô Nhược Ly: “Chúng ta không hề có cách nào rời khỏi nơi này... Dù giữa đường có làm tốt bao nhiêu, nhưng nếu kết cục không thay đổi, thì tất cả những gì đã làm cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Tô Nhược Ly sững sờ, khẽ mím môi: “Ta không phủ nhận kết quả quan trọng, nhưng quá trình cũng quan trọng không kém.”

“Nếu như không có người đến cứu giúp, tất cả bọn ta sẽ phải cô độc và tuyệt vọng mà chết đi... Nhưng bây giờ, ít nhất còn có bằng hữu đồng hành.”

“Đúng vậy a, cùng nắm tay nhau đi đến Thiên Đường cũng không tệ... Chỉ ít, trên đường xuống Hoàng Tuyền cũng không cô đơn.”

Bạch Du cười mỉa, trong giọng nói lộ rõ sự bất lực.

Tô Nhược Ly ngồi xổm xuống, cách hấn một bước, ôm lấy đầu gối, chột hổi:

“Người không biết làm sao để ra ngoài, vậy vì sao lại xông vào đây?”

“Ta tưởng rằng mình có thể tìm được lối ra, không ngờ nơi này lại kín đến vậy.”

Chương 107

DTV EBOOK

Bạch Du tức giận nói: “Còn có cái bóng kia, chết tiệt, ta tìm hoài không thấy! Cứ cảm giác như chính mình đã bị một thông tin hoàn toàn sai lầm đánh lừa.”

“Ngay cả thông tin cũng chưa chắc chắn, vậy mà người vẫn xông vào cứu người?”

Tô Nhược Ly bật cười, đứng dậy, nhìn hắn đầy thích thú:

“Nhìn bề ngoài thì có vẻ thành thực, vậy mà bên trong lại xúc động chẳng khác gì một đứa trẻ.”

“Nam nhi dù chết cũng là thiếu niên.”

“Đúng vậy, dù có chết...”

Tô Nhược Ly chớp mắt, bỗng cúi người nhìn hắn chăm chăm:

“Dù sao cũng sắp chết, người có muốn hay không...”

“Mặc dù người rất xinh đẹp, nhưng chúng ta vẫn nên bắt đầu bằng tình bằng hữu thì hơn, tiểu cô nương.”

“Người...”

Tô Nhược Ly hơi sững sờ, sau đó híp mắt cười khẽ:

“Ngay cả khi người lái xe kiểu này, ta cũng không hề cảm thấy có khoảng cách mà tức giận đâu.”

Trên gương mặt nàng lúc này hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng hay sắc bén như trước nữa, mà chỉ là một nữ sinh trung học bình thường.

“Ta chỉ muốn hỏi, có muốn tâm sự một chút không?”

“Người nói trước đi.”

Bạch Du khoanh tay, ra hiệu mình đang lắng nghe.

“Ta?”

Tô Nhược Ly suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

“Ta thật ra cũng chẳng có bí mật gì để nói... Hơn nữa, có nói cũng chẳng ai nghe thấy...”

“Ta nghe.”

“Nhưng người không phải người ta muốn nói cho biết.”

Tô Nhược Ly ôm lấy đầu gối, hai ngón tay móc vào nhau:

“Cho nên, vẫn là không nói thì hơn.”

“... Học sinh cấp ba ngây thơ.”

Bạch Du ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm thăm thẳm:

“Nhưng cũng tốt.”

“Người có thích ai không?”

“Cái này thì nhiều lắm.”

Bạch Du thản nhiên đếm:

“Ví dụ như Tifa Lockhart, Alice, Ganyu, Raiden Shogun, Kiana Kaslana, Elysia, Akali, Ada Wong, Ashley Graham, Link, Ngoan Nhân Đại Đế...”

“Cái gì lộn xộn thế!”

Tô Nhược Ly không nhận ra một cái tên nào, nhú mày:

“Ta đang hỏi người trong hiện thực cơ mà!”

“... Vẫn chưa gặp được.”

“Thật đáng tiếc.”

Tô Nhược Ly thở dài:

“Ngay cả một mối tình ngọt ngào cũng chưa từng trải qua, thế mà người đã sắp đi trước một bước rồi.”

“Người thật biết cách trò chuyện.”

Bạch Du khoanh tay, nheo mắt nhìn nàng, chột phản kích lại:

“Nói cứ như người đã từng yêu đương vậy, Tô Nhược Ly, chẳng lẽ kinh nghiệm tình trường của người phong phú lắm sao? Hay là trà xanh tiểu bối?”

Tô Nhược Ly im lặng nhìn lên bầu trời đêm.

“.....”

Hai người cùng lúc thở dài một hơi.

“Đừng làm tổn thương nhau nữa.” Bạch Du đề nghị.

“Ta đồng ý.”

Tô Nhược Ly suy nghĩ một chút, chột hỏi:

“Trừ chuyện này ra, còn có điều gì khiến người tiếc nuối không?”

“Không thể đưa các người rời khỏi nơi này một cách toàn vẹn, có tính là tiếc nuối không?”

“Oa, tạ ơn, người thật đúng là một người tốt.”

“..... Người đang châm chọc ta sao?”

“Ta thật sự chỉ tiếc rằng mình có lỗi với phụ thân, mẫu thân... cũng có lỗi với tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ?”

“Ừm, tỷ tỷ của ta nàng...”

Tô Nhược Ly định nói tiếp, nhưng rồi dừng lại:

“Chuyện này nói ra thì dài lắm, thôi không nhắc đến nữa.”

“Người lúc này coi như lưu lại 伏笔* rồi đó, nhưng sau này cũng không còn cơ hội nói tiếp đâu.”

(*伏笔 - 伏 bút: Gợi mở tình tiết để sau này phát triển tiếp.)

“Nếu bây giờ nói ra, đó mới là thật sự xong đời.”

Tô Nhược Ly dứt khoát cắt đứt tử vong flag.

Bạch Du cũng chẳng khá hơn là bao.

Hắn đề lên đầu gối, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt dần trở nên bình tĩnh.

“Nói chuyện phiếm luôn ngăn ngủ. Tiếp theo, chính là thời gian cười nhạo của Địa Ngục rồi...”

“Dù sao ta đã thử bắt chước Mỹ Lạc Tông* nhiều lần như vậy, lần này phải đổi chút chiến thuật khác thôi.”

(*Mỹ Lạc Tông: Có thể là một tổ chức hoặc nhân vật trong bối cảnh truyện.)

“Khác ở đâu?”

“Dù sao cũng không thắng được, ta chỉ muốn thử xem lần này có thể đánh nát mặt ả ta hay không.”

Bạch Du hờ hững nói.

Tô Nhược Ly chỉnh lại Sở Yêu kiếm, vừa làm vừa hỏi:

“Ta rất tò mò, năng lực của ngươi có liên quan đến việc nhìn thấy tương lai không? Rõ ràng là lần đầu tiên tới đây, vậy mà ngươi lại hiểu rõ mọi chuyện như lòng bàn tay.”

“Coi như vậy đi.”

“Vậy nên chúng ta chắc chắn không thắng được người chấp hành kia?”

“Không thắng được. Đều sẽ chết. Chỉ khác nhau ở chỗ là một phút hay ba phút.”

Bạch Du nhún vai:

“Dù sao thời gian cũng đủ để Ultraman bay tới một chuyến.”

“Không có cách nào trốn sao?”

“Không trốn được.”

“... Khó trách ngươi lại tuyệt vọng như vậy.”

Tô Nhược Ly suy tư một lát, chợt hỏi:

“Rốt cuộc người đã thử bao nhiêu lần rồi?”

Bạch Du xoay xoay cổ tay, để khớp xương phát ra tiếng lách cách.

“Người nghĩ xem, đây là lần thứ mấy người hỏi ta câu này?”

Tô Nhược Ly im lặng.

“Không sao... Sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm được cách, dù không phải bây giờ.”

Bạch Du nghĩ nàng đã nhụt chí, nên thuận miệng an ủi một câu.

“Ta chỉ là đang nghĩ...”

Tô Nhược Ly không hề mất tinh thần, mà đang cân nhắc một phương án khác:

“Có lẽ... vẫn còn một cách khác.”

“Cách gì?”

Bạch Du nhướn mày.

“Người định đục thủng cái túi này à?”

Tô Nhược Ly vừa định trả lời thì một tiếng cười lạnh vang lên trước mặt.

Chương 108

DTV EBOOK

“Không có cách đó, cũng không có khả năng đó.”

Một giọng nói đầy giễu cợt vang lên.

“Các người không có cơ hội. Những con cừu non đáng thương không thể nào thoát khỏi bãi nhốt dê...”

Người chấp hành chậm rãi tiến tới, trên tay cầm một đóa hoa tường vi, khẽ nâng lên mũi ngửi.

Bước chân nàng vững chãi như một con tê giác vừa thoát khỏi chuồng.

“Hãy ngoan ngoãn để ta ăn sạch đi, đó mới là vận mệnh duy nhất được cho phép của các người.”

Bạch Du liếc nàng một cái, ánh mắt lạnh lùng.

“Được rồi, im miệng đi.”

Hắn hừ lạnh:

“Người... Lần nào tới giết người cũng đổi lời thoại khác nhau, ta đề nghị người đến bệnh viện tâm thần khám xem có bị đa nhân cách hay không.”

Sắc Vi Nữ nheo mắt lại.

“..... Lần nào?”

Bạch Du lười nhác, tùy tiện trò chuyện với nàng vài câu.

Lúc này, theo lẽ thường, Tô Nhược Ly đáng lẽ phải dẫn đầu xông lên bằng kiếm quang mà không chút do dự.

Hắn chờ đợi ba giây.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Tô Nhược Ly, ánh mắt đầy nghi hoặc... Người làm sao vẫn bất động?

Tô Nhược Ly chột bùng tỉnh khỏi cơn thất thần, nàng nhẹ nhàng vuốt ve mũi kiếm Sở Yêu, lẩm bẩm:

“Quả nhiên, ta đã đoán được...”

Nàng thì thào tự nói:

“Hóa ra, người vẫn luôn ở đây... Chỉ là ta chưa từng phát giác.”

“Người đang nói cái gì?” Sắc Vi Nữ nhú mày, mơ hồ cảm thấy tình huống đang dần chuyển biến theo một hướng khó lường.

Nàng tiến lên một bước, vô số cánh hoa tường vi bỗng hóa thành lưỡi đao sắc bén, điên cuồng chém về phía hai người.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tô Nhược Ly đột ngột đâm Sở Yêu xuống đất, lập tức trên mặt đất dâng lên một bức tường thủy tinh màu xanh biếc, kiên cố ngăn cách đôi bên.

Vô số cánh hoa đập mạnh vào bức tường, phát ra từng tiếng loảng xoảng vang vọng, thế nhưng lại chẳng thể để lại dù chỉ một vết nứt.

Bạch Du trừng mắt kinh ngạc, bởi vì cảnh tượng trước mắt vượt xa những gì hắn từng chứng kiến.

“Xem ra, trước đó ta... đã không làm như vậy.” Trong ánh mắt Tô Nhược Ly phản chiếu thần sắc của hắn.

“Đây là chiêu thức gì?”

“Không phải chiêu thức... Ta chỉ là...” nàng ngừng lại một chút, rồi tiếp lời:

“Đã cụ thể hóa Anh Linh Chi Lý.”

Tô Nhược Ly đưa tay đặt lên tim:

“Từ trước đến nay, ta vẫn không hiểu tên thật của Anh Linh Chi Lý của ta là gì. Chỉ biết nó luôn phản ứng theo tâm tình của ta, biến hóa thành hình thái mà ta cần.”

“Mỗi một Tiên Thiên Anh Linh đều có tên thật và Anh Linh Chi Lý của riêng mình, là tồn tại độc nhất vô nhị. Bọn chúng không thể kế thừa, cũng không thể bị cướp đoạt... Chỉ có Luân Hồi mới có thể ban phúc cho nó.”

“Ta trước mắt còn chưa đủ tư cách xưng là Anh Linh, nhưng có lẽ, ta có thể mượn dùng một phần sức mạnh của nó. Bởi vì Anh Linh Chi Lý là một trong những bí ẩn tối cao của Thượng Vị Thần, ngay cả Tam Giai Siêu Phàm cũng không thể phá vỡ.”

Nàng ngược mắt nhìn về phía Sắc Vi Nữ, người vẫn đang đứng bên ngoài bức tường thủy tinh.

Người kia đã giải phóng toàn bộ sức mạnh Siêu Phàm Tam Giai, biến hoa vô tận nhanh chóng bám đầy lên vách tường, rễ cây tường vi đâm sâu vào kết giới.

Thế nhưng, một cơn gió nhẹ thổi qua, toàn bộ hoa lá rũ rượi héo úa rơi xuống. Bức tường thủy tinh vẫn hoàn mỹ không chút tổn hại, thậm chí chẳng nhiễm một giọt sắc đỏ.

Thần bí va chạm thần bí.

Sắc Vi Nữ không phải một Tam Giai Siêu Phàm tầm thường. Nàng có thể điều khiển hoa tường vi, mà không nghi ngờ gì đó cũng là một loại thần bí.

Nhưng dù là thần bí, Anh Linh Chi Lý lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Điều này không liên quan đến giai vị, mà là sự áp chế tuyệt đối từ quy tắc.

Bạch Du thoáng bất ngờ, nhưng rất nhanh nhận ra rằng cách này cũng chỉ có thể giúp kéo dài thời gian.

“Không tìm được lối ra, chúng ta chẳng khác nào bị nhốt lại chỗ này... Nếu cứ tiếp tục ngoại phóng Anh Linh Chi Lý, người chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Ta thực sự không thể duy trì lâu hơn nữa.” Sắc mặt Tô Nhược Ly dần trở nên tái nhợt, rõ ràng việc duy trì sức mạnh này tiêu hao linh hồn lực rất lớn.

“Vậy thì cần gì phải...”

“Nhưng mà!” nàng ngắt lời hắn: “Ta biết người chắc chắn có cách rời khỏi đây... Người đang quan sát, đúng không?”

“Nếu như tất cả những gì đang diễn ra hiện tại đều nằm trong tầm quan trắc của người, vậy thì mọi thứ ta làm không phải là vô nghĩa... Ta có thể kéo dài thời gian, biến bốn tiếng rưỡi thành lâu hơn nữa. Chỉ cần người tìm được cách mở miệng túi, chúng ta có thể cứu tất cả mọi người ra ngoài.”

Bạch Du khẽ giật mình, rồi cười khổ:

“Người lấy đâu ra tự tin như vậy? Nếu ta thực sự có cách rời đi, thì làm sao đến tận bây giờ vẫn...”

“Bởi vì ta tin người có thể làm được.” Tô Nhược Ly ngắt lời hắn, ánh mắt kiên định chưa từng có:

“Niềm tin không cần lý do.

“Khi ta định từ bỏ, người lại chưa từng bỏ cuộc.

Chương 109

DTV EBOOK

“Ta vốn chưa từng nghĩ rằng có thể cứu tất cả mọi người, nhưng người đã làm được... Vậy thì, ta còn lý do gì để không tin người?”

Bạch Du trầm mặc.

“Tin tưởng không phải vạn năng.”

“Ta biết.” Tô Nhược Ly nhẹ giọng đáp. “Nhưng ta tình nguyện tin tưởng... Bởi vì đây là lựa chọn tốt nhất mà ta có thể làm!”

Nàng siết chặt chuôi kiếm, giọng nói dần trầm xuống:

“Trước đây, ta đã nghĩ rằng nếu thực sự không thể tránh khỏi việc bị bắt, ta sẽ dùng Anh Linh Chi Lý phong ấn bản thân vào thủy tinh... Ít nhất cũng không để bọn chúng đạt được ta. Nhưng đó là phương án tệ nhất, ta căn bản không muốn sử dụng nó.”

Mũi kiếm nhẹ nhàng chạm xuống đất, ngay lập tức, một tầng thủy tinh màu xanh biếc lan ra, bao trùm lấy mắt cá chân nàng, chậm rãi lan rộng.

Trong ánh mắt nàng phản chiếu ánh sáng của thủy tinh, lấp lánh huyền ảo, tỏa ra hào quang lộng lẫy.

Tô Nhược Ly nhìn thẳng vào Bạch Du, ánh mắt rực sáng hơn bao giờ hết:

“Là người... đã cho ta tư cách để lựa chọn.”

“Bởi vì tất cả mọi người đang ở đây, ta không còn đơn độc bảo vệ bản thân nữa. Giờ đây, ta không còn bất kỳ gánh nặng nào!”

“Bởi vì người ở đây, chúng ta không phải ngồi yên chờ chết... Mà là chiến đấu đến khoảnh khắc cuối cùng!”

Nàng hít sâu một hơi, rồi tuyên bố:

“Thủy Tinh Băng Phong—— lựa chọn từng bị xem là tệ nhất... Giờ đây lại trở thành lựa chọn tốt nhất!”

Giọng nói mang theo sự run rẩy, nhưng cũng chất chứa kiên định.

Câu nói ấy vang vọng trong lòng từng người có mặt, khiến tất cả đều cộng hưởng.

Các học sinh lau đi nước mắt, dìu đỡ những người bị thương, hỗ trợ những ai không thể tự di chuyển, rồi chủ động bước đến bên cạnh Tô Nhược Ly.

Bọn họ đưa tay chạm vào bề mặt thủy tinh màu xanh, tùy ý để nó lan dọc theo làn da mình, từng chút một phong ấn bản thân vào trong đó.

Tô Nhược Ly quét mắt nhìn từng gương mặt kiên nghị của đồng đội, cuối cùng dừng lại trên bờ vai của Bạch Du.

Nhìn thiếu niên trầm mặc như núi, nàng bỗng nhiên nở một nụ cười thuần khiết.

“Cho nên, người phải nhìn thấy khoảnh khắc cuối cùng.”

“Vận mệnh của chúng ta... không phải là món đồ chơi của kẻ khác.”

“Vận mệnh... từ trước đến nay chỉ có thể nằm trong tay chính chúng ta!”

“Vậy nên, người hãy chứng kiến thật rõ...”

“Đây chính là—— Anh Linh Chi Lý của ta!”

Thủy tinh kết thành một lớp băng vĩnh hằng.

Tô Nhược Ly mỉm cười, im lặng nhắm mắt.

Màu xanh của thủy tinh bao trùm lấy tất cả, hóa bọn họ thành những pho tượng, phong ấn bên trong.

Ánh sáng lấp lánh trên bề mặt thủy tinh, rực rỡ như ánh lửa.

Ánh sáng ấy đại diện cho sự sống.

Nhưng cũng như băng phong, nếu vượt quá giới hạn, sự sống sẽ hoàn toàn lụi tàn.

Tất cả học sinh tiến vào lớp thủy tinh màu xanh, nhưng đến giây phút cuối cùng, không ai từ bỏ sinh mệnh.

Bọn họ không cam chịu.

Họ đã chọn lựa con đường tồn tại của riêng mình.

Họ chiến đấu để sống, chứ không phải tìm đến cái chết.

Dù cuối cùng có thất bại, bọn họ vẫn có thể nói rằng họ đã dốc hết toàn lực.

Họ không phải anh hùng.

Họ không phải chiến binh vĩ đại.

Họ chỉ là những thiếu niên mười bảy tuổi bình thường, không có thời gian để trở thành kẻ mạnh, nhưng lại kiên cường thực hiện ý chí của bản thân.

Họ không ngã xuống như những kẻ nhu nhược.

Mà đã trở thành những pho tượng bất hủ bên cạnh Anh Linh.

Bạch Du là người duy nhất không bị phong ấn bên trong khối thủy tinh.

Ánh mắt hần rời khỏi viên thủy tinh trên pho tượng, chuyển hướng sang Sắc Vi Nữ, người đang bị ngăn cách bởi một bức tường thủy tinh màu xanh.

Nàng đặt bàn tay lên vách thủy tinh, Anh Linh Chi Lý tỏa ra khí tức nóng rực và sắc bén. Dưới lòng bàn tay nàng, từng đợt chấn động ngọt ngào vang lên

không ngừng, tựa như vô số chiếc đinh đang đâm vào hàng rào sắt thép.

Bạch Du lặng lẽ quan sát nỗ lực vô ích của nàng, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm quen thuộc:

【Phó bản đã hoàn thành】

【Sắp trở về, đếm ngược ba mươi giây...】

Thì ra... đây chính là cách để hoàn thành phó bản.

Không trách được đề cử cấp bậc là cấp mười lăm.

Ngay từ đầu, hệ thống đã nhắc nhở: “Chỉ cần đảm bảo nhân vật máu chốt còn sống là có thể thông qua phó bản.”

Nhân vật chính của phó bản này không phải hắc, mà là Tô Nhược Ly. Chỉ cần điều kiện được đáp ứng, nàng nhất định sẽ tìm cách thay đổi vận mệnh theo cách này.

Cùng lúc đó, Bạch Du nhận ra mình đã mất đi cơ hội làm lại.

Phó bản đã hoàn thành.

Cái chết của Tô Nhược Ly sẽ bị xóa bỏ.

Trang sức thủy tinh trong tay Sắc Vi Nữ cũng không còn tồn tại.

Nhưng điều đó đồng nghĩa với việc hắc không thể quay lại thời điểm bốn tiếng rưỡi trước.

Lịch sử đã đi đến hồi kết.

Không có cơ hội sửa đổi lần thứ hai.

Dù có liều mạng, hắc cũng không thể vượt qua ranh giới định sẵn. Nhưng ít nhất, hắc vẫn còn giữ lại một tia hy vọng.

Hy vọng ư?

Chương 110

DTV EBOOK

Những đứa trẻ đã đặt niềm tin vào hắn. Nhưng...
Bạch Du không biết mình có thể đưa ra câu trả lời gì.

Là một người trưởng thành, hắn hiểu rõ mình không thể giả vờ như không thấy gì.

Trên vai hắn là sinh mạng của 37 người, bao gồm cả chính bản thân hắn.

Ngón tay hắn chậm rãi siết chặt.

Lúc này, hắn không còn đường lui nữa.

Chờ đến khi trở lại hiện thực, mọi chuyện sẽ chỉ càng trở nên cấp bách hơn.

Hắn hít sâu một hơi, trấn định lại tâm tình, sau đó một lần nữa ngược mắt nhìn về phía Sắc Vi Nữ.

Cách một lớp thủy tinh, Bạch Du cất giọng:

“Lần sau gặp lại...”

Hắn chậm rãi nói tiếp:

“Nhớ chuẩn bị di ngôn của người.”

Sắc Vi Nữ không nghe được lời hắn, nhưng ánh mắt có thể nhận ra rõ ràng sự khinh miệt và sát ý trong mắt đối phương... Loại khinh miệt ấy không liên quan đến sức mạnh, mà là đang sỉ nhục nhân cách của nàng.

Nàng còn chưa kịp nổi giận, thì cảnh tượng trước mắt khiến nàng phải ngây người.

Bạch Du đang biến mất.

Thân hình hắn dần trở nên mờ nhạt theo từng giây đếm ngược của phó bản.

Tựa như một hiệu ứng hư hóa, cơ thể hắn chậm chậm tan vào không khí, phân rã, biến mất, dần dần trở về hư vô.

Hắn sắp rời khỏi phó bản.

Lần tiếp theo gặp lại sẽ là trong thế giới thực.

Và khi đó, sẽ là một trận chiến không chết không thôi.

Hắn nhắm mắt lại.

Ngay khoảnh khắc trước khi rời đi, xuyên qua bức tường thủy tinh màu xanh, hắn nhìn thấy một khuôn mặt.

Phía sau Sắc Vi Nữ, một gương mặt mới vừa xuất hiện.

Ngay khi trông thấy khuôn mặt đó, trong đầu Bạch Du bỗng dậy lên từng cơn sóng, ký ức cuộn trào, điên cuồng tìm kiếm hình bóng quen thuộc này trong tâm trí.

Rất nhanh, hắn đã có đáp án...

Bên ngoài vách tường thủy tinh.

Sắc Vi Nữ trầm giọng quát:

“Người đến trễ!!!!”

Người vừa đến là một nam nhân trung niên mặc áo sơ mi màu lam. Hắn lau mồ hôi trán, thở dài:

“Có chút chuyện trì hoãn... Ta cũng không dễ dàng gì. Nghe nói có chuyện xảy ra, ta liền lập tức chạy tới...”

Hắn nhìn qua đám học sinh bị nhốt bên trong bức tường thủy tinh, vội vàng bước nhanh tới, nhưng còn chưa kịp tiến vào đã bị Sắc Vi Nữ nắm gáy, kéo mạnh về phía sau.

“Người muốn chết sao?” Nàng lạnh lùng nói.

“Không, không phải, ta chỉ muốn nhìn bọn nhỏ gần hơn một chút thôi.”

Nam nhân trung niên cách một khoảng, đột nhiên nước mắt trào ra. Hắn run giọng nói:

“Đều là những hạt giống tốt... Làm sao lại thành ra thế này? Mấy đứa nhỏ này... đều là những đứa trẻ ngoan!”

Hắn chưa nói được mấy câu, đột nhiên ử rữ, khóc òa lên như trẻ con.

“Cút! Người câm miệng cho ta!” Sắc Vi Nữ bực bội quát lớn, sắc mặt u ám cực độ. “Ta không có thời gian để dỗ dành tâm tình của người! Trong tình huống này, người định thu hoạch thế nào đây hả?!”

“Thông báo cho thượng cấp.” Trung niên nhân vừa khóc vừa sụt sịt, nước mắt chảy ròng. “Người vừa rời đi rốt cuộc là thế nào?”

“Không rõ, chỉ là một con chuột thôi.” Sắc Vi Nữ nghiêng răng nghiêng lợi. “Lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ giẫm chết hắn!”

“Hài tử đáng thương...” Trung niên nhân lau nước mũi, thở dài: “Dù có biến thành thế này, chúng vẫn không chịu dâng hiến sinh mệnh. Thật sự khiến người ta đau lòng...”

“Người có im đi không hả?!” Sắc Vi Nữ giận dữ, một cước đá mạnh vào vách tường.

“Bọn chúng đều là những đứa trẻ do ta tự tay giáo dục.” Trung niên nhân quỳ xuống đất, khuôn mặt tràn đầy bi thống. “Không có gì khiến ta đau khổ hơn là nhìn thấy chúng phải chịu đựng như thế này...”

“Nhưng cuối cùng người vẫn phải thu hoạch chúng thôi, mà mèo khóc chuột giả từ bi làm gì?”

“..... Ta thật sự tận tâm với chúng, ta là một nhà giáo dục! Ta đã bỏ công chăm sóc từng đứa một!”

Trung niên nhân giờ hai tay lên, thần sắc bi thương vô hạn. “Nhưng vì một thế giới tốt đẹp hơn, đôi khi hi sinh là điều cần thiết... Các chiến sĩ sẽ bảo vệ vũ khí của mình, nhưng khi đến thời khắc cần thiết, dù biết rằng nó có thể vỡ nát, họ vẫn không hề do dự. Đó chính là giá trị tồn tại của nó... Và ta cũng có thể khai thác tốt nhất giá trị của bọn chúng. Điều này không hề giả dối!”

Sắc Vi Nữ nghe đến phát ngán, khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt. “Cút ngay cho lão nương! Hiện tại ta cực kỳ khó chịu, nếu còn lải nhải thêm một câu nữa, ta sẽ lập tức giết ngươi, tên chó chồn dê chết tiệt!”

Sau khi đuổi đi Người Chăn Dê, Sắc Vi Nữ đứng trước vách tường thủy tinh, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào bóng dáng của Tô Nhược Ly trong lớp thủy tinh màu xanh.

“Nhiều nhất bảy ngày nữa, sinh mệnh của ngươi sẽ chấm dứt...”

“Không ai có thể đến cứu các ngươi!”

【Đã thông qua phó bản “Sào Huyết Ảnh Chu”】

【Điểm vận mệnh +60】

【Nhân vật Vận Mệnh Biên Tập Giả thăng cấp lên cấp 10】

【Phó bản thông quan ban thưởng: 1 điểm thiên phú tiến hóa】

【Thu hoạch được vật phẩm: 5 mảnh Thanh Đồng Siêu Phàm, 3 mảnh Bạch Ngân Siêu Phàm】

【Phó bản sau khi thông quan sẽ vĩnh viễn đóng lại】

Bầu trời đã tối đen.

Chương 111

DTV EBOOK

Bạch Du bật dậy khỏi giường, nhưng mất thăng bằng, cả người lảo đảo xuống đất.

Hắn lập tức đứng dậy, hoàn toàn không quan tâm đến loạt thông báo vừa nhận được.

Hắn vội vàng bật máy tính, truy cập vào trang web của Nam Lăng Tam Trung, sau đó nhanh chóng tìm kiếm thông tin.

Tại mục “Giáo viên giảng dạy”, hắn cẩn thận rà soát từng cái tên.

“Chu Độ... Không sai, chính là hắn.”

Trang web chỉ hiển thị tên mà không có hình ảnh, nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy cái tên này, Bạch Du lập tức nhớ đến gương mặt kia.

Hắn đã từng gặp qua, tại Nghi Thức Khải Linh. Khi đó, Chu Độ cũng có mặt, chỉ là cảm giác tồn tại không quá nổi bật.

Hắn chắc chắn mình không nhận lầm người... Chu Độ là giáo viên chủ nhiệm, đặc điểm nhận dạng là cái đầu hói bóng loáng không thể nhầm lẫn.

Toàn bộ Diệt Giới chẳng khác nào một trang trại chăn nuôi dê, người không liên quan tuyệt đối không thể ra vào. Như vậy, hắn chắc chắn là một trong ba kẻ thực thi nhiệm vụ này—người cuối cùng!

Danh hiệu: Người Chăn Dê!

Tất cả mọi thứ giờ đã rõ ràng. Nam Lăng Tam Trung thực sự có nội ứng. Chính gã đã sắp đặt kế hoạch thu hoạch lần này, sau đó ra tay xóa sạch mọi dấu vết.

“Tìm thấy người rồi...”

Bạch Du nắm chặt con chuột máy tính, lòng bàn tay đầm mồ hôi lạnh.

“Đây là cơ hội cuối cùng.”

Chỉ cần bắt được Người Chăn Dê, hắn sẽ biết được tọa độ của Ảnh Giới!

Đây là cơ hội cuối cùng.

Tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Nhưng cũng không thể hành động lỗ mãng, nhất định phải bắt được hắn một cách chuẩn xác, không thể để hắn chạy thoát.

Thực lực của Người Chăn Dê vẫn chưa rõ ràng, nhưng khả năng cao không phải là Tam Giai Siêu Phàm Giả. Nhìn từ bên ngoài, gã không giống như một kẻ có năng lực chiến đấu mạnh mẽ.

Xét đến cấp bậc của Tuần Thú Sư... Nhiều khả năng hắn là một Nhị Giai Siêu Phàm, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng đã đạt đến Tam Giai.

“Hắn cũng là một kẻ điều khiển chó săn...”

“Nếu đối đầu trực diện... sẽ bất lợi.”

“Ta cần suy nghĩ kỹ, nên làm gì tiếp theo.”

Sau ba phút cân nhắc, hắn bấm một dãy số điện thoại.

“Alo, Yêu Yêu Linh à? Ta muốn báo cáo...”

Nam Lăng Tam Trung.

Đêm đã khuya, nhưng ánh đèn vẫn sáng trưng.

Trường cấp ba Đại Hạ không tổ chức tự học buổi tối. Không phải vì an ninh kém, mà bởi vì 70% các vụ ăn mòn của Ảnh Giới đều xảy ra vào ban đêm.

Vậy nên, vào buổi tối, cả trường học trở nên vắng lặng và yên tĩnh. Chỉ có bảo vệ thỉnh thoảng tuần tra, cùng một số lão sư ở lại văn phòng tăng ca, nhâm nhi tách cà phê.

Trương Tồi Sơn đứng dậy, vươn vai hoạt động bả vai, kéo giãn gân cốt. Cả người hắn phát ra những tiếng kèn kẹt giòn giã.

“Cuối cùng cũng đổi xong...”

“Làm cái công việc này đúng là chẳng phải việc cho người làm. Ta đây dù gì cũng là một Siêu Phàm nhị giai, nhìn vào mà còn thấy đau đầu!”

Hắn dụi dụi đôi mắt mỗi một, rồi nhìn sang lão giáo sư duy nhất vẫn đang cặm cụi bên bàn làm việc trong văn phòng.

“Lão Chu, người cũng nghỉ ngơi một chút đi... Giờ này là mấy giờ rồi?”

Người đàn ông trung niên đẩy gọng kính lên, cười đáp:

“Người còn trẻ, thiếu một chút kiên nhẫn. Công việc này không chỉ là làm việc, mà còn là một loại thú vui. Bọn nhỏ viết văn rất tốt, đọc bài của chúng rồi viết nhận xét cũng thấy vui... Nhưng dạo gần đây, một số học sinh có dấu hiệu sa sút phong độ, cần phải nghiêm túc đốc thúc mới được.”

Trương Tồi Sơn gãi đầu:

“Đều là giáo viên cả, nhưng ta thực sự bội phục người. Hơn ba mươi năm rồi mà vẫn nhiệt huyết như vậy, không phải sớm đã đủ điều kiện vào giảng dạy tại các học viện cao cấp rồi sao?”

“Biên chế không phải để ngồi đó mà hưởng, nghề giáo dục là vậy, tuổi càng lớn thì càng hiểu cách dạy dỗ học trò, nhất là đám tiểu tử bông bột ở cái độ tuổi này.”

Người trung niên kia dáng người hơi đầy đà, là chủ nhiệm của trường, nắm giữ nhiều quyền hành. Học sinh gần như ai cũng sợ hắn, nhưng hiếm có ai thực sự ghét hắn.

Bao nhiêu lớp người tốt nghiệp rồi vẫn quay lại thăm Chu lão sư. Ông là một giáo viên đáng kính, được vinh danh là giáo viên ưu tú không biết bao nhiêu lần. Bằng khen xếp đầy trong tủ kính bên cạnh bàn làm việc, chất chồng thành một lớp dày cộm, mang theo sự công nhận nặng trĩu của nhà trường và phụ huynh.

Trương Tồi Sơn đứng dậy, vươn vai:

“Ta ra ngoài hút điếu thuốc, ngươi có cần mang gì không?”

“Ta có chén giữ nhiệt với kỷ tử, vậy là đủ rồi.”

“Thật đúng là khủng hoảng tuổi trung niên.”

Trương Tồi Sơn nghĩ thầm, sau này hẳn tuyệt đối không muốn sống dựa vào kỷ tử để bồi bổ cơ thể. Nhưng rồi, hắn lại lặng lẽ cất điếu thuốc vào túi.

Vừa bước ra khỏi tòa nhà dạy học không xa, ánh mắt hắn bỗng nhiên sắc bén hẳn lên. Hắn lập tức di chuyển, thoáng cái đã xuất hiện bên bụi cỏ ven đường, thò tay tóm chặt một thiếu niên kéo ra.

“Tiểu tử ngươi, nửa đêm không ngủ mà mò ra đây làm gì?”

Chương 112

DTV EBOOK

Bạch Du sững sờ:

“Người cũng nhìn thấy ta á?”

“Người nghĩ con mắt của Nhị giai Siêu Phàm là để trưng à?”

Trương Tồi Sơn duỗi ngón tay chỉ vào mắt mình:

“Ta đây là Nhị giai Võ Tu, đã tiến hóa thị giác. Cách 100 mét ta còn có thể thấy hạt vừng dính trên mặt người. Ban đêm ăn bánh nướng à?”

Bạch Du: “... Đây là trọng điểm sao?”

“Đúng vậy, không phải trọng điểm. Trọng điểm là ta phải đuổi người ra ngoài!”

Trương Tồi Sơn một tay đẩy hần về phía cổng:

“Biến nhanh lên! Ban đêm học sinh không được phép vào trường! Nếu bị bắt, ta mất nửa năm tiền thưởng, còn bị thông báo phê bình. Mau về nhà ngủ đi, đừng quấy rầy sự công bằng trong giáo dục!”

“Ta mang theo đồ ăn khuya!”

“Để đồ ăn lại, người đi!”

“Ta đâu có mang cho người!”

“Vậy càng không thể ở lại!”

“Đừng mà! Ta tới tìm người!”

“Giờ này mà người có thể tìm thấy ai chứ? Trừ khi là quỷ! Sáng mai hãy quay lại!”

Trương Tồi Sơn vừa nói vừa lôi Bạch Du ra ngoài.

“Người gan thật đấy, không sợ chết à? Ta nghe nói ban 3 Đào Như Tô bị tập kích trong bệnh viện,

chuyện này còn chưa điều tra ra manh mối, mà người còn dám lảng vảng ngoài này, ta thực sự không thể hiểu nổi.”

“Trốn trong nhà thì chắc chắn an toàn sao?”

Bạch Du gạt tay hắt ra, nghiêm túc nói:

“Ta thực sự có chuyện gấp!”

“Việc gấp? Người có gấp hơn ta không? Người còn chưa mở miệng ra thì đã định...”

“Ta leo tường vào rồi.”

“Đứng lại! Leo về cho ta!”

Trương Tồi Sơn đang mắng nửa chừng thì bỗng im bật. Hắn nheo mắt nhìn về phía mái nhà cao tầng, nơi gió đêm đang gào thét dữ dội. Trong bóng tối mờ mịt, dường như có thứ gì đó...

Hắn buông tay, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc và chăm chú:

“Tiểu tử ngươi, nói rõ một chút... Rốt cuộc là tình huống gì?”

“Ta đã nói rồi, là chuyện gấp.”

Bạch Du chỉnh lại quần áo, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Trương Tồi Sơn:

“Chủ nhiệm, người trước tiên ra khỏi trường học đi.”

“Khó mà làm được.”

Trương Tồi Sơn nhíu mày:

“Người có phải đã nghĩ ra cái gì không?”

Bạch Du không trả lời ngay, chỉ trầm mặc, tựa như đang chờ đợi điều gì đó.

Trương Tồi Sơn híp mắt, giọng nói có phần dứt khoát:

“Ta đi cùng ngươi! Ta là Bạch Ngân Luyện Thể Võ Tu, người còn không tin ta sao?”

Bạch Du thở dài bất đắc dĩ:

“Được rồi, ta hiểu rồi... Cùng đi thì cùng đi.”

Hắn đặt tay lên vai Trương Tồi Sơn, ánh mắt sắc bén mà nghiêm nghị:

“Nhưng nhớ kỹ, bất kể xảy ra chuyện gì, người cũng nhất định phải tỉnh táo, phải kiềm chế, suy nghĩ kỹ rồi mới hành động, có được không?”

Trước sự nhấn mạnh liên tục của Bạch Du, Trương Tồi Sơn trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi gật đầu:

“Tốt.”

“Tiểu Trương, nhanh vậy đã hút thuốc xong rồi sao? Chờ chút, ta sắp sửa xong bài thi, chỉ một lát nữa là có thể tắt đèn...”

Chu Độ vừa nói vừa ngẩng đầu lên, nhưng ngay sau đó, giọng nói đột ngột im bặt.

Trước mặt hắn không phải là khuôn mặt quen thuộc, mà là một gương mặt trẻ trung hơn nhiều.

Bạch Du bước vào phòng làm việc, tay xách theo một túi đồ ăn khuya, đặt xuống bàn một cách gọn gàng. Sau đó, hắn đi thẳng đến cửa sổ, không nói không rằng mở tung ô cửa ra, để gió đêm ùa vào.

Gió lạnh lùa vào phòng, làm trang sách cùng bài thi tung bay lật phật.

Chu Độ đẩy gọng kính, liếc mắt nhìn:

“Người là học sinh lớp một...”

Bạch Du kéo ghế ngồi xuống, nhanh chóng mở túi đồ ăn, lấy ra một hộp cơm nóng hổi.

Hắn đẩy phần cơm sườn heo về phía trước, đuổi ngón tay chỉ vào:

“Ăn khi còn nóng.”

Lời ít mà ý nhiều.

Chu Độ nhúu mày, vẻ mặt không vui:

“Đồng học, người làm vậy có chút không lịch sự.”

“Ta vô lễ chỗ nào?”

Bạch Du ngả người ra sau, ngồi hẳn lên bàn làm việc:

“Quán Heo Đào nấu cơm sườn rất ngon.”

Chu Độ đặt bút xuống, giọng có phần lạnh nhạt:

“Ta thấy người có chút điên rồi. Tiểu Trương, đi gọi bảo an tới.”

“Bảo an sẽ không đến đâu.”

Bạch Du vẫn giữ vẻ bình thản:

“Dù người có báo cảnh sát, hôm nay cũng sẽ không có ai đến đây. Cứ ăn cơm sườn đi... Rất ngon, nghe nói ăn xong sẽ có tác dụng sát hạch. Dù Thượng Đế không tha thứ cho người, nhưng cơm sườn heo sẽ.”

Ngón tay Chu Độ siết chặt, gân xanh nổi lên trên cánh tay, dường như sắp nổi giận.

Nhưng ngay sau đó, hẳn lại nghe thấy Bạch Du tiếp tục nói:

“Hay là... Người Chăn Dê không thích ăn thịt heo, mà thích ăn thịt dê?”

Người Chăn Dê?

Trương Tồi Sơn âm thầm ghi nhớ cái tên này.

Chu Độ nắm chặt tay, rồi lại buông lỏng.

“Người tiểu tử này, thật đúng là...”

Hắn nâng ngón tay, tháo kính xuống, dụi nhẹ đôi mắt. Nhưng khi mở mắt ra lần nữa, từ trong trắng mắt hẳn hiện lên những tơ máu đỏ ngầu.

“Tới muộn quá rồi...”

Chu Độ chống tay xuống bàn, khóe miệng chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười quái dị. Khí chất ổn

trọng, nghiêm túc của một nhà giáo dục trong phút
chốc sụp đổ hoàn toàn.

Đôi mắt hần tràn ngập sự hưng phấn, tựa như một
kẻ điên cuồng chìm trong niềm vui bất tận.

“Ta đã chờ người quá lâu...”

Chương 113

DTV EBOOK

Hắn nhe răng cười lạnh, hàm răng trắng nhớn lộ ra đầy âm trầm:

“Từ lúc ngươi rời khỏi Ảnh Giới lần đầu tiên, ta đã luôn chờ đợi ngày này.”

“Đã xác nhận thiếu niên có tiếp xúc với nghi phạm.”

“Đội đánh lén đã vào vị trí. Đêm nay gió lớn, tầm nhìn bị hạn chế, khoảng cách dưới 500 mét khó đảm bảo độ chính xác. Xin phép sử dụng Hoàng cấp Chỉ Định Phong Ấn vật—‘Xuyên Dương’.”

...

“Đã nhận được sự chấp thuận từ cấp trên, cho phép giải phong.”

Trong xe liên lạc, vô số tin tức được truyền đi không ngừng, mỗi thông tin đều được xử lý gọn gàng, không sai sót.

Sau khi tắt cả các kênh liên lạc im ắng, Chu Liễu cầm lấy bộ đàm.

“Tất cả nhân viên hành động của Trường Dạ Ti chú ý! Lần này, chúng ta có hai mục tiêu:

Thứ nhất, dốc toàn lực bảo vệ sự an toàn của thiếu niên.

Thứ hai, khống chế nghi phạm bằng phương thức chuẩn xác nhất. Hành động lần này phải ưu tiên bắt sống, trừ khi không còn lựa chọn nào khác, không có lệnh của ta, không ai được phép ra tay giết người!”

“Đây là cơ hội duy nhất để cứu vãn hơn 30 sinh mạng! Tuyệt đối không được để xảy ra sơ suất!”

Bạch Du vốn định tiếp tục khích tướng vài câu, nhưng không ngờ đối phương chẳng hề có ý giấu diếm gì nữa.

Một bộ dạng trực tiếp lật bài ngửa.

Đồng thời, những lời nói thản nhiên kia lại ẩn chứa một sự thật vô cùng quan trọng.

“Người vừa nói... cái gì?”

Đồng tử Bạch Du co rút mạnh.

Chu Độ đứng dậy khỏi ghế, chống tay lên mặt bàn, khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười bí hiểm.

“Sao vậy? Người vẫn chưa hoàn toàn nhớ ra sao?”

“Hừ, nhưng cũng phải thôi, cái bóng của người đã bị lấy đi, ký ức đứt đoạn cũng là chuyện hiển nhiên...”

Bạch Du lập tức cắt ngang:

“Cái bóng... bị lấy đi? Cái bóng của ta... là do người cướp?”

Người Chăn Dê nhếch môi cười:

“Nếu không phải ta thì còn ai vào đây?”

“Vậy tại sao người lại làm thế?” Bạch Du lập tức truy hỏi. Hắn vô thức bước lên một bước, nhưng Trương Tồi Sơn đã nhanh chóng đè vai hắn xuống, giữ chặt tại chỗ.

Là một chủ nhiệm lớp, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, giờ phút này Chu Độ đang trở nên nguy hiểm và điên cuồng hơn bao giờ hết.

“Vì sao ư?” Người Chăn Dê đưa tay vuốt cằm, vẻ mặt đầy thích thú.

“Đây đúng là một câu hỏi thú vị... Có rất nhiều lý do, nhưng quan trọng nhất, có lẽ người nên tự hỏi chính mình.”

“Hỏi bản thân ta?”

“Hỏi xem tại sao chính người lại tự nguyện giao cái bóng ra.”

Người Chăn Dê nhe răng cười:

“Đây là một cuộc giao dịch, Bạch đồng học à! Một cuộc giao dịch mà người cam tâm tình nguyện thực hiện.”

Lời hắn nói như đang ám chỉ, thậm chí gần như chỉ thẳng vào sự thật.

Giao dịch?

Giao dịch gì?

Còn có thể là gì nữa!

Không cần bất kỳ suy nghĩ vòng vo nào, trong đầu Bạch Du lập tức dấy lên một cơn bão. Tim hắn đập liên hồi như muốn vỡ tung.

“Khó trách...”

Bạch Du chấn động, vẻ mặt thoáng ngẩn ra, lẩm bẩm như đang tự nói với chính mình:

“Khó trách một học sinh bình thường như ta lại có thể rời khỏi Ảnh Giới... Tránh thoát khỏi bẫy rập của bọn chúng... Hóa ra căn bản không phải ta tự trốn đi, mà là do người thả ta ra!”

“Ngay cả chúng mất bóng trên người ta, cũng là do người sắp đặt...”

“Người Chăn Dê!”

Người Chăn Dê cười đầy tà ý, trong nụ cười chứa đựng sự độc ác và trêu chọc:

“Tất nhiên là ta rồi... Người không thực sự nghĩ rằng, chỉ với một học sinh bình thường như người, có thể tự mình chạy thoát khỏi tay chúng ta sao?”

Hắn nhẹ nhàng thở dài:

“Tuổi trẻ... Quả thật là quá non nớt.”

“Người trẻ tuổi, người hoàn toàn không hiểu quy tắc vận hành của thế giới này, vậy mà vẫn ôm lấy loại huyền tưởng hoang đường ấy. Nếu thật sự có một phần tử khả năng xảy ra kỳ tích, vậy tại sao nó lại phải rơi xuống đầu người?”

“Người vẫn còn sống, vẫn có thể nói chuyện, có thể hô hấp... Chỉ đơn giản vì ta đã cho người cơ hội này.”

“Một cơ hội để tiếp tục sống.”

“Còn cái bóng của người... chỉ là một phần nhỏ trong cái giá phải trả mà thôi.”

Nghe đến đây, ngay cả kẻ ngu cũng có thể hiểu ra chân tướng ẩn giấu trong những lời này.

Mọi manh mối bỗng chốc kết nối thành một chuỗi logic hoàn chỉnh.

Không trách được dù có tìm khắp cả Sào Huyệt Ảnh Chu cũng không thể thấy cái bóng.

Nó không hề ở lại Ảnh Giới, mà đã bị người khác lấy đi!

Lúc này, đầu óc Bạch Du trở nên không có lấy một chút thanh tỉnh. Hắn cuối cùng cũng nhận ra, bản thân vẫn luôn ở trong bẫy...

Từ lúc bắt đầu, chẳng hề có cái gọi là “trùng hợp”, chỉ có tính toán tàn nhẫn mà thôi.

Mà kế hoạch này, mục tiêu vốn không hẳn là nhắm vào hắn. Từ giây phút đầu tiên tỉnh lại ở thế giới xa lạ này, hắn đã bị cuốn vào ván cờ mà người khác bày sẵn.

Hắn giống như một kẻ bị buộc phải tiếp quản một bàn cờ sắp thua đến nơi. Dù có vắt hết óc suy tính, cuối cùng cũng không thoát khỏi kết cục bị chiếu tướng.

Một bàn cờ đã chết, làm sao để xoay chuyển?

Chương 114

DTV EBOOK

Chỉ có một cách—lật bàn!

Trùng hợp thay, Bạch Du lại có tư cách để làm điều đó.

Thoạt nhìn như đã là cục diện tất bại, nhưng hắn vẫn còn một cơ hội lật ngược tình thế.

Vậy nên, lúc này mà tỏ ra tuyệt vọng thì vẫn còn quá sớm.

Bạch Du khẽ nhú mày, cúi đầu giả vờ thất thần, bộ dạng như thể đã hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng trong lòng hắn lại tràn ngập hưng phấn.

Cuối cùng cũng bắt được cái đuôi của sự thật rồi!

May mà lúc còn học đại học, hắn thường xuyên tham gia câu lạc bộ kịch nghệ, còn chơi cosplay các loại nhân vật trong thế giới 2D. Nếu không, làm sao hắn có thể diễn đạt đến mức giống thật như thế này?

Mẹ nó, diễn xuất thế này, sau này ra xã hội chắc chắn còn xuất thần nhập hóa hơn!

Cảm tạ Lão Dương! Dù đến thế giới khác, người vẫn đang giúp ta phát huy sở trường!

Trong lòng Bạch Du thả cho người anh em một nén nhang, sau đó tiếp tục duy trì ánh mắt tuyệt vọng và đầy thống khổ nhìn chằm chằm Người Chăn Dê:

“Người lấy đi cái bóng của ta... Chắc chắn không chỉ có một lý do đơn giản như vậy.”

Người Chăn Dê thản nhiên thừa nhận:

“Đương nhiên. Một trong những lý do chính là để phong bế ký ức của người, tránh để bọn Ký Ưc Sư hay

Trường Dạ Ti moi ra bất cứ thứ gì không cần thiết từ trong đầu người... Ta không hề muốn thả người ra rồi lại để người trở thành con dao phản chủ, cần ngược lại chúng ta.”

Hắn trầm ngâm một lát, rồi cười khẽ:

“Có điều, ta cũng không hiểu nổi... Ta vốn nghĩ rằng người sẽ trở thành một kẻ hoàn toàn mất trí nhớ. Không ngờ, nhân cách cơ bản vẫn còn giữ lại.”

Ánh mắt Người Chăn Dê trở nên sắc bén và thâm trầm, như thể một con rắn độc đang chậm rãi bò quanh con mồi.

“Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

Người Chăn Dê nheo mắt, nhìn thẳng vào Bạch Du, giọng nói trở nên âm trầm:

“Ta hoàn toàn không đánh thức người. Vậy thì... rốt cuộc tại sao người lại tỉnh lại?”

Lão tử là người chuyển sinh, người đoán ra nổi không?!

Bạch Du rất muốn buột miệng nói ra câu đó, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại, cố gắng duy trì vẻ mặt cay đắng, miễn cưỡng lên tiếng:

“Người đang hỏi ta?”

Chu Độ chậm rãi nhếch miệng cười, trong mắt đầy tơ máu:

“Cũng không quan trọng.”

“Dù sao thì, người cũng đã tìm đến ta.”

“Xem ra, người cũng có điều gì đó muốn bàn.”

Bạch Du nghiêng răng nghiêng lợi:

“Nếu ta đã nhớ ra hết, còn cần phải đến tìm người giằng co làm gì?”

Hắn mất đi ký ức, nguyên nhân chính là vì đã mất đi cái bóng.

Mà cái bóng chắc chắn đang nằm trong tay Người Chăn Dê!

Hít sâu một hơi, Bạch Du dần dần ổn định tâm trạng. Chỉ cần có thể lấy lại cái bóng, hắn sẽ có thể tìm được tọa độ.

Dù thế nào đi nữa, nhất định phải nắm chắc cơ hội này

“Có lẽ ngươi vẫn chưa đủ thông minh.”

Chu Độ bật cười ha hả: “Nếu như ngươi là một kẻ ngoài cuộc... có lẽ ta thật sự có thể nói với ngươi vài điều. Nhưng đáng tiếc, ta tuyệt đối không thể nào đàm phán với Trường Dạ Ti.”

“Trường Dạ Ti? Ta không biết ngươi đang nói gì.” Bạch Du cố ý nói dối một cách vụng về, đến mức chỉ cần nhìn qua là có thể nhận ra ngay.

“Ngươi tiền hô hậu ủng, mặc giáp hộ thân, trong túi còn mang theo một vật phong ấn... Thật sự nghĩ rằng ta không nhìn ra sao?”

Người Chăn Dê khẽ lắc đầu, thở dài: “Ngươi vẫn còn quá trẻ... Người trẻ tuổi mà...”

“Ngươi cố ý chọn đúng thời gian này, địa điểm này để gặp ta, hiển nhiên là đã sớm có chuẩn bị, không hề e sợ điều gì;

Nếu như ngươi thật sự đến đây một mình, có lẽ ngươi sẽ chọn ban ngày, tìm nơi đông người để có thêm lớp bảo vệ. Nhưng ngươi lại xuất hiện đơn độc giữa đêm khuya... Điều đó không phải là vũ dũng, mà là ngu xuẩn.

Thế nhưng, ngươi không hề ngu xuẩn, ngược lại còn rất thông minh. Chỉ đáng tiếc... ngươi quá thiếu kinh nghiệm.

Nếu không, ít nhất người cũng phải hiểu rằng—khi đàm phán, tuyệt đối không nên giữ một tay trong túi suốt từ đầu đến cuối. Bởi vì như vậy chẳng khác nào công khai cho ta biết, trong đó có thứ có thể bảo toàn tính mạng người.”

Hắn bình thần vạch trần từng kẽ hở trong kế hoạch của Bạch Du, từng câu từng chữ đều tràn đầy tự tin.

Bạch Du khựng lại một chút, rồi chậm rãi rút tay ra khỏi túi, trên tay là một tượng Quan Âm bằng ngọc.

“Người lại đoán đúng rồi.”

Bạch Du đập mạnh tay xuống bàn: “Nhưng điều đó không có ý nghĩa gì cả! Đầu hàng đi, Người Chăn Dê! Bên ngoài đều là người của Trường Dạ Ti, người đã bị bao vây rồi!”

Trương Tồi Sơn cất giọng trầm thấp: “Lão Chu, tất cả những chuyện này... đều do người làm sao?”

“Đương nhiên, tất cả đều là ta.” Chu Độ cười phá lên, nhưng khóe mắt bất giác ứa ra những giọt lệ đục ngầu. Trong đôi mắt hắn, nước mắt xen lẫn huyết lệ, đỏ như máu:

“Ta chỉ là một kẻ làm công tác giáo dục... Những gì ta làm, không phải xuất phát từ tâm can, mà là bởi vì ta không có lựa chọn nào khác.

Chương 115

DTV EBOOK

Dù sao thì, để thế giới này tốt đẹp hơn, phải có một số người hi sinh.

Ví dụ như ta.

Ví dụ như lũ trẻ...”

Sự cảnh giác trong lòng Bạch Du chợt lơ lửng:

“Người không phải Người Chăn Dê.”

“Ta chính là Người Chăn Dê.” Chu Độ nghiêng đầu, huyết lệ tràn ra khỏi khóe mắt: “Người Chăn Dê... không chỉ có một.”

“Không, người không phải.” Bạch Du nhìn hắn bằng ánh mắt tĩnh lặng, xen lẫn chút thương hại:

“Người chỉ là chó săn của hắn.”

“Chó săn à... Ha ha ha... Đúng vậy, ta không có lựa chọn nào cả...”

Chu Độ mở trừng trừng đôi mắt đầy tia máu, nhìn chằm chằm về phía Bạch Du:

“Người cũng giống ta thôi!

Muộn rồi!

Tất cả đều đã quá muộn!

Người cũng sẽ chết!

Chúng ta... đều có chung một kết cục!”

“Ta là kẻ tội đáng chết vạn lần!”

“Ta đáng bị đày xuống Địa Ngục... Cuối cùng, cũng có thể giải thoát rồi!”

Nói xong, hắn bất ngờ vớ lấy cây bút máy trên bàn, dưới ánh mắt kinh hoàng của hai người trước mặt,

mạnh mẽ đâm vào yết hầu mình.

Ngòi bút xuyên thẳng vào cổ họng, xuyên từ bên này sang bên kia. Máu tươi phụt ra thành dòng, nhuộm đỏ cả bài thi chưa kịp chấm điểm.

Chu Độ gục xuống bàn, sinh cơ tắt lịm.

Trên cây bút máy đầm máu, bốn chữ cuối cùng còn vương lại—“Giáo sư ưu tú.”

Đôi mắt hần vẫn mở trừng trừng, ánh huyết sắc trong con ngươi tựa như viên pha lê đã nung đỏ.

Lúc này, Trường Dạ Ti cuối cùng cũng phá cửa xông vào.

Nhưng những gì họ nhìn thấy... chỉ là một thi thể đang lạnh dần.

Mười phút sau.

Bạch Du ngồi trên bậc thang, ánh mắt trống rỗng, toàn thân thất thần.

Lưu Tinh Hán bước tới, vỗ nhẹ lên vai hần:

“Người không sao chứ?”

Bạch Du lúc này vẫn đang ngẩn người, chậm rãi ngược mắt lên, giọng nói có chút trống rỗng:

“Lưu cảnh quan, ta... không sao.”

Lưu Tinh Hán nhìn hần, giọng điệu đầy quan tâm:

“Với người mà nói, có lẽ chuyện này quá mức chấn động. Tốt nhất hãy tìm cách giải tỏa áp lực tâm lý đi.”

...

Ta đã đút không ít viên kẹo đồng cho hần ăn.

Bạch Du cười cười, nhẹ gật đầu, nhưng thần sắc vẫn lộ rõ sự mệt mỏi.

Hần vốn tưởng rằng đây là một cơ hội lớn, nhưng cuối cùng lại chỉ ép Chu Độ vào đường cùng mà tự sát...

Hắn ta chẳng qua cũng chỉ là một con chó săn dưới sự khống chế của Người Chăn Dê. Khi kẻ kia ra lệnh, hắn cũng chỉ có thể chọn con đường chết...

Nhưng, đối với một kẻ bị thao túng đến mức ấy, có lẽ cái chết cũng là một dạng giải thoát.

“Không bắt được người sống, thật đáng tiếc.”

“Cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.” Bạch Du lắc đầu: “Dù có bắt được, hắn cũng nhất định phải chết.”

Người Chăn Dê có quyền kiểm soát sinh tử tuyệt đối đối với lũ chó săn của hắn. Dù có sống sót bị bắt, cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành một thi thể lạnh lẽo.

Nhưng điều Bạch Du nghĩ đến lại là một chuyện khác...

Trước đó, Chu Độ khi nói chuyện với hắn, lời lẽ khôn khéo, đùa cợt không chút sơ hở, chẳng lẽ không phải là chính hắn nói chuyện?

Chẳng lẽ ngay từ đầu, kẻ lên tiếng đối thoại với mình... là Người Chăn Dê, thông qua một phương thức điều khiển từ xa nào đó?

Cái bóng thực sự đang nằm trong tay Người Chăn Dê.

Tất cả manh mối then chốt đều tập trung trên người hắn.

Nhưng con người này... so với Tuần Thú Sư, còn cầu thả hơn rất nhiều.

Đến cả việc lên lớp cũng nhờ chó săn thay mình đi điểm danh hộ... thật là...

Bạch Du bức bối đến mức suýt nữa muốn chửi thề một câu: “Không đáng làm người, đúng là thứ vô trách nhiệm.”

Hắn nhanh chóng dẹp suy nghĩ lộn xộn sang một bên, đưa tay sờ vào túi áo:

“Đúng rồi, Lưu cảnh quan, tượng Bồ Tát này phải trả lại cho người. Rất linh nghiệm, đúng là một lá bùa hộ mệnh tốt...”

Lưu Tinh Hán cười ha ha:

“Thế à? Đây là thứ ta đã mang suốt hai mươi mấy năm rồi, là ngọc có linh tính đấy... Nhưng nói cho cùng, nó cũng chỉ là một vật trấn an tâm lý thôi. So với hộ tâm kính mà cấp trên gửi tới, e là còn kém xa.”

Bạch Du thò tay vào túi, nhưng chợt cau mày:

“Khoan đã, hình như không thấy đâu rồi... Ta có làm rơi ở đâu không nhỉ?”

Hắn cúi đầu tìm kiếm, lục lọi một hồi vẫn không thấy.

“Thật xin lỗi, Lưu cảnh quan. Có lẽ ta đã làm rơi ở đâu đó rồi. Để ta đi tìm.”

Lưu Tinh Hán khoát tay, chẳng hề để bụng:

“Không sao đâu, chờ chút nữa có người nhặt được sẽ đưa tới thôi. Người đừng bận tâm.”

Hắn cười cười, tiện thể hỏi:

“Muốn đi ăn chút gì đó không? Giờ này cũng trễ rồi, buổi tối chỉ ăn có hai cái bánh nướng, chắc là chưa đủ no đâu?”

“Không đói.” Bạch Du lắc đầu: “Hơn nữa ta không ăn khuya. Chủ nhiệm lớp từng nói, hắn có một đệ đệ đã chết vì béo phì.”

Lưu Tinh Hán ngạc nhiên:

“Chủ nhiệm lớp của người? Hắn đâu có đệ đệ, hắn là con một mà.”

Bạch Du: “?”

Lưu Tinh Hán gật đầu chắc nịch:

“Ta khẳng định đấy. Lúc người báo án, toàn bộ giáo viên Nam Lăng Tam Trung đều đã bị điều tra. Ta tận

mắt xem hồ sơ—hắn là con một.

Chương 116

DTV EBOOK

Trước kia hắn từng bị cuốn vào Ảnh Giới, nhưng may mắn sống sót.

Nói cho cùng, hoàn cảnh của hắn có chút giống người đây.”

Bạch Du trầm mặc.

Một cảm giác quái dị nhen nhóm trong lòng hắn.

Hắn đột nhiên đứng bật dậy, hỏi:

“Chủ nhiệm lớp ta đang ở đâu?”

Lưu Tinh Hán vẫn chưa nhận ra có điều gì bất thường, thản nhiên đáp:

“Hắn bị Chu Đội mang đi tra hỏi rồi.”

Bạch Du lập tức nhảy lên, nhanh nhẹn lật người qua hàng rào từ lầu hai, đáp xuống đất.

Ngay khi hắn vừa tiếp đất, dưới chân chợt vang lên một tiếng “cạch” thanh thúy.

Hắn cúi đầu nhìn xuống—

Dưới chân hắn, một nửa tượng Quan Âm bằng ngọc đã vỡ nát.

Bạch Du sửng người.

Ngay lúc này, trong đầu hắn đột nhiên vang vọng lại câu nói cuối cùng của Chu Độ trước khi chết—

“Đã quá muộn rồi... Người cũng sẽ chết... Chúng ta đều có chung một kết cục.”

Bạch Du ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định.

Một cơn dự cảm mãnh liệt như sóng thần quét qua tâm trí hắn—

Tựa như trời long đất lở.

“Đáng chết!”

Chu Liễu giáng một quyền mạnh xuống bàn, tiếng nắm đấm nện xuống hòa cùng âm thanh chén trà đổ vỡ, vang vọng trong căn phòng.

Nước trà nóng chảy xuống tay, nhưng nàng hoàn toàn không cảm thấy đau.

Cơn giận dữ và sự không cam lòng trong lòng còn nóng hơn cả nước trà kia.

Khó khăn lắm mới bắt được một tia manh mối, vậy mà lại để đối phương trốn thoát.

Quả thực, lần này nàng thu hoạch được rất nhiều thông tin tình báo. So với trước kia, khi thậm chí còn không biết địch nhân là ai, thì đúng là đã có bước tiến lớn.

Nhưng điều đó thì có ích gì?

Ngoài việc giúp bản báo cáo tình báo trở nên phong phú hơn, nó chẳng có tác dụng thực tế nào cả!

Đối phương là ai? Thuộc tổ chức nào? Mục đích của bọn chúng là gì? Quá trình thực hiện ra sao? Hoàn toàn không có bất kỳ thông tin nào!

Còn về Chu Độ...

Chu Liễu đã xem qua hồ sơ của hắn ít nhất mười mấy lần, hơn nữa, nàng cũng từng trực tiếp trò chuyện với hắn. Với tư cách là người phụ trách phân bộ Trường Dạ Ti, nàng đã có đôi lần tiếp xúc với Chu Độ, cả trong những buổi phổ biến pháp luật lẫn hướng dẫn thực tập sinh. Ấn tượng của nàng về hắn vốn không tệ, căn bản không thể tin rằng hắn lại làm ra loại chuyện này.

Hơn nữa, hắn cũng không có lý do gì để làm vậy.

Chu Độ đã làm giáo sư mấy chục năm, danh tiếng lẫy lừng, học trò khắp thiên hạ. Lẽ nào hắn ngụy trang suốt mấy chục năm trời, chỉ để giết hơn ba mươi mấy đứa học sinh?

Thật hoang đường!

Nhưng, sự thật lại cứ thế diễn ra ngay trước mắt.

Chu Liễu cảm hận bản thân vì sự bất lực của mình.

Kẻ địch không phải tội phạm thông thường, cũng không đơn thuần là siêu phàm giả, mà còn nắm giữ sức mạnh thần bí.

Tam giai siêu phàm cũng không thể chạm đến lĩnh vực thần bí. Chỉ có những kẻ đạt từ Tứ giai trở lên mới có tư cách tiếp cận thứ sức mạnh này.

Thần bí không giống như siêu phàm... mà còn cao cấp hơn siêu phàm!

Đối mặt với thần bí, phần lớn người đều vô lực, ngay cả siêu phàm giả cũng không ngoại lệ.

Bởi vì thần bí chính là một loại quy tắc, không cần tuân theo thường thức của thế giới hay bất kỳ hệ thống siêu phàm nào.

Trừ phi có sức mạnh thần bí cao cấp hơn, nếu không, căn bản không thể phá giải... mà Chu Liễu vẫn chưa đạt đến cấp độ này. Nàng chỉ thuộc một Tộc Giản Ly bình thường mà thôi.

“Chu Đội, Trương lão sư đến rồi.”

“... Để hắn vào đi.” Chu Liễu lấy lại tinh thần, trầm giọng đáp.

Cánh cửa bị đẩy ra, Trương Tồi Sơn bước vào.

“Chu Đội, ngài tìm ta?”

“Ừm, ta muốn tìm hiểu một chút về Chu Độ, còn có một số chuyện khác...” Chu Liễu bắt đầu đặt câu hỏi, nàng cần phải tra xét kỹ càng mọi chuyện.

Sau khi trò chuyện được vài phút, Chu Liễu chú ý thấy Trương Tồi Sơn mấy lần liếm môi, liền nói:

“Tạm dừng một chút, uống miếng nước đi, người có vẻ hơi khô miệng.”

Nói rồi, nàng xoay người lấy một chai nước khoáng đặt sẵn trên bàn.

Nàng không nhận ra rằng hành động này khiến bản thân lộ sơ hở, để lưng trần trước mặt Trương Tồi Sơn.

Cùng lúc đó, sắc mặt Trương Tồi Sơn đột nhiên biến đổi!

Ánh mắt hắn trở nên sắc bén như dã thú đang rình mồi.

Hiện tại ra tay, nàng chắc chắn không kịp phản ứng!

Còn chờ gì nữa? Động thủ đi! Giết nàng!

Hắn phải báo thù cho Lão Chu!

Trương Tồi Sơn lặng lẽ đứng lên, chiếc ghế dưới chân ma sát với mặt đất, phát ra tiếng kêu chói tai.

Ngay khoảnh khắc đó, hắn như con báo sẵn bùng nổ, phóng thẳng về phía Chu Liễu, tung ra một quyền toàn lực!

Nhị giai võ tu xuất quyền, khí kinh cuộn cuộn!

Chu Liễu kịp phản ứng, nhưng khi nàng vừa quay đầu lại, cú đấm kia đã gần trong gang tấc!

Nhưng—

Một quyền này không đánh trúng Chu Liễu.

Mà trúng vào một vật thể nào đó xuất hiện giữa hai người!

Chính trong khoảnh khắc quan trọng đó, thứ kia đột ngột hiện ra!

Chương 117

DTV EBOOK

Nắm đấm của Trương Tồi Sơn va mạnh vào vật thể ấy, phát ra một âm thanh giòn giã như tiếng chiêng đồng gõ vang, tựa hồ như trận trống rền rĩ.

Toàn bộ lực lượng dội thẳng vào bề mặt bóng loáng của vật thể, tựa như dòng nước chảy vào biển rộng, hoàn toàn bị hấp thu!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo—

Toàn bộ sức mạnh bị phản chấn trở lại, hoàn toàn y như cũ!

Lực trùng kích lập tức phản tác dụng lên người Trương Tồi Sơn!

Nắm đấm của hắn như thể bị một mặt gương phản xạ lại, trực tiếp đập mạnh vào lồng ngực chính mình!

Thân thể hắn giống như một quả bóng da, văng thẳng về phía bức tường sau lưng.

Oanh ——!

Một tiếng nổ vang lên, Trương Tồi Sơn đập mạnh vào vách tường trong phòng học. Thư sách, bàn ghế xung quanh cũng theo đó mà vỡ vụn, văng tung tóe khắp nơi.

Không gian dần trở lại yên tĩnh.

Chỉ một giây sau, Chu Liễu hoàn hồn, ánh mắt dừng lại ở Hộ Tâm Kính lơ lửng phía sau mình.

Đây là một trong những kỳ vật do phòng nghiên cứu bảo vật của Trường Đại Ti đặc biệt chế tạo. Lần này nàng mang theo nó là để bảo vệ an toàn cho Bạch Du.

Không ngờ, cuối cùng lại là nó cứu nàng một mạng!

Chu Liễu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dưới ánh trăng, thiếu niên kia đang vịn đầu gối, thở dốc hốn hển.

Bạch Du vừa chạy một mạch trăm mét đến đây, đến giây phút cuối cùng, hắn móc ra Hộ Tâm Kính, vận dụng kỹ năng cao cấp Anh Linh Chiếu Ảnh để đảm bảo độ chính xác tuyệt đối.

Chỉ vừa kịp một nhịp thở, hắn đã chặn được cú đánh trí mạng.

Quá nguy hiểm... Chỉ chậm 0,5 giây thôi, Chu Liễu đã bị đánh chết ngay tại chỗ!

Tập kích từ phía sau, quả thực khó lòng phòng bị.

Bạch Du nhảy qua cửa sổ, nhẹ nhàng hạ xuống nền đất.

Hắn đưa tay thu hồi Hộ Tâm Kính đang lơ lửng giữa không trung, rồi bước qua đồng đồ nát trên mặt đất, chậm rãi nhìn về phía Trương Tồi Sơn.

Ánh mắt hắn mang theo một sự trầm mặc khó tả.

“... Chủ nhiệm lớp.”

Trương Tồi Sơn lắc đầu, ánh mắt dần lấy lại sự tỉnh táo.

Hắn đưa tay ôm đầu, khẽ giọng nói:

“Ta vừa rồi...”

Hắn muốn hỏi mình đã làm gì.

Nhưng không cần phải hỏi.

Hắn biết.

Hắn biết chính mình vừa làm gì, hắn biết bản thân đã có ý nghĩ gì.

Sát ý là thật.

Ra tay cũng là thật.

Đó là ý niệm của hắn, nhưng... không phải ý chí của hắn.

Dù vậy, hắn vẫn không muốn mở miệng.

Không muốn thừa nhận sự thật này.

Trương Tồi Sơn nôn ra một ngụm máu tươi, gian nan vịn vào cạnh bàn để đứng lên.

Hắn cười khổ, giọng khàn đặc:

“Ta... không giống với Lão Chu, đúng không?”

Bạch Du lạnh lùng ngắt lời:

“Chủ nhiệm lớp, chó săn không chỉ có một.”

“Người cũng là... một kẻ như vậy.”

Ánh mắt Trương Tồi Sơn run lên.

Bạch Du tiếp tục nói:

“Trước khi chết, Chu Độ đã nói với chúng ta một câu. Người còn nhớ không?”

“Khi đó, ánh mắt hắn hướng về phía chúng ta. Câu nói kia không chỉ dành cho ta, mà còn dành cho cả người.”

Trương Tồi Sơn lắc đầu, phủ nhận theo bản năng:

“Không thể nào... Ta không phải là Người Chăn Dê! Ta là siêu phàm giả! Làm sao ta có thể là chó săn được?”

“Hắn không thể khống chế ta! Giữa các hệ siêu phàm vốn có mâu thuẫn, ta đã đi một con đường khác...”

Bạch Du cười nhạt:

“Vậy nếu ngay từ đầu, người đã bị định sẵn làm chó săn thì sao?”

Trương Tồi Sơn chấn động, lâm bẫm:

“Ngay... từ đâu?”

Bạch Du chậm rãi nói:

“Lúc người rơi vào Ảnh Giới...”

“Người từng nói rằng, người đã trốn thoát khỏi Ảnh Giới.”

“Nhưng đó là giả.”

“Trên thực tế, người không hề có một người huynh đệ nào cả. Cũng không hề có một đệ đệ béo ú nào đã cứu người.”

“Người là con một.”

“Khi đó, người chính là một đứa trẻ béo ú, chạy không đủ nhanh.”

“Cho nên... người đã rơi vào Ảnh Giới.”

Giọng Bạch Du lạnh lẽo như băng tuyết.

“Ở nơi đó, người đã gặp phải chuyện giống hệt như ta.”

“Chúng ta đều gặp Người Chăn Dê.”

“Chỉ khác là—”

“Người rời khỏi Ảnh Giới, trở về thế giới hiện thực an toàn.”

“Giống như ta. Nhưng chúng ta đều đã phải trả một cái giá rất đắt.”

Bạch Du nhìn thẳng vào mắt Trương Tồi Sơn, từng chữ một như đâm sâu vào tận xương tủy:

“Ta mất đi cái bóng.”

“Còn người... đã trở thành quân cờ của hắn.”

“Sau đó, người bước vào con đường siêu phàm.”

“Nhưng hạt giống đã được gieo xuống từ trước đó rất lâu.”

“Người không thể phản kháng.”

“Bởi vì đây chính là cái giá người phải trả—”

“Đại giới!”

Bạch Du lạnh lùng tuyên bố:

“Người, từ lâu đã là chó săn của hân!”

Oanh——!

Những lời nói kia vang lên trong tai Trương Tồi Sơn, tựa như sấm nổ giữa trời quang.

Âm thanh chấn động dữ dội như muốn nghiền nát ý chí vốn đã lung lay của hân.

Ngay tại khoảnh khắc tâm tính gần như sụp đổ hoàn toàn, ký ức mà hân từng cố gắng quên đi, từng cố gắng sửa đổi, bỗng chốc ủa về.

—— “Muốn sống tiếp không, tiểu bằng hữu?”

—— “Muốn giữ mạng thì làm ăn với ta đi...”

—— “Cái giá ư? Hiện tại chưa cần, vì người không thể trả nổi. Nhưng đến lúc cần, ta sẽ tự mình tới lấy... Ha ha ha!”

Chương 118

DTV EBOOK

Hắn không có huynh đệ, cũng chẳng có ai bên cạnh.

Năm đó, hắn rơi vào thế giới tối tăm và tuyệt vọng, không còn bất kỳ cứu cánh nào. Thứ duy nhất có thể bám víu chính là giao dịch đó.

Còn nội dung cụ thể ra sao, hắn đã sớm quên.

Hắn quên đi ký ức ấy, cũng quên cả bản thân từng lập giao kèo.

Nhưng món nợ này rốt cuộc vẫn phải trả.

Hai mươi năm trôi qua, giờ đây cái giá phải trả đã tìm đến hắn.

Mạng sống năm đó, giờ phải lấy cả cuộc đời hắn để trao đổi và bồi thường!

Tôn nghiêm, nhân sinh, giá trị của hắn—tất cả đều bị nghiền nát trong khoảnh khắc này.

Chỉ sợ... Lão Chu cũng chẳng khác gì hắn...

“Ha... Ha ha ha...”

Trương Tồi Sơn đột nhiên bật cười, tiếng cười khàn khàn, xen lẫn châm chọc và tự giễu.

“Thì ra là thế... Ho khục... Ta tìm hung thủ suốt gần ấy năm...”

“Không ngờ... chính ta mới là kẻ đã đẩy tất cả học sinh của mình xuống Địa Ngục.”

Bạch Du lập tức phủ nhận:

“Không phải! Là Người Chăn Dê! Chủ nhiệm lớp, người là người vô tội!”

Trương Tồi Sơn trừng mắt, hai con ngươi đỏ ngầu:

“Vũ khí giết người, lẽ nào lại không có tội?”

“Người có thể nói câu này với những người đã chết không?”

Bạch Du im lặng.

“Không ai sẽ tha thứ cho ta... kể cả chính bản thân ta...”

Chủ nhiệm lớp siết chặt nắm đấm, đầu ngón tay run rẩy.

“Ta đáng chết... Đáng lẽ ta nên chết từ hai mươi năm trước...”

“Chủ nhiệm lớp...”

“Cút ngay! Người muốn chết à?! Còn dám lại gần ta?!”

Trương Tồi Sơn nghiêng răng gầm lên:

“Ta đã là kẻ giết người! Tội ác ngập trời!”

Hai tay hắn run rẩy siết chặt, nhặt lên một tảng đá bên cạnh rồi nện mạnh vào trán mình. Máu tươi lập tức văng tung tóe.

“Đi mau đi! Cút ngay!”

“.....”

“Giọng nói đó lại vang vọng trong đầu ta!”

“Ta có thể mất kiểm soát bất cứ lúc nào! Ta không muốn tự tay giết học sinh của mình!”

Trương Tồi Sơn đưa tay ôm đầu, máu chảy ròng ròng, ánh mắt hoảng loạn tựa như dã thú bị dồn vào đường cùng. Trong đáy mắt hắn là sự giao thoa giữa sợ hãi, thống khổ và điên cuồng.

Bạch Du vừa định tiến lên thì bả vai đã bị ai đó giữ lại.

Chu Liễu lấy bộ đàm ra hạ lệnh, đồng thời xắn tay áo, để lộ cánh tay rắn chắc cường tráng.

“Tất cả nhân viên nghe lệnh! Hỗ trợ ta không chế Trương Tồi Sơn!”

“Tận lực, không làm hấn mất mạng!”

Bạch Du bị người của Trường Dạ Ti giữ lại phía sau.

Trong mắt mọi người, hấn chỉ là một thiếu niên yếu ớt, nếu xông lên chỉ tổ thêm phiền phức.

Ý chí của Trương Tồi Sơn không duy trì được lâu.

Hấn nhanh chóng rơi vào trạng thái nửa điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu, không còn phân biệt được địch ta.

Hấn đã hoàn toàn trở thành con rối của Người Chăn Dê, bị thao túng để gây ra một trận náo loạn, hồng xóa sạch mọi dấu vết còn sót lại.

Chỉ cần toàn bộ “chó săn” đều chết đi, sự tồn tại của hấn cũng sẽ chìm vào quên lãng.

Một “con chó săn thần bí khó lòng đề phòng”...

Không ai có thể ngay lập tức phát hiện một người có bị điều khiển hay không.

Người bình thường quá nhiều, sao có thể kiểm tra từng kẻ một?

Sở dĩ Trương Tồi Sơn chưa bị ra lệnh tự sát ngay lập tức, có lẽ bởi Người Chăn Dê muốn xem cuộc thăm sát diễn ra.

Tốt nhất là khiến Trường Dạ Ti chịu thêm chút tổn thất.

So với Sắc Vi Nữ, Người Chăn Dê cũng chẳng hề thua kém về mức độ máu lạnh.

Sự tàn nhẫn và độc ác của bọn chúng, dường như đã khắc sâu vào tận linh hồn.

Những Tuần Thú Sư bị biến thành “chó săn” chỉ là công cụ để hấn tùy ý điều khiển.

Trận chiến này kéo dài lâu hơn dự đoán.

Sự hỗn loạn do thay đổi mục tiêu đột ngột khiến tình hình càng thêm rối ren.

Thêm vào đó, thực lực của Trương Tồi Sơn vô cùng cường hãn, khiến Trường Dạ Ti không thể lập tức siết chặt vòng vây.

Việc khăng khăng bắt sống hãn đã khiến bọn họ bỏ lỡ nhiều cơ hội.

Trương Tồi Sơn dường như đã chịu đựng quá nhiều thống khổ, ý chí giãy dụa đến cực hạn.

Cuối cùng, hãn bắt đầu chủ động tìm đến cái chết, khát khao được giải thoát.

Nhưng Chu Liễu không thể để hãn chết dễ dàng như vậy.

Nếu hãn chết, thì ai sẽ chỉ ra Người Chăn Dê?

Ai sẽ giúp bọn họ cứu đám học sinh?

Kết cục cuối cùng, không ai có thể toại nguyện.

Trương Tồi Sơn trọng thương nghiêm trọng, cuối cùng rơi vào Ảnh Giới, tung tích không rõ, sinh tử chưa biết.

Trường Dạ Ti cũng chịu tổn thất nặng nề.

Dù không ai tử vong, nhưng hơn mười người bị thương phải nhập viện.

Chu Liễu dẫn theo một nhóm nhỏ tiến vào Ảnh Giới truy đuổi, nhưng đến sáng sớm vẫn tay trắng trở về.

Lúc hùng đông, Bạch Du vẫn chưa rời đi.

Hãn ngồi trong phòng học cả đêm, chờ đợi một kết quả.

Và kết quả đó... thật khiến người ta thất vọng.

Bạch Du có chút hụt hẫng, chậm rãi đứng dậy rời khỏi.

Khi tay chạm vào cánh cửa lớp 12A1, một dòng chữ
bỗng sáng lên, những ký tự rực lửa hiện ra trước mắt
hắn.

【Di Vật: Ban Cấp】

【Nhất Tinh Anh Linh: Giáo Sư】

【Trạng Thái: Hoàn Hảo】

【Khế ước Anh Linh đã định ra】

Chương 119

DTV EBOOK

【Có muốn ký kết khế ước tạm thời, định đoạt vận mệnh của Anh Linh “Giáo Sư” không?】

“Anh Linh...?”

Bạch Du khẽ thì thầm.

“Hắn... đã chết rồi sao?”

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn khóa chặt vào dòng chữ “khế ước tạm thời”.

Không phải khế ước chính thức, mà chỉ là tạm thời?

Vậy có nghĩa là... vẫn còn cơ hội?

Hắn do dự trong giây lát, rồi dứt khoát nhấn xác nhận.

Bất kể ra sao, hắn phải tận mắt chứng kiến kết quả.

Hy vọng... mọi chuyện chưa đến mức tồi tệ nhất.

Một lần nữa, giai điệu vận mệnh vang lên bên tai.

Những ký tự rực lửa cháy thành tro tàn.

【Bắt đầu biên tập vận mệnh...】

Ảnh Giới – Ngoại ô – Trạm xe buýt bỏ hoang

Trương Tồi Sơn tựa lưng vào biển quảng cáo cũ nát, toàn thân đầy thương tích, máu me đầm đìa.

Hắn từng nghĩ có một ngày mình sẽ chết trên chiến trường.

Vì nhiệm vụ của siêu phàm giả chính là tiêu diệt Ảnh Chủng và Tai Thú.

Nhưng chưa bao giờ hắn nghĩ rằng... mình lại chết dưới họng súng của chính những người đồng đội.

“Người một nhà...? Ha...”

Hắn cười tự giễu.

Hắn không xứng.

Bất kể hắn có muốn hay không, thì những tai họa mà hắn mang đến vẫn là sự thật.

Một câu “không biết thì không có tội” chẳng thể xóa nhòa tất cả.

Hắn không còn mặt mũi nào quay về đối diện với nhà trường, với phụ huynh, với những đứa trẻ đã đặt niềm tin vào hắn.

Trương Tồi Sơn luôn yêu thích công việc giảng dạy.

Dạy học trò, dìu dắt nhân tài, là một nghề cao quý.

Dù đi đâu, hắn cũng được người đời kính trọng.

Hắn từng mơ ước trở thành một người như Lão Chu—một giáo sư tận tụy với nghề.

Nhưng tất cả những mộng tưởng tốt đẹp đó... đều đã tan thành bọt nước.

Thậm chí... hắn còn không thể chết một cách có ý nghĩa.

“Nếu lúc đó bị đánh chết ngay tại chỗ thì tốt rồi...”

Ý nghĩ ấy thoáng qua trong đầu hắn.

Nhưng nguyên rủa trong cơ thể vẫn đang ép hắn phát điên.

Hắn chưa thể chết—không phải vì hắn muốn sống, mà vì hắn không được phép chết.

Trương Tồi Sơn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám của Ảnh Giới. Đầu ngón tay run rẩy, hắn mò mẫm trong túi, rút ra một bao thuốc lá. Liên tục thủ nhiều lần, cuối cùng mới bật được một điếu ra khỏi hộp.

Điếu thuốc dính vết máu nơi khóe miệng, tản ra vị đắng chát nhàn nhạt.

Bật lửa cũ kỹ run rẩy trong tay, hắn ấn một lần, hai lần, ba lần... nhưng lửa vẫn không cháy.

Dùng sức mạnh hơn một chút, chiếc bật lửa trượt khỏi tay, rơi xuống đất, lăn mấy vòng rồi dừng lại ngay bên một đôi giày.

Người nọ cúi xuống nhặt lên, bước đến gần, châm lửa, đưa tới trước mặt hắn.

Ánh mắt Trương Tồi Sơn đã dần trở nên mơ hồ. Hắn thấy ngọn lửa lập lòe, lập tức đưa điều thuốc lên, hít sâu một hơi.

“Khụ! Khụ! Khụ...”

Một cơn ho dữ dội ập đến.

Lá phổi của hắn đã bị thương, xương sườn gãy nát, mỗi lần ho, trong cổ họng lại phun ra mùi máu trộn lẫn với khói thuốc.

“Người là...?” Trương Tồi Sơn nhìn xuyên qua làn khói, giọng khàn khàn: “Đến lấy mạng ta sao?”

Hắn cười tự giễu, phả ra một làn khói trắng lẫn mùi máu tanh: “Chỉ là một kẻ sắp chết, một hơi khói này cũng chẳng đáng giá gì. Nếu người muốn, cứ lấy đi... Có lẽ, ta còn có chút giá trị nào đó.”

“Ta đúng là muốn mạng người.” Thanh niên trước mặt bình thản nói, giọng điệu mạnh mẽ mà kiên định. “Nhưng không phải như bọn chúng. Ta muốn người tiếp tục sống.”

“... Sống không nổi nữa.” Trương Tồi Sơn tự cười chính mình, chỉ vào cơ thể đầy vết thương: “Thấy không? Nhiều vết thương như thế này, máu mất đi ít nhất một phần ba rồi. Trong lòng ta hiểu rõ, dù có đến bệnh viện cũng không kịp nữa. Mà dù có kịp, ta cũng không muốn lãng phí tài nguyên của xã hội để cứu một kẻ như ta, không đáng.”

“Người vẫn là một người tốt.” Thanh niên khẽ nói.

“Khụ khụ khụ...” Trương Tồi Sơn ho đến mức rơi nước mắt, cười khẩy: “Lời này thật cay độc, thật châm chọc.”

“Ta nói thật.” Thanh niên nâng tay, trong tay đột nhiên xuất hiện một khẩu súng lục, nhắm thẳng vào trán hắn: “Chính vì ngươi là người tốt... nên ngươi mới bị súng chĩa vào.”

Trương Tồi Sơn thản nhiên hút một hơi khói, trong ánh mắt không có lấy một tia sợ hãi.

Chỉ trong chớp mắt, khẩu súng đã biến mất như ảo thuật. Thanh niên chậm rãi nói tiếp: “Nhưng cũng vì gặp ta, có lẽ ngươi sẽ đón nhận một sự xoay chuyển khác.”

Trương Tồi Sơn nhú mày, nhìn hắn chăm chú: “Ngươi mở nhà tang lễ à?”

Thanh niên lắc đầu: “Ta không bán người giấy, cũng không bán hũ tro cốt. Ta đến đây, mang cho ngươi hai tin tức tốt.”

Ánh mắt Trương Tồi Sơn vẫn chỉ là một màu xám tro.

“Tin tốt thứ nhất... các học sinh của ngươi vẫn còn sống.”

Trong khoảnh khắc ấy, Bạch Du nhìn thấy con sư tử già cặn kề cái chết bỗng bùng nổ sức sống. Trương Tồi Sơn túm chặt cổ áo hắn, một tay đẩy mạnh, ép hắn lên bức tường biển quảng cáo sau lưng —Bịch!

Điều thuốc trong miệng hắn rơi xuống, tàn thuốc tung bay, tựa như tia lửa từ cơn giận dữ bùng hực.

“Ngươi lặp lại lần nữa!”

Hắn nghiêng răng, vẻ mặt dữ tợn đến đáng sợ.

Chương 120

DTV EBOOK

“Các học sinh của ngươi còn sống...” Bạch Du nhàn nhạt đáp, rồi bổ sung: “Ba mươi bảy người, không thiếu một ai.”

Bờ môi Trương Tồi Sơn run rẩy: “Làm sao chúng mình?”

“Ngươi không tin?” Bạch Du hỏi lại.

“Ta dựa vào cái gì để tin?” Đôi mắt Trương Tồi Sơn đỏ sẫm: “Ngươi nhìn xem bộ dạng ta hiện tại, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Ta quá hiểu thủ đoạn của Người Chăn Dê, bọn nhỏ rơi vào tay chúng... căn bản là...”

“Nhưng ngươi vẫn hi vọng điều đó là thật.” Bạch Du thản nhiên nói. “Vậy nên, ta mang đến tin tốt thứ hai.”

Trương Tồi Sơn nắm chặt tay, giọng khàn khàn: “Là gì?”

“Ta có thể giúp ngươi... giúp ngươi báo thù, và cứu các học sinh của ngươi.”

Lời của Bạch Du bình tĩnh mà chậm rãi, nhưng lại như tiếng thì thầm của ác quỷ.

Trong khoảnh khắc, đôi mắt Trương Tồi Sơn đỏ bừng như máu, ánh nhìn sắc bén đến cực hạn. Nhưng rất nhanh, hắn buông lỏng tay, lão đảo lui về phía sau mấy bước.

“Ngươi muốn gì? Mạng của ta? Linh hồn của ta? Hay là...”

“Ta cần ngươi... phần nộ.”

Bạch Du cắt ngang lời hấn: “Càng phần nộ càng tốt...
Lửa giận của người, sẽ trở thành sức mạnh của ta.”

Trương Tồi Sơn ngừng lại, khẽ gật đầu: “Được.”

“Nếu là phần nộ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Bạch Du trầm giọng: “Người trông có vẻ rất bình
tĩnh.”

Trương Tồi Sơn bung mặt, bờ môi giật giật, rồi bật
cười. Một nụ cười im lặng, khàn khàn.

“Ta sớm đã...”

“Giận không kèm được!”

Ngay lúc đó, một luồng sương trắng xoáy lên dữ dội,
cuồng phong lạnh lẽo quét ngang qua.

Bên trạm xe buýt, hai bóng người đồng thời biến
mất.

Khi sương tan đi, chỉ còn lại một thanh niên từ bệ
ngồi chậm rãi đứng dậy.

Bộ âu phục đen trên người hấn biến đổi một cách kỳ
lạ, gương mặt cũng xuất hiện một chiếc mặt nạ tinh
 xảo. Trên mặt nạ, một chữ “Sơn” khắc sâu, sắc nét
như lưỡi dao dựng đứng.

【Giáo Sư · Lâm Trận】

【Giết chết Người Chăn Dê. Cứu những học sinh còn
sống】

【Vận mệnh đã xoay chuyển. Bắt đầu đếm ngược】

【11:59:59】

Sau lớp mặt nạ, Bạch Du nheo mắt lại.

Hấn có thể cảm nhận được thể phách võ giả đang sôi
trào trong cơ thể, khí huyết như dòng dung nham
cuộn chảy.

Biên tập vận mệnh khác với Anh Linh Chiếu Ảnh.
Hấn không cần chia sẻ thực lực với thân thể này, mà

có thể sử dụng sức mạnh đỉnh phong của Trương Tồi Sơn. Không, thậm chí còn vượt qua hoàn toàn thịnh kỳ của hắn!

Trên đỉnh đầu hiện lên con số 30, tượng trưng cho sự an toàn tuyệt đối và uy hiếp cực hạn.

Máu huyết gào thét, như những con rồng hoang đại cuộn trào trong huyết quản. Tim đập mạnh mẽ, cơ thể tựa như một cỗ máy chiến tranh được nạp đầy nhiên liệu, tràn ngập khí huyết cuộn cuộn, chân khí hùng hậu không có điểm dừng.

Nhưng Bạch Du vẫn nắm quyền chủ đạo.

Hắn không cảm nhận được suy nghĩ hay ý thức của Trương Tồi Sơn, duy chỉ có thể cảm nhận được...

Cơn phản nộ vô tận của hắn.

Nhưng ngọn lửa này không bùng phát một cách điên cuồng, mà âm ỉ cháy trong lồng ngực, như hơi nóng bị dồn nén trong lò hơi khổng lồ, không ngừng tích tụ.

Mỗi một hơi thở giống như đang tiếp thêm dưỡng khí vào lò lửa. Mỗi một nhịp tim như tiếng búa nện xuống sắt nóng, từng tia lửa bắn tung toé, rền giữa nên một lưỡi kiếm sắc bén.

Giáo Sư chính là lò lửa.

Bạch Du chính là người thợ rèn.

Hắn dùng toàn bộ cảm xúc, toàn bộ những gì hắn cảm nhận được, đúc nên lưỡi kiếm từ cơn phản nộ ấy.

Hắn khắc sâu nỗi đau, ghi nhớ từng vết thương, hấp thu kinh nghiệm, tôi luyện bản thân trong ngọn lửa bi thương, khiến linh hồn càng thêm nặng trĩu.

Sự trưởng thành không bao giờ chỉ đến trong một khoảnh khắc, nhưng thỉnh thoảng... vẫn sẽ có

những giây phút khiến con người ta lớn lên ngay lập tức.

Khi chính nghĩa không thể giáng lâm, thì báo thù chính là con đường duy nhất—thậm chí, là con đường cao quý.

Thông qua tầng liên kết vô hình, hắn có thể nhìn thấy một sợi tơ đỏ tươi vươn ra trước mặt, dẫn lối hắn về phía kẻ địch.

Bạch Du nắm chặt thanh kiếm rèn từ phần nộ trong tay.

“Đi thôi...”

“Đi báo thù.”

Trước cửa sổ sát đất, Người Chăn Dê đập máy sau cuộc trò chuyện.

“Như vậy là xong, cái đuôi cũng đã được xử lý sạch sẽ.”

“Vốn dĩ đã mất thời gian sắp xếp lâu như vậy, cũng không thể dùng lại lần thứ hai.”

“Đáng tiếc là một phần tình báo đã bại lộ trước mắt Trường Dạ Ti, phải đổi danh hiệu rồi.”

“Nhưng cũng không sao, bàn cờ tiếp theo của tổ chức không nằm trong Đại Hạ nữa.”

Lão nhân tóc hoa râm đứng thẳng tắp, nhìn qua đã ngoài sáu mươi nhưng bảo dưỡng rất tốt.

Ông ta chậm rãi bước đến ghế, ngồi xuống, đưa tay dụi nhẹ vành mắt, tựa hồ có chút mệt mỏi, cơn buồn ngủ dần kéo đến.

“Đã đến lúc chuyển ổ.”

Trường Dạ Ti không phải không có cao thủ, chỉ là họ chưa từng ra mặt.

Mặc dù Nam Lăng Thị đã chịu tổn thất không nhỏ sau biến cố mấy năm trước, nhưng cũng chưa đến

mức biến thành quả hồng mềm mại người nắn bóp.
Trước khi đối phương quyết tâm nhổ đi cái gai trong
mắt này, tốt nhất nên rời đi trước một bước.

Chương 121

DTV EBOOK

Chỉ cần xóa sạch mọi dấu vết, không ai biết rằng hắn chính là Người Chăn Dê.

Chó săn giả thân hắn đã bố trí năm cái, vừa khéo có thể tặng cho Trường Dạ Ti làm công trạng.

Lão nhân vuốt vuốt tóc, tựa vào ghế salon, chậm rãi nhắm mắt lại. Chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy khe khẽ vang lên, nghe có vẻ an tâm.

Nhưng mà...

Chỉ vài phút sau, hắn bỗng mở choàng mắt, đáy mắt sâu thẳm lóe lên hai tia sáng sắc bén.

“Vào đi!”

Cửa phòng cách đó mười mấy mét bị đẩy ra, một thanh niên cường tráng mặc tây trang đen bước vào, ôm quyền hành lễ.

“Lão bản!”

“Phải người ra xem thử tình hình thế nào!” Lão nhân ra lệnh: “Người biết ta đang nói đến chỗ nào!”

“Rõ!”

Bóng dáng những người mặc âu phục đen nhanh chóng khuất xa theo tiếng bước chân gấp gáp.

Lão nhân lại dụi mắt, mí mắt không ngừng giật giật. Một dự cảm xấu dâng lên từ đáy lòng, như thể có thứ gì đó mơ hồ đang tiến lại gần... Nhưng tất cả chó săn hắn cử đi đều đã chết sạch, vậy thì đối phương là ai?

Vô thức, hắn đưa tay kéo cổ áo, cảm giác hô hấp bỗng trở nên khó khăn, như thể có sợi tơ vô hình đang siết chặt lấy cổ.

Nhưng hắn không thể rời khỏi nơi này.

Đây là sản nghiệp của hắn, khắp nơi đều là người của hắn, có nhân thủ, có vũ khí, có sân bãi... Hoàn toàn là lãnh địa tuyệt đối.

Vì một linh cảm mơ hồ mà từ bỏ sân nhà? Đó mới thực sự là ngu xuẩn.

Chỉ là... trực giác của những kẻ siêu phàm thường rất chính xác.

Hơn nữa, hắn không chỉ đơn thuần là có trực giác, mà còn cảm nhận được một thứ gì đó... Một hơi thở nóng rực đang tiến lại gần.

Như thể có một thanh lưỡi dao nung đỏ lơ lửng ngay sau lưng, mỗi lúc một sát gần, chỉ cần chệch một chút là có thể lập tức thiêu cháy hắn.

Cảm giác mất kiểm soát khiến hắn trở nên bực bội. Chờ chưa đầy ba phút, hắn đã cầm lấy bộ đàm.

“Còn chưa điều tra ra cho ta sao?!”

“Bên kia rốt cuộc có chuyện gì?!”

Xì xì...

Bộ đàm chỉ truyền đến âm thanh nhiễu sóng.

“Hơi... Chờ...”

Giọng nói méo mó, lẫn trong những tạp âm hỗn loạn, xen lẫn một trận rung động dữ dội.

Ngay sau đó, một tiếng nổ long trời vang lên.

Tất cả âm thanh hỗn loạn chấm dứt trong vòng mười giây.

Bộ đàm bị ai đó nhặt lên, giọng nói bình thản vang lên từ bên kia.

“Giờ có thể nói chuyện rồi.”

Âm thanh lạnh lẽo xuyên qua bộ đàm, khiến lão nhân có cảm giác như bị một con dao sắc bén cắm

thăng vào bàn tay.

Lạnh lẽo, vô cảm, như một con dao phẫu thuật cắt qua da thịt, vừa tùy ý vừa tàn nhẫn.

“...Người là ai?” Lão nhân trầm giọng hỏi. “Nơi này là nhà ta, người tự tiện xông vào như vậy, chẳng phải là đang phạm pháp sao?”

Đầu bên kia bộ đàm im lặng ba giây.

“Người cũng... xứng nói chuyện pháp luật sao?”

Người kia cười, trong tiếng cười đầy sự châm chọc, xen lẫn vài phần điên cuồng.

“Ngoan ngoãn chờ đó đi, Người Chăn Dê.”

“Ta lập tức đến tìm người.”

Ret!

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn.

Lão nhân đập mạnh một cú xuống bàn trà.

Hắn phẫn nộ, không chỉ vì đối phương quá cuồng vọng, mà còn vì thân phận của mình lại bị vạch trần chỉ bằng một câu nói.

Là một Người Chăn Dê đã ẩn nấp nhiều năm, khi danh hiệu bị lật tẩy một cách tùy tiện như vậy, cảm giác chẳng khác nào một ác quỷ sống trong bóng tối bỗng bị kéo ra dưới ánh mặt trời.

Sự sợ hãi theo bản năng khiến ánh mắt hắn tràn đầy cuồng nộ.

“Tất cả nghe lệnh cho ta!”

Đồng tử hắn lóe sáng, như thể phát ra một vòng sáng màu đỏ sẫm.

Thông qua mạng lưới tinh thần, Người Chăn Dê hạ lệnh cho toàn bộ lũ chó săn dưới trướng.

“Giết hắn! Hắn phải chết ——!”

Dứt lời, hắn ném mạnh bộ đàm xuống bàn, nhưng vẫn chưa cảm thấy an tâm.

Lập tức, hắn đứng dậy, bước vào thang máy, nhấn nút xuống tầng hầm thứ ba.

Chỉ vừa mới bước ra khỏi thang máy, một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng vang lên.

Tiếng gầm rú cuồng bạo cùng cơn chấn động khủng khiếp khiến lão nhân bị hất tung xuống đất, đầu va mạnh, máu tươi chảy dọc xuống trán.

Nơi đây là một thị trấn nhỏ thuộc vùng ngoại ô Nam Lăng Thị.

Trên thực tế, nó đã sớm được cải tạo thành khu nghỉ dưỡng xa hoa.

Người Chăn Dê dựa vào việc thao túng tài chính để vơ vét của cải.

Khả năng kiểm soát dòng tiền của hắn quá mức tinh vi, đến nỗi có thể dễ dàng điều khiển đại bộ phận tài sản của những kẻ giàu có.

Vì thế, ngay tại vùng ngoại ô này, hắn đã xây dựng một tòa cao ốc cao mười hai tầng.

Đỉnh của tòa nhà được thiết kế theo hình dạng một chiếc đồng hồ khổng lồ.

Ngay trên tháp chuông, có một bóng người đang lặng lẽ ẩn nấp.

Trong tay hắn là một khẩu súng ngắm, mắt nhìn qua ống kính hồng ngoại, nhanh chóng bắt được một bóng dáng lẻ loi.

Đôi mắt chó săn ánh lên tia máu nhàn nhạt.

Hắn nín thở, điều chỉnh nòng súng, khóa chặt mục tiêu—một kẻ gần như không có chút phòng bị nào.

Ngay khi ngón tay hắn sắp bóp cò, một âm thanh trầm đục bỗng vang lên, khiến hắn khẽ giật mình.

Chương 122

DTV EBOOK

Theo bản năng, hắn dời súng, chuyển ống nhắm về một hướng khác.

Ở đó, có một vật thể tỏa ra nhiệt độ cực cao.

Nó có hình dáng giống một chiếc xe.

Một chiếc... xe bồn.

Chiếc xe đang lao đi với tốc độ cực nhanh, nhưng ghế lái trống không.

Bên trong thùng xe, một phản ứng hóa học nào đó đang diễn ra dữ dội, khiến lớp vỏ kim loại phồng lên rồi rạn nứt.

Qua ống kính hồng ngoại, toàn bộ xe phát ra sắc đỏ rực rỡ, nhiệt độ tăng vọt đến mức khủng bố.

Dấu hiệu này chỉ có thể chứng tỏ một điều—nó chẳng khác nào một quả bom khổng lồ.

Phản ứng trì hoãn khiến chó săn chậm mất một nhịp.

Hắn lập tức quăng khẩu súng, định đứng lên bỏ chạy.

Nhưng đã quá muộn.

Chiếc xe bồn lao thẳng vào cổng chính của tòa nhà.

Ngay khoảnh khắc nó va chạm, toàn bộ kết cấu thép bị ép đến giới hạn, phát ra một âm thanh rắc rắc chói tai.

Và ngay sau đó...

BÙM!

Một vụ nổ kinh hoàng xé toạc màn đêm.

Toàn bộ bầu trời bị ánh sáng chói lòa nhấn chìm trong nháy mắt.

Nhìn từ xa, cảnh tượng trông chẳng khác nào một mặt trời thu nhỏ bùng cháy ngay trên mặt đất.

Nhưng nếu nhìn kỹ, đó không phải là mặt trời, mà là một đám mây hình nấm khổng lồ.

Ngọn sóng nhiệt hùng hực lan tràn trong tòa nhà, thiêu rụi mọi thứ trên đường đi.

Dù có chiều cao đến mười hai tầng, tòa cao ốc vẫn bị vụ nổ phá hủy mất một phần năm thân dưới.

Những công trình thấp tầng xung quanh lập tức chìm trong biển lửa, tường sập, mặt đất nứt toác.

Vô số xăng dầu, hóa chất, đường tinh luyện cùng các vật liệu dễ cháy khác bùng lên thành một biển lửa rực rỡ.

Tất cả những ai bị cuốn vào trong đó...

Hoặc là bị nghiền thành tro bụi.

Hoặc là hóa thành than cốc.

Câu hỏi duy nhất là:

Là tiếp tục tồn tại như một cái xác không hồn, bị vắt kiệt giá trị đến tận cùng?

Hay là chết đi trong vụ nổ này?

Có lẽ, bọn họ sẽ chọn cách thứ hai.

Bởi vì lựa chọn đầu tiên... thậm chí còn không được tính là “sống”.

Ngọn lửa tựa như đến từ Địa Ngục, tham lam nuốt chửng toàn bộ công trình.

Bạo tạc... chính là nghệ thuật.

Mà ở một góc xa, ánh lửa nháy nhót phản chiếu trong đáy mắt kẻ đã sắp đặt nên tất cả.

Vận Mệnh Biên Tập Giả nhếch môi, nhìn ngấm kiệt tác mà hắn đã dành một giờ chuẩn bị.

Một màn trình diễn hoàn mỹ.

Cảm giác thành tựu trào dâng, khiến hắn không nhìn được mà tán thưởng một câu đầy thỏa mãn:

“... Con mẹ nó!”

Một chiếc xe bốn.

Một cái ổ.

Tận diệt.

Khoa học kỹ thuật hiện đại quả nhiên thuận tiện vô cùng.

Như vậy chẳng phải tiết kiệm được không ít công sức sao? Cũng không cần tự mình ra tay xử lý đám chó săn đông đảo kia.

Chỉ có điều, theo cách này, chính mình cũng coi như đã giết không ít người... Không, nói chính xác hơn, gọi là xử lý thi thể thì thích hợp hơn.

Giết zombie, sao có thể gọi là giết người chứ?

Thôi, những chuyện này cũng chẳng quan trọng.

Bạch Du đá bay cánh cửa sắt trước mặt vốn đã vặn vẹo biến dạng. Tiếng kim loại méo mó vang lên rợn người, sau đó cửa sắt hoàn toàn đổ sập.

Toàn bộ tòa nhà gần như bị khoét rỗng phần bụng, nhưng kết cấu kiến trúc vẫn duy trì nguyên vẹn một cách kỳ lạ.

Có vẻ như kết cấu rỗng bên trong kết hợp với nền móng kiên cố đã chống đỡ toàn bộ bức tường và sức nặng của tòa cao ốc. Những cột chịu lực không hề nứt vỡ, chỉ là có chút biến dạng mà thôi.

Bạch Du vươn tay, kéo nhẹ một sợi tơ gần như vô hình, sợi tơ này nối thẳng đến vị trí cửa thang máy.

Vừa bước lên một bước, dưới chân bỗng truyền đến âm thanh lạo xạo. Một tên vệ sĩ áo đen chưa hoàn toàn chết ngất đầu lên, miệng tràn đầy máu tươi, trong mắt đục ngầu tơ máu, sát ý dâng tràn.

Bạch Du lắc đầu, đối với một thi thể thế này, hẳn chẳng có gì để nói.

Hắn vừa định bước thêm một bước thì đột nhiên dừng lại, cúi xuống nhặt một viên đá trên mặt đất, rồi thuận tay ném về phía một góc tối.

Viên đá nhỏ nhoi ấy lại trở thành vũ khí chí mạng, trực tiếp xuyên thủng đầu con chó săn đang phục kích.

Máu và óc trắng bắn tung tóe.

Không chút do dự, Bạch Du vung chân đạp mạnh vào cửa thang máy, khiến cánh cửa hợp kim lập tức vặn vẹo biến dạng.

Hắn cũng không rõ hiện tại lực lượng của mình mạnh đến đâu, nhưng chắc chắn không thua kém trạng thái mở Vương Cốt của Gen Chisei.

Nếu kẻ kia có thể tay không phá nát cửa đồng, vậy hẳn cũng có thể một cước đạp vỡ cửa thang máy làm từ hợp kim.

Thang máy dẫn thẳng xuống dưới, sâu hun hút không thấy đáy.

Hắn không chút do dự, tay không bắt lấy dây cáp chắc chắn, thuận thế đu người xuống. Chỉ trong chốc lát đã chạm đến tầng sâu nhất dưới lòng đất.

Không chút chần chừ, hắn phá vỡ cánh cửa hợp kim, một đường tiến quân thần tốc.

Tầng hầm dưới đất này có phong cách bài trí xa hoa, dùng một lượng lớn gỗ lim cùng thảm đỏ trải khắp nơi.

Chương 123

DTV EBOOK

Rõ ràng là nằm sâu dưới lòng đất, vậy mà không gian ở đây lại sáng tỏ hơn cả trên mặt đất. Hệ thống đèn cảm ứng chiếu sáng làm lộ rõ toàn bộ không gian rộng lớn.

Mùi khói khét lẹt từ vụ cháy trên tầng trên vẫn len lỏi vào trong này, bám đầy trên người Bạch Du.

Ánh mắt hắn xuyên qua hơn trăm mét khoảng cách, trông thấy một bóng người đang đứng trong tầng hầm trống trải.

Lần đầu tiên gặp mặt.

Nhưng không phải lần đầu tiên gặp mặt.

Một cảm giác quen thuộc khó hiểu dâng lên trong lòng Bạch Du.

Một sợi tơ đỏ quấn chặt quanh cổ kẻ kia, từng vòng từng vòng như một chiếc thòng lọng treo cổ.

Là hắn...

Bạch Du bình tĩnh bước tới trước, tiếng bước chân vang vọng trong không gian rộng lớn.

Nơi này chỉ có từng dãy cột trụ đồ sộ sắp đặt ngay ngắn, ánh đèn trắng hắt xuống mặt đất tạo thành những khoảng sáng loang lổ.

Đi qua những vùng sáng ấy, bóng người gần như hòa vào hư vô.

“Người không định trốn sao?” Bạch Du nhàn nhạt mở lời, giọng điệu khách sáo nhưng mang theo ý vị lạnh lùng.

“Hừm, kỳ thật ta cũng không ngại chơi với người một trò mèo vờn chuột.”

Người Chăn Dê đứng thẳng, hai tay chống lên cây quả trượng, nhưng rõ ràng hắn không hề cần đến nó để giữ thăng bằng. Dù mái tóc đã điểm hoa râu, nhưng hắn không có chút nào trông giống một lão già yếu đuối.

Chiếc quả trượng trong tay hắn chỉ là một loại biểu tượng.

Những kẻ mang dã tâm... sẽ không già đi.

Người Chăn Dê trầm giọng hỏi: “Chúng ta từng gặp nhau sao?”

“Nói một cách nghiêm túc.” Bạch Du khẽ nghĩ ngợi, rồi đáp: “Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt... và ta hy vọng cũng là lần cuối cùng.”

Người Chăn Dê tiếp tục truy vấn: “Người có thù oán gì với ta?”

Bạch Du khẽ cười, vặn nhẹ cổ tay, giọng nói mang theo chút trào phúng:

“Chẳng lẽ người đối mặt với mỗi kẻ đến đòi nợ đều phải hỏi cùng một câu như vậy?”

Hắn chậm rãi tiến lên một bước, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Người ngồi trong biệt thự xa hoa, nhàn nhã uống rượu vang, giữa những cuộc chuyện trò, không biết bao nhiêu người đã phải ôm hận mà chết.

Người coi bọn họ như sâu kiến, một cái búng tay có thể phá hủy tất cả. Nhưng... người chưa từng nghĩ đến có một ngày mình cũng sẽ bị treo cổ bởi chính những kẻ ấy sao?”

Người Chăn Dê im lặng trong chốc lát, sau đó nhàn nhạt bật cười:

“Người đang muốn nói mình là chính nghĩa chi sư sao?”

Ánh mắt lão già lóe lên vẻ hiểm ác: “Nhưng khi tiến vào đây, người đã giết không biết bao nhiêu người rồi.”

Bạch Du thần nhiên đáp: “Những kẻ đó đều là chó săn của người.”

“Nhưng bọn chúng vẫn là con người, người chưa từng nghĩ đến hậu quả khi làm vậy sao?”

Người Chăn Dê nhếch môi cười khẩy:

“Ta bao nhiêu năm qua chưa từng tự tay giết ai. Còn người, chỉ một lần ra tay đã giết gấp mười lần ta. Vậy mà người còn muốn tự xưng chính nghĩa sao?”

Bạch Du gật đầu, nhẹ giọng cười cợt:

“Đúng vậy. Ngay khi ta lựa chọn lấy bạo chế bạo, ta đã không còn khác gì người.”

Hắn trầm giọng nói, ánh mắt sâu thẳm như vực sâu vô tận:

“Nhưng đây chính là nhờ phúc của người cả đấy... Ban đầu, ta vốn có thể làm một người tốt.”

Giọng nói hắn không chút cảm xúc, như thể đang kể lại một sự thật hiển nhiên:

“Chu Độ, Trương Tồi Sơn... và vô số kẻ khác bị người biến thành chó săn, bọn họ vốn dĩ có thể sống một cuộc đời bình thường.

Bọn họ đáng lẽ có thể tận tâm với nghề nghiệp của mình, được người đời kính trọng, sống yên bình cho đến khi tóc bạc, trở thành những tấm gương sáng trong ký ức của người khác.”

“Nhưng người đã dẫm nát tất cả, đoạt lấy mạng sống của bọn họ, hủy hoại nhân sinh, chà đạp lên tôn nghiêm cùng tín điều mà họ tin tưởng.”

“Ta đã nhìn thấy vô số cái đẹp trong những con người ấy, nhưng từ người, ta chỉ thấy được sự vụn

vẹo và độc ác tốt cùng... Chỉ riêng điều đó thôi, người đã đáng chết ngàn vạn lần.”

Bạch Du chậm rãi mở bàn tay, ngoắc ngoắc ngón tay với Người Chăn Dê, ánh mắt lạnh như băng:

“Ta không phải sứ giả chính nghĩa, ta chỉ đơn giản là thay bọn họ... thay chính ta... đến đòi nợ!”

“Người tùy ý đùa bỡn vận mệnh của người khác, chỉ vì người có sức mạnh trong tay.”

“Và đó chính là bài học quan trọng nhất người đã dạy ta... Nhân tính vốn dĩ tà ác, nếu muốn bảo vệ sự thiện lương, thì nhất định phải trở nên hung ác hơn.”

Bạch Du nheo mắt, giọng nói trầm thấp vang lên như tiếng nguyên rủa:

“Tới đây đi, Người Chăn Dê...”

“Hy vọng người đừng chết quá nhanh... Ta đã cho người đủ thời gian để chuẩn bị rồi.”

Chương 124

DTV EBOOK

Bạch Du khẽ nhún mũi chân, thân hình chợt lóe lên như thoáng hiện trong chớp mắt.

Bộ pháp - Súc Địa.

Trong khoảnh khắc, hần rút ngắn khoảng cách, tiến sát trong vòng mười bước. Thanh âm và thân ảnh gần như đồng thời xuất hiện.

“Chờ lâu thêm chút nữa, người sống không qua ba giây!”

Sát ý lạnh lẽo hóa thành tàn ảnh, tựa như mãnh hổ vỗ môi.

Chớp mắt, quyền phong xuyên phá không khí, bộc phát huyết quang chói mắt.

Chỉ có điều, mục tiêu trúng đòn không phải là thân thể gầy guộc của lão già Người Chăn Dê, mà là một khối huyết nhục khác.

Ngao—!

Tiếng gầm thê lương chấn động màng nhĩ. Một con mãnh thú khổng lồ lao đến từ phương nào không rõ. Lợi trảo sắc bén xé rách không khí, chỉ trước nặng nề vỗ xuống mặt đất, khiến lớp xi măng tức khắc nứt vỡ rồi sụp đổ.

Lực lượng cường đại đến mức này, dù là hổ dữ cũng không thể sánh bằng!

Bạch Du lập tức lùi lại vài bước, quan sát kỹ con thú khổng lồ trước mặt. Thể hình của nó vượt xa hổ Đông Bắc - loài mãnh thú lớn nhất trên Địa Cầu, thậm chí không thua kém một con gấu Bắc Cực trưởng thành.

Mà đặc biệt hơn cả, từ trong hàm nó rử xuống một đôi răng nanh sắc bén, tựa hồ giống với hổ răng kiếm thời tiền sử!

Bạch Du thoáng nhú mày: “Tai Thú?”

Người Chăn Dê trong mắt lóe lên sát ý, vung tay lắc mạnh chiếc chuông trong tay.

Keng!

“Giết hần!”

Tiếng chuông vừa vang lên, hổ răng kiếm lập tức đập mạnh xuống đất, thân hình khổng lồ hóa thành một tia chớp lao thẳng về phía Bạch Du.

Đại địa rung chuyển, tựa như không chịu nổi sức nặng của nó.

Tiếng gầm rợn người vang vọng, nhưng tốc độ của nó lại nhanh nhẹn đến đáng sợ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thân thể cồng kềnh.

Sinh vật họ mèo vốn là những kẻ săn mỗi đơn độc mạnh mẽ nhất thế gian!

Nếu là trước đây, có lẽ Bạch Du đã bị nó bỏ nhào, cắn nát yết hầu, chuẩn bị thành bữa tiệc máu tanh.

Nhưng lần này, Load Anh Linh không còn là Nhậm Hiệp nữa, mà là một Võ Tu cận chiến làm chủ!

Hơn nữa, tốc độ nhanh thì sao?

Chỉ cần hần nhìn rõ, hần biết cách đối phó.

Thiên Quân Chi Thế - phá vỡ tất cả trong một cái chớp mắt!

Bạch Du khẽ khom người, tay trái nhẹ nhàng đỡ lấy cằm hổ răng kiếm, tay phải vòng qua lợi trảo chế trụ khớp nối, toàn bộ thân thể bám chặt mặt đất, lực đạo trầm ổn như mọc rễ.

Tứ Lạng Bạt Thiên Cân!

Bằng một động tác lưu loát, hắn dùng chính thể trọng và lực xung kích của đối thủ để phản công.

“Rầm!”

Đầu hổ răng kiếm bị hấn ép mạnh xuống đất.

Sức nặng khủng khiếp của nó kết hợp với lực đánh trả, lập tức trở thành đòn trí mạng.

Yếu điểm nơi cổ và eo gánh chịu phần lớn va chạm, toàn bộ khung xương phát ra hàng loạt tiếng rắc rắc giòn giã.

Nhưng chưa dừng lại ở đó.

Ngay khi con thú chưa kịp chạm đất, Bạch Du đã tung ra tác quyền chí mạng!

Nắm tay vận chuyển chân khí, quyền kinh cuộn cuộn bùng phát!

Dấu ấn hình rồng lóe lên.

Một luồng cuồng bạo lực đạo xuyên thấu thân thể con thú.

Hổ răng kiếm văng xa hơn mười mét, rơi bịch xuống đất.

Không còn bất kỳ khí tức nào.

Người Chăn Dê trợn tròn mắt, đồng tử co rút lại kịch liệt:

“Ấn Long Mạch màu bạc?! Nhị Giai Siêu Phàm... Võ Tu?!”

Người đi theo đạo nào?!

Võ Thánh? Bách Gia? Thiên Võ? Sơn Hải Cục? Hay Bồng Lai Viện?!”

Bạch Du lạnh lùng nhìn hấn:

“Di ngôn của người chỉ có vậy?”

Người Chăn Dê bỗng nhiên bật cười dữ tợn, khuôn mặt nhăn nheo giãn ra thành một nụ cười điên

cuồng:

“Người nghĩ nhiều năm tích súc của ta chỉ có chút này?”

Nếu đã tự tìm đường chết, ta liền tiễn người một đoạn!”

Dứt lời, hắn vỗ mạnh lên một tảng đá bên cạnh.

Tít tít tít!

Âm thanh cảnh báo vang lên dồn dập.

“Haha, chờ đó đi! Chẳng bao lâu nữa người sẽ—!”

Bộp!

Câu nói bị chặn đứng.

“Nói nhảm nhiều quá.”

Phanh!

Một quyền giáng xuống lồng ngực lão già.

Ngực hắn lõm sâu ba tấc, ánh mắt trợn ngược, sinh cơ đoạn tuyệt.

Chết.

Bạch Du cảm thấy có chút không đã nghiên.

Dễ dàng quá.

Quá đơn giản.

Đấm chết hắn như vậy, có vẻ như quá tiện nghi rồi.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn rơi xuống một vật trên mặt đất.

Là... một con mắt.

Hắn nhặt lên xem.

Một viên mắt giả.

Bạch Du một lần nữa nhìn về phía thi thể, đột nhiên phát hiện Người Chăn Dê... không có bóng!

Hơn nữa, Anh Linh Biên Niên Sử cũng không hề nhắc nhở hãn đã hoàn thành đánh giết.

Chờ đã... chẳng lẽ...?!

Ý nghĩ vừa mới thành hình, một cỗ lực trùng kích dữ dội bất ngờ quét tới!

Hãn lập tức ngẩng đầu, liền thấy một thanh trọng kiếm xé gió bổ xuống, mang theo bạch ngân kiếm khí gào thét.

Ầm!

Kiếm khí va vào vách tường, để lại một vết cắt sâu hoắm.

“... Người vẫn chưa chết?”

Một bóng người khoác trọng giáp kỵ sĩ hất tung thi thể dưới đất, chậm rãi bước ra.

Nửa khuôn mặt hãn trắng bệch, tái nhợt không chút huyết sắc, nhưng trong hốc mắt trái, một con mắt vẫn còn đang chuyển động tươi sống.

Gã phát ra thanh âm mơ hồ quái dị, như thể mồm miệng không còn nguyên vẹn.

Chương 125

DTV EBOOK

Bạch Du bật cười hài lòng.

“Rất tốt.”

Tay phải hắn chậm rãi siết thành quyền.

Ấn Long Mạch màu bạc chột hiện lên, từng đường vân rồng quấn quanh nắm đấm.

“Vậy thì... lại giết người một lần nữa!”

Bạch Du không rõ bộ thân xác này vốn thuộc về ai.

Từ bề ngoài, có vẻ như là người da trắng.

Chắc hẳn cũng là một tên Siêu Phàm Giả, mà lại thực lực không tầm thường. Nếu không, đã chẳng được Người Chăn Dê xem như phương án dự bị.

Một thân thể hoàn chỉnh, chỉ cần cấy vào một con mắt, thêm vào pháp thuật cắt bỏ cái bóng, cùng với nhục thể và linh hồn đặc biệt, đã tương đương với một lần đoạt xá chưa hoàn chỉnh.

Nhưng tình trạng của hắn rõ ràng bất ổn.

Toàn bộ cơ bắp trên mặt vặn vẹo, tựa như điên cuồng, chỉ có điều...

Lực lượng vẫn cường đại như cũ!

Vút!

Hắn huy kiếm, kiếm khí bạch ngân bùng nổ, tựa như trắng lười liềm sắc bén, công kích mãnh liệt không chút kiêng dè, gần như phát động một chuỗi công kích điên cuồng.

Nhưng Bạch Du nhanh chóng nhận ra...

Hắn chưa từng thấy qua chiêu thức này!

Hạch tâm lực bộc phát cực mạnh, nhưng hoàn toàn mất kiểm soát.

Bạch Du dễ dàng tìm ra sơ hở.

Chỉ cần kéo đối phương vào giao đấu cận thân, trọng kiếm lập tức trở thành vật cản vô dụng.

Thế nhưng, dù trúng quyền liên tiếp, trên người hắn vẫn là khôi giáp không tầm thường.

Phù văn khắc trên giáp nhiều lần chấn khai nội kinh từ đòn đánh của Bạch Du!

“Hừm... cần cướp đoạt vũ khí, buộc hắn bộc lộ sơ hở!”

Bạch Du thâm nghĩ, chiến đấu tay không đúng là một bất lợi lớn.

Lúc này, Bạch Ngân Kỵ Sĩ dường như giành lại được một chút lý trí.

Không biết có phải vì não bộ thích ứng với trọng lực hay không, nhưng hắn đột nhiên bày ra một tư thế kỳ dị.

Mũi kiếm lê trên mặt đất, tay trái cùng hai chân chạm sàn, tư thế bò sát như một dã thú.

Hai chân của hắn... đã biến dị thành hình dạng quái dị!

Cấu trúc rõ ràng giống chân báo săn...

Xoẹt—!

Kiểm quang chớp lên, chớp mắt đã lao đến trước mặt Bạch Du!

Nhanh hơn trước đây mấy lần!

Không chỉ nhanh, mà còn cực kỳ chí mạng!

Chỉ cần bị trúng đòn, nhẹ thì thương cân động cốt, nặng thì vĩnh viễn mất mạng.

Lần đầu tiên, Bạch Du chọn né tránh.

Kiểm khí sắc bén cắt qua mặt đất, lưu lại vết rách dài, thậm chí xé rách cả vạt áo của hắn.

Vù!

Bạch Ngân Ky Sĩ bật lên không trung, thân thể va mạnh vào cột chịu lực, phát ra tiếng kim loại nén ép chói tai.

Rắc!

Nhưng ngay sau đó, hắn lại bật ngược ra như lò xo, kiểm quang lần thứ hai chém ngang!

Xoẹt—!

Áo vest của Bạch Du lại bị xé rách!

Lần thứ ba... kiểm quang lại lao đến!

Nhưng lần này, Bạch Du không né!

Ầm!

Hắn hung hăng dậm chân xuống đất, thực hiện một cú giẫm chuẩn xác tuyệt đối!

Thanh trọng kiếm bị giẫm chặt dưới chân hắn!

Trên đầu kẻ địch chột lóe lên hai ký tự màu đỏ:

[Khám Phá]

Trọng kiếm bị đè xuống đất, kiểm khí chém xuống liền bị cắt ngang!

Một động tác cứng ngắc lập tức xuất hiện.

Sơ hở này, sao có thể bỏ qua?!

Bạch Du lập tức ra chân!

Không đơn thuần chỉ là giẫm chặt trọng kiếm, mà còn vận dụng một chiêu phát lực trước, gọi là Chấn Cước!

Lực từ mặt đất truyền lên, phát động thể công chí mạng!

Trong Bát Cực Quyền, có một chiêu tấn công từ mặt đất, có thể đánh nát hàm dưới đối thủ, tạo ra lực trùng kích xuyên thẳng lên đầu não!

Bát Cực - Lập Địa Thông Thiên Pháo!

Bộp!

Quyền phong đánh trúng hàm dưới - điểm yếu nhất trên cơ thể!

Lần này, khôi giáp phù văn cũng không thể bảo vệ hắn!

Cả thân thể hơn trăm ký bị đánh bay lên cao, đập mạnh vào trần nhà!

Ầm!

Cả tầng lầu rung chuyển dữ dội!

Sau đó, thân thể hắn rơi xuống, mũ giáp văng xa không biết bao nhiêu mét!

Thế chất của Kỵ sĩ quả thật mạnh mẽ như một cây thiết chùy được tôi luyện trăm lần. Dưới một quyền toàn lực của Bạch Du, đầu hắn vẫn có thể giữ được hình dạng tương đối hoàn chỉnh... Chỉ là xương hàm đã nứt toác, nhưng cái đầu thì vẫn chưa rơi khỏi cổ.

Thế nhưng, đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Một quyền này không đơn thuần chỉ là cú đấm mạnh mẽ, mà còn ẩn chứa nhiều tầng ám kinh. Não bộ bên trong đã bị nghiền nát thành một đồng bột nhão, lực lượng xuyên thấu qua đỉnh đầu khiến hắn chết không thể chết lại.

Thế nhưng, thi thể của Kỵ sĩ vẫn chưa hoàn toàn yên nghỉ. Cái bóng quỷ dị lại bắt đầu ngọ nguậy, phát ra những tiếng kêu chói tai, loạng choạng tìm kiếm vật chủ. Cuối cùng, nó lại quay trở về thân thể già nua kia.

Người Chăn Dê mở choàng mắt, phun ra một ngụm máu tươi, hai tay ôm lấy lồng ngực sụp đổ, hơi thở

nặng nề như một chiếc ống bể bị hỏng, phát ra âm thanh khàn đặc đầy thống khổ.

Hắn thậm chí còn chưa kịp thở thêm vài hơi, thì bóng tối đã lại một lần nữa bao trùm.

“Ta vốn định dùng ba quyền để đánh chết ngươi, nhưng giờ xem ra không cần thiết nữa.”

Chương 126

DTV EBOOK

Bạch Du thản nhiên cởi chiếc áo âu phục rách nát, ném sang một bên, xắn tay áo lên, tùy ý giặt giặt cổ áo. Hắn đứng đó, khí chất chẳng khác nào một tên côn đồ khoác lên mình bộ âu phục.

“Ta sẽ đứng ở đây, nhìn người chết.”

Hắn mỉm cười đầy thiện ý, chậm rãi nhắc nhở:

“Người có thể giãy dụa thêm một chút, hoặc là...”

Thanh niên tùy tiện ném ra một cây bút máy nhuộm máu: “Thử một chút xem người có cốt khí hay không.”

Người Chăn Dê nhìn chằm chằm cây bút ấy, muốn đứng dậy, nhưng hai chân đã hoàn toàn mất đi khí lực, chỉ có thể quỳ rạp xuống đất.

Lão già phát ra những tiếng rên rỉ khàn khàn, mỗi hơi thở đều là sự giãy dụa cuối cùng của một kẻ hấp hối.

“Người nghĩ... như vậy là xong sao...”

“Giết ta rồi, người... người sẽ phải gánh hậu quả.

Người, cùng toàn bộ thân nhân, bằng hữu của người... tất cả sẽ bị chôn vùi chỉ vì sự ngoan cố của người!”

Thanh âm hắn dứt quãng, trong đôi mắt đầy rẫy sự oán độc.

Bạch Du nở nụ cười đầy trêu tức: “Cảm ơn người đã quan tâm, nhưng không cần đâu... Dù các người có thần thông quảng đại đến mức nào cũng không thể tìm thấy người nhà của ta. Dù sao thì... bọn họ vốn dĩ không còn ở thế giới này nữa.”

Người Chăn Dê sững sờ, không ngờ lại nghe được một câu trả lời như vậy.

“A, ta không phải cô nhi, chỉ là theo nghĩa đen mà thôi... Nhưng dù ta có giải thích thế nào, người cũng chẳng hiểu được đâu.”

Bạch Du cười một cách đầy ác thú: “Không sao cả, ta chỉ muốn đùa giỡn với người một chút, chỉ để xem biểu cảm không cam lòng của người thế nào thôi. Nếu có thể thêm chút ghen ghét nữa thì càng tốt.”

“So với dáng vẻ ngạo mạn vừa nãy, bây giờ trông người thảm hại thế này lại càng khiến ta cảm thấy sảng khoái.”

“Người thích đứng trên cao nhìn xuống kẻ khác như sâu kiến? Vậy thì bây giờ, người hãy ném thử cảm giác bị giẫm đạp này đi! Người đã từng đứng cao bao nhiêu, thì hiện tại quỳ xuống sẽ thấp bấy nhiêu. Người biết đây là gì không?”

“Đây là báo ứng.”

Người Chăn Dê hít sâu, đôi môi run rẩy, hắn cố gắng mở miệng nhưng chỉ có thể ho ra một ngụm máu tươi.

“Người... sẽ... hối hận!”

Hắn rít lên từng chữ, như một lời nguyện rửa tỳ địa ngục: “Người sẽ hối hận! Ta sẽ đợi người dưới Địa Ngục! Ta sẽ ăn sạch linh hồn run rẩy sợ hãi của người!”

“Vậy thì cứ chờ đi.”

Bạch Du nhẹ nhàng vỗ vai hắn, giọng nói chậm rãi nhưng lại tràn đầy áp lực: “Mở to mắt mà nhìn xem! Nhìn xem ta sẽ phá hủy tổ chức mà người vẫn luôn kiêu ngạo không thể địch nổi như thế nào!”

“Ta không phải không hiểu sự nguy hiểm của thế giới này, chính các người đã dạy cho ta điều đó! Bằng máu tươi, bằng sinh mạng của chính các người!”

“Ta tự nhận mình là người theo chủ nghĩa hòa bình. Cả một đời chưa từng giết một con gà. Nhưng giờ đây, ta đã hiểu rằng — hòa bình chính là sức mạnh. Chỉ có sức mạnh mới có thể đúc thành hòa bình!”

“BAO GIỜ MÁU CHẢY ĐỦ... KHI ĐÓ MỚI CÓ THÁI BÌNH!”

“Từ điểm này, ta thật sự nên cảm ơn các người. Cảm ơn vì đã dùng mạng sống của mình để dạy cho ta bài học quý giá này, để ta hiểu được sự tàn khốc của thế giới này ngay khi vừa bước chân vào.”

“Từ nay về sau, ta sẽ nghi hoặc mọi thứ không phù hợp với lẽ thường! Không còn dễ tin, không còn ngây thơ, cũng sẽ không còn giữ lại lòng trắc ẩn mềm yếu! Đối với loại người như các người, ta thà dùng nỗi sợ hãi để khắc sâu vào linh hồn các người, còn hơn là để bản thân trở thành một kẻ yếu đuối bị ức hiếp!”

Từng câu từng chữ của Bạch Du như khắc vào linh hồn, không quan trọng đối phương có hiểu hay không, bởi vì hắn đang tự nói với chính mình.

“Ta sẽ dùng đầu của người để tuyên chiến với tổ chức của người! Cảnh cáo tất cả! Từ đất nước này cho đến bất kỳ nơi đâu, ta sẽ theo dõi các người, tiêu diệt các người, truy sát các người đến khi không còn mảnh giáp!”

“Ta sẽ hái xuống đầu của từng thành viên tổ chức các người, xếp thành kinh quan, trở thành lời cảnh báo cho những kẻ dám dùng sức mạnh siêu phàm để giẫm đạp lên trật tự thế gian! Các người sẽ bị đóng đinh trên cột thi thể của lịch sử như một sự sỉ nhục vĩnh viễn!”

“Ta cam đoan, người... không phải là kẻ cuối cùng!”

Ánh mắt hắn rực cháy như ngọn lửa hùng hục, phản chiếu một mảnh đỏ tươi đầy điên cuồng.

“Có lẽ... đây mới chính là ý nghĩa của việc ta đến thế giới này.”

Hắn chợt vươn tay, cầm lấy cây bút máy, không chút do dự đâm thẳng vào cằm Người Chăn Dê, hai tay siết chặt, đè mạnh xuống!

Cây bút máy đâm thẳng vào đầu lâu Người Chăn Dê, cơ thể hắn ngã xuống đất, máu tươi đỏ thẫm trào ra, nhuộm đầm mặt đất.

Cho dù là kẻ như hắn, máu vẫn có màu đỏ như bao người khác.

Chương 127

DTV EBOOK

Bạch Du buông tay, nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay vấy đầy huyết tinh. Hắn nhặt lại chiếc áo âu phục, tùy tiện khoác lên vai, móc ra một điều thuốc lá. Ngay tại khung cửa, hắn bật lửa châm thuốc, hít vào một hơi thật sâu.

“Khụ khụ khụ...”

Hắn ho sặc sụa, nước mắt bất giác tràn ra.

“Dù cảm thấy mình đã trưởng thành...”

“Nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể học được điều đó.”

Hắn dập điều thuốc còn dang dở xuống đất, dùng chân giẫm tắt, tay trái xách theo chiến lợi phẩm vẫn còn ấm nóng.

Miệng huýt sáo khẽ, hắn thổi một khúc nhạc chiến thắng.

Xuyên qua biển lửa, bước qua những tàn tích và thi thể đang cháy rụi, hắn cứ thế mà rời đi.

Tất cả tội ác... đều bị thiêu hủy trong ánh lửa.

Chu Liễu Nhất Túc vẫn chưa chớp mắt.

Nàng không ngừng kiểm tra lại video ghi hình tại hiện trường, cố gắng tìm ra một chút dấu vết dù là nhỏ nhất.

Các báo cáo liên tục được gửi đến.

Đội tìm kiếm đã lật tung toàn bộ khu vực, nhưng vẫn không thể tìm thấy tung tích của Trương Tồi Sơn.

Nàng liên tục dùng nước lạnh vỗ lên mặt, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân vội vã vang lên.

“Chu Đội! Chu Đội!”

“Có tin tức gì sao?”

“Vâng, có...”

“Dẫn ta đi!”

Chu Liễu chẳng kịp khoác áo, lập tức lao thẳng ra cửa. Khi đến nơi, nàng thấy một đám cảnh sát đang vây quanh khu vực cổng sau của Trường Dạ Ti.

Ngay trước cổng ngõ cũ kỹ, trên một gốc cây già cỗi... một thi thể đang bị treo lơ lửng.

Chu Liễu lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong tình hình hỗn loạn thế này, làm sao lại xảy ra thêm một vụ án giết người chấn động như vậy?

Nàng vội vàng tiến lên định xem xét kỹ hơn, thì Lưu Tinh Hán đã chạy đến với vẻ mặt mừng rỡ:

“Chu Đội! Thi thể này chính là Người Chăn Dê!”

“Cái gì?” Chu Liễu thoáng chấn động, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh: “Người chắc chắn chứ?”

“Không... không hoàn toàn chắc chắn.” Lưu Tinh Hán hơi khựng lại, sau đó vội vàng bổ sung: “Nhưng khả năng cao là hắc! Chỉ cần đưa thi thể đi kiểm tra DNA là có thể xác nhận ngay! Vì hắc từng chế tác chó săn bằng cách dùng mô hình huyết dịch nhiễm ô, nên nếu trích xuất máu từ thi thể để đối chiếu thì chắc chắn sẽ tìm ra kết quả!”

Chu Liễu cắt ngang: “Làm sao người biết được?”

“Trên tay thi thể có một phong thư.”

“Mau đưa ta xem!”

Giản Châu Miêu Nương nhanh chóng cầm lấy phong thư, cẩn thận mở ra, mắt lướt nhanh qua nội dung.

Nội dung thư chỉ đơn giản mô tả thân phận và nguồn gốc sức mạnh của Người Chăn Dê, nhưng những điều đó không quan trọng.

Điểm mấu chốt thực sự nằm ở ba dòng chữ cuối cùng.

“Tọa độ mã hóa của các học sinh tại Ảnh Giới nằm ở đây — Khu vực gần biên giới cũ, tầng nông của Diệt Giới, hình dạng giống cái phễu, dễ vào nhưng khó ra.

XYZ tọa độ lần lượt là: 6475, 7083, 6841...

Các người có thể đi cứu người. Nhưng nếu chậm trễ thêm một ngày, toàn bộ học sinh đều sẽ mất mạng.

Nhớ mang theo cao thủ, đối phương có cường giả Tam Giai siêu phàm, không dễ đối phó.

— Một người qua đường, Kamen Rider tái bút.”

Chu Liễu đọc xong, bàn tay cầm lá thư khẽ run lên.

“Chu Đội?” Một cấp dưới lo lắng gọi nàng.

“Thông báo cho các huynh đệ chuẩn bị tác chiến!” Giọng nàng kiên quyết, không chút do dự. “Trang bị cấp B trở lên, vũ trang đầy đủ! Ta sẽ liên lạc với cấp trên.”

Dù không thể khẳng định tình báo này là thật hay giả, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

Vì trong từng câu chữ ấy đã tiết lộ một điều quan trọng — các học sinh vẫn còn sống!

Tất cả bọn họ đều còn sống!

Nàng hít sâu, cố gắng giữ cho bản thân thật tỉnh táo. Ngay lập tức, nàng gấp lá thư lại, giao cho đội tình báo phân tích, sau đó quay người bước đi thật nhanh.

Giọng nàng vang lên, chứa đầy sự gấp gáp nhưng cũng không kém phần kiên định.

“Đợi ta một chút, Thanh Tuyết... Tỷ tỷ sắp đến rồi!”

Ảnh Giới – Diệt Giới.

Sắc Vi nữ cầm trên tay một ống nghiệm, bên trong lơ lửng một chất lỏng màu đỏ thẫm.

—— Tiên Thiên Anh Linh Chi Lý, bảo vật trân quý hiếm có, tuyệt đối không thể sơ suất!

Lệnh của thượng cấp Đà Long khiến nàng không thể không dốc toàn bộ thời gian vào việc nghiên cứu, thử nghiệm vô số phương pháp nhưng vẫn không cách nào hòa tan viên thủy tinh màu xanh biếc trước mặt.

Tuy vậy, nàng vẫn có cách để giải quyết!

Chất lỏng màu đỏ thẫm trong ống nghiệm là một loại dược tề luyện kim thần bí, mang tên “Ô Uế”.

Nó được điều chế từ nhiều loại vật liệu kịch độc, bao gồm nước bọt của Ác Ma Đại Quân, nọc độc của Tử Xà, dịch từ Đoạn Trường Thảo... Tất cả kết hợp lại, tạo thành một thứ có tính ăn mòn kinh khủng.

Tên gọi “Ô Uế” cũng bắt nguồn từ đặc tính đáng sợ của nó – dơ bẩn đến cực điểm!

Loại thuốc thử này không đáng tin cậy để chế tạo độc dược, chỉ cần đến gần cũng đủ khiến người ta buồn nôn đến mức dạ dày quặn thắt, cảm giác như toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều đảo lộn.

Chương 128

DTV EBOOK

Để điều chế “Ô Uế”, phải mất ít nhất ba ngày, chưa kể khâu chuẩn bị nguyên liệu lại càng phiền phức hơn.

Sắc Vi nữ khẽ nâng tay, một giọt chất lỏng màu đỏ bay lơ lửng trong lòng bàn tay. Ngón tay nàng khẽ búng, giọt chất lỏng rơi xuống viên thủy tinh màu xanh. Ngay lập tức, âm thanh xèo xèo vang lên, như nước thép nóng chảy nhỏ xuống băng tuyết.

“A...!”

Sắc Vi nữ bật cười đắc ý.

Dù kẻ địch có ý định tự giam cầm bản thân trong lớp thủy tinh này, thì cũng vô dụng. Cuối cùng, kẻ chiến thắng vẫn sẽ là nàng!

Viên thủy tinh óng ánh bị ăn mòn, bề mặt dần xuất hiện hàng trăm lỗ nhỏ li ti.

Nhìn tiến độ này, chỉ cần mười phút nữa, toàn bộ lớp thủy tinh sẽ bị hòa tan hoàn toàn.

Sắc Vi nữ kiên nhẫn chờ đợi giây phút viên thủy tinh sụp đổ, ánh mắt chăm chú không rời.

Bỗng nhiên, một giọng nói lạ vang lên từ bên hông:

“Một Tiên Thiên Anh Linh à... Đúng là trăm năm khó gặp!”

Một lão già mặc đường trang đứng trước viên thủy tinh, chấp tay sau lưng, ánh mắt chăm chú quan sát, sau đó bật cười:

“Nữ oa này thật xinh đẹp, chỉ thua cháu gái ta một chút mà thôi.”

Sắc Vi nữ lập tức rùng mình!

Người này... xuất hiện từ bao giờ?!

Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng lập tức nhận ra hẳn không phải người của tổ chức!

Không chút do dự, nàng vung tay trái, hàng vạn cánh hoa tường vi phiêu linh trong không trung, bao phủ lấy lão già.

Năm ngón tay nàng siết chặt.

“Chết!”

Cánh hoa xoay tròn như vô số lưỡi cưa sắc bén. Cho dù là một con gấu Bắc Cực cũng sẽ bị cắt nát thành khung xương nếu rơi vào trong đó!

Nhưng...

Một bàn tay từ trong cơn lốc hoa tường vi thản nhiên duỗi ra, nhẹ nhàng khép ngón trỏ, chỉ bằng một động tác đơn giản liền cắt đôi vòng vây hoa, khiến nó vỡ nát thành từng mảnh nhỏ!

“Ấy!”

Lão già đường trang vắn lưng, cười híp mắt:

“Tiểu nha đầu, lực đạo thể này còn không đánh chết nổi một con ruồi, vậy mà cũng dám lăn lộn trong xã hội đen?”

Sắc Vi nữ trợn mắt, không thể tin nổi!

Vừa rồi nàng đã dốc toàn lực, vậy mà lão già này lại phá giải dễ như trở bàn tay?!

Lần này, nàng không dám có nửa phần chủ quan.

Nàng lắc tay trái, một nhánh hoa tường vi đầy gai nhọn hiện ra trong lòng bàn tay, đồng thời, một tiếng oanh minh như sấm sét vang dội!

Tiếng sét chớp nhoáng giáng xuống, đánh thẳng vào lòng bàn tay lão già. Nhưng ngay khoảnh khắc đó...

“Bốp!”

Tiếng sét biến thành một cái tát giòn tan!

“Lần này lực đạo không sai, chỉ là độ chính xác kém một chút.”

Lão nhân thần nhiên nói tiếp:

“Muốn hay không để lão phu dạy ngươi cách đánh cho đúng?”

Nói xong, hắn bước lên một bước.

Dưới chân gạch đá vỡ vụn, thế nhưng lại chậm rãi lơ lửng giữa không trung, như thể không chịu sự khống chế của trọng lực. Từng mảnh đá vụn bay lên, nhanh chóng ngưng tụ trước mặt hắn thành một hình cầu, sau đó nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Trong nháy mắt, viên đá hóa thành một quả đạn pháo, ầm ầm lao đi!

Những bông hoa tường vi bay lượn xung quanh Sắc Vi nữ vốn dĩ mềm mại, nay lại tỏ ra yếu ớt đến đáng thương.

“Ầm!”

Cú đánh trúng thẳng vào Sắc Vi nữ!

Cánh tay nàng run rẩy, những món trang sức trên tai theo đó vỡ vụn. Những pháp bảo phòng ngự kỳ lạ trên người nàng cũng đồng loạt nát tan.

Thân thể nàng bị đánh bay, lùi lại mấy chục mét, cuối cùng vịn vào một tảng đá mới miễn cưỡng dừng lại. Nàng ho sặc sụa, khóe miệng trào ra máu tươi.

Chỉ suýt chút nữa thôi, một kích vừa rồi đã khiến lực phủ ngũ tạng của nàng lệch vị trí!

Từ khi trở thành siêu phàm giả đến nay, đã bao lâu nàng chưa từng bị thương nặng đến vậy?

Nàng gần như quên mất cảm giác bị lực lượng áp chế tuyệt đối là như thế nào!

“Ngươi... là Tứ giai...”

Sắc Vi nữ đưa tay lau đi vệt máu bên khóe miệng.

Khoảnh khắc nhận ra khoảng cách thực lực giữa hai bên, nàng hiểu rõ khu vực săn bắn này đã bại lộ. Không còn nghi ngờ gì nữa, đối phương là cao thủ đến từ Đại Hạ!

Giọng nàng trầm xuống:

“Võ Tông?”

“Sai rồi, sai rồi.”

Lão nhân lắc đầu cười khẽ:

“Lão phu bắt quá chỉ là một đạo sĩ nhỏ bé của Long Hồ Tiểu Sơn, chuyên bắt yêu trừ quỷ kiếm cơm qua ngày. Lần này ta cũng chỉ nhận lệnh trừ ma mà đến.”

Ánh mắt Sắc Vi nữ chợt lóe lên ánh kim sắc, nàng nghiêng răng quát lạnh:

“Dù là Tứ giai thì sao chứ? Chẳng lẽ ta không dám đánh một trận?!”

Sau lưng nàng, một hư ảnh màu vàng óng hiện lên.

Linh hồn lực tinh thuần ngưng tụ thành những đóa hoa xoay tròn như bánh răng sắc bén, không ngừng tỏa ra khí tức nguy hiểm.

Lão nhân thở dài cảm thán:

“Tuổi trẻ mà đã đạt đến Tam giai, còn luyện thành Kim Hồn Ngân Phách, sáng tạo ra hồn phách hợp nhất. Đến cả Tứ giai cũng có thể đối đầu, tương lai bất khả hạn lượng.”

“Lại còn sở hữu huyết mạch thần bí trời sinh, vậy mà vì sao lại đi trên con đường tội lỗi thế này?”

“Nữ tử vốn là giai nhân, sao lại phải làm đạo tặc?”

“Lão già! Người nói nhảm quá nhiều! Chết cho ta!”

Chương 129

DTV EBOOK

Sắc Vi nữ giận dữ hét lên!

“Ta đã nói rồi, còn lâu mới chết.”

Lão nhân khẽ chấp tay, hai ngón tay kết quyết, đầu ngón tay lập tức bốc lên một vòng lửa vàng rực rỡ.

“Thiên Địa Huyền Tông, vạn vật bản căn, quảng tu ức kiếp, chúng ta thần thông...”

Kim quang bùng sáng!

Một đạo quang mang màu vàng rơi xuống, ngưng tụ thành một bức tường chắn trước mặt lão nhân, dễ dàng chặn đứng những đóa hoa phiêu linh sắc bén của Sắc Vi nữ!

Chợt, lão nhân đổi pháp quyết.

Trên cánh tay hần lập tức tỏa ra ánh sáng của phù lục, miệng niệm chú ngữ:

“Lôi Công Điện Mẫu, tốc hành thần thông!”

Vừa nghe thấy câu niệm này, Sắc Vi nữ lập tức biến sắc!

Tất cả linh hồn hoa tường vi xung quanh nàng khẽ run lên!

“Ngũ Lôi Chính Pháp!”

Đây chẳng phải là một thuật pháp chỉ Tứ giai mới có thể thi triển hay sao?!

“Long Hồ Thiên Sư?!”

Không kịp nghĩ nhiều, lão nhân đã chụp tay xuống!

“Ầm ầm ầm!!!”

Từng tia lôi quang cuồng bạo từ trên trời giáng xuống!

Một tia sét lớn bằng chậu rửa mặt bổ thẳng vào đỉnh đầu nàng!

“A a a!”

Nỗi đau thấu tận linh hồn khiến Sắc Vi nữ hét thảm, toàn thân bốc khói đen, từ giữa không trung rơi thẳng xuống đất!

Cảm giác đau đớn như bị ngũ lôi oanh đỉnh khiến linh hồn nàng cũng run rẩy theo!

Nhưng... nàng vẫn chưa chết!

Giữa lúc cơ thể sắp chạm đất, đôi mắt nàng bỗng mở bừng, ánh sáng điên cuồng lóe lên trong đáy mắt!

Nàng cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, vội vàng bôi lên lòng bàn tay rồi ném mạnh một khối rubik ra ngoài!

Trên không trung, khối rubik lập tức tự động xoay chuyển, chỉ trong mấy giây liền biến thành sáu mặt đồng màu hoàn chỉnh!

Ngay khoảnh khắc đó...

“Ầm!!!”

Một sóng xung kích khủng khiếp bùng nổ!

Toàn bộ bầu trời Ảnh Giới chợt xuất hiện một mặt trời thu nhỏ!

Nếu Viêm Dương này rơi xuống, tất cả mọi người ở đây sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt!

Lão nhân khẽ biến sắc, buộc phải dồn sự chú ý vào nó.

Hắn vung tay, hàng loạt bùa chú vàng bay ra, từng đạo phù văn nhanh chóng hiện lên giữa không trung, hóa thành những xiềng xích hư ảo, trói chặt lấy Viêm Dương!

Nhưng... việc này tiêu tốn của hắn tận ba mươi giây!

Mà trong ba mươi giây này, dù là một con lợn cũng có thể chạy xa cả trăm mét!

Tiếng súng dữ dội vừa mới lắng xuống không lâu.

Chu Liễu kéo một thi thể thành viên tổ chức đi tới, máu tươi trên mặt còn chưa kịp lau, liền vội hỏi:

“Thanh Bình đạo trưởng, tên Tam giai bên phía đối phương đâu?”

“Chạy rồi.” Lão nhân bất đắc dĩ lắc đầu: “Thật hồ thẹn, ta chỉ là một đạo sĩ, vốn không am hiểu loại chiến đấu này. Lôi pháp có thể trấn áp tà ma thì đủ, nhưng đối phó với siêu phàm giả từ Tam giai trở lên lại không đủ lực. Dù vậy, vừa rồi ta cũng đã giáng xuống một kích, đủ khiến hồn phách của ả ta bị trọng thương.”

Siêu phàm Tam giai, sinh mệnh lực vô cùng ngoan cường.

Chu Liễu nhẹ gật đầu: “Vất vả cho đạo trưởng rồi... Chúng ta sẽ xử lý hiện trường, đồng thời thông báo Cục Quản Lý Phong Ấn phái người đến. Còn phiền ngài trông coi vật phong ấn này.”

Viêm Dương lơ lửng trên đỉnh đầu đám người, chính là một loại vật phong ấn.

Thế giới này có rất nhiều vật phẩm có thể ký túc thần bí, được chia thành ba loại chính: “kỳ vật”, “di vật” và “vật phong ấn chỉ định”. Trong đó, hai loại đầu tương đối an toàn, khó gây hại, nhưng loại cuối lại có uy lực mạnh mẽ, kèm theo tác dụng phụ đáng sợ.

Mặc dù không cam lòng để đối phương trốn thoát, nhưng Chu Liễu cũng không thể điều động người truy kích.

Việc mời Thanh Bình đạo trưởng ra tay lần này đã là một ngoại lệ. Dù sao ông cũng chỉ là một đạo sĩ,

không thuộc bộ phận chuyên xử lý những vụ việc liên quan đến trừ ma diệt quỷ. Những gì chui ra từ Ảnh Giới đều vô cùng nguy hiểm, chưa rõ bản chất. Tai thú và ảnh chủng chỉ là hai phân loại cơ bản nhất. Một khi có Ảnh Giới xuất hiện, tất sẽ sinh ra quỷ vực cùng vô số hiện tượng linh dị, cần có nhân sĩ chuyên nghiệp xử lý.

Nói một cách nghiêm túc, bất kể là lĩnh vực yêu ma của Đại Hạ, Địa Ngục của Europa hay U Thế của Phù Tang, tất cả đều thuộc phân loại của Ảnh Giới.

Sự thật đã chứng minh, không đúng chuyên môn thì cưỡng ép cũng vô ích.

Nàng không thể yêu cầu nhiều hơn. Sau khi cảm ơn Thanh Bình đạo trưởng, liền lập tức chạy về hướng khu thủy tinh, xác nhận an toàn của toàn bộ học sinh mới là điều quan trọng nhất lúc này...

“Chết tiệt...”

Sắc Vi Nữ chống vào một thân cây rậm rạp, lão đảo xuyên qua lùm cây. Đôi chân run rẩy, toàn thân bốc lên mùi khét lẹt.

Nhất định phải nhanh chóng tìm một cứ điểm gần đây, tìm nơi an toàn để ẩn náu và chữa trị.

Không thể chạy trốn quá vội vàng. Một khi bị phát hiện, kết cục sẽ vô cùng thảm.

Gương mặt nàng đã bị nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị truy nã. Cần phải lập tức thông báo cho cấp trên ở tổ chức...

Chương 130

DTV EBOOK

Sắc Vi Nữ thúc ép bản thân phải đi nhanh hơn, nhưng từng bước lại nặng nề vô cùng. Nàng run rẩy lấy ra hai lọ dược tề từ trong túi, đổ vào miệng...

Sinh Mệnh Tuyên Thủy, đặc sản của Tinh Linh Tộc.

Chất lỏng tươi mát tràn vào cơ thể, khiến nàng cảm nhận được sinh cơ lần nữa được đánh thức. Những vết thương trên người dần dần khép lại.

Nhưng Sinh Mệnh Tuyên Thủy chỉ có thể chữa trị thân thể, còn thương thế của nàng lại nằm trên linh hồn.

Siêu phàm Nhị giai được gọi là Bạch Ngân... Bạch Ngân Thể Phách, máu như thủy ngân, thân thể chính là vật chứa. Chỉ khi phát triển vật chứa này đủ mạnh, mới có thể gánh chịu linh hồn cường đại, mà huyết dịch chính là tiền tệ của linh hồn.

Siêu phàm Tam giai được gọi là Hoàng Kim... Hoàng Kim Linh Hồn, linh hồn chính là cầu nối dẫn đến thần bí.

Hiện tại, cầu nối của nàng đã đầy vết rách, lung lay sắp đổ. Muốn điều động sức mạnh đã gần như không thể, thậm chí còn phải vô cùng cẩn thận, tránh cho linh thể sụp đổ hoàn toàn.

Tam giai siêu phàm đã nắm giữ sức mạnh có thể đồ sát cả một quân đội, còn Tứ giai có thể quét ngang mười mấy Tam giai Hoàng Kim.

Chênh lệch thực lực lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng, đồng thời cũng khiến nàng phẫn nộ.

Sắc Vi nghiêng răng chửi rủa: “Lão già đáng chết! Đông Á quái vật chết tiệt...”

Nàng bắt đầu hoài niệm khoảng thời gian nhàn nhã ở Europa. Những quốc gia kia nội bộ đã mục nát, mạng lưới giám sát cũng rời rạc, rất dễ dàng lẫn trốn. Người chết hay mất tích vốn đã trở thành chuyện thường ngày.

Cuối cùng, nàng miễn cưỡng thoát khỏi rừng cây nhỏ, phía trước là một khu rừng trúc rộng lớn. Chỉ cần băng qua khu rừng này, nàng có thể tìm thấy phòng an toàn.

Bên ngoài trời đã chạng vạng, sắc trời âm u không ánh sáng. Mặt trời bị mây đen dày đặc che phủ, chỉ còn lại một màn đêm sắp buông xuống...

Âm âm ——!

Bỗng nhiên, một tiếng sấm rền vang nổ tung, làm bả vai nàng khẽ run lên. Bị sét đánh qua rồi, Sắc Vi Nữ mới thực sự hiểu thế nào là kính sợ thiên nhiên.

Sắp mưa.

Nàng thúc giục bản thân mau chóng rời đi.

Nhưng chưa đầy nửa phút sau khi bước vào rừng trúc, nàng đã không thể tiến về phía trước được nữa.

Cơn mưa đêm tí tách rơi trên những tán trúc.

Giữa rừng trúc tĩnh lặng, có người đang ngồi đó, nhẹ nhàng nâng lên một chiếc lá trúc, khẽ thổi. Giai điệu ngân nga, uyển chuyển, kéo dài không dứt.

Mưa nhỏ trong rừng trúc, âm thanh du dương vang vọng.

Nhưng Sắc Vi Nữ lại chẳng có tâm trạng nào để thưởng thức khoảnh khắc này.

Không phải nàng không hiểu cái đẹp, cũng chẳng phải nàng thiếu đi tế bào nghệ thuật, mà bởi vì trong lòng nàng lúc này chỉ còn lại hàn ý.

Suy nghĩ của nàng, hoàn toàn bị một nỗi kinh hoàng lấp đầy.

Nàng nhớ rõ hẳn.

Không có khả năng quên được gương mặt kia.

Gương mặt đã biến mất phía sau bức tường thủy tinh!

Trong nháy mắt, nàng đã hiểu ra tất cả.

Bất luận là việc người Đại Hạ tìm thấy tọa độ không gian, hay chính hướng chạy trốn của nàng bị đoán trúng...

Tất cả những điều này, đều đã được sắp đặt từ trước.

Khi tiếng thổi lá trúc khẽ chấm dứt, Sắc Vi Nữ cũng ngừng dòng suy nghĩ hỗn loạn của mình. Nàng vừa định mở miệng, thì đối phương đã nhẹ nhàng lên tiếng trước.

“Chúng ta lại gặp mặt. Người bây giờ... cảm thấy thế nào?”

Bạch Du đứng dậy, buông tay khỏi cây trúc đang bị ép cong, để nó bật trở về vị trí cũ.

Từng chiếc lá xanh rơi lả tả trong gió.

Tiếng nói của hắn cùng với lá trúc bị gió cuốn đi, hòa vào nhau, sắc bén mà rét lạnh.

Những mảnh lá lướt qua, khiến nàng có ảo giác như gò má bị cắt xước.

Nàng giơ tay chạm lên mặt... quả nhiên, trên đầu ngón tay dính một chút tơ máu nhàn nhạt.

“Còn nhớ lần trước trước khi đi, ta đã nói với người điều gì không?”

Bạch Du đứng giữa rừng trúc, bình tĩnh hỏi:

“Hiện tại, di ngôn của người, đã nghĩ kỹ chưa?”

Đúng lúc đó, thiên địa sáng rực lên, lôi quang bùng nổ.

Điện xà cuồng vũ, sấm sét gầm rú. Một tia chớp trắng xóa như một vết rách giữa bầu trời.

Từng giọt mưa rơi xuống, lướt qua mái trúc, bị những chiếc lá sắc nhọn cắt thành hai nửa.

Bóng lưng của hân ngưng kết trong tầm mắt nàng.

Sắc Vi Nữ không muốn thừa nhận cảm xúc đang dâng trào trong lòng lúc này.

Nàng cho rằng đó chỉ là một loại thất bại.

Chứ không phải một thứ cảm xúc khác, khiến đôi chân nàng mềm nhũn.

Bạch Du thấp giọng nói:

“Đừng sợ. Dù sao... con người rồi cũng có một cái chết.”

“Mà người bây giờ, chỉ cần một chút trợ giúp nho nhỏ.”

“Sợ ư? Sợ người sao?!”

Sắc Vi Nữ bật ra một tiếng cười lạnh từ tận sâu trong cổ họng:

“Người nghĩ rằng... người có thể giết được ta?”

Sắc Vi Nữ trong phút chốc kinh ngạc nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, khòe miệng nhếch lên cười lạnh:

“Chỉ với thực lực Nhất Giai của người? Dù ta có bị thương cũng không phải thứ người có thể đối kháng! Hôm nay, ta sẽ giết người!”

Bạch Du cười nhạt, tiến lên một bước:

“Người trước đó cũng nói với ta như vậy.”

Chương 131

DTV EBOOK

Hắn nhẹ giọng nói tiếp, mỗi một chữ như đập thẳng vào lòng đối phương:

“Người có biết kết cục của hắn không?”

Từng bước chân không nhanh không chậm, nhưng mỗi lần hạ xuống lại như giẫm lên tim Sắc Vi Nữ.

“Tuần Thú Sư, chết... Ta giết.”

Hắn tiến thêm một bước.

“Người Chăn Dê, chết... Ta giết.”

Tiếng sấm rền vang.

“Bây giờ, chỉ còn lại người... Người nghĩ ta không thể giết người sao?”

Một luồng khí thế vô hình mà áp đảo dần dần bao trùm, khiến người ta ngạt thở. Dường như kẻ bước ra từ trong rừng trúc kia không còn là con người nữa, mà là một con mãnh hổ vừa thoát khỏi cũi sắt, trong mắt chỉ còn lại sự cố chấp với giết chóc và niềm khát vọng điên cuồng được chà đạp sinh mệnh!

“Người rốt cuộc là ai?” Sắc Vi Nữ khàn giọng chất vấn, ánh mắt ngập tràn khiếp sợ. “Vì sao lại đối nghịch với bọn ta?”

Bạch Du cười lạnh, chậm rãi lắc đầu:

“Người và Người Chăn Dê đều thích hỏi ‘Vì sao’... Nhưng kỳ thật ta lại không hiểu, có gì để hỏi chứ?”

Hắn bình thản đáp:

“Giết người đền mạng – đó là quy luật cơ bản nhất.

Từ xưa đến nay chưa từng thay đổi, bất kể người là ai, dù là kẻ ăn mày hay con cháu quý tộc, nếu đã đưa

ra lựa chọn, thì phải sẵn sàng trả giá.

Giống như khi người chà đạp sinh mệnh kẻ khác, sẽ có kẻ khác đến chà đạp người.

Đây gọi là nhân quả báo ứng.”

“Cho nên, ta trả thù, là lẽ đương nhiên, chẳng cần lý do.”

“Người có thể coi đó là một loại tín niệm anh hùng, nhưng với ta, chà đạp linh hồn và sinh mệnh của các người khiến ta cảm thấy khoái trá từ tận đáy lòng.

Bởi vì,” hắn cười rạo rỡ, không biết là cố ý hay thật lòng, “chà đạp ác nhân so với chà đạp người tốt... còn sướng khoái gấp vạn lần!”

Sắc Vi Nữ cảm thấy có thứ gì đó đang siết chặt lấy linh hồn nàng, khiến nàng không khỏi run rẩy.

Nàng không thể hiểu nổi sự điên cuồng này.

Chỉ có một điều nàng biết rõ—giữa bọn họ không có bất kỳ cơ hội hòa giải nào.

Kết cục chỉ có một.

—Hoặc người chết, hoặc ta sống!

Hắn là một kẻ điên.

Một con quái thú đánh hơi thấy mùi máu, giống như cá mập trong đại dương...

Dù nàng có trốn tới chân trời góc biển, hắn cũng sẽ đuổi theo, nghiền nát linh hồn và huyết nhục của nàng đến tận cùng!

Muốn cắt đứt hậu họa vĩnh viễn, chỉ có một cách.

—Ngay tại đây, giết hắn triệt để!

“Xem ra, người đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.”

Giọng Bạch Du mang theo sự phấn khích không che giấu:

“Vậy thì... Chúng ta bắt đầu chém giết đi!”

“Dù sao, người đã tự tay giết ta tổng cộng bảy mươi lần... Ta chỉ trả thù một lần, không quá đáng chứ?”

“A—!”

Sắc Vi Nữ rít lên, trong rừng trúc lập tức nổ rộ vô số cánh hoa tường vi.

Nhưng so với thời kỳ toàn thịnh, số lượng cánh hoa lúc này ít đến đáng thương, chỉ lác đác hơn mười phiến.

Chúng vẫn sắc bén như dao cạo, nhưng không còn uy lực gì đáng kể, dễ dàng bị Bạch Du tránh né.

Hắn lao nhanh trong rừng trúc, thân ảnh biến mất trong chớp mắt, rồi lại xuất hiện ngay sau đó.

—Súc Địa Thành Thốn!

Quyền phong rít gió, Sắc Vi Nữ lộn người về sau tránh né.

Nàng đột nhiên giơ tay lên, nắm chặt một đoạn gai sắc nhọn từ những bụi tường vi, đâm thẳng về cổ Bạch Du!

Chiến đấu cận thân, nàng không phải không biết, mà là không muốn dùng!

Từ lâu, nàng đã trải qua vô số cuộc huấn luyện gian khổ, từng bò lên từ tầng thấp nhất của thế giới sát thủ, từng bước leo lên vị trí hôm nay...

Nàng không thể rời khỏi tổ chức, cũng không tìm thấy cách sống khác.

Chỉ có thể hấp thu sinh mệnh kẻ khác để nuôi dưỡng chính mình, như một oan hồn lang thang, tồn tại nhờ giết chóc...

Cuộc sống như vậy đã thành thói quen, không còn đường quay đầu!

Cảm giác tội lỗi ư?

Thứ xa xỉ đó, đối với sát thủ mà nói, căn bản không có khả năng tồn tại!

Để nàng bộc phát bản năng sinh tồn, nhưng ngoài điều đó ra, trong lòng nàng không có bất kỳ thứ gì cao quý hơn. Nhân sinh của nàng, linh hồn của nàng, vốn dĩ đã chẳng còn những thứ đó từ lâu.

Kỹ năng chém giết cận chiến của nàng vẫn thuần thực, nhưng nàng lại đánh giá thấp phản ứng của một võ tu, cũng đánh giá thấp nhãn lực mà Bạch Du mượn được từ Lão Trương.

Tay trái bị khóa chặt, tiếp đó là một cú quật vai mạnh mẽ—cơ thể nàng bị ném ngược ra sau, lưng đập xuống mặt đất, lực đạo trầm muộn khiến phiến đá dưới thân trực tiếp nứt vỡ.

Sắc Vi Nữ cắn chặt răng, không để mình phun ra máu tươi, mà lập tức trở tay xoắn lấy cổ tay phải của Bạch Du, tung người lên, định bẻ gãy cánh tay hắn.

Hai người chiến đấu cận chiến suốt hai phút đồng hồ, từng chiêu đều nhắm vào chỗ hiểm, mỗi đòn đánh đối bằng việc phá hủy thân thể đối phương.

Liên tục hơn mười chiêu, thể lực của Sắc Vi Nữ bắt đầu suy giảm.

Nàng không phải võ tu, đối mặt với khả năng cận chiến của một Nhị Giai Võ Tu, căn bản không thể chiếm thế thượng phong.

Chương 132

DTV EBOOK

Sau khi trúng một quyền, nàng cảm thấy nội tạng mình như muốn vỡ vụn.

Đôi mắt lóe lên kim quang, linh hồn lực màu vàng óng ào ạt tràn ra!

Nàng nhanh chóng nắm lấy một phiến lá tường vi sắc bén, đâm vào sơ hở của Bạch Du—

Xoẹt!

Mũi dao xuyên qua vai hấn!

Sắc Vi Nữ vừa mừng rỡ, nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên môi đối phương, nàng lập tức lạnh cả người.

Một bàn tay mạnh mẽ siết chặt cổ tay nàng.

“Bắt được người rồi.”

Sắc Vi Nữ muốn vận dụng thần thông, chỉ cần một cánh hoa tường vi cũng có thể xuyên thủng thân thể đối phương trăm ngàn lần.

Nhưng cơn đau nhức kịch liệt từ vết rách linh hồn khiến nàng căn bản không thể tập trung tinh thần.

Linh hồn nàng lúc này ảm đạm đến tột cùng, dường như sắp sụp đổ.

Nếu có thể điều động thêm một phần linh hồn lực...
Ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không siêu sinh!

Nàng há miệng định hét lên, nhưng ngay khoảnh khắc đó—

Bốp!

Một cú húc đầu dữ dội giáng xuống, máu tươi bắn tung tóe trên trán nàng.

Sắc Vi Nữ cảm thấy bản thân xui xẻo vô cùng.

Nhưng thực tế không phải do vận khí.

Mấy chục lần chết đi sống lại đã giúp Bạch Du hiểu rõ từng thói quen, từng chiêu thức của nàng.

Bất kể nàng định làm gì tiếp theo, hắn đều có thể đoán trước.

Trước đây không thể tránh được, không phải vì hắn không nhìn thấy, mà là thân thể hắn theo không kịp.

Nhưng bây giờ, hắn đã nhanh hơn.

Còn nàng, lại chậm đi rất nhiều.

Khoảng cách giữa họ giờ đây chẳng xa mấy.

Dù vậy, muốn giết chết nàng vẫn không hề dễ dàng.

Trận chiến kéo dài suốt mười phút, đến khi Sắc Vi Nữ lão đảo sắp đổ gục.

Nhưng vết thương trên người nàng chưa đủ chí mạng, thứ thực sự khiến nàng choáng váng là vết rách linh hồn.

Bạch Du giành thế áp đảo, nhưng bản thân hắn cũng đầy thương tích, toàn thân nhuốm máu.

Cơ bắp căng cứng, adrenaline tràn ngập, hắn không cảm thấy đau đớn, cũng chẳng quan tâm đến việc mất máu.

Dù đổi mạng, hắn vẫn có lợi hơn.

Tam Giai Siêu Phàm, sinh mệnh lực cứng cỏi!

Sắc Vi Nữ bung lầy trán, bộ dáng vô cùng thê thảm.

Ánh mắt nàng tràn ngập hận thù, dao động giữa oán hận, căm phẫn, tức giận, sợ hãi và cả sự không cam lòng.

Nàng quệt đi vệt máu trên mặt, lạnh lùng nói:

“Người sẽ hối hận...”

Ngay sau đó, nàng vươn tay đánh thẳng về phía sau, phá vỡ một vòng hoa màu vàng!

Ầm!

Hư thực giao nhau, linh hồn nàng băng liệt.

Nàng bùm mặt, phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Cấp độ linh hồn từ ba mươi chín rơi thẳng xuống ba mươi!

Nhưng thân thể đang lảo đảo lại dần ổn định.

—Nàng lựa chọn tự hủy Hoàng Kim Hồn, một lần nữa trở về Nhị Giai.

Dù làm vậy, nàng không còn phải lo về tổn thương linh hồn hay tác dụng phụ nữa.

Đại giới chính là cả đời này, nàng sẽ không bao giờ có thể ngưng tụ Hoàng Kim Linh Hồn lần thứ hai!

—Một quyết định điên cuồng!

“Người đã ép ta không còn lựa chọn nào khác.”

Sắc Vi Nữ hít sâu một hơi, phun ra làn khí trắng.

Mưa xối xả dội xuống mái tóc nàng, khiến gương mặt tái nhợt với đôi mắt sâu hoắm trông càng thêm đáng sợ.

Giờ phút này, nàng chẳng khác nào nữ quỷ bò ra từ màn ảnh, dữ tợn và điên cuồng!

Trong tiếng sấm rền vang, Bạch Du cũng rũ bỏ lớp huyết tinh trên người.

Hắn tháo cà vạt, quẳng đi chiếc âu phục vương vীu.

“...Cũng tốt.”

Từ trong tay áo, một cây thủ trượng văn minh trượt xuống, vừa vào tay liền hóa thành trường thương sắc bén.

Sư Tâm Thương xuyên qua màn mưa, nhắm thẳng vào Sắc Vi Nữ phía xa.

Thanh niên nở nụ cười đầy hứng thú:

“Hãy dốc toàn lực mà chiến với ta, nếu không—ta sẽ rất thất vọng!”

Hô hấp, thổ nạp.

Điều chỉnh khí tức là kỹ năng cơ bản mà mỗi võ tu đều phải nắm vững. Lúc này, Bạch Du đang nghiêm túc vận dụng thân thể, làm quen với cảm giác khi sử dụng phương pháp điều tức của võ tu Nhị giai.

Đối với Lão Trương, điều tức đã trở thành một bản năng, nhưng với Bạch Du, nó vẫn còn xa lạ. Hắn cần có ý thức để cảm nhận và kiểm soát bản năng ấy.

Giống như khi nhìn thấy câu nói này, người bỗng nhiên biến hô hấp thành thao tác số tay vậy.

Chiến trường này do chính Bạch Du lựa chọn, một nơi không có ai đến quấy rầy, nhất là khi trời đang đổ mưa gió bão bùng, sấm chớp rền vang.

Lý do hắn chọn nơi này là vì đã tìm thấy một cú điểm tạm thời của tổ chức kia từ thi thể của Người Chăn Dê... Hệ thống thậm chí còn chu đáo đánh dấu vị trí đó cho hắn.

Tóm lại, khi giết Người Chăn Dê, dù là manh mối hay bóng dáng kẻ thù, mọi thứ đều tự động rơi vào quỹ đạo hợp lý.

Hệ thống giống như một chiếc rương đen thần bí, chỉ cần đưa vào điều kiện phù hợp, nó sẽ cho ra kết quả.

Khu rừng trúc này chính là con đường nàng buộc phải đi qua để đến cú điểm. Bạch Du đã chờ sẵn nơi đây, có đủ thời gian để điều chỉnh thể trạng và tinh thần, chuẩn bị cho trận chiến, thậm chí còn có thể sớm xâm nhập cú điểm để vơ vét một phen.

Chương 133

DTV EBOOK

Nhưng Sắc Vi Nữ lại là kẻ đang chật vật bỏ chạy. Lẽ ra hẳn phải chiếm thể thượng phong tuyệt đối, nhưng khoảng cách thực lực vẫn chưa đủ để áp đảo hoàn toàn đối phương.

Muốn giết nàng triệt để vẫn cần tốn chút công sức.

Bạch Du không cảm thấy phiền phức, trái lại, hẳn rất hài lòng.

Nếu kẻ địch quá yếu đuối, chết bất đắc kỳ tử, hẳn ngược lại sẽ vô cùng thất vọng.

Hắn muốn vượt qua không chỉ là một bậc thang có thể dễ dàng bước qua, mà là một bức tường cao đến mức dù có nhảy dựng lên cũng khó mà với tới!

Vượt qua được... mới có tân sinh!

Bạch Du giờ lên Sư Tâm Thương, tiến lên một bước. Chân khí hùng hậu như thủy triều dâng tràn, mũi thương sắc bén phảng phất như hiện lên ảo ảnh một con sư tử gầm thét.

Chỉ trong thoáng chốc, nhưng cũng đủ để chứng minh thanh thương này không phải là món đồ mua theo gói thời trang nào đó, mà là một thần binh thực sự!

Trong rừng trúc, lá rụng bay đầy trời.

Sắc Vi Nữ bỗng chững lại, gần như cùng lúc với Bạch Du.

Cả hai ra tay không phân trước sau.

Dưới chân bọn họ, đá xanh vỡ vụn, mảnh vỡ bắn tung tóe, thanh trúc rơi xuống, để lại những lỗ hổng trên thân cây.

Cả màn mưa như bị xé nát.

Trường thương trên tay Bạch Du tỏa ra chân khí bạc, vang lên tiếng rỗng ngâm trầm thấp.

Bụi gai trên roi của Sắc Vi Nữ lại tỏa ra hương thơm kỳ lạ, từng đợt dao động sắc bén như kim loại va chạm vang lên.

Va chạm! Giao thoa!

Hai kẻ Nhị giai tung hết sức tấn công, không hề có phòng thủ!

Bởi vì cả hai đều cầm vũ khí, giữ khoảng cách vừa đủ để chém giết lẫn nhau. Mỗi một đòn đánh đều phát ra tiếng leng keng chát chúa, tia lửa tóe lên khắp nơi.

Bạch Du đạp mạnh chân phải, Sư Tâm Thương vẽ một vòng cung, đột nhiên lao về phía trước. Hắn nhún gót xuống, tạo ra một xoáy đất, giống như một bánh xe quay tròn.

Bùn đất, đá vụn bị lực ép đẩy ra phía sau, để lại trên mặt đất một dấu chân sâu hoắm.

Hắn xoay mạnh thân thương, kéo ngược về phía sau.

Bụi gai roi của Sắc Vi Nữ quất trúng vai hắn, xé rách áo khoác, để lại một vết thương rỉ máu.

Nhưng trường thương trong tay Bạch Du như cơn lốc, quét ngang mục tiêu chính xác!

Hắn cảm nhận được cú đánh trúng đích, đồng thời nghe thấy rõ tiếng xương gãy vụn.

Sắc Vi Nữ từ đầu đến cuối vẫn luôn cảnh giác mũi thương, nhưng nàng đã quên mất—

Thương không có đầu, vẫn có thể giết người!

Bản thân nó cũng có thể trở thành một cây gậy chí mạng!

Sắc Vi Nữ phun ra một ngụm máu tươi, ngực nàng lõm xuống, xương đã đứt gãy.

Nàng lão đảo lặn lộn mấy vòng trên mặt đất trước khi gượng dậy. Trong mắt, mao mạch đã vỡ nát, từng giọt máu rỉ ra theo khóe mắt.

Nàng sắp không chịu nổi nữa.

Không chỉ nàng hiểu điều đó, mà Bạch Du cũng rất rõ ràng.

Nàng đã đến cực hạn, dù có đứng dậy cũng chỉ là tàn lực, đã cách cái chết không xa.

Thời khắc quyết định sinh tử đã đến.

Rốt cuộc, một chiêu cuối cùng!

Sắc Vi Nữ lau vệt máu trên môi, chống vào thanh trúc đứng lên:

“Ta phải thừa nhận... Người có thể ép ta đến bước này quả thực đáng nể.”

Nhưng ngay sau đó, nàng nở nụ cười lạnh:

“Nhưng mà, người không giết ta ngay vừa rồi... chính là sai lầm lớn nhất của người.”

Bạch Du thản nhiên đáp:

“Đây là di ngôn cuối cùng của người sao?”

Sắc Vi Nữ khẽ cười, rồi nghiêm mặt, trầm giọng nói:

“Tổ chức có tổng cộng ba vị sứ đồ, mười cán bộ...”

Ta chỉ là một người thi hành dưới trướng cán bộ.

Tổ chức của chúng ta không có tên.

Những kẻ trong đó, tất cả đều không đi theo con đường siêu phàm mà các người quen thuộc...”

Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên vẻ cuồng nhiệt:

“Con đường chúng ta đi có tên là—

“Thế Ngoại!”

“Cho nên, mỗi người chúng ta đều có thể nhận được một loại chúc phúc thần bí ở cấp bậc này, bất kể là Tuần Thú Sư hay Người Chăn Dê...”

“Đây chính là chúc phúc đến từ Thế Ngoại! Đây cũng là lý do vì sao dù có bao nhiêu quốc gia truy tìm, bọn họ cũng không thể phát hiện ra chúng ta. Bởi vì trong mắt bọn họ, chúng ta chẳng khác nào không tồn tại.”

Bạch Du trầm ngâm, khẽ lặp lại: “Thế Ngoại...”

Hắn hiểu rất ít về hệ thống thần bí này, những kiến thức liên quan đến việc tiến giai cũng không thể tìm thấy trên mạng internet.

Chính vì không rõ, nên hắn không thể hiểu đối phương đang nói về con đường siêu phàm nào. Hắn chỉ có thể yên lặng ghi nhớ tất cả.

“Vì sao lại nói ra những điều này?”

“Không nói bây giờ, e rằng sau này ta cũng không còn cơ hội để nói.”

Sắc Vi Nữ vuốt mái tóc ướt sũng lên đỉnh đầu, ngửa mặt nhìn bầu trời xám xịt, mưa lớn vẫn không ngừng trút xuống.

“Người muốn biết, và ta thì chỉ đơn giản là muốn nói... Chỉ thế thôi.”

Trên gương mặt tái nhợt của nàng tràn ngập một sự điên cuồng khó tả, như bị đè nén suốt một quãng thời gian dài.

“Có lẽ, đây là điều duy nhất ta có thể làm để trả thù những kẻ đã vạ vạ cuộc đời ta.”

Chương 134

DTV EBOOK

Bạch Du im lặng trong ba nhịp thở, rồi lại một lần nữa nhắc binh khí lên.

“Ta sẽ không đồng cảm với ngươi... Bởi vì ta biết, nếu có cơ hội giết ta, ngươi cũng sẽ không hề do dự mà xuống tay. Rồi sau đó, ngươi sẽ tiếp tục quay lại cuộc sống trước kia như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Ngươi không biết thế nào là áy náy, cũng không thể trở thành một kẻ bình thường được nữa—”

“Cho nên, ta sẽ giết ngươi, để ngươi không còn cơ hội gây họa thêm cho bất kỳ ai khác.”

Sắc Vi Nữ nheo mắt, khẽ cười nhạt: “Ngươi đúng là một kẻ thiện lương... Nhưng chính cái loại thiện lương này sẽ giết chết ngươi đấy.”

Không khí chợt trở nên tĩnh lặng.

Cả hai đều không lên tiếng.

Ánh mắt dần trở nên bình tĩnh, sự điên cuồng trước đó lặng lẽ rút đi, thay vào đó là sự lạnh lùng và lý trí tuyệt đối.

Trước ngưỡng cửa sinh tử, không ai có thể hành động theo cảm tính!

Giữ vững tỉnh táo.

Suy nghĩ.

Phán đoán.

Dự đoán.

Quyết định.

Ra tay.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, sấm rền
chợt nổ tung trên bầu trời!

Sấm chớp xé rách bầu trời.

Như một hiệu lệnh vô hình, cả hai đồng thời lao tới
đối phương!

Không phải vì hận thù.

Mà bởi vì bản năng!

Rừng trúc dường như cũng đông cứng lại trong
khoảnh khắc này.

Trong màn mưa, hai bóng người một lần nữa va
chạm!

Khoảng cách mười mét—

Bạch Du buông tay phải, để mặc trường thương rơi
xuống, sau đó tung một cú vô lê cực mạnh!

Sư Tâm Thương bay vút lên, xuyên qua màn mưa, để
lại một đường tàn ảnh sắc bén!

Phập!

Mũi thương xuyên thẳng qua vai của Sắc Vi Nữ!

Cơ thể nàng run lên dữ dội, tốc độ lao tới chững lại
trong thoáng chốc.

Nhưng nàng không hề dừng lại!

Dù bị thương, nàng vẫn tiếp tục xông lên.

Nàng chỉ cần một cơ hội để áp sát!

Chỉ cần chạm vào đối phương, nàng có thể phóng
thích lời nguyện chôn sâu trong cơ thể!

Chính vì để chuẩn bị cho khoảnh khắc này, nàng mới
để lộ những thông tin vừa rồi!

Lời nguyện này chính là một trong những thứ khiến
tổ chức kia trở nên thần bí và đáng sợ.

Một khi nói ra bí mật, gần như chắc chắn người nói sẽ chết!

Trừ phi—

Giết sạch những kẻ đã nghe thấy nó!

Nàng muốn dùng lời nguyền để giết chết Bạch Du.

Mặc dù khả năng cao nàng cũng sẽ chết vì dư độc của nguyên rửa, nhưng nàng không còn sự lựa chọn nào khác!

Khoảng cách chỉ còn ba mét cuối cùng!

Nàng gần như có thể chạm vào hắn!

Nhưng rồi—

Bạch Du đột ngột dừng lại.

Tay phải hắn nhẹ nhàng nâng lên.

Một họng súng đen kịt xuất hiện trong lòng bàn tay.

Sắc Vi Nữ không kịp né tránh!

Nàng nhìn chăm chăm vào nòng súng lạnh lẽo, rồi lại nhìn vào ánh mắt lãnh khốc của đối phương.

Khoảnh khắc đó, nàng bỗng nhiên hiểu ra...

Ngay từ đầu, nàng đã không có cơ hội chiến thắng!

Đây không phải con người...

Mà là một ác quỷ bước ra từ Địa Ngục—

Dùng ác chế ác!

Bạch Du kéo cò.

Bùm!

Súng nổ!

Khoảng cách gần trong gang tấc, viên đạn xuyên qua lớp màn mưa, xuyên thẳng vào mục tiêu!

Tiếng súng bị nhấn chìm giữa tiếng sấm rền vang.

Sắc Vi Nữ khựng lại.

Cơ thể nàng theo quán tính bước thêm vài bước, lướt qua Bạch Du, rồi chậm rãi ngã xuống.

Phịch!

Thân thể mềm nhũn đổ xuống bùn đất.

Máu đỏ hòa vào bùn đen, lan rộng thành một vũng nước sền sệt.

Không còn một chút khí tức nào.

Sắc Vi Nữ—

Đã chết!

Bạch Du không quay đầu lại.

Hắn không cần phải nhìn.

Lồng ngực phập phồng, hơi thở gấp gáp dần chậm lại. Đôi mắt lạnh khốc cũng dần trở nên bình tĩnh.

Những cảm xúc hỗn loạn vừa bùng phát, giờ đây lại hóa thành sự tĩnh lặng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đen kịt. Hai tay dang rộng, để mặc cơn mưa xối xả quét qua vai, lăn dài trên gò má, cuốn đi mùi máu tanh vẫn còn vương trên da thịt.

Như thể đang trải qua một nghi thức tẩy lể.

Con người cũ đã chết.

Một Bạch Du mới tinh vừa được sinh ra.

“Ta đã nhảy lên.”

“Vượt qua số phận đã định.”

“Vượt qua khảo nghiệm sinh tử.”

“Thù, ta đã báo. Hận, ta đã rõ ràng.”

“Những gì đã mất, ta đều lấy lại.”

“Từ đây, tất cả đều được thanh toán xong... Cuối cùng, ta có thể nhẹ nhõm một chút rồi.”

Hắn đưa tay về phía bầu trời, chậm rãi siết chặt bàn tay lại, như muốn nắm lấy một thứ gì đó trong vô định.

Dưới bầu trời rộng lớn, hắn lặng lẽ quan sát thế giới này—

Một thế giới không hề mỹ hảo, nhưng vô cùng bao la.

Hắn không thích nơi này. Tuyệt đối không thích.

Nơi này đầy rẫy nguy hiểm, hoang dã, tàn khốc...

Mọi thứ đều có thể khiến hắn thống khổ.

Nhưng có những thứ, dù muốn dù không, vẫn luôn gắn kết hắn với thế giới này.

Bạch Du cúi đầu, nhìn xuống cái bóng dưới chân mình.

Dưới lớp nước đọng phản chiếu hình ảnh của một thiếu niên.

Thiếu niên đó... dường như đang mỉm cười.

“Thù đã báo, oán đã kết.”

“Nhưng ân tình, lại không thể trả hết.”

Bạch Du khẽ cười khổ.

“Cho tới tận bây giờ, ta vẫn chưa từng thực sự chào hỏi người.”

Hắn là một người trưởng thành, không thể như một thiếu niên mà khóc rống lên để phát tiết cảm xúc.

Chương 135

DTV EBOOK

Chỉ có thể nhìn cái bóng dưới chân, nhẹ giọng bổ sung một câu mà lẽ ra hẳn nên nói từ rất lâu rồi.

“Lần đầu gặp mặt, thiếu niên.”

Từ nay trở đi—

Ta sẽ sống thay cho cả hai chúng ta.

Sống vì chính ta, và vì người.

Từ giờ phút này—

Một cuộc đời mới sẽ bắt đầu.

Một hành trình mà ta chưa từng biết trước.

Bước ra khỏi rừng trúc, dưới bầu trời cuồn phong
sấm chớp, hẳn nhẹ nhàng ngân nga một giai điệu.

The way to celebrate

I'll be waiting

Till we make it

The day to celebrate

I'll be waiting

Till we make it

Oh, we will see

Come with me, take the journey

Oh, we will see

Come with me, take the journey

(Bài hát: Take The Journey)

Hãy để chúng ta mong đợi và trông chờ—

Người và ta, cùng nhau bước lên con đường của thời gian.

Hai ngày sau.

Bạch Du xuất hiện tại quán ăn sáng của bà chủ Tây Dã.

Sau khi dùng bữa xong, hắn ghé vào tiệm trái cây, mua một ít hoa quả tươi, rồi lên xe buýt. Đến trạm Nam Lăng Thị – Đệ Nhất Y Viện, hắn xuống xe.

Bước vào khu nội trú quen thuộc, hắn nhấn thang máy lên tầng mười.

Bên ngoài một phòng bệnh, có một viên cảnh sát đang ngồi trò chuyện với người khác.

Nhìn thấy Bạch Du đến, viên cảnh sát cũng không hỏi han gì nhiều, chỉ giơ ngón tay cái chỉ vào bên trong, sau đó gật đầu, ra hiệu rằng người bên trong đã tỉnh lại.

Bạch Du lấy ra một quả quýt, đưa cho viên cảnh sát bị băng bó thạch cao nơi tay trái. Người ta bị thương nhưng vẫn phải đến đây trông coi, có thể thấy Trường Dạ Ti bây giờ có bao nhiêu người.

Đi vào phòng bệnh, hắn thấy Trương Tồi Sơn bị băng bó kín mít như xác ướp, nằm trên giường. Dù vậy, điện tâm đồ vẫn hiển thị ổn định.

Bên cạnh giường, có một nữ cảnh sát đang đút cháo cho hắn.

Nhưng đúng lúc ấy, nữ cảnh sát vô thức quay đầu vì thấy có người đến, khiến thìa cháo lệch hướng, trực tiếp đâm trúng lỗ mũi của bệnh nhân.

“Nóng! Nóng chết mất ——!”

Trương Tồi Sơn kêu thảm một tiếng.

Nữ cảnh sát tay chân lóng ngóng, gương mặt xấu hổ không thôi.

Bạch Du bật cười, chìa tay ra:

“Không sao, để ta giúp một tay đi. Trước đây ta cũng từng chăm sóc bệnh nhân, kinh nghiệm đầy mình.”

Nữ cảnh sát gật đầu đồng ý, sau đó chống nạng rời khỏi phòng.

Bạch Du nâng bát cháo lên, thử độ nóng, sau đó đổ vào bồn nước lạnh để giảm nhiệt. Hai ba phút sau, thấy vẫn còn nóng, hẩn bèn thổi thêm vài hơi.

Trương Tồi Sơn ăn được nửa bát cháo thịt nạc, sắc mặt có chút phức tạp, cảm thán:

“Trừ mẹ ta ra, chưa từng có ai chăm sóc ta như thế này. Ban đầu còn tưởng sẽ có cô nương nào tới chăm, kết quả lại là học trò ta... Còn là một thằng nhóc.”

Bạch Du cười:

“Ghét bỏ ta sao? Vậy ta đi đây?”

“Ấy, đừng! Ta còn chưa ăn no mà!” Trương Tồi Sơn vội vàng giữ lại, khước miệng giật một cái, bất mãn nói: “Toàn thân đau muốn chết mà chỉ được ăn đồ lỏng, dinh dưỡng sao mà đủ đây?”

“Không cho người thêm chút đường glu-cô à?”

“Chỉ để duy trì tiêu hao cơ bản thôi! Ta là võ giả, phải ăn uống đầy đủ mới nhanh khôi phục được!”

Trương Tồi Sơn hừ lạnh:

“Ba ngày không có thịt ăn, ta chịu không nổi đâu! Cần thận ta đâm nổ trần nhà bây giờ!”

Bạch Du híp mắt nhìn hẩn:

“Người có từng nghĩ rằng... đối phương chính là muốn người hồi phục chậm một chút, muốn người yếu ớt lâu hơn không?”

Trương Tồi Sơn im lặng: “.....”

Bạch Du tiếp tục:

“Bởi vì người vẫn đang trong thời gian bị theo dõi. Ai biết lần sau có tái phát hay không? Dù Người Chấn Dê đã chết, nhưng người chỉ là tạm thời an toàn thôi. Vạn nhất thì sao?”

Trương Tồi Sơn trừng mắt:

“Người giỏi nói chuyện như vậy, chắc hẳn có rất nhiều bằng hữu ha?”

Bạch Du nhướn mày, giơ ngón tay cái lên:

“Đó chẳng phải là nhờ người dạy bảo tốt sao? Ngài chính là lão sư dạy ngữ văn của ta mà!”

Trương Tồi Sơn á khẩu, nhất thời không tìm được lý do phản bác.

Bạch Du đặt bát xuống, chậm rãi hỏi:

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Ta nhớ lúc đó Trường Dạ Ti suýt chút nữa đã phát báo tử cho người. Sao tự nhiên lại sống lại, hơn nữa đồng học cũng tìm về được?”

Trương Tồi Sơn cố gắng ngẩng đầu, nhưng cổ bị quán băng, chỉ có thể cọ vào mép giường cho đỡ ngứa:

“Nói thật, ta cũng không biết. Chỉ nhớ ngủ một giấc, tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Lúc đó, trước khi hôn mê ta có cảm giác như...”

Hắn thở dài:

“Thật sự không nhớ rõ. Giống như có ai đó đã nói chuyện với ta, nhưng nội dung là gì thì...”

Bạch Du trầm ngâm:

“Không nhớ được thì đừng cố ép bản thân làm gì.”

Dù sao kế ước Anh Linh cũng chỉ là kế ước tạm thời, hiệu quả không kéo dài lâu. Những gì xảy ra

trong quá trình ký kết, hẳn sẽ khó lòng nhớ lại. Đó cũng là một chuyện tốt.

Bạch Du ngừng một chút, rồi hỏi tiếp:

“Vậy sau này người tính thế nào?”

Trương Tồi Sơn thản nhiên nói:

Chương 136

DTV EBOOK

“Còn có thể thế nào? Trước tiên cứ dưỡng thương đã. Vòng quản thúc phải đeo ít nhất ba tháng. Sau đó làm kiểm tra toàn diện, xác nhận không có vấn đề gì mới được tự do...”

Nhưng mà, giáo viên thì ta không làm được nữa rồi. Phạm phải sai lầm lớn như vậy, trường học cũng không thể giữ ta lại. Mà bản thân ta cũng không có mặt mũi dày đến thế.”

Bạch Du định nói vài câu an ủi, nhưng chợt nghe Trương Tồi Sơn cười ha hả:

“Bất quá, chuyện này cũng hợp ý ta! Vốn dĩ ta cũng không quá thích làm giáo viên...”

Cả ngày cứ lo lắng cho đám tiểu quỷ các ngươi, rồi lại đưa tiền từng khóa, từng khóa tốt nghiệp. Giờ nghĩ đến cảnh đó thôi là đã thấy tuyệt vọng rồi. Thay đổi công việc cũng không phải chuyện xấu.”

Bạch Du biết hẳn đang cố tỏ vẻ thản nhiên, nhưng cũng không vạch trần, chỉ gật đầu:

“Cũng không tệ, nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt.

Dù sao tương lai còn dài, đường còn xa. Không làm giáo viên, vẫn còn rất nhiều công việc khác để làm.

Cứ từ từ mà trải nghiệm cuộc sống đi, nhân sinh đâu phải ngõ cụt. Không thử thì sao biết mình không phù hợp?”

Trương Tồi Sơn ghen hòng:

“Ngươi nói cũng đúng... Không đúng! Sao nghe thế nào lại thấy kỳ kỳ?”

Bạch Du buông tay, chậm rãi nói:

“Ta luôn thấy rất kỳ lạ, người đơn thuần... thật thà như vậy, làm thế nào mà tuổi còn trẻ đã tu luyện đến Nhị Giai?”

Trương Tồi Sơn ngẩng cao đầu, ngạo nghễ đáp:

“Đương nhiên là bởi vì ta trời sinh thần lực!”

“Trên đời ai mà chẳng có trời sinh thần lực? Nhưng có trời sinh thần lực mà sức chiến đấu chỉ ngang ngựa 1.5 con Lai Phúc thì tính là gì?”

Trương Tồi Sơn lắc đầu, vẻ mặt như thể đang nhìn một kẻ ngốc:

“Người có vẻ hứng thú với hệ thống tu hành nhỉ? Nhưng mà bây giờ vẫn còn quá sớm với người, chưa cần biết vội đâu...”

Bạch Du lột một quả chuối, đưa tới trước mặt hắn:

“Chủ nhiệm lớp, ăn chuối đi.”

Trương Tồi Sơn thoải mái cắn một miếng, nhưng chưa kịp nhai đã sững sờ:

“Khoan đã... sao chuối này lại có mùi thịt nướng?”

Bạch Du nhún vai:

“Thực không dám giấu, ta vừa mới mua ít thịt dê nướng.”

Nói xong, hắn lùi lại hai bước, lấy ra một hộp nhựa. Khi nắp hộp vừa mở, mùi thịt nướng lập tức tràn ngập không khí.

Trương Tồi Sơn ba ngày không biết mùi thịt, ánh mắt lập tức sáng rực, nhưng nhìn kỹ thì thấy đã hơi tái đi vì thèm khát.

Bạch Du nhếch môi:

“Vốn định chia sẻ với người một chút, nhưng người không đồng ý, ta đành phải độc hưởng thôi.”

Dứt lời, hắn chậm rãi ăn nửa xâu thịt nướng, sau đó thở dài đầy tiếc nuối:

“Đáng tiếc thật, ăn thứ này vào sáng sớm không tốt cho sức khỏe.”

Nói xong, hắn giơ nửa xâu thịt còn lại lên, chuẩn bị ném vào thùng rác.

Hành động này trông chẳng khác gì đổ sữa bò của tư bản xuống cống trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế.

“Nghiệt đồ!” Trương Tồi Sơn giận đến tím mặt, gầm lên:

“Vi sư ta còn không bằng thùng rác sao?! Đến cả thùng rác người cũng đút mà ta lại không có phần?!”

Bạch Du cười tươi như hoa, chân thành nói:

“Chỉ cần người nói một tiếng, đồng thịt dê nướng này đều thuộc về người.”

Trương Tồi Sơn khóe miệng co giật:

“Người gấp cái gì? Chỉ cần trở thành siêu phàm, tương lai khẳng định sẽ có...”

“Ấy ấy ấy! Đừng, đừng, đừng!”

Thấy Bạch Du chuẩn bị ném xâu thịt thật, Trương Tồi Sơn hoảng hốt hô lớn:

“Ta nói! Ta nói còn không được sao! Mau đưa cho ta đây một xâu!”

Ăn một xâu thịt nướng xong, dù có cứng miệng đến đâu, chủ nhiệm lớp cũng trở nên mềm mỏng hơn.

Hắn chậm rãi giải thích:

“Trước đó, hệ thống Siêu Phàm đã nói với người rồi, cảnh giới được chia thành rất nhiều cấp độ. Cấp độ chính là phương thức cơ bản nhất để phán định thực lực. Ta chỉ biết ba tầng đầu, còn xa hơn thì không rõ.”

“Nhất giai Siêu Phàm, là tầng cơ sở nhất của những kẻ bước chân vào con đường này. Ở giai đoạn này, thiên phú là chủ đạo, cần nắm giữ ít nhất một loại kỹ nghệ siêu phàm làm nền tảng. Nhất giai Siêu Phàm,

nếu đi theo con đường Võ Tu, thì được gọi là Dưỡng Khí Cảnh hoặc Luyện Khí Cảnh.”

“Nhị giai Siêu Phàm, trong Võ Tu gọi là Hậu Thiên Đoán Thể Cảnh.

Giai đoạn này luyện hóa khí huyết, trải qua chín tầng Hậu Thiên, khí huyết trở nên ngưng tụ như thủy ngân, gân cốt cứng cõi như sắt thép, vì thế cũng được gọi là cấp Bạch Ngân.”

“Tam giai Siêu Phàm, Võ Tu gọi là Tiên Thiên Luyện Thần Cảnh, tập trung tu luyện tinh thần.

Tiên Thiên chín tầng, từ Luyện Khí Hóa Thần, đạt đến cảnh giới này đã có thể vận dụng một số tuyệt kỹ, thậm chí ngoại phóng kiếm khí. Một thân khí cơ mạnh mẽ, tùy tâm mà động, đan điền cũng không còn là điểm yếu như trước.

Thông thường, ngay cả khi võ giả bình thường dốc toàn lực dùng đao kiếm chém xuống, cũng khó có thể xuyên qua lớp da nửa tấc. Giai đoạn này, thường được gọi là cấp Hoàng Kim.”

“Tất cả những điều này đều liên quan đến Võ Tu... Nhưng dù Võ Tu là con đường phổ biến nhất, nó cũng không phải con đường duy nhất.”

Chương 137

DTV EBOOK

“Kể bước vào con đường Siêu Phàm có rất nhiều lối đi khác nhau, Võ Tu chỉ là một trong số đó. Con đường siêu phàm mà người chọn chính là hành trình của người.

Ở phương Tây, bọn họ gọi đây là ‘Bậc Thang Đăng Thần’.

Nói trắng ra, tất cả những con đường này đều là những lối tắt để tiến đến Siêu Phàm.”

“Những con đường này, đều do tiền nhân lưu lại. Võ Tu là con đường được vô số người đi trước mở ra, dần dần trở thành đại đạo hiển hiện dưới ánh sáng.

Nhưng khi bước đến hậu kỳ, mỗi người sẽ có hướng đi riêng, không còn khái niệm trăm sông đổ về một biển nữa.”

“Người có thể hình dung mỗi con đường như một đại thụ khổng lồ. Dù có chung một gốc rễ, nhưng đến một điểm nào đó, vẫn sẽ phân nhánh theo những hướng khác nhau.”

“Có những người đứng ở đỉnh cao nhất của từng con đường, bọn họ có thể được gọi là Thánh Nhân hoặc Thần Nhân.”

“Trên hành trình này, nhất định sẽ có tranh đấu. Chuyện này không thể tránh được... Nhưng đó không phải là điều chúng ta cần bận tâm ở giai đoạn hiện tại.”

“Một khi đã lựa chọn con đường, thì không thể quay đầu.”

Bạch Du nghe xong, không khỏi đặt câu hỏi:

“Vậy rốt cuộc trên thế giới có bao nhiêu con đường Siêu Phàm?”

“Tiểu tử ngươi nghĩ đây là đi chợ mua rau sao?”

Trương Tồi Sơn bật cười mắng:

“Phần lớn con đường đều có truyền thừa đặc thù, đâu dễ dàng mà tìm được?

Cũng chẳng có bách khoa toàn thư nào nói cho người biết phải làm sao để bước vào con đường ấy. Mọi thứ đều phụ thuộc vào sự cố gắng và vận khí của bản thân.”

“Vận khí?”

“Cái này thì ta không thể nói rõ.”

Trương Tồi Sơn lười biếng liếc mắt nhìn, vẻ mặt đầy thần bí:

“Chờ đến khi ngươi bước chân vào thế giới Siêu Phàm, tự nhiên sẽ hiểu tại sao ta có thể đạt đến Nhị giai khi còn trẻ như vậy.

Cũng sẽ hiểu vì sao đối với người Đại Hạ chúng ta, Ấn Long Mạch lại là bảo vật vô giá...

Bất kỳ con đường Siêu Phàm nào cũng đều gắn liền với địa khu, văn hóa, lịch sử, thậm chí là những yếu tố thần bí khó lường.

Cho nên ngươi đừng nghĩ đến việc chạy đi làm Ma Pháp Sư hay Kỵ Sĩ gì đó. Con đường này nhất định sẽ trở thành ‘Nam Quýt Bắc Chỉ’!”

Bạch Du tiếp tục trò chuyện với Trương Tồi Sơn một lúc lâu.

Bây giờ hắn đã hiểu, con đường “Thế Ngoại” mà Sắc Vi Nữ nhắc đến, là một con đường chưa từng xuất hiện trước đây.

Hơn nữa, cái tên “Thế Ngoại” rất có thể còn mang ý nghĩa sâu xa hơn — rằng con đường này có khả năng

dẫn đến đỉnh điểm tối cao...

Sau khi quan sát Trương Tồi Sơn đã ăn xong thịt nướng, Bạch Du đứng dậy nói:

“Được rồi, chủ nhiệm lớp, vậy ta đi trước.”

“Đi đi, ta là một lão nam nhân xấu xí, người còn đến nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ ta có thể biến thành một nữ tử xinh đẹp làm người rung động chắc?”

Trương Tồi Sơn phát tay ra hiệu, cười nói:

“Tranh thủ lúc này mà đi tăng độ thiện cảm với nữ đồng học đi, không ít người trong số họ vẫn còn nằm viện đấy.”

“Ừ, ta đi một chút rồi về.” Bạch Du đáp: “Dù sao nhìn bọn họ nháy nhót từng bừng như vậy, cũng chẳng giống sắp phát bệnh đâu.”

“...Lời này người đừng nói trước mặt họ đấy.”

“Yên tâm, ta chỉ nói sau lưng thôi... Ngày mai ta lại đến thăm người, chủ nhiệm lớp!”

Bạch Du giơ ngón tay cái lên, cười đầy thâm ý, sau đó xoay người bước ra ngoài.

“Tiểu tử thúì...”

Trương Tồi Sơn lắc đầu, lại một lần nữa chán nản nhìn lên trần nhà.

“Không tệ, một học sinh khá thú vị.”

Ngoài cửa, một cảnh sát bước đến, cất giọng trầm ổn:

“Xảy ra chuyện như vậy mà trong lòng không có lấy một chút oán hận, vẫn giữ được tấm lòng thuần khiết, quả thực hiếm có. Lão sư như người dạy dỗ không tệ chút nào.”

“Hắc hắc, tất nhiên rồi!” Trương Tồi Sơn mặt mày đầy vẻ đắc ý:

“Ta có được một học sinh như vậy, cũng chứng minh lão thiên gia vẫn còn khá ưu ái ta...”

Viên cảnh sát lấy ra một tập hồ sơ, ánh mắt nghiêm túc:

“...Người thật sự không có ý định tiếp tục làm giáo viên sao?”

Dù Nam Lăng không được, nhưng sau ba tháng nữa, Trường Dạ Ti vẫn có thể giới thiệu cho người một trường học khác.”

“Không cần đâu.” Trương Tồi Sơn lắc đầu, đưa tay nhận lấy tập hồ sơ.

“Phiền phức đưa tài liệu cho ta, ta ký ngay bây giờ.”

“Người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Không cần do dự nữa.”

Thấy đối phương kiên quyết, viên cảnh sát cũng không tiếp tục thuyết phục, chỉ lặng lẽ đưa văn kiện tới.

Trương Tồi Sơn cầm bút ký tên, sau đó ấn dấu vân tay lên hồ sơ.

Viên cảnh sát trẻ tuổi thu hồi tài liệu, sắc mặt nghiêm nghị:

“Văn kiện này sau đó sẽ được Trường Dạ Ti trực tiếp chuyển giao đến cơ quan Đông Bộ Chiến Khu.

Sau ba tháng khảo sát, người sẽ chính thức trở thành một thành viên của Đệ Thất Tập Đoàn Quân - Quân Đoàn Tiên Phong.

Nhiệm vụ của người là chiến đấu vì tổ quốc, vì nhân dân, giành lại vùng đất đã thất thủ tại Lạc Giới.”

Nói xong, hắn đứng thẳng người, giơ tay chào theo nghi thức quân đội:

Chương 138

DTV EBOOK

“Đồng chí Trương Tồi Sơn, cảm tạ người đã nhập ngũ, cũng cảm tạ những gì người đã cống hiến cho sự nghiệp giáo dục suốt thời gian qua!”

Trương Tồi Sơn nhẹ gật đầu, đưa mắt nhìn đối phương rời đi.

Hắn im lặng nhìn lên trần nhà, bỗng bật cười:

“Ba tháng... cũng còn kịp.

Trước khi đến Quân bộ, ta vẫn có thể nhìn bọn nhỏ thi đại học, vậy là đủ rồi...”

“Người còn chưa xuất viện sao? Bộ muốn trốn đi rồi té gãy chân lần nữa à?”

“Người gặp mặt ta mà câu đầu tiên đã nói như vậy?”

Đào Như Tô ôm ngực, bày ra vẻ mặt tức giận:

“Người biết cách nói chuyện như vậy, chắc hẳn có rất nhiều bằng hữu lắm nhỉ?”

Bạch Du nhún vai: “Thế nào? Tức giận?”

“Nỗi nỗi đau quá!”

“Nỗi nỗi người ở đâu ra? Ta nhớ người có còn bà đâu? Đau thì cứ nói đau, lôi cả nỗi nỗi ra làm gì?”

Đào Như Tô bực bội giơ tay: “Nhanh lên, đền bù tinh thần đi!”

Bạch Du tiện tay ném một trái chuối qua.

“Hừ! Lại trực tiếp ném sang một thứ dài dài, cong cong, thô thô thế này... Ta vẫn là một hoàng hoa đại khuê nữ đấy nhé! Nam hài tử trong giai đoạn dậy thì thật đúng là...”

Bạch Du mặt không biểu cảm, bình thản nói:

“Nhìn người có vẻ vẫn còn quá nhiều tinh thần, chắc hẳn đã khiến y tá gặp không ít phiền phức rồi đúng không?”

Hắn đưa mắt nhìn quanh phòng bệnh, chậm rãi nói tiếp:

“Thật sự không có ai chăm sóc người à? Chân gãy thế này, chắc mấy ngày chưa tắm rồi nhỉ?”

“Người câm miệng!”

Đào Như Tô vớ lấy trái chuối trên giường ném về phía Bạch Du.

“Đừng có mà giống như mấy con chó, ngửi tới ngửi lui! Ta tự lau người rồi, đâu có nhiều mùi như vậy chứ!”

Bạch Du buông tay, cười nhạt:

“Được rồi, người nói sao thì là vậy đi.”

Đào Như Tô không vui, vớ lấy cái gối, nhưng ngay sau đó lại cau mày.

Lần này nàng không ôm ngực nữa mà đưa tay ôm lấy bụng dưới, chậm rãi hít một hơi thật sâu.

Thấy động tác khác thường, Bạch Du tò mò hỏi:

“Người đây là...”

“Không có gì! Một chút chuyện cỡn con mà thôi!” Đào Như Tô lập tức cắt ngang.

Nhưng cắt ngang cũng vô ích, Bạch Du vẫn tò mò:

“Người rốt cuộc phát hiện mình nằm viện mấy ngày, bụng dư thêm không ít thịt thừa đúng không?”

Đào Như Tô trừng mắt:

“Nói linh tinh cái gì vậy! Lão nương vóc dáng rất đẹp! Không có lấy một chút thịt thừa, hơn nữa còn có cả cơ bụng đấy nhé!”

“Chớ có xem thường ta, nếu ta tùy tiện phát huy, thành tích thi võ ít nhất cũng lọt vào top 10 toàn trường!”

Nói đến đây, nàng đắc ý ngẩng cao đầu, nhưng ngay sau đó sắc mặt lại co rúm, đôi mắt mở to, miệng hơi mếu, biểu cảm sụp đổ hoàn toàn.

Nàng hít vào một hơi lạnh:

“Tê... đau chết mất!”

Bạch Du thấy nàng có vẻ không giống như đang giả bộ, lập tức bước lên hỏi han:

“Ngươi sao vậy? Ruột thừa bị viêm à?”

Đào Như Tô nhin không được, giơ tay định tặng cho hấn một cái đầu chùy:

“Ta không phải đã nhấn mạnh rồi sao? —— Là thân thích tới!”

Bạch Du lập tức rơi vào trầm mặc.

Đào Như Tô nhìn chăm chăm hấn, giọng điệu quái dị:

“Ngươi ngay cả chuyện này cũng không biết sao?”

“Không phải không biết.” Bạch Du sờ cằm, chậm rãi nói:

“Ta chỉ không nghĩ tới, thế giới này có siêu phàm năng lực, vậy mà vẫn không thể giải quyết được vấn đề đau bụng kinh...”

Xem ra cấu tạo cơ thể con người không có gì khác biệt quá lớn. Nghĩ đến đây, hấn không khỏi nhớ đến Miêu Nương và Khuyển Nương trước đó, trong đầu thoáng hiện lên một vài suy nghĩ kỳ quái.

“Ngươi tưởng cơ thể con người có thể tiện lợi như vậy sao?”

“Thật ra đúng là rất tiện lợi.” Bạch Du nghiêm túc đáp.

“Trước đây ta từng nghe một vị bác sĩ ngoại khoa kể rằng...

Có lần, khi họ phẫu thuật ruột cho một bệnh nhân, sau khi cắt bỏ một đoạn ruột, họ tiện tay nhét phần còn lại vào trong khoang bụng, rồi cứ thế khâu lại.

Một thực tập sinh tò mò hỏi: ‘Không cần sắp xếp lại à?’

Bác sĩ chỉ cười đáp: ‘Không cần, nó sẽ tự động trở về đúng vị trí ban đầu.’”

Bạch Du giơ tay quơ quơ ngón trỏ:

“Thế nào? Cơ thể con người, rất thần kỳ đi?”

Đào Như Tô trợn mắt, mặt đầy vẻ khó tin:

“Người mới 17 tuổi, lấy đâu ra bạn bè là bác sĩ ngoại khoa?”

“Xin đừng để ý mấy chi tiết nhỏ nhặt đó.” Bạch Du tỉnh bơ bổ sung:

“Người tập trung sai điểm rồi. Vấn đề quan trọng là, chẳng lẽ không có loại dược vật nào có thể trị tận gốc cái ‘thân thích’ phiền phức này sao?”

“Thứ nhất, ‘thân thích’ của ta rất ổn định, không có cái gì mà phiền phức cả. Điều này chứng tỏ cơ thể ta rất khỏe mạnh!”

“Thứ hai, nếu muốn trị tận gốc... thì cứ cắt bỏ là xong. Một lần vất vả, cả đời nhàn nhã.”

Đào Như Tô cố gắng giữ gương mặt vô cảm, nhưng rồi cơn đau lại ập đến khiến nàng lật người, rên rỉ:

“Cắt là xong, trị tận gốc...”

“Vậy thì may quá, nơi này đúng là bệnh viện.”

“Người có thể nói cái gì dễ nghe hơn được không?” Giọng nàng mang theo mấy phần xấu hổ lẫn phần nộ.

Chương 139

DTV EBOOK

“VẬY THÌ...” Bạch Du vốn chỉ định chuyển hướng sự chú ý của nàng, không ngờ lại hoàn toàn phản tác dụng. Hắn suy nghĩ một chút, rồi nghiêm túc đề nghị:

“UỐNG NHIỀU NƯỚC NÓNG ĐI.”

“ĐỒ ĐẦU GỖ! NGƯỜI ĐÁNG CẢ ĐỜI ĐỘC THÂN!”

Đào Như Tô tức giận kéo chăn trùm kín đầu, không thèm để ý đến hắn nữa.

Bạch Du đứng im một lát, lẩm bẩm:

“...NƯỚC NÓNG THÌ LÀM SAO? RÕ RÀNG LÀ CÓ TÁC DỤNG THẬT MÀ?”

Thôi kệ đi, tâm trạng không tốt có thể hiểu được...

Dù sao thì, kỳ sinh lý của nữ nhân cũng giống như kỳ đổi trứng của nam nhân, đều là những nỗi thống khổ không thể nào chấp nhận nổi.

Bạch Du tiện tay nhắc bình nước bên cạnh, phát hiện đã cạn sạch.

Hắn cầm lấy phích nước, tiện tay mang đi rót đầy.

Vừa nãy lúc đi ngang qua chỗ y tá, hắn còn thấy họ chuẩn bị cả đường đỏ nữa.

Mang theo bình nước, hắn chậm rãi rời khỏi phòng, đi thẳng đến chỗ lấy nước nóng.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã trở lại với một bình nước ấm đầy tràn.

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh ở cùng một tầng.

Tô Nhược Ly đang truyền nước biển, tay đẩy giá treo dịch truyền, chậm rãi bước vào một phòng bệnh.

Trên giường, hai người bạn học đang trò chuyện rôm rả, gương mặt tràn đầy ý cười.

Trải qua hơn hai ngày điều dưỡng, tình trạng sức khỏe của mọi người đã cải thiện rõ rệt. Tuy nhiên, do bị phong bế hơn một tuần, thể lực của các học sinh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Vì vậy, hơn ba mươi học sinh đều được đưa đến bệnh viện để chăm sóc và theo dõi. Sau khi kiểm tra, ngoại trừ một số người bị thương nặng, hôn mê hoặc trúng độc trước đó, thì trạng thái của những người còn lại đều ổn định.

Những học sinh bị trúng độc đã được chuyển vào đợt điều trị giải độc, trong khi những người bị thương được phẫu thuật và trị liệu. Hiệu quả rất khả quan, ngày hôm qua tất cả mọi người đều đã tỉnh lại, thân thể cũng dần hồi phục.

Tô Nhược Ly bước vào, mỉm cười hỏi:

“Thế nào rồi? Mọi người cảm thấy khá hơn chưa?”

“Nhược Ly, sao ngươi lại đến đây? Bác sĩ không dặn phải nghỉ ngơi cho tốt sao?”

Hoa Li vội vàng đứng dậy, lo lắng nói:

“Mau ngồi xuống đi, đừng để bản thân mệt nhọc.”

Trong số những người bị suy yếu, không thể nghi ngờ, tình trạng của Tô Nhược Ly là nghiêm trọng nhất. Khi được cứu ra ngoài, sinh cơ của nàng đã gần như cạn kiệt. Nếu không nhờ ngọc lộ của Trường Dạ Ti, chỉ e nàng không thể tỉnh lại nhanh như vậy.

“Ta đã nằm hơn một ngày rồi, giờ nằm nữa thì lại càng khó chịu hơn. Ta muốn đến xem mọi người một chút.”

Nàng nở nụ cười rạng rỡ:

“Thấy mọi người không sao là ta yên tâm rồi. Ta còn lo lắng vì mình mà khiến mọi người gặp chuyện.”

“Người tuyệt đối đừng nói như vậy!”

Hoa Li nắm lấy tay nàng, nghiêm túc nói:

“Không có người liều mạng, tất cả chúng ta đều đã chết trong đó rồi. Ai mà có thể trách người chứ? Đừng nói là chúng ta vẫn bình an, dù có chuyện gì xảy ra cũng không đến lượt người phải chịu trách nhiệm!”

“Đúng vậy!”

Nguyễn Thanh Tuyết cũng gật đầu:

“Chúng ta chỉ bị thương nhẹ thôi. Những người bị thương nặng cũng đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi, không cần lo lắng quá đâu.”

Tô Nhược Ly gật đầu, ánh mắt dịu dàng:

“Ta vừa đi kiểm tra một vòng, thấy sắc mặt mọi người đều không tệ. Cũng không cần lo cho ta, bác sĩ và mẹ ta đều bảo ta nên đi lại một chút để giúp cơ thể mau hồi phục... Mọi người vừa trò chuyện chuyện gì vậy? Trông vui vẻ như thế?”

Hoa Li cười thần bí:

“Chúng ta đang tám chuyện đó! Không ngờ Thanh Tuyết lại có bà con với Chu đội trưởng của Trường Dạ Ti, hoàn toàn không nhận ra luôn!”

“Chỉ là họ hàng xa thôi, nhưng từ nhỏ đã rất thân thiết.”

Nguyễn Thanh Tuyết khoát tay, giải thích:

“Lúc nhỏ nàng từng sống nhờ ở nhà ta một thời gian, bọn ta rất thân nhau. Nhưng ta không hề biết nàng là cảnh sát hình sự của Trường Dạ Ti. Thành tựu ngày hôm nay là do chính nàng cố gắng mà có, chẳng liên quan gì đến ta cả.”

Tô Nhược Ly trầm ngâm:

“Chu đội trưởng sao...”

“Đúng rồi, hôm qua người mới tỉnh nên chưa gặp.”

Hoa Li gật đầu:

“Nàng ấy trông có vẻ rất lạnh lùng, vậy mà khi ôm Thanh Tuyết thì suýt khóc, mắt đỏ hoe luôn!”

“Tốt rồi, đừng nói nữa!”

Nguyễn Thanh Tuyết khẽ huých vai Hoa Li, rồi nhanh chóng đổi chủ đề:

“Hay là nói về chuyện lúc nãy đi!”

“Chuyện gì?”

Tô Nhược Ly tò mò nghiêng đầu.

“Trong lớp, Tôn Dương và Cố Duyệt Dung đã thành một đôi. Ngoài ra còn có hai cặp khác cũng xác nhận tình cảm luôn!”

Hoa Li nở nụ cười hóng hớt:

“Ta còn tình cờ nghe lén một màn tỏ tình nữa! Cảnh tượng ngây ngô lắm, nhưng mà đều thành công hết, thật sự rất ngọt ngào!”

“Từ góc độ tâm lý học mà nói, hiện tượng này gọi là ‘hiệu ứng cầu treo’.”

Nguyễn Thanh Tuyết nghiêm túc phân tích:

“Bởi vì cùng nhau trải qua nguy hiểm, tình cảm sẽ dễ nảy sinh hơn. Dù sao cũng đã cùng nhau đối mặt với sinh tử, rất dễ phát sinh thiện cảm.”

Tô Nhược Ly gật đầu, ánh mắt mang theo chút hâm mộ:

Chương 140

DTV EBOOK

“Thật tốt quá, khiến người ta ngưỡng mộ. Trong lớp trước đây chỉ có hai đôi, giờ thì hơn một phần tư đã thành đôi rồi.”

“Chỉ mong không ảnh hưởng đến việc học, dù trường cũng không cấm chuyện yêu đương.”

Hoa Li vắt chéo chân, khoanh tay nói:

“Nhưng mà sau kỳ thi đại học, có khi lại dễ chia tay lắm. Chẳng lẽ bọn họ tính yêu xa sao?”

“Không liên quan đến chúng ta, cứ chúc phúc cho họ thôi.”

Nguyễn Thanh Tuyết vỗ tay cười:

“Dù sao cũng chẳng có ai tỏ tình với người đâu!”

Hoa Li hừ lạnh, phất tóc đầy kiêu ngạo:

“Bản tiểu thư không thèm để mắt đến mấy tên nam sinh ngây thơ kia. Người cùng lứa không hợp khẩu vị của ta!”

“A, vậy ra người thích trẻ con?”

Tô Nhược Ly giả vờ như đã hiểu ra.

“Phụt!”

Hoa Li đang uống nước suýt sặc:

“Người đừng có nói bậy! Ta chỉ thích ngắm mỹ nam thôi, được chưa?”

“Nàng ấy là như vậy đấy.”

Nguyễn Thanh Tuyết che miệng cười.

“Vậy còn người?”

Tô Nhược Ly tò mò hỏi:

“Người thích kiểu người thế nào?”

Nguyễn Thanh Tuyết khẽ giật mình, sau đó lắc đầu nói:

“Không phải ta không thích người đồng lúa, chỉ là... có lẽ những người trưởng thành hơn sẽ có sức hút hơn đi? Bạn học cùng trang lúa thì rất tốt, nhưng vẫn thiếu một chút mị lực.”

“Tựa như hấn đúng không?”

Hoa Li vừa mới buột miệng nói ra, liền lập tức bị cả Tô Nhược Ly lẫn Nguyễn Thanh Tuyết đồng thời bịt miệng. Hai người trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt nghiêm túc — không thể nói.

Hoa Li chớp mắt mấy cái, thấy đối phương kiên quyết như vậy, bèn gật đầu lia lịa. Lúc này, hai nàng mới thả tay ra.

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Ân tình phải trả, không thể nói chính là không thể nói.”

Nguyễn Thanh Tuyết nghiêm nghị đáp:

“Đối phương đã cứu chúng ta, có ân thì phải báo đáp, đạo lý này người cũng hiểu mà.”

Hoa Li xoa cằm, giọng điệu suy tư:

“Nhưng mà... vừa rồi ai đó ra tay hơi mạnh đấy. Ta có cảm giác chuyện này có chút tình cảm riêng tư nha... Tiểu Thanh Tuyết, chẳng lẽ ngươi để ý cái vị đại thúc đẹp trai kia... Ngô ngô ngô!”

Lời còn chưa dứt, miệng nàng lại một lần nữa bị Nguyễn Thanh Tuyết che kín. Thanh Tuyết mặt đỏ bừng, ngẩn rãng nói:

“Người nói nhiều quá rồi đấy!”

Tô Nhược Ly nhìn hai người bọn họ đùa giỡn, nhưng ánh mắt lại vô thức hướng ra ngoài cửa sổ, thần sắc

mang theo một chút suy tư.

Hai nàng thấy vậy cũng dừng lại, nghi hoặc nhìn nàng:

“Sao thế? Tâm trạng không tốt à?”

“.....”

Tô Nhược Ly chống cằm, lặng lẽ nói:

“Ta cảm thấy mình có lẽ phải nằm viện thêm một thời gian nữa... Không biết nhà thế nào rồi.”

“Mẫu thân người không phải mới đến thăm sao?”

“.....”

Nàng khẽ lắc đầu.

“Ồ ~!”

Hoa Li kéo dài giọng, ánh mắt lóe sáng:

“Ta hiểu rồi! Ta đã thấu tỏ chân tướng! Chân tướng chỉ có một!”

“Đừng có thám tử Conan nữa.”

Nguyễn Thanh Tuyết liếc xéo nàng, rồi quay sang Tô Nhược Ly, nhẹ giọng nói:

“Hôm trước lúc người còn hôn mê, Bạch Du đã đến thăm, chờ suốt ba tiếng đồng hồ mới rời đi. Dù hôm qua hân không đến, thì hôm nay chắc chắn cũng sẽ tới... Người có muốn về phòng bệnh chờ không?”

Tô Nhược Ly chớp mắt, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

“Ta về ngay đây!”

Nói rồi, nàng lập tức đứng dậy, đẩy giá treo dịch truyền đi ra ngoài. Bước chân vô thức nhanh hơn một chút.

Ngay tại lúc nàng vừa rẽ qua hành lang, trước mặt xuất hiện một bóng người. Theo phản xạ, nàng định tránh đi, đối phương cũng đồng thời ngừng bước, có ý nhường đường.

Hai người đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm vào nhau, bước chân bất giác dừng lại.

Đôi mắt Tô Nhược Ly tựa như bầu trời đêm bùng sáng, thâm thúy mà huyền ảo, ánh lên vẻ rạng rỡ khó tả. Sau đó, con ngươi nàng khẽ cong lên, giống như trăng lưỡi liềm.

Bạch Du nhìn thấy ánh mắt nàng biến hóa vi diệu, từ kinh ngạc đến vui vẻ, sau đó lại càng vui vẻ hơn. Không cần thuật đọc tâm, hắn cũng biết nụ cười của nàng xuất phát từ tận đáy lòng, không hề có một chút giả dối.

Hắn vừa định mở miệng, muốn nói câu “Đã lâu không gặp”.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một bàn tay mềm mại đã đưa lên che miệng hắn lại.

Trong không khí, mùi sát trùng của dung dịch ô-xy già nhạt dần, chỉ còn thoang thoảng hương hoa Tulip nhẹ nhàng mà thanh thoát.

Tô Nhược Ly thu tay lại, khẽ mỉm cười:

“Khoảnh khắc này, hắn là để ta mở lời trước. Ta có rất nhiều điều muốn nói... nhưng câu đầu tiên nên là thế này.”

Nàng ngẩng đầu, dịu dàng nói:

“Ta trở về rồi ~”

Bạch Du im lặng một giây, ánh mắt hạ xuống, nhìn thoáng qua cái bóng dưới chân nàng.

Sau đó, hắn ngước lên, môi khẽ cong thành một nụ cười:

“Hoan nghênh trở về.”

Bạch Du đang mỉm cười chào hỏi cùng Tô Nhược Ly.

Theo bản năng sinh tồn, hắn lặng lẽ đưa tay trái ra sau lưng, che giấu bình nước ấm màu lam.

Không thể để Tô Nhược Ly nhìn thấy...

Mặc dù bị phát hiện cũng chẳng có gì to tát, nhưng luôn cảm thấy nếu bị bắt gặp thì sẽ kéo theo một đồng phiền phức không rõ nguyên nhân.

Chương 141

DTV EBOOK

Hiện tại bầu không khí không tệ, tiện thể trả lại nàng cái bình nước này đi. Chỉ cần đặt ở chỗ y tá kia, sau đó quay lại lấy là xong.

Nhưng mà...

Tô Nhược Ly rõ ràng đã chú ý tới hành động kỳ lạ của hắn.

“Này, trên tay người cầm bình nước nóng làm gì thế?”

“... Thuận tay đi lấy nước sôi. Y tá có vẻ bận rộn, ta làm chút chuyện nhỏ giúp họ thôi.”

Bạch Du không chút suy nghĩ đã buột miệng nói ra.

Chính hắn cũng không hiểu vì sao lại phải bịa ra lời nói dối này.

Có lẽ vì nụ cười của tiểu thư Tô Nhược Ly bỗng chốc trở thành kiểu “mười lăm độ C” kèm theo ánh mắt mang theo vài phần phỉ nhổ đoán không mấy thân thiện?

“A, thì ra là vậy.” Tô Nhược Ly mỉm cười gật đầu, tạm thời chấp nhận lời giải thích này.

Nhưng đúng lúc này, một y tá đi tới, đưa cho Bạch Du một túi đường đỏ.

“Này, tiểu tử, đường đỏ của người đây.”

Bạch Du cứng ngắc quay đầu.

“... ..”

“Mau mang qua đi, cô nương kia không phải đang rất đau sao? Uống chút nước đường đỏ sẽ dễ chịu hơn.” Y

tá tốt bụng nhắc nhở. “Những ngày này quả thực khó chịu lắm, nhất là với tiểu cô nương.”

Bạch Du cứng ngắc vươn tay nhận lấy túi đường đỏ, bất đắc dĩ nói lời cảm ơn.

“Ta... cảm ơn người.”

“Đừng khách khí, có gì đâu.” Y tá a di cười tươi, dường như hơi thẳng thắn quá mức.

Chờ y tá rời đi kiểm tra phòng, Bạch Du mới quay đầu lại.

“Tiểu cô nương?” Tô Nhược Ly chớp mắt liên tục, ánh mắt càng thêm sắc bén: “Đầu gối, ai là tiểu cô nương?”

“À... là...”

“Không thể nào là ta được, đúng không?” Tô Nhược Ly nhanh chóng cắt đứt lời hắt. “Người biết rõ mà, ta không phải vào mấy ngày này.”

Không, ta không biết gì cả. Ta chẳng biết gì hết. Người đừng nói bừa.

“Xác thực không phải.” Bạch Du lập tức tìm ra đáp án trong đầu. “Người là vào khoảng ngày hai mươi mỗi tháng.”

“Vậy rốt cuộc là ai?”

Tô Nhược Ly tiếp tục truy hỏi.

Quả nhiên, một lời nói dối cần vô số lời nói dối khác để lấp liếm.

Chuyện này gọi là gì nhỉ? Nhân quả báo ứng sao?

Rõ ràng ta chỉ có ý tốt giúp Đào Như Tô đi lấy nước nóng và đường đỏ thôi mà...

Bạch Du từ bỏ chống cự, thành thật trả lời:

“Là một cô gái trong phòng bệnh. Lúc ta đi ngang qua, thấy nàng không tiện đi lại, mà đúng lúc đang

đến ngày, ta tiện thể giúp nàng lấy nước nóng và đường đỏ.”

“Đây gọi là công tác tình nguyện mà người vừa nói sao?”

“... Cũng có thể xem là vậy.”

“Ừm, vậy đi thôi.” Tô Nhược Ly đẩy giá truyền dịch lên trước.

“Đi cùng?”

“Đúng, cùng đi. Ta không thể sao?”

“Có thể.”

Bạch Du vừa đi lên, đã bị Tô Nhược Ly khoác tay.

“Người sao vậy? Sao lại cứng đờ như khúc gỗ thế kia? Tay chân người ở cùng một phía à?”

“Ta không quen với kiểu này.”

“Khi còn nhỏ vẫn như vậy mà.”

“Đó là khi còn nhỏ.” Bạch Du thử rút tay ra, nhưng không nhúc nhích được chút nào.

Tiểu thư Tô Nhược Ly có vẻ lực tay hơi mạnh, nàng híp mắt cười:

“Nói đi, cô nương kia là ai? Biết đâu ta cũng quen.”

“Là...”

“Ừm?”

“Đào Như Tô.”

“Ồ, ta thực sự quen nàng.” Tô Nhược Ly ngẫm nghĩ.

“Học bá lớp 3, thành tích đứng đầu trường... Không đúng, sao nàng lại nhập viện?”

“Chuyện này thì dài lắm.”

“Vậy nói ngắn gọn, không được giấu ta chuyện gì.”

Tô Nhược Ly nghiêm túc nhìn hắn: “Đã nói rồi, bí mật phải cùng chia sẻ, không thể độc chiếm.”

“Vậy trong Ảnh Giới người đã trải qua chuyện gì, có thể kể cho ta nghe không?” Bạch Du thuận thế hỏi ngược lại.

“Có thể.” Tô Nhược Ly không chút do dự đáp.

“Chuyện gì cũng có thể kể cho người.”

“Vậy... rốt cuộc người được cứu bằng cách nào?”

“Đương nhiên là do tiểu thư Nhược Ly ta đây cố gắng rồi.”

“Toàn bộ học sinh cũng đều là công sức của một mình người sao?”

“...Đương nhiên!”

Tô Nhược Ly ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Lợi hại không?”

...Nhược Ly cô nương, người công khai xem thường trí thông minh của ta sao?

Bạch Du nhất thời không biết có nên vạch trần lời nói dối trắng trợn kia không. Hiện tại Trường Dạ Ti vẫn đang điều tra về sự kiện xảy ra trong Ảnh Giới, nhưng các học sinh lại đồng loạt giữ kín như bưng.

“Nhưng có thể sống sót trở về đúng là một chuyện không dễ dàng.” Tô Nhược Ly đột nhiên đổi giọng, vẻ mặt đáng thương đầy vẻ “bán thảm”: “Ta đã tốn công sức ~~ lớn đến mức nào ~~ mới có thể sống sót trở về. Ta muốn nghe người khen ta một câu, được không?”

“Lời này của người chuyển hướng nhanh quá đấy.”

Bạch Du nhìn đôi mắt lấp lánh của nàng, cuối cùng vẫn vươn tay xoa đầu nàng:

“Được rồi, ta biết người rất vất vả. Người thật giỏi.”

“~~~”

Nàng thế mà thực sự vui vẻ.

Một nữ hài mười bảy tuổi được xoa đầu và khen ngợi một câu, thông thường khó có thể vui vẻ đến mức này.

Có lẽ không phải vì lời khen, bởi những câu tán dương nàng đã nghe quá nhiều. Quan trọng không nằm ở việc nịnh hót, mà là ai đang khen nàng.

Quá giỏi rồi.

Thật sự quá giỏi rồi.

Không cần thận liên bị khống chế tinh thần.

Chương 142

DTV EBOOK

Bạch Du nhìn tay mình, chẳng biết từ lúc nào đã quen với những tiếp xúc có phần thân mật này. Đây là do thói quen hình thành từ sức mạnh sao? Hay là bởi vì hắn vô thức không có đề phòng với nàng?

Từ sau khi trải qua cú nổ chuyển sinh kia, Bạch Du tự nhận thấy tâm lý phòng bị của mình đã nâng lên đến mức quá cao.

Cao đến mức nào ư?

Tựa như Batman nhìn thấy một gia đình ba người rẽ vào con hẻm nhỏ vào ban đêm vậy.

[Dịch giả: lấy ví dụ ít có ác, ít có dark dark lắm =)))]

Đối với người bình thường, hắn gần như không ôm chút tín nhiệm nào. Dù sao, ai biết được một người bình thường lúc nào sẽ đột nhiên biến thái phát dục? Một người tốt hoàn toàn có thể biến thành ác nhân. Nguyên nhân có thể đến từ ngoại cảnh, cũng có thể xuất phát từ chính bản thân họ. Tính ổn định của con người quá kém.

Tóm lại, vẫn là một câu chuyện cũ — Thế đạo này quá loạn.

“Tốt, khi ở cùng nữ hài tử, phải nhìn cho kỹ đối phương, đừng có thất thần mà ngẩn người.” Tô Nhược Ly vỗ nhẹ lên trán hắn, cười nói: “Nhìn kỹ bên này này.”

“... Đẹp quá ta không dám nhìn.”

“Oa, cảm ơn người nha, thật biết khen người khác đó! Nhưng chỗ này không thích hợp để ăn diện lộng lẫ đâu, hôm nay ta chỉ có thể đạt 75 điểm thôi ~”

Hai người đang trò chuyện thì trong phòng bệnh bỗng vang lên tiếng giường nện cộp cộp.

“Đủ rồi! Đủ rồi! Hai người muốn rải cầu lương thì về phòng mình mà phát, đừng có ở đây quăng pháo sáng lung tung, bụng ta vốn đã đau, vậy mà các người còn xát muối vào dạ dày ta nữa à?!”

Đào Như Tô ôm bụng dưới, mặt trắng bệch vì đau nhưng vẫn lớn tiếng cảm ràm: “Ta muốn gọi y tá tới!”

Bạch Du bước vào phòng, cười cười nói: “Người đau đến vậy mà còn có sức cà khía sao?”

“Ta sợ nếu không nghiền răng thì một lúc nữa nhin không được sẽ cắn người đấy.”

Bạch Du đi vào, đặt ấm nước và đường đỏ xuống: “Đây, mang cho người nước đường đỏ nè.”

“Người chỉ đem nguyên liệu tới thôi à?”

“Người không có tay chân sao?”

“Tự mình pha chế còn gọi là được phục vụ miễn phí à?”

“Cái tật xấu này của người khi nào mới sửa được đây...” Bạch Du lắc đầu, đành phải tự tay pha nước đường đỏ cho nàng.

Đào Như Tô vừa định vươn tay nhận, thì “bốp” một tiếng, tay bị đánh rơi xuống.

Bạch Du nhàn nhạt nói: “Quá nóng, chờ chút cho nguội đã. Người nghĩ mình là nghệ nhân uống trà chắc? Uống vội coi chừng bị bỏng thực quản đấy.”

Trong lúc hai người đấu võ mồm, Tô Nhược Ly cũng đi đến, rất tự nhiên ngồi xuống mép giường, đưa tay ra: “Chào người, Đào đồng học, ta nghe danh người đã lâu.”

“... Chào Tô đồng học.” Đào Như Tô cũng đưa tay ra bắt lấy, hai người đơn giản chào hỏi: “Ta cũng đã nghe nói về người.”

Bạch Du đứng một bên nhìn trái ngó phải: “Hai người đang tâng bốc nhau à?”

Tô Nhược Ly lúc này mới lên tiếng: “Người vào viện vì chuyện gì vậy?”

Đào Như Tô nhìn về phía Bạch Du, nhú mào nói: “Người chưa kể cho nàng nghe à?”

“Chưa, vừa mới gặp thôi.” Bạch Du nhún vai: “Hơn nữa, chuyện này cũng không có gì đáng nói. Người kể đi, dù sao người cũng giỏi kể chuyện mà.”

“Được rồi, ta nói thẳng nhé.” Đào Như Tô nhìn sang Tô Nhược Ly, chậm rãi nói: “Hắn... sờ đùi ta.”

Bạch Du: “???”

Đào Như Tô thần nhiên hỏi: “Người có sờ hay không?”

“Chân người lúc đó suýt nữa gãy luôn rồi, đại tỷ!” Bạch Du ghen lời: “Người có thể đừng mở miệng ra là đổ oan người khác không? Chảy máu nướu răng à?!”

Đào Như Tô lại cười nhẹ với Tô Nhược Ly: “Người nghe rõ chứ? Quá trình chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Thì ra là thế.” Tô Nhược Ly gật gù, bỗng nhiên nở nụ cười đầy ẩn ý: “Ta hiểu rồi.”

“Không phải! Hai người hiểu cái gì cơ?!” Bạch Du mơ hồ, có phải có mã hóa thông tin nào mà mình không nghe thấy không?

“Đầu gối như người không cần hiểu.” Tô Nhược Ly híp mắt cười: “Không biết thì vẫn là nam nhân tốt. Ngược lại, nếu hiểu rõ quá lại biến thành tra nam mất.”

“A?” Bạch Du ngẩn ngơ: “Tra nam thì sao?”

“Ảnh hưởng đến hòa bình thế giới, cần phải trừ tận gốc.” Đào Như Tô giơ tay làm động tác cắt kéo.

Tô Nhược Ly cười nói: “Đầu gối, có thể giúp ta sang phòng bệnh lấy nước không? Tiện thể gấp chăn luôn nha, ta còn muốn ăn chút bánh ngọt nữa...”

Rõ ràng là đang đuổi người đi.

Bạch Du EQ không thấp, lập tức hiểu ra hai người này có chuyện muốn bàn riêng, liền xoay người ra ngoài.

Lúc này, Đào Như Tô nâng chén nước đường đỏ đã nguội lên, nhấp một ngụm, cảm nhận dòng nước ấm chảy xuống bụng, liền thoải mái thở dài.

“Người muốn biết gì, cứ nói thẳng.”

“Ta muốn biết...”

Hai người trò chuyện, mấy phút sau, những điều cần nói cũng đã nói rõ ràng.

“Cho nên, người cũng bị cuốn vào thảm họa Ảnh Giới? Mà lại còn có liên quan đến bọn ta? Nói nghiêm túc thì vẫn là bị chúng ta liên lụy.”

“Liên lụy thì chưa nói tới, vốn dĩ cũng chẳng an toàn gì.”

“Khó trách đầu gối lại cảm thấy áy náy.”

Chương 143

DTV EBOOK

“Hắn đã cứu ta, nhân tình sớm đã trả sạch.” Đào Như Tô chống cằm: “Người này miệng lưỡi độc địa, nhưng thực ra lại là kẻ có trách nhiệm. Trong tình huống đó, hắn vốn không cần thiết phải đi theo...”

“Ừm, hắn vốn là như vậy.” Tô Nhược Ly theo bản năng sờ lên cổ tay.

“Hắn đã liều mạng vì cứu các người.” Đào Như Tô hạ giọng: “Người chắc còn chưa biết đâu, tại Trường Dạ Ti, hắn đã trải qua chín lần tái hiện ký ức, còn chủ động làm mọi nhử để dụ Người Chăn Dê...”

“Ta biết.” Tô Nhược Ly sụp mắt xuống: “Ta đều biết.”

“Chỉ tiếc người có huyết mạch Anh Linh.” Đào Như Tô nhấp một ngụm nước đường đỏ: “Mà thiên phú của hắn lại chỉ là màu trắng... Tương lai sẽ rất vất vả.”

“Ta không quan tâm.”

“Chuyện này không do người quyết định, hắn mới là người phải chịu áp lực.” Đào Như Tô ngừng một chút, sau đó bổ sung: “Nói thật, nếu nhìn theo góc độ thực tế, ta vẫn phải nói thêm vài lời. Thời gian rất quý giá, nếu như cả hai bên đều có truy cầu, nhưng không đứng cùng một độ cao, nếu một trong hai không muốn làm chỗ dựa cho người kia, thì dù có thành gia lập thất, cuộc hôn nhân đó cũng khó bền lâu. Khi ấy, bị kích không chỉ thuộc về hai người, mà sẽ có nhiều người khác bị liên lụy.”

Tô Nhược Ly trầm mặc một lúc rồi lắc đầu: “Những chuyện này còn quá xa, chỉ ít bây giờ chúng ta vẫn còn rất trẻ, nói đến chuyện thành gia lập thất thì quá sớm.”

“Cũng đúng.” Đào Như Tô gật đầu: “Nhưng ta thật sự có chút hâm mộ người, có được một thanh mai trúc mã như vậy.”

“Nhiều người cũng hâm mộ ta lắm.” Tô Nhược Ly thản nhiên đáp: “Ta đã quen rồi.”

“Vậy...” Đào Như Tô đột nhiên dò hỏi: “Người có thể nhường cho ta không?”

Nữ tử trước mặt chậm rãi ngược mắt lên, trong đôi đồng tử phản chiếu nhàn nhạt ánh sáng xanh.

Ánh mắt giao nhau, một người trầm mặc, một người khẽ cười.

“... Đùa thôi.” Đào Như Tô chuyển giọng.

Rồi nàng lại bổ sung: “Nam hài ở tuổi này, đối với ta mà nói vẫn còn quá ngây thơ.”

“Đầu gối không phải món đồ chơi, cách nói như vậy quá mức thất lễ với hắn.” Tô Nhược Ly đứng dậy: “Ta về nghỉ ngơi đây. Người cũng nghỉ ngơi cho tốt, mong sớm ngày xuất viện... Yên tâm, ta biết người chỉ đùa thôi. Người là một cô gái thông minh và lương thiện, ta sẽ không coi đó là thật.”

Nói xong, nàng lễ phép rời khỏi phòng.

Đào Như Tô nhìn theo bóng dáng đối phương, động tác đóng cửa nhẹ nhàng, thái độ lễ nghi không có nửa điểm dị thường.

Uống cạn chén nước đường đỏ, nàng đặt ly xuống, khẽ thì thầm: “Đây chính là Tiên Thiên Anh Linh... Không phải Thần thì là Ma... Nhưng nàng nói đúng, kẻ thông minh sẽ không chìm đắm trong tình yêu. Bản tiểu thư vẫn nên một mình xinh đẹp mà sống thôi ~”

“...”

—

Lúc Bạch Du trở lại bệnh viện, mang theo bánh nướng còn nóng hổi, Tô Nhược Ly đang ngồi bên giường, thả hồn theo làn gió nhẹ.

Nhìn thấy hân, nàng vỗ vỗ lên tay phải mình: “Tới đây.”

“Ta đâu phải Husky của nhà ngươi.”

“Haha, bằng hữu của ta có nuôi một con Husky, nó phản nghịch lắm, 100 cân thịt thì hết 90 cân là phản cốt.”

Bạch Du ngồi xuống, đưa bánh nướng cho nàng.

“Cảm ơn.”

“Không khách sáo.”

“Vậy ta sẽ thật sự không khách sáo.”

“Khối kia không phải của ngươi, ta đã cắn thử rồi.”

“Ta biết, nhưng ta vẫn muốn ném thử xem có vị gì... Ngô, bánh rán hành?”

Sau khi mỗi người thử một miếng, Tô Nhược Ly đưa phần bánh trong tay mình ra: “Ngươi có muốn cắn thử không?”

“Ta không thích đồ ngọt.” Bạch Du lắc đầu: “Ngay cả Coca-Cola ta cũng chỉ uống loại không đường.”

“Không có đường thì còn gì là Coca-Cola nữa? Uống như vậy chẳng có chút khoái cảm nào.”

Tô Nhược Ly cắn một miếng bánh, rồi từ từ dựa đầu vào vai hân, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió thổi nhẹ, nàng khẽ nheo mắt lại.

“Thời tiết thật đẹp...”

Nàng giơ tay chỉ lên trời: “Ngươi xem, đám mây trắng kia, có giống ta không?”

Bạch Du đặt hai tay lên giường, người hơi ngả về sau: “Vừa mới từ quỷ môn quan trở về, ngươi trông có vẻ

chẳng có vấn đề tâm lý gì cả. Xem ra ta lo lắng dư thừa rồi.”

“Tất nhiên, tiểu thư Nhược Ly này là một cô gái xinh đẹp và mạnh mẽ, gặp khó khăn cũng không sợ hãi, chỉ có thể đối mặt mà thôi.” Tô Nhược Ly bật cười: “Dù sao thì, có lo lắng cũng chẳng giải quyết được gì, mà kết quả lại tốt đẹp, vậy thì mọi chuyện đều tốt cả. Có thể còn sống trở về, cùng nhau ngắm mây trời, đã là một chuyện không hề dễ dàng rồi.”

Bạch Du cảm nhận được bàn tay mình bị nắm lấy, nhẹ nhàng siết chặt, mười ngón đan xen vào nhau.

Hắn nhắc tay phải lên, ánh mắt nghi hoặc trong ba giây, sau đó lên tiếng:

“Tô Nhược Ly.”

“Đột nhiên gọi đầy đủ tên ta như vậy, có chuyện quan trọng gì muốn nói sao?”

“... Tay người đổ mồ hôi nhiều quá.”

“...”

Tô Nhược Ly ngẩng mặt lên, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy dấu hỏi, vừa tức giận vừa buồn cười, không cách nào phản bác.

“Giữa chúng ta rốt cuộc là quan hệ gì?” Bạch Du đột nhiên hỏi.

Chương 144

DTV EBOOK

“Tất nhiên là thanh mai trúc mã.”

“Thanh mai trúc mã có thể thân mật thế này sao?”

“Đúng rồi.”

“Có thể nắm tay, còn mười ngón đan xen?”

“Quan hệ đặc biệt tốt thì có gì lạ, từ nhỏ đến lớn chúng ta chưa từng cãi nhau mà?”

“Cãi nhau chứ.” Bạch Du lục lại ký ức một lúc rồi bắt đầu liệt kê: “Năm người năm tuổi, người đập ta xuống giường. Năm sáu tuổi, lúc đánh bóng bàn người ném cả vợt vào mặt ta. Tám tuổi, người giành kem ly của ta. Chín tuổi, lúc ném tuyết thua liền đập nát người tuyết của ta. Còn nữa...”

“Oa a a a ——!” Tô Nhược Ly hoảng loạn vung tay, vừa xấu hổ vừa giận dữ: “Người thế mà nhớ rõ ràng như vậy! Khi còn bé ta đáng ghét đến thế sao?”

Bạch Du nhếch môi, không hề cho câu trả lời chắc chắn.

“Tại sao lại im lặng vào lúc này hả?” Tô Nhược Ly chọc chọc vào tay hắn: “Ta khi còn bé có lẽ vẫn rất đáng yêu, rất hiểu lòng người, đúng không?”

Bạch Du sờ cằm, chậm rãi nói: “Cho nên ta mới thấy thanh mai trúc mã là một loại quan hệ rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ chỗ nào?”

“Chính là...”

Ngay khi Bạch Du định mở miệng, phía sau truyền đến tiếng bước chân, kèm theo giọng nữ dịu dàng:

“Nhược Ly, mẹ tới rồi. Có đói không? Ta làm món móng heo kho tàu mà người thích ăn...”

“Ấn?”

Thương Minh Nga bưng hộp giữ ấm đi vào phòng bệnh. Vừa thấy hai người ngồi bên giường, tay trong tay, vai kề vai trò chuyện, khoảng cách thân mật đến đáng ngờ, nàng khẽ giật mình.

“Ai nha~”

Tô mẫu giờ tay che miệng, bật ra một nụ cười tinh quái: “Aiya~ Không có ý tứ, không có ý tứ! Quấy rầy rồi, có vẻ như ta đến không đúng lúc nhỉ?”

“Không không không, ngài đến đúng lúc.”

Thương Minh Nga đặt hộp giữ ấm xuống, cười ôn hòa: “Hóa ra Tiểu Ngọc Kinh cũng muốn làm nũng với ta à? Được thôi, nào, để ta ôm một cái.”

...

Thế giới này cũng có kiểu người như vậy sao?

Bạch Du ho khan một tiếng, đứng dậy: “Vừa hay ta cũng định đi thăm mấy bạn học khác. Ngài chăm sóc nàng đi...”

Hắn định lách qua để thoát thân, nhưng kết quả là—không thoát được.

Bị Tô mẫu lập tức ôm chặt, như thể một con mèo nhỏ bị tóm gọn. Cảm giác thoải mái ập tới khiến hắn cứng đờ—

Bạch Du bỗng nhiên hiểu ra vì sao trong máy tính của mình không có lấy một tấm ảnh vợ chồng hạnh phúc. Hóa ra là vì từ nhỏ đã bị dọa sợ.

“Mẹ!” Tô Nhược Ly khó chịu hét lên.

Tô mẫu lúc này mới buông tay, Bạch Du nhanh chóng tranh thủ cơ hội, chớp mắt đã lặn mất.

“Ai da, để hắn chạy mất rồi.”

“...” Tô Nhược Ly ánh mắt tràn đầy bất lực.

“Sao vậy? Ghen à?”

Tô Nhược Ly không thèm che giấu: “Có một chút. Ta chưa từng được ôm như vậy, cũng chưa từng ôm ai như vậy.”

“Nhưng ngươi là con gái ruột của ta mà.” Tô mẫu trêu ghẹo: “Đâu phải nhận nuôi. Có điều ôm người không dễ chịu bằng ôm Ngọc Kinh đâu.”

“Nếu không phải thân sinh, ta phải chạy vào nhà vệ sinh khóc một đêm đấy.”

Tô Nhược Ly nhớ lại cuộc trò chuyện ban nãy, bỗng hỏi: “Chẳng lẽ hồi nhỏ ta thực sự không được người ta thích sao?”

“Muốn nghe lời nói thật chứ?”

“Ừ.”

“Người gặp người ngại, chó thấy chó ghét, ngay cả con chó lông vàng nhà hàng xóm đi ngang cũng bị người cầm nhánh cây đuổi chạy mấy con phố.”

“Không, không thể nào?”

Thương Minh Nga mỉm cười, nhướn mày nói:

“Người cứ nói đi? Từ nhỏ ngươi đã là tiểu bá vương, bắt nạt đám trẻ con đến mức khóc âm lên. Cũng chỉ có Tiểu Ngọc Kinh là không để ý, vẫn vui vẻ chơi cùng ngươi, không tránh xa ngươi.”

Tô Nhược Ly nhìn xa xăm, ánh mắt hơi trống rỗng:

“Chuyện khi còn bé... luôn cảm thấy có chút xa vời.”

Nhưng mà, hần... hình như có chút thay đổi. Cụ thể thay đổi thế nào, ta lại không nói nên lời.

“Có lẽ là trưởng thành rồi.”

Tô mẫu cũng có cảm giác tương tự, gật đầu nói:

“Hắn cũng đến cái tuổi này... Trước kia còn có thể thảo nhiên ôm, giờ thì bắt đầu biết né tránh. Đại khái là khai khiếu rồi.”

“Biết khai khiếu mà người còn như vậy...”

“Khai khiếu xong mới thú vị chứ.”

Thương Minh Nga nở nụ cười đầy ẩn ý:

“Vừa nãy hai đứa kề sát nhau như vậy, hắn không có suy nghĩ gì sao?”

“Không...”

“Xong rồi xong rồi, nữ nhi nhà ta một chút mị lực cũng không có.”

Bà khoanh tay, chống cằm tặc lưỡi:

“Tương lai người sợ là không gả ra được.”

“Mụ mụ! Ta là nữ nhi ruột của mẫu thân đấy! Mẫu thân có lương tâm không hả?”

“Chính vì là nữ nhi ruột, ta mới nói vậy đó, nha đầu ngốc.”

Thương Minh Nga vuốt nhẹ mái tóc con gái, giọng điệu chậm rãi mà đầy cảm xúc:

“So với người, ta còn để tâm đến Ngọc Kinh hơn một chút. Đứa nhỏ đó từ nhỏ đã rất cô độc và cố chấp, trong lòng luôn cảm thấy mình bị vứt bỏ, tính tình như vậy rất dễ đi vào cực đoan.”

Bà nhẹ nhàng ôm lấy vai nữ nhi:

Chương 145

DTV EBOOK

“Được rồi, ta không giành rau xanh của người nữa, không cần ăn dấm. Đương nhiên mụ mụ rất quan tâm đến người, thời gian qua ngày nào cũng ăn không ngon, ngủ không yên. Phụ thân người vì chuyện của người mà lo đến phát điên, tung tích người không rõ, chúng ta quả thực vô cùng may mắn khi tìm lại được người.”

“Ba ba không đến sao?”

“Vì tìm kiếm người, hắc đã từ chối rất nhiều công việc, bên ba khắp nơi tìm người giúp đỡ. Hiện tại vẫn đang bận rộn.”

Nói xong, Tô mẫu dừng lại, nghiêm túc nói:

“Còn nữa, về chuyện huyết mạch thức tỉnh của người, cũng như tương lai sau này... trong nhà chúng ta cần bàn bạc thật kỹ. Chúng ta cũng không mong người sẽ giống như Nhược Túc...”

Tô Nhược Ly há miệng, ánh mắt hơi tối lại, cúi đầu nói khẽ:

“Mụ mụ, bây giờ ta không muốn nói về những chuyện đó.”

“... Được rồi.”

Thương Minh Nga ánh mắt thoáng qua chút đau thương, ôm chặt lấy con gái:

“Chúng ta còn rất nhiều thời gian, không cần phải vội.”

Về đến nhà.

Bạch Du bước vào kho hàng. So với căn phòng có giường chiếu đầy đủ, hắc ngược lại ngủ ở cái kho nhỏ

này còn nhiều hơn.

Cảm giác như đã sắp quen thuộc với tám đệm yoga này rồi.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, hít sâu một hơi, tĩnh tâm, điều tức trong ba phút, sau đó mở mắt ra, bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Mặc dù trận chiến đó đã qua hai ngày, nhưng trong hai ngày này, hắn căn bản không có thời gian để tổng kết chiến lợi phẩm.

Sau khi giao chiến với Sắc Vi Nữ, Bạch Du lập tức mang chủ nhiệm lớp đến Trường Dạ Ti, rồi ngay sau đó nhận được điện thoại của Lưu Tinh Hán, hắn liền vội vàng đến bệnh viện.

Ở bệnh viện nửa ngày, trong khoảng thời gian đó, hắn vừa phải đối diện với cuộc tra hỏi đến từ Trường Dạ Ti, vừa phải giữ cho bản thân không để lộ bất cứ sơ hở nào.

Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, mãi đến bây giờ, hắn mới có thể hoàn toàn ổn định lại tâm thần, có thời gian tập trung tổng kết thu hoạch lần này.

Hắn mở bảng thông tin, lướt mắt qua nhật ký chiến đấu, những thứ thu được lần này đều có thể thấy rõ ngay.

Đầu tiên là phần thưởng từ nhiệm vụ công lược phó bản:

【Điểm số vận mệnh +60】

【Vận Mệnh Biên Tập Giả thăng cấp lên Lv.10】

【Phần thưởng thông quan phó bản: 1 điểm tiến hóa thiên phú】

【Thu hoạch được vật phẩm: Mảnh vỡ thanh đồng siêu phàm x5; Mảnh vỡ bạch ngân siêu phàm x3】

Tất cả phần thưởng này từ đầu tới cuối đều chưa động đến.

Tiếp theo là những gì hần thu được từ Biên Tập Vận Mệnh Giáo Sư:

【Điểm số vận mệnh +100】

【Khế ước Anh Linh đã kết thúc】

【Nhận được quà đáp lễ “Kiến Thức Phàm Nhân”】

【Nhận được quà đáp lễ “Thẻ Lễ Trang · Chủ Nhiệm Lớp Thiết Quyền”】

Việc ký kết với chủ nhiệm lớp thực chất chỉ là một khế ước tạm thời, nên hiển nhiên không thể trực tiếp giải trừ thân phận Anh Linh của hần.

Bạch Du có chút tiếc nuối vì không thể thu được một tấm thẻ cường lực, nhưng cũng không thể nào cưỡng ép chủ nhiệm lớp, bắt hần phải làm Anh Linh cho mình, đúng không?

Nhưng nghĩ lại thì... kỳ thật cũng không khác biệt lắm.

Thực lực của chủ nhiệm lớp chỉ khoảng cấp hai mươi chín, không hơn lão gia tử Đồng Sinh cấp hai mươi bảy là bao.

Chiếu ảnh mà hần có cũng chỉ phát huy được chiến lực của Siêu Phàm Nhất Giai, mà võ tu Siêu Phàm Nhất Giai... thực chất chỉ là giai đoạn đặt nền móng, thậm chí còn không bằng lão gia tử Đồng Sinh.

Kỹ năng “Biên Tập Vận Mệnh” tương đương với việc sử dụng thực lực của Anh Linh một cách hoàn chỉnh trong một khoảng thời gian, nhưng sau khi hết hiệu lực thì vẫn phải dựa vào thực lực của bản thân. Nếu không, dù có cầm trong tay tấm thẻ mạnh đến đâu thì cũng chẳng thể phát huy tác dụng.

Huống hồ, chủ nhiệm lớp cũng chỉ là một tấm thẻ N.

“Bỏ qua đi...”

Bạch Du phát tay, bắt đầu nghiên cứu quà tặng mà chủ nhiệm lớp để lại.

Dù kế ước tạm thời không thể giúp hắc thu được thẻ Anh Linh, nhưng bù lại vẫn có phần thưởng tương ứng.

【Kiến Thức Phàm Nhân】

【Kết tinh tri thức được tích lũy qua vô số thế hệ phàm nhân. Khi sử dụng, có thể giúp người dùng vượt qua những sai lầm không đáng có, tăng tốc độ tích lũy kinh nghiệm. Tuy nhiên, kinh nghiệm chung quy chỉ là kinh nghiệm, nó không phải là tri thức, càng không thể so sánh với trí tuệ.】

Đây về bản chất là một loại thẻ kinh nghiệm.

Tuy là vật phẩm tiêu hao, nhưng không phải chỉ bóp nát là có thể hoàn thành.

Sau khi kích hoạt, Bạch Du nhìn vào thanh trạng thái của mình, lập tức xuất hiện một dòng chữ:

【Tốc độ thu hoạch kinh nghiệm tăng lên — duy trì cho đến khi lượng kiến thức tiêu hao hết.】

“Không tệ.”

Bạch Du gật đầu hài lòng, sau đó nhìn về phần thưởng tiếp theo.

Lần này là một tấm thẻ, trên đó vẽ hình lão Trương với nét mặt dữ tợn, phiên bản hoạt hình. Trong tranh, hắc đang nắm đấm đặt lên đầu một thiếu niên, cười ha ha một cách đầy ‘thân thiện’.

【Chủ Nhiệm Lớp Thiết Quyền】

【Nhị Tinh Lễ Trang Táp】

Chương 146

DTV EBOOK

【Trong năm đám của chủ nhiệm lớp chất chứa đầy yêu thương và giận dữ. Hần nghiêm khắc với học sinh, nhưng cũng là vì tương lai của bọn họ. Là một giáo viên ngữ văn, đôi khi cần phải áp dụng những biện pháp mạnh tay để giúp học sinh lãng tử quay đầu, đây chính là nền giáo dục được rèn giũa dưới thiết quyền!】

【Hiệu quả: Tăng độ cứng của năm đám trên diện rộng, giảm mài mòn khi tấn công. Khi sử dụng năm đám để công kích, có thể gây thêm một lượng sát thương ngoài định mức. Đặc biệt, đối với học sinh có tác dụng chấn nhiếp nhất định.】

Lễ Trang Anh Linh vốn dĩ tương đương với một loại trang bị bị động.

Nhưng hiệu quả này có vẻ hơi... thô bạo thì phải?

“Có thể tự trang bị không nhỉ?”

Bạch Du thử nhấn một cái.

Quả nhiên có thể!

Sau khi kích hoạt, trạng thái trang bị lập tức xuất hiện trong cột nhân vật của hắn.

“Nhưng... không có cảm giác gì nhỉ?”

Bạch Du nhìn xuống hai bàn tay mình: “Hay là phải có điều kiện kích hoạt? A... là năm đám.”

Hắn nắm chặt bàn tay.

Ngay lập tức, một cảm giác kỳ lạ xuất hiện!

“Năm đám... cứng rắn hơn hẳn!”

Bạch Du có thể cảm nhận rõ ràng lớp da trên mu bàn tay mình như được bao phủ bởi một lớp sắt thép kiên cố, tạo ra một cảm giác bất khả xâm phạm.

Cảm giác này quá đổi thần kỳ, khiến hắn không kìm được mà muốn thử nghiệm ngay lập tức.

Giống như khi nhặt được một cành cây vừa đẹp vừa chắc trên đường... Thì kiểu gì cũng muốn vung thử vài cái cho sướng tay!

Đáng tiếc, trong nhà không có bao cát cũng chẳng có đồng cỏ hoa cải nào để mà 'thử nghiệm'.

Vậy nên, hắn chỉ có thể giơ hai tay lên, mô phỏng động tác kinh điển trong phim hoạt hình, rồi để hai nắm đấm va vào nhau.

KENG!!

Một âm thanh chói chúa vang lên, tựa như kim loại va chạm.

Lực chấn động thậm chí khiến lỗ tai hắn ù đi trong chốc lát.

"Cái độ cứng này... có hơi quá đáng rồi đó? Âm thanh cũng lớn quá mức!"

Bạch Du buông tay trái ra, chọc chọc vào tai, lẩm bẩm:

"Khoan đã, hình như không phải âm thanh gây ra, mà là... hiệu ứng chấn nhiếp?"

Hắn mở bảng Lễ Trang kiểm tra một lượt, sau đó gật gù xác nhận:

"Đúng vậy, đây chính là hiệu ứng chấn nhiếp... Không ngờ ngay cả bản thân ta cũng bị ảnh hưởng. Có lẽ chỉ cần đối quyền với người khác là đã xem như phát động công kích?"

Lễ Trang này thực sự rất hữu dụng!

Cho dù tay không tác sát vẫn có thể xem như mang theo nắm đấm sắt, không cần lo ngại bị thương.

Thậm chí, đối với học sinh còn có hiệu quả chấn nhiếp. Có lẽ có thể dùng để tự vệ khi Bạch Du mang thân phận học sinh.

Dù sao thì súng ống hay Sư Tâm Thương đều thuộc về thân phận “Vận Mệnh Biên Tập Giả”, không tiện lấy ra sử dụng.

Sau khi kiểm tra xong phần thưởng từ Biên Tập Vận Mệnh, Bạch Du lại tiếp tục kiểm kê chiến lợi phẩm từ những kẻ địch bị hạ gục.

Tiêu diệt Tuần Thú Sư có phần thưởng, giết Người Chăn Dê và Sắc Vi Nữ cũng có thu hoạch tương tự.

Bất cứ kẻ địch nào có thực lực mạnh, giống như một Boss duy nhất trong thế giới này, khi bị hạ gục đều có phần thưởng rơi xuống.

【Đánh bại Người Chăn Dê, nhận được 50 điểm vận mệnh.】

【Đánh bại Sắc Vi Nữ, nhận được 70 điểm vận mệnh.】

【Chiến trường ký ức đã cập nhật ký ức chiến đấu: Người Chăn Dê, Sắc Vi Nữ.】

【Sắc Vi Nữ rơi xuống vật phẩm thần bí: Xích Ngấn】
“Vật phẩm thần bí?”

Bạch Du có chút ngạc nhiên.

Trước đó khi kiểm tra nhật ký, hắn đã lướt qua nhưng không để ý lắm.

Thế nhưng, danh mục ‘thần bí’ trong kho của hắn vẫn luôn trống trơn...

Bởi vì độ khó để thu hoạch thần bí cực kỳ cao.

Tuyệt đại đa số người sở hữu thần bí đều là do trời sinh mà có. Ví dụ như khả năng nghe thấy tiếng lòng

của người khác, phân biệt khí vận thông qua màu sắc, hay biến đá thành vàng từ hư không. Những năng lực này đều thuộc phạm trù “thần bí”, và phần lớn chúng là thiên phú bẩm sinh, bao gồm cả huyết mạch Anh Linh.

Còn việc thu hoạch thần bí sau này gần như là chuyện không tưởng. Ý nghĩa của nó là nếu muốn đạt được thần bí về sau, thì phải bước đi thật xa trên con đường siêu phàm, khó khăn chẳng khác nào “lên trời” – theo đúng nghĩa đen.

【Xích Ngấn】

【Dùng máu làm dẫn, hóa thành lưỡi đao. Nếu linh hồn lực đủ mạnh, có thể thay thế máu tươi bằng linh hồn lực.】

【Sau khi xua tan khí tức Thế Ngoại, thần bí này sẽ hiển lộ chân diện vốn có. Tuy bị yếu hóa đáng kể, nhưng bản chất vẫn là thần bí.】

Đúng là thần bí thật.

Dù đã bị yếu hóa và phẩm cấp không cao, nhưng dù sao đi nữa, nó vẫn là một dạng thần bí!

Bạch Du nhanh chóng lục lợi ký ức, tìm kiếm những tri thức liên quan đến thần bí. Quả nhiên, hắn đào ra được một đồng lớn thông tin.

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn khao khát có được thần bí. Giống như bất kỳ thiếu niên nào khác, ai mà chẳng muốn bản thân trở thành siêu năng lực giả chứ?

Chương 147

DTV EBOOK

Xích Ngấn thuộc về thần bí liên quan đến huyết dịch, nhưng lại không hoàn toàn chỉ dựa vào huyết dịch. Nếu nhắc đến thần bí có liên quan đến huyết dịch, nổi danh nhất chắc chắn là Huyết Tộc. Đây là chủng tộc siêu phàm sinh ra đã sở hữu thần bí. Trong đó, Thánh Huyết Tộc trời sinh có thể khống chế máu tươi, tùy ý điều khiển huyết dịch của mình.

Còn những ai về sau mới thu hoạch được thần bí liên quan đến huyết dịch, tiêu biểu nhất là Thi Giải Tiên ở phương Đông.

Tuy nhiên, thần bí không có cái nào hoàn toàn giống nhau, chỉ có loại hình tương tự mà thôi.

Ví dụ như Xích Ngấn, nó chỉ có thể khống chế huyết dịch của bản thân, không thể tác động đến người khác, thuộc về thần bí phẩm chất thấp.

Nhưng dù phẩm chất thấp đến đâu... nó vẫn là màu tím!

Cấp thấp nhất của thần bí cũng là màu tím!

Còn do dự gì nữa? Lấp đặt ngay!

【Sau khi khóa Xích Ngấn vào thần bí, nó sẽ không thể bị tước đoạt. Trừ khi ký chủ tử vong, nếu không sẽ vĩnh viễn khóa lại. Xác nhận kích hoạt?】

【Nhắc nhở: Các thần bí khác có thể xung đột với nhau. Hãy cân nhắc kỹ trước khi lựa chọn.】

“Khoan đã...?”

Bạch Du trầm ngâm, có chút do dự.

Xích Ngấn chỉ là một thần bí phẩm cấp không cao.

Mà thần bí lại có khả năng bài xích lẫn nhau. Nếu lỡ về sau hần thu hoạch được một thần bí mạnh hơn, nhưng lại không thể sử dụng vì xung đột với Xích Ngấn, thì chẳng phải sẽ rất thảm sao?

Thật khó xử...

Nói nôm na thì giống như bây giờ có người tặng người một đôi giày thể thao xin miễn phí. Đương nhiên rất vui vẻ mà nhận lấy! Nhưng nếu quy tắc trò chơi quy định rằng người chỉ có thể đi duy nhất một đôi giày trong suốt hành trình, vậy thì... chuyện này liền biến thành vấn đề nan giải!

“Xích Ngấn sẽ xung đột với những loại thần bí nào?”
Bạch Du thắc mắc.

Nhưng rất hiển nhiên, Anh Linh Biên Niên Sử không phải một trí tuệ nhân tạo thông minh, càng không phải một hệ thống có Tinh Linh hỗ trợ.

Nó chỉ đưa ra một câu nhắc nhở, còn lại hần phải tự mình đoán...

Rõ ràng là phong cách “tự do thăm dò” rồi!

Muốn đoán cũng được, muốn đặt cược cũng được.
Nếu thắng thì hưởng lợi, còn thua... thì tự chịu trách nhiệm.

“Mmp!!”

Bạch Du nắm chặt nắm đấm, cảm nhận độ cứng của nó!

Nhắc nhở gì mà chỉ nói nửa vời, giống như đi vệ sinh xong chỉ lau mà không rửa tay vậy!

【Nhắc nhở: Thần bí có thể ký gửi vào Anh Linh.】

“Hả?”

Hần nhúu mày, lập tức nhận ra một lỗ hổng trong suy nghĩ của mình.

Đúng rồi! Anh Linh!

Anh Linh · Nhậm Hiệp cũng có thần bí! Thần bí của hắn là Tử Đạn Thời Gian, và khi ở trạng thái chiếu ảnh, mình có thể mượn dùng nó một cách dễ dàng.

Vậy thì...

Xích Ngấn cũng có thể làm tương tự! Chỉ cần gán nó cho Anh Linh, vậy thì mình không cần lo lắng vấn đề xung đột hay phản phệ nữa!

Có thể một người không thể sở hữu nhiều thần bí xung đột nhau, nhưng mình thì khác!

Chỉ cần chia ra cho Anh Linh là được!

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Bạch Du lập tức phấn khích.

Đây chẳng phải là một cách cường hóa Anh Linh sao?!

Quả nhiên có cách để nâng cấp sức mạnh của Anh Linh!

Dù sao thì về sau, khi cấp độ của bản thân tăng lên, nếu Anh Linh không theo kịp, ngược lại sẽ trở thành điểm yếu của hắn.

Hắn kéo Xích Ngấn, click vào thẻ Anh Linh của Nhậm Hiệp, mong chờ vào kết quả tiếp theo.

Nhưng...

【Anh Linh không thể tiếp nhận thần bí.】

【Xin sử dụng trong “Biên Tập Vận Mệnh”.】

“Hóa ra còn có giới hạn này... Lại là một bài học ‘cách chơi game’ từ hệ thống...”

Bạch Du chán nản lắc đầu: “Thôi bỏ đi, dù sao ta còn một tấm Nhị Tinh Anh Linh chưa dùng tới.”

Hắn sắp xếp lại những phần thưởng hiện tại:

【Điểm Vận Mệnh: 300】

【Điểm Tiến Hóa Thiên Phú: 1】

【Kiến Thức Phàm Nhân】

【Lễ Trang · Chủ Nhiệm Lớp Thiết Quyền】

【Thần Bí · Xích Ngấn】

Ngoài ra, hắn còn tám mảnh vỡ—năm mảnh đồng và ba mảnh bạc.

Đây là phần rơi ra từ siêu phàm giả bị giết. Nhưng khi mở ra, toàn bộ chỉ là mấy thứ rác rưởi: thuốc hồi phục, bình đồ bình lam, cùng một số mảnh kỹ nghệ vô dụng... chẳng khác gì đồ bố thí cho ăn mày!

Bạch Du ghi chép lại:

“Hiện tại, cơ hội giữ gốc còn hai lượt.”

Ánh mắt hắn chuyển sang phần thưởng cuối cùng của phó bản.

“Thiên phú điểm tiến hóa này rốt cuộc là gì?”

Bạch Du nhấn một điểm tiến hóa thiên phú.

Lúc này, duy nhất có thể tiến hóa chỉ có thiên phú màu trắng Chăm Học Khổ Luyện.

Click.

Ngay khoảnh khắc đó, thiên phú của nhân vật lập tức phát sinh biến hóa.

【Chăm Học Khổ Luyện (Trắng) → Quen Tay Thành Thạo (Lam)】

【Ghi chú: Mỗi lần tiến hóa thiên phú cần tiêu tốn số điểm gấp nhiều lần trước】

Bạch Du nhú mày: “Ý là từ lam lên vàng đất sẽ cần hai điểm... Không biết những giai đoạn tiếp theo sẽ ra sao nữa.”

Hắn có chút nghi hoặc: “Chỉ thế thôi à? Sao vẫn chẳng cảm thấy có gì thay đổi nhỉ?”

Thiên phú đã tiến hóa, nhưng hắn lại không cảm nhận được bất kỳ biến hóa rõ rệt nào.

Chương 148

DTV EBOOK

Nếu có thì cũng chỉ là một chút xíu khác biệt, nhưng thật sự không đáng kể... Nếu như thiên phú trắng cho dù trở thành siêu phàm giả cũng chỉ có thể làm văn chức, thì thiên phú lam ít nhất cũng có cơ hội vào Võ Khoa.

“Tốt thôi, dù sao đây cũng là thiên phú thuộc hệ cố gắng. Nếu đã là một kẻ lười biếng, không đọc sách, không học tập, không rèn luyện, thì dù có thiên phú cũng chẳng thể phát huy được.”

Thiên phú không thể quyết định tất cả, nhưng ít nhất có thể ảnh hưởng đến 99% kết quả.

Edison từng nói: “Thành công là 99% mồ hôi và 1% linh cảm, mà 1% linh cảm này quan trọng hơn 99% mồ hôi.”

Ý nghĩa thực sự của câu nói này chính là nhấn mạnh tầm quan trọng của thiên phú và linh cảm.

Thế nhưng, về sau câu nói này lại bị bóp méo ý nghĩa và cắt câu lấy nghĩa tùy tiện.

Nếu thiên phú có thể được định lượng ngay từ đầu, có lẽ sẽ có rất nhiều người không cần đi đường vòng.

Bạch Du có ấn tượng rất sâu sắc về điều này. Hắn nhớ rõ lúc còn tiểu học, mình từng chơi bóng bàn rất khá, thậm chí còn tham gia giải đấu trong trường. Sau đó, hắn tiến đến vòng thi đấu cấp thành phố, nơi mức độ cạnh tranh trở nên khốc liệt hơn nhiều.

Ký ức sâu sắc nhất của hắn chính là trận đấu với một nam sinh khác. Cả hai đánh đến năm ván, cuối cùng hắn thua, nhưng cũng không cảm thấy quá thất vọng, ngược lại còn thấy rất sảng khoái.

Sau trận đấu, hấn không vội rời đi mà tiếp tục theo dõi đối phương thi đấu. Thật bất ngờ, ở vòng tiếp theo, nam sinh đó bị đánh bại thê thảm. Trận đấu chưa cần đi đủ năm ván, ván cuối cùng còn bị đánh 3-11, đến mức tâm lý sụp đổ, khóc ngay tại chỗ.

Kẻ đã đánh bại nam sinh kia trông cực kỳ lợi hại, đầy tự tin. Thế nhưng, chỉ sau hai vòng đấu, hấn cũng bị người khác hủy diệt, thậm chí không lọt nổi vào Top 10.

Chính khoảnh khắc đó, Bạch Du đã hiểu rõ một điều: trong thể thao, thiên phú quan trọng hơn cả việc học.

Người ta nói cố gắng có thể bù đắp thiếu sót, nhưng khi tất cả mọi người đều cố gắng như nhau, thì thiên phú mới quyết định ai là người có thể vươn tới đỉnh cao.

Nếu thiên phú không đủ, kết cục chỉ có hai loại—một là từ bỏ, hai là tiếp tục trên con đường tự hành hạ bản thân.

Thi đấu là như vậy.

Thế giới này cũng vậy—mọi thứ đều dựa trên cạnh tranh, từ cá nhân đến quốc gia.

Nếu một thiếu niên cả đời chỉ có thiên phú màu trắng, vậy thì tương lai của hấn cũng sẽ đầy rẫy khó khăn.

Nhưng nếu có thiên phú màu lam, thì chỉ cần hấn duy trì chăm chỉ, hấn đã có thể vượt qua 70% người khác.

Dù vậy, thiên phú vẫn có thể thay đổi. Nếu tiếp tục tiến hóa, có thể hấn sẽ đạt được thứ mà trước giờ chưa từng nghĩ đến...

Bạch Du trầm tư suy nghĩ một lúc rồi đóng cửa sổ Thông Tin Nhân Vật.

“Không phải ta không muốn cố gắng, mà là hack quá thơm.”

Cho dù có cày lên tận cấp tím đi nữa, thì vẫn còn kém một khoảng cách xa so với thiên phú vàng đất truyền thuyết—thứ duy nhất có thể nắm giữ Anh Linh Biên Niên Sử.

Nếu có con đường dễ dàng hơn, ai lại muốn tự làm khổ bản thân chứ?

“Không, nói vậy cũng không đúng...” Bạch Du ôm ngực tự lẩm bẩm, “Con đường này cũng chưa chắc đã nhẹ nhàng.”

Từ khi chuyển sinh qua thế giới này chưa đầy hai tuần, hắn cảm giác mình đã chết hơn trăm lần. Hệ thống chết tiệt này căn bản không cho phép hắn nằm yên mà hưởng, thậm chí còn không có chút ưu đãi nào cho kẻ lười biếng...

“Đáng chết, ta rõ ràng không muốn cố gắng.”

Nếu thật sự muốn chăm chỉ, thì đời trước hắn đã không làm công ăn lương, mà đã đi theo đường khoa học rồi. Nhưng lý do hắn không chọn như vậy là vì nó quá mệt mỏi, không tự do. Nằm nhà chơi game chẳng phải dễ chịu hơn sao?

Nếu không phải vì điều đó, hắn cũng đã tìm hiểu kỹ càng hơn về cái gọi là Giũ Gốc Pháp Tắc và phạm vi hiệu lực cụ thể của nó.

Người có siêu năng lực chưa chắc sẽ đi thay đổi thế giới.

Bởi vì nếu năng lực này là bẩm sinh, thì sau khi quen thuộc, họ cũng sẽ cảm thấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Trở thành một kẻ lười biếng không làm mà hưởng cũng là điều rất có khả năng xảy ra.

Hãy thử nghĩ xem, nhân loại sau khi có được AI với sức tính toán vô hạn sẽ làm gì?

Là phát minh ra máy móc phức tạp hơn? Chúng mình các giả thuyết toán học khó khăn nhất?

Rất nhiều tiểu thuyết khoa học viễn tưởng đã đưa ra hàng loạt giả thuyết.

Nhưng bọn họ đều sai cả.

Câu trả lời thực sự mà toàn nhân loại đưa ra là... vẽ ảnh nóng!

Thế nên, con người đúng là một chủng tộc kỳ lạ—không thể xem thường, nhưng cũng tuyệt đối không thể đánh giá quá cao.

Quả thực tồn tại những cá nhân xuất sắc đến mức tựa như thần thánh, nhưng đó cũng chỉ là những vì sao lẻ loi giữa bầu trời đêm vô tận.

Bởi vì trong hơn bảy tỷ người, có thể xuất hiện một, hai kẻ như thế đã là kỳ tích rồi.

Chương 149

DTV EBOOK

Còn lại, đại đa số đều chỉ là những ngôi sao mờ nhạt giữa bầu trời.

Làm một kẻ lười biếng chính là chuyện vui sướng không gì sánh bằng.

Đặc biệt là khi không cảm nhận được áp lực, bản năng lười biếng trong lòng lại càng không thể cưỡng lại.

Ít nhất, với Bạch Du, khi không phải đối mặt với nguy cơ sinh tồn, điều đầu tiên hẳn làm chính là thoải mái hưởng thụ vài ngày nhàn nhã, mở máy tính lên không phải để học tập, mà là để chơi game.

Đáng tiếc, thời đại này dường như không có nền văn hóa giải trí phát triển như kiếp trước... Dù sao thì thế đạo quá loạn, chẳng mấy ai có dư thừa tinh lực để đầu tư vào ngành công nghiệp trò chơi điện tử. Ngành giải trí cũng vì thế mà trì trệ, dừng lại ở những trò chơi đơn giản như Mê cung, Cân bằng bóng, Rắn săn mối, Lật bài, Xếp bài nhện... Trong đó, Lật bài và Xếp bài nhện còn xem như khá thú vị.

Ngành giải trí chủ yếu vẫn tập trung vào sách vở, âm nhạc, cờ bàn, kịch truyền hình, phim ảnh, những lĩnh vực mang phong cách tương đối cổ điển, chứ chưa phát triển mạnh mẽ theo hướng hiện đại và đa dạng như kiếp trước.

Điều đáng nói là, ngay cả khi được xem là giải trí, những sản phẩm này cũng không hoàn toàn chỉ để phục vụ nhu cầu thư giãn của dân chúng, mà còn mang ý nghĩa tuyên truyền và dẫn dắt nhận thức xã hội.

Bạch Du mở một trang web nghe nhạc trên máy tính, thử tìm kiếm một vài bài hát phổ biến.

Chẳng mấy chốc, hắn phát hiện các ca khúc đứng đầu bảng xếp hạng hầu như đều thuộc hai thể loại:

Những bài hát khích lệ tinh thần.

Những bản nhạc trữ tình.

Hai thể loại này gần như chia nhau một nửa thị phần. So với Địa Cầu, nơi những bản nhạc trữ tình thống trị tới 99% thị trường âm nhạc, thì sự khác biệt này quả thực rất rõ ràng.

Sự khác biệt ấy bắt nguồn từ cấu trúc văn hóa của thế giới này.

Bởi lẽ, văn hóa luôn được hình thành dựa trên nền tảng lịch sử và hiện thực.

Đối với con người, hai bản năng quan trọng nhất không gì khác ngoài sinh tồn và duy trì nòi giống.

Nói theo cách dễ nghe hơn thì chính là: sống sót mạnh khỏe, theo đuổi tình yêu.

Môi trường sống càng khắc nghiệt, con người càng buộc phải cầm lấy vũ khí để bảo vệ bản thân. Dưới áp lực sinh tồn như vậy, nội bộ loài người cũng trở nên đoàn kết hơn. Khi thường xuyên đối mặt với nguy hiểm, họ càng có nhiều cơ hội va chạm và nảy sinh tình cảm.

Chính vì thế, dù là nhạc trữ tình, thì những bài hát được yêu thích tại thế giới này cũng không mang quá nhiều nét sâu bi hay u sầu. Thay vào đó, phần lớn là những bài hát về tình yêu nồng nhiệt, dũng cảm bày tỏ.

Dễ thấy rằng, dù môi trường sống đầy rẫy nguy hiểm, nhưng xã hội Đại Hạ vẫn duy trì một bầu không khí tích cực, không có dấu hiệu u ám hay suy sụp tinh thần.

Điều này, tất nhiên, có công lao không nhỏ của chính quyền trong việc định hướng và xây dựng văn hóa.

Bạch Du hoàn toàn đồng ý với quan điểm này. Xây dựng tinh thần văn minh quan trọng không kém, thậm chí đôi khi còn quan trọng hơn cả đảm bảo vật chất.

Cũng vì vậy, sự tồn tại của chính ủy trong quân đội là vô cùng cần thiết.

Nhân lúc rảnh rỗi, Bạch Du tìm nghe vài bài hát được yêu thích.

Không mất bao lâu, hắn đã tìm được danh sách những ca khúc phổ biến. Dù giai điệu và ca từ có chút khác biệt, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đến mức bị gọi là đạo nhạc.

Cũng may, ngay từ đầu hắn cũng không có ý định quá xa vời.

Chỉ là muốn thanh thoi một chút, mò cá, chơi vài trò giải trí để thư giãn tinh thần.

Nhưng vấn đề là... trò chơi trên máy tính không có, trò chơi trên điện thoại cũng chẳng thấy đâu.

Không phải nói thiếu mà là tuyệt đối không có, không tồn tại bất kỳ phần mềm trò chơi nào trên điện thoại di động.

Chuyện này khiến Bạch Du không khỏi kinh ngạc.

Điện thoại ở thế giới này được gọi là “Tin Tức Đầu Cuối”, về bản chất thì nó khá giống với điện thoại thông minh, thậm chí công nghệ còn cao hơn một bậc. Nếu so sánh, nó đã đạt đến tiêu chuẩn máy tính trí tuệ nhân tạo sơ kỳ, thậm chí một số phương diện còn vượt trội hơn.

Rõ ràng, việc phát triển Tin Tức Đầu Cuối không phải để phục vụ giải trí mà chủ yếu nhằm tăng cường hiệu suất truyền tải thông tin. Do đó, tất cả các phần

mềm bên trong đều là ứng dụng cố định, giúp thị dân có thể lập tức tiếp cận những tin tức cần thiết.

Tiện thể nói thêm, thiết bị này còn có độ bền cực cao.

Bạch Du dùng Tin Tức Đầu Cuối để gọi Noah.

Dù không có trò chơi nào để giải trí, nhưng hắn vẫn kiên trì chơi đi chơi lại vài ván Xếp bài nhện, xem như cách giết thời gian.

Nhưng mà... những khoảng thời gian tươi đẹp luôn trôi qua rất nhanh.

Hắn thở dài, ánh mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Thế giới này quá nguy hiểm, mà ta lại vẫn chưa đủ năng lực tự bảo vệ bản thân.”

Chương 150

DTV EBOOK

“Ai... không biết đến khi nào mới có thể đột phá Siêu Phàm, chính thức bước vào con đường tu hành đây?”

Trên lý thuyết, chỉ có một số ít học sinh xuất sắc mới có thể phá cảnh Siêu Phàm sau ba lần thực hiện Nghi Thức Khải Linh.

Một khi trở thành Siêu Phàm Giả, chuyện đổ vào học phủ hạng nhất gần như là điều hiển nhiên.

Còn điểm số môn văn hóa?

Khi đã là Siêu Phàm Giả, thành tích môn văn hóa căn bản không còn quan trọng nữa.

Tất cả những học sinh có tiềm năng đột phá Siêu Phàm đều sẽ được xem như “hạt giống”, được bồi dưỡng đặc biệt, thậm chí các giáo viên giỏi nhất cũng sẽ được phân công giảng dạy.

Từ lâu, thiếu niên Bạch Du đã ôm giấc mộng được bước vào thượng đẳng học phủ, quyết tâm đó chưa từng thay đổi.

Bạch Du của hiện tại cũng không có ý định sửa đổi nguyện vọng ấy.

Dựa theo dự đoán của bản thân, hắn sẽ tiếp tục cố gắng, đồng thời thuận tiện giúp thiếu niên kia hoàn thành giấc mơ của chính mình.

“Cái gọi là Siêu Phàm, chính là đột phá cực hạn của phàm nhân, một khi thành công, sẽ nhận được ‘Ấn Long Mạch’ của Đại Hạ.”

“Nhưng... chỉ dựa vào cố gắng đơn thuần mà muốn phá cảnh Siêu Phàm, độ khó quá lớn. Cho nên...”

“Ta vẫn cần một con đường tắt.”

“Tà đạo, mặc dù có chút hồ thẹn, nhưng nếu dùng tốt... thì cũng chẳng có gì sai cả.”

Nghĩ đến đây, Bạch Du mở giao diện hệ thống, nhấn chọn Thu Hoạch Anh Linh Di Vật.

Ngay lập tức, thông tin hiện ra trước mắt:

【Di Vật: Dao Tân】

【Nhị Tinh Anh Linh: Vô Minh Quỷ】

【Trạng Thái: Hoàn Hảo】

【Có thể tiến hành kế ước Anh Linh】

【Cần tiêu hao 100 điểm Vận Mệnh】

【Tiến hành kế ước chính thức?】

Bạch Du không chút do dự.

“Đúng.....!”

Lửa cháy, mưa lớn, sấm sét, tiếng ca vang vọng.

Ngọn lửa dữ dội thiêu rụi tầng cao nhất của lầu các hoa lệ, những ngọn lửa đỏ rực nuốt chửng từng cột trụ, xà ngang. Các thanh xà bằng gỗ bốc cháy rơi xuống, đập mạnh vào mặt sàn, khiến tấm ván nâu sậm cũng nóng rực lên.

Trong biển lửa, hai bóng người xinh đẹp đứng lặng.

Một người khoác trên mình bộ trang phục lộng lẫy thời Đường, hoa văn tinh xảo trên chiếc áo lụa mười hai lớp dần bị lửa liếm qua, trông như hàng ngàn con hồ điệp đang múa lượn trong ngọn lửa.

Nàng đứng yên tại đó, đôi mắt khẽ nhắm, gương mặt chẳng thể hiện chút vui, buồn, oán hận nào. Chỉ nhẹ nhàng ngân nga một khúc ca dao cổ xưa:

“Thông hành đi, thông hành đi, nơi đến, chỉ là đường nhỏ...”

Giai điệu du dương vang vọng trong biển lửa, chẳng một ai lắng nghe.

Kẻ đối diện nàng là một nữ tử xinh đẹp khác.

Nàng bước qua biển lửa, thân khoác kimono tay rộng nhưng vạt áo đã nhuộm đầy máu tươi. Bộ kimono vốn được gọi là “Bốn Mùa Hoa” giờ đây lại trông giống trang phục của một đồ tể.

Trong tay, nàng nắm chặt một thanh đao.

Mái tóc dài của nàng đã rối tung trong lúc băng qua lầu các, gió lạnh thổi qua khiến những mép váy lay động giữa sức nóng hừng hực.

Một người toàn thân nhuộm máu, thần sắc dữ tợn.

Một người lặng yên nhắm mắt, khe khẽ cất tiếng hát.

Khung cảnh đẹp đến mức như một bức tranh.

“Đi khi gió mát, về lúc mặt trời...”

“Lòng ta mỗi một, có thể chẳng được nghỉ ngơi?”

Lời ca vừa dứt.

“Chân Trú!” Tứ Quý Hoa—người toàn thân vấy máu—gầm lên đầy giận dữ, tiếng quát xuyên qua biển lửa.

“Người đến rồi, Thi Chúc.” Nữ tử nhắm mắt nhẹ giọng đáp: “Là đến để chúc mừng ta sao? Vậy đáng lẽ người nên đến sớm một chút, để ta có thể dùng máu của người mà mừng ngày này.”

“Ta tới giết người...”

Tứ Quý Hoa giơ đao lên, bước một bước dài, giẫm mạnh lên tấm sàn gỗ mục nát của lầu các. Tia lửa bắn tung tóe.

Giọng nàng vang lên lần nữa, lạnh lùng mà kiên quyết:

“Ta tới giết người, Chân Trú!”

“Không cần phải la lớn như vậy.” Nữ tử nhắm mắt giơ tay, nhẹ nhàng đẩy ngón cái, khiến lưỡi đao bên hông rời khỏi vỏ.

“Dù ta không nhìn thấy, nhưng ta vẫn nghe được người... Tim người đập nhanh như vậy, là vì hưng phấn khi sắp được báo thù sao?”

Giọng nói khẽ cười nhạo: “Nhưng có lẽ kết quả sẽ khiến người thất vọng đấy. Đến đây đi, giết ta đi... Nếu người có đủ khả năng.”

Hai bóng người lao vào nhau giữa biển lửa, đao kiếm va chạm, lưỡi thép giao thoa.

Bạch Du thấy được tia lửa bắn ra, rồi ngay khoảnh khắc tiếp theo, như thể có một thanh tiến độ bị kéo giãn.

Sau khi ánh sáng lóe lên, hần mở mắt ra lần nữa, khung cảnh trước mặt đã biến thành một đồng đồ nát.

Lửa đã tắt.

Trận chiến cũng đã kết thúc.

Một thanh đao xuyên thẳng qua lồng ngực nữ tử áo Đường.

Kẻ nắm đao, chính là Tứ Quý Hoa.

Tro tàn lả tả bay xuống.

“Trả lời ta, Chân Trú... Tại sao người phải giết nhiều người như vậy? Tại sao lại phá hủy chính nhà của mình?” Giọng Thi Chúc run rẩy.

“Người rõ ràng cũng là người của Nam gia...”

“Đây không phải nhà ta.”

Giọng Chân Trú lạnh lẽo như băng.

“Đây là địa ngục của ta...”

Nàng nhìn Thi Chúc, ánh mắt tràn đầy giễu cợt.

“Nhớ kỹ, Thi Chúc, ta không họ Nam.”

Chương 151

DTV EBOOK

Dù trái tim đã bị xuyên thủng, sinh mệnh đang trôi qua từng giây, nàng vẫn cố cười lạnh vào giây phút cuối cùng.

“Người vĩnh viễn sẽ không biết được đâu.”

Đôi mắt nàng khẽ nâng lên, để lộ một mảng tròng trắng không có tiêu cự.

Giọng nói trở nên khô khốc, nhưng vẫn chứa nét trào phúng nhàn nhạt:

“Hãy tận hưởng khoái cảm chiến thắng đi...”

“Ta sẽ đi trước một bước.”

“Nơi này không còn thân nhân, cũng chẳng còn cừu nhân...”

“Một thân một mình, tiếp tục sống sót...”

【Điểm vận mệnh -100】

Ngay khi ấn xác nhận, Bạch Du lại một lần nữa rơi vào cảnh tượng dị dạng.

Không gì chân thực bằng ký ức, như một bức tranh được trưng bày ngay trước mắt hắn.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, những cảnh tượng hiện ra chứa lượng thông tin còn nhiều và rõ ràng hơn trước gấp bội.

Nhưng điều ngoài ý muốn nhất chính là sự xuất hiện của hai nhân vật... Ai mới thật sự là Anh Linh?

Dựa theo tình huống mà phán đoán, xác suất cao người còn sống không phải Anh Linh. Rất có thể kẻ đã chết mới là Anh Linh... Nhưng ai biết được câu chuyện về Anh Linh này xảy ra vào thời điểm nào?

Nếu lỡ cả hai đều đã chết thì sao? Một người bị giết, một người chết già, chẳng phải đều xem như đã chết cả?

Trong lúc Bạch Du còn đang suy nghĩ, một nhóm văn tự màu đỏ rực như lửa cháy đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt hắn, những ký tự bùng lên ánh sáng chói lóa như bị hỏa diễm thiêu đốt.

【Xác nhận kế ước】

【Kế ước Anh Linh đã có hiệu lực】

【“Vô Minh Quỷ” đã ghi tên】

【Xin xác nhận bảng thông tin Anh Linh】

“Khoan đã?”

Bạch Du trố mắt.

“Không đúng! Lẽ nào lần này không có một đợt ‘Biên Tập Vận Mệnh’ nào sao? Cứ thế mà trực tiếp ký kết kế ước luôn à?”

Bỏ ra 100 điểm vận mệnh có thể trực tiếp bỏ qua giai đoạn Biên Tập Vận Mệnh?

Nhưng lại không có giai đoạn thử nghiệm?

Vậy rốt cuộc là ta lỗ hay lời đây?

Bạch Du vò đầu suy nghĩ, sau đó kiểm tra ngay Anh Linh mới nhận được.

Đúng là có thể thấy ảnh chân dung và trạng thái nhân vật. Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc chính là hình tượng của Anh Linh này hoàn toàn khác biệt so với hai Anh Linh trước đó.

Nếu như những Anh Linh trước mang phong cách hình ảnh chuẩn anime, thì lần này, hình ảnh chính giữa là một thiếu nữ ngồi quỳ trên sàn gỗ, khoác trên mình bộ trang phục Phù Tang giản dị.

Nàng mặc kimono tay rộng màu xanh nhạt cùng hakama màu xám tro, ngồi quỳ thẳng lưng một cách

đoan chính, hai mắt nhắm nghiền, không có lấy một chút vũ khí nào trong tay hay bên cạnh.

Từ góc nhìn lùi lại phía sau, có thể thấy ngay trước mặt nàng là một chiếc lồng sắt—một nhà giam.

Nàng bị giam giữ.

Đây là một hình ảnh chân dung có hiệu ứng động... hay còn gọi là chân dung động, giống như những đoạn phát sóng trực tiếp đơn giản nhưng mang hiệu ứng anime.

“Lần này trực tiếp hiển thị độ hiếm ‘Nhị Tinh’ à?”

Bạch Du cảm thán, lòng càng thêm tò mò về chỉ số sức mạnh của nhân vật này.

【Vô Minh Quỷ】

【Á Nhân · Bán Quỷ · Nữ】

【Tuổi: 16】

【Giai vị: Chưa có giai】

【Giới vực: Chân Thực Giới】

【Định vị: Thích khách vật lý / Pháp thuật cường công】

【Nghề nghiệp cá nhân: Học đồ Đạo Quán】

【Đặc tính nghề nghiệp: Tăng cường kinh nghiệm kiếm thuật】

【Thiên phú cố hữu: Trực giác —— Trong chiến đấu có thể cấp tốc phán đoán lựa chọn có lợi nhất cho bản thân, nhanh chóng tìm ra sơ hở và nhược điểm của đối thủ; Có xác suất cao né tránh và dự đoán đòn tấn công từ xa】

【Chuyên môn đặc dị: Cường hóa giác quan —— Thị giác cùng bốn giác quan khác đều được tăng cường trên diện rộng】

【Kỹ nghệ: Tân Âm Lưu Dao Pháp - Giai Truyền (69%) | Tân Dương Lưu Cắt Giấy (51%)】

【Thần bí: Không】

【Trang bị: Không】

【Mức độ gắn bó: 0 (0% kinh nghiệm tăng thêm)】

【Tâm trạng: 2 (Vô cùng lạc nhịp)】

【Trạng thái: Mùa bầm sinh】

【Đánh giá: Tiềm năng vô hạn】

“Không thể nào... số liệu này...”

Bạch Du nghiêm túc nhìn lại hai lần, xác nhận chính mình không có nhìn lầm.

Ban đầu, hắn còn háo hức mong đợi xem mình có thể rút được thẻ bài nào tốt, nhưng ngay sau đó, nhân vật này lại mang đến cho hắn một cú sốc không nhỏ.

“Số liệu này so với ta còn kém hơn... Không, so với bộ trang bị cùi bắp của ta còn thua xa!”

“Đánh giá ‘Tiềm năng vô hạn’ là cái quỷ gì? Tương lai chiến sĩ chắc?”

“Nhưng quan trọng nhất là...”

“... Người mù?”

Tâm trạng và biểu cảm của Bạch Du lập tức trở nên vô cùng vi diệu.

Một thiếu nữ trong Phù Tang Kiếm Đạo, danh xưng là Vô Minh.

Nói hoa mỹ một chút thì là Vô Minh, còn nói thực tế thì... cô ấy mù.

Điều này khiến hắn nhớ đến hai bộ phim mình từng xem: một là Zatoichi, hai là Nữ Zatoichi, cả hai đều lấy hình tượng kiếm khách mù làm nhân vật chính, hơn nữa kịch bản còn có nét tương đồng.

Nhưng cho dù là nhân vật nữ chính trong phim, họ cũng mạnh hơn tám thẻ Nhị Tinh Anh Linh này gấp mấy lần.

“Đây mà gọi là Nhị Tinh Anh Linh sao?”

Chương 152

DTV EBOOK

Bạch Du khoanh tay, chìm vào trầm tư. Ngay cả Nhất Tinh Anh Linh như Đồng Sinh lão gia tử hay chủ nhiệm lớp, dù thế nào cũng rất biết đánh nhau, vậy mà lên Nhị Tinh lại thảm hại thế này?

“Chẳng lẽ tinh cấp này không đại diện cho sức mạnh, mà dựa trên tiêu chí đánh giá khác?”

Nghĩ đến phong cách của công ty game này... Khả năng đó rất cao.

Chỉ cần ảnh chân dung đẹp mắt, bọn họ dám nâng Tứ Tinh lên Ngũ Tinh, Ngũ Tinh lên Lục Tinh, rồi Lục Tinh thì khỏi xuất bản luôn.

Trước đây, hắn vốn chẳng để tâm. Dù sao thì với tư cách một người thuộc Đảng XP, chỉ cần ảnh chân dung đẹp và có phong cách riêng, hắn cũng sẵn lòng bỏ tiền. Chơi game? Không quan trọng. Mục đích chính của hắn là nuôi vợ ảo mà thôi.

Nhưng, vợ đã thành vợ cũ.

Giờ đây, Bạch Du không còn là con người của ngày xưa nữa. Người đó hiện tại đã an nghỉ vĩnh viễn trong một chiếc hộp nhỏ.

Hắn xuyên không, nghênh đón chuyển sinh, thành công thoát xác từ Đảng XP trở thành một Đảng Cường Độ chính hiệu.

Ảnh chân dung đẹp hay không không còn quan trọng. Quan trọng là sức mạnh phải đủ cao!

Nhưng chờ mong đã lâu, vậy mà Nhị Tinh Anh Linh nhận được lại là cái này...

Ai có thể chịu nổi? Chỉ hận không thể phun ngay một ngụm đờm năm 1982 vào mặt đám thiết kế.

Dù thất vọng là thế, nhưng cuộc sống luôn như vậy. Không như ý cũng phải tiếp tục.

Bạch Du cũng không tin tấm thẻ Nhị Tinh này chỉ có mỗi chút năng lực đó. Nó hẳn còn tiềm năng phát triển.

“Nói mới nhớ, Anh Linh Biên Niên Sử đúng thật là một trò chơi dưỡng thành...”

“Có khi nào sau khi bồi dưỡng, tấm thẻ Nhị Tinh này sẽ bật dậy như Lý Ngư Vương, rồi tiến hóa thành Bạo Lý Long không? Đánh cược một phen với giấc mộng nào!”

“Khoan đã, nói kiểu này thì những Anh Linh trước đây ta rút được, ngay cả điều kiện dưỡng thành cơ bản nhất cũng không đáp ứng?”

“Nhưng... người chết thì dưỡng thành kiểu gì? Biến thành cương thi rồi đi làm thần tượng kiếm cơm chắc?”

Hắn vừa chọc vào tấm thẻ Anh Linh, hàng loạt thông báo liên hiện ra.

【 Xin lựa chọn sách lược bồi dưỡng Anh Linh 】

【 Một: Cường Hóa Huấn Luyện 】

【 Hai: Biên Tập Vận Mệnh 】

【 Ba: Thăm dò cảnh giới (chưa mở khóa) 】

【 Bốn: Viễn chinh vực sâu (chưa mở khóa) 】

【 Năm: Bản thân thăng hoa (chưa mở khóa) 】

“Quả nhiên là một trò chơi dưỡng thành.”

Bạch Du sờ cằm: “Năm phương thức bồi dưỡng, nhưng có ba cái chưa mở khóa... Thôi cũng được.”

Có thể lựa chọn giữa Cường Hóa Huấn Luyện và Biên Tập Vận Mệnh.

“Nếu như nói Biên Tập Vận Mệnh là kiểu chơi kịch bản cá nhân, nếu như vậy thì Cường Hóa Huấn

Luyện đại khái chính là dạng hoạt động cày cuốc hằng ngày?”

Bạch Du suy nghĩ một chút rồi nhấn vào lựa chọn Cường Hóa Huấn Luyện.

Phó bản bên hắn chỉ có một cái “Trại Huấn Luyện Tân Thủ”, mỗi tuần làm mới một lần.

Hiệu suất huấn luyện cực cao, sản xuất vật phẩm cũng rất tốt.

Bình thường, trò chơi dạng này đều được thiết kế xoay quanh hệ thống hoạt động hằng ngày và chu kỳ nhiệm vụ.

Mỗi ngày, mỗi tuần, mỗi tháng hoặc mỗi phiên bản đều sẽ có chỉ tiêu cố định cần hoàn thành, nhằm giữ chân người chơi online.

Theo như hắn thấy, Cường Hóa Huấn Luyện tương đương với một dạng hoạt động thường ngày hoặc hàng tuần; còn Biên Tập Vận Mệnh thì lại giống như một chế độ chơi theo kịch bản riêng.

Trước đây chỉ có thể dùng Biên Tập Vận Mệnh, nhưng hiện tại có thêm lựa chọn khác, hắn tất nhiên ngửa tay, muốn thử một phen.

“Dù sao thử một chút cũng đâu có hại gì!”

Sau khi click vào Cường Hóa Huấn Luyện, một loạt tùy chọn cấp hai hiện ra:

[Chỉ số hiện tại]:

Thể lực: 90

Tâm tình: 3

“Hả? Sự kiện đột phá?”

Bạch Du sờ cằm: “Vậy là nếu tâm tình giảm xuống, sẽ có sự kiện đặc biệt xảy ra sao? Đây tính là chuyện tốt đi.”

Khi chơi game, hần vốn chẳng bao giờ để ý mấy thứ như giá trị tâm tình.

Nó cũng giống như hệ thống băng hơi trong thời đại trước. Đừng hỏi nó có đáng giá hay không, chỉ cần biết là có thể chơi là được!

【 Phó bản mới đã mở khóa 】

Hương Thủ Đạo Quán

Hương Thủ Thần Đạo Lưu Đạo Quán - nơi từng tồn tại tại Cực Đông Chi Quốc, nay đã bị Ảnh Giới nuốt chửng.

Những di tích cổ đại nơi đây, mặc dù đã bị bao phủ trong bóng tối, nhưng thời gian không thể xóa nhòa tất cả.

Trong đó, Ảnh Quỷ Kiếm vẫn cố thủ tại cổng chính, không chịu rời đi.

Chương 153

DTV EBOOK

Một nơi từng huy hoàng, giờ đã trăm năm phủ bụi, chẳng còn ai dám bước qua cánh cửa này.

Vượt qua dòng chảy thời gian, người đầu tiên đến nơi đây, tận hưởng áo nghĩa Thần Đạo Lưu, chính là kẻ cùng đường mặt lộ - Vô Minh Ác Quỷ!

Ghi chú:

Phó bản này có tổng cộng năm cấp độ khó.

Phải vượt qua từng cấp để mở khóa.

“Mở phó bản tuần mới!”

“Cuối cùng thì cũng có một Nhị Tinh Anh Linh có đất dụng võ! Không tệ, rất không tệ!”

Ban đầu, Bạch Du còn định xem xét nên chọn phương án huấn luyện nào.

Nhưng hiện tại, có phó bản tuần mở ra, không cần nghĩ nữa – cứ quét sạch phó bản trước đã!

Phó bản tuần không chỉ rơi ra vật liệu tốt hơn, mà còn giúp thu thập nhiều hộp quà ngẫu nhiên.

Mà hắn chỉ còn thiếu hai hộp nữa để mở ra một phần thưởng đặc biệt!

【 Xin thiết lập nhân vật tham gia phó bản 】

【 Vận Mệnh Biên Tập Giả 】

【 Vô Minh Quỷ 】

【 Thiết lập hoàn tất 】

【 Thể lực đã khấu trừ! 】

Đang tiến vào [Hương Thủ Đạo Quán]...

Bạch Du nhắm mắt, cảm nhận rõ ràng cảm giác mất trọng lượng lại một lần nữa bao trùm lấy cơ thể.

—oCo—

Đây là phần thông tin ngoài lề về Hakama và Zatoichi, có thể dùng để tham khảo khi tìm hiểu bối cảnh của nhân vật Vô Minh trong truyện.

Hakama là một loại trang phục truyền thống của Nhật Bản, có nguồn gốc từ thế kỷ thứ sáu, được phát triển từ phong cách quần ống rộng của triều đình nhà Tùy và Đường bên Trung Quốc. Loại trang phục này được buộc ở hông, kéo dài đến mắt cá chân, thường thấy trong võ đạo, kiếm thuật và các nghi lễ truyền thống.

Zatoichi là một nhân vật hư cấu nổi tiếng trong văn hóa Nhật Bản, do tiểu thuyết gia Kan Shimosawa sáng tạo. Đây là một kiếm sĩ mù lang thang vào cuối thời kỳ Edo, với tài nghệ kiếm thuật tuyệt luân, đồng thời cũng là một tay đấm bóp du mục. Nhân vật này đã được chuyển thể thành nhiều phim và series, trở thành hình tượng kiếm khách mù huyền thoại.

Trong truyện, nhân vật Vô Minh có thể lấy cảm hứng từ hình tượng Zatoichi, nhưng với một biến tấu phù hợp với thế giới của Anh Linh Biên Niên Sử.

—oCo—

Phù Tang, Kinh Đô, Nam Gia.

Trong một khu nhà cổ kính, trang nhã, rộng đến vài hecta, một lão nhân đứng trên hành lang. Tóc hắn đã lấm tấm hoa râm, chải chuốt gọn gàng. Hắn mặc kimono màu xám, viền áo thêu hình gia huy Nam Gia bằng chữ triện cổ.

Hắn nắm trong tay một ít thức ăn cho cá, chậm rãi rắc xuống mặt hồ. Đám cá chếp tranh nhau đớp mồi, vẩy đuôi tạo thành từng gợn sóng.

Lão nhân nhíu mày, khuôn mặt nghiêm nghị. Hắn đã ở vị trí cao quá lâu, uy nghi tự nhiên toát ra mà chẳng cần phải giận dữ. Thanh âm trầm ồm vang lên:

“Nàng, vẫn chưa chịu nhận sai sao?”

“Tiểu thư đã bị nhốt trên lầu các ba ngày, vẫn đang tuyệt thực ạ...”

“Thật không biết điều.” Nam Thị Huy lạnh lùng nói, siết chặt tay, để mặc một ít mồ hôi rơi qua kẽ tay xuống mặt nước. Giọng điệu của hắn mang theo vài phần chán ghét:

“Nhã Ngạn, nữ nhi của ngươi đúng là thiếu dạy dỗ quá rồi.”

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cúi đầu, không dám cãi một lời.

“Nhưng mà, vốn dĩ nó là thứ bên ngoài, có nuôi bao nhiêu năm cũng chẳng thể uốn nắn lại được.” Lão nhân hạ thấp ánh mắt, nhìn chăm chăm mặt hồ. Giữa đàn cá chép béo mập đang tranh giành thức ăn, có một con nhỏ gầy bị xô đẩy vào góc, không tài nào tranh được.

“Ta muốn xem thử... nó có thể chịu đựng đến bao lâu. Bảo người mang chút nước lên cho nó đi, nhưng phải trông chừng cẩn thận, đừng để nó chết... Nó vẫn còn giá trị lợi dụng.”

“Dạ.” Nam Nhã Ngạn nín thở, cung kính đáp lời.

“Bất luận thế nào, nó hiện tại cũng mang họ Nam. Đã ăn cơm Nam Gia, ở trong nhà Nam Gia, chảy trong người dòng máu Nam Gia, thì phải biết cống hiến cho Nam Gia. Đây là điều duy nhất nó có thể làm.” Nam Thị Huy quét mắt sang con trai mình, giọng nói uy quyền không lẫn vào đâu được.

“Người đi khuyên nó một chút đi. Chỉ cần nó chịu cúi đầu nhận lỗi, ta sẽ tha thứ cho nó một lần. Nếu

không...” Lão nhân cười lạnh, thông thả thả xuống một chiếc mồi câu.

Đám cá dưới nước điên cuồng tranh đoạt, một con cá chép bị hất văng khỏi mặt nước, rơi xuống bờ đá cuội, gãy giữa tuyệt vọng.

Nam Nhã Ngạn cúi đầu tiễn bước Nam Thị Huy, gia chủ đương nhiệm của Nam Gia.

Hắn đứng lên, thoáng có chút choáng váng, bèn vẫy một người hầu đứng gần đó: “Mang chút nước cho Chân Trú.”

Người hầu kinh ngạc: “Chỉ nước thôi sao? Tiểu thư đã ba ngày không ăn gì rồi...”

“Chỉ đưa nước là được.” Nam Nhã Ngạn dứt khoát nói, lấy từ trong áo ra một túi nhỏ đưa cho người hầu, giọng điệu nhấn mạnh: “Chỉ có thể đưa nước, hiểu không?”

“... Vâng.”

Người hầu xoay người đi, Nam Nhã Ngạn cũng bước ra ngoài.

“Ngài không tự mình đi xem tiểu thư sao?”

“... Đi thì có ích lợi gì?” Trung niên nhân lắc đầu, thở dài chua chát. Bóng lưng hắn nhỏ bé, gầy yếu, hoàn toàn tương phản với dáng vẻ cường tráng như hổ gấu của Nam Thị Huy dù đã ngoài bảy mươi.

Chương 154

DTV EBOOK

Người hầu mang theo nước đến lầu các, bước tới một căn phòng được bao quanh bởi lồng gỗ. Qua khe cửa, nàng nhìn thấy thiếu nữ bên trong đã tiều tụy hẳn đi.

Nàng quỳ ngồi trên sàn, mấy ngày không ăn khiến thân thể vô cùng yếu ớt, nhưng dáng ngồi vẫn đoan trang, khí chất càng thêm nổi bật.

Bất cứ ai nhìn thấy nàng cũng sẽ nghĩ rằng đây là một danh môn khuê tú.

Mà nàng đích thực là danh môn khuê tú... chỉ ít, trong mắt người ngoài là vậy.

Tựa hồ nghe thấy tiếng động, thiếu nữ không mở mắt, chỉ bình thản cất giọng:

“A Tử?”

Người hầu đặt chén nước xuống: “Tiểu thư, uống chút nước đi... Ngài cứ hành hạ thân thể thế này, ta nhìn mà xót xa lắm.”

“Ai sai người đưa nước đến?” Chân Trú không trả lời, chỉ nhẹ giọng hỏi. “Là gia chủ sao?”

“... Vâng.”

“Vậy thì ta không uống.”

“Tiểu thư! Dù ngài không muốn chấp nhận, cũng không cần tự làm khổ mình như vậy!”

“Ta biết cách này rất ngu xuẩn...” Chân Trú nhắm mắt, giọng điệu vẫn bình thản như cũ. “Nhưng đây là phương thức phản kháng duy nhất ta có thể chọn.”

“Ngoài cách này, ta còn có thể làm gì? Buông xuôi mặc kệ, trở thành một tân nương giả? Đó không phải

là kết cục ta mong muốn.”

“Nếu ta uống chén nước này, tức là ta đã thỏa hiệp. Mà hiện tại, ta không có chỗ trống để thỏa hiệp.”

Nữ hầu lo lắng đến mức giọng nói cũng nhỏ đi:

“Tiểu thư, ngài uống một ngụm thôi, một ngụm nhỏ cũng được... sẽ không ai phát hiện đâu.”

Chân Trú lắc đầu, trong lòng cười nhạt. Loại tiểu thông minh này, làm sao có thể có tác dụng?

Dù nơi này không có ai canh gác, nhưng ánh mắt giám sát vô hình nhất định vẫn tồn tại. Chỉ cần nàng có chút dao động, một chút thỏa hiệp hay may mắn ảo tưởng, nhất định sẽ bị nhìn thấu.

Mưu tính với một kẻ từng trải, trí tuệ gấp ba lần bản thân, căn bản chính là hành động ngu xuẩn.

“Tiểu thư, chỉ ít ngài hãy để ta bắt mạch giúp ngài.” A Tử vẫn kiên trì.

Lần này, Chân Trú không từ chối nữa. Nàng chậm rãi đưa tay ra, rất nhanh đã bị A Tử nắm lấy. Cảm giác được lòng bàn tay có thứ gì đó lạnh lẽo được nhét vào, nàng không thay đổi sắc mặt, mượn tay áo che kín.

“Tiểu thư, chờ khi chúng ta cùng nhau ra ngoài...” Giọng nói của A Tử nhẹ nhàng như gió thoảng. “Ta sẽ mua cho ngài loại trái cây mà ngài thích nhất.”

Chân Trú khẽ giật mình, như có điều suy nghĩ, rồi lặng lẽ thu tay lại.

“Tạ ơn, A Tử...”

“Là thiếu gia dặn dò.” Nữ hầu nhỏ giọng bổ sung một câu, sau đó đứng dậy, cẩn thận bưng chén nước lên, từng bước lui ra ngoài.

Chân Trú vẫn quỳ trên sàn, đôi mày hơi cau lại, toát lên vẻ phức tạp.

Phụ thân nàng vẫn như trước, nhút nhát, không hề thay đổi.

Từ trước đến giờ, chưa từng thay đổi.

Hắn rõ ràng biết nàng đã nhịn đói ba ngày, nhưng cũng chỉ dám lén bảo A Tử đưa chút bánh ngọt đến. Hắn căn bản không dám đối nghịch với Nam Thị Huy. Chỉ khi đối phương đồng ý cho nàng uống nước, hắn mới dám tranh thủ lén lút đưa thêm chút gì đó.

Đây không thể gọi là linh hoạt ứng biến... Nếu sớm một chút sai người vụng trộm đưa tới, nàng có lẽ còn cảm thấy vui mừng. Nhưng bây giờ thì không, nàng chỉ thấy bi ai, chỉ thấy cay đắng.

Nàng chưa bao giờ ảo tưởng rằng Nam Nhã Ngạn sẽ vì mình mà đổi đầu với Nam Thị Huy.

Cũng như nàng biết, tuyệt thực chẳng qua chỉ là kế tạm thời.

Bởi vì nàng không có khả năng chống lại ý chí của Nam Thị Huy.

Cuối cùng, nàng sẽ trở thành tân nương giả, thay muội muội Nam Sa Chúc xuất giá.

Còn kết cục sau khi bị gả đi?

Không cần đoán cũng biết—nhất định sẽ vô cùng bi thảm.

Bởi vì...

Nàng giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve hốc mắt của chính mình.

Nàng không có thị lực.

Ngoài thân phận trưởng nữ Nam Gia, nàng căn bản chỉ là một gánh nặng.

Một kẻ như nàng, không thể trở thành chủ mẫu, càng không thể là một hiền thê. Nàng không thể mang lại lợi ích cho Nam Gia, mà thứ duy nhất có thể

dùng để đổi chác chính là thân thể này—một quân cờ để thắt chặt lợi ích gia tộc.

Thậm chí, nàng còn không biết mình sẽ bị gả cho ai.

Tất cả những gì nàng biết, là Nam Thị Huy chưa bao giờ thật sự hợp tác với ai theo kiểu đôi bên cùng có lợi. Mỗi hôn sự này, chẳng qua chỉ là một màn lợi dụng lẫn nhau.

Chờ đến khi hai bên không còn chung lợi ích, họ sẽ trở mặt ngay lập tức...

Mà đến lúc đó, nàng chắc chắn sẽ là kẻ đầu tiên bị hi sinh.

Càng tuyệt vọng hơn là—nàng thậm chí không có sức để phản kháng vận mệnh sắp tới.

Rõ ràng biết rằng phía trước chính là địa ngục, nhưng nàng vẫn chỉ có thể giống như một con búp bê bị đặt lên băng chuyền, bất lực trôi dạt về điểm kết cục đã định sẵn.

Loại cảm giác này khiến nàng tuyệt vọng.

Khiến nàng ngệt thở.

Nàng ném mạnh miếng bánh ngọt trong tay, cảm xúc có phần mất kiểm soát. Giờ khắc này, nàng thật sự tức giận.

Chỉ là...

Chương 155

DTV EBOOK

Miếng bánh bị ném đi rơi chậm chạp trên vách tường, rồi tan biến như trâu đất xuống biển, không để lại dấu vết.

“Bánh ngọt này có vẻ không tệ, cứ thế mà ném đi, chẳng phải quá đáng tiếc sao?”

Một giọng nói lạ lẫm vang lên.

Giọng điệu mang theo vài phần ngả ngớn, vài phần tùy ý, lại pha chút phong thái tiêu sái.

“Người là người đầu tiên vừa gặp mặt đã khiến ta nếm trải dư vị ngọt ngào... Nữ nhân, người đã thành công khơi dậy hứng thú của ta.”

Nghe thấy giọng nói xa lạ này, Chân Trú theo bản năng đứng phắt dậy.

Hai chân nàng vốn đã tê dại vì quỳ trong thời gian dài, máu huyết tắc nghẽn khiến việc đứng lên đáng lẽ ra phải rất khó khăn.

Thế nhưng khi nàng đứng dậy, động tác lại vô cùng trôi chảy, không hề có cảm giác vướng víu hay tê liệt.

Đồng thời, nàng lùi về phía sau một bước, nhưng lại không cảm nhận được vách tường phía sau lưng.

“Người là ai?!”

Nàng thốt lên, âm thanh vang vọng khắp bốn phía, phản chiếu lại như thể cả không gian đều trống rỗng.

Bởi vì đã mù hơn mười năm, thính giác cùng các giác quan khác của nàng nhạy bén hơn người thường gấp nhiều lần. Nàng có thể nghe âm thanh mà phán đoán phương hướng.

Nhưng tiếng vọng xung quanh khiến nàng nhận ra một điều—không gian này đã thay đổi.

Ngay trước mặt nàng, cách khoảng năm bước chân, có một người xa lạ đang đứng đó.

Một người nàng hoàn toàn không quen biết.

Chỉ riêng điều này cũng đủ khiến một người mù như nàng sinh ra sợ hãi.

Bạch Du nhìn thiếu nữ trước mặt, phản ứng của nàng có chút quá khích, tựa như một con nai nhỏ hoảng sợ.

Hắn bật cười, rồi chậm rãi mở miệng:

“Ngươi khỏe chứ? Lần đầu gặp mặt, Vô Minh Quỷ, ta là Biên Tập Giả—Vận Mệnh Biên Tập Giả.”

Chân Trú vẫn giữ nguyên tư thế phòng bị, giọng nàng khẽ run, nhưng rất nhanh đã trấn định lại tinh thần:

“...Ngươi nhận nhầm người rồi. Ta không phải Vô Minh Quỷ.”

“Không, ngươi chính là Vô Minh Quỷ.” Bạch Du cười nhẹ. “Đây sẽ là danh hiệu của ngươi... Nếu ngươi không thích, có thể đổi một cái khác, ta thấy ‘Tử Cuồng Kiếm Cơ’ cũng không tệ đâu.”

“Đừng nói đùa.” Chân Trú lập tức cắt ngang. “Ta không biết ngươi mà ngươi đang nhắc đến, cũng không biết ngươi là ai... Rốt cuộc đây là nơi nào? Ngươi là kẻ bắt cóc sao?”

Bạch Du bật cười:

“Bắt cóc ư? Cách nói này... cũng không hẳn là sai. Ta đích xác đã ‘bắt cóc’ ngươi, hoặc nói chính xác hơn, là ‘khóa lại’.”

Chân Trú siết chặt tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, mang theo cảm giác đau nhói.

“Nơi này không phải là mộng cảnh.” Bạch Du chậm rãi lắc đầu. “Đừng nghĩ tới chuyện dùng mấy trò trẻ con để kiểm tra thực tại. Nếu người không tin, có thể thử dùng ngón chân út va vào cây cột bên phải.”

“Người đang nói nhảm gì vậy...” Chân Trú nhíu mày. “Rõ ràng ta vẫn còn ở trong nhà, tại sao chỉ trong chớp mắt lại...”

“Nhà ư?” Bạch Du nhẹ nhàng lặp lại một lần, mang theo ý trào phúng. “Người cũng gọi nơi đó là ‘nhà’ sao?”

Chân Trú sững người, sắc mặt khẽ biến.

“Nếu thứ đó cũng có thể gọi là ‘nhà’, vậy nơi này hẳn phải là biệt thự xa hoa hay pháo đài trong truyện cổ tích rồi.” Bạch Du cười cợt.

“Người... người đang theo dõi ta?!” Chân Trú lập tức lùi lại, giống như đang đối diện với một kẻ biến thái chuyên rình mò.

“Đừng nói khó nghe như vậy, ta không phải kẻ nhìn trộm...” Bạch Du khẽ lắc đầu.

Hắn chỉ xem một số tư liệu cũ mà thôi, hiểu thêm chút về câu chuyện của một người thú vị, thế cũng tính là theo dõi sao?

Mặc dù không nhận được sự đồng ý của đương sự, nhưng hắn vẫn biện minh một câu:

“Cùng lắm cũng chỉ giống như việc tra lịch sử duyệt web trên máy tính của một người sau khi họ chết mà thôi.”

Chân Trú cười lạnh, giọng nói tràn đầy mỉa mai:

“Cuồng nhìn lên tiên sinh, vậy rốt cuộc ngài là ai?”

“Ta vừa mới nói rồi, ta là Vận Mệnh Biên Tập Giả. Nếu chỉ vài câu trò chuyện mà người đã quên ta là ai, vậy ta đành đề cử cho người một cái đầu bút kém chất lượng.”

“Ta là người mù, không quen viết chữ.”

Chân Trú nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

“VẬY... vận mệnh Biên Tập Giả tiên sinh, ngài ‘khóa lại’ ta—một nữ nhân yếu ớt—là có mục đích gì?”

Nàng cười lạnh, giọng nói tràn đầy châm chọc:

“Như ngài thấy, ta chỉ là một nữ nhân yếu ớt, tay trái gà không chặt, trong gia tộc cũng chỉ là một đứa con rơi chẳng ai cần...”

“Như lời người nói.” Bạch Du thần nhiên đáp. “Dù sao tình cảnh của người vốn đã tệ hại đến cực điểm, có rơi vào tay ta thì cũng chẳng thể nào tệ hơn được nữa, đúng không?”

“Hiện thực chính là loài người tự nhốt mình vào chiếc lồng do chính họ tạo ra. Người chẳng qua chỉ là từ một chiếc lồng này chuyển sang một chiếc lồng khác mà thôi.”

“Chỉ khác biệt một điều—chiếc lồng bên này rộng lớn hơn một chút, cũng có thể giúp người rèn luyện thân thể. Vậy nên... có muốn khởi động với mười lần thể dục nhịp điệu làm nóng người trước không?”

Chân Trú hoàn toàn không thể hiểu nổi hẳn đang nói gì, trong đầu nàng chỉ là một mớ hỗn độn.

Chương 156

DTV EBOOK

Nhưng ngay khi nàng sắp không nhin nổi nữa mà mở miệng phản bác, một âm thanh quen thuộc vang lên.

Bang—!

Là tiếng lưỡi đao lướt qua vỏ, một âm thanh rất nhỏ nhưng sắc bén.

“Người...”

Nàng suýt nữa tưởng rằng đối phương đã rút đao.

Bạch Du chỉ nhàn nhạt lui một bước về sau, chậm rãi nói:

“Ta bảo người làm nóng người trước đã. Dù sao nơi này không phải khu vực an toàn, mà là một nơi bách quỷ hoành hành—một khu vực cực kỳ nguy hiểm. Vận động kỹ một chút cũng tốt, tránh cho...”

“...Tránh cho lúc chết, thi thể bị lạnh quá nhanh.”

Vừa dứt lời, một luồng đao quang lướt qua.

Chân Trú cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Trong khoảnh khắc đó, nàng có thể cảm nhận rõ ràng đầu mình bị tách khỏi cơ thể.

Cảm giác tim đập biến mất, hơi thở ngừng trệ.

Trước mắt nàng chỉ còn lại một màu đen kịt.

Sau đó, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, nàng rùng mình, lập tức hít sâu một hơi, mạnh mẽ quay về tư thế đứng thẳng ban đầu.

Không chút chần chừ, nàng vội vàng giơ tay lên vuốt ve cổ mình, xác nhận xem cái đầu có còn nguyên vẹn hay không.

Cảm giác đau đớn còn đọng lại trên da thịt.
Nếu đây là mộng cảnh, nàng đáng lẽ đã tỉnh lại.
Nếu đây là hiện thực, thì nàng đáng lẽ đã chết.
Nhưng cả hai... đều không phải.
“Rốt cuộc đây là chuyện gì?” Nàng tràn đầy nghi hoặc.

Bạch Du nhắc nhở:

“Một lần.”

“Cái gì?” Chân Trú nhíu mày.

Ngay sau đó—

Đông... lộc cộc lộc cộc...

Lại một tiếng đao vang lên.

“Hai lần.”

Chân Trú lập tức hiểu ra—hắn đang đếm số lần tử vong của nàng.

“Yên tâm, số lần không có giới hạn.” Bạch Du mỉm cười trêu chọc. “Chỉ là đang tính toán vui thôi.”

“Đồ khốn khiếp!”

Chân Trú tức giận đến mức buột miệng chửi thề, hoàn toàn không quan tâm đến hình tượng đại tiểu thư gì nữa.

Nếu như gặp phải một tên sát nhân cầm cửa điện ngay trước mặt, lẽ nào còn giữ lễ nghĩa hay sao?

Bỏ chạy mới là lựa chọn chính xác!

Nàng lập tức tìm kiếm đường thoát.

Mọi giác quan lập tức bị kích hoạt đến mức tối đa.

Chân trần không kịp xỏ giày, nàng chỉ dựa vào chấn động trong không khí để xác định vị trí cửa ra.

Nhưng cửa lớn đã bị khóa chặt!

Nàng thử xô mạnh vài lần nhưng hoàn toàn vô dụng, cánh cửa không hề nhúc nhích.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo—

Phập!

Một lưỡi dao xuyên qua lưng nàng, ghim thẳng vào cánh cửa.

Chân Trú nghiêng đầu, mắt tròn tròn.

“Ba lần rồi.”

Bạch Du lắc đầu thở dài:

“Nếu không chạy trốn thì sẽ không chết, đạo lý đơn giản như vậy sao người lại không hiểu?”

“Người nói nhầm cái gì vậy?!” Chân Trú quát lên giận dữ. “Ta đứng yên ở đây cũng chết như vậy thôi!”

Bạch Du nhắc nhở:

“Cấp dưới không thể cãi lệnh cấp trên. Thay vì lãng phí sức lực tranh cãi, sao người không nghĩ xem làm thế nào để sống sót đi? ... Bốn lần.”

Trong lúc hần nói, Chân Trú lại bị Ảnh Quỷ Kiếm chém một nhát.

Rõ ràng là một màn tàn khốc, nhưng không hiểu sao Bạch Du lại có chút vui vẻ, nhìn không được bật cười.

Lúc trước hần cũng từng rơi vào tình cảnh như vậy, bị dị chủng truy sát. Thấy có kẻ khác giẫm lên vết xe đổ của mình, trong lòng hần bỗng dâng lên một niềm khoái chí khó tả. Hần biết suy nghĩ này không tốt, nhưng lại chẳng thể nào kìm nén được.

“Ai...”

Bạch Du liên tục lắc đầu:

“Người thế này thì không ổn chút nào đâu, Vô Minh Quỷ. Đã chết năm lần rồi, đến giờ vẫn chưa tỉnh ngộ à? Chỉ cần lùi bước, người sẽ già yếu, sợ hãi sẽ kéo

theo thất bại... Có câu nói thế này: ‘Thà chết vinh quang còn hơn sống nhục nhã.’”

“Người nói thì nhẹ nhàng lắm!” Chân Trú giận không thể tả.

“Tốt thôi, để ta nhắc nhở người một điều—bị giết thì sẽ chết. Nếu không muốn chết, vậy phải phản kháng. Trước tiên, người cần nắm trong tay một thanh vũ khí.”

“Ta lấy đâu ra vũ khí?!”

“A...”

Bạch Du cười cười:

“Người không có vũ khí, chẳng lẽ không biết cướp sao? Người luyện Tân Âm Lưu để làm gì?”

Lời này như một lời cảnh tỉnh đối với Chân Trú.

Tân Âm Lưu có một chiêu chuyên dùng để đoạt binh khí bằng tay không, nhưng nó yêu cầu người thi triển phải dự đoán trước chiêu thức của đối phương và phá giải trong nháy mắt.

Nàng từng học qua chiêu này, nhưng vì đôi mắt không nhìn thấy, nàng chỉ có thể dựa vào các giác quan khác để phán đoán. Điều đó khiến tỷ lệ thất bại tăng lên rất nhiều.

Nhưng giờ nàng không có lựa chọn nào khác. Nếu không muốn tiếp tục bị chém giết, nàng chỉ có thể liều mình thử đoạt đao.

Lại một lần nữa, nàng cảm nhận được khí tức của đối thủ đang đến gần...

Nàng âm thầm nghiên rằng, cố đoán xem đao sẽ chém xuống từ góc độ nào, sau đó chuẩn bị sẵn sàng để chặn đứng nó—

Bá ——!

Phốc phốc ——!

“Sáu lần.”

Một giọng nói vô tình, lạnh lùng tiếp tục đếm số.

“Khốn kiếp!”

Chân Trú nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng hoàn toàn không thể đoán được đao của đối phương sẽ chém xuống từ đâu, rất khó phán đoán đường đi nước bước.

Nếu như nàng có thể nhìn thấy...

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu, nhưng rất nhanh nàng đã gạt bỏ nó.

Chương 157

DTV EBOOK

Nàng đã quen sống trong bóng tối, nhất định phải nắm chặt lấy một tia hy vọng sống sót!

“Bảy lần!”

“Tám lần!”

“Mười hai lần!”

“Mười tám lần!”

“Hai mươi một lần!”

Nàng chưa một lần thành công!

Chân Trú đã chết đến mức tê liệt. Không chỉ có một kẻ truy sát nàng bằng kiếm quý, mà bên cạnh còn có một kẻ suốt ngày buông lời trào phúng, hết như một quan chỉ huy vô công rồi nghề đứng trên bờ giếng xem người ta chết đuối.

“Người thao tác kiểu gì vậy hả? Cứ như vậy một nắm gạo lên bàn phím rồi để một con gà mái mổ loạn xạ còn khá hơn người nữa! Nếu cứ tiếp tục thế này, ta thật sự phát chán rồi đó!”

Nàng tức đến mức đầu óc sắp quá tải, thần trí mơ hồ.

“Vận Mệnh Biên Tập Giả!”

Nàng gầm lên.

“Sao?”

“Người lên đi!”

Chân Trú không nói hai lời, lập tức xông về phía nơi phát ra giọng nói của Bạch Du.

Nàng cảm thấy một mình không thể giải quyết được tình hình, vậy thì cứ dụ quái đến gần Biên Tập Giả,

lợi dụng hắn làm mồi nhử để hấp dẫn hỏa lực, tạo cơ hội sống sót cho mình!

Thao tác này ngay cả Bạch Du cũng không ngờ tới!

Chân Trú lao thẳng đến trước mặt Bạch Du, Ảnh Quỷ Kiếm cũng đồng thời giơ lên.

Chỉ nghe một tiếng leng keng—

Bạch Du nhẹ nhàng nâng văn minh trượng trong tay, cản lại đòn tấn công của Ảnh Quỷ Kiếm. Một âm thanh chát chúa vang lên, tiếp đó hắn nhấc chân đá mạnh vào lồng ngực của kẻ tập kích.

Phịch!

Ảnh Quỷ Kiếm bị đá văng ra xa như một cánh diều đứt dây.

Chân Trú lần này trở về từ cõi chết, hỗn hển thở ra một hơi. Trong ánh mắt nàng lóe lên tia suy tư—chỉ cần làm cho cục diện rối loạn, có lẽ nàng vẫn còn cơ hội chạy trốn.

“Đừng vội đắc ý, tiểu cô nương...”

Bạch Du thản nhiên nói, giọng điệu pha chút bất đắc dĩ:

“Bởi vì cái mưu mẹo nhỏ của ngươi, giờ chúng ta phải đối mặt với rắc rối lớn hơn rồi đây.”

“Cái gì?”

Chân Trú còn chưa kịp phản ứng, thì ngay sau đó, nàng đã nghe thấy hai âm thanh lưỡi đao va chạm vang lên.

Ảnh Quỷ Kiếm vừa ngã xuống đất, đột ngột phân tách thành hai. Cả hai bóng đen cùng lúc đứng dậy, tay cầm kiếm, đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ quỷ dị.

“Ban đầu, ta định cho ngươi đủ thời gian luyện tập một mình, nhưng ngươi đã không chờ nổi mà lao vào thử thách khắc nghiệt hơn...”

Bạch Du mỉm cười như có như không:

“Vậy thì chính thức bắt đầu đi. Thời gian của tân thủ đã kết thúc.”

... Ta không phải, ta không có!

Chân Trú đứng chết trân tại chỗ.

Nàng cắn chặt môi, đè nén cơn giận trong lòng. Không khóc, không gào thét, chỉ có một sự phẫn nộ âm ỉ, như ngọn lửa âm ỉ cháy trong tro tàn.

“Thí luyện cái quái gì chứ? Ta hoàn toàn không hiểu nổi!”

Nàng nghiêng răng:

“Giăm ta ở đây, giết đi giết lại, rốt cuộc có ý nghĩa gì? Muốn thử thách thì đi tìm mấy kẻ mạnh hơn ấy! Ta chỉ là một cô gái xui xẻo mà thôi! Sao các người cứ phải nhắm vào ta?! Nhân sinh của ta chẳng lẽ chưa đủ bi thảm sao?”

“Ha ha...”

Bạch Du im lặng một lúc rồi khẽ bật cười, giọng nói chậm rãi:

“Người nói đúng. Người rất bất hạnh, rất đáng thương.”

“Nhưng chính người lại càng khiến cái bất hạnh ấy sâu sắc hơn.”

“Bởi vì nếu muốn thoát khỏi bất hạnh, người nhất định phải trải qua những chuyện này.”

Bạch Du lạnh nhạt nói tiếp:

“Muốn thay đổi vận mệnh, thứ người cần không phải là sự thương hại của kẻ khác, mà là sức mạnh đủ để đảo lộn càn khôn.”

“Hãy nghĩ về tương lai của người, nghĩ về quá khứ của người. Nghĩ xem con đường mà người đã đi qua đầy gian truân thế nào... Vậy thì giờ đây, cần gì phải

tự thương hại chính mình, tranh thủ sự đồng tình vô nghĩa?”

“Cùng lắm thì người chết thêm vài lần thôi mà. Nếu không cam lòng, thì hãy phản kháng đi. Ít nhất bây giờ, người vẫn còn năng lực phản kháng.”

Năng lực phản kháng...

Bốn chữ này vô tình chạm đến góc sâu nhất trong trái tim nàng, đâm trúng nỗi đau nhức nhối nhất.

Giọng nói của Bạch Du vẫn vang lên đều đều:

“Đương nhiên, nếu người thật sự muốn buông xuôi, nằm im mặc số phận, ta cũng chẳng ép người cầm lấy vũ khí đâu. Điều duy nhất ta có thể ban cho người—chính là lòng thương hại.”

“Nhưng người chắc chắn là mình cần nó sao?”

Bóng đen cuộn cuộn bao quanh Ảnh Quỷ Kiếm, cặp mắt đỏ rực như máu chợt lóe lên. Nó lao thẳng về phía nàng, một nhát kiếm sắc bén bổ xuống, hướng thẳng vào đầu!

Bạch Du không hề động đậy, chỉ lặng lẽ quan sát. Hắn chờ đợi, đợi chính nàng tự lựa chọn.

Trong khoảnh khắc nguy nan, Chân Trú nghiêng rặng, dốc toàn lực né sang một bên.

Kiếm quang lướt sát qua gò má, lạnh buốt thấu xương.

Ngay khi đối phương còn chưa kịp thu đao, nàng đã nhanh như chớp chế trụ cổ tay nó.

Thân ảnh thiếu nữ lướt đi như bóng quỷ, chỉ trong một tích tắc, nàng vận mạnh cổ tay đối thủ, đoạt lấy thanh đao.

Rồi lập tức—

Một nhát chém gọn gàng!

Lưỡi đao sáng lạnh xẹt qua không trung, đầu của
Ảnh Quỷ Kiếm rơi xuống đất, hóa thành một làn
khói đen tan biến.

Tân Âm Lưu · Vô Dao Thủ.

Chương 158

DTV EBOOK

Chân Trú siết chặt thanh đao trong tay.

Nàng chậm rãi đứng dậy, đôi mắt sâu thẳm không gợn sóng, như vực sâu tĩnh lặng nuốt chửng mọi cảm xúc.

Chỉ có giọng nói khàn khàn, vang vọng trong không gian tĩnh mịch:

“Cắt kỹ sự thương hại của người đi...TA KHÔNG CẦN!”

Vũ Cung Chân Trú chưa bao giờ chuyên chú như lúc này.

Mặc dù bẩm sinh khiếm khuyết thị giác giúp nàng dễ dàng tập trung, nhưng trong cuộc sống thực tế, vì những yêu cầu từ Nam Gia mà nàng khó lòng dồn hết tâm trí vào một việc, phải liên tục ứng phó với vô số đòi hỏi khắc nghiệt.

Ở vùng đất Phù Tang này, nữ tử xuất thân từ gia đình phú quý tuy không lo cơm áo, nhưng về phương diện nhân sinh, thậm chí còn không bằng nữ nhi của gia đình bình thường.

Nhưng tại nơi đây, trước ranh giới sinh tử, quá khứ của nàng, bản chất của nàng, những quy củ được ngàn vạn lần dằn dò đều bị đánh nát.

Bởi vì so với việc còn sống, mọi thứ khác đều có thể bỏ qua.

Sự khảo nghiệm sinh tử thuần túy chính là phép thử đối với ý chí, mà bên dưới lớp kiên quyết ấy, lại ẩn giấu bản năng cơ bản nhất của loài người.

Chiến đấu... chính là bản năng!

Nàng không có thị giác, không thể nghi ngờ gì, đó là một tổn thất to lớn. Nhưng khi nắm chặt đao kiếm trong tay, nàng cảm nhận được các giác quan khác của mình đang phát triển, đang mở rộng.

Mỗi một lần vung đao, mỗi lần lưỡi kiếm va chạm, mỗi cơn rung chấn truyền đến từ lực phản chấn—xúc giác, thính giác, khứu giác... tất cả hòa quyện lại, tạo nên một bức tranh mơ hồ trong đầu nàng.

Dù không thể nhìn thấy, nàng vẫn có thể nghe, có thể cảm nhận.

Da thịt nàng nhận ra sát khí lạnh thấu xương đang toát ra từ thân thể Ảnh Quỷ Kiếm, khiến từng tắc da tay nàng nổi đầy gai ốc.

Đồng thời, Vũ Cung Chân Trú cũng phát hiện, không chỉ mình nàng đang đối diện với cái chết, mà nam tử bên cạnh cũng đang ngày càng chìm sâu vào vòng xoáy nguy hiểm—chỉ cần một sơ suất, hắn cũng sẽ bỏ mạng như nàng.

Số lượng Ảnh Quỷ Kiếm từ một tăng lên hai, từ hai thành bốn, bây giờ đã lên đến mười sáu.

Ngay cả trong những cuộc khảo nghiệm khắc nghiệt nhất tại đạo quán Bắc Thần Nhất Đao Lưu, cũng chỉ có mười đệ tử chính thức vây công một người tham gia khảo hạch. Nếu người đó chiến thắng, sẽ được vinh danh là “mười trận bất bại”.

Nhưng lúc này, trước mặt nàng là mười sáu Ảnh Quỷ Kiếm. Nếu bọn chúng cùng lúc ra tay, nàng hoàn toàn không có tự tin có thể sống sót, chỉ có thể dựa vào nam tử kia để san sẻ áp lực.

Đây là một cuộc thử luyện.

Mà người tiếp nhận thử luyện chính là bọn họ, không thể công bằng hơn.

Cả hai đều có thể chết, đều có thể bị thực lực chênh lệch nghiền nát mà bỏ mạng. Nhưng sau đó, họ sẽ lại

đứng lên, tiếp tục lao vào trận chiến.

Khi số lần tử vong gia tăng, Vũ Cung Chân Trú buộc phải quen thuộc với việc ra đòn trước và chứa lại một nhát đao để đột phá. Nàng thậm chí có thể phản nhiên nhát lấy cánh tay gãy của chính mình, xem nó như một thanh đao dài mà tiếp tục vung vẩy.

Một khi đã thích ứng với tử vong, thì chết đi rồi hồi sinh chẳng khác nào vô hạn lần thử nghiệm.

Nàng tiến bộ nhanh chóng trong chiến đấu, từng sợi tơ mơ hồ trong tâm nhìn tinh thần của nàng dần trở nên sắc nét, dần hình thành những đường nét rõ ràng.

Quan trọng hơn hết, nàng có thể không chút áp lực thi triển toàn bộ kiếm thuật mình đã học, sử dụng đao thật, không chút do dự.

Kiếm thuật không phải là con đường kiếm đạo hoa mỹ của đám hài đồng học kiếm, mà là một kỹ xảo giết chóc thực sự.

Trong thế giới đầy rẫy hiểm nguy này, ngay cả Mạc Phủ cũng không thể bảo vệ tất cả mọi người.

Phù Tang là một quốc gia tôn sùng võ đạo, người trong Võ gia ra ngoài đều mang đao kiếm bên mình.

Sau khi Mạc Phủ cải tổ, võ sĩ đã không còn là một giai cấp riêng biệt, mà trở thành một nghề nghiệp—nghề săn quỷ và quỷ thú.

Hướng lưỡi đao không còn nhắm vào các Đại Danh hay dân thường, mà là những tai họa bước ra từ Ảnh Giới. Chỉ có một điều không thay đổi, đó là đao kiếm trong tay họ vẫn là cội nguồn sinh tồn.

So với hệ thống giáo dục phổ cập bắt buộc, nghề săn quỷ của Phù Tang vẫn chủ yếu được truyền thừa qua các gia tộc võ sĩ, mang đậm màu sắc giai cấp và đặc trưng gia tộc.

Không thể tránh khỏi việc chịu ảnh hưởng từ các thế lực hào cường địa phương, mà các đạo tràng của những lưu phái kiếm thuật lớn lại càng trực tiếp trở thành những điểm nóng thu hút sự chú ý, như hoa tươi dệt gấm, lửa dầu bùng cháy, bánh trái thơm lừng.

Vũ Cung Chân Trú từng học kiếm thuật tại đạo tràng Yagyū gia Tân Âm Lưu.

Trong quá khứ, Tân Âm Lưu từng là lưu phái chuyên hướng dẫn kiếm thuật cho Mạc Phủ tướng quân, đủ để chứng minh trình độ kỹ nghệ của nó cao siêu đến mức nào.

Nàng chưa từng một lần thực sự cầm trong tay đao thật kiếm thật để giao đấu với con người.

Chương 159

DTV EBOOK

Chỉ đến khi đao kiếm thực sự va chạm, nàng mới nhận ra bản thân mắc phải quá nhiều sai lầm—đao gỗ và trúc đao hoàn toàn không thể so sánh với cảm giác cầm đao thật trên tay.

Mỗi sai lầm nhỏ trong việc phát lực, ra chiêu không đúng thứ tự, thậm chí cả những thói quen khó nhận ra trong luyện tập, đều có thể trở thành điểm chí mạng, khiến vũ khí tuột khỏi tay giữa trận chiến.

Nàng tìm kiếm sai lầm trong mỗi lần chết đi, rồi điều chỉnh, sửa chữa, cải tiến.

Sau khi thử qua các chiêu thức của Tân Âm Lưu, nàng chuyển sang sử dụng kiếm thuật của Shinto Kashima Tân Dương Lưu.

Ngay khoảnh khắc nàng vung đao chém xuống, lưỡi kiếm trực tiếp bổ đôi sọ của Ảnh Quỷ Kiếm, nhưng khi đàn tấu vang lên, Hồi Âm không truyền lại bất kỳ luồng sát ý hay địch ý nào nữa.

“Kết thúc?” Nàng khẽ hỏi.

“Ừ, kết thúc rồi. Mười sáu con Ảnh Quỷ Kiếm đã bị tiêu diệt toàn bộ.” Bạch Du vung vẩy vũ khí trong tay.

Lần này, hắn không còn sử dụng trường thương nữa, mà đổi sang một thứ khác—gậy bóng chày.

Trường thương vốn rất hiệu quả trong môi trường này, nhưng xét về tính thực dụng, gậy bóng chày lại càng có lợi thế hơn. Dù sao thì loại vũ khí này có kết cấu trước nặng sau nhẹ, dùng để quật xuống thì đao kiếm bình thường căn bản không thể đỡ nổi.

Hơn nữa, chẳng cần chiêu thức hay lưu phái gì cả, chỉ cần một chữ—nện!

Muốn đập thì phải đập thật mạnh, thật chuẩn.

Bạch Du chợt nhận ra, thì ra Sư Tâm thủ trượng cũng là một vũ khí thiên biến vạn hóa. Nếu đã như vậy, có gì phải gò bó bản thân vào một hình thái nhất định?

Giữa trận chiến, hắn đổi sang một “Thánh Kiếm vật lý học”, một chiêu một nhất, đơn giản mà hiệu quả.

Lần sau có lẽ hắn nên đổi từ thương thuật lưu phái sang võ thuật lưu phái cũng được... Ai nói võ thuật nhất định phải gắn liền với một loại vũ khí cố định? Học cách khắc chế từng loại binh khí mới là cách làm của người thông minh.

Chân Trú hỏi: “Kết thúc rồi, vậy ta có cần phải quay về không?”

“Đừng vội.” Bạch Du đưa mắt nhìn về phía đạo quán, nơi có một bộ khôi giáp võ sĩ đang ngồi bất động trên vách tường: “Vẫn còn một con BOSS chưa xử lý.”

Ngay khi hắn dứt lời, ngọn lửa màu tím đột nhiên bùng lên từ bên trong bộ giáp trống rỗng.

Những khoảng trống trên khôi giáp bị tử hỏa lấp đầy, rồi ngọn lửa bùng cháy dữ dội, thiêu đốt toàn bộ lớp giáp bên ngoài. Võ sĩ ma quái đứng dậy, hai tay siết chặt song đao—Thái Đao Song Lưu!

Chân Trú sững sờ, đôi mắt mở lớn.

Dù nàng chẳng nhìn thấy gì, nhưng vẫn có thể bày ra biểu cảm kinh ngạc cùng chấn động.

“Nhất giai Siêu Phàm.”

Bạch Du liếc nhìn đỉnh đầu đối phương, cấp 13... cũng không tính là cao.

Nhưng dù sao cũng là Siêu Phàm nhập giai, đối với hai kẻ còn kẹt ở cấp 10 mà nói thì vẫn có hiệu quả áp chế.

“Yên tâm đi, Vô Minh.” Bạch Du vỗ vai đối phương, dùng giọng điệu thản nhiên nói: “Chết bảy tám chục lần hửn là cũng có thể qua được, nó đâu có hồi phục thanh máu, cứ mài dần rồi cũng thắng thôi.”

“Người đây mà cũng gọi là an ủi à?” Chân Trú cười khổ: “Hành hạ ta thì thôi, sao ngay cả bản thân người cũng tự hành hạ thế?”

“Nếu ta đứng một bên xem kịch, người sẽ ít nhiều có chút cảm xúc tiêu cực. Vì vậy, ta chỉ có thể tự mình ra trận.” Bạch Du nhún vai nói: “Dù ta có thần thông quảng đại đến đâu thì vẫn phải bắt đầu từ con số không. Ít nhất, điểm xuất phát của chúng ta cũng ngang nhau.”

“Loạn thất bát tao...” Chân Trú thở dài, sau đó lại nở một nụ cười nhàn nhạt: “Nhưng dường như ta đã hiểu thêm một chút về người rồi, Vận Mệnh Tiên Sinh.”

“Thôi đi, cứ gọi ta là Biên Tập Giả thì hơn.” Bạch Du cười hề hề: “Cái danh Vận Mệnh này nghe có vẻ như ngày nào cũng bị người bóp cổ đến ngạt thở, treo lủng lẳng trên dây thừng, cảm giác chẳng lành chút nào. Huống hồ...”

“Huống hồ cái gì?”

Bạch Du giơ tay, bày ra một tư thế mà đối phương căn bản không thể nhìn thấy, nhưng hửn lại tự cảm thấy vô cùng đẹp trai.

“— Ta đến để sửa đổi vận mệnh, chứ không phải để trở thành vận mệnh.”

Vừa dứt lời, Bạch Du lập tức đổi vũ khí, Sư Tâm trường thương xuất hiện trong tay hửn: “Bây giờ chúng ta phải rèn luyện một chút ăn ý. Đây không phải là một con BOSS có thể solo được, cùng xông lên nào, Vô Minh quý!”

“Tên ta là Vũ Cung!”

Vũ Cung Chân Trú nhấn mạnh lần nữa: “Ta không thích cái kiểu xưng hô ‘Vô Minh quý’ này —— hãy nhớ kỹ, Vận Mệnh Tiên Sinh.”

“Người bắt ta nhớ kỹ, nhưng chính người lại hoàn toàn không nhớ...” Bạch Du lẩm bẩm.

Vũ Cung Chân Trú điều chỉnh nhịp thở, lặng lẽ dựng đao lên: “Đi < ㄣ!” (Muốn lên!)

Ngọn lửa màu tím bùng cháy, võ sĩ khô giáp lao đến tấn công, đao quang lóe lên, vẽ ra một vết tàn nguyệt màu tím đầy hoa lệ.

Trò hay chính thức bắt đầu...

“A ——!”

Phối như thể bị ép khô, Vũ Cung Chân Trú cảm giác mình vừa thoát ra khỏi một cơn ác mộng đáng sợ.

Chương 160

DTV EBOOK

Một cơn ác mộng rõ ràng đến từng chi tiết.

Xúc cảm vẫn còn lưu lại trên đầu ngón tay. Trong khoảnh khắc đó, nàng thực sự đã xuyên thủng lồng ngực của võ sĩ khôi giáp, chặt đứt cái bóng quý mị kia.

Nàng nhớ rất rõ, vì thế không thể nào là một giấc mộng hảo huyền.

Sau khi chém giết mười sáu Ảnh Quỷ Kiếm, tùy tùng đại tướng của võ sĩ khôi giáp xuất hiện. Khả năng công kích và khát vọng chiến đấu của nó mạnh hơn những kẻ trước đó gấp bội.

Tử hỏa quán quanh lưỡi đao khiến nàng gần như không có cơ hội chạm vào vũ khí của đối phương. Chỉ cần va chạm quá ba lần, đao của nàng sẽ trở nên nóng bỏng đến mức khó có thể cầm vững.

Nàng và Biên Tập Giả đã chết không biết bao nhiêu lần. Có lẽ vài chục, có khi đến cả trăm lần.

Nhờ vào ý chí kiên cường của cả hai, cuối cùng họ cũng mài chết được tùy tùng đại tướng.

Đến cuối cùng, nàng gần như không còn cảm xúc, chỉ lãnh khốc thi triển chiêu thức. Nhưng đúng vào khoảnh khắc nàng vung ra nhát đao cuối cùng, nàng cảm giác bản thân đã chạm đến một cánh cửa nào đó.

Thế giới bỗng chốc trở nên trong suốt, rõ ràng đến mức kỳ lạ. Những đường nét vô hình nay hiện ra rõ ràng trước mắt nàng, tựa như một bản đồ dẫn lối ngay trong tâm trí.

Thị giác vượt trên thị giác...

Dù chỉ kéo dài trong nháy mắt, nhưng nàng biết đó chính là...

“Siêu Phàm...”

Nàng thì thảo.

Sau hơn trăm lần tử vong, nàng cuối cùng cũng chạm đến thứ mà trước kia từng khao khát, nhưng lại chẳng thể nào nắm bắt được.

Nàng không khỏi tự hỏi, nếu như thử thêm một lần nữa, một lần nữa thôi, liệu bản thân có thể thực sự bắt lấy nó không?

Khoảnh khắc ấy, trong thoáng chốc, khi đầu ngón tay nàng gần như chạm tới ranh giới kia, cả thế giới trở nên thông suốt đến khó tin, đẹp đến không gì sánh bằng...

Chính bởi vì đã nhìn thấy ánh sáng, nàng mới cảm nhận được bóng tối vô tận trước mắt đáng sợ đến nhường nào.

“Kiên nhẫn, Chân Trú... kiên nhẫn...”

Nàng thì thảo tự nhủ, vừa cảnh báo bản thân, vừa tự trấn an chính mình.

Vũ Cung Chân Trú khẽ cất giọng: “Cơ hội rồi sẽ đến, nhất định sẽ đến.”

Nàng vẫn nhớ, khi nàng rời khỏi đạo quán sâu thẳm kia, thanh niên ấy đã nói lời cuối cùng, và cũng trong khoảnh khắc thế giới trở nên thông suốt, hắn đã mỉm cười.

“Ăn mừng đi, tiểu thư Vũ Cung... Kể từ giây phút này, vận mệnh của ngươi đã có một sự thay đổi long trời lở đất.”

Hắn phất tay áo, quay người bước qua cánh cửa rộng mở.

“Hôm nay đến đây thôi, hôm khác gặp lại.”

Hai chữ “gặp lại” ấy, sao mà dễ nghe đến vậy...

Tựa như một bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên những bất an đang dâng trào trong lòng nàng khi sắp phải trở về nơi giam cầm, đồng thời khiến nàng không thể kìm nén được mà bắt đầu mong chờ ngày mai, ngày mốt, thậm chí là những ngày xa hơn nữa...

Nàng không biết mình đã mong chờ bao lâu, nhưng nàng chắc chắn rằng bản thân đang mong mỏi được gặp lại hẳn.

Đây là một cảm giác hoàn toàn xa lạ với nàng.

Nàng chưa bao giờ chờ đợi một ngày mai nào cả, bởi vì với nàng, mỗi ngày trôi qua chỉ là một bước tiến gần hơn đến vực thẳm của sự hủy diệt.

Nàng không thể nắm giữ tương lai, cũng chẳng thể khống chế vận mệnh. Trước mắt nàng, chỉ là một màu đen kịt không lấy nổi một tia sáng, một đốm lửa leo lét để soi đường.

Nhưng nếu ý thức được rằng, vận mệnh và tương lai đang nằm ngay trong tầm tay, gần đến mức nàng có thể chạm vào—nàng sẽ vui sướng biết bao, sẽ mong đợi kết quả tốt đẹp đến nhường nào.

Dù rằng, nàng biết rất rõ, có lẽ tất cả chỉ là một loại ảo giác.

Nhưng nó đẹp đến vậy, đủ để trở thành ánh rạng đông xé toạc màn đêm dài đằng đẵng.

“Vận Mệnh Biên Tập Giả, Vận Mệnh Tiên Sinh...”

Thiếu nữ khẽ thì thầm: “Bất luận ngươi có thích cái tên này hay không, nhưng với ta... đây đã là vận mệnh mà ta lựa chọn.”

Giống như một kẻ tội nhân bị giam cầm nơi Địa Ngục, bất chợt bắt được sợi tơ nhện rủ xuống từ nhân gian.

Sợi tơ ấy chính là cơ hội duy nhất trong đời.

【 Đã hoàn thành thông quan “Hương Thủ Đạo Quán” ở cấp độ sơ cấp 】

【 Nhận được 30 điểm Vận Mệnh 】

【 Mức độ gắn bó tăng lên; Hiện tại đạt mức 1 (tăng thêm 10% kinh nghiệm tổ đội) 】

【 Nhận được phần thưởng thông quan —— “Hương Thủ Thần Đạo Lưu Truyền Võ Cổ Tích · Kiếm Kích Thiên” 】

【 Nhận được: 6 mảnh Bồng Ma, 1 rương báu Thanh Đồng 】

【 Kỹ năng thăng cấp 】

【 Nhân vật đã đạt giới hạn cấp bậc hiện tại, xin sớm tìm cách tấn thăng 】

“Người nghĩ ta không muốn tấn thăng chắc? Ai mà chẳng muốn!”

Bạch Du chán nản lắm lắm. Nếu có thể dễ dàng lên cấp chỉ bằng cách nhai khoai tây chiên như trong game, thì hắn đã chẳng phải mệt thế này rồi.

Hắn nhấn vào phần thưởng thông quan, kiểm tra vật phẩm vừa nhận được.

【 Hương Thủ Thần Đạo Lưu Truyền Võ Cổ Tích 】

Ghi chép về võ đạo chân chính của Hương Thủ Thần Đạo Lưu.

Chương 161

DTV EBOOK

Cuốn “Kiếm Kích Thiên” bao gồm ba loại võ thuật chính: kiếm thuật, bạt đao thuật và đao thế thuật.

Tuy nhiên, chỉ có chín phần nội dung chính được ghi chép lại, không bao gồm các bí truyền và khẩu quyết truyền miệng.

Hương Thủ Thần Đao Lưu – Võ Cổ Tích Lưu Truyền

“Ân, vậy đại khái tương đương với...” Bạch Du suy nghĩ một chút rồi nói: “Bí tịch võ công chăng?”

Từ trong hòm vật phẩm lấy ra, thứ hắn nhận được không phải một cuốn bí tịch hoàn chỉnh, mà là một quyển trục.

Vì Ảnh Giới không có điều kiện môi trường như thế giới thực, nên quyển trục này trông không hề bị hủ hóa, dường như được bảo tồn trong chân không, giữ nguyên trạng thái hoàn chỉnh đến kinh người.

Vật phẩm này đã có lịch sử mấy trăm năm, lưu truyền qua các thời đại, đủ để khiến vô số môn phái võ gia tranh đoạt.

Bởi vì Thiên Chân Chính Truyền – Hương Thủ Thần Đao Lưu chính là điểm khởi nguồn của rất nhiều lưu phái võ học hiện đại tại Phù Tang.

Ví dụ, trong thời Chiến Quốc, Kiếm Thánh Mộ Nguyên Bặc Truyền chính là người của Hương Thủ Thần Đao Lưu, về sau các thế hệ tiếp nối đã tôn ông làm tổ sư.

Một ví dụ khác, Kiếm Thánh Tuyên Tín Cương – người chưa từng thất bại trong suốt cuộc đời mình – từng bái nhập Hương Thủ Thần Đao Lưu, lại còn được Mộ Nguyên Bặc Truyền đích thân chỉ dạy. Đến

hơn hai mươi tuổi, hấn sáng lập ra Tân Âm Lưu, đệ tử nổi danh nhất của hấn chính là dòng họ Liễu Sinh. Nhờ vậy, Liễu Sinh Tân Âm Lưu càng thêm danh chấn thiên hạ, cho đến tận ngày nay vẫn là hào môn võ đạo của Phù Tang.

Nghĩ đến chuyện chỉ một quyển trục như vậy xuất thế, e rằng Phù Tang sẽ tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy.

Bất kể võ thuật nguyên bản trong quyển trục này có giúp các lưu phái hiện tại truy nguyên về cội nguồn hay không, thì bản thân nó cũng đã mang ý nghĩa vô cùng to lớn – tương đương với việc tuyên bố một võ học chân truyền chính thống.

Nếu so sánh, thì giá trị của quyển trục này tại Phù Tang không thua kém gì Đồ Long Dao hay Võ Mục Di Thư trong võ hiệp Trung Nguyên.

Trong thế giới võ hiệp, vì tranh đoạt chí bảo mà giết người diệt khẩu là chuyện thường tình, vậy nên tại thế giới này, nó cũng chẳng có gì là lạ.

Có điều, quyển trục này cũng chỉ ghi lại một phần, không bao gồm bí truyền và khẩu quyết. Những đỉnh cấp áo nghĩa thì khó lòng học được chỉ từ một mảnh giấy.

Bạch Du sờ cằm, suy nghĩ: “Thế giới này là bản cải tiến, không chừng áo nghĩa trong đó lại là những chiêu thức đặc biệt khoa trương, phải đạt Siêu Phàm cấp mới học được thì sao?”

Hắn thu quyển trục lại, dự định khi nào rảnh rồi sẽ nghiên cứu sau.

Thực ra, nếu muốn học võ, hấn cũng chẳng cần tự nghiên cứu làm gì cho xa.

Toàn bộ Nam Lăng Thị có đến mười mấy võ quán, chỉ cần đăng ký một khóa huấn luyện võ thuật, tự nhiên sẽ có võ giả chuyên nghiệp hướng dẫn.

Mặc dù hẳn không quá cần quyền trục này, nhưng có lẽ Vô Minh Quỷ sẽ hữu dụng.

“Thôi cứ vậy đi.”

Bạch Du xoa tay, ánh mắt sáng lên: “Tiếp theo, đến màn kích thích nhất – mở hộp thời gian!”

Việc giết Ảnh Quỷ Kiếm không chắc chắn rơi ra mảnh vỡ Bóng Ma, lại còn bị cô bé kia cướp mất một phần, kết quả là không gom đủ một lượt mười mảnh.

May mà cuối cùng, BOSS có nổ ra một cái bảo rương cấp Siêu Phàm.

Thêm vào đó, hẳn còn giữ lại hai lần bảo lưu may mắn.

Trước tiên, mở thử một mảnh vỡ Bóng Ma để khởi động may mắn. Kết quả... chỉ là một dược thảo hồi phục (màu xanh lá).

“Ta giữ gốc đây!”

Bạch Du đặt tay lên bảo rương thanh đồng, lòng tin lập tức bành trướng:

“Cái này co lại... xuyên qua tinh thần!”

Vụt!

Bảo rương mở ra, lần này ánh sáng đỏ rực phóng ra từ bên trong.

“...Ra đồ đỏ rồi kìa!”

Bạch Du vốn chỉ mong màu tím đã là tốt lắm, không ngờ lại xuất hiện màu đỏ!

“Ta còn đại giữ gốc nữa mà!” Hẳn cực kỳ muốn xem lại lịch sử mở thẻ, tiếc rằng game này không có chức năng đó.

“Thôi được rồi, để xem trong đây có gì hay. Nếu tặng ta một cái Anh Linh Tam Tinh, Tứ Tinh hay Ngũ Tinh thì ta cũng không chê đâu...”

Dù sao, khi đánh vực sâu, ít nhất cũng cần một tổ đội bốn người. Hiện tại, hắn chỉ có hai Anh Linh, nếu cứ thế xông vào thì quá mất mặt, còn phải tự mình ra trận nữa.

Mặc dù hắn có giữ gốc, nhưng giữ gốc chỉ đảm bảo ra vật phẩm tốt, không thể đảm bảo trúng món mình muốn.

Giống như chơi cào thẻ vậy, có thể trúng thưởng, nhưng giải đặc biệt hay chỉ là giải khuyến khích thì vẫn phải nhờ vào vận khí.

Người chơi nhìn thấy kim quang là hét lên sung sướng sao? Không tồn tại đâu!

Cảm xúc kích động chỉ kéo dài một giây, ngay sau đó sẽ là sự bất an. Vì không ai dám chắc rằng mình vừa trúng một món hời, hay lại lệch ra món rác trong danh sách vật phẩm hiếm.

Chương 162

DTV EBOOK

Tâm trạng lúc này chẳng khác gì biểu đồ dao động của một hàm số cô-sin, lên lên xuống xuống liên tục, đổi chiều còn nhanh hơn cả thời tiết vậy!

Giữ gốc pháp tắc...

Nói là giữ gốc, nhưng thực chất chỉ giữ được gốc, còn lệch ra hay không, lại là chuyện khác.

Trong khi trong đầu suy nghĩ linh tinh, Bạch Du lật tay, rút ra một tấm thẻ tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

【Danh Dao · Khoái Vũ】

Rơi vào tay hắn là một thanh binh khí – một thanh thái đao. Vỗ đao có hai màu lam và nâu giao nhau, chuôi đao quấn dây thừng, thân đao bằng đồng thau, trên bề mặt còn khắc lời văn tinh xảo.

Bạch Du chậm rãi rút đao ra khỏi vỏ, ánh mắt lập tức sáng lên.

Không thể không thừa nhận... Trong vô số binh khí, kiếm và đao luôn là hai loại vũ khí đẹp mắt nhất, cũng phù hợp nhất với thẩm mỹ của người phương Đông.

Thanh Danh Dao Khoái Vũ này có độ cong hoàn hảo, lưỡi đao sắc bén, nắm trong tay lại có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng, linh hoạt.

Bối cảnh vũ khí

Ngay bên dưới vật phẩm còn có một đoạn giới thiệu bối cảnh chi tiết:

【Khoái Vũ là một trong cặp song đao được rèn bởi một vị nữ công tượng. Thanh đao còn lại mang tên “Vụ Thiết”. Khi xưa, kiếm hào Yêu Trượng từng sở

hữu song đao này, nơi hắn đi qua, mưa tan sương tán, bóng kiếm lấp lóe như ánh chớp trong đêm đen.

Tương truyền, Yêu Trượng từng vật lộn cùng đại mãng xà giữa dòng sông cuộn xiết, sau đó lại khiêu chiến họa tân thần, viết nên thiên chương hào liệt.

Tuy nhiên, cuối cùng hắn vẫn bại dưới tay Quỷ Thần, thân tử đạo tiêu, chỉ để lại một thanh Khoái Vũ.

Về phần Vụ Thiết, thanh đao này đã thất lạc trong chiến loạn thời Chiến Quốc. Có lẽ suốt đời này cũng không còn cơ hội để hai thanh đao trùng phùng.】

Bạch Du lướt nhẹ ngón tay trên lưỡi đao, âm thanh thanh thúy vang lên trong không khí.

“Đúng là một thanh hảo đao.”

Nhưng ngay sau đó, hắn nhún vai, giọng điệu có chút tiếu nuối:

“Chỉ là... ta đâu có thiếu vũ khí để dùng.”

Dù sao cũng đã có một thanh đao, chi bằng đưa cho Vô Minh Quỷ, dù sao nàng cũng là đao khách, xem như tặng cho nàng một thanh vũ khí chuyên dụng?

Nhưng nghĩ lại, hắn cũng chẳng mất mát gì.

Dù có tặng, thì khi Anh Linh chiếu ảnh, thanh đao này cũng sẽ tự động quay về bên hắn mà thôi.

Cái này không thể gọi là “tặng quà”, mà phải gọi là dưỡng thành.

Nó giống như việc Hoàng Đế ban thưởng tài vật cho đại thần, nhưng thực chất quyền sở hữu vẫn nằm trong tay hoàng gia. Một ví dụ thực tế hơn, nó giống như công ty mẹ đầu tư vào công ty con, dù sao thì vẫn là 100% cổ phần khống chế, cần lúc nào cũng có thể thu hồi lại.

“Có thể trang bị trực tiếp không?”

Bạch Du thử nhấn vào thẻ Anh Linh, nhưng kết quả hiển thị là không thể trang bị ngay lập tức.

Nhưng ngay sau đó, một dòng thông báo mới xuất hiện:

【Đã xác nhận rằng “Danh Dao Khoái Vũ” có thể được sử dụng khi mở khiêu chiến. Có muốn lập tức kích hoạt không?】

“Hả?”

Bạch Du nhướng mày, lập tức hiểu ra đây chính là một chuỗi thiết kế liên hoàn.

Đánh phó bản → Nhận hộp mù → Mở hộp rút vật phẩm → Dùng vật phẩm để tăng tốc quá trình dưỡng thành → Lại tiếp tục quay vòng lặp này.

Nhưng nếu vận khí không tốt, không rút được vật phẩm hữu dụng, thì cũng chỉ có cách cày đi cày lại phó bản cấp thấp để tích lũy dần dần.

Phó bản trung cấp hiện tại đã yêu cầu cấp 15, mà hần và Vô Minh Quỷ đều chưa bước vào Siêu Phàm Cảnh, vậy nên hoàn toàn không thể khiêu chiến được vào lúc này.

Bạch Du suy nghĩ một chút:

“..... Trước tiên đừng vội mở khiêu chiến.”

Trò chơi này không phải kiểu treo máy là có thể thao tác, cũng không có chế độ tự động chiến đấu xếp hạng.

Hần lúc nào cũng phải theo dõi đối phương, cứ liên tục như vậy thì trạng thái tinh thần sẽ không tốt.

Hần đâu phải Thượng Đế, không có khả năng làm việc liên tục suốt hai mươi bốn giờ. Hắn vẫn còn cuộc sống của riêng mình. Mẫu thân từng dặn, chơi game quá lâu thì phải nghỉ ngơi một chút.

Huống hồ.....

“Nếu cứ tiếp tục bắt đối phương tăng ca, nàng chắc chắn sẽ không vui. Kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi mới là quan trọng nhất. Ta đâu phải tư bản, ta lương thiện như vậy, làm sao có thể trở thành tư bản được...”

Hiển nhiên, hắn không hề ý thức được rằng tiểu thư Vô Minh Quý đang mong muốn có một tên tư bản điên cuồng đến bóc lột nàng.

Bạch Du cũng không tiếp tục mở hộp quà ngẫu nhiên, định gom tròn mười cái, tránh phải tính toán bằng tay.

Hắn đứng dậy từ tấm đệm yoga:

“Cũng đến lúc nên ra ngoài một chuyến...”

Bởi vì hắn đã chạm đến cảnh giới Siêu Phàm.

Ngay khoảnh khắc hắn cùng Vô Minh Quý đánh bại boss trong phó bản, hắn đã chạm đến Siêu Phàm. Mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng cảm giác lại vô cùng rõ ràng, chưa từng có trước đây.

Chương 163

DTV EBOOK

Sự rõ ràng này không phải kiểu nhìn mọi thứ trở nên sắc nét, mà là cảm giác tất cả vật chất đều trở nên cực kỳ quy củ và có trật tự.

Sau vài lần trải nghiệm trạng thái Siêu Phàm, Bạch Du nhận ra con đường mà mình bước đi hoàn toàn khác biệt so với những người khác.

Không trách chủ nhiệm lớp từng nói qua... Siêu phàm giả, ngay từ điểm xuất phát đã khác nhau. Không ai có thể chỉ dạy người khác cách đột phá. Đây là chuyện mang tính cá nhân tuyệt đối, chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ.

Mỗi một siêu phàm giả đều có con đường khởi nguyên riêng biệt, trên thế gian không hề có hai chiếc lá giống nhau hoàn toàn.

Bạch Du nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Một cảnh giới chỉ thuộc về riêng ta sao.....”

Nam Lăng Thị - Bệnh Viện Số Một

Tô Nhược Ly ngồi bên giường bệnh, ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ. Nàng giơ tay lên, trong lòng bàn tay hiện lên từng tia sáng xanh biếc, tụ lại thành một đóa thanh liên xoay tròn.

“Người chỉ còn cách cảnh giới Siêu Phàm nửa bước cuối cùng.”

Một giọng nói vang lên.

Đôi tai mèo trên đầu Chu Liễu khẽ run:

“Ta không cố ý nhìn lén, chỉ là vô tình quên gõ cửa thôi.”

“Không sao cả.” Tô Nhược Ly buông tay, nhưng đóa thanh liên vẫn lơ lửng.

“Vừa rồi... là Anh Linh Chi Lý của người sao?” Chu Liễu tò mò hỏi, “Trước đây, ta từng có một người bạn cũng sở hữu Hậu Thiên Anh Linh, nhưng rất ít người có thể khống chế tự nhiên khi còn ở độ tuổi này như người.”

“Không hoàn toàn là.” Tô Nhược Ly mở bàn tay ra:

“Ta chỉ phát hiện một cách sử dụng đặc biệt. Nó dường như không chỉ có thể dùng để công kích mà còn có thể bảo vệ người khác.....”

Thanh liên thủy tinh trong lòng bàn tay dần nở ra, như thể biến thành một tấm chắn dày đặc ngay trước mắt.

Nhưng ngay khi tấm chắn sắp hoàn toàn hình thành, Tô Nhược Ly lại hơi do dự, khiến nó bất ngờ vỡ vụn thành từng mảnh.

Chu Liễu khó hiểu:

“Vì sao không tiếp tục triển khai?”

Tô Nhược Ly cười bất đắc dĩ:

“Lực khống chế của ta vẫn chưa đủ, để người chê cười rồi.”

Chu Liễu dừng lại một chút, không hỏi thêm gì, chỉ nói:

“Càng sớm bước vào cảnh giới Siêu Phàm, lợi ích đối với người càng lớn... Người là Tiên Thiên Anh Linh, tốc độ phát triển cực nhanh.”

Tô Nhược Ly gật đầu:

“Ta biết... Vậy nên ta cũng không quá thiếu thời gian, đúng không? Nếu ngài có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.”

“Tốt.”

Chu Liễu vốn là người thẳng thắn, không quen kiểu vòng vo khách sáo, liền nói thẳng:

“Ta hy vọng người có thể giúp tìm ra kẻ thần bí đã để lộ tin tức... Ta biết hẳn nhất định đóng vai trò quyết định trong chuyện này.”

Tô Nhược Ly vẫn giữ vẻ bình tĩnh, mỉm cười đáp:

“Thật xin lỗi, chuyện này ta không giúp được gì. Ta cũng giống các bạn học khác, đều đồng loạt mất trí nhớ.”

Chu Liễu hít sâu một hơi:

“Ta không ép buộc các người, cũng không dám làm vậy. Đây là một lời thỉnh cầu... Ta không có ý định truy cứu thân phận hẳn vì tội giết người hay phóng hỏa, cũng không liên quan gì đến Trường Dạ Ti. Đây là chuyện cá nhân của ta, ta có một việc cần hẳn giúp đỡ. Đương nhiên, ta đã chuẩn bị thù lao đầy đủ. Nếu có thể, xin hãy bảo hẳn đến địa điểm này tìm ta.”

Nói xong, nàng để lại phương thức liên lạc và địa chỉ, rồi rời đi ngay mà không hỏi thêm gì khác.

Tô Nhược Ly gấp tờ giấy lại, thu vào người. Nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng khẽ thở dài, vẻ mặt lộ rõ sự phiền muộn:

“Ta thật sự chẳng biết gì cả... Vì sao ai cũng nghĩ ta biết được điều gì đó chứ? Haizzz...”

Buổi chiều, mặt trời gay gắt chiếu rọi khắp nơi.

Cái nóng mùa hè khiến không khí trở nên oi bức. Đi vài bước thôi mà đã cảm thấy không chịu nổi.

Thời tiết như thế này càng khiến người ta khó giữ bình tĩnh, cảm giác kỳ diệu chớp nhoáng lúc trước cũng chẳng thể duy trì lâu dài.

“Chủ quan mà nói, giữa ban ngày thế này đi dạo cũng không hợp lý cho lắm.”

Bạch Du cảm thấy chính mình thật tự tìm khổ. Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, định tìm một tiệm tạp hóa hay siêu thị nhỏ để mua nước uống giải khát.

Vừa bước ra cửa, suýt chút nữa thì va vào một người.

“A Tây Bát*...”

Đào Như Tô mở miệng liền xỏ ra một câu tiếng nước ngoài**:

“Nhìn đường phía trước một chút đi!”

(*Tiếng lóng Nhật Bản, tương tự “cái quái gì” trong tiếng Việt.)

(**Ý chỉ câu cảm thán trong ngôn ngữ khác.)

Bạch Du mặt không biểu cảm:

“Người đừng tưởng nói ngoại ngữ thì ta nghe không hiểu.”

Hắn nhướng mày:

“Người chạy đến đây làm gì?”

Đào Như Tô cũng ngăn người một chút, sau đó giật mình kêu lên:

“Không thể nào, ta chỉ đi mua đồ uống lạnh mà cũng có thể đụng trúng người sao?”

“Câu này đáng lẽ phải để ta hỏi mới đúng.”

Bạch Du híp mắt nhìn nàng:

“Người có phải đang lén lút theo dõi ta không?”

“Cũng được đấy, ác nhân lại còn đi cáo trạng trước.”

Đào Như Tô liếm đôi môi khô khốc, sau đó nhìn chai đồ uống lạnh trong tay mình, lại liếc qua Bạch Du đang đỏ mặt:

“Thôi thì coi như người gặp may.”

Chương 164

DTV EBOOK

Nàng bẻ đôi cây kem đá trong tay, đưa một nửa qua:
“Cầm lấy.”

“Không ngờ ta cũng có ngày được chơi miễn phí ‘Ăn Chùa Quái’.”

Bạch Du cũng không khách khí, nhận lấy rồi cùng nàng cắn một miếng. Cả hai đồng loạt hít sâu, sau đó đồng thanh thở ra một tiếng sảng khoái.

“Cái thời tiết chết tiệt này!”

Đào Như Tô oán giận:

“Hôm qua ta xuất viện còn chưa nóng đến mức này đâu.”

“Nam Lăng vốn thế, một cái lò lửa di động.”

Bạch Du vừa cắn kem vừa hỏi:

“Vậy người xuất viện từ hôm qua rồi à?”

“Ừm ~”

Đào Như Tô gật đầu đắc ý:

“Ban đầu định nằm thêm vài ngày nữa, nhưng sau khi bôi thuốc bó xương thì coi như là hoàn toàn bình phục.”

Nàng vỗ nhẹ lên đùi mình. Hôm nay ra ngoài, nàng mặc quần short.

Bạch Du vô thức liếc nhìn thoáng qua.

Đào Như Tô khẽ lắc chân:

“Nhìn một chút thì không mất miếng thịt nào đâu. Mặc thế này ra đường bị nhìn ta cũng quen rồi. Nhìn thì được, nhưng không được chạm vào.”

“Không, ta chỉ đang nghiên cứu xem người có mặc nội y không, hay là chân vòng kiềng.”

Bạch Du nghiêm túc đáp:

“Còn nữa, người có phải hơi tự tin quá rồi không? Có khi ta lại thích nhìn eo, mông hoặc ngực hơn thì sao?”

Đào Như Tô lập tức lùi ra sau ba bước, trừng mắt nhìn hắn:

“Người thế mà dám thảo luận sở thích của mình với một thiếu nữ tuổi trẻ ngay trước mặt nàng?!”

Bạch Du mặt không đổi sắc, uống một ngụm nước rồi chậm rãi hỏi:

“Vậy người đến đây làm gì?”

“Ta mua đồ uống lạnh, không thì còn làm gì nữa?”

“Không, ý ta là...” Bạch Du nhìn quanh một vòng rồi nhướng mày, “Người sống ở đây à?”

“Ta không thể ở đây sao?”

“Không giống lắm. Người hẳn phải sống trong một khu nhà giàu nào đó, kiểu tiểu thư nhà hào môn bị vứt bỏ, thiếu thốn tình thương, ngoài mười mấy cái E thì chẳng có gì khác.”

“Người lại bịa thêm cho ta cái nhân vật gì kỳ lạ vậy?”

Đào Như Tô trợn trắng mắt, hừ một tiếng, “Bản tiểu thư nếu thực sự có mười mấy cái E, ta còn cần học làm gì? Còn phải phấn đấu làm gì? Ta trực tiếp mua một pháo đài, nhét đầy nam bộc, giao tiền cho quỹ ủy thác đầu tư, sau đó cứ thế tận hưởng cuộc sống giàu sang là được!”

Nàng dừng một chút rồi cười cười:

“Nhưng mà người nói cũng đúng. Ta không ở đây. Nhà ta rất lớn, mệt thì có thể về ngủ ngay, nhưng lần này, ta không tiện mời người ghé chơi.”

Bạch Du lắc đầu:

“Người có mời ta cũng không dám đi.”

“Sợ ta ăn thịt người à?” Đào Như Tô nhướn mày, trong lòng dâng lên một loại xúc động muốn trêu chọc hẳn, “Hay là sợ thanh mai trúc mã của người không vui?”

Bạch Du thản nhiên đáp:

“Nhà người có Gundam để lắp ráp không?”

“Gì cơ?”

“Thế mô hình LEGO?”

“Không có, cũng chưa từng mua.”

“Vậy còn máy chơi game?”

“Không có luôn.”

Bạch Du thở dài, lắc đầu đầy thất vọng:

“Vậy ta đến làm gì? Ngồi tán gẫu, hay là trực tiếp lôi ghế ra học bài? Nếu vậy, ta thà ra ngoài đi dạo một vòng còn hơn.”

Nói xong, ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào Đào Như Tô.

Nàng nhận ra ánh nhìn có chút khác thường, theo phản xạ lấy cánh tay ôm chắn trước ngực:

“Nhìn cái gì đấy?”

“Bả vai.”

Đào Như Tô lập tức đưa tay che vai.

“Còn có quần bó.”

“... Ánh mắt người ngày càng táo bạo rồi đấy.”

Bạch Du xoa cằm, giọng đầy suy tư:

“Nói cách khác, người đến đây là có chuẩn bị.”

“À? Chuẩn bị cái đầu người! Bản tiểu thư chẳng có lý do gì để cố ý sắp đặt một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên với

người!” Đào Như Tô đỏ mặt, lập tức lớn tiếng phản bác.

Nhưng chưa kịp nói hết câu, Bạch Du đã ngắt lời:

“Nội y bó sát dành cho vận động, quần áo tiện thay đổi, còn có dấu vết trên tay... Người đến đây để tập luyện phục hồi đúng không? Ta nhớ khu vực này có một võ quán tên là Hắc Thủy, chắc người là hội viên ở đó?”

Mặt Đào Như Tô càng đỏ, nàng cắn mạnh một viên đá trong cổ, hạ nhiệt:

“Người cũng nhìn ra được?”

“Ta tự nhận mình có quan sát khá tốt.” Bạch Du nhún vai, hơi hợt đáp, “Nhân tiện, ta còn biết bộ đồ thể thao người đang mặc là nhãn hiệu nào.”

“???”

“Cùng nhãn hiệu với Tô Nhược Ly.” Hắc lắc đầu nói, “Nhưng nàng ấy đánh giá rằng loại này chỉ phù hợp với người có vóc dáng trung bình. Với nàng ấy thì hơi chật, nàng ấy khuyên dùng nhãn hiệu Emma hơn.”

“Đây không phải là thương hiệu xe điện sao?” Đào Như Tô ôm trán, “Thôi dừng, dừng lại! Được rồi, ta không muốn thảo luận chủ đề này với người! Bộ này ta mặc rất hợp, không định đổi!”

Bạch Du gật đầu nhẹ, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Ánh mắt hắc trở nên hơi vi diệu... Hắc rõ ràng đã tận mắt thấy khuôn ngực của nàng, quy mô không hề nhỏ, chẳng lẽ thực sự không bị ép chặt sao?

“Ánh mắt người có vấn đề gì vậy?”

“Nơi nào có áp bức, nơi đó sẽ có phản kháng.”

“A?”

Đào Như Tô nắm chặt nắm đấm:

“Ta hiểu rồi! Người cố ý đến đây để trêu ta đúng không?”

“Không dám, cáo từ!”

Chương 165

DTV EBOOK

Bạch Du ôm quyền, định lùi lại chuồn đi, nhưng Đào Như Tô đã nhanh tay chớp lấy cổ tay hắn, kéo mạnh về phía trước.

“Người đừng hòng chạy!”

Nàng lôi Bạch Du đi thẳng về phía Hắc Thủy Võ Quán. Dáng vẻ kia chẳng khác gì một võ sĩ vội vàng lôi kéo đối thủ vào phòng thay đồ để quyết đấu.

“Vừa hay hôm nay ta chưa tìm được người luyện cùng, người qua đây cùng ta vài hiệp đi!”

Bạch Du vẫn còn đang mơ màng chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì đã bị nàng kéo thẳng vào khu vực VIP của võ quán, trực tiếp lôi vào phòng huấn luyện cá nhân.

Phản kháng không triệt để đồng nghĩa với triệt để không phản kháng.

“Đây là lần đầu tiên ta đến nơi này.” Bạch Du tò mò quan sát xung quanh.

Đào Như Tô hắng giọng, bắt đầu phổ cập kiến thức:

“Hắc Thủy Võ Quán là chuỗi võ quán có quy mô toàn quốc của Đại Hạ, hiện có tổng cộng 59 chi nhánh, tổng bộ đặt tại Thượng Kinh, được sáng lập bởi Hắc Thủy Võ Thánh – người từng xếp thứ chín trên bia danh Võ Thánh.”

“Võ Thánh à...”

“Võ Thánh là những cường giả đạt cấp bậc Ngũ giai siêu phàm, chỉ cần giơ tay nhắc chân là có thể dời non lấp biển.”

Đào Như Tô vừa đi vừa giải thích:

“Số lượng Võ Thánh công khai ở Đại Hạ không vượt quá mười người. Hắc Thủy Võ Quán, Cực Hạn Võ Quán và Thanh Dục Võ Quán được xem là Tam Đại Võ Quán. Nhưng tổ chức lớn nhất vẫn là Đại Hạ Võ Đạo Hiệp Hội, được chính quyền công nhận, có tận ba vị Võ Thánh tọa trấn.”

Nàng nhún vai:

“Hắc Thủy Võ Quán khác với Cực Hạn Võ Quán. Bọn họ đi theo con đường phổ cập võ đạo cho đại chúng, thuộc loại ‘giá cả phải chăng, chất lượng ổn định’. Học phí không quá đắt, đến cả ta cũng có thể đăng ký hạng VIP. Hơn nữa, ở đây còn có phòng huấn luyện cá nhân chuyên biệt, không sợ bị ai dòm ngó.”

Bạch Du gật đầu, hỏi tiếp:

“Vậy Thanh Dục Võ Quán thì sao?”

“Thanh Dục Võ Quán áp dụng mô hình truyền thống – học đồ chế. Ai gia nhập đều phải bái sư học nghệ, mang danh đệ tử Thanh Dục, đồng nghĩa với việc phải đóng học phí đều đặn và chịu sự ràng buộc của môn phái. Không thể tùy tiện rời đi. Nhưng bù lại, quyền lợi cũng không ít.”

Đào Như Tô cười nhạt:

“Lớp các người có ba người từng gia nhập Thanh Dục Võ Quán. Đều là con em nhà giàu, không thiếu tiền nên mới vào. Còn ta thì thích kiểu hội viên tự do hơn, muốn học gì thì mua khóa đó, tiền trao cháo múc, không ràng buộc.”

“Nhưng như vậy cũng có thể gặp phải mấy kẻ giấu nghề, dạy không tận tâm.”

“Đương nhiên, thứ thực sự đáng giá không phải cứ có tiền là mua được.”

Đào Như Tô vẫy tay với Bạch Du, bày ra tư thế chuẩn bị:

“Nhưng mà, đối với chúng ta – những kẻ còn chưa bước chân vào con đường Siêu Phàm – thì không cần xoắn xuýt mấy chuyện đó. Dù có cao thâm mạt trắc đến đâu, dạy người, người có chắc là học được không?”

Bạch Du không phải kẻ quá am hiểu lý thuyết võ học, nhưng may mà Đào Như Tô đã tự mình giải thích:

“Hạ bàn Hư Linh hóa thành gió, một mình làm rỗng giờ vuốt — Thanh Long Tham Trảo Thức!”

“Bát Quái Chưởng à?” Bạch Du nhướn mày, “Nhưng ta không giỏi quyền cước lắm.”

“Vậy để ta đánh người một trận, người sẽ tự khắc học được thôi!”

Trong nụ cười của Đào Như Tô lộ ra vẻ gian tà:

“Người đã nghe câu này chưa? Muốn học đánh nhau, trước tiên phải học... bị đánh!”

Lời vừa dứt, nàng lập tức áp sát, bàn tay đánh xuống như lưỡi đao sắc bén.

Nhưng đòn tấn công này hoàn toàn thất bại. Bạch Du nhẹ nhàng trầm người xuống, rồi phản kích bằng một cú Kim Cương Quyền đầy uy lực.

Đào Như Tô phản ứng cực nhanh, lập tức nhảy bật ra sau, lộn mào một vòng để kéo giãn khoảng cách.

“Hình Ý Quyền – Tiềm Long Hạ Hàng Thức phối hợp với Kim Cương Quyền...”

Nhận ra mình bị lừa, nàng tức đến mức dậm chân:

“Bạch Du! Người còn dám nói là không biết võ công?!”

“Xin lỗi.” Bạch Du nắm tay, thản nhiên đáp:

“Tựa như... phản xạ cơ bắp.”

“Người còn học qua cái gì nữa?”

“Để ta nhớ xem... Thái Cực, Hình Ý, Vịnh Xuân, vật lộn tự do...”

Đào Như Tô trợn mắt:

“Cái gì cũng học thì chỉ tự hại người thôi!”

Bạch Du siết chặt nắm đấm, nhớ đến tư thế kinh điển của Diệp Vấn Sư Phó, liền đặt hai chân vào thế Kiềm Dương Mã, bày ra tư thế khởi đầu của Vịnh Xuân.

“Hừm... Vịnh Xuân, xin chỉ giáo?”

Sau ba mươi phút.

Đào Như Tô khom người, thở dốc không ra hơi:

“Cái gì... Vịnh Xuân... Rõ ràng người đánh chính là Hình Ý Quyền mà?”

“Ta đánh loạn thôi.” Bạch Du buông tay: “Học lung tung, nhưng dùng được là được. Chiêu thức nhiều cũng khiến người khác không nhìn ra sơ hở.”

“Là tại ta quá yếu thôi, đúng không? Nếu đổi thành cao thủ, người đánh loạn thế này căn bản không có cơ hội thắng nổi sư phụ ta đâu.” Đào Như Tô sửa lại:

“Ta khuyên người nên chuyên tâm luyện Hình Ý Quyền thì hơn... Mà nói chứ, sao nắm đấm người cứng vậy? Đánh trúng đầu muốn chết, toàn thân mềm nhũn, đau lưng, gập người xuống không nổi nữa... Tê!”

Chương 166

DTV EBOOK

“Có thể do ta có kỹ năng ‘Hơn Người Chi Uy’ chăng?”

Nói nhảm! Đây là hiệu quả của Lễ Trang Chủ Nhiệm Lớp mà ta có được - Chủ Nhiệm Lớp Thiết Quyền.

Hơn nữa, Đào Như Tô vẫn là học sinh, nên hiệu ứng đặc công cũng có tác dụng, cộng thêm hiệu quả chấn nhiếp khiến nàng phản ứng quá mức.

Nàng hoàn toàn chịu thiệt rồi, mà chuyện này không thể bù đắp chỉ bằng kỹ thuật. Trong toàn trường, dù thành tích thi võ đứng top ba, nàng cũng không thể thắng được Bạch Du.

Nhưng nguyên nhân không chỉ vì nắm đấm hắc cứng, mà quan trọng hơn chính là kinh nghiệm thực chiến đã đủ phong phú.

Hơn trăm lần tử vong, vô số lần chiến đấu sinh tử, kinh nghiệm này không phải lính bình thường có thể sánh bằng.

Đánh một hồi rồi cũng phải dừng lại, vì cả hai đều tiêu hao gần hết chân khí. Mất chân khí, khí huyết trong cơ thể cũng không đủ để duy trì, chỉ có thể tạm nghỉ.

Bạch Du không ngờ, vừa mới đạt được sức mạnh mới, đối thủ đầu tiên hắc thủ nghiệm lại là quân của đội mình.

Nhưng rõ ràng, đối luyện với Đào Như Tô chỉ là khởi động mà thôi, chưa đủ để hắc thủ đạt đến trạng thái tuyệt mệnh.

Trong mắt người khác, trận đấu này có lẽ đã rất kịch liệt, nhưng với hắc thủ, nó vẫn chưa đủ để chạm đến ranh giới cảnh giới kia.

Dù vậy, hắn cũng không dám đem mạng mình ra đặt cược. Trong phó bản có thể chết tùy tiện, nhưng ngoài đời thì chỉ có một mạng mà thôi.

Buổi đối luyện hôm nay cũng giúp Bạch Du nhận ra, hóa ra mình cũng có thiên phú không tệ trong quyền cước... Xem ra cái gọi là “chăm học khổ luyện” trước đây, thực chất là do kinh nghiệm chiến đấu tạo ra.

Lúc nghỉ ngơi, Bạch Du hỏi:

“Quả Đào, người đã từng—”

“Dừng!” Đào Như Tô trợn mắt: “Người gọi ta cái gì?”

“Quả Đào.”

“Chúng ta chưa thân thiết đến mức đặt biệt danh cho nhau đâu nhé.” Đào Như Tô rùng mình: “Người cứ gọi ta bằng tên đầy đủ đi... Hoặc gọi nhũ danh cũng được.”

“Vậy xin hỏi nhũ danh của người là?”

“Bỉ nhân... Tinh Nghịch!” Đào Như Tô đắc ý nhướn mày.

“Ta còn có Lam Miêu nữa cơ!”

“Được đấy, vậy về sau chúng ta lập nhóm, đặt tên là Lam Miêu Tinh Nghịch.” Đào Như Tô cười lớn, đung đưa chân: “Rồi, người muốn hỏi cái gì?”

“Người đã từng trải qua một cảm giác rất đặc biệt chưa? Kiểu như một khoảnh khắc khó tả, bất chợt cảm ngộ được điều gì đó...” Bạch Du nói được nửa câu cũng không chắc mình đang diễn tả cái gì.

“Ồ~” Đào Như Tô giơ ngón trỏ, lắc lư như đã hiểu: “Ta biết người nói gì rồi... Người đang bước vào Ứng Kích Kỳ.”

“Ứng Kích Kỳ?”

“Theo lẽ thường, một người muốn trở thành siêu phàm giả, không thể cứ thế đột phá ngay lập tức, mà

cần trải qua một quá trình chuẩn bị.”

“Nó không phải là kiểu ‘bịch’ một cái rồi đột phá liên, làm gì có chuyện dễ dàng vậy. Cả cơ thể lẫn ý chí đều phải có sự chuẩn bị. Giai đoạn này gọi là Ứng Kích Kỳ, hoặc Dự Giác Tỉnh.”

Đào Như Tô co chân lại, hai tay múa may mô phỏng động tác, sinh động như thật miêu tả:

“Bình thường mà nói, siêu phàm giả từ Nhất Giai đến Tam Giai đều có thể gọi là kỳ trưởng thành, hoặc cũng có thể xem là giai đoạn phát dục. Nhị Giai Bạch Ngân Phách, Tam Giai Hoàng Kim Hồn, những cấp bậc này đều là siêu phàm giả trong quá trình trưởng thành... Nói trắng ra, đây cũng chính là ý nghĩa ban đầu của ‘Siêu Phàm’— siêu việt phàm nhân, thoát thai hoán cốt.”

“—— Hơn nữa, ta còn nghe nói, việc trưởng thành của siêu phàm giả chính là quá trình đặt nền móng để tiến lên một giai đoạn mới.”

“Sau khi vượt qua giai đoạn trưởng thành, tiến vào Tứ Giai, Ngũ Giai, thì cách gọi cũng sẽ khác hẳn. Dù sao càng lên cao, nghe tên càng ngẫu mà.”

“Cũng giống như vậy, để cơ thể hoàn toàn trưởng thành, đón nhận hai lần biến đổi lớn, chúng ta không thể tránh khỏi phải trải qua một lần phản ứng quá khích... Đại khái có thể hiểu như một cú nhắc nhở— mọi thứ đều đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng. Khi đó, nó sẽ nói với ngươi: ‘Có thể đột phá rồi!’”

Bạch Du nghe vậy, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, lộ rõ vẻ không tin:

“Có đơn giản vậy sao?”

“Nói nhảm, đương nhiên là không rồi.” Đào Như Tô hừ một tiếng: “Ngươi tưởng chỉ cần một lần phản ứng quá khích là đủ? Cái đó phải liên tục chịu kích thích mới có tác dụng! Một hai lần thì chỉ tính là sát

biên giới thôi, bốn năm lần mới tính là cộ cộ thử nghiệm, sáu bảy lần là coi như chính thức tiến vào, còn tám chín lần? Khi đó mới chắc chắn đến chín phần mười!”

Bạch Du vô thức sờ mặt mình, chẳng hiểu sao trên đó lại có một vết đỏ như bị bánh xe lăn qua, trông chẳng khác gì một rãnh thoát nước ở núi Haruna vậy.

“Hóa ra phần lớn mọi người đều mắc kẹt ở Ứng Kích Kỳ?”

“Ừ... hơn nữa, Ứng Kích Kỳ sẽ dần dần suy yếu theo thời gian.” Đào Như Tô nắm tay tính toán:

Chương 167

DTV EBOOK

“Một người sau khi tiến vào Ứng Kích Kỳ, nếu trong vòng sáu tháng không thể trải qua phản ứng quá khích lần thứ hai, vậy thì cả đời này vô vọng đột phá Siêu Phàm. Nhưng bình thường, siêu phàm giả đều sẽ hoàn thành đột phá trong vòng một năm.”

“Vậy... nhanh nhất là bao lâu?”

“Cái này à...” Đào Như Tô chỉ vào màn hình trong phòng, tay nhanh chóng đổi sang một giao diện khác:

“Thấy bảng xếp hạng này không?”

Bạch Du nhìn lên, trên màn hình hiện ra hơn hai mươi cái tên, mỗi cái tên đều có vị trí xếp hạng khác nhau, kèm theo một con số ở phía sau.

“Đây là bảng xếp hạng hội viên của Hắc Thủy Võ Quán tại Nam Lăng, ghi lại thời gian mà mỗi người mất để phá cảnh Siêu Phàm sau khi bước vào Ứng Kích Kỳ.”

“Người đang giữ kỷ lục đứng đầu là một thiên tài bảy năm trước... Nàng ta chỉ mất bốn ngày, xếp hạng Top 10 trong toàn tỉnh.”

“Lâu vậy sao?” Bạch Du cau mày.

“Bình thường, một Siêu Phàm giả trung bình phải mất ba đến bốn tháng để đột phá. Nếu hoàn thành trong vòng một tuần, thì có thể coi là siêu cấp thiên tài rồi.” Đào Như Tô nói tiếp: “Từ hạng mười trở đi, thời gian đột phá đã kéo dài đến mười ba ngày.”

Bạch Du tiếp tục lướt xuống danh sách, đột nhiên dừng lại ở vị trí thứ bảy.

“Tô Nhược... Túc?”

Thời gian đột phá: Bảy ngày rưỡi.

Đào Như Tô gật đầu liên tục:

“Ta cũng sớm để ý cái tên này rồi. Trước đó, ta đã hỏi nhân viên của Hắc Thủy Võ Quán... Hóa ra, Tô Nhược Túc chính là tỷ tỷ của Tô Nhược Ly, lớn hơn nàng ấy bảy tuổi, đã sớm tốt nghiệp trung học.”

“Kỷ lục này, dù là bảy năm trước cũng đã được xem là cực cao, đến tận bây giờ vẫn không rơi khỏi Top 10.”

Bạch Du day day mi tâm:

“Tỷ tỷ của Tô Nhược Ly...”

Hắn dường như nhớ ra điều gì đó. Trong trí nhớ của hắn, vẫn còn giữ lại một số ký ức liên quan đến Tô Nhược Túc, dù rằng... không rõ ràng lắm. Chênh lệch bảy tuổi, nghĩa là khi đối phương tốt nghiệp cấp ba, thì Tô Nhược Ly và Bạch Du vẫn còn học tiểu học.

Phạm vi giao thiệp của cả hai không quá rộng, một học sinh cấp ba với áp lực học tập lớn cũng chẳng có lý do gì để suốt ngày chơi đùa với một đứa trẻ tiểu học.

“Cho nên, Tô Nhược Túc cũng là thiên tài.” Bạch Du lẩm bẩm, “Nàng cũng sở hữu huyết mạch Anh Linh sao?”

“Cái này ta không rõ.” Đào Như Tô khoát tay, “Ta không có thói quen hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác. Nếu người tò mò, có thể tự mình đi hỏi thẳng, dù chưa chắc đối phương sẽ trả lời người.”

“Ta không có ấn tượng gì về nàng cả.” Bạch Du thản nhiên nói, “Người không cần để ý tâm tình của ta đâu.”

“Ta cũng không tốt bụng hay dịu dàng đến vậy đâu ~” Đào Như Tô khoanh tay, kiêu ngạo hất cằm, nhưng rồi lại thành thật bổ sung, “Về nàng, ta thực sự không biết nhiều... chỉ từng nghe vài lời đồn đại.”

“Nghe đồn?”

“Tô Nhược Túc rất đáng sợ... Nàng từng tự tay phế bỏ không ít người. Nghe nói vào ngày nàng đột phá cảnh giới, nàng đã kéo tai một con thú hoang vào chiến trường, là kẻ cuồng chiến trời sinh, ham chiến như thị sát.”

“Như thế...” Bạch Du nuốt chút nữa buột miệng thốt lên “ngưu bức”.

“Phải không, ta cũng thấy rất đáng sợ.” Đào Như Tô lẩm bẩm, “Nhưng mà nhìn Tô Nhược Ly, chắc nàng sẽ không biến thành cái dạng Tiên Huyết Nữ Vương đó đâu... Có điều, người cũng nên đề phòng khả năng nàng đột nhiên hắc hóa đấy.”

Bạch Du lặng lẽ suy tư rồi lắc đầu:

“Không cần.”

Bởi vì ngay trong Sào Huyết Ảnh Chu, Tô Nhược Ly đã chứng minh rằng nàng thuần khiết như màu trắng, căn bản không thể nào là màu đen được.

“Thật sự là tự tin ghê.” Đào Như Tô cười cợt, “Vậy ta cũng không cần đóng vai ác, đi châm ngòi ly gián nữa.”

Nàng ngáp một cái, vươn vai,

“Ai da, ta muốn đi dội nước, muốn đi chung không?”

“Ta không mang đồ thay.”

“Lạ nha, lần này ngươi không cà khía ta à?”

“Cái này thì có gì đáng nói. Hảo huynh đệ của ta còn từng rủ ta đi nhà vệ sinh song bài cơ mà, đây mới là cảnh giới cao nhất của tình huynh đệ.”

“.....Sách.”

Đào Như Tô liên tục bị đả kích, bực bội đẩy cửa phòng huấn luyện, hai người một trước một sau bước vào trung tâm Hắc Thủy Võ Quán.

Bạch Du dừng bước, bất giác nhận ra giữa phòng đấu có thêm một lôi đài, hẳn là vừa được nâng lên từ sàn nhà.

“A, lại bắt đầu rồi.” Đào Như Tô liếc mắt nhìn qua, giọng điệu chẳng có chút hứng thú nào.

“Đây là cái gì?”

“Một cách để khuấy động không khí thôi.” Đào Như Tô nhún vai, “Hôm nay là thứ năm mà.”

“Nói rõ hơn chút đi.”

“Thứ năm nào cũng có một hoạt động tên là ‘Uy Ta Võ Sư’, thực chất chính là khiêu chiến lôi đài của Hắc Thủy Võ Quán. Mỗi tuần, họ sẽ cử ra một người làm ‘đài chủ’, ai muốn thì có thể lên khiêu chiến. Chỉ cần thắng là có thưởng, nếu tiếp tục giữ vững vị trí mà không bị đánh bại, phần thưởng sẽ càng lúc càng lớn.”

“Nghe có vẻ không tệ nhỉ?”

Chương 168

DTV EBOOK

“Chẳng tốt chút nào.” Đào Như Tô bĩu môi, “Mấy con gà non mới vào chẳng có cơ hội đâu, toàn là đám gương mặt cũ đánh qua đánh lại. Nhìn mãi cũng chán.”

Bạch Du nhẹ gật đầu. Dù sao cũng là ngày thứ năm... chẳng có gì đáng kinh ngạc.

Vừa định rời đi, Bạch Du đột nhiên khựng lại một chút. Hắn liếc qua bảng thông báo bên cạnh, bất ngờ nhìn thấy phần thưởng của kỳ ứng kích. Ở hàng thứ năm, rõ ràng có viết:

“Có liên quan đến kinh nghiệm Ứng Kích Kỳ – Nhật ký tùy bút của Tô Nhược Túc.”

“Hoan nghênh mọi người đến với trận thi đấu lôi đài ‘Uy Ta Võ Sư’ hôm nay! Trước tiên, hãy cùng chào đón người giữ đài của tuần này, cũng là người chiến thắng tuần trước... Lưu Đại Lực tiên sinh!”

Nhân viên của Hắc Thủy Võ Quán hào hứng giới thiệu.

Một thanh niên da ngăm đen, nhìn qua trông như đã ăn không ít thực phẩm tăng cơ, bước lên lôi đài và ôm quyền chào khán giả.

“Ta tên Lưu Đại Lực, năm nay 18 tuổi.”

Dưới đài, rất nhiều người đồng loạt phun ngum nước ra.

“Cái quái gì? Tên này mà 18 tuổi á?” Bạch Du trợn mắt, nhìn cánh tay của đối phương to hơn cả đùi mình.

“Có người sinh ra đã có thiên phú trời ban.” Đào Như Tô hồ hững giải thích, “Lưu Đại Lực là một Võ Tu sở

hữu thiên phú về sức mạnh. Thiên phú của hắn tên là ‘Đại Lực Xuất Kỳ Tích’, sở trường là phòng ngự và vật lộn, nhưng tốc độ thì không nhanh lắm. Bù lại, một khi hắn bắt được đối thủ, trận chiến gần như sẽ kết thúc ngay.”

“Vậy điểm yếu của hắn là gì?”

“Hạ bàn không vững, chỉ cần đánh vào hạ bàn là hắn thua ngay.”

“Người từng đấu với hắn rồi à?”

“Hắn còn chưa đến Ứng Kích Kỳ đâu, trước đây bị ta đánh khóc rồi.” Đào Như Tô thần nhiên quệt quệt khóe môi, “Năm đó ta đứng trên lôi đài này suốt hai tháng, thắng có, thua có. Nhưng về sau, khi đã nắm được sơ hở của hầu hết học viên ở đây, thì đánh nhau cũng chẳng còn gì thú vị nữa...”

Nàng nói với vẻ mặt cao thủ cô độc, cứ như muốn ngầm truyền đạt rằng — Năm đó ta chỉ cần đút tay vào túi quần cũng không tìm được đối thủ xứng tầm.

“Lợi hại, lợi hại.” Bạch Du khen một câu, rồi chớp mắt trêu chọc, “Thế nhưng lợi hại như vậy, cuối cùng vẫn bị bác thú vả cho một phát ngỏm luôn.”

“Người thật sự biết cách chọc tức người khác.” Đào Như Tô nghiêng rằng, “Con bác thú đó đâu phải thứ người thường có thể đối phó! Đợi ta bước vào Siêu Phàm cảnh, ta sẽ nghiền nát nó trong tích tắc!”

“Nghe giọng điệu này, chẳng lẽ ngươi cũng đang trong Ứng Kích Kỳ?”

“Đương nhiên, ta suýt chết đến hai lần rồi, chẳng lẽ vẫn chưa đủ để đột phá?” Đào Như Tô khoanh tay, “Hôm qua lúc xuất viện, ta đã hoàn thành lần ứng kích thứ hai. Nếu có thêm vài lần nữa, ta cảm thấy khoảng cách phá cảnh cũng không còn xa.”

“Lần ứng kích thứ hai của ngươi là do tình huống gì kích phát?”

“Suýt nữa bị xe ben cán chết.”

“.....Không hổ danh là người, đồ già khú để xui xẻo.”

Nghe nhân viên công tác phổ biến quy tắc xong,
Bạch Du trực tiếp giơ tay báo danh tham gia loi đài.

Muốn có phản ứng ứng kích đủ mạnh, thì phải đối
mặt với đối thủ xứng tầm hoặc tình huống nguy
hiểm đủ lớn... Nếu đã có sẵn hoạt động “Điên cuồng
thứ năm”, không tham gia thì quá ngu.

Rất nhanh, đến lượt Bạch Du bước lên đài.

Vì hắn là gương mặt mới, nên không ít võ giả lão
luyện của Hắc Thủy Võ Quán bắt đầu hứng thú quan
sát.

“Cố lên nha, Tiểu Tinh Tinh ~” Đào Như Tô đứng
dưới đài ồn ào hò hét.

“Tiểu Tinh Tinh?” Lưu Đại Lực nghe thấy biệt danh
này liền cười ha ha, “Cái tên này đáng yêu đấy, nhưng
mà không đủ khí chất mãnh nam nha.”

Bạch Du liếc hắn một cái, ánh mắt đầy vi diệu: “Nói
vậy nghĩa là người rất nam tính?”

“Nói đùa! Ta siêu nam tính luôn ấy chứ!” Lưu Đại Lực
lập tức bày ra một tư thế khoe cơ bắp đẹp đẽ.

Ngay lập tức, phía dưới vang lên một tràng huýt sáo
inh ỏi... mà chín phần mười đều là từ đám đàn ông.

Bạch Du vô thức lùi lại nửa bước, tránh xa luồng khí
thể “nam tính hùng hực” của đối phương...

Thân hình săn chắc vừa đủ thì hấp dẫn khác phái,
nhưng nếu quá mức thì lại khiến cùng giới cũng phải
rung động.

Cả hai bên đứng vững, âm thầm quan sát tình
huống.

Chuyện đánh nhau, hiểu rõ thì không sợ, cũng như
chơi cờ vậy. Dù là cao thủ lão luyện vẫn có thể bại

dưới tay một tân thủ. Điều đáng sợ nhất chính là suy nghĩ lung tung, vô lý, chẳng khác nào ngựa hoang chạy loạn...

Luận bàn võ đạo cũng vậy. Nếu không biết đối phương am hiểu hay yếu kém ở điểm nào, chỉ dựa vào suy đoán chủ quan, rất có thể sẽ rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười—giống như hạt giống sáng giá bị loại ngay từ vòng ngoài vậy.

Lưu Đại Lực không vội lao vào tấn công, chỉ giơ hai tay lên, bày ra thế phòng ngự kinh điển, cánh tay giơ cao, thế đứng vững chãi.

Bạch Du hạ thấp trọng tâm, tay trái đưa ra trước, tay phải đặt ngang eo, cả người hơi ngồi xổm xuống...

Chương 169

DTV EBOOK

Hình Ý Quyền · Tiềm Long Hạ Hàng Thức.

Động tác này kéo đôi thủ vào thế trung vị, nhìn qua thì như đang chuẩn bị công kích hạ bàn.

Ánh mắt Lưu Đại Lực lóe lên. Hắn vốn có nhược điểm ở phần hạ bàn, nhưng từ lâu đã cố ý tập luyện để cải thiện điểm yếu này.

“Tiểu tử này chắc vừa mới nhận được tin tình báo sai lệch rồi,” Lưu Đại Lực thầm nghĩ. “Nếu hạ bàn ta thực sự yếu như lời đồn, ta làm sao có thể giữ vững trên lôi đài qua ba trận đấu chứ?”

Nếu đối phương định đánh vào hạ bàn, vậy thì cứ để hắn ra tay trước!

Lưu Đại Lực đã có tính toán. Hắn chỉ cần chờ đối thủ tấn công rồi để lộ sơ hở, sau đó sẽ lập tức ra tay khống chế, kết thúc trận đấu.

Cả hai đã định sẵn chiến lược. Theo tiếng chiêng đồng vang lên, trận chiến chính thức bắt đầu.

Bạch Du mũi chân phát lực, lao nhanh về phía trước.

Thấy vậy, đám người bên dưới không khỏi lắc đầu, thầm than: “Tuổi trẻ bỗng bột, lao lên kiểu này chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.”

Chỉ có Đào Như Tô là ánh mắt sáng lên. Nàng biết Bạch Du không phải kẻ đơn giản như vậy. Chính nàng cũng vừa chịu không ít thiệt thòi dưới tay hắn.

“Tốt lắm!”

Lưu Đại Lực hai chân đứng vững như Thái Sơn, hai tay mở rộng, sẵn sàng chờ Bạch Du tấn công vào hạ bàn để phản đòn.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Du bỗng nhiên thay đổi thế công—đang lao về phía trước, hần bất ngờ đứng bật dậy, thu hẹp khoảng cách, dùng bộ pháp áp sát, tung ra một quyền cực nhanh, nhắm thẳng vào lồng ngực đối phương!

Nửa Bước Băng Quyền!

Lưu Đại Lực hoàn toàn không kịp phản ứng, bị một quyền đánh lúi đến sát mép môi dài, suýt chút nữa mất thăng bằng.

Bạch Du nhân cơ hội tiếp tục tấn công, chân phải nhấc lên, mạnh mẽ ép tới, trực tiếp hất đối phương bay ra khỏi môi dài.

“Thắng bại đã định!”

Tiếng chiêng đồng lại vang lên.

Xướng ngôn viên giơ tay tuyên bố:

“Người chiến thắng—Tiểu Tinh Tinh!”

Bạch Du: “?”

Hần cứng họng, suýt nữa nghẹn lời.

Dưới khán đài, đám người vỗ tay rầm rầm.

“Đánh hay lắm!”

“Không tệ đâu!”

“Người giỏi lắm, cảm ơn đã cho chúng ta mở mang tầm mắt!”

Lưu Đại Lực ngồi bệt xuống đất, không bị thương mấy, chỉ phỉ phỉ quần áo rồi thở dài: “Ta bị lừa rồi...”

Hần quay sang Đào Như Tô, hỏi: “Là Đào cô nương chỉ hần chiêu này sao?”

Đào Như Tô lắc đầu: “Ta đâu có bản lĩnh đó... Nếu không tin, các người cứ tự mình thử xem?”

“Được! Ta đến!”

Một thanh niên chuyên tu thối công nhảy lên lôi đài.

“Hiếm khi có người mới, ta phải thử vài chiêu xem sao. Nếu có thể ép ta sử dụng ứng kích, vậy thì không thể tốt hơn rồi!”

Bạch Du ôm quyền đáp lễ: “Xin mời!”

Trên lôi đài, chiêu thức bắt đầu tung ra tới tấp, trong khi bên dưới, đám người cũng dần nhận ra điều gì đó...

Lôi đài thi đấu đạo này chẳng có gì thú vị, chủ yếu vì chẳng có ai mới tham gia.

Khách của Hắc Thủy Võ Quán cũng chỉ là một nhóm cố định—người cũ dẫn người mới vào, người mới dần dà thành người cũ. Tập võ thì không thể một sớm một chiều thành tài, dù Đại Hạ tôn sùng võ đạo, nhưng đa số người đến đây chỉ để rèn luyện thân thể. Còn những Võ Tu kiên trì luyện tập lâu dài thì lại không nhiều.

Hơn nữa, Hắc Thủy Võ Quán định vị là võ quán dành cho dân thường, chi phí bình dân. So với những nơi như Cực Hạn Võ Quán hay Thanh Dục Võ Quán, nơi này kém xa về mức độ cạnh tranh, cũng ít thiên tài hơn.

Dưới lôi đài, những kẻ già đời dù thực lực không cao nhưng kinh nghiệm quan sát và đánh giá thì không tệ.

“Tiểu tử này, quyền pháp loạn thật đấy.”

“Nhưng nền tảng lại rất vững chắc, chiêu thức dùng ra đều cực kỳ tinh xảo...”

“Phải nói là tạp nham thì đúng hơn! Luyện Vịnh Xuân mà có thể biến chiêu thành Bát Quái Chưởng, Hình Ý Quyền lại trộn lẫn cả Thái Cực? Loạn quá! Nhìn thôi cũng đau đầu.”

“Dùng quá nhiều quyền lộ dễ bị rối chiêu. Xem ra hẳn không có sư phụ dạy, toàn tự nghiên cứu... Cơ sở

thế này, không mất năm năm thì luyện không ra đâu.”

“Không, chiêu thức biến hóa chỉ là một phần, quan trọng là hần thay đổi rất tự nhiên... Nhìn cách đánh này, kinh nghiệm thực chiến phong phú lắm!”

“Ai... Trượt sư phó chắc chắn thua rồi.”

Vừa dứt lời, một trung niên đã ngã xuống lôi đài.

Hắn ôm hông, hít mạnh một hơi: “Lôi đài này trơn quá!”

Người bên cạnh đi tới, cười cười: “Trượt sư phó, cảm giác thế nào? Cái lôi đài này trơn cũng cả năm rồi.”

“Ngay cả luyện Hồng Quyền hay Thiết Tuyến Quyền cũng chưa chắc đấm cứng bằng hần.” Trượt sư phó lắc lắc tay, mặt đau đớn. “Mới chạm một cái mà ta đau muốn gãy tay. Năm đấm hần cứng thế, mà nhìn còn chẳng có nổi một cái kén?!”

Dưới khán đài cười ầm lên.

“Đến giờ vẫn chưa ai trụ được mười chiêu với hần.”

“Đúng vậy, trước đó còn có đánh qua lại được vài đòn, nhưng đến chiêu thứ mười thì toàn thua sạch.”

Có người trêu chọc: “Tiểu Tinh Tinh, chiêu thứ mười của ngươi có bí thuật gì à?”

Bạch Du lắc đầu: “Chỉ là may mắn thôi.”

Chương 170

DTV EBOOK

Thật ra chẳng có bí thuật nào cả, chỉ đơn giản là... bạo kích.

Quyền thứ mười, bạo kích tung ra, đối thủ gục.

Dù sao đây cũng chỉ là luận bàn, không phải sinh tử chiến, chẳng ai muốn liều mạng với hắn. Dính một đòn nặng, tự khắc hiểu không ổn rồi nằm thẳng cẳng.

Bạch Du chợt cảm thấy có chút đồng cảm với Đào Như Tô.

Đánh suốt bảy tám trận liên tiếp, hắn chẳng cảm thấy gì vui, thậm chí còn chưa đổ mồ hôi bao nhiêu... Cứ như đánh cho có lệ.

Đám người dưới lời đài đứng là toàn kẻ lão luyện, nhưng với họ, luyện võ chỉ là đam mê, không phải nghề nghiệp. Vì vậy, khi đấu, họ chỉ đánh đến mức thấy vui là dừng, chứ không cố gắng lật kèo khi rơi vào thế yếu—cứ vậy mà nhận thua.

Cảm giác này cứ như đang đọc truyện đến đoạn cao trào, bỗng nhiên... dứt chương!

Phía dưới đâu?

Không có phía dưới!

“Bên thắng: Tiểu Tinh Tinh!”

Bạch Du cũng quen với danh hiệu này rồi.

Dù sao, cái tên “Bạch Du” vốn mang ý nghĩa ngôi sao, mà Tiểu Tinh Tinh (ngôi sao nhỏ) cũng không quá khác biệt...

[Dịch giả: Sau này khi các bạn nhìn lên bầu trời, thì ở trên bầu trời sẽ có một vị tinh tú mang tên Chây...]

=)))))]

Chỉ mong đừng lan truyền ra ngoài... Hắn thực sự sợ rằng về sau, mỗi lần đánh nhau, nhạc nền lại tự động chuyển sang bài “Lóe lên, lóe lên, sáng lấp lánh...”

(Dịch giả: nhạc nền lại tự động chuyển sang bài “Từ nay anh bỏ con rồi, lặng nhìn con bé mồ côi...”)

Người khác chiến đấu khí thế bùng bùng, BGM vang lên “Ném Ngói” đầy khí thế.

Còn hắn... nhạc thiếu nhi. (nhạc tình cha cảm động)

Nếu thế, thà để phát bài “Hảo Hán Ca” còn hơn!

“Tám trận thắng liên tiếp!”

Bạch Du trầm ngâm một chút, rồi hỏi: “Vậy ta có thể đổi thưởng chưa?”

Nhân viên công tác đáp: “Ngoài ba phần thưởng lớn dành cho top 3, các phần thưởng khác người đều có thể đổi. Còn muốn lấy ba phần thưởng lớn kia, người phải trụ lại trên lôi đài ít nhất một tháng.”

“Vậy là được rồi.”

Bạch Du xoay người định bước xuống lôi đài.

Nhưng đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên.

Một người xoay người bước lên lôi đài, từng bước chân trầm ổn.

Bạch Du ngẩng đầu nhìn—đó là một thiếu nữ có mái tóc dài màu đỏ, mặc đồng phục màu xanh nhạt khác biệt với những người khác. Nhìn đáng vẻ, nàng có vẻ khá giàu kinh nghiệm...

Nhưng điều đặc biệt nhất—là đường cong của nàng trơn mượt vô cùng.

“Có thể cùng ta giao thủ một trận không?” Giọng nói nàng trong trẻo mà mạnh mẽ.

Bạch Du ôm quyền, mỉm cười: “Không vấn đề gì. Bạch Du, xin chỉ giáo!”

Thiếu nữ tóc đỏ cũng đáp lễ: “Tần Tuyết Táo, xin chỉ giáo!”

“Đầu bạc rồi mới hối hận vì đọc sách muộn, chi bằng chăm học sớm hơn?”

“Không, là tuyết trắng rơi đầy, tắm gội trong tuyết.”

Thấy dung nhan người tựa bạch ngọc, lòng ta như được gột rửa bởi tuyết lạnh.

Tần Tuyết Táo... Cái tên thật hay.

Thiếu nữ trước mắt quả thực mang đến một ấn tượng khó phai.

Chỉ là bộ đồng phục có phần cũ kỹ kia khiến người ta không khỏi chú ý.

Bạch Du thoáng nhìn, phát hiện trên quần áo có ký hiệu tương tự với đồng phục của Nam Lăng Tam Trung... Đồng học chăng?

Không, hẳn là không phải, chỉ ít màu sắc và kiểu dáng cũng không giống.

Nhưng giờ không phải lúc phân tâm.

Thiếu nữ tóc đỏ trước mặt mang đến một cảm giác không dễ đối phó...

Người ta thường nói, tóc càng rục rở, ra tay càng tàn nhẫn.

Mà mái tóc này đỏ rục như lửa, chắc chắn một quyền hạ xuống sẽ khiến đối phương phun máu ngay lập tức.

So với cách Bạch Du đường đường chính chính triển khai thế công, Tần Tuyết Táo lại hoàn toàn không có bất kỳ động tác nào. Nàng chỉ đứng yên, tay phải đặt sau lưng, tay trái giơ lên với lòng bàn tay hướng lên trên.

Tư thế này mang đến cảm giác của một cao thủ đang chỉ dạy kẻ hậu bối.

Nếu đây là một cảnh trong phim võ thuật, chỉ cần nhìn vào tư thế của hai bên, ai cũng có thể đoán được một người sẽ toàn thắng sau một chiêu.

Nhưng đây là thực chiến.

Bạch Du tiến lên, từng bước một... Đối phương vẫn không hề phản ứng.

Chỉ đến khi hai cánh tay họ chạm vào nhau, mu bàn tay áp lên mu bàn tay, thì mới có chút động tĩnh.

Khoảng cách gần thế này, động tác không nên quá lớn.

Cả hai cùng dừng lại trong ba giây, sau đó đồng thời phát động tấn công.

Bạch Du liên tiếp tung ra ba chiêu đoản đả áp sát, nhưng đều bị phòng ngự chặn đứng.

Nắm đấm của hắn rất cứng, nhưng đối phương dường như đã chuẩn bị từ trước, dùng khuỷu tay - bộ phận cứng hơn - để đón đỡ.

Khuỷu tay là vị trí có cảm giác đau đớn kém nhạy, chỉ cần đúng góc độ, dù có va vào sắt thép cũng không cảm thấy gì đáng kể.

Bạch Du liên tục biến đổi chiêu thức quyền pháp, nhưng dù có dùng chiêu nào, cũng đều bị đối phương hóa giải.

Kỹ thuật đối chiến của Tần Tuyết Táo thiên về lối đánh tổng hợp, không giống với võ thuật truyền thống. Điều đó có nghĩa là nàng sở hữu sức bộc phát mạnh mẽ trong khoảnh khắc ngắn ngủi và khả năng tấn công cực kỳ sắc bén.

Chỉ qua ba lượt giao phong, thế công của Bạch Du đã bị nàng cắt đứt bằng một cú đấm chính diện, khiến hắn lập tức rơi vào tiết tấu tấn công của đối phương.

Chương 171

DTV EBOOK

Quyền phong sắc bén ập tới, Bạch Du chỉ có thể giơ tay lên phòng ngự, chờ tìm ra sơ hở trong chớp mắt, rồi trực tiếp chế trụ cổ tay đối thủ. Đồng thời, hắn dùng lực ở lưng để chuẩn bị một cú quật vai.

Chiêu này trước đây hắn từng dùng với Quỷ Kiếm, không chỉ có thể áp đảo đối phương trong một đòn, mà còn có thể đoạt luôn vũ khí của hắn.

Chỉ là... lần này, Tần Tuyết Táo đã đoán trước được chiêu thức ấy.

Bạch Du phát lực nhưng vẫn không thể ném nàng đi.

“Phòng thủ quảng người cũng khá đấy.”

Đào Như Tô nhìn thấy rõ, bàn tay trái của Tần Tuyết Táo đã ấn chặt vào eo Bạch Du, khiến hắn không thể xoay người. Mất đi điểm tựa, dĩ nhiên cũng chẳng thể nào phát lực.

Trong các kỹ thuật chiến đấu tổng hợp, phòng thủ chống quảng ngã cũng là một môn kỹ xảo vô cùng thực dụng.

Tần Tuyết Táo không chỉ khống chế được bản thân, không để bị ném đi, mà còn đảo ngược thế cục, lập tức phản đòn.

Nàng dùng lực đè ép, trực tiếp ấn Bạch Du xuống mặt lồi đài.

Ngay khi hắn ngã xuống, một cú đá xoáy từ trên cao bổ sung ngay tức khắc.

Hai bên lại lần nữa kéo giãn khoảng cách.

Thế công vừa rồi quá mức mãnh liệt, đến mức Bạch Du thậm chí không thể tính nổi mình đã tung ra bao

nhiều quyền.

Tỉ lệ bạo kích không biết có tích lũy đủ hay chưa.

Hắn quan sát đối thủ, phán đoán xem đối phương sẽ tấn công như thế nào trong khoảnh khắc tiếp theo.

Vừa mới nghĩ đến đây, Tần Tuyết Táo đã nhón chân, bắt đầu dao động thân thể, điều chỉnh trọng tâm, cả người xoay nhẹ theo quán tính...

Động tác giả?

Biên độ xoay lớn như vậy, lẽ nào nàng đang cố ý để lộ sơ hở?

Nhưng không...

Ngay giây tiếp theo, Tần Tuyết Táo đột nhiên lao tới!

Hóa ra, đó không phải là động tác giả mà là một quá trình tự lực!

Khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt bị thu hẹp.

Toàn bộ thân thể nàng như lơ lửng giữa không trung, tấn công nhanh như gió lốc.

Nửa người trên của nàng hạ thấp xuống, trong khi chân phải giơ lên thật cao, kéo theo thế xoay mạnh mẽ của cơ thể.

Một chiêu xả thân kỹ!

Cái gọi là xả thân kỹ chính là kỹ thuật tấn công bất chấp cân bằng và phòng thủ, dồn toàn lực để tung ra một đòn quyết định.

Nhưng đây không chỉ là một cú đá xả thân bình thường...

Bạch Du vừa kịp nâng tay lên đỡ thì đã bị một lực trùng kích mãnh liệt đánh thẳng vào cánh tay.

Lực đạo quá mạnh!

Hắn bị đẩy lùi nửa mét, sau đó lại tiếp tục lùi thêm ba bước, cho đến khi va vào lan can mới có thể đứng vững.

“... Capoeira.”

Hắn thở ra một hơi dài, lẩm bẩm:

“Vũ điệu chiến đấu của Brazil.”

Loại kỹ thuật chiến đấu này vốn được các nô lệ da đen sáng tạo ra để chống lại quân thực dân.

Nó có hai đặc điểm chính:

Thứ nhất, là bộ pháp uốn lượn, liên tục di chuyển để đánh lừa đối thủ.

Thứ hai, là những cú đá xả thân đầy sức mạnh.

Các động tác uốn lượn có tác dụng né tránh đòn, còn việc không sử dụng tay là do thời đó, đôi tay của họ thường bị xiềng xích.

Chính vì vậy, Capoeira trở thành một loại võ thuật cực đoan—một khi ra chiêu là tấn công dồn dập, hoàn toàn không phòng ngự!

Bạch Du từng chứng kiến một trận đấu trên lôi đài kiếp trước, nơi một võ sĩ Capoeira dùng xả thân cước hạ gục đối thủ chỉ bằng một chiêu.

Chấn động mạnh đến mức máu từ hốc mắt nạn nhân phun ra ngay tại chỗ.

Sát thương kinh khủng, nhưng sơ hở cũng lớn vô cùng.

Nếu chặn đứng chiêu thức này ngay từ đầu, đối thủ sẽ mất đi thăng bằng và lộ ra nhược điểm chí mạng.

Nhưng nếu để bị cuốn vào tiết tấu ấy, kết quả duy nhất sẽ là cùng nhau bỏ mạng!

Lần này, hắn không thể khinh suất được nữa.

Nếu không cẩn thận, một cú đá trúng có thể khiến hắn mất đi năng lực chiến đấu ngay lập tức.

Có chút đau đầu đây...

Bạch Du xoay xoay cánh tay nhức mỏi, suy tính cách phản công.

Bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn.

Vòng này... thực ra không phải vòng thứ chín, mà là vòng thứ mười!

Bởi vì trước đó, còn có một trận với Đào Như Tô.

Nói cách khác, đối thủ trước mặt chính là người thứ mười mà hắn phải giao đấu.

Không biết có phải do quy tắc của thế giới này hay không, nhưng vẫn chưa có bất kỳ thông báo nào nhắc nhở về điều này.

Mọi thứ... đều dựa vào bản thân tự suy đoán.

Muốn đối kháng, cách duy nhất chính là đối diện chính diện, dự đoán đường tấn công của đối phương và tìm cách hóa giải.

Bạch Du hơi nín thở, tập trung nhìn chăm chăm vào từng cử động của Tần Tuyết Táo, không bỏ sót dù chỉ một chi tiết nhỏ nhất.

Không thể tin nổi...

Rõ ràng lúc này hắn không hề kích hoạt Anh Linh Chi Lý, nhưng lại có cảm giác như đang tiến vào Tử Đạn Thời Gian.

Thời gian trong cảm nhận bỗng trở nên chậm lại.

Như có một tia điện lướt qua sống lưng hắn.

Cả thế giới trước mắt trở nên cực kỳ rõ ràng.

Mọi thứ hòa hợp một cách kỳ diệu, tựa như tất cả đều sắp xếp theo một trật tự hoàn mỹ.

Chương 172

DTV EBOOK

Bạch Du nhìn về phía đối thủ. Lúc này, trong mắt hắn, Tần Tuyết Táo chẳng khác nào một cỗ máy tinh vi. Mọi động tác tiếp theo của nàng, quỹ đạo tấn công, đường đi nước bước, tất cả đều hiện rõ trước mắt hắn.

Vậy nên, ngay khi nàng phát lực, toàn thân lập tức phát ra những âm thanh thanh thúy như một hộp nhạc tinh xảo, từng động tác đều hài hòa như một bản giao hưởng cân đối.

Bạch Du thực sự có chút hưởng thụ loại cảm giác này —một sự hài hòa không thể diễn tả bằng lời, một thứ trật tự hoàn mỹ.

Tựa như đang quan sát bộ máy của một chiếc đồng hồ tinh xảo: bánh răng ăn khớp, trục quay vận hành, kim giây lướt đi, tất cả đều ngay ngắn và nhịp nhàng.

Chính vì sự ngay ngắn này mà hắn có thể dễ dàng phán đoán được hành động của nàng. Hắn thấy rõ điểm phát lực vẫn còn tập trung ở chân, cú đá chỉ là mỗi nhử—mục tiêu thực sự là cú đá xả thân.

Chỉ là, giữa sự trật tự hoàn mỹ ấy, hắn vẫn nhận ra một điểm bất hài hòa...

Giống như trong một hộp nhạc, có một chiếc trụ đồng bị tróc ra, hay một đĩa nhạc bị một vết cắt sâu hoắm.

Sự bất hài hòa ấy xuất phát từ việc khi nàng điều chỉnh trọng tâm, thân thể lại nghiêng quá mức, khiến áp lực dồn lên chân trái quá lớn. Do đó, thời gian phát lực và tụ lực bị kéo dài.

Đây chính là mắt xích yếu nhất trong toàn bộ đợt tấn công này.

Chỉ cần vươn tay ra, hẳn có thể làm cho nhịp điệu đó lập tức dừng lại.

Thế là hẳn vươn tay, ấn nhẹ lên bờ vai của Tần Tuyết Táo.

Cơ thể nàng trầm xuống, trọng tâm chân trái bị đè thấp hoàn toàn, khiến nàng mất thăng bằng mà không thể kiểm soát nổi.

Dẫu vậy, dù rơi vào tình thế này, nàng vẫn không có ý định từ bỏ cú đá xả thân. Nàng dốc hết khí lực để tung ra đòn cuối cùng, nhưng kết quả là toàn bộ thân thể mất khống chế, chẳng những không tấn công được mà còn tự đá chính mình văng khỏi lôi đài.

“Bên thắng: Đại Tinh Tinh!”

Nhân viên công tác dẫn đầu vỗ tay.

Những người xem dày dạn kinh nghiệm cũng vỗ tay theo.

Đào Như Tô thì nghiêng đầu, trừng mắt nhìn, hoàn toàn không hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cô nương này thực lực không tệ, nhưng cuối cùng vẫn không trụ nổi quá mười chiêu.”

“Đúng vậy, người nhìn xem nàng bị hất văng ra ngoài kia. Ta đã nói rồi, sàn đấu này rất trơn, chỉ sơ sẩy một chút là trượt chân ngay.”

“Có thật vậy không? Đài đấu này thực sự trơn đến thế sao?”

Tần Tuyết Táo, sau cú ngã, liền đứng dậy. Nàng lặng lẽ nhìn Bạch Du một cái, rồi ôm quyền chào, sau đó xoay người rời đi.

Bạch Du nhìn theo bóng lưng nàng, chợt hỏi:

“Người là học sinh Tam Trung sao?”

“Chắc là vậy, ta không nhớ rõ lắm.”

Nàng trả lời mơ hồ, rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa lớn của Hắc Thủy Võ Quán, bóng dáng biến mất trong màn đêm.

Bạch Du bước xuống lôi đài, nói với nhân viên công tác về phần thưởng của mình. Đối phương gật đầu:

“Xin chờ một chút.”

Một lát sau, nhân viên công tác quay lại, trên tay cầm một hộp quà đóng gói cẩn thận.

“Phần thưởng của ngài... Xin mời ký nhận.”

Bạch Du viết tên vào danh sách, nhân tiện đăng ký làm hội viên của võ quán.

Chương trình khuyến mãi tặng kèm một tháng hội viên miễn phí.

Hoạt động kết thúc, đám đông cũng dần tản đi.

Đào Như Tô tiến lại gần, tò mò hỏi:

“Chiêu cuối cùng của ngươi rốt cuộc là cái gì vậy?”

Bạch Du đáp:

“Phản ứng quá khích.”

“Ai mà phản ứng quá khích lại bình tĩnh như vậy chứ?”

“Ngươi không thấy phản ứng của ta cũng rất dữ dội sao?”

“Thông thường, khi bị kích thích quá mạnh, người ta sẽ bộc phát một loại lực lượng vượt xa khả năng bình thường... Nhưng khi đã thuần thục sử dụng, nó sẽ trở thành một loại kỹ nghệ đặc biệt.”

Đào Như Tô nghiêm túc phân tích:

“Chúng ta gọi đó là Siêu Phàm Kỹ Nghệ. Mỗi một siêu phàm giả đều có một tuyệt chiêu riêng, gần như không thể bắt chước. Ta nhớ có một vị đại năng từng sáng tạo ra kỹ nghệ mang tên Ôm Đầu Ngồi Xồm

Thủ Hộ, có thể chống đỡ tất cả đòn tấn công, hoàn toàn không thể bị phá giải.”

“Ta cũng không rõ lắm.” Bạch Du nhún vai.

Nhưng lần phản ứng quá khích thứ hai này lại kéo dài gấp đôi so với lần đầu tiên.

Nếu đây thực sự là một dạng Siêu Phàm Kỹ Nghệ, vậy có thể đặt tên cho nó là Khám Phá Nhược Điểm cũng không sai.

Chỉ là, hiện tại số lần thử nghiệm vẫn còn quá ít, chưa đủ để hoàn toàn khai phá hết tiềm năng của môn Siêu Phàm Kỹ Nghệ này.

Hắn luôn có cảm giác rằng kỹ nghệ này hắn là còn nhiều công dụng hơn thế...

Đột phá Siêu Phàm chính là biến nó từ một phản ứng ngẫu nhiên thành một kỹ năng chủ động hoặc một dạng năng lực bị động thường trú.

“Ta còn muốn thêm một trận đánh nữa.”

Bạch Du giơ lên một ngón tay, tràn đầy tự tin:

“Chỉ cần thêm vài lần nữa, chắc chắn có thể nhanh chóng kích hoạt nó.”

“Người nghĩ mọi chuyện đơn giản quá rồi.”

Đào Như Tô trợn mắt, bĩu môi nói:

Chương 173

DTV EBOOK

“Nếu bị đánh là có thể kích hoạt Siêu Phàm Kỹ Nghệ, vậy thì bây giờ Tích Tích đi đánh người đã trở thành một nghề hot rồi! Ta nhớ phương Tây có một gã Ky Sĩ, nghe nói hắn bị sét đánh ba lần liên tiếp trong một năm, thế là thành công bước vào cảnh giới Siêu Phàm. Đó cũng tính là ứng kích đấy. Người có muốn thử đội một cái cột thu lôi rồi chạy khắp nơi đuổi theo sấm sét để mượn sức mạnh Lôi Điện không?”

Bạch Du biết rõ ý tưởng của mình có phần viễn vông, thế nên chỉ thuận miệng chuyển đề tài:

“Mà này, nói đến Tần Tuyết Táo...”

“Ta cũng thấy cái tên này quen quen...”

Đào Như Tô nghiêng đầu suy nghĩ:

“Nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu. Chắc là một loại chương ngại nhận thức nào đó?”

Bạch Du khẽ gật đầu, định nói gì đó, nhưng chợt ánh mắt hắn lướt qua một màn hình gần đó. Văn tự hiển thị trên đó khiến hắn lập tức khựng lại.

“Người sao thế?”

Đào Như Tô giơ tay vẫy vẫy trước mặt hắn.

“Ta nhớ là, kỷ lục xếp hạng đầu tiên của Nam Lăng Thị chỉ mất bốn ngày để hoàn thành, mà đó là chuyện của bảy năm trước, đúng không?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Vậy người còn nhớ tên người đó không?”

“Ta nhớ mang máng là...”

Đào Như Tô nói đến đây thì cũng đồng thời quay đầu nhìn về phía màn hình.

Trên đó, ba chữ lớn đập vào mắt họ:

Tần Tuyết Táo.

Cả hai đều sững sờ.

Hai giây sau, Đào Như Tô lập tức lắc đầu phủ nhận:

“Chắc chỉ là trùng tên trùng họ thôi! Sao có thể là cùng một người được? Tuổi tác cũng không khớp, hơn nữa nàng đâu phải Siêu Phàm Giả.”

Bạch Du suy tư, ánh mắt vô thức lướt qua bộ đồng phục của nàng lúc trước. Hình như là mẫu đồng phục cũ thì phải...?

Nhưng bây giờ suy đoán cũng vô ích, có lẽ nên tìm cơ hội hỏi thăm các lão sư trong trường học.

Thiên phú xuất chúng đến mức có thể xếp hạng đầu tại Nam Lăng Thị, tuyệt đối không thể nào vô danh.

Hiện tại, tốt hơn hết là xem thử Tô Nhược Túc đã ghi lại những gì trong nhật ký của nàng.

Nhật ký của Tô Nhược Túc

Ngày sáu tháng năm, trời quang...

Hôm nay mệt quá, không muốn đọc sách. Thôi thì dành cả ngày để luyện thương vậy.

Ngày bảy tháng năm, trời âm u...

Hôm nay trạng thái rất tốt, bỏ sách xuống, ra ngoài tiếp tục luyện thương.

Ngày tám tháng năm, trời nhiều mây...

Trốn học thì bị lão sư bắt tại trận, còn bị chủ nhiệm lôi đi giữ lại suốt buổi trưa. Nhưng bù lại được một bữa cơm tối miễn phí, thật là thơm~

Ngày chín tháng năm, mưa nhỏ...

Nam Lăng là nơi tốt, nhưng đến mùa hè thì thời tiết oi bức kinh khủng. Cái nắng chói chang này thật đáng ghét! Nếu không ngại ảnh hưởng đến người khác, ta đã muốn chân trần dấn hai miếng cao dán rồi đi ra ngoài luôn rồi.

Còn nữa, trường học suốt ngày khảo thí! Hết kiểm tra cái này lại đến kiểm tra cái kia, hết ta thi rồi lại đến người thi. Thi cái quỷ gì mà lắm thế!

Ngày mười tháng năm, mưa lớn...

Kết quả thi đã có.

Miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Lão đầu tử lô ta ra mắng một trận, nói Nhược Ly đạt điểm tối đa, còn ta thì chỉ vừa đủ qua.

“Làm sao mà làm tử tử kiểu này hả?!”

Tức quá! Ta bèn trộm đồ ăn vặt của Nhược Ly ăn sạch. Nhưng cũng không sao, ta biết nàng nhất định sẽ đi tranh phần của Tiểu Ngọc Kinh thôi.

Ngày mười một tháng năm, không có gì đặc biệt, luyện thương.

Ngày mười ba tháng năm, trời nắng nóng...

Nóng đến mức muốn bốc hơi!

Nhưng vẫn phải tiếp tục luyện thương.

Ngày mười lăm tháng năm, Tuyết Táo cũng bước vào giai đoạn ứng kích...

Ta cảm nhận được áp lực chưa từng có trước đây.

Phải cố gắng hơn nữa!

Thiên phú không đủ, thì lấy sự chăm chỉ bù vào.

Tiếp tục luyện thương!

Ngày mười chín tháng năm, mưa lớn...

Thương luyện gãy mất!

Bạch Du và Đào Như Tô cùng nhìn vào cuốn nhật ký tùy bút trước mặt, cả hai rơi vào trầm mặc.

“Nhật ký này... cũng khá có cá tính đấy chứ.” Đào Như Tô bình luận.

“Người đứng đắn sẽ không viết nhật ký, mà đã viết nhật ký thì chắc chắn không đứng đắn.” Bạch Du vừa nói vừa xoa nhẹ mi tâm, sau đó thắc mắc: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao nhật ký của Tô Nhược Túc lại xuất hiện trong Hắc Thủy Võ Quán?”

“Chắc là vật kỷ niệm thôi. Những món đồ cá nhân của nhân vật nổi tiếng thường được lưu lại làm kỷ niệm mà.” Đào Như Tô huýt sáo, cười cợt: “Đến lúc quan trọng, có khi còn được lấy ra làm phần thưởng trao cho người khác ấy chứ...”

Bạch Du nhún vai không nói gì, chỉ tiếp tục lật qua các trang sau.

Phần đầu của cuốn nhật ký chủ yếu là những ghi chép linh tinh, nhưng điểm quan trọng lại nằm ở phần tùy bút cuối cùng.

Chương 174

DTV EBOOK

“Giai đoạn ứng kích – cánh cửa đầu tiên để bước vào Siêu Phàm Nhất Giai. Dựa trên kinh nghiệm của ta, thời gian ứng kích không nên kéo dài quá lâu, tốt nhất là trong vòng một tháng. Thông thường, thời gian càng ngắn thì khả năng lĩnh ngộ kỹ nghệ Siêu Phàm càng dễ dàng. Nếu kéo dài quá lâu, có thể sẽ sinh ra kỹ nghệ Siêu Phàm thứ hai hoặc thứ ba, nhưng đáng tiếc là chúng lại yếu hơn kỹ nghệ gốc.”

“Muốn nhanh chóng kích phát phản ứng quá khích, rèn luyện dài lâu tất nhiên là điều kiện tiên quyết. Nhưng đồng thời, cần thêm các kích thích từ bên ngoài. Chẳng hạn, người chưa từng nhảy cầu có thể thử nhảy cầu hoặc nhảy dù. Người sợ ma có thể tự nhốt mình trong phòng tối, rồi xem trọn bộ ‘Mãnh Quỷ Nhai’ vào lúc nửa đêm. Không có người yêu? Vậy thì cứ tìm một ai đó rồi hành hạ bản thân suốt một tháng đi... Tóm lại, làm sao kích thích được thì cứ làm. Nếu đến mức này mà vẫn không thể dẫn phát phản ứng quá khích, vậy thì có lẽ người cần phải đẩy bản thân vào một tuyệt cảnh thật sự.”

“Tuyệt cảnh này là gì thì mỗi người phải tự phán đoán. Đối với vài người, thi trượt cũng có thể coi là một loại tuyệt cảnh...”

“Dĩ nhiên, kiểu ép buộc này có thể xem như một hình thức ‘đi cửa sau’. Nhưng để thực sự bước qua giai đoạn ứng kích và trở thành Siêu Phàm, điều cốt yếu là phải duy trì được trạng thái phản ứng quá khích đủ lâu. Những ai có thể làm được điều này thường được gọi là ‘đốn ngộ’ hoặc ‘thức tỉnh’. Còn ta thì sao? Ta chỉ có thể nói rằng, phải đến lần thứ ba ta mới thật sự bước vào trạng thái đốn ngộ...”

Tuỳ bút dài hơn một ngàn chữ, nội dung vừa hữu ích vừa vô dụng.

Hữu ích ở chỗ, nó chia sẻ kinh nghiệm thực tế. Nhưng vô dụng vì nó chỉ mang tính tham khảo, không thể áp dụng chung cho tất cả.

Phản ứng quá khích là thứ mang tính cá nhân. Không phải ai cũng hiểu rõ chính mình. Nếu đơn giản chỉ cần xem phim kinh dị là có thể kích phát phản ứng quá khích, thì người đó thực sự may mắn. Bởi lẽ, phần lớn những kẻ sợ ma thật sự lại không sợ khi xem phim.

Đọc xong tùy bút, Bạch Du chợt nghe thấy âm thanh nhắc nhở.

【Đạo cụ: Nhật Ký của Tô Nhược Túc】

【Đã thu thập: 1/4】

Lại là một món thu thập phẩm.

Nhưng chỉ mới có một phần tư, còn thiếu ba phần nữa mới hoàn chỉnh. Hoàn chỉnh thì sẽ làm được gì?

Có thể uy hiếp Tô Nhược Túc bằng câu: “Người cũng không muốn lịch sử đen tối của mình bị phơi bày ra ánh sáng đâu, đúng không?” chẳng hạn?

“Thế nào?” Đào Như Tô cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

“Không giúp ích được gì cho ta cả.” Bạch Du đặt cuốn nhật ký trở lại hộp: “Mang về cất đi thôi. Dù gì cũng là đồ của tử tử Tô Nhược Ly.”

“Ta thì lại có chút ý tưởng...” Đào Như Tô vuốt cằm, ánh mắt đầy suy tư: “Muốn đánh bại nỗi sợ, cách tốt nhất chính là đối mặt với nó...”

“Thế nào? Người định xem phim kinh dị à?” Bạch Du cười cợt: “Vậy ta để cử cho người một bộ phim về nàng tiên cá da đen nhé? Đủ kinh dị chưa?”

(Dịch giả: =)))) ? cả khía cả phim Live Action của nhà D luôn mà. Đúng là kinh dị thật.)

Đào Như Tô lườm hắt một cái: “Ta không sợ ma, nhưng ta biết rõ mình sợ cái gì.”

“Còn ta thì có quá nhiều thứ để sợ đây này.” Bạch Du giơ tay đếm từng ngón: “Thất nghiệp không có việc làm, về hưu không có bảo hiểm, ví tiền trống rỗng, bánh cưới mà không có vợ, rồi cả ba trăm nghìn tiền lễ hỏi...”

“Dừng! Dừng! Dừng! Người đang luyện thuyên cái gì thế?” Đào Như Tô khoanh tay nhìn hắt: “Không có việc thì đi tìm bộ phận trợ cấp xã hội. Về hưu không có bảo hiểm thì tìm chỗ tương ứng. Ví tiền trống rỗng thì tự xem lại mình có tiêu xài hoang phí không. Không có vợ thì đi ghi danh kết hôn. Còn ba trăm nghìn tiền lễ hỏi? Ta chưa từng nghe qua đó, cao như vậy thì của hồi môn phải bồi thêm bao nhiêu mới đủ đây?”

Bạch Du nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư xen lẫn kính trọng:

“Không biết vì sao... ta càng nhìn kỹ cái thế giới này cùng xã hội, lại càng thấy kỳ lạ.”

“Ồ nháo.” Đào Như Tô hừ nhẹ: “Hôm nay đến đây thôi, cũng đã tối rồi...”

“Xác thực, nên về thôi.” Bạch Du vươn vai một cái, cười nói: “Dù sao hôm nay cũng thu hoạch được không ít.”

“Ta đã ám chỉ rõ ràng như vậy, người không có ý định mời ta ăn chực một bữa sao?” Đào Như Tô trừng mắt: “Ta còn mời người ăn kem băng côn đấy.”

“Thật ngại quá, hôm nay đi ra ngoài ta chỉ mang theo chìa khóa, không có mang tiền.” Bạch Du lật túi ra, trống không: “Mời người ăn thì được thôi, nhưng ăn xong có lẽ phải ở lại rửa chén đèn bù. Với tốc độ tay của chúng ta, chắc cũng đủ rửa sạch đồng chén bát

của vài tiệm trong khu này. Biết đâu còn kiếm được tiền ăn sáng cho cả tuần sau.”

Đào Như Tô thở dài thườn thượt: “Không ngờ Bạch Phiêu Quái như ta cũng có ngày bị ăn chục miễn phí... Sai lầm rồi. Lần sau nhớ mời khách đấy.”

Bạch Du vỗ ngực, lời thề son sắt: “Lần sau nhất định!”

Chương 175

DTV EBOOK

Mặc dù nghe chẳng có chút thành ý nào, nhưng Đào Như Tô vẫn tạm chấp nhận.

Nàng đi vào phòng tắm của võ quán, tắm rửa xong liền thay một bộ quần áo thường ngày, khác hẳn với trang phục đồng phục học sinh thường thấy.

Quả nhiên, nhan sắc của học sinh phần lớn đều bị đồng phục che giấu. Chỉ cần đổi một bộ quần áo, nhìn qua đã thấy xuất chúng hơn hẳn.

“Nhìn đến ngây người rồi sao?” Đào Như Tô chống nạnh, tạo một dáng người mẫu đầy tự tin: “Chấm mấy điểm đây?”

Bạch Du không trả lời trực tiếp mà chỉ nói: “Ta phát hiện một điều... chân người rất dài.”

“Chuyện đó không phải hiển nhiên sao?”

“Cho nên trọng tâm của người hơi cao, dẫn đến lực tay trên không đủ mạnh. Khi ra quyền, cơ thể dễ bị nghiêng. Không phải do hạ bàn không vững, mà là trọng tâm trên quá cao khiến động tác bị lệch.”

“... Người nhìn chân ta chưa đến mười giây, rồi đưa ra kết luận thế này à?” Đào Như Tô nghiêng đầu, ánh mắt tràn đầy dấu chấm hỏi: “Trong đầu người toàn là gỗ Kim Ti Nam sao?”

“Vậy ta nên nói cái gì?” Bạch Du nhún vai: “Chân người rất đẹp, có thể bán cho ta mang về làm sào phơi đồ không?”

“Phụt...”

Một nữ tiếp tân đang uống nước ở bên cạnh không nhìn được mà phun ra, ho sặc sụa: “Khụ khụ khụ... ha ha ha... khụ khụ... Không có ý tứ, thất lễ rồi.”

Đào Như Tô hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra:

“Ta rốt cuộc đã hiểu vì sao người với Tô Nhược Ly làm thanh mai trúc mã bao nhiêu năm mà vẫn giữ được quan hệ như thế này.”

Bạch Du lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Đừng hiểu lầm. Ta không phải thánh nhân, càng không phải đệ tử Phật môn. Lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có? Nhưng ta không xem việc tán tỉnh là ưu tiên hàng đầu. Chân người đúng là rất đẹp, nhưng chúng ta là bằng hữu, ta sẽ không vì thế mà thay đổi cách nhìn về người.”

Nghe xong câu này, sắc mặt Đào Như Tô trở nên có chút kỳ lạ, ánh mắt phức tạp xen lẫn cảm động.

“Ta không biết nên vui vì có thêm một người bạn tốt, hay nên buồn vì mị lực của ta bị đánh giá quá thấp.”

“Người rất có mị lực.” Bạch Du gật đầu, sau đó bình thản bổ sung: “Chỉ là ta sẽ không coi người là—”

“Là gì?”

“Nói thật nhé... Chân Nhân kỳ thật còn không bằng ảnh nóng.”

“... Biến đi!”

Bên cạnh, vài người đàn ông trung niên đang uống trà, nghe đoạn hội thoại của bọn họ mà cảm thán:

“Tuổi trẻ đúng là tốt, bây giờ bọn trẻ sống thoải mái thật.”

“Mười mấy hai mươi năm trước, mà nói chuyện kiểu này trước mặt mọi người, chắc chắn sẽ bị chửi là lưu manh ngay.”

“Thời đại thay đổi rồi. Giờ ai ai cũng biết lái xe, mà không ít nữ nhân lái còn nhanh hơn nam nhân.”

“Ta thấy là do tiểu tử kia trông đẹp trai, lại trẻ tuổi, nên dễ thu hút thôi.”

“Ha, nói đến đây, ta nhớ năm đó ta còn nhận được tận ba phong thư tình cơ đấy!”

Rời khỏi Hắc Thủy Võ Quán, Bạch Du đuổi lưng một cái, cả người ướt đầm mồ hôi.

Giờ hắn chỉ muốn mau chóng về nhà tắm rửa cho thoải mái.

Hai người đến trạm xe buýt.

Bạch Du lười biếng ngáp một cái, nhưng chưa ngáp xong đã bị gián đoạn.

“Mau nhìn bên kia.” Đào Như Tô dùng cùi chỏ thúc nhẹ vào cánh tay hắn.

Bạch Du rời mắt khỏi màn hình điện thoại. Hắn vừa mới gửi một tin nhắn cho Tô Nhược Ly:

“Có ở đó không?”

Đối phương lập tức trả lời.

Hắn còn chưa kịp nhìn rõ nội dung tin nhắn, ánh mắt đã bị thu hút bởi cảnh tượng ở khu phố đối diện trạm xe buýt.

Lúc này, trời đã xế chiều, ánh hoàng hôn trải dài trên mặt đất. Mặt trời vẫn còn chói chang, khiến không khí dường như vẩn vèo vì cái nóng.

Phía bên kia đường, một người đàn ông gầy gò đang cầm điện thoại, gào lên với ai đó ở đầu dây bên kia.

Sắc mặt hắn đỏ bừng vì kích động, biểu cảm có phần điên cuồng.

“Ta mua hết những thứ ngươi muốn rồi! Ngươi còn muốn thế nào nữa?!”

“Lương tháng của ta chỉ có bấy nhiêu, toàn bộ đều đưa ngươi, ta cả ngày chỉ ăn mì tôm, đến mức sắp suy dinh dưỡng rồi!”

“Ngươi có muốn ta móc cả tim mình ra cho ngươi không? Khi đó ngươi mới thấy đủ à?!”

“Ta lúc nào không chăm sóc ngươi?! Ngươi đã thành ra thế này, nhưng ta đã bao giờ đối xử tệ với ngươi chưa?!”

Hốc mắt hần đỏ lên, cả đôi mắt đều vằn tia máu.

Cơ thể gầy gò của hần run rẩy, quanh thân dường như bao phủ bởi một luồng khí đen dày đặc. Khí tức đó chỉ cần nhìn thôi cũng thấy u ám và đáng sợ, tựa như có vô số phi trùng vờn quanh.

Người đi đường xung quanh theo bản năng lùi xa, tránh khỏi phạm vi của hần.

“Ta chỉ nói là ta bị bệnh, muốn lấy một ít tiền từ thể lương để đi khám thôi!”

“Ta một mình bắt xe đến bệnh viện, một mình về nhà! Ngươi vì chuyện này mà cãi nhau với ta sao?! Ngươi còn là con người không?!”

“Ta... ta thật sự chịu đủ rồi!”

“Cút! Ngươi cút đi!”

“Coi như ta chưa từng sinh ra ngươi!”

Người đàn ông giận đến cực điểm, trực tiếp ném mạnh chiếc máy truyền tin xuống đất.

Chương 176

DTV EBOOK

Cùng lúc đó, trong mắt hần lóe lên ánh đỏ rực, toàn thân tỏa ra lệ khí đậm đặc. Cơ thể gầy gò bỗng nhiên bắt đầu phình to như một con dã thú bị thương, lưng cong xuống, cơ bắp vận vẹo.

Hần liên tục ngoảnh đầu nhìn quanh, ánh mắt tràn ngập sự điên cuồng.

Bỗng nhiên, một người phụ nữ trung niên mắt sắc nhận ra điều gì đó, hoảng hốt hét lớn về phía trạm xe buýt:

“Mọi người chạy mau! Mau tránh xa hần ra!”

“Hần đang dọa ma thân!”

“Dọa Ma Thân?”

Bạch Du lục lọi trong trí nhớ, cố tìm kiếm câu trả lời.

Hần không phải lần đầu tiên nghe đến khái niệm này, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến.

Đào Như Tô, người có vẻ dày dặn kinh nghiệm hơn, ánh mắt lóe lên tia cảnh giác: “Dọa Ma Thân... Chẳng lẽ Nam Lăng cũng có Chứng Ma?”

“Chứng Ma là gì?”

“Người có thể hiểu nó như một nguồn ô nhiễm... Nhưng bây giờ đừng quan tâm đến chuyện đó vội! Kẻ này sắp hóa thành Dọa Ma Thân. Một khi hoàn tất quá trình, hần sẽ lập tức tấn thăng thêm một đại cảnh giới, không phải loại chúng ta có thể ứng phó!”

Đào Như Tô vội vàng nói: “Chúng ta phải nhanh chóng báo cho đội tuần tra gần đây...”

Bạch Du nhú mày: “Giờ báo tin cũng chưa chắc kịp.”

Nơi này là một trạm xe buýt, xung quanh có không ít người chờ xe, tất cả đều là dân thường. Dù có người từng luyện võ, thì cũng chẳng thể nào đối phó với quái vật như thế.

Lúc này, gã đàn ông trung niên đang hóa thành Đọa Ma Thân phát ra tiếng gào thét đau đớn. Đôi mắt đỏ ngầu quét qua xung quanh, toàn thân gã run lên dữ dội, cơ bắp căng phồng, bộ dáng gầy gò trước đó lập tức trở nên vạm vỡ. Quần áo trên người bị xé toạc, lộ ra thân hình rắn chắc, làn da chuyển thành màu tro tàn, móng tay nhọn hoắt, tóc bạc khô xác, trong mắt tràn ngập sát ý cuồng bạo.

“Chết! Tất cả đều đáng chết!”

Gã gầm lên, điên cuồng lao thẳng về phía một lão nhân đang bước chậm trên đường.

Bạch Du lập tức động thân.

Đào Như Tô vội vươn tay giữ hần lại, nhưng Bạch Du dễ dàng tránh thoát. Thứ duy nhất nàng giật được là một chiếc cúc áo trên tay áo hần.

Hần hơi cúi người, trong khoảnh khắc kích hoạt Ảnh Linh Chiếu Ảnh, thu được thiên phú tinh chuẩn cấp cao. Ánh mắt hần quét nhanh xuống mặt đất, nhặt lên một hòn đá to cỡ quả trứng thiên nga.

Hần khẽ xoay người, hai chân đặt vững, động tác hết như một cầu thủ bóng chày sẵn sàng ném bóng. Tay phải hần vung lên thật mạnh, lực ném cường đại đến mức khiến cẳng tay như bị trật khớp, lắc lư trong không trung trước khi nhanh chóng trở lại vị trí cũ.

ẦM!

Hòn đá bay như tên bắn, đập thẳng vào đầu Ma Nhân.

Cú ném chuẩn xác khiến tảng đá vỡ vụn ngay khi va chạm với hộp sọ của gã. Một vết thương sâu hoắm

xuất hiện trên trán hần, máu chảy đầm đìa, thậm chí có thể thấy được cả phần xương trắng bên trong.

Thế nhưng, ngay sau đó, vết thương đáng sợ kia bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường cũng có thể nhận ra.

Lúc này, Đào Như Tô hô lên đầy lo lắng: “Sau khi hóa Đọa Ma Thân, Ma Nhân có sức sống cực kỳ ngoan cường!”

“Nhìn ra rồi.” Bạch Du nhếch miệng, thầm nghĩ tên này quả thật dày máu.

Nhưng dù sao cú ném vừa rồi cũng đã thành công ngăn cản hành động của Ma Nhân.

Không để cho đối phương có cơ hội hồi phục hoàn toàn, Bạch Du lập tức lao thẳng qua con đường bốn làn xe.

Giữa không trung, hần tung một cú đá bay, đầu gối nện mạnh vào cằm Ma Nhân. Cả hai trực tiếp đâm xuyên qua biển quảng cáo trên trạm xe buýt.

Một tấm áp phích quảng cáo nước giải khát bị xé rách toang hoang.

Vừa tiếp đất, Bạch Du lập tức dùng hai chiêu Tân Vương Thức để kéo giãn khoảng cách.

“Hãy mau đưa lão nhân đi đi!” Hần quát về phía đám đông xung quanh.

Một nhân viên văn phòng, người trước đó còn chạy trốn rất nhanh, cắn răng quay lại. Hần dứt khoát vút cốc cà phê đang cầm trong tay, cùng vài người khác xông lên dìu lão nhân, nhanh chóng chạy về phía quầy bán quà vặt gần đó.

Đào Như Tô muốn đuổi theo, nhưng đã không kịp.

Đèn xanh bật sáng, hàng loạt xe cộ vun vút lướt qua trước mặt, ngăn cản đường đi của nàng. Thêm vào đó, vài người xung quanh cũng giữ chặt lấy nàng:

“Tiểu cô nương, đừng xúc động a!”

Bạch Du hít sâu một hơi, thả lỏng tay chân, khẽ bẻ cổ, cả người như thể có Viêm Long Địa Hỏa phụ thể.

Cho dù đối phương là một Siêu Phàm Nhất Giai, hắn cũng không phải chưa từng giao đấu. Chênh lệch thực lực thực ra không lớn như tưởng tượng.

Huống hồ, trước mắt hắn chỉ là một gã trung niên gầy gò chưa qua huấn luyện bài bản, vừa mới hóa thành Đọa Ma Thân - Ma Nhân, uy hiếp cũng không tính là quá lớn.

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt.

Ma Nhân gặp người, phát động tập kích với tốc độ đáng kinh ngạc.

Bộ pháp tấn công của hắn quỷ dị, tựa như một chiêu “Quy Quyền”.

Chương 177

DTV EBOOK

Bạch Du không có ý định chịu thương tổn. Trời mới biết ma khí này có thể lây nhiễm hay không, nên hắn tuyệt đối không dùng tay đỡ đòn. Nhìn bộ vuốt sắc bén của đối phương, chỉ cần quét nhẹ một chút cũng đủ khiến da tróc thịt bong.

Thế nhưng, hắn không hề nao núng.

Năm đấm của hắn đã được Chủ Nhiệm Lớp gia trì, lập tức vung quyền nghênh chiến!

Bình! Bình! Bình!

Hai cú quét ngang bằng năm đấm nối tiếp một cú xung quyền dứt khoát.

Hắn chính diện chặn đứng đòn tấn công của Ma Nhân, đồng thời khiến đối phương rơi vào trạng thái cứng đờ rõ rệt.

Không bỏ lỡ thời cơ, Bạch Du lập tức lao lên, tung nửa bộ Quân Thể Quyền!

Rầm!

Ma Nhân gào thét điên cuồng, thân thể run rẩy dữ dội.

Nhưng sát thương gần như không có tác dụng.

Hắn vốn đã có thể chất cường hãn, khả năng phòng ngự không thấp, chỉ mất vài giây là khôi phục hoàn toàn.

Quyền cước không hiệu quả!

Nếu có vũ khí thì tốt rồi...

Nhưng Sư Tâm Thương không thể tùy tiện lấy ra giữa chốn đông người...

Dưới trạng thái Anh Linh Chủ Nhiệm Lớp, nếu hắn có thể sử dụng ám kinh thì đã có thể gây xuất huyết nội tạng cho đối phương. Đáng tiếc, trình độ hiện tại của hắn vẫn chưa đủ cao.

Hay là thử phá hủy khớp nối?

Tốc độ tự lành của Ma Nhân chắc chắn không thể nhanh đến mức khôi phục cả phần khớp bị hủy.

Vừa suy nghĩ, vừa tiếp tục giao đấu.

Bạch Du không phải kẻ mới bước vào chiến trường, kinh nghiệm chém giết của hắn đã vô cùng phong phú.

Liều mạng chịu thương tổn, nhưng đổi lại, hắn luôn tìm cơ hội đánh vào yếu điểm chí mạng.

Dù vậy, Bạch Du vẫn chưa có ý định giết chết Ma Nhân ngay lập tức.

Nếu hắn ra tay tàn nhẫn, vẫn có cơ hội kết liễu đối phương.

Nhưng...

Hắn cảm thấy người này vẫn còn cơ hội được cứu!

Dựa vào nét mặt và giọng nói của Ma Nhân, hắn không giống một kẻ ác. Có lẽ đây chỉ là một người bình thường, vì lý do nào đó mà đột nhiên hóa thành Đọa Ma Thân.

Có lẽ, bắt sống để tra hỏi sẽ tốt hơn.

“Vì cái gì? Vì cái gì?!”

Ma Nhân gầm lên, tiếng gào thống khổ pha lẫn điên cuồng.

“Ta chỉ muốn một cuộc sống bình thường, hạnh phúc! Vì cái gì... vì cái gì ông trời lại đối xử với ta như vậy?!”

Không ai có thể trả lời câu hỏi của hắn.

Nhưng trong tiếng hét của hắn, có thể nghe ra sự tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, thân thể Ma Nhân tiếp tục bành trướng, như thể càng đau đớn, sức mạnh và mức độ nguy hiểm của hắn lại càng gia tăng.

Trên đỉnh đầu hắn, con số cấp độ mơ hồ đã nháy lên hơn 15.

Bạch Du chột lùi lại vài bước, từ bỏ ý định tấn công:

“Chuyện này có chút không ổn...”

Vù—!!

Một âm thanh xé gió sắc bén vang lên!

Bạch Du phản ứng chậm mất một nhịp.

Hắn đã nhìn thấy đòn tấn công... nhưng tốc độ vẫn không đủ nhanh để tránh né hoàn toàn!

Đúng lúc này—

Hắn lại một lần nữa nghe thấy tiếng hộp nhạc vận hành.

Lại kích hoạt?

Cơ hội tốt!

Bạch Du đang muốn linh hoạt vận dụng để gia tăng cảm ngộ của bản thân về kỹ nghệ siêu phàm. Mặc dù việc này rất nguy hiểm, nhưng cơ hội trước mắt không thể bỏ qua.

Đột nhiên, một sợi xiềng xích từ đâu bắn tới, không hề có dấu hiệu báo trước. Đầu xiềng xích đen kịt như sắt thép nện thẳng vào xương quai xanh của Ma Nhân. Chỉ trong nháy mắt, sợi xích ấy như một vật sống, men theo bả vai quấn chặt lấy cơ thể hắn, trói hắn chặt cứng không cách nào cựa quậy. Ma Nhân lập tức khụy xuống, đầu gối nện mạnh xuống đất, hoàn toàn mất đi khả năng chống cự.

Trên xiềng xích lóe lên từng đạo phù văn, mỗi một tấm phù đều gia tăng trọng lượng gấp nhiều lần, khiến Ma Nhân ngay cả ngẩng đầu cũng trở nên khó khăn.

Lúc này, một bóng người khoác áo choàng từ xa chậm rãi tiến lại gần. Giữa cái nắng gay gắt của tháng năm, chiếc áo khoác dày nặng khẽ bay theo từng cơn gió nhẹ, để lộ ống tay áo dài của hắn, từ đó kéo theo sợi xiềng xích quấn lấy Ma Nhân.

“Hảo tiểu hữu, người không sao chứ?”

Dưới lớp áo choàng là một tấm mặt nạ kinh kịch chỉ để lộ đôi mắt. Giọng nói của hắn mang theo một chút âm sắc máy móc:

“Thật có lỗi, ta đến hơi chậm một chút. Suýt nữa để con Ma Nhân này gây họa cho bách tính... Suýt nữa khiến công đức hôm nay của ta hao hụt thêm một phần.”

Bạch Du biểu cảm vi diệu, cảm giác như đang trong thời khắc căng thẳng nhất mà bị người ta ngang nhiên cướp đoạt chiến tích. Giống như Darius vừa dùng hết tốc biến lẫn tốc hành, máy chém Noxus sẵn sàng chém xuống, thì đột nhiên bị Urgot đoạt đầu (KS) bằng một chiêu cuối, tức đến nghẹn họng.

Người vừa đến bước tới trước mặt Ma Nhân, nhẹ nhàng thu xiềng xích về, tạo ra từng âm thanh keng keng ma sát giữa không khí. Hắn thấp giọng cảm thán:

“Sa vào ma đạo, thật đáng tiếc... Cùng ta trở về Diêm La Ti, tiếp nhận tịnh hóa ma khí, có lẽ vẫn còn cơ hội quay lại nhân gian.”

Dứt lời, hắn tháo xuống một chiếc mặt nạ khác và áp lên mặt Ma Nhân.

Chương 178

DTV EBOOK

Ma Nhân đang điên cuồng giãy giụa lập tức trầm lặng, ánh mắt khôi phục lại một chút lý trí. Hắn ngơ ngác nhìn xung quanh, trong mắt tràn đầy huyết lệ, sau đó cúi đầu quỳ phục xuống đất, không còn kháng cự nữa.

Nam tử khoác áo choàng nhanh chóng thu phục Ma Nhân, sau đó lấy ra năm tấm trang giấy, ném xuống đất. Trong nháy mắt, những tấm giấy bỗng nhiên bành trướng, hóa thành năm luồng âm phong quán chặt lấy Ma Nhân.

Gió lốc nổi lên, chỉ trong tích tắc, Ma Nhân đã biến mất không còn tung tích.

Người kia gỡ mặt nạ xuống... nhưng phía dưới lại là một tấm mặt nạ khác.

Bạch Du không nhận được mà thốt lên:

“... Đùa nhau à?”

“Hảo tiểu hữu, lời này sai rồi.” Nam tử khoác áo choàng chậm rãi nói, “Không phải ta không muốn lộ diện, mà là ta căn bản không thể lộ diện.”

Lúc này, Đào Như Tô mới chạy đến. Nàng nắm chặt lấy Bạch Du kéo lui về sau, ánh mắt tràn đầy cảnh giác nhìn người trước mặt.

Xung quanh, đám đông cũng cảm thấy người này mang theo khí tức âm trầm quỷ dị, nhất thời không ai dám tới gần.

“Người là ai?” Đào Như Tô cẩn trọng hỏi.

Nam tử khoác áo choàng thu hồi xiềng xích, cuộn tay áo lên, ôm quyền thi lễ:

“Tại hạ là một trong Mười Ti của Đại Hạ - Nhật Du Thần Giang Hằng thuộc Diêm La Ti, bái kiến hai vị tiểu hữu.”

Diêm La Ti - Nhật Du Thần.

Bạch Du chưa từng nghe qua danh hiệu này.

Lĩnh vực này hẳn không biết nhiều lắm, cũng không có nghiên cứu sâu. Giống như một người bình thường sẽ chẳng bao giờ rảnh rỗi mà tìm hiểu về toàn bộ cơ cấu trung ương của đất nước vậy. Ngay cả quan phương có bao nhiêu bộ phận, mỗi bộ phận có quyền hạn gì cũng chưa chắc đã rõ ràng.

Nhật Du Thần Giang Hằng lên tiếng:

“Tiểu cô nương, không cần lo lắng. Bạn trai người không nhiễm ma khí.”

Đào Như Tô không phản bác lời gọi sai kia, có lẽ vì nàng còn đang ngẩn người trước sự xuất hiện của kẻ này. Nàng nhìn chằm chằm nam tử áo choàng, ánh mắt đầy kinh ngạc:

“Diêm La Ti...?”

Bạch Du lấy điện thoại ra, lập tức tra cứu trên mạng. Một loạt thông tin hiện lên trên màn hình.

Diêm La Ti—một trong Đại Hạ Thập Ti, chủ quản hình phạt, định đoạt sinh tử. Bất kể là kẻ phạm trọng tội hay những kẻ siêu phạm, yêu tà, ma thân, tất cả đều không thể thoát khỏi sự chế tài của luật pháp Diêm La. Kẻ sống bị giam cầm, kẻ chết sẽ bị đày vào luân hồi.

“Đúng vậy.” Giang Hằng chấp tay: “Diêm La Ti rất hiếm khi xuất hiện ở nhân gian, nhưng dù sao cũng là một trong Đại Hạ Thập Ti. Chúng ta, Nhật Du Thần, chính là những kẻ chuyên trừ ma, diệt quỷ.”

“Hàng yêu trừ ma không phải là nhiệm vụ của Huyền Thiên Ti sao?” Đào Như Tô tò mò hỏi.

“Không hẳn.” Giang Hằng cười đầy ẩn ý: “Huyền Thiên Ti phụ trách việc bên ngoài, còn Diêm La Ti thì quản lý những chuyện bên trong. Kể cả khi Huyền Thiên Ti bắt được kẻ cầm đầu, cuối cùng vẫn phải giao cho thẩm phán của Diêm La Ti. Tất cả những kẻ Đọa Ma Thân, đều sẽ bị xử lý tại Diêm La Ti.”

“Nhưng ta nhớ rằng, Diêm La Ti khi xuất hành đều đi theo cặp.” Đào Như Tô đánh giá Giang Hằng, chậm rãi nói: “Nhật Dạ Du Thần là một đôi, Hắc Bạch Vô Thường là một đôi, Ngưu Đầu Mã Diện cũng là một đôi, Văn Võ Phán Quan cũng vậy.”

“Khụ!” Giang Hằng ho nhẹ một tiếng, có vẻ hơi chột dạ: “Chuyện này... đôi khi vẫn có ngoại lệ.”

“Ồ? Ngoại lệ à?”

“Người mới gặp mặt đã làm khó người ta làm gì?” Bạch Du kéo nhẹ tay áo Đào Như Tô, thấp giọng nói.

“Nhật Dạ Du Thần xuất hiện chậm trễ, ta đương nhiên phải phân nản một chút.” Đào Như Tô lườm hắc một cái: “Người giúp hắc bạn rộn, ta giúp người kiếm chút lợi ích, thế nào?”

Nhật Dạ Du Thần bất đắc dĩ nói: “Hai vị nói nhỏ ngay trước mặt ta, ta nghe hết rồi...”

Đào Như Tô suy nghĩ một lát, xoay người sang hướng khác.

“Quay lưng lại cũng không có tác dụng đâu.” Giang Hằng bật cười, giọng nói mang theo ý trêu chọc: “Hai vị tiểu hữu định làm gì mà giống như bị tai trộm chuông vậy?”

Giang Hằng khẽ vịn lấy mặt nạ, lắc đầu cười nhẹ:

“Tại hạ cũng không phải người không biết báo đáp... Yên tâm đi, hành động trợ giúp của tiểu hữu hôm nay đã được ghi vào Sinh Tử Bộ của Diêm La Ti. Công đức tích lũy đều có thực, sau này tự nhiên sẽ có hồi báo, nhưng cụ thể là gì thì... khó mà nói trước.”

“Đó là công đức do hệ thống của Diêm La Ti ghi nhận, còn chính người thì sao? Không định cảm ơn chút nào à?” Đào Như Tô híp mắt đầy ranh mãnh.

“Thật đáng tiếc, Nhật Du Thần chúng ta hành tẩu nhân gian không mang theo vàng bạc.”

“Bạn bịa giúp người ta thế này, ít nhất cũng phải có chút gì đó chứ...” Đào Như Tô chớp mắt đầy tinh quái: “Năm mươi lượng cũng được mà.”

Giang Hằng nhìn nàng, vẻ mặt như thể chưa từng gặp qua kiểu người như vậy. Hắn gãi đầu, suy nghĩ một lát rồi nói:

Chương 179

DTV EBOOK

“Thế này đi, nếu hai vị có thể giúp ta một việc trong thời gian tới, ta có thể tự mình truyền thụ cho các người một chiêu tuyệt kỹ mà ta đã học được khi còn sống... Dĩ nhiên, chuyện này không liên quan gì đến Nhật Du Thần hay Diêm La Ti, chỉ đơn thuần là một lời hứa giữa chúng ta.”

“Nếu là điều tra lai lịch của chủng ma, người nên đi tìm cao nhân khác đi. Chúng ta không có khả năng này.” Đào Như Tô khoanh tay, liếc mắt đầy cảnh giác.

“Chuyện điều tra ma vật đương nhiên là trách nhiệm của ta, sao có thể giao cho người phạm được?” Giang Hằng lắc đầu: “Việc ta muốn nhờ hai vị giúp là chuyện khác...”

Hắn hơi cúi người, hạ giọng nói:

“Ta muốn nhờ hai vị giúp ta tìm một người.”

“Ai?”

Giang Hằng chậm rãi nói, giọng điệu mang theo chút xấu hổ cùng bất đắc dĩ:

“Là... cộng sự của ta—Dạ Du Thần.”

“Phốc...”

Đào Như Tô nhin không được bật cười:

“Người thật sự là để lạc mất luôn cả bạn đồng hành trong vụ hợp tác này à?”

“Dạ Du Thần mới nhậm chức chưa lâu, còn quá trẻ.”

Giang Hằng thở dài:

“Nàng còn tiện tay kéo cả Đế Thính theo, đưa sang chỗ ta, làm cho tình hình vốn đã rối ren lại càng

thêm khó khăn. Việc tìm ra nguồn gốc chủng ma vốn đã gian nan, cứ tiếp tục trì hoãn như thế này, e là sẽ dẫn tới sự chú ý của Hung Tinh.”

“Hung Tinh?”

Bạch Du cảm thấy mình giống như một kẻ chưa từng đọc sách, hoàn toàn không hiểu:

“Hung Tinh là cái gì?”

“Hung Tinh La Hầu.”

Giọng Nhật Du Thần lạnh lẽo:

“Một kẻ điên cuồng truy sát quần ma, thế phải quét sạch tất cả những ai có liên quan đến Ma đạo. Dù chỉ là một chút dấu hiệu cũng tuyệt đối không tha, hắn sẽ tiêu diệt triệt để.”

“Thậm chí, bất kể có bao nhiêu người bị liên lụy, bao nhiêu sinh linh phải chết oan, hắn cũng không hề bận tâm. Trước đây, chính hắn đã từng hủy diệt một phần ba Hồ Trung Thiên cùng hai tòa Tiên Đảo. Diêm La Ti U Minh Ngục cũng bị hắn bắn xuyên một mũi tên, khiến vô số người vô tội chết thảm. Trung tâm Đại Hạ vì vậy mà tổn thất nặng nề...”

Nhật Du Thần thoáng dừng lại, rồi tiếp tục:

“Vừa nãy ta dùng Ngũ Quỷ Vận Chuyển Quyết để tiễn Ma Nhân đi, nhưng trong mắt Hung Tinh và đám tùy tùng của hắn, tất cả những thứ dính líu đến Ma đạo đều phải bị giết sạch, đốt cháy không chừa dấu vết. Nhưng phần lớn những kẻ Đọa Ma vốn không phải tự nguyện sa ngã, nếu triệu chứng chưa quá nghiêm trọng, vẫn có khả năng cứu được.”

Hắn ngừng một chút:

“Ta nói hơi nhiều rồi... Dù Hung Tinh rất nguy hiểm, nhưng đối với người bình thường, hắn hầu như không có uy hiếp. Chỉ cần xử lý sớm nguồn gốc chủng ma, chắc hắn sẽ không kinh động đến lũ ác ôn

kia... Cho nên, nếu hai vị có thời gian rảnh, xin hãy giúp ta tìm người hợp tác.”

“Có hình vẽ hay bức họa gì không?”

Đào Như Tô hỏi.

“Không có.”

Giang Hằng lắc đầu:

“Chúng ta hành tẩu bên ngoài, không thể để lộ chân dung. Làm sao có hình vẽ chứ?”

“Tiến vào Diêm La Ti, kiếp trước và chuyện cũ đều phải bỏ lại phía sau, không thể truy cứu.”

“Vậy sao người không trực tiếp nhờ Trường Dạ Ti hỗ trợ?”

Giang Hằng khẽ thở dài:

“Nếu nhờ đến Trường Dạ Ti, chuyện này tất nhiên sẽ truyền về Diêm La Ti. Đến lúc đó, nàng chắc chắn sẽ bị phạt. Dạ Du Thần tuổi còn trẻ, khó tránh khỏi phạm sai lầm, ta cũng chỉ động lòng trắc ẩn mà thôi.”

“Muốn phạt thì chắc chắn là cả hai cùng bị phạt.”

Đào Như Tô ghé sát tai Bạch Du, nhỏ giọng:

“Ta đoán là không muốn bị trừ lương thì có.”

“Làm sao tìm được nàng?”

Bạch Du hỏi, sau khi đã nắm được tình hình.

“Sẽ có cách.”

Giang Hằng trầm ngâm, rồi cung cấp thêm manh mối:

“Dạ Du Thần là nữ, bề ngoài rất trẻ. Nàng từng có hộ tịch tại Nam Lăng, đồng thời có một mái tóc đỏ.”

“Chỉ có bấy nhiêu thôi.”

“Hơn nữa, nếu nàng đã cố tình ẩn nấp, ta cũng khó lòng tìm ra được. Dạ Du Thần giỏi lẩn trốn hơn ta

nhiều...”

“Nếu các người gặp được nàng, đừng trực tiếp lên tiếng, hãy dùng số này liên lạc với ta, ta sẽ lập tức tới ngay.”

Sau khi để lại phương thức liên lạc, Giang Hằng định rời đi.

Lúc này, Đào Như Tô tò mò hỏi:

“Nếu bọn ta giúp người tìm ra người, người sẽ dạy bọn ta chiêu nào?”

Nhật Du Thần hào phóng đáp:

“Tất nhiên là chiêu thức ta tâm đắc nhất khi còn sống... Siêu phạm kỹ nghệ.”

Hắn nhanh chóng rời khỏi.

Chỉ còn lại hai người đứng giữa đường.

Đào Như Tô khoanh tay, quay sang nhìn Bạch Du:

“Người có phải còn thiếu ta một câu gì không?”

“Ừm... Cảm ơn?”

“Không khách khí.”

Đào Như Tô vươn người duỗi lưng, sau đó đưa tay chọc nhẹ vào mũi Bạch Du:

“Còn nữa, lần sau đừng có thấy chuyện là xông lên đầu tiên... Nếu người chết trước mặt ta, ban đêm ta sẽ ngủ không ngon đấy!”

“Ta chỉ cảm thấy có thể cứu được thì cứu thôi.”

Bạch Du vốn có lý do và sự tự tin của riêng mình. Nhưng đối phương không hiểu rõ, hắn cũng không trách nàng vì lo lắng quá mức.

“Đúng đúng đúng, người lúc nào cũng có lý.”

Đào Như Tô hừ một tiếng:

Chương 180

DTV EBOOK

“Nhưng ta nói trước, bạn bè của ta không nhiều, người tốt nhất phải tự biết giữ gìn bản thân. Nếu người chết, ta ít nhất sẽ buồn suốt nửa ngày.”

“Chỉ nửa ngày thôi à?”

“Cũng không ít đâu.”

Đào Như Tô ngược nhìn bầu trời ánh đỏ:

“Dù sao ta vốn vô tâm vô phế, ngay cả cha mẹ ruột cũng chẳng xem trọng.”

Đúng lúc này, xe buýt công cộng trở tới.

Nàng quay đầu nói với Bạch Du:

“Cái gì Dạ Du Thần đó, người có thời gian thì đi tìm một chút đi. Đến lúc đó, nhớ cho ta chơi miễn phí một buổi học trực tiếp của Nhật Du Thần.”

Nói xong, nàng lên xe.

Ngồi gần cửa sổ, nàng quay lại thè lưỡi với hân, sau đó nghiêng đầu tựa vào ghế, dường như vẫn còn chút không vui.

Tâm trạng của nàng thất thường như thời tiết mùa hè vậy.

Vừa rồi trời vẫn còn trong xanh, gió nhẹ thoảng qua, vậy mà giờ đây, mây đen đã kéo đến dày đặc.

“Trở về.”

Bạch Du quay người, đi về hướng nhà.

Hân không hề để ý rằng, cách đó không xa, trước cửa một tiệm sách, có một bóng người với mái tóc đỏ vừa đẩy cửa bước ra.

Người nọ cầm trên tay một quyển 《Nói chuyện là một môn nghệ thuật》, lặng lẽ bước theo con đường phía trước, tốc độ không nhanh không chậm, như vô tình lại như hữu ý bám theo hắn.

Trên đường về nhà, điện thoại của Bạch Du bị luân phiên oanh tạc bởi một loạt tin nhắn.

Thế giới này cũng có thiết bị truyền tin, nhưng các phần mềm trò chuyện có chút khác biệt so với thế giới cũ của hắn.

Bạch Du đang dùng một phần mềm có tên Khào Khào.

Tên gọi nghe qua có vẻ hơi buồn cười, nhưng thực chất, nó vẫn là một phần mềm nhắn tin hết sức nghiêm túc.

Lúc trước, hắn chỉ vừa gửi cho Tô Nhược Ly một tin nhắn, rồi rời đi. Thế nhưng, chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, nàng đã liên tục gửi tới hơn chục tin.

Không rời không bỏ: Tìm ta có chuyện gì sao? Chúng ta thật đúng là tâm linh tương thông, ta vừa mới nghĩ không biết người chừng nào sẽ tìm ta đây ~

Không rời không bỏ: Đừng nhìn ta như vậy, thật ra ta cũng rất bận rộn đấy. Sáng nay gặp không ít người, nhưng không sao, trong lịch trình của ta, vĩnh viễn đều có thời gian dành riêng cho người.

Không rời không bỏ: Sao không trả lời?

Không rời không bỏ: Tiểu thư Nhược Ly đã đợi ba phút rồi đó! Nếu người còn không hồi âm, ta cũng sẽ có chút tính tình đấy.

Không rời không bỏ: Có đây không? Có đây không?

Không rời không bỏ: Vì sao không để ý đến ta? Chẳng lẽ ta đã làm gì khiến người giận sao?

Không rời không bỏ: Nếu không trả lời, ta sắp khóc thật đấy này.

(Đổi danh hiệu)

Nhẫn tâm gạt bỏ: Thật sự muốn khóc rồi nè.

Bạch Du nhìn dây tin nhắn mà không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Tô Nhược Ly, từ cách bày tỏ cảm xúc đến mức độ bám người, quả thực đều không phải dạng vừa.

Nhưng... Đối với hắn, một kẻ chuyển sinh mà không hề có chút rung động tình cảm nào, điều này cũng không khiến hắn thấy phiền.

Hắn nhắn lại một câu:

Trên trời chỗ nào có: Xin lỗi, vừa rồi bạn xuất thủ trên không.

Nhẫn tâm gạt bỏ: Cuối cùng người cũng chịu trả lời rồi! Ta suýt chút nữa thì lén lút chạy ra ngoài tìm người đó. Đột nhiên không thấy người nhắn lại, ta lo lắng muốn chết!

Trên trời chỗ nào có: Vừa rồi trên đường, đụng phải một Đọa Ma Thân.

Nhẫn Tâm Gạt Bỏ: Người có bị thương không?

Trên Trời Chỗ Nào Có: Không, nhưng gặp phải Diêm La Ti - Nhật Du Thần. Hắn ra tay xử lý phiền toái nhỏ này giúp ta rồi... Đại khái là như vậy đi.

(Lại đổi biệt hiệu.)

Không Rời Không Bỏ: Tốt thôi. Nếu có lý do chính đáng, vậy ta cũng không giận người... Đùa đấy, ta làm sao mà giận người được chứ~

Trên Trời Chỗ Nào Có: Ta vừa cùng Đào Như Tô đi một chuyến đến Hắc Thủy Võ Quán.

Không Rời Không Bỏ: ...Miêu Miêu đầu nghi hoặc.JPG

Trên Trời Chỗ Nào Có: Sau đó ở đó có một hoạt động điên cuồng vào thứ năm.

Hệ thống tin tức: “Không Rời Không Bỏ” đã chuyển khoản 50 cho người.

Không Rời Không Bỏ: Đừng làm phiền người khác, nếu không đủ tiền thì cứ nói với ta. Tiểu thư Nhược Ly tiền tiêu vật dư dả lắm.

Hệ thống tin tức: Đã nhận 50, chuyển vào tiền tiêu vật.

Trên Trời Chỗ Nào Có: Không phải như người nghĩ đâu — chỗ đó có một lời đài thi đấu. Ta đã giành được phần thưởng là Nhật ký tùy bút của Tô Nhược Túc.

Không Rời Không Bỏ: Nhật ký của tử tử? A, hình như tử ấy là hội viên cao cấp của Hắc Thủy Võ Quán. Nhưng... tại sao nhật ký của tử ấy lại ở đó?

Trên Trời Chỗ Nào Có: Cái này ta cũng không rõ. Dù sao thì ta cũng đã lấy về rồi. Nhưng giờ trời đã tối, ta sẽ không ghé bệnh viện nữa. Để ngày mai ta mang qua cho người.

Không Rời Không Bỏ: Không cần đâu, mai ta xuất viện rồi. Đợi ta về nhà rồi xem cũng được.

Trên Trời Chỗ Nào Có: Nhanh vậy đã xuất viện rồi sao?

Không Rời Không Bỏ: Đương nhiên! Tâm thế của một thiếu nữ đáng yêu thì có chuyện gì là không thể chứ!

Chương 181

DTV EBOOK

Trò chuyện giết thời gian, thoáng chốc trời đã tối, mặt trăng đã lên cao từ lúc nào không hay.

Bạch Du phải lặp lại đến ba lần câu “Lần sau sẽ bàn”, lại thêm hai lần “Không cần hồi phục”, thiết bị truyền tin mới chịu yên tĩnh. Khào Khào trên màn hình cuối cùng cũng ngừng rung.

Nhưng vừa mới định thở phào, trên góc màn hình đột nhiên lại hiện lên một dấu chấm đỏ kèm số “1”.

Bệnh tò mò trỗi dậy, Bạch Du ấn mở xem... A, thì ra là tin nhắn từ nhóm hội viên Không Gian Doanh Địa. Không có gì quan trọng cả.

Về đến nhà, hẩn vươn vai một cái, trước tiên đi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ lót mới, cả người lập tức thấy khoan khoái nhẹ nhàng.

Gặm một cái màn thầu nóng hổi, kèm theo ít dưa muối, hẩn trở lại phòng trong kho hàng.

Dù khí trời oi bức, nhưng nhiệt độ trong kho hàng vẫn luôn được giữ ở mức ổn định.

Tất cả là nhờ một món kỳ vật mà gia gia hẩn - Bạch Phá Quân - gửi về.

【Ổn Định Khí Áp —— Một kỳ vật chuyên dụng cho phi hành, từng được không kỵ sĩ phương Tây sử dụng từ hàng trăm năm trước, do Ma Ân Công Phường chế tạo. Chỉ có ba vị siêu phàm công tượng trực tiếp chế tác, chính thức đưa vào sử dụng tại cảng không trung Red Mary vào năm 1893. Trải qua ba mươi năm, món đồ này từng bị trộm, bị bán qua tay nhiều chủ nhân, cuối cùng trở thành một món đồ cổ. Sau khi được phục chế, nó vẫn giữ nguyên công hiệu —— ổn định khí áp, điều hòa nhiệt độ

không khí, không cần lo lắng vấn đề hô hấp hay áp suất. Phía sau lưng nó còn khắc một dòng chữ nhỏ: “Ma Ân Công Phường - Phẩm Chất Đáng Tin Cậy”.]

Nhờ có thứ này, ngay cả tiền điều hòa cũng tiết kiệm được.

Ngồi khoanh chân trên tấm đệm Yoga, Bạch Du giơ tay lên, nhẹ nhàng phẩy qua khoảng không trước mặt, lập tức, những dòng văn tự rực lửa hiện ra.

【 Hoan nghênh đăng nhập Anh Linh Biên Niên Sử
】

Hắn lựa chọn tiến vào giao diện nhân vật.

Nhấp vào Anh Linh Vô Minh Quỷ, chọn chế độ “Khiêu Chiến”.

【 Sẽ tiêu hao “Danh Dao Khoái Vũ” để mở ra khiêu chiến. Xác nhận? 】

Không có gì phải do dự, nhấn Xác nhận.

【 Đang tìm kiếm đối thủ khiêu chiến... 】

Một con xúc xắc khổng lồ xuất hiện giữa tầm mắt, liên tục lăn tròn, nhấp nhô lên xuống. Cuối cùng, nó dừng lại...

【 Lực lượng ngang nhau, đối thủ cân sức 】

Không đúng, thế mà lại xệt qua!

【 Càng hơn một bậc, cường địch 】

Bạch Du sửng sờ.

Cường địch? Vô Minh Quỷ... Vũ Cung liệu có thể thắng không? Đối thủ chẳng phải sẽ quá mạnh sao?

Lỡ như thua, có thể quay lại thời không để thi đấu lại không?

Không có bất kỳ lời giải thích nào, chỉ có một hàng chữ nóng hổi hiện lên trước mắt.

【 Khiêu chiến bắt đầu! 】

Ta gọi là Đồng Tỉnh Triệt.

Tỉnh táo từ đầu đến cuối.

Ba mươi chín tuổi, một người đàn ông trung niên.

Ta là tổng quản lý của một tập đoàn, dưới trướng có 1.300 nhân viên. Mỗi ngày khi ta đi tuần tra công ty, tất cả nhân viên đều cúi đầu chào, kính ta như thần.

Ta là một người thành công, cuộc đời ta là mô hình mẫu mực của thành công.

Sinh ra trong một gia đình bình thường với mức lương đủ sống, nhưng từ nhỏ ta đã hiểu được tầm quan trọng của tiền tài và quyền lực. Bởi vì gia đình ta đã từng bị cỗ máy quyền lực nghiền nát.

Tuổi thiếu niên, ta miệt mài khổ luyện kiếm pháp, dùng mọi cách để bá nhập vào các lưu phái Kiếm Đạo. Năm 16 tuổi, ta giành chức quán quân Giải Kiếm Đạo Kanto, danh chấn một phương... Đương nhiên, trong đó cũng có một chút thủ đoạn không chính đáng, ví dụ như ép đối thủ bỏ thi đấu... Nhưng thắng là thắng. Ta không thấy có gì phải hổ thẹn. Bằng mọi giá giành được chiến thắng, đó mới là điều quan trọng nhất.

Danh hiệu quán quân chỉ là viên đá kê chân để ta tiến xa hơn.

Nhờ các mối quan hệ với một số trưởng bối, ta thành công ôm chặt một cái đuôi lớn, đồng thời lợi dụng nhân mạch và điểm cộng để thông qua kỳ thi đại học. Dù không thể vào được Đông Đại, nhưng một trường đại học hạng hai cũng đủ đáp ứng nhu cầu của ta.

Trong thời gian học đại học, ta tích cực tìm kiếm con mồi. Cuối cùng, ta nhắm trúng một thiên kim tiểu thư đang ẩn mình trong một công ty lớn, tiếp cận, chinh phục và kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp. Nhờ đó, ta có được địa vị khởi điểm vững chắc.

Từ đó trở đi, ta tận dụng mọi cơ hội để leo lên những nấc thang cao hơn, không ngừng mở rộng quyền lực và tài nguyên.

Kết quả, ta thành công. Ta dựng nên Hashimoto Group, nhân sự vượt mốc 1.000 người. Khi tròn 35 tuổi, ta đã đứng trên một bậc thang mới trong cuộc đời.

Ta dự định tiến xa hơn.

Có lẽ, ta nên tham chính. Nhưng muốn tiến vào Mạc Phủ, ta cần sự công nhận của Võ Gia... mà Hashimoto vẫn còn quá yếu, không đủ lực chống đỡ.

Ta tìm kiếm suốt một thời gian dài và cuối cùng đã chọn được một gia tộc Võ Gia phù hợp để liên minh.

Chương 182

DTV EBOOK

Hợp tác vô cùng thuận lợi. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, ta cảm nhận được khoảng cách với mục tiêu ngày càng gần hơn.

Ta thường xuyên đọc lại những bản thảo diễn thuyết trước đây của mình để tự khích lệ, tưởng tượng có một ngày ta sẽ được bổ nhiệm tại Mạc Phủ.

Nhưng rồi, ta bị phản bội.

Tất cả sụp đổ.

Tài sản tiêu tán, công ty phá sản, uy tín mất sạch... Mọi thứ chỉ diễn ra trong ba tháng ngắn ngủi.

Những mối quan hệ mà ta từng dày công xây dựng hoàn toàn vô dụng. Ta bị vứt bỏ như một tờ giấy vệ sinh đã qua sử dụng.

Hóa ra đây là một cái bẫy.

Bọn chúng – lũ sói đội lốt người – chỉ coi ta là một con cừu non để xẻ thịt!

Vất kiệt giá trị cuối cùng của ta xong, chúng ném cho ta những lời hứa hảo huyền, những danh hiệu rỗng tuếch.

Lũ cầm thú bội bạc ấy...

Chúng đáng chết!

Tất cả đều đáng chết!

Không một ai trong bọn chúng đáng được sống!

Gánh nặng nợ nần khiến ta không còn đường thoát.

Những kẻ đòi nợ, những nhân viên từng được ta nâng đỡ giờ đây đều muốn truy tìm ta đến tận cùng.

Ta biết, cuộc đời mình đã chấm dứt.

Ta lật tung chiếc rương, lấy ra một thanh đao cổ mà ta đã mua từ lâu.

Trong đêm, khi vợ và con đang say ngủ...

Ta giết bọn họ.

Cho dù sống tiếp, cuộc đời họ cũng chỉ có đau khổ mà thôi.

Trốn nợ không đường thoát, vậy thà chết đi cho giải thoát.

Ta siết chặt thanh đao mang tên Hổ Triệt.

Lưỡi đao cắt vào da thịt, như thể được huyết nhục nuôi dưỡng, không chút cản trở.

Ta nhất định là điên rồi...

Bởi vì ta thấy thanh đao đang cười.

Nó cười rất vui vẻ, rất thỏa mãn.

Rồi ta nhìn vào gương.

Người đàn ông trong đó...

Một kẻ xa lạ đầy mùi máu tanh, si mê vuốt ve lưỡi đao trong tay, ánh mắt tràn đầy cuồng loạn...

Hắn khẽ thốt lên một câu, giọng nói dịu dàng mà mê đắm:

“Thật đẹp...”

Phù Tang, Kinh Đô, Nam Gia Các Lâu.

Một bóng người hấp tấp lao đến trước lầu các, nhưng vừa tới nơi, hai hộ vệ đã lập tức chặn lại, gậy trong tay kẹp chặt, lạnh lùng nói:

“Không được vào!”

Sắc trời âm u, sấm chớp ầm ầm vang vọng, mây đen dày đặc bao phủ bầu trời.

“Để ta vào!”

Thiếu nữ đứng trước lầu các, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn chằm chằm hai gã hộ vệ:

“A Võ, Nguyên Nhị, các người dám cản ta sao?”

“Thi Chúc tiểu thư, xin đừng làm khó chúng tui...”

Hai hộ vệ nhà họ Nam trông có vẻ lúng túng, tiến không được, lùi cũng không xong.

“Đề! Ta! Vào!”

Nam Thi Chúc gằn từng chữ, giọng nói vừa lo lắng vừa căm phẫn:

“Tỷ tỷ ta đã bốn ngày rồi chưa có lấy một hạt cơm vào bụng, các người định để nàng chết đói sao?! Dù có phạm sai lầm cũng không thể đối xử với nàng như vậy! Nếu sợ gia gia trách phạt, thì cứ đổ hết trách nhiệm lên đầu ta đi!”

Hai hộ vệ lộ vẻ bất đắc dĩ:

“Chúng ta nào dám chứ... Nhưng gia chủ đã hạ lệnh, không ai được phép thông hành.”

Nam Thị Huy vốn rất sủng ái Nam Thi Chúc, chuyện này cả nhà Nam ai cũng biết. Nhị tiểu thư này tương lai chắc chắn sẽ kế thừa vị trí gia chủ, bởi nàng không chỉ có thiên tư trác tuyệt, mà còn sở hữu huyết mạch của tổ tiên Nam Thị. Vì vậy, nàng căn bản không có khả năng gả ra ngoài, mà nhất định phải ở lại gia tộc để tiếp quản gia nghiệp.

Bởi vậy, phương thức giáo dục dành cho hai vị tiểu thư nhà Nam cũng hoàn toàn khác biệt. Đại tiểu thư phải tiếp nhận sự giáo dưỡng hà khắc, bị trói buộc trong những lợi ích chính trị, còn Nam Thi Chúc lại có thể tự do học hành, thậm chí Nam Thị Huy cũng không quá nghiêm khắc với nàng, ngược lại còn dung túng hết mực.

Nam Thi Chúc hiểu rõ điều đó, vì vậy nàng thường cố tình bày ra dáng vẻ ngang ngược để tranh thủ chút tự do cho tỷ tỷ.

Nàng vẫn luôn đồng cảm với Chân Trú, nhưng lại không thể hiểu nổi vì sao gia đình lại hà khắc với tỷ tỷ đến thế.

Hộ vệ không chịu nhượng bộ, nhưng Nam Thi Chúc vẫn tìm cách lẻn vào lầu các, mang theo cơm nắm mà chính tay nàng đã làm.

Lên đến tầng cao nhất, nàng trông thấy Nam Chân Trú, sắc mặt tiêu tụy.

Dù cả người gầy gò suy nhược, nhưng tỷ tỷ vẫn giữ tư thế ngồi ngay ngắn, không chút lồi thối. Mấy ngày chưa rửa mặt, nhưng trong căn phòng giam quạnh quẽ này, khí chất thanh nhã ấy vẫn khiến người ta cảm thấy như có hương mai trắng phảng phất.

Ngày thường, Thi Chúc luôn cố ý tỏ ra ngang ngạnh, nhưng trước mặt Chân Trú, nàng lại trở nên khiêm chế hơn rất nhiều.

Dù chỉ là tỷ muội cùng cha khác mẹ, nhưng nàng vừa đồng cảm vừa ngưỡng mộ Chân Trú... Ngưỡng mộ khí chất ung dung, phong thái tự tin của nàng ấy.

Trong mắt gia tộc, Nam Thi Chúc chẳng qua chỉ là một nha đầu không biết lý lẽ, còn tỷ tỷ mới thực sự là gương mặt đại diện của Nam Gia, là thiên kim tiểu thư khuê các danh giá.

Chân Trú khẽ nhắm mắt, dường như đã nghe thấy tiếng động, nàng nhú mày, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy nghiêm nghị:

Chương 183

DTV EBOOK

“Người làm sao mà vào được đây?... Nguyên Nhị và A Võ sẽ bị phạt mất. Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, làm gì cũng phải suy nghĩ đến hậu quả, đừng tùy tiện hành động theo ý thích.”

“Tỷ tỷ, ăn một chút gì đi.” Thi Chúc vội lảng sang chuyện khác, lấy ra gói cơm nắm, giọng đầy mong chờ:

“Đây là ta tự tay làm, tuy không đẹp mắt, nhưng bên trong có cá hồi và mơ muối. Ta còn mang theo cả súp miso nóng hổi với trứng cuộn nữa.”

“Đa tạ... Nhưng ta không thể ăn.”

“Người cứng đầu như vậy làm gì? Đói quá, thân thể chịu sao nổi!”

“Cho dù không chịu nổi, ta cũng phải tiếp tục.” Chân Trú nhẹ giọng đáp: “Ta không muốn làm tân nương, không muốn gả cho một kẻ xa lạ mà ta chưa từng quen biết, càng không muốn bị tước đi quyền lựa chọn... Đây là cách duy nhất ta có thể phản kháng.”

“Ta không hiểu mấy chuyện này!” Thi Chúc siết chặt nắm tay, lớn tiếng phản bác:

“Nhưng ta chỉ biết, nếu chống đối mà phải dùng chính bản thân để chịu khổ, thì đó không phải cách hay! Phản kháng cũng phải có cách khôn ngoan, hợp lý hơn, chứ không phải tự làm mình khổ sở mà chẳng thay đổi được gì! Người nghĩ như vậy thì gia gia sẽ đổi ý sao?”

Chân Trú không bị thuyết phục, nhưng vẫn hơi ngạc nhiên, khẽ nhướn mày hỏi:

“Từ khi nào người biết nói những lời có lý như vậy?... Rốt cuộc đã chịu khó đọc sách rồi à?”

Thi Chúc thở dài, có chút bất đắc dĩ:

“Tỷ tỷ, ta đã học ở Minh Trì Cao Trung hơn hai năm rồi. Đừng coi ta như tiểu hài tử nữa. Ta đúng là ham chơi, nhưng cũng không đến nỗi bỏ bê bài vở. Chỉ là ta không thích mấy môn lễ nghi hay tu hành như người mà thôi...”

“Cấp ba à... Tốt thật.” Chân Trú lẩm bẩm, giọng nói chất chứa sự hâm mộ và nuối tiếc:

“Nơi đó chắc hẳn rất nhộn nhịp, có rất nhiều người đồng trang lứa, có thể cùng nhau trò chuyện, đi học chung, tan học cùng nhau, cùng nhau tản bộ... Người chắc hẳn đã có khoảng thời gian rất vui vẻ.”

Thi Chúc không biết trả lời thế nào, chỉ cảm thấy lòng hơi chua xót, nhẹ giọng đáp:

“Cũng chỉ bình thường thôi, thật ra không có gì đặc biệt như người nghĩ đâu.”

“Nhưng ta thì chưa từng được trải nghiệm những điều đó.” Chân Trú cười nhạt:

“Bây giờ ta không thể chạm đến, sau này cũng không thể... Những trải nghiệm ấy vĩnh viễn vắng mặt trong cuộc đời ta. Cho nên, Thi Chúc, chúng ta khác nhau. Người có thể sống theo ý mình, còn ta, chỉ cần tồn tại đã là một điều quá đổi khó khăn.”

Nàng lên tiếng, giọng nói đột nhiên trở nên thanh lãnh, kiên định, lại phảng phất vẻ xa cách lạnh lùng:

“Chúng ta là tỷ muội, nhưng nhân sinh của mỗi người quá khác biệt. Người và ta, vĩnh viễn không cách nào thật sự thấu hiểu lẫn nhau. Người không hiểu vì sao ta phải chống cự, cũng như ta không hiểu tại sao trong mắt người, phản kháng lại có vẻ dễ dàng đến vậy...”

“Ta không phải...” Thi Chúc gấp gáp muốn giải thích.

Nhưng Chân Trú bình thản cắt lời:

“Ta không trách người, cũng không oán giận điều gì. Mỗi người đều có số mệnh riêng. Ta đã nhìn thấu chuyện này rồi, những gì còn lại... cứ để thời gian quyết định đi.”

Thi Chúc nghe mà không hiểu nổi:

“Tỷ tỷ, nếu đã nghĩ thoáng được như vậy, vậy thì ít nhất cũng nên ăn một chút chứ?”

Chân Trú khẽ lắc đầu:

“Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ta có thể nghĩ thoáng, nhưng điều đó không có nghĩa là ta sẽ lựa chọn làm theo cách của người. Đây không phải cố chấp, mà là lòng tự trọng của ta. Làm tỷ tỷ, ta không muốn để người vì thương hại mà bố thí cho ta một bữa ăn.”

Nam Thi Chúc giận dỗi bật dậy:

“Người cứng đầu quá rồi đó!”

Chân Trú lại chỉ lặng lẽ mỉm cười:

“Bởi vì ta không nhìn thấy gì cả.”

“Đối với ta mà nói, chẳng có thứ gì đáng sợ hơn màn đêm vô tận này.”

“Mỗi thời khắc ta đều bước đi bên rìa vực thẳm, chỉ cần sơ sẩy một chút, có thể bị vô số thứ xô ngã, bị thương. Nhưng nếu không có đủ dũng khí và quật cường, người nghĩ ta có thể sống đến tận bây giờ sao?”

Nàng khẽ cười, giọng điệu xen lẫn tự giễu:

“Ta cũng chẳng biết sống như vậy còn có ý nghĩa gì, nhưng dù sao... vẫn phải ôm lấy một chút hy vọng mà đi tiếp.”

Nam Thi Chúc im lặng lắng nghe từng lời của Chân Trú.

Một lúc lâu sau, nàng khẽ nói:

“Ta hiểu đạo lý, nhưng... vì sao ngươi vẫn không chịu ăn gì?”

Chân Trú sững lại trong giây lát, rồi nghiêng mặt sang một bên, thở dài:

“Thật đúng là không thể nói chuyện đạo lý với kẻ ngốc chỉ biết sử dụng cơ bắp như ngươi... Ta đã nói rồi, ta không ăn không phải vì cố chấp... mà là vì ngươi nặn cơm nắm trông chẳng khác nào cục bọt biển!”

“Làm tử tử mà nói vậy có quá đáng lắm không!?” Thi Chúc bất mãn hét lên, ôm chặt hộp cơm: “Cơm nắm này rõ ràng giống như loại đầu bếp du côn chính hiệu làm ra!”

Mây đen dày đặc, tia chớp uốn lượn trong tầng mây, xoắn xuýt như những con rồng bạc quấy mình.

Chương 184

DTV EBOOK

Trước cổng chính Nam Gia, đám hộ vệ đứng gác chú ý đến bầu trời âm trầm, bên trong màn mưa có một nam tử loạng choạng bước tới.

“Người phía trước, dừng lại! Đây là nơi tư gia, không thể tự tiện xông vào!”

Hộ vệ quát lớn.

Hắn nhìn thấy nam nhân kia bước đi xiêu vẹo, động tác quái dị chẳng khác nào một kẻ say rượu.

Khi khoảng cách thu hẹp, hộ vệ nhận ra người nọ đang nắm trong tay một thanh đao...

Bội đao là biểu tượng của võ sĩ, bình thường không có lệnh bài thì mang đao ra đường sẽ bị Cảnh Thị Thính bắt giữ tra hỏi.

Thế nhưng, từ trang phục đến khí chất của kẻ này, thế nào cũng không giống võ sĩ, mà lại giống một tên đao phủ sát nhân hơn.

“Nếu người còn không dừng lại, ta sẽ ra tay!” Hộ vệ gầm nhẹ, siết chặt cây côn sắt trong tay.

Đầu gậy được bọc vải bông, tưởng như chỉ là một vũ khí bình thường, nhưng thực chất bên trong là mũi nhọn sắc bén, một cây trường mâu đã khai phong.

Ngay khoảnh khắc hắn vừa hạ thấp côn sắt, chuẩn bị bày ra tư thế phòng thủ—

ẦM ẦM!

Tiếng sấm chói tai xé toạc màn mưa, không gian yên tĩnh bị phá vỡ bởi cơn giông cuồng nộ, nước mưa đổ xuống như trút.

Chỉ trong tích tắc, hộ vệ đã thấy nam tử quỷ dị kia
lảo đảo một cái, chỉ còn cách hắn mười bước chân—

Rồi trong chớp mắt, người nọ đã ngay trước mặt!

Hộ vệ vừa kịp giơ vũ khí lên phòng ngự, cánh tay đối
phương đã vung lên.

Một đường đao quang lóe lên!

Vũ khí trong tay hắn cùng nửa thân thể bị chém đứt
rời, rơi xuống đất, máu tươi bắn tung tóe.

Lưỡi đao cắt qua cơ thể trong nháy mắt, dòng máu
đỏ lập tức bị hút vào lưỡi đao như thể chính thanh
đao đang khát máu.

Toàn bộ huyết sắc trên thân đao bị nuốt sạch không
còn dấu vết.

“Hì hì, hì hì hì hì—”

Nam nhân cầm yêu đao khát máu phát ra tiếng cười
quái dị.

Hắn vươn tay đẩy cửa lớn của Nam Gia, thân thể lão
đảo vượt qua bậc cửa.

Giọng nói khô khốc, yếu ớt bật ra từ đôi môi khát
máu:

“Khát quá... Khát quá a...”

Bên trong lầu các.

Nam Thi Chúc dường như nghe thấy tiếng hét chói
tai vọng đến từ bên ngoài:

“Hình như có chuyện gì đó?”

“Là... tiếng hét?” Chân Trú hơi sững sờ, “Xảy ra
chuyện gì vậy?”

“Ta đi xem một chút!” Nam Thi Chúc vội vã chạy ra
khỏi lầu các.

Chân Trú chờ đợi nửa phút, nhưng Nam Thi Chúc
vẫn chưa quay lại.

Nàng lại nghe thấy tiếng hét chói tai, cảm giác bất an dâng trào.

Đang muốn đứng dậy, nhưng cơ thể hư nhược khiến nàng không thể nhúc nhích.

“Cái cơm nắm này tuy hình dạng quái dị, trông cứ như nuốt sống một đứa bé Teletubbies, nhưng hương vị cũng không tệ lắm... Người thực sự không định ăn một chút sao?”

Giữa lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên, lẫn trong âm thanh nhai nuốt thức ăn.

Nếu không phải vì thân thể suy yếu, nàng có lẽ đã giật mình bật dậy.

Trên thực tế, nàng cũng đã cố đứng dậy, nhưng chân run rẩy đến mức vừa chống được nửa người đã lại ngã xuống, chẳng khác nào một con cá chết nhảy nhót trên cạn.

“Vận Mệnh Tiên Sinh?”

“Ừm, là ta...”

Giọng nói kia mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Ta khuyên ngươi nên ăn một chút gì đó, đừng lãng phí hảo ý của người khác. Dù sao thì... bụng đói không thể đánh trận được đâu.”

Bạch Du tiện tay ném một nắm cơm về phía nàng.

“Khiêu chiến của ngươi... đã đến.”

Thi thể, máu tươi, tứ chi đứt lìa... Thậm chí, từ vết thương hở, làn khói trắng mờ ảo bốc lên, mang theo mùi tanh nồng của nội tạng.

Nam Thi Chúc tận mắt chứng kiến hộ vệ A Võ gục xuống trước mặt, một cánh tay bị chém đứt rơi vào vũng bùn, máu đỏ hòa vào nước mưa.

Nước mưa lạnh buốt làm ướt bờ vai và mái tóc nàng, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến nàng cảm

thấy vô cùng mơ hồ, không chân thực.

Rồi đột nhiên—

Máu tươi bắn tung tóe!

Những người quen thuộc lần lượt ngã xuống đất,
hoặc trọng thương, hoặc đã chết.

“Nhị tiểu thư, mau chạy đi! Mau đi đi!”

Nguyên Nhị giữ chặt tay áo nàng, một tay ôm lấy vết
thương không ngừng chảy máu:

“Nhanh lên! Chạy mau!”

Nam Thi Chúc giật mình bừng tỉnh, nhưng nàng lập
tức lắc đầu:

“Không được, ta không thể bỏ lại mọi người...”

“Đi mau! Đó là một kẻ điên! Hắn giết người loạn xạ!
Hơn nữa, thực lực không phải người bình thường,
mà là một siêu phàm giả thực thụ!”

Nguyên Nhị nghiêng rặng, mạnh tay đẩy Nam Thi
Chúc về phía sau, ra hiệu cho nàng nhanh chóng rời
đi cùng đám người hầu.

Hắn trơ mắt nhìn đồng đội từng người một gục
xuống vũng máu, nhưng bản thân lại bất lực!

Nếu đối phương chỉ là một siêu phàm giả bình
thường thì cũng chẳng đáng sợ đến vậy—Dù sao hắn
cũng đã bước vào Nhất Giai Siêu Phàm, có thể xem
như một võ sĩ có thực lực.

Nhưng vấn đề là thanh đao trong tay kẻ kia quá mức
đáng sợ!

Chỉ cần một nhát chém, binh khí trong tay hộ vệ lập
tức bị cắt đứt.

Không ai có thể đỡ được lưỡi đao đó!

Chương 185

DTV EBOOK

Mọi người đều là vì sơ suất mà tử vong, lầm tưởng có thể dùng binh khí đón đỡ... Nhưng kết quả, chỉ trong nháy mắt đã bị chém thành hai khúc!

Sự khác biệt về vũ khí quả thực quá lớn!

Không chỉ kiếm thuật của kẻ này phi phạm, mà thanh Yêu Dao trong tay hắn cũng quỷ dị đến đáng sợ.

Chỉ cần bị đao chém trúng, vết thương lập tức mất máu không ngừng.

Thanh đao này như thể đang hút lấy huyết khí của con mồi, khiến bản thân nó trở nên sắc bén hơn gấp bội!

Mỗi khi vung lên, quanh lưỡi đao lại bao phủ một tầng đao khí màu đỏ sậm, giống như máu tươi ngưng tụ thành thực thể.

Nguyên Nhị kiên trì đứng tại chỗ, không phải vì hắn không sợ chết, mà bởi vì hắn trung thành với Nam Gia!

Võ sĩ Phù Tang luôn coi trọng danh dự và lòng trung thành.

Vì trung thành, bọn họ có thể chết mà không hối tiếc.

Chỉ cần gia chủ không thất đức, chỉ cần trật tự xã hội không hỗn loạn, thì chuyện phản bội chủ nhân gần như không thể xảy ra.

Đương nhiên, không phải ai cũng có thể duy trì lòng trung thành chỉ bằng tinh thần—

Mặt khác, Nam Gia đối đãi thuộc hạ vô cùng tốt!

Dù hắn có chết đi, người nhà cũng sẽ được trợ cấp một khoản tiền lớn, cuộc sống sau này sẽ không phải lo lắng.

Ngược lại, nếu hắn bỏ trốn, không chỉ bị gán mác kẻ phản bội, mà Nam Gia cũng sẽ không tha cho hắn!

“Người đừng hòng vượt qua nơi này!”

Nguyên Nhị biết rõ mình không thể chạy thoát.

Trước khi chết, ít nhất hắn phải hét lên một tiếng, thể hiện rõ ràng khí phách và lòng trung thành của mình!

Hắn gào to một tiếng, lao thẳng về phía kẻ cầm Yêu Dao!

Nhưng chỉ trong nháy mắt—

Cánh tay phải của hắn đã bay ra ngoài!

Một cảm giác đau đớn tột cùng tràn ngập khắp cơ thể.

Máu phun trào, vết cắt ngọt lịm.

Lưỡi Yêu Dao tiếp tục vung lên, nhằm thẳng vào đầu hắn bổ xuống!

Nguyên Nhị nghĩ rằng mình chắc chắn phải chết!

Hắn nhắm mắt lại, chờ đợi khoảnh khắc sinh mệnh chấm dứt.

“Đương!!!”

Khoảnh khắc tiếp theo—

Một tiếng kim loại va chạm vang lên!

Lưỡi Yêu Dao bị cản lại!

Nguyên Nhị mở bừng mắt.

Ngay trước mặt hắn—

Nam Thi Chúc!

Nàng giơ vũ khí lên, chặn đứng nhát chém chí mạng của sát nhân cầm Yêu Dao!

Nhưng...

Thanh Yêu Dao kia vốn không gì sánh được về độ sắc bén...

Vậy mà...

Nguyên Nhị căng mắt nhìn chăm chăm vào tay Nam Thi Chúc, trong lòng run rẩy.

“Nhị tiểu thư... trong tay người... đó là...”

“Bảo đao gia truyền, lúc nguy cấp ta chỉ có thể mượn tạm!”

Nam Thi Chúc không rút đao ra, mà chỉ dùng vỏ đao để phòng ngự, cản lại một nhát chém trí mạng trước mắt.

Thanh đao này có tên Hỏa Xa Thiết Quảng Quang, là bảo đao gia truyền của Nam gia. Chỉ có gia chủ mới được sử dụng... Đây không phải là một thanh đao tầm thường. Trải qua hàng trăm năm, nó vẫn không hề bị mục nát, không chỉ là biểu tượng của gia chủ mà còn là tài sản trọng yếu của Nam gia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một kỳ bảo. Trên thân đao ẩn chứa sức mạnh thần bí, không giống những thanh đao thông thường—chạm vào liền vỡ vụn.

Nhưng điều khiến Nguyên Nhị kinh ngạc không phải là những điều đó, mà là một lý do khác.

Thanh bảo đao gia truyền này có thể dễ dàng bị lấy xuống như vậy, chính là vì nó luôn được treo ở vị trí bắt mắt nhất trong Nam gia, như thể treo một khối vàng giữa đại sảnh—chỉ nhìn thôi cũng có thể khiến kẻ trộm động lòng. Nhưng Nam gia làm vậy không phải vì bất cẩn, mà bởi thanh đao này sẽ chọn chủ.

Ngay cả người mang huyết mạch Nam gia, nếu không được bảo đao chấp nhận, chỉ cần chạm vào Hỏa Xa Thiết Quảng Quang sẽ lập tức cảm thấy nóng rất đến mức tróc da bong thịt. Nếu là kẻ ngoài Nam gia, đụng vào đao ngay lập tức sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng, thiêu cháy thành tro bụi!

Nguyên Nhị từng thấy gia chủ Nam gia cầm thanh đao này, nhưng Nam Thi Chúc cũng có thể nắm chặt nó mà không bị tổn thương, điều này đồng nghĩa với việc bảo đao đã công nhận nàng.

Đáng tiếc là Nguyên Nhị không kịp nói gì, đã bị Nam Thi Chúc tung một cước đá văng ra ngoài.

Dù có trong tay Hỏa Xa Thiết Quảng Quang, nhưng đây là một thanh đại thái đao dài đến sáu thước, cần cả hai tay mới có thể cầm vững. Để sử dụng thành thạo thanh đao này, sức mạnh cánh tay phải cực kỳ khủng khiếp.

Cái gọi là đại thái đao, chính là một thanh đao lớn hơn, dày hơn đại đao thông thường, còn được gọi là dã thái đao. Trong giới kiếm đạo rất hiếm gặp, chủ yếu được sử dụng trong chiến trận. Mục đích chế tạo ra nó là để chống lại trường thương—vì trường thương có phạm vi tấn công xa hơn, nên người ta mới kéo dài lưỡi đao, biến thái đao thành đại thái đao, đồng thời gia tăng trọng lượng và độ dày, giúp tăng cường uy lực khi chém xuống.

Chương 186

DTV EBOOK

Cụ thể kích cỡ có thể tham khảo thanh thái đao trong Monster Hunter, không có gì khác biệt mấy. Nếu tưởng tượng một nhát Đăng Long Nhất Đao bổ xuống, thì cũng giống như sức mạnh khi một đại thái đao giáng xuống đầu địch thủ—trên chiến trường, chỉ cần một đao là đủ lấy mạng kẻ địch.

Nhưng tưởng tượng thì dễ, làm được mới khó.

Nam Thi Chúc căn bản không có khả năng điều khiển một thanh đại thái đao như vậy một cách tự nhiên. Nàng còn chưa đạt đến cấp siêu phàm giả, thậm chí ngay cả Ứng Kích Kỳ cũng chưa tới, Anh Linh Chi Lý cũng chưa thức tỉnh. Đến cả việc rút đao ra khỏi vỏ cũng là một vấn đề lớn, huống chi là sử dụng nó. Vì vậy, nàng chỉ có thể kéo lê đao như một khúc gỗ nặng nề, liên tục dùng nó để chặn những đòn tấn công. Nhưng chỉ sau vài lần chống đỡ, thể lực của nàng đã tổn hao nghiêm trọng.

Tên quỷ sát nhân liên tục ra đòn nhưng không thể chém ra máu, trở nên ngày càng điên cuồng, liên tục tấn công, ép Nam Thi Chúc phải lùi lại không ngừng, đôi chân run rẩy.

Lần đầu tiên trong đời, nàng trải qua một trận tử chiến đáng sợ như thế này.

Sợ hãi, hoảng loạn, tuyệt vọng—tất cả đều có.

Nàng hận không thể vứt bỏ thanh đao này, xoay người bỏ chạy ngay lập tức.

Nhưng... nàng không thể.

Nếu nàng chạy, chắc chắn sẽ hối hận.

Nhà của nàng ở ngay đây, làm sao có thể bỏ trốn?

Nếu nàng bỏ chạy, Chân Trú vẫn còn trong lầu các.
Với đôi mắt mù lòa, nàng không thể thấy gì cả—chắc
chắn sẽ bị quỷ sát nhân giết chết!

Không thể chạy.

Nàng phải cầm cự thêm chút nữa. Tin tức đã được
truyền ra ngoài, chẳng mấy chốc sẽ có người đến tiếp
ứng... Chỉ cần kiên trì thêm một lát!

Nam Thi Chúc không cầu thắng. Nàng cũng không
có tư cách cầu thắng.

Nhưng trong một trận chiến sinh tử, ý nghĩ như vậy
lại quá mềm yếu và ngây thơ.

Tên quỷ sát nhân sau khi thất bại nhiều lần liền thay
đổi mục tiêu, quay sang chém xuống những người bị
thương đang nằm trên mặt đất.

Nam Thi Chúc trừng to mắt, cảm giác như mí mắt
sắp rách ra, lửa giận bốc lên tận trời. Trong cơn phẫn
nộ, nàng nhắc đao xông lên!

Chỉ nghe một tiếng “Đương!”, yêu đao vung lên, tạo
thành một vòng sáng, lưỡi đao đỏ rực tỏa ra đao khí
hình lưỡi liềm, sắc bén như muốn xé rách không khí.

Hỏa Xa Thiết Quảng Quang lập tức bùng lên một đợt
tam động lửa nóng, cố gắng chặn lại phần nào đao
khí. Nhưng chấn động còn sót lại vẫn xuyên qua cơ
thể Nam Thi Chúc, đẩy nàng văng ra sau. Trong lồng
ngực chấn động, cổ họng nghẹn lại, sau đó phun ra
một ngụm máu tươi, cơ thể ngã xuống vũng máu
đặc quánh.

Nàng bị lừa rồi.

Đối phương chỉ cần dùng một người sống làm mồi
nhử, liền có thể khiến nàng sơ hở, tự rơi vào bẫy!

Nam Thi Chúc muốn đứng lên, nhưng thân thể lại
không nghe theo sai khiến. Nàng giãy dụa mấy lần,
nhưng toàn thân suy yếu đến mức không thể động
đậy nổi.

Cuối cùng, nàng gom hết khí lực nâng thanh đao lên, nhưng chưa kịp vung ra đã bị đánh bay, cả người lẫn đao văng mạnh xuống nền đá cuội.

Khoảnh khắc ý thức mất đi chỉ kéo dài trong chốc lát. Khi tỉnh lại, nàng cảm nhận được một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mình.

“Thì Chúc, ngươi không sao chứ?”

Giọng nói của Chân Trú vang lên, mềm mại nhưng đầy lo lắng. Nàng không thể nhìn thấy tình hình lúc này như thế nào, chỉ có thể quỳ xuống, lần tay tìm kiếm gương mặt và động mạch cổ của Nam Thi Chúc.

Lúc này, lồng ngực Nam Thi Chúc tràn đầy máu ứ đọng, vừa ho ra từng ngụm máu tươi, vừa thều thào đứt quãng:

“Chạy... Nhanh... Chân Trú, chạy mau... Chạy đi...”

Chân Trú lắc đầu:

“Ta không chạy, ta sẽ không đi đâu hết.”

“Nguy hiểm... Có quỷ sát nhân... Ngươi... Đừng có ở đây...”

Thì Chúc cố sức nắm lấy cổ tay nàng, như muốn kéo đi.

“Ta biết.” Chân Trú mỉm cười lặng lẽ, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên muội muội của mình. “Đừng lo, Thì Chúc... Ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Chân Trú không thể nhìn, nhưng nàng có thể nghe thấy, có thể cảm nhận—mùi máu tanh nồng đậm, sát khí lạnh lẽo đến tận xương tủy... Cảm giác này, khiến toàn thân nàng nổi da gà.

Kinh qua hàng chục, thậm chí hơn trăm lần khiêu chiến phó bản, nàng đã quá quen thuộc với loại sát cơ đủ để uy hiếp sinh mệnh này.

Rào rào...

Cơn mưa tầm tã vẫn trút xuống không ngừng, nhưng giữa khoảnh khắc ấy, thời gian dường như chậm lại.

Một giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên.

“Phía trước có một con quỷ giết người.”

Một nam nhân đứng tựa vào cửa lầu các, khoanh tay nhìn xuống, giọng điệu bình thản nhưng mang theo một chút châm chọc:

“Lần này thử thách đối với ngươi có vẻ khó hơn trước một chút đấy. Ngươi có thể từ bỏ, lần này khác với Ảnh Giới—không có ‘BABA’ kéo dài mạng sống cho ngươi đâu. Sinh mệnh chỉ có một lần, nếu chết ở đây, thì thật sự là kết thúc.”

Chân Trú khẽ nghiêng đầu, chậm rãi hỏi:

“Vận Mệnh Tiên Sinh, ngươi đang khuyên ta bỏ chạy sao?”

“Từ góc độ lý tính mà nói—chạy trốn tuy hèn nhát, nhưng hữu dụng.”

Chương 187

DTV EBOOK

“Nhưng người lại không nói như thế trong lần trước.”

“Con người phải biết linh hoạt. Kể quá cố chấp, sẽ chết rất nhanh.”

Chân Trú cúi mắt, giọng điệu bình thản nhưng cứng rắn:

“Thật xin lỗi, ta rất cố chấp. Không thể thay đổi.”

Nàng nắm chặt tay, từng chữ từng câu như đinh đóng cột:

“Ta sẽ tiếp nhận thử thách này. Lấy mạng của ta làm tiền đặt cược!”

Bạch Du nhướng mày, có vẻ hơi ngạc nhiên:

“Ta còn tưởng người không có chút tình cảm gì với Nam gia.”

“Đúng, ta không thích Nam gia.” Chân Trú chậm rãi nói, “Nhưng điều đó không có nghĩa là ta ghét toàn bộ nó... Dù sao, ta đã sống ở đây hơn mười năm. Nơi này—từng viên ngói, từng viên gạch—ta đều nhớ rõ.”

Nàng cúi đầu, bàn tay lần tìm trên nền đất lạnh ngắt, khẽ mỉm cười:

“Cả con đường lát đá cuội này nữa.”

“Con đường này thì sao?” Bạch Du tò mò hỏi.

“Trong sân viện của Nam gia có rất nhiều con đường, nhưng con đường đá cuội này không phải có từ đầu.

Thi Chúc đã tự mình trải từng viên đá lên.”

Chân Trú nhẹ giọng kể lại câu chuyện cũ, như thể đang hồi tưởng lại những mảnh ký ức ấm áp nhất.

“Năm đó nàng chỉ mới mười hai, mười ba tuổi. Dùng hơn một năm, chạy ra bờ sông nhặt từng viên đá cuội về, từng chút một xếp lại trong sân, lót thành một con đường nhỏ.

Từ đó về sau, ta không còn bị lạc đường trong nhà nữa...

Dù rằng bước đi trên nó không thoải mái, đá cuội gồ ghề khiến lòng bàn chân hơi đau...

Nhưng, có con đường này, ta cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.”

Nàng chậm rãi đứng thẳng dậy, bàn tay siết chặt.

“Bây giờ, ta đang đứng trên con đường đó.”

“Phía sau ta, chính là muội muội đã trải nên con đường này.”

“Vậy thì ta... không thể rời đi.”

“Chỉ có con đường này.”

“Ta sẽ không nhượng bộ.”

Chân Trú ngẩng đầu, giọng nói trầm ổn mà kiên quyết:

“Vận Mệnh Tiên Sinh, hãy chứng kiến—liệu ta có thể vượt qua thử thách sinh tử này hay không!”

—oCo—

Teletubbies là một chương trình truyền hình dành cho trẻ em, đặc biệt là lứa tuổi mầm non, được sản xuất bởi Ragdoll Productions theo đơn đặt hàng của BBC. Chương trình phát sóng từ năm 1997 đến 2001, từng đạt giải BAFTA năm 1998 cùng nhiều giải thưởng danh giá khác.

Tại Việt Nam, Teletubbies còn được gọi là “Các em bé rối Teletubbies”, nổi tiếng với bốn nhân vật đầy màu sắc:

Tinky Winky (màu tím) – cao nhất, có hình tam giác trên đầu.

Dipsy (màu xanh lá) – cao thứ hai, có ăng-ten thẳng.

Laa-Laa (màu vàng) – thích nhảy múa, có hình lò xo.

Po (màu đỏ) – nhỏ nhất, có vòng tròn trên đầu.

Cả bốn sống trong một thế giới rực rỡ sắc màu, nơi mặt trời có khuôn mặt em bé đáng yêu. Với phong cách giao tiếp ngộ nghĩnh, nội dung đơn giản, chương trình giúp trẻ nhỏ khám phá thế giới một cách vui nhộn và dễ hiểu. Teletubbies đã trở thành một phần ký ức tuổi thơ của nhiều thế hệ khán giả trên toàn thế giới.

–oCo–

Bạch Du lúc này chỉ còn là một đạo chiếu ảnh, chẳng khác gì một khán giả đứng ngoài cuộc.

Hắn có thể nhìn thấy mọi chuyện, nhưng tựa hồ không thể can thiệp quá sâu.

Dù sao, chỉ có Vô Minh Quỷ mới nghe được lời hắn nói.

Nàng đã có quyết định, vậy thì Bạch Du cũng không muốn phá hỏng bầu không khí. Hắn chỉ lặng lẽ quan sát, trong lòng tán thưởng mà không lên tiếng.

Thiếu nữ lại một lần nữa chìm vào trầm mặc, nhưng sự lặng im lần này còn sâu hơn trước.

Nàng bước về phía trước một bước, tựa như đá trúng thứ gì đó.

“Bảo đao, Hỏa Xa Thiết Quảng Quang.” Bạch Du hỏi hột giải thích một câu.

Nàng vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thân đao. Là trưởng nữ của Nam gia, không có lý do gì để nàng không nhận ra thanh bảo đao gia truyền này.

Ngón tay khẽ động, định nắm chặt chuôi đao, nhưng ngay khi chạm vào, một cơn nóng rát từ chuôi đao truyền đến.

Vừa mới cầm lấy, đao liền rơi xuống đất. Khi tiếp xúc với nước mưa, chuôi đao lập tức phát ra những âm thanh xuy xuy như bị thiêu đốt.

“..... Nó vẫn giống như trước, không chấp nhận ta.”

Vũ Cung Chân Trú thấp giọng nói, giọng điệu bình thản như đã quen với điều đó.

“Nhưng ta cũng không bất ngờ, dù sao phần lớn người Nam gia cũng chán ghét sự tồn tại của ta.”

“Một thanh phá đao thôi, có gì đáng để bận tâm?”

Bạch Du không mấy để tâm đến thanh đao này. Hắn chưa bao giờ xem trọng nó—một thanh bảo đao mà còn kén chọn chủ nhân, thì không thể coi là một thanh đao tốt.

Huống hồ, hắn biết rõ trong vận mệnh của Nam Thi Chúc, thanh đao mà nàng dùng để báo thù cũng không phải thanh này. Có thể thấy, bản thân nàng cũng ghét bỏ nó.

Một thanh thái đao lớn nhưng vô dụng thì có ích gì chứ?

“Được rồi, nếu ngươi sắp phải đối mặt với cường địch, ta cũng sẽ không để ngươi tay không chịu chết...”

Bạch Du vỗ tay một cái, phát ra âm thanh giòn tan: “Leng keng ~ chuyển phát nhanh của ngươi đến rồi!”

Chân Trú cảm thấy tay mình chợt trầm xuống, một thanh đao không biết từ đâu xuất hiện, rơi vào lòng bàn tay nàng.

Chương 188

DTV EBOOK

Ngay khi chạm vào đao, cơn bỏng rát từ thanh thái đao ban nãy liền tiêu tán, thay vào đó là cảm giác mát lạnh, ấm áp, tựa như đang vuốt ve một khối ngọc ấm.

Đầu ngón tay nàng khẽ run lên, một loại thư thái khó tả tràn ngập trong lòng bàn tay.

“Thanh đao này là...”

“Chờ đến khi người thắng, ta sẽ nói cho người biết tên của nó.”

Bạch Du trầm giọng hỏi: “Như vậy, người đã chuẩn bị xong chưa?”

Cuộc trò chuyện của bọn họ không ảnh hưởng đến dòng chảy của thời gian. Giống như trọng tài chưa thổi còi, vận động viên cũng không thể xuất phát sớm.

Vũ Cung Chân Trú nắm chặt vũ khí trong tay, nhẹ nhàng gật đầu.

Mưa lớn lại một lần nữa trút xuống, tiếng nước rơi hòa cùng tiếng sấm rền vang.

Lại một lần nữa, tiếng mưa rơi, tiếng sấm gầm, âm thanh đao rút ra...

Chân Trú khẽ thở ra một ngụm khí trắng, ánh mắt “nhìn” về phía sinh tử đại địch cách đó không xa.

Mưa xối xả trút xuống mái hiên. Bạch Du lặng lẽ quan sát màn mưa này, trong lòng không khỏi nghĩ đến câu miêu tả “Vũ Lạc Cuồng Lưu Chi Cung”...

Vừa khéo, nàng chính là Vũ Cung.

Vũ Cung Chân Trú.

Nàng không lập tức tấn công mà đứng yên tại chỗ, chờ đợi đối phương ra tay trước.

Hoàn cảnh hiện tại không có lợi cho nàng.

Mưa lớn kết hợp với tiếng sấm âm vang sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thính giác của nàng—giác quan mà nàng ỷ lại nhất.

Trong tình huống thính giác bị quấy nhiễu, nàng chỉ có thể dựa vào trực giác—cũng chính là thiên phú trời sinh của mình.

[Thiên phú bẩm sinh: Trực giác]

Có thể nhanh chóng phán đoán trong chiến đấu, đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho bản thân.

Thông qua trực giác nhạy bén, nhanh chóng tìm ra sơ hở và nhược điểm của đối thủ.

Có xác suất cao né tránh và dự đoán các đòn công kích từ xa.

Thiên phú trực giác của Vũ Cung Chân Trú đạt cấp bậc màu tím—đẳng cấp chỉ có thiên tài chiến đấu mới có được.

Nhờ vào trực giác sắc bén, nàng đã nhận ra lộ tuyến xuất đao của Quỷ Sát Nhân ngay trong lần đầu tiên hắn ra tay.

Nàng nâng đao phòng ngự.

Vốn dĩ, nàng có thể trực tiếp rút đao phản kích, nhưng nàng không làm vậy.

Không phải vì không thể rút đao, mà là không muốn.

Vỗ đao cản lại ánh đao sáng rực của đối phương. Một tiếng keng! vang lên, hoa lửa bắn tung tóe, tựa như một cây chùy đập mạnh xuống thép đỏ rực.

Trong khoảnh khắc, nàng tiếp nhận lưỡi đao, xác nhận lực đạo của đòn tấn công, sau đó quả quyết phản kích.

Khoảng cách gần, ra chiêu liên tiếp. Một cú lên gối hung ác nhắm thẳng vào bụng dưới đối phương.

Quỷ Sát Nhân đột ngột vận mình theo một cách quỷ dị, né tránh đòn lên gối trong gang tấc. Đồng thời, dù cơ thể chưa hoàn toàn lấy lại cân bằng, hắn vẫn vung một đao phản công.

Động tác này hoàn toàn không giống con người, mà giống như một con rối bị điều khiển, thân thể vận vẹo theo cách không tưởng, cưỡng ép phát lực để tấn công.

Rất rõ ràng, kẻ khống chế Quỷ Sát Nhân không phải là chính hắn—mà là thanh đao kia.

Một đao này ra tay với góc độ cực kỳ xảo trá, nhưng Vũ Cung Chân Trú vẫn tránh được.

Không phải nhờ mắt nhìn thấy.

Mà bởi vì nàng không hề có điểm mù.

Từ bất kỳ góc độ nào xuất chiêu, đối với nàng cũng chẳng khác biệt. Cho dù là chiêu thức tàn độc hiểm ác hay một đường đao chém chính diện, nàng đều nhìn không thấy, cho nên tất cả chỉ là cảm giác mà thôi.

Đương! Đương! Đương!

Liên tiếp ba nhát đao bị chặn đứng.

Chân Trú dần nhận ra, kiếm chiêu của đối phương hoàn toàn rối loạn, cơ bản là chém loạn xạ. Nhưng mỗi một nhát đều mang theo lực đạo kinh người.

Hơn nữa, thân hình hắn quỷ dị, bộ pháp rối loạn, khiến việc phản kích trở nên khó khăn.

Hắn xuất chiêu cường bạo, lực đạo vô tận, toàn thân như không hề biết mệt mỏi, điên cuồng phát tiết sát ý.

Nếu không nhờ thanh đao trong tay nàng đặc thù, có thể tạo ra một loại dao động kỳ lạ để ngăn cản yêu

đao kia phóng thích tam chân không, chỉ sợ nàng đã mất mạng ngay từ những đòn đầu tiên.

Nhưng cứ mãi bị đánh mà không phản kích thì không ổn.

Nàng kiên nhẫn đỡ đao phòng ngự, chờ đợi một cơ hội.

Một cơ hội đủ để lật ngược thế cờ.

Nàng không thiếu kiên nhẫn, cũng không muốn phạm sai lầm.

Thứ nàng thiếu—là thể lực.

Suốt bốn ngày nhịn ăn nhịn uống đã khiến thân thể nàng vô cùng suy yếu.

Dù có ăn một ít trước trận chiến, cũng không thể lập tức hồi phục. Trong tình trạng khí huyết suy yếu mà đối đầu với lưỡi đao điên cuồng này, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Nhưng chính vào lúc này, nàng lại có cảm giác như bản thân đang dần thoát khỏi sự thống khổ.

Giống như... nàng đã đứng tại một vị trí cao hơn để quan sát chính mình.

Nhìn thấy rõ mọi thứ, nhìn thấy cách điều khiển bản thân.

Cũng chính khoảnh khắc này, Quỷ Sát Nhân hoàn toàn phát cuồng.

Hắn gào thét như dã thú:

“CHẾT! ĐỀU ĐÁNG CHẾT!”

Yêu đao trong tay hắn như một sinh vật sống, phập phồng như đang hô hấp.

Luồng huyết khí đỏ rực bùng phát mạnh mẽ.

Chương 189

DTV EBOOK

Toàn thân Quỷ Sát Nhân co lại, đôi tay khô quắt như một lão già mất đi sinh khí.

Tựa như chỉ trong chớp mắt, hắn đã già đi hai mươi năm.

Nhưng...

Huyết khí xoay quanh lưỡi đao lại trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết!

Yêu đao đang hút lấy sinh mệnh của Quỷ Sát Nhân.

Nó nuốt chửng khí huyết của hắn, vắt kiệt sinh mệnh lực, ép hắn dùng toàn bộ sức mạnh để tung ra một đao cuối cùng.

Bóng người nhảy vọt lên không, từ trên cao bổ xuống.

Chiêu thức đơn giản, nhưng thế công bá đạo—một đao này, đủ để chẻ đôi cả một chiến xa bọc thép.

Mưa to trút xuống, nhưng luồng đao khí quá mạnh mẽ khiến những hạt mưa xung quanh đều bị đánh bật ra xa.

Lưỡi đao lao xuống như tia chớp giáng thế.

Vũ Cung Chân Trú cảm nhận được nguy hiểm chí mạng.

Ngay cả đao khí tỏa ra cũng sắc bén đến mức khiến da thịt nàng bị cắt rách.

Cánh tay, bả vai... Đều xuất hiện vết thương.

Máu tươi theo từng giọt rơi xuống nền đất lạnh.

Khoảnh khắc này—

Ngón cái nàng khẽ động, đẩy chuôi đao.

Nàng... rút đao.

Bạch Du nhíu mày.

Bởi vì từ góc nhìn của hần, đây không phải một lựa chọn khôn ngoan.

Tại thời điểm này, Vũ Cung Chân Trú vẫn còn rất nhiều không gian để né tránh.

Nhưng nếu chọn rút đao đối chọi trực diện, thì ngay nhất đầu tiên... nàng chắc chắn rơi vào thế hạ phong.

Bạt đao thuật coi trọng nhất chính là chiếm tiên cơ, đoạt lấy quyền chủ động.

Trước khi đối phương kịp phản ứng, một đao chém xuống, hoặc mở đầu trận chiến, hoặc kết thúc tất cả.

Nhưng lúc này, Vũ Cung Chân Trú lại là kẻ bị đoạt tiên cơ.

Nàng rơi vào thế “hậu chi tiên”—tức giai đoạn phòng thủ, chờ đợi thời cơ phản kích.

Trong tình huống này, dùng bạt đao thuật không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Một quyết định sai lầm—cũng đủ để chí mạng.

Bởi vì chỉ dựa vào rút đao đánh trả, căn bản không thể tiếp nổi một đao này!

Giống như đứng trước một chiếc xe ben đang lao đến, mà còn bần khoản xem nên tránh thế nào—như vậy kết cục chính là trực tiếp bị đẩy xuống hoàng tuyền làm lao động cải tạo.

Bạch Du biết rất rõ điều này.

Nhưng kết cục ra sao... hần không thể can thiệp.

Ngay cả khi hần tham gia vào “biên tập vận mệnh”, thì cũng chỉ có thể ra tay sau khi nàng tắt thở.

Thời khắc sinh tử phân định thắng bại.

Là bắt lấy vận mệnh, hay bị vận mệnh kéo xuống
vũng lầy mà chết đuối?

Bạch Du mong chờ câu trả lời của nàng.

Hắn muốn tận mắt chứng kiến, liệu nàng có thể lợi
dụng cơ hội này mà đột phá cảnh giới hay không.

Bởi vì với hắn mà nói, quan sát một khoảnh khắc
như thế cũng mang đến vô tận lợi ích...

Cùng một khoảnh khắc, nhưng lại hoàn toàn khác
biệt.

Nhưng đồng thời, lại quen thuộc đến kỳ lạ.

Điểm khác biệt là hoàn cảnh.

Điểm tương đồng chính là những gì nàng nghe thấy,
cảm nhận được.

Đến rồi.

Nàng trầm nghĩ.

Thật sự đến rồi.

Đến thật tốt.

Một lần nữa, nàng có thể nhìn thấy.

Cảnh tượng quen thuộc, xinh đẹp đến trong suốt.

Vì thế, nàng mở mắt ra.

Vũ Cung Chân Trú ngẩng mặt lên.

Vô Minh Quỷ lần đầu tiên mở mắt.

Đôi mắt màu xám trắng thanh tịnh, hướng về bầu
trời u ám.

Mưa to giội xuống, sấm chớp gầm rít, đao quang lấp
lóa.

Trước mắt nàng không phải là bóng tối.

Mà là vô số đường cong đan xen, tạo thành hình
dạng, tạo thành chuyển động.

Nàng không nhìn thấy màu sắc.

Nhưng những đường cong ấy, chính là hình hài mà nàng tưởng tượng vô số lần.

Mỗi một đường nét đều như một sợi tơ rung động, sóng chấn động lan tỏa, từng đợt từng đợt, chông chéo giao thoa.

Tựa như cả thế giới... được dệt bằng những đường nét vô hình.

Và nàng, lần đầu tiên chạm tay đến thế giới đó.

Khoảnh khắc Vô Minh Quỷ chân chính mở mắt,

Không ai có thể ngăn cản lưỡi đao trong lòng bàn tay nàng!

Ong—!

Tiếng ngân thanh thúy.

Trường đao ra khỏi vỏ.

Khoảnh khắc lưỡi đao lướt qua vỏ, không khí xung quanh rung động, tạo thành một vết cắt mỏng đến mức gần như chân không.

Xoẹt—!

Một âm thanh sắc bén như tấm vải bị xé rách,

Run rẩy, vang vọng,

Tựa như lưỡi đao muốn chém xuyên qua cả lõi mình.

Tiếng mưa rơi.

Tiếng sấm.

Tiếng đao!

Khoảnh khắc nàng rút đao ra.

Không quá nhanh, nhưng vô cùng vững chắc.

Tay nàng vững vàng, đao cũng vững vàng.

Không cần tốc độ, cũng không cần so đấu nhanh chậm, nàng chọn một góc độ tinh diệu đến mức khó tin.

Không có tiếng lưỡi đao va chạm, danh đao Khoái Vũ và yêu đao chỉ lướt qua nhau.

Hai bóng người cứ thế sượt qua nhau, giống như trong một vở kịch mà diễn viên đứng sai vị trí.

Nhưng trong cuộc chiến sinh tử, làm sao có thể phạm phải lỗi thấp kém như vậy? Vì thế, đây không phải là sai lầm, cũng không phải là chém hụt, mà là...

Xuy ——!

Máu tươi bắn ra.

Quỷ Sát Nhân đứng yên, một đường tơ máu trên ngực hằn dần lan rộng. Vết thương chậm rãi nứt ra, ngay sau đó từng giọt máu đỏ thẫm to như hạt đậu trào lên.

Chương 190

DTV EBOOK

Bởi lẽ, khi trúng đao, máu không lập tức phun ra ngoài, mà cần một khoảnh khắc dừng lại. Chỉ khi cơn đau lan khắp cơ thể sau vài giây, huyết dịch mới bắt đầu tuôn trào.

Quý Sát Nhân đưa tay chạm vào ngực mình, cố gắng giữ vững thân thể. Nhưng cánh tay phải yếu ớt không thể che đậy vết thương, máu vẫn không ngừng chảy. Vì cơ thể hắn hơi nghiêng về phía trước, nên chỉ có thể ngã xuống một nửa, nửa còn lại gượng tựa vào yêu đao, như một nhánh gỗ trôi lạc giữa dòng nước xiết, vận vẹo sai lệch.

Vết thương bị xé rách, lộ ra nội tạng đỏ thẫm và phần xương sống trắng nhợt.

Vũ Cung Chân Trú bình thản vung đao, máu bắn ra thành một đường vòng cung, sau đó nhẹ nhàng tra đao vào vỏ.

Kết thúc rồi. Nàng tin chắc như vậy.

Bốp! Bốp! Bốp!

Bạch Du không nhịn được mà vỗ tay.

Hắn, với tư cách người đứng ngoài quan sát, đã nhìn thấy toàn bộ quá trình.

Từ góc nhìn của kẻ thứ ba, hắn thấy rõ ràng: sau khi Vũ Cung Chân Trú rút đao ra, nàng hoàn toàn không chủ động tấn công.

Nàng chỉ tiến lên một bước, hơi cúi đầu, né tránh cú chém hung hãn của yêu đao. Vì Quý Sát Nhân nhảy lên chém xuống từ trên cao, nên ngay dưới chân hắn tạo thành một khoảng trống.

Nếu nàng lùi lại, dù là nhảy tránh hay xoay người né, đều sẽ bị phạm vi của đao bao trùm. Nhưng tiến lên một bước, lại có cơ hội sống.

Thế nhưng, dù có tiến lên, nàng cũng chỉ tránh được nhát chém đầu tiên. Khi đối thủ hạ xuống, nàng sẽ không thể tránh được cú chém thứ hai.

Vậy nên, nàng chọn cách phân thắng bại ngay trong một chiêu.

Nàng dựng tay lên, đặt đao ngang một vị trí chí mạng.

Chính vì hành động này quá tinh diệu, nên Bạch Du mới không kiềm được mà vỗ tay.

Nàng không cần đấu nhanh chậm, chỉ cần đặt đao ở vị trí thích hợp, chờ kẻ địch tự đâm vào.

Yêu đao mang theo lực lượng vô cùng đáng sợ, mà Quỷ Sát Nhân lại là một con rối chỉ biết giết chóc. Hắn không thể điều chỉnh vị trí hay thay đổi tư thế khi đã tung ra đòn tấn công.

Nếu là một kiếm khách bình thường, khi nhảy bổ xuống, hắn sẽ giữ thăng bằng và điều chỉnh tư thế. Nhưng Quỷ Sát Nhân chỉ là một con rối. Hắn không làm được điều đó, thế nên hắn cứ thế lao thẳng vào lưỡi đao của nàng.

Khoảnh khắc cơ thể hắn bị lưỡi đao chặn đứng, danh đao sắc bén cắt ngang da thịt, xuyên qua xương cốt và nội tạng.

Nguyên lý của chiêu thức này thực ra vô cùng đơn giản.

Nhưng muốn thực hiện được nó, cần phải đưa ra quyết định chính xác ngay trước một đòn chí mạng, phải phán đoán chính xác vị trí đối thủ, tìm ra điểm yếu, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng đỡ đòn.

Ngay cả một kiếm khách với năm giác quan trọn vẹn cũng khó có thể làm được điều đó. Bạch Du không

nghĩ bản thân có thể làm được.

Hắn thậm chí không ngờ rằng còn có một cách hóa giải như vậy.

Vậy mà Vũ Cung Chân Trú, dù không nhìn thấy gì, vẫn có thể tìm ra cơ hội chiến thắng duy nhất đó.

Không thể không thừa nhận...

Thiên phú của nàng quá đáng sợ.

Không, e rằng đây không chỉ là thiên phú.

Mà còn là sự gan dạ và tinh thần bất khuất của nàng.

Nhiều người mù thường nhạy cảm, yếu đuối và nhát gan, nhưng nàng lại khác. Nàng vẫn luôn vật lộn trong bóng tối.

Một nội tâm mạnh mẽ mới là nền tảng tạo nên thành tựu này.

Bạch Du nhìn nàng chăm chăm.

Trên đầu Vũ Cung Chân Trú, con số “10” đột nhiên nhảy lên “11”.

Đột phá?

Cấp mười là một ranh giới, còn cấp mười một...

Đồng nghĩa với việc nàng đã chính thức bước vào hàng ngũ Siêu Phàm.

Bạch Du lập tức kiểm tra thông tin của Vũ Cung Chân Trú.

Trên cột hiển thị, một dòng chữ rõ ràng hiện lên...

【 Cấp độ: Siêu Phàm Nhất Giai 】

【 Siêu Phàm kỹ nghệ: Thiên Nhãn —— Khi trực giác được khai phá đến cực hạn, tất cả giác quan trong cơ thể sẽ cùng phối hợp để thu thập thông tin, thay thế cho đôi mắt, từ đó tạo dựng một giác quan thị giác hoàn toàn mới. “Mắt” ở đây không còn bị ràng buộc bởi giới hạn thị lực, cũng không còn cần đến hình

thái vật lý. Chính vì vậy, nó được gọi là con mắt thứ ba, Thiên Nhãn.]

Vũ Cung Chân Trú nhẹ nhàng giơ tay, chạm lên gò má mình, rồi đưa tay ra trước mặt vẫy vẫy.

Khác hoàn toàn với bóng tối vô tận trước kia, lúc này nàng “thấy” được tay mình.

Thế giới trước mắt nàng giờ đây được cấu thành từ những đường cong đơn giản. Mọi vật đều hiện lên dưới dạng đường nét, thỉnh thoảng những đường cong ấy sẽ chấn động, phát ra âm thanh.

Nàng vươn ngón trở ra, chính xác đến mức kinh người, đón lấy một giọt nước mưa vừa rơi xuống từ sợi tóc.

Cảm giác này, đối với nàng mà nói, là chưa từng có—một cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Nàng có thể nhìn thấy!

Mặc dù không phải là thế giới rực rỡ sắc màu như người bình thường, nhưng thực sự, nàng đã có thể nhìn thấy!

“Đánh không tệ.”

Bạch Du vỗ tay, kết thúc tràng tán thưởng:

“Thắng rất đẹp mắt.”

Chương 191

DTV EBOOK

Vũ Cung Chân Trú đứng thẳng người, chỉnh trang lại gò má, sau đó hơi cúi đầu, giọng điệu khiêm tốn:

“Chỉ là chút tiểu thành tựu, mong ngài đừng chê cười.”

Bạch Du cười nhẹ:

“Người có thể vui mừng một chút cũng được mà. Đánh bại kẻ địch trong một trận chiến sinh tử đâu phải chuyện đơn giản.”

Nhưng Vũ Cung Chân Trú vẫn giữ thái độ điềm tĩnh, không có nửa điểm tự mãn hay kiêu ngạo:

“Ta đương nhiên vui mừng. Nhưng ta càng muốn cảm ơn ngài, và cả thanh đao này nữa.”

Nàng rất rõ ràng—if không có thanh đao này, nếu không có quá trình rèn luyện trong phó bản từ trước, nàng tuyệt đối không thể dễ dàng bước vào cảnh giới Siêu Phàm, cũng không thể thức tỉnh Thiên Nhãn.

Nếu không nhờ tất cả những yếu tố đó, nàng e rằng cũng không thể là đối thủ của Quỷ Sát Nhân.

Dù thành tựu của nàng có một phần đến từ nỗ lực bản thân, nhưng nàng chưa bao giờ tự cao mà nghĩ rằng tất cả đều do chính mình làm nên.

Nhưng càng đáng sợ hơn lại là người trước mặt...

Chỉ qua hai trận chiến đơn giản, hẳn lại có thể dễ dàng giúp nàng đột phá Siêu Phàm.

Nàng không thể không suy nghĩ—tất cả chuyện này, liệu có phải đều đã được sắp đặt từ trước?

Phải chăng, Vận Mệnh Biên Tập Giả đã sắp xếp tất cả những điều này?

Bạch Du không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng dù có biết, hẳn cũng sẽ không giải thích.

“Ta chỉ là người giao hàng mà thôi.”

“Hiện tại, nó là đao của ngươi.”

“Thanh danh đao Khoái Vũ này, từ nay thuộc về ngươi, hãy bảo quản thật tốt.”

Vũ Cung Chân Trú nhẹ nhàng vuốt ve lớp vỏ đao nhẵn mịn như ngọc.

“Khoái Vũ... Quả thực là một cái tên rất dễ nghe.”

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp:

“Ngài thực sự cứ vậy mà giao nó cho ta?”

Bạch Du thản nhiên đáp:

“Không cần khách sáo với ta. Đao của ta, chính là đao của ngươi. Đao của ngươi, cũng chính là đao của ta.”

“Đa tạ ngài rộng lượng, Vận Mệnh Tiên Sinh.”

Vũ Cung Chân Trú không che giấu niềm vui.

Nàng biết rõ—thanh danh đao này, giá trị của nó chắc chắn không thể đong đếm.

Thậm chí, dù có tiền cũng chưa chắc mua được.

Nhưng điều quan trọng hơn không phải là giá trị của nó, mà là ý nghĩa của nó.

Một thanh đao, đối với nàng, có ý nghĩa phi thường.

Một thanh đao, chính là nền tảng để nàng tồn tại trên thế gian này.

Bây giờ nàng không cần dựa vào Nam Gia để sống sót nữa.

Nàng đã trở thành Siêu Phàm giả, đã có được thị lực, đã có khả năng hoàn toàn độc lập.

Thanh đao này chính là khởi đầu của một cuộc đời mới.

Hơn hết thấy, đây là vật duy nhất thuộc về nàng,
không phải đồ mà Nam Gia ban phát.

Nàng có thể dùng thanh đao này, để cắt đứt mọi ràng
buộc với gia tộc đã từng xem nàng như món hàng
hóa, sẵn sàng đem nàng bán đi với giá cao.

Dù vậy, Vũ Cung Chân Trú vẫn rất rõ ràng một điều
—

Bất kỳ thứ gì mà vận mệnh ban tặng, phía sau nó
luôn có một cái giá.

Không có gì là miễn phí.

Mà nếu thực sự là miễn phí, thì cái giá phải trả có khi
lại lớn đến mức không tưởng.

Nàng hít một hơi sâu, ngược mắt nhìn Bạch Du,
ngghiêm túc hỏi:

“Như vậy, ta có thể làm gì cho ngài, Vận Mệnh Tiên
Sinh?”

Đây là một câu hỏi mà sớm muộn gì nàng cũng sẽ
phải hỏi.

Trước kia nàng còn có thể giữ thái độ cẩn trọng,
nhưng giờ nàng không nhìn được nữa.

Nàng đã nhận được quá nhiều.

Nhiều đến mức nàng bắt đầu cảm thấy bất an.

Nàng lo sợ rằng, nếu cứ tiếp tục tham lam, nàng sẽ tự
tay chân vùi cơ hội mà vận mệnh đã ưu ái dành cho
mình.

Không cần cười nhạo sự thay đổi trong thái độ của
nàng.

Ngay từ đầu, nàng đã không có lựa chọn nào khác.

Nếu muốn nắm bắt cơ hội thay đổi vận mệnh, vậy
thì nàng nhất định phải chủ động hơn, tích cực hơn,
thông minh hơn.

Ngay cả Nam Gia còn xem nàng là hàng hóa, vậy thì trên thế gian này, còn điều gì có thể dựa vào được?

Thế giới này vốn vận hành dựa trên lợi ích.

Vậy nên, nàng muốn làm rõ ràng mọi thứ.

Muốn xác định rõ ràng mối quan hệ giữa mình và Bạch Du.

Muốn biến mối quan hệ ấy thành một kế ước vững chắc hơn.

Bởi vì nàng đã chuẩn bị sẵn sàng...

Sẵn sàng trả giá đủ lớn để đổi lấy điều mình muốn.

Và cái giá đó...

Đương nhiên không hề giới hạn và bao gồm “lòng tự tôn và lòng kiêu hãnh” của nàng.

Thực tế, ở Nam Gia, một số nữ hầu cũng từng lén lút dạy nàng một vài “kỹ xảo đặc biệt”.

Đương nhiên, Vũ Cung Chân Trú không cho rằng bản thân có thể phản kháng lại người trước mặt. Nhưng đồng thời, nàng cũng không nghĩ một kẻ thân thông quảng đại như hần lại thực sự có nhu cầu với cơ thể nàng. Nếu thật sự là vậy, chẳng phải quá mức tự tin sao?

Mà dù có lui mười ngàn bước để suy xét, nếu hần thực sự có ý đó, vậy chẳng phải là quá mức vòng vo rồi sao?

Chỉ để có được một nữ nhân, cần gì phải bỏ ra nhiều công sức đến thế? Nếu hần thực sự muốn, hần hoàn toàn có thể cưỡng ép. Trước kia nàng đã từng có năng lực phản kháng đâu?

Chương 192

DTV EBOOK

Huống hồ, nàng chưa từng nghĩ bản thân là một lựa chọn tốt.

Hay phải chăng, đối với một kẻ như hần, điều thú vị không nằm ở việc chiếm hữu, mà là quá trình “nuôi dưỡng”?

Vũ Cung Chân Trú cũng có chút nghi ngờ, nhưng nàng không nghĩ quá sâu.

Điều thật sự thúc đẩy nàng mở miệng vẫn là sự bất an đến từ việc Vận Mệnh Biên Tập Giả chưa từng nói rõ mục đích của hần.

“Ta không cần ngươi phải làm gì cho ta. Nếu ngày đó thực sự đến, ngươi tự nhiên sẽ biết.”

Bạch Du không cố tình tỏ ra thần bí.

Thực tế, chính hần cũng không biết sau này mọi chuyện sẽ ra sao.

Với hần mà nói, đây cũng là một ẩn số.

Vì vậy, hần chỉ nhẹ giọng trấn an:

“Ta sẽ cung cấp cho ngươi những cơ hội để trưởng thành và trở nên mạnh mẽ. Nếu ngươi thực sự muốn báo đáp ta, vậy hãy trở thành cường giả—một người đủ sức tự mình đảm đương tất cả. Đối với ta, như vậy đã là sự hồi báo tốt nhất rồi.”

Nhưng câu trả lời ấy không đủ để xua tan sự bất an trong lòng Vũ Cung Chân Trú.

Nàng cau mày, thấp giọng hỏi:

“Vậy nghĩa là, ta không cần làm bất cứ điều gì?”

“Dĩ nhiên không phải.” Bạch Du lắc đầu: “Người vẫn còn một việc vô cùng quan trọng phải làm.”

“Là gì?”

“Hãy sống thật tốt.”

Vũ Cung Chân Trú ngăn người:

“Sống sót dĩ nhiên là quan trọng. Nhưng... thứ lỗi cho ta ngu muội, ta không hiểu.”

Bạch Du bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi nói:

“Bởi vì phần lớn con người trên thế gian này không thực sự ‘sống’. Họ chỉ đơn thuần là ‘tồn tại’ mà thôi.”

“Còn sống”—nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại là điều vô cùng khó khăn.

“Muốn còn sống, người phải không ngừng đối mặt với thử thách. Người phải trở thành chính mình, phải chịu đựng những cú đấm mà cuộc đời ném tới, phải giữ vững tín niệm từ đầu đến cuối, không lung lay, không gục ngã.”

Ngũ khí của hắn trầm xuống, giống như một bậc tiền bối đang khuyên bảo kẻ hậu bối trên con đường nhân sinh:

“Mà điều ta yêu cầu người—chính là hãy sống sót. Như vậy, ý nghĩa đã đủ rõ ràng rồi chứ?”

“Người sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề. Cho dù bây giờ người đã bước vào Siêu Phàm cảnh giới, điều đó vẫn chưa đủ để giúp người thoát khỏi lồng giam hiện tại. Người đã nghĩ về tương lai chưa?”

“Người sẽ rời đi? Hay sẽ chọn ở lại?”

Vũ Cung Chân Trú trầm mặc, lắc đầu:

“Ta vẫn không hiểu. Ta còn sống, thì có ý nghĩa gì với ngài sao?”

“Không có bất cứ ý nghĩa nào cả.” Bạch Du thản nhiên đáp.

“Sinh tử của người, đối với ta mà nói, không quan trọng. Ngay cả khi người chết đi, cũng chẳng ảnh hưởng đến tốc độ ăn khoai tây của ta.”

“.....”

“Nhưng ta vẫn mong chờ một chuyện.”

Bạch Du dừng lại một chút, rồi nhẹ giọng nói tiếp:

“Ta mong rằng, một ngày nào đó, người có thể bước ra khỏi quỹ đạo vận mệnh đã định sẵn.”

“Nếu người có thể vượt qua vận mệnh, vượt qua sinh tử...”

“Có lẽ—”

Vũ Cung Chân Trú mở to mắt:

“Có lẽ gì?”

Bạch Du mỉm cười:

“Có lẽ, ở một góc nào đó của thế giới này, chúng ta sẽ lại gặp nhau.”

“Khi ấy, đó sẽ là một cuộc trùng phùng đáng giá nhất trong nhân sinh này.”

Bạch Du xoay người, thân ảnh hần dần biến mất vào hư không.

Trước khi hoàn toàn rời đi, hần khẽ phất tay, giọng nói vương vấn trong không trung.

“Sống thật tốt, Vũ Cung tiểu thư...”

“Ta sẽ chờ người ở điểm cuối cùng của vận mệnh.”

【Vô Minh Quỷ hoàn thành một lần khiêu chiến, thu hoạch lượng lớn điểm kinh nghiệm】

【Vô Minh Quỷ đột phá cấp mười một】

【Vô Minh Quỷ lĩnh ngộ Siêu Phàm kỹ nghệ · Thiên Nhân】

【Thông tin Anh Linh đã được cập nhật】

Bạch Du mở mắt, ngoài trời lúc này đã là đêm khuya. Cảm thấy có chút đói bụng, hắn liền nấu một tô mì, vừa gắp mì vừa xem xét bảng nhắc nhở.

Lần này khiêu chiến thu hoạch không nhỏ, không chỉ giúp Vô Minh Quỷ trực tiếp đột phá cấp mười một, còn thức tỉnh một kỹ nghệ Siêu Phàm, lại có thêm một món trang bị.

Dù vẫn chưa thể so sánh với Nhậm Hiệp, nhưng ít ra cũng đủ để sử dụng trong thời điểm hiện tại.

“Chỉ là... vẫn còn một điểm khiến ta chưa thể hiểu rõ.”

Hắn cắn một ngụm mì, ánh mắt đầy nghi hoặc:

“Vì sao thân là Anh Linh nhưng lại không có Anh Linh Chi Lý?”

Vô Minh Quỷ không hề có bất kỳ thần bí gia trì nào.

Nhìn thế nào cũng không giống một Anh Linh chính thức.

Chủ nhiệm lớp Trương Tồi Sơn xác thực không có huyết mạch Anh Linh, chỉ là Anh Linh tạm thời, nên không có nhiều sức mạnh.

Nhưng đây là một tấm thẻ Anh Linh chính thức, vậy mà lại không có Anh Linh Chi Lý?

Gãi đầu suy nghĩ, Bạch Du dù không hiểu cũng chỉ có thể tiếp tục bồi dưỡng. Dù sao, đây cũng là một tấm thẻ Nhị Tinh Anh Linh hiếm có.

Ngoài việc bồi dưỡng nhân vật, hắn cũng không còn cách nào khác.

Lúc này, toàn bộ nhiệm vụ tuần đã làm xong, nếu muốn tiếp tục, phải đợi đến rạng sáng thứ Hai mới có thể làm lại.

“Xong, đúng là chẳng khác gì bãi cỏ mọc dài.”

Chương 193

DTV EBOOK

Bạch Du một tay xoa mi tâm, tay kia chọc chọc màn hình, thiết lập kế hoạch rèn luyện hằng ngày cho Vô Minh Quỷ.

【Mỗi ngày hai lần cường hóa rèn luyện】

【Phương án bồi dưỡng xác nhận】

“Hầy, tốn bao nhiêu công sức bồi dưỡng nàng, vậy mà chỉ một cái chớp mắt đã đột phá. Trong khi đó, ta vẫn cứ giậm chân tại chỗ, còn bị bỏ xa nữa chứ.”

Trong lòng Bạch Du không khỏi có chút buồn bực, nhân loại vốn dĩ luôn có tâm lý ghen tị.

Tính toán kỹ càng, từ lúc Vô Minh Quỷ bắt đầu đến khi đột phá, tổng cộng chưa đầy hai ngày.

Đây có lẽ chính là sự khác biệt giữa thiên phú.

Hắn chỉ có thiên phú màu lam, trong khi Vô Minh Quỷ sở hữu Trực Giác cấp bậc màu tím, mà còn là màu tím đậm, độ hiếm cực cao.

Bởi vì “Anh Linh Biên Niên Sử” không có cơ chế chia sẻ kinh nghiệm, hắn dù có bồi dưỡng nhân vật mạnh thế nào cũng không thể nhận lại điểm kinh nghiệm.

Muốn nâng cấp bản thân, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Cơ chế thiết lập của trò chơi này chính là bắt buộc người chơi phải tự rèn luyện tăng cấp.

Nếu không, khi thẻ bài lên cấp cao mà người chơi vẫn dậm chân tại chỗ, trải nghiệm chiến đấu sẽ vô cùng khó chịu.

Ví dụ, nếu bồi dưỡng một Anh Linh cấp 100 nhưng bản thân người chơi vẫn chỉ cấp 10, vậy thì dù có

triệu hồi, sức chiến đấu cao nhất cũng chỉ phát huy được khoảng cấp 50.

Mà đẳng cấp càng cao, sự chênh lệch sức mạnh càng lớn.

Tương tự, nếu người chơi có cấp độ quá cao mà Anh Linh cấp lại quá thấp, cũng sẽ trở thành một điểm yếu lớn.

Nhưng hiện tại, Vô Minh Quỷ cấp 11, Bạch Du cấp 10, khi triệu hồi Anh Linh chiếu ảnh, cấp độ vẫn giữ nguyên như bản thể, không có chênh lệch quá lớn.

Điểm đáng chú ý là, khác với Nhậm Hiệp, Vô Minh Quỷ không có chỉ số “độ phù hợp”, mà thay vào đó là một thông số mới — “mức độ gắn bó”.

Khi tiến hành triệu hồi Anh Linh chiếu ảnh, hệ thống sẽ tự động tính toán theo công thức: cộng đẳng cấp của cả hai rồi chia đôi, không cần xét đến độ phù hợp để giảm chỉ số.

Bạch Du so sánh hai Anh Linh, cuối cùng chỉ có thể kết luận rằng sự khác biệt này đến từ độ hiếm hoặc trạng thái khác nhau.

Nhậm Hiệp là Anh Linh Nhất Tinh toàn ảnh, trong khi Vô Minh Quỷ là trạng thái Nhị Tinh hoàn hảo.

Bởi vậy có thể thấy, quá trình bồi dưỡng Anh Linh có thể trưởng thành và việc cố định đẳng cấp Anh Linh thực chất vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Cả hai phương thức đều có những hạn chế riêng. Loại thứ nhất có tiềm lực mạnh mẽ, càng về trung hậu kỳ càng bộc phát. Trong khi loại thứ hai lại phù hợp hơn với giai đoạn sơ kỳ để nhanh chóng tạo dựng ưu thế.

Sau khi hoàn thành chiếu ảnh, Bạch Du thử nghiệm kỹ nghệ mới của Vô Minh Quỷ.

Khi mở trạng thái Thiên Nhân, hẳn phát hiện bản thân không thể trực tiếp mở mắt, mà phải nhắm lại, hoàn toàn dựa vào các giác quan khác để cảm nhận.

Trước mắt hắn xuất hiện một thế giới được tạo thành bởi những đường cong kỳ lạ...

Tựa như có một họa sĩ nào đó đã dùng những nét vẽ đơn giản nhất để phác họa toàn bộ cảnh vật xung quanh.

Mỗi khi hắn bước đi, những đường nét ấy cũng dao động theo, gợn sóng lan tỏa như thể mọi chuyển động đều để lại âm vang trong không gian.

“Ừm, quả thực không tệ... Có được thị giác Thiên Nhãn, nàng có thể dễ dàng chém giết yêu đao, khổng chế Quỷ Sát Nhân cũng không có gì lạ.”

“Dưới sự gia trì của Thiên Nhãn và Trục Giác, một khi cận chiến, nàng có thể nhanh chóng tìm ra phương án tấn công tối ưu nhất.”

“Một năng lực tuyệt vời... Mà bây giờ, nó đã thuộc về ta.”

Thực tế trải nghiệm một lần, Bạch Du lập tức yêu thích trạng thái này. Hắn nhắm mắt, chậm rãi bước đi trong phòng, cảm nhận từng thay đổi nhỏ nhất trong không gian.

Theo như lời Đào Như Tô giải thích, Siêu Phàm kỹ nghệ là một dạng tất sát kỹ.

Người từng chơi game thùng đều biết, mỗi lần tung chiêu tất sát đều phải bùng nổ khí thế và tiêu hao một lượng năng lượng lớn.

Thế nhưng, Thiên Nhãn của Vô Minh Quỷ lại là một kỹ năng bị động với mức hao tổn cực thấp.

Dù trạng thái này luôn được duy trì, nó cũng không tiêu hao nhiều tinh thần lực.

Khi ở trạng thái thường trú, phạm vi cảm ứng có thể bao quát toàn bộ không gian trong năm mét.

Vượt quá giới hạn này, cần phải tập trung tinh thần để mở rộng tầm nhìn.

Bạch Du thử nghiệm phạm vi tối đa, phát hiện khoảng cách mười mét vẫn nằm trong mức có thể tiếp nhận.

Nhưng khi mở rộng đến mười lăm mét, tinh thần hẳn bắt đầu mệt mỏi.

Từ năm mét lên mười lăm mét, diện tích quan sát không chỉ tăng gấp ba lần, mà thực tế còn mở rộng đến chín lần.

Hơn nữa, độ chính xác giảm đi rõ rệt.

Thiên Nhân có giới hạn rất lớn về khoảng cách, không đủ để hoàn toàn thay thế thị giác, chỉ có thể phát huy tác dụng trong cận chiến.

Nhưng đối với Vô Minh Quỷ, như vậy đã là quá đủ.

Chương 194

DTV EBOOK

Bạch Du bắt đầu mong chờ bước tiến hóa tiếp theo của Thiên Nhân, không biết khi đó nó sẽ có hình thái thế nào.

Đang định mở mắt, hần chợt nghe thấy một âm thanh quái dị truyền đến từ ban công.

Trong dòng chảy của Thiên Nhân, Bạch Du cảm nhận được một đường nét bất thường—

Tựa như một cuộn chỉ nhỏ bé, không ngừng khuếch tán gợn sóng ra bốn phía, cực kỳ rõ ràng trong thế giới đường cong của hần.

Có gì đó đang ở ngoài kia!

Bạch Du vốn đang thả lỏng tinh thần, lập tức căng cứng toàn thân.

Hần hoàn toàn không ngờ rằng trong nhà mình lại có sự tồn tại của một người thứ hai.

Mặc dù thứ kia có vẻ không lớn, nhưng trong ký ức của hần, trên ban công ngoài máy giặt và giá phơi quần áo, tuyệt đối không có thêm bất kỳ món đồ nào khác.

Hơn nữa, trước đó hần cũng từng ra ban công rất nhiều lần, có thể khẳng định nơi đó vốn không hề có vật gì lạ.

Vậy nên, thứ đang ẩn nấp ngoài ban công chắc chắn không phải vật dụng trong nhà—

Mà là thứ gì đó đến từ bên ngoài!

Là mật thám của tổ chức thần bí nào đó sao?

Hay có kẻ nào đang theo dõi hần, phát hiện ra điểm dị thường?

Bạch Du âm thầm cắn răng...

Mấy ngày nay, hắn đích xác có phần buông lỏng quá mức, cứ tưởng nguy hiểm đã rời xa, nhưng thực tế thế giới này vẫn tràn đầy hiểm họa. Không biết lúc nào tai họa sẽ giáng xuống đầu.

Kiếp trước, hắn dành hơn hai mươi năm mới xây dựng được cảm giác an toàn, vậy mà chỉ trong nửa tháng chuyển sinh qua thế giới này, thứ ấy đã bị bào mòn đến gần như chẳng còn sót lại gì.

Hiện tại, trong nhà lại xảy ra chuyện như thế này, bản năng hắn lập tức trỗi dậy một suy nghĩ—chạy trốn ngay lập tức!

Nhưng mà, khi chưa xác định rõ ràng tình huống, hắn không thể hành động liều lĩnh.

Huống hồ, hắn còn chẳng rõ thứ kia rốt cuộc xuất hiện trên ban công từ khi nào.

Nếu không mở Thiên Nhãn, có lẽ hắn căn bản sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Bạch Du âm thầm siết chặt nắm đấm, trong lòng tự trách: “Ta quá bất cẩn.”

Hắn không rõ bản thân vừa lẩm bầm những gì, cũng chẳng biết liệu có bị nghe lén hay không.

Anh Linh Biên Niên Sử cùng Giữ Gốc Pháp Tắc là bí mật lớn nhất của hắn, tuyệt đối không thể để ai khác biết! Hắn không tin tưởng bất kỳ ai trong thế giới này. Trước khi có đủ năng lực tự vệ, hắn sẽ không tiết lộ dù chỉ một chút.

Ngay cả quốc gia cũng còn có vấn đề về an toàn, huống chi là một kẻ xui xẻo như hắn?

Bạch Du quyết định phải tìm hiểu rõ ràng chuyện này. Hắn thuận tay quơ lấy một thanh kiếm gỗ...

Đây là thanh kiếm gỗ rèn luyện của Tô Nhược Ly. Được chế từ gỗ thật, lại ngâm qua dầu cây trẩu, cứng

rắn chẳng kém gì đá hoa cương.

Hắn cẩn trọng từng bước tiến về phía ban công, giảm nhẹ tiếng động đến mức thấp nhất.

Nhắm mắt lại, hắn cố gắng để không phát ra bất kỳ dao động âm thanh nào.

Nhưng khi hắn sắp bước đến ban công...

Thứ kia đột nhiên cử động—!

Không ổn!

Tốc độ quá nhanh!

Bạch Du biết dù có mở mắt cũng không thể theo kịp tốc độ của nó. Chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng nhỏ cỡ quả bóng chuyền.

Dựa vào Thiên Nhân cùng Trực Giác, hắn lập tức vùng tay phải, đâm ra một kiếm sắc bén.

Xoẹt!

Luỡi kiếm chém trúng, tạo ra một dao động...

Nhưng trượt mất!

Không có cảm giác chạm phải thứ gì rắn chắc.

Bạch Du mở mắt, liền thấy một sinh vật nhỏ bé với bộ lông trắng như tuyết, tựa như con rối bốn chân, đang đứng thẳng bằng trên mũi kiếm gỗ của hắn.

“Hả? Cái quái gì...?”

Nhìn thoáng qua, nó trông có chút giống đầu sư tử trong các màn múa lân Quảng Đông. Đôi mắt to tròn long lanh, cái đuôi bông xù khể đong đưa.

Sau đó, nó nhẹ nhàng nhảy xuống bàn trà, va chạm vào mấy cái bình lọ lọ, rồi lập tức bật lên, lao thẳng về phía cửa chính.

Bạch Du lập tức đuổi theo!

Chỉ thấy nó nhẹ nhàng nhảy lên chốt cửa, dùng một cú đập mạnh.

Cạch!

Cửa mở ra.

Và nó nhanh chóng lách qua khe cửa biến mất.

Bạch Du lập tức lao tới cửa, nhưng ngay khi đến nơi, hắn liền dừng lại, nháy mắt bật ngược trở về như điện giật.

Vì ngay ngoài cửa chính, một bóng người lặng lẽ đứng đó.

Tiểu thú lông trắng ngoan ngoãn nằm phục trên vai người đó.

Bạch Du trầm giọng: “Ai?”

Bàn tay siết chặt, sẵn sàng triệu hồi Anh Linh bất cứ lúc nào để liều mạng.

Người đứng ngoài cửa không hề có ý định, ngược lại cúi đầu thi lễ, thành khẩn nói:

“Đêm khuya mạo muội quấy rầy... xin lỗi.”

Theo động tác cúi đầu, từ trong chiếc áo choàng lộ ra một ít tóc đỏ buông xõa.

Người đó nói tiếp:

“Vốn định gõ cửa, nhưng thấy người đang nghỉ ngơi nên không tiện làm phiền. Ta chỉ đợi bên ngoài thôi. Thả Đế Thính vào là để xác nhận xem người đã tỉnh hay chưa. Không ngờ lại khiến người hoảng sợ. Ta thực lòng xin lỗi, là ta quá lỗ mãng.”

Bạch Du không hề buông cảnh giác, nhưng cũng bắt được một từ khóa quan trọng—Đế Thính.

Hắn nhíu mày: “Người là người của Diêm La Ti?”

Chương 195

DTV EBOOK

Người đó ngẩng đầu, giọng điệu bình thản:

“Người đã gặp Giang Hằng rồi, hẳn không cần ta phải giải thích thêm nữa, đúng chứ?”

Nàng tháo mũ trùm đầu xuống, để lộ gương mặt thiếu nữ quen thuộc cùng mái tóc dài đỏ rực.

“Chào buổi tối. Ta là Tần Tuyết Táo... thuộc Diêm La Ti, danh hiệu Dạ Du Thần.”

Bạch Du liếc nhìn nàng, chậm rãi hỏi:

“Uống gì không?”

“Dạ Du Thần không cần ăn uống, không cần khách khí.”

“Coca hay trà xanh?”

“Dạ Du Thần không khát nước.”

“Nước sôi hay tuyết bích không đường?”

“... Trà xanh đi.”

“Không có mua. Chỉ có nước sôi.”

Bạch Du đặt ly nước lên bàn: “Thích thì uống, không thì thôi.”

Tần Tuyết Táo: “...”

Nàng nghiêng đầu, khẽ nhún mào:

“Ta vừa mới xin lỗi, người cũng phải tha thứ ta chứ.”

Bạch Du tự mình rót một chén nước sôi để nguội, nhấp một ngụm, chậm rãi nói:

“Ta không có tha thứ cho người. Chỉ là tiện mời người đến làm khách, nhân tiện làm khó dễ một chút.”

Tần Tuyết Táo gật gù, như đã hiểu ra:

“Vậy tức là, làm khó dễ ta sẽ giúp tâm trạng người tốt lên?”

“Sẽ.”

“Vậy người cứ tiếp tục làm khó ta thêm chút nữa đi.”

“Vậy thì ta không khách khí.”

Bạch Du híp mắt, băng quơ nói:

“Người biểu diễn một cú giạng chân trên không cho ta xem thử đi...”

Lời còn chưa dứt, hắn đã thấy Tần Tuyết Táo đứng dậy, liền vội vã giơ tay ngăn lại:

“Khoan đã! Người thực sự muốn làm à? Bộ là công nhân vệ sinh chuyên quét boong tàu chắc?”

Tần Tuyết Táo thản nhiên đáp:

“Là người bảo ta làm.”

Bạch Du ghen lời, không nhịn được cảm thán:

“Trên đời thật sự có người thành thật như người sao? Chẳng lẽ ta kêu người đi cướp ngân hàng, người cũng sẽ làm?”

Tần Tuyết Táo nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Còn phải xem là ngân hàng nào.”

“Hả?”

“Ngân hàng Thiên Địa có thể cướp.”

Bạch Du: “...”

Hắn thở dài, day trán, rồi khoanh tay tựa lưng vào ghế:

“Vậy người đêm hôm khuya khoắt mò đến tìm ta rốt cuộc có chuyện gì? Đường đường là Dạ Du Thần, chẳng lẽ vì thua ta một trận mà lòng dạ hẹp hòi đến mức muốn đến báo thù?”

Tần Tuyết Táo lắc đầu, thản nhiên nói:

“Đương nhiên không phải. Ta đâu có ngây thơ như vậy... Ta đến là để nhờ người giúp một chuyện.”

Bạch Du chống cằm, nheo mắt hỏi:

“Chẳng lẽ người muốn ta giữ bí mật hành tung, không báo cho Nhật Du Thần Giang Hằng?”

Hắn suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi nói:

“Không phải không được... nhưng mà đối phương đang rất gấp rút tìm người đấy. Người còn ngang nhiên trốn việc, lại còn mang cả Đế Thính đi theo. Nhật Du Thần hiện tại chắc sắp phát điên rồi... Hắn gánh vác nhiệm vụ thảo phạt Đọa Ma Thân, quét sạch chủng ma, ta không rõ lắm, nhưng chắc cũng quan trọng lắm nhỉ?”

Tần Tuyết Táo bình thản nói:

“Nếu ta không mang Đế Thính đi, hắn rất nhanh sẽ tìm được ta. Một khi bị hắn bắt gặp, ta còn trốn việc kiểu gì?”

Bạch Du nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt đầy quái dị:

“Lời người nói nghe thì hợp lý, nhưng người có muốn suy nghĩ lại về hành động của mình không? Nói trắng ra thì chẳng phải là đang gây phiền phức cho người khác sao?”

Tần Tuyết Táo dừng lại một chút, sau đó lắc đầu nói:

“Chuyện về Chủng Ma, ta dự định tự mình giải quyết. Ta có Đế Thính, chưa chắc đã cần đến sự hỗ trợ của Giang Hằng. Chỉ cần hoàn thành chức trách, không phối hợp với hắn cũng không thể xem là tụt ý rồi vị trí.”

Bạch Du sờ cằm, tò mò hỏi:

“Người rất ghét Giang Hằng sao?”

“Không, với tư cách là hậu bối, ta rất tôn trọng hần. Ta cũng tán thành hành vi thường ngày và thực lực của hần.”

“Vậy tại sao ngươi lại làm vậy?”

“Đây chính là điều ta muốn nói tiếp.”

Tần Tuyết Táo trầm ngâm một lúc, sau đó vươn tay cầm lấy con dao ăn mà Bạch Du đặt bên cạnh, giơ lên rồi bất ngờ đâm thẳng vào mu bàn tay mình.

Phập!

Mũi dao gãy lìa, một mảnh vỡ bắn ra rơi trên mặt bàn.

Bạch Du trợn mắt há mồm.

Tần Tuyết Táo thản nhiên giải thích:

“Như ngươi thấy, thân thể của ta không phải huyết nhục bình thường. Bên ngoài chỉ là một lớp da mô phỏng hình người, nhưng thực chất, cơ thể hiện tại của ta là sản phẩm của Thiên Công Tì Yển Sư. Nói chính xác hơn, nó là một bộ yển ngẫu chế tạo từ vật liệu Siêu Phàm.”

Bạch Du thu lại ánh mắt kinh ngạc, trầm giọng hỏi:

“Ngươi không phải con người?”

Tần Tuyết Táo lắc đầu:

“Chính xác mà nói, tất cả thành viên của Diêm La Ti cũng không còn được xem là con người... Chúng ta từng là người, nhưng sau khi chết, linh hồn không tiến vào luân hồi mà bị Địa Phủ của Hoàng Tuyền Đạo - Cửu U Đế Quân thu nhận. Sau đó, một lần nữa trở lại Dương Gian, ký túc vào dưỡng hồn ngọc, kéo dài trăm năm âm thọ.”

“Khi âm thọ tiêu tán, chúng ta sẽ trở về luân hồi. Tuy nhiên, người của Diêm La Ti có thể thông qua tu hành để phát triển âm thọ. Đạt tới Tứ giai Siêu Phàm, có thể trở thành Phán Quan, thoát ly yển ngẫu để tự

do hành động. Nếu đạt đến Ngũ giai Siêu Phàm, thậm chí có thể trở thành Thành Hoàng, trấn áp được Ảnh Quỷ Vực một phương.”

Chương 196

DTV EBOOK

“Từ góc độ này mà nói, ngoài việc sử dụng thể xác khác biệt, chúng ta cũng không khác con người bao nhiêu.”

Bạch Du sờ cằm, cảm giác thể giới quan của mình đang bị xáo trộn dữ dội.

Hoàng Tuyền Đạo, Cửu U Đế Quân, Địa Phủ... Yển ngầu, Diêm La Ti... Người chết cũng có thể tu hành...

Lượng thông tin quá lớn, đầu óc như muốn bốc khói.

Nhưng trước khi tiếp nhận hết những điều này, hắn vẫn còn một vấn đề quan trọng phải hỏi.

Bạch Du nghiêm túc nhìn Tần Tuyết Táo:

“Đạo lý thì ta hiểu cả rồi, nhưng tại sao ngươi lại bẻ gãy dao ăn của ta?”

Tần Tuyết Táo nhìn con dao gãy trong tay, chậm rãi đáp:

“Ta muốn dùng sự thật để chứng minh, nói cho ngươi biết ta đã không còn là con người.”

Bạch Du không buông tha:

“... Nhưng tại sao lại là con dao ăn của ta? Nếu ta gọi bò bít tết mà không có dao ăn, chẳng phải ta sẽ đói chết sao?”

Tần Tuyết Táo nhú mày:

“Nghiêm trọng đến thế sao?”

“Đương nhiên là nghiêm trọng!”

“Vậy ta cắt bít tết giúp ngươi.”

Nói xong, nàng giơ tay trái lên, năm ngón tay vò một cái bắn ra những lưỡi đao sắc bén.

Nhìn dáng vẻ đó, Bạch Du thật sự không dám để nàng cắt bớt tết giúp mình.

“... Người thu Thần Thông của người lại trước đã.”

Bạch Du thở dài:

“Lần sau người có thể dùng phương thức thông minh hơn để chứng minh không? Nếu theo cách chứng minh của người, chẳng lẽ lần tới khi muốn thể hiện sức chiến đấu, người sẽ đâm xuyên màn hình máy tính của ta sao? Ta có thể nghe người nói chuyện, nhưng không muốn vô cớ tổn thất tài sản đâu.”

Tần Tuyết Táo nhỏ giọng:

“Thực xin lỗi.”

“Biết sai thì đừng phạm lại.”

Bạch Du xoa mi tâm, tạm thời không truy cứu nữa. Nhưng hẳn vẫn chưa thể hoàn toàn hiểu rõ vấn đề.

“Không bàn đến việc Diêm La Ti là tổ chức thế nào... Ta vẫn không hiểu rõ một chuyện.”

Hắn chỉ vào chính mình:

“Người tìm ta, nói với ta những chuyện này, rốt cuộc là có mục đích gì? Vì sao lại tìm ta? Ta và người vốn không quen biết mà?”

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn:

“Đừng nói với ta rằng người nghi ngờ ta là Chủng Ma, muốn ta về phối hợp điều tra nhé?”

Tần Tuyết Táo lắc đầu:

“Người không phải Chủng Ma. Nếu vậy, Đế Thính đã phát hiện ra rồi.”

Nàng tiếp tục:

“Ta đến tìm người vì hai lý do. Một là việc công, một là việc tư.”

“Việc tư?”

“Ừ, việc tư...”

Tần Tuyết Táo gật đầu:

“Như ta đã chứng minh, ta là một người đã chết. Sau khi tiến vào Địa Phủ của Cửu U Đế Quân qua Hoàng Tuyền Lộ, ta đã uống Vong Xuyên Thủy, khiến một phần ký ức bị xóa bỏ. Tuy vẫn giữ lại nhân cách cơ bản, nhưng rất nhiều ký ức quan trọng ta đều không nhớ nổi.

Sau khi tốt nghiệp học viện Địa Phủ, ta mất hai năm rưỡi huấn luyện tại Diêm La Ti rồi trở thành Dạ Du Thần. Nhưng ta vẫn không nhớ được mình đã trải qua những gì khi còn sống.”

“Bởi một sự tình trùng hợp, trong lúc điều tra hồ sơ về Đọa Ma Thân, ta đã tìm thấy thông tin liên quan đến bản thân. Nhờ đó, ta xin nhận nhiệm vụ tại Nam Lăng Thị.”

“Ta từng sống ở Nam Lăng Thị... Nhưng không nhớ mình đã chết như thế nào. Ta cũng quên quá nhiều chuyện. Ta muốn tìm lại những ký ức đó.”

Bạch Du gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu:

“Vậy ra, người muốn tìm lại ký ức của chính mình.”

Hắn chợt nhớ đến một phần kiến thức từ Hắc Thủy Võ Quán, kinh ngạc hỏi:

“Khoan đã... Nếu vậy, người chính là thiên tài năm đó? Chính là nàng ta sao?”

Tần Tuyết Táo bình tĩnh đáp:

“Đại khái là vậy... Bộ đồng phục cũ kỹ ta đang mặc chính là một trong những di vật của ta. Ta đến Hắc Thủy Võ Quán cũng để điều tra manh mối liên quan đến bản thân. Trong lúc vô tình, ta nghe được cuộc trò chuyện giữa người và vị cô nương kia, sau đó liền để Đế Thính âm thầm theo dõi, tìm đến người.”

Bạch Du tựa lưng vào ghế, giọng điệu thông thả:

“Nếu người muốn biết mình là ai và quá khứ của mình ra sao, ta có thể giúp điều tra. Dù sao, cái tên Tần Tuyết Táo hẳn cũng là một nhân vật nổi bật. Mới chỉ bảy năm trôi qua, muốn tìm tài liệu liên quan đến người cũng không khó. Nếu người không muốn lộ diện, ta có thể hiểu, bởi vì để người khác biết người đã khởi tử hoàn sinh... đúng là có chút...”

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp tục hỏi:

“Nhưng có một điều ta không hiểu, tại sao người không nhờ Trường Dạ Ti hỗ trợ? Nếu chỉ đơn thuần là tìm kiếm thông tin trong quá khứ, thì kênh tin tức nội bộ của quan phủ chắc chắn nhanh hơn và chính xác hơn so với người thường rất nhiều.”

Tần Tuyết Táo nâng chén trà, nhấp một ngụm.

Tùng cử động của nàng không khác gì người bình thường, nếu không phải vì đôi mắt quá lâu không hề chớp, thì gần như không ai có thể nhận ra nàng là một yểm ngẫu.

Nàng nhẹ giọng nói:

“Diêm La Ti có một quy củ: Người đã chết không được phép truy tìm quá khứ của chính mình, không thể tiếp xúc với thân nhân còn sống ở Dương Gian. Và quan trọng nhất... không được phép điều tra nguyên nhân cái chết của bản thân!”

Chương 197

DTV EBOOK

Ngón tay Bạch Du gõ nhịp trên mặt bàn, hần xem như đã hiểu.

Chính quy tắc này đã ngăn cản Tần Tuyết Táo điều tra.

Vì vậy, nàng mới mang theo Đế Thính, lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối, chỉ để tìm lại quá khứ...

Và muốn biết rõ ràng—

“Người muốn biết mình đã chết như thế nào?”

“Đúng!”

—oCo—

Cây Trầu (Dầu Cây Trầu), tên khoa học *Jatropha curcas* L., thuộc họ Thầu dầu (*Euphorbiaceae*). Trong tiếng Anh, cây này được gọi là *Jatropha*, còn có tên khác là Cọc Giậu, Cọc Rào. Ở Trung Quốc, nó được gọi là Ma Phong hoặc Tiểu Đồng Tử.

Đây là một loài cây thân mềm, sống lâu năm, có chu kỳ kinh tế khoảng 50 năm. Cây có rễ dài, dạng chùm, và chủ yếu được trồng để thu hoạch quả lấy dầu.

—oCo—

Tần Tuyết Táo, thiên tài từng chấn động bảy năm trước, nay đã mất.

Linh hồn nàng không vào luân hồi, mà bị Hoàng Tuyền Đạo - Địa Phủ Chi Chủ lựa chọn. Bảy năm sau, nàng trở thành Diêm La Ti Dạ Du Thần.

Trải nghiệm này, nếu không thể gọi là truyền kỳ, chí ít cũng khiến đám O nhóm nhìn mà chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

“Diêm La Ti cấm nhân viên Địa Phủ tìm lại quá khứ của mình, chuyện này hẳn không phải vô căn cứ.”

Bạch Du trầm ngâm một lát rồi nói:

“Lúc trước, ta cũng cảm thấy nhiều quy tắc loạn thất bát tao này thật dư thừa. Nhưng sau khi trưởng thành mới hiểu, đằng sau những quy tắc ấy thường đi kèm một bài học thâm khốc nào đó.”

Ví dụ như, ghế truyền dịch trong bệnh viện đều bị xích cố định.

“Những quy tắc này không khó đoán lý do tồn tại. Dù sao chúng ta cũng là kẻ đã chết, từ bỏ sinh mệnh đồng nghĩa với việc nhân sinh kết thúc. Được ban cho âm thọ, tiếp tục hành trình kế tiếp đã là một may mắn lớn. Nếu còn muốn truy tìm chuyện cũ, khi biết được nguyên nhân cái chết, ắt sẽ ảnh hưởng đến tương lai.”

Tần Tuyết Táo đương nhiên hiểu rõ đạo lý này. Giọng nàng bình thản:

“Nếu lúc còn sống, ta có con cháu đầy đàn, có thể mỉm cười nơi Cửu Tuyền, vậy cũng chẳng sao. Biết hay không biết đều không quan trọng. Nhưng nếu ta chết trong tay giặc thù thì sao? Ta có thể nhịn mà không căm hận kẻ đã giết mình ư? Có thể không muốn báo thù sao? Đối diện với kẻ đã chặt đứt nhân sinh tươi đẹp của mình, ai có thể giữ vững tỉnh táo đây? Nhất là khi bây giờ, ta đã có đủ lực lượng để báo thù.”

“Nhưng Diêm La Ti là nơi nào? Đó là nơi trật tự nghiêm minh, là nơi Đại Hạ phán xét tội nhân. Là người duy trì công lý, chúng ta không thể để tư tình che mờ lý trí, càng không thể phá vỡ chuẩn mực của Diêm La Ti để báo thù riêng. Làm vậy, chính là phạm đại tội, sẽ bị đày vào mười tám tầng Địa Ngục.”

Nàng nói rất bình tĩnh, không chút dao động.

Chính thái độ ấy khiến Bạch Du hiểu rằng, quyết định vượt qua cấm kỵ này không phải nhất thời xúc động, mà là kế hoạch đã âm thầm ấp ủ từ lâu.

Bạch Du đan tay lại, chậm rãi hỏi:

“Ý ngươi là, dù biết rõ hậu quả, ngươi vẫn quyết tìm về quá khứ... Cho dù có thể phát hiện mình từng bị bắt và biến thành thứ gì đó khác?”

“Nếu thật sự như vậy, có lẽ ta sẽ bị đánh xuống mười tám tầng Địa Ngục, xóa sạch nhân cách rồi tái nhập luân hồi.”

“Ta cứ tưởng người từng chết một lần sẽ càng sợ chết hơn chứ?” Bạch Du thấp giọng nói.

“Ta rất sợ chết.”

Tần Tuyết Táo rũ mắt xuống:

“Nhưng bây giờ ta còn được xem là sống sao? Ta không thích cảm giác này, một thân thể không có chút nhiệt độ nào, lạnh lẽo đến mức đáng sợ.”

“Vậy chỉ vì lý do đó?”

“Không, dĩ nhiên không chỉ vậy...” Tần Tuyết Táo nói. “Ta đã quyết định từ trước rồi.”

“Từ trước?”

“Ngay khi ta vừa chết, lúc mới đặt chân đến Địa Phủ, ta vẫn chưa lập tức mất đi toàn bộ ký ức. Khi đi qua Hoàng Tuyền, bên đường nở đầy hoa Bỉ Ngạn. Ta đưa tay hái một đóa hoa Mạn Châu Sa, vặt lấy dịch hoa, rồi viết lên cánh tay mình một dòng chữ...”

“Đến khi ta mơ hồ tỉnh lại, dù đã quên hết tất cả, nhưng vẫn thấy trên cánh tay mình vết bỏng do dịch hoa Mạn Châu Sa lưu lại. Những chữ ấy, ta vẫn nhớ rõ...”

Tần Tuyết Táo ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Bạch Du, từng chữ cất lên:

“—— Tìm ra hung thủ!”

Bạch Du im lặng.

Tần Tuyết Táo đặt tay lên ngực mình, nơi không có nhịp tim, không có hơi ấm.

“Ta chỉ nhớ duy nhất câu này, ý nghĩ này. Bảy năm qua, ta vẫn luôn chuẩn bị cho điều đó. Ta muốn tìm ra chân tướng, tìm ra kẻ đã giết ta...”

Bạch Du khẽ hỏi:

“Sau đó thì sao? Báo thù riêng ư?”

Tần Tuyết Táo lắc đầu:

“Ta cũng không chắc... Có thể ta sẽ báo cho Trường Dạ Ti, có thể sẽ trực tiếp bắt kẻ đó. Nhưng so với báo thù, ta càng muốn biết sự thật hơn. Ta không muốn chết mà chẳng rõ vì sao.”

Nàng nắm chặt tay, dù chỉ là những biểu hiện rất nhỏ cũng đủ để thấy rằng nàng không cam lòng trước cái chết đường đột của mình.

Chương 198

DTV EBOOK

Dù sao thì Tần Tuyết Táo cũng từng là một thiên tài, tương lai rộng mở ngay trước mắt, thế nhưng lại bị sát hại một cách oan uổng. Đáng giận hơn, đến tận bây giờ, nàng vẫn chưa tìm ra hung thủ. Bị giết một cách vô danh như vậy, quả thực chết cũng không nhắm mắt.

Ngay cả một lời trần trời cũng không có, giống như một vụ án chưa từng được phá giải.

Thật khiến người ta khó mà bình tâm được!

Bạch Du uống một ngụm nước theo chiến thuật “tránh né”, hẳn có thể cảm nhận được tâm tình của Tần Tuyết Táo. Một phần nào đó, hẳn cũng có chút đồng cảm... Dù sao, không lâu trước đây, hẳn cũng từng trải qua cảm giác đó—hắn không thể nghiền nát tro cốt của Sắc Vi Nữ.

Đôi khi, người ta sống chỉ để có một lời giải đáp thỏa đáng.

Lý giải là lý giải, đồng cảm là đồng cảm. Nhưng... nguy hiểm vẫn là nguy hiểm.

Sau khi nghe xong câu chuyện, Bạch Du nhận ra rằng những chuyện này căn bản chẳng có liên quan gì trực tiếp đến hắn.

“Ta hiểu lý lẽ, nhưng mà...”

Hắn chỉ vào mình, thắc mắc:

“Vì sao lại tìm ta?”

Tần Tuyết Táo thản nhiên đáp:

“Thực ra ta vốn không định tìm người.”

Bạch Du nghe vậy thì lập tức phẩn khởi:

“Vậy thì tốt quá! Ta có thể tiễn khách rồi chứ?”

Đối mặt với câu hỏi có phần “đuổi khách” này, Tần Tuyết Táo mặt không đổi sắc:

“Ban đầu, người ta muốn tìm là Tô Nhược Ly.”

Bạch Du lập tức đông cứng nụ cười.

Nhưng theo quy luật bảo toàn nụ cười, nụ cười ấy lại xuất hiện trên mặt Đế Thính—còn tiểu thú lông trắng đang sung sướng vẫy đuôi chạy vòng vòng, dường như vừa xem được một vở hài kịch đặc sắc.

Bạch Du chống cằm bằng tay phải, đầu hơi nghiêng ba mươi độ, nở một nụ cười mang đầy vẻ lễ phép nhưng cũng không kém phần giễu cợt:

“Người cũng biết chọn người thật đấy... Tô Nhược Ly vừa mới trải qua một trận sinh tử, e rằng không có thời gian mà dính vào chuyện này đâu. Người cũng thật quá xem trọng nàng rồi, một tiểu cô nương thì có thể giúp được gì chứ? Huống chi, nàng cũng không nhất định sẽ giúp người.”

Tần Tuyết Táo lại cực kỳ chắc chắn:

“Nàng sẽ giúp ta.”

Bạch Du cau mày.

“Ta và Tô Nhược Túc là bằng hữu chí cốt.” Giọng điệu của Tần Tuyết Táo vô cùng chắc chắn: “Năm đó, Tô Nhược Túc vẫn luôn điều tra chuyện này, chỉ là không tìm ra chân tướng. Mà Nhược Ly là muội muội của Nhược Túc, cho nên nàng nhất định sẽ giúp ta.”

Bạch Du ngẫm nghĩ một lát. Tô Nhược Túc quả thực từng là học sinh Nam Lăng Tam Trung bảy năm trước... Nếu hai người họ là bằng hữu, đúng là có khả năng Tô Nhược Ly sẽ đáp ứng mà giúp đỡ.

Mà chuyện có liên quan đến Tô Nhược Túc, vậy thì khả năng Tô Nhược Ly nhúng tay vào càng cao.

“Vậy tại sao người không trực tiếp tìm Tô Nhược Túc nhờ giúp đỡ?” Bạch Du giơ tay đặt câu hỏi.

“..... Người nghiêm túc hỏi câu này sao?”

Tần Tuyết Táo ném cho hắn ánh mắt trách cứ đầy nghi hoặc:

“Tô Nhược Túc đã mất tích gần ba năm rồi.”

Mất tích gần ba năm?

Khó trách vừa nhắc tới Tô Nhược Túc, người Tô gia liền lập tức im bặt.

Bạch Du suy nghĩ nhanh nhạy, khéo léo nói:

“Ta vừa rồi chỉ là lừa người một chút mà thôi... Dù cho Tô Nhược Túc có mất tích, chẳng lẽ người không thể tìm người khác giúp đỡ? Chẳng lẽ năm đó người không có bằng hữu nào khác?”

Tần Tuyết Táo không đáp, ánh mắt hơi nghiêng đi, động tác có chút cứng nhắc, thần sắc cũng thoáng vẻ do dự.

“... Không lẽ người thật sự không có bằng hữu nào khác?”

“Phiền phức quá!” Tần Tuyết Táo bực bội nói, có vẻ mất tự nhiên:

“Ta không nhớ rõ mấy chuyện quá khứ này!”

“Chột dạ đúng không?” Bạch Du khoanh tay truy hỏi:

“Vậy người nhà người đâu?”

“Đã rời khỏi Nam Lăng rồi. Nơi này là vết thương lòng của họ, ta cũng không muốn kéo người nhà vào.” Tần Tuyết Táo lắc đầu.

“Nhưng người lại không ngần ngại lôi muội muội của bằng hữu vào chuyện này... Lỗi suy nghĩ gì vậy hả?”

Bạch Du tức giận nói:

“Điều tra hung thủ đồng nghĩa với việc khơi lại chuyện cũ. Sau bảy năm mà còn điều tra, chẳng phải càng dễ gây chú ý sao? Cực kỳ dễ khiến bản thân bị lộ! Ngay cả khi người từng là siêu phạm giả mà vẫn suýt chết, người nghĩ chuyện này không thể đẩy Tô Nhược Ly vào chỗ nguy hiểm à? Đối xử với muội muội của bằng hữu kiểu này sao? Nếu Tô Nhược Túc biết người kéo muội muội nàng vào, chắc hẳn không nỡ mắng người vô lương tâm, mà thẳng tay cắt đứt quan hệ với người cho xong, miễn cho người gây họa cho muội muội nàng!”

Tần Tuyết Táo nghiêm giọng:

“Ta tự có cách bảo vệ nàng an toàn!”

“Thôi đi!” Bạch Du lạnh lùng nói:

“Người chỉ cần lộ diện một cái là bị Nhật Du Thần bắt về ngay! Chỉ riêng chuyện tránh né đối phương cũng đã phải cực kỳ cẩn thận, người có chắc lo liệu được hết mọi chuyện?”

Tần Tuyết Táo im lặng. Đại khái là CPU của nàng quá tải, nhiệt độ cơ thể tăng cao... Nói ngắn gọn là cháy máy.

Nàng không phát tác, mà bình tĩnh lại, vươn tay gỡ cúc áo.

Bạch Du lập tức giơ tay che mắt:

Chương 199

DTV EBOOK

“Này, này! Đừng có đột nhiên cởi đồ! Ta nói cho người biết, ta không có hứng thú nhìn đâu!”

Tần Tuyết Táo liếc xéo Bạch Du, thấy hắn còn len lén nhìn qua khe hở giữa ngón tay, nàng tiếp tục cởi áo. Khi lớp vải rơi xuống, lộ ra phần thân trên với những bộ phận máy móc.

“Tê!”

Bạch Du nhìn rõ ràng, hít sâu một hơi:

“Thật kinh khủng... Ta nói vết thương đó ấy!”

Trên ngực nàng có một vết thương lớn, xuyên suốt cả thân thể. Từ đó có thể thấy được những bộ phận máy móc bên trong, thay vì cấu tạo sinh học như người thường.

Trong vết thương ấy còn cắm một mũi tên bị gãy. Dù gãy đi, nhưng đầu tên đen kịt sắc bén vẫn ghim chặt trong thân thể nàng.

Tần Tuyết Táo cởi trần, đưa tay chạm vào vết thương của thân xác nhân ngẫu:

“Bộ thể xác yển ngẫu này của ta sắp hỏng rồi... Ngoài thợ khéo léo của Thiên Công Ti Thần Cung ra, e là không ai có thể sửa chữa nó. Ta không muốn quay về Diêm La Ti, nên chỉ có thể tìm đối tác hợp tác. Nếu không có tình huống khẩn cấp, ta cũng không muốn kéo người khác vào.”

Bạch Du cuối cùng cũng hiểu:

“Vậy có thể nói là... người sắp đứng máy rồi?”

Tần Tuyết Táo gật đầu:

“Nếu mất đi thể xác yển ngẫu, chỉ với thực lực vừa mới đạt tiêu chuẩn Dạ Du Thần của ta, e là chưa đủ để tự do hành động.”

Bạch Du hỏi:

“Nhật Dạ Du Thần là cấp bậc nào?”

“Nhị giai.”

“Nhị giai? Vậy mà người vẫn bị thương nặng như vậy sao? Là ai ra tay? Ma Nhân? Chân Ma? Hay Đại Ma?”

“Chân Ma có thể sánh ngang với cường giả hoàng kim cấp Siêu Phàm, cần Hắc Bạch Vô Thường ra tay mới đối phó được. Đại Ma thì phải cần đến Phán Quan.”

Tần Tuyết Táo đưa tay vuốt vết thương, lớp vỏ ngoài có dấu hiệu vỡ ra, để lộ những mảnh vỡ bên trong:

“Ta không bị thương khi giao đấu với Ma Nhân, mà là trúng đòn từ một tên tùy tùng hung tinh... Mũi tên này là tru ma tiễn, có thể tiêu diệt cả hồn phách.”

“Vậy mà người còn chưa chết?”

“Hồn phách ta cũng bị tổn thương.” Tần Tuyết Táo thở dài:

“May mà ta đang dùng thể xác yển ngẫu, nếu không thương thể đã càng nặng hơn. Nhưng dù vậy, ta cũng không thể phát huy toàn bộ chiến lực.”

Bạch Du sờ cằm, chậm rãi nói:

“Hiểu rồi, lão già ngi, thể xác yển ngẫu đã vô dụng... Nhưng vì sao tùy tùng hung tinh lại muốn giết người?”

“Người đi trên đường, bị một tên bệnh tâm thần chém một đao, người sẽ hỏi hắn tại sao không?”

“...”

“Nói chuyện chính đi, đây là một vụ giao dịch.”

Tần Tuyết Táo vừa cẩn thận gói quần áo lại, vừa ngẩng đầu nhìn Bạch Du:

“Nếu người đồng ý giúp ta, ta sẽ thanh toán thù lao tương xứng.”

“Thù lao?”

“Ô Nhược Túc mất tích, ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ta có một số manh mối có thể liên quan đến vụ mất tích của nàng.”

Tần Tuyết Táo nhìn thẳng vào mắt Bạch Du, ngũ khí chân thành:

“Đồng thời, ta còn có thể truyền thụ cho người một chiêu Siêu Phàm kỹ nghệ đặc biệt của ta.”

“Siêu Phàm kỹ nghệ có thể dạy được sao?”

“Siêu Phàm kỹ nghệ vốn có thể hệ thống hóa để học tập, giống như tru ma tiền của tùy tùng hung tinh vậy. Một khi bước vào con đường đó, tất nhiên sẽ nắm giữ một loại Siêu Phàm kỹ nghệ đặc trưng.”

Tần Tuyết Táo nhìn hẩn, chậm rãi nói:

“Ta và người từng giao thủ, nên có thể phán đoán được... Người mạnh hơn ta của bảy năm trước.”

Nàng ngừng một chút rồi tiếp:

“Ta thật muốn thử một lần, nếu có thể dạy dỗ một thiên tài, có lẽ có thể bù đắp khuyết điểm năm đó của ta.”

Bạch Du nhìn sâu vào mắt nàng, đột nhiên hỏi:

“Bảy năm trước, chúng ta có quen biết nhau không?”

Tần Tuyết Táo không trả lời, chỉ nhẹ giọng hỏi lại:

“Người đã suy nghĩ xong chưa? Cho ta một câu trả lời chắc chắn đi.”

Bạch Du thu tay về, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi nghiêm túc hỏi:

“Trước tiên, ta muốn tổng kết lại yêu cầu của người. Có hai điểm chính: Một, tìm ra chủng ma, xóa bỏ Đọa Ma Thân; Hai, truy tìm và giết chết hung thủ đã hại người.”

“Đúng vậy... Nhưng còn một điều kiện bổ sung: Tất cả phải thực hiện trong khi tránh khỏi tầm mắt của Diêm La Ti.”

“Và khi ta hoàn thành hai điều này, ta sẽ nhận được manh mối về vụ mất tích của Tô Nhược Túc, đồng thời học được Siêu Phàm kỹ nghệ của người.”

“Trên thực tế, còn có một phần thù lao khác.” Tần Tuyết Táo nghiêm túc nói:

“Ta có thể đảm bảo giúp người chính thức bước vào Siêu Phàm trong vòng một tuần.”

Bạch Du nhướn mày:

“Nếu ta từ chối, người định làm gì?”

“Ta sẽ đi tìm người khác giúp đỡ, có thể là Tô Nhược Ly, hoặc ai đó khác.”

“Người có từng nghĩ đến việc ta không đủ thực lực để giúp người không?”

“Nếu không đánh lại thì có thể chạy, hoặc tìm viện trợ... Người không phải ta, chẳng lẽ không biết gọi ngoại viện hay đâm sau lưng địch thủ sao?”

Mẹ nó... rất có lý!

Bạch Du hít sâu một hơi, quả quyết nói:

“Được rồi, ta giúp người.”

Chương 200

DTV EBOOK

Mặc dù rất muốn từ chối, nhưng làm sao đây... Thù lao nàng đưa ra thực sự quá hậu hĩnh!

“Rất tốt... Cảm ơn.”

Vừa dứt lời, nàng đột nhiên há miệng, phun ra một viên ngọc bích màu xanh rơi xuống bàn. Viên ngọc lấp lánh, giống như một viên đá quý phát sáng, xoay tròn vài vòng trên mặt bàn.

Cùng lúc đó, thân thể nàng lập tức mất đi phản ứng, mềm nhũn ngã xuống ghế, hoàn toàn bất động.

Ngay khi Bạch Du vươn tay định nhặt viên ngọc lên, một sinh vật nhỏ nháy vọt đến, há miệng nuốt trọn viên bích ngọc.

Đó là một con thú nhỏ lông trắng – Đế Thính.

Nó run rẩy một chút, rồi đôi mắt vốn ngây ngô bỗng trở nên linh động hẳn.

“... Được rồi, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện.”

Từ miệng Đế Thính phát ra một giọng nữ trong trẻo, đầy sức hút.

Bạch Du trừng mắt, kinh ngạc tột độ:

“Ngươi mẹ nó không định giải thích cho ta đây là cái quái gì sao?! Ngươi dùng tà thuật gì vậy?!”

“Không có gì kỳ lạ đâu.”

Đế Thính – hay đúng hơn là Tần Tuyết Táo trong thân thể Đế Thính – khẽ lắc cái đầu nhỏ bé mang hình sư tử, giải thích:

“Tiểu Đế Thính vốn là một phiên bản phỏng chế của chân lý thính cơ quan thú, ta chỉ đơn giản là chuyển

hồn ngọc của mình vào trong cơ thể nó để bảo tồn linh hồn.”

Nàng chớp mắt, tinh nghịch nói:

“Người sẽ không nghĩ đây là một sinh vật sống thật đấy chứ? Đại ca ca~”

Hai bên phối hợp nhịp nhàng.

Bạch Du kéo Tần Tuyết Táo, cơ thể nàng lúc này hoàn toàn không thể cử động, đưa vào trong kho hàng, tìm một cái rương để nhét vào.

Nàng ngồi ôm đầu gối, thoát nhìn chẳng khác nào một thiếu nữ công nhân bị bỏ quên.

Bạch Du phủ tay, lắc đầu cảm thán:

“Người vẫn rất nặng nha.”

Tần Tuyết Táo lập tức phản bác:

“Là quan tài nặng! Không liên quan gì đến ta hết! Khi còn sống, ta chỉ nặng có 104 cân thôi!”

Bạch Du cười cười:

“Vượt qua 100 cân thì không đạt tiêu chuẩn rồi.”

“Nhưng ta cao tận một mét bảy đó!”

“Phản bác kiểu này không đúng đâu, để ta dạy người cách phản bác hợp lý hơn.”

Bạch Du quay sang nhìn Đế Thính, dựng thẳng ngón tay, nghiêm túc nói:

“Người phải nói thế này—‘Ta c.hết rồi thì chỉ còn lại có năm cân thôi!’”

Tần Tuyết Táo lao đến, tung ngay một chuỗi vuốt mèo liên hoàn.

“Đừng cào mặt! Ngày mai ta còn phải đi đón Tô Nhược Ly xuất viện nữa đó!”

“Hừ!”

Tần Tuyết Táo hậm hực thu móng vuốt lại, nhảy xuống khỏi rương, động tác lại vô cùng thanh thoát và tao nhã.

Bạch Du nhìn nàng một cách khó hiểu. Hắn thực sự không rõ, rốt cuộc Đế Thính này là mèo hay là chó.

Hy vọng là mèo đi, chứ nếu là chó, thì lại gọi lên những ký ức đáng sợ từ mấy bộ phim hoạt hình cũ kỹ thời thơ ấu.

“Được rồi, ngồi xuống, khoan chân nhập định.”

Tần Tuyết Táo vồ vồ lên tám đệm yoga, nghiêm túc nói:

“Ta muốn bắt đầu dạy học, người mau chóng đột phá lên Siêu Phàm, rồi sớm giúp ta một tay. Nếu không, ta sợ rằng người chỉ cần đi dạo ngoài đường cũng có thể bị một cái AOE* ngẫu nhiên nào đó giết chết tươi.”

(*) AOE: Chỉ kỹ năng diện rộng, đánh trúng nhiều mục tiêu.

Bạch Du chớp chớp mắt, hỏi lại:

“Bây giờ luôn hả?”

“Không thì người muốn bao giờ?”

“Ta không được phép ngủ sao?”

“Ngủ cái gì mà ngủ?! Người có phải là học sinh chuẩn bị thi đại học chỉ còn ba tháng nữa không? Thời gian là vàng bạc, một giây cũng không thể lãng phí! Một phần cơ hội cũng có thể quyết định vận mệnh! Giữa thiên quân vạn mã, chỉ có một cây cầu độc mộc! Ở cái tuổi này mà người còn đòi ngủ sao?!”

Bạch Du ghen lời.

Mặt hắn tràn đầy khó tin.

Mẹ nó, thế giới này chẳng phải là giáo dục thoải mái sao? Không phải dạy theo năng lực từng người sao?

Tại sao lại có cả cái kiểu giáo dục đặc thù ép buộc như thế này?

“Tiến bộ và học tập vốn là một chuyện đau khổ.”

Tần Tuyết Táo ngẩng đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc:

“Muốn nhẹ nhõm ư? Không thể nào!

Trên đời này, trưởng thành không bao giờ có hai chữ ‘dễ dàng’.

Người càng sống thoải mái khi còn trẻ, sau này sẽ càng khổ sở hơn.

Đây chính là kinh nghiệm nhân sinh của ta!”

Bạch Du im lặng ba giây, rồi chậm rãi nói:

“Nhưng người có phải đã c.hết năm mười bảy tuổi không? Ở đâu ra mà có kinh nghiệm sau khi trưởng thành vậy?”

“Âm thọ cũng tính là tuổi tác! Nếu tính cả âm thọ, ta đã hai mươi tư rồi!”

Tần Tuyết Táo trợn mắt:

“Gọi ta là tiền bối! Hoặc ít nhất cũng phải là học tử!”

“Tốt lắm, điềm muội, ta nghe lời điềm muội đây.”

Tần Tuyết Táo nghiêng răng.

Cái tên tiểu tử thối này rốt cuộc là xà đơn chuyển thể hay sao mà không khiêu khích người khác hai câu liền cảm thấy khó chịu vậy?!

“Dựa theo phương pháp giảng dạy thông thường, dù có thiên phú, thì cũng rất khó để trong thời gian ngắn đạt đến giai đoạn ứng kích hoàn toàn.”

Bạch Du giơ tay lên:

“Điềm muội!”

“Nói!”

“Cái gì là ứng kích hoàn toàn?”

“Ứng kích hoàn toàn là trạng thái có thể duy trì kích
phát sức mạnh trong thời gian dài mà vẫn đảm bảo
hiệu suất cao.

Chương 201

DTV EBOOK

Bình thường, nó chỉ xảy ra ở những người có thể chất đặc biệt. Nhưng với người thường, chỉ cần duy trì được ứng kích trên mười giây, thì sẽ có thể đột phá lần đầu tiên, bước vào cảnh giới thức tỉnh.”

Tần Tuyết Táo vầy vầy cái đuôi nhỏ của Đế Thính, giọng điệu nghiêm túc mà dễ nghe như một lão sư:

“Tuy nhiên, ta cho rằng, tối đa ba lần là có thể đạt đến ứng kích hoàn toàn.

Hoặc nói cách khác, nếu sau ba lần mà vẫn không đạt được, thì ngược lại sẽ bỏ lỡ cơ hội thức tỉnh tốt nhất.

Dựa theo phương pháp của ta, nhiều nhất ba lần là người có thể đột phá.”

Bạch Du xoa xoa tay, mắt sáng rực:

“Còn có phương pháp này sao? Xin tiên bối chỉ giáo!”

“..... Người đúng là thực dụng thật đấy.”

“Dù sao ta cũng có đạo đức linh hoạt, không vượt ranh giới là được.”

Bạch Du không hề thấy hổ thẹn. Đây chính là quy tắc sống còn cơ bản của những nhân viên lao động trong tập đoàn tư bản mà.

Hắn có được Giữ Gốc Pháp Tắc, nên biết rõ rằng nhiều nhất chỉ cần mười lần ứng kích là có thể đột phá.

Nhưng mà, mười lần ứng kích? Dễ thế chắc?!

Cái thứ này càng về sau càng khó!

Tần Tuyết Táo vỗ tay một cái:

“Phương pháp của ta rất đơn giản, đó là sử dụng huấn luyện thích hợp kết hợp với dược vật kích thích.”

“..... Phải uống thuốc sao?”

Bạch Du nhíu mày, vẻ mặt y như một kẻ cận thị đang cố gắng tìm tiêu điểm.

“Đừng có mà bày ra vẻ mặt ghét bỏ như vậy!

Uống thuốc thì làm sao?

Uống thuốc chính là Nạp Tiền đó!

Người chưa từng nghe qua sao? Nạp Tiền mới có thể mạnh lên!”

Tần Tuyết Táo quơ quơ ngón tay, giọng điệu đầy vẻ tự hào:

“Đừng xem thường dược phương, những phương thuốc cổ xưa này đều là bảo vật vô giá, thuộc về truyền thừa của các gia tộc cổ đại, người ngoài căn bản không thể tiếp xúc được với đỉnh cấp huyền bí!”

“Người tưởng mấy tên thiên tài ở Phủ Thành hay Đế Đô không Nạp Tiền à?

Người ta nạp còn nhiều hơn người tưởng đấy!

Ngay cả cái cô bạn gái nhỏ của ngươi, Đào... gì gì đó, cũng là người chơi hệ Nạp Tiền!”

Bạch Du lập tức chỉnh lại:

“Nàng không phải bạn gái ta.”

Nhưng rồi hần nhíu mày, nghiêm túc nói:

“Nhưng mà, từ nhỏ mẫu thân đã dạy ta một điều: Cơm có thể ăn bậy, nhưng thuốc thì không!”

Tần Tuyết Táo gật gù:

“Người không yên tâm cũng phải thôi, ta có thể hiểu.

Vậy để người yên tâm hơn, ta sẽ nói cho người biết một chuyện—”

Nàng nâng móng vuốt lên, giọng điệu đầy ẩn ý:

“Bảy năm trước, Tô Nhược Túc cũng giống như ta, là một người chơi hệ Nạp Tiền.”

Bạch Du ngơ ngác:

“A?”

“Phương thuốc này là do ta và nàng cùng phát hiện, sau đó tiếp tục nghiên cứu và hoàn thiện.”

Tần Tuyết Táo bổ sung:

“Hiệu quả của nó đã được kiểm chứng, nhưng cũng có giới hạn.

Nó chỉ có thể dùng một lần duy nhất, hơn nữa, chỉ có tác dụng với những người đã bước vào giai đoạn ứng kích.

Sau khi uống vào, hiệu lực có thể duy trì suốt bảy ngày.”

Bạch Du sờ cằm, trầm ngâm:

“Vậy người đưa ta phương thuốc đi, ta sẽ nghiên cứu thử một chút.”

Tần Tuyết Táo ngay lập tức lắc đầu, kèm theo một tiếng meo meo bất mãn:

“Bây giờ thì không thể.”

“Nói cho người biết cũng vô dụng, vì người không thể tự chế được.

Bọn ta tìm thấy cổ phương của Dược Vương, muốn luyện ra một viên đan hoàn chỉnh thì vô cùng tốn thời gian.

Tỉ lệ thành công chỉ có 3%!

Chúng ta đã mất hơn một năm mới luyện thành ba viên, ngay cả tiền tiêu vật cũng móc rỗng hết sạch!”

Bạch Du giật mình:

“Thần... Thần mẹ nó tiền tiêu vật?!”

Hắn cảm thán trước độ giàu có vô nhân tính này, rồi bỗng bật cười:

“Nhưng nếu giao cho ta luyện chế, chí ít cũng có 10% tỉ lệ thành công!”

(Chí ít ✖ NO; Cao nhất ✔ YES!)

Tần Tuyết Táo bĩu môi:

“Không cần phiền phức như vậy, dạy người luyện đan từ đầu thì mất công lắm.”

Nàng bước đến một góc sàn nhà, dùng vuốt mèo gỗ gõ một hồi, sau đó nhanh chóng lật ra một cái hốc tối.

Xóc tấm ván gỗ lên, thò móng vuốt vào bên trong, moi ra một chiếc bình sứ nhỏ màu trắng rồi quăng thẳng xuống trước mặt Bạch Du:

“A, cho người đấy. Đây là số đan dược còn lại từ lần luyện trước.”

Bạch Du: “???”

Khoan đã...

Đây không phải nhà ta sao?

Mà tại sao nàng lại trông quen thuộc hơn cả chủ nhà thế này?

Lúc nào nhà ta biến thành bảo tàng vậy?!

Đào sâu ba thước là có thể moi ra bảo vật sao?

Cái này chẳng khác gì mấy con chuột kho báu trong truyền thuyết!

Còn hơn cả cảm giác lục sào phơi đồ rồi tình cờ tìm thấy quỹ đen của lão cha nữa chứ?!

Tần Tuyết Táo lười biếng rùng mình, lông tóc khẽ run:

“Ta đã nói rồi, trước kia ta thường xuyên đến căn phòng này. Khi khai lò, bọn ta đều làm ở đại sảnh. Cái

vết đen trên ván gỗ kia chính là dấu vết còn sót lại sau khi đổ lò không cẩn thận.”

Bạch Du có chút vi diệu. Hồi nhỏ, hẳn sống trong Tô gia, mà Tô Nhược Túc cũng ở nơi này. Cái kiểu đối nhà này rốt cuộc là thao tác gì đây...

Chương 202

DTV EBOOK

Hắn mở bình sứ, một viên đan dược màu đen tròn trịa rơi vào tay. Nhưng đây chỉ là lớp ngoài bị oxy hóa. Dùng tay chà nhẹ, lớp vỏ nhanh chóng tróc ra, lộ ra bên trong màu xanh lục, đồng thời tỏa ra một mùi thuốc nhàn nhạt.

“Thuốc này đã ba năm rồi, có quá hạn không?” Bạch Du lo lắng hỏi.

“Không biết.” Tần Tuyết Táo thản nhiên đáp.

“Bất quá, ta dám chắc là không có vấn đề gì. Cùng lắm thì dược hiệu bị giảm bớt, chứ không có độc tính gia tăng... Người sợ có độc thì cũng không nhất thiết phải ăn. Nhưng nếu không dùng, thì phải một lần nữa thu thập dược liệu và luyện chế lại, ít nhất mất một tháng, hơn nữa còn phải ra ngoài hái thuốc.”

Bạch Du hơi chần chừ, lâm vào suy nghĩ về lợi và hại.

Đúng lúc này, một hàng văn tự hiện lên trước mắt hắn:

【 Bích Văn Đan – Dùng khi chiến đấu ứng kích, có thể tăng cường độ nhạy cảm của ngũ giác, gia tăng xác suất phản ứng. Vì để lâu năm, dược hiệu giảm xuống còn năm phần mười. 】

Thời gian hiệu quả còn ba ngày rưỡi.

Tần Tuyết Táo không hề nói dối, quả thực là không có độc.

Bạch Du cầm viên đan dược, biểu cảm phức tạp:

“Không ngờ ta lại thành loại người chơi Nạp Tiên này...”

Cũng là Nạp Tiền, nhưng hắn càng muốn nạp cho Anh Linh Biên Niên Sử hơn!

Cho đến giờ, hắn vẫn chưa mở được Hứa Nguyên Trì, thực sự quá khó tiếp thu!

Nuốt xuống viên đan dược, hắn cảm thấy cổ họng đau nhói.

Bạch Du cắn răng, quyết tâm ném viên thuốc vào miệng nuốt xuống. Không hề có vị đắng hay chát, vừa vào miệng liền tan đi.

Tần Tuyết Táo nhìn hắn chăm chú: “Cảm giác thế nào? Không sao chứ?”

“Ừm... vào miệng rất mượt.” Bạch Du sờ cổ họng: “Trôi tuột một cái ~”

“Không hỏi người cái đó! Ta hỏi trạng thái của người!”

Bạch Du nhắm mắt, lặng lẽ kiểm tra trạng thái bản thân. Một dòng mô tả mới xuất hiện:

【 Cường Hóa Cảm Quan 】

Đúng như dự đoán, ngũ giác trở nên sắc bén hơn, thị lực cải thiện rõ rệt, thính giác nhạy bén, phản xạ thần kinh linh hoạt hơn, tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn.

Nhưng đồng thời, xúc giác cũng tăng cường, nghĩa là... cơn đau cũng khuếch đại theo.

Nếu bây giờ ngón út hắn đụng nhẹ vào góc bàn, e rằng đau đến mức chết đi sống lại!

Tần Tuyết Táo nhắc nhở:

“Nếu có hiệu quả, vậy thì người nên tranh thủ thời gian mà tu luyện.

Ngày mai đi võ quán tìm người đánh nhau, nhiều nhất ba lần ứng kích là có thể phá cảnh...

Cảm giác khó chịu cũng là bình thường. Thường thì trong vòng một hai ngày sẽ thích ứng.

Sớm thích ứng sẽ có lợi cho người. Bởi vì một khi bước vào Siêu Phàm, thân thể sẽ nghênh đón hai lần phát dục, ngũ giác cũng sẽ tăng cường.”

Bạch Du gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó hỏi:

“Vậy còn Siêu Phàm Kỹ Nghệ thì sao?”

“Chờ người phá cảnh xong, ta tự nhiên sẽ dạy. Hiện tại tham thì thâm, hay là người muốn bỏ kỹ nghệ của mình để học theo ta?”

“Không được, ta cảm thấy cái của ta vẫn tốt hơn.”

“Đương nhiên, kỹ nghệ mà chính mình lĩnh ngộ ra mới là phù hợp nhất, cũng có khả năng tiến xa hơn.”

Tần Tuyết Táo gật đầu: “Tốt, vậy mau tu luyện đi.”

“Người nói đúng, nhưng ta từ chối.”

Bạch Du dứt khoát chui vào giường, kéo chăn trùm kín người:

“Ngủ sớm dậy sớm thân thể khỏe mạnh! Ta buồn ngủ rồi!”

Tần Tuyết Táo: “???”

Bạch Du nhắm mắt, trong lòng âm thầm mặc niệm...

—— Ký ức chiến trường, khắc tên!

Lựa chọn mục tiêu: Tuần Thú Sư.

Hắn cần làm quen thật tốt với trạng thái hiện tại, tránh để giác quan quá nhạy cảm mà không thể thích ứng. Lúc này, biện pháp duy nhất chính là tìm lão bằng hữu, tiếp tục giao lưu trao đổi, thấu hiểu nhau đến tận tim gan.

“Lần này, ta muốn tranh thủ một lần không chết mà còn siêu thần!”

Một góc khuất trong khu chợ cũ.

Chu Liễu liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã nửa tiếng trôi qua.

Nhưng đối phương vẫn chưa xuất hiện.

Mấy ngày nay nàng đã liên tục chờ đợi, nhưng chưa từng gặp được bất kỳ ai.

“Là nàng thực sự không biết, hay là đối phương không muốn tới gặp ta?”

Chu Liễu lộ ra một tia bất đắc dĩ xen lẫn hoang mang.

Nàng vươn tay, vuốt lại mái tóc hơi rối của mình, sau đó lấy điện thoại cá nhân ra, ấn dãy số quen thuộc.

“Alo? Là ta, Thanh Tuyết. Ngày mai người xuất viện phải không? Máy giờ? Ta đến đón người...”

“Không cần?”

“Đi cùng bạn học?”

“Vậy sao... Ta biết rồi... Người nhớ cẩn thận một chút, đặc biệt là người của Đạo Thắng Tập Đoàn...”

Nàng vừa gọi điện thoại, bóng lưng vừa chậm rãi khuất xa trong màn đêm.

Cái gọi là “vừa gặp đã yêu”.

Nhưng nếu suy xét kỹ...

Có một đạo lý gọi là “Ba mà kiệt”.

Ý tứ chính là, dù cho có gặp một cô nương xinh đẹp đến đâu, nhìn vài lần rồi cũng sẽ dần dần mất đi rung động ban đầu, nội tâm không còn gợn sóng.

Giống như lúc này, Bạch Du đang đứng đây.

Dù đối diện với Tô Nhược Ly – người đã cố tình trang điểm thật tinh tế, hắn vẫn không có cảm giác gì đặc biệt. Cảm giác này chẳng khác nào lần đầu tiên đi Lư Phù Cung nhìn bức Mona Lisa vậy.

Chương 203

DTV EBOOK

Biểu cảm bình tĩnh, nhịp tim... Ừm, vẫn tám mươi.

Bạch Du bắt đầu nghi ngờ: Có phải tể bào sắc phê của ta đã hoại tử hàng loạt vì xuyên không hay không?

Hắn nghĩ thầm, hồi còn ở thế giới cũ, khi hai mươi bảy tuổi, hắn vẫn có thể kiên trì mỗi ngày nhìn bản phóng thích Ánh Sáng Hủy Diệt (tên phim 18+). Vậy mà tại sao khi đến thế giới này, hắn lại không còn tâm thái thưởng thức nữ nhân xinh đẹp nữa?

Là vì cơ thể này mới mười bảy tuổi, nên vẫn còn quá “gỗ mục” chăng?

Bạch Du có chút xoắn xuýt. Không hiểu sao, khi đối mặt với một cô nương đẹp đến vậy, hắn lại không hề có ý nghĩ động tâm theo hướng nào đó.

Chuyện này... có lẽ là tốt, có lẽ là xấu.

Hắn đứng trước cửa phòng bệnh, chờ người xuất viện.

Sáng sớm, điện thoại bất ngờ reo lên đánh thức hắn khỏi giấc ngủ.

Thương Minh Nga gọi đến, nói rằng công ty có chút việc cần phải đi họp, nhờ hắn giúp đỡ đón Tô Nhược Ly xuất viện.

Mà Tô Nhược Ly cũng không định về nhà ngay, nàng dự định chuyển thẳng đến căn hộ của Bạch Du ở Hải Đường cư xá.

Hai bên sớm đã bàn bạc kỹ lưỡng.

Vậy nên, đến gần trưa, Bạch Du hoàn tất thủ tục xuất viện rồi chạy tới đón nàng.

Lúc gặp Tô Nhược Ly, hấn suýt chút nữa cho rằng nàng không phải đi xuất viện mà là đi xuất giá.

Nàng ăn mặc xinh đẹp quá mức!

Bạch Du không khỏi tò mò, nhìn không được mà hỏi:

“Người lấy đâu ra đồ trang điểm vậy?”

Hoa Li im lặng nhìn hấn:

“Người lần đầu tiên thấy một cô nương xinh đẹp như vậy, thế mà phản ứng đầu tiên lại là hỏi cái này?”

Khổng Văn sờ cằm, đồng tình gật đầu:

“Ta thấy cũng đúng, ta cũng tò mò, đồ trang điểm này từ đâu ra vậy?”

Nguyễn Thanh Tuyết suy đoán:

“Chắc chắn là mượn của các tỷ tỷ y tá rồi!”

Tô Nhược Ly khẽ mỉm cười, nháy mắt tinh nghịch:

“Đoán đúng! Ta đã bỏ ra không ít công sức mới đổi được quyền sử dụng mỹ phẩm đấy ~”

Toàn bộ học sinh lớp cấp 37 lúc này đều tập trung tại khu nội trú của bệnh viện. Trong đó, bảy người đã xuất viện từ sớm, mười lăm người xuất viện hôm nay, còn lại vẫn phải ở lại theo dõi vài ngày nữa vì độc tố trong cơ thể chưa hoàn toàn được thanh lọc.

Khổng Văn là một trong những người trúng độc nặng nhất, hấn vẫn mặc đồng phục bệnh nhân, bước đi loạng choạng, hai chân run rẩy như thể di chứng còn chưa hồi phục. Nhìn bộ dạng hấn, trông cứ như vừa bị sét đánh trúng vậy.

Hôm nay, vì Tô Nhược Ly xuất viện nên tầng lầu này chật kín người. Máy kẻ còn chưa thể xuống giường cũng cố gắng lê lét tới góp vui.

Tô Nhược Ly thấy cảnh này có chút ngượng ngùng, cười nói:

“Đông người đến vậy làm ta thấy không tiện rồi. Cứ như đại minh tinh vậy.”

Bạch Du gật gù, chậm rãi nói:

“Xác thực... có khi tang lễ cũng không náo nhiệt đến thế này đâu.”

Cả đám lập tức bật cười.

“Phi phi phi! Người nói kiểu gì thế hả?” Hoa Li giơ tay vỗ lên vai Bạch Du. “Mau đổi giọng!”

Bạch Du ngẫm nghĩ một chút, sau đó chậm rãi nói:

“Vậy thì... có khi hôn lễ cũng chưa chắc náo nhiệt đến thế này.”

Không khí lập tức yên lặng. Ánh mắt của cả đám xung quanh bỗng trở nên đầy ẩn ý, ánh nhìn đều chọc hướng về phía hắn.

Khổng Văn cố tình lên tiếng:

“Ai với ai tổ chức hôn lễ vậy?”

Bạch Du chưa kịp trả lời thì Tô Nhược Ly đã nhanh tay bịt miệng hắn lại, bất đắc dĩ nói:

“Được rồi! Đừng có đùa nữa! Dù sao cũng cảm ơn mọi người đã đến tiễn ta và bọn họ xuất viện. Nhưng mà, thân thể các người còn chưa hoàn toàn hồi phục đâu, mau về nghỉ ngơi đi! Nếu không, lát nữa y tá tử tử và bác sĩ lại đến bắt cả lũ bây giờ.”

Dăm ba câu đã thành công đuổi cả đám đi. Mười lăm học sinh lên thang máy, tụ lại thành một nhóm vừa cười vừa nói.

Chỉ có Bạch Du hơi trầm mặc hơn bình thường một chút, nhưng vốn dĩ hắn cũng là người ít nói, nên chẳng ai để tâm lắm.

Lúc này, Hoa Li bỗng lên tiếng:

“Chuyện của chủ nhiệm lớp, chúng ta đều nghe Trường Dạ Ti nói qua rồi.”

Nguyễn Thanh Tuyết nhú mào hỏi:

“Thật không còn cách nào để giữ hân ở lại trường sao?”

Tô Nhược Ly lắc đầu, thở dài bất đắc dĩ:

“Ta đã nói chuyện với thầy Trương rồi, hân không có ý định ở lại, đây là quyết định của hân.”

Nhắc đến chuyện này, bầu không khí chùng xuống, ai cũng có chút tiếc nuối.

Những học sinh này đều là thiên tài có năng khiếu dị bẩm, nhưng hiếm có lớp nào lại hòa thuận như lớp này. Ba năm qua, bọn họ không chỉ không xảy ra xích mích lớn, mà còn có một chủ nhiệm lớp tận tụy làm bạn. Điều đó khiến bọn họ tin tưởng rằng thế giới này vẫn rất tươi đẹp, vẫn đáng để phấn đấu.

Quan trọng hơn, trong lần tai nạn này, không ai bị thương nặng hoặc mất mạng. Cả lớp đã cùng nhau viết một lá đơn thỉnh cầu, mong muốn giữ chủ nhiệm lớp ở lại.

Nhưng cuối cùng, vẫn không thể thay đổi được gì.

Chương 204

DTV EBOOK

Là người có sức ảnh hưởng nhất lớp, Tô Nhược Ly đứng ra cắt ngang chủ đề này. Cô biết rằng tiếp tục thảo luận cũng vô ích, chỉ càng khiến mọi người thêm nặng nề.

Dù ai cũng chấp nhận sự thật này, nhưng không ai có thể che giấu nỗi tiếc nuối. Khoảng thời gian còn lại trước kỳ thi đại học chỉ vồn vện một học kỳ, thiếu đi chủ nhiệm lớp đồng hành, chắc chắn sẽ cảm thấy mất mát.

Khi cả nhóm đi đến cửa bệnh viện, phía trước xuất hiện một chiếc xe buýt đang đợi sẵn.

Người lái xe đứng bên cạnh, vừa thấy bọn họ liền mở cửa.

Hoa Li gõ nhẹ lên thân xe, cười nói:

“Lên xe đi.”

Các học sinh vui vẻ cười nói rồi lần lượt lên xe. Bạch Du vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, bỗng bị Tô Nhược Ly giữ chặt lại ngay tại cửa xe.

“Li Li nói muốn mời cả lớp đi ăn, ăn xong sẽ có xe đưa mọi người về nhà. Mọi người thương lượng xong xuôi rồi, tất cả đều đồng ý cả rồi.” Tô Nhược Ly giải thích.

“Chuyện này chắc tốn không ít tiền đâu nhỉ?”

“Người xem thường ta đấy à?” Hoa Li bắt chéo hai chân, ngạo nghễ hất cằm lên. “Tỷ rất có tiền!”

Bạch Du tỏ vẻ hoài nghi: “Cùng lắm là nhà người có chút tài sản thôi, nhưng bản thân người thì...”

“Không! Là chính ta!” Hoa Li thản nhiên đáp, giọng điệu không hề kiêu ngạo mà đầy chắc chắn. “Ta bắt đầu học tài chính từ năm mười tuổi dưới sự hướng dẫn của gia gia. Đến năm mười lăm tuổi, ta đã tự mình kiếm đủ tiền để mua một căn biệt thự tại khu Nam Sơn. Hiện tại mười bảy tuổi, ta đã sở hữu 5% cổ phần trong một công ty niêm yết trên sàn chứng khoán.”

Bạch Du nghiêng đầu, trong lòng dâng lên một dấu chấm hỏi thật to... Cái lớp này toàn là cao thủ ẩn mình sao?

“Không có gì ghê gớm cả, chỉ là tiền mà thôi.” Hoa Li khoanh tay, tựa đầu lên đầu gối trái. “Chỉ cần có vốn ban đầu cùng một người thầy giỏi hướng dẫn, thì kiếm tiền chẳng qua là chuyện đơn giản. Chỉ cần để yên đó, tiền cũng có thể tự đẻ ra tiền... So với việc đột phá Siêu Phàm thì dễ hơn nhiều.”

“Nhà ta vốn là dòng dõi thương nhân. Tổ gia gia ta ngày trước quê quán bị Ảnh Giới rơi xuống nuốt chửng, bị ép phải rời đi lập nghiệp. Từ đó đến nay, mấy đời trong gia tộc đều theo nghiệp kinh thương và có chút thành tựu.” Hoa Li thở dài, chậm rãi kể tiếp. “Nhưng mà, người trong nhà ta tư chất không tốt, qua bao nhiêu thế hệ vẫn không sinh ra nổi một ai có thể trở thành Siêu Phàm. Vậy nên, bọn họ đặt hết kỳ vọng vào ta, mong ta sớm ngày thành tựu Siêu Phàm... Nếu không, dù có nhiều tiền đến mấy cũng chẳng vững bền. Chỉ có sức mạnh mới là nền tảng vững chắc nhất.”

“Nói thật, cha mẹ ta vốn là một cuộc hôn nhân sắp đặt. Mẫu thân là Siêu Phàm giả, còn phụ thân là người bình thường. Hai người họ... cũng không thể nói là hạnh phúc gì cho cam.”

Nghe xong câu chuyện, Bạch Du ho khẽ một tiếng:

“Ta đâu có hỏi nhiều như vậy đâu.”

“Không sao, dù gì quan hệ giữa chúng ta cũng tốt, cả lớp đều biết chuyện này rồi.” Hoa Li nhún vai. “Ta cũng chỉ là một tiểu cô nương có chút tiền mà thôi.”

“Thương nhân vốn thích duy trì mối quan hệ, ta cũng quen thói này rồi. Dù sao, ta cũng coi mọi người là bằng hữu chí cốt. Ta tin rằng tất cả đồng học trong lớp này đều có tiềm năng vô hạn. Ai cũng đã vượt qua hoàn cảnh tuyệt vọng thế này rồi, tương lai còn có gì có thể làm khó được chúng ta nữa? Duy trì quan hệ tốt với mọi người, bất kể sau này ta ra sao, ít nhất vẫn có những bằng hữu đáng tin cậy bên cạnh.”

Những lời này của Hoa Li nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự chân thành.

Bạch Du cũng hiểu rõ, lời này không chỉ nói cho hắn nghe, mà quan trọng hơn là nói cho Tô Nhược Ly. Dù sao, trong mắt tất cả mọi người, người đáng để đầu tư nhất trong lớp này chính là nàng.

Tô Nhược Ly vốn có quan hệ rất tốt với Hoa Li, hiển nhiên những lời này không phải lần đầu tiên nàng nghe được.

“Người mau chóng bước vào giai đoạn ứng kích đi.” Tô Nhược Ly mỉm cười khích lệ. “Không cần thiết phải đặt hết hy vọng lên người khác.”

“Không được đâu, không được đâu!” Hoa Li lắc đầu nguầy nguậy. “Ta vốn là kẻ lười biếng, dù có thành Siêu Phàm thì cả đời này cũng không muốn cố gắng nữa. Xác suất cao là ta sẽ chọn một ngành văn khoa tốt nghiệp thôi... Tuyệt đối không vào Võ Khoa đâu.”

Nguyễn Thanh Tuyết nhẹ giọng nói:

“Ta thì lại muốn vào Võ Khoa.”

Bạch Du khó hiểu: “Người cũng đã tận mắt chứng kiến những cảnh tượng đáng sợ kia rồi, vì sao vẫn muốn vào Võ Khoa?”

Nguyễn Thanh Tuyết chăm chú đáp:

“Ta muốn bảo vệ chính mình... và cả gia đình ta nữa. Nếu ngay cả chút năng lực tự vệ cũng không có, thì chẳng phải sẽ chỉ trở thành gánh nặng sao?”

Bạch Du không hỏi tiếp nữa.

Tô Nhược Ly khẽ cười, nhẹ nhàng gõ gõ vào hông hần, ý bảo hần đừng tiếp tục truy vấn.

Rất nhanh, xe đã đến nơi.

“Tốt, tới rồi.”

Chương 205

DTV EBOOK

Bạch Du bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn quanh, lúc này mới để ý thấy đây là một quán rượu cao cấp. Chỉ cần nhìn cách bài trí cũng đủ để cảm nhận sự xa hoa lộng lẫy, kiểu như một bữa cơm thôi cũng tốn đến cả mấy ngàn lượng. Cảm giác này đủ khiến những kẻ nghèo túng như tác giả trẻ mới vào nghề phải chùn bước.

Hắn thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh mình vừa bước đến cửa tự động, cánh cửa liền mở ra, bên cạnh là một tiểu thư lễ tân xinh đẹp mỉm cười chào đón:

“Hoan nghênh quý khách!”

Lúc đó, dù có không muốn vào cũng chẳng còn đường lui, chỉ có thể kiên trì mà nặn ra một nụ cười tự tin, giả vờ như bản thân có đủ tiền để tiêu xài.

Bước vào, đi ra một vòng thôi cũng đủ khiến túi tiền trống rỗng.

Nhưng đã sử diện thì phải giữ đến cùng.

Chân chính sợ hãi xã hội thậm chí còn không có dũng khí để từ chối.

Đang mãi suy nghĩ về một viễn cảnh đầy bi thảm, hắn đột nhiên bị Tô Nhược Ly đẩy nhẹ vào lưng.

“Mau vào đi thôi... Hay người không thích nơi quá náo nhiệt? Có cần Nhược Ly tiểu thư nắm tay để tiếp thêm dũng khí không?”

“Không... Không cần!”

Bạch Du lúng túng đáp.

Tô Nhược Ly gật đầu, nhưng vẫn thản nhiên nắm lấy tay hắn... Bởi vì song trọng phủ định (hai lần phủ

nhận) chính là khẳng định!

Cùng lúc đó, ở một góc khác trong bãi đỗ xe, một chiếc xe tải đỗ lại.

Người trong xe hạ tay xuống, chiếc ống nhòm cũng được bỏ xuống.

“Xác nhận, mục tiêu đã vào trong.”

“Đại ca, ta nhìn thấy bên cạnh còn có một tiểu phú bà nữa. Trong danh sách cũng có ghi chép, có muốn bắt thêm một mẻ không?”

Một cú tát giáng xuống khiến tên đàn em bị đánh cho chảy máu mũi.

“Đừng có ngu xuẩn! Người nghĩ chúng ta còn là bọn du côn trước kia sao? Còn muốn bị Trường Dạ Ti truy sát đến tận chân trời góc biển à? Thành thật một chút cho ta! Nghe rõ chưa?”

“Không động đến người khác, chỉ bắt mục tiêu đã chỉ định! Kiểm khoản tiền thưởng này xong, chúng ta có thể thuê Thuyền U Linh để trốn.”

Kể ngồi phía trước có một cái đầu lớn như hắc hùng, cả người toát ra khí thế hung ác bạo ngược.

“Hiểu rồi.”

Tên đàn em vừa lau máu mũi vừa gỡ đầu cười cười: “VẬY ĐẠI CA, KHI NÀO CHÚNG TA RA TAY?”

“ĐỢI THÊM MỘT LÁT... CHỜ TA ĂN XONG BỮA TRƯA ĐÃ.”

Trong tay hai người có một tấm ảnh bị ném xuống, trên đó chính là hình của Nguyễn Thanh Tuyết.

Không ai chú ý thấy, giữa đám đông có một cái đuôi nhỏ màu trắng lén lút bám theo.

Từ trong bụi cỏ, Đế Thính lộ đầu ra, hít nhẹ không khí.

“CÓ MÙI MA KHÍ...”

Cả nhóm ngồi thang máy lên tầng chín, bước vào đại sảnh vàng son lộng lẫy.

Trong phòng riêng, đã có không ít người ngồi sẵn.

“Tùy ý tìm chỗ ngồi đi.” Hoa Li vung tay nhỏ, sau đó quay sang nhân viên phục vụ nói: “Cứ mang đồ ăn lên hết đi.”

Nhân viên phục vụ nhìn lướt qua mười học sinh, dừng lại một chút rồi cúi đầu đáp:

“Tốt, lập tức thông báo nhà bếp.”

Vì đều là học sinh, không có gì quá câu nệ, bầu không khí trên bàn ăn cũng thoải mái.

Món ăn được dọn lên, mọi người động đũa, không ai uống rượu, chỉ có đồ uống.

Bạch Du bỗng nhớ đến thời cấp ba, vào ngày tri ân thầy cô, ngay cả những người vốn không ưa nhau cũng có thể ngồi lại cùng nâng chén. Sau hôm đó, ai nấy đều đường ai nấy đi.

Dĩ nhiên, trong trường học không chỉ có niềm vui mà cũng không thiếu chuyện phiền phức.

Như bị bắt nạt, như bị ức hiếp...

Những chuyện này nếu cộng dồn lại thì đủ khiến tâm trạng cực kỳ tệ hại.

Dù không phải lúc nào cũng xảy ra với mình, nhưng hẳn thường can thiệp khi chứng kiến, kết quả là lửa cháy lan tới thân.

Tuy vậy, mọi chuyện rồi cũng có hồi kết.

Bởi vì, sau lần thứ mười thì... những kẻ gây rắc rối đều biến mất.

Người thì bị tai nạn xe cộ, kẻ thì bị hiệu trưởng bắt gặp, gọi phụ huynh tới rồi đuổi học.

Ít đi một chút loại người này, bầu không khí cả trường học chắc chắn sẽ tốt lên rất nhiều.

Bạch Du đối với chuyện này cũng coi như có chút cống hiến —— dĩ nhiên, năng lực Giữ Gốc Pháp Tắc không phải lúc nào cũng dùng tốt như vậy.

Nó phần lớn chỉ có tác dụng trên bản thân, hơn nữa còn phụ thuộc vào xác suất nhất định... Đồng thời, muốn xoay chuyển vận mệnh, hẳn buộc phải trải qua chín lần kinh nghiệm lên voi xuống chó, ném đủ mùi thăng trầm mới có thể đạt được kết quả tốt.

Ở một góc độ nào đó, có thể nói đây là vận khí cực tốt, nhưng đồng thời cũng là vận khí cực xui... Bởi vì, vĩnh viễn phải chịu đựng chín lần tai nạn rồi mới có thể giữ được cái gốc, vậy có thực sự xem là vận may không?

Đối mặt với những sự kiện có xác suất không rõ ràng, có Giữ Gốc đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng nếu gặp tình huống xác suất cao hơn 10%, năng lực này sẽ trở nên vô cùng... xúc động.

Chương 206

DTV EBOOK

Nó giống như trò chơi súng lục ổ quay kiểu Nga vậy. Nếu chơi đủ mười lần, đến lần cuối cùng mới có thể chắc chắn không bị bắn trúng. Nhưng thường thì, chỉ mới đến lượt thứ năm đã có kẻ trúng đạn bỏ mạng.

Giữ Gốc, cuối cùng cũng chỉ là Giữ Gốc mà thôi.

Bạch Du cắn một miếng thịt cừu, không thể không thừa nhận, hương vị của món ăn ở đây quả thực không tệ.

Tô Nhược Ly ngồi bên cạnh, liên tục gấp đồ ăn vào bát hăn, bộ dạng hết như đang nuôi heo.

Bạch Du bỗng nhớ tới cảm giác khi còn bé được bà ngoại gấp thức ăn, cái cảm giác mà người ta hay nói:

“Có một loại đói gọi là bà ngoại cảm thấy người đói.”

Đang ăn dở, điện thoại trong túi khẽ rung lên.

Có cuộc gọi đến.

Hăn đứng dậy: “Ta ra ngoài một chút.”

Bước ra hành lang, phía sau có một bóng trắng nhỏ bé len lén bám theo.

Sau khi tìm được một chỗ yên tĩnh, hăn nhấn nút nghe:

“Không phải nói chiều nay mới hành động sao? Gấp gấp như vậy làm gì?”

Ở đầu dây bên kia, Tần Tuyết Táo vừa cúp máy vừa hạ giọng nói:

“Đế Thính ngửi thấy mùi ma khí. Cẩn thận một chút, có khả năng gần đây có Nhân Ma.”

“Ngay cả ở đây cũng có sao?”

“Chẳng ma có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.”

Lúc này, từ bên hông không xa truyền đến tiếng nói chuyện khe khẽ.

Trước mặt Nguyễn Thanh Tuyết, một nhân viên phục vụ trung niên đang xoa khước mắt đỏ hoe, giọng nói nghẹn ngào:

“Tiểu thư, dạo này người sống thế nào?”

“Nhũ mẫu... đừng gọi ta như vậy.” Nguyễn Thanh Tuyết lắc đầu, ánh mắt phức tạp: “Ta đâu còn là tiểu thư gì nữa, cứ gọi ta Thanh Tuyết là được rồi. Ta chỉ đến ăn cùng bạn học, không ngờ lại gặp người.”

“Ta cũng không ngờ.” Người phụ nữ trung niên cười khẽ, giọng trầm xuống: “Chỉ là đổi công việc thôi, nhưng vẫn còn cơ hội gặp lại người như thế này cũng tốt lắm rồi.”

Bà nắm chặt tay Nguyễn Thanh Tuyết, ánh mắt đầy thương xót:

“Người mấy năm qua chắc chắn chịu không ít khổ cực. Chỉ tiếc ta vô dụng, không giúp gì được các người.”

“Đừng nói vậy...” Nguyễn Thanh Tuyết cúi đầu, giọng đầy áy náy: “Nếu có ai phải xin lỗi thì đó là chúng ta. Lúc trước còn nợ không ít tiền, sau này ta nhất định sẽ cố gắng trả hết.”

“Đứa nhỏ ngốc, chuyện này có liên quan gì đến người chứ?” Người phụ nữ trung niên dịu dàng xoa má nàng, thấp giọng an ủi:

“Người ngoài không hiểu, nhưng ta hiểu rõ. Trong Nguyễn gia, không ít lão nhân đều không trách các người. Chỉ trách lão thiên gia quá bất công mà thôi! Sau này, nếu gặp khó khăn gì, nhớ đến tìm ta. Đại ân ta không giúp được, nhưng chuyện nhỏ thì vẫn có thể nghĩ cách giúp đỡ.”

Hai người trò chuyện thêm vài câu, sau đó người phụ nữ trung niên bị gọi vào bếp tiếp tục công việc.

Nguyễn Thanh Tuyết khẽ thở dài, đưa tay lau nhẹ gương mặt, nhưng ngay sau đó, hai hàng nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống.

“Người đứng ở bên kia à?” Nàng cất giọng hỏi.

“Ta không cố ý.” Bạch Du giơ tay ra hiệu rồi bước tới, vẻ mặt lúng túng. “Chỉ là vô tình thôi.”

“Không sao, ta không để tâm đâu.” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ lắc đầu, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Không để tâm...” Bạch Du nhìn nàng, rồi thuận tay rút ra một chiếc khăn tay từ trong túi.

“Đa tạ.” Nguyễn Thanh Tuyết nhận lấy, nhẹ nhàng lau khóe mắt.

“Nàng ấy hẳn là rất tốt với người.” Bạch Du lên tiếng. “Là thân nhân của người sao?”

“Không có quan hệ máu mủ, chỉ là nhũ mẫu.” Nguyễn Thanh Tuyết đáp.

“Mặc dù quý trọng nhau nhưng khó gặp lại, người cũng không cần đau lòng đến mức này chứ?” Bạch Du nhìn nàng, thấy nước mắt vẫn còn rơi mãi không thôi.

“Không phải như vậy.” Nguyễn Thanh Tuyết chớp chớp đôi mắt đỏ hoe. “Ta không muốn khóc... Chỉ là vừa rồi nhũ mẫu ở trong bếp cắt ớt, lại quên rửa tay. Giờ mắt ta cay đến muốn rớt cả tròng ra đây!”

Bạch Du: “...”

Tình thương của mẹ như nước, nhưng nước này lại là... nước ớt!

Hỏi quân có thể có bao nhiêu sâu? Chỉ cần một quả ớt, nước mắt liền tuôn như suối!

Bạch Du cố nén cơn cười, đợi nàng lau sạch nước mắt, trong lòng không khỏi nghĩ: Nếu cảnh này bị người khác nhìn thấy, e rằng còn không biết sẽ hiểu lầm kiểu gì nữa.

“Người không định hỏi ta sao?” Nguyễn Thanh Tuyết đột nhiên lên tiếng.

Bạch Du đáp lại bằng một câu đầy cao tay: “Nếu người muốn nói, ta sẽ lắng nghe. Còn nếu người không muốn nói, ta có thể... lén lút nghe.”

Nguyễn Thanh Tuyết bật cười khúc khích, rồi tựa lưng vào tường, khẽ thở dài.

“Nói ra có lẽ các người sẽ không tin, nhưng trước đây, ta từng là đại tiểu thư của một danh gia vọng tộc đấy...”

Nhà nàng rất giàu, Nguyễn gia ở vùng này cũng được xem là một danh môn thế gia, có lịch sử hơn trăm năm. Phụ thân là doanh nhân lừng lẫy, mẫu thân là nhà từ thiện kiêm chính trị gia. Trước khi tròn mười tuổi, nàng sống trong một căn biệt thự lớn, có vô số người hầu kẻ hạ.

Trong nhà có hai nhũ mẫu, một chăm sóc ca ca, một phụ trách nuôi nấng nàng.

Chương 207

DTV EBOOK

Bạch Du thoáng giật mình. Bởi vì từ khi Nguyễn Thanh Tuyết vào cấp ba, nàng đã thể hiện ra dáng vẻ nghèo khổ, điều kiện gia đình không tốt. Dù vậy, nàng học rất giỏi, giành được học bổng, thành tích đứng đầu lớp. Ở môn văn hóa, thậm chí nàng còn vượt cả Đào Như Tô.

“Chuyện này thật sự khó tin...” Bạch Du xoa cằm, trầm ngâm. “Một gia tộc tồn tại hơn trăm năm, sao lại sa sút nhanh đến thế?”

“Thực tế, chuyện này đúng là kỳ quặc.” Nguyễn Thanh Tuyết cười nhạt. “Nguyên nhân chủ yếu vẫn là... người trong nhà đột ngột qua đời.”

Giọng nàng trở nên trầm thấp, kể lại quá khứ:

“Chỉ còn ta và ca ca sống sót. Khi đó, chúng ta đang ở một thị trấn nhỏ, đợi đến lúc quay về thì... tất cả đã không còn nữa. Sau đó, Nguyễn gia nhanh chóng sụp đổ, còn mắc nợ một khoản khổng lồ. Ca ca ta phải bỏ học giữa chừng để đi làm, còn ta thì tiếp tục đi học.”

Bạch Du im lặng lắng nghe.

“Vậy nên ngươi mới quyết tâm thi vào võ khoa, muốn đột phá Siêu Phàm cảnh để kiếm tiền?” Hắc hỏi.

“Ừm. Học võ khoa có thể ra chiến trường, có thể vào tiền tuyến, cũng có thể nhận nhiệm vụ đặc biệt. Mỗi lần thăm dò khu vực rơi rớt hay thu phục lãnh thổ đều mang lại thu nhập khổng lồ. Thậm chí nếu chết, còn có khoản trợ cấp ngoài định mức.”

Nguyễn Thanh Tuyết chậm rãi siết chặt nắm tay. “Ta không muốn ca ca tiếp tục chịu khổ. Hắc chưa đến ba mươi, mà trông đã như bốn mươi vậy. Từ nhỏ đến

lớn, hẳn đều chật chiu từng đồng để lo cho ta đi học. Giờ nhà nghèo như vậy, ta chỉ có thể cố gắng gấp bội mà thôi. Không phải sao?”

Nguyễn Thanh Tuyết chăm chú nhìn Bạch Du, nhẹ giọng nói:

“Cho nên, lần này ta thực sự rất cảm tạ... Cảm tạ tất cả mọi người đã giúp ta sống sót, bao gồm cả người.”

“Ta cũng đâu có làm gì lớn lao.”

“Nhược Ly đã kể lại cho ta nghe về những gì người đã làm.” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cười, ánh mắt có chút tán thưởng. “Thực sự rất đáng gờm, đúng chuẩn một nam nhân đỉnh thiên lập địa. Nàng ấy nghe thấy người của Trường Dạ Ti khen người thì vui vẻ lắm đấy.”

Nói rồi, nàng duỗi tay ra, dùng một chút rồi gõ nhẹ vào ngực Bạch Du.

“Hãy cố lên nhé! Hiếm khi chúng ta thoát khỏi kết cục chắc chắn phải chết, giờ chỉ còn lại hiện thực mà thôi. Còn gì mà không thể tiếp nhận nữa chứ?”

Nàng che mắt lại, nhăn mặt:

“Quá cay rồi! Ta phải đi rửa mắt đây!”

Nói xong, nàng vội vã chạy về phía nhà vệ sinh.

Bạch Du đứng chờ ở lối đi nhỏ.

Hắn quay sang nhìn Đế Thính, hỏi:

“Người nói nơi này có ma khí, vậy đầu nguồn ở đâu?”

“Không quá rõ ràng, nhưng là Nhân Ma, hẳn là còn chưa thức tỉnh.” Tần Tuyết Táo đáp. “Bất quá, mùi ma khí phát ra... dường như là từ... nhà vệ sinh?”

Bạch Du khẽ cau mày, hai tay đang khoanh trước ngực chậm rãi buông xuống. Hắn xác nhận lại:

“..... Là nhà vệ sinh nam?”

“Không, là nhà vệ sinh nữ...” Tần Tuyết Táo đáp.
“Muốn ta vào trước xem thử không?”

Bạch Du không vội trả lời, mà hướng vào bên trong gọi lớn:

“Nguyễn Thanh Tuyết?”

Bên trong hoàn toàn im lặng, không có tiếng đáp lại.
Cảm giác bất an đột nhiên dâng trào.

Hắn lập tức lao về phía cửa nhà vệ sinh, định tung một cước đá bay cánh cửa. Nhưng ngay khoảnh khắc hắn chuẩn bị ra tay, cửa lớn bất ngờ bật tung ra ngoài!

Một lực va chạm cuồng bạo đập thẳng vào người Bạch Du. Khoảnh khắc đó, hắn không thể thấy rõ bên trong có gì, chỉ có cảm giác như bị một chiếc xe tải hạng nặng tông thẳng vào.

Lực xung kích cực mạnh đánh bay hắn về phía sau, lùi hơn mười mét rồi đập mạnh vào tường. Một cơn đau nhức kịch liệt truyền khắp cơ thể.

Hắn cật lực mở mắt ra, chỉ kịp thấy cửa sổ nhà vệ sinh nữ đã bị mở tung. Một bóng người cao lớn, mặc áo khoác da màu xám, đang vác theo Nguyễn Thanh Tuyết đã bất tỉnh, nhảy vọt ra ngoài.

Bạch Du lắc mạnh đầu, cảm thấy trong lồng ngực như bị đè nén đến mức không thở nổi. Không còn nghi ngờ gì nữa, xương hắn chắc chắn đã gãy, thậm chí nội tạng cũng có thể đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Hắn còn chưa đạt đến Siêu Phàm cảnh, không thể nào chịu nổi cú va đập khủng khiếp này mà không bị thương!

Cơ choáng váng xộc lên não, tai hắn chỉ còn nghe thấy tiếng ve kêu ong ong, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ. Cả thế giới như quay cuồng trước mắt hắn, dạ dày cuộn lên một cảm giác buồn nôn dữ dội.

Sau đầu truyền đến cảm giác ướt át—rõ ràng là đã bị thương.

Nhưng... bây giờ không phải lúc để gục ngã!

Bạch Du giơ tay lên, dùng hết sức mạnh vỗ thật mạnh vào mặt mình một cái để lấy lại tỉnh táo.

Sau đó, hắn lập tức tập trung tinh thần, mở ra Anh Linh Biên Niên Sử, tìm đến thùng vật phẩm, nhanh chóng chạm vào “sơ cấp sinh mệnh dược tề” và sử dụng!

Chương 208

DTV EBOOK

Cảm giác như có một luồng Adrenalin mạnh mẽ tràn vào cơ thể, cơn đau đớn kịch liệt nhanh chóng dịu bớt, ý thức cũng bắt đầu hồi phục rõ ràng. Bên trong lồng ngực, những chiếc xương gãy và nội tạng bị tổn thương đang khôi phục với tốc độ đáng kinh ngạc.

Thấy tốc độ hồi phục chậm lại, hắn lập tức dốc thêm một bình sinh mệnh được tề nữa.

Một hơi rút ra tổng cộng bốn bình, còn có hai bình trung cấp được tề—loại quý giá mà hắn bình thường không nỡ dùng.

Nhưng lúc này, không còn là lúc để tiếc rẻ nữa. Đây chính là thời khắc sinh tử!

Hai bình được tề sinh mệnh sơ cấp lập tức chữa lành vết thương, giúp ý thức đang hôn mê trở nên thanh tỉnh vô cùng. Phần tổn thương ở phía sau đầu cũng nhanh chóng hồi phục. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua bức tường, nơi đó loang lổ một vết máu đỏ thẫm vô cùng bắt mắt.

Cánh cửa vỡ vụn bay về phía một góc khác của hành lang, đập nát cả chiếc bình hoa trang trí khổng lồ.

Tiếng động âm ỉ liên tiếp khiến các nhân viên phục vụ chú ý. Một người phục vụ đang bưng đồ ăn đi ra suýt chút nữa trượt ngã vì đạp phải mảnh vỡ, trong lòng hoang mang không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Đúng lúc này, Hoa Li cũng xuất hiện ở hành lang. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nàng ngạc nhiên hỏi:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngước mắt lên, nàng chỉ thấy Bạch Du đứng đó, trên đầu vẫn còn đang chảy máu. Hắn siết chặt nắm đấm,

ánh mắt băng lãnh, lạnh lùng nói:

“Thông báo cho Trường Dạ Ti... Có kẻ bắt cóc Nguyễn Thanh Tuyết.”

“Thanh Tuyết bị bắt cóc?!” Hoa Li kinh ngạc, vội vàng lấy điện thoại ra, hấp tấp nói: “Ta sẽ báo ngay, nhưng còn người... người chảy nhiều máu như vậy, mau đến đây để ta giúp người xử lý vết thương!”

Bạch Du chẳng buồn để ý đến Hoa Li, ánh mắt chỉ tập trung vào cửa sổ nhà vệ sinh nữ. Bên ngoài đó có một sợi dây thừng buộc lơ lửng trên không. Tòa nhà này cao tám tầng, độ cao chưa đến ba mươi mét. Với một sợi dây thừng như vậy, nhảy xuống chưa chắc đã mất mạng.

Hơn nữa, kiến trúc của tòa nhà này lại có kiểu thiết kế vô cùng giống bộ phim “Tôi là ai?” của Thành Long. Bề mặt bên ngoài có một đoạn nghiêng chừng bảy mươi lăm độ, có thể lợi dụng để trượt xuống.

Theo tốc độ hiện tại, nếu hấn chờ thang máy hoặc chạy xuống bằng cầu thang, đối phương chắc chắn đã lên xe bỏ trốn mất dạng.

Nguyễn Thanh Tuyết với hấn bất quá chỉ là bạn học bình thường... Vì nàng mà liều mạng, liệu có đáng?

Lý trí thì nghĩ như vậy. Nhưng—

Mạng của nàng... vốn là do ta cứu!

Một mạng người chính tay hấn cứu lấy, làm sao có thể để nàng bị cướp đi dễ dàng như vậy?!

Bạch Du không hề nghĩ ngợi nhiều, trong đầu chỉ lướt qua quyết định trong chớp mắt. Hấn hít sâu một hơi, đưa tay vuốt mái tóc bê bết máu ra phía sau.

Rồi cúi đầu, hơi khom lưng, hai chân bật mạnh.

Hoa Li lúc này vừa bấm số Trường Dạ Ti, còn chưa kịp nói gì, đã thấy Bạch Du như một mũi tên rời cung

lao thẳng ra ngoài. Nàng sững sờ, trừng mắt nhìn theo, miệng chỉ kịp bật ra một tiếng kinh hô.

Bạch Du lao đến mép cửa sổ nhà vệ sinh nữ, tóm lấy sợi dây thừng. Khi tay hắn siết chặt, hiệu ứng của bộ Lễ Trang giúp nắm đấm trở nên cứng rắn như thép, không lo bị dây thừng ma sát làm tổn thương da tay.

Tầm mắt hắn gắt gao khóa chặt đối phương.

Chưa đầy mười giây trôi qua, đối phương vẫn chưa trượt hẳn xuống mặt đất, nhưng khoảng cách cũng đã không còn xa.

Xét đến việc kẻ bắt cóc đang mang theo một người, hành động chắc chắn không thể linh hoạt. Hơn nữa, bên dưới khả năng cao có kẻ tiếp ứng... Quả nhiên, ngay bên dưới có một chiếc xe tải đã dừng sẵn, chờ sẵn để đón người.

Khi đang lướt xuống theo sợi dây, trong đầu Bạch Du không ngừng phân tích tình huống.

Có lẽ vì chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã trải qua quá nhiều biến cố, khiến bản thân từ một người bình thường rèn luyện thành một chiến sĩ dạn dày sương gió.

Dù không cần mở Anh Linh Chiếu Ảnh, hắn vẫn không hề thiếu dũng khí để đối mặt với hiểm cảnh này!

Đáng tiếc, hiện tại hắn đang ở trạng thái bản thể, không thể chủ động sử dụng Anh Linh Chiếu Ảnh, cũng không thể để lộ vũ khí. Nếu không, bọn đồng học này nhất định sẽ phát hiện ra chuyện bất thường ẩn giấu bên trong.

Quá trình trượt xuống diễn ra rất nhanh.

Từ độ cao hơn hai mươi mét, chưa đầy mười giây hắn đã tiếp đất.

Cùng lúc đó, đối phương cũng vừa đứng dậy, mới chỉ kịp bước về phía trước được vài bước.

Hiển nhiên, hắn hoàn toàn không ngờ tới việc có kẻ cũng nhảy xuống cùng một lúc, vì thế mà để lộ toàn bộ phần lưng trước mặt Bạch Du.

Bạch Du cảm thấy có chút tiếc nuối. Nếu như lúc này hắn đang ở trạng thái Vận Mệnh Biên Tập Giả, chỉ cần bóp cò súng một cái là có thể nổ tung đầu đối phương. Viên đạn từ cơ duyên bên trong xuyên ra, cảnh tượng máu bắn tung tóe chắc chắn sẽ rất đẹp mắt.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại hắn không thể làm vậy.

Chương 209

DTV EBOOK

Hắn chỉ có thể lao lên cản đường, đồng thời buông một câu chào hỏi.

“Hắc!”

Tên tráng hán to con nghe tiếng động, lập tức quay đầu lại. Nhưng ngay khi hắn vừa xoay người—

Bốp!

Một nắm đấm bay thẳng vào gò má hắn!

Một thiếu niên cao chỉ một mét tám lại dám tung quyền bạo kích vào một gã đàn ông to lớn hơn hai mét?

Dù vậy, dựa vào sự chênh lệch thể trạng giữa hai bên, Bạch Du với thể trọng hơn một trăm cân, dù có dốc toàn lực ra đấm cũng khó có thể lay chuyển được kẻ có trọng lượng gần một trăm bốn mươi cân, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn như mãnh thú kia.

Nhưng một quyền này không phải là cú đấm bình thường!

Nắm đấm của Bạch Du, sau bao trận thực chiến, đã được tôi luyện cứng rắn như sắt thép.

Quyền đầu mang theo lực lượng kinh người, chuẩn xác nện thẳng vào huyệt thái dương của tên bắt cóc. Một cú đấm có thể sánh với Brass Knuckles (nắm đấm thép), mạnh đến mức khiến cho dù kẻ kia có thân thể cường tráng cũng phải loạng choạng.

Nếu là người bình thường, e rằng cú đánh này đã khiến óc văng tung tóe rồi!

Đối phương lãnh trọn một quyền, cơ thể rõ ràng lão đảo không vững, bả vai trái trùng xuống, Nguyễn

Thanh Tuyết—người đang hôn mê vì thuốc mê—liền rơi khỏi tay hắn.

Bạch Du thuận thế tiếp được nàng, nhanh chóng kiểm tra thấy nàng vẫn còn sống, liền không chần chừ thêm, lập tức ôm lấy thiếu nữ lui về phía sau.

Nhưng khi hắn vừa mới lùi được chưa đầy mười mét —

Sát khí lạnh lẽo từ phía sau ập tới!

Không chút do dự, Bạch Du lập tức buông Nguyễn Thanh Tuyết, đồng thời ngay tại chỗ lăn một vòng, mạo hiểm tránh đi một đòn trí mạng từ phía sau!

Xoẹt!

Một vật sắc bén lướt qua cổ hắn, để lại trên da một vết rách, đau nhói.

Oanh ——!

Tiếng nổ vang lên, kèm theo đó là một mảng tường vỡ vụn!

Hắn nhìn lại—

Đó là một viên gạch xanh, bị kẻ kia rút từ dưới đất lên, có kích cỡ tương đương một cái thùng nhựa, nhưng lại bị ném đi mạnh chẳng khác gì một đĩa sắt!

Viên gạch bay thẳng vào bức tường, khảm sâu vào bên trong lớp bê tông, tạo ra một vết lõm lớn!

Tên bắt cóc đưa tay bịt lấy huyết thái dương đang chảy máu. Kính râm của hắn đã bị đánh bay, để lộ đôi mắt trầm đục, hung tợn cùng khuôn mặt méo mó vì tức giận.

Hắn nghiêng răng, giọng khàn khàn đầy sát khí:

“Tiểu quỷ... Người muốn chết!”

Bạch Du nhổ một ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, sau đó nắm chặt tay lại, giọng cười lạnh lẽo:

“Muốn chết chính là người mới đúng.”

“Hành vi bắt cóc giữa ban ngày ban mặt, lại còn định giết người bịt miệng... Cho dù người có ngoan ngoãn đầu hàng, thì cũng đủ để bị nhốt đến mục xương trong tù.”

“Hay là...”

“Người muốn lựa chọn ngay tại chỗ bị đánh chết?”

“Ta đều có thể.”

Gã trắng hán cười gằn, nét mặt dữ tợn.

Hắn giơ tay lên, khẽ bẻ ngón tay, phát ra tiếng răng rắc đầy áp lực.

“Ta sẽ bóp nát sọ người bằng chính đôi tay này!”

Ngay sau đó—

Ầm!

Toàn bộ cơ bắp trên người hắn bất ngờ phồng to!

Dưới yết hầu phát ra tiếng gầm trầm thấp, ngay sau đó, lông bờm màu đen rậm rạp mọc ra từ dưới lớp da!

Chiều cao vốn đã vượt hơn hai mét, nay lại tiếp tục dài ra thêm vài chục centimet!

Xương mặt hắn đột ngột biến dạng, răng nanh sắc bén mọc dài, đôi mắt đỏ rực như bóng ma lao xuống từ địa ngục!

Chỉ trong chớp mắt, người đàn ông trước mặt trực tiếp hóa thành một con Hắc Hùng khổng lồ!

Bạch Du híп mắt, trong đầu nhanh chóng lục lại kiến thức—

Sách vở có đề cập đến loại chủng tộc này.

Sơn Hùng Tộc.

Là một trong những tộc nhân bách tộc của Đại Hạ, có số lượng cực kỳ hiếm hoi.

Giống như Khiếu Nguyệt Tộc, đây là một chủng tộc có huyết mạch truyền thừa cường đại.

Chỉ cần thức tỉnh thiên phú, bất kỳ Sơn Hùng nào cũng có thể trực tiếp đạt đến Siêu Phàm!

Những chủng tộc có huyết mạch mạnh mẽ bẩm sinh như vậy vốn dĩ cực kỳ hiếm, chỉ có số ít gia tộc cổ xưa mới có thể kế thừa loại huyết thống này.

Vậy mà một kẻ mang huyết mạch truyền thừa lại trở thành tội phạm, sa vào con đường tội lỗi...

Thật đáng tiếc.

Bạch Du cảm nhận một cỗ áp lực vô hình, không rõ đến từ đâu. Chỉ biết rằng cơ thể hắn bắt đầu căng cứng, thần kinh như bị kích thích, từng cơn nhói buốt lan tỏa, tựa hồ như thân thể đang báo động, thúc giục hắn nhanh chóng rời đi.

Con Sơn Hùng này có cấp bậc 18, không tính là quá mạnh mẽ, nhưng cũng không thể xem thường.

Tuy nhiên, huyết mạch cường đại luôn áp chế huyết mạch yếu hơn, thậm chí cả những kẻ không có huyết mạch. Không bằng gọi đó là áp chế, mà nên gọi là uy áp, một loại uy hiếp bản năng.

Bản năng sinh tồn khiến sinh vật sợ hãi, tựa như một con hổ hung mãnh đang rình mồi. Một khi bị để mắt đến, ai mà không kinh hoàng?

Sợ hãi dẫn đến căng thẳng, căng thẳng dễ gây ra sai lầm, mà sai lầm lại đồng nghĩa với cái chết.

Chương 210

DTV EBOOK

Sơn Hùng chắc chắn không bỏ qua cơ hội này. Nó đập mạnh bốn chân, cúi đầu lao đến như một tảng đá khổng lồ đâm sầm về phía hắn. Khoảng cách mười mét chỉ trong nháy mắt đã thu hẹp. Nếu không kịp phản ứng, chỉ cần một trảo của nó vỗ trúng, lực cánh tay khủng bố nặng cả trăm cân đủ để biến đầu hắn thành một bãi thịt bầy nhầy.

Giữa thời khắc sinh tử, Bạch Du không hề phạm sai lầm.

Uy hiếp của Sơn Hùng có tác dụng với hắn, nhưng điều đó không quan trọng. Dù không có huyết mạch cường đại, hắn vẫn không dễ dàng bị áp chế. Cái duy nhất áp chế hắn chính là nỗi sợ hãi theo bản năng sinh tồn, mà sợ hãi này... chỉ cần trải qua đủ nhiều lần cận kề cái chết, tự nhiên sẽ tê dại.

Hắn nhanh chóng ngã người ra sau, tránh khỏi cú vỗ dữ dội của con thú. Gió mạnh quét qua mũi, như thể có một bức tường khí vô hình va chạm, khiến hắn suýt sinh ra ảo giác mũi mình chảy máu vì áp lực.

Bắt lấy sơ hở khi Sơn Hùng tấn công, hắn đồng thời tung một cú đá vào hàm dưới con thú. Lực chân mạnh hơn tay gấp ba lần, cú đá này trực tiếp đánh trúng mục tiêu, khiến Sơn Hùng lảo đảo về sau vài bước, miệng há to vì đau đớn.

Cứng đờ!

Cơ hội tốt!

Bạch Du lập tức vùng quyền định bồi thêm một đòn.

Nhưng hắn không ngờ đó chỉ là cái bẫy!

Chờ đến khi hần bước lên hai bước, hần mới nhận ra bản thân đã vô tình rút ngắn khoảng cách quá mức.

Ngay lúc này, từ trong bụi rậm, một gã nam nhân đầu trâu mặt ngựa đột ngột giương nỏ, bóp cò!

Vèo—!

Mũi tên xuyên phá không khí, tạo ra gợn sóng khí mơ hồ.

Đồng thời, Sơn Hùng cũng dang rộng hai tay, chuẩn bị chặn hướng né tránh của hần. Nếu cú vỗ này rơi xuống, chỉ ít xương sườn hần cũng sẽ vỡ vụn hơn mười mấy cái!

Bạch Du nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

Phù phù—!

Phản phát như có ai đó ấn xuống một cái nút làm chậm thời gian, toàn bộ thế giới bắt đầu chậm lại. Nhịp độ giảm xuống còn 0.5 lần, rồi 0.3 lần, thậm chí chỉ còn 0.1 lần.

Mọi âm thanh trở nên trầm thấp, vang vọng trong tai hần như một bản giao hưởng chậm rãi.

Lại một lần nữa, hần rơi vào trạng thái “ứng kích thời gian”. Lần này, mọi thứ kéo dài đủ lâu để hần có thể từ tốn cảm nhận từng khoảnh khắc.

Trong mắt hần, cơ thể Sơn Hùng như một chiếc hộp âm nhạc bị mở ra.

Chỉ là, âm thanh phát ra từ nó quá ồn ào, hỗn loạn.

Hóa ra con Sơn Hùng này chỉ là “miệng hùm gan sứa”. Dù lực lượng cường đại, nhưng vì bộc phát sức mạnh quá mức, cơ thể nó không thể chịu đựng nổi. Hơn nữa, nó còn ép buộc huyết mạch tiến hóa, dẫn đến thân thể mất cân bằng, không thể phụ tải hoàn toàn...

Nhược điểm quá nhiều.

Mà điểm yếu lớn nhất chính là trái tim!

Tình thế vốn tưởng như bế tắc lập tức biến thành cơ hội ngàn vàng.

Bạch Du nâng tay trái, vung nắm đấm đón lấy mũi tên lao đến.

Mũi tên va chạm vào nắm tay hắn, bật sang một bên. Nhưng đồng thời, tay trái hắn cũng bị rạch một đường sâu hoắm.

Nhưng hắn không để tâm.

Sơn Hùng giơ cao hai tay, để lộ ngực trần rộng lớn. Thông thường, tấn công vào ngực gấu là hành động liều lĩnh, bởi lẽ nếu bị ôm chặt, hắn sẽ chết chắc.

Nhưng Bạch Du không làm như vậy.

Hắn siết chặt tay phải, hai chân uốn cong, đạp mạnh xuống đất.

Một quyền toàn lực!

Hắn cảm nhận rõ ràng nắm đấm mình xuyên qua cơ bắp rắn chắc, đánh thẳng vào lồng ngực con thú.

Sóng xung kích lan tỏa, chấn động đến tận trái tim yếu ớt bên trong.

Cơ tim của nó đã chịu tổn thương từ lâu, chỉ là chưa đến mức bộc phát. Nhưng lần này, dưới cú đấm trí mạng của Bạch Du, nó hoàn toàn sụp đổ.

Nhịp đập rối loạn, rồi đột ngột dừng lại!

Ứng kích thời gian kết thúc!

Thế giới xung quanh trở lại tốc độ bình thường...

Bạch Du để mặc cho máu từ tay trái nhỏ xuống đất, vẫn giữ nguyên tư thế vung quyền, đứng yên bất động.

Ngay trước mặt hắn, thân thể khổng lồ của Sơn Hùng đổ ầm xuống, vang lên tiếng nặng nề.

Trái tim nó đã ngừng đập.

Rất nhanh thôi, ý thức của nó sẽ hoàn toàn tan biến, vài phút sau, bộ não cũng sẽ triệt để tử vong.

Bạch Du thu hồi năm đắm, lần này “ứng kích thời gian” không khác gì lần trước. Thậm chí thời gian còn kéo dài hơn một chút. Nhưng...

Hắn vẫn chưa đột phá Siêu Phàm.

Không phải vì hắn phạm sai lầm khi phản ứng, mà là do hắn chưa thật sự đổi nghịch.

Nếu nói “ứng kích phản ứng” là một loại kỹ nghệ cấp Siêu Phàm, thì mỗi người sử dụng nó sẽ có sự khác biệt trong cách áp dụng.

Nói cách khác...

“Chẳng lẽ... ta đã dùng sai cách?”

Bạch Du thả lỏng tay, ánh mắt trầm ngâm.

Nếu không phải vì cách sử dụng kỹ nghệ này có vấn đề, thì lẽ ra hắn đã sớm phá cảnh rồi.

Thôi vậy... Không cần vội. Một sai lầm sẽ không thể lặp lại đến mười lần.

Những lần thất bại trước đó, hắn đều có thể chấp nhận. Ai bảo hắn vốn là kẻ cứng đầu?

Chương 211

DTV EBOOK

Bạch Du tỏ vẻ như đã quen với điều này.

Lúc này, Hoa Li mới vội vã lao ra từ sảnh lớn.

Dù đã lén nhìn qua từ nhà vệ sinh nữ, nhưng sau đó nàng không dám tiếp tục quan sát, chỉ chạy thẳng ra thang máy. Dù gì, nàng cũng không có gan nhảy dây thừng từ trên cao xuống như ai kia.

Mặc dù toàn bộ quá trình diễn ra chưa đầy hai phút, nhưng trong khoảng thời gian đó, người bình thường e rằng đã chết đi vài chục lần.

Nàng căng thẳng đến mức tim đập thành thịch.

Hôm nay chính nàng là người trực tiếp phụ trách nấu ăn cho cả nhóm, nếu có đồng học nào vì chuyện này mà chết, chắc cả đời nàng cũng không tha thứ cho bản thân.

Khi đến nơi, nhìn thấy Bạch Du vẫn đứng sừng sững, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, khi ánh mắt rơi vào thân thể to lớn của Sơn Hùng đang bất động dưới đất, nàng lại cảm thấy một cơn lạnh lẽo chạy dọc sống lưng.

Đây... chẳng phải là một chủng tộc Siêu Phàm sao...?

Bạch Du thế mà lại đánh thắng nó?

Lấy thân thể con người, đánh bại một sinh vật Siêu Phàm?

Nàng vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, hoàn toàn không thể tưởng tượng được hẳn đã làm thế nào. Rốt cuộc trong hai phút này đã xảy ra chuyện gì?

Hẳn thật sự mạnh đến mức đó sao?

Từ lâu tám nháy xuống, không những không bị thương, mà còn đánh chết một kẻ bắt cóc cấp Siêu Phàm?

Điều này thật khó tin. Nếu đọc tin tức về chuyện này, chắc chắn nàng sẽ nghĩ rằng nó đã bị phóng đại quá mức.

Nhưng mà...

Con người có thể nói dối, nhưng thi thể thì không biết nói dối.

Cái xác to lớn kia nằm bất động trên mặt đất, không còn hơi thở, nhiệt độ cũng đang dần hạ xuống.

“Bạch.....”

“Đừng qua đây!” Bạch Du trầm giọng quát.

Hoa Li lập tức khựng lại.

“Tên đó vẫn chưa toi mạng đâu.”

Bạch Du rất có kinh nghiệm trong việc kết liễu đối thủ, hơn nữa còn có hệ thống hỗ trợ. Hắn xác định trên đầu con Sơn Hùng vẫn chưa mất đi ký hiệu, con số cấp bậc vốn đỏ tươi ở mức 18 giờ lại liên tục nháy vọt, nhanh chóng đột phá cấp 20.

Có vẻ như đã bị hắc hóa... Không đúng, là ma hóa.

Vượt qua cấp 20 thì không còn là thứ hắn có thể đối phó được nữa.

Đúng lúc hắn đang suy tính đối sách, một luồng sáng xanh xẹt qua, ánh kiếm xanh biếc chém thẳng vào đầu Sơn Hùng.

Làn ma khí đen kịt bao trùm toàn thân nó lập tức tan biến, cơ thể chưa kịp gượng dậy đã hoàn toàn trở thành một cái xác.

Xác nhận con Sơn Hùng đã chết hẳn, Bạch Du mới nhẹ nhõm thở phào, sau đó quay lại: “Tới đúng lúc lắm.”

Vừa quay đầu liền thấy Tô Nhược Ly lao đến, nàng vây quanh hắn, chạy vòng vòng kiểm tra: “Người bị thương rồi! Trời ơi, sao chảy nhiều máu vậy? Đau lắm đúng không? Aaaa ta đúng là ngốc mà, chắc chấn rất đau! Để ta gọi cấp cứu!”

Nói rồi, nàng run rẩy lấy điện thoại ra chuẩn bị bấm số.

Bạch Du nhanh chóng giật lấy, mặt không cảm xúc: “Chỉ là vết thương ngoài da thôi, có gì đâu mà hoảng? Chẳng qua là trầy tí da đầu, tiện thể nướu răng chảy máu chút xíu ấy mà.”

“Người bị chảy máu nướu mà ra nhiều thế này á?”
Hoa Li liếc hắn một cái đầy khinh bỉ.

“Gần đây hơi bị nóng trong thôi.” Bạch Du nhún vai.

Tô Nhược Ly cầm lấy tay trái hắn, nhìn vết thương dài trên cánh tay, lập tức bấu môi, đau lòng đến mức nghiêng răng ken két. Nàng vội lấy khăn tay ra băng bó cho hắn, sau đó quay đầu rút kiếm ra, hung hăng đá vào xác Sơn Hùng hai phát để trút giận.

Những hành động nhỏ này đều bị Bạch Du thu vào mắt—một cô nương nhỏ bé nhưng cực kỳ thù dai.

Dĩ nhiên, sự ôn nhu và quan tâm của nàng không dành cho kẻ thù.

“Vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Hoa Li liếc nhìn Nguyễn Thanh Tuyết vẫn còn bất tỉnh, đành phải đỡ nàng dậy.

“Có kẻ bắt cóc nàng ấy. Ta thấy liền lao vào ngăn cản. Chỉ có vậy thôi.” Bạch Du trả lời rất ngắn gọn.

“Có vậy thôi mà người nhảy thẳng từ tầng tám xuống á?”

“Ừ, ta tăng điểm vào kỹ năng đặc thù, mời Long đại ca nhập hồn.”

“Người nghĩ chỉ cần nói qua loa vậy là xong sao?”
Hoa Li trừng mắt: “Người còn hành hung một Siêu Phàm, suýt chút nữa đánh hấn gục luôn.”

Bạch Du giơ tay gõ cơ bắp, mặt đắc ý: “Bởi vì ta trời sinh thân lực!”

Tô Nhược Ly liếc hấn một cái đầy oán trách: “Dù là vì cứu người, người cũng không thể hành động liều lĩnh như vậy! Lỡ nhảy xuống rồi đánh không lại thì sao?”

Bạch Du thầm nhủ: Không có khả năng đó đâu. Ngay từ đầu ta đã nhìn thấy cấp bậc của đối thủ, nếu không chắc ăn thì đã chẳng nhảy xuống. Dưới cấp hai Siêu Phàm, ta hoàn toàn có thể xử lý được.

Dĩ nhiên, hấn không thể nói thẳng ra như vậy, chỉ sờ cằm đáp:

Chương 212

DTV EBOOK

“Ta không hề hành động theo cảm tính. Thứ nhất, ta đã tiến vào giai đoạn chuẩn bị đột phá, cần nhân cơ hội này để phá cảnh. Thứ hai, lúc đó tình huống rất khẩn cấp, nếu chờ báo cảnh sát rồi chạy xuống lầu, chắc chắn không kịp. Đối phương đã chuẩn bị sẵn xe để tẩu thoát, đến lúc đó Nguyễn Thanh Tuyết sẽ gặp nguy hiểm.”

Bạch Du tiếp tục: “Nếu đổi lại là người, người cũng sẽ nhảy xuống thôi.”

Tô Nhược Ly há miệng nhưng không thể phản bác. Nàng bĩu môi, đưa ngón tay chọc chọc hắn: “Đạo lý thì ta hiểu. Nhưng lần sau... có thể dựa dẫm vào ta nhiều hơn một chút không?”

Nàng đặt tay lên ngực, giọng nhỏ dần: “Nhìn người bị thương ta sẽ rất đau lòng. Ta không cần người làm anh hùng gì cả.”

Bạch Du trầm mặc trong giây lát, rồi đáp:

“Chính vì biết người ở đây, ta mới dám không chút do dự mà đuổi theo. Ta tin tưởng người, cái này còn cần phải nói sao?”

Tô Nhược Ly tròn mắt, sau đó ánh mắt nàng như nở rộ vô số đóa pháo hoa rực rỡ.

[Độ thiện cảm +1+1+1...]

Tựa hồ như có thông báo nhắc nhở xuất hiện.

Thấy vậy, Bạch Du liền biết nên dừng lại đúng lúc.

Trên thực tế, câu nói tiếp theo của hắn cũng không được hay ho lắm:

“Đương nhiên, nếu như người không có ở đây, ta đã sớm một thương đánh nổ đầu nó rồi...”

Bầu không khí bỗng chốc trở nên trầm mặc. Cơm nước? E rằng không ai có tâm trạng để tiếp tục ăn nữa.

Vài phút sau, Chu Liễu dẫn đội chạy đến hiện trường. Nhìn thấy thi thể của Sơn Hùng, nàng liền ngẩn ra vài giây.

“Người giết?” Nàng nhìn về phía Tô Nhược Ly.

“Chúng ta.” Tô Nhược Ly chỉ tay về phía Bạch Du.

“Ồ...” Chu Đội khẽ gật đầu, tỏ ý khen ngợi: “Các người làm tốt lắm. Tên này thuộc Sơn Hùng Tộc, một tổ chức tội phạm khét tiếng, chuyên giết người cướp của. Trên người hắn mang theo hơn mười án mạng, hành tung bí ẩn, liên tục lẩn trốn qua mười thành phố. Trường Dạ Ti đã tốn không ít nhân lực vẫn không bắt được hắn, còn hoài nghi có người đứng sau che chở. Không ngờ cuối cùng lại lật thuyền ở chỗ này...”

Nàng nhìn về phía thi thể Sơn Hùng, hừ lạnh một tiếng: “Loại gấu chó này bị giết cũng coi như vì dân trừ hại. Trường Dạ Ti có tiền thưởng truy nã, mặc dù không cao lắm, nhưng sẽ không thiếu phần của các người đâu.”

Chu Liễu dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Chỉ có điều...”

“Bất quá cái gì?”

“Hắn hẳn là có một đồng bọn, là người của Dị Thủ Tộc.” Chu Liễu dò hỏi: “Các người có thấy hắn không?”

“Đúng là có.” Bạch Du gật đầu, đi đến bên bụi cỏ, nhặt lên một cây cung nổ bị vứt bỏ. Hắn cười nhạt: “Ngay khi con gấu chó này ngã xuống, hắn liền ném cung nổ, bỏ chạy mất dạng. Cứ như một con chuột thấy

đồng bọn chết liền lập tức vọt đi, chẳng khác gì Yuumi mất đi đồng đội.”

(Yuumi là một tướng trong Liên Minh Huyền Thoại, bám dính đồng đội. Khi đồng đội chết, nó trở thành một con mèo vô dụng.)

“Thôi được rồi, đến Trường Dạ Ti làm biên bản xong, các người có thể về.” Chu Liễu cũng không định truy cứu chuyện này, mà lập tức bước tới xem tình hình Nguyễn Thanh Tuyết, người vừa mới tỉnh lại.

“Chu Đội, ta có thể hỏi một chuyện không?” Bạch Du gọi nàng lại: “Tại sao đối phương lại muốn bắt cóc Nguyễn Thanh Tuyết?”

Chu Liễu bước chân khựng lại, nén cảm xúc, cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh: “Hiện tại vẫn chưa thể xác định. Nhưng nếu là một đám liều mạng... khả năng cao là có người đứng sau sai khiến.”

Nàng biết rõ kẻ đó là ai, nhưng tuyệt đối không nói ra.

Bạch Du hiểu ý, cũng không hỏi thêm. Đôi khi, đặt câu hỏi chỉ là để xác nhận suy đoán.

Đi đến Trường Dạ Ti làm biên bản xong, hắn vẫn còn việc phải bàn bạc với Tần Tuyết Táo. Bởi vì con gấu này có dính líu đến ma khí, phía sau e rằng còn không ít dây dưa rắc rối...

Tút... tut... tut...

Dưới một cây cầu vòm ở Nam Lăng, Dị Thử – kẻ vừa bỏ trốn – đang run rẩy bấm số điện thoại.

Từ đầu dây bên kia vang lên một giọng trầm thấp:

“Tình hình thế nào?”

“Không hay rồi, lão bản, chúng ta thất bại...”

“Chỉ là trói một tiểu nha đầu mà cũng thất bại?”

“Hùng Lão Đại bị giết rồi!”

“Ta không phải đã cho hắn nuốt ma đan sao?”

“Có Anh Linh xuất thủ! Là huyết mạch Anh Linh!”
Giọng Dị Thủ run lên vì sợ hãi: “Chúng ta đã tận lực...”

Đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, rồi cất giọng lạnh lùng:

“Vậy thì, đó không còn là lỗi của người nữa. Bây giờ người đang ở đâu?”

“Ta đang—” Dị Thủ vô thức định nói, nhưng đột nhiên giật mình.

Không có Sơn Hùng bảo vệ, hắn chẳng khác nào con cá nằm trên thớt. Nếu đối phương tìm đến hắn để diệt khẩu thì sao?

Nếu hắn tự thú với Trường Dạ Ti, có lẽ vẫn còn cơ hội giữ mạng...

Nhưng chỉ sau mười giây chần chừ, giọng nói từ đầu dây bên kia đã cất lên, mang theo ý cười lạnh lẽo:

“Người tưởng rằng không nói thì ta sẽ không biết?”

Dị Thủ lập tức muốn ném điện thoại bỏ chạy.

Chương 213

DTV EBOOK

Nhưng ngay lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cầu vòm. Trong màn đêm tăm tối, một bóng người khoác hắc bào hiện ra, chậm rãi giương cung.

Véo—!

Mũi tên xé gió lao đi, chỉ trong nháy mắt đã xuyên thủng tim Dị Thủ. Đầu mũi tên thon dài mang theo hoa văn đen kịt, trực tiếp nghiền nát linh hồn hắn.

Thi thể hắn rơi xuống sông, phù phù một tiếng! Ngay sau đó, máu thịt hòa tan trong nước, không để lại chút dấu vết nào.

Người bắn tên nhặt lên chiếc điện thoại rơi trên mặt đất, bình thản nói:

“Ca, đã xử lý xong.”

“Tốt lắm, vất vả cho người. Mau trở về... Chúng ta cần đổi sang phương án khác rồi.”

“Được, ta sẽ lái xe về ngay.”

Cốc Vũ Nhai, phân bộ Trường Dạ Ti.

Đình linh linh, đình linh linh...

Điện thoại bàn vang lên.

Chu Liễu nhìn màn hình hiển thị số lạ, không vội nhắc máy. Nàng đoán được là ai.

Đợi chuông gần tắt, nàng mới cầm ống nghe, đặt hờ trên bàn, như thể sợ âm thanh bên kia làm ô uế tai mình.

“Ai?”

“A, là ta đây, Chu Đội. Trang Đạo, ngài còn nhớ chứ? Chủ tịch Tập đoàn Đạo Thắng đây mà!”

Đầu dây bên kia vang lên giọng điệu của một thương nhân lão luyện, mang theo nụ cười ấm áp, nhưng lại khiến người nghe không rét mà run.

“Thật ngại quá, đột nhiên gọi điện làm phiền ngài... Nhưng dù sao lần trước chúng ta gặp nhau cũng không vui vẻ lắm, mà chuyện đó chẳng qua chỉ do cấp dưới của ta làm việc thiếu cẩn thận, khiến ngài hiểu lầm. Hay là lần sau ta mở tiệc ở Kim Ngọc Hoa Phủ, mời ngài một bữa rượu để hòa giải?”

Chu Liễu cố nén cơn buồn nôn trong lòng, lạnh lùng đáp:

“Đừng nói nhảm, có gì nói thẳng.”

“Tốt, tốt! Ngài đừng nóng giận, ta chỉ nghe nói có người của tập đoàn bị Trường Dạ Ti bắt giữ nên vội vàng gọi cho ngài. Chẳng qua chỉ là chạy quá tốc độ, suýt nữa đụng trúng người thôi mà! Mà gia đình người bị nạn cũng đã đồng ý bỏ qua rồi, ngài rộng lượng một chút, thả người ra đi. Giam cũng đâu có ý nghĩa gì, người ta còn chẳng muốn khởi tố, chỉ muốn hòa giải thôi mà. Ngài xem có thể...”

Trang Đạo thao thao bất tuyệt, lời nói thì nghe có vẻ mềm mỏng nhưng thực chất chỉ là một màn phô trương thể lực. Ý tứ rất rõ ràng: “Đi theo quy trình mà thả người đi, giữ lại cũng chẳng ích gì.”

Ánh mắt Chu Liễu thoáng tối lại, lửa giận bùng lên trong đáy mắt.

Nàng hít sâu, cố giữ bình tĩnh. Dù nàng luôn tự hào về khả năng kiểm soát cảm xúc của mình, nhưng đối mặt với loại người này, vẫn khó mà không nổi giận.

Đợi đến khi đối phương nói xong, nàng mới nhàn nhạt cất lời:

“Trang tiên sinh, nếu người gọi vì chuyện này thì khỏi cần. Ta rất bận, không có thời gian đôi co.”

“Chạy quá tốc độ, đâm người nhập viện quả thực chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng đừng quên, dù nhỏ đến đâu, chỉ cần ta còn nhìn chăm chăm thì không ai có thể thoát khỏi ánh mắt của Trường Dạ Ti.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng thở dài của Trang Đạo.

“Chu Đội, cần gì phải vậy?”

“Thôi được rồi, nếu ngài đã quyết, ta cũng không có cách nào khác...”

“Nhưng ta vẫn muốn nhắc ngài một câu—ai cũng có người thân. Nếu không nghĩ cho bản thân, cũng nên nghĩ đến cảm nhận của gia đình mình. Ngài vui vẻ như vậy, liệu người nhà ngài có vui không?”

Cạch!

Điện thoại bị dập máy.

Tín hiệu bận vang lên kéo dài.

Chu Liễu chậm rãi thở ra một hơi, nắm chặt tay thành quyền.

Gương mặt nàng vẫn lạnh băng, không hề để lộ cảm xúc.

Chỉ là một cuộc gọi khiêu khích, không đáng để tâm.

Nhưng nàng không thể không suy nghĩ về ý đồ thực sự đằng sau cuộc gọi này.

Tập đoàn Đạo Thắng—nàng đã theo dõi nó suốt hơn hai năm, từ khi ngồi vào vị trí này.

Trong vòng vài năm ngắn ngủi, tập đoàn này đã quật khởi thần tốc, mà người đứng sau nó lại chỉ là một kẻ trẻ tuổi, không hề có bối cảnh rõ ràng.

Chưa đầy năm năm, hắn đã khiến Nguyễn gia sụp đổ, thay thế cả một đại gia tộc thương mại có lịch sử

trăm năm.

Nghe qua thì tưởng chừng không thể xảy ra, nhưng Đạo Thắng đã thực sự làm được—từ một doanh nghiệp vô danh, nay đã vươn mình thành một tập đoàn công nghệ và Internet khổng lồ.

Chu Liễu đã hao tổn không ít tâm sức vào việc kiểm chế sự bành trướng của Tập đoàn Đạo Thắng, hoàn toàn chính xác đã làm chậm tốc độ phát triển của nó. Nhưng... nàng cảm nhận được có một thế lực ngầm đang can thiệp, khiến nàng không thể chạm đến lõi của vấn đề.

Nàng nghi ngờ đằng sau tập đoàn này còn có một bàn tay lớn hơn đang khuấy đảo cục diện.

Cú điện thoại vừa rồi khiến nàng có một dự cảm chẳng lành... Bởi vì trước đây, Trang Đạo chưa từng chủ động khiêu khích như vậy.

Bề ngoài thì có vẻ là thuyết phục, nhưng thực chất lại là phô trương thế lực, thậm chí ẩn chứa sự dò xét và đe dọa.

Có một nguyên tắc tâm lý học gọi là Định luật Murphy—nếu một sự việc có khả năng xảy ra theo hướng xấu, thì dù xác suất có nhỏ đến đâu, nó vẫn sẽ xảy ra.

Chương 214

DTV EBOOK

Ngón tay Chu Liễu gõ nhẹ lên bàn, rồi bấm một dãy số điện thoại.

Rất nhanh, bên kia có người bắt máy.

“Alo? Thanh Sơn, người đến chưa?”

Trong văn phòng, Lưu Tinh Hán đóng sổ ghi chép lại, gật đầu nói:

“Được rồi, ghi chép đến đây thôi. Tình hình nói chung ta đã nắm rõ.”

Hắn vuốt cằm, quan sát Bạch Du một lượt, rồi đột nhiên bật cười hắc hắc.

“Ngài cười kiểu đó trông thật đáng sợ.”

“Hắc hắc, chỉ là cảm thán một chút thôi. Thằng nhóc nhà người đứng là không phải vật trong ao mà! Dù thiên phú không quá xuất sắc, nhưng gan dạ thì không tệ. Ta thật sự không hiểu, người có thể đơn đấu với Sơn Hùng, bản năng chiến đấu mạnh như vậy, sao lại chỉ có thiên phú cấp trắng? Hay là có vấn đề gì xảy ra trong Nghi thức Khải Linh?”

Lưu Tinh Hán nói rồi chợt hỏi một câu:

“Sắp đột phá Siêu Phàm chưa?”

“Vẫn còn một khoảng cách.” Bạch Du lắc đầu. Hắn thực sự không dám chắc lần này có thể tiến xa đến đâu.

“Cố gắng lên! Đừng để bị tiểu cô nương nhà Tô gia bỏ xa quá đấy.”

Lưu Tinh Hán giơ ngón tay cái lên, có vẻ như rất tích cực gán ghép đôi này với nhau.

Sau đó, hắn vỗ vai Bạch Du rồi đưa hắn ra đại sảnh chờ của Trường Dạ Ti.

Lúc này, một thanh niên tóc dài, cổ tay bị xích sắt trói chặt, từ bên trong bước ra.

Hắn vô tình va vào vai Bạch Du, hai bên đều theo bản năng lùi ra sau một chút.

Cùng lúc đó, một luồng lực lượng đánh tới, khiến Bạch Du theo bản năng kích hoạt Anh Linh Chiếu Ảnh, điều chỉnh lực đạo xuống gót chân để hóa giải chấn động.

“Đông—”

Mặt đất xi măng dưới chân hắn lồm xuống một chút. Cũng may nền không lát gạch, nếu không e rằng đã nứt vỡ.

Bạch Du nhìn chằm chằm đối phương, đối phương cũng quay sang nhìn hắn.

Thanh niên khoác áo đen ánh mắt lóe lên tia ngạo nhiên, xen lẫn một chút hào hứng.

Bạch Du thì nhú mày...

Cùng là kẻ đã từng giết người, hắn có thể ngửi thấy mùi máu tươi trên người đối phương.

“Thành thật một chút cho ta!”

Phía sau vang lên tiếng quát của cảnh sát.

“Không biết xấu hổ à? Đi bắt nạt tiểu bằng hữu hả?”

Bị quát, thanh niên lập tức tỏ vẻ khó chịu, lớn tiếng cãi lại:

“Chẳng phải chỉ là chạy quá tốc độ thôi sao? Ta đã nộp phạt rồi, chờ một lúc sẽ có người đến đón ta ra ngoài.”

Sau đó, hắn bị cảnh sát đẩy đi.

Bạch Du nhìn theo bóng lưng đối phương, Lưu Tinh Hán ở bên cạnh hỏi:

“Không sao chứ?”

“Không có gì.” Hấn lắc đầu, thu ánh mắt lại.

Vừa rồi, trên đỉnh đầu đối phương hình như có một vết hồng quang lóe lên, đẳng cấp khoảng hai chữ số.

Chỉ khi nào hấn lộ ra thanh máu thì đẳng cấp mới hiện rõ.

Ngoài con số ra, phía trước còn có một ký hiệu gì đó, nhưng nó biến mất quá nhanh, khiến Bạch Du không kịp nhìn rõ.

Nhưng dù sao đi nữa, ngay cả khi thanh máu và dấu hiệu đỏ sáng lên, thì bên trong Trường Dạ Ti này cũng không ai dám trực tiếp ra tay.

Khúc nhạc dạo ngắn trôi qua rất nhanh.

Bạch Du bước vào đại sảnh, vừa vặn thấy Tô Nhược Ly và Nguyễn Thanh Tuyết đều có mặt. Hoa Li vội vàng đưa những học viên không liên quan rời đi, vì vậy sau khi hoàn tất ghi chép, nàng cũng sớm rời khỏi.

Hấn phải mất một khoảng thời gian khá dài để làm ghi chép, nhân tiện còn ghé qua bộ phận y tế của Trường Dạ Ti để kiểm tra thương thế, kết quả chỉ là một ít vết thương ngoài da.

Biết được điều này, Tô Nhược Ly mới từ bỏ ý định bắt hấn đến bệnh viện kiểm tra toàn diện.

Ngoài ra, Bạch Du còn bị Thương Minh Nga gọi điện liên tục tra hỏi, thêm vào đó, Tô Bá cũng mắng hấn vài câu ra trò.

Nhắc đến phụ thân của Tô Nhược Ly – Tô Hạo Nhiên... Hiện tại ông vẫn chưa về, có lẽ vài ngày nữa sẽ quay lại. Đến lúc đó, ông sẽ mở cuộc họp gia đình. Dù bình thường lão gia chủ mới là người nắm quyền, nhưng dù sao Tô Hạo Nhiên cũng là chủ gia đình, trong việc giáo dục con cái vẫn có trọng lượng nhất định.

Nghĩ đến những chuyện này, Bạch Du không khỏi cảm thấy đau đầu. Chuyện của bản thân hắn đã đủ rối rắm rồi—vừa phải làm anh hùng Ám Dạ đi trừ yêu diệt ma, vừa phải bồi dưỡng Anh Linh để nâng cao sức mạnh bản thân, lại còn phải giúp điều tra nguyên nhân cái chết của Tần Tuyết Táo...

Ngoài ra, hắn còn phải chăm lo cho Tô gia, thực sự có chút quá sức. Hắn bắt đầu cân nhắc việc sắp xếp lại thời gian quản lý mọi thứ.

Hơn nữa, Tô Nhược Ly sắp tới sẽ ở chung nhà với hắn. Lần này, hắn nhất định phải cẩn thận giữ bí mật.

“Người không sao chứ?” Bạch Du nhìn về phía Nguyễn Thanh Tuyết.

“Không sao.” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ lắc đầu, đáp: “Chỉ là bị hôn mê do thuốc, bây giờ đã tỉnh lại... Cảm ơn người đã cứu ta.”

Nàng nghiêm túc cúi người: “Nếu không có người liều mình cứu giúp, chỉ sợ ta đã... đã...”

“Không sao là tốt rồi.” Bạch Du đột nhiên thay đổi giọng điệu: “Từ giờ trở đi, người thiếu ta một mạng.”

Chương 215

DTV EBOOK

Nguyễn Thanh Tuyết hơi ngẩng lên, không hiểu đối phương có ý gì, nhưng vẫn nhẹ gật đầu: “Ừm, ta nợ người một mạng.”

“Người không cần nói mấy câu kiểu như ‘đại ân không thể báo đáp’, nghe qua vừa sáo rỗng vừa nhạt nhẽo... Trùng hợp là ta cũng không rộng lượng đến mức cứu người chỉ vì muốn giúp mà không mong đền đáp gì cả.”

Bạch Du giơ một ngón tay lên, chân thành nói: “Tạm thời tính là một món nhân tình.”

Nguyễn Thanh Tuyết không cần suy nghĩ mà đồng ý ngay: “Được, nợ một cái nhân tình. Vậy có phải ta kiếm lời rồi không?”

“Nhân tình là để trả.” Bạch Du nhấn mạnh: “Bây giờ chưa dùng đến, nhưng sau này có thể sẽ cần. Nếu đến lúc đó ta có yêu cầu, hi vọng người không từ chối.”

“Sẽ không.” Nguyễn Thanh Tuyết lắc đầu, ánh mắt kiên định: “Ta nhất định sẽ dốc toàn lực, dù sao... món nợ này đáng giá bằng một mạng sống của ta.”

Bạch Du đưa tay ra, nàng cũng vươn tay. Hai người vỗ tay vào nhau.

Theo tiếng “chát” giòn vang, nàng cũng trút bỏ phần nào gánh nặng trong lòng.

“Hô... Thoải mái hơn hẳn.” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cười với Bạch Du: “Không ngờ EQ của người lại cao như vậy.”

Bạch Du cũng bật cười... Dù sao ta cũng từng làm việc trong công ty, dẫn dắt cả một đội ngũ. Đương

nhiên biết cách hòa giải quan hệ và giảm bớt áp lực tinh thần, như vậy mới có thể khiến mọi người cống hiến giá trị tốt hơn.

Hai người nhìn nhau cười, bỗng nhiên có một ánh mắt hâm mộ xen vào.

“Thật là tốt nha~” Tô Nhược Ly chống cằm, ánh mắt long lanh: “Ta cũng muốn cùng mọi người vỗ tay chúc mừng nữa~”

Sau khi thỏa mãn yêu cầu nhỏ nhất của Tô Nhược Ly, nàng cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Rất nhanh sau đó, một người đàn ông trung niên mặc áo xám trắng bước vào. Trên vai ông ta còn vắt một chiếc khăn, tro bụi bám đầy, dáng vẻ vội vã.

Sau khi quan sát xung quanh, ánh mắt ông lập tức tìm đến chỗ bọn họ rồi nhanh chóng tiến lại gần.

Người này đã có chút tóc hoa râu, vừa đi đến gần đã gọi to: “Thanh Tuyết!”

Nguyễn Thanh Tuyết quay đầu lại, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng và bình thản: “Ca, người tới rồi.”

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi...” Người trung niên thở phào nhẹ nhõm, định vươn tay nhưng chợt thấy bàn tay đen nhẻm của mình, liền rút lại, xoa xoa vào quần áo rồi mới quay sang cười thật thà với những người bên cạnh.

“À... Các người là bạn học của Thanh Tuyết phải không? Ta đã nghe A Liễu kể rồi. Cảm ơn các người đã giúp đỡ, cảm ơn các người đã cứu Thanh Tuyết! Hai vị bạn học nhỏ... Ta đến gấp quá, không mang theo gì để tạ ơn, thật ngại quá! Sau này nhất định sẽ đền đáp!”

“Không cần khách sáo đâu, chúng ta đều là đồng học, cùng nhau vượt qua sinh tử, giúp đỡ nhau là điều hiển nhiên mà.” Tô Nhược Ly khoác tay Nguyễn

Thanh Tuyết, cười híp mắt: “Hơn nữa, Thanh Tuyết chính là siêu ~ cấp bạn thân của ta đó!”

Bạch Du trực tiếp vươn tay về phía người trung niên: “Bạch Du, chữ Ngọc Kinh, rất hân hạnh.”

Nam nhân trông chỉ vừa bước qua tuổi ba mươi, nhìn tay mình rồi lại nhìn Bạch Du đang giơ tay phải lên. Hắn khẽ gật đầu, vươn tay nắm chặt:

“Người khỏe, ta là Nguyễn Thanh Sơn, ca ca của Thanh Tuyết.”

Khi bắt tay, có thể cảm nhận được lớp chai sần nặng nề trong lòng bàn tay đối phương. Cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ, có lẽ thường xuyên lao động tay chân, không ít lần làm những việc tốn sức.

Chỉ qua một cái bắt tay, Nguyễn Thanh Sơn đã nâng tầm đánh giá về Bạch Du lên một bậc. Từ người thanh niên này, hắn có thể cảm nhận được sự tôn trọng chân thành, điều này khiến hắn càng thêm cảm kích và tán thưởng. Trong lòng không khỏi cảm thán—một thiếu niên phong độ, trầm ổn và đáng tin cậy.

“Ta không làm phiền các người chứ?”

“Chu tử tử!” Nguyễn Thanh Tuyết gọi khẽ.

Người mới đến là Chu Liễu. Ban đầu nàng còn mang chút tâm trạng không tốt, nhưng khi nhìn thấy mọi người ở đây, không tự chủ được mà nở nụ cười, cảm giác u ám trong lòng cũng dần tan biến.

“Hôm nay công việc đến đây thôi. Cả buổi chiều bận rộn rồi, có muốn ra ngoài ăn một chút không?” Chu Liễu đề nghị. Ánh mắt nàng vô tình lướt qua Nguyễn Thanh Sơn, trong lòng cân nhắc vài chuyện không tiện bàn luận ở đây. Dù sao, người lớn có chuyện của người lớn, không thích hợp để lũ trẻ nghe thấy.

Sau đó, Bạch Du cùng Tô Nhược Ly ăn chút đồ ngọt rồi rời đi, trở về nhà.

—OcO—

Định luật Murphy - Khi cuộc đời thích trêu đùa con người

1. Những điều xấu có thể xảy ra thì chắc chắn nó sẽ xảy ra.
2. Nói luôn dễ hơn làm.
3. Mọi thứ luôn kéo dài hơn so với dự kiến.
4. Nếu có chỗ nào có thể sai, thì thứ gây thiệt hại lớn nhất sẽ sai đầu tiên.
5. Những thứ tưởng chừng không thể sai... vẫn có thể sai.
6. Nếu bạn nghĩ chỉ có bốn khả năng xảy ra sai sót, thì chắc chắn sẽ xuất hiện thêm khả năng thứ năm.
7. Mọi chuyện luôn có xu hướng chuyển từ tệ... sang tệ hơn.

Chương 216

DTV EBOOK

8. Nếu bạn thấy mọi thứ đang ổn, thì chắc chắn bạn đã bỏ sót điều gì đó.

9. Thiên nhiên luôn đứng về phía những lỗi sai tiềm ẩn.

10. Mẹ thiên nhiên thích trêu đùa chúng ta.

11. Bạn không thể ngăn chặn những sai lầm do kẻ ngu ngốc gây ra, vì họ là thiên tài trong lĩnh vực đó.

12. Nếu bạn không muốn làm gì đó, chắc chắn sẽ có hàng loạt thứ khác buộc bạn phải làm trước.

13. Mỗi giải pháp đều kéo theo những vấn đề mới.

14. Nếu có thứ gì đó không thể tự sai, chắc chắn sẽ có người xuất hiện và làm nó sai.

Ngoài ra, có một bộ phim ngôn tình khá thú vị tên là “Định Luật Tình Yêu Của Murphy”, ai thích thể loại này có thể thử xem! =)))

Về đến nhà, Tô Nhược Ly liền xắn tay áo lên bắt đầu dọn dẹp phòng khách. Bận rộn suốt mấy giờ, cuối cùng nàng cũng chỉnh trang lại mọi thứ đầu vào đấy. Đến khi ăn xong bữa tối, đã gần bảy giờ rồi.

Sau đó, Tô Nhược Ly lên sân thượng tầng sáu luyện kiếm, còn Bạch Du trong lúc thu dọn hành lý thì tìm thấy một phong thư. Sau khi lặng lẽ đọc xong, hân việp cố muốn ra ngoài đi dạo để tiêu thực.

Tám giờ tối.

Chu Liễu ngồi ở một góc đường, đúng giờ hẹn. Nàng liếc nhìn đồng hồ, lòng có chút mất kiên nhẫn.

Hôm nay đã là thứ năm. Nếu đến thứ bảy vẫn không thấy bóng dáng người kia, nàng cũng chẳng định chờ

thêm nữa. Thực tế thì, nàng vốn dĩ không phải người kiên nhẫn.

Nhưng ngay khi nàng định đứng dậy bỏ đi, bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên. Tiếng giày da gõ xuống mặt đất dứt khoát, vang vọng như nhịp điệu của một điệu nhảy Clacket.

Một thanh niên chậm rãi bước đến trước mặt nàng, trên tay cầm một cây gậy văn minh*. Hắn hơi nâng ngón tay, chỉnh lại cổ áo, dáng vẻ ung dung, phong thái tao nhã như một quý ông lịch thiệp.

(Ghi chú: Văn minh trượng là gậy mà các quý ông phương Tây thời xưa thường dùng như một phụ kiện thời trang, không phải gậy chống.)

“Chu nữ sĩ, nghe nói người tìm ta có chuyện?”

Một quý ông? Hử?

Chu Liễu từng cân nhắc đủ khả năng về người đã treo t-hi t-hể của Người Chăn Dê lên cây.

Cũng đã suy đoán về kẻ đã cứu mạng toàn bộ ba mươi bảy học sinh.

Nàng từng xây dựng không ít chân dung tâm lý cho đối tượng này, nhưng riêng kẻ trước mặt lại nằm ngoài dự tính của nàng.

Một kẻ có dũng khí sử dụng tư hình, hành xử như một sứ giả chính nghĩa, thông thường sẽ khá cực đoan và mâu thuẫn. Một mặt, họ sở hữu sức mạnh và khát vọng mãnh liệt muốn mở rộng chính nghĩa; mặt khác, họ không tin vào hệ thống chính nghĩa hiện có.

Những kẻ như vậy, theo lẽ thường, sẽ có phong cách rất... quái dị.

Ví dụ điển hình nhất chính là... Superman và Batman.

Superman vì sức mạnh và trải nghiệm trưởng thành của hắn mà chỉ trừng phạt kẻ phạm tội, tuyệt đối không giết người. Còn Batman, vì những gì hắn từng trải qua, chỉ tin vào kết quả điều tra của chính mình... Dù cực đoan như Bruce Wayne, hắn cũng không giết người.

Nhưng nam nhân trước mắt thì có.

Điều kỳ lạ là hắn không hề giống những anh hùng bóng đêm cuồng tín muốn mở rộng chính nghĩa. Trái lại, hắn càng giống một quý ông tao nhã và lý trí.

Điều này khiến Chu Liễu bắt đầu tự hỏi: Chẳng lẽ nhận định tâm lý của ta sai lầm?

“Người chính là...”

“Phải, ta chính là người người đang tìm.” Bạch Du gật đầu thừa nhận.

“Người có thể chứng minh không?”

“Muốn ta đọc lại nội dung trong bức thư của người một lần nữa không?”

“.....Vậy ra, Tô Nhược Ly có liên quan đến người?” Chu Liễu cau mày.

“Người hiểu lầm rồi. Ta với tiểu cô nương đó không quen biết, cũng không có liên hệ gì cả.” Bạch Du bình thản phủ nhận. “Chỉ là, nàng có huyết mạch Anh Linh. Nếu nàng c·hết ở đây thì thật đáng tiếc.”

“Vậy nghĩa là, tất cả những hành động trước đó của người... đều chỉ là ngẫu hứng?”

“Không hoàn toàn.” Bạch Du cười nhạt. “Ta đối phó Người Chăn Dê và Sắc Vi Nữ là bởi vì ta có tư thù cá nhân với bọn chúng. Nếu có thể mượn tay quan phủ để xử lý, ta cũng không ngại.”

“Vậy người có thấy bản thân như thế là hèn hạ không?” Chu Liễu hỏi.

“Ngược lại, ta thấy mình rất thông minh.” Nàng đáp, rồi dừng lại một chút, chậm rãi nói tiếp: “Và rất...”

“Ngu xuẩn? Tự đại?” Bạch Du nhướn mày.

“Không, là tự tin.” Chu Liễu lắc đầu, nghiêm túc cải chính. “Người cứ thể xuất hiện trước mặt ta, không ngại trang gì sao?”

“Chỉ có kẻ hèn nhát mới cần ngại trang.” Bạch Du bình thản đáp.

“Vậy ra, người thực sự rất tự tin.”

“Không, ý ta là...” Hắn nở một nụ cười đầy ẩn ý. “Ta vốn dĩ rất hèn nhát. Cho nên, ta đã ngại trang rồi, chỉ là người không nhận ra mà thôi.”

Tốt một câu ‘nước quá trong thì không có cá’.

Chu Liễu bỗng chốc không biết phải phản bác thế nào.

Trong khi nàng còn đang cân nhắc, Bạch Du từ đâu lấy ra một chai cà phê, nhàn nhã mở nắp.

“Được rồi, nói đi, người tìm ta vì chuyện gì? Hay là... chuyện này không tiện công khai?”

Chương 217

DTV EBOOK

“Đừng nói cứ như thể ta sắp làm chuyện phi pháp vậy!” Chu Liễu dựng thẳng sống lưng, nghiêm nghị đáp. “Ta là đại đội trưởng của Trường Dạ Ti, chưa từng làm chuyện gì phạm pháp cả!”

“Thế nghĩa là...” Bạch Du hí mắt, khóe môi cong lên một nụ cười trêu chọc. “Người muốn ta làm những chuyện mà người không thể làm?”

Hắn huýt sáo một tiếng đầy ý vị.

“Có thể đấy. Cái ranh giới đạo đức ‘linh hoạt’ này, ta rất thích. Xem ra, chúng ta rất có tiếng nói chung.”

Chu Liễu vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi nói:

“Ta chỉ biết rằng, có những chuyện... trong khuôn khổ quy tắc không thể dễ dàng đạt được, thậm chí... ta còn không thể bảo vệ người mà ta muốn bảo vệ.”

Bạch Du nhấp một ngụm cà phê, hừ nhẹ một tiếng qua mũi:

“Xem ra chuyện này có liên quan đến Nguyễn Gia?”

“Đúng vậy.” Chu Liễu gật đầu. “Xem ra người đã điều tra qua bối cảnh của ta rồi, vậy ta cũng không cần vòng vo nữa.”

Bạch Du trầm nghĩ: Nếu đã vậy thì người nói nhiều thêm một chút đi, chứ ngoài chuyện Nguyễn Thanh Tuyết bị bắt cóc, ta chẳng biết gì cả.

Thấy hắn im lặng, Chu Liễu tự mình tiếp tục:

*“Người biết đến Đạo Thắng Tập Đoàn chứ? Một tập đoàn lấy bất động sản và vận tải đường thủy làm nền tảng kinh doanh... Hiện tại, địa vị của nó giống như Nguyễn Gia bảy năm trước. Khi đó, Nguyễn Gia gặp

phải một biến cố nghiêm trọng—gia chủ cùng một loạt nhân vật chủ chốt đều tử vong ly kỳ trong một vụ nổ khí gas.

Sự kiện này đã khiến Nguyễn Gia suy yếu trầm trọng, những cơ sở kinh doanh còn sót lại lập tức trở thành miếng mồi ngon cho giới tài chính Nam Lãng tranh đoạt. Qua nhiều năm giằng co, cuối cùng kẻ nuốt trọn toàn bộ lại chính là Đạo Thắng Tập Đoàn—một doanh nghiệp vừa mới được thành lập vào thời điểm đó.”*

Bạch Du nhấp một hớp cà phê vị táo, nhướn mày hỏi:

“Ý của người là... cái chết của Nguyễn Gia năm đó có uẩn khúc?”

“Đúng vậy.”

“Vậy năm đó Trường Dạ Ti không điều tra sao?”

Chu Liễu cười lạnh:

“Bảy năm trước, chính quyền Nam Lãng vừa trải qua một trận địa chấn lớn... Ngay cả nội bộ Trường Dạ Ti cũng xảy ra hàng loạt vấn đề nghiêm trọng: lơ là chức trách, rò rỉ tình báo quy mô lớn, đấu đá phe phái, nội ứng, thậm chí dẫn đến thảm sát lẫn nhau.

Cuối cùng, người ta còn tra ra được Cổ Thần giáo đồ ẩn náu bên trong. Sự việc nghiêm trọng đến mức Diêm La Ti Phán Quan cùng Trung Ương Tuần Phủ phải trực tiếp can thiệp, mở một đợt thanh trừng quy mô lớn. Không nói đến việc đầu người rơi lả tả, chỉ ít thì số người bị tống vào đại lao cũng đủ lập một đạo quân.”*

Nàng cười giễu:

“Ngay cả bảy năm sau, Trường Dạ Ti của Nam Lãng vẫn chưa thể khôi phục nguyên khí. Nếu không thì, người nghĩ sao ta—một Siêu Phàm Nhị Giai—lại có thể ngồi vào vị trí đại đội trưởng?”

“Lúc đó, ngay cả Trường Dạ Ti còn loạn như vậy, thì ai hơi đâu quan tâm đến tình hình thị trường? Đến khi mọi thứ ổn định lại, Đạo Thắng Tập Đoàn đã sớm vươn lên thành tập đoàn đầu rồng, những tài liệu liên quan đến vụ việc năm đó đều bị che giấu. Những bằng chứng đen tối từ đời trước cũng theo những kẻ đã chết mà biến mất.”

Bạch Du gõ nhẹ ngón tay lên thành ly, trầm ngâm hỏi:

“Chuyện quá khứ ta đã hiểu. Nhưng Nguyễn Gia đã sụp đổ rồi, vì sao bây giờ vẫn có người nhắm vào họ?”

“Chuyện này ta cũng không rõ.” Chu Liễu nắm chặt tay thành quyền, ánh mắt lạnh băng. “Nhưng Nguyễn Thanh Tuyết bị bắt cóc hôm nay, chắc chắn có liên quan đến Đạo Thắng Tập Đoàn!”

“Vậy tại sao không bắt trực tiếp h·ung t·hủ để điều tra?”

“Hừ.” Chu Liễu cười lạnh. “Người nghĩ ta không muốn sao? Nhưng lần nào cũng vậy, h·ung t·hủ đều chết sạch. Không tìm được bất kỳ manh mối nào, không ai có thể đối chứng.”

...Chuyện này không phải lỗi của ta.

Bạch Du trầm nghĩ.

Loại tình huống này căn bản không thể lưu lại nhân chứng. Khi đã ma hóa, chúng hoàn toàn mất đi lý trí, không cách nào tra khảo. Thậm chí ngay cả Ký Ưc Sư cũng bó tay—nếu bọn họ dò xét ký ức của Nhân Ma, rất có thể bản thân cũng sẽ bị ma khí ô nhiễm.

Hắn híp mắt, nhìn thẳng vào Chu Liễu:

“Cho nên, người muốn ta làm gì? Ta không phải đao phủ, cũng không phải tên sát thủ đầu trọc có mã QR khắc sau ót, á·m s·át không phải sở trường của ta.”

Nghĩ một chút, hắn lại bổ sung:

“Trừ phi... người có thể chứng minh đối phương thật sự có tội, mà lại tội đáng chết vạn lần. Nếu vậy...”

Hắn nhếch môi cười:

“Không sao cả, ta sẽ ra tay.”

Nhậm Hiệp lão gia tử trong bóng tối lặng lẽ bấm like.

—Oco—

1. Điệu nhảy Clacket: Đây là một điệu nhảy đang trở thành hot trend trong giới tỷ tỷ Trung Quốc.

2. Cái ót khắc lấy mã hai chiều, đầu trọc sát thủ: Câu này đang nhắc đến HITMAN, nhân vật nổi tiếng trong cả phim lẫn game.

“Ta cần manh mối và chứng cứ.” Chu Liễu nghiêm túc nói: “Nếu có thể, ta vẫn hy vọng dựa vào manh mối và chứng cứ để trói gô đối phương lại!”

Chương 218

DTV EBOOK

“Chúng cứ thu thập bằng thủ đoạn phi pháp sẽ không có giá trị.” Bạch Du nhớ rõ điều này từ hình luật.

“Nhưng chứng cứ là chứng cứ, chỉ cần đầy đủ, khách quan và có hiệu lực...”

“Vừa mạnh mẽ vừa hữu lực?” Bạch Du uống cạn tách cà phê, tay không tiện tay ném một cái, dựa vào thiên phú tinh chuẩn, dù cách vài chục mét vẫn có thể ném chính xác vào thùng rác. Hắn nhếch mép cười: “Người còn ngây thơ hơn ta tưởng đấy... Nhưng mà, có một kẻ toàn cơ bắp nhưng lại giữ lòng chính trực như người, chưa chắc là chuyện xấu.”

“Người định làm thế nào?”

“Tình huống ta đã rõ, cụ thể ra sao, ta sẽ tự có tính toán.” Bạch Du đứng dậy: “Người chỉ cần nói cho ta biết tình huống, kể cả kẻ địch. Còn tiếp theo, làm thế nào là chuyện của ta.”

“Người lại muốn dùng tư hình sao?”

“Thông thường thì không lấy mạng người.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Trừ phi không nhịn được.”

“Người cam đoan như thế khác nào không cam đoan!” Chu Liễu tức giận.

“Chuyện không có cách nào khác. Người cũng biết... Có đôi khi, chính nghĩa luôn đến muộn. Để bù đắp cho sự chậm trễ đó, luôn phải có người ra tay trước một bước.”

Giọng điệu của Bạch Du nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng từng chữ, từng câu đều mang theo sự trầm trọng.

“Hiệp sĩ dùng võ phạm pháp, ta sai rồi. Nhưng lần sau, ta vẫn dám.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Chu Liễu đập tay xuống bàn, vội vàng gọi theo: “Khoan đã! Người còn chưa nói cho ta cách liên lạc... Còn nữa, rốt cuộc người tên gì?”

“Nếu cần, ta sẽ tự tìm đến người... Còn về tên ta?”

Bạch Du không quay đầu lại, chỉ phất tay cười nhạt: “Một tên lưu manh mặc âu phục đi ngang qua thôi, không đáng để bận tâm.”

Bóng người khuất sau khúc ngoặt, rồi biến mất hoàn toàn.

Chu Liễu không đuổi theo, có lẽ vì nàng biết dù có đuổi cũng chẳng ích gì.

Nàng đặt tay lên môi, sau đó siết chặt nắm tay, rồi lại thả lỏng, trong miệng thì thảo: “Ta... không làm sai chứ? Nhưng mà, ta chỉ có thể làm thế này.”

Nàng không thể trơ mắt nhìn huynh muội Nguyễn Gia rơi vào hiểm cảnh mà khoanh tay đứng nhìn. Dù có sai, thì cũng còn hơn không làm gì cả.

Đôi khi, cố chấp giữ nguyên tắc không bằng linh hoạt thích ứng.

Dù tự an ủi bản thân như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn không khỏi cảm thấy rằng nguyên tắc mà mình luôn kiên trì đã có một vết rạn. Chính nàng cũng không còn là con người kiên định không chút do dự như hôm qua nữa. Trong vết rạn đó, phản chiếu ra một con người ích kỷ hơn, yếu đuối hơn.

Góc đường vang lên một tiếng thở dài mệt mỏi.

Ngoại ô Nam Lăng, biệt thự Lâm Giang nằm giữa cảnh núi non hữu tình.

Trong đại sảnh, một nam tử bụng phệ dang tay ôm chầm lấy một thanh niên trẻ tuổi vừa từ Trường Dạ Ti bước ra. Hai người có ngoại hình khá giống nhau.

“Cuối cùng ngươi cũng chịu trở về! Ba năm không gặp rồi, đệ đệ!”

Nam tử bụng phệ cười híp mắt, lớp mỡ trên cổ khẽ rung lên vì vui sướng.

“Ca... Ngươi nên giảm cân đi.” Thanh niên đưa tay chọc vào bụng đối phương: “Nhìn thế này, ai còn nhận ra chúng ta là song bào thai nữa?”

“Hahaha! Không sao, ca ngươi từ nhỏ đã ăn khỏe, ai cũng bảo ta là Thao Thiết* chuyển thế. Có thể ăn là phúc, khẩu vị tốt là chuyện tốt mà!”

(*Thao Thiết: Một trong “tứ đại hung thú” trong thần thoại Trung Quốc, nổi tiếng vì lòng tham ăn vô độ.)

Nam tử vỗ bụng cười ha hả: “Ta vốn định mở tiệc linh đình đón ngươi về, không để ngươi chịu thiệt thòi, nhưng đành chịu thôi. Đêm nay, chỉ có thể để ca xuống bếp nấu vài món cho ngươi ăn vậy.”

“Không sao, ca... Dù sao thân phận của ta không thể lộ ra ngoài ánh sáng.”

Trang Thăng lắc đầu.

“Haizz... Ngươi cũng vì huynh đệ chúng ta mà bồn ba khắp nơi.” Trang Đạo thở dài, vỗ vỗ vai đệ đệ, ánh mắt dừng lại trên chiếc cung đen trên lưng hắn: “Cả ngày phải ẩn mình, sống lang bạt khắp nơi... Thật vất vả cho ngươi rồi.”

“Ta quen rồi. Rong ruổi bên ngoài cũng không tệ lắm... Chỉ là tiện tay đổi vài danh tính, giết thêm vài kẻ thôi, hoàn toàn không đáng kể.”

Trang Thắng cười nhạt, tỏ vẻ không quan tâm. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn lóe lên một tia sắc bén: “Bất quá, ca, mấy năm nay người sống cũng không dễ dàng gì thì phải? Sinh ý hình như không phát triển thêm được?”

Trang Đạo lắc đầu, vẻ mặt âm trầm đầy bức bối:

“Mở rộng thế nào được? Kể từ khi Chu Liễu nhậm chức đội trưởng Trường Dạ Ti, ả ta cứ bám riết không buông, giám sát Đạo Thắng Tập Đoàn chúng ta đến không thở nổi!

Bởi vì nàng ta, rất nhiều mối làm ăn trong khu vực xám không thể động vào, kinh tế tự nhiên không khá lên được. Những khu đất trống mà ta mua rẻ trước đây, cũng bị nàng ta gây khó dễ bằng đủ loại lý do.

Gần đây có một vụ làm ăn lớn, nếu không phải vậy ta cũng chẳng vội gọi người về. Có một khu đất rơi vào tay Nguyễn Gia từ vài năm trước, bây giờ nó đã trở thành miếng mồi ngon...”

Chương 219

DTV EBOOK

“Nguyễn Gia đầu kia đúng là chó dại, sống chết cũng không chịu nhả ra! Ta đã dùng không ít cách trong bóng tối nhưng vẫn không lay chuyển được hắn. Người này rõ ràng đã nghèo rớt mồng tơi, gần đến mức đi ăn xin, vậy mà vẫn cố chấp giữ lấy thứ đó, không chịu buông tay!”

“Ca, ý của ngươi là?”

“Cứ theo cách cũ mà làm thôi. Hung tinh tùy tùng bắn giết Nhân Ma cũng chẳng phải chuyện hiếm gặp... Phía quan phủ căn bản tìm không ra người, cũng không có cách nào truy cứu. Nam Lăng Trường Dạ Ti? Hừ! Bọn chúng làm gì dám đối đầu trực diện với hung tinh tùy tùng?”

“Cho nên, chỉ cần cho hắn chết là được?”

Trang Thăng nhấp một hợp bia, ánh mắt lạnh lùng.

“Tốt nhất là khiến hắn ký giấy trước. Nếu hắn chịu phối hợp, cũng không hẳn không thể tha cho hắn một con đường sống, tránh để con chó cái họ Chu kia bị dồn vào đường cùng mà cắn ngược lại chúng ta.”

“Hiểu rồi.”

Trang Thăng tựa lưng vào ghế sofa, ợ một tiếng đầy men rượu, rồi hạ giọng: “Nói mới nhớ, sư phụ ta sắp đến Nam Lăng. Chúng ta phải cẩn thận một chút, không thể quá phô trương. Nếu để hắn biết chúng ta có liên quan đến Chủng Ma... Hắn nhất định sẽ giết sạch chúng ta.”

“Hắn còn nợ chúng ta một ân tình đấy.”

Trang Đạo chẳng hề để tâm, cười ha hả: “Yên tâm đi, ca nắm chắc rồi!”

Hắn nheo đôi mắt nhỏ bị lớp mỡ che khuất, giọng nói đầy kiên quyết:

“Lần này ta muốn làm một phi vụ lớn! Nếu thành công, người cũng không cần phải chạy theo đám điên cuồng tin đó nữa, chúng ta cũng sẽ không còn bị ai quản thúc. Đến lúc đó, anh em ta có thể đổi đời rồi!”

Hai người chạm cốc uống rượu, đắm chìm trong men say và ảo tưởng về một tương lai sáng lạn.

“À đúng rồi, ca.”

Trang Thắng đặt ly rượu xuống, chợt nhớ ra chuyện gì đó:

“Trên đường tới đây, suýt nữa ta đã đâm vào người.”

“À, chuyện vặt ấy mà! Để ca giải quyết cho, tiêu ít tiền là xong.”

“Không phải vấn đề đó, mà là người ta suýt đâm phải.”

Trang Thắng hạ giọng, sắc mặt nghiêm trọng:

“Chính là ở khu này, hôm qua ta trông thấy Tần Tuyết Táo.”

“Người nói ai?”

Nụ cười trên mặt Trang Đạo lập tức đông cứng, men rượu cũng bay hơi hơn nửa:

“Nàng không phải đã chết rồi sao? Thi thể còn bị hỏa táng nữa mà!”

“Ta cũng không dám chắc, nên đã bắn một mũi tên vào nàng.”

Trang Thắng hờ hững nói, như thể chuyện đó chẳng đáng nhắc tới:

“Sau đó ta mới chắc chắn. Nàng rất có thể đã gia nhập Diêm La Ti.”

Hắn trầm giọng phân tích:

“Chỉ có Diêm La Ti mới có thể giúp nàng sống sót trong tình cảnh đó... Nhưng nàng chủ động xuất hiện, chỉ e là đang điều tra chuyện năm đó.”

“Hừ!”

Trang Đạo lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn:

“Chuyện năm đó? Năm đó nàng chết không minh bạch, sau đó lại bị con đàn bà điên Tô Nhược Túc làm loạn lên... Hừ! Không phải chính nàng đã hại chúng ta phải chịu bao phiền toái sao?”

Hắn đập mạnh xuống bàn, lửa giận bốc lên, rồi chợt nở nụ cười âm hiểm:

“Cũng tốt thôi! Món nợ này cũng đến lúc tính sổ rồi! Sống lại thì sao? Sống lại cũng phải để nàng chết thêm một lần nữa!”

Trang Thăng gật đầu tán thành:

“Ca cứ yên tâm, trùng tên tru ma của ta, dù không chết cũng phải lột da. Trong thời gian ngắn, chắc hẳn nàng sẽ không thể xuất hiện lại, có lẽ đã quay về Diêm La Ti dưỡng thương rồi. Nếu nàng vẫn còn dám lộ mặt ra... Nhất định ta sẽ khiến nàng có đến mà không có về!”

Trên con đường nhỏ về nhà.

“Tần Tuyết Táo...”

Nàng khẽ nhắm hai cái tên.

“Đạo Thăng Tập Đoàn – Chủ tịch Trang Đạo, người này thế nào? Người có biết không?”

Tần Tuyết Táo trả lời chắc chắn:

“Hắn là bạn học của ta, cũng là một trong bảy kẻ có khả năng đã hại ta năm đó.”

“Bảy kẻ?”

Đối phương nhướn mày, giọng điệu như cười như không:

“Thù của người có hơi nhiều đấy nhỉ? Sao không quăng hết bọn chúng cho cá mập ăn đi?”

“Không được đâu.”

Tần Tuyết Táo nhàn nhạt đáp lại:

“Chúng ta là công dân tuân thủ luật pháp mà. Muốn quăng cho cá mập ăn... ít nhất cũng phải có chứng cứ chứ.”

“?”

Nguyễn Thanh Sơn, năm nay 28 tuổi, là trưởng tử trong nhà.

Thuở nhỏ ham chơi, hắn dựa vào việc gia đình có chút tiền nên cả ngày trà trộn với đám con em nhà giàu, hôm nay có rượu thì hôm nay say, hoàn toàn không để ý đến lời người ngoài đàm tiếu. Cha mẹ hắn thường xuyên trách mắng, nói hắn là bần nhãi không trát nổi tường.

Bởi vậy, khi còn trẻ, cha mẹ quyết định sinh thêm con, và thế là muội muội Nguyễn Thanh Tuyết, kém hắn 11 tuổi, ra đời.

Lúc mới có em gái, Nguyễn Thanh Sơn cảm thấy vô cùng khó chịu, như thể bản thân bị đẩy ra ngoài, trở thành người thừa trong gia đình.

Hắn không thích cô muội muội này, khoảng cách tuổi tác quá lớn khiến tình cảm huynh muội giữa hai người cũng nhạt nhẽo.

Thế nhưng sau đó, gia tộc xảy ra biến cố, cuối cùng chỉ còn lại hắn và Nguyễn Thanh Tuyết – hai đứa trẻ nương tựa nhau mà sống.

Chương 220

DTV EBOOK

Ba tháng trước, Nguyễn Thanh Sơn hoàn toàn không thể chấp nhận cú sốc quá lớn này, hắn chỉ biết dùng rượu để tê liệt bản thân, cố níu kéo những ngày tháng hoang đường trước đây.

Ban đầu, cuộc sống hắn không có gì thay đổi, nhưng theo thời gian, khi ví tiền trống rỗng, không còn hào phóng tung tiền như trước, hắn bắt đầu nợ nần chồng chất, bị người ta coi thường, bị dè bieu, thậm chí bị đánh đập. Cuối cùng, hắn bị đánh một trận, coi như trừ nợ 10.000 tệ tiền chơi game.

Dưới hoàn cảnh đó, Nguyễn Thanh Tuyết vẫn kiên nhẫn chăm sóc hắn. Ban ngày nàng đi học, thời gian còn lại liền đi làm thêm, ban đêm lại cặm cụi làm việc vất vả đến tận khuya mới về.

Cho đến một đêm nọ, bọn chủ nợ tìm đến cửa. Nguyễn Thanh Sơn trốn trong phòng ngủ, không dám lộ mặt. Nguyễn Thanh Tuyết thì đứng trong phòng khách, cúi đầu xin lỗi, nhưng vẫn bị một cái bạt tai khiến khóe miệng rướm máu.

Nhìn thấy cảnh ấy, Nguyễn Thanh Sơn mới giật mình nhận ra – quá khứ của hắn hoang đường đến mức nào, bản thân hắn chán chường và vô dụng đến mức nào.

Thế là hắn lao ra ngoài, cùng đám người đó đánh một trận.

Đêm hôm ấy, Nguyễn Thanh Sơn triệt để từ bỏ con người cũ của mình. Hắn khuyên muội muội đừng bỏ học, dặn nàng phải cố gắng học thật giỏi, để sau này giành lại mọi thứ thuộc về Nguyễn gia.

Hắn biết bản thân đã không còn tư cách để tiến xa, nhưng may mắn cơ thể vẫn còn khỏe mạnh, có thể dùng sức lao động để kiếm tiền.

Từ đó về sau, người đi sớm về khuya kiếm sống chính là hắn. Đôi khi vì công việc, hắn phải chạy sà đêm, thậm chí có lúc rời khỏi Nam Lăng, đi theo các thuyền hàng vận chuyển hạ du để dỡ hàng.

Lần gần đây nhất, khi Nguyễn Thanh Tuyết gặp chuyện, hắn còn đang theo tàu, mất ba tuần lênh đênh trên sông, không kịp quay về.

Thời gian cứ thế trôi qua bảy năm.

Nguyễn Thanh Sơn từ một thiếu niên anh tuấn đã trở thành một người đàn ông trung niên. Dù mới 28 tuổi, nhưng những biến cố trong đời đã sớm bào mòn hắn.

Hắn muốn tìm một công việc ổn định, nhưng với một người từng vướng nợ nần, không công ty nào dám nhận. Cuối cùng, hắn chỉ có thể làm những công việc lao động tay chân theo ngày, không ổn định nhưng cũng đủ để trang trải cuộc sống.

Cuộc sống tuy khốn khó, tiền kiếm được đều dồn vào trả nợ, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn vẫn không nỡ để muội muội chịu khổ. Bao nhiêu lỗi lầm trong quá khứ, hắn chỉ muốn dùng quãng đời còn lại để bù đắp.

Đến trưa, công việc bốc vác tạm xong, Nguyễn Thanh Sơn mới có chút thời gian thở dốc. Hắn dùng cổ tay lau mồ hôi, trời tháng năm đã bắt đầu oi bức.

“Thanh Sơn, lại đây một chút.”

“Dạ, tới ngay.” Nguyễn Thanh Sơn vịn eo đi lại: “Chuyện gì vậy, lão bản?”

“Đây là tiền công hôm nay của cậu.”

“Nhưng tôi còn chưa làm xong mà?”

“Chiều chỉ còn một ít việc, tôi tự xử lý được.”

“Ngày công là 120 tệ, chỗ này 200, có phải hơi nhiều không?”

“Coi như tôi xin lỗi cậu.” Lão bản lau mồ hôi trên trán, thở dài: “Sau này cậu không cần đến đây nữa.”

Nghe vậy, lão bản vốn nghĩ Nguyễn Thanh Sơn sẽ níu kéo vài câu, nhưng không ngờ hắn chỉ cười nhạt như đã quen với cảnh này:

“Được thôi, cảm ơn ngài đã chiếu cố tôi suốt thời gian qua.”

“Ai... không phải tôi muốn đuổi cậu đâu...” Lão bản thở dài một tiếng, “Nhưng bên nhà cung cấp ép quá, tôi chỉ là một nhà bán lẻ nhỏ, làm sao dám đối nghịch với Đạo Thắng Tập Đoàn chứ?”

Nguyễn Thanh Sơn mỉm cười, không nói gì. Hắn đã quen rồi.

Bảy năm lăn lộn ở tầng đáy xã hội, hắn hiểu rõ lòng người không xấu, nhưng mỗi ngành nghề đều có quy tắc riêng. Không ít người tốt bụng, nhưng phần lớn đều phải cúi đầu trước thế lực lớn, chẳng thể làm gì khác.

“Còn nữa, cái này cậu cũng mang về đi.” Lão bản chỉ vào nửa thùng nước ngọt pha lê còn dư: “Sắp hết hạn rồi, coi như giúp tôi xử lý bớt.”

Lão bản đã để ý từ trước, thấy Nguyễn Thanh Sơn nhìn đám nước ngọt này mà do dự muốn mua, nhưng cuối cùng vẫn không nở xuống tay.

Dù sao hắn còn phải trả nợ, còn phải dành tiền cho muội muội học đại học, tự nhiên không nở tiêu tiền vào những thứ xa xỉ như vậy.

Nguyễn Thanh Sơn cầm lấy thùng nước ngọt, để ý thấy hạn sử dụng tối thiểu vẫn còn hơn một tháng. Hắn không nói gì, chỉ cúi đầu chào rồi ôm lấy cái thùng đi.

Cưỡi trên chiếc xe đạp Phượng Hoàng cũ kỹ nhưng vẫn còn chạy tốt, hắn thông thả đạp về nhà. Dù bị sa thải, tâm trạng hắn cũng không quá tệ.

Về đến nơi, Nguyễn Thanh Sơn đặt nửa thùng nước ngọt vị quýt vào tủ lạnh mini, sau đó cầm điện thoại lên gọi.

Môi giới sẽ sắp xếp cho hắn một công việc mới. Nếu không tìm được gì, hắn đành quay lại làm công theo phiên chợ, tạm thời cầm cự thêm một thời gian.

“Uy, Vương Ca, là ta đây. Gần đây có việc gì không...”
Điện thoại kết nối.

Chương 221

DTV EBOOK

Chạng vạng tối, Nguyễn Thanh Sơn đi tới một quán nướng ở vùng ngoại ô. Mùi thịt nướng thơm phức khiến bụng hắn sôi ùng ục, nước bọt cũng vô thức tiết ra.

Vương Ca – người môi giới, đứng dậy chào hỏi hắn. Hai người đã hợp tác nhiều lần, vì thế hắn không hề nghi ngờ gì.

Chỉ là hôm nay, lần đầu tiên hắn thấy đối phương hào phóng đến vậy – chủ động rót rượu, thậm chí còn gọi thêm thịt mời hắn ăn.

Nguyễn Thanh Sơn biết điều kiện kinh tế của Vương Ca cũng chẳng khá giả gì. Nghe nói con gái hắn mắc bệnh, mỗi ngày đều phải uống thuốc đắt đỏ.

Nhưng Nguyễn Thanh Sơn không nghĩ nhiều, bởi vì hắn cũng đang đói. Có rượu có thịt miễn phí, làm gì có lý do không ăn? Nếu phải bỏ tiền, chắc chắn hắn còn lưỡng lự, nhưng miễn phí thì...

Miếng thịt đầu tiên vừa vào miệng, hắn lập tức không dừng lại được. Hai người chạm ly, hết chén này đến chén khác.

Khi đã no nê, Vương Ca đặt chén rượu xuống, gương mặt đỏ bừng vì men say, lơ lơ nói:

“Hôm qua... có người tìm ta, đưa ra một điều kiện.”

Nguyễn Thanh Sơn cũng đã hơi ngà ngà say, mặt đỏ như gấc, vừa nắc vừa hỏi:

“Điều kiện? Nắc... điều kiện gì?”

“Hắn bảo ta thuyết phục người ký vào thứ này... chỉ cần làm vậy, liền có thể tìm người chữa bệnh, cứu nữ nhi của ta. Một ca phẫu thuật lớn, số tiền cần tới...”

Hắn giơ năm ngón tay lên, giọng khàn đi: “Bán cả ta cũng không đủ... nhưng đôi phương nói, chỉ cần thuyết phục được người, sẽ miễn phí.”

Nguyễn Thanh Sơn nghe xong, ý thức bỗng chốc thanh tỉnh hơn, hắn trầm mặc một lúc rồi nói: “Việc này ta không giúp được người, xin lỗi, Vương Ca... Nếu ký vào điều ước đó, ta có lỗi với cha mẹ đã khuất.”

“Người lo mà sống cho ra hồn rồi hãy nói đi?” Vương Ca cười khổ: “Nhìn người bây giờ xem, còn giống con người sao?”

Nguyễn Thanh Sơn lại cười, ánh mắt sắc lạnh: “Câu đó sai rồi, Vương Ca... Bây giờ ta mới thực sự là con người.”

Hắn đứng dậy, chậm rãi nói: “Cảm ơn người đã mời ta ăn cơm.”

Chờ Nguyễn Thanh Sơn đi xa, Vương Ca cũng đứng lên, thanh toán xong rồi rời khỏi quán. Hắn men theo con hẻm nhỏ, đi chưa được mấy bước đã quỳ sụp xuống.

“Sự tình ta đã làm xong... có thể thả nữ nhi của ta được chưa?”

Trong bóng tối sâu hun hút, một giọng nói trầm thấp vang lên.

“Ta sẽ giữ lời. Con gái người sẽ nhận được một khoản tiền quyền góp, bệnh của nó sẽ được chữa khỏi.”

Vương Ca dập đầu xuống nền đất: “Đa tạ! Đa tạ...”

“Không cần khách sáo.”

Lời vừa dứt, một lưỡi dao găm bay vút ra, xuyên thủng cổ họng hắn. Máu tươi phun trào, Vương Ca trợn trừng mắt, hai tay ôm lấy cổ, toàn thân co giật, rồi khí tuyệt.

Trở về nhà, Nguyễn Thanh Sơn cảm thấy cơ thể có gì đó không ổn.

Toàn thân hần bỏng rát như có lửa thiêu đốt.

Ban đầu hần nghĩ là do uống rượu, bèn tắm nước lạnh. Nhưng càng tắm, nhiệt độ cơ thể càng tăng. Ngực hần như có ngọn lửa đang cháy rực, từng đợt đau nhức lan ra khắp tứ chi.

Cùng lúc đó, hần nghe thấy tiếng bụng sôi ùng ục.

Lộc cộc, lộc cộc...

Rõ ràng hần vừa ăn rất nhiều, nhưng giờ lại đói cồn cào.

Hần mở tủ lạnh, lấy thức ăn nhét vào miệng. Hết bánh mì đến thịt tươi, nhưng càng ăn càng đói, dù ăn bao nhiêu cũng không đủ. Đặc biệt, hương vị của máu tươi thấm trên miếng thịt lại khiến hần cảm thấy ngọt ngào khó cưỡng.

Hần cúi xuống, liếm sạch đĩa.

Đột nhiên, hần bừng tỉnh! Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Hần vừa làm cái gì thế này?

Nhận ra hành vi của mình chẳng khác gì dã thú, lý trí hần lập tức trỗi dậy. Nhưng ngay khi cố gắng trấn tĩnh, dạ dày lại quặn lên từng cơn dữ dội. Hần lao đến bồn rửa, há miệng nôn ra từng mảng máu thịt còn chưa tiêu hóa hết.

Thế nhưng, ngay cả khi vừa nôn xong, cơn đói vẫn không hề thuyên giảm.

Hần thêm khát máu thịt hơn bao giờ hết.

Cảm giác mâu thuẫn điên cuồng khiến hần tự tát mạnh vào mặt mình, rồi động đầu vào tường, cố dùng cơn đau để giữ vững lý trí.

Trong cơn giãy giụa kịch liệt, hắn lảo đảo bước tới cửa, bỗng dừng ánh mắt hắn dừng lại.

Trên vách tường, tấm gương phản chiếu hình ảnh hắn.

Răng nanh sắc nhọn, đôi mắt đỏ rực, cánh tay mọc đầy lông đen, làn da xanh tái, gương mặt méo mó dữ tợn...

“AAAHH!!!”

Nguyễn Thanh Sơn hoảng sợ lùi lại, sức mạnh vô thức đẩy hắn đập ngã cả bàn ghế. Hắn đâm mạnh vào gương, những mảnh vỡ cắt rách bàn tay, máu vương vãi khắp nơi.

Ngay lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng động.

“Ca, ta về rồi... Hả? Sao cửa không khóa?”

Nguyễn Thanh Tuyết vừa lên tiếng gọi, nàng đã đứng trước cửa.

Ngay sau đó, nàng lập tức nhận ra có điều bất thường.

Cửa không khóa.

Đèn chưa bật.

Không khí thoang thoảng mùi máu tanh.

Thậm chí, còn có những âm thanh va chạm lạ lùng.

Bị trộm?

Hay là Đạo Thắng Tập Đoàn thuê người đến?

Một ý niệm lóe lên trong đầu, nàng lập tức vỗ tay lên vách tường, bật đèn lên. Ánh sáng chân không nhanh chóng rọi sáng cả căn phòng.

Nguyễn Thanh Tuyết lập tức nín thở.

Chương 222

DTV EBOOK

Trong đôi mắt nàng, hình ảnh phản chiếu lại rõ ràng — một Nhân Ma toàn thân đầm máu, gương mặt dữ tợn, cùng với khắp phòng bừa bộn như vừa trải qua một cơn giông bão.

Sợ hãi cùng hoảng loạn khiến nàng vô thức lùi về sau một bước.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cơn giận dữ trào dâng như lửa đốt.

Nàng nhìn chăm chăm vào con quái vật kia, cố ép mình gạt bỏ nỗi sợ, không hề lùi thêm nửa bước.

“Người đã làm gì ca ca ta?!”

Ngoài căn phòng cũ nát

Bên ngoài, một nam nhân khoác hắc bào lười nhác mở mắt, nhắc điện thoại lên, giọng trầm thấp:

“Tất cả đều diễn ra đúng như kế hoạch... Chỉ cần chờ huynh muội Nguyễn gia tự tàn sát lẫn nhau, hồn phi phách tán, tự nhiên sẽ chết không đối chứng.”

Điện thoại tắt.

Nam nhân áo choàng đen nhếch môi cười, ánh đèn đường phản chiếu lên hàm răng sắc bén. Ngón tay hắn khẽ kéo dây cung, giọng điệu nhẹ nhàng mà lạnh lùng:

“Tiếp theo... là lúc trừ ma.”

Trong căn phòng đầy mùi máu tanh

Nguyễn Thanh Tuyết vốn không thích người ca ca này.

Hắn vừa tự phụ, lại vừa tự ti.

Vừa ngạo mạn, lại vừa yếu đuối.

Rõ ràng đầu óc rất thông minh, nhưng chỉ thích dùng mảnh khoe vật, lãng phí cuộc đời một cách vô nghĩa.

Ở hắn, không có chút nào giống một người từng tiếp nhận nền giáo dục đảng hoàng.

Nhưng dù thế nào đi nữa... hắn vẫn là ca ca của nàng.

Trên thế gian này, người thân duy nhất, huyết mạch tương liên duy nhất!

Dù toàn thế giới có ruồng bỏ hắn, nàng thì không thể!

Từ nhỏ, nàng đã được dạy rằng Nguyễn Thanh Sơn là một kẻ “bùn nhão không thể trát tường”, vì thế nàng phải chăm sóc hắn, bảo vệ hắn, dìu dắt hắn.

Cha mẹ đã nói vậy.

Nàng cũng chưa từng quên.

Vậy nên khi Nguyễn Thanh Sơn thay đổi, nàng đã vui mừng biết bao.

Nàng từng tin rằng, dù thế gian có bao nhiêu trắc trở, chỉ cần huynh muội đồng lòng, nhất định có thể sống tốt.

Nhưng biến cố, luôn đến một cách tàn nhẫn và không báo trước.

Cảnh tượng trước mắt khiến Nguyễn Thanh Tuyết chấn động đến mức khó mà hô hấp.

Nàng nghe không rõ con quái vật kia đang gầm lên điều gì.

Nàng chỉ biết, mình phải tìm thấy ca ca.

Trong lúc bấn loạn, ánh mắt nàng quét qua sàn nhà.

Máu.

Thịt vụn.

Một hình ảnh kinh hoàng lóe lên trong đầu.

Một cơn sợ hãi lạnh lẽo bò dọc sống lưng nàng.

Nhưng ngay sau đó, cơn phần nộ như sóng thần cuộn trào, nhấn chìm mọi lý trí.

Nàng nắm chặt con dao phay trong bếp.

Đôi mắt đầy phần hận.

Ngọn lửa giận dữ thiêu đốt tâm trí, khiến nàng chỉ còn duy nhất một suy nghĩ:

Giết!

Giết con quái vật đó!

Nàng lao về phía trước.

Nguyễn Thanh Sơn vẫn giữ được một chút lý trí.

Hắn chưa hoàn toàn bị cơn khát máu nhấn chìm.

Khi nhìn thấy muội muội, hắn bỗng đứng thanh tỉnh.

Nhưng khi thấy trong mắt nàng tràn ngập phần nộ, hắn lập tức hiểu ra.

Mình phải lên tiếng!

Hắn há miệng, cố gắng nói.

Nhưng âm thanh phát ra lại méo mó, khàn khàn, như tiếng dã thú gầm rú.

Hắn không thể nói chuyện!

Trong đầu hắn bỗng lóe lên hình ảnh trước đó—bữa ăn cùng Vương Ca, cơn đau dữ dội, sự biến đổi của bản thân...

Hắn biết, nhất định có liên quan.

Nhưng lúc này, không còn thời gian để suy nghĩ nữa.

Nguyễn Thanh Tuyết đã vọt tới trước mặt, ánh dao loé sáng, đâm thẳng vào ngực hắn!

Hắn không dám đánh trả, chỉ có thể chật vật né tránh.

Hắn không thể làm tổn thương Thanh Tuyết!

Cho dù nàng có chém hắn bao nhiêu nhát đi nữa, hắn cũng không thể chống trả.

Bởi vì, đây là muội muội của hắn.

Bởi vì, khi hắn sa vào vũng lầy, nàng chưa từng từ bỏ hắn.

Nguyễn Thanh Tuyết lao lên với toàn bộ sức lực, nhưng vì dùng quá đà, lưỡi dao trượt khỏi mục tiêu, cắm thẳng vào vách tường. Lưỡi dao nhanh chóng bị bẻ gãy, đồng thời đâm xuyên cánh tay nàng, khiến máu tươi bắn ra tung tóe.

Một vài giọt máu văng lên khuôn mặt Nguyễn Thanh Sơn. Theo bản năng, hắn đưa lưỡi liếm thử.

Hương vị ngọt ngào lan tỏa trên đầu lưỡi, mang đến một khoái cảm tột độ, nhưng ngay sau đó là một cảm giác trống rỗng không thể lấp đầy. Trong khoảnh khắc ấy, hắn suýt nữa đánh mất lý trí.

Cơ đói khát gần như chiếm trọn tâm trí, hắn chỉ muốn lao tới cắn Nguyễn Thanh Tuyết một cái.

Nhưng ngay sau đó, hắn cố gắng ép mình tỉnh táo, đập mạnh đầu vào vách tường để cưỡng chế bản thân giữ lại chút lý trí ít ỏi còn sót lại. Hắn ôm mặt, gào thét dữ dội, cố ý xua đuổi Nguyễn Thanh Tuyết đi.

Lưỡi dao trong tay nàng rơi xuống đất.

Nhận thấy sự bất thường, nàng nhìn về phía người đang giãy giụa đau đớn trước mặt, khó tin mà thốt lên bằng giọng nói run rẩy:

“Ca...?”

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, đôi mắt đỏ ngầu của Nguyễn Thanh Sơn lóe lên một tia thống khổ, hắn

gian nan gật đầu.

Nguyễn Thanh Tuyết đứng sững tại chỗ, trong mắt tràn đầy bi thương lẫn hoang mang. Giọng nàng khẽ run:

“Tại sao lại thành ra như vậy?”

Nàng ngã ngối xuống đất, bao nhiêu phần nộ lúc trước giờ hóa thành cảm giác trống rỗng vô tận.

Chương 223

DTV EBOOK

Nàng không biết phải đối mặt thế nào với người ca ca trước mắt, cũng chẳng biết phải làm sao cho đúng... Vì sao ca ca lại biến thành Nhân Ma? Lão thiên, huynh muội chúng ta đã quá bi thảm rồi, vì sao còn muốn hành hạ chúng ta như vậy? Vì sao không chịu buông tha?

Nàng há miệng, nhưng lại không thể thốt ra bất kỳ lời nào.

Bởi vì... chẳng có ai có thể cho nàng một câu trả lời.

Nguyễn Thanh Tuyết đưa tay lau khóe mắt, cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo.

“Không sao đâu, ca... Chúng ta có thể tìm người chữa trị cho huynh...”

Nàng vẫn chưa hiểu rõ tình trạng nhập ma của Nguyễn Thanh Sơn, chỉ đơn thuần nghĩ rằng đây là một căn bệnh quái lạ, có lẽ vẫn có cách chữa.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, hy vọng mong manh ấy liền bị phá nát.

Nguyễn Thanh Sơn nhào tới, đôi mắt đỏ rực, trực tiếp đè nàng xuống đất, há miệng cắn về phía cổ. Nếu không phải Nguyễn Thanh Tuyết phản ứng cực nhanh, vung ghế lên chắn giữa hai người, thì giờ này cổ nàng đã bị xé toạc.

Lực của hắn càng lúc càng mạnh, cơ thể cũng không ngừng biến dạng.

Nhân Ma sau khi ném máu tươi sẽ càng thêm điên cuồng, quá trình ma hóa sẽ tăng tốc không thể kiểm soát. So với Đọa Ma Thân thông thường, tốc độ biến

đổi của hắn nhanh gấp bội, mức độ nguy hiểm cũng kinh khủng hơn nhiều.

Trong mắt hắn, lý trí gần như bị nuốt chửng bởi cơn đói khát và dục vọng sát lục.

Nguyễn Thanh Tuyết nghiêng rằng nghiêng người, bả vai bị cắn một mảng lớn đau rát, nhưng nàng vẫn cố gắng trụ vững, dùng đầu gối làm điểm tựa, vận dụng kỹ thuật vật lộn, hất mạnh Nguyễn Thanh Sơn xuống đất.

Nàng nhanh chóng bật người dậy, một tay ôm lấy vết thương, thở hổn hển hét lên:

“Ca! Mau tỉnh lại!”

Nhưng đáp lại nàng chỉ là một tiếng gào rú điên loạn trong bóng tối.

Nguyễn Thanh Tuyết bị dồn ép vào góc tường. Nàng dựa lưng vào vách, hai mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dữ tợn của Nguyễn Thanh Sơn, nước mắt không kìm được mà rơi xuống:

“Ca...! Mau tỉnh lại đi...!”

Biểu cảm của Nhân Ma bắt đầu giãy giụa, ánh mắt khi thì điên cuồng, khi thì thoáng lóe lên chút tỉnh táo. Hắn liên tục siết chặt rồi lại buông lỏng tay, cuối cùng dùng sức đâm mạnh vào đầu mình, lập tức máu chảy đầm đìa.

“Hãy đi đi... Thanh Tuyết, mau đi đi...!”

Từ trong cổ họng hắn phát ra tiếng gầm khàn khàn, xen lẫn với đau đớn cùng tuyệt vọng. Nguyễn Thanh Sơn dốc hết chút lý trí cuối cùng để đuổi nàng đi. Hắn biết mình sắp không kiểm soát được nữa rồi...!

Nguyễn Thanh Tuyết ôm chặt bả vai bị thương, cắn răng nghiêng đầu, lao về phía cửa:

“Ta sẽ gọi điện cho Chu tử! Ca, người nhất định phải giữ vững tỉnh táo, nhất định không được để bản thân

mất kiểm soát!”

Nhưng đúng vào khoảnh khắc nàng bước qua ngưỡng cửa, từ phía sau, một bóng đen lại nhào tới lần nữa.

Chỉ có điều lần này, ngay khi Nhân Ma vừa lao ra khỏi cửa, một mũi tên đột ngột xuyên thủng thân thể hắn, ghim chặt xuống đất.

Ngay sau đó, mũi tên thứ hai, thứ ba... Cho đến khi năm mũi tên liên tiếp ghim vào tứ chi hắn, hoàn toàn đóng đinh thân thể xuống mặt đất.

Nguyễn Thanh Tuyết nghe thấy động tĩnh, vội vàng quay đầu lại. Nàng vẫn chưa kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

Cho đến khi tiếng bước chân vang lên, dưới ánh đèn đường, một thanh niên vận áo bào đen hiện ra. Hắn cầm trên tay một cây cung đen tuyền, trên người tỏa ra khí tức khiến người khác không rét mà run.

Hắn kéo căng dây cung, đầu mũi tên nhắm thẳng vào Nguyễn Thanh Sơn, kẻ lúc này đã bị ghim chặt dưới đất, không thể cử động.

Nguyễn Thanh Tuyết lập tức dang rộng hai tay, chắn trước mặt ca ca, cố ngăn cản đối phương bắn tên.

Thế nhưng, ngay giây tiếp theo, mũi tên vẫn xuyên qua không khí, găm thẳng vào bắp chân nàng.

Cơn đau nhói khiến nàng khụy xuống, bàn tay run rẩy siết chặt lấy vạt áo.

“Không tránh ra, người cũng sẽ chết.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Trang Thắng nhìn nàng bằng ánh mắt vô cảm:

“Đừng cản đường ta trừ ma.”

“Hắn là ca ca ta, không phải ma!”

“Nhập ma rồi, chính là ma! Có gì khác biệt sao?”

Trang Thắng nhếch môi cười lạnh:

“Người nghĩ đứng ra che chắn cho hắn thì ta sẽ không bắn? Cùng lắm thì bắn chết cả hai người một lượt!”

Nguyễn Thanh Tuyết run rẩy, nhưng vẫn không lùi một bước.

Trang Thắng cười cợt, gương cung nhắm thẳng vào nàng:

“Đã muốn chết thì ta thành toàn cho người vậy. Nếu như vừa nãy hai huynh muội các người tự tàn sát lẫn nhau mà chết, ta cũng chẳng cần phải ra tay.”

“Người nói gì?” Nguyễn Thanh Tuyết nghe ra ẩn ý khác thường trong câu nói của hắn.

“Ta đã chứng kiến cảnh tượng này quá nhiều lần rồi.”

Giọng điệu hắn châm biếm:

“Kết cục của Nhân Ma luôn chỉ có hai loại—một là giết sạch người thân, hai là bị chính người thân giết chết. Hiếm khi nào thấy có kẻ cố bảo vệ lẫn nhau như các người. Đúng là huynh muội tình thâm, cảm động quá đi mất.”

Hắn kéo dây cung căng hơn, khóe miệng nhếch lên đầy giễu cợt:

Chương 224

DTV EBOOK

“Đáng tiếc, ai bảo ca người không biết thời thế? Nếu sớm ký tên đồng ý hợp tác với bọn ta, thì có lẽ giờ này hai người đã sống an nhàn hưởng thụ, chứ không phải rơi vào cảnh này—chết giữa nơi đồng không mông quạnh, đến một kẻ thu dọn thi thể cũng không có.”

“Là các người...”

Nguyễn Thanh Tuyết bỗng nhiên hiểu ra.

Nắm tay nàng siết chặt, bắt chấp vết thương đang rỉ máu, từng bước tiến về phía trước. Máu từ bắp chân nàng chảy xuống đất, nhuộm đỏ cát đá dưới chân.

“Là các người đã hại ca ca ta thành ra như vậy! Người là con chó săn do Đạo Thắng Tập Đoàn phái đến!”

Trang Thắng không đáp, chỉ nhe răng cười, để lộ hàm răng trắng nhợt và ánh mắt đỏ như máu, trông chẳng khác gì một con Ác Ma.

Hắn buông tay.

Dây cung chấn động.

Mũi tên lao thẳng về phía trái tim Nguyễn Thanh Tuyết!

Nàng cắn chặt răng, không cam lòng cũng chẳng còn đường lui.

Mười bảy năm ngắn ngủi trong đời nàng, đã từng có hạnh phúc, cũng từng mất đi hạnh phúc.

Đã từng trải qua khổ đau, từng đấu tranh sống còn.

Cứ ngỡ rằng sau bao nhiêu gian khổ, nàng đã có thể nhìn thấy chút ánh sáng phía cuối con đường.

Nhưng hóa ra, thứ đang chờ đợi nàng lại chỉ là vực sâu tuyệt vọng.

Nàng không hiểu—rốt cuộc mình đã làm sai điều gì?

Trong khoảnh khắc ấy, trước mắt nàng bỗng hiện lên vô số hình ảnh, tựa như đèn kéo quân chớp tắt.

Một cuộc đời ngắn ngủi, tràn đầy tiếc nuối.

Nàng không cam tâm!

Nhưng cũng bất lực.

Nàng quá yếu đuối...

Không bảo vệ được người thân...

Thậm chí ngay cả mạng sống của chính mình cũng không giữ nổi.

Cho dù lúc này nàng có nhắm mắt cầu nguyện, thì e rằng cũng chẳng có thần linh nào nghe thấu lời cầu xin của nàng.

Thần minh ư?

Ngài ấy... đã bao giờ thực sự chiếu cố đến nàng chưa?

Ngay khi mũi tên sắp xuyên qua thân thể nàng, luồng khí sắc bén của nó đã khiến làn da nàng đau rát.

Nhưng đột nhiên—

ĐOANG!!

Một âm thanh thanh thúy vang lên, phá vỡ khoảnh khắc sinh tử!

Mũi tên lệch khỏi quỹ đạo, bay về phía bụi cây cách đó trăm thước.

Một vật thể lạ va chạm với mũi tên, bị lực phản chấn bắn ngược ra xa, rơi xuống đất, tạo thành một cái hố sâu nửa chỉ.

Nó lăn lông lốc đến ngay trước mũi chân Trang Thẳng.

Hắn cau mày, cúi xuống nhặt lên—thứ đó là một chiếc điện thoại di động, nhãn hiệu Nokia.

Cùng lúc ấy, từ xa vang lên những tiếng bước chân dồn dập, giẫm trên cát đá xào xạc.

Một con tiểu thú lông trắng chạy nhanh về phía này, dẫn theo một thiếu niên xuất hiện từ một con hẻm nhỏ.

Trước mặt là Đế Thính.

Phía sau là thiếu niên ấy.

Cả hai...

Đều đang bước đi giữa ánh sáng phản chiếu.

Ngôi nhà của Nguyễn Thanh Tuyết nằm ở một khu vực hẻo lánh, thuộc về khu thành cũ siêu cấp tồi tàn, rách nát.

Bởi vì quá xa trung tâm, nên phần lớn những căn hộ trong khu này đều bị bỏ trống.

Thế hệ này hầu như không còn ai ở trọ tại đây, nguồn cung cấp nước và điện cũng chẳng đáng tin cậy.

Dù có xảy ra chuyện lớn đến đâu, thì cư dân xung quanh cũng chẳng ai phát hiện, vì cả khu vực mấy cây số xung quanh gần như không có bóng người.

Điểm lợi duy nhất của nơi này là chi phí sinh hoạt cực thấp, nhưng đồng thời, cũng có nghĩa là nếu gặp phải tội phạm hay vi phạm pháp luật, sẽ chẳng ai đến giúp đỡ.

Nguyễn Thanh Tuyết chưa từng hy vọng sẽ có người đến cứu mình.

Thế nhưng...

Tại sao hắn lại ở đây?

Đôi mắt Nguyễn Thanh Tuyết mở to, khó tin nhìn về phía chàng thiếu niên kia.

Bạch Du! Lại là Bạch Du!

Hắn vốn không nên xuất hiện ở đây, vậy mà hết lần này tới lần khác lại xuất hiện, ngay đúng thời điểm này, ngay giữa hiểm cảnh sinh tử.

Bạch Du thở hắt ra một hơi, thậm chí chẳng có thời gian tiếc nuối vì đã ném chiếc điện thoại của mình đi.

Cũng may, đó là hàng Nokia. Độ bền của nó đúng là đã qua kiểm chứng thực tế, thậm chí có thể trực tiếp cản được cả đạn.

“Đi báo cảnh sát!”

Bạch Du nói, ánh mắt sắc bén quét về phía Nguyễn Thanh Tuyết, lúc này vẫn đang đứng đờ ra như tượng gỗ.

Nguyễn Thanh Tuyết giật mình tỉnh lại, môi nàng mấp máy: “Nhưng mà...”

“Đừng lè mề, nhanh lên!” Bạch Du nghiêm giọng: “Nhớ kỹ, đừng quay đầu lại!”

Một tiếng quát lớn khiến Nguyễn Thanh Tuyết hoàn toàn thanh tỉnh.

Dù đã làm bạn cùng lớp với Bạch Du nhiều năm, nhưng đến tận khoảnh khắc này, nàng mới cảm giác như mình đang thực sự quen biết hắn lần đầu tiên.

Lúc này, lý do hắn xuất hiện ở đây đã không còn quan trọng nữa.

Hắn đã đến. Hắn đã ra tay giúp đỡ. Và chắc chắn, hắn sẽ không bỏ chạy.

Nguyễn Thanh Tuyết rất sợ chuyện của mình sẽ kéo Bạch Du xuống Địa Ngục, đến mức không biết phải đối mặt với hảo bằng hữu Tô Nhược Ly thế nào. Nhưng đến nước này, ván đã đóng thuyền.

Nàng cắn chặt răng, lập tức chống đỡ cơ thể bị thương mà chạy về phía đường cái, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi cảnh sát.

Gã thanh niên cầm cung đèn trên tay chỉ lặng lẽ
đứng nhìn, chẳng buồn ngăn cản Nguyễn Thanh
Tuyết.

Báo cảnh sát?

Vô ích thôi.

Chương 225

DTV EBOOK

Hắn có mang theo thiết bị gây nhiễu tín hiệu, trong phạm vi 3000 mét, tất cả liên lạc đều bị cắt đứt.

Hơn nữa, chân của nàng bị thương, có thể chạy nhanh được bao nhiêu?

Kể cả có báo cảnh sát thành công, từ lúc nhân viên của Trường Dạ Ti đến được đây, ít nhất cũng phải mất năm phút đồng hồ.

Năm phút... đủ để hắn xử lý tất cả ở nơi này.

Trang Thắng nheo mắt, ánh nhìn có chút lóe sáng.

Hắn vốn không ngờ sẽ gặp một kẻ cản đường ở đây. Mà đáng nói hơn, thiếu niên này...

Hắn chính là kẻ đã tay không giết chết Sơn Hùng!

Lúc làm hồ sơ ở Trường Dạ Ti, Trang Thắng có nghe nói về chuyện này, nên đặc biệt để ý. Lần chạm vai trước đó cũng là hắn cố ý thăm dò.

Dù vừa rồi mũi tên của hắn chỉ là thử nghiệm, không hề dồn lực, nhưng thiếu niên này lại có thể chỉ bằng một cú vung tay mà chặn đứng nó.

Thực lực không thể xem thường!

Hắn đáng để giết một lần!

Trang Thắng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, ánh mắt lộ rõ vẻ hiếu chiến và khát máu. Nhưng ngay sau đó, câu nói tiếp theo của đối phương lập tức khiến nét mặt hắn cứng đờ.

“Người đến đây để kéo mũi tên à?”

Vừa mở miệng, Bạch Du đã khiến bầu không khí vốn căng thẳng càng trở nên ngột ngạt, cứng ngắc hơn.

“Ta khuyên người đừng xen vào chuyện bao đồng. Ta đến để trừ ma, chuyện này không liên quan đến người. Nếu bây giờ người rời đi, ta có thể tha cho một con đường sống.”

Trang Thắng kéo dây cung, mũi tên rung lên, phát ra tiếng vang sắc lạnh. Không khí xung quanh như bị xé rách, tạo thành một luồng chân không mỏng.

Bạch Du nghiêng đầu tránh né, vài sợi tóc bị cắt đứt, trên tai cũng xuất hiện một vết thương nhỏ, rỉ máu.

“Chỉ dựa vào kéo cung mà có thể cách không đả thương người?”

Tần Tuyết Táo truyền âm nhắc nhở: “Không thể nghi ngờ, hắc là tùy tùng của Hung Tinh. Loại kỹ nghệ Siêu Phàm này trong Diêm La Ti có ghi chép lại, tên gọi Huyền Sát Tam Chấn. Gồm ba chiêu, mỗi chiêu mạnh hơn chiêu trước. Nếu luyện đến cực hạn, phạm vi sát thương có thể bao trùm cả trăm trượng. Nhưng ta nghĩ hắc vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó.”

Bạch Du gật đầu hiểu rõ.

Lần này hắc nhìn thấy rất rõ ràng, đối phương là cao thủ cấp 20, trên đỉnh đầu còn có một ký hiệu cung tiễn màu đen, biểu thị nghề nghiệp chuyên dụng.

Hắc bước lên một bước, giọng trầm thấp: “Ta muốn biết, vì sao người lại nhắm vào huynh muội bọn họ?”

“Trừ ma còn cần lý do sao?”

“Nguyễn Thanh Tuyết không phải ma, nhưng người vẫn muốn giết nàng.”

“Trừ ma phải diệt tận gốc!” Trang Thắng cười lạnh: “Nàng dám ngăn cản ta, chứng tỏ đã bị lây nhiễm ma khí. Nếu đã như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua. Giết sớm hay muộn cũng là giết, chẳng bằng giết ngay bây giờ, tránh để sau này lại phải ra tay.”

Bạch Du cạn lời.

Hay cho cái danh nghĩa ‘trừ ma vệ đạo’!

Hắn suýt nữa thì bật cười vì tức giận. Cái tên khốn này còn giả bộ chính phái!

Trang Thắng mất kiên nhẫn, lại thúc giục: “Nghĩ kỹ đi, ở lại chờ chết hay rút đi thật xa?”

Bạch Du chậm rãi nói, trong giọng điệu lộ rõ vẻ chế giễu: “Người nghĩ ta xoay người bỏ đi, người sẽ không đánh lén sao? Ngay từ đầu, người vốn không có ý định tha cho bất kỳ ai, còn giả vờ chính nghĩa làm gì? Ngay cả sát khí cũng không che giấu nổi, người nghĩ ta là Trình Tâm, dễ lừa gạt như vậy?”

“Là chính người muốn chết, trách không được ta!”

Trang Thắng vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh, ngón tay một lần nữa kéo căng dây cung.

Tiếng chấn động vang lên, mặt đất như có thứ gì đó cuộn trào, cát đá bắn tung, tựa như một lưỡi đao vô hình chém thẳng về phía Bạch Du.

“Cận chiến!”

Tần Tuyết Táo lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng trước khi nàng kịp nói hết câu, Bạch Du đã xông lên trước một bước.

Chân khí trong đan điền vận chuyển, hắn cảm giác cơ thể như một cỗ máy hơi nước, sức mạnh bùng nổ.

Hắn bật nhảy lên cao, tránh né từng đợt trăm kích vô hình.

Tả hữu luồn lách, đi theo đường zíc-zắc, vừa tiến vừa lùi, rút ngắn khoảng cách với đối phương.

Chưa đầy năm giây, khoảng cách ban đầu ba mươi mét đã bị thu hẹp chỉ còn một đầu.

Trang Thắng cười lạnh, tay trái cầm lấy một mũi tên.

Hung Tinh tùy tùng không chỉ biết dùng cung!

Chỉ dựa vào thể lực, hắn đã có thể kéo được Hắc Cung chuyên dùng để giết Nhân Ma, chẳng lẽ cận chiến lại kém cỏi?

Từ xưa đến nay, cung thủ đều là tinh nhuệ!

Hắn nắm chặt mũi tên, chờ đến khi Bạch Du đến gần liền định trực tiếp đâm thẳng vào cổ hắn.

Nhưng ngay khoảnh khắc song phương chạm mặt, Bạch Du đột ngột phanh gấp, thân thể chững lại.

Đồng thời, tay trái hắn giơ lên—

Từ lúc nào đã nắm trong tay một nắm cát bụi, bùn đất lẫn đá vụn!

Một cú vung tay mạnh mẽ, tất cả đổ ập xuống ngay trước mặt Trang Thắng!

Chương 226

DTV EBOOK

Trang Thắng ngày thường giết Nhân Ma vô số, kinh nghiệm thực chiến cũng không hề ít. Nhưng mà! Những kẻ hản giết đều là Nhân Ma cấp thấp, phần lớn chỉ là bọn Đọa Ma Thân sau khi mất lý trí, không còn tính người, cũng chẳng đủ xảo hoạt.

Đây là lần đầu tiên hản gặp phải loại chiêu ám toán như ném cát thẳng mặt.

Bị cát vàng làm mờ mắt, tay trái dù vẫn đâm ra nhưng rõ ràng chậm hơn một nhịp. Mũi tên lắc lư, lệch khỏi mục tiêu.

“A, tiểu hồn đản!”

Cát bụi lùa vào miệng, cảm giác nhục nhã bùng lên, mắt hản tạm thời chưa mở ra được, giận dữ chửi ầm lên.

Bạch Du lợi dụng đám khói bụi cuộn lên, tạo thành một màn sương dày đặc giữa hai người. Khoảnh khắc ấy chỉ kéo dài hai, ba giây.

Đối phương nhìn không thấy, nhưng không có nghĩa là hản cũng vậy.

Đã sớm dự đoán trước, Bạch Du nhẹ nhàng xoay eo, lách qua cú đâm từ tay trái của Trang Thắng, đồng thời lén ra sau lưng đối thủ.

Một tay sờ xuống hông, rút ra một cây gậy bóng chày rắn chắc.

Không hề chần chừ, hản nhắm thẳng vào sau gáy Trang Thắng mà vụt xuống!

Một gậy này, không cần lưu tình.

Tần Tuyệt Táo từng nói, tùy tùng của Hung Tinh toàn là đám điên hung tàn, giết chúng chẳng khác gì giúp quốc gia trừ hại. Chẳng những không bị truy cứu, còn coi như lập công.

Không có tiền thưởng thì đã sao?

Bạch Du tin chắc, cú này đủ sức nổ tung đầu hần!

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, một vầng sáng màu vàng lóe lên, đồng thời truyền đến một luồng chấn động mạnh mẽ.

Bạch Du cảm nhận rõ ràng lực phản chấn mãnh liệt, suýt nữa chửi thề thành tiếng.

Cả người lẫn gậy đều bị đánh văng ra ngoài, hần xoay người giữa không trung, uốn mình lộn một vòng tròn 360 độ rồi vững vàng đáp xuống đất.

Trang Thăng vươn tay sờ vào túi trước ngực. Một món kỳ vật chỉ sử dụng được một lần tỏa ra ánh sáng màu da cam, kéo dài mấy giây rồi tan biến. Ngay sau đó, kỳ vật trực tiếp vỡ vụn.

Mí mắt hần giật giật liên tục.

Đây chính là lễ tốt nghiệp mà lão sư tặng hần, dù đối mặt với một kích chí mạng từ cường giả Tam Giai Siêu Phàm cũng có thể bảo vệ mạng sống.

Vậy mà bây giờ lại bị ép phải dùng đến trong tình huống này?!

Hần suýt chút nữa bị cái tên tiểu quỷ thói tha này giết chết sao?!

Nực cười!

Trang Thăng nghiêng rằng, khom người, vẻ mặt vắn vẹo dữ tợn:

“Ta muốn... chậm rãi bắn từng mũi tên xuyên thủng tứ chi ngươi! Cuối cùng, ta sẽ đâm cung tiễn thẳng vào tim ngươi, vặn xoay ba vòng, để ngươi chết trong thống khổ tột cùng!”

Hắn nghiêng chặt hàm răng, ánh mắt điên cuồng, chẳng còn chút gì vẻ trêu tức khi này.

Bạch Du đứng dậy, tiếc nuối thở dài.

Vốn định nhân lúc đối phương chủ quan, trực tiếp chấm dứt trận đấu trong một kích.

Đáng tiếc...

Hắn siết chặt cây gậy, vung một vòng trên không trung rồi để rỏ xuống, tạo thành một đường thẳng cùng cánh tay.

Khóe môi hơi nhếch lên, giọng nói mang theo vài phần hứng thú:

“Như vậy mới thú vị. Đây mới là bản chất thật sự của người. Bỏ đi cái lớp vỏ giả tạo đáng ghê tởm ấy đi.”

“Người không phải cái gì mà trừ ma vệ đạo, cũng chẳng phải người tốt. Chẳng qua chỉ là một con rệp giấu lòng tham của mình dưới cái danh đại nghĩa mà thôi.”

“Miệng thì nói đạo lý, nhưng trong lòng chỉ toàn những tính toán ích kỷ!”

“Người cũng xứng nói chuyện trừ ma vệ đạo?”

Hắn cười lạnh, đáy mắt tràn đầy khinh thường.

“Ai là ma?”

Tần Tuyết Táo lên tiếng cảnh báo:

“Người không phải đối thủ của hắn. Nếu bị kéo giãn khoảng cách thì càng không có cơ hội thắng.”

Bạch Du trầm giọng đáp:

“Ta đương nhiên biết. Nhưng đối phương chắc chắn sẽ không cho ta cơ hội áp sát lần nữa.”

Vừa rồi nếu cú đánh kia thành công, đầu hắn đã nổ hoa.

Đáng tiếc, lại bị kỳ vật triệt tiêu toàn bộ sát thương.

Câu nói này rõ ràng là một lời cảnh báo.

Hắn đang nhắc nhở đối phương rằng bản thân có đủ thủ đoạn để uy hiếp tính mạng kẻ địch. Chỉ cần không phải tên ngu ngốc, chắc chắn sẽ không để hắn dễ dàng tiếp cận thêm lần nữa...

Một cung thủ bị kẻ địch áp sát cận chiến, chuyện này nghe thế nào cũng thấy quá mức hoang đường!

Bạch Du bước lên một bước.

Trang Thăng lập tức cúi người, chuẩn bị di chuyển.

Dù phần nộ, nhưng hắn vẫn giữ được sự tỉnh táo, ý thức được rằng chỉ khi duy trì khoảng cách an toàn thì hắn mới có thể phát huy ưu thế tầm bắn.

Hắn không thể đứng yên một chỗ mà mặc cho đối thủ công kích.

Một khi đối phương đã nghiêm túc, muốn giải quyết trận chiến nhanh chóng như trước đó gần như là điều không thể.

Phiền toái lớn hơn chính là...

Bạch Du không thể triệu hồi Anh Linh Chiếu Ảnh.

Bởi vì Tần Tuyết Táo đang ở ngay gần đây.

Nếu hắn đột nhiên triệu hồi vũ trang và gia tăng thực lực, hắn sẽ không có cách nào giải thích hợp lý.

Đương nhiên, nếu đến bước đường cùng, bắt buộc phải chết, hắn vẫn sẽ dùng Anh Linh Chiếu Ảnh.

Chỉ là... trước đó, hắn nhất định phải dựa vào thực lực hiện tại để thử nghiệm trận tử chiến này.

Chương 227

DTV EBOOK

Sức mạnh muốn tăng lên thì phải từng bước đặt chân.

Tử đấu chính là phương thức rèn luyện nhanh nhất, không có cách nào khác thay thế.

Cả hai đều đặt tính mạng lên đầu mũi tên, kẻ nào có thể sống sót, kẻ đó sẽ đến gần chiến thắng hơn một bước...

Từ góc độ này mà nói, bất luận là sinh vật nào, cũng đều là những con quỷ thực thi.

Chúng nuốt chửng sinh mệnh kẻ khác, chỉ để duy trì sự tồn tại của chính mình.

Siêu Phàm chi lộ cũng như thế.

Từng bước đều gian nan, mỗi bậc thang đều được xây bằng máu.

“Một tướng công thành, vạn cốt khô...”

Bạch Du siết chặt cây gậy trong tay.

Chỉ với một thanh gậy bóng chày, muốn chiến thắng một kẻ mạnh hơn mình gấp đôi...

Dù trước đó đã thử nghiệm, hắn vẫn cảm nhận được áp lực kinh khủng.

Đối thủ không chỉ mạnh hơn hắn về cấp độ, mà kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng phong phú.

Giờ đây, khi đối phương nghiêm túc thực sự, phần thắng của hắn...

Cực kỳ mong manh.

“Muốn liều mạng sao?”

Bạch Du tự lẩm bẩm, chợt bật cười trầm thấp.

Không do dự, hắn xoay cây gậy trong tay, đập mạnh xuống mặt đất.

Cát bụi bắn tung tóe, bùn đất văng lên như một trận mưa, ập thẳng về phía Trang Thắng.

Tên kia không hề đứng yên chờ bị đánh, mà lập tức di chuyển.

Hắn là một trong những tùy tùng của Hung Tinh, có vô số kinh nghiệm thực chiến, lại được sư phụ đích thân chỉ dạy.

Bộ pháp hắn thi triển ra chỉ trong nháy mắt, tựa như cơn gió thoảng qua trong đêm, thân ảnh lóe lên quỷ dị, kéo giãn khoảng cách hơn mười mét.

Ánh mắt gần như không thể theo kịp, chỉ có thể nhìn thấy một vệt tàn ảnh mờ nhạt lướt qua không khí.

Bạch Du lập tức nghe được âm thanh nguy hiểm.

Gần như cùng lúc, lưỡi đao sắc bén chém tới.

Hắn vội vàng né người sang bên hông.

Nhưng vẫn chậm một nhịp!

Bắp chân bị một nhát cắt rách, quần thể thao màu xám bị xé toạc, máu tươi nhỏ xuống đất.

Có chút đau, nhưng may mắn không tổn thương đến gân chân hay cơ bắp, không ảnh hưởng đến hành động.

Những đường chém liên tiếp bổ xuống không khí và mặt đất, để lại từng vệt nứt sâu hoắm.

Bạch Du bị ép phải liên tục di chuyển, không ngừng tránh né.

Xem ra tùy tùng của Hung Tinh rất rõ nhược điểm của mình ở đâu.

Chúng là cung thủ, mà mũi tên lại có giới hạn.

Một khi cạn kiệt tên, chúng sẽ mất đi khả năng giết địch.

Để bù đắp thiếu sót này, chúng đã khai phá ra một loại kỹ năng Siêu Phàm, giúp chúng có thể tấn công tầm xa mà không cần tiêu hao mũi tên.

Nhưng điều đáng sợ nhất lại không phải điều đó...

“Coi chừng!”

Đế Thính đột ngột hét lên cảnh báo!

“Cẩn thận!”

Bạch Du vung ngang cây gậy trước người. Một bóng đen bay vút đến, cọ xát với thân gậy tạo ra âm thanh kim loại sắc bén, rồi lập tức hất văng hắc lùi xa hơn ba mét. Chân hắc rời khỏi mặt đất, sau khi tiếp đất, gót chân ma sát kéo lê, làm bắn ra mười mấy mét cát đá. Uy lực của đòn tấn công này có thể thấy rõ.

Hắc chỉ kịp thở dốc một hơi, trong nháy mắt đã mất dấu Trang Trắng, buộc phải tiếp tục chạy trốn.

Nguy hiểm nhất vẫn là Hắc Tiễn.

Huyền Sát Tam Chấn tuy đáng sợ nhưng không đủ trí mạng. Cùng lắm cũng chỉ là chủ thủ chém một nhát, thậm chí chưa chắc đã cắt vào xương cốt, phần lớn chỉ rạch nát da thịt.

Nhưng mũi tên lại khác, nó là sát chiêu chí mạng, ẩn giấu trong những đợt tấn công liên tục, căn bản khó mà đoán được nó sẽ đến từ đâu. Phiền toái hơn là Bạch Du cảm nhận rõ ràng chân khí đang tiêu hao nhanh chóng, thể lực dần chống đỡ không nổi.

Đây chính là sự chênh lệch căn bản giữa hai bên.

Ngũ giác, sức bền, thể phách, toàn bộ đều thua kém.

Bạch Du chẳng khác nào một con mồi lạc vào rừng, xung quanh đầy rẫy bẫy rập của thợ săn. Cung tiễn đã lên dây, chỉ đợi hắc sơ hở một khoảnh khắc là sẽ lập tức kết liễu.

Tiếp tục thế này chẳng khác nào làm bia sống!

Bạch Du dứt khoát rời khỏi bãi đất trống, lao về phía một căn nhà hai tầng bỏ hoang gần đó. Loại kiến trúc này rất phổ biến ở nông thôn, có sân khá rộng, nhưng vách tường đã đổ nát, là một căn nhà nguy hiểm cấp D.

Vừa kịp thở được mấy hơi, hắn đã nghe thấy giọng cười lạnh lùng của đối phương.

“Người nghĩ trốn ở đó là xong sao?”

“Ta không cần phải đuổi theo người. Ta chỉ cần kéo huynh muội Nguyễn gia ra đây, ngay trước mặt người mà giết chết bọn chúng!”

“Người có muốn nhìn vẻ mặt của nàng trước khi chết không?”

Lúc này, Trang Thắng hoàn toàn không còn giả vờ, giọng điệu lạnh lẽo, độc ác, ép Bạch Du phải tự mình rời khỏi chỗ nấp.

Hắn có con tin, đương nhiên không cần tự đặt bản thân vào nguy hiểm.

“A... Mẹ nó!”

Bạch Du nghiến răng chửi thề, bị buộc phải từ bỏ chỗ ẩn nấp. Hắn nhặt một chiếc chảo vút chổng chơ dưới đất, cầm lên làm khiên, sau đó từ tầng hai nhảy xuống.

Lúc này, Trang Thắng đứng ngay bên cạnh Nguyễn Thanh Sơn. Nhân Ma bị Hắc Tiễn đóng đinh xuống mặt đất, giãy giụa gầm rú nhưng không thể cử động.

Chương 228

DTV EBOOK

Đôi mắt Nguyễn Thanh Sơn đỏ ngầu, tràn đầy sát khí điên cuồng. Hắn đã mất hoàn toàn lý trí, chẳng còn chút nhân tính nào.

Hung Tinh Tuy Tùng dùng loại mũi tên đặc biệt, gọi là Tru Ma Tiễn. Đây là kỹ nghệ Siêu Phàm, đồng thời cũng là một danh tiễn nổi danh.

“Nếu người chậm thêm chút nữa, hẳn có lẽ đã không còn mạng.” Trang Thắng cười nói.

“Không liên quan gì đến ta.” Bạch Du giơ chiếc chảo lên.

Trang Thắng bỗng nhìn xuống Nhân Ma dưới chân, nhếch miệng cười ác độc: “Người quan tâm đến hắn sao? Vậy ta lại nghĩ ra một chuyện thú vị rồi đây!”

Hắn vươn tay nắm chặt Tru Ma Tiễn, mạnh mẽ rút ra khỏi cơ thể Nhân Ma. “Đã thế, để ta xem xem, người định đối phó với Nhân Ma này như thế nào!”

Vừa dứt lời, hắn vung chân đá mạnh vào lưng Nhân Ma, khiến Nguyễn Thanh Sơn như một con thú hoang điên cuồng lao thẳng về phía Bạch Du.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Trang Thắng tràn đầy hứng thú bệnh hoạn.

“Người không phải rất quan tâm hắn sao?”

“Vậy thử xem hắn sẽ ăn thịt người, hay người sẽ giết chết hắn!”

Chiếc chảo trong tay Bạch Du bị Nhân Ma cản thủng. Hắn lập tức tung cước đá văng đối phương, cả hai tách ra vài bước. Nhưng không đợi hắn kịp mở miệng, Nguyễn Thanh Sơn lại lao đến.

Tần Tuyết Táo truyền âm: “Không ích gì đâu, hấn đã nhập ma quá sâu, không còn lý trí nữa, không thể cứu được rồi.”

Bạch Du vừa quần nhau vừa hỏi: “Thật sự không cứu được sao? Người là người của Diêm La Ti, chẳng lẽ không có cách nào trấn áp hấn?”

“Tụ Hồn Tác ở trên thân Yến Ngẫu...”

Ý là hiện tại không thể dùng được.

Nhân Ma có sức khôi phục cực mạnh. Bạch Du đã thử tấn công mạnh mẽ vài lần nhưng không thể làm gián đoạn đợt tấn công điên cuồng của hấn. Nếu cứ tiếp tục thế này, thể lực của hấn sẽ hao tổn nhanh chóng, nhất định phải kéo thêm kẻ địch vào cuộc chiến, nếu không chính hấn sẽ bị bào mòn đến chết!

Hai người lướt qua nhau trong chớp mắt.

Bạch Du nhanh tay chớp lấy cổ áo Nhân Ma, xoay người quăng mạnh, ném hấn về phía Trang Thắng.

Đồng thời, hấn đập mạnh xuống đất, bùng nổ tốc độ, lao thẳng về phía đối phương. Chớp lấy khoảnh khắc tiếp cận, hấn vung gậy quét ngang, đập mạnh lên Hắc Cung. Một tiếng phịch vang dội, lực phản chấn làm bàn tay hấn đau buốt tận xương.

Trang Thắng cười lạnh. Với thực lực của hấn, né tránh dễ như trở bàn tay. Chỉ cần lách nhẹ một cái, hấn đã thoát khỏi phạm vi nguy hiểm, tiếp tục đóng vai trò kẻ bàng quan, chờ đợi khoảnh khắc Bạch Du cạn kiệt sức lực.

Nhân Ma lại một lần nữa nghiêng đầu, điên cuồng lao tới.

Lúc này, Bạch Du đã không còn đủ khí lực để tránh né, bị Nhân Ma tóm chặt. Trong khoảnh khắc sinh tử, khi nhìn thấy hàm răng sắc nhọn đang kề sát, mồ hôi lạnh túa ra trên trán hấn.

Hắn gần như không tìm được mà định mở Anh Linh Chiếu Ảnh để cầu cứu.

Đúng lúc này, một bóng trắng lao vút tới, nhào lên mặt Nhân Ma, dán thứ gì đó lên mặt hắn.

Nhân Ma lập tức khựng lại, bất động.

Bạch Du có được chút thời gian để thở dốc. Ban đầu, hắn cứ nghĩ Tần Tuyết Táo đã dùng phù chú gì đó để phong ấn đối phương, nhưng khi tập trung nhìn kỹ, hóa ra thứ dán trên mặt Nhân Ma chỉ là... một khung ảnh!

Trong tấm hình, là một bức ảnh chụp chung của gia đình.

Nguyễn Thanh Sơn siết chặt khung ảnh trong tay, đôi mắt dần khôi phục chút lý trí. Hắn há miệng, giọng nói khàn đặc, phát ra những âm thanh mơ hồ. Nước mắt đỏ như máu lăn dài trên khuôn mặt méo mó của hắn.

Nhìn thấy cơ hội, Bạch Du lập tức hét lên:

“Nguyễn Thanh Sơn!”

Thân thể của hắn run lên. Trong chớp mắt, sắc đỏ trong mắt dần tan biến. Hắn ôm đầu, thống khổ gào thét, theo bản năng buông lỏng tay:

“Ta... Ta...”

Nhưng chỉ một giây sau, hắn lại ngược lên, đôi mắt lần nữa đỏ ngầu, rồi lao thẳng về phía Bạch Du.

Chỉ khác lần này, hắn không nhào đến để giết hắn.

Mà là đỡ thay hắn.

Một mũi tên xé gió lao đến, xuyên thẳng qua lồng ngực Nguyễn Thanh Sơn.

Lần này, mũi tên ghim trúng ngay tim.

Uy lực của cú bắn này mạnh hơn hắn trước đó. Lồng ngực hắn bị xuyên thủng, máu tươi trào ra dữ dội.

Đó là một mũi Tru Ma Tiễn.

Nguyễn Thanh Sơn đẩy văng Bạch Du ra, còn bản thân thì quy xuống. Máu trong miệng tuôn ra thành dòng.

Bạch Du vội vươn tay định chặn lại vết thương, nhưng lỗ thủng trên ngực hằn quá lớn, máu chảy không ngừng.

Nguyễn Thanh Sơn siết chặt bàn tay hằn, khó nhọc mở miệng.

Từng chữ phát ra khô khốc, gián đoạn bởi những dòng máu trào ra từ miệng.

“Cáo... Thanh Tuyết... Ta... ta... đã đúng không...? Lên... được không...”

Lệ hòa lẫn với máu, trượt dài trên khuôn mặt.

Giây tiếp theo, ánh sáng trong mắt hằn vệt tắt.

Đầu gục xuống, sinh mệnh đoạn tuyệt.

Bàn tay hằn vẫn siết chặt lấy Bạch Du, như thể muốn bày tỏ sự tiếc nuối, sự không cam lòng của bản thân.

Bạch Du có thể cảm nhận được chấp niệm ấy.

Thậm chí... hằn còn nghe thấy.

Trước mắt hằn, những dòng văn tự như lửa bỏng xoay tròn, tụ lại thành hình.

Chương 229

DTV EBOOK

【 Sự Kiện: Trừ Ma 】

【 Giới Thiệu Ngắn: Da người ma quỷ, nếu không chém lúc này, thì còn chờ đến bao giờ?! 】

Bạch Du cắn chặt răng.

Hắn hồi hận.

Hồi hận vì đã giấu nghề...

Dù biết rõ Nguyễn Thanh Sơn ngay từ đầu đã không còn cách nào cứu được khỏi Đọa Ma Thân.

Hắn chậm rãi gỡ từng ngón tay đang siết chặt mình ra.

Rồi đứng dậy.

Cây gậy trong tay hắn dần biến đổi, kéo dài ra, hóa thành một thanh Sư Tâm Trường Thương.

Bạch Du hít sâu một hơi, khuôn mặt dần trở nên vô cảm.

Hạ thấp mũi thương.

Ngước mắt.

Tụ lực.

Xuất kích.

“Tạm biệt xong chưa?”

Trang Thắng siết chặt hắc cung, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: “Vậy thì nên kết thúc thôi.”

Hắn cố ý nói như thể mình đã dành cho đối phương cơ hội tạm biệt, không hề đánh lén. Nhưng thực tế, không phải hắn không muốn, mà là không thể.

Tru Ma Tiễn cần toàn tâm toàn ý để phóng thích, mỗi lần bắn ra đều khiến cơ thể rơi vào trạng thái suy yếu trong một khoảng thời gian ngắn.

Hắn đang chờ đợi—chờ cơ hội tiếp theo để bắn ra Tru Ma Tiễn, chỉ cần một mũi tên là có thể kết thúc trận chiến bất công này.

Bạch Du không nói gì, chỉ kéo thương, bước từng bước về phía trước.

Hắn khởi xướng một đợt công kích vừa lặng lẽ vừa hung bạo.

Hắn không muốn nói chuyện. Trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Làm thế nào để cắm mũi thương vào đầu kẻ kia, khiến hắn mãi mãi câm miệng.

Có lẽ vì sự giằng xé nội tâm quá mãnh liệt mà hai luồng cảm xúc phần nộ hừng hực và băng lãnh tột cùng lại giao hội trong mắt hắn.

Rồi một lần nữa, hắn nghe thấy thanh âm mỹ diệu đó.

Ứng Kích Kỳ đến muộn nhưng vẫn đến.

Ánh mắt hắn hướng về phía tùy tùng của Hung Tinh, nơi mà lớp da người ghê rợn kia đang phát ra những âm luật kỳ dị. Hắn nhìn thấu tất cả, phát hiện Trang Thắng đang dồn lực vào chân trái, chuẩn bị thực hiện một loại bộ pháp nào đó.

Hóa ra động tác kéo cung chỉ là giả, công kích thực sự lại là đòn thứ hai.

Bạch Du vẫn tiếp tục tiến về phía trước, không chút dừng lại, đối diện với đòn đánh giả lần đầu mà không hề phản ứng. Đến lần thứ hai, hắn chỉ nghiêng vai né tránh một cú chém chân không sượt qua.

Không khí chấn động, vang lên thứ âm thanh giống như tiếng chim hót ngân nga.

Thanh âm ấy thật uyển chuyển, thật rõ ràng.

Nhưng... vẫn chưa đủ.

Bạch Du vẫn chưa thể phá cảnh.

Mặc dù hắn đã nhìn thấu mọi thứ, nhưng vẫn thiếu một chút gì đó—một điểm mấu chốt để đột phá.

Nhưng không sao cả. Lần này thời gian đủ dài, đủ để hắn cảm ngộ Siêu Phàm Kỹ Nghệ của chính mình, cũng đủ để hắn có dư không gian thử nghiệm.

Trong trạng thái này, hắn có thể cảm giác thời gian trôi chậm hơn, mọi thứ đều trở nên rõ nét. Ngũ giác trở nên thông thấu, ánh mắt có thể dễ dàng truy tung từng tàn ảnh của bộ pháp quỷ dị kia.

Hắn nâng thương lên, đâm thẳng về phía trước.

Trang Thăng vừa dừng bước, đã thấy một đạo hàn quang lóe lên ngay trước mắt.

Theo bản năng, hắn cúi đầu lăn tròn trên mặt đất, tránh né trong gang tấc. Trong lòng hoảng hốt không thể tin nổi—hắn vậy mà lại bị theo kịp!

“Người...”

Hắn còn chưa kịp nói hết câu, mũi thương lần thứ hai đã đâm tới bờ vai, khiến hắn buộc phải nuốt lại lời nói, chỉ có thể vội vàng kéo giãn khoảng cách.

Một lần nữa, Trang Thăng giương cung, nhưng cánh tay lại run lên vì bị đuôi thương quét trúng.

Hắn thất thanh hét lên: “Không thể nào! Người làm sao đuổi kịp ta?!”

Tiếng gầm gừ càng lớn, chứng tỏ nỗi sợ hãi trong lòng hắn càng sâu.

Nhưng đáp lại hắn, chỉ có mũi thương sắc bén không chút lưu tình.

Bạch Du đạp mạnh một bước, tốc độ lại tăng lên.

Hắn đã nhìn thấu quỹ đạo của đối phương, liền triển khai một đợt cuồng công như mưa giông bão tố.

Trang Thắng không am hiểu phòng ngự, lại càng không có cách nào chống đỡ những đòn công kích luôn nhắm vào những góc chết trong tầm mắt hắn. Hắn chỉ có thể liên tục né tránh theo bản năng.

Nhưng khi nhận ra bản thân không thể chống cự nổi toàn bộ những đòn đánh này, hắn hoảng loạn muốn kéo giãn khoảng cách, điên cuồng lùi về một hướng.

Thậm chí, vì tốc độ quá nhanh mà treo chân, khiến cơ thể mất thăng bằng, lăn lộn mười mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Bộ dạng vô cùng chật vật.

Trang Thắng sắc mặt tràn đầy hoảng sợ, nhưng ngay sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ gầm lên.

Thẹn quá hóa giận, hắn kéo căng hắc cung, từng tia lưu quang đen kịt điên cuồng hội tụ về phía đầu mũi tên.

Tru Ma Tiễn.

Tru Ma Tiễn là bí thuật do Hung Tinh La Hầu truyền thừa, tùy theo người sử dụng mà sản sinh ra uy năng khác biệt. Nó có thể tru diệt ma quỷ, tự nhiên cũng có thể giết người.

Nhưng hành động này của hắn không nghi ngờ gì chính là phá vỡ quy tắc.

Dẫu vậy, Trang Thắng hoàn toàn không quan tâm.

Từ đầu đến cuối, hắn chưa từng xem Hung Tinh là kẻ đáng để sùng bái, thứ hắn cần chỉ là sức mạnh mà đối phương ban cho.

Chương 230

DTV EBOOK

Hắn không có tin ngưỡng.

Mà nếu có, thì thứ hắn tin ngưỡng duy nhất chính là lực lượng.

Trang Thắng tuyệt đối không tin đối phương có thể ngăn cản một tiền này.

Còn né tránh? Không thể nào!

Hắn đã khóa chặt mục tiêu.

Tru Ma Tiễn chưa từng thất bại.

Chỉ cần mũi tên rời dây cung, tất yếu phải trúng mục tiêu.

“Đã kết thúc!”

Hắn gầm lên như thể tự tiếp thêm dũng khí cho bản thân, đồng thời cũng là tuyên bố người chiến thắng trong trận tử đấu này.

“Đúng vậy, đã kết thúc.”

Một giọng nói rất nhỏ vang lên, gần như tan vào gió đêm.

Bạch Du lặp lại câu nói của hắn.

Hắn cũng cảm thấy trận chiến này có thể kết thúc.

Ngay trong khoảnh khắc đó, một đạo linh quang lóe lên trong đầu Bạch Du, soi sáng tất cả.

Hắn chợt hiểu ra—cái gì mới là phản ứng quá khích mang đến Siêu Phàm Kỹ Nghệ chân chính, đâu mới là phương thức chính xác để mở ra cánh cửa kia.

Mặc dù gọi là “chính xác mở ra”, nhưng kỳ thực vẫn chưa hoàn toàn đúng.

Bởi lẽ, từ trước đến nay, hắn luôn mắc phải một cái “ngộ biết chương” (hiểu sai mà không tự nhận ra), khiến cho ứng kích bị thiếu hụt, không thể hoàn chỉnh.

Mãi đến tận lúc này—hắn mới thực sự hoàn thiện nó.

Nếu như nói những người khác là một hộp âm, một nhạc khí, tất cả vận động đều tuân theo quy luật cố hữu của riêng nó...

Vậy thì... bản thân hắn thì sao?

Cơ thể hắn... là gì?

Ngay khi suy nghĩ ấy lóe lên, Bạch Du cúi đầu nhìn lại chính mình.

Và ngay khoảnh khắc đó—

Nước chảy thành sông, mây tan sương tán.

Hắn bước lên một bước.

Ngay sau đó—bóng lưng biến mất trong đêm tối.

Vút!

Ngay khoảnh khắc Trang Thắng thả dây cung, hắn đánh mất tầm mắt Bạch Du.

Mục tiêu biến mất, nhắm bắn không còn chính xác.

Dù Tru Ma Tiễn có uy lực xuyên phá kim ngọc, nhưng khi không có mục tiêu, nó cũng chỉ là một mũi tên thất bại—

Nó xé toạc bầu trời đêm, xuyên qua bụi cỏ, lao thẳng vào rừng sâu, đâm vào vách đá, để lại một dấu vết trống rỗng...

Biến mất?

Đi đâu rồi?!

Trang Thắng điên cuồng đảo mắt tìm kiếm, nhìn trái nhìn phải, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nhưng... không có.

Không thấy!

Hắn không thể nhìn thấy.

Cho đến khi...

Một tiếng bước chân vang lên.

Rồi một khắc sau—một đóa huyết hoa nở rộ trên lồng ngực hắn.

Phập!

Trường thương bổ toang xương ngực, xuyên thẳng qua thân thể hắn, đóng đinh hắn lên trụ xi măng ven đường.

Từ trong bóng tối, Bạch Du lặng lẽ bước ra, dáng vẻ không hề tổn hao dù chỉ một sợi tóc.

Mũi tên kia không trúng hắn.

Thậm chí, ngay cả cái bóng dưới chân hắn cũng không thể bị bắn trúng.

Trang Thăng chết lặng.

Lần này, hắn đã thấy rõ.

Bộ pháp mà đối phương sử dụng...

Cái đó rõ ràng là...

“Nguyệt Ấn Bộ...! Người... học nó từ đâu?!”

Một ngụm máu đỏ tươi trào lên cổ họng, hòa vào tiếng gào thét tuyệt vọng.

Nguyệt Ấn Bộ là bộ pháp đặc thù chỉ có tùy tùng của Hung Tinh mới có thể nắm giữ. Hắn khổ luyện suốt ba năm, dốc hết tâm huyết mới có thể tinh thông ở mức sơ cấp.

Vậy mà thiếu niên này lại có thể thi triển dễ dàng đến thế, hơn nữa độ thuần thực chẳng kém hắn bao nhiêu, thậm chí còn mượt mà hơn.

Chính bộ pháp này đã khiến hắn đánh mất mục tiêu.

Trang Thắng không thể hiểu nổi, chẳng lẽ đối phương cũng là tùy tùng của Hung Tinh? Điều này sao có thể? Rõ ràng hắn không hề được trao tặng Hắc Cung!

Bạch Du không trả lời ngay, mà chỉ lặng lẽ tiến đến gần, cầm lấy trường thương, xoay một vòng rồi đâm sâu thêm một chút.

Nhìn Trang Thắng đau đớn đến mức bật ra tiếng rên khàn khàn, hắn mới dừng lại.

“Thì ra gọi là Nguyệt Ấn Bộ à... Ừm, cái tên không tệ.”

Trang Thắng không tài nào hiểu được: “Người... rốt cuộc là ai...?”

Bạch Du cười nhạt: “Người dùng nó quá nhiều lần, vậy nên ta học theo thôi, đơn giản như thế.”

Lúc này, đám tùy tùng Hung Tinh mới sực nhận ra rằng khí tức của Bạch Du đã hoàn toàn khác trước. Trên mu bàn tay phải của hắn, một ấn ký long văn nhàn nhạt hiện lên.

Ấn Long Mạch!

Đây là chứng nhận của siêu phàm giả Đại Hạ!

“Người... người phá cảnh rồi sao...?” Trang Thắng ho ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, “Nên... người mới lĩnh ngộ được Siêu Phàm Kỹ Nghệ!”

Bạch Du mặt không đổi sắc, khẽ gật đầu: “Chúc mừng người đã học được cách trả lời đúng.”

Dứt lời, hắn nắm chặt trường thương, ấn xuống sâu hơn nữa, tiếng kêu thảm thiết lập tức vang vọng trong đêm tối.

Ứng kích kỳ đã kết thúc, hắn chính thức bước vào Siêu Phàm, hơn nữa còn lĩnh ngộ trọn vẹn hai loại Siêu Phàm Kỹ Nghệ.

Điều này không có gì là không tưởng, bởi ngay từ ban đầu, khi Bạch Du cảm ngộ Siêu Phàm Kỹ Nghệ, hắn đã nhận ra cách sử dụng thực sự của nó không chỉ để khai phá mà còn có thể dùng để quan sát chính mình.

Chương 231

DTV EBOOK

Bạch Du luôn quan sát người khác, nhưng lại chưa từng nhìn vào chính bản thân. Khi ánh mắt hướng về mình, hắn mới nhận ra những giai điệu kỳ diệu ấy không chỉ vang lên bên ngoài mà còn có thể ngân nga từ bên trong. Giống như việc học một bản nhạc piano phức tạp, khi hắn thành công diễn tấu, Siêu Phàm Kỹ Nghệ cũng theo đó mà viên mãn.

Nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại không dễ dàng chút nào... Nếu không phải Trang Thắng vô tình “dạy dỗ” hắn nhiều lần, thì hắn cũng chẳng thể nhanh chóng nắm giữ bí quyết bộ pháp này. Hơn nữa, nhờ khoảnh khắc linh cảm bùng nổ, hắn đã hoàn toàn lĩnh hội Siêu Phàm Kỹ Nghệ và lập tức tái hiện, dùng đạo của kẻ địch đánh bại kẻ địch.

Giờ phút này, hắn Trang Thắng đã hồi hận đến xanh mặt. Ngay từ lúc kéo cung, hắn đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất để chạy trốn.

Bạch Du cầm trường thương, rút ra.

Tảng đá phía sau đã bị xuyên thủng, mặt trụ bê tông đầy vết nứt.

Lưng tựa vào cột đá, Trang Thắng ngã xuống, vết máu loang lổ nhuộm đỏ nền xi măng.

Hắn muốn cử động nhưng phát hiện nửa thân dưới đã hoàn toàn mất đi tri giác. Xương sống của hắn đã bị xuyên thủng!

Hoảng loạn và tuyệt vọng bùng lên như sóng dữ. Hắn gào thét điên cuồng: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Ta sắp đột phá Nhị Giai Siêu Phàm! Suốt bảy năm qua ta đã bao lần giãy giụa giữa lần

ranh sinh tử, vậy mà lại thua dưới tay một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mới vừa phá cảnh?!”

Hắn không cam tâm chết như thế! Dù trọng thương nhưng vẫn còn hy vọng sống, vẫn còn cách cứu chữa!

Thế nhưng, hắn chẳng thể đứng dậy, chỉ có thể run rẩy bò lê trên mặt đất, bộ dạng chẳng khác gì một con chó cụt đuôi, không còn chút khí thế hung hăng nào của trước kia.

Dưới ánh đèn đường, một kẻ điên cuồng bò lê trên nền xi măng, kéo theo vệt máu dài, trông chẳng khác nào đang chạy trốn khỏi ác mộng.

Bạch Du nhặt lên Hắc Tiễn rơi dưới đất, cầm lấy Hắc Cung, nhắm vào đầu gối hắn rồi nhẹ nhàng kéo dây cung.

“Phập!”

Một mũi tên xuyên qua, đóng chặt đầu gối hắn xuống nền đất.

Hai chân và một bàn tay của hắn giờ đã bị ghim chặt.

“Người... người tên tiểu quỷ khốn kiếp này... AAAA —!”

Trang Thắng thét lên trong tuyệt vọng.

“Đừng có sửa loạn lên như thế.” Bạch Du ngồi xổm xuống, bóng hắn phủ lên mặt kẻ đang hấp hối, “Bình tĩnh một chút, suy nghĩ cho kỹ xem.”

Hắn mỉm cười, giọng điệu bình thản đến lạnh lùng.

“Người có đoán ra vì sao ta lại để người sống không?”

Bạch Du dùng trường thương cạy ra chiếc máy truyền tin giấu kín bên hông Trang Thắng.

Đón nhận ánh mắt tuyệt vọng và hoảng sợ của hắn, Bạch Du chậm rãi nói, từng câu từng chữ như nhát búa giáng xuống.

“Gọi điện thoại đi.”

“Gọi người đến cứu người.”

Giọng nói nhẹ nhàng như ma quỷ thì thầm bên tai.

“Người... còn chưa muốn chết sao?”

Bóng đêm đen kịt.

Một cây cột xi măng sừng sững giữa nền đất lạnh lẽo. Dây điện màu nâu sậm chằng chịt trên cao, quấn quanh một ngọn đèn đường cũ kỹ. Đèn đường chất lượng kém, mỗi khi sáng được vài giây lại nhấp nháy một lần.

Ánh sáng yếu ớt hắt xuống, phản chiếu lên khuôn mặt Trang Thắng, khiến sắc mặt hắn tái nhợt từng đợt.

Ngay phía trước, thiếu niên chậm rãi ngồi xổm xuống. Rõ ràng chỉ là một kẻ tuổi trẻ non nớt, vậy mà lúc này lại chẳng có chút biểu cảm nào, như thể đã quen với mùi máu tanh từ lâu. Hắn chậm rãi xoay mũi tên đang cắm trên mu bàn tay Trang Thắng, từng chút một vặn vẹo vết thương.

“Gọi điện thoại đi.”

Lại một lần nữa, giọng nói như ma quỷ vang lên. Lời lẽ không vội vã, nhưng lại mang theo một loại dụ hoặc đầy chết chóc.

“Người... vẫn không muốn chết sao...? Một khi chết đi, tất cả đều mất hết.”

Bả vai Trang Thắng run rẩy dữ dội. Hắn không hiểu tại sao bản thân lại rơi vào tình cảnh này.

Những chuyện như thế này, hắn không phải chưa từng làm. Chẳng qua chỉ là lợi dụng Đọa Ma Thân để gài bẫy vài kẻ xấu số, đẩy bọn chúng thành Nhân Ma, sau đó có đủ lý do để thẳng tay giết chết... Vậy mà lần này, lại là chính hắn rơi vào bẫy!

Rõ ràng hắn mới là kẻ nắm ưu thế tuyệt đối. Vậy mà tại sao kết cục lại thành ra thế này?

Lẽ ra, kẻ phải chết là bọn chúng!

Trang Thắng thậm chí hoài nghi có phải bản thân đang rơi vào ảo giác hay không. Nhưng cơn đau kịch liệt từ cánh tay và đầu gối liên tục kéo hắn trở lại hiện thực.

Hắn bại rồi, bại một cách thảm hại!

Tính mạng của hắn, giờ đây không còn nằm trong tay hắn nữa.

“Ta gọi điện thoại, người liền sẽ tha cho ta?” Trang Thắng cố gắng mặc cả.

Bạch Du khẽ gật đầu: “Có thể.”

Câu trả lời quá nhanh, quá dễ dàng. Nhưng trong ánh mắt hắn, chẳng hề có chút dao động hay do dự nào.

Lừa đảo!

Trang Thắng cắn chặt răng, định mở miệng phản bác. Nhưng ngay lúc đó, từ chiếc điện thoại di động vang lên tiếng tút tút tút quen thuộc.

Có người đã bấm số...

Nhưng không phải hắn.

Là Bạch Du!

Chương 232

DTV EBOOK

Trang Thắng trợn trừng mắt, cánh tay còn lại vội vã vươn lên định giật lại điện thoại. Nhưng ngay giây tiếp theo, một mũi tên đã xuyên thẳng qua bàn tay hắn, đóng chặt xuống nền đất lạnh.

Bạch Du bình thản ấn nút trả lời.

Ở đầu dây bên kia, một giọng nói trung niên vang lên, mang theo vài phần lo lắng và thúc giục.

“Sao bây giờ mới nghe máy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ca...”

Trang Thắng vừa định mở miệng kêu cứu, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, một cú đá mạnh mẽ giáng thẳng vào mặt khiến hắn lảo đảo, cơ thể ngã về sau, suýt nữa bị đóng đinh xuống đất vì hai tay đang chống đỡ.

Bạch Du thu chân lại, mắt vẫn dán vào điện thoại, lạnh nhạt nói:

“Uy, nghe được chưa?”

Ở đầu dây bên kia, Trang Đạo ngồi trong xe, sắc mặt trầm xuống, vô thức ngồi thẳng dậy:

“Người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng.” Bạch Du điềm nhiên đáp. “Quan trọng là... đệ đệ của người đang nằm trong tay ta.”

“Người đã làm gì hắn?” Giọng nói của người đàn ông trung niên chứa đầy sát khí.

“Làm gì à?” Bạch Du cúi đầu, nhìn Trang Thắng thê thảm dưới chân, hờ hững kể:

“Ta đá gãy xương sống hần, dùng mũi tên ghim tứ chi hần xuống đất, tặng thêm một cú đá vào mặt, rồi tiện chân đá gãy mũi hần luôn... Người nói xem, ta làm gì hần?”

Điện thoại rơi vào một khoảng im lặng đáng sợ.

Bạch Du cười nhạt, tiếp tục nói:

“Ta đang ở ngoại thành phía đông Nam Lăng, ngay tại khu đất hoang gần Bát Lý Công Viên. Có muốn tới không?”

Vẫn là im lặng.

Bạch Du không kiên nhẫn nữa, bất ngờ đá thêm một cú vào mặt Trang Thắng, khiến máu văng lên màn hình điện thoại.

Hần nhấc máy, giọng điệu như hỏi han chuyện vặt vãnh:

“Muốn tới không?”

Sự im lặng cuối cùng bị phá vỡ, Trang Đạo nghiêng răng, gầm lên:

“Người rốt cuộc muốn gì? Tiền? Phụ nữ? Chỉ cần người nói, ta đều có thể đưa cho người!”

Bạch Du không đáp, trong điện thoại lại vang lên một tiếng hét thảm thiết.

“Hỏi lại lần nữa: có muốn tới không?”

Hần bình thản nói tiếp:

“Nếu muốn, thì mau lên. Đến trễ, có khi đã không còn kịp nữa đâu. Người có lẽ phải thi xem ai nhanh hơn, người hay Trương Dạ Ti.”

“Nếu để Trương Dạ Ti bắt được hần trước, người đoán xem liệu hần có khai ra người không?”

Trang Đạo siết chặt nắm tay, răng cắn ken kết, giọng trầm thấp chứa đầy sát khí:

“Người dám giết đệ đệ ta, ta thề sẽ khiến người phải trả giá đắt...!”

Bạch Du cười nhạt:

“Vậy thì tốt nhất là người đến nhanh đi.”

Tút!

Cuộc gọi bị ngắt.

Dưới ánh đèn đường, không gian trở lại vẻ yên tĩnh chết chóc.

Trang Thắng nghe rõ từng lời trong cuộc trò chuyện, vậy mà tâm trạng hắn lại dần bình tĩnh.

Hắn hiểu, đối phương đang chờ Trường Dạ Ti tới.

Trường Dạ Ti sao...

Dù có bị bắt đi, cũng chưa chắc đã là đường cùng.

Không có chứng cứ, cùng lắm bị buộc tội cố ý gây thương tích... mà lắm nhất cũng chỉ là âm mưu giết người.

Chỉ cần thuê luật sư giỏi, luồn lách một chút quan hệ, tử hình hoàn toàn có thể đổi thành án tù vô hạn.

Hắn là người của Hung Tinh, Trường Dạ Ti chắc chắn cũng phải dè chừng. Nếu thật sự kết án tử hình, chưa biết chừng còn có thể chọc giận đám tín đồ cuồng nhiệt kia.

Có tầng quan hệ này bảo vệ, dù có ngồi tù một gông, hắn vẫn giữ được cái mạng.

Đi tù vẫn còn hơn chết.

Ở trong đó vài chục năm, ăn ngon uống sướng, lúc già rồi ra ngoài vẫn có thể hưởng thụ nhân sinh.

Nhưng... thù này không thể không báo!

Hắn nghiêng răng, ánh mắt đầy hận thù.

Đợi vào trong Trường Dạ Ti, khi có người tới thăm, hắn nhất định phải khiến ca ca dùng cơ hội cuối

cùng, hủy diệt cả gia đình tên tiểu tử này!
Nhất định phải khiến hắn chết không toàn thây!
Nhưng ngay lúc đó, một giọng nói trầm thấp vang lên:

“Di ngôn nghĩ xong chưa?”

“Di ngôn?”

Trang Thăng sững người, mạch suy nghĩ đột ngột đứt đoạn, cơn sợ hãi trời dậy.

“Người... người không phải nói sẽ tha ta sao? Không phải bảo gọi điện thoại xong sẽ tha mạng ta sao?!”

Bạch Du nghiêng đầu, nghĩ ngợi rồi gật gù:

“Hình như ta có nói vậy thật.”

Trang Thăng như trút được gánh nặng, cố nặn ra một nụ cười nịnh nọt.

Nhưng ngay câu tiếp theo của Bạch Du đã khiến nụ cười hắn đông cứng lại.

“Nhưng ta nói dối.”

Bạch Du điềm nhiên bổ sung:

“Chỉ cần ngươi chết, thì lời nói dối của ta cũng không có ai vạch trần.”

Hắn nâng thương, đứng thẳng dậy, ánh mắt lạnh băng nhìn xuống kẻ dưới chân.

Không có căm hận.

Không có phần nộ.

Chỉ có sự lãnh đạm vô tình.

Trang Thăng run rẩy, cắn chặt răng, mặt trắng bệch:

“Người không thể giết ta...!”

Hắn hoảng loạn gào lên:

“Ta là người của Hung Tinh La Hầu! Ta đã nhận được chúc phúc của hắn... Người giết ta, chính là tự mình

kết thù với hắn! Sư phụ ta sẽ không tha cho ngươi!”

Bạch Du lắc đầu nhìn hắn, giọng điềm nhiên:

“Thế nếu ta không giết ngươi, chẳng lẽ giữa chúng ta không còn là kẻ thù nữa?”

Trang Thăng hoảng loạn hét lên:

“Ngươi muốn gì?! Ta có thể nói hết! Cái gì ta cũng có thể nói cho ngươi!”

Bạch Du trầm mặc.

Thậm chí, hắn còn lười đáp lại.

Chương 233

DTV EBOOK

Trường thương trong tay, khí thế ngưng tụ, từng chút một, dồn nén.

Trang Thắng hoảng sợ đến mức tâm trí tê dại, cuối cùng cũng không còn tâm trạng mơ tưởng về bất cứ điều tốt đẹp nào nữa. Hắn hốt hoảng hét lên:

“Giết ta, người cũng chẳng khá hơn đâu! Người tội gì phải kéo ta đồng quy vu tận?! Người còn trẻ, tương lai rộng mở! Vì giết một kẻ cặn bã như ta mà đánh đổi tiền đồ của người, có đáng không?”

Hắn theo bản năng giãy giụa, nhưng mỗi cử động chỉ khiến vết thương rách toạc, cơn đau dữ dội lập tức ập tới.

Đau đớn đến tận xương tủy, lúc này Trang Thắng mới triệt để hiểu rõ—từ đầu tới cuối, đối phương chưa từng có ý định tha cho hắn.

Hắn thật sự sẽ giết ta...

Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!!!

Trước ranh giới sinh tử, con người có muôn vàn phản ứng khác nhau: có kẻ dũng mãnh, có kẻ hèn nhát, có kẻ hối hận, có kẻ đau thương, cũng có kẻ không cam lòng.

Nhưng dù là ai, khi đối mặt với cái chết, tất cả những lớp vỏ bọc bên ngoài đều bị lột trần.

Cái vẻ hung hăng ngang ngược của Trang Thắng hoàn toàn sụp đổ, chỉ còn lại nỗi sợ hãi thuần túy.

Hắn sợ chết.

Hắn rất sợ chết.

Bả vai hắn run rẩy không ngừng.

“Ta biết sai rồi! Đừng giết ta...! Ta sẽ nói hết! Ngay cả pháp môn tu hành của Hung Tinh, ta cũng nói cho người!”

“Cho dù người không giết ta, ta cũng sẽ chết già trong lao ngục... Như vậy còn chưa đủ sao?”

“Đừng! Đừng giết ta! Tha cho ta... Tha cho ta...”

Môi hắn run lẩy bẩy, ánh mắt dán chặt vào cây trường thương trên tay Bạch Du.

Nó giống như thanh kiếm Damocles treo lơ lửng trên đầu hắn, mà người cầm nó chính là thần linh đang nắm giữ sinh tử của hắn trong tay.

Lúc này, Trang Thắng tự nhủ—nếu còn có thể sống sót, hắn nhất định sẽ từ bỏ ý định trả thù, nhất định sẽ trân trọng từng phút từng giây còn sống.

Tiếc là...

Những lời hối hận vào phút cuối cùng của cuộc đời, chẳng có chút giá trị nào cả.

“Người đã giết Nguyễn Thanh Sơn.”

Bạch Du chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm ổn nhưng kiên quyết, nói ra lý do thực sự khiến hắn không thể tha thứ.

Gương mặt hắn lộ vẻ lạnh lẽo:

“Mạng đổi mạng. Rất công bằng.”

Trang Thắng cứng đờ cả người, khuôn mặt co giật, toàn thân run rẩy dữ dội.

“Vì một tên Đọa Ma Thân? Vì một Nhân Ma không liên quan gì đến người?”

“Chỉ vì lý do đó... mà người muốn giết ta sao?”

Ánh mắt hắn tràn ngập sự khó tin, như thể không thể chấp nhận được sự hoang đường này.

Bạch Du cúi xuống, giọng nói thản nhiên vang lên:

“Hắn không phải ma.”

“Người mới là ma.”

Trường thương hạ xuống.

Mũi thương xuyên thẳng qua gáy, đâm thủng đầu lâu, xuyên từ đỉnh đầu xuống cằm.

Chỉ trong nháy mắt.

Chết không thể chết lại.

Không có hồi tưởng cuộc đời, cũng không có ngọn đèn báo tắt dần.

Chỉ có một tiếng rên rỉ không cam lòng, bị cắt đứt ngay khi còn chưa kịp phát ra.

Bạch Du siết chặt trường thương.

Lần đầu tiên, hắn giết người trong hiện thực với thân xác một thiếu niên.

Nhưng cho dù máu tươi nhuộm đầy bàn tay, hắn cũng không hề cảm thấy ghê tởm hay hối hận.

“Người có sao không?”

Đế Thính cọ nhẹ vào mắt cá chân hắn, Tần Tuyết Táo lo lắng hỏi han.

“Ta không sao.” Bạch Du bình thản đáp.

“Lần đầu tiên giết người, nếu cảm thấy khó chịu, người có thể nói ra.”

“Giết người?”

Bạch Du rút thương về, liếc nhìn cái xác trên mặt đất, lắc đầu phủ nhận:

“Thứ này không phải là người... chỉ là một con ma khoác da người mà thôi.”

Nguyễn Thanh Tuyết cùng Trường Dạ Ti đồng hành đến hiện trường.

Khi bọn họ đến nơi, Bạch Du đang ngồi bên cạnh thi thể, bình thần chờ đợi.

Hiện trường vẫn chưa được xử lý, vết thương của hân cũng là thật.

May mắn thay, quá trình giao đấu với tùy tùng của Hung Tinh lần này chỉ có Tần Tuyết Táo chứng kiến, nên hân không cần nhận trách nhiệm về cái chết của đối phương. Dù sao, chuyện này cũng chẳng thể xem là công lao.

Bạch Du dùng băng vải thấm máu quấn chặt tay phải, che đi dấu ấn Long Mạch, tránh để người khác phát hiện hân đã đột phá Siêu Phàm.

Lúc hiện trường được kiểm tra, Chu Liễu tiến đến tra hỏi riêng hân.

“Hung thủ là một cao thủ đi ngang qua, ra tay giúp đỡ.”

Bạch Du nói dối mặt không đổi sắc.

Chu Liễu truy hỏi: “Cao thủ? Người đó trông thế nào?”

Bạch Du thuận miệng đáp: “Rất đẹp trai... Mặc đồ đen...”

“Đồ vest?”

“Đúng vậy.”

“Vũ khí là gì?”

“Thương, côn.”

“... Ta hiểu rồi.” Chu Liễu giật mình. Một vài từ khóa máu chốt đã khiến nàng liên tưởng đến một người.

Tối hôm qua, nàng mới nhờ người đó điều tra vụ việc, vậy mà chỉ sau một ngày đã có án mạng xảy ra.

Nên nói hân hành động quá nhanh, hay thực ra đối phương đã phát hiện manh mối từ lâu và chủ động ra tay?

Nghĩ đến đây, Chu Liễu tiếp tục hỏi: “Hắn có để lại lời gì không?”

Chương 234

DTV EBOOK

Bạch Du ngoắc tay ra hiệu nàng đến gần, sau đó thì thầm bên tai: “Trang Thắng là huynh đệ ruột của Trang Đạo, hai người họ là song sinh... Nếu người điều tra từ thi thể của Trang Thắng, hẳn có thể tìm ra sơ hở của Trang Đạo.”

Chu Liễu nhìn về phía thi thể, khẽ nheo mắt: “Thì ra là vậy.”

Lúc này, một cảnh sát phụ trách điều tra hiện trường bước tới báo cáo: “Dựa theo dấu vết tại hiện trường, có vẻ như đã xảy ra một cuộc xung đột giữa những kẻ có thực lực Siêu Phàm trở lên. Tuy nhiên, không thu thập được máu hay vật chứng nào của người thứ ba.”

Chu Liễu hỏi: “Đã kiểm tra thi thể chưa?”

“Kiểm tra sơ bộ rồi. Trên thi thể có dấu vết ẩu đả, đâm xuyên, thẩm vấn... Nguyên nhân tử vong là do bị thương xuyên đầu.”

“Thật không nương tay chút nào.” Chu Liễu xoa trán, có chút đau đầu. “Hết lần này tới lần khác, người chết lại là tùy tùng của La Hầu... Cái cung đen này cùng mũi tên đã chứng minh thân phận của hắn. Ngoài ra, còn vật dụng cá nhân nào khác không?”

“Không tìm thấy.” Nhân viên điều tra suy đoán: “Có thể đã bị đối phương mang đi?”

Bạch Du ngồi một bên, thông thả uống một ngụm nước khoáng. Máy truyền tin của Trang Thắng đã bị Đế Thính nuốt vào, tín hiệu hoàn toàn bị chặn trong cơ thể nó.

Sau vài câu trao đổi ngắn ngủi, một nhân viên khác bước đến báo cáo: “Có một thi thể khác. Do Đọa Ma

Thân quá nghiêm trọng, nguyên dạng đã bị biến đổi, nhưng phỏng đoán là...”

“Ta biết hắn là ai.” Chu Liễu cắt ngang, giọng nói trầm xuống. Nàng day nhẹ mi tâm: “Không cần nói nữa, viết thành báo cáo rồi nộp lên đi.”

Hai tai mèo trên đầu nàng cụp xuống, trông chẳng khác nào máy bay sắp hạ cánh, biểu lộ rõ tâm trạng tồi tệ cùng cảm giác ngột ngạt trong lòng.

“Muốn cùng đi xem không?” Bạch Du đặt chai nước xuống, đề nghị: “Ta cũng muốn nhìn nàng một lần.”

Chu Liễu nhìn ánh mắt trong trẻo của thiếu niên, nhẹ gạt đầu: “Được. Đi cùng đi... Nếu chỉ có một mình ta, thực sự không biết nên đối mặt với nàng thế nào...”

Thi thể của Nguyễn Thanh Sơn được an trí trong xe vận chuyển. Bên trong xe có hệ thống bảo tồn nhiệt độ thấp, không khí lạnh lẽo bao trùm.

Nguyễn Thanh Tuyết ngồi bên cạnh thi thể, nhẹ nhàng đưa tay, cẩn thận chỉnh lại di dung của ca ca.

Hốc mắt nàng đỏ lên, nhưng không khóc, chỉ cắn răng nén lại, đưa tay từ từ cắt tỉa.

Một màn này tĩnh lặng đến đáng sợ, không ai dám bước lên quấy rầy.

Chu Liễu lặng lẽ quan sát, lòng đau như cắt.

Trước đây, nàng vẫn luôn chú ý mắt Nguyễn Thanh Sơn vì tính cách yếu đuối, nhu nhược của hắn, nhưng qua năm tháng, suy nghĩ ấy đã sớm thay đổi...

Không ít lần, nàng đề nghị giúp đỡ Nguyễn Thanh Tuyết đến trường, cải thiện cuộc sống của hai huynh muội, nhưng lần nào cũng bị Nguyễn Thanh Sơn kiên quyết từ chối.

Hắn cố chấp cự tuyệt, chỉ vì không muốn thiếu nợ ai, càng không muốn gây phiền phức, ảnh hưởng đến con đường thăng tiến của Chu Liễu.

Thậm chí, hai bên ngay cả gặp mặt cũng phải vô cùng cẩn thận, một tháng chỉ có thể tình cờ chạm mặt một, hai lần, mà còn phải chọn những nơi ít người lui tới.

Chu Liễu từng cho rằng điều đó không cần thiết, nhưng Nguyễn Thanh Sơn và Nguyễn Thanh Tuyết từ đầu đến cuối đều kiên định không muốn liên lụy nàng.

Nếu chẳng may có kẻ tìm đến tận Trường Dạ Ti quấy phá, nàng xử lý thế nào cũng không xuôi.

Hai huynh muội này từ lâu đã là cái gai trong mắt người đời, nhưng họ vẫn kiên cường nương tựa vào nhau, gắng gượng sống qua ngày.

Chu Liễu luôn cố gắng giúp đỡ, nhưng những gì nàng có thể làm được quá ít, không thể cùng họ trải qua những tháng ngày cơ cực.

Hầu hết những cơn phong ba, bọn họ đều tự mình chống đỡ.

Bây giờ, khi đối mặt với Nguyễn Thanh Tuyết – người đã vĩnh viễn mất đi thân nhân duy nhất, nàng thậm chí chẳng thể thốt lên một lời an ủi.

Làm sao có thể nói gì đây?

Nàng muốn bảo vệ hai huynh muội này, nhưng đến cuối cùng vẫn bất lực...

Chu Liễu đã từng nghĩ đến vô số khả năng, thậm chí sẵn sàng từ bỏ nguyên tắc, hạ mình cầu trợ một tên du hiệp, nhưng kết quả vẫn như vậy... vẫn là kết cục bi thương này.

Chu Liễu siết chặt nắm đấm, không nhin được mà quay đầu, lòng tràn đầy oán hận.

Ông trời sao lại bất công đến thế?

Vì sao khổ nạn cứ liên tục giáng xuống hai huynh muội này?

Chẳng lẽ bọn họ còn chưa chịu đủ sao?!

Nàng không dám bước đến, không biết phải đối mặt với Nguyễn Thanh Tuyết thế nào.

Xin lỗi ư?

Xin lỗi có thể khiến người chết sống lại sao?!

Chu Liễu lùi bước, bởi vì nàng cảm thấy hổ thẹn.

Nàng tự nhận mình không làm được những điều tốt nhất.

Nhưng Bạch Du thì khác.

Hắn tiến lên.

“Thanh Tuyết.”

“.....”

Nguyễn Thanh Tuyết buông tay xuống, ánh mắt rời khỏi thi thể, bình tĩnh mà trầm mặc nhìn thiếu niên.

Môi nàng hé mở, nhưng giọng nói nghẹn lại, từng chữ cất lên như những mũi dao xuyên qua lòng người:

Chương 235

DTV EBOOK

“Bạch Du, Chu tử tử... Ta... Thật xin lỗi, bây giờ ta thực sự rất khó chịu, ta không biết nên nói gì cả.”

Nàng khẽ chạm vào khóe mắt, thần sắc hoảng hốt:

“Ca ca đã đi rồi... Hắn sẽ không còn nói chuyện với ta nữa.”

“Chỉ còn lại... một mình ta.”

Đầu ngón tay run rẩy, nàng nhắm chặt mắt.

Hai hàng nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống, thống khổ ngập tràn, nhưng tất cả chỉ chìm vào im lặng.

Bạch Du đã chuẩn bị sẵn những lời muốn nói, nhưng giờ đây, tất cả đều trở nên vô nghĩa.

Hắn vốn định truyền lại di ngôn cuối cùng của Nguyễn Thanh Sơn.

Nhưng bây giờ, nói gì cũng vô dụng.

Không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Hung thủ đã chết.

Người vô tội cũng đã chết.

Chỉ còn lại những kẻ sống phải chịu đựng nỗi đau đớn khôn cùng.

Bạch Du ngẩng đầu, nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời.

Ánh trăng trong trẻo là vậy, nhưng chẳng thể nào xua tan được lớp sương mù nặng nề đang vây kín lòng hắn lúc này.

Chu Liễu tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy Nguyễn Thanh Tuyết, lặng lẽ an ủi.

Sau đó, nàng xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, nàng chẳng nói nổi một lời.

Bước vào phạm vi đèn báo hiệu lập lòe, ánh sáng đỏ lam đan xen phản chiếu trong đôi mắt nàng, lạnh lẽo mà mãnh liệt.

Một lát sau.

Lưu Tinh Hán tiến đến gần, hạ giọng nói: "...Trang Đạo tới."

Chu Liễu vén tay áo, đôi tai dựng thẳng, đồng tử thu nhỏ lại, tròng mắt tròn dần biến thành mắt dọc. Như một loài mãnh thú họ mèo, hắn nhếch miệng cười nhạt, để lộ hàm răng sắc bén.

"Tới tốt lắm! Đã tới thì đừng hòng đi."

Những manh mối cần thiết đã đưa ra, giờ chỉ còn chờ Trường Dạ Ti ra tay xử lý.

Bạch Du nhìn cô gái nhỏ trầm mặc như pho tượng, không biết phải an ủi thế nào, chỉ đành nhặt lên tiểu thú lông trắng đang nằm trên mặt đất, đưa tới trước mặt nàng.

"Kiểm tra thử đi, có lẽ tâm tình sẽ khá hơn một chút."

Hắn hơi miễn cưỡng giải thích.

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn sinh vật nhỏ bé đáng yêu kia, bàn tay cứng ngắc đưa ra ôm lấy, cảm nhận lớp lông mềm mại.

Nàng khẽ hỏi: "Người... tại sao lại đến đây?"

"Đuổi theo nó tới." Bạch Du đưa tay chọc nhẹ vào bộ lông trắng của tiểu thú, cười khẽ: "Rồi đột nhiên thấy một màn này... Nhất thời kích động liền ném luôn điện thoại."

Hắn tự giễu: "Thật không biết tự lượng sức mình. Cuối cùng cũng chẳng cứu được ai, ngược lại còn

được ca của người cứu một mạng.”

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn hắn, giọng nói trầm thấp:
“Ca ta có nói gì không?”

Trong đôi mắt nàng tựa như một dòng sông băng
tĩnh lặng, cơn gió mạnh thổi qua mà chẳng gợn lấy
một chút sóng, cũng chẳng có lấy một tia tức giận.

Bạch Du trầm ngâm ba giây, rồi quyết định nói dối.

“Hắn nói... thật xin lỗi.”

“Hắn còn nói, bảo người nhất định phải sống thật
tốt.”

Đôi khi, một lời nói dối cũng có thể là liều thuốc chữa
lành.

Bạch Du nghĩ thầm, cho dù có bịa chuyện, thì có lẽ
cũng chỉ là thay hắn ta nói ra nửa câu còn lại mà hắn
chưa kịp thốt lên.

Người đã khuất sẽ không còn cảm thấy thống khổ,
còn những người sống sót mới là những kẻ chịu
đựng dày vò.

Đôi mắt Nguyễn Thanh Tuyết tựa hồ xuất hiện một
vết nứt trên tầng băng lạnh lẽo, khóe môi nàng khẽ
nhếch lên, nở một nụ cười.

Nhưng đây không phải nụ cười của kẻ nén khóc, mà
là nụ cười trong nước mắt.

“Sống thật tốt... Đây vốn là lời ta nói với ca.”

“Chúng ta đã hứa sẽ cùng nhau sống thật tốt.”

Nàng nhìn về phía Nguyễn Thanh Sơn, người giờ đây
đã mãi mãi chẳng thể hồi đáp, ánh mắt tựa như
xuyên thấu thời gian, trở về những tháng năm xa
xưa.

Nguyễn Thanh Tuyết khẽ thở dài, sau đó nhắm mắt
lại.

Cả tinh thần căng cứng suốt quãng thời gian dài cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc ấy, cơ thể nàng mất đi cân bằng, nghiêng về phía mặt đất.

Bạch Du lập tức vươn tay đỡ lấy bờ vai nàng.

Nguyễn Thanh Tuyết cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người như muốn ngã đi.

Khi tinh thần buông lỏng, mọi sự mỗi mệ đè nén bấy lâu nay liền bùng phát, khiến nàng suýt mất đi ý thức.

“Người cần nghỉ ngơi.”

Ánh mắt Bạch Du lướt qua bắp đùi nàng, nơi đó vẫn còn vết thương do mũi tên xuyên qua.

“Hãy nhắm mắt lại, ngủ một giấc đi.”

“...Người có thể nắm tay ta không?”

Nguyễn Thanh Tuyết khẽ hỏi, giọng nói run rẩy, đôi môi tái nhợt.

“Ta... hơi lạnh.”

Bạch Du không thể từ chối lời cầu xin này.

Hắn đưa tay nắm lấy tay nàng.

Bàn tay Nguyễn Thanh Tuyết thon nhỏ nhưng hơi thô ráp, không giống bàn tay của những cô gái cùng tuổi.

Có lẽ nàng vẫn luôn lén ra ngoài làm việc để phụ giúp gia đình, nên trên tay mới lưu lại những dấu vết ấy.

Hoàn toàn khác với đôi tay mềm mại của Tô Nhược Ly.

Tiếng hô hấp đều đặn vang lên bên tai.

Đế Thính trong lòng nàng vẫn bất động.

Tần Tuyết Táo khẽ nói: “Nàng ngủ rồi.”

“Ừ, cứ như vậy đi.”

Bạch Du ngồi xuống, thả lỏng cơ thể:

“Ta cũng có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát vậy.”

Hắn ngồi xuống, đang định nhắm mắt, bỗng dưng nhận ra một popup xuất hiện ở góc trái tầm nhìn.

Chương 236

DTV EBOOK

【 Sự Kiện Đang Tiến Hành 】

【 Trù Ma 】

【 Tiến độ: 1/2 】

Hắn mở to mắt, day day mi tâm... Vẫn chưa kết thúc.

Ma quỷ còn sót lại một kẻ.

Trường Dạ Ti - Phòng thẩm vấn

Trang Đạo ngồi trên ghế, gương mặt không biểu cảm.

“Trước khi luật sư của ta tới, ta sẽ không nói gì cả.”

Hắn chỉ lặp lại duy nhất câu này, mặc kệ bên thẩm vấn hỏi thế nào, hắn vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh.

Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra.

Chu Liễu bước vào, trên tay cầm một xấp tài liệu, vừa đi vừa nói với nhân viên thẩm vấn:

“Camera giám sát có chút vấn đề, nhớ xử lý lại.”

Hai người trao đổi vị trí.

Chu Liễu ngồi xuống đối diện Trang Đạo, hai chân vắt chéo dưới bàn, lật mở tài liệu rồi vút xuống bàn.

“Xem một chút đi.”

“Hồ sơ giám định tử thi mới nhất.”

Chu Liễu lạnh nhạt nói:

“Trang Thăng chết rất thảm, trên người không dưới mười vết thương.”

Lần đầu tiên, biểu cảm của Trang Đạo thay đổi.

Hắn ngược mắt lên, chú ý thấy trên camera giám sát trong phòng xuất hiện một chấm đỏ báo hiệu lỗi hệ thống.

Ngay sau đó, hắn ngả người dựa vào ghế, giọng trầm thấp:

“Ai ra tay?”

Chu Liễu nhướng mày:

“Người rất muốn biết? Chuyện này có liên quan gì đến người sao?”

“Ta chỉ muốn biết ai đã giết đệ đệ ta.”

Trang Đạo cắn răng, giọng nói đầy dè nén:

“Là người nhà nạn nhân, ta có quyền được biết.”

“Người nhà nạn nhân?”

Chu Liễu nhìn không được bật cười, ánh mắt lộ vẻ giễu cợt, liếc nhìn hắn:

“Người có vẻ quên mất, tội danh của hắn đã được xác thực... Mũi tên bắn vào đùi Nguyễn Thanh Tuyết chính là bằng chứng. Trên đó còn in dấu vân tay của Trang Thắng.”

“Hắn là tội phạm, Trang tiên sinh. Đệ đệ người không phải nạn nhân, mà là một tên tội phạm bị đánh chết.

Hắn chỉ nhận lấy kết cục vốn có của mình mà thôi.

Và điều ta muốn biết là: Vì sao hắn lại muốn giết cặp huynh muội đáng thương kia?

Phải chăng là do người ra lệnh?”

Trang Đạo cười nhạt, nhưng trong mắt không hề có ý cười.

Hắn hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Chu Liễu nhún vai, tiếp tục:

“Người không nói cũng không sao. Ta có thể từ từ điều tra.”

“Trong thời gian bị tạm giữ tại Trường Dạ Ti, ta có quyền tiến hành điều tra kỹ lưỡng nơi ở gần đây của người.”

Lệnh kiểm soát đã được phê duyệt.

Chúng ta sẽ lật tung mọi thứ trong nhà người lên mà tìm kiếm bằng chứng.”

Chu Liễu hơi cúi người, chậm rãi nói từng chữ một:

“Người tốt nhất nên cầu nguyện rằng nhà người đã dọn dẹp sạch sẽ.

Nếu không, dù chỉ tìm thấy một sợi tóc của Trang Thăng trên ghế sofa nhà người, ta cũng có thể lập tức buộc tội các người đồng phạm mưu sát công dân Đại Hạ!”

Dứt lời, nàng đứng thẳng dậy, chống hai tay lên bàn, lạnh lùng nhìn hắn.

“Nếu bây giờ người chủ động thú tội, thái độ thành khẩn có thể giúp giảm nhẹ hình phạt.”

“Muốn thử xem không?”

Cơ thể mập mạp của Trang Đạo khẽ run rẩy.

Nắm đấm hắn siết chặt trên bàn, móng tay bấm sâu vào da thịt.

Ánh mắt hắn tối sầm, cơ mặt co rút khiến từng lớp mỡ trên mặt khẽ run lên.

Hắn nghiêng răng, cắn hận nhìn chằm chằm Chu Liễu, ánh mắt như muốn xé xác đối phương.

Chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ khiến nàng chết không toàn thây!

Nhưng phản ứng này...

Đối với Chu Liễu, đây chính là câu trả lời rõ ràng nhất.

Xem ra, hần quả nhiên đã để lại dấu vết.

Chu Liễu thâm nghĩ, lần này, ta nhất định không để người thoát!

Ngay lúc này, cánh cửa phòng thẩm vấn bỗng bị đẩy ra.

Một người đàn ông mang kính gọng vàng, theo sau là một cảnh sát dẫn đường, bước vào trong phòng. Hần đẩy nhẹ gọng kính, bình thản cất giọng:

“Ta là luật sư hàng đầu của Kim Ưng Sự Vụ Sở, họ Đồng.”

Chu Liễu liếc mắt nhìn vị luật sư họ Đồng. Là đội trưởng ở đây, nàng không lạ gì chuyện phải giao tiếp với luật sư, cũng biết người trước mặt không dễ đối phó.

Đám luật sư đỉnh cấp phần lớn đều là lũ sói lang vô nhân tính, nghiên cứu luật pháp chẳng qua là để tìm cách lách luật mà thôi.

Nhưng mặc kệ đối phương dùng thủ đoạn gì, nàng cũng có cách giữ người ở lại đây ít nhất hai mươi bốn giờ, đủ thời gian để xin lệnh kiểm soát và tiến hành điều tra một lượt.

Chu Liễu vừa định rời đi thì Đồng Luật Sư bất ngờ lên tiếng:

“Chu đội, xin hãy nán lại một chút. Ta có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với ngài.”

“Ta còn rất nhiều việc phải làm.”

“Ngài đang định đi xin lệnh kiểm soát đúng không? Nếu vậy thì không cần nữa.” Đồng Luật Sư lại đẩy gọng kính, thản nhiên nói: “Bởi vì ta đã đưa kẻ chủ mưu thực sự tới đây rồi.”

“Người nói gì?” Chu Liễu lập tức quay đầu, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

“Hắn đã tự thú.” Đồng Luật Sư nhấn mạnh từng chữ:
“Hiện tại đang bị thẩm vấn, Chu đội không định qua
xem một chút sao?”

Chu Liễu lập tức đẩy cửa, sải bước đến căn phòng
thẩm vấn bên cạnh.

Chương 237

DTV EBOOK

Qua lớp kính trong suốt, nàng nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi bên trong. Khuôn mặt hắc tái nhợt, cúi gằm, thú nhận toàn bộ tội lỗi mà không chút do dự.

“Hắn là ai?” Chu Liễu quay sang hỏi, giọng lạnh thấu xương.

“Thư ký Ban Giám Đốc của Đạo Thắng Tập Đoàn... đồng thời cũng là kẻ cầm đầu thực sự.” Đồng Luật Sư nhàn nhạt nói: “Vì muốn nâng giá cổ phiếu của tập đoàn, để tài sản của bản thân tăng vọt, hắn đã thuê không ít sát thủ để trừ khử đối thủ cạnh tranh. Lần này, hắn chính là người đã sai Trang Thắng ra tay giết người, mục đích là để cướp đoạt mảnh đất mà Nguyễn Gia đang nắm giữ.”

“Người nghĩ ta sẽ tin lời này sao?” Chu Liễu nheo mắt.

“Hiện tại hắn đã thú nhận mọi tội ác.” Đồng Luật Sư mỉm cười đầy tự tin, giọng điệu nhẹ nhàng mà kiên quyết: “Chu đội, ngài là một thành viên của Trường Dạ Ty, phải tôn trọng quy tắc thể chế, cũng như tôn trọng pháp luật. Nếu hung thủ đã lộ diện, thì những người bị tình nghi cũng nên được thả ra, đúng không?”

“Trang Đạo và Trang Thắng là huynh đệ ruột.” Chu Liễu gằn từng chữ: “Ta nghi ngờ Trang Đạo cũng có liên quan.”

“Nhưng theo lời khai chính thức, hắn hoàn toàn không nhắc đến Trang Chủ Tịch.” Đồng Luật Sư ra hiệu nàng lắng nghe đoạn thẩm vấn bên trong.

Qua lớp kính pha lê, người đàn ông trung niên kia chậm rãi nói:

“Tất cả đều do ta một mình hành động... Không liên quan đến bất kỳ ai trong Đạo Thắng Tập Đoàn... Toàn bộ là do ta...”

Chu Liễu siết chặt nắm đấm. Cho dù muốn tiếp tục điều tra, nàng cũng không thể bỏ qua lời thú tội này để trực tiếp nhắm vào Trang Đạo. Với tình huống hiện tại, lệnh kiểm soát chắc chắn sẽ không được phê duyệt.

Không cần nghi ngờ gì nữa, gã đàn ông trong phòng chính là “dê thế tội”.

Nàng đã thấy loại người này không chỉ một lần.

Chỉ là, “dê thế tội” cũng có cấp bậc.

Kẻ trước mắt chắc chắn là loại cấp cao nhất—đã chuẩn bị sẵn sàng để nhận hết mọi tội lỗi thay cho chủ nhân của hắn. Ngay từ trước khi vụ việc xảy ra, hắn đã được sắp đặt vào vị trí này, chỉ chờ đến thời điểm thích hợp để bị “ném ra ngoài” làm vật hi sinh.

Hơn nữa, còn có một luật sư đỉnh cấp đứng sau hỗ trợ. Chỉ sợ rằng mọi kẻ hỏ đều đã bị bịt kín.

Chu Liễu cứ thế lặng lẽ nhìn người đàn ông bên trong thú nhận từng tội ác, từng chi tiết nhỏ đều được mô tả rõ ràng, không sót một điểm nào.

Trọn vẹn nửa giờ, hắn khai hết mọi giao dịch, từng đồng tiền bẩn đã luân chuyển ra sao, ai là người nhận, ai là người chuyển.

Nghe qua, lời khai này quá mức chân thực.

Nếu nói hắn không phải hung thủ, thì mới là chuyện hoang đường.

Chu Liễu không thể tìm ra bất kỳ sơ hở nào, chỉ ít là trong thời gian ngắn.

Lúc này, một cánh cửa khác của phòng thẩm vấn chậm rãi mở ra.

Trang Đạo nâng cái bụng phệ bước ra ngoài. Khác hẳn vẻ mặt oán độc trước đó, giờ đây hắn đã lấy lại được dáng vẻ tươi cười hiền lành, như một vị Phật sống đầy từ bi.

Bên cạnh, Đồng Luật Sư đưa cho hắn một miếng xì gà, cắt bỏ phần đầu rồi lấy bật lửa châm lên.

Trang Đạo hít sâu một hơi, khói xì gà lướt qua phổi, sau đó hắn chậm rãi nhả ra từng làn khói trắng. Trông hắn không giống một kẻ vừa thoát chết trong gang tấc, mà càng giống một tên cáo già đang thần nhiên khinh miệt những kẻ xung quanh.

Chu Liễu lạnh lùng nhìn con lợn béo trước mặt, chậm rãi nói:

“Người nghĩ thế này là có thể thoát tội sao? Người tưởng thế này là có thể xóa sạch mọi thứ?”

“Nói chuyện phải có chứng cứ chứ, Chu Sir...” Trang Đạo làm ra vẻ kinh ngạc, thề thốt phủ nhận: “Người vu khống ta thế này, ta hoàn toàn có quyền kiện người vì tội xâm phạm danh dự đó.”

Hắn khế vung miếng xì gà, làn khói dày đặc tỏa ra ngay trước mặt Chu Liễu, như thể cố tình thị uy.

“Ta đâu có phải hung thủ. Các người bắt nhầm người, chẳng lẽ không nên nói một lời xin lỗi sao?”

Chu Liễu nheo mắt, ánh mắt đầy khinh miệt.

Trang Đạo đắc ý cười ha hả:

“Thôi bỏ đi, ta không chấp nhất với các người... Dù sao các người cũng chẳng làm được gì ta.”

Hắn cố tình tiến sát lại gần, ghé sát tai nàng, giọng nói trầm thấp chỉ đủ để nàng nghe thấy:

“Dù có là ta đi chăng nữa, thì người có thể làm gì được?”

“Trong tay ta đang nắm cả một tập đoàn trăm tỉ, vô số người sống chết đều phụ thuộc vào ta. Chờ ta lên Thượng Kinh giành lấy quyền khai thác Ảnh Giới ở khu vực Nam Lăng, khi đó toàn bộ Nam Lăng chẳng phải sẽ mặc cho ta hô mưa gọi gió sao?”

“Người muốn bằm riết lấy ta? Người bằm nổi không?”

Hắn vươn tay vỗ nhẹ lên vai Chu Liễu, cười cợt:

“Chu Sir, người còn quá trẻ, cũng quá vô dụng. Khó khăn lắm mới ngồi lên vị trí này, quyền lực trong tay vốn đã chẳng đáng bao nhiêu, tốt nhất đừng để mất nó.”

Nói xong, hắn nghênh ngang rời đi, bóng lưng to lớn mang theo sự ngạo mạn không thể che giấu.

Chương 238

DTV EBOOK

Nhiều người dõi theo hắn rời đi, nhưng không ai lên tiếng, không ai ngăn cản.

Chỉ có những ánh mắt sắc bén như đao như kiếm dán chặt vào hắn.

Nhưng ánh mắt... không thể giết người.

Trong Trường Dạ Ty, những kẻ đã lẫn lộn nhiều năm đều hiểu rõ—hắn mới là kẻ đứng sau tất cả.

Mọi người đã chờ cả đêm để đưa hung thủ ra tòa, theo dõi Đạo Trắng Tập Đoàn suốt bao lâu, khó khăn lắm mới tóm được cái đuôi con cáo...

Vậy mà kết quả lại là—

Hắn thoát sạch sẽ.

Trừ việc đứng nhìn, chẳng ai làm được gì.

“Cứ để hắn đi vậy sao?” Một người không cam lòng hỏi.

“Còn có thể làm gì khác?” Ngải Lê bực bội phát đuôi: “Chẳng lẽ định ngay tại chỗ đánh chết hắn chắc? Tên đó sợ chết lắm, còn mang theo bao nhiêu bảo tiêu.”

“Nhìn đám người đó, chắc chắn không phải bảo tiêu bình thường... Nói thật, ta thấy bọn chúng giống lính đánh thuê ở biên giới hơn.”

“Để hắn đi thôi.” Chu Liễu thản nhiên nói, bình tĩnh đến mức ngoài dự đoán: “Quả thật lần này, bọn chúng đã chuẩn bị quá kỹ, còn chúng ta thì quá bị động.”

“Lần sau nhất định phải...” Lưu Tinh Hán siết chặt nắm đấm.

“Không có lần sau.” Chu Liễu lắc đầu, xoay người rời đi.

Những người khác nhìn theo bóng lưng nàng, nghe câu nói ấy, trong lòng bỗng chùng xuống.

Ai cũng tưởng nàng đã nản lòng, đã mất hết hy vọng.

Dù sao, cú sốc lần này đối với nàng cũng quá lớn.

Nhưng không ai để ý rằng, từ khoảnh khắc nàng trông thấy Trang Đạo bước ra khỏi Trường Dạ Ty, ánh mắt nàng chưa từng dao động.

Có lẽ nàng vẫn còn chút không cam lòng.

Nhưng cơn giận dữ ban đầu đã sớm biến thành một sự bình thản đến lạnh lùng.

Ánh mắt nàng nhìn Trang Đạo, chẳng khác nào đang nhìn một cái xác.

Thật đáng tiếc.

Nàng thầm nghĩ.

Ta vốn định tự tay đưa ngươi ra trước tòa án.

Nếu ngươi không chịu đi con đường của công lý, vậy thì—

Chỉ còn con đường thẳng xuống địa ngục chờ ngươi.

Xe rời khỏi Cốc Vũ Nhai.

Trang Đạo ngồi trong xe, ánh mắt trầm ngâm nhìn về phía bóng đêm u ám.

Trong xe chỉ có một mình hắn. Đồng Luật Sư đã rời đi, nhiệm vụ của hắn coi như hoàn thành.

Chỉ là trước khi đi, đối phương để lại một câu:

“Mau chóng lên đường đến Thượng Kinh, không được chậm trễ.”

Ngón tay hắn run rẩy, nắm tay siết chặt, rồi bất ngờ đập mạnh xuống ghế ngồi. Biểu cảm trên gương mặt dữ tợn đến mức khó ai dám nhìn thẳng.

Hắn suýt nữa thì bị tóm thóp, suýt nữa đã rơi vào tay Trường Dạ Ti, đến mức không còn đường thoát.

Cũng may, vị đại nhân vật kia đã sắp xếp từ trước, giúp hắn thoát nạn trong gang tấc...

Nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc, tất cả những hành động nhỏ lẻ của hắn, e rằng không thể lọt khỏi tầm mắt của đối phương.

Đây vừa là một lời cảnh cáo, vừa là một cú gõ mạnh vào đầu hắn.

“Ta có thể cứu ngươi, cũng có thể hủy ngươi!”

Cảm giác như có một thanh đao sắc lạnh đặt ngay trên cổ, khiến hắn không khỏi rùng mình.

Hắn có thể ngang nhiên đối đầu với Trường Dạ Ti, bởi vì bọn chúng làm việc theo quy tắc, mà đã có quy tắc thì sẽ có sơ hở. Kể thông minh hoàn toàn có thể lợi dụng điều đó để xoay chuyển tình thế.

Nhưng nếu đối diện với kẻ tiểu nhân hoặc lũ thổ phỉ, những quy tắc ấy chẳng có chút tác dụng nào.

Bọn chúng không có nguyên tắc, cũng chẳng biết kiêng dè điều gì.

“Lão bản, bây giờ đi đâu?” Người lái xe kiêm bảo tiêu quay đầu hỏi.

“Trở về.” Giọng Trang Đạo trầm thấp.

“Không đi Thượng Kinh sao?” Tài xế hơi ngạc nhiên, hắn cũng nghe luật sư căn dặn khi nãy: “Hiện tại dù không có tàu điện ngầm hay máy bay, nhưng đường thủy vẫn kịp mà?”

“Không đi.” Trang Đạo lặp lại một lần nữa, giọng càng thêm lạnh lẽo: “Ta muốn chờ một người.”

Người bảo tiêu không hỏi thêm, chỉ yên lặng đánh tay lái, đưa xe chạy về phía biệt thự.

Nhìn bề ngoài, Trang Đạo có vẻ rất bình tĩnh, nhưng thực chất, hắn đang vô cùng căm phẫn.

Hắn cúi thấp đầu, đôi mắt đỏ hoe.

Bởi vì... đệ đệ của hắn, Trang Thắng, đã chết.

Nỗi đau trong lòng như từng cơn sóng dữ dội, cuộn trào không thể kìm nén.

Có lẽ Chu Liễu sẽ không bao giờ ngờ tới, cặp huynh đệ sinh đôi Trang Đạo – Trang Thắng này lại có tình cảm khăng khít đến thế.

Trang Đạo là loại người sẵn sàng đánh đổi cả mạng sống của mình để giữ lấy một cơ hội sống cho đệ đệ.

Vậy nên, trong phòng thẩm vấn trước đó, sự oán độc của hắn hoàn toàn không phải giả vờ.

Bọn họ là song bào thai, cùng vinh cùng nhục.

Trang Thắng theo phe Hung Tinh, còn hắn thì được một đại nhân vật thu nhận. Một người hoạt động trong bóng tối, một người lẩn khuất giữa ánh sáng.

Nhưng bây giờ, Trang Thắng đã chết.

Giống như một cánh tay của hắn bị chặt đứt.

Không có Trang Thắng, giá trị của hắn trong mắt người kia cũng giảm đi đáng kể.

Điều khiến Trang Đạo phát điên hơn cả là hắn thậm chí không kịp đến tế bái đệ đệ, không kịp thu liễm thi thể.

Hắn còn không biết rốt cuộc là ai đã giết Trang Thắng!

Chương 239

DTV EBOOK

Nỗi đau mất đi thân huynh đệ, như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong lòng hắn, biến thành sát ý sôi trào.

Và điều hắn bắt buộc phải làm, chính là báo thù!

Trên xe, Trang Đạo bấm dãy số quen thuộc.

Tút... tut... tut...

Tín hiệu bận vang lên một hồi lâu, rồi cuối cùng cũng có người bắt máy.

Trong loa truyền đến tiếng gió vi vu.

Hắn không vòng vo, mà đi thẳng vào vấn đề:

“Trang Thắng chết rồi.”

Không xa nơi đó, trên con đường lớn, có một người đeo hắc cung đang nghe điện thoại di động.

Hắn không đáp lại bất kỳ điều gì, chỉ im lặng trầm mặc.

Trang Đạo tiếp tục:

“Hắn bị giết rồi. Chết tại Nam Lăng.”

“Lúc trước, người đã nói sẽ đáp ứng chúng ta ba chuyện... Hiện tại, ta đưa ra yêu cầu cuối cùng.”

“Hãy tìm ra kẻ đã giết Trang Thắng, báo thù cho hắn!”

Ba giây sau, từ đầu dây bên kia truyền đến một câu ngắn gọn:

“Được.”

Cuộc gọi kết thúc.

Trang Đạo ném điện thoại sang một bên, bật cười khàn khàn, giọng đầy âm u và oán độc.

“Đệ đệ, nhìn cho thật kỹ. Ta sẽ khiến kẻ đó... trả một cái giá thật đắt!”

Nam Lăng Thị – Cầu Vượt

Giữa đêm khuya, hầu hết mọi người đều chìm vào giấc ngủ say.

Cây cầu vượt vắng vẻ, hiếm hoi mới có được những giây phút yên tĩnh đến thế.

Từ nhà ga không một bóng người, một thiếu niên lặng lẽ bước ra, trên vai khoác theo một chiếc ba lô.

Vừa mở ba lô ra, bên trong liền nhảy ra một tiểu thú lông trắng.

Đế Thính khẽ vẩy vẩy đôi tai, một giọng nói bất đắc dĩ vang lên từ trong ba lô:

“Ta nói này... Người có cần liều mạng đến vậy không? Hay là thăm mền cô nương nào rồi?”

Bạch Du thản nhiên phủ nhận:

“Ta chẳng có ai để thăm mền cả. Nếu thật sự thích ai, thì cứ tỏ tình liên tục mười lần, trên đời này nào có cô nương nào ta không theo đuổi được?”

Một trận gió mạnh thổi qua, cuốn theo lá cây và bụi mù mịt, thậm chí cả một túi nhựa cũng bị gió cuốn bay lơ lửng trên bầu trời.

Ánh trăng trước đó vốn sáng tỏ, giờ đã bị mây đen che phủ. Trời chưa có dấu hiệu mưa, nhưng có lẽ ngày mai sẽ là một ngày u ám.

Bạch Du nheo mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt:

“Nguyệt hắc phong cao a... Điềm báo tốt.”

Tần Tuyết Táo hừ nhẹ:

“Người càng ngày càng giống một kẻ giết người phóng hỏa điên cuồng.”

Bạch Du thần nhiên đáp lại:

“Ta không điên. Nhưng giết người phóng hỏa thì cũng không sai.”

Tần Tuyết Táo không tán đồng với những gì Bạch Du sắp làm, thế nên vẫn tiếp tục thuyết phục:

“Người có từng nghĩ kỹ chưa? Đã đánh giá hết nguy hiểm chưa? Người có chắc mình sẽ thắng không?”

“Nếu người ra tay, có thể sẽ bị bắt giam vào trại tạm giam vị thành niên đấy. Đến lúc đó, làm sao người tìm được kẻ đã giết ta năm đó?”

Bạch Du cười nhạt, ánh mắt lóe lên tia giễu cợt:

“Người nên suy nghĩ theo hướng tích cực một chút. Lỡ đâu kẻ đã giết người năm đó lại chính là huynh đệ bọn hần thì sao?”

“Bọn chúng nhìn chẳng có vẻ gì là người tốt cả. Nếu chó ngáp phải ruồi thì chẳng phải quá tốt rồi à?”

Đế Thính nghiêng đầu một chút, trầm tư:

“Trong trí nhớ ít ỏi còn sót lại của ta, đôi huynh đệ song sinh này thực ra không phải loại ác nhân gì đáng sợ. Không hiểu vì sao chúng lại trở nên như bây giờ.”

Bạch Du bình thần nói:

“Chuyện cũ không quan trọng. Quan trọng là hiện tại.”

Tần Tuyết Táo nhú mày, hỏi:

“Người hần bọn hần đến thế sao?”

Bạch Du khẽ cười:

“Hần thì không đến mức. Nhưng ta hiểu rõ một điều... Nếu thế giới này không có loại người như bọn chúng, thì nhất định sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều.”

“Thế nên, cứ để Thượng Đế tha thứ cho hành vi của chúng đi. Còn ta, chỉ cần đưa bọn chúng đến gặp Thượng Đế mà thôi.”

Tần Tuyết Táo thở dài, giọng nói trầm trọng:

“Đó là hành vi dùng võ phạm cấm... Hơn nữa, bọn chúng đâu phải cừu nhân của người?”

Bạch Du nhướng mày:

“Không phải cừu nhân thì không thể giết à?”

Tần Tuyết Táo kiên quyết nói:

“Chỉ ít, chuyện này không đến lượt người ra tay!”

Từ xa, Bạch Du nhìn về cuối con đường, nơi đó thấp thoáng có một đoàn xe đang tiến đến.

Hắn khẽ lẩm bẩm:

“Nếu có thể, ta cũng chẳng muốn tự làm bẩn tay mình.”

“Ta cũng mong rằng Trường Dạ Ti có thể khiến hắn chịu sự phán xét của pháp luật.”

“Nhưng thực tế là... ác nhân vẫn nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật, còn chính nghĩa thì chẳng khác nào bị giẫm đạp dưới chân.”

Giọng điệu của hắn không mang chút ý châm biếm nào, chỉ đơn thuần là đang kể lại một sự thật.

Có lẽ vấn đề không nằm ở Trường Dạ Ti, mà là do đối thủ của họ quá mức giảo hoạt.

“Ta vốn không muốn tới, nhưng cuối cùng vẫn phải đến.”

“Bởi vì...”

“Kết quả của chính nghĩa, cũng chính là chính nghĩa.”

Hắn rất lý trí, vô cùng tỉnh táo, không hề để cơn giận làm mờ lý trí. Chính vì quá mức tỉnh táo, nên không

cách nào bị thuyết phục.

Tiểu thú lông trắng rũ tai xuống, ánh mắt đầy vẻ bất đắc dĩ. Tần Tuyết Táo thở dài, nói:

Chương 240

DTV EBOOK

“Ta biết, ta biết chứ... nhưng ta không muốn người phải gánh chịu nguy hiểm lớn như vậy... Người vừa mới trải qua một trận tử chiến, thậm chí còn chưa kịp hồi phục hoàn toàn. Người đã làm đủ rồi, tiếp tục nữa chẳng qua chỉ khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh. Vì một tiểu cô nương, thật sự đáng giá sao?”

Cố chấp một cách mù quáng, kết quả thường sẽ chẳng tốt đẹp gì.

“Ta không phải vì Nguyễn Thanh Tuyết...”

“Ta chỉ là không thể để lòng mình khó chịu mà thôi.”

“Dù sao đi nữa, Nguyễn Thanh Sơn cũng vì ta mà chết, ta ít nhất cũng phải cho hắn một cái công đạo.”

Từ phương xa, ánh đèn xe dần trở nên rõ ràng. Hắn đứng ngay giữa con phố, trên làn đường bốn làn xe, ngay vạch trắng phân cách.

Tiếng động cơ gầm rú, ánh đèn chói mắt buộc hắn phải nhắm mắt lại.

Hắn nói tiếp:

“Hơn nữa...”

Đột nhiên, tiếng súng vang lên!

Đèn đường xung quanh đồng loạt bị đạn bắn vỡ, hơn mười bóng đèn cùng lúc tắt ngấm.

Giống như sân khấu vừa bị dập tắt ánh đèn chiếu rọi, ánh trăng cũng ẩn mình sau tầng mây đen.

Đội xe phía trước, chiếc xe màu đen dẫn đầu từ gần đèn cốt biến thành đèn pha xa.

Ánh sáng từ đèn pha như dòng chảy ánh bạc, chiếu sáng bóng người đứng giữa làn đường.

Thiếu niên bướng bỉnh ban nãy đã biến mất không còn bóng dáng.

Thay vào đó là một thanh niên khoác âu phục đen, gương mặt anh tuấn, trong tay cầm một cây văn minh trượng đầu sư tử.

Bộ âu phục đắt đỏ ôm lấy thân hình hảnh, tạo nên dáng vẻ của một quý ông tao nhã, lễ độ.

Nhưng loại tao nhã này rất nhanh liền bị nhuốm màu sát khí.

Thanh niên giơ tay trái lên, kéo chặt găng tay đen trên tay phải.

Trong tay Glock ẩn hiện ánh kim loại, vỏ đạn rơi xuống đất, lăn lóc, phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe đến cực hạn.

Ánh đèn pha xa bắn tới, chiếu lên thân hình hảnh.

Không cần lời nói, khí thế hung ác lập tức được khuếch đại đến mức cực hạn, lại thêm một chút ưu nhã trí mạng.

“Là một người trưởng thành đáng tin cậy, ta chưa bao giờ hành động lỗ mãng.”

Giọng nói của Bạch Du tiếp tục vang lên, lọt vào tai Tần Tuyết Táo đang hoàn toàn sống sờ.

Âm thanh của hảnh so với trước đó đã thay đổi hoàn toàn, không còn sự non nớt của thiếu niên, mà mang theo nét trưởng thành, trầm ổn cùng tự tin mãnh liệt.

Cùng một câu nói, nhưng khi được thốt ra bởi một thiếu niên và một người trưởng thành, cảm giác mang lại hoàn toàn khác biệt.

Thiếu đi sự bông bột và xốc nổi của tuổi trẻ.

Nhiều hơn sự vững vàng và cường đại của một kẻ từng trải.

“Chính nghĩa của ta, chỉ tồn tại trong tầm bắn của họng súng.”

“Sau đó...”

Có thể là một khoảnh khắc dài đằng đẳng, cũng có thể là thoáng qua trong chớp mắt.

Phương xa, đội xe đường như đã giảm tốc độ, tiếng động cơ cũng trở nên trầm thấp hơn.

Hắn tiến lên một bước, ánh đèn xe rọi vào đôi mắt hắn, trong đồng tử đen kịt chỉ phản chiếu một mảnh hư vô.

“Tử thân, đến thu người.”

Phanh ——!

Một tiếng súng vang lên, xé rách sự yên tĩnh của màn đêm.

Dù chỉ có một tiếng nổ, nhưng viên đạn bay ra lại không chỉ một, mà là ba viên đạn chồng lên nhau.

Trong thời gian viên đạn lao đi, Bạch Du bóp cò, cảm giác thuận tay trơn tru đến cực hạn. Có lẽ là bởi vì bản thân đã bước vào Siêu Phàm, đẳng cấp tăng lên giúp hắn có thể kiểm soát Anh Linh chiến lực một cách thuần thục hơn.

Lúc này, tổng hợp đẳng cấp của Bạch Du đã đạt cấp 18.

Tử Đạn Thời Gian của hắn trở nên kéo dài hơn. Khi bóp cò, hắn có thể nhìn rõ ánh lửa bùng lên từ nòng súng, những tàn hỏa lấp lánh bắn ra xung quanh, thậm chí thấy cả viên đạn xoay tròn trên quỹ đạo, xuyên qua màn đêm và cuốn theo lá cây lay động trong không khí.

Thời gian dường như bị kéo giãn, cảm giác rõ ràng từng viên đạn lao vùn vụt, chui thẳng vào chiếc xe

dẫn đầu trong đội hình, xuyên qua cửa kính pha lê, chính xác bắn trúng đầu người lái xe, phá hủy cả tai nghe của hắn.

Phát đạn thứ hai nhắm vào lớp trước.

Phát đạn thứ ba chậm hơn một chút, nhưng vẫn trúng ngay lớp sau.

Lái xe tử vong, hai bánh trước sau bị bắn nổ tung. Chiếc xe mất kiểm soát, lật nghiêng ngay tại chỗ, kéo theo ba tên bảo tiêu trong xe, bị va đập mạnh đến mức chẳng khác gì hộp trái cây bị lắc tung.

Chiếc xe dẫn đầu trượt dài, phần đầu chống lên trời, thân xe cọ sát với mặt đường, phát ra những tiếng kim loại ken két chói tai, tia lửa bắn ra tứ phía.

Người trong xe cuống cuống muốn thoát ra.

Bạch Du lạnh lùng giơ súng, bổ sung thêm một phát, bắn thẳng vào bình xăng.

Nhiên liệu rò rỉ từ lỗ thủng, tàn hỏa tiếp xúc với xăng, ngọn lửa lập tức bùng lên, biến chiếc xe thành một biển lửa rực cháy, hoàn toàn chặn đứng tuyến đường phía trước.

Ánh lửa bập bùng, sáng rực hơn cả đèn đường và đèn xe.

Bạch Du bước tới, rút băng đạn cũ ra, thay một băng mới, tiếng cơ cấu súng khớp vào nhau vang lên ken két.

Chương 241

DTV EBOOK

Hắn quay đầu lại, giơ một ngón tay lên làm động tác “suyt” với tiểu thú lông trắng.

Tần Tuyết Táo sững sờ đứng yên tại chỗ, không đi theo hắn, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

Hắn đã nhận ra—Bạch Du lúc này không phải là thiếu niên mà hắn từng quen biết.

Bí mật đã bị lộ một phần, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bại lộ.

So với việc che giấu bản thân, Bạch Du cảm thấy báo thù quan trọng hơn nhiều. Nếu không có Anh Linh Chiếu Ảnh, chỉ dựa vào thực lực của bản thân, hắn căn bản không thể chặn đứng được đội xe này.

Vì bảo thủ mà do dự...

Đó là một sai lầm mà hắn không bao giờ lặp lại lần thứ hai.

Lúc này, nhiệt huyết đã dâng trào, hắn chẳng buồn bận tâm đến điều gì khác, chỉ muốn nhìn thấy máu đổ thành sông.

Tỉnh táo? Khắc chế?

Để dành cho những kẻ chết nói đi...

Chiếc xe cháy rực phía sau khiến cả đoàn xe buộc phải dừng lại trong giây lát.

Ở giữa đội hình, Trang Đạo ngẩng mặt lên, dù động tĩnh lớn đến thế nhưng hắn vẫn còn đắm chìm trong cơn thống khổ, giọng trầm thấp hỏi:

“Chuyện gì xảy ra?”

Một tâm phúc đáp:

“Lão bản, có kẻ tập kích đội xe.”

Hắn lập tức cầm lấy bộ đàm, xác nhận tình hình:

“Bên ngoài có chuyện gì?”

Một giọng nói vang lên từ đầu dây bên kia.

Tên đàn ông mặc đồ rằn ri đang ngồi trong xe số 3
thò đầu ra cửa sổ, báo cáo:

“Chúng ta bị tập kích... Đối phương đã xử lý chiếc xe
số 1, ba huynh đệ cũng đã mất mạng. Nhưng không
sao, không phải vấn đề lớn, hắn chỉ có một người.”

Đúng lúc đó, một giọng nói đột ngột chen ngang
trong bộ đàm—

“Ừm, đúng là chỉ có một mình ta.”

Nương theo những tạp âm lách tách trong sóng điện,
giọng nói kia chậm rãi cất lên:

“Người vẫn còn đó chứ, Trang Đạo?”

Nghe được âm thanh này, Trang Đạo lập tức giật lấy
bộ đàm, giọng khàn khàn gầm lên:

“Là người!?”

Bọn họ đã từng trò chuyện qua một lần, hắn lập tức
nhận ra dù giọng nói có chút thay đổi, nhưng kẻ này
chính là người đó!

Trong bộ đàm vang lên giọng điệu bình thản đến
đáng sợ:

“Ta đã bảo người đến sớm hơn một chút. Đáng tiếc,
người đến trễ rồi.”

“Bây giờ, đến lượt người.”

“Không cần lo lắng, ta sẽ tiễn tất cả huynh đệ của
người xuống dưới đoàn tụ.”

Trang Đạo phẫn nộ gầm lên:

“Thằng điên nhà người! Đừng có giấu đầu lòi đuôi, có
gan thì lộ diện cho ta!”

Trong bộ đàm truyền đến một tiếng cười nhạt:

“Ta vẫn luôn đứng ngay trước mặt ngươi.”

Ngay sau đó—

Phanh!

Một phát súng nổ vang.

Ngay khoảnh khắc đó, tâm phúc đứng cạnh Trang Đạo lập tức lao tới, đẩy hắn ngã xuống ghế ngồi.

Một viên đạn xuyên qua kính chắn gió phía trước, trúng thẳng vào bộ đàm trong tay hắn, bắn xuyên qua, viên đạn màu cam xoay tròn, dội ba lần trong xe trước khi bay ra ngoài cửa sổ.

Cả người Trang Đạo lập tức toát mồ hôi lạnh ướt đầm.

Tên tâm phúc lấy ra một chiếc bộ đàm dự bị khác, lớn giọng ra lệnh cho đám dong binh:

“Tìm ra hắn! Ngăn cản hắn! Đừng để hắn lại gần! Các ngươi không phải tự xưng là dong binh nhất lưu Aztec sao? Mau xử lý tên điên này!”

Trong một chiếc xe, gã cựu dong binh nay đổi nghề làm bảo an nhìn qua cửa sổ, thấy được bóng dáng đối phương. Nghe tiếng thúc giục trong bộ đàm, gương mặt hắn hiện lên vẻ bức bối. Không ngờ tình huống lại khó giải quyết đến vậy.

Người ta vẫn nói Đại Hạ là cấm địa của dong binh, hắn khó khăn lắm mới có được một phi vụ béo bở, nào ngờ lại đụng phải loại chuyện này... Nếu biết trước thế này, thà rằng hắn cứ ở lại Tiểu Lục Địa, cùng đám thổ dân tranh giành mỏ vàng còn hơn.

Một thanh niên khoác bộ âu phục gọn gàng, bình thản bước qua biển lửa. Ngọn lửa cháy rừng rực, nhưng với hắn mà nói, dường như chỉ là một hiệu ứng đặc biệt không hơn không kém. Hỏa diễm chẳng thể làm tổn thương thân thể hắn dù chỉ một chút.

Dẫm lên ngọn lửa, từng bước tiến tới, lòng bàn chân dẫm đầy vết xăng loang lổ, để lại trên mặt đất những dấu chân cháy rực, như thể một ác quỷ vừa bước ra từ địa ngục.

Bạch Du huyết sáo, thần sắc ung dung.

“Mẹ nó, là siêu phàm giả!”

Gã đầu lĩnh dong binh chửi thề một tiếng, lập tức ra lệnh:

“Tất cả lên hết cho ta! Hắn chỉ có một mình, lại không có phương tiện di chuyển, không cần đối đầu trực diện! Dùng tốc độ cắt đuôi, nếu hắn đuổi theo thì lập tức nổ súng tấn công từ xa!”

Siêu phàm giả không phải là vô địch. Đê giai Siêu Phàm cũng có nhược điểm, bị súng máy bắn thành tổ ong thì vẫn phải chết mà thôi.

Cùng lúc đó, hắn trầm giọng ra lệnh:

“Vô tuyến điện đã bị cướp đoạt, từ giờ trở đi không ai được dùng bộ đàm. Chuyển sang số 3, mạng lưới tâm linh.”

“Tất cả đeo kính hồng ngoại nhìn ban đêm, khóa chặt mục tiêu.”

Hai câu nói này mang hai tầng ý nghĩa khác nhau. Một mặt, hắn vẫn giữ suy nghĩ sẵn giết đối phương. Mặt khác, trên bộ đàm, hắn lại cố tình để lộ ra vẻ e ngại, như thể đang lo sợ đối phương.

Chương 242

DTV EBOOK

Bạch Du băng qua biển lửa, tiến về phía đội xe, trong tai vẫn nghe rõ từng âm thanh động cơ và tiếng nói trong bộ đàm.

Hắn hờ hững rút bộ đàm đi, tiếp tục tiến lên, thoải mái phô bày vũ trang trong tay—một khẩu súng.

Con đường bốn làn xe dẫn thẳng đến khu nhà giàu ngoại ô Nam Lăng. Hai bên đường trồng toàn đại thụ, hình thành một lớp cách âm tự nhiên. Xung quanh hầu như không có tòa nhà cao tầng nào, chỉ có một công viên hoang phế.

Mặc dù đường phố có chút ồn ào, nhưng cũng không cần lo lắng chuyện có người báo cảnh sát.

Hai bên đều đang tích tụ lực lượng, chờ thời cơ.

Bạch Du đứng cách đội xe chừng năm mươi bước, không tiếp tục áp sát.

Đám đông binh cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Phía sau, một chiếc xe việt dã có người vén tấm vải phủ lên, để lộ ra một khẩu súng máy cực kỳ hung hãn.

Nội địa Đại Hạ có lệnh cấm súng, dân thường không thể nào có được loại vũ khí này. Chỉ riêng điều này thôi đã đủ để bọn chúng ngồi tù một gông.

Nhưng đây là một thế giới thần bí. Rất nhiều quy định có thể bị lách luật, cấm mấy lần rồi lại bị phá mấy lần.

Gã đầu lĩnh dong binh ra lệnh trong mạng lưới tâm linh:

“Ép sát hắn!”

Đội xe đồng loạt khởi động. Đội hình ban đầu lập tức thay đổi, ba chiếc xe lao lên đầu, xếp thành hàng ngang. Chiếc dẫn đầu là một xe việt dã bọc thép, rõ ràng đã qua cải tạo.

Dù không thể chống lại pháo hạng nặng, nhưng đạn súng ngắn 9mm thì tuyệt đối không thể xuyên thủng kính chống đạn của nó.

Trên xe, một tên dong binh đứng dậy, kéo chốt an toàn súng máy, siết cò.

Lửa nóng phun trào, từng viên đạn vạch qua không khí, xé rách bầu trời như những dải xích đỏ rực.

Đạn cỡ lớn bắn trúng cơ thể người, có thể trong nháy mắt xé nát thân thể.

Chỉ trong tích tắc, bóng người đứng đó bị xé nát, để lại trong không khí một mớ thịt vụn đầm máu.

Xác hân rơi xuống biển lửa, bị đốt cháy thành tro bụi. Gió thổi qua, chỉ còn lại những tàn tro phiêu tán trên không trung.

Chỉ còn duy nhất một chiếc áo khoác cháy sém bị vút lại.

Nhưng bóng dáng của thanh niên đó đã biến mất như ma quỷ.

Gã đầu lĩnh dong binh lập tức hét lên:

“Giữ khoảng cách! Sử dụng kính hồng ngoại tìm kiếm hân!”

Đội xe lao vút qua đám cháy, toàn bộ dong binh đều tập trung tìm kiếm vị trí của đối phương.

Gã da đen vừa thao túng súng máy cũng căng thẳng nhìn quanh. Nhưng hân vẫn không thấy bóng dáng kẻ kia đâu.

Cho đến khi một bàn tay vỗ nhẹ lên vai hân.

“Tìm ta à?”

Bóng dáng khoác âu phục chễm chệ trên nóc chiếc xe việt dã, không rõ đã xuất hiện từ lúc nào, tựa như ánh trăng ẩn mình sau tầng mây.

Sắc mặt dong binh kịch biến, vội vàng rút ra một thanh chủ thủ chiến đấu.

Nhưng giây tiếp theo, bả vai hấn mềm nhũn, cánh tay mất hết lực. Chủ thủ còn chưa kịp đâm ra đã đổi hướng, cắm thẳng vào cổ họng chính mình.

Trước khi hấn tắt thở, Bạch Du thản nhiên rút từ trên người hấn một chiếc chốt lựu đạn, sau đó ném thi thể vào trong xe bọc thép.

“WTF?!”

Hai tên dong binh bên trong xe bọc thép cuối cùng cũng kịp phản ứng, nhưng ngay khoảnh khắc chúng kêu lên, một tiếng “oanh” vang dội nổ tung từ bên trong.

Mảnh lựu đạn phát nổ, tạo thành phản ứng dây chuyền, biến nội thất xe bọc thép thành một bãi mìn sống.

Kim loại vụn bắn tung tóe, phun ra ngoài qua các ô cửa sổ.

Bạch Du vẫn ngồi trên nóc xe, nơi có lớp bọc thép dày bảo vệ.

Hấn bình thản vô sự, ngay lúc chiếc xe vừa nổ tung, lập tức nhảy khỏi đó.

Tiếng nổ lớn như vậy tất nhiên khiến hai chiếc xe chạy hai bên cảnh giác.

Ba chiếc xe tiếp tục lao đi song song, đồng thời tập trung ánh mắt về phía Bạch Du.

Các dong binh trong xe đồng loạt giương súng.

“Mục tiêu ở số 4! Khai hỏa! Khai hỏa!”

“Fire! Fire!”

Nếu bị bắn từ ba hướng như thế, dù là ai cũng sẽ bị bắn thành tổ ong.

Nhưng Bạch Du lại một lần nữa biến mất ngay tại chỗ.

Bằng một bộ pháp quỷ dị, hắn tựa như xuyên qua không gian, nhảy vọt lên không trung, hạ xuống đỉnh một chiếc xe khác.

“Đoàng!”

Còn chưa kịp nổ súng, tài xế chiếc xe này đã sợ đến tái mặt, mất hết tinh thần chiến đấu.

Hắn điên cuồng đánh tay lái, định quăng Bạch Du xuống, nhưng kết quả lại tự đâm vào hàng rào phòng vệ ven đường.

Một vụ tai nạn xe thảm khốc lập tức xảy ra.

Bạch Du từ trên xe văng xuống, lăn vài vòng để triệt tiêu động năng.

Nếu không phải có thể chất Siêu Phàm, lần này chắc chắn hắn đã gãy xương đứt gân.

Rớt khỏi xe đồng nghĩa với việc hắn sẽ bị bỏ lại phía sau.

Với tốc độ của những chiếc xe này, chẳng mấy chốc chúng đã phóng xa tám mươi bước, chỉ còn lại những làn khói bụi.

Nhưng Bạch Du không vội.

Hắn trấn định thân thể, mở ra Tử Đạn Thời Gian, hai tay cầm chặt khẩu súng của mình.

Giữa cơn mưa đạn bắn tới tấp, hắn nhẹ nhàng điều chỉnh vị trí, đồng thời bóp cò.

“Đoàng!”

Chương 243

DTV EBOOK

Viên đạn lao vút qua bầu trời đêm, chính xác bắn thẳng vào lớp xe của một chiếc siêu xe màu đen.

“Phịch!”

Tiếng nổ chát chúa vang lên, lớp xe nổ tung.

Chiếc xe mất kiểm soát, điên cuồng lao về phía bên phải, lật nghiêng rồi lộn ngược, lăn một vòng, cuối cùng bật lại tư thế ban đầu.

Một bánh xe văng khỏi trục, lăn lông lốc trên đường.

Rõ ràng đây là một chiếc siêu xe cao cấp, nhưng dù có hàng hiệu đến đâu, mất một bánh xe thì vẫn không thể chạy nổi.

Tài xế và dong binh trên xe trước thấy cảnh này lập tức đau đầu.

Chúng không thể không quay xe lại để bảo vệ cổ chủ của mình.

Đó là bản năng nghề nghiệp.

Đáng tiếc, một khi đã quay đầu... chỉ còn lại con đường chết.

Bạch Du nghiêng người né tránh cơn mưa đạn như bão tố, lặng lẽ tiến lên.

Không một vết xước.

Hắn giơ tay lên, không cần quay đầu lại, chỉ đơn giản nổ súng.

Viên đạn bay ra, xuyên thẳng qua đầu những kẻ vừa chui ra khỏi chiếc xe bị lật, định đánh lén từ phía sau.

Nổ súng.

G.iết người.

Mỗi phát đạn là một mạng người.

Nếu giết chóc cũng có thể gọi là một loại mỹ học, thì Bạch Du đã chạm đến cảnh giới hóa cảnh, trở thành một Đại Sư của mỹ học bạo lực.

Trong lòng hắn, chỉ có một loại cảm giác duy nhất—C.hết người cũng phải ưu nhã.

Bạch Du thở ra một hơi thật sâu.

Chưa bao giờ hắn phải sử dụng Anh Linh Chi Lý Tử Đạn Thời Gian với cường độ cao đến thế.

Sau khi bước vào Siêu Phàm, hắn cảm nhận rõ sự khác biệt. Khả năng khống chế lực lượng tăng lên một cách đáng kể, thậm chí độ phù hợp với kỹ năng cũng không ngừng gia tăng.

Trước đây, độ phù hợp mắc kẹt ở 90%, không phải vì có sự khác biệt giữa hắn và lão gia tử, mà đơn giản là vì thực lực chưa đạt tiêu chuẩn.

Bây giờ, khi đã đủ mạnh, độ phù hợp lập tức tăng vọt lên 99%, gần như chạm ngưỡng 100%.

Nhờ vậy, hắn không còn cảm thấy áp lực nào khi vận dụng kỹ năng. Trong thế giới nơi mọi thứ diễn ra chậm lại, những vệt sáng từ nòng súng ngắn như những tia xạ tuyến, có thể khóa chặt đầu lâu và những vị trí yếu hại trên cơ thể kẻ địch. Chỉ cần bóp cò, là một sinh mạng lập tức bị cướp đi—chính xác, trí mạng!

Cùng lúc đó, thể phách của hắn cũng không ngừng cường hóa. Mỗi lần di chuyển hay bật nhảy, sức mạnh và sự linh hoạt đều dễ dàng bộc phát. Cơ thể hắn giờ đây có thể trực tiếp đối mặt với hỏa lực súng máy, bởi vì tốc độ của hắn đã vượt xa khả năng điều chỉnh hòng súng của đối phương.

Hắn từng xem một bộ anime có tên Lycoris Recoil: Quán Cà Phê Bất Ổn, trong đó nữ chính sở hữu thần kinh phản xạ kinh khủng, chỉ cần nhìn hướng nòng

súng là có thể dự đoán quỹ đạo đạn bắn ra, từ đó tránh né với tỷ lệ 100%.

“Thật vô lý!” Bạch Du từng nghĩ, “Cái này căn bản là siêu năng lực!”

Dù bản thân cũng có năng lực đặc biệt, nhưng khi đối mặt với mười viên đạn, hắn cũng chỉ tránh được một viên, chín viên còn lại vẫn đủ khiến hắn bỏ mạng.

Nhưng bây giờ, hắn đã sở hữu năng lực tránh né siêu việt!

Cảm giác né tránh đạn đạo dễ như trở bàn tay. Một khi đã lĩnh hội, thì việc thực hiện không hề khó khăn.

Người có thể phản bội người.

Nữ nhân xinh đẹp có thể lừa dối người.

Nhưng đường đạn sẽ không!

Chính vì vậy, phần lớn siêu phàm giả không cần sử dụng vũ khí nóng. Những loại vũ khí ấy đều bị giới hạn bởi quy luật vật lý, hơn nữa đường đạn lại rất dễ bị đoán trước.

Dĩ nhiên, một viên đạn siêu âm có thể giết chết một siêu phàm giả, nhưng vấn đề là trúng hay không.

Thân thể con người quá nhỏ bé, xác suất trúng đích không hề cao. Mà cho dù trúng, chẳng lẽ còn có thể vác theo một khẩu Dongfeng Rocket chạy khắp nơi sao? Một thứ vũ khí công kênh như vậy liệu có phù hợp để cận chiến?

Bạch Du dậm chân, tấn công.

Hắn di chuyển trong mưa đạn, vừa chạy vừa bắn, lúc dừng lúc nhẩy, đôi khi nghiêng người, lúc lại hạ thấp trọng tâm...

Tất cả động tác đều trôi chảy, giống như đã tập luyện hàng ngàn lần.

Chiến trường hỗn loạn, nhưng hắn có thể tính toán sẵn đường đi ngay từ khoảnh khắc đầu tiên. Cảm giác như mọi thứ đã trở thành bản năng.

Quả thật là vậy!

Dù sao, khi còn trẻ, Đồng Sinh cũng thường xuyên một mình san bằng các tổ chức hắc đạo.

Hắn đã từng tự mình trải nghiệm—so với những nguy hiểm thực sự, súng đạn chẳng đáng sợ là bao.

Bạch Du nhanh tay tóm lấy một tên lính đánh thuê, kéo hắn làm tấm chắn.

Đạn dội vào áo chống đạn trên người gã, phát ra những tiếng “bình bình bang bang” chói tai.

Nhưng đồng bọn của hắn không hề có ý định dừng lại.

Không chút do dự, bọn chúng tiếp tục điên cuồng xả đạn, khiến gã lính xấu số bị bắn thành cái rở.

Mà phát đạn chí mạng, lại đến từ chính tên thủ lĩnh của bọn chúng.

Bị bắt lại cũng chỉ có con đường c.h.ế.t, vậy thì thà rằng liều mạng chiến đấu, ít nhất cũng có thể giải thoát.

Chương 244

DTV EBOOK

Bạch Du nhìn vào ánh mắt đối phương, lập tức hiểu rõ ý nghĩ này.

Nhưng điều đó không quan trọng. Hắn bắt tên lính đánh thuê không phải để làm bia đỡ đạn, mà là vì lựu đạn trên người gã!

Nhanh chóng mở chốt an toàn, hắn ném ra ba quả lựu đạn, đồng thời bổ sung thêm ba phát súng.

Viên đạn trúng mục tiêu, khiến lựu đạn nảy lên rồi rơi chính xác vào đường tránh né của đám lính đánh thuê đang tháo chạy.

Oanh—! Oanh—! Oanh—!

Ba tiếng nổ long trời vang lên, rồi mọi thứ trở lại tĩnh lặng.

Tên thủ lĩnh lính đánh thuê vẫn còn hấp hối, một mặt dây chuyền thần bí kiểu Aztec đã giúp hắn giữ lại một mạng. Nhưng dù còn sống, hắn cũng đã mất đi một chân và một cánh tay, nửa thân thể cháy đen như than.

Bạch Du bước đến, cúi xuống nhìn hắn. Trong đôi mắt tên thủ lĩnh ngập tràn mê man và kinh ngạc, có lẽ đến tận lúc này hắn vẫn chưa hiểu vì sao cả đoàn lính đánh thuê lại bị tàn sát thê thảm đến vậy.

“Nói giáo cho giặc.”

Phiên tòa này... đến đây là kết thúc.

Họng súng nâng lên, ngón tay bóp cò.

Phịch!

Tất cả lại chìm vào yên lặng...

Trong chiếc ô tô, một tên tâm phúc vút bộ đàm xuống, thở dài:

“Lão bản, bọn hần... toàn bộ đều c.h.ết sạch rồi.”

“Đây... đây là cả một đoàn lính đánh thuê đấy!”

Trang Đạo khó tin đến mức đỏ cả mắt, giọng gã đầy tức giận: “Ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền mới thuê được chúng, thế nhưng...”

Tâm phúc lạnh lùng phân tích: “Hoặc là bọn chúng hữu danh vô thực, hoặc là đối phương cực kỳ am hiểu tác chiến bằng vũ khí nóng.”

Sau đó, hần vỗ nhẹ vào mặt mình, trấn tĩnh lại:

“Nhưng mặc kệ thế nào, bây giờ... chỉ còn lại chúng ta.”

Trang Đạo cố gắng kiềm chế nỗi hoảng loạn đang trào dâng trong lòng, trầm giọng nói: “Người có thể thắng! Người là Siêu Phàm Nhị Giai!”

Tâm phúc tháo khẩu súng bên hông ra, đưa cho Trang Đạo:

“Lão bản, thừa dịp ta cầm chân hần, ngài mau chạy đi. Từ đây đến bến đò chưa đầy ba cây số, chỉ cần đến đó, ngài có thể tìm thuyền vận tải để trốn lên Thượng Kinh.”

Trang Đạo nghiêng rằng, giọng gã đầy dữ tợn: “Người muốn ta chạy trốn sao?!”

Gã cắn chặt hàm, rít lên từng chữ: “Không! Ta không cần trốn! Người kia sẽ nhanh chóng tới thôi! Chỉ cần hần đến, giết tên điên này dễ như trở bàn tay!”

Tâm phúc không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu, khẽ thì thầm:

“Vậy thì... ta sẽ liều một trận sống còn.”

Nói xong, hần gỡ bỏ bộ tóc giả, rồi cởi bỏ nút áo trên người.

Hần tên là Chu Hữu Nghĩa.

Trước đây, hắn từng là một võ sĩ hắc quyền trên chợ đen. Để có tiền chữa bệnh cho người nhà, hắn lao vào những trận đấu sống còn, bất chấp thương tật.

Về sau, Trang Đạo bỏ một số tiền lớn giúp hắn chữa khỏi tàn tật, thậm chí còn giúp hắn báo thù. Không chỉ vậy, Trang Đạo còn tạo điều kiện cho người thân hắn có một cuộc sống tốt hơn.

Chu Hữu Nghĩa hiểu rõ tất cả những gì Trang Đạo làm chỉ là một phần trong thủ đoạn thu mua lòng trung thành. Hắn cũng biết rõ Trang Đạo không phải người tốt.

Nhưng...

Lão bản đối với hắn thật sự rất tốt. Không chỉ xem hắn như một tay sai, mà còn coi hắn như tâm phúc thân cận.

Từ nhỏ, hắn đã được dạy rằng: “Làm người không thể vong ân bội nghĩa.”

Cho nên, lúc này, bảo hắn bỏ mặc tất cả để chạy trốn... hắn không làm được.

Cơ bắp cường tráng lộ rõ.

Bàn tay to lớn của hắn đặt lên cửa xe.

Nhị Giai Võ Tu, toàn bộ khí lực dồn vào một chỗ.

Nhịp tim hắn vang lên như tiếng trống trận, từng nhịp, từng nhịp...

Trận chiến này, dù thắng hay bại, hắn cũng không hối hận!

Bạch Du giơ tay phủi nhẹ bụi bám trên người, tiện thể chỉnh lại cổ áo và cà vạt. Hắn sắp xếp lại trang phục một cách cẩn thận, trên người không dính chút máu hay tro bụi nào, chỉ có vài giọt mồ hôi chảy xuống khiến tóc trước trán ướt đầm.

Sửa sang lại hình dạng xong, hắn chậm rãi bước về phía đoàn xe đang bị đám dong binh ngăn chặn ở

hậu phương.

Hắn vừa mới vòng qua, đột nhiên cửa xe bị đá văng ra! Cánh cửa bằng kim loại bị giật khỏi khung xe như một chiếc cánh ngỗng bị xé rời, mang theo lực đạo kinh người, bay thẳng về phía mặt Bạch Du.

Bạch Du không chút hoảng loạn, tung một cước đá văng cánh cửa lên không trung. Đợi khi nó rơi xuống, hắn lập tức tung thêm một cú đá hậu, trả lại đối phương.

Dù cánh cửa xe được làm từ thép nguyên khối, trọng lượng không nhẹ, nhưng lúc này nó lại chẳng khác gì một quả bóng trong trò chơi, bị hai người đá qua đá lại mấy lượt. Đến lần thứ ba, cánh cửa vụn vụn, biến dạng rồi rơi xuống đất.

Từ trong xe bước ra không phải Trang Đạo mà là một tên tráng hán đầu trọc. Hắn giơ tay xé rách áo sơ mi, để lộ một thân thể rắn chắc với làn da màu đồng cổ, chẳng chịt những vết sẹo lớn nhỏ, thậm chí còn có cả dấu tích vết thương chưa lành.

Chương 245

DTV EBOOK

Chu Hữu Nghĩa siết chặt nắm đấm, cơ bắp căng phồng, gân xanh nổi lên như những con rồng cuộn cuộn. Người này nếu xuất hiện trong truyện tranh Hồng Kông thì cũng chẳng có gì lạ, phong cách vẽ cứ như thể có thể làm rung động cả từ trường.

Quanh người hắn, khí lực lưu chuyển mạnh mẽ, từng luồng khí thể cuộn cuộn tỏa ra. Đây rõ ràng là một cao thủ quyền cước hệ cường lực.

Nhưng khác với lão chủ nhiệm lớp kia, hắn không thiên về kỹ xảo mà hoàn toàn là trường phái sức mạnh thuần túy.

Công kích cực mạnh, tốc độ nhanh, phòng ngự cao, không có những chiêu thức màu mè, chỉ đơn giản là ba vòng thuộc tính thể chất cường hóa đến tận cùng. Hắn như một cây chùy sắt được ngàn lần rèn giũa, cứng cáp đến mức khiến người ta không dám khinh thường.

Kẻ địch thế này, tuyệt đối là một đối thủ khó chơi.

“Ta ở đây, người đừng mong bước qua.” Đầu trọc trầm giọng nói.

Bạch Du hoạt động cổ tay, đánh giá đối phương. Nhìn qua thân thể cường tráng như chiến giáp của hắn, lại liếc mắt xuống dòng chữ hiển thị trên hệ thống – một cao thủ cấp 23.

Ánh mắt Bạch Du trượt xuống khẩu Glock trong tay, cân nhắc một thoáng, rồi thản nhiên nhét súng trở lại bên hông.

“Người là ai?” Hắn hỏi.

“Chỉ là một tên bảo tiêu mà thôi.” Chu Hữu Nghĩa bình thản đáp.

“Người có biết lão bản của mình đã làm những gì không?” Bạch Du nheo mắt hỏi, giọng điệu đầy ẩn ý.

“Ta biết hết.” Chu Hữu Nghĩa bước lên một bước, lạnh lùng nói: “Người muốn giết lão bản của ta, trước tiên phải giết được ta.”

Giọng nói đầy khí phách, không chút dao động.

Bạch Du biết, nói chuyện đạo lý với kẻ này hoàn toàn vô ích. Hắn là một gã mẫn phu điển hình, giống như Điển Vi thời Tam Quốc, trung thành tuyệt đối với chủ nhân, chẳng màng thị phi, chỉ cần ai tốt với hắn thì hắn liền bán mạng vì người đó.

Thuyết phục là vô nghĩa.

Vậy chỉ còn cách vượt qua thi thể hắn.

Ngắn ngủi một đêm, hắn đã trải qua hai trận tử đấu.

Cũng tốt, làm nóng người một chút, mà trạng thái hiện tại vẫn còn rất bốc.

Bạch Du nhắm mắt lại, im lặng ba giây.

Tay phải hắn vươn ra khoảng không, rồi như thể từ hư vô, một thanh thái đao trong suốt như nước dần hiện ra trong lòng bàn tay.

Danh đao – Khoái Vũ.

Hắn vẫn nhắm mắt, hai tay siết chặt chuôi đao, khí chất toàn thân đột nhiên thay đổi, tĩnh lặng như mặt hồ không gợn sóng.

Anh Linh – Vô Minh Quỷ, đã lên tuyến.

Vô Minh Quỷ thuộc dạng Anh Linh không cần độ phù hợp, một khi phụ thể, Bạch Du có thể toàn lực phát huy sức mạnh.

Hướng hồ, cả hai bên đều vừa mới đột phá Siêu Phàm cảnh giới, thực lực ngang tầm.

Trận chiến này, xem ra sẽ vô cùng kịch liệt...

Luận về kinh nghiệm thực chiến, Bạch Du vẫn nhỉnh hơn một chút. Do đó, kinh nghiệm chiến đấu do Vũ Cung Chân Trú cung cấp có thể bỏ qua không tính, dù rằng thiên phú và Siêu Phàm kỹ nghệ của nàng thực sự được vận dụng quá mức tinh tế.

Mặc dù đẳng cấp có phần thấp hơn so với một số chiêu ảnh khác, nhưng ở phương diện cận chiến, Vô Minh Quỷ lại nắm giữ ưu thế tuyệt đối.

Trực giác kết hợp cùng Thiên Nhãn, trong giao đấu tầm gần, chỉ cần thực lực không quá chênh lệch, gần như không thể thua.

Cả hai bên đều không có ý định nói lời thừa thãi.

Chu Hữu Nghĩa để ý đến thanh thái đao trong tay Bạch Du, chỉ cần nhìn qua tạo hình cũng đủ biết đây không phải vật phàm.

Hắn có thể tự tin dựa vào thân thể cứng như sắt thép của mình, nhưng nếu thanh đao này thực sự sắc bén đến mức chém sắt như chém bùn...

“Cẩn thận.”

Bạch Du khẽ nhếch môi: “Ta muốn rút đao.”

Hắn cố tình nhắc nhở một câu, đồng thời giữ chặt chuôi đao, ngón cái đẩy nhẹ vào đao tẩm.

“Bang!”

Một âm thanh thanh thúy vang lên giữa màn đêm thâm trầm, một vòng ánh sáng màu thủy lam lóe lên trong bóng tối.

Lúc này, chiến trường của bọn hắn đã cách xa khu vực hỏa điểm ban nãy, xung quanh chỉ có ánh đèn đường mờ mờ và ánh trăng mờ nhạt soi rọi.

Danh đao Khoái Vũ rời vỏ, lưỡi đao hàn quang sắc bén cắt xuyên màn đêm như một dải lụa bạc.

Không chỉ đơn thuần là đao nhanh, mà đường đao này còn được vung lên từ phía sau.

Khoảnh khắc rút đao, Nguyệt Ẩn Bộ lập tức phát động, thân thể Bạch Du kéo theo lưỡi đao, thân ảnh như biến mất ngay trước mắt đối phương.

“Đương ——!”

Thanh đao chém thẳng vào lưng Chu Hữu Nghĩa, nhưng lại phát ra một âm thanh kim loại va chạm, như thể vừa bổ vào một bộ khả giáp rắn chắc. Lực phản chấn lập tức dội ngược trở lại.

Chu Hữu Nghĩa hít sâu một hơi, giữ vững nhịp thở, trên lưng xuất hiện một vết chém màu trắng, thậm chí còn có chút da thịt bị rách.

Siêu Phàm kỹ nghệ – Minh Đồng Da Sắt!

Chiêu này là một dạng kỹ nghệ phòng ngự, nhưng không phải là vô địch, cũng không thể duy trì hiệu quả liên tục.

Chương 246

DTV EBOOK

Bản chất của nó là sử dụng một phần chân khí trong cơ thể để tạo ra một tầng cương khí bao bọc bên ngoài, khi bị công kích sẽ lập tức kích phát, khiến cơ bắp toàn thân cứng rắn như thép, dùng độ cứng của bản thân để chống lại sát thương.

Nói cách khác, đây giống như một tầng khiên hộ thể.

Mà đã là hộ thuẫn, thì một khi tiêu hao hết, nó sẽ không tự động khôi phục.

Nếu bị phá hủy, hắn vẫn sẽ chịu thương tổn như bình thường.

Đòn vừa rồi, hắn thực sự không kịp thấy gì, nhưng ngay khi cảm nhận được sát thương, bản năng lập tức phản ứng.

Từ dưới hát lên, một quyền mạnh mẽ mang theo kinh phong cuồng bạo tung ra!

Bạch Du lập tức lùi lại, đồng thời vung đao hồi trảm, cổ tay nhẹ nhàng xoay chuyển, động tác sắc bén mà chuẩn xác – một nhát “Cà Sa Chém”.

Cái gọi là “Cà Sa Chém” chính là ẩn giấu lưỡi đao sau lớp áo cà sa rồi bất ngờ trảm kích.

Kỹ thuật này dựa vào sự điều chỉnh tinh vi của cổ tay, khiến đối thủ khó mà đoán trước được đường đi của đao, thay đổi góc chém liên tục, rất thích hợp dùng trong ám sát.

Sở dĩ gọi là “Cà Sa Chém” là vì trước đây, kỹ thuật này được tăng lữ sử dụng, lợi dụng tay áo nặng nề để che giấu đao pháp, tung ra những nhát chém chí mạng.

Ví dụ như Vũ Cung Chân Trú khi mặc Kimono, tay áo rộng của hắn có thể trở thành lớp che chắn hoàn hảo

cho đòn chém bất ngờ.

Nhưng ở đây, trước mặt Bạch Du, chiêu này chỉ đơn thuần là một nhát trảm kích phổ thông.

Điểm tinh diệu nằm ở chỗ trời đêm tối đen, mà Bạch Du lại đứng ở vị trí phản quang.

Khi cổ tay hắn xoay chuyển, lưỡi đao đổi từ tư thế ngang sang dọc, ánh sáng phản chiếu đột ngột biến mất.

Điều này khiến đối phương không thể nắm bắt hướng vung của lưỡi đao!

Với kinh nghiệm sử dụng đao còn hạn chế của Bạch Du, hắn vốn không thể thi triển chiêu thức tinh vi đến vậy.

Đây hoàn toàn là do Vô Minh Quỷ phát huy tác dụng – trực giác chiến đấu tự nhiên giúp hắn tìm ra phương án tối ưu nhất!

Lưỡi đao nhắm thẳng vào mí mắt Chu Hữu Nghĩa!

Dù cho thân thể có cứng rắn đến đâu, đôi mắt vẫn là nơi yếu ớt nhất.

Nếu bị chém trúng, dù không chết ngay lập tức, nhưng mất đi thị lực cũng đồng nghĩa với tàn phế.

Cho dù y thuật thế giới này có thể trị lành, thì trong khoảnh khắc chiến đấu này, mất đi thị giác vẫn là chí mạng!

Nhưng ngay khi đao sắp chạm đến mắt đối phương, Bạch Du bỗng nhiên cảm nhận được một luồng hàn khí rét buốt.

Hắn lập tức nhắm mắt lại, Thiên Nhãn kích hoạt, phát hiện một đòn công kích âm thầm đang nhắm vào hắn!

Không chút do dự, hắn từ bỏ đòn tấn công, đột ngột ngã người về phía sau!

Đoàng! Đoàng!

Phía sau vang lên tiếng súng.

Bạch Du lăn một vòng, tránh thoát hai viên đạn, ngay lập tức nhặt một mảnh pha lê vỡ dưới đất, tiện tay ném thẳng về phía nguồn phát súng.

“A a a ——!”

Mảnh pha lê cắm thẳng vào bàn tay đang thò ra từ cửa sổ, khẩu súng rơi xuống đất.

Trang Đạo ôm chặt bàn tay đầy máu, hét thảm một tiếng!

Bạch Du nhếch môi cười nhạt, giọng nói lạnh lùng:

“Ngoan ngoãn ngồi yên đó, ta sẽ quay lại giết ngươi sau.”

Bạch Du hừ lạnh một tiếng, nếu vừa rồi lưỡi đao ấy trúng đích, thì hẳn đã không cần tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Lúc này, Chu Hữu Nghĩa lao đến như một con mãnh thú, lần này hẳn không phòng thủ mà chỉ một mực tấn công.

Hắn xuất thân từ giới quyền đen, những trận đấu dưới mặt đất vốn không cần đẹp mắt, điều quan trọng nhất chính là sự tàn nhẫn và thực dụng—tốt nhất là có thể hạ gục đối thủ trong một đòn duy nhất.

Bởi vậy, những cú đấm của hắn chủ yếu nhắm vào các yếu điểm trên cơ thể người như huyệt thái dương, cổ, ngực... Mỗi quyền đều là đòn chí mạng.

Nhưng quyền của hắn gần như đều đánh vào khoảng không. Bạch Du không phải kẻ sẽ nhường nhịn, hắn trực tiếp dùng đao chém xuống, khiến những cú đấm liên tiếp của Chu Hữu Nghĩa đều va vào lưỡi đao sắc bén.

Chỉ trong chốc lát, hai tay của Chu Hữu Nghĩa đã rách nát, máu thịt be bết.

Dù có lớp da dày do luyện quyền nhiều năm, lại thêm nắm tay chai sạn, nhưng tất cả vẫn không thể so sánh với độ sắc bén của thanh danh đao “Khoái Vũ”.

Cả hai tay hắn run rẩy, nắm đấm gần như không còn sức siết chặt... Những vết chai do mấy chục năm rèn luyện giờ đây cũng nứt toác, máu đỏ không ngừng tuôn ra.

Thanh đao này còn sắc hơn cả lưỡi đao của Nhị Giai Tai Thú Bộ Ngựa mà hắn từng đối mặt trong đấu trường ngầm.

Trong những trận chiến của cường giả Siêu Phàm cấp thấp, một món trang bị tốt cũng đủ để lấp đầy khoảng cách thực lực giữa hai bên. Ưu thế của đối thủ chính là thanh đao kia.

Chương 247

DTV EBOOK

Chu Hữu Nghĩa hiểu rõ điều này. Nếu muốn thắng, hắn bắt buộc phải tìm cách tước đoạt vũ khí của đối phương. Nhưng ngay cả những cao thủ võ thuật, việc tay không đoạt binh khí của người khác cũng không phải chuyện dễ dàng—trừ phi đối phương mất cảnh giác hoặc sử dụng những chiêu thức cận chiến phi quy tắc như Trần Đại Sư.

Huống hồ, cả hai đều là Siêu Phàm giả, muốn tay không đoạt đao, chẳng khác nào chuyện hoang đường.

Dẫu vậy, hắn vẫn quyết định đánh cược một phen. Chỉ cần thành công tước đoạt thanh đao, hắn sẽ có cơ hội xoay chuyển cục diện.

Hắn muốn liều một trận!

Thế là hắn từ từ hạ thấp đôi tay, tư thế chiến đấu dần thay đổi.

Bạch Du không đoán ra được chiêu thức tiếp theo của đối phương, nhưng hắn tập trung quan sát từng cử động của đôi chân Chu Hữu Nghĩa.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, lần này không còn sử dụng Thiên Nhãn mà kích hoạt một trong những Siêu Phàm kỹ nghệ của bản thân—“Nghe Nhạc Hiểu Khúc”.

Trong mắt hắn, mỗi cử động của đối phương đều như một bản nhạc có nhịp điệu riêng biệt. Nếu “nhìn” chính là quá trình thưởng thức giai điệu, thì “bắt chước” chính là sự hòa tấu, đồng bộ với tiết tấu đó—đây chính là “Hiểu Khúc”.

Đáng tiếc, việc cảm nhận nhạc điệu và phối hợp nhịp nhàng không phải chuyện đơn giản. Để đạt đến sự

đồng bộ hoàn hảo, một người cần có trực giác nhạy bén cùng sự tập trung tuyệt đối.

Nhưng nếu chỉ để quan sát, vậy là quá đủ!

Chỉ trong chớp mắt, Bạch Du đã nhìn thấu ý đồ của Chu Hữu Nghĩa—đối phương định dùng một chiêu liều mạng.

Hắn đang sốt ruột muốn kết thúc trận đấu.

Bạch Du chỉ cần kéo dài thời gian là thắng chắc.

Hắn nghĩ vậy, nhưng ngay lập tức lại gạt bỏ suy nghĩ ấy.

Thay vì tiếp tục giao chiến một cách cẩn trọng, hắn bất ngờ tra đao vào vỏ, rồi lùi lại vài bước, kéo giãn khoảng cách, thể hiện rõ tư thế muốn chính diện đối chiến.

Cả hai đều có chung một suy nghĩ—muốn kết thúc trận chiến trong một chiêu!

Không cần dây dưa thêm nữa.

Chu Hữu Nghĩa hít sâu một hơi, điều động toàn bộ chân khí dồn vào hai tay và hai chân.

Hắn đã sẵn sàng!

Xông lên, áp sát đối thủ!

Hắn dự định tung ra một cú “chấn chân”—dẫm mạnh xuống mặt đất để phá vỡ thế cân bằng của đối phương, sau đó lao vào triển đấu cận thân, giành lấy thanh đao.

Dù có phải chịu một đao, hắn cũng chấp nhận, chỉ cần đòn đó không trúng yếu điểm!

Ý nghĩ đã định, hắn khẽ cúi người, toàn bộ cơ bắp căng chặt, sức mạnh dồn nén như một chiếc lò xo bị ép đến cực hạn.

Ngay khi thời cơ đến, hắn bùng nổ!

Y như kế hoạch, hấn lao đến với tốc độ đáng sợ, tung cước phá vỡ điểm đặt chân của đối phương!

Nhưng đúng lúc hấn nghĩ rằng Bạch Du sẽ xuất đao, thì ánh mắt Bạch Du chỉ lạnh lùng khóa chặt vào cổ tay hấn...

Thế nhưng, Bạch Du vẫn không rút đao.

Hấn chậm rãi bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, đến mức khoảng cách đã quá gần, không còn cách nào rút đao kịp nữa...

Hấn đang do dự?

Một cơ hội tuyệt vời!

Chu Hữu Nghĩa không có thời gian suy nghĩ nhiều, trong đầu hấn lúc này chỉ có một ý niệm—đoạt đao!

Nhưng ngay khoảnh khắc hấn chuẩn bị ra tay, Bạch Du bỗng ngừng đầu, đột nhiên vùng mạnh thanh đao trong tay, trực tiếp ném về phía hấn!

Chu Hữu Nghĩa gần như chết lặng ngay tại chỗ...

Mục tiêu của hấn là đoạt đao, nhưng đối phương lại thẳng thừng ném đao đi?

Hành động vượt quá dự đoán này khiến hấn hoàn toàn mất nhịp, suy nghĩ chậm chạp không theo kịp tình huống.

Tiếp theo phải làm gì?

Nhắm vào cổ tay? Mắt cá chân? Hay là thẳng vào mặt?

Hấn suy tính liên tục, nhưng tốc độ suy nghĩ lại không theo kịp phản xạ của cơ thể.

Hấn còn chưa kịp chạm tay vào chuôi đao, thân thể đã rơi vào trạng thái hỗn loạn vì mâu thuẫn giữa suy nghĩ và hành động.

Bốp!

Võ đao đập thẳng vào mũi hắn, khiến hắn theo bản năng nhắm mắt một cái.

Chỉ một cái chớp mắt này, hắn triệt để đánh mất cơ hội tấn công!

Một bàn tay từ trên cao đè xuống vai hắn, nhẹ nhàng ép xuống khiến hắn mất cân bằng, cả người nghiêng hẳn về phía trước.

Ngay sau đó, một cú lên gối hung hãn tung ra!

Động năng từ cú lao người về phía trước kết hợp với lực ép từ đòn tấn công, khiến cú lên gối này nặng nề gấp bội.

Lực va chạm xuyên qua cằm, chấn động thẳng lên đỉnh đầu, làm óc hắn như bị đảo lộn.

Nhìn từ bên ngoài, trông chẳng khác gì Chu Hữu Nghĩa tự mình lao vào cú lên gối kia...

Nhưng thực tế, tất cả đều đã nằm trong dự tính của Bạch Du.

Tráng hán đầu trọc ngã vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Lực chấn động mạnh đến mức có thể đã gây tổn thương đến thân não, dù là một Siêu Phàm giả, trong thời gian ngắn cũng tuyệt đối không thể tỉnh lại.

Bạch Du xoay người định rời đi, nhưng ngay lúc ấy, hắn bỗng cảm nhận được mắt cá chân bị ai đó túm chặt.

Hắn cúi đầu nhìn—Chu Hữu Nghĩa thất khiếu chảy máu, nhưng vẫn cố há miệng như muốn nói gì đó.

Chương 248

DTV EBOOK

Bạch Du không bận tâm, chỉ cúi người nhặt lên danh đao Khoái Vũ, sau đó rút một mảnh võ lựu đạn, nhẹ nhàng nhỏ chốt an toàn, đặt bên cạnh hắn.

“Vốn định tha cho người một mạng, nhưng...”

Hắn thần nhiên nói:

“Cầu nhân đắc nhân, người tự tìm.”

ẦM!!!

Tiếng nổ mạnh vang lên ngay sau lưng.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, xác thịt bay tứ tán, máu tươi văng tung tóe khắp mặt đất—một cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Bạch Du thông thả tra đao vào vỏ, cất vũ khí đi, rồi cứ thế tay không tắc sắt bước về phía chiếc xe sang trọng đang đỗ cách đó không xa.

Cửa xe đóng chặt, cửa sổ cũng đã kéo lên.

Qua lớp kính tối màu, hắn có thể thấy thấp thoáng bóng dáng một người đàn ông mập mạp bên trong.

Bạch Du giơ tay, gõ nhẹ vào cửa xe vài cái, rồi nhếch miệng cười, giọng điệu thoải mái cất lời:

“Hắc, Trang tiên sinh.”

“Đến chợ rồi.”

“Người nên xuống xe thôi...”

Bạch Du gõ gõ vào cửa sổ xe, nhưng bên trong không hề có bất kỳ phản hồi nào.

Hắn thở dài, đột nhiên vung đao. Lưỡi đao sắc bén của Khoái Vũ vung lên, chém xuyên qua kính xe và khung thép của cánh cửa.

Tấm kính bị chém đứt không vỡ vụn mà chỉ rơi xuống đất một cách gọn gàng.

Bạch Du giữ chặt mép cửa, nhẹ nhàng xé mở một lối vào.

Hắn bình tĩnh nhìn về phía ghế sau, nơi một nam tử mập mạp đang ôm bàn tay đầm máu của mình. Hắn khẽ líu lưỡi:

“Nói thật...”

Bạch Du có chút thất vọng:

“Người thua xa đệ đệ của người.”

Chỉ xét về ngoại hình, tên này phải mập hơn Trang Thăng ít nhất hai, ba lần. So với hắn, lực uy hiếp của gã hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Nhưng mà, nhà tư bản đại khái đều là như vậy. Bề ngoài có thể trông mập mạp, xấu xí hoặc phong độ nhẹ nhàng, nhưng tận sâu trong xương tủy thì không bao giờ dính đến huyết tinh. Bọn chúng chỉ là những con quỷ hút máu, đứng trên lưng người khác mà bòn rút.

Bạch Du ngồi xuống ghế sau. Vì đây là một chiếc xe sang phiên bản kéo dài, nên bên trong khá rộng rãi, đủ để chứa hai người.

Hắn an vị đối diện Trang Đạo, tay phải tùy ý thả Khoái Vũ xuống. Thanh đao rời khỏi tay hắn, cắm thẳng xuống sàn xe, phản chiếu ánh trắng nhàn nhạt. Tay trái hắn mở tủ lạnh nhỏ trong xe, tiện tay lấy ra một chai rượu hảo hạng.

“Johnnie Walker à... Đời trước ta đến chết cũng chưa từng được uống loại rượu này đâu.”

Bạch Du nhìn lướt qua nhãn hiệu, khẽ cười nhạt. Không ngờ thế giới này cũng có loại rượu xa xỉ này. Ở kiếp trước, rượu đắt nhất hắn từng uống chỉ là Phi Thiên Mao Đài. Đó là lần thứ mười hắn tham dự một buổi tiệc của công ty, đối tác mang đến, vì chuyện

làm ăn tiến triển thuận lợi nên hắn được tặng một bình.

Hắn lấy ra một chiếc ly, thả vào hai viên đá, sau đó không dùng dụng cụ mở nắp mà trực tiếp bẻ gãy cổ chai, rót ra thứ rượu màu hổ phách tỏa ra hương thơm nồng nàn.

Nhấp một ngụm rượu, Bạch Du tựa vào ghế, ánh mắt quét qua nội thất xa hoa trong xe, cảm thán:

“Có tiền thật tốt.”

Trang Đạo ôm chặt bàn tay đầm máu, một tay cầm cục đá để cầm máu, máu hòa lẫn với nước đá chảy xuống quần hắn.

Hắn dữ tợn nhìn nam nhân trước mặt, muốn nói gì đó nhưng lại không thể cất lời. Tay phải hắn siết chặt một chiếc chùy phá băng, nhưng hoàn toàn không có chút tự tin nào rằng có thể giết chết đối phương.

Bạch Du tiếp tục lục lọi trong tủ lạnh, lấy ra hai chai Champagne. Trên sàn xe cũng rơi xuống mấy điều xì gà đắt đỏ, nhưng hắn không hút thuốc, tiện tay ném chúng đi.

“Nếu thích, ta có thể tặng người...”

Trang Đạo bình tĩnh nhìn hắn:

“Cố ý thu mua phiên bản giới hạn, rất đắt.”

“A? Bao nhiêu?”

“Vài triệu.”

Bạch Du cười khẽ:

“Vàng cũng không mắc đến mức đó đâu. Không hổ là nhà tư bản, đúng là có tiền.”

“Nhưng có tiền thì làm được gì...” Trang Đạo nghiêng răng, nén giận:

“Vẫn không ngăn được một kẻ điên như ngươi! Ta bỏ ra bao nhiêu tiền thuê bao nhiêu người, bọn họ đều

không thể ngăn cản người!”

Bạch Du uống một ngụm Whisky, gật đầu:

“Đúng vậy. Nếu không phải ta, có lẽ hôm nay người có thể toàn thân trở ra, sau đó bỏ trốn đến một nơi nào đó, tiếp tục tiêu xài nửa đời còn lại. Người có thể lấy vợ, sinh con, dựng nên một gia đình hạnh phúc. Cuối cùng, giữa vòng vây con cháu đầy đàn, bình yên nhắm mắt rời khỏi nhân thế, kết thúc một cuộc đời giàu có viên mãn.”

Hắn nhìn thẳng vào Trang Đạo, nhấn mạnh từng chữ:

“Tiếc là... người sẽ chết ở đây. Dù là ban đêm, cũng không thể giúp người tiếp tục mơ giấc mộng đẹp này.”

Trang Đạo há miệng, cả khuôn mặt méo mó vì phần nộ. Tóc hắn rối tung, hắn đột nhiên gào thét:

“Người đã hủy hoại tất cả của ta! Người giết huynh đệ của ta, phá hủy nhân sinh và sự nghiệp của ta! Ta hoàn toàn xong đời rồi! Đúng như người nghĩ! Người đã thành công phá nát một kẻ giàu có như ta! Người hài lòng chưa?!”

Đỉnh đỉnh ~

Bạch Du khẽ lắc ly rượu, những viên đá va chạm vào thành ly pha lê, phát ra âm thanh trong trẻo.

Chương 249

DTV EBOOK

Hắn giơ ly rượu lên, thông qua lớp pha lê mà nhìn gương mặt vắn vẹo của đối phương, chậm rãi cất tiếng:

“Người dường như đã hiểu lắm chuyện gì đó... Thực ra, bất kể người giàu hay nghèo, có liên quan gì đến ta? Ta sẽ không vì người giàu mà tôn trọng, cũng không vì người nghèo mà khinh bỉ. Con người có số mệnh riêng, có chí hướng riêng, mỗi người đều khác biệt. Nếu tài sản của người là do chính người tạo nên, ta có thể tán thưởng thực lực cùng sự gan dạ của người—chỉ là, người đã đi quá giới hạn. Người không nên tự coi mình là kẻ tài trí hơn người, rồi chà đạp lên sinh mạng và tôn nghiêm của kẻ khác.”

Hắn hờ hững ném ly rượu xuống đất.

Viên đá lăn trên tấm thảm đắt tiền, rượu đổ loang ra, thấm vào từng sợi vải.

“Nhà tư bản, người giàu có... Dưới những danh hiệu đó, người cũng chỉ là một con người, một kẻ bình thường. Người không cao quý hơn bất cứ ai. Khi người giẫm đạp lên luật pháp và chính nghĩa, cũng có nghĩa là người đã trở thành một tội nhân. Đồng hồ hàng triệu trên tay người, hay chiếc xe sang trọng này, đều chỉ là vật ngoài thân. Dù có nhiều tiền hơn nữa, cũng không thể cứu nổi mạng người.”

“Có tiền rất tốt, có quyền lực rất tốt, có võ lực càng tốt, nhưng...”

Bạch Du nhếch môi, ánh mắt sắc lạnh:

“Những điều đó không thể trở thành lý do để các người chà đạp lên sinh mạng của người bình thường.”

“Nguyễn gia huynh muội đã rất nỗ lực để sống sót. Bọn họ chỉ muốn có một cuộc sống yên bình. Họ có tội tình gì? Dựa vào đâu mà lại phải trở thành bàn đạp cho một con lợn béo như ngươi?”

Nói xong, hắn phả ra một hơi thật dài, như muốn trút hết ác khí trong lồng ngực.

“Trên thế gian này, công bằng lớn nhất chính là—mỗi người chỉ có một mạng.”

“Nếu ngươi không coi người khác là người, thì cũng đừng mong người khác coi ngươi là con người.”

Trang Đạo đột nhiên bùng nổ.

Những lời giáo huấn nhảm chán này đối với hắn chẳng khác gì trò cười. Một kẻ tàn nhẫn như hắn, trông mong hắn ăn năn hối cải ư?

Hắn đã sớm chết lặng rồi.

Ngay từ khi bước chân vào con đường này, trái tim hắn đã cứng rắn như sắt đá. Hắn không biết hối hận, cũng không rơi nước mắt vì bất kỳ ai.

Hắn đột ngột vung cây chùy phá băng trong tay, nhắm thẳng vào cổ Bạch Du.

Chớp mắt sau đó—

“Phập!”

Chiếc chùy cắm thẳng vào bờ vai của Bạch Du, xuyên qua lớp mỡ và đâm sâu vào xương đòn.

Trang Đạo run rẩy từng đầu ngón tay.

Miệng vết thương không ngừng chảy máu, máu tươi thấm xuống tấm thảm dưới sàn, nhanh chóng loang ra một mảng đỏ sẫm.

Một khắc sau, tiếng hét thảm thiết của hắn đột ngột im bật.

Bạch Du rút cây chùy ra, thản nhiên nói:

“Chỉ mới đau thế này mà đã kêu la như vậy? So với đệ đệ người, người còn kém xa.”

Nước mắt nước mũi của Trang Đạo trào ra, gương mặt vặn vẹo vì đau đớn. Lớp thịt mỡ trên mặt hần run lên, giọng khàn đặc vì phẫn nộ:

“Mẹ nó! Tên điên này! Người nghĩ giết ta là xong sao? Người cũng sẽ chết thôi! Người chắc chắn phải chết! Người đã chọc giận tùy tùng của Hung Tinh, người... AAA—!”

Lời chưa dứt, cây chùy lại đâm vào đầu gối hần.

Xương bánh chè vỡ vụn.

Mũi khoan kim loại xoáy sâu vào gân cốt, tiếng xương nát vụn vang lên rợn người.

Cơn đau dữ dội đến mức suýt khiến Trang Đạo ngất lịm.

Nhưng hần vẫn chưa thể bất tỉnh.

Hần trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu đầy tia máu, toàn thân run rẩy vì cảm hận và oán độc. Hơi thở của hần yếu ớt, nhưng hần vẫn gắng gượng gào lên:

“Muốn giết thì giết! Đừng có lè mề dây dưa! Ta chẳng qua chỉ xuống Địa Ngục trước một bước chờ người mà thôi!”

Bạch Du chẳng hề vội vã, chỉ lặng lẽ bước ra ngoài xe.

Hần rút Khoái Vũ đao ra, nhưng không vung chém mà chỉ thông thả thu nó vào vỏ. Hần bình thản nói:

“Đừng nôn nóng. Trước khi tiễn người lên đường, ta còn một số chuyện muốn hỏi.”

Trang Đạo cười dữ tợn:

“Người nghĩ ta sẽ nói cho người biết sao?”

Bạch Du chẳng buồn đáp, chỉ quay người bước đi.

Trang Đạo ngẩn người trong giây lát, vừa định nhích người ngồi thẳng dậy, thì bỗng nhiên nghe thấy một

âm thanh nhỏ vang lên trong xe.

Một sinh vật lông trắng bé xíu đang ngồi chồm hồm trên tủ lạnh.

“Hả...”

Hắn giật mình, nhưng khi nhìn rõ đó chỉ là một con vật nhỏ, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khoảnh khắc đó, sinh vật nhỏ bé ấy đột nhiên mở miệng:

“Trang Đạo, người còn nhớ ta không?”

Trang Đạo trừng mắt nhìn con thú lông trắng trước mặt, giọng nói này quen thuộc đến lạ thường.

Nó đánh thức một ký ức đã bị chôn vùi rất lâu trong tâm trí hắn.

“Người...”

“Ta là Tần Tuyết Táo.”

Từ trong miệng Đế Thính, vang lên giọng nói của nàng.

“Nói cho ta biết... Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người đã trải qua điều gì để từ một con người bình thường trở thành kẻ lòng dạ đen tối đáng khinh này?”

...

Vài phút sau, Bạch Du quay trở lại.

Trong tay hắn, là một khẩu súng lục vừa nhặt được.

Chương 250

DTV EBOOK

Chuyến đi này không uống phí, dọc đường vừa tìm vừa vơ vét, thu hoạch không ít vũ khí quân dụng từ đám lính đánh thuê.

Một phần được ném vào ba lô không gian, dù không có loại vũ khí hạng nặng như pháo hay hỏa tiễn, nhưng súng máy và lựu đạn thì đầy đủ.

Hỏa lực lập tức được nâng cấp đáng kể.

“Hỏi xong rồi?”

“Hắn nói năng lung tung, toàn đổ lỗi cho ta...” Tần Tuyết Táo có vẻ cũng không hiểu lắm, giọng mang theo chút nghi hoặc. “Cụ thể ta đã ghi âm lại, trở về ta sẽ nói cho người biết.”

“Vậy tức là hung thủ không phải hắn?”

“Hắn rất sợ ta, hắn là không phải.”

“Ta muốn giết hắn, người có để tâm không?”

Tần Tuyết Táo lắc đầu, nhẹ giọng đáp:

“Đưa hắn đi cũng tốt...” Nàng thở dài một hơi, ánh mắt có chút u ám. “Hai thiếu niên nhiệt huyết năm đó... cứ coi như đã chết từ bảy năm trước rồi.”

Bạch Du khẽ gật đầu, không nói thêm gì, chỉ chậm rãi bước về phía chiếc xe, nhìn Trang Đạo đang run rẩy, vừa sợ hãi vừa căm phẫn.

Gã cười lạnh, giọng đầy chế giễu:

“Người lại hợp tác với ả? Người nhất định sẽ bị ả hại chết, giống như tất cả những người trước kia! Đều sẽ bị ả hại chết! Nữ nhân này chính là sát tinh, ả...”

“Đoàng!”

Lời còn chưa dứt, một viên đạn xuyên thẳng qua môi hắn, bắn vỡ cả hàm răng.

Máu tươi trào ra, răng gãy lẫn trong huyết dịch.

Bạch Du cúi người, dậm chân về phía trước, một cước đá thẳng vào bụng Trang Đạo.

Gã văng ra khỏi xe, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Bạch Du bước tới, giọng bình thản như đang trò chuyện về thời tiết:

“Thật ra ta vừa mới nghĩ mãi, loại người như người nên chết thế nào mới xem như thích hợp.”

“Thế nào mới có thể an ủi linh hồn những kẻ đã bị người hại chết trên trời.”

“Nếu chỉ bắn một phát súng kết liễu, e là quá nhẹ nhàng rồi.”

Hắn khẽ cười:

“Sau đó ta nhớ đến một bộ phim, tên là The Hateful Eight... Trong đó có một phương thức tử hình ta rất thích.”

Nói rồi, hắn giơ lên vài sợi dây lưng vừa lượm được, tay thoăn thoắt thắt nút, làm thành một sợi dây thừng tạm thời.

“Và phương pháp này... cực kỳ thích hợp với loại người như người.”

Trang Đạo hoảng loạn, vội vã muốn bỏ chạy.

Nhưng vừa mới nhổm dậy, sợi dây thừng đã siết chặt quanh cổ hắn.

Gã vùng vẫy, gương mặt đỏ bừng vì nghẹt thở, bàn tay cào cào mặt đất, cố tìm một con đường sống.

Nhưng tất cả chỉ là vô ích.

Bạch Du lúi gã xềnh xệch trên mặt đất, kéo về phía lề đường.

Thân thể béo mập của Trang Đạo bị kéo lê đi, để lại một vệt máu dài trên nền đất lạnh.

Hắn vỗ vỗ lên cây cột thép bên đường, nhàn nhã cảm thán:

“Cây đèn đường này nhìn cũng đẹp thật.”

“Chỉ là thiếu một món đồ trang trí...”

Hắn cúi đầu nhìn sợi dây trong tay, khẽ cười.

“Vừa hay, ta có một món đồ trang trí thích hợp.”

“Thế giới này, đúng là có những sự trùng hợp thú vị.”

—OoO—

Johnnie Walker là một trong những thương hiệu whisky nổi tiếng nhất thế giới, có nguồn gốc từ Scotland và thuộc sở hữu của tập đoàn Diageo. Với lịch sử lâu đời và chất lượng đã được khẳng định, Johnnie Walker có nhiều dòng sản phẩm khác nhau như Red Label, Black Label, Blue Label...

The Hateful Eight là một bộ phim cao bồi Viễn Tây của Quentin Tarantino, ra mắt năm 2015. Phim mang phong cách bạo lực, đậm chất Tarantino, với cốt truyện xoay quanh một nhóm người bị mắc kẹt trong một quán trọ giữa bão tuyết, nơi mà những âm mưu, thù hận và sự phản bội dần lộ diện.

Cả hai chi tiết này xuất hiện trong đoạn truyện trên góp phần tạo thêm chiều sâu cho nhân vật Bạch Du —một kẻ có gu thưởng thức nhưng cũng không ngại ra tay tàn nhẫn.

【Sự kiện “Trừ Ma” đã hoàn thành】 ...

“Xem ra ta vẫn rất có thiên phú nghệ thuật.”

Bạch Du phỉ tay, hài lòng thưởng thức “tác phẩm” của mình.

Hắn huýt sáo: “Quả nhiên, tư bản và đèn đường là một cặp trời sinh. Người không thấy vậy sao?”

Tiểu thú lông trắng lắc đầu, vung vẩy bàn chân như một con mèo đang phủi nước: “Ta chẳng thấy gì cả, nhìn kiểu nào cũng giống phương pháp tra tấn phương Tây.”

Bạch Du không đồng tình: “Loại người này, ngay cả đài hành hình cũng không xứng đứng lên. Đền đường mới là ‘nhà’ vĩnh viễn của hắn.”

Tần Tuyết Táo linh hoạt nhảy lên vai Bạch Du, tò mò hỏi:

“Vậy nên... người không định giải thích cho ta chuyện biến thân này sao? Ngay cả khi mới bước vào Siêu Phàm, chiến lực của người vẫn quá mức khoa trương. Còn nữa, khẩu súng lục kia từ đâu ra?”

Bạch Du: “Emmm...”

Tần Tuyết Táo thúc giục: “Nói nhanh lên, lòng hiếu kỳ sắp giết chết Miêu Miêu rồi!”

“Khoan đã, người không phải là mèo sao? Không đúng... Đế Thính là mèo hay chó vậy?” Bạch Du đột nhiên lạc đề, chìm vào trầm tư.

“Nói nhanh một chút!”

“Đừng giục, ta đang tranh thủ thời gian để bịa chuyện đây.”

“Hừ, đúng là một đứa trẻ không thành thật.” Tần Tuyết Táo liếc mắt khinh bỉ:

“Sao hồi nhỏ ta không thấy người như vậy nhỉ? Khi đó rõ ràng rất dính người.”

Chương 251

DTV EBOOK

Bạch Du nhướn mày: “Tại sao ta không nhớ có giai đoạn ‘dính người’ đó trong ký ức nhỉ? Ta nghi ngờ người đang dùng tuyệt kỹ đặc biệt của nữ nhân – ‘Thời Gian Biến Sử’ – để xuyên tạc quá khứ.”

... Xuyên tạc quá khứ chẳng phải là sở trường của ta sao?

Tần Tuyết Táo dùng đệm thịt móng vuốt vỗ nhẹ lên má hắn: “Đừng đánh trống lảng! Rốt cuộc là có chuyện gì? Người nhận được thứ gì thần bí sao?”

Bạch Du đáp nửa thật nửa giả: “Cũng coi như vậy đi. Ta cũng không biết chính xác nó xuất hiện thế nào, chỉ là đột nhiên biết thôi.”

Tần Tuyết Táo cau mày lo lắng: “Những thứ thần bí kiểu này thường trực tiếp thúc đẩy sự trưởng thành của cá thể. Nếu không cẩn thận, cái giá phải trả có thể rất lớn.”

“Ừm... Xác thực là vậy.” Bạch Du sờ cằm, ra vẻ nghiêm túc mà nói bừa:

“Lần trước ta thấy kiểu ‘đột nhiên trưởng thành nhờ mượn sức mạnh’ là trong Hunter X Hunter – hiệu ứng phụ nghiêm trọng lắm! Nhưng mà ta đâu có tóc dài bay phấp phới, chắc sẽ không sao đâu nhỉ.”

“Những thứ thần bí đều có cái giá của nó. Tốt nhất là người đừng làm vậy.”

“Ta biết rồi.”

Tần Tuyết Táo nhìn hắn chằm chằm rồi hỏi: “Nói mới nhớ, khi trước nguy hiểm như vậy, tại sao người không dùng đến sức mạnh này?”

Bạch Du vò rối chỏm tóc trước trán, thở dài: “Mỗi người đều có bí mật của mình. Nhưng ta phát hiện, có những bí mật không quan trọng bằng mạng sống. Nếu chỉ để giữ bí mật mà từ bỏ những thứ khác, vậy thì chẳng qua chỉ là cố chấp bảo vệ bí mật mà thôi. Sai lầm này, phạm một lần là đủ rồi... Nhưng ta vẫn mong người đừng kể chuyện này cho ai khác.”

Tần Tuyết Táo bật cười: “Ta có thể nói với ai chứ? Xin lỗi nhé, giờ ta vẫn là tuyết tán (lưu lạc không chốn dung thân), chỉ có thể trốn chui trốn lủi.”

Nàng dừng một chút rồi tiếp tục hỏi: “Vậy còn cây thương kia là sao?”

“Là một kỳ vật lão gia tử gửi về nhà.” Bạch Du thuận miệng bịa một lý do kín kẽ.

“À, vậy thì hợp lý.” Tần Tuyết Táo gật gù:

“Quả thật lão gia tử thường xuyên gửi về những thứ kỳ quái. Lần trước còn gửi cả một bộ váy loli. Khi đó ta còn đưa cho người mặc thử, nhìn cũng đáng yêu lắm—à, ta không nói gì hết.”

“Người cái gì cũng đã nói rồi!” Bạch Du lập tức tóm lấy tiểu thú lông trắng, giơ lên:

“Ta từng mặc nữ trang? Khoan khoan... Hồi nhỏ ta thật sự rất thân với người sao? Nhưng chuyện bảy năm trước... tại sao ta không nhớ gì cả?”

Tiểu thú đảo mắt né tránh: “Miêu Miêu chẳng biết gì cả~ Miêu Miêu vô tội~”

Rõ ràng là nàng không chịu khai thật.

Bạch Du càng lúc càng thấy hiếu kỳ.

Ngay khoảnh khắc đó, một luồng nguy hiểm mãnh liệt ập đến.

Cảm giác như vô số ngân châm xuyên vào cánh tay, như một giọt nước lạnh giữa mùa đông nhỏ xuống cổ rồi chảy dài xuống lưng.

Trong tích tắc, hấn lập tức bỏ qua mọi suy nghĩ khác, mở to mắt, quay đầu lại đồng thời kích hoạt Anh Linh Chiếu Ảnh, mở ra Tử Đạn Thời Gian!

Thời gian chậm lại gấp 20 lần, nhưng cảm giác nguy cơ càng thêm mãnh liệt.

Dù đã tắt đi trực giác, sát khí mãnh liệt vẫn đập thẳng vào mặt.

Mọi thứ chậm lại, nhưng tốc độ của nguy cơ kia không hề suy giảm!

Hắn thấy rõ từ một góc khu phố xa xa, có thứ gì đó bay đến như một cơn lốc.

Tựa như một cơn bão xoáy nghiền ép mặt đất, tựa như cú sút cuối cùng của nhân vật chính trong Đội Bóng Thiếu Lâm của Châu Tinh Trì.

Chỉ khác là, trung tâm cơn lốc ấy không phải quả bóng...

Mà là một vòng sáng u ám!

Một mũi tên đen tuyền xuyên phá tất cả, nhắm thẳng về phía hắn!

Cho dù thời gian đã bị làm chậm, mũi tên kia vẫn nhanh đến đáng sợ, tốc độ gần như đuổi kịp một viên đạn bình thường đang bay.

Tốc độ ban đầu của nó đã vượt qua bức tường âm thanh, tạo ra những vòng sóng xung kích khuếch tán liên tục trong không trung. Không khí bị xé rách đến mức không thể lập tức khôi phục, hình thành một tầng chân không ngăn ngủi, kéo theo biến đổi áp suất không khí.

Từ góc nhìn trực quan, mũi tên này chính là trung tâm của cơn bão—nơi yên tĩnh nhất, nhưng cũng nguy hiểm nhất!

Nó như một con Hắc Long bò sát trên mặt đất, gào thét lao tới, để lại phía sau từng vết nứt dài. Xi măng

và bê tông dưới chân đều bị xé toạc, tạo thành một đường rãnh sâu hoắm.

Bạch Du lập tức nhận ra—hắn không thể né tránh!

Dù đã mở Tử Đạn Thời Gian, thì bản chất tốc độ của hắn vẫn không thay đổi. Kỹ năng này chỉ giúp kéo dài thời gian phản ứng và suy nghĩ, nhưng thân thể vẫn chậm như cũ.

Trong khi đó, tốc độ của mũi tên kia lại không hề suy giảm, dù trong thế giới bị làm chậm, nó vẫn lao đến như tia chớp.

Khoảng cách từ lúc xuất hiện trong tầm mắt đến khi chạm vào hắn, tối đa chỉ có 2 giây!

Hắn chỉ có một lựa chọn—ngăn cản!

Ngay lúc Bạch Du vừa giơ cây gậy trong tay lên để phòng thủ—

Một bóng trắng nhảy vọt ra!

Chương 252

DTV EBOOK

Tiểu thú lông trắng đột nhiên lao tới, nhắm thẳng vào mũi tên đen kịt!

Tần Tuyết Táo hét lớn: “Lùi lại!”

Đồng thời, Đế Thính há miệng, phun ra một viên bi màu tím. Bên trong viên bi, từng tia hồ quang điện tím lấp lóe, xoay tròn dữ dội.

Đây là một viên Âm Lôi!

Tác phẩm của một Thiên Công Ti cấp Tam Giai luyện khí sư—hàng tiêu hao dùng một lần, nhưng uy lực cực kỳ khủng khiếp, có thể sánh ngang với một đòn toàn lực của cường giả Tam Giai!

Tần Tuyết Táo đã dành hơn nửa năm tích lũy công đức mới đủ mua hai viên Âm Lôi!

Và bây giờ, một viên đã được sử dụng ngay tại đây!

Chỉ là, khi lôi đình và phong bạo hòa vào nhau, hắc tiễn dù chịu ảnh hưởng, lớp gió lốc đen bên ngoài bị lôi đình xé rách như lột đi một lớp áo, nhưng mũi tên đen kịt bên trong vẫn giữ nguyên sát khí sắc bén.

Tần Tuyết Táo hét lớn một tiếng, ngay trước mặt nàng hiện ra một bóng người hư ảo. Mái tóc đỏ tung bay, nàng giơ hai tay lên, nhìn thẳng về phía trước, bày ra một thức mở đầu đặc biệt.

Chưa kịp thấy rõ động tác, hắc tiễn đã lao tới trước mắt, song phương va chạm!

Lực trùng kích khuếch tán dữ dội, Bạch Du đứng sau lưng nàng dù có vận dụng Thiên Cân Trụy cũng không thể đứng vững, lập tức bị đẩy lui. Hắn va mạnh vào thân xe, khiến chiếc xe việt dã nặng nề bị đẩy đi mấy mét.

Tần Tuyết Táo và đối thủ giằng co, nàng có thể cảm nhận rõ ràng, phía sau mũi tên này chắc chắn có một cường giả Hung Tinh ẩn nấp. Mà kẻ đó lại là một Tam Giai Hắc Cung Sứ có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Hắn phóng thích ra Tru Ma Tiễn, loại mũi tên có thể trấn sát thần hồn. Tần Tuyết Táo vốn đã bị thương ở hồn phách, nay lại chính diện đỡ lấy một kích này, thân hình hư ảo lập tức trở nên ảm đạm, đôi tay nàng thậm chí đã rạn nứt, nhỏ bé đến mức có thể thấy rõ từng vết rách.

Thế nhưng, nàng vẫn không chịu buông tay!

Hai tay vận kinh, phát lực.

Từ lòng bàn tay nàng, những tiếng sấm vang lên ầm ầm, trong khoảnh khắc, vô số tia điện lấp lóe như muốn xé rách không gian.

Tần Tuyết Táo là một thiên tài, thiên phú của nàng vượt xa người thường, đến mức không cần tham gia kỳ thi đại học vẫn được Học Viện Bồng Lai trực tiếp trao tư cách tuyển nhận. Chỉ riêng điểm này cũng đã đủ để chứng minh năng lực siêu phàm của nàng.

Nhưng thiên phú của Tần Tuyết Táo không chỉ nằm ở tốc độ đột phá tu vi, mà còn thể hiện ở khả năng khai phá Siêu Phàm Kỹ Nghệ độc nhất vô nhị.

Đây là một loại kỹ nghệ chỉ mình nàng sở hữu, trong lịch sử chưa từng có ai nắm giữ!

Sau khi khai phá kỹ nghệ này chưa đầy nửa tháng, Thần Võ Ti đã lập tức tìm tới nàng để thẩm tra.

Một tháng sau, kỹ nghệ này chính thức được xếp vào danh sách Thần Công Tuyệt Kỹ!

Thần Võ Ti nắm giữ toàn bộ hệ thống võ đạo của Đại Hạ, trong đó Thần Công Tuyệt Kỹ Bảng là một bảng danh sách danh giá bậc nhất, được chia thành thượng bảng và hạ bảng.

Một khi kỹ nghệ có thể lọt vào danh sách này, dù người sáng tạo có chết đi cũng vẫn được lưu danh thiên cổ, trở thành huyền thoại!

Điều này chứng minh kỹ nghệ của Tần Tuyết Táo có giá trị đến mức nào.

Nhưng giờ phút này, đối thủ lại vượt nàng một cấp độ.

Hơn nữa, nàng chỉ là hồn phách hiển hiện, không có thân thể thực sự, nhưng vẫn gắng gượng giữ lấy mũi tên đen đầy sát khí kia.

Đôi mắt nàng lóe sáng, hồn lực bùng nổ lần nữa.

Hai tay nàng run lên, sấm sét bị đè nén tới cực hạn rồi đột ngột bùng phát. Trong nháy mắt, phạm vi ba trượng xung quanh đều bị lôi quang trắng xóa bao phủ.

Vân Lôi Nhất Thiểm!

Đây chính là danh xưng của Siêu Phàm Kỹ Nghệ mà nàng sáng tạo.

Nàng vốn dĩ định tiếp tục nghiên cứu sâu hơn, nhưng chưa kịp thì đã bị cuốn vào trận chiến này.

Hắc tiễn phát ra sát khí kinh người, nhưng lại bị lôi quang xé nát từng chút một, như một con rắn độc bị từng bước bẻ gãy xương. Cuối cùng, chỉ còn lại một khung xương tàn tạ rơi xuống đất, không thể động đậy nữa.

Tần Tuyết Táo lúc này đã gần như kiệt sức, hồn thể ẩm đậm chưa từng thấy.

Hai tay nàng rách nát, trên gương mặt cũng đầy những vết thương giống như một con búp bê cũ kỹ sắp tan biến.

Nàng lùi lại một bước, thân hình dần dần tiêu tán.

Chỉ còn lại một tiểu thú lông trắng rơi xuống mặt đất.

Bạch Du vội vàng lao tới, ôm lấy nó trong lòng.

Tần Tuyết Táo khó nhọc thốt lên:

“Là Tam Giai Hắc Cung Sứ... Mau đi, trước khi hấn đến!”

Nói dứt câu, Đế Thính liền rơi vào trạng thái thấp
lượng điện chờ thời, triệt để bất động.

Bạch Du ôm chặt tiểu thú trong lòng, đến cả cơ hội
thở dốc cũng không có.

“Tam giai?!”

“Còn có cao thủ khác?”

“Mẹ nó! Sao đánh Boss mà cứ con này nối tiếp con kia
vậy?! Ta có phải đang chơi trò sói hoang gì đó
không?!”

Chương 253

DTV EBOOK

Chửi thề một câu, hắn lập tức nhảy lên xe việt dã, đạp mạnh chân ga, quay đầu xe lao đi như bay.

“Chạy được bao xa thì chạy bấy nhiêu! Đánh không lại thì chuẩn!”

...

Năm phút sau khi Bạch Du rời đi, một bóng người khoác áo bào đen mới phong trần mặt mới xuất hiện tại hiện trường.

Trước đó, hắn đã bắn ra một mũi tên từ cần trục hình tháp ở công trường, cách mấy kilomet.

Vốn nghĩ một kích tất sát, vậy mà lại không thể đắc thủ.

Hắn cúi người nhặt lại mũi tên rơi xuống đất.

Ánh mắt nheo lại, dù khoảng cách khá xa, nhưng vẫn có thể mơ hồ thấy được diện mạo của thanh niên kia.

Hắc Cung Sứ bước đến bên cột đèn đường, nhìn về phía người đàn ông bị treo cổ.

Gã chết do ngạt thở. Vì thể trọng quá lớn, cổ gần như bị kéo đứt, trông chẳng khác nào một con vịt béo bị treo trong tủ kính của tiệm quay nướng.

Hắn thản nhiên cất giọng:

“Ta đã hứa với ngươi thì đương nhiên sẽ làm.”

“Nhưng hai huynh đệ các ngươi... thực sự đáng chết! Thật sự cho rằng ta không biết các ngươi lén lút làm gì trong bóng tối sao?”

“Trang Thăng dám bôi nhọ danh tiếng La Hầu! Chỉ riêng điểm này đã tội đáng chết vạn lần! Ta vốn định tự tay thanh lý môn hộ...”

“Xem như các người may mắn, không phải chết dưới tay ta.”

Đúng lúc này, từ xa vang lên tiếng còi báo động.

Hắc Cung Sứ thu lại ánh mắt, kéo áo choàng lên, bóng dáng lạng lẽ biến mất trong màn đêm.

Mười phút sau.

Chu Liễu khoanh tay đứng dưới ánh đèn đường, ngẩng đầu nhìn thi thể Trang Đạo treo lơ lửng.

Bởi vì là treo cổ, nên không thể tránh khỏi hiện tượng bài tiết mất kiểm soát, khiến ngay cả chút thể diện cuối cùng cũng chẳng còn.

Lưu Tinh Hán kiểm tra hiện trường một lượt rồi báo cáo:

“Dựa theo tình hình, số người chết khoảng hai mươi, tổng cộng có sáu chiếc xe bị phá hủy, cả một đội bảo an bị tiêu diệt.”

“Ngoài ra, còn có một tài xế toàn chức và cả Chủ tịch tập đoàn Đạo Thăng.”

Chu Liễu cười nhạt:

“Vậy là chúng ta lại đến dọn dẹp tàn cuộc lần nữa.”

Lưu Tinh Hán vò đầu, lúng túng không biết trả lời thế nào.

Chu Liễu liếc nhìn thi thể Trang Đạo, ánh mắt vừa giễu cợt vừa có chút than thở:

“Nếu lúc trước người ngoan ngoãn ở lại Trường Dạ Ti, thành thật tiếp nhận điều tra, cùng lắm là ngồi tù vài năm.”

“Nhưng nhân sinh chính là vậy, chọn sai đường... thì kết cục chỉ còn lại cái chết.”

Nàng xoay người rời đi, phân phó nhóm pháp chứng:
“Trước xử lý những thi thể khác, cứ để hẳn treo thêm một lúc nữa.”

Một nhân viên pháp chứng thắc mắc:

“Vì sao?”

Chu Liễu khẽ nhếch môi, để lại một câu lạnh lùng:

“Xem như để ăn mừng.”

Dứt lời, nàng để lại một bóng lưng lạnh lẽo, không chút lưu luyến.

Lưu Tinh Hán theo bản năng rung mình, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

“Lại vừa là mèo, lại vừa là nữ nhân... quả nhiên đều rất thù dai a...”

—oCo—

Cái biệt danh “Mặt Chược Tiên Nhân” của tác giả Hunter x Hunter – Togashi Yoshihiro, đúng là nổi như cồn trong cộng đồng fan manga.

Lý do? Vì ông này có phong cách sáng tác kiểu bế quan tu luyện, nhưng thay vì ngồi vẽ thì lại đi đánh mặt chược. Cứ hết tiền thì lại lộ mặt ra vẽ vài chương, có tiền rồi lại “bế quan” tiếp. Một năm ra được đúng một chương, thậm chí còn nghỉ luôn mười mấy năm, khiến fan chờ dài cổ.

Đỉnh điểm là cái arc Chimera Ant và khúc Gon ký khế ước, khi Gon “hóa đại” thành phiên bản cơ bắp, tóc dài dựng thẳng lên trời hơn 2 mét, nhìn như siêu Saiyan cấp 4. Đến tận bây giờ, bộ truyện vẫn chưa có hồi kết vì Tiên Nhân lại bế quan lần nữa...

Tóm lại: Fan đợi chương mới thì dài cổ, còn tác giả thì cứ đánh mặt chược, làm đúng phong thái của một Tiên Nhân Hệ Lười chân chính. ☺

(Theo bác “lieil” cho biết)

“Người vẫn ổn chứ?”

“Ngốc băng dính?”

“Are you okay?”

Bạch Du lái chiếc xe việt dã lướt qua vùng nước phía sau, men theo một con đường nhỏ quay về Trường Dạ Ti.

Hiện tại hắn chưa thể quay về ngay, bởi vì trạng thái của Tần Tuyết Táo vẫn chưa ổn định.

“Đừng lái nhả nữa, đầu ta bị người làm cho ong ong cả lên rồi. Người từ đâu mà học được nhiều thứ tiếng như vậy?”

Đế Thính mở mắt yếu ớt, giọng nói thều thào: “Ta chỉ là quá suy yếu, chưa chết được đâu... Chỉ là hồn phách bị tổn hao, cần tĩnh dưỡng một chút.”

“Vậy có thể hồi phục không?”

“Người nghĩ ta dùng dưỡng hồn ngọc để làm gì? Loại ngọc này chính là dùng để nuôi dưỡng hồn phách.

Chẳng qua lần này thương thế quá nặng, trong khoảng thời gian tới ta không giúp được người gì đâu.”

Tần Tuyết Táo yếu ớt khuyên nhủ:

“Khoảng thời gian này người nhất định phải hành sự kín đáo. Nhớ kỹ, may mà người vừa rồi dùng thần bí ngụy trang trạng thái, nếu không thì ngay cả Hắc Cung Sứ tam giai cũng không ngăn nổi người đâu.”

Bạch Du thở dài: “Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận điều tra chuyện của người.”

Tần Tuyết Táo khẽ ừ một tiếng, sau đó Đế Thính liền trợn tròn mắt.

Bạch Du đợi một phút, thấy lạ bèn hỏi: “Sao người còn chưa ngủ say?”

Chương 254

DTV EBOOK

Tần Tuyết Táo nghiêng đầu: “Ngủ say cái gì?”

“Linh hồn lực hao hụt nghiêm trọng chẳng phải sẽ ngủ say để hồi phục à?”

“Người học cái này ở đâu ra?”

“Đấu Phá Thương Khung.”

“Thứ gì cũng học loạn lên, coi chừng hại chết người đấy! Ta chỉ nói là cần tỉnh dưỡng, chứ có bảo là ta sẽ hư nhược đến ngủ say đâu. Nếu hồn phách ngủ say thật, chẳng phải là sắp chết ngắc rồi sao?”

Đế Thính liếc xéo: “Ta dù có suy yếu, nhưng vẫn có thể nói chuyện bình thường, chỉ là cảm giác lực suy giảm, không thể tùy tiện nhảy nhót lung tung thôi.”

Bạch Du: “.....”

Hắn mặt không đổi sắc, đưa tay nhét Đế Thính vào trong bọc:

“Người làm ta phí mấy giọt nước mắt cá sấu.”

Tần Tuyết Táo kêu lên: “Nhẹ chút!

Lúc ta có việc thì gọi ta là ‘Tiểu Diêm Diêm’, đến khi thấy ta không sao thì bắt đầu thô lỗ rồi! Đồ xấu xa!”

Sau một lúc im lặng, nàng cũng dần rơi vào trạng thái tiết kiệm năng lượng.

Lúc này Bạch Du mới hỏi: “Chiêu vừa rồi của ngươi là gì vậy?”

“Muốn học sao?”

Tần Tuyết Táo đắc ý hừ nhẹ: “Đây là tuyệt kỹ độc môn của ta, thậm chí còn lọt vào Tuyệt Kỹ Bảng đấy.

Dù chỉ mới xếp hạng gần cuối, nhưng vẫn là Tuyệt Kỹ.”

“Trông rất hoành tráng, lớp bóp sấm sét đầy trời.”

“Đó không phải lõi đình thật, chỉ là hiệu ứng nhìn giống thôi. Nguyên lý là dung hợp tinh thần lực và chân khí, ta gọi nó là...”

“Chakra?”

“Không, là linh lực.”

Tần Tuyệt Táo lắc đầu: “Muốn học chiêu này, cần phải có tinh thần lực mạnh mẽ.

Thông thường, chỉ khi đạt đến Siêu Phàm tam giai Hoàng Kim Hồn, người ta mới có thể biến tinh thần lực thành thực chất, mô phỏng lõi đình. Nhưng ta đã làm được điều này ngay từ Siêu Phàm nhất giai.”

“Thật là lợi hại!” Bạch Du tỏ vẻ đại thông minh:

“Đáng tiếc là ta nghe chẳng hiểu gì cả.”

“Nói đơn giản hơn, giống như một học sinh tiểu học dùng phép cộng trừ nhân chia cơ bản mà tính ra đáp án của bài toán cấp đại học. Hiểu chưa?”

“Chuyện đó là không thể nào.”

“Chính vì thế mà tuyệt kỹ này mới được xếp vào Tuyệt Kỹ Bảng.”

Tần Tuyệt Táo vừa kiêu ngạo vừa khiêm tốn: “Nhưng dù sao nó cũng chỉ mới lọt vào hạng 913.

Đáng tiếc là nếu ta có thêm vài năm để nghiên cứu, chắc chắn có thể hoàn thiện nó hơn nữa.”

Bạch Du nhai một miếng bánh quy quân dụng lấy được từ đám dong binh:

“Tuyệt Kỹ đã lợi hại như vậy, vậy còn Thần Công thì sao?”

“Thần Công chỉ có khoảng hai mươi loại, đều là bí mật tuyệt đối của Thần Võ Ti.

Chỉ có thiên tài tuyệt đỉnh mới có tư cách tiếp xúc. Nhưng cấp bậc thiên tài này hoặc là bị Thần Võ Ti thu nhận làm luyện tập sinh, hoặc là được Võ Thánh thu nhận làm đệ tử thân truyền.”

“Luyện tập sinh?”

“Một dạng...”

“Thôi, ta hiểu rồi, không cần giải thích nữa.” Bạch Du có chút cổ quái:

“Sao ta cảm thấy thế giới này ngày càng loạn? Tên gọi thì nghe chẳng đúng đắn, nhưng nội dung lại cực kỳ nghiêm túc...”

“Tóm lại, Thần Công người đừng nghĩ tới, có muốn cũng chẳng dùng được đâu.” Tần Tuyết Táo giải thích:

“Chi bằng học chiêu này của ta đi. Chỉ cần chăm chỉ rèn luyện, vẫn có thể nắm giữ ‘Vân Lôi Nhất Thiểm’.”

“Nói đến chiêu phóng điện lách tách của người, ta chợt nghĩ đến một cách ứng dụng.”

“À?” Tần Tuyết Táo tò mò hỏi: “Cách gì?”

“Người biết pháo điện từ chứ?”

Bạch Du lật trong túi lấy ra một đồng xu, búng lên khiến nó xoay tròn trên không rồi rơi xuống lòng bàn tay hắn:

“Nguyên lý tương tự như tàu điện từ trường, lợi dụng từ trường mạnh mẽ để gia tốc kim loại rồi bắn ra với uy lực cực lớn.

Nghe nói quân đội của một quốc gia nào đó từng dùng pháo điện từ ở khu vực S8 Ai Cập để bắn chết một con Bá Thiên Hồ ngoài hành tinh.

Có thể thấy mức độ hủy diệt của nó...

Dù chỉ là một đồng xu bình thường, nhưng nếu dùng theo cách của pháo điện từ, dù tầm bắn chỉ khoảng

50 mét, nhưng với tốc độ gấp ba lần âm thanh, lực sát thương cũng tuyệt đối không thể coi thường.”

Tần Tuyệt Táo trầm mặc ba giây, không phải vì đau đên rau muống, mà là đang nghiêm túc suy nghĩ.

Sau đó nàng mới lên tiếng:

“Giống như ở Học Viện Bồng Lai có một môn học tự chọn chuyên dạy học sinh cách vận dụng từ trường để tạo ra chuyển động...”

Với loại đề tài này, mấy kẻ điên nghiên cứu về từ trường cơ thể người chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú.

Dù sao nếu có thể hóa thân thành một pháo đài điện từ hình người, đối với đám người đó chắc chắn sẽ vô cùng hữu ích.”

Bạch Du trầm mặc.

Ban đầu, hắn chỉ tưởng tượng cảnh Misaka Mikoto cầm đồng xu bắn pháo điện, nhưng bây giờ trong đầu hắn, hình ảnh lại biến thành—

“Kình kình kình kình kình! Bá bá bá bá bá!”

Nếu thật sự có kẻ có thể dùng từ trường cơ thể để bắn ra siêu pháo điện từ... còn ai có thể ngăn cản?!

Đạp mã nó, ai có thể ngăn cản cơ chứ?!

Không được, não hắn quá tải rồi!

Làm sao có thể liên tưởng “điên lão” với “siêu pháo điện từ” thành một thứ được chứ? Hai cái này vốn chẳng liên quan gì với nhau mà!

Chương 255

DTV EBOOK

Bạch Du vỗ mặt mình, cố gắng lấy lại bình tĩnh:

“Thiếu chút nữa là ta rơi vào Vô Biên Địa Ngục Vô Lượng Không Xử... Ta nói...”

“Zzzz~”

Trong ba lô, Đế Thính đã bắt đầu ngáy khò khò.

Xem ra lần này Tần Tuyết Táo thật sự ngủ đông rồi.

Bạch Du lặng lẽ chuồn về Trường Dạ Ti, vì không chỉ đến đây một lần nên hẳn đã quen đường, tìm thẳng tới phòng nghỉ.

Lúc này, Nguyễn Thanh Tuyết đang ngồi trên ghế, nhìn chăm chú vào móng tay. Nghe tiếng bước chân, nàng ngước lên nhìn hẳn.

Bạch Du không chắc có phải ảo giác hay không, nhưng hẳn cảm thấy ánh mắt nàng nhìn mình có chút sáng hơn một chút.

“Ta còn tưởng rằng ngươi đã ngủ thiếp đi rồi.” Bạch Du nói.

“Ngủ thiếp đi rồi lại tỉnh.” Nguyễn Thanh Tuyết đáp bằng giọng trầm thấp. “Ngươi ra ngoài làm gì?”

“Ăn chút đồ khuya.” Bạch Du chìa ra một khối lương khô: “Ném thử không?”

“Tạ ơn, ta cũng vừa hay hơi đói.”

Nguyễn Thanh Tuyết gật đầu, nhận lấy lương khô rồi ăn một cách chậm rãi, động tác vô cùng đoan trang.

Cả hai chẳng có chủ đề chung để nói, mà Bạch Du cũng biết tâm trạng của nàng lúc này rất tồi tệ.

EQ nói cho hắn biết đây không phải lúc để đùa giỡn, nếu không sẽ biến thành trò cười thảm họa.

Bạch Du lặng lẽ ngồi xuống. Trong không khí chỉ còn mùi lương khô và âm thanh nhai nuốt.

“Người định làm gì tiếp theo?”

“Ca đi rồi, nhưng nợ vẫn phải trả.”

Nguyễn Thanh Tuyết dừng một chút rồi tiếp:

“Đại khái vẫn phải tìm cách kiếm tiền trả nợ, chỉ là trong kế hoạch tương lai của ta, sẽ gạch bỏ hoàn toàn những thứ liên quan đến ca ——

Ta vốn dĩ còn từng mong rằng hắn có thể lập gia đình, để Nguyễn gia có người nối dõi...”

“Ý tưởng này của người có hơi viễn vông rồi đấy.”

“Dù sao ta cũng chẳng có khả năng kết hôn sinh con.”

Nguyễn Thanh Tuyết cười chua chát:

“Chỉ là... ca đã đi rồi, bây giờ ta lại cảm thấy gánh nặng trên vai...”

“Nhẹ đi?”

“Không, mà là nặng hơn.”

Nàng khó khăn nuốt xuống miếng bánh quy khô cứng:

“Áp lực mà ca ta từng gánh vác, bây giờ đã đổ hết lên người ta.”

“Chu Đội Trưởng sẽ giúp người.”

“Ta biết... nhưng chẳng lẽ ta có thể nhận sự giúp đỡ của nàng sao?”

Nguyễn Thanh Tuyết nhìn lòng bàn tay mình run rẩy. Nàng dùng giọng rất nhẹ, rất bình tĩnh nói:

“Ta là người bất hạnh... Mà ta không muốn mang sự bất hạnh này đến cho người khác...”

Người thân của ta đều đã rời đi, vậy tiếp theo, ta sẽ hại chết ai đây?”

Bạch Du nhú mày.

Hắn biết rất rõ, tất cả chuyện này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến Nguyễn Thanh Tuyết.

Cho dù không có nàng, chỉ có ca nàng ở đây, mọi chuyện vẫn xảy ra y như vậy.

Bởi vì tiền tài khiến lòng người dao động. Bởi vì tham vọng khiến kẻ khác trở nên tàn nhẫn.

“Người không cần tự trách bản thân quá mức như vậy. Nói đến chuyện may mắn hay bất hạnh, đó chẳng qua chỉ là một loại giá trị quan huyền học mà thôi.”

“Chắc vậy...” Nguyễn Thanh Tuyết không phủ nhận.

“Chỉ là, khi con người phải chịu đựng quá nhiều bất hạnh, họ sẽ trở nên lạnh nhạt hơn.

Những kẻ tin rằng ý chí con người có thể chiến thắng số phận, hoặc là vì họ có dũng khí, hoặc là vì họ có ai đó ở bên cạnh làm chỗ dựa.

Ta cũng từng có những thứ đó, nhưng bây giờ thì không còn nữa.”

Nàng nói, giọng thấp đến mức nghe như thể hơi lạnh thàng năm đang tràn vào miệng.

“Tất cả... đều chẳng còn nữa...”

Tinh - Khí - Thần của nàng bị rút ra từng chút một.

Trụ cột tinh thần, thứ đã chống đỡ nàng đối mặt với cuộc đời đầy thảm đạm, giờ đây đang sụp đổ âm vang.

Khi một người mất đi gia đình, họ sẽ cảm thấy bản thân hoàn toàn trở thành kẻ cô độc, lẻ loi giữa thế gian rộng lớn.

Cảm giác đó không thể diễn tả bằng lời, như thể cả trời đất bao la cũng không còn chốn dung thân.

Bạch Du hiểu rõ loại cảm giác này.

Không lâu trước đây, hắn cũng từng trải qua.

Đặt chân đến thế giới xa lạ, chỉ có một thân một mình, lại còn phải gánh vác đủ loại áp lực và chất vấn từ nhiều phía.

Chẳng qua, hắn may mắn hơn nàng một chút.

Là một nam nhân trưởng thành đáng tin cậy, khả năng chịu áp lực của hắn cao hơn, hơn nữa thân phận thiếu niên cũng giúp hắn có chỗ để neo giữ bản thân.

Nhìn Nguyễn Thanh Tuyết đang lâm vào tình cảnh giống mình trước đây, Bạch Du khẽ vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên mái tóc nàng.

Nguyễn Thanh Tuyết ngạc nhiên, ngẩng đầu cẩn thận nhìn hắn.

Dưới ánh đèn mờ, gương mặt thiếu niên mơ hồ nhưng lại toát lên sự thanh tịnh cùng nụ cười dịu dàng.

“Đừng sợ.”

“Những gì ngươi mất đi, sớm muộn cũng sẽ có lại.”

“Đừng nói bản thân chẳng còn gì cả, chí ít ngươi vẫn còn Chu tử tử, còn có những hảo hữu luôn quan tâm đến ngươi.”

Bạch Du dùng giọng điệu của một người từng trải để nói.

Những lời ấy nghe qua thì bình thường, thậm chí có vẻ thiếu sức thuyết phục, nhưng lại mang theo một sự chân thành đặc biệt, khiến người ta vô thức cảm động.

Nguyễn Thanh Tuyết có thể cảm nhận được điều đó.

Chương 256

DTV EBOOK

Làm sao nàng có thể nghi ngờ thiếu niên này, kẻ đã hai lần liều mạng cứu mình cơ chứ?

Làm sao nàng có thể, làm sao dám, lại vô tri đến mức không biết trân trọng chứ?

Nàng khẽ mím môi, rồi cẩn thận vươn tay, nắm lấy góc áo hắn:

“VẬY... bây giờ chúng ta là bạn tốt?”

Bạch Du nghe xong thoáng sửng sờ.

Kỳ thật khi nói “bạn tốt”, hắn ám chỉ Tô Nhược Ly.

Dù sao thì quan hệ giữa Nguyễn Thanh Tuyết và Tô Nhược Ly rất tốt.

Nhưng giờ phút này, cũng không thích hợp để đính chính lại bằng một câu “Người hiểu lầm rồi.”

“..... Nếu người cho là vậy, thì cứ thế đi.”

Cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Nghe được câu trả lời này, Nguyễn Thanh Tuyết lặng lẽ cúi đầu.

Bị thương và mệt mỏi trên gương mặt mỹ lệ rồi cuộc cũng giãn ra một chút.

Lạnh lẽo trong tâm hồn nàng như bị xua tan đi đôi phần.

Giống như có một bàn tay kéo nàng ra khỏi trận cuồng phong tuyết phủ của bóng tối, để ánh sáng có thể chiếu rọi lên khuôn mặt nàng.

Một góc trong tâm hồn đã đổ vỡ, nhưng ngay lập tức đã có người lấp đầy khoảng trống ấy.

Vết thương vẫn còn rỉ máu, vẫn còn đau đớn, nhưng ít nhất, nàng không còn cảm thấy trống rỗng nữa.

“Ta muốn... ngủ một chút...”

Nàng nhắm mắt lại, che đi đôi mắt đã ươn ướt.

“Vậy thì ngủ đi.” Bạch Du nhẹ giọng nói: “Ta ở đây, sẽ không đi đâu cả.”

“Ừm...”

Nàng chậm rãi nhắm mắt, cơ thể hơi nghiêng sang một chút.

Chỉ chốc lát sau, hơi thở đều đều đã vang lên.

Bạch Du vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Hắn lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, ngắm cảnh sắc bên ngoài, nhưng thực chất, tâm trí hắn đã tập trung vào Anh Linh Biên Niên Sử, kiểm tra những thu hoạch của bản thân trong lần này.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Bóng đêm dần trở nên sâu thẳm.

Chẳng bao lâu sau, Nguyễn Thanh Tuyết lại tỉnh.

Nàng mở mắt, ánh nhìn mơ màng hướng về thiếu niên bên cạnh.

Bạch Du đang chống cằm, đôi mắt tròng lớn, dường như đang chìm trong suy nghĩ.

Tư thế tập trung này khiến hắn trông có vẻ chững chạc và điềm tĩnh hơn so với tuổi thực của mình.

Hắn không lên tiếng, chỉ yên lặng hô hấp, nhưng mỗi lần thở ra đều dài và chậm rãi, tạo cảm giác trầm ổn.

Nhìn bộ dáng này của hắn, tâm trạng của Nguyễn Thanh Tuyết bỗng trở nên bình tĩnh hơn.

Nàng lại nhắm mắt lần nữa.

Cảm giác bối rối trong lòng lại trào lên, nhưng nàng không cưỡng lại nữa, mà để mặc bản thân thuận

theo cảm xúc.

Theo bản năng, nàng nghiêng người, nhẹ nhàng tựa vào vai thiếu niên.

Bạch Du thoáng nhìn nàng một cái, nhưng không hề đẩy ra.

Phía sau, Nguyễn Thanh Tuyết cứ thế ngủ thiếp đi.

—OoO—

Mikoto Misaka là một nhân vật nổi tiếng trong loạt tiểu thuyết và anime “Toaru Majutsu no Index” (A Certain Magical Index) do Kazuma Kamachi sáng tác và Kiyotaka Haimura minh họa.

Cô cũng là nhân vật chính trong loạt manga và anime phụ “Toaru Kagaku no Railgun” (A Certain Scientific Railgun), nơi cô đóng vai trò trung tâm và được khai thác sâu hơn về câu chuyện và sức mạnh của mình.

Mikoto Misaka được biết đến là một trong bảy Siêu năng lực gia Cấp 5 (Level 5) mạnh nhất tại Thành Phố Học Viện. Cô có biệt danh “Railgun”, vì khả năng điều khiển điện từ, giúp cô bắn đồng xu như một khẩu pháo điện từ cực mạnh.

Sáng sớm, Tô Nhược Ly nhận được điện thoại, lập tức chạy đến Trường Dạ Ti.

Là một công dân tốt luôn tuân thủ pháp luật, nàng thật sự không quen với loại địa phương nghiêm túc mang tính tư pháp này. Rõ ràng không phạm tội gì, nhưng mỗi lần bước vào đều có cảm giác chột dạ, như thể mình không thể ở lại quá lâu.

Bất quá, xuất nhập vài lần, dần dần cũng quen đường quen lối.

Bỗng nhiên, một bàn tay từ phía sau đập nhẹ lên vai nàng.

“Nha!” Tô Nhược Ly giật mình, suýt nữa nhảy dựng lên. Nàng vội vã xua tay, lắp bắp: “A, xin lỗi, thật xin lỗi! Ta không nhìn lén, không trộm cướp, ta chỉ tới đón người thôi...”

Ngải Lê nhìn dáng vẻ luống cuống của nàng, không nhìn được cười: “Đừng khẩn trương như vậy, Trường Dạ Ti không có bắt người tốt. Người phản ứng đáng yêu thật đấy, giống như bị đập trúng đuôi vậy... Yên tâm, ta biết người tới đón ai, đi theo ta.”

Tô Nhược Ly ngượng ngùng cảm ơn, ngoan ngoãn đi theo vào phòng nghỉ dành cho gia thuộc trong Trường Dạ Ti.

Vừa bước vào, nàng còn đang nghĩ xem phải oán trách đối phương thế nào vì dám cả đêm không về nhà. Nhưng ngay khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ đó lập tức bị quăng ra sau đầu.

Trước mắt nàng, một màn này thực sự khiến tim phổi Tô tiểu thư suýt nữa ngừng đập.

Không phải vì cảnh tượng quá mức kỳ quái hay chói mắt.

Mà là... quá mức hài hòa!

Hai thiếu niên thiếu nữ tuổi tác xấp xỉ đang dựa vào nhau ngủ say. Một người tựa vào vai người kia, người còn lại khẽ nghiêng người, cả hai hợp thành một tư thế giống chữ “Nhân”.

Mái tóc ngắn mềm mại của nữ hài rủ xuống, trong khi thiếu niên kia, nửa khuôn mặt gần như vùi vào mái tóc nàng.

Cảnh tượng này, dù là ai nhìn thấy cũng không đành lòng quấy rầy.

Chương 257

DTV EBOOK

Ngay cả một nữ cảnh sát vừa đi ngang qua, vốn là một vị tỷ tỷ ngổ ngáo mạnh mẽ, cũng phải dừng lại. Chỉ liếc mắt nhìn vào phòng nghỉ một cái, nàng lập tức xoay người, che miệng, nở một nụ cười đầy ẩn ý như dì ghẻ trong cổ tích.

“Ai nha nha, thật ngọt ngào...” Nàng thì thầm, dường như nhớ lại quãng thời gian thanh xuân của chính mình.

Nhưng màn kịch tình cảm này, trong mắt Tô Nhược Ly lại chỉ khiến khuôn mặt trắng nõn của nàng đỏ bừng, huyết áp đột ngột tăng vọt, nắm đấm vô thức siết chặt.

Cảm xúc ghen tị âm ỉ dâng lên...

Đương nhiên, nàng tuyệt đối không thể thừa nhận điều đó!

Tô Nhược Ly hít sâu một hơi, cố gắng trấn định lại.

Nhược Ly tiểu thư thông minh như vậy, làm sao có thể tức giận được chứ? Nàng sao có thể ghen ghét đây?

Chẳng qua... chỉ là có chút không thoải mái mà thôi.

Thật sự chỉ là một chút xiu không thoải mái...

“Tê ——!”

Bạch Du đột nhiên tỉnh lại.

Một cơn đau không tính là dữ dội, nhưng lại cực kỳ kích thích khiến hắn lập tức bừng tỉnh.

Chẳng biết từ bao giờ, có một bàn tay nhỏ nhắn đã nắm lấy má hắn, dùng sức kéo ba lần.

Ban đầu hắn còn tưởng mình bị tập kích, vội vàng mở mắt, theo phản xạ nhìn về phía bên hông: “Ai đánh lén?”

Lần này, ánh mắt hắn đối diện với một đôi con người xanh nhàn nhạt.

Tô Nhược Ly đang nhìn chăm chăm hắn, khuôn miệng nhỏ nhắn mím chặt, ánh mắt mang theo chút ủy khuất xen lẫn tức giận.

“Ách...”

Bạch Du định đứng dậy, nhưng lập tức cảm nhận được trọng lượng từ một bên vai.

Nguyễn Thanh Tuyết vẫn đang dựa vào vai hắn, hiển nhiên còn chưa tỉnh.

Kiếp trước sống hơn hai mươi năm chưa từng gặp tình huống này. Hiện tại, tính cả kiếp này cũng là lần đầu tiên, khiến hắn hoàn toàn không biết nên giải thích thế nào.

Bản năng cầu sinh nói cho hắn biết, nhất định phải nhanh chóng trấn an Tô Nhược Ly, nếu không thì mấy ngày tới chỉ sợ không có quả ngon để ăn.

“Cái này...” Bạch Du nhìn gương mặt ngày càng trầm xuống của Nhược Ly tiểu thư, lắp bắp: “Cái kia...”

Tô Nhược Ly chớp chớp mắt, chờ hắn giải thích.

Ba giây sau...

Vẫn chưa nghĩ ra câu nào hợp lý.

Bạch Du bèn gãi đầu một cái, dứt khoát hỏi: “Người ăn sáng chưa?”

Tô Nhược Ly nghiêng răng, từng chữ một đáp: “Không! Có!”

Dứt lời, nàng xoay người ngồi xuống ghế, cái ghế theo đó rung lên một chút.

Chợt, nàng duỗi tay chọc mạnh vào mặt Bạch Du: “Còn không phải do người, tên đầu gỗ này! Dám cả đêm không về ngủ, học thói xấu rồi đúng không? Còn chưa phải người trưởng thành đâu, đã bắt đầu ở bên ngoài lêu lổng cả đêm—”

Bạch Du lập tức phản bác: “Nói lêu lổng có chút quá đáng đi! Ta chỉ ngủ lại Trường Dạ Ti thôi mà, chỗ này cũng không phải quán karaoke, người nói thế không phải quá thất lễ với mấy vị cảnh sát thúc thúc, a di sao?”

“Tóm lại ——” Tô Nhược Ly hắng giọng, ho khan một tiếng: “Khụ! Đêm không về ngủ là không đúng, người phải thật tỉnh táo lại!”

“Đột xuất có chuyện, ta cũng không đoán trước được a.” Bạch Du gãi mặt, giọng đầy vô tội: “Ta đã tỉnh rồi đây.”

“Hoàn toàn không nhìn ra chút thành ý nào!” Tô Nhược Ly trừng mắt: “Người lập tức thể với Nhược Ly tiểu thư! Thể rằng— ‘Ban đêm nhất định phải đúng giờ về nhà, tuyệt đối không ở bên ngoài ngủ lại!’”

Bạch Du bất đắc dĩ thở dài: “Người phản ứng có phải hơi lớn quá không?”

“Không lớn chút nào!” Tô Nhược Ly siết chặt nắm tay: “Vừa mới qua có mấy ngày, người lại vào Trường Dạ Ti! Nếu có chuyện gì xảy ra thì sao?”

“Coi như thực sự có chuyện, người cũng phải nói cho ta biết trước a! Chẳng lẽ ta sẽ bỏ mặc Thanh Tuyết sao?”

“Ta tối qua không ngủ được, cứ nhìn chăm chăm điện thoại chờ tin nhắn của người... Người nhìn đi, trong mắt ta toàn là tơ máu đây này...”

Bạch Du liếc nhìn đối phương, đôi mắt màu xanh lam xinh đẹp kia không hề có dấu hiệu của tơ máu

hay mệt mỏi. Dù sao thì Anh Linh huyết mạch cũng có chút gia trì đối với việc thức đêm mà.

“Nhìn người rất mệt mỏi.” Bạch Du che giấu lương tâm, nghiêm túc nói.

“Cho nên ——” Tô Nhược Ly dựng thẳng ngón út, nghiêm nghị nói: “Cùng ta ước định cho rõ ràng, không được tùy tiện làm bậy như vậy nữa, được không?”

Bạch Du trầm mặc một lát, sau đó hỏi: “Vậy nếu sau này ta phải trực ca đêm thì sao?”

Tô Nhược Ly lập tức cho hắn một cú đầu chùy: “Đồ đần! Có ta ở đây, người còn đi trực ca đêm cái gì! Cùng lắm thì Nhược Ly tiểu thư ta đi mở công ty, rồi cho người đến làm công!”

Bạch Du bị đánh đến lùi ra sau, nhéo nhéo sống mũi đau nhức, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Hắn không dám tùy tiện hứa hẹn với Tô Nhược Ly.

Bởi vì tương lai có quá nhiều chuyện không thể đoán trước.

Một người trưởng thành chín chắn và đáng tin cậy sẽ rất coi trọng lời hứa. Những chuyện không chắc làm được thì tốt nhất đừng tùy tiện đáp ứng. Không giống với những người trẻ tuổi nóng nảy bốc đồng, người trưởng thành cần phải cân nhắc rất nhiều thứ.

Chương 258

DTV EBOOK

Đối với hắn, chuyện đêm không về ngủ chẳng có gì to tát. Nhưng đối với một thiếu niên thiếu nữ lớn lên dưới sự quản thúc nghiêm khắc suốt mười năm trời, thì đây lại là chuyện trọng đại.

Thời niên thiếu có rất nhiều người chưa từng thử qua cảm giác thức trắng đêm. Giống như việc ngủ trước mười hai giờ tối là một điều hiển nhiên vậy. Nếu không ngủ được, bọn họ liền cảm thấy cả thế giới sắp sụp đổ.

Hắn cũng không thể đưa ra cho Tô Nhược Ly một lời giải thích hợp lý.

Bởi vì bản thân hắn cũng có bí mật, không thể tránh khỏi việc ban đêm phải ra ngoài.

Nếu đã biết trước mình không thể tuân thủ hứa hẹn, vậy ngay từ đầu liền không nên hứa hẹn.

Đây mới là nguyên tắc sống của một người trưởng thành.

Hắn trầm mặc.

Mà trầm mặc, đôi khi chính là một loại câu trả lời.

Tô Nhược Ly còn chưa kịp mở miệng, thì bên cạnh đã vang lên tiếng lầm bầm nho nhỏ.

“Trời sáng rồi sao?” Nguyễn Thanh Tuyết chớp chớp mắt, mơ màng chống người dậy.

Nàng dụi dụi đôi mắt có chút quầng thâm.

Mặc dù cơ thể hơi nhức mỏi, nhưng lần này nàng lại ngủ cực kỳ an tâm, vì thế liền vươn vai một cái thật thoải mái.

Thế nhưng, động tác ấy chỉ kéo dài không đến ba giây liền khựng lại giữa chừng, thân thể nàng cứng đờ. Bởi vì ngay trước mắt, Tô Nhược Ly đang ngồi ngay ngắn bên cạnh, ánh mắt chăm chú nhìn nàng không rời.

Nguyễn Thanh Tuyết lập tức có chút chột dạ, vội vàng buông tay xuống, lí nhí nói: “Nhược Ly, người cũng tới rồi.”

“Ừm, ta nhận được điện thoại của Trường Dạ Ti, nếu không thì còn chẳng hay biết ngày hôm qua lại xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy.”

Tô Nhược Ly không hề truy cứu chuyện Nguyễn Thanh Tuyết đã dùng thanh mai trúc mã của mình làm gối ôm, mà chỉ hạ giọng nói: “Liên quan đến ca ca của người, ta cũng đã nghe nói, thật đáng tiếc.”

Nguyễn Thanh Tuyết lắc đầu: “Chuyện đã qua rồi, may mà có Bạch Du giúp đỡ và khuyên nhủ... Tính ra, ta lại thiếu hai người một cái mạng nữa rồi.”

Bạch Du vuốt cằm, chậm rãi gật đầu: “Xác thực, vậy người phải cố gắng một chút mà trả nợ đi.”

Nguyễn Thanh Tuyết cười khúc khích: “Nợ nhiều quá thì thôi không lo nữa.”

Bầu không khí lập tức trở lại như trước, hài hòa tự nhiên.

Tô Nhược Ly im lặng một lát, ánh mắt có chút trầm tư, nhưng vẫn không tiến lên cắt ngang cuộc trò chuyện. Cô gái thông minh này lựa chọn cách tự mình xen vào chủ đề:

“Vậy sau đó, người có tính toán gì chưa?”

Nguyễn Thanh Tuyết đáp: “Sách vẫn phải tiếp tục đọc, nhưng trước tiên phải xử lý hậu sự cho ca ca đã. May mắn là gia tộc có mộ địa, ta chỉ cần mua bia mộ và hộp tro cốt là được.”

“Người có cần giúp đỡ gì không?”

“Không cần đâu, ta đã làm phiền các người đủ nhiều rồi. Hơn nữa, những chuyện này vẫn nên để người nhà tự mình lo liệu thì tốt hơn.”

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Ta định xin nghỉ hai ngày, sau đó sẽ quay lại trường. Dù sao thì cũng chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa là đến kỳ thi đại học.”

Bạch Du nhướn mày hỏi: “Về mặt tài chính thì sao? Có gặp khó khăn gì không?”

Nguyễn Thanh Tuyết đứng dậy, phủi phủi quần áo nhăn nhúm trên người, vẻ mặt trang nghiêm: “Ta có học bổng, chắc không thành vấn đề gì lớn. Bản thân ta cũng có làm thêm một chút, nếu thực sự đến mức phải ăn đất mà sống, ta sẽ không khách sáo mà mở miệng nhờ giúp đỡ đâu. Dù sao chủ nợ cũng không thể nhìn con nợ chết đói được, đúng không?”

Bạch Du giơ ngón tay cái lên: “Có chí khí! Nếu có ngày người thực sự không đủ cơm ăn, cứ đến tìm ta. Ta sẽ đi mua vé số để nuôi người!”

Tô Nhược Ly lập tức vỗ mạnh vào lưng hắn: “Người nói nhăng cuội cái gì thế!”

Bạch Du trầm ngâm một lúc, rồi sửa lời: “Vậy ta đi đánh Pachinko kiếm tiền nuôi người...”

Tô Nhược Ly không chần chừ, lại vỗ một cái nữa vào lưng hắn, nghiêm giọng nói: “Người cũng muốn biến thành phế nhân như bên Phù Tang sao? Còn nữa, không được đánh bạc!”

Bạch Du nghĩ thầm: Người căn bản không hiểu gì về quy tắc giữ gốc cả...

Ta có thể thua chín ván liền, nhưng chỉ cần đến lần thứ mười quay con thoi, ta nhất định sẽ thắng! Quay con thoi chính là một loại trí tuệ!

Mặc dù có tiềm năng trở thành một đời Đồ Thần, nhưng Bạch Du trước nay rất ít khi động vào cờ bạc,

đặc biệt là các trò đổ đen trên mạng. Những thứ đó đến cả quy tắc giữ gốc cũng không thể kiếm tiền, chỉ có thua ít và thua nhiều mà thôi, dù sao kết quả cũng là thua.

Hắn chưa bao giờ có hứng thú với trò đánh cược, chỉ thỉnh thoảng không có tiền tiêu vặt mới đi mua vài tờ vé số giải trí.

Cấp hai, cấp ba, vì tiền tiêu vặt ít đi nhưng lại muốn mua trò chơi, Bạch Du chỉ có thể nghĩ cách “vặt lông cừu” ở một số phương diện khác.

Cũng vì vận may quá tốt, dẫn đến việc một lần nọ, chủ tiệm bán vé số gần trường học vừa nhìn thấy hắn liền lập tức lặn ra đất, giả vờ đau ruột thừa tái phát rồi tuyên bố đóng cửa tiệm.

Chương 259

DTV EBOOK

Lúc đó, Bạch Du thầm nghĩ: Người này một tháng cắt ruột thừa năm lần sao? Cảm giác như đang làm theo đợt vậy...

Sau khi trưởng thành, nhờ gia cảnh không tệ, lại chăm chỉ làm việc nên hắn cũng không gặp vấn đề kinh tế gì. Cộng thêm việc có thể liên tục kích hoạt “Giữ Gốc Pháp Tắc”, cảnh nghèo túng chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời hắn. Có lẽ cũng vì hắn không cần mua xe, mua nhà nên mới nhẹ nhàng như vậy.

Một năng lực siêu nhiên như thế, nếu ở thế giới khác có thể sống sung sướng thoải mái. Nhưng ở thế giới này, ngay cả việc tự vệ cũng trở thành vấn đề.

“Ai...” Nghĩ đến rất nhiều chuyện đã qua, Bạch Du không nhìn được mà thở dài một tiếng.

Tô Nhược Ly nhìn thấy biểu cảm đầy thương cảm của hắn, không khỏi nảy sinh một loại hiểu lầm vi diệu nào đó. Nàng vươn tay kéo nhẹ góc áo hắn, nội tâm giằng co kịch liệt. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nàng phảng phất như vừa đưa ra một nhượng bộ cực kỳ lớn, chần chừ nói:

“Cái đó... Một tuần đi Pachinko một lần thì được, nhưng chỉ một lần thôi!”

Bạch Du: “.....”

Thiếu niên trầm mặc nhìn chằm chằm đối phương.

Tô tiểu thư, rốt cuộc ngươi là nhãn hiệu gì của máy sản xuất phế nhân vậy?

Nhân lúc Tô Nhược Ly và Nguyễn Thanh Tuyết mãi trò chuyện, Bạch Du tranh thủ ra ngoài một chuyến

đến Trường Dạ Ti mua bữa sáng.

Bánh bao, hủ tiếu, bò kho, phở, xôi... cái gì cũng mua một chút.

Ba phần bữa sáng, tổng cộng đúng năm mươi đồng.

Kích hoạt một lần “Giữ Gốc Pháp Tắc”, kết quả là ngay lúc đó, đứa bé con chủ quán vừa bước ra cửa suýt nữa thì ngã. Bạch Du tiện tay đỡ giúp, chủ quán thấy vậy liền cảm kích vô cùng, nhất quyết tặng thêm một nửa lồng bánh bao hấp.

Dẫn theo bữa sáng trở lại Trường Dạ Ti.

Vừa bước vào, Bạch Du lập tức cảm thấy có gì đó là lạ, một loại cảm giác vi diệu nhưng lại không nói rõ được là lạ ở đâu.

Hắn còn đang thắc mắc thì liền “đụng đầu” vào một cái rương mà Lưu Tinh Hán đang ôm, khiến hai người va chạm, sữa đậu nành trên tay hắn văng đầy người.

“A! Nóng!”

Một cái rương cũng vì thế mà rơi xuống đất.

“Người làm sao còn ở đây, chưa về sao?”

“Ta ở lại chăm sóc Nguyễn Thanh Tuyết. Cái rương này là gì vậy?” Bạch Du thuận miệng hỏi.

“Một số tư liệu án cũ từ năm xưa. Phòng hồ sơ chật quá, ta đang chuyển chúng đi.”

Lưu Tinh Hán nhìn vết sữa đậu nành trên người, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ ta không thể vận chuyển tiếp được rồi, phải đi thay quần áo. Người giúp ta trông hồ sơ một chút, ta sẽ quay lại ngay.”

Bạch Du gật đầu, Lão Lưu yên tâm giao việc này cho hắn rồi rời đi.

Lúc này, vì cái rương vừa bị ném xuống đất nên phần khóa bị bung ra. Một tập hồ sơ màu vàng rơi ra, lộ

một phần mép.

Bạch Du tiện tay nhặt lên, thấy phía trên nhiễm chút bụi bặm, liền vỗ nhẹ để phủi sạch.

Trên bìa hồ sơ có một dòng thời gian.

Ngày 25 tháng 5 năm 2015.

Ngày 25 tháng 5 năm 2015.

“Bảy năm trước sự kiện?”

Chiếc túi hồ sơ bị bỏ quên quá lâu, dù đã đóng kín nhưng vẫn tự động bung ra, vài trang giấy từ bên trong rơi xuống. Bạch Du thuận tay nhặt lên, không phải cố tình xem trộm, nhưng nội dung đập vào mắt vẫn khiến hắn không khỏi chú ý.

Hắn tiếp tục đọc.

“Ngày 25 tháng 5 năm 2015, xảy ra một vụ án giết người, địa điểm tại Tư Nhân Tị Thử Sơn Trang, ngoại thành Nam Lăng. Theo thông tin ghi nhận, có tổng cộng bảy học sinh tham gia kỳ nghỉ bù kéo dài bảy ngày. Do ảnh hưởng của Ảnh Giới, khu vực này trong khoảng thời gian đó đã biến thành quỷ vực, mất liên lạc với bên ngoài.

Năm ngày sau, một học sinh công xác chết tiến vào thành cầu viện. Trong vụ việc này, bốn người thiệt mạng, chỉ còn ba người sống sót...

Danh sách người sống sót: Tô Nhược Túc, Trang Đạo, Vu Hải Thanh.

Danh sách nạn nhân: Tần Tuyết Táo, Trang Thắng, Ứng Ngọc Hoài, Lỗ Trung...”

Vụ án này chính là vụ thảm sát mà Tần Tuyết Táo đã mất mạng bảy năm trước?

Đôi mắt Bạch Du mở lớn, không thể tin được mạnh mẽ lại cứ thế rơi vào tay mình một cách dễ dàng.

Giờ thì hắn đã hiểu, cảm giác kỳ lạ khi bước vào đây là từ đâu mà có.

Bởi vì đây là lần thứ mười hắn tiến vào Trường Dạ Ti!

“Đúng là có duyên thật.” Bạch Du day trán, tiếp tục lật xem hồ sơ vụ án.

Thời gian không nhiều, xung quanh người đến kẻ đi tấp nập, hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm ra kết luận.

Trang cuối cùng ghi rõ:

— Vụ án này vẫn chưa được giải quyết. Không xác định được hung thủ. Có giả thuyết cho rằng thảm kịch xảy ra do ảnh hưởng của quỷ vực, nhưng những người sống sót lại khẳng định hung thủ là một kẻ khác hoàn toàn. Do vào thời điểm đó, nhân chứng đều hoảng loạn, điều tra gặp nhiều khó khăn, nên chỉ có thể chờ quỷ vực suy yếu rồi tiếp tục khảo sát.

Bạch Du rút điện thoại, mở ứng dụng bản đồ.

Chương 260

DTV EBOOK

Hệ thống định vị không chỉ hiển thị thời tiết, chỉ đường mà còn có chức năng đánh dấu các khu vực nguy hiểm. Khu vực an toàn màu xanh lam, khu cảnh báo màu vàng đất, khu nguy hiểm màu đỏ.

Tại Nam Lăng, có một vùng quỷ vực tồn tại suốt bảy năm qua, trùng khớp với vị trí được ghi trong hồ sơ. Do ảnh hưởng của Ảnh Giới á chủng, nó không gây ra hiện tượng rơi vào chiều không gian khác, nhưng lại khiến nơi đây trở thành một vùng đất dị thường, đầy rẫy hiện tượng linh dị.

Một khi quỷ vực đã hình thành, việc xua tan nó vô cùng khó khăn. Nếu không tìm ra nguyên nhân xuất hiện, biện pháp duy nhất là phong tỏa khu vực và chờ nó tự biến mất theo thời gian.

Huyền Thiên Ti đã điều động một lượng lớn nhân thủ để giám sát và thanh trừ quỷ vực này, suốt bảy năm qua không để bất kỳ hiện tượng siêu nhiên nào lan ra ngoài, chứng tỏ bọn họ đã rất nỗ lực.

“Bảy năm vẫn chưa tiêu tán, còn được Huyền Thiên Ti trực tiếp quản lý... Nguy hiểm cấp bậc là... B+ sao?”

Bạch Du kiểm tra ký ức, xác nhận rằng cấp C là mức độ mà siêu phàm Nhất Giai có thể xin phép tiến vào, còn B+ thì phải có ít nhất hai Nhị Giai mới được thông qua.

Dù có nộp đơn xin phép Huyền Thiên Ti, khả năng được duyệt cũng gần như bằng không.

Vụ án này vốn dĩ chỉ là một hồ sơ chờ xử lý, vậy mà cuối cùng lại bị bỏ quên suốt bảy năm dài.

“Tần Tuyết Táo chết... thật sự quá nhiều uẩn khúc.”
Bạch Du lẩm bẩm.

Vừa dứt lời, hắn chợt phát hiện trong túi hồ sơ còn một thứ khác.

Một mảnh giấy nhỏ.

Bạch Du mở tờ giấy ra, đập vào mắt hắn là những nét chữ bay bổng mạnh mẽ, bút pháp như rồng bay phượng múa.

“Ngày 1 tháng 5, kỳ nghỉ kéo dài bảy ngày, ta và Tuyết Táo vốn định đi cắm trại lịch luyện một chút, ta muốn mau chóng đột phá cảnh giới.”

“Nhưng không biết tin tức truyền ra ngoài kiểu gì, cuối cùng lại biến thành bảy người cùng tham gia huấn luyện. Ta đành phải tạm dừng Tị Thủ Sơn Trang trong nhà làm điểm dừng chân. May mà diện tích đủ lớn.”

“Ngày xuất phát, ta cãi nhau với Nhược Ly. Ban đầu chỉ là chuyện nhỏ nhặt, ai ngờ nha đầu này trưởng thành sớm thế, ngay cả thân tử tử cũng ghen tuông, đáng bị đánh đòn.”

“Chúng ta tụ tập lúc 9 giờ sáng rồi cùng nhau bắt xe đi. Trên đường xảy ra một chuyện kỳ lạ—trong bảy người, có hai kẻ bị say xe. Tuyết Táo vốn có sức khỏe rất tốt, vậy mà lần này lại nói là do ngủ không ngon, nên mới bị say xe. Cả chặng đường nàng không nói một lời.”

“Dù chỉ là bảy ngày cắm trại, nhưng ai cũng mang theo hành lý. Trong đó, rương hành lý của Ứng Ngọc Hoài là to nhất.”

Tờ giấy dừng lại ở đây, không có thêm thông tin gì nữa.

Bạch Du cầm lấy trang tiếp theo, nhưng nội dung rõ ràng đã bị đứt đoạn, không liên mạch với phần trước.

“Tất cả chúng ta bị vây trong quỹ vực. Mặc dù nhờ vào một điều tra viên của Huyền Thiên Ti phong bế lối ra bằng phù chú, nhưng không thể cứ mãi ở đây.”

“Trong tình cảnh đầy bất an, mọi người bắt đầu căng thẳng, cảm xúc trở nên bất ổn.”

“Cho đến khi phát hiện thi thể đầu tiên... Lúc đó, tất cả đều chìm trong hoảng loạn.”

“Nó nằm ngoài phòng, là một thi thể không đầu. Nhìn vào quần áo, có thể nhận ra đó chính là Ứng Ngọc Hoài.”

“Lỗ Trung lao ra, đoạt lại thi thể người yêu của hắn. Bất chấp mọi người can ngăn, hắn xé rách phù chú, khiến ác linh từ quỹ vực xâm nhập vào trong phòng.”

“Sau đó, hỗn loạn bùng nổ.”

“Khi điều tra viên dốc hết toàn lực trấn áp ác linh và phong ấn cửa lại, tình hình mới tạm lắng xuống. Nhưng khi ấy, ta không tìm thấy Tuyết Táo đâu cả.”

“Sau hai mươi phút tìm kiếm, ta đã thấy nàng.”

“Tuyết Táo chết.”

“Ta không muốn tin, nhưng nàng thực sự đã chết. Nàng không còn thở nữa.”

Chữ viết trên trang giấy trở nên nhòe nhoẹt, vết máu loang lổ khắp nơi, vài dòng chữ gần như không thể đọc rõ.

“Ta kiểm tra thi thể... Ta xác nhận Tuyết Táo không chết trong tay ác linh. Nàng bị người giết chết.”

“Mà hung thủ... chính là một trong những người đang ở đây.”

“Nàng chết quá kỳ lạ, chỉ một đòn đã mất mạng. Nhưng nàng đã là một siêu phàm giả, làm sao có thể bị giết dễ dàng như vậy?”

“Ta nhất định phải tìm ra kẻ đã giết nàng.”

“Ngày thứ ba, tình hình càng hỗn loạn hơn. Điều tra viên do mất quá nhiều máu cộng với trận chiến với ác linh hôm qua, cuối cùng chết lặng lẽ trong phòng.”

“Ngày thứ tư, Lỗ Trung sụp đổ tinh thần, muốn giết sạch tất cả. Ta đã chế phục hắn, nhốt vào tầng hầm. Trong lúc hỗn loạn, Trang Đạo bỏ chạy khỏi phòng, không rõ tung tích.”

Chương 261

DTV EBOOK

“Ngày thứ năm, Lỗ Trung chết, chết ngay trong phòng. Nhưng tất cả cửa phòng đều bị khóa kín. Ta không biết hắn chết như thế nào. Trong số những người còn sống, chỉ có ta và Vu Hải Thanh... mà nàng tuyệt đối không thể là hung thủ. Đêm qua chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau, nàng không có cơ hội giết người. Vậy nên kẻ giết người là Trang Đạo? Ta không chắc. Hắn không quay về, cũng không hề xuất hiện...”

“Nhưng ta biết, ta không thể tiếp tục ở lại đây. Thế là ta lấy thi thể của Tuyết Táo ra khỏi tủ lạnh, mở cửa phòng, quyết định một mình quay lại khu chợ để tìm kiếm viện trợ.”

“Nếu ta chết... thì quyển nhật ký này... hãy xem như manh mối cuối cùng ta để lại. Ta đã giấu nó vào lớp tường kép trong rương hành lý, hy vọng có người có thể tìm thấy nó.”

Nhật ký đến đây là kết thúc.

Bạch Du cũng vừa nhận được nhắc nhở:

【Thu thập vật phẩm —— Nhật ký Tô Nhược Túc (3/4)】

Cuốn nhật ký này chính là do Tô Nhược Túc ghi chép lại. Hiện tại đã thu thập được ba phần tư... Hai trang còn lại vẫn đang nằm trong túi hồ sơ ở Trường Dạ Ti. Nếu không phải nhờ vận khí tốt, làm sao có thể tìm được?

Tuy nhiên, từ nội dung nhật ký, có thể suy luận ra một số manh mối.

Tô Nhược Túc và Tần Tuyết Táo đích thực là bạn thân. Hơn nữa, những sự kiện xảy ra bảy năm trước

đã được ghi chép tỉ mỉ trong đây.

Chỉ là đến giờ vẫn chưa rõ hung thủ thực sự là ai. Trong nhật ký, Tô Nhược Túc nghi ngờ kẻ giết người chính là Trang Đạo. Dù sao thì, số người còn sống sót lúc đó chỉ có ba.

Nhưng có một điều rất kỳ lạ.

Trước khi chết, Trang Đạo cũng không thừa nhận mình là hung thủ. Nếu hắn thực sự là kẻ giết người, thì chẳng có lý do gì để nói dối vào thời điểm đó. Hơn nữa, hắn cũng không có năng lực để giết chết Tần Tuyết Táo.

Điều đáng chú ý tiếp theo là trong nhật ký chỉ nhắc đến Trang Đạo, nhưng lại không hề đề cập đến Trang Thắng.

Chuyện này thật kỳ quái. Hai huynh đệ này vốn luôn như hình với bóng. Vậy tại sao chỉ có Trang Đạo xuất hiện, còn Trang Thắng lại không hề được nhắc đến?

Cả hai đều đã thay đổi tính cách đột ngột sau sự kiện bảy năm trước. Không thể nào chỉ có Trang Đạo trải qua mọi chuyện mà Trang Thắng lại hoàn toàn vô can. Rốt cuộc hắn đã gặp phải chuyện gì?

Những điểm đáng ngờ ngày càng nhiều.

Bạch Du chăm chú nhìn hồ sơ trong tay, trong lúc nhất thời đắm chìm vào suy nghĩ quá mức mà thất thần.

Đúng lúc này, Lưu Tinh Hán đã quay lại. Thấy Bạch Du đang cầm hồ sơ trên tay, hắn lập tức lên tiếng:

“Tiểu tử ngươi... lại lên xem hồ sơ đây à?”

“Ta không cố ý.”

“Vậy là ngươi ‘vô tình’ nhìn thấy?”

Lưu Tinh Hán cũng không quá để tâm đến chuyện này. Hắn ôm lấy cái rương, tiện miệng nói:

“Người tò mò cũng không có gì lạ. Dù sao vụ án này có liên quan đến Tô Nhược Túc. Bảy năm trước, vụ án này đã gây chấn động không ít. Dù gì thì nạn nhân cũng là Tần Tuyết Táo, thiên tài số một của Nam Lăng Thị lúc bấy giờ. Ta vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng ngày đó, khi Tô Nhược Túc công thi thể vào thành... Quả thực rất chấn động... Đáng tiếc là quỹ vực vẫn chưa tiêu tán, chúng ta cũng không thể tiến vào điều tra manh mối. Huyền Thiên Ti thu thập được rất ít chứng cứ. Hơn nữa, bảy năm trước, Nam Lăng Trường Dạ Ti... cũng không đáng tin lắm. Bởi vậy, bọn họ không quá vui vẻ khi hợp tác cùng Trường Dạ Ti.”

Lưu Tinh Hán lắc đầu thở dài, sau đó quay người đi vào phòng hồ sơ.

Bạch Du chậm rãi xoa cằm, lẩm bẩm:

“Manh mối hiện tại coi như đã hoàn thành... Nhưng ta vẫn rất tò mò, nếu thu thập đủ toàn bộ nhật ký thì sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Liệu sẽ xuất hiện một phó bản mới, hay một Anh Linh mới?

Từ khi rời khỏi Trường Dạ Ti, Bạch Du vẫn chưa có dịp thể hiện tài năng.

Tô Nhược Ly thì kéo hần về nhà ngủ bù, còn bản thân lại đi bầu bạn với Nguyễn Thanh Tuyết. Nhìn dáng vẻ hai người, quả thực giống như một cặp khuê mật chính hiệu.

Một khi đám nữ hài tử đã tùm tùm lại với nhau, thì hần căn bản không còn đất diễn.

Chẳng lẽ hần còn phải đứng giữa mà cất giọng hát bài “Hồ Ly Tinh” để giành sự chú ý?

Ngồi trên xe trở về nhà, trong thoáng chốc hần suýt chút nữa không nhận ra nổi nơi này.

Tô Nhược Ly quét dọn lại gian phòng một lượt, thậm chí còn thay cả ga giường và chăn gối, khiến mọi thứ đều ngăn nắp gọn gàng.

Lần này ra ngoài, nàng không khóa cửa phòng như thường lệ. Bạch Du đứng ngoài nhìn thoáng qua, phát hiện bên trong tràn ngập sắc hồng phấn, hoàn toàn thể hiện phong cách của một thiếu nữ. Không hiểu sao, hắn có cảm giác dù có một Magical Girl xuất hiện ở đây vào ban đêm để bắn pháo hoa cũng chẳng có gì lạ.

Bạch Du xách sinh vật lông trắng nhỏ trong ba lô lên, tiện tay ném nó vào đồng thú bông lông xù trên ghế sofa.

Chương 262

DTV EBOOK

Tần Tuyết Táo vẫn không có phản ứng gì, xem ra nàng thực sự đã ngủ say.

Sau khi tắm rửa xong, Bạch Du trở về phòng, kéo kín rèm cửa rồi nằm lên giường.

Thực ra, hần không hề mệt mỏi. Tối qua chỉ ngủ vài tiếng nhưng tinh thần vẫn vô cùng sảng khoái.

Hần mở Anh Linh Biên Niên Sử ra.

【 Sự kiện · Trừ ma đã hoàn thành 】

【 Nhận thưởng cố định 】

【 Điểm số vận mệnh +50 】

【 Chuyên môn lễ trang · Trừ Ma Vệ Đạo 】

【 Vượt mức thưởng tiêu diệt 】

【 Thẻ kỹ nghệ · Cương Cân Thiết Cốt 】

【 Trừ Ma Chi Dạ đã được ghi vào Ký ức Chiến Trường 】

Lần này, phần thưởng có hai món Lễ Trang...

Lễ Trang là một dạng trang bị đặc biệt, giống như trang bị nhưng lại không hoàn toàn giống.

Tám thẻ Trừ Ma Vệ Đạo này có hình ảnh được thiết kế dựa trên chính Bạch Du. Trên đó vẽ cảnh hần treo cổ Trang Đạo lên cột đèn, một hình ảnh đầy tính trừng phạt. Toàn bộ bố cục chỉ có hai nhân vật: một thanh niên khoanh tay ngẩng đầu nhìn, và một Nhân Ma bị treo cổ trên cột đèn.

【 Chuyên môn Lễ Trang · Trừ Ma Vệ Đạo 】

【 Lễ Trang Thẻ Nhất Tinh (Có thể thăng cấp) 】

【 Trừ Ma Vệ Đạo - Chính khí nhân gian, hành tẩu thể gian, nơi bước chân đi qua chính là thanh minh nhân thế. 】

Hiệu quả: Sau khi trang bị, nhận được chính khí gia trì, gây thêm sát thương lên kẻ địch có thuộc tính tà ác, đồng thời tăng cường kháng tinh thần, có thể chống lại mê hoặc của yêu ma hoặc tà túy tâm linh.

Độ Truyền Thuyết: 1

Ghi chú: “Đại trượng phu đi trên chính đạo, không thẹn với lương tâm. Ta kính thiên địa, thiên địa tự nhiên cũng kính ta.”

Bạch Du bấm mở chi tiết để xem xét hiệu quả của Lễ Trang này. Trước mắt, dường như nó không hữu dụng bằng Chủ Nhiệm Lớp Thiết Quyền, nhưng cũng không quá tệ.

Hơn nữa, nó có thể thăng cấp.

Mặc dù chưa có hướng dẫn cụ thể về cách nâng cấp, nhưng chỉ cần suy đoán cũng có thể đoán ra: càng tăng độ truyền thuyết, Lễ Trang càng mạnh hơn.

Đi trên con đường chính đạo, trăm yêu trừ ma, tích lũy danh tiếng, tự nhiên có thể khiến Lễ Trang Thẻ thăng cấp.

“Xem ra cũng không tệ.”

Bạch Du tiếp tục nhìn xuống.

【 Thẻ Kỹ Nghệ Nhị giai · Cương Cân Thiết Cốt 】

Hiệu quả: Sau khi sử dụng, người dùng sẽ học được siêu phạm kỹ nghệ Cương Cân Thiết Cốt, giúp tăng cường thể phách và nâng cao khả năng kháng sát thương vật lý.

Ghi chú: “Không cần giáp trụ, ta vẫn vững như bàn thạch.”

Thẻ Kỹ Nghệ Nhị Giai · Cương Cân Thiết Cốt

Đây chính là siêu phẩm kỹ nghệ mà tên tâm phúc bảo tiêu kia đã tuôn ra.

Bạch Du có chút tiếc nuối, nếu như có thể nhận được Tru Ma Tiễn mà Trang Thắng sử dụng thì tốt biết bao. Đến lúc đó, có thể lén lút bắt người không biết mệt, lại còn có thể vút nổi cho Hắc Cung Sứ, để hai tổ chức tà ác kia cắn xé lẫn nhau. Vậy chẳng phải sẽ giúp hẳn tăng giá trị tiếng xấu của đối phương lên mức cao nhất hay sao? Nghĩ đến đó, đúng là vui sướng đến cực điểm!

Thẻ Kỹ Nghệ có thể trực tiếp sử dụng, hoặc cũng có thể giao cho Anh Linh.

Bạch Du cũng chẳng mấy quan tâm. Dù sao thì nắm giữ thêm một kỹ năng, hay gia tăng giới hạn sinh mệnh cũng đều không có hại gì.

Thế nhưng... thực sự chỉ cần điểm một cái là học được luôn sao?

Dựa theo tính cách của Anh Linh Biên Niên Sử, trước giờ làm gì có chuyện không chịu khổ mà lại hưởng lợi? Lẽ nào lần này không cần hành hạ người ta đến gần chết trước đã?

Nếu như đã phải chịu khổ, vậy thì cứ để Anh Linh chịu khổ còn hơn.

Dù sao thì sau khi đối phương học xong, hẳn có thể dùng Chiêu Ảnh để tùy ý chơi miễn phí, coi như hưởng lợi 200%.

Có điều, cân nhắc đến việc người duy nhất hẳn có thể bồi dưỡng thành Anh Linh là Vũ Cung Chân Trú, mà cô bé tội nghiệp này lại còn mù, bắt một tiểu cô nương đáng thương chịu hệ thống đánh đập tàn khốc thế này, hẳn thực sự có chút không đành lòng.

Chất lượng của Thẻ Kỹ Nghệ này là Nhị Giai.

Thực ra cũng không phải yếu, nhưng dù sao cũng chỉ có màu lam.

Nói thật, nếu không phải là kỹ năng hiếm có màu tím trở lên, hẳn cũng chẳng hứng thú học.

Bạch Du kiểm tra trạng thái bản thân một chút.

【 Vận Mệnh Biên Tập Giả 】

Chủng tộc: Nhân tộc · Nam

Tuổi tác: 17 (27)

Giai vị: Siêu phàm Nhất giai (Ấn Long Mạch)

Giới vực: Chân thực giới

Định vị: Vật lý trạm tràng; Thích khách

Nghề nghiệp: Học sinh

Nghề nghiệp đặc tính: Tổng hợp học lực bổ chính tăng lên

Cố hữu thiên phú:

Quen Tay Hay Việc (Lam)

Anh Linh Biên Niên Sủ (Duy Nhất)

Kỹ nghệ:

Giai Điều Hợp Tấu (Nghe Nhạc Hiểu Khúc) (33%·
Đăng Đường Nhập Thất)

Nguyệt Ẩn Bộ (20%· Sơ Khuy Môn Kính)

Như Long Tâm Pháp (41%· Đăng Đường Nhập Thất)

Thần Bí: Không có

Trang bị: Sư Tâm Thủ Trượng

Lễ Trang: Chủ Nhiệm Lớp Thiết Quyền

Mức Độ Gắn Bó: $+\infty$

Tâm Tình: Không đáng kể

Trạng Thái: Nguyên khí tràn đầy

Chương 263

DTV EBOOK

Đánh Giá: Sức chiến đấu tương đương với bốn con ngỗng lớn ở nông thôn

Nhìn phần đầu thì thấy cũng khá ổn, dù sao trong khoảng thời gian này hắn cũng đã cố gắng khá nhiều.

Nhưng khi nhìn đến phần đánh giá cuối cùng, sắc mặt hắn lập tức sụp đổ.

Cái quái gì đây? Lại đi so sánh hắn với ngỗng lớn nông thôn? Chẳng lẽ loại ác bá này lợi hại lắm sao?

Dựa vào đâu mà là bốn con? Không thể là năm con à? Chẳng lẽ thêm một con nữa là không chịu nổi sao?!

Xem xét cột trạng thái bản thân, kỹ nghệ siêu phàm hắn sở hữu cũng chưa đủ ấn tượng. Kể cả có thêm một Cương Cân Thiết Cốt màu lam, thì có vẻ cũng không giúp ích được bao nhiêu.

“Hừ, dù sao ta cũng không muốn bị đánh, kỹ nghệ này chắc chắn phải luyện thêm, nhưng có vẻ khá phiền phức đây.”

Ánh mắt hắn dừng lại ở thẻ Anh Linh.

“Nói đi cũng phải nói lại, ta giờ đã đạt đến Siêu Phàm Nhất Giai, đẳng cấp áp chế cũng không còn. Hắn là có thể tiếp tục thăng cấp rồi.”

“Cùng là Siêu Phàm Nhất Giai, có phải ta nên suy nghĩ xem lần này có nên tăng độ khó của phó bản tuần hay không?”

Hiện tại, thời gian đã trôi qua một ngày, đồng nghĩa với một tuần mới lại bắt đầu!

Hai tuần mới đã hoàn toàn đổi mới, một trong số các phó bản tuần thậm chí còn thay đổi cả tên.

【 Trại Huấn Luyện Sơ Cấp (Đề cử đẳng cấp: 11~20 cấp) 】

Từ Huấn Luyện Tân Thủ Doanh đã biến thành Trại Huấn Luyện Sơ Cấp, ngay cả đề cử đẳng cấp cũng tăng lên.

Xem ra, đây là loại trại huấn luyện sẽ nâng cấp theo tiến trình phát triển của người chơi.

【 Hương Thủ Đạo Quán 】

【 Độ khó thứ hai đã giải tỏa 】

【 Đề cử đẳng cấp: 15~25 cấp 】

“Đề cử cấp bậc tối thiểu là cấp 15... Vậy lần này cứ xoát trại huấn luyện trước thì hợp lý hơn.”

Bạch Du chạm cằm, suy tư một lúc, trong đầu bỗng chú ý đến một dòng nhắc nhở đặc biệt xuất hiện phía trên.

【 Nhắc nhở nhỏ: Có thể tiến hành Anh Linh Biên Tập Vận Mệnh để tăng cường chiến lực của nó 】

“Biên Tập Vận Mệnh sao?”

Bạch Du trầm tư.

Nói đi cũng phải nói lại, từ trước đến nay, hắn chưa từng tiến hành Biên Tập Vận Mệnh cho nàng.

Ngay cả tình trạng của Vũ Cung Chân Trú sau khi gặp phải Yêu Dao, hắn cũng chưa thực sự hiểu rõ.

Xích Ngân thần bí kia đến giờ vẫn chưa có bất kỳ thông tin gì.

Việc cường hóa thực lực Anh Linh vào thời điểm quan trọng thực sự là cứu mạng.

Trong thế giới thực, tốc độ luyện cấp chậm đến phát bực, hai tuần rồi mà hắn mới miễn cưỡng phá cảnh.

Trời mới biết muốn đột phá đến Nhị Giai, Tam Giai thì phải mất bao lâu? Vài tháng? Vài năm?

Thay vào đó, chỉ bằng tập trung dưỡng thành Anh Linh nhanh chóng. Cho dù có phải chấp nhận thực lực suy giảm trong thời gian đầu, thì cũng đáng để đẩy nhanh tiến trình.

Nàng cực khổ một chút, nhưng ngàn vạn gia đình sẽ được hưởng lợi.

Nghĩ kỹ lại, tiếp theo nên vào phó bản trước, hay là tiến hành Biên Tập Vận Mệnh trước đây?

Tuy rằng không có gì khác biệt, nhưng nếu để nàng nắm giữ thần bí sớm hơn thì vẫn sẽ tốt hơn.

Dù sao, cái gọi là đẳng cấp cũng chỉ là con số tham khảo. Nếu thật sự có tuyệt đối đẳng cấp áp chế, vậy thì hẳn, chỉ cấp mười một, sao có thể bạo sát Chu Hữu Nghĩa cấp 20? Sao có thể giết chết Trang Thắng?

Khoảng cách thực lực hoàn toàn có thể bù đắp bằng trang bị, kỹ năng, và thứ quan trọng nhất—thần bí.

Thậm chí, thần bí có thể coi là hack chính chủ mà hệ thống cung cấp.

Bạch Du di chuyển ngón tay, nhấn vào Anh Linh - Vô Minh Quỷ, chọn tuyển hạng.

【 Tiến hành thao tác này cần lập tức tiến hành Biên Tập Vận Mệnh 】

【 Đồng Ý / Từ Chối 】

Ghi chú: Một khi bắt đầu Biên Tập Vận Mệnh, vận mệnh sẽ vĩnh viễn thay đổi, không thể đảo ngược.

Dòng chữ đỏ chói lọi xuất hiện.

Không chút do dự, Bạch Du nhấn “Đồng Ý”.

Một thanh âm trầm thấp vang vọng, hòa quyện cùng vận mệnh hòa âm cao vút—Đằng đằng đằng trùng!

【 Bắt đầu biên tập vận mệnh 】

Phù Tang, Kinh Đô, Nam Gia.

Trong khuê phòng yên tĩnh, Vũ Cung Chân Trú lặng lẽ ngồi trên ghế, đôi mắt khép chặt, trông như một con rối bị trang điểm giả tạo.

Bên cạnh, một nữ bộc nhẹ giọng nói:

“Phải ăn mặc cho tiểu thư thật đẹp mới được. Hôm nay, nghe nói Phong Gian thiếu gia đúng là người tuấn tú lịch sự, hai người thật đúng là trời sinh một đôi.”

Vừa nói, nàng vừa cúi đầu, cẩn thận cắm cây trâm châu báu đắt giá vào từng tầng tóc búi.

Nàng hoàn toàn không chú ý tới, trong mặt kính phản chiếu, gương mặt của Vũ Cung Chân Trú trống rỗng như một pho tượng gỗ vô hồn.

Chương 264

[DTV EBOOK](#)

Tại hạ lỗ up trùng chương nên quý vị hãy sang chương sau để thưởng thức tiếp cốt truyện nha

Chương 265

DTV EBOOK

Vũ Cung Chân Trú đang được trang điểm, trông chẳng khác gì một con búp bê Nhật Bản tinh xảo.

Nam Gia không phải đại tộc quyền thế nhất, cũng chẳng phải gia tộc võ đạo đỉnh cấp, nhưng dù sao cũng có hơn hai trăm năm lịch sử, tự nhiên tích lũy được ít nhiều nội tình. Chính vì vậy, gia tộc này đặt ra yêu cầu vô cùng nghiêm khắc đối với con cháu.

Khí chất khuê tú phải được bồi dưỡng từ nhỏ, mà trang phục cũng phải cực kỳ chú trọng, mỗi một bộ y phục đều được chuẩn bị chu đáo, chi phí không hề nhỏ.

Chỉ riêng dung mạo thôi, Vũ Cung Chân Trú đã có thể dễ dàng đạt chín mươi điểm. Nếu thêm chút trang điểm, e rằng ngay cả một kẻ mù cũng phải thừa nhận nàng là tuyệt sắc giai nhân!

Thiếu nữ tuổi hai tám, thân hình mềm mại như cánh hoa, nhưng toàn bộ vẻ đẹp ấy đều bị che giấu dưới lớp kimono dày nặng.

Trong những gia đình bình thường, kimono là trang phục truyền thống, chỉ những dịp vô cùng long trọng mới có thể mặc, vì nó vừa đắt đỏ vừa phức tạp, một người khó có thể tự mình mặc vào.

Thế nhưng, số lượng kimono của Vũ Cung Chân Trú lên tới hơn mười hai bộ, gần như mỗi tháng thay một lần. Trong tủ quần áo của nàng ngoài kimono ra gần như chẳng có thứ gì khác, mà dù có cũng không được phép mặc.

Vì để bảo đảm kimono luôn vừa vặn, từ nhỏ đến lớn, nàng không được phép tùy ý chọn trang phục thoải mái. Năm nay, nàng sắp tròn mười sáu, thân cao gần

một mét bảy – điều này hiếm thấy trong số nữ tử Phù Tang vốn nổi tiếng chân ngắn.

Thân hình cao ráo, vóc dáng mỹ lệ, nhưng để kimono có thể khoác lên đẹp nhất, nàng buộc phải dùng băng vải quấn chặt ngực, ép đến phẳng lì... Giống hệt các tiểu thư quý tộc Châu Âu từng siết eo bằng corset để tạo dáng thon gọn.

Vì cái gọi là mỹ lệ, đại gia tộc không chỉ tiêu tốn vô số tiền bạc, mà còn tra tấn chính con cháu mình.

Loại sự tình này, nếu đặt vào thời cổ đại cũng không có gì lạ lắm, kinh điển nhất chính là hủ tục bó chân ba tấc.

Mỗi quốc gia đều có những quy tắc kỳ lạ như thế, chỉ khác là đến thời hiện đại, chỉ có một số ít khu vực vẫn bảo lưu loại tư tưởng hà khắc này.

Vũ Cung Chân Trú không thích kimono. Nàng thích váy rộng khi còn bé hơn, thích cái cảm giác có thể tự do chạy nhảy khắp nơi, không bị gò bó, không có bất kỳ áp lực nào.

Bộ kimono hiện tại khiến nàng cảm thấy ngột ngạt đến mức khó thở, thậm chí ngay cả vung đao cũng không thể thực hiện trọn vẹn. Nếu muốn sải bước lớn, chắc chắn sẽ làm rách lớp vải ngoài. Còn guốc gỗ? Chẳng thể nào thoải mái bằng đi chân trần!

Nàng chưa từng mang giày thể thao, nên cũng không có cơ hội so sánh.

Lúc này, thị nữ giúp nàng quấn đai lưng xong, thắt lại chiếc obi màu vàng kim, tinh tế chỉnh trang lần cuối rồi vỗ tay tán thưởng:

“Thật sự quá đẹp! Thiếu gia Kazama nhất định sẽ vừa gặp đã yêu.”

Chương 266

DTV EBOOK

Vũ Cung Chân Trú giấu tay vào dưới lớp kimono, ngón tay vô thức siết chặt. Giọng nàng bình thản:

“Trang điểm xong rồi thì ra ngoài đi. Ta muốn ở một mình một lát.”

Thị nữ nghe lời rời khỏi phòng.

Thật ra, nàng muốn để A Tử giúp mình trang điểm, đáng tiếc đã bị Nam Thị Huy phả người ngăn cản.

Nam Thị Huy cực kỳ coi trọng lần ra mắt tối nay, tuyệt đối không cho phép nàng tiếp xúc với bất kỳ ai quen thuộc, thậm chí ngay cả cha ruột Nam Nhã Ngạn cũng chỉ có thể vội vã gặp mặt đôi lần.

Kể từ lần tập kích trước đó, đã gần một tháng trôi qua.

Sau sự kiện ấy, nàng bị nhốt trong nhà, không được phép bước ra ngoài.

Rõ ràng chính tay nàng đã chém giết kẻ nắm giữ Yêu Dao, vậy mà ngoài bản thân nàng ra, chỉ có vài người trong gia tộc biết chuyện.

Thế là, nàng bị cấm túc.

Hôm nay chính là ngày ra mắt, kết quả vẫn rơi vào tình cảnh này...

Đang trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên nàng nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai:

“Mặc đẹp thế này, định đi ra mắt à?”

Giọng nói này... nàng đã chờ mong suốt bao lâu rồi!

“Vận Mệnh Tiên Sinh!”

Bộp! Vũ Cung Chân Trú vô thức lật đổ chén trà trên tay.

Cái chén đang rơi xuống đất, nhưng chưa kịp vỡ, một bàn tay đã nhẹ nhàng tiếp lấy.

Đó là Bạch Du.

Hắn vẫn không rõ bản thân là dạng tồn tại gì, giống như một ảo ảnh được chiếu lên không gian, nhưng lại có thể chạm vào vật thể.

Hắn nhẹ nhàng đặt lại chén trà vào chỗ cũ, sau đó liếc nhìn nàng:

“Lâu rồi không gặp nhỉ?” Giọng điệu có chút nghi hoặc, hắn không chắc đã trôi qua bao lâu.

“Một tháng rồi!” Vũ Cung Chân Trú hạ giọng, cố nén kích động.

“Một tháng cơ à?” Bạch Du thầm nhẩm tính: “Bên ta rõ ràng chỉ mới qua ba mươi chương kịch bản thôi mà... Cũng lâu thật đấy.”

Ánh mắt hắn đảo qua người nàng:

“Nhưng mà này, tình cảnh của ngươi dường như chẳng khá hơn chút nào thì phải? Rõ ràng đã cứu muội muội, cũng ngăn được Yêu Dao, vậy mà Nam Gia vẫn xem ngươi như bình hoa trưng bày?”

Hắn chạm tay lên thái dương, nhíu mày:

“Bọn họ... đầu óc có vấn đề à?”

Vũ Cung Chân Trú nghe vậy, cảm xúc thoáng bình ổn, nhưng ngay sau đó lại bật cười chua chát, lắc đầu:

“Bên ngoài bây giờ đang lan truyền rầm rộ, ai cũng nói Yêu Dao Hồ Triệt là do Nhị tiểu thư Nam Gia đánh bại, rằng Nam Thi Chúc có tư chất của một Kiếm Thánh.”

Bạch Du ngẩn người, biểu cảm lập tức trở nên kỳ quái:

“Cái quỷ gì vậy? Đây là kiểu kịch bản nữ chủ thần thánh nào thế?”

Vũ Cung Chân Trú nghiêm túc gật đầu:

“Là thật.”

Nam Thị Huy sau khi trở về đã phong tỏa toàn bộ tin tức, đồng thời trắng trợn tuyên bố rằng chính Nam Thị Chúc là người chém giết kẻ nắm giữ Yêu Dao Hồ Triệt, mượn đó để giúp nàng ta dương danh.

Chuyện này là do A Tử vụng trộm nói cho nàng biết, trước đó nàng thậm chí còn chẳng hề hay biết.

“Người nghĩ sao?” Bạch Du hỏi, “Không đi tìm hân đối chất à?”

“Ta đã thử rồi, nhưng gia chủ căn bản không chịu gặp ta.”

“Giả câm vờ điếc luôn chứ gì.” Bạch Du sờ cằm, vẻ mặt không thể tin nổi:

“Người này... đầu óc bị lừa đá qua sao? Quả nhiên, thế giới thực không cần logic, chỉ có tiểu thuyết mới phải quan tâm đến cái đó... Người nhất định đang rất phần nộ.”

“Ta rất tỉnh táo.” Vũ Cung Chân Trú bình thản đáp, ánh mắt không hề dao động.

“Ta có thể phần hận, nhưng không phải bây giờ.”

Công lao hay danh tiếng, nàng không quan tâm. Điều khiến nàng tức giận là dù đã đến bước này, Nam Thị Huy vẫn không chịu nhìn thẳng vào thực lực của nàng.

Nàng rõ ràng có thiên phú, có sức mạnh, vậy mà tại sao vẫn chỉ bị xem là quân cờ để trao đổi?

Tại sao đối xử với hai cháu gái lại khác nhau một trời một vực?

Tại sao không thể công bằng một chút?

“Tĩnh táo đúng là quan trọng.” Bạch Du gật đầu đồng tình, rồi hỏi tiếp:

“Vậy sau đó người định làm gì?”

“Hôm nay là ngày ra mắt.” Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Vũ Cung Chân Trú càng thêm ảm đạm.

“Bảo sao người ăn mặc đẹp như vậy.”

“... Tiên sinh quá khen rồi.” Nàng sờ lên gương mặt mình:

“Ta không nhìn thấy bản thân đẹp hay xấu, nhưng trong lòng ta, bộ dạng hiện tại chắc chắn rất khó coi.”

“Theo ý Nam Thị Huy, sự kiện hôm nay rất có thể sẽ trở thành lễ đính hôn. Một khi nghi thức cử hành, theo tập tục Phù Tang, ta gần như đã xem như bị gả đi. Ngay cả họ cũng sẽ bị đổi thành Kazama.”

“Ngài xuất hiện thật đúng lúc. Thành thật mà nói, cho đến tận vừa rồi, ta vẫn còn do dự, chưa nghĩ ra mình nên làm gì.”

Bạch Du nhìn nàng, ánh mắt lóe lên một tia suy tư:

“Người định phá hỏng lễ đính hôn sao?”

“Đúng.”

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Bạch Du đặt câu hỏi, giọng điệu mang theo vài phần nghiêm túc:

Chương 267

DTV EBOOK

“Một khi phá hỏng lễ đính hôn, nơi này sẽ không còn chỗ cho người nữa. Nam Gia không chấp nhận, Kazama Gia cũng vậy... Ta không có ý ngăn cản người, chỉ muốn nhắc rằng, trước khi làm gì cũng nên tính đến hậu quả. Dù sao ta cũng chỉ là một kẻ cách người cả một thế giới, không giúp được gì. Nếu người có bị đói đến chết, ta cũng không thể nhảy dù tiếp tế cho người đâu.”

“Ta biết.” Vũ Cung Chân Trú gật đầu, ánh mắt kiên định:

“Ta đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Nàng chậm rãi mở mắt, đôi con ngươi xám trắng phản chiếu hình ảnh bản thân trong gương.

“Một tháng qua, ta đã liên tục suy nghĩ về chuyện này. Và giờ ta đã hiểu.”

“Nếu ta chỉ là một con hoàng yến trong lồng, thì dù có bay ra ngoài rồi chết nơi hoang dã, đó cũng là số mệnh của ta.”

“Nhưng nếu ta là một con đại bàng...”

Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên lớp vải kimono đang bó buộc mình, đôi môi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy kiên nghị:

“Vậy thì, phá tan lồng giam, vươn cánh giữa bầu trời xanh... mới là cách ta nên sống.”

“Vì đó chính là điều ta khao khát nhất.”

“—— Tự do.”

Bạch Du dừng lại một chút, rồi khẽ thì thầm:

“Người phải hiểu rằng, cuộc đời người là một câu chuyện — không phải phần tiếp theo của cha mẹ người, không phải tiền truyện của con cái người, lại càng không phải là ngoại truyện của bằng hữu. Đối với sinh mệnh, đừng ngại lớn mật mà mạo hiểm một chút, bởi vì sớm muộn gì người cũng sẽ mất đi nó.

Khoảnh khắc khó khăn nhất trong đời không phải là khi không có ai hiểu người, mà là khi chính người không hiểu bản thân mình.”

Vũ Cung Chân Trú khẽ nhú mày:

“Câu này trích từ đâu?”

Bạch Du nhún vai:

“Lời răn của một triết gia có tên Friedrich Wilhelm Nietzsche, rất hợp với tâm trạng người lúc này.”

Vũ Cung Chân Trú lẩm bẩm nhắc lại câu nói ấy, trong đôi mắt xám trắng dường như có một tia sáng khẽ lay động:

“Ta thích câu này...”

Rồi nàng nhẹ nhàng nói tiếp:

“Hơn nữa, ta cũng không phải không nghĩ đến hậu quả. Sau khi rời khỏi Nam Gia, ta vẫn còn một nơi để đi.”

Bạch Du tò mò hỏi:

“Nơi nào?”

“Nhà cữu công của ta.”

“Giờ ta mới nghe nói người có một người cữu công đấy.” Bạch Du nhướn mày, hẳn vốn không rõ lắm về gia thế của nàng:

“Tạm thời không bàn đến chuyện khác, người chắc hẳn cữu công đáng tin cậy chứ?”

“Trước khi mẫu thân qua đời, bà vốn định giao ta cho hẳn chăm sóc. Chỉ tiếc thư tín chưa kịp gửi đi thì đã

bị Nam Gia chặn lại.”

Vũ Cung Chân Trú không dám chắc chắn, chỉ có thể thở dài:

“Ta chỉ có thể đến thử xem thế nào. Nếu không ổn, lại nghĩ cách khác. Cùng lắm thì tự mình kiếm sống, dựa vào thực lực hiện tại, kiếm miếng cơm ăn cũng không phải chuyện khó.”

Bạch Du ngẫm nghĩ rồi đột nhiên hỏi:

“Gia chủ Nam Gia có thực lực ở cấp bậc nào?”

“Nhị giai đỉnh phong.”

“Chỉ thế thôi?” Bạch Du nhìn không được mà buột miệng:

“Không phải ta coi thường đâu... nhưng mà... chỉ thế thôi á?”

Chứ ta đây giết Nhị giai còn dễ hơn ăn cơm ấy chứ...

Vũ Cung Chân Trú nhẹ giọng giải thích:

“Phù Tang không giống như Đại Hạ, nơi long khí hưng thịnh. Cũng không thể sánh với châu Âu, nơi có tòa tháp Babel nối liền Thiên Đường và Địa Ngục.

Ở Phù Tang, chỉ có Quỷ Thần... Chỉ riêng việc bước chân vào con đường siêu phàm đã vô cùng gian nan.”

Bạch Du phát tay ngắt lời:

“Dùng cách mà ta có thể hiểu để giải thích đi.”

“Đường tu luyện của Phù Tang rất yếu ớt.” Nàng cười khổ, trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ:

“Hệ thống Kiếm Đạo vốn chỉ là một nhánh nhỏ của Võ Đạo, mà Thần Đạo, Âm Dương Sư, hay Phật Môn cũng chỉ là những con đường chấp vá...

Tất cả những hệ thống này đều không hoàn thiện, đến tận bây giờ, vẫn chưa từng có một vị Khai Thiên Lý Giả nào xuất hiện.”

“Ừm... Vẫn nghe không hiểu.” Bạch Du thẳng thắn thừa nhận, hắn không phải kiểu người thích giả vờ thông thái. Dù gì thì hắn cũng đã rất thần bí rồi, chẳng cần cố ra vẻ làm gì.

“Nhưng mà đại khái ta hiểu được ý của người.”

“Nói cách khác, bây giờ Nam Gia đang ở trạng thái cực kỳ suy yếu, ngay cả một siêu phàm Tam giai cũng không có?”

“Không, vẫn có một người.”

Vũ Cung Chân Trú lắc đầu.

“Ai?”

“Phụ thân ta, Nam Nhã Ngạn.”

Bạch Du nheo mắt:

“Tam giai, nhưng lại không thể chống lại Nhị giai?”

“Bởi vì, hắn là phụ thân ta.”

Nàng khẽ cười, ánh mắt trầm xuống:

“Bởi vì, Phụ Mệnh Nan Vi —— Lời cha khó cãi.”

—OoO—

Có người thắc mắc tại sao nhân vật người Nhật lại mang tên Trung, xin đính chính rằng Vũ Cung Chân Trú có tên Nhật là Amamiya Mahiru nhé mọi người. Trong tiểu thuyết, việc chuyển đổi tên theo âm Hán Việt là khá phổ biến, nhất là trong các tác phẩm có yếu tố văn hóa pha trộn.

Chương 268

DTV EBOOK

Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844–1900) là một triết gia, nhà ngữ văn học và nhà tư tưởng người Đức. Ông nổi tiếng với những tác phẩm triết học sâu sắc về chủ nghĩa hư vô, đạo đức, và ý chí quyền lực. Nietzsche là tác giả của nhiều tác phẩm có ảnh hưởng lớn như Zarathustra đã nói như thế (Also sprach Zarathustra), Bên kia thiện ác (Beyond Good and Evil) và Nguồn gốc đạo đức (On the Genealogy of Morality).

Ông cũng là người đưa ra khái niệm “siêu nhân” (Übermensch) và tuyên bố “Chúa đã chết”, nhằm chỉ trích sự suy thoái của tư tưởng tôn giáo và kêu gọi con người tự định nghĩa giá trị cho chính mình. Tư tưởng của Nietzsche đã có ảnh hưởng sâu rộng đến triết học hiện đại, tâm lý học, nghệ thuật và nhiều lĩnh vực khác.

(Phong Gian Gia – Gia tộc Kazawa)

Trước cửa chính.

Toàn bộ người nhà đều đứng tại đó, chờ nghênh đón khách quý.

Nam Thị Huy, mái tóc đã lốm đốm hoa râm nhưng vẫn được chải chuốt cẩn thận. Nhìn ông ta, càng già lại càng có vẻ cường tráng, giống như một con lão hổ đầy uy nghiêm.

Nam Nhã Ngạn đứng một bên, cả người tiêu tụy, trông chẳng khác nào một con mèo bệnh. Nếu không tận mắt chứng kiến, ai có thể tin được nàng lại là cường giả Tam giai siêu phàm?

Chờ đến khi Vũ Cung Chân Trú cuối cùng cũng chậm rãi xuất hiện trước cửa chính, sắc mặt Nam Thị Huy

mới dịu đi đôi chút.

“Nghĩ thông suốt là tốt.” Ông ta cất cao giọng nói:

“Thân là một thành viên của Nam Gia, đây chính là sứ mệnh của người. Nếu người dám giở tính trẻ con, không chịu ra cửa đón khách, cũng chẳng ai bị mất mặt ngoài bản thân người. Nhưng đến lúc đó, khi bước chân vào cửa nhà Phong Gian Gia, người sẽ chỉ chuốc thêm đau khổ mà thôi.”

Giọng nói vang dội, từng lời từng chữ đều thể hiện rõ thái độ của ông ta: Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, hôn sự này cũng đã là chuyện đã định.

Hôm nay, bất kể là ra mắt hay đính hôn, cũng chỉ là một màn kịch diễn qua cho có mà thôi.

Bạch Du lặng lẽ theo sau Vũ Cung Chân Trú, gần như chẳng ai chú ý đến sự tồn tại của hắn, cứ như một cái bóng mờ nhạt.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy Nam Thị Huy – lão già trong ký ức của Anh Linh, kẻ đã bị chém thành mười tám khúc. Trông ông ta lúc này cường tráng vô cùng, nhưng có lẽ trong đầu cũng toàn là cơ bắp. Nếu không, tại sao lại nỗ lực đẩy chính con gái ruột của mình ra ngoài, hoàn toàn chẳng quan tâm đến thiên phú xuất chúng của nàng?

Bạch Du không tài nào lý giải nổi. Hoặc có lẽ, người bình thường cũng không thể nào hiểu được. Đằng sau chuyện này, chắc chắn còn cất giấu một bí mật nào đó.

Vũ Cung Chân Trú không nói gì, lặng lẽ nhắm mắt, đứng im một góc chờ đợi.

Tư thế của nàng thẳng tắp, đoan trang mà ưu nhã. Sau lưng nàng, giấu trong lớp áo là một thanh đao, lặng lẽ áp sát vào sống lưng.

Không bao lâu sau, một chiếc xe sang trọng dừng ngay trước cửa lớn.

Nam Thị Huy nhanh chóng tiến lên đón tiếp. Khi tài xế mở cửa, ông ta liền nhiệt tình nắm lấy tay Phong Gian Hà (Kawa Kazama).

Phong Gian Hà – nhị tử của Phong Gian Gia. Mặc dù không phải trưởng tử, không có quyền kế thừa gia tộc, nhưng hắn lại chọn một con đường hoàn toàn khác, trở thành một nghị viên quốc hội, thay vì tiếp tục theo nghiệp võ đạo của gia tộc.

Thời gian đầu, Phong Gian Gia vốn chẳng để hắn vào mắt. Nhưng hiện tại, nhờ vào việc diễn thuyết khắp nơi để thu hút nhân khí, hắn đã dần dần vượt qua cả trưởng tử của gia tộc về tầm ảnh hưởng và tỷ lệ ủng hộ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chuyện hắn làm một cú “lật bàn” để chiếm quyền cũng không phải là điều không thể.

Cùng với thời gian, Phong Gian Hà ngày càng lão luyện, còn con trai của hắn – Phong Gian Triết (Tetsu Kazama) thì trái lại, lại mang dáng vẻ thư sinh phong nhã. Nghe nói, hắn đã tiếp nhận nền giáo dục theo phong cách phương Tây, quanh năm du học tại Châu Âu, từng theo học tại Học Viện Hoàng Gia La Mã suốt hai năm.

Đối với người Phù Tang mà nói, dù là Học Viện Hoàng Gia La Mã hay Học Viện Bồng Lai, đều là những học phủ đỉnh cấp của thế giới. Chỉ cần có thể đặt chân vào, dù không thể lấy được bằng tốt nghiệp hay học vị, cũng đủ để mang ra khoe khoang. Giống như người ở nơi khác từng đến Dương Trừng Hồ tắm rửa vậy, coi như đã được “khai sáng”.

Ảnh hưởng của Phong Gian Gia ngày càng lớn mạnh, trong khi Nam Gia vẫn đang trong thời kỳ phục hưng. Chính vì thế, Nam Thị Huy mới phải đích thân ra cửa tiếp đón người nhỏ hơn mình một bối phận như Phong Gian Hà.

Thế nhưng, trên gương mặt lão già này hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ tia bất mãn nào. Chỉ có một vẻ

mặt đầy nhiệt tình, ngay cả khi không hề có chút giả tạo, cũng có thể thấy được công phu che giấu cảm xúc của hắn đã ngày càng tinh tế.

Bạch Du âm thầm quan sát, chỉ cảm thấy buồn cười.

Chương 269

DTV EBOOK

Một bữa tiệc ra mắt như thế này, rõ ràng tất cả đều đặt lợi ích lên hàng đầu, nhưng bên ngoài lại cứ phải giả vờ hòa khí.

Mười nghìn tâm tư, mười nghìn động tác giả. Nhìn thôi cũng đủ khiến người ta buồn nôn, nhưng lại không nhin được mà muốn xem tiếp.

Đúng là một màn kịch hay.

Phong Gian Triết, tính ra cũng được coi là một nhân tài, vừa có điều kiện xuất ngoại mở rộng tầm mắt, lại có xuất thân không tệ. Nhưng trong trường hợp này, hẳn hoàn toàn không thể chen chân vào.

Sau màn giới thiệu ngắn gọn, hẳn bắt đầu làm quen với Vũ Cung Chân Trú.

“Người có sở thích gì không?”

“Ta biết vẽ tranh minh họa.”

“Ta hỏi sở thích của người, chứ không phải năng lực.”

“Ta biết thổi Shakuhachi.”

(Shakuhachi: Một loại sáo trúc của Nhật Bản)

“.....”

Câu chuyện nhanh chóng rơi vào ngõ cụt.

Với vị hôn thê trên danh nghĩa này, Phong Gian Triết thực sự không để vào mắt. So với những cô gái phương Tây nhiệt tình, cởi mở, loại nữ nhân truyền thống thế này thực sự chẳng khiến hắn có hứng thú.

Dù nàng có xinh đẹp đến đâu, cũng không thể so được với một thiếu nữ Rome tóc đỏ bông bênh, hay

một vũ nữ Ả Rập da màu nâu tinh tế.

Về phần Vũ Cung Chân Trú, nàng cũng chẳng thêm nhìn đến hắn.

Tốt nhất là cứ coi như không thấy, để mắt không phiền, lòng cũng chẳng vướng bận.

Dùng Thiên Nhân quét qua một lượt, Vũ Cung Chân Trú lập tức xác nhận—người này thậm chí còn không tính là một siêu phàm giả.

Nói chung, kẻ như vậy sau này cũng chỉ có thể đi theo con đường chính trị, không đáng để nàng phí tâm. Lập tức, nàng cũng mất hết hứng thú.

Nhiều năm qua, số lần nàng tiếp xúc với nam nhân cũng không nhiều, lại càng chưa từng có ai khiến nàng động lòng. Vì nguyên nhân đặc thù của bản thân, nàng luôn chán ghét nam nhân xuất thân từ các đại gia tộc.

Bọn họ, hoặc là chỉ biết đặt lợi ích lên trên hết, hoặc là kẻ cường thế quá mức, hoặc là kẻ yếu đuối đến mức đáng thương. Người trước khiến nàng căm hận, người sau lại làm nàng thấy mệt mỏi.

Nếu nói đến những nam nhân hiếm hoi mà nàng từng tiếp xúc mà không cảm thấy phiền chán, đại khái cũng chỉ có vị thần bí kia—Vận Mệnh Tiên Sinh.

Nhưng cả nàng và hắn đều hiểu rõ một điều: cuộc đời của bọn họ chưa bao giờ có quyền tự do quyết định.

Tất cả mọi thứ, từ hôn nhân đến tương lai, đều đã được các trưởng bối sắp xếp xong xuôi.

Trên bàn tiệc.

Mỗi người đều có một phần thức ăn riêng.

Vũ Cung Chân Trú lặng lẽ ngồi đó, chẳng khác nào một con rối. Theo như kế hoạch, nàng lẽ ra phải cùng

đối tượng hẹn hò ngồi chung một bàn để dùng cơm. Nhưng nàng đã lấy lý do thị lực không rõ để từ chối.

Ba vòng rượu nhanh chóng trôi qua.

Phong Gian Hà uống không ít, cả khuôn mặt đã nhuốm sắc đỏ. Trái lại, Nam Thị Huy vẫn tỉnh táo như thường, chẳng hề có chút men say nào.

Hai người không ngừng nâng ly cạn chén, kể vai sát cánh. Nhìn tình hình này, dường như kẻ đánh hôn không phải là hai người trẻ tuổi, mà là chính bọn họ vậy.

Bạch Du đứng phía sau Vũ Cung Chân Trú, thấp giọng nói:

“Còn muốn chờ nữa sao? Địa đồ Yến Quốc cũng không dài đến mức này đâu.”

Vũ Cung Chân Trú nâng ly rượu lên, lẩm bẩm:

“Ta chỉ đang đợi phụ thân uống say thôi.”

Bạch Du cười nhạt:

“Tam giai siêu phàm cũng có thể uống say sao?”

“Mẫu thân nói rồi, tửu lượng của hần rất kém. Hiện tại hần đã say rồi, vừa mới đi vệ sinh mấy lần. Trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ không quay lại.”

Nàng đang đợi phụ thân rời đi.

Dù sao, nàng cũng không muốn phải đối mặt với cha ruột bằng đao kiếm. Vì thế, nàng cố ý dặn A Tử chuẩn bị sẵn rượu nặng trong bếp.

Quả nhiên, không lâu sau, Nam Nhã Ngạn lại rời khỏi phòng khách. Nhưng lần này, hần không đi nhà vệ sinh nữa, mà là trực tiếp đi về phía hậu đường. Xem ra, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại.

Ngay lúc đó, Nam Thị Huy đột nhiên đứng lên, giơ ly rượu lên cao.

“Xem ra hai người trẻ tuổi đều không có ý kiến gì rồi. Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay liền quyết định hôn kỳ đi! Ta thấy tháng sau cũng không tệ!”

Phong Gian Hà cười theo:

“Rất tốt! Nếu Triết cũng đồng ý, ta tất nhiên sẽ không phản đối.”

Hai lão hồ ly nhìn nhau, cùng nâng ly chuẩn bị chạm cốc.

Đúng lúc này—

“Ta không đồng ý.”

Một giọng nói trong trẻo nhưng đầy khí phách vang lên, giống như một cái tát giáng thẳng vào bầu không khí đang “tốt đẹp”.

Vũ Cung Chân Trú đứng dậy.

Phong Gian Triết giật mình, kinh ngạc nhìn tiểu thư khuê các bỗng nhiên đứng bật dậy. Tay hắn run lên, cái chén trong tay rơi thẳng xuống đất.

Hắn, một nam nhân đã được giáo dục cao cấp ở phương Tây, cũng không dám đứng ra phản đối quyết định này.

Thế nhưng, nữ nhân nhỏ bé trước mặt hắn—vị tiểu thư trông nhu nhược này—lại dám nói ra lời này.

Nàng không biết sao?

Chương 270

DTV EBOOK

Nàng không biết rằng chuyện nàng phản đối không đơn giản chỉ là một cuộc hôn nhân giữa hai người, không chỉ là vấn đề hạnh phúc cá nhân, mà còn là sự kết hợp lợi ích giữa hai đại gia tộc hay sao?!

Dựa vào cái gì mà nàng dám phản đối?

Nàng làm sao dám phản đối?!

Nam Thị Huy lập tức sa sầm mặt, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười:

“Phong Gian lão đệ a, nữ nhân trẻ tuổi không muốn gả đi cũng là chuyện bình thường. Người cứ yên tâm, ta cam đoan nàng không phải có người trong lòng, chỉ là quá nhất gan, không muốn rời khỏi nhà mà thôi.”

Phong Gian Hà thuận theo mà cười, tiếp lời:

“Có thể hiểu được, dù sao nàng vẫn còn nhỏ. Không sao cả, tình cảm có thể bồi dưỡng dần dần, hôn kỳ cũng không cần quá vội vã. Chỉ cần đến thêm vài lần, tự nhiên nước chảy thành sông mà thôi.”

“Ta nói rồi, ta phản đối!”

Vũ Cung Chân Trú lần nữa nhấn mạnh, ánh mắt lạnh lẽo quét qua mọi người:

“Cho dù các người có đến bao nhiêu lần, ta cũng sẽ không đồng ý!”

Nam Thị Huy cuối cùng cũng trầm mặt, quát lên:

“Đại tiểu thư uống say rồi, đưa nàng về phòng cho ta!”

Một người hầu lập tức bước đến. Nhưng ngay khi vừa chạm vào tay nàng, không biết chuyện gì xảy ra,

thân thể hần lập tức ngã sấp xuống, nằm bất động trên tấm thảm.

Phong Gian Hà nheo mắt lại, ánh nhìn chột trở nên sâu xa:

“Siêu phàm...?”

Hần đã từng nghe nói rằng trưởng nữ Nam Gia là một kẻ vô dụng. Nhưng—một “phế vật” có thể đạt đến siêu phàm sao?

Ánh mắt hần liếc sang Nam Thị Huy, trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Lão hồ ly này rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Ngay cả một kẻ mù cũng có thể nhận ra—một người có thể bước vào siêu phàm ở tuổi 16, thiên phú này tuyệt đối không thể xem thường.

Vậy mà hần lại vội vã gả nàng đi?

Nam Thị Huy sắc mặt khó coi, nghiêng răng quát lớn:

“Người còn muốn hồ nháo đến mức nào?!”

“Người có biết người vừa làm gì không? Nam Gia vì người mà mất hết mặt mũi rồi!”

“Nam Gia?”

Nàng thấp giọng lặp lại, thanh âm tựa như tiếng gió lạnh lẽo vang lên giữa đêm trường.

“Là Nam Gia của ai?”

“Trước đây, ta từng vô số lần tin tưởng rằng—chỉ cần ta ngoan ngoãn nghe lời, các người sẽ coi ta là người một nhà mà đối đãi.”

“Ta từng nghĩ rằng chỉ cần ta chấp nhận huấn luyện, trở thành một tiểu thư khuê các đoan trang, ta sẽ có thể cảm nhận được chút hơi ấm gia đình.”

“Ta từng cho rằng chỉ cần ta một lòng một dạ vì gia tộc suy nghĩ, ta sẽ nhận lại sự đối xử tương xứng.”

“Nhưng ta đã sai rồi!”

“Ta sai khi lại đem những hy vọng ngu xuẩn đó gửi gắm vào những kẻ lòng dạ đen tối như các người!”

Giọng nói của nàng từng chữ từng câu đều lạnh băng:

“Nơi này, vốn không phải là nhà của ta.”

“Từ đầu đến cuối, các người chưa từng xem ta là người một nhà!”

“Ta dựa vào cái gì mà phải chấp nhận sự sắp đặt của các người? Tại sao ta phải trở thành một con cờ, một vật hy sinh trong ván cờ này?!”

Nàng lắc đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Dù nàng có nhắm mắt lại, nhưng trong không khí vẫn dường như có kiếm khí sắc bén lượn lờ.

“Ta chịu đủ rồi!”

“Đã, triệt triệt để để... chịu đủ!”

Nàng tiến lên một bước, không khí im lặng đến mức có thể nghe thấy âm thanh y phục xé rách.

Tấm kimono dài của nàng bị xé nát một phần, để lộ đôi chân thon dài, trắng muốt mà mạnh mẽ.

Nàng giơ tay, tháo hết trâm cài trên tóc, mặc cho mái tóc dài xõa tung, tán loạn sau lưng.

Tiện tay lau sạch lớp son phấn trên mặt, để lại một vết đỏ bên môi, như máu, như lửa.

“Ta chịu đủ sự giả dối của người, Nam Thị Huy.”

“Ta chịu đủ sự trói buộc của nơi này—một cái lồng giam tằm tối.”

“Mà ta, không phải con chim hoàng yến mà người nuôi dưỡng!”

Nàng bước lên một bước, tay phải vươn ra sau cổ, rút ra một thanh đao.

Lưỡi đao phản chiếu ánh sáng xanh thẫm, tựa như ngân quang vỡ vụn giữa màn đêm.

Một nhát chém xuống—

Chén rượu trong tay Nam Thị Huy lập tức bị cắt làm đôi.

Rượu đổ xuống mặt đất, loang ra như một vệt máu.

Điều đáng sợ nhất chính là—

Nàng rõ ràng đã nhắm mắt lại.

Không hề nhìn, nhưng vẫn không chém lệch dù chỉ một phân.

Chân Trú nhìn vào chiếc ly rượu bị cắt gãy, đá một cước hất văng cái bàn.

Nàng cầm đao trong tay, tư thế hiên ngang, bày ra khai thức của Tân Âm Lưu.

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Nam Thị Huy, giọng nói lạnh băng vang vọng khắp đại sảnh:

“Nếu người vẫn còn một chút tôn nghiêm của một kiếm khách—”

“Đừng lấy thân phận và bối phận ra để nói chuyện nữa!”

“Rút đao đi, Nam Thị Huy!”

—oCo—

Dành cho bạn nào thắc mắc vì sao nhân vật là người Nhật nhưng lại có tên Trung:

Phong Gian Gia → Gia tộc Kazawa

Phong Gian Hà → Kawa Kazama

Phong Gian Triết → Tetsu Kazama

Việc sử dụng tên Trung là do phong cách phiên dịch của truyện, trong đó các danh từ riêng thường được Hán hóa theo âm đọc gần giống trong tiếng Hoa.

Cửa chính bị phá tung.

Chương 271

DTV EBOOK

Ngay trong khoảnh khắc va chạm đầu tiên, Vũ Cung Chân Trú liền bị Nam Thị Huy mạnh mẽ xô ra ngoài cửa sổ.

Nam Thị Huy chậm rãi cởi bỏ kimono trên người, lộ ra thân hình cơ bắp cuộn cuộn. Hắn vươn tay lấy xuống thanh bảo đao gia truyền — Hỏa Xa Thiết Quảng Quang, treo trên vách tường.

Dừng lại nơi cửa ra vào, hắn trầm giọng nói:

“Phong Gian lão đệ, thật thất lễ! Đây đúng là chuyện mất mặt trong nhà.”

“Ha ha ha, đâu có đâu có!” Phong Gian Hà cười sảng khoái: “Ngược lại ta càng thêm yêu thích con dâu này! Xin người nhất định phải để nàng gả cho khuyển tử nhà ta!”

Với con mắt lão luyện của một nghị viên quốc hội hơn năm mươi tuổi, hắn lập tức nhìn ra tiềm năng của Vũ Cung Chân Trú.

Trước đây, hắn chỉ coi nàng như một quân cờ, nhưng lúc này suy nghĩ đã hoàn toàn thay đổi.

Nếu nàng thực sự về làm dâu nhà hắn, Phong Gian Hà nhất định sẽ dốc hết sức bồi dưỡng nàng. Dù sao, nhìn tình hình hiện tại, nàng đã hoàn toàn đoạn tuyệt với Nam Gia.

Giờ nếu chìa tay ra giúp đỡ, chắc chắn nàng sẽ không từ chối.

Phong Gian Hà không cho rằng Vũ Cung Chân Trú có thể là đối thủ của Nam Thị Huy. Dù xét về chiến lược hay kinh nghiệm, cả hai đều có khoảng cách quá lớn.

Đừng thấy Nam Thị Huy đã già, năm xưa khi còn trẻ, hắn từng đạt tới Tam Giai đỉnh phong. Chỉ tiếc, trong một lần giao chiến với Ảnh Giới Quỷ Thần nơi biên cảnh, hắn thất bại thảm hại, bị cắt đứt đường tiến vào Tứ Giai.

Nếu không, e rằng giờ đây hắn đã có thể dẫn dắt Nam Gia bước lên một tầm cao mới.

Đáng tiếc, đến hôm nay, ông ta chỉ có thể đem cháu gái mình ra trao đổi, giống như một món hàng để duy trì gia tộc.

Phong Gian Hà nheo mắt, nhấp một ngụm rượu, cảm thấy chuyến đi hôm nay hoàn toàn không uổng phí. Chỉ riêng màn kịch này, cũng đủ khiến hắn muốn uống thêm vài chén nữa.

Hắn vẫy tay gọi nhi tử đến rót rượu, hứng thú ngồi nhìn trận náo nhiệt trước mắt.

Lúc này, giữa trung đình, Vũ Cung Chân Trú chính thức đối diện với Nam Thị Huy.

Người đàn ông kia nắm chặt thanh dã thái đao, kéo mạnh chuôi đao.

Lưỡi đao chui ra khỏi vỏ, đỏ tươi như máu, tỏa ra ánh sáng rực rỡ tựa hỏa diễm ngập trời.

Nam Thị Huy lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Người thực sự nghĩ rằng chỉ luyện đao vài năm là có thể thắng được lão phu?”

“Khi ta chém giết Quỷ Nhân, người còn chưa biết đang ở xó xỉnh nào!”

Trên lưỡi đao lập tức bùng lên ngọn lửa chói lòa.

“Người căn bản không hiểu gì về sức mạnh chân chính! Lòng còn chưa mọc đủ đã mơ tưởng bay cao? Đúng là si tâm vọng tưởng!”

Vũ Cung Chân Trú hai tay cầm chặt đao, ánh lửa chiếu sáng gương mặt kiên nghị của nàng. Nàng hít sâu, giữ nhịp thở ổn định.

Bạch Du đứng bên cạnh, khoanh tay, thản nhiên đánh giá đối thủ trước mặt:

“Lão già này không giống một Nhị Giai tầm thường... Áp lực thật mạnh.”

“Hừm... cấp 30, xem như hàng đầu trong số Nhị Giai rồi. Người có đánh thắng được không?”

Vũ Cung Chân Trú lắc đầu: “Đại khái là không.”

Nhưng ngay sau đó, nàng nghiêng răng:

“Nhưng dù đánh không lại, ta cũng phải đánh!”

“Cho dù đầu rơi máu chảy, ta cũng phải đánh!”

Bạch Du nhàn nhạt đáp:

“Vậy thì tập trung tinh thần cho tốt đi... Yên tâm, ta sẽ có cách để người thắng.”

Lời này vừa nói ra, Vũ Cung Chân Trú đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Mọi bất an trong lòng nàng dường như đều tan biến.

Thật kỳ quái.

Nàng thế nhưng lại tin tưởng người xa lạ này hơn cả cha ruột mình.

Là vì hắn đã nắm lấy cổ tay nàng lúc nàng rơi vào vực thăm tằm tối?

Hay vì mỗi khi nàng cần hắn nhất, hắn đều kịp thời xuất hiện?

“...Ân...”

Nàng khẽ hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt kiên định.

“Tiên sinh... hãy chứng kiến vận mệnh của ta!”

Không đợi Nam Thị Huy ra tay, nàng đã chủ động phát động công kích trước!

Mũi chân đạp mạnh xuống đất, lớp đá cuội bên dưới lập tức vỡ vụn, tạo thành một hố sâu.

Nàng vung đao cực nhanh, thân hình xoay tròn, tựa như một cơn lốc quẩn quanh mặt đất, vạt áo kimono bay phấp phới, trông chẳng khác gì một nữ hiệp tung hoành chốn giang hồ.

Nhưng—

Một kiếm này chém trúng thân đao của Nam Thị Huy.

Lão ta không hề nhúc nhích.

Đao của nàng chẳng khác gì một nhát chém vào núi đá kiên cố.

“Hừ! Đồ vô dụng!”

Nam Thị Huy cười nhạt, giơ cao Hỏa Xa Thiết Quảng Quang lên đầu, hai tay nắm chặt chuôi đao, bổ mạnh xuống!

Trong nháy mắt, ngọn lửa bùng nổ, ánh sáng đỏ rực thấp sáng cả bầu trời đêm.

Lưỡi đao đập xuống đất, trung đình lập tức bốc cháy dữ dội, một phần năm sân đấu hóa thành tro bụi, những mảng gạch đá cháy đen lốm đốm khắp nơi.

Hỏa diễm rực cháy liếm lên vạt áo Vũ Cung Chân Trú.

Nàng đã vận dụng trực giác cùng Thiên Nhãn để né tránh ngay tức khắc, nhưng phạm vi công kích của Nam Thị Huy quá lớn.

Lực đạo mạnh mẽ khiến nàng suýt nữa mất thăng bằng, bàn chân trượt trên nền đất, cổ chân đau nhói.

Một chiêu này—

Quá kinh khủng!

Chương 272

DTV EBOOK

Liên tiếp mấy lần, mái tóc nàng đều bị bén lửa, từng lọn tóc đen cháy xém, khiến hai gò má cũng lấm tấm vết cháy.

Tiếp tục như vậy, chắc chắn không ổn.

Vũ Cung Chân Trú cắn chặt một lọn tóc, xoay người dặm chân, lựa chọn tấn công từ vị trí thấp, mục tiêu nhắm vào đôi chân của Nam Thị Huy.

Nhưng cách này quá mức liều lĩnh!

Trong tình thế không chiếm được ưu thế về an toàn, nàng lao lên như vậy chẳng khác nào tự đưa đầu vào lưỡi dao của đối phương.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc ấy, thân thể nàng bỗng nhiên lơ lửng giữa không trung!

Chân trái giẫm mạnh xuống mặt đất, động tác chém ngang lập tức biến thành một nhát đâm thẳng lên!

Kiểm quang sắc bén, tựa như răng rồng lóe sáng, nhắm thẳng vào cằm Nam Thị Huy!

Nhưng lão ta—

Linh hoạt một cách đáng sợ!

Hoàn toàn không giống một lão nhân, hấn ngửa người về sau, nghiêng thân tránh thoát đường kiếm trong gang tấc.

Cùng lúc đó, chân phải nâng cao—

“RẦM!”

Một cước đá thẳng vào eo Vũ Cung Chân Trú, khiến nàng bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào cột đèn giữa trung đình.

“Không sao chứ?”

“...Nội tạng bị thương một chút.”

Vũ Cung Chân Trú ôm bụng dưới, khóe miệng rướm máu.

Bạch Du nheo mắt: “Lão già này thật sự không nường tay.”

“Hắn ý thức được ta cũng không có ý định giữ mạng hắn.”

Nàng đáp lại, vẻ mặt hoàn toàn không có chút ngạc nhiên.

Bạch Du trầm mặc.

Hai người này thật sự đã hận thấu xương.

Thế mà ngay từ đầu đã ra tay không chút do dự, quyết một trận tử chiến.

Lúc này, một giọt nước lạnh đột ngột rơi xuống, bắn lên bờ vai Vũ Cung Chân Trú.

Nàng khẽ ngẩng mặt, nhìn những hạt mưa lác đác rơi xuống.

“Lại mưa rồi.”

“Không phải mưa nhỏ, mà là mưa to.” Bạch Du bổ sung.

Chỉ trong chớp mắt—

Từng cơn mưa như trút nước đổ xuống, sấm chớp đi đùng xé rách bầu trời.

Phù Tang vốn là một đảo quốc, thời tiết thất thường, những trận mưa lớn ập đến chẳng có gì lạ.

Nước mưa tí tách đọng lại trên mái hiên, từng giọt nối tiếp nhau thành những sợi rèm lung linh.

Đêm mưa rơi cuộn trào!

Thế nhưng—

Nam Thị Huy vẫn đứng yên tại chỗ, nắm chặt đại thái đao trong tay.

Ngọn lửa trên thân đao vẫn cháy rực, nhiệt độ nóng bỏng không hề bị cơn mưa làm suy giảm.

Mưa lớn trút xuống, nhưng chỉ khiến những tia lửa nổ lách tách, giống như rền sắt tôi qua nước lạnh.

Tuy nhiên, cũng chính vì màn mưa dày đặc này, tầm nhìn trở nên mờ mịt.

Điều này, hiển nhiên lại trở thành lợi thế cho kẻ sở hữu Thiên Nhãn — Vũ Cung Chân Trú!

Nam Thị Huy thở ra một ngụm sương trắng, trầm giọng nói:

“Không có thời gian nghỉ ngơi!”

Nói xong, hấn đạp mạnh xuống đất, khiến những phiến đá dưới chân rung chuyển.

Hai bên lại một lần nữa giao đấu. Nhưng thực chất, đây không phải là một trận giao phong mà chỉ là một màn áp chế hoàn toàn. Vũ Cung Chân Trú gần như chỉ có thể bị đánh, cơ hồ không có lấy một cơ hội phản công.

Sự chênh lệch về thực lực và nền tảng tu luyện quá rõ ràng.

Trong mắt Bạch Du, Nam Thị Huy chỉ ít tinh thông ba lưu phái kiếm thuật, hơn nữa còn nắm giữ ba loại kỹ nghệ siêu phàm bên trong những lưu phái đó.

Ngược lại, Vũ Cung Chân Trú chỉ có Thiên Nhãn, không hề sở hữu bất kỳ kỹ nghệ siêu phàm nào khác. Kiếm thuật của nàng chỉ là thành quả từ sự khổ luyện, không lĩnh ngộ được ảo nghĩa chân chính, cũng không thể nào ngộ ra những kỹ nghệ siêu phàm.

Thắng lợi? Cơ hồ là điều không tưởng!

Một đợt công kích liên hoàn ba nhát chém giáng xuống.

Đại thái đao nặng nề vẽ nên từng đường kiếm dày đặc, kết hợp với tốc độ bước chân nhanh như chớp, tạo thành những đòn đánh không hề gián đoạn. Nếu trước mặt là một chiếc xe tải đang lao tới, e rằng cũng sẽ bị chém thành ba đoạn!

Vũ Cung Chân Trú gần như không thể nắm vững đao trong tay. Cả người nàng như một cánh chim gãy cánh, từ mái hiên cao hơn năm mét rơi xuống, lưng va mạnh vào bậc thang, cơn đau kịch liệt khiến lưỡi đao suýt nữa rời khỏi tay.

“Ngoan ngoãn nhận thua, hướng ta bồi tội, người còn có thể giữ được mạng.”

Tia chớp lóe lên, ánh sáng điện quang phản chiếu trong đôi mắt lạnh lẽo của Nam Thị Huy.

“Nếu không, Nam Gia đã có thể ban cho người mạng này, cũng có thể lấy đi nó!”

Vũ Cung Chân Trú gắng sức nắm chặt đao chống xuống đất, toàn thân lão đảo như sắp đổ.

“Người muốn lấy thì cứ lấy... Ta... sẽ không cầu xin người tha thứ.”

Nàng đã cực kỳ suy yếu, chỉ e bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi. Đây là một trận chiến đầy dũng khí nhưng lại thiếu đi lý trí.

Không xa đó, Phong Gian Hà thấy tình hình liền đứng dậy, cất tiếng nói:

“Nam lão ca, gần như đủ rồi, có thể dừng tay đi.”

Nhưng Nam Thị Huy đã động sát tâm.

Ngay khoảnh khắc Vũ Cung Chân Trú rút đao nhắm vào hắc, nàng đã không chỉ mất đi giá trị, mà còn xem như phản bội gia tộc.

Chương 273

DTV EBOOK

Nếu nàng chỉ là một cô gái mù, hẳn có thể tha thứ. Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại là một người có thiên phú! Nếu để nàng sống sót, sau này lại gả vào Phong Gia, tương lai có thể sẽ trở thành mối họa khôn lường cho hắn...

Hắn liếc nhìn Phong Gian Hà, biết rõ không thể lập tức ra tay. Dầu sao, đây vẫn là chuyện nội bộ trong gia đình, không thể làm quá mức ngay trước mặt người ngoài.

Khi lão hồ ly còn đang tính toán, Vũ Cung Chân Trú cúi gầm mặt, giọng nói yếu ớt vang lên:

“Vận Mệnh Tiên Sinh, ngài... vẫn còn ở đó chứ?”

“Ta ở đây.” Bạch Du đáp lại.

“Xin lỗi, ta đã thua rồi.”

Nàng cười khẽ, giọng nói đầy áy náy:

“Ta không còn chút sức lực nào, ta quá lỗ mãng... Vậy nên, cây đao này... xin giao lại cho ngài.”

Nàng đã nhận được đủ sự trợ giúp từ hắn, nhưng rốt cuộc vẫn không thể xoay chuyển tình thế.

Nhưng ngay lúc đó, giọng nói của Vận Mệnh Tiên Sinh đột ngột vang lên, cắt ngang lời xin lỗi của nàng. Trong thanh âm của hắn mang theo vài phần kích động.

“Nói bậy gì đó?”

Bạch Du phủ nhận:

“Ngươi còn chưa thua! Bởi vì bây giờ... trận chiến mới chỉ bắt đầu!”

【 Kích hoạt Anh Linh “Vô Minh Quỷ” sử dụng thần bí “Xích Ngấn”! 】

【 Sau khi sử dụng, thần bí sẽ bị tiêu hao. 】

【 Xác nhận kích hoạt? 】

Bạch Du không chút do dự, click xác nhận. Đồng thời, hắn còn thêm vào một thao tác khác.

【 Tiêu hao 10 điểm Mệnh Vận điểm số. 】

【 Bắt đầu “Tự mình ngự giá thân chinh”! 】

Không thể nghi ngờ, Vũ Cung Chân Trú không phải là đối thủ của Nam Thị Huy.

Dù có sự trợ giúp từ thần bí, nàng cũng chưa chắc biết cách sử dụng.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Bạch Du quyết định tự mình ra tay.

Thực ra, hắn không hề thích xen vào những tranh đấu nội bộ đầy ân oán này.

Nhưng có những lúc, hắn không có lựa chọn nào khác—hắn không thể đứng nhìn nàng bị giết!

Bạch Du không phải là kẻ biến thái thích chém giết, cũng không phải loại người rảnh rỗi cầm gậy golf đập bể đầu người khác.

Hắn là một kẻ theo chủ nghĩa hòa bình, nhưng kể từ khi bước chân vào thế giới này, hắn buộc phải trở nên tàn nhẫn hơn!

“A...”

Trong màn mưa, hắn hít sâu một hơi.

Cảm giác suy yếu và kiệt sức lan tràn khắp cơ thể.

Hắn lập tức lấy ra một bình sinh mệnh dược thủy, đổ lên vết thương. Một làn khói trắng bốc lên, thương thể của nàng đang nhanh chóng khôi phục.

Giọng nói kinh ngạc vang lên:

“Vận Mệnh Tiên Sinh?”

Đáy lòng Vũ Cung Chân Trú vang lên một thanh âm quen thuộc.

“Là ta.”

Bạch Du hồi đáp:

“Nhìn không nhìn được, thế nên ta cũng chỉ có thể ra tay. Dù sao thì, ta có để ý hay không cũng chẳng quan trọng.”

“Đương nhiên là không để ý rồi.”

Vũ Cung Chân Trú có thể cảm nhận rõ ràng thân thể mình đang phục hồi với tốc độ khó tin. Nàng không biết đây là loại lực lượng gì, chỉ cảm thấy bản thân thật sự may mắn. Đồng thời, trong lòng nàng cũng dâng lên một tia kinh ngạc—hóa ra đối phương vẫn luôn có thể cưỡng chế tiếp quản cơ thể nàng, nhưng hẳn lại không làm vậy.

Nàng không khỏi bật cười thầm:

“Tiên sinh thật đúng là một thân sĩ.”

Bạch Du tiếp tục:

“Tập trung tinh thần đi, đến lúc động thủ rồi. Ta vừa truyền vào thân thể ngươi một loại lực lượng mới, bây giờ ta sẽ dạy ngươi cách sử dụng nó.”

“Rõ!”

Vũ Cung Chân Trú gật đầu đáp.

Mưa vẫn rơi xối xả trong màn đêm, tiếng sấm gầm vang dội giữa bầu trời đen kịt.

Thiếu nữ chậm rãi mở mắt ra.

Những giọt mưa lạnh buốt rơi xuống, làm ướt mái tóc đen được búi thành ba lọn của nàng.

Nàng nắm chặt thanh trọng đao, đứng vững dậy, trên thân toát ra một luồng khí tức kỳ lạ.

“Hô ——! Đến lượt ta ra sân rồi...”

Nàng khẽ thở ra một ngậm sương trắng, đôi mắt lóe lên tia sắc bén.

“Cảm giác này... thật kỳ quái.”

Màn quang cảnh trước mắt khiến đám người xung quanh kinh ngạc không thôi.

Dù sao thì, ngay vừa rồi nàng vẫn còn đang lão đảo như sắp ngã, hầu như không còn sức chiến đấu. Nhưng chỉ vùn vện chưa đến mười giây, nàng đã đứng dậy lần nữa, hơn nữa, khí thế bây giờ còn mạnh hơn trước!

Nam Thị Huy quay đầu lại, giơ cao đại thái đao, ánh mắt lạnh lẽo:

“Ta đã nói rồi, nếu ngươi còn đứng lên, ta nhất định sẽ—”

“Ngươi vốn dĩ đã định giết ta.”

Thiếu nữ bình thản cắt ngang lời hấn, giọng điệu nhẹ như gió thoảng:

“Đừng giả bộ ra vẻ từ bi nữa, sát ý trong mắt ngươi còn lạnh hơn cả cơn mưa đêm nay.”

Nàng nâng binh khí, mũi đao thẳng tắp chỉ về phía lão giả:

“Đã là trận chiến phân định thắng bại, vậy thì sinh tử có trời định!”

Nam Thị Huy cười lạnh, ánh mắt mang theo chút trào phúng:

“Sinh tử do trời định? Nếu lão phu thật sự muốn giết ngươi, ngươi nghĩ mình còn sống đến bây giờ sao?”

Thiếu nữ chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh nhạt, đôi môi khẽ nhếch lên, ngữ điệu thản nhiên nhưng từng chữ lại sắc bén như đao:

“Ngươi... sợ sao?”

Chương 274

DTV EBOOK

Chương 111: Trăng Lưỡi Liềm Huyết Sắc

Không thể không thừa nhận, khả năng châm chọc và khẩu chiến của Bạch Du ngày càng lợi hại. Hắn vốn đã có tài diễn xuất và nghiên cứu về nghệ thuật biểu đạt, lần này lại đang sử dụng thân thể của người khác, nhập vai hoàn hảo vào nhân vật Vũ Cung Chân Trú. Những lời nói mà một tiểu thư khuê các không thể thốt ra, hắn lại có thể nói một cách trơn tru, không hề gượng gạo.

Khác với Vũ Cung Chân Trú được giáo dục bài bản, Bạch Du trưởng thành giữa chợ búa, lớn lên giữa những lời mắng nhiếc của các bà hàng rong. Từ nhỏ, hắn đã quen với cảnh tay bưng dưa hấu, chân bước rong ruổi khắp phố phường. Làm thế nào để một câu nói có thể khiến đối phương mất kiểm soát? Hắn hiểu rõ điều này hơn ai hết.

Vậy nên, ngay khi câu nói kia vừa dứt, Nam Thị Huy liền không thể nhẫn nhịn thêm nữa. Trong mắt hắn gần như phun ra lửa, cất bước mạnh mẽ tiến lên.

“Người muốn cùng lão phu quyết sinh tử?”

Trên lưỡi đại đao Hỏa Xa Thiết Quảng Quang, từng luồng khói trắng bốc lên nghi ngút. Một lần nữa, liệt hỏa cuộn tròn, bao bọc quanh lưỡi đao tựa như một con rắn đang siết chặt con mồi.

“Được thôi!”

Lão giả dựng ngược đôi mày, râu tóc tung bay, gương mặt trở nên dữ tợn. Ông ta nghiêng răng: “Cho dù bây giờ ngươi có hối hận, cũng đã quá muộn rồi!”

Thiếu nữ lạnh lẽo nâng mũi kiếm ngang tầm mắt. Động tác của nàng trông có vẻ hoa mỹ trong mắt

người mới, nhưng đối với những cao thủ lão luyện, lại lộ ra hàng trăm sơ hở.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa, Chân Trú?”

“Rồi.” Nàng đáp, giọng kiên định. “Ta không sợ lưỡi dao của hắn.”

“Không, ta không nói về chuyện đó.” Bạch Du nhếch môi.

“Là gì?”

“Ngươi đã sẵn sàng để giết hắn chưa?”

“..... Sẵn sàng!”

Lưỡi đại đao liệt hỏa xé màn mưa, bổ xuống tạo thành một vết khối trắng lượn lờ. Động tác giương đao quá đầu rồi chém xuống mang đậm phong cách Kashima Shinto-ryu, một loại kiếm thuật chiến trường đề cao tốc độ và sự tàn nhẫn. Sử dụng đại đao dã thái, chiêu thức này nhắm thẳng vào đầu kẻ địch. Nếu đối phương lựa chọn phòng thủ, vậy thì cả khiên, giáp, thậm chí là trường thương cũng sẽ bị chém đứt làm đôi. Đây là một chiêu thức chí mạng, không thể đỡ, cũng không có đường lui.

Chiêu này có sơ hở rất lớn, nhưng chính sự bá đạo của nó lại tạo ra uy thế áp đảo, buộc kẻ địch phải lùi bước. Tệ nhất, nếu không thể giết chết đối phương, nó cũng có thể khiến cả hai đồng quy vu tận.

Chống đỡ? Không thể!

Bởi vì thanh đao này là gia truyền bảo vật, được rèn từ vật chất của Quỷ Thần Hỏa Xa. Chính vì thế, lưỡi đao luôn quán quanh ngọn lửa ma quái, mang theo sức mạnh huyền bí khó lường.

Nếu miễn cưỡng đỡ đòn, không chỉ không cản được lưỡi đao, mà còn bị hỏa diễm cắn nuốt.

Ngay từ đầu, Nam Thị Huy đã không hề có ý định nường tay. Ông ta dùng toàn lực, lấy mạnh hiếp yếu,

ép Chân Trú vào đường cùng.

Phía sau là hòn non bộ, không còn đường né tránh.

Mưa rơi làm ướt lạnh gò má.

Vũ Cung Chân Trú nhận ra Bạch Du không có ý định né tránh. Vậy nên nàng cũng không hề lùi bước, thuận theo kế hoạch của hắn. Mặc dù không biết “Vận Mệnh Tiên Sinh” đang dự tính điều gì, nhưng nàng vẫn lựa chọn đặt sinh mệnh của mình vào tay hắn.

Có lẽ, chỉ một thiếu nữ 16 tuổi chưa từng trải sự đời mới có thể dễ dàng tin tưởng một người xa lạ đến vậy.

Nhưng một khi đã tin, thì nàng sẽ dốc hết lòng tin ấy để đổi lấy sự đáp lại.

Dưới sự khống chế của Bạch Du, thân thể thiếu nữ thực hiện một động tác kỳ quái đến mức khó hiểu.

Tay trái của nàng nắm chặt lưỡi Khoái Vũ, kéo mạnh một đường, tựa như đang lau sạch lưỡi đao. Nhưng trên tay nàng không hề có vảy. Thế nên, khi lưỡi đao trượt qua, bàn tay nàng bị cửa rách, máu tươi lập tức tràn ra, thấm đẫm lên lưỡi đao gợn sóng.

Không ai có thể hiểu được vì sao nàng lại tự làm tổn thương chính mình.

Nam Thị Huy trừng mắt quát lớn, đại đao đã thái mang theo liệt hỏa, chém thẳng xuống đầu nàng!

Trước thời khắc sinh tử, thiếu nữ nắm chặt thanh thái đao nhuộm máu. Cổ tay nàng khẽ chuyển động, vung đao từ dưới lên trên. Ống tay áo kimono màu xanh nhạt theo đó mà tung bay, động tác nhẹ nhàng nhưng lại nhanh như chớp, mang theo vẻ đẹp duy mỹ. Lưỡi đao chém xuống không trung, tựa như một con bướm xanh phát phối trong cơn gió.

So với nhát chém bá đạo, hung hãn của Nam Thị Huy, một đao này lại quá mức mềm mại, tựa như mờ

mịt trong sương khói. Làm sao có thể chống lại được lưỡi dao rọc cháy hùng hực trước mặt?

Ngay lúc đám gia nhân nhà Nam Gia không đành lòng nhìn tiếp, giọt máu dính trên lưỡi dao bỗng nhiên rơi xuống. Dưới ánh chớp lôi đình, giọt máu đỏ tươi hóa thành một dải lụa đỏ rọc, vẽ ra một vết sáng tuyệt mỹ giữa không trung—tựa như vầng trăng lưỡi liềm chưa hoàn chỉnh, rọc rõ sắc huyết.

Chương 275

DTV EBOOK

Huyết sắc trắng lưỡi liềm va chạm với liệt hỏa, tạo thành một luồng ánh sáng đỏ rực như xe lửa xé toạc màn mưa.

Khoảnh khắc hai luồng sức mạnh va chạm, lửa bùng bùng cháy lập tức bị máu tươi dập tắt.

Cùng là thần bí, nhưng vẫn có cao thấp.

Xích Ngấn lướt ngang bầu trời, tựa như lưỡi trắng sắc bén nghiền nát liệt hỏa. Lưỡi dao đỏ rực lướt qua đại đao đã thái, chém nó làm đôi. Nhưng đao thế vẫn chưa dừng lại!

Cho dù đã bị chém đứt, dư chấn vẫn tiếp tục, xuyên thẳng qua thân thể Nam Thị Huy. Máu tươi bắn ra, như thể lưỡi dao sắc bén đã khắc sâu vào thân thể hắn.

Lưỡi dao chém xuyên qua da thịt, thấu tận xương!

Nam Thị Huy, kẻ từng kiêu ngạo ngút trời, giờ phút này như một con diều hâu bị chém đứt cánh, từ trên không rơi mạnh xuống mặt đất.

Ngay lúc đó, thiếu nữ xoay người, đổi tay cầm đao. Thân hình uyển chuyển như chim én lượn vòng giữa màn mưa, vẽ ra một đường cung hoàn mỹ.

Lại một đao chém ra!

Lần này, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ thứ mà trước đó họ không thể thấy—huyết sắc trắng lưỡi liềm!

Xoẹt ——!

Xích Ngấn vẽ một đường sáng đỏ rực trong không trung. Hai lưỡi trắng huyết sắc, một trước một sau,

đồng loạt nhắm thẳng vào thân thể Nam Thị Huy!

Nhát đao đầu tiên bổ vào lồng ngực, sâu tận xương tủy.

Nhát đao thứ hai chém đứt cánh tay trái và chân trái!

Máu tươi phun trào như suối, thân thể Nam Thị Huy rơi thẳng vào hồ nước giữa trung đình. Mưa lớn làm mực nước dâng cao, hai đoạn chi bị chém đứt lênh bênh trôi trên mặt nước.

Thắng bại đã phân!

Tất cả những người chứng kiến đều chìm vào sự yên lặng đáng sợ. Ngoài tiếng mưa rơi, trung đình hoàn toàn tĩnh mịch.

Phong Gian Hà bật dậy khỏi ghế, ly rượu trong tay bị hắt vẩy ra khắp áo cũng không hay biết. Ánh mắt hần rực cháy như lửa, chăm chú nhìn Vũ Cung Chân Trú, tựa như vừa phát hiện ra một viên bảo châu quý giá bị vùi lấp bấy lâu.

Bạch Du nhẹ nhàng vung đao, hất đi vệt máu còn sót lại trên lưỡi đao.

Vừa rồi, đao thứ hai đáng lẽ đã nhắm thẳng vào đầu, nhưng lại lệch đi.

Không phải hần ra tay sai lầm, mà là thiếu nữ không dốc toàn lực phối hợp.

Thực tế, Vũ Cung Chân Trú vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tinh thần. Nàng do dự.

Mà do dự trong chiến đấu, chính là tự đẩy mình vào nguy hiểm...

“Người... người...”

Nam Thị Huy ôm chặt vết thương, thân thể khổng lồ giờ đây chỉ còn là một lão nhân trọng thương, ánh mắt đục ngầu, sắc mặt tái nhợt vì mất máu. Hần ho ra một ngụm lớn máu tươi, giọng run rẩy:

“Điều đó... không thể nào... vì sao ngươi lại biết...?”

“Trên đời này, không có gì là không thể!”

Vũ Cung Chân Trú thần nhiên nói, tra đao vào vỏ.

“Ngươi đã thua!”

“Nam Gia các ngươi, tự tay trả lại tất cả cho ta!”

“Từ đêm nay trở đi, ta chính là Vũ Cung... Vũ Cung Chân Trú!”

Ngươi thua.

Ta thắng.

Lúc Vũ Cung Chân Trú thốt ra những lời này, nàng cảm nhận được sự nhẹ nhõm vô tận, tựa như trút bỏ gánh nặng đã đè nén bấy lâu.

Dù cho chiến thắng này không phải do chính nàng dựa vào sức mạnh bản thân mà giành được, dù cho nó có được bằng cách gian lận, nhưng kể từ giây phút này, sức mạnh đó đã thuộc về nàng.

Trách nhiệm, ràng buộc, địa vị, thân tình... tất cả những xiềng xích ấy theo một trận chiến thắng mà tan thành mây khói.

Nàng đã giành được tự do.

Ở nơi này, không còn ai có thể cản trở nàng nữa.

Nàng sẽ rời khỏi nơi đây, vươn đôi cánh bay về bầu trời thuộc về chính mình. Dẫu có gãy cánh giữa vùng đất phong cảnh này, thì đó cũng là kết cục nàng mong đợi.

Bạch Du tận mắt chứng kiến sự đáng sợ cùng mức độ quái dị của thứ được gọi là “thần bí”.

Xích Ngấn cũng không phải loại thần bí cấp cao, vậy mà ngay cả như thế, nó vẫn có thể khiến ngọn lửa bọc quanh thanh bảo đao dễ dàng sụp đổ. Chỉ riêng điểm này cũng đủ để thấy uy lực của nó phi thường đến nhường nào.

Có điều, thứ này tiêu hao chính là máu huyết của bản thân. Mỗi lần chiến đấu, phải tự chích một phần huyết dịch của mình... Nếu cứ kéo dài, chẳng phải sẽ bị tụt huyết áp nghiêm trọng sao?

Nam Thị Huy nằm giữa vũng nước, lắc đầu liên tục, miệng lẩm bẩm:

“Không thể nào... rõ ràng ta đã lấy nó khỏi người... vì sao người vẫn còn thần bí... tại sao... điều đó không thể nào... tuyệt đối không thể nào...”

Hắn cứ lặp đi lặp lại những lời đó, không chịu thừa nhận bản thân đã thua, cũng không thể chấp nhận được sự thật rằng hắn bại dưới tay một nữ hài mới mười sáu tuổi.

Bộ dạng này... tựa như bị một nhát chém không chỉ cắt đứt tay chân, mà còn hủy hoại cả tinh thần và ý chí của hắn. Người này... đã hoàn toàn phế rồi.

Bạch Du trầm nghĩ.

Đối với một người trẻ tuổi, việc gãy tay gãy chân đã đủ khó mà chữa trị, huống hồ là với một lão già như hắn.

Dù với kỹ thuật y học hiện đại, việc nối lại tay chân không phải là không thể, nhưng vấn đề là... Phù Tang có công nghệ cao đến vậy sao?

Chương 276

DTV EBOOK

Chưa kể vết thương do thần bí gây ra, rất có thể còn có hiệu quả ngăn chặn phục hồi. Dù chưa rõ ràng, nhưng nếu thứ này liên quan đến huyết dịch, cũng không loại trừ khả năng đó.

Dù thế nào đi nữa, sau thất bại này, dã tâm cùng mưu tính của Nam Thị Huy cũng hoàn toàn sụp đổ.

Gia chủ Nam gia đã ra nông nỗi này, ở Phù Tang, chỉ e sẽ nhanh chóng bị kẻ khác nuốt chửng.

Nếu Vũ Cung Chân Trú chịu lưu lại, có lẽ Nam gia vẫn còn cơ hội, nhưng hẳn lại không nhận ra điều đó.

Sau khi hoàn hồn, hắn gầm lên:

“Người đâu! Mau bắt nàng lại! Giết ngay tại chỗ cho ta!”

Lão già này đã hoàn toàn mất trí.

Thiếu nữ nghiêng đầu nhìn đám hộ vệ vừa sức tỉnh, thấy bọn chúng đang rút đao chĩa về phía mình, nàng thần nhiên nói:

“Chúng ta cũng quen biết nhau lâu rồi, ta khuyên các người một câu.”

“Đừng tự tìm đường chết!”

Mũi chân nàng giẫm nhẹ lên vũng nước, máu loang thành những gợn sóng đỏ sẫm. Thanh âm của nàng vang vọng, không hề mang theo một tia cảm xúc.

“Ai cản ta... thì chết!”

Vậy nên, không ai dám ngăn cản.

Con đường phía trước, thênh thang rộng mở.

Vũ Cung Chân Trú bước về phía trước, nhưng khi đi ngang qua đại sảnh thì đột nhiên dừng lại.

Là Bạch Du khổng chế nàng xoay người.

“Người định đi đâu?” Chân Trú nghi hoặc hỏi.

“Người nghĩ mình đang bỏ nhà trốn đi sao? Người đây chính là một đi không trở lại đấy.”

Bạch Du đáp: “Ra ngoài tất nhiên phải mang theo hành lý, đổi một bộ y phục chứ. Người định mặc bộ này mà đi à?”

Hắn nhìn quanh: “Còn nữa, kim khố của Nam gia ở đâu? Một đại gia tộc như vậy chẳng lẽ không có tiền? Lão già kia hẳn phải giàu có lắm chứ.”

Nghe Vận Mệnh Tiên Sinh bắt đầu suy diễn linh tinh, Vũ Cung Chân Trú—vốn đang định tay không rời đi—lặng lẽ trầm mặc.

Nếu thật sự làm theo suy nghĩ của nàng, chỉ sợ chưa ra ngoài được mấy ngày đã phải vào rừng hái nấm ăn mất.

Kết quả, vừa rẽ qua một khúc quanh, nàng đã bị một bàn tay kéo vào.

Là A Tử.

“Tiểu thư, đây là hành lý, ta đã chuẩn bị xong cho ngài.” A Tử đưa chiếc rương đến trước mặt nàng: “Bên trong có y phục thay đổi, vật dụng cần thiết. Ta không bỏ vào Kimono, mà đều là những trang phục thuận tiện khi di chuyển. Còn đây... là tiền tiết kiệm mấy năm nay của ta...”

“A Tử, sao ta có thể lấy tiền tiết kiệm của người được?” Vũ Cung Chân Trú vội lắc đầu: “Người thì sao? Sau này lấy gì mà sống? Ta vẫn nên đến kim khố lấy một ít thì hơn.”

“Hiện tại đến kim khố không kịp nữa đâu. Hơn nữa, nơi đó có rất nhiều cao thủ trông coi, còn có vô số

biện pháp an ninh, người không vào được đâu.” A Tử lắc đầu, khẽ nói: “Trong sổ tiền này, cũng có một phần là của thiếu gia... Hửn...”

“Ta hiểu rồi.” Vũ Cung Chân Trú cười chua chát: “Phụ thân vốn là như vậy... Hửn vẫn luôn âm thầm ủng hộ ta, nhưng vĩnh viễn không dám phản kháng lại chính phụ thân mình.”

Bạch Du gật đầu: “Kẻ nào thắng, hửn sẽ đứng về phe đó.”

Vũ Cung Chân Trú nhận lấy rương hành lý, A Tử lập tức thúc giục: “Mau thay y phục đi.”

“À... ừm...”

Bạch Du có chút xấu hổ, thầm nghĩ: Ta chẳng phải đang ở trạng thái của phụ thân sao? Hay là giải trừ một chút thử xem? Nhưng nếu kịch bản chưa biên tập xong, lỡ có vấn đề gì xảy ra thì sao đây?

Mười điểm vận mệnh, số điểm này lớn lắm đó! Ta thật đau lòng mà!

Ngược lại, Vũ Cung Chân Trú hoàn toàn chẳng bận tâm. Dù sao nàng cũng không nhìn thấy, càng không biết cơ thể mình trông như thế nào.

Dưới sự giúp đỡ của A Tử, nàng nhanh chóng thay một bộ trang phục rộng rãi, thuận tiện cho hành động. Nhìn qua, có vài phần giống phong cách nam nhân.

Trong quá trình thay đồ, Bạch Du không thể tránh khỏi cảm nhận được sự ma sát của da thịt, từng đụng chạm nhỏ làm hửn như bị buộc phải trải nghiệm toàn bộ quá trình.

Sống hai đời, đây là lần đầu tiên hửn có cảm giác thế này... Quả nhiên là rất vi diệu.

“A Tử, người phải sống thật tốt.” Vũ Cung Chân Trú vươn tay ôm lấy nữ hầu: “Ta sẽ trở lại gặp người.”

“Ân, ta không sao đâu.” A Tử mỉm cười, đưa tay vuốt ve gương mặt của thiếu nữ mà nàng đã chăm sóc từ bé. Sau đó, nàng chậm rãi rút tay về, nhỏ giọng thúc giục: “Mau đi đi, đừng quay đầu lại.”

Vũ Cung Chân Trú khẽ nhắm đôi mắt mù lòa, cảm giác có chút ươn ướt nơi hốc mắt.

Nàng mở chiếc dù che mưa, tạm biệt A Tử, rồi rời khỏi Nam gia từ cổng bên.

“Tiếp theo, đi đâu?”

“Giang Hộ.” Vũ Cung Chân Trú đáp: “Ta muốn đến Giang Hộ.”

Bạch Du hỏi: “Lộ tuyến ngươi đã tính toán kỹ chưa?”

“Ân, ta nhờ A Tử hỏi thăm rất nhiều người, đã tính ra một lộ trình hợp lý.” Vũ Cung Chân Trú giơ lên một văn bản kế hoạch chi tiết: “Ta dự định giả dạng nam nhân, đóng vai một nghệ nhân tấu đàn Shamisen, đi qua các thôn trấn để tiến về Giang Hộ.”

Chương 277

DTV EBOOK

(Shamisen hay Samisen là một loại nhạc cụ ba dây của Nhật Bản, được chơi bằng miếng gảy đàn gọi là Bachi. Ở Việt Nam, loại đàn này còn được gọi là đàn tam Nhật Bản.)

“Ý tưởng không tệ, nhưng người có chắc đóng vai được không?” Bạch Du nghi ngờ nhìn nàng. Trên người nàng khí chất đại gia khuê tú quá rõ ràng, thật khó mà làm người khác tin nàng là một nghệ nhân lang bạt.

“Ta chỉ có thể cố gắng hết sức.” Vũ Cung Chân Trú cũng biết điều này, nàng cười bất đắc dĩ: “Dù sao ta cũng không phải kiểu nữ tử nhà nông lớn lên thô ráp. Có lẽ... bôi một ít bùn lên mặt sẽ giúp được chăng?”

Bước ra khỏi cổng sau không bao lâu, nàng dừng lại.

Phía trước, một cỗ xe màu đen đỗ sát bên đường. Một nam nhân trung niên đứng bên cạnh, tay cầm một cây dù đen.

Tiếng còi xe vang lên, tựa như ra hiệu.

“Tiểu thư Vũ Cung, xin dừng bước.” Nam nhân chủ động chào hỏi: “Vừa rồi quên giới thiệu, ta là...”

“Phong Gian Hà?” Thiếu nữ hơi cúi mặt, hai gò má ẩn trong bóng dù che mưa, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt. “Đường đường một nghị viên quốc hội, tìm ta có chuyện gì?”

“Đúng vậy.”

“Nếu muốn ta giả đi, vậy thì người tìm nhầm người rồi. Nam Gia vẫn còn một vị nhị tiểu thư, Kiếm Thánh Chi Tư Nhị.” Giọng Vũ Cung Chân Trú nhàn

nhật, không mận không nhạt. “Dù Nam Gia chưa chắc đã bỏ được, nhưng nếu tìm người ở rể thì chắc vẫn có thể.”

Phong Gian Hà bật cười ha ha: “Người nói đùa sao? Ai chẳng biết, nhị tiểu thư Nam Gia còn chưa bước chân vào hàng ngũ siêu phàm. Huống hồ, mấy ngày trước còn ngang nhiên rêu rao chuyện Yêu Dao, nhưng người thực sự chém đứt thanh yêu đao kia... chẳng phải chính là người sao?”

“...”

“Không cần trả lời, có những chuyện chỉ cần hiểu ngầm là đủ.” Phong Gian Hà khoát tay, châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhả khói. “Ta đây là một chính khách, làm việc luôn xem trọng lợi ích. Nhưng ta thích làm ăn quang minh chính đại, rõ ràng sòng phẳng, đôi bên cùng có lợi. Có đôi khi, thắng thắn một chút lại tốt hơn. Ta không thích chơi trò tính toán với kẻ thông minh, cũng không hứng thú dùng mưu mô thủ đoạn.”

Hắn nhìn thẳng vào Vũ Cung Chân Trú, nói thẳng không chút quanh co: “Vậy nên, ta vào thẳng vấn đề – tiểu thư Vũ Cung, có muốn hợp tác với ta không?”

“Hợp tác?” Đôi mắt thiếu nữ hờ hững. “Giúp người nuốt trọn Nam Gia?”

“Nếu người có ý đó, ta có thể giúp người trở thành gia chủ Nam Gia.” Giọng Phong Gian Hà đầy tự tin. “Để lão chó già Nam Thị Huy phải quỳ dưới chân người!”

“Hắn sẽ phải là kẻ cuốn xéo, chứ không phải người.”

“Ta không có hứng thú.” Thiếu nữ thản nhiên phủ nhận.

“Vậy thì, người cũng hiểu rõ tình thế hiện tại rồi.” Phong Gian Hà nheo mắt. “Người chém Nam Thị Huy, hẳn chắc chắn không thể dung thứ cho người. Nam Gia sớm muộn gì cũng tìm cách trả thù. Mà

người, không phải đang bị ép đến bước đường lưu lạc hay sao?”

“Nói khó nghe một chút, chẳng khác nào một con chó mất nhà, chẳng nơi nào dung thân.”

Hắn chậm rãi nói tiếp: “Ta hiểu rất rõ Nam Thị Huy, hẳn nhất định sẽ ra sức bồi nhọ người. Hắn sẽ phao tin rằng người dùng thủ đoạn hèn hạ để đánh lén hắn, sẽ tô vẽ người thành kẻ phản bội, kẻ đại nghịch bất đạo. Sau đó, hắn sẽ công khai đoạn tuyệt quan hệ với người trước mặt mọi người, rồi ngấm ngấm treo thưởng cái đầu của người.”

Phong Gian Hà phả ra một làn khói trắng, chậm rãi nói: “Chuyện này, Mạc Phủ sẽ không quản. Âm Dương Tiêu cũng sẽ không can thiệp. Thần Đạo Giáo càng chẳng bận tâm. Người muốn kiện cũng chẳng có cửa, mà đường thoát cũng chẳng còn.”

“Nhưng, đêm nay chúng kiến toàn bộ chuyện này, không chỉ có hắn, mà còn có ta.”

Nói đến đây, Phong Gian Hà cười đầy tự đắc. “Dựa vào tầm ảnh hưởng của ta, chỉ cần ta đứng về phía người, Nam Thị Huy tuyệt đối không dám giở trò. Bằng không, một khi hắn dám rêu rao bịa đặt, ta lập tức vạch trần sự thật, khiến hắn tự vả vào mặt mình!”

“Như vậy, danh dự của người sẽ không bị tổn hại, người vẫn có thể ngẩng cao đầu bước đi giữa ánh mặt trời!”

Vũ Cung Chân Trú nghe xong, hiểu rõ đối phương quả thực có năng lực này. Nàng hỏi thẳng: “Vậy, người muốn gì?”

Phong Gian Hà không giấu giếm: “Ta muốn người.”

Thiếu nữ nhú mày.

“Đừng hiểu lầm.” Hắn vội vàng xua tay. “Ta không có hứng thú với thân thể của người.”

“Điều ta quan tâm chính là thiên phú, tài năng, tiềm lực của người!”

Giọng nói của hắn đầy nhiệt huyết: “Ta thật lòng tin rằng, trong vòng 50 năm, người có thể trở thành Kiếm Thánh!”

Kiếm Thánh – cột trụ của một hào môn chân chính.

Không có Kiếm Thánh, không đáng gọi là hào môn.

Tại Phù Tang, Kiếm Thánh tương đương với bậc Ngũ Giai Siêu Phàm, ngang hàng với Võ Thánh Đại Hạ và Vương Cấp Kỳ Sĩ của phương Tây.

Phong Gian Gia cũng chỉ có duy nhất một vị Kiếm Thánh, mà vị này đã dần dần già yếu. Trong gia tộc, địa vị của Kiếm Thánh đối với việc kế thừa vô cùng quan trọng.

Chương 278

DTV EBOOK

Nếu có thể tự tay bồi dưỡng ra một Kiếm Thánh mới, Phong Gian Hà chắc chắn sẽ một bước lên mây. Hắn tất nhiên sẽ tỏ ra vô cùng cuồng nhiệt.

“Chỉ cần người gia nhập Phong Gian Gia, trở thành người dưới trướng ta, liền có thể... Ta thậm chí không cần người phải gả cho đứa con phế vật kia của ta.” Phong Gian Hà vỗ ngực, cam đoan: “Ta có thể thu nhận người làm dưỡng nữ, sau đó dốc hết tài nguyên giúp người đột phá thành Kiếm Thánh! Đương nhiên, để báo đáp lại, ta cần người đổi họ Phong Gian, cùng ta đứng chung một chiến tuyến.”

“Thế nào?”

“Đây là cái giá cao nhất mà ta có thể đưa ra!”

“Chỉ cần người đồng ý, ta sẽ dành cho người sự đãi ngộ hậu hĩnh nhất!”

Những điều kiện này quả thực không tệ.

Bạch Du cẩn thận cân nhắc, phát hiện rằng nếu Vũ Cung Chân Trú đồng ý, nàng thậm chí chẳng cần chịu khổ, cũng không cần rời khỏi Giang Hộ.

Hắn còn đang suy tính thiệt hơn thì đã nghe thấy Vũ Cung Chân Trú thản nhiên cất tiếng:

“Thật xin lỗi.”

“Ta cự tuyệt!”

Vũ Cung Chân Trú từ chối nhanh gọn, dứt khoát đến mức Bạch Du còn chưa kịp phản ứng.

“Người từ chối cũng quá quyết đoán rồi chứ?”

“Người họ Vũ Cung, chứ đâu phải Ngạn Biên?”

“Ít nhất cũng nên suy nghĩ kỹ một chút chứ?”

Bạch Du liên tục ném ra ba câu hỏi dồn dập, sau đó lại thêm một cú kết liễu: “Ta thấy điều kiện rất hậu hĩnh mà.”

Nhưng thiếu nữ chỉ lạnh nhạt liếc hắt một cái, không nói lời nào.

Nàng nhìn về phía Phong Gian Hà, kẻ vẫn đang trầm mặc rít thuốc.

“Ta sẽ không gia nhập Phong Gian Gia.”

“Ngài không cần cố chấp. Nếu Nam Thị Huy muốn bôi nhọ ta, cứ để hắn làm.”

“Nếu chỉ vài ba thủ đoạn như vậy mà đã đủ để chặn đường ta, thì còn cần gì đến đao kiếm? Ta cũng sợ con đường phía trước nhàm chán, có sát thủ đến giải khuây, chẳng phải càng tốt sao?”

Nói xong, nàng kéo rương hành lý, tiếp tục tiến về phía trước, không định dây dưa thêm.

Ngay khi hai người lướt qua nhau, Phong Gian Hà bất ngờ lên tiếng:

“Thật sự không suy nghĩ lại sao? Điều kiện ta đưa ra, không nghi ngờ gì chính là sự hậu đãi lớn nhất... Nếu người không muốn gia nhập Phong Gian Gia cũng không sao, không cần đổi họ, chỉ cần thẻ trung thành với ta, vậy thì...”

“Ta không phải có thành kiến với Phong Gian Gia.” Giọng Vũ Cung Chân Trú vang lên giữa tiếng nước mưa tí tách, từng câu từng chữ rõ ràng. “Ta chỉ không muốn tự nhốt mình vào một cái lồng.”

“Nếu ta chấp nhận điều kiện này, vậy thì cả đời ta cũng không bao giờ chạm đến cảnh giới Kiếm Thánh.”

“Từ xưa đến nay, có vị Kiếm Thánh nào đóng cửa mà thành tựu?”

Phong Gian Hà hít sâu một hơi, rít nốt điều thuốc, sau đó flick đầu mẩu thuốc lá ra xa.

“Hợp tác với ta, chỉ có lợi mà không có hại.” Hần trầm giọng nói. “Nếu ngươi cự tuyệt, chính là tự chuốc lấy phiền phức. Sau này, trên con đường phía trước, sẽ không ai có thể bảo vệ ngươi. Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Vũ Cung Chân Trú không trả lời, chỉ lẳng lặng kéo rương hành lý, bóng dáng dần dần biến mất trong màn đêm.

Đợi nàng đi xa.

Lái xe vẻ mặt khó chịu, giọng nói có chút bất mãn:

“Thật sự là không biết điều! Có cần...”

“Đừng tự rước họa vào thân.” Phong Gian Hà nheo mắt, chặn lời hần:

“Ta cũng không muốn đắc tội nàng. Lần này không được, nhưng chưa chắc lần sau cũng vậy. Nếu nàng chịu chút thiệt thòi, có lẽ tương lai sẽ có cơ hội...”

“Ta thì thấy chẳng có cơ hội nào đâu.” Phong Gian Triết ngồi trong xe, chậm rãi lên tiếng.

Phong Gian Hà liếc hần một cái:

“Hử?”

“Phụ thân có lẽ không nhận ra, nhưng ta luôn cảm thấy... nàng dám cự tuyệt không chỉ đơn giản vì không muốn bị trói buộc, mà còn bởi vì...”

Phong Gian Triết nhớ lại quãng thời gian du học tại Hoàng Gia Học Viện, nhớ đến người kia—cường giả cầm thanh côn sắt xông vào Đấu Thú Trường Cổ La Mã. Hần chậm rãi nói ra bốn chữ:

“Không có sợ hãi.”

“Không có sợ hãi...” Phong Gian Hà lẩm bẩm, ánh mắt trầm ngâm:

“Người muốn nói là, nàng có chỗ dựa?”

Trước đó hẳn chưa từng nghĩ đến khả năng này, nhưng bây giờ ngẫm lại, đúng là lời nói của nàng có hàm ý sâu xa.

“Ừm, ta có cảm giác như vậy.” Phong Gian Triết nhìn theo phương hướng nàng rời đi, nơi sớm đã chẳng còn bóng dáng ai:

“Vừa rồi nàng không trả lời, có lẽ vì căn bản chẳng buồn trả lời.”

“Nếu thật sự là vậy...” Giọng Phong Gian Hà trở nên nghiêm túc:

“Có thể bồi dưỡng một nữ tử mù lòa đến mức này... rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Phong Gian Triết nhắc nhở:

“Phụ thân, cho dù không thể kết giao, cũng không thể đắc tội.”

Phong Gian Hà gật đầu, trầm giọng nói:

“Không sai! Người cũng có chút nhãn lực của chính khách. Nhưng trước mặt kẻ khác, vẫn cứ đóng vai phế vật cho ta! Rõ chưa?”

Phong Gian Triết cúi đầu đáp:

“Vâng.”

Ngoài xe, trong cơn mưa xối xả, từng tiếng sấm vang rền.

Phong Gian Triết chợt nhớ đến một câu:

“Kẻ sẽ chấn động nhân gian, hẳn phải từ lâu im lặng không lời. Kẻ sẽ nhóm lên lửa trời, hẳn đã phiêu bạt như mây gió.”

Chương 279

DTV EBOOK

Rồi sẽ có một ngày, khi Tiềm Long cất cánh, trời long đất lở, không ai có thể cản nổi...

Trong hẻm sâu.

Bạch Du tiếp tục truy hỏi:

“Vì sao không đồng ý yêu cầu của bọn họ? Ta cảm thấy, dù người có muốn tự do, bọn họ cũng chẳng cấm cản người.”

“Bị người khác cho phép tự do... còn tính là tự do sao?” Vũ Cung Chân Trú nhẹ giọng hỏi lại.

Bạch Du bật cười:

“Sinh mệnh đáng quý, nhưng tự do còn quý hơn sao?”

“Tự do của ta cũng không có giá trị đến vậy, so với sinh mệnh cũng chẳng đắt đỏ hơn.” Vũ Cung Chân Trú phản bác.

Bạch Du không bỏ cuộc, tiếp tục hỏi:

“Vậy vì sao cự tuyệt dứt khoát đến thế? Cảm thấy bọn họ không đáng tin sao?”

Hắn không phải không hiểu sự cảnh giác của nàng.

Chỉ là hắn lo lắng cô gái mới bước chân vào thế gian này căn bản chẳng thể tự chăm sóc mình, rồi sẽ chịu nhiều khổ sở.

Huống hồ, hắn cảm thấy Phong Gian Hà là kẻ có thành ý. Hoặc nói cách khác... hắn ta có lẽ mới là người có tư duy bình thường.

Nhìn thấy kẻ có thiên phú, tất nhiên sẽ muốn đầu tư mạnh tay!

Còn về việc rơi vào tay Phong Gian Hà sẽ thế nào, Bạch Du không lo lắng lắm. Hắn đã cứu nàng một lần, tất nhiên có thể cứu lần thứ hai, lần thứ ba. Hắn luôn có cách rút lui.

Dù có nguy hiểm cũng đáng để thử một lần.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng thở dài vang lên.

Vũ Cung Chân Trú ngẩng mặt, vẻ không vui:

“Tiên sinh, ta không thích người cứ dò xét ta như vậy.”

Bạch Du ngạc nhiên:

“Dò xét? Ta dò xét người cái gì?”

“Xin tiên sinh đừng thử thăm dò lòng dạ của ta nữa.”

Bạch Du: “???”

Hắn ghen lời:

“Người đừng nói bậy! Ta lúc nào dò xét người? Ta căn bản...” Hắn sống lại: “Không đúng! Ta chẳng có căn bản gì hết!”

Vũ Cung Chân Trú chẳng hiểu mấy lời đùa của hắn, nghiêm túc nói tiếp:

“Ta không có tâm tư sâu xa gì. Nếu tiên sinh có chuyện gì, cứ nói thẳng, không cần vòng vo thử ta.”

Bạch Du lúc này mới nhận ra, hóa ra “sâu cạn” nàng nói là để chỉ lòng dạ con người. Hại hắn suýt nữa nghĩ lệch đi tận Thu Danh Sơn...

“Ta dò xét người cái gì?” Hắn vẫn chưa hiểu.

“Nhất định phải ta nói thẳng ra sao, tiên sinh?”

“Người cứ nói thẳng đi.”

“Tốt.”

Vũ Cung Chân Trú không vòng vo nữa, sắc mặt nghiêm túc:

“Ta cự tuyệt Phong Gian Hà, chỉ vì một lý do duy nhất. Những lý do khác đều không quan trọng. Đối với ta, điều quan trọng nhất chính là...”

Nàng dừng một chút, rồi kiên định nói:

“Ta tuyệt đối không thể thân phục hắn!”

“Hợp tác thôi, cũng không tính là thân phục chứ?”

“Đều như nhau cả. Nếu hắn nắm giữ toàn bộ tài nguyên của ta, chẳng phải hắn muốn ta làm gì, ta cũng chỉ có thể nghe theo sao?” Vũ Cung Chân Trú lắc đầu:

“Ta không thể chấp nhận điều đó. Quan trọng hơn... ta không thể chấp nhận hắn làm chủ thượng của ta!”

Thiếu nữ hít sâu, giọng nói trầm thấp mà kiên định:

“Bởi vì chủ thượng của ta, chỉ có một người.”

Nắm chặt chuôi đao, nàng ngược mắt nhìn hắn, chậm rãi tuyên thệ:

“Chân Trú đời này, tuyệt không thờ hai chủ!”

Một tiếng sấm âm vang, như thể bổ thẳng vào đỉnh đầu Bạch Du.

“Chủ thượng?”

Hắn sửng sốt, khi nào thì trở thành chủ thượng của nàng? Nhưng ngẫm lại... cũng không khác biệt gì mấy. Dù sao, Anh Linh vẫn đang nằm trong tay hắn.

“Emmmm...” Bạch Du có chút dở khóc dở cười. Hắn vốn chỉ coi Vũ Cung Chân Trú như một tiểu muội muội mà đối đãi, hoàn toàn không nghĩ nàng lại coi hắn là chủ thượng một cách nghiêm túc như vậy:

“Ta thật không ngờ ngươi lại đặt ta ở vị trí đó, có phải hơi khoa trương rồi không?”

“Chân Trú chỉ có thể như vậy.” Vũ Cung Chân Trú khẽ thở dài, nàng siết chặt lấy ống tay áo, ngữ điệu nhẹ nhàng mà kiên định:

“Nếu không như thế, đại ân đại đức này, ta biết lấy gì báo đáp?”

Thiếu nữ cắn môi dưới, giọng nói có chút nghẹn ngào:

“Chân Trú sau này sẽ phải chạy trốn, tìm đến Giang Hộ để cầu xin thân nhân che chở. Ta không có cách nào hồi báo tiên sinh công ơn to lớn này.”

“Ngài đã trao cho ta quá nhiều... Giúp ta thoát khỏi gông cùm xiềng xích của Nam Gia, giúp ta đoạt lại dòng họ Vũ Cung, thậm chí còn dung túng ta tùy hứng, không giết Nam Thị Huy, để lại hậu hoạn vô tận.”

“Ta có lỗi với tiên sinh, đã không đáp lại sự tận tâm giúp đỡ... Thật sự hổ thẹn vô cùng!”

Nàng nhắm mắt, bả vai khẽ run lên vì áy náy.

Nàng nghĩ rằng những câu hỏi dò xét liên tục của Bạch Du ban nãy thực chất là một sự cảnh cáo, một sự bất mãn với việc nàng không nghe lời.

Đương nhiên, đây là nàng nghĩ quá nhiều.

Nhưng điều đó cũng chứng minh rằng Vũ Cung Chân Trú luôn lo được lo mất. Nội tâm nàng không có cảm giác an toàn.

Đối phương có thể ban cho nàng tất cả, thì cũng có thể lấy đi tất cả.

Nàng có thể chấp nhận bị Nam Gia vứt bỏ, nhưng không chịu đựng nổi việc bị Vận Mệnh Tiên Sinh vứt bỏ. Nàng không dám tưởng tượng nếu phải quay lại quá khứ bất lực ấy, nàng sẽ ra sao.

Chương 280

DTV EBOOK

Và thứ duy nhất nàng có thể dâng lên, chỉ có chính bản thân mình.

Thân thể, sinh mệnh, tôn nghiêm, trung thành.

Nếu đối phương muốn, nàng nhất định sẽ trao hết. Bởi vì đây là một cuộc trao đổi công bằng.

Thậm chí, Vũ Cung Chân Trú còn mong hắn lấy đi một phần nào đó của nàng, bằng không, nàng sẽ chẳng thể nào yên lòng.

Trong nỗi hoảng loạn vì không biết vận mệnh sẽ đưa đẩy mình đến đâu, nàng quá sợ hãi sẽ mất đi ánh nhìn ưu ái ấy.

Vậy nên, nàng tuyệt đối không thể, không được phép, tuyên thệ trung thành với bất kỳ ai khác.

Nàng chỉ trung thành với một người.

Nàng nhất định phải bày tỏ thái độ một cách rõ ràng, phải chém đĩnh chặt sắt, như vậy mới có thể giữ được sự chú ý của Vận Mệnh Tiên Sinh.

Nếu không, nàng—một thiếu nữ mù lòa, yếu ớt—có thể dùng cái gì để giữ chân hắn đây?

Nàng không có giá trị gì cao quý cả.

Chỉ có thể dâng hiến toàn bộ bản thân, đổi lấy một chút an lòng.

Bạch Du nghe hiểu.

Nếu đổi lại là hắn, trong hoàn cảnh xa lạ, bị đẩy vào một thế giới đầy biến động, có khi cũng sẽ hoảng sợ giống vậy.

Hắn cũng từng nghĩ đến việc, liệu có một ngày nào đó, năng lực của mình đột nhiên biến mất hay không. Chính vì thế, hắn từng đặt ra một quy tắc: mỗi ngày chỉ được dùng siêu năng lực một số lần nhất định... chỉ để tự nhắc nhở bản thân, lỡ như có ngày mất đi, hắn vẫn có thể thích nghi.

Nhưng về sau, hắn nhận ra—có thì chính là có.

Nó không tùy theo ý chí của ai mà thay đổi.

Giống như lúc này vậy.

Dù Vũ Cung Chân Trú đối với hắn thế nào, có thiện ý hay ác ý, thì cũng không làm hắn thay đổi gì cả.

Hắn vẫn sẽ tận tâm bồi dưỡng nàng, bởi điều đó cũng có lợi cho chính hắn.

Vậy nên, hắn thẳng thắn nói:

“Người trung thành, ta nhận. Nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì với ta cả. Nếu người thật sự muốn làm gì cho ta...”

Vũ Cung Chân Trú ngẩng lên, chờ đợi.

“Hãy mạnh lên đi.” Bạch Du chậm rãi nói, ánh mắt kiên định:

“Sớm ngày thành tựu Kiếm Thánh.”

“Chỉ cần mạnh lên, là đủ sao?”

Vũ Cung Chân Trú thoáng sửng sốt.

Nàng bỗng hiểu sai ý hắn.

Chẳng lẽ... nếu không đạt đến Kiếm Thánh, ngay cả tư cách gặp lại tiên sinh cũng không có?

Bạch Du vốn định giải thích thêm một chút, muốn nàng hiểu rằng đây không phải một quan hệ chủ tớ, mà là một quan hệ hợp tác bình đẳng.

Nhưng không kịp nữa rồi.

Vì một thông báo đã vang lên.

【 Lần đầu tiên Biên Tập Vận Mệnh sắp kết thúc 】

【 Đếm ngược: 10... 9... 】

Bạch Du thở dài.

Hắn chỉ kịp nói ngắn gọn:

“Tận lực mạnh lên một chút đi. Nhưng cũng không cần quá vội. Chẳng mấy chốc, chúng ta sẽ gặp lại.”

Một luồng ba động nhỏ xuất hiện.

Trong khoảnh khắc đó, Vũ Cung Chân Trú chợt cảm nhận được—hơi ẩm kia đã biến mất.

Hắn đã rời đi.

Thiếu nữ vô thức vuốt ve bờ vai mình, chỉ còn lại hơi lạnh của đêm mưa.

“...Tiên sinh đi rồi.”

Nàng nắm chặt đôi bàn tay đang dần lạnh giá.

“Lại chỉ còn ta một mình.”

“Rất nhanh gặp lại”...

“Nhưng rất nhanh là bao lâu?”

Trong thế giới tăm tối được tạo nên bởi những sợi tơ vận mệnh, nàng lặng lẽ tiến về phía trước.

“Vận Mệnh Tiên Sinh...”

Nàng chưa từng thất vọng và mất mát như lúc này.

【 Biên tập vận mệnh đã hoàn tất 】

【 Trạng thái của Vô Minh Quỷ được làm mới 】

【 Lần này, phần thưởng từ biên tập vận mệnh như sau 】

Điểm vận mệnh +150

Mức độ gắn bó tăng lên: 1 → 2 (Tổ đội nhận thêm 20% kinh nghiệm)

Trang phục mới: “Vũ Lạc Cuồng Lưu Chi Dạ”

Bạch Du sờ cảm, lẩm bẩm:

“Điểm vận mệnh lần này còn cao hơn cả chương cuối trước đó, có phải do vận mệnh đã thay đổi trên diện rộng không?”

Hiện tại, điểm vận mệnh của hắn đã vượt mốc 500.

“Nhưng mà cái này... mức độ gần bó, đến giờ ta vẫn chưa thấy có tác dụng gì cả. Người còn chưa có, tổ đội kiểu gì đây? Ảnh chiếu của Anh Linh cũng không có, làm sao kích hoạt hiệu ứng được? Đại khái chỉ có lúc cày phó bản mới dùng được một chút mà thôi.”

Hắn mở ra trang phục mới, kiểm tra hiệu ứng.

【 Vũ Lạc Cuồng Lưu Chi Dạ 】

Trang phục chuyên dụng Nhất Tinh

Hiệu ứng: Khi Vô Minh Quỷ trang bị trang phục này, nếu chiến đấu trong trạng thái đêm mưa, sẽ kích hoạt ý chí chiến đấu sục sôi, tăng cường toàn bộ thuộc tính cơ bản. Đồng thời, Anh Linh được ban thêm một lần Duy Trì Chiến Đấu.

Ghi chú: “Đêm mưa chính là sân nhà của ta!”

Bạch Du nhìn hiệu ứng mà mặt mày méo xệch:

“Trang phục này... đúng là chuyên dụng quá mức. Nhưng mà điều kiện kích hoạt không phải quá khắt khe sao? Nhất định phải là trời mưa vào ban đêm mới có tác dụng à? Vậy ban ngày trời nắng thì bỏ à? Chẳng lẽ muốn dùng phải tự tạo mưa nhân tạo?”

“Còn cái tên này nữa... Ta thấy gọi là ‘Đêm mưa đeo đao không mang dù’ thì hợp hơn!”

Chương 281

DTV EBOOK

Nghĩ đến đây, Bạch Du đột nhiên lóe lên một ý tưởng kỳ quái—liệu có nên luyện một Anh Linh mới, mang kỹ năng đặc biệt nào đó có thể gọi mưa bất cứ lúc nào không? Một tổ hợp kỹ năng như vậy... cũng quái lạ thật đấy.

Nhưng mà dù sao có trang phục vẫn hơn không, trước cứ để Vô Minh Quỷ mặc vào, rồi tiếp tục xem xét tình hình hiện tại.

Ngay lúc đó, phó bản tuần đã làm mới.

Một trại huấn luyện sơ cấp

Một phó bản cấp 2 “Hương Thủ Đạo Quán”

Vừa mới đánh một trận xong, Bạch Du thật sự không có hứng tiếp tục liều mạng trong phó bản tuần nữa.

Dù sản phẩm rơi ra trong phó bản tuần luôn phong phú, hơn nữa còn có thể thoải mái chết đi sống lại, rất thích hợp để rèn luyện kỹ năng chiến đấu. Nhưng nếu muốn vào phó bản tuần một cách hiệu quả nhất, tốt nhất là trước tiên nên học được một môn kỹ nghệ Siêu Phàm, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất để luyện thuần thục.

“Bằng không, chi bằng trước tiên tìm Tần Tuyết Táo học cái kỹ năng tích điện tất đấy tất đấy kia đi, rồi sau đó mới vào phó bản tuần luyện tiếp.”

Hắn vừa nghĩ vừa thở dài.

“Ai, nghĩ đến thôi cũng thấy muốn... lười biếng quá.”

Nằm trên giường, Bạch Du trở mình.

Biên tập vận mệnh tiêu tốn không ít thời gian, lúc này đã là buổi chiều.

Hắn cảm thấy hơi mệt, hai tay gối sau đầu, nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nhịp thở đều đều... đều đều...

Nhắm mắt lại, Bạch Du phát hiện bản thân dần dần không còn mơ mộng như trước. Có lẽ, sau khi bước vào Siêu Phàm, cơ thể hắn đã sinh ra biến hóa. Tinh thần lực và linh hồn lực đều tăng trưởng mạnh mẽ hơn trước.

Bởi vì là người xuyên việt, Bạch Du vốn dĩ đã sở hữu tinh thần lực gấp đôi người thường. Giờ đây, sau khi bước vào Siêu Phàm, hắn tiến vào giai đoạn trưởng thành lần hai, khiến cho loại đặc chất này càng thể hiện rõ rệt.

Nói cụ thể, ngay cả khi đã ngủ say, hắn vẫn có thể cảm nhận được một số biến hóa trong cơ thể.

Dù rơi vào giấc ngủ, hắn cũng không hoàn toàn mất đi ý thức. Nếu muốn, hắn vẫn có thể tiến vào giấc mơ, hơn nữa xác suất rất cao sẽ là mộng sáng suốt—một loại giấc mơ mà trong đó, hắn hoàn toàn kiểm soát được mọi thứ, thậm chí còn có thể tiếp tục quan sát, học tập, hoặc suy diễn các tình huống thực tế ngay trong mộng.

Trong giấc mơ sáng suốt, cảnh vật xung quanh vô cùng trống trải, gần như chỉ có một mảnh trắng xóa. Hắn tiện tay vung lên một cái, một chiếc máy chơi game Tiểu Bá Vương lập tức rơi xuống. Sau khi cầm thẻ vào máy, một trò chơi cổ điển thời kỳ đầu—Song Long nhanh chóng xuất hiện trên màn hình.

“Mộng cảnh này thú vị thật...” Bạch Du trầm ngâm. “Nhưng nếu đã là giấc mơ, vậy chẳng phải ta muốn làm gì cũng được sao?”

Nghĩ vậy, hắn vẫy tay lần nữa.

Thế là một khối gạch vàng từ trên cao rơi xuống. Đáng tiếc, nó không mang lại chút cảm giác chân thực nào, trọng lượng cũng không đúng.

“Dù sao cũng chỉ là mộng cảnh thôi.” Bạch Du lẩm bẩm. “Vậy nếu ta thử triệu hồi một mỹ thiếu nữ nhị thứ nguyên thì sao...”

Vừa nghĩ đến, trước mắt liền xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Cô gái mặc váy ngắn đỏ, vớ đen qua gối, tóc song đuôi ngựa... Không ai khác chính là Tohsaka Rin.

“Thật sự xuất hiện rồi?” Bạch Du đi vòng quanh nàng, quan sát kỹ lưỡng, rồi bật cười.

“Quả nhiên... người giấy nhị thứ nguyên không có độ dày. Nếu muốn thật sự ôm ấp, có lẽ phải chỉnh sửa lại rồi.”

Lăn lộn trong mộng một hồi, Bạch Du cũng nhanh chóng mất đi hứng thú với giấc mơ sáng suốt này. Hắn cảm thấy bản thân đã sắp tỉnh, thế là khẽ mở mắt ra.

Cảm giác như từ dưới nước trôi lên, ý thức quay về với cơ thể.

Hắn nhìn trần nhà, vừa định ngồi dậy, liền cảm nhận được một thứ gì đó đè lên người.

Hai gò má hơi ngửa, phảng phất có gì đó cọ vào, thậm chí còn thoang thoảng hương thơm của hoa Tulip.

Bạch Du nghiêng đầu, đập vào mắt hắn là một khuôn mặt ngủ say yên tĩnh.

Tô Nhược Ly đang nằm bên cạnh, hơi thở đều đều, từng đợt hương thơm thoang thoảng theo nhịp thở của nàng lan tỏa trong không khí.

Bạch Du cẩn thận dịch đôi chân đang đặt trên đùi mình ra, sau đó nhẹ nhàng rút tay khỏi lòng nàng.

Hắn đứng dậy, nhìn thoáng qua Tô Nhược Ly tiểu thư, gãi đầu một cái.

Ngoài ý muốn là... trái tim hẳn không hề đập loạn nhịp. Cảm giác lúc này... lại cực kỳ bình tĩnh.

Như thế... đã quen rồi.

Trong ký ức, quả thực có những đoạn như thế này.

Khi còn bé, hẳn và Tô Nhược Ly là thanh mai trúc mã, thường xuyên ngủ chung một giường. Trước năm 10 tuổi, bọn họ vẫn hay cuộn tròn ngủ cùng nhau. Sau 10 tuổi, mỗi người có phòng riêng, nhưng thỉnh thoảng vẫn nằm chung vào giấc ngủ trưa.

Bạch Du thật ra không thích ngủ cùng Tô Nhược Ly, bởi vì... tướng ngủ của nàng quá tệ!

Có đôi khi, hẳn ngủ một giấc, tỉnh dậy đã nằm dưới gầm giường.

Chương 282

DTV EBOOK

Từ khi lên cấp ba, bọn họ không còn ngủ chung nữa, tính ra cũng đã hai, ba năm rồi. Vậy mà hôm nay... nàng lại chạy qua đây ngủ cùng hắn?

Hắn liếc nhìn Tô Nhược Ly vẫn còn ngủ say, sau đó nhẹ nhàng rón rén ra khỏi phòng.

Vào phòng khách, Bạch Du vươn vai, sau đó liếc nhìn Đế Thính đang nằm trên ghế sofa. Nó vẫn giữ nguyên trạng thái chờ thời, không có phản ứng gì.

Tần Tuyết Táo vẫn chưa tỉnh, vậy nên Bạch Du cũng đành tạm hoãn chuyện vào phó bản tuần lại. Dù sao phó bản tuần là mỗi tuần rạng sáng 4 giờ cố định làm mới, trì hoãn đến chủ nhật cũng không vấn đề gì.

Thật ra, hắn còn rất nhiều chuyện phải làm.

Thậm chí, hắn đang suy nghĩ xem có nên triệu hồi một Anh Linh mới hay không.

Nhưng lần này, hắn không muốn chọn loại cần dưỡng thành, mà là kiểu Anh Linh như Nhậm Hiệp, vừa triệu hồi liền có thực lực chiến đấu hoàn chỉnh.

Trước đó, hắn đã kiểm tra một lượt đồng di vật mà lão gia tử gửi về. Trong đó quả thực có một vài món có thể dùng làm môi giới triệu hoán, nhưng... hắn không mấy hài lòng.

Những Anh Linh này đại đa số đều không đủ mạnh, hơn nữa, không ít trong số đó chỉ là tàn ảnh, thậm chí không đạt đến trạng thái hoàn chỉnh. Nếu triệu hồi, chiến lực chắc chắn cũng không toàn vẹn.

“Có lẽ chỉ có thể chờ lão gia tử gửi về thứ gì đó cao cấp hơn thôi...” Bạch Du thở dài, lẩm bẩm.

—oCo—

Giấc mơ sáng suốt (lucid dream) là trạng thái giấc mơ mà trong đó người mơ nhận thức được rằng mình đang mơ. Điều này cho phép họ có thể phần nào kiểm soát hoặc tác động đến nội dung giấc mơ theo ý muốn. Thuật ngữ này được đặt ra bởi nhà văn kiêm bác sĩ tâm thần người Hà Lan Frederik van Eeden, người đã nghiên cứu và ghi chép về hiện tượng này trong các tác phẩm của mình.

Rin Tohsaka là một nhân vật hư cấu trong visual novel Fate/stay night (2004) do Type-Moon phát triển. Cô là một học sinh trung học xuất thân từ gia tộc pháp sư danh giá và trở thành bậc thầy của Archer, một trong những Anh Linh mạnh mẽ được triệu hồi trong Cuộc Chiến Chén Thánh—một trận chiến khốc liệt giữa các pháp sư và các Anh Linh huyền thoại nhằm giành quyền sở hữu Chén Thánh, một cổ vật được cho là có thể thực hiện bất kỳ điều ước nào.

Song Long (Double Dragon) là một loạt trò chơi điện tử thuộc thể loại beat 'em up, ban đầu được phát triển và phát hành bởi Technōs Japan. Dòng game khởi đầu với tựa game Double Dragon ra mắt vào năm 1987, nhanh chóng trở thành một trong những trò chơi hành động đối kháng được yêu thích nhất thời bấy giờ. Câu chuyện xoay quanh Billy và Jimmy Lee, một cặp song sinh võ thuật, khi họ chiến đấu chống lại các băng nhóm tội phạm để giải cứu Marian, bạn gái của Billy, đồng thời đối đầu với nhiều kẻ thù nguy hiểm khác trên hành trình của mình.

Bạch Du đi vào phòng bếp, liếc nhìn đồng hồ, đã 4:30 sáng, vừa vặn có thể chuẩn bị nguyên liệu cho bữa tối.

Ngay khi hắn đang tràn đầy khí thế mở nắp nồi cơm điện để nấu cơm, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân lẫn tiếng ngáp dài.

Một thiếu nữ mềm nhũn tựa vào lưng hắn, cầm đặt lên bả vai:

“Hôm nay không cần nấu cơm đâu...”

Tô Nhược Ly dụi dụi mắt, giọng vẫn còn ngái ngủ:

“Mẫu thân nói, hôm nay chúng ta về nhà ăn cơm. Còn nữa, phụ thân cũng đã quay về rồi.”

Bạch Du dừng động tác vo gạo, khẽ gật đầu:

“Vậy à... Ừm, được thôi, vậy không cần nấu nữa. Người đi rửa mặt đi.”

“A...”

Nàng uể oải gật đầu, dáng vẻ vừa tỉnh ngủ có chút mơ hồ.

Sau khi rửa mặt xong, Tô Nhược Ly đã tỉnh táo hơn, cẩn thận chỉnh lại trang phục và tóc tai.

“Không trang điểm sao?”

“Phụ thân nhìn thấy ta trang điểm liền lẩm lời.”

Nàng chải tóc gọn gàng, thay một bộ quần áo thoải mái, xoay người một vòng:

“Ta trông thế nào?”

“Rất tốt.”

“Người có thể quang minh chính đại mà nhìn ta đi, vì ta cũng đang nhìn người mà.”

Tô Nhược Ly cong khóe môi cười.

Bạch Du không nói gì, chỉ cúi người mang giày. Vừa mới định đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy vai bị đè xuống.

“Giúp ta mang giày đi.”

Nàng chỉ vào đôi sandal nữ:

“Cặp màu hồng phần ấy.”

Giúp nữ nhân mang giày...

Chuyện này không đơn thuần chỉ là một hành động phục vụ mà còn mang ý nghĩa đặc biệt.

Trong nghi thức cưới hỏi, có một truyền thống: Nhà trai phải tìm được giày của nhà gái rồi giúp nàng mang vào, sau đó nàng mới có thể bước xuống đất đi vào tân phòng.

Bạch Du liếc mắt nhìn nàng, luôn có cảm giác Tô Nhược Ly hôm nay đặc biệt nhiệt tình, nhưng vì hai người đã quá quen thuộc nên loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên.

Hắn nhắc đôi giày lên giúp nàng mang vào. Vì là sandal nên toàn bộ quá trình chưa đến mười giây.

Nhưng ngay sau đó, Bạch Du đột nhiên nhận ra một vấn đề.

“Hôm nay người ra ngoài mang giày thể thao đúng không?”

Tô Nhược Ly gật đầu:

“Đúng vậy.”

“Người còn đi tất nữa.”

“Đương nhiên rồi, giày thể thao thì phải đi tất mà.”

“Người còn chạy một mạch đến Trường Dạ Ti nữa.”

Chương 283

DTV EBOOK

“Chính xác, có chuyện gì sao?”

Bạch Du chậm rãi đứng dậy, nhìn nàng một cách đầy ẩn ý:

“Hôm nay người chưa tắm đúng không?”

Tô Nhược Ly cứng đờ, lập tức đỏ mặt, vội vàng co rụt chân về sau.

Bạch Du bật cười, lắc đầu:

“Ta chỉ là ngạc nhiên thôi, không ngờ huyết mạch Anh Linh lại hữu dụng đến vậy. Giữa mùa hè mà người vẫn có thể đi giày thể thao chạy khắp nơi, vậy mà chân vẫn không bốc mùi.”

“Người... Đồ ngốc! Lời này không thể nói thẳng ra như vậy được!”

Tô Nhược Ly đỏ mặt giậm chân:

“Thực ra thì... vẫn có chút mùi... Nhưng ta rất chú ý mà!”

Bạch Du nhún vai:

“Ta cảm thấy mấy chuyện này chú ý cũng vô dụng, thuần túy là do thể chất mà thôi. À, người đừng để ý, ta không có sở thích này đâu, chỉ thuận miệng nói thôi.”

Tô Nhược Ly cúi đầu, gương mặt đỏ bừng như muốn bốc khói.

Bạch Du đi phía trước, vừa đi vừa lắc đầu.

“Tô tiểu thư, công cao phòng thấp là một sai lầm đấy...”

Hai người bắt taxi đến Tô gia.

Khoảng cách từ nơi ở của họ đến Tô gia không quá xa, chưa đến mười cây số.

Tô gia tọa lạc trong một khu dân cư cao cấp ngay trung tâm thành phố, nơi đây toàn biệt thự, mỗi căn đều có nhiều tầng với thiết kế không gian mở đón nắng.

Bạch Du khá quen thuộc khu vực này, không mất nhiều thời gian để tìm đến vị trí cửa chính.

Tô Nhược Ly lấy chìa khóa mở cửa, ánh đèn vàng ấm áp lập tức chiếu sáng lối đi nhỏ.

Hương thơm của thức ăn lan tỏa trong không khí.

“Tâm can bảo bối của ta đã về rồi!”

Một phụ nhân trung niên đặt nồi canh gà nhân sâm xuống bàn, tháo găng tay cách nhiệt rồi nhanh chóng bước qua hành lang, dáng vẻ hết như một người mẹ lâu ngày chưa gặp con, muốn dành cho nó một cái ôm thật chặt.

“Mẫu thân...”

Tô Nhược Ly cũng đưa tay ra.

Sau đó... nàng nghiêng người né sang một bên.

Thương Minh Nga không hề chậm lại, trực tiếp lướt qua Tô Nhược Ly mà ôm chầm lấy Bạch Du, hai tay ghì chặt lấy hắn rồi không ngừng dụi dụi vào má thiếu niên.

“Ôi trời ơi, bảo bối ngoan của di nương! Người có biết ta nhớ người đến mức nào không?”

Tô Nhược Ly cứng đờ, bàn tay giơ lên rồi lại buông xuống, vẻ mặt méo xệch, giậm chân một cái:

“Mẫu thân! Không được ôm hắn!”

Đúng là con gái ruột.

Nhân lúc hai mẹ con đang giằng co, Bạch Du lặng lẽ lùi lại, bước nhanh đến cửa chính.

Lúc này, hắn đối diện với một nam nhân trung niên đang ngồi trong phòng khách.

Tô Hạo Nhiên đặt tài liệu xuống, đứng dậy. Với khí chất nhất gia chi chủ, ông ta toát lên vẻ uy nghiêm, dù bề ngoài trông chỉ như một trung niên nho nhã.

Chiếc kính không độ càng khiến ông ta có thêm phong thái của một học giả.

“Đã đông đủ, lên bàn ngồi đi. Vừa ăn vừa nói chuyện.”

Tô Hạo Nhiên tháo kính xuống, giọng điềm đạm:

“Trên bàn cơm từ từ bàn chuyện gần đây.”

Bữa tối vô cùng phong phú, tất cả món ăn đều do Thương Minh Nga tự tay chuẩn bị.

Bạch Du vừa nếm thử một miếng, liền cảm thấy hương vị không kém gì đầu bếp chuyên nghiệp.

Ngày nay, đa số món ăn hiện đại dựa vào gia vị để tăng hương sắc, chỉ cần thêm nhiều phụ gia, mùi vị có thể thiên biến vạn hóa.

Thế nhưng, đồ ăn của Thương Minh Nga lại tinh tế một cách tự nhiên. Nguyên liệu tươi ngon, gia vị vừa đủ, không thừa không thiếu.

Chỉ tiếc rằng, Bạch Du không thể toàn tâm thưởng thức bữa ăn, bởi vì bầu không khí trên bàn có chút trầm lắng.

Tô Hạo Nhiên ăn khá chậm, nhưng khi nói chuyện lại vô cùng rành mạch, tốc độ không hề chậm chút nào.

“Khoảng thời gian này ta không ở Nam Lăng, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy...”

Ông đặt bát cơm xuống, giọng trầm thấp:

“Để các ngươi chịu khổ như thế, ta đúng là thất trách... Một người làm cha như ta, lại không làm

tròn bốn phen.”

Bạch Du lắc đầu:

“Ngài nói quá lời rồi. Loại tình huống đó, ai cũng khó mà đoán trước được, căn bản không có cách nào.”

Tô Hạo Nhiên gật nhẹ, không phủ nhận điểm này. Nhưng ông vẫn nghiêm túc kiểm điểm bản thân:

“Quả thật là vậy. Nhưng dù sao đi nữa, ta vẫn cần tự trách mình. Khi những phụ huynh khác đang lo lắng cho con cái họ, thì ta lại không có mặt, không thể cùng bọn chúng gánh chịu áp lực...”

“Chuyện này vốn dĩ là trách nhiệm của bậc cha mẹ, Nhược Ly, Ngọc Kinh... Thật có lỗi.”

Tô Nhược Ly cắn một miếng nem rán, nhai nhóp nhép, giọng nói lơ đãng vì miệng còn đầy thức ăn:

“Không sao cả, thực tế là ta vẫn trở về an toàn mà.”

Bạch Du bình thản nói:

“Cha mẹ không phải vạn năng. Hơn nữa, chúng ta cũng đâu còn là trẻ con, mỗi người phải chịu trách nhiệm cho chính mình.”

“Đối với các người, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy. Nhưng với chúng ta, đây không phải lần đầu làm cha mẹ.”

Tô Hạo Nhiên cười khổ:

“Ta vốn không hy vọng các người phải trải qua những chuyện đó... nhưng không ngờ rằng...”

Ông khẽ thở dài:

“Haizz... thế sự khó lường.”

Bạch Du khẽ động trong lòng, im lặng một chút rồi hỏi:

“Ý ngài là... chuyện của Tô Nhược Túc sao?”

Chương 284

DTV EBOOK

Không khí xung quanh bỗng chốc lặng đi.

Thương Minh Nga khẽ thở dài, nhẹ nhàng đặt đũa xuống, ánh mắt đượm buồn.

“Nhược Túc đã mất tích hơn ba năm rồi.”

Tô Nhược Ly cúi đầu, lặng lẽ nhai từng hạt cơm.

Tô Hạo Nhiên đặt hai tay lên bàn, nắm chặt tay:

“Làm cha mẹ, điều chúng ta mong muốn nhất chính là các người có thể bình an ở bên nhau. Trải qua chuyện lần này, ta tin rằng các người cũng đã cảm nhận rõ thế nào là nguy hiểm. Cho nên...”

Hắn chậm rãi nói tiếp:

“Nhược Ly, Ngọc Kinh... Ta hy vọng các người đừng đăng ký thi Võ Khoa.”

Hắn nghiêm túc dặn dò:

“Chọn một trường đại học Văn Khoa mà học, chỉ cần ở trong khu vực thành thị gần đây, ta cam đoan sẽ tìm được một ngôi trường khiến các người hài lòng.”

Tại Đại Hạ, tỉ lệ giữa Văn Khoa và Võ Khoa là 22:1.

Nếu lựa chọn Văn Khoa, có thể làm những công việc bình thường, phạm vi nghề nghiệp cũng không quá hẹp. Nhưng đã chọn Văn Khoa, cả đời sẽ không còn cơ hội bước chân vào Siêu Phàm giới.

Tô Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt kiên định:

“Ba, ta đã thức tỉnh Anh Linh Chi Lý.”

“Dù vậy, ta vẫn mong người đừng thi Võ Khoa...” Tô Hạo Nhiên nghiêm mặt:

“Dù là Tiên Thiên Anh Linh thì sao? Cũng đâu có nghĩa là bất tử, không bị thương, không mất mạng... Người biết không, ngay tại viện nghiên cứu của chúng ta, có không ít di thể Tiên Thiên Anh Linh được quyên tặng sau khi mất, chỉ để phục vụ nghiên cứu nguyên lý thần bí của Anh Linh Chi Lý! Đây tuy là một loại thiên phú, nhưng không có nghĩa là người bắt buộc phải đánh cược cả mạng sống!”

“Ta đã suy nghĩ kỹ.” Tô Nhược Ly nhìn thẳng vào mắt Tô Hạo Nhiên, chân thành nói:

“Ta muốn đi Bồng Lai!”

Thương Minh Nga cau mày:

“Người nhất định phải đi theo con đường của tử tử sao?”

“Tử tử chỉ mất tích, có lẽ chỉ là lạc đường mà thôi. Ta muốn đưa nàng trở về.”

Tô Nhược Ly quật cường nói:

“Ta không tin nàng đã chết! Một kẻ toàn cơ bắp, tràn đầy sức sống như nàng thì làm sao có thể chết được? Chẳng lẽ ba mẹ không muốn gặp lại tử tử sao?”

“Muốn! Rất muốn! Đến trong mộng cũng nhớ!”

Tô Hạo Nhiên khẳng định chắc nịch, bàn tay siết chặt, giọng nói đầy hối hận:

“Nhưng ta càng hối hận hơn vì bảy năm trước đã để nàng đăng ký Võ Khoa. Nếu không phải vì chuyện đó, nếu lúc ấy ta không mềm lòng, có lẽ bây giờ nàng vẫn đang ở nhà an ổn...”

Là một người cha, điều khiến hắn hối hận nhất chính là đã chiều theo sự tùy hứng của con gái, mà không chuẩn bị tâm lý đối mặt với hậu quả.

Tô Nhược Ly cầm lấy bát cơm, không màng đến hình tượng thực nữ, vui đầu ăn ngấu nghiến. Sau đó, nàng

đứng dậy, chiếc ghế theo động tác mà trượt về phía sau.

“Ta ăn no rồi!”

Nàng không thể thuyết phục cha mẹ, nhưng cũng không có ý định thay đổi quyết định của mình.

Bạch Du lặng lẽ nhìn theo bóng lưng nàng rời đi.

“Đứa nhỏ này vẫn luôn như vậy.” Thương Minh Nga nhúc nhích đầu không thôi:

“Nó luôn quật cường như thế. Ngọc Kinh, người có thể khuyên nhủ nàng không?”

Bạch Du cắn một miếng Korokke, lắc đầu:

“Chuyện này, vẫn phải xem chính nàng.”

“Vậy ý người là...”

“Di nương.” Bạch Du ngắt lời, chậm rãi nói:

“Ta đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm.”

Lời này vừa thốt ra, Thương Minh Nga lập tức sững sốt.

Tô Hạo Nhiên nặng nề thở dài, lần này ngay cả lý do ngăn cản cũng không còn.

Theo luật pháp Đại Hạ, bất kỳ ai đã đạt tới cảnh giới Siêu Phàm đều phải ghi danh vào sổ quản lý. Những Siêu Phàm trẻ tuổi nhất định phải theo học tại Võ Khoa, đây là nghĩa vụ bắt buộc.

Tại sao lại có quy định này?

Vì so với việc quốc gia cưỡng chế trưng binh, quy tắc này còn hữu hiệu hơn.

Một khi thời đại chiến tranh bùng nổ, nếu dân số tổn thất nghiêm trọng, theo pháp luật, mọi công dân đều có nghĩa vụ bảo vệ đất nước. Nghĩa vụ quân sự vốn là điều bắt buộc, chỉ là hiện tại chưa cần đến mà thôi. Nhưng nếu chiến tranh xảy ra...

Thì đó chắc chắn sẽ là nghĩa vụ không thể né tránh!

Hiện tại, Đại Hạ cần dốc toàn lực thu phục Lạc Giới, vì thế phải huy động một lượng lớn nhân lực, cũng đồng nghĩa với việc không thể bỏ qua bất kỳ ai đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm.

Thực tế, quy tắc này không chỉ có ở Đại Hạ mà trên toàn thế giới đều như vậy.

Siêu Phàm giả chính là hàng rào bảo vệ giúp duy trì sự an toàn và cuộc sống bình thường của dân chúng. Nhưng cũng bởi vậy, một khi bước chân vào con đường này, đồng nghĩa với việc phải gánh chịu nguy hiểm gấp trăm lần người thường.

Đương nhiên, đi kèm với hiểm nguy cũng là những phần thưởng phong phú. Một khi trở thành Siêu Phàm giả, con đường phía trước chỉ có thể là tiếp tục leo lên, không thể dừng lại. Đây là một hành trình không có điểm dừng, nếu không tiến thì tất lùi, chẳng khác nào ngược dòng nước xiết.

Chương 285

DTV EBOOK

Lực lượng càng cường đại, địa vị và quyền lực càng cao. Một khi đạt đến cấp bậc Siêu Phàm cao giai, bất cứ thứ gì mong muốn cũng có thể đạt được, hơn nữa tỉ lệ t-ử v-ong cũng giảm đáng kể.

Số liệu chứng minh rằng, khi đã đạt đến Tam giai Siêu Phàm, tỉ lệ t-ử v-ong khi thi hành nhiệm vụ chỉ còn chưa đến 3%. Còn từ Tứ giai trở lên, con số này thậm chí chưa đến một phần ngàn.

Bởi vì những Siêu Phàm cấp cao chính là chiến lược dự trữ của quốc gia, tuyệt đối không thể dễ dàng hao tổn.

Nhưng Nhất giai, Nhị giai lại không có bất kỳ sự bảo đảm nào.

Năm đó, Tô Nhược Túc chính là mất tích trong một nhiệm vụ ở Bồng Lai, khi đó nàng đã gần bước vào Tam giai Siêu Phàm.

Người c-hết như đèn tắt, cha mẹ Tô cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật này. Nhưng bất luận là Tô Nhược Ly hay Bạch Du, cả hai đều không có lý do để dừng bước.

Bữa cơm gia đình này không hẳn là tan rã trong không vui, chỉ có thể nói là song phương đều cảm thấy bất đắc dĩ mà thôi.

Bạch Du có một gian phòng trong nhà họ Tô, vì vậy buổi tối cũng không cần quay về.

Sau bữa tối, hần đi vào phòng của Tô Nhược Ly. Nàng không bật đèn, chỉ ngồi bên cửa sổ, ánh mắt nhìn xa xăm vào bầu trời đầy sao.

“Ba mẹ không nói gì khi người quyết định sao?”

“Họ tiếp nhận rất tự nhiên.”

“Bọn họ luôn đặc biệt khoan dung với người, nhưng với ta thì lại vô cùng nghiêm khắc.”

Tô Nhược Ly ôm đầu gối, giọng nói có chút ảm ức:

“Ta chỉ không hiểu, tại sao họ lại không để ta đi tìm tỷ tỷ?”

“Còn không rõ sao?”

Bạch Du bước tới, kéo cánh cửa sổ đang tung bay xuống:

“Đã mất đi một đứa con, chẳng lẽ lại muốn mất thêm đứa thứ hai?”

“Ta muốn gặp tỷ tỷ.”

Tô Nhược Ly vùi mặt vào đầu gối, giọng nói nghẹn ngào:

“Ta rất nhớ nàng.”

Nhìn bộ dạng yếu đuối hiếm thấy của nàng, Bạch Du khẽ đưa tay xoa đầu nàng:

“Ta biết.”

“Nàng sẽ không quay về, vì vậy ta phải đi tìm nàng.”

Ánh mắt Tô Nhược Ly lóe lên tia sáng màu xanh biếc:

“Ta muốn đưa nàng trở về nhà.”

“Cho nên, người muốn thi vào Học Viện Bồng Lai?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ từng đến Bồng Lai, nơi đó nhất định có tin tức về nàng.”

Tô Nhược Ly kiên định nói:

“Ta có thể thi đậu, chỉ là...”

“Người lo lắng ta không thi đậu sao?”

“Đầu gối như người mà cũng muốn thử vào Bồng Lai, ta hiểu chứ... chỉ là...”

Tô Nhượng Ly có chút do dự, bởi vì thiên phú của Bạch Du vốn không cao.

“Ta cũng sẽ đi.”

Bạch Du nhìn ra bầu trời đêm đầy sao, giọng nói trầm thấp:

“Đương nhiên ta sẽ đi.”

Bởi vì, đây là tâm nguyện của một thiếu niên.

Bởi vì, mẫu thân hắn từng nói rằng, nếu một ngày có thể đặt chân đến Bồng Lai, hy vọng hắn có thể hoàn thành một việc thay bà.

Năm đó, mẹ ruột của Bạch Du đã để lại thứ gì đó ở Bồng Lai, nhưng bà chưa từng nói rõ, chỉ lấp lửng nửa vời.

—oCo—

Korokke (コロッケ) là một món ăn thuộc dòng Yoshoku (ẩm thực phương Tây theo phong cách Nhật Bản), được chế biến bằng cách chiên ngập dầu. Món này có nguồn gốc từ bánh croquette của Pháp nhưng đã được người Nhật biến tấu để phù hợp với khẩu vị địa phương.

Korokke thường có lớp vỏ ngoài giòn rụm làm từ bột chiên xù (panko), bên trong là nhân mềm mịn gồm khoai tây nghiền trộn với thịt băm, hải sản hoặc rau củ. Một số biến thể phổ biến có thể kể đến như Kani Korokke (nhân cua), Kare Korokke (vị cà ri) hay Cream Korokke (nhân kem béchamel đậm đà).

Món ăn này thường được ăn kèm với sốt Tonkatsu ngọt đậm, cải bắp bào sợi hoặc dùng như một phần của bento. Với vẻ ngoài tròn hoặc dẹt giống bánh tiêu, Korokke không chỉ thơm ngon mà còn là một món ăn vặt quen thuộc trong đời sống hàng ngày của người Nhật.

Những ký ức thời thơ ấu của thiếu niên về cha mẹ không hề sâu đậm, thậm chí ngay cả hình ảnh lão gia

tử Bạch Phá Quân, người đã chăm sóc hắn từ nhỏ, cũng chỉ còn lại những mảnh vụn mơ hồ.

Thân thể của hắn đầy rẫy bí ẩn, đến mức ngay cả người thân hay bằng hữu cũng chẳng có mấy ai.

Nhà họ Bạch chỉ có một mình lão gia tử xuất quỷ nhập thần, trong khi cha mẹ nuôi của hắn, Tô phụ và Tô mẫu, cũng chỉ là bằng hữu với mẹ ruột hắn. Hơn nữa, thân phận của mẹ ruột dường như không tầm thường, nhưng chưa bao giờ có bất kỳ sự tiếp xúc nào với hắn.

Bạch gia lại càng thần bí hơn, cha hắn không rõ tung tích, sống chết thế nào cũng chẳng ai hay. Ngay cả khi Bạch Du chủ động dò hỏi, câu trả lời hắn nhận được cũng chỉ là sự mơ hồ và né tránh.

Nếu không phải bởi vì lão gia tử nhà họ Bạch thỉnh thoảng vẫn nhớ đến cháu trai mà gửi vật kỷ niệm cùng thổ sản về, thì hắn đã nghi ngờ rằng mẹ ruột mình bị lừa cưới mất rồi.

Hơn nữa, cái chết của mẹ ruột hắn cũng đầy điểm đáng ngờ. Rõ ràng đang ở độ tuổi tráng niên, vậy mà lại đột ngột qua đời.

Chương 286

DTV EBOOK

Nguyên nhân cụ thể không ai biết rõ, thậm chí ngay cả tang lễ cũng diễn ra lặng lẽ, không một ai đến viếng, cứ thế mà qua loa cho xong.

Vì phần ký ức này quá mơ hồ, Bạch Du cũng chẳng thể xác định liệu các trưởng bối đang cố tình giấu diếm điều gì hay không.

Nhưng hiện tại, hắn có hỏi cũng chẳng ai nói, chỉ đành tạm thời bỏ qua.

“Đúng rồi!” Bạch Du chợt nhớ ra điều gì đó, liền kéo tay Tô Nhược Ly đi ra ngoài.

Tô Nhược Ly thuận theo bước theo hắn, tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Bạch Du dừng lại trước một cánh cửa, quay sang hỏi: “Người có chìa khóa phòng này không?”

Tô Nhược Ly nhìn cánh cửa, chớp mắt: “Đây chẳng phải là phòng của Nhược Túc tỷ sao?”

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chẳng hề có chút trở ngại: “Phòng nàng đã lâu không khóa, bởi vì chẳng ai dùng tới.”

Bạch Du bật đèn lên, ánh sáng rọi khắp gian phòng. Bên trong sạch sẽ tinh tươm, không hề có dấu vết của bụi bặm. Ngay cả giường chiếu cũng đã được thay mới, hiển nhiên là có người thường xuyên quét dọn.

Tô Nhược Ly nhìn quanh gian phòng quen thuộc, trong phút chốc, ánh mắt nàng trở nên hoảng hốt, như thể bị những kỷ niệm xa xưa kéo về.

Bạch Du lập tức cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng: “Được rồi, chuyện hoài niệm để sau hãy nói. Người

còn nhớ ta từng nhắc đến nhật ký của Tô Nhược Túc không?”

Tô Nhược Ly chớp mắt, rồi “À” lên một tiếng: “Ý người là chuyện đó à?”

“Ta tìm được ba trang rồi.” Bạch Du trầm giọng nói, “Nhưng ta đang nghĩ, không biết trong nhà có còn trang cuối cùng không.”

Hắn nhân lúc Tô Nhược Ly chăm chú đọc lại bản sao chép nhật ký, liền bắt đầu lục soát căn phòng.

Thế nhưng, đáng tiếc là trong phòng Tô Nhược Túc chẳng để lại bao nhiêu đồ đạc.

Cũng phải thôi. Nàng đã ở Học Viện Bồng Lai suốt bốn năm trời, đến năm thứ tư thì mất tích, tính đến nay cũng đã ba năm rồi. Phần lớn vật dụng cá nhân chắc chắn đều được cất giữ trong học viện.

Nhật ký, thứ quan trọng như vậy, đương nhiên cũng sẽ mang theo bên người.

Kết quả là, Bạch Du không tìm thấy gì cả.

Hắn suy đoán, trang nhật ký cuối cùng rất có thể nằm trong Quỷ Vực... Chính xác hơn là ở Tị Thủ Sơn Trang, cách Nam Lăng thành hai mươi dặm.

Tô Nhược Ly đọc xong ba trang nhật ký, nghiêm túc khép lại cuốn sổ: “Thì ra năm đó đã xảy ra chuyện như vậy. Ta hoàn toàn không hay biết gì, tỷ tỷ cũng chưa từng nhắc đến.”

Bạch Du tiện tay cầm một cuốn sách trên giá, chính là quyển Bách Niên Cô Độc, lật xem vài trang, rồi hỏi: “Người có ấn tượng gì về Tần Tuyết Táo không?”

Tô Nhược Ly suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Ta từng nghe qua tên nàng, nhưng chưa từng gặp mặt.”

“Năm đó, tỷ tỷ không sống chung với chúng ta. Nàng được đưa đến một nơi khác.”

Nàng ngừng lại một chút, rồi bổ sung: “Chính là căn phòng chúng ta đang ở bây giờ.”

“Vậy sao?” Bạch Du nhíu mày.

Tô Nhược Ly lại trầm ngâm suy nghĩ: “Tần Tuyết Táo... Ta thực sự chưa từng nhìn thấy nàng. Nhưng nếu muốn tìm thông tin về nàng, chắc hẳn trường học sẽ có tư liệu. Các lão sư chắc chắn biết.”

“Không cần phiền phức vậy đâu.” Bạch Du đặt cuốn sách xuống, ánh mắt lóe lên tia nghi hoặc: “Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ. Nếu nàng thực sự là bằng hữu của Tô Nhược Túc, vậy tại sao ta chẳng nhớ gì về nàng cả?”

Hắn chỉ vào một đoạn nhật ký, trầm giọng nói: “Trên này có ghi lại một vụ án giết người bảy năm trước. Tỷ tỷ cũng bị cuốn vào vụ đó. Ta có một chút ấn tượng, nhưng sau chuyện này, nàng liền tham gia thi đại học và lập tức rời đi, đến thẳng Học Viện Bồng Lai.”

Tô Nhược Ly gật đầu: “Ừ, ta cũng nhớ, sau đó suốt bốn năm trời, chúng ta chỉ gặp nàng đúng ba lần. Chỉ có dịp Tết, nàng mới trở về một chuyến.”

“Năm thứ tư, nàng liền mất tích.” Bạch Du lướt tay qua giá sách, tiếp tục tìm kiếm manh mối: “Ta cảm thấy, vụ án năm đó chính là nguyên nhân khiến tính cách Tô Nhược Túc thay đổi hoàn toàn.”

Tô Nhược Ly cau mày: “Vì sao người lại nghĩ vậy?”

“Vì ta muốn biết sự thật năm đó rốt cuộc là gì.” Bạch Du nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt kiên định: “Ta cảm thấy, chuyện này chính là chìa khóa dẫn đến tất cả mọi thứ.”

Hắn trầm mặc một chút, rồi nói tiếp: “Nếu như nàng và Tần Tuyết Táo thật sự thân thiết, có lẽ cũng giống như chúng ta vậy... Nghĩ mà xem, nếu như ta chết...”

Một ngón tay nhẹ nhàng đặt lên bờ môi Bạch Du, Tô Nhược Ly nghiêm túc ngăn hắn lại:

“Không cho phép nói những lời như vậy... Người sẽ không sao, tuyệt đối không! Ta nhất định sẽ bảo vệ người, bất kể có chuyện gì xảy ra.”

Bạch Du im lặng một lúc, trong lòng thâm nghĩ—rốt cuộc là ai bảo vệ ai đây?

Hắn thở dài, chậm rãi nói:

“Ta chỉ đang lấy một ví dụ mà thôi... Dùng cách này để hình dung, chắc người cũng hiểu. Nếu người đặt mình vào vị trí của tử tử, người sẽ hiểu tại sao ta lại cố chấp như vậy.”

Tô Nhược Ly gật đầu:

Chương 287

DTV EBOOK

“Cho nên, người muốn biết đến cùng ai là người đã giết Tần Tuyệt Táo?”

“Đúng vậy.”

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:

“Nhưng có lẽ tỷ tỷ người cũng không biết được chân tướng đâu.”

Nói rồi, nàng đứng dậy:

“Người cứ tiếp tục tìm đi, ta về phòng một chuyến, sẽ quay lại ngay.”

“Ừ, đi đi.”

Bạch Du đáp lại, tiếp tục tìm kiếm trong phòng, hy vọng có thể tìm ra chút manh mối nào còn sót lại.

Nhưng tìm một cách qua loa thế này, thực sự rất khó để có được câu trả lời.

Tuy nhiên, trong lúc lục lọi, hần lại phát hiện một thứ ngoài dự đoán.

Một chiếc hộp gỗ nhỏ bị giấu kỹ trong góc phòng.

Hần mở ra, nhưng bên trong không phải là nhật ký hay những món đồ riêng tư của một thiếu nữ mà thay vào đó, là một cây thương đã bị hư tổn nặng nề.

Khi bàn tay nắm chặt lấy cây thương này, trong mắt Bạch Du bỗng lóe lên một tia sáng, giống như từng dòng chữ rực lửa hiện lên trong tâm trí hần.

【 Di vật: Bàn Nham Đầu Thương 】

【 Nhị Tinh Anh Linh: Bách Chiến Lão Binh 】

【 Trạng Thái: Toàn Ảnh 】

【 Khế Ước Thất Bại 】

【 Anh Linh tàn ảnh đã về tại lịch sử 】

【 Khế ước Anh Linh đã ghi chép, trước mắt 5 lần 】

“Anh Linh... nơi này cũng có sao?”

Bạch Du có chút kinh ngạc. Cây thương này nhìn qua đã có từ rất lâu, dường như đã trải qua vô số trận chiến.

Nhưng tại sao nó lại xuất hiện trong phòng Tô Nhược Túc?

Hơn nữa, đây còn là một di vật cấp Nhị Tinh, thực sự làm người ta động lòng.

Có điều, trạng thái hiện tại của nó lại là Toàn Ảnh, đồng nghĩa với việc không thể nuôi dưỡng hay sử dụng như một Anh Linh chính thức.

Bạch Du cầm cây thương trên tay, thất thần trong chốc lát.

Ngay lúc đó, một làn gió thơm thoảng qua, mang theo hương hoa nhàn nhạt.

Tô Nhược Ly ôm một chiếc rương bước vào phòng, đặt nó lên giường rồi mở ra:

“Những năm qua, ta và tử tử vẫn giữ liên lạc. Tổng cộng có mấy chục bức thư, có lẽ bên trong sẽ có manh mối. Cùng nhau xem thử đi.”

Bạch Du liếc nhìn thùng giấy, nhướng mày:

“Thời đại này mà vẫn còn cần viết thư?”

“Bồng Lai vẫn chuộng cách liên lạc này hơn.” Tô Nhược Ly đáp, vừa nói vừa cầm một phong thư lên định xem.

Bỗng nhiên, Bạch Du vươn tay giữ lấy cổ tay nàng.

Tô Nhược Ly lập tức đỏ mặt:

“Nhẹ tay một chút, ta cũng đâu có chạy mất.”

Bạch Du không nói gì, chỉ cuộn tay áo của nàng lên, xoay cổ tay nàng lại. Ngay trên mặt trong cổ tay trái, hắn nhìn thấy một ấn ký hình rồng mờ mờ ảo ảo.

“Ấn Long Mạch.” Hắn nhìn thẳng vào Tô Nhược Ly, chậm rãi nói:

“Ngươi... đã bước vào Siêu Phàm.”

“Ừm.” Tô Nhược Ly gật đầu.

“Từ bao giờ?”

“Vừa mới.”

“Vừa mới?”

“Ừm.” Tô Nhược Ly lại gật đầu, giọng điệu thản nhiên như đang kể chuyện ăn cơm uống nước:

“Chỉ cần một chút xíu nữa thôi là đột phá rồi. Mọi người chẳng phải đều thế sao?”

Bạch Du: “???”

Phá cảnh Siêu Phàm mà cũng đơn giản như ăn cơm uống nước á?!

Ta đây liều mạng với đám Hắc Cung Sứ, đánh đến người chết ta sống mới miễn cưỡng đột phá!

Tô Nhược Ly chớp mắt vô tội:

“Ta cũng chuẩn bị rất lâu rồi mới đột phá đấy. Trước đó, ngay khi ở bệnh viện ta đã có cảm giác, mãi đến giờ mới thành công. Cũng tốn không ít thời gian đâu. So với người thì ta vẫn còn chậm hơn.”

Bạch Du ngược lên nhìn trần nhà:

“Ta tin... suýt nữa thì tin.”

“Là thật mà.” Tô Nhược Ly vỗ vỗ vai hắn, cổ vũ:

“Ngươi có thể phá cảnh nhanh như vậy đã rất lợi hại rồi. Từ lúc ngươi bước vào Ứng Kích Kỳ đến giờ còn chưa tròn một tuần đâu. Đây chính là cấp bậc thiên tài đấy.”

Bạch Du nhìn Tô Nhược Ly, trong lòng không muốn thừa nhận bản thân đã bị đả kích. Một phần trong hắn ghen tỵ đến mức ruột gan sôi trào, nhưng phần khác lại không thể không tự an ủi vì đây là thanh mai trúc mã của mình.

Hắn hoài nghi Tô Nhược Ly cố ý. Không phải cố ý đả kích hắn, mà là cố ý kìm hãm đẳng cấp của bản thân đến tận bây giờ mới đột phá.

Nàng tựa như đang giả ngu, nhưng lại giả rất tệ.

“Thôi, xem thư trước đi.”

Hắn chỉ có thể cúi đầu, chuyển sự chú ý sang thứ khác.

Nếu đổi lại là người khác, có khi đã tức đến mức nhào tới đánh nhau, hoặc ôm một xó nào đó mà tự bế mất rồi. Nhưng hắn thì không.

Tâm lý hắn vẫn ổn định.

Bạch Du cúi đầu xem xét thư tín. Phần lớn đều là thư của Tô Nhược Túc gửi về, chủ yếu nói về cuộc sống thường ngày. Nhưng nội dung thực sự không có gì đặc biệt.

Tô Nhược Túc là kiểu người thích tốt khoe xấu che, ngay cả chuyện vặt vãnh như “hôm qua ta mới ăn món gà ngon lắm” cũng ghi vào, nhưng lại không hề nhắc tới những nhiệm vụ nguy hiểm hay chuyện bản thân gặp phải khó khăn gì. Rõ ràng là không muốn khiến người nhà lo lắng.

Thế nên, hầu hết những bức thư này chẳng có giá trị gì mấy.

Chương 288

DTV EBOOK

Chỉ có một số ít thư thỉnh thoảng nhắc đến những chuyện không được thuận lợi, còn lại thật sự không có gì đáng chú ý.

“Quan hệ tỷ muội của các người chắc chẳng ra sao đâu nhỉ.” Bạch Du nhận xét:

“Viết gì mà toàn ba cái chuyện nhảm nhí.”

“Người đúng là đầu gỗ.” Tô Nhược Ly lườm hắn, rồi lấy ra hai tờ giấy, đặt chồng lên nhau:

“Người phải đọc theo cách này.”

Bạch Du làm theo và lập tức phát hiện ra đây là thư mật. Nếu dùng một phong thư trước đó để che phủ đúng chỗ, thì mới hiện ra nội dung thực sự.

Sau khi giải mã, bức thư chỉ còn lại vài chục chữ, nhưng tin tức bên trong mới thực sự quan trọng.

Tô Nhược Túc nhắc đến khá nhiều chuyện liên quan đến Học Viện Bồng Lai. Đáng tiếc là không có bất kỳ thông tin nào liên quan đến Tần Tuyết Táo.

Phần lớn nội dung đều là những tâm đắc trong quá trình tu hành của nàng, tựa như đang chuẩn bị sẵn nền tảng cho muội muội sau này.

Trong thư cũng có nhắc đến hệ thống của Siêu Phàm giả và con đường tu luyện.

Sau khi trở thành Siêu Phàm giả, mỗi người đều tự thức tỉnh Siêu Phàm kỹ nghệ. Dựa vào thiên phú và kỹ nghệ này làm dẫn hướng, từ đó hình thành con đường riêng, vững tin trên hành trình tấn thăng sau này.

Cái gọi là “con đường Siêu Phàm” thực chất chính là một hành trình tấn thăng, không khác gì con đường tu hành, tu Phật hay tu Đạo—chỉ là những hướng đi khác nhau mà thôi.

Thiên hạ có vô số con đường, ngay cả trong cùng một lộ tuyến võ tu, kiếm khách và đao khách cũng đã có lối đi riêng biệt.

Ở giai đoạn Đê Giai Siêu Phàm, lộ tuyến còn rất rộng mở. Các con đường đều có tiền nhân đi qua, để lại dấu tích có thể tham khảo. Nhưng càng tiến lên cao, con đường tấn thăng càng trở nên chật hẹp.

Tại Đại Hạ, con đường ổn thỏa nhất chính là võ tu. Đây cũng là con đường chủ lực do chính quyền Đại Hạ phổ biến rộng rãi. Bởi vì có quá nhiều người theo đuổi, nên dù hạn mức cuối cùng rất cao, nhưng con đường này cũng dần trở nên bão hòa.

Tô Nhược Túc chính là một võ tu, sở trường thương thuật. Con đường nàng theo đuổi chính là con đường của Thương Thánh, người đứng thứ bảy trên Võ Thánh Bia.

Lần theo dấu vết của tiền nhân là một cách làm thông minh.

Chỉ có điều, hiếm ai có thể vượt qua được bậc thầy của chính con đường đó.

Trong top 10 Võ Thánh trên Võ Thánh Bia, không một ai là sự lặp lại của một con đường đã từng tồn tại.

“Xem hết rồi, chẳng có manh mối gì cả.” Bạch Du buông bức thư cuối cùng xuống, khẽ nhíu mày: “Nhưng có thể cảm nhận được Tô Nhược Túc rất hoạt bát. Ngay cả trong bức thư cuối cùng, tâm tình nàng vẫn không tệ.”

“Tỷ tỷ vốn là người vui vẻ mà.” Tô Nhược Ly mỉm cười, cẩn thận xếp thư tín lại rồi cất đi.

Bạch Du đứng dậy, chỉ vào một góc trong rừng:

“Thanh thương kia, ta có thể mượn về một thời gian không?”

“Đó là vật của tử tử.” Tô Nhược Ly suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

“Nhưng ta nghĩ chắc nàng cũng không để ý đâu.”

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên ngậm miệng, hơi nghiêng đầu:

“Dù sao thì tử tử cũng rất thích ngươi.”

Bạch Du bật cười:

“Ai bảo hồi bé ngươi đáng yêu thế kia, y hệt một con Pikachu vậy.”

Câu này vừa dở vừa trêu khiến Tô Nhược Ly lập tức xù lông, hờn dỗi lườm hắn.

Sau khi dọn dẹp lại căn phòng bị lục tung, Bạch Du chuẩn bị rời đi. Khi tay vừa chạm vào cánh cửa, Tô Nhược Ly chợt nhớ ra điều gì đó, vội vươn tay kéo lấy cổ tay hắn.

“Đúng rồi—”

Nàng còn chưa kịp nói hết câu, ngay khi hai người vừa chạm vào nhau, một luồng tĩnh điện bất ngờ bùng lên.

Đùng!

Bạch Du và Tô Nhược Ly đều theo bản năng giật tay ra.

Trong khoảnh khắc đó, một suy nghĩ kỳ lạ đột nhiên lóe lên trong đầu hắn—

“Hình như đây là lần thứ mười nàng nắm tay ta rồi thì phải?”

Ngay sau đó, hắn ý thức được một chuyện: năng lực [Giữ Gốc] của mình lại tự động kích hoạt.

Nhưng tại sao lại là lần này?

Trước đây khi nắm tay người khác đâu có xuất hiện tình huống này? Chẳng lẽ là vì nàng là Tiên Thiên Anh Linh?

Lần này, [Thập Liên Giữ Gốc] rốt cuộc sẽ kích hoạt hiệu ứng gì?

Không ổn, hoàn toàn không thể đoán trước được!

Hắn lập tức tập trung tinh thần, chuẩn bị ứng phó với bất cứ tình huống nào có thể xảy ra. Nhưng rồi...

【Anh Linh “Thanh Minh Kiếm Chủ” – Khế Ước Thất Bại】

【Số lần khế ước ghi nhận: 6 lần】

【Người thu được “Thanh Minh Kiếm Chủ” – Chiếu Ảnh Thẻ x1】

【Sự kiện: Thu Thập đã kích hoạt】

【Vật phẩm: “Tô Nhược Túc – Nhật Ký Tùy Bút” đã được định vị – Hiện đang nằm trong khu vực “Trần Sơn Quỷ Vực”】

【Điểm Vận Mệnh +10】

“???”

Những lời nhắc nhở liên tiếp khiến Bạch Du như bị một gốc đại thụ lay động tận gốc rễ.

Cùng lúc đó, Tô Nhược Ly cũng nhìn bàn tay mình vừa chưởng ra, nàng nghiêng đầu, hơi cau mày:

“Kỳ quái thật, vừa rồi sao lại có cảm giác suýt nữa bị người hút vào vậy?”

“Hút vào?”

Chương 289

DTV EBOOK

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng cảm giác giống như trái tim bị ai đó nhẹ nhàng vuốt ve.”

Tô Nhược Ly chăm chú nhìn lòng bàn tay, cảm giác này khiến nàng khó diễn tả thành lời.

Lúc này, cả hai đều chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Mãi đến rất lâu sau này, họ mới nhận ra đây chính là dấu hiệu của khế ước Anh Linh.

Nếu khế ước thành công, như vậy Anh Linh Chi Lý của Tô Nhược Ly sẽ bị cưỡng chế chia sẻ.

Chỉ có điều, lần này Bạch Du lại hưởng lợi từ một cơ chế miễn phí, dù khế ước thất bại nhưng hắn vẫn nhận được một phần thưởng—duy nhất một lần sử dụng Anh Linh Chiếu Ảnh Thẻ.

[Anh Linh Chiếu Ảnh Thẻ - “Thanh Minh Kiểm Chủ”]

Phẩm chất: Tiêu hao phẩm

Công dụng: Sau khi sử dụng, có thể mô phỏng toàn bộ trạng thái của Thanh Minh Kiểm Chủ, duy trì trong một giờ.

Bạch Du sửng sờ. Nếu chỉ cần nắm tay mười lần là có thể nhận miễn phí một tấm Anh Linh Chiếu Ảnh Thẻ, vậy chỉ cần tìm một Anh Linh đỉnh cấp, lặp lại hành động này mười lần... chẳng phải hắn có thể chơi miễn phí một tấm thẻ cao cấp hay sao?

Tô Nhược Ly lại đưa tay chọc nhẹ vào người Bạch Du, lần này không có hiện tượng lạ nào xảy ra. Xác nhận rằng không có gì đáng ngại, nàng kéo tay hắn một cách tự nhiên, hoàn toàn không để ý mà nói:

“Đúng rồi, ta vừa nhớ ra, gian phòng của người đã lâu rồi không dọn dẹp, hiện tại cũng chẳng có giường

chiếu gì cả. Nếu không thì...”

“Ta ngủ ghế sofa.” Bạch Du lập tức ngắt lời.

“Người có thể ngủ trong phòng tỷ tỷ mà.”

“Không cần, ta ngủ ghế sofa là được.”

Bạch Du liếc nhìn Tô Nhược Ly một cách đầy phòng bị. Cái ghế sofa này rất nhỏ, chỉ đủ một người ngủ, chính vì vậy hẳn có thể tránh khỏi cảnh đêm nay Tô Nhược Ly tiểu thư mò tới tranh giường.

Hắn chợt nghĩ, sau này đi ngủ nhất định phải khóa cửa phòng, kéo cô nàng này lại len lén chui vào.

“Người đang suy nghĩ linh tinh gì đó?” Tô Nhược Ly vươn tay chọc nhẹ trán hắn, khoanh tay lại hừ một tiếng:

“Ta không có làm cái chuyện mà người nghĩ đâu nhé!”

“Làm sao người biết ta đang nghĩ cái gì?” Bạch Du cười đầy ẩn ý, “Hoặc là chúng ta có cùng suy nghĩ, hoặc là người đang dùng tư duy đánh cắp đối với ta?”

“A a a~ Nghe không được, ta chẳng nghe thấy gì cả!”

Tô Nhược Ly lập tức xoay người chạy về phòng, đóng cửa cái rầm.

Bạch Du bật cười, sau đó cũng quay trở về gian phòng của mình. Dù không có giường chiếu, nhưng trong phòng hẳn còn nhiều thứ cần dọn dẹp lại.

Tô Nhược Ly tựa lưng vào cánh cửa, nàng mở bàn tay ra, đầu ngón tay phản chiếu một tia sáng xanh của kiếm ảnh.

Nhìn chằm chằm vào ánh sáng trong lòng bàn tay, nàng siết chặt tay lại, đặt lên vị trí trái tim rồi chậm rãi nhắm mắt.

Sau đó, nàng đi đến bàn học, lấy ra máy truyền tin, mở khung trò chuyện.

Không Rời Không Bỏ: Ngài khỏe chứ?

Bồng Lai Bộ Chiêu Sinh: Có chuyện gì?

Không Rời Không Bỏ: Ta muốn tìm hiểu một chút về tiêu chuẩn tuyển sinh của Học Viện Bồng Lai.

Vừa nhận tin, nàng vừa cầm bút lên, mở cuốn sổ tay ra và bắt đầu viết nhật ký hôm nay.

Ở trong phòng mình, Bạch Du cũng lấy ra máy truyền tin. Có mấy tin nhắn chưa đọc.

Mở ra xem, đáng tiếc chẳng có cái nào là thông báo trúng thưởng thành viên kim cương cả.

Văn Võ Song Toàn (Khổng Văn): Ta đã nghe về tình hình của ngươi rồi, sao lại thảm hại đến mức này mà không nói với ta một tiếng?

Đáng Yêu Nhỏ Bóp (Hoa Li): Ngày mai lên lớp, nhớ đi báo danh. Không được trễ, cũng không được về sớm đâu đấy!

Gió Nổi Lên Bèo Tắm (Nguyễn Thanh Tuyết): Chu tỷ tỷ muốn mời mọi người ăn một bữa cơm để cảm ơn, không biết ngươi và Nhược Ly hôm nào rảnh?

Khinh Vũ Bay Lên (Đào Như Tô): Hahaha, ta trúng rồi đấy!

12A1 [@Toàn thể thành viên]:

Ngày mai chính thức bắt đầu đi học! Nhớ đến trường báo danh! Kỳ thi đại học chỉ còn hơn hai tháng nữa thôi! Các bạn học, cố gắng lên nào!

Tin nhắn nhóm này cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng mấy cái tin riêng thì lại chất chồng lên nhau. Trong lúc nhất thời, Bạch Du cũng không biết nên ưu tiên trả lời ai trước.

Cuối cùng, hần quyết định:

Trả lời Khổng Văn: “Ngày mai đến trường nói sau.”

Trả lời Hoa Li: “1.” (Trả lời cho có lệ)

Trả lời Nguyễn Thanh Tuyết: “Tuần này thứ Năm thì được.”

Sau đó, hấn tập trung vào đối chiến với Đào Như Tô.

Trên Trời Chỗ Nào Có: Người trúng cái gì vậy?

Khinh Vũ Bay Lên: Hahaha, Tam Hoa Tụ Đỉnh! Đào Gia ta thành công rồi!

Phản hồi ngay lập tức.

Trên Trời Chỗ Nào Có: Người có biết câu này lần trước ai nói xong thì cuối cùng biến thành pháo hoa không?

Khinh Vũ Bay Lên: Chuyện đó không quan trọng! Quan trọng là bây giờ ta rất chi là hào hứng, phấn khởi, sung sướng, hốt hoảng, kích động! Quá tuyệt vời!

Trên Trời Chỗ Nào Có: Cái biệt danh này của người đã bị đào thải từ mười lăm năm trước rồi... Mà người nhắn tin cho ta rốt cuộc là có chuyện gì?

Chương 290

DTV EBOOK

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: Người quản ta dùng biệt danh gì! Chủ yếu là ta muốn khoe khoang một chút! Vì ta đã phá cảnh! Ngầu không? Ngầu không hả?!

Trên Trời Chỗ Nào Có: Lan Quế Chi.

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: Ta chính là muốn hung hăng đặc ý, hung hăng cho người thấy sắc mặt! Cứ vậy đi!

Trên Trời Chỗ Nào Có: Ừm, lợi hại lợi hại.

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: Nói tiếp! Tiếp tục khen! To hơn chút nữa! Sao lại chỉ có nhiều đó! Âm lượng bé thế mà cũng đòi làm Siêu Phàm?!

Trên Trời Chỗ Nào Có: Cũng chỉ hơn ta có một ngày thôi, cũng tạm được.

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: ... (Hình ảnh sững sốt)

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: Người vừa nói gì?! NGƯỜI VỪA NÓI CÁI GÌ?! Trong lòng người rốt cuộc đang giấu cái gì?!

Trên Trời Chỗ Nào Có: Hôm qua ta vừa mới phá cảnh Siêu Phàm thôi mà, có gì đáng kinh ngạc đâu?

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: Hahaha, chắc ta đang nằm mơ rồi. Gối của ta đâu, tìm được rồi! Để ta ngủ thêm một giấc, tỉnh dậy nhất định phải tìm cái tên không biết võ đức họ Bạch mà khoe khoang một chút...

Trên Trời Chỗ Nào Có: Trốn tránh thực tế cũng được thôi, nhưng ta phá cảnh có gì lạ đâu? Chẳng lẽ ta

không thể là thiên tài? Ta không thể là kỳ tài võ học một vạn năm mới có một?

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: IM NGAY! VÔ SĨ TIỂU TẶC! NGƯỜI DÁM PHÁ HOẠI ĐẠO TÂM CỦA TA! Ngày mai đến trường, nếu như người dám lừa ta, ta sẽ đẩy người ra pháp trường, bắn đến khi thành tổ ong!

Trên Trời Chỗ Nào Có: Lan Quế Chi... Chú ý ngôn ngữ. Người là một mỹ nhân xinh đẹp, nói lời này có thích hợp không?

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: Hừ! Coi như người khen ta, ta cũng sẽ không vui đâu! Đi mà đồ Tô Nhược Ly ấy!

Trên Trời Chỗ Nào Có: Ta mà đi đồ ai bao giờ?

Đào Như Tô khựng lại một chút.

Đúng thật, dựa theo hiểu biết của nàng về người này, nếu có một ngày hẳn thực sự bắt đầu đồ ngon đồ ngọt ai đó, vậy có lẽ nàng đã xuyên qua một thế giới song song rồi.

Trên Trời Chỗ Nào Có: Ta chỉ nói sự thật thôi.

Mặt Đào Như Tô đỏ lên.

Không phải lời đồ dành... vậy có nghĩa là thật lòng sao? Hẳn thật sự khen nàng xinh đẹp sao?

“Hừ hừ, tên đầu gỗ này thỉnh thoảng cũng nói được vài câu hữu ích... Tha thứ cho người vậy.”

Trên Trời Chỗ Nào Có: Dù sao trong đầu người cũng toàn nước mà.

Đào Như Tô:

Lam Miêu Không Tinh Nghịch: Khốn nạn! Đợi đấy!

Dứt lời, nàng lập tức hạ tuyến.

Bạch Du lướt qua khung chat.

Hắn phát hiện đối phương vẫn chưa xóa kết bạn, nhưng điều làm hắn chú ý hơn là câu nói cuối cùng

kia... Sao nghe quen tai thế nhỉ? Giống như một câu thoại kinh điển trong The Demon Girl Next Door...

(The Demon Girl Next Door là một bộ truyện tranh Nhật Bản bốn khung của Izumo Ito, đăng dài kỳ trên tạp chí Manga Time Kirara Carat từ năm 2014.)

Sau khi trò chuyện với Đào Như Tô kết thúc, Bạch Du dọn dẹp sơ qua căn phòng. Rất nhanh, đã đến giờ đi ngủ.

Hắn nằm dài trên ghế salon, đắp một chiếc chăn mỏng dành cho mùa hè. Cảm giác khá dễ chịu.

“Thật giống quá mà.”

Lúc đi ngang qua, Thương Minh Nga lẩm bẩm một câu.

“Giống cái gì?”

“Giống hệt dáng vẻ của ai đó, sau khi trở về, không có giường ngủ nên đành nằm trên ghế salon.” Nàng trêu chọc.

Tô Hạo Nhiên lập tức đỏ mặt, ho khan một tiếng rồi vội vàng chuyển chủ đề:

“Ngủ sớm đi, tắt đèn thôi.”

Cha mẹ ở tầng một, bọn trẻ thì ở tầng hai.

Bạch Du ngược nhìn trần nhà, ngay khoảnh khắc đó, trước mắt hắn hiện ra những dòng chữ rực cháy:

【Hương Thủ Đạo Quán (Độ khó cấp 2)】

【Cấp độ đề cử: 15 - 25】

Hai tùy chọn xuất hiện: “Biên Tập Giả Vận Mệnh” và “Vô Minh Quỷ”.

Hắn nhắm mắt, lập tức cảm nhận được một cảm giác mất trọng lượng quen thuộc.

Sau khoảnh khắc đó, Bạch Du đã bước vào Hương Thủ Đạo Quán.

Nhưng lần này không giống lần trước.

Hương Thủ Đạo Quán ở độ khó cấp 1 chỉ là một căn phòng kín, nhưng khi nâng lên cấp 2, nơi này biến thành một đình viện rộng rãi, kèm theo hành lang gấp khúc. Còn khu vực bị phong bế ở lần trước, giờ đã lùi về phía sau, chỉ là một phần nhỏ của đạo quán mà thôi.

“Xem ra đây là thiết kế theo kiểu từng tầng một.”
Bạch Du trầm ngâm.

“Đây là nơi nào vậy?”

Từ phía bên cạnh, Vũ Cung Chân Trú lặng lẽ vuốt ve lan can.

Nhờ vào Thiên Nhân, nàng nhanh chóng phát hiện ra một bóng người.

Phản ứng đầu tiên là cảnh giác, tay phải nắm chặt chuôi đao. Nhưng ngay sau đó, nàng chợt sống lại, rồi ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng.

“Là tiên sinh?”

“Là ta.”

“Ô... Làm ta căng thẳng một phen.”

Vũ Cung Chân Trú đưa tay đặt lên ngực, dường như vừa nhẹ nhõm thở phào. Khuôn mặt nàng vốn nghiêm nghị giờ cũng lộ ra vài phần vui vẻ.

“Lâu rồi không gặp, Vận Mệnh Tiên Sinh.”

“Thật lâu sao?”

“Đã hơn một tuần rồi.” Nàng khẽ đáp.

Với Bạch Du, lần trước hắn đến đây chỉ mới là chuyện của ngày hôm qua, nhưng vì dòng chảy thời gian ở mỗi thế giới không giống nhau, hắn cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Chương 291

DTV EBOOK

Ánh mắt hần lướt qua Vũ Cung Chân Trú.

Lần này, nàng trông có vẻ phong trần hơn, không còn vẻ sạch sẽ, gọn gàng như khi còn ở Nam gia sản. Nhưng so với trước kia, nàng dường như mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hai gò má nàng có chút khô khốc, dung nhan tuy có tổn hại đôi chút, nhưng ngược lại, khí chất thanh tao, kiên cường của nàng lại càng nổi bật hơn.

“Cái đó... Tiên sinh đừng nhìn ta như vậy.”

Vũ Cung Chân Trú khẽ kéo góc áo, giọng nói có chút ngưng ngùng.

Bạch Du vội ho khan một tiếng:

“Ta... không cố ý.”

Vũ Cung Chân Trú cẩn thận cúi đầu, giọng nói có chút rụt rè:

“Hiện tại ta nhất định trông rất khó coi... Nếu có thể, ta thực sự muốn ăn mặc thật đẹp để gặp tiên sinh.”

Thế nhưng, trên đường đi tới Giang Hộ, thời gian cấp bách, nàng phải gắng sức đuổi theo, nào có dư dả thời gian để chăm chút dung mạo.

“Không cần để ý.” Bạch Du phát huy EQ, thuận theo tâm ý mà nói:

“Bây giờ ngươi cũng rất xinh đẹp. So với lúc còn ở Nam gia, ngươi lại càng giống với chính bản thân mình hơn. Hoa sen mùa hạ dù có dính chút bùn cũng không vì thế mà phai sắc.”

“... Hoa sen sao?”

Nghe được lời khen ngợi, tâm trạng Vũ Cung Chân Trú lập tức vui vẻ hẳn lên.

Những ngày qua nàng bị truy sát, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, nhưng chỉ một câu nói ấy thôi, dường như đã cuốn bay mọi căng thẳng.

Rõ ràng, nếu lời khen này đến từ người khác, nàng sẽ chẳng mấy may để tâm.

Bởi lẽ, nàng vốn không thể nhìn thấy, cũng chẳng thực sự hiểu thế nào là đẹp hay xấu.

Nhưng lúc này, nàng lại nhẹ nhàng bật cười:

“Tiên sinh quả thật rất biết khen người đấy...”

Nàng nắm chặt tay, giơ lên trước ngực, ánh mắt sáng ngời đầy quyết tâm:

“Chỉ với một câu này của tiên sinh, hôm nay ta nhất định phải cố gắng gấp bội!”

Một lời thôi cũng đủ khiến nàng tràn đầy ý chí chiến đấu, tâm trạng phấn chấn như vừa tiếp thêm động lực.

Bạch Du sống lại, không ngờ chỉ vài lời nói vô tình của mình lại có tác dụng lớn như vậy...

Chẳng lẽ đây cũng là kỹ năng “Giữ gốc phát động” sao?

Nhưng mà... không giống lắm nhỉ.

Nhìn Vũ Cung Chân Trú, Bạch Du chợt nhớ đến Tô Nhược Ly và Đào Như Tô.

Tựa hồ cả ngày, hẳn cứ luẩn quẩn giữa ba người này mà thôi.

Tâm trạng bỗng trở nên phức tạp.

Này... cách quản lý thời gian này...

Thiếu niên, người bây giờ rất giống một kẻ tra nam đấy.

Dẫu vậy, Bạch Du rất nhanh điều chỉnh lại suy nghĩ. Hẳn chẳng lừa gạt ai về mặt tình cảm, vậy thì sao có thể xem là tra nam được?

Chỉ có thể nói hẳn là “trung tâm điều hòa không khí” hoặc “đạo sư nhân sinh” mà thôi!

“Người nên cố gắng thật tốt một chút.” Bạch Du nghiêm túc nói.

“Ban đầu ta không định mở Hương Thủ Đạo Quán, nhưng nghĩ lại thì... Hương Thủ Thần Đạo Kiếm Kích Thiên đang nằm trong tay ta. Ở đây cùng Ảnh Quỷ Môn luyện tập, đối với người khi nắm giữ Thiên Chân Chính Truyền cũng có ích.”

Sau khi đã suy nghĩ rõ ràng, hẳn tiếp tục dùng “Đại lừa dối chi thuật”, vẽ bánh nướng trên trời cho Anh Linh của mình:

“Có học được hay không, phải xem vào chính người.”

“Thiên Chân Chính Truyền?”

Vũ Cung Chân Trú chợt bừng tỉnh, vui mừng quá đổi:

“Quả nhiên nơi này chính là Hương Thủ Đạo Quán sao? Ở đây có thể tìm ra chân lý của lưu phái này à?”

“Không sai.”

Bạch Du lấy ra một quyển trục, lắc đầu tiếc nuối:

“Đáng tiếc người không nhìn thấy, nếu không...”

“Ta có Thiên Nhãn, ta có thể thấy.”

Vũ Cung Chân Trú đón lấy quyển trục:

“Mượn xem một chút.”

Cầm lấy quyển trục, nàng bắt đầu chăm chú nghiên cứu nội dung bên trong.

Vừa nhìn vừa tán thán:

“Không hổ là nguồn gốc của Phù Tang Võ Đạo, quả thực ghi chép về võ thuật vô cùng cổ xưa... Nhưng theo một nghĩa nào đó mà nói, càng cổ xưa, lại càng gần với bản chất.”

“Bản chất?”

“Đúng vậy, bản chất của võ đạo.”

Vũ Cung Chân Trú chậm rãi giải thích:

“Cái gọi là Siêu Phàm, chính là vượt qua giới hạn của nhục thể phàm thai.

Nhưng nhân thể vốn không có sẵn tiềm năng ấy, vậy nên cần phải bắt chước hoặc mượn dùng từ ngoại lực.

Ở Phù Tang, những kẻ siêu phàm vốn cùng bản chất với yêu quái.

Cũng giống như Âm Dương Sư ký kết Thúc Thần để đối kháng yêu quái khác, ban đầu, quỷ thú cũng là thông qua việc hóa quỷ để thu hoạch sức mạnh.

Còn Thiên Chân Chính Truyện Hương Thủ Thần Đạo Lưu lại bắt nguồn từ việc mô phỏng một tồn tại siêu việt nào đó.”

Bạch Du xoa cằm, suy tư nói:

“Nếu theo cách người nói, thì những kẻ siêu phàm chính là đang bắt chước các thực thể mạnh mẽ hơn?”

“Đúng vậy.” Vũ Cung Chân Trú gật đầu:

“Hơn nữa, khái niệm thần bí thực chất chính là những điều huyền bí liên quan đến thần linh.

Vậy nên, ai có thể nắm giữ thần bí, kẻ đó đồng nghĩa với việc đang nắm giữ một phần thần lực.

Thần lực ấy thậm chí có thể vượt qua mọi quy tắc vật lý, thực hiện những điều không tưởng.

Có một học thuyết cho rằng, kỹ nghệ của Siêu Phàm thực chất chính là phiên bản yếu hơn của thần bí.”

Chương 292

DTV EBOOK

“Vậy nghĩa là, những kẻ siêu phàm cấp cao, sở hữu thần bí, chính là do kỹ nghệ siêu phàm tiến hóa mà thành?”

Bạch Du trầm ngâm:

“Thuyết này... có vẻ đáng tin đấy. Nhưng người biết điều này từ đâu?”

“Đó là một phần di vật của mẫu thân ta.”

Nghe đến đây, Bạch Du khựng lại.

Ánh mắt hần hơi trầm xuống.

Hắn chậm rãi hỏi:

“Nói đến mẫu thân của người... nàng...”

“Mẫu thân là mối tình đầu của phụ thân, chuyện giữa bọn họ ta không tiện xen vào. Nhưng năm đó, mẫu thân đã cùng phụ thân bỏ trốn. Về sau, phụ thân bị Nam Thị Huy tìm thấy, ép phải quay về Nam gia, để mẫu thân một mình mang theo ta sống qua ngày. Không bao lâu sau, mẫu thân lâm bệnh qua đời.”

“Mẹ của người là siêu phàm giả sao?”

“Không phải, thân thể mẫu thân vốn yếu từ trước. Vì vậy, cái chết của nàng cũng không thể hoàn toàn trách phụ thân.”

Vũ Cung Chân Trú không có ý định giấu giếm quá khứ của mình, nhưng cũng không muốn nói quá nhiều, nên chỉ nói đến đó rồi đóng quyển trực lại.

“Ta xem xong rồi.”

“Người xem có vẻ nhanh quá nhỉ.”

“Nội dung quá nhiều, ta chưa thể tiêu hóa hết được.”

Vũ Cung Chân Trú trả lại quyển trục.

“Người cứ giữ lại đi.” Bạch Du khoanh tay, lắc đầu nói: “Ta cũng không có hứng thú với lưu phái này, hơn nữa ngay cả một chiêu áo nghĩa cũng không có ghi chép.”

... Chỉ cần người học xong, ta tự nhiên cũng sẽ biết. Vậy thì hà cớ gì ta phải tốn công tự học?

Vũ Cung Chân Trú gật đầu: “Áo nghĩa là cốt lõi quan trọng nhất trong truyền thừa của một lưu phái. Nếu không phải đệ tử hạch tâm thì không thể học được. Nó chính là con đường ngắn nhất để chạm đến kỹ nghệ Siêu Phàm. Nếu thiên phú đủ cao, thậm chí còn có thể chạm đến một cảnh giới cao hơn cả Siêu Phàm kỹ nghệ...”

“Còn có thứ gì cao hơn cả Siêu Phàm kỹ nghệ sao?” Bạch Du theo bản năng đặt câu hỏi.

“Đương nhiên là có.” Vũ Cung Chân Trú trả lời dứt khoát.

“Là thần bí kỹ nghệ?”

“Không hẳn.” Nàng đáp: “Một cảnh giới cao hơn Siêu Phàm kỹ nghệ là có tồn tại. Cụ thể là gì thì mẫu thân ta chưa từng nhắc đến, chỉ từng so sánh qua. Nếu như Siêu Phàm kỹ nghệ chỉ là kỹ năng phổ thông, thì thứ này chính là tuyệt sát kỹ — yêu cầu vô cùng khắc nghiệt. Thậm chí trong số những siêu phàm giả, chưa đến ba phần có cơ hội tiếp xúc hoặc lĩnh ngộ được.”

“Nếu đặt trong Kiếm Đạo lưu phái, cảnh giới này sẽ không được ghi chép lại mà chỉ được sư phụ truyền miệng cho đệ tử, hay còn gọi là ‘truyền thừa khẩu truyền’.”

Bạch Du gật gù: “Nói cách khác, những thứ cao thâm như vậy, người bình thường căn bản không thể nào

chạm tới.”

“Nếu thiên phú đủ cao, vẫn có cơ hội.” Vũ Cung Chân Trú thu quyển trục vào lòng, nghiêm túc nói: “Ta nhất định sẽ cố gắng lĩnh ngộ một hai loại áo nghĩa!”

“Vậy ngươi cố lên nha.” Bạch Du thần nhiên đáp.

Hắn trầm nghĩ, vừa rồi Vũ Cung Chân Trú nhắc đến tuyệt sát kỹ, nếu đổi sang cách gọi của Anh Linh, hắn là bảo cụ đi?

Hoặc nếu dùng cách nói của LoL, thì chẳng phải chính là chiêu cuối cấp sáu sao? Một vị tướng có hay không có chiêu cuối chính là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt. Giống như Chiến Binh Tận Thế Aatrox, có chiêu cuối là một con quái vật bất tử, không có thì chỉ là một con tướng tầm thường.

Đáng tiếc, trước mắt hắn tiếp xúc qua mấy Anh Linh nhưng chẳng ai sở hữu bảo cụ. Nếu là thời kỳ đỉnh phong, Vũ Cung Chân Trú hắn cũng có một kiện bảo cụ, nhưng bây giờ nàng mới chỉ bắt đầu lại từ đầu, còn chưa đến cấp sáu thì làm sao học được đại chiêu?

Thêm vào đó, vận mệnh của hắn bị biên tập cải biến, nên xác suất nàng học được đại chiêu giống như trước kia cũng không cao.

Thật muốn có một Anh Linh sở hữu đại chiêu quá đi!

Bạch Du vừa nghĩ xong thì đột nhiên cười lớn, não động mở rộng đến cực hạn.

Ngay sau đó —

Phốc!

Hắn ngã xuống đất, chết không kịp ngáp.

“Mẹ nó! Không nói võ đức mà lại đánh lén!”

Bạch Du từ trên xác mình đứng dậy, lăm bắm: “Vũ Cung, chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu cày phó bản đi... Không biết lần này phải chết bao nhiêu lần mới qua được kiểm tra đây.”

【 Thông Quan Thất Bại 】

【 Thắng bại là chuyện thường binh gia, xin mời các hạ thử lại lần nữa 】

“Trác!”

Bạch Du mở to mắt, phát hiện trời đã sáng.

Hắn đã chết đi chết lại không biết bao nhiêu lần, đến cuối cùng còn bị giết đến mức phó bản đóng cửa.

Bởi vì thời gian thông quan bị giới hạn trong năm tiếng, quá thời gian liền bị cưỡng chế đóng lại.

Nguyên nhân thất bại rất đơn giản. Ắi cuối có một cặp song sinh làm BOSS, mà đẳng cấp của chúng đều trên 25.

Không thể triệu hồi Anh Linh chiếu ảnh, Bạch Du chẳng khác gì một con cọc gỗ bị chém bay. Mỗi lần hắn vừa thấy kiếm quang lóe lên thì lập tức go die.

Hắn thử dùng Siêu Phàm kỹ nghệ để phá giải nhưng vẫn thất bại, bởi vì tốc độ quá nhanh!

Chương 293

DTV EBOOK

Hắn nghi ngờ chiêu này chính là một loại ảo nghĩa nào đó, nhưng đáng tiếc không thể học được.

Trời đã sáng.

Bạch Du rời giường, bắt đầu làm điểm tâm.

Đến 6h30, Tô Nhược Ly ngáp dài, lảo đảo bước xuống tầng hai. Nhìn thấy ghế sofa, nàng đảo mắt một vòng rồi nhào tới:

“Buổi sáng tốt lành, dậy thôi nào!”

Nhưng lại nhào hụt.

Thứ nàng ôm được chỉ là chăn lông mềm mại và chiếc gối ôm trên ghế sofa.

Nàng nghiêng đầu một chút. Đúng lúc này, Thương Minh Nga từ trong bếp đi ra, vỗ một cái lên đầu Tô Nhược Ly:

“Sớm cái gì mà sớm? Ngọc Kinh đã đến trường rồi, người sao giờ mới chịu dậy hả?”

“Lên lớp tám giờ mới bắt đầu, dậy sớm như vậy để làm gì?” Tô Nhược Ly bất đắc dĩ đáp, rồi bĩu môi:

“Tên đầu gối kia vậy mà không chờ ta!”

Nói xong, nàng chạy vội vào nhà vệ sinh, rửa mặt qua loa, sau đó túm lấy một cái bánh bao nhét vào miệng:

“Ta đi học đây!”

“Không ăn cháo thập cẩm sao?”

“Ăn bánh bao là đủ rồi!”

Tô Nhược Ly vội vã đuổi kịp chuyến xe buýt, vừa kịp đến cổng trường lúc 6 giờ 50.

Thế nhưng, khi nàng bước vào sân trường, trong lớp học mới chỉ lác đác ba người.

“Sao tới sớm vậy?” Một học sinh nội trú lên tiếng chào hỏi.

“Ờ?” Tô Nhược Ly ngạc nhiên hỏi: “Tên đầu gỗ đâu?”

“Người với hắn chẳng phải sống chung sao? Còn hỏi bọn ta làm gì?” Một nữ sinh khoanh tay cười đáp.

Tô Nhược Ly kỳ quái nghiêng đầu, nghĩ thầm: Chẳng lẽ tên đầu gỗ đó không đến trường?

Bạch Du đúng là không đi thẳng đến trường mà vòng về nhà một chuyến. Hắn đặt di vật vừa mượn được vào nhà kho, vừa mới buông tay thì một con tiểu thú lông trắng bỗng từ đâu nhảy phốc lên vai hắn.

“Nha, tỉnh rồi?”

“Ngáp ~ tỉnh rồi.” Tần Tuyết Táo vừa ngáp vừa lười biếng nói: “Ta còn tưởng sẽ ngủ mất một tuần chứ. Không ngờ lại hồi phục nhanh vậy, trong nhà người có đồ tốt thật đấy!”

“Đồ gì tốt?”

“Cái này.”

Đế Thính phun ra một chiếc nhẫn đồng xanh: “Thứ này dường như có tác dụng dưỡng thai hồn phách, dù không hẳn là kỳ vật, nhưng mà... Ha, Bạch lão gia tử quả nhiên vẫn có ánh mắt độc đáo như trước.”

“Đồ lão gia tử gửi về đều cổ quái kỳ lạ thật. Chỉ là ta không hiểu sao hắn cứ mãi du lịch bên ngoài.”

Bạch Du khoác ba lô lên vai, bước ra cửa. Đế Thính cũng nhảy vào trong túi áo hắn, nửa cái đầu ló ra:

“Đi học sao?”

“Nếu không thì sao? Đi mua vé số à?”

Bạch Du hất ba lô lên, thản nhiên nói: “Lăn lộn lâu vậy rồi, cũng nên quay lại trường thôi. Ta còn muốn

thi vào Học Viện Bồng Lai nữa đây.”

“Bồng Lai à? Lúc còn sống ta từng được trường đó gửi thư mời nhập học.” Tần Tuyết Táo cảm thán: “Yên tâm, chỉ cần học xong Vân Lô Nhất Thiểm, người chắc chắn thi đậu Bồng Lai.”

“Hôm nay dạy ta đi, dù sao buổi chiều tiết võ kỹ cũng là hoạt động tự do.”

Bạch Du dừng một chút rồi bổ sung:

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa.”

“Cái gì?”

“Người đã xem nhật ký của Tô Nhược Túc chưa?”

“Cuốn đặt trên bàn học ấy hả? Ta xem qua rồi.”

Vừa nhắc đến chuyện này, Tần Tuyết Táo lập tức nghiêm túc hẳn lên:

“Trong nhật ký có nhắc đến nơi ta chết.”

“Tô Nhược Túc nhật ký hình như vẫn còn một phần bị thất lạc ở Tị Thủ Sơn Trang.”

Bạch Du suy nghĩ rồi nói tiếp:

“Hiện tại nơi đó đã trở thành Quỷ Vực, lúc nào đi một chuyến?”

“Người ngoài ý muốn tích cực ghê nhỉ? Tích cực như vậy giúp ta, ta cũng không có gì để báo đáp người đâu.”

Tần Tuyết Táo cười trêu một câu, sau đó nhắc nhở:

“Nơi đó là B+ cấp Quỷ Vực, rất nguy hiểm.”

“Cho nên ta mới dự định chuẩn bị thật kỹ. Hơn nữa...”

Bạch Du hờ hững đáp:

“Ta cũng có hậu thủ.”

“Chiêu kia của ngươi cũng không tệ, nhưng so với tuyệt sát kỹ thực sự thì vẫn còn chút khác biệt.”

“Ngươi cũng biết tuyệt sát kỹ?”

“Đương nhiên!”

Tần Tuyết Táo gật đầu, sau đó bày ra bộ dáng kiêu ngạo “không hổ là ta”, nói đầy tự hào:

“Đáng tiếc ta chết quá sớm, nếu không thì ta cũng đã nắm giữ được tuyệt sát kỹ rồi. Nhưng dù sao ta cũng đã lĩnh ngộ tuyệt kỹ, nghĩ đến việc tiến một bước để nắm giữ kỹ năng trên cả tuyệt sát kỹ hẳn cũng không quá khó.”

“Không ai nói với ngươi rằng kiểu biểu cảm xú mỹ này rất đáng ăn đòn à?”

“Nếu thiên tài mà không kiêu ngạo, lại còn tỏ ra khiêm tốn giả bộ mình là người bình thường, vậy chẳng phải càng đáng ăn đòn hơn sao?”

Bạch Du suy nghĩ một chút, rồi gật gù:

“Ừm, xác thực là vậy... Nhìn theo góc độ này thì ngươi còn thẳng thắn đáng yêu hơn mấy đứa chuyên đi giả trân.”

“Nhưng mà tuyệt sát kỹ không phải cách gọi chính xác. Ở đất nước chúng ta, thuật ngữ đúng hơn phải là...”

Tần Tuyết Táo chỉnh lại hiểu biết sai lệch của Bạch Du.

“Nhất Niệm Thông Thần...”

“Thần Thông.”

“Thằng nhóc nhà ngươi!”

Vừa mới bước chân vào phòng học, Bạch Du liền bị một tên thiếu niên cao to ném cả người vào ôm chặt, lực đạo suýt nữa khiến hắn lảo đảo.

Khổng Văn cười nói: “Ngươi làm sao giờ mới đến?”

Bạch Du nhướn mày: “Mới đến cái gì?”

Chương 294

DTV EBOOK

“Không đi học tiết đọc buổi sáng, chẳng phải tính là trốn học sao?”

Tuy rằng cảm giác tồn tại của Khổng Văn trong lớp không quá nổi bật, nhưng hẳn lại là một trong những người chơi thân nhất với Bạch Du, cũng là bạn cùng bàn của hắn.

Thành tích học tập của hắn chỉ ở mức trung bình trong lớp, thế nhưng trong khả năng nghi thức lại may mắn thức tỉnh thiên phú cấp tím—“Cự Linh Hóa”.

Mà loại thiên phú này rõ ràng không phải là thứ con người có thể sở hữu. Về sau, sự thật cũng chứng minh rằng trong cơ thể hắn có một phần mười huyết mạch Cự Linh tộc, vậy nên thiên phú của chủng tộc này cũng được đánh thức trong hắn.

Biểu hiện rõ ràng nhất là chiều cao vốn dĩ đã xấp xỉ một mét tám của hắn lại tiếp tục tăng lên không ngừng.

Bạch Du thuận miệng hỏi: “Người sắp đột phá Siêu Phàm rồi à?”

Khổng Văn vỗ vỗ ngực, vẻ mặt đắc ý: “Người cảm giác được sao? Gần đây ca ca ta gửi về không ít thịt hưng thú cấp cao, sau khi ăn vào, huyết khí trong cơ thể ta tăng lên đáng kể. Người có muốn thử không? Hoặc hôm nào ta mang cho người một ít.”

“Thú đó chắc không rẻ nhỉ?”

“Trên thị trường thì không mua được, nhưng ca ca ta ra ngoài săn bắt vẫn có thể kiếm được không ít.”
Khổng Văn cười hắc hắc: “Ca ta đã sắp đạt đến Tam

giai, bây giờ ăn cũng chẳng còn tác dụng, vậy nên ta liền nhặt nhanh chút lợi ích từ hần.”

“Ca ngươi là.....”

“Khổng Vô a, ngươi quên rồi sao? Hồi cấp hai chúng ta còn từng chơi đùa với hần.”

“A, nhớ ra rồi! Kỹ thuật câu tôm biển của hần cũng không tệ.”

“Haiz, hần đúng là rất thích câu cá, còn luôn nói sau này muốn làm U Linh thuyền trưởng gì đó.” Khổng Văn sờ đầu bóng loáng của mình, lắc lắc: “Ta thấy không đáng tin lắm, nhưng cân nhắc đến việc hần thường xuyên câu được đồ tốt, ta vẫn là cố gắng ủng hộ.”

“Câu cá đến tận cùng, cuối cùng chẳng phải chỉ có thể trở thành Hòn Vọng Phu sao.”

“Thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa. Sau khi tan học, ngươi có muốn đi dạo phố không?” Ánh mắt Khổng Văn đầu tiên liếc về phía Tô Nhược Ly, sau đó mới hạ giọng nói: “Người trong nhà đã bắt đầu giục ta rèn luyện, hôm nay khó lắm mới có chút thời gian rảnh, ta muốn ra ngoài hóng gió một chút.”

“Kỳ thi sắp tới, ngươi còn có tâm tình chạy đi chơi?” Bạch Du thở dài, vỗ mạnh lên lưng tên to con này: “Ta là thiên phú cấp trắng, nếu bị người kéo ra ngoài chơi, chẳng phải sẽ thi trượt rồi phải về nhà người đỡ gạch sao?”

“Ngươi thật sự định nộp đơn vào Bồng Lai?” Khổng Văn khoanh tay sau đầu, nhướn mày: “Ta nghe nói nơi đó rất thú vị, nhưng cũng rất nguy hiểm.”

“Ngươi không định đi à?”

“A... ta vẫn đang suy nghĩ.” Khổng Văn gãi đầu: “Ca ca ta nói ta nên đi, nhưng ta không chắc mình có thể thi đậu hay không. Với lại, nơi đó quá nguy hiểm, ta rất sợ chết.”

“Xác thực, mỗi lần chơi game người đều là kẻ bán đứng xạ thủ, bám lấy hỗ trợ mà chạy.”

“Hắc hắc, người không cần khen ta như thế.”

“Vấn đề là lựa chọn của người cũng không dứt khoát gì cả.”

“Ha ha ha, phong cách sợ chết chính là như vậy.”

Khổng Văn ngồi lại vào chỗ, thở dài một hơi: “Trải qua sự kiện lần trước, ta cảm thấy trong lớp có không ít người rất có tiền đồ... trừ ta ra.”

“Người tự nhận thức rõ ràng vậy cũng tốt.” Bạch Du liếc hắt một cái: “Nhưng người không định vùng vẫy giãy dụa một chút sao? Cứ nằm chờ chết thế này, chẳng phải quá lãng phí thiên phú à?”

“Ta chỉ là hiểu rõ khả năng của bản thân thôi.”

Khổng Văn gãi gãi mặt: “Trước đó ta cũng thử một mình đấu với con nhện kia, kết quả là ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, mất mặt muốn chết.”

“Đừng nói vậy.” Từ phía sau, một cô gái tóc hai bím bước lên, Nhậm Nam mỉm cười với Khổng Văn: “Lúc đó người là người đầu tiên dám xông lên đối mặt với nguy hiểm, còn ngăn cản con nhện, cả lớp đều hoảng sợ, nhưng người lại dũng cảm nhất. Đừng tự xem nhẹ bản thân như thế.”

Bên cạnh có một tên thiếu niên tóc húi cua phá lên cười: “Đúng thế, chẳng qua là xông lên rồi lập tức bị đánh bay thôi. Kết quả cả đội vẫn bị diệt sạch.”

“Cũng coi như là một pha dũng cảm mở đoàn.”

“Người thử nói xem, có mở thành công không?”

Một trận cười đùa vui vẻ vang lên, làm bầu không khí trở nên vô cùng sôi động.

Các bạn học cũng không phải đang chỉ trích hay mỉa mai gì cả, chỉ đơn thuần là trêu chọc mà thôi. Dù sao thì phần lớn bọn họ đều từng bị con nhện kia cắn

đến mức không thể động đậy, tất cả đều xem như vừa dạo qua một vòng Quỷ Môn Quan trở về.

Khổng Văn cũng cười ha hả theo mọi người, nhưng ngay sau đó lại đột nhiên chống cằm, cả người chìm vào trầm mặc, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó rất sâu xa.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Du lập tức hiểu ra.

Chương 295

DTV EBOOK

Từ hồi cấp hai, hai người bọn họ đã học chung một lớp. Khổng Văn không phải kẻ ngu ngốc, tuy rằng có chút hào sảng, nhưng tâm tư lại rất chính trực. Hắn từ nhỏ đã thích đọc tiểu thuyết võ hiệp, luôn ôm mộng hành hiệp trượng nghĩa, trừng phạt kẻ xấu, trở thành một hắc ám kỵ sĩ có thể bảo vệ gia đình.

Nhưng lần này, hắn đột nhiên bày ra bộ dáng sợ chết, khả năng lớn là đã bị hiện thực đả kích.

Mỗi thiếu niên khi chưa trải sự đời đều mang trong mình những giấc mộng lớn lao, giống như một số sinh viên năm cuối cứ mơ tưởng rằng sau ba năm tốt nghiệp có thể kiếm được tiền triệu, nhưng ba năm sau lại chỉ hận không thể quay về bóp chết bản thân vì đã mơ giữa ban ngày.

Chuyện này, cũng không phải là không thể lý giải.

Bạch Du cũng từng có ý tưởng thay đổi thế giới nhờ vào Giữ Gốc Pháp Tắc. Thế nhưng, kể từ khi phát hiện mình không thể né tránh đạn, cũng không thể buff chỉ số toàn bộ đồng đội, hắn liền từ bỏ giấc mơ viễn vông đó.

Tâm bệnh, vẫn là phải dùng tâm dược để trị.

Hắn cần một cơ hội để khôi phục sự tự tin của mình, hoặc là, chỉ có thể dựa vào thời gian để từ từ chữa lành. Nhưng thời gian, tuy là liều thuốc tốt nhất, cũng đồng thời là con dao hai lưỡi, có thể mài giũa con người, mà cũng có thể biến họ thành kẻ nằm yên chờ chết.

Bạch Du nhìn Khổng Văn, thầm nghĩ phải tìm cơ hội thúc đẩy hắn một phen.

Hay là... kiểm mấy tên quần chúng diễn viên, diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân?

Không biết ở thế giới này có loại dịch vụ tương tự không nhỉ?

Ở thế giới cũ của hân thì có đấy.

Suy nghĩ miên man, Bạch Du cũng tìm được chỗ ngồi xuống. Ở hàng ghế trước, Tô Nhược Ly xoay người lại, hỏi:

“Người vừa về nhà à?”

“Ừ.” Bạch Du gật đầu: “Trở về thay quần áo, tiện thể lấy sách giáo khoa.”

“Thế mà không gọi ta?”

“Thấy người ngủ ngon quá nên không nỡ đánh thức.”

“Người vào phòng ta?”

“Không có.”

“Vậy làm sao người biết?”

“Ta nghe thấy tiếng ngáy.”

“Nói bậy! Nhược Ly tiểu thư ta từ trước đến nay chưa bao giờ ngáy!” Tô Nhược Ly trừng mắt, vươn tay định ra đòn phản kích: “Đây là vấn đề vô cùng nghiêm túc!”

“Vậy chắc ta nghe nhầm.”

Bạch Du thần nhiên né tránh đòn bóp mặt của nàng, sau đó thuận thế đặt tay lên đầu nàng, nhẹ nhàng xoa rối mái tóc vốn dĩ đã được chải chuốt tỉ mỉ.

Hành động này lập tức thu hút ánh mắt của đám bạn xung quanh.

“Nhìn cái gì?” Bạch Du nhận ra bầu không khí xung quanh có gì đó là lạ, quay sang hỏi.

“Không có gì~”

“Đúng vậy, chỉ là cảm thán một chút, thật tốt nha.”

“Đáp ứng bọn ta đi, nhiều thêm một chút cảnh này nữa! Huynh đệ tử muội đều thích xem mà!”

“Cảnh này khiến ta đập bàn rất thỏa mãn!”

“Đập cái gì cũng không giúp ích cho người đâu!”

Đối mặt với ánh mắt đầy ẩn ý của cả đám người xung quanh, Bạch Du nhất thời câm nín.

Hắn há miệng định phản bác, nhưng lại cảm thấy có nói cũng vô ích. Dường như trong mắt đám bạn học ba năm nay, hắn và Tô Nhược Ly đã chính là một cặp thanh mai trúc mã, thậm chí chữ ‘Ước’ cũng có thể lược bỏ.

Nhưng đúng lúc này, giáo viên đã bước vào lớp.

“Đi thôi! Tập trung lại, bắt đầu vào tiết học!”

Một người trung niên lên tiếng: “Lấy bài thi vật lý ra, chúng ta còn một số vấn đề cần thảo luận...”

“Thưa lão sư!” Hoa Li giơ tay: “Nhưng đây là tiết toán cơ mà?”

“Lại có ảnh hưởng gì sao? Người tưởng lão sư dạy toán thì không thể dạy vật lý à?” Lão sư số học hừ lạnh: “Xem thường ta quá rồi đấy... Suốt ngày dạy toán học thật chẳng có ý nghĩa gì, vậy nên đổi chút không khí cũng tốt.”

Hoa Li không chịu thua: “Nhưng mà, nếu theo cái logic này, lát nữa tiết vật lý lão sư sẽ dạy hóa học, rồi đến tiết hóa học lão sư lại dạy sinh học, tiết sinh học lão sư lại dạy toán, vậy chẳng phải loạn hết lên sao?”

“Liên quan gì đến ta chứ?” Lão sư số học vẫn đứng đưng: “Ta thích là được, ta còn ước ai đó đến giành tiết của ta đây này!”

Cả lớp: “.....”

Phong cách giảng dạy quá mức tùy tiện rồi!

Nhưng cũng vì phương pháp này mà giờ học không hề nhàm chán, hơn nữa hiện tại cũng chỉ còn ba tháng nữa là đến kỳ thi đại học, lúc này mà bắt đầu giảng lại kiến thức cơ bản thì không kịp nữa rồi. Thực chất đây chỉ là giai đoạn ôn tập, suốt hơn nửa năm qua đều như vậy, đối với các môn văn hóa thì chẳng có gì đáng lo, trọng điểm thực sự lại là buổi chiều – tiết võ tu!

Cũng giống như khối văn lý phải thi chung, kỳ thi văn võ cũng tổ chức cùng lúc, không ai có thể trốn tránh phần thi võ được cả... Nếu điểm thi văn đã kém thì giờ muốn cải thiện cũng chẳng dễ, trừ khi là học sinh quá yếu, còn không thì hai tháng cuối này cố gắng cũng chẳng thay đổi được gì nhiều. Ngược lại, kết quả thi võ trong hai tháng này lại có thể biến động đáng kể!

Chương 296

DTV EBOOK

Buổi sáng, các tiết học văn hóa kết thúc vào lúc 11 giờ 50. Khi chuông tan học vang lên, lão sư sinh học vừa cầm bài thi toán vừa thông thả rời khỏi lớp.

“Cuối cùng cũng xong rồi!” Khổng Văn ôm bụng gào lên: “Ta đói muốn chết rồi, đi nhà ăn thôi!”

Hoa Li tiến đến bên cạnh Tô Nhược Ly, rồi gọi với sang Nguyễn Thanh Tuyết: “Có muốn cùng đi nhà ăn không?”

Nguyễn Thanh Tuyết lắc đầu: “Không cần đâu, ta mang theo cơm trưa rồi.”

Tô Nhược Ly còn định nói gì đó nhưng đã bị mấy nữ sinh khác kéo tay lôi đi. Dù sao thì đi ăn trưa cũng phải nhanh chân một chút, nếu không sẽ chỉ còn lại canh thừa thịt nguội.

Bạch Du gấp sách lại, nhờ vào ký ức kế thừa cùng tinh thần lực cường hóa, hắn chẳng hề cảm thấy áp lực với chương trình học, thậm chí còn thấy quá nhẹ nhàng.

Hắn thầm nghĩ: Cái đề này mà cũng cần làm á? Đưa trăm mười cuốn Hoàng Cương Mật Quyển đi!

Hiện tại hắn không đói lắm, dự định sẽ ra quầy bán quà vật mua hai cái bánh mì lót dạ.

Lúc này, một hộp cơm bất ngờ đưa đến trước mặt hắn.

“Nếu người không chê tay nghề của ta quá tệ...”

Nguyễn Thanh Tuyết khẽ nói, hai tay cẩn thận bưng hộp cơm: “Dù sao một bữa này cũng chưa đủ để xem như tạ lễ.”

Bạch Du nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của nàng, vui vẻ nhận lấy: “Đương nhiên là không chê rồi. Nhưng ta không ngờ người còn cố ý làm cơm cho ta... Nếu ta đi nhà ăn rồi thì người định thế nào?”

Nguyễn Thanh Tuyết đáp rất tự nhiên: “Vậy thì giữ lại làm bữa tối.”

Bạch Du mở hộp cơm ra, bữa trưa dù đơn giản nhưng có thể thấy nàng đã bỏ nhiều công sức chuẩn bị. Cơm vẫn còn nóng, nhờ có một tầng canh loãng phía dưới giúp giữ nhiệt.

“Hạnh Bình Lưu...”

“Hạnh Bình Lưu?”

“Là một phong cách ẩm thực Phù Tang, chuyên chế biến những món đơn giản nhưng cực kỳ kích thích vị giác.”

Dù trông không có gì đặc biệt, nhưng mùi thơm hấp dẫn của đồ ăn vẫn khiến người ta không khỏi thèm thuồng. Bạch Du gắp một miếng nộm thử, không kìm được mà khen: “Tay nghề không tệ chút nào.”

Nguyễn Thanh Tuyết cũng gắp một miếng cơm cho vào miệng, rồi tiếc nuối nói: “Đáng tiếc là vẫn nguội mất rồi, nếu không hương vị sẽ còn ngon hơn nữa.”

Ánh mắt Bạch Du rơi vào hộp cơm của nàng, hần lập tức phát hiện: “Người còn có viên thịt à?”

“Đây là viên thịt làm từ ngó sen, người muốn ăn thử không?”

“Không cần...”

“Thử một miếng đi?” Nguyễn Thanh Tuyết nhanh tay gắp viên thịt, giơ đưa lên trước mặt hần, tay trái khéo léo đặt dưới đĩa để phòng ngừa rơi xuống.

Bạch Du ngăn người nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng chốc không biết nên nhận hay từ chối.

Nguyễn Thanh Tuyết cũng nhận ra hành động của mình có hơi giống như đang đứt ăn, nhưng lại không có ý định thu tay về, chỉ nhỏ giọng nói:

“Nhanh một chút đi, nguội mất rồi.”

Bạch Du vừa định đưa tay ra đỡ lấy hộp cơm.

Nhưng Nguyễn Thanh Tuyết giữ tay ở tư thế này quá lâu nên đã có chút mỏi, hơn nữa nước canh tràn ra làm viên thịt hơi trơn, khiến tay nàng run lên, viên thịt lập tức trượt xuống khỏi đôi đũa.

Khoảnh khắc đó, cả hai người đều thót tim, suýt chút nữa tim phổi đột ngừng hoạt động.

Trong nháy mắt, thân thể Bạch Du phản ứng còn nhanh hơn cả đầu óc. Với quyết tâm không thể lãng phí thức ăn, hần lập tức phát động Siêu Phàm kỹ nghệ, kéo dài cảm giác thời gian, hóa thân thành một con mèo đói vô mồi.

Thực chất, đây chính là bản năng sinh tồn của con người. Cũng giống như bất cứ ai nhìn thấy một suất gà rán KFC nguyên hộp sắp rơi xuống đất, phản xạ đầu tiên chắc chắn là lao tới cứu.

Nhưng do vấn đề về độ cao, tay của hần không nhanh bằng đầu, thế là trong một khoảnh khắc thần tốc, hần lao thẳng tới... há miệng cắn viên thịt— cùng với chiếc đũa của đối phương!

Chỉ đến khi kịp phản ứng lại, cả Bạch Du và Nguyễn Thanh Tuyết đều ngây người tại chỗ.

Lúc này, bên ngoài phòng học truyền đến tiếng bước chân.

“Ta lại quên cầm phiếu ăn mất rồi, đúng là đồ ngốc mà ~ Nhưng không sao, ta là một tiểu hồ ly ngốc đáng yêu mà ~”

Tô Nhược Ly bước vào lớp với dáng vẻ nhẹ nhàng, vừa đi vừa gọi:

“Đầu gối, có muốn cùng đi nhà ăn không... Ờ???”

Giọng nàng đột ngột dừng lại.

Ánh mắt Tô Nhược Ly nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mặt, rồi dần dần... đông cứng.

Bạch Du đối diện với ánh mắt ấy, thần sắc cũng cứng đờ, tim phổi lại một lần nữa lâm vào trạng thái ngừng hoạt động!

Nếu như không phải trong miệng đang ngậm viên thịt, có lẽ giờ phút này hắn đã bật ra câu: Bình tĩnh! Kiểm chế! Suy nghĩ kỹ rồi hãy hành động, Tô cô nương!

Nhưng đáng tiếc thay, miệng hắn lúc này lại có một viên thịt vừa to vừa dai, trong một hai giây vẫn chưa thể nuốt trôi, chỉ có thể điên cuồng nhai nuốt. Miệng hắn mấp máy liên tục, hàm dưới hoạt động điên cuồng như chiếc búa máy, răng va chạm phát ra những âm thanh giòn giã đầy vất vả, nhưng tốc độ vẫn chưa đủ nhanh!

Bởi vì—

Chương 297

DTV EBOOK

Tô Nhược Ly đã hóa thành một luồng sáng xanh, nháy mắt lao đến bên cạnh hai người!

Nàng thậm chí còn dùng đến Anh Linh Chi Lý!

“Các người...”

Chỉ bốn chữ đơn giản, nhưng trong đó lại ẩn chứa khí lạnh có thể so sánh với gió bắc Siberia.

Nghe đến đây, Nguyễn Thanh Tuyết mới giật mình hoàn hồn.

Bả vai nàng khẽ run, đầu nghiêng sang một bên, đối diện với Tô Nhược Ly, sau đó lập tức thu mình lại như một chú sóc nhỏ đang ôm hạt dẻ.

Giờ phút này, có muốn chối cũng đã muộn!

Bạch Du đột nhiên lóe lên một suy nghĩ...

Khoan đã, ta hoảng cái gì? Chuyện này vốn dĩ chỉ là một tình huống bình thường giữa bạn học với nhau mà thôi!

Ta chỉ là ăn hộ nàng một viên thịt, hơn nữa cũng chưa chạm vào đùi của nàng, có gì mà phải căng thẳng chứ?

Không cần hoảng! Vấn đề nhỏ!

Bây giờ mà tỏ ra lúng túng thì chẳng khác nào tự chột dạ! Phải tỏ ra quang minh chính đại, chính khí凛凛 mới được!

Nghĩ vậy, Bạch Du lập tức nuốt xuống viên thịt, dù có hơi mắc nghẹn mất hai ba giây, nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trấn định giải thích:

“Người nghe ta giảng biện... Ặc, không, ta muốn nói là giải thích!”

“Chúng ta không phải đang chơi trò ‘Đút Nhau Ăn’, đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi! Đừng có hiểu lầm lung tung, đúng không?”

Hắn vừa nói, ánh mắt liền hướng về phía Nguyễn Thanh Tuyết, như muốn tìm kiếm sự xác nhận.

Nguyễn Thanh Tuyết lập tức đặt đĩa xuống, vội vàng gạt đầu:

“Đúng vậy!”

Dù cố gắng trấn định, nhưng biểu cảm của nàng vẫn có chút căng thẳng.

Khẩn trương như vậy là không đúng rồi, Nguyễn cô nương! Người phải tỉnh táo lại! Người cần đứng lên với khí phách chứ! Đừng làm bộ như thể mình có điều gì khuất tất!

Tô Nhược Ly đảo mắt nhìn qua lại giữa hai người mấy giây, sau đó hừ nhẹ một tiếng:

“Chuyện này tạm gác lại đã, ta chỉ là cảm thấy kỳ lạ... Các người vậy mà lén lút trốn trong phòng học ăn trưa, lại không thèm gọi ta?”

“Người quan tâm chuyện này à?”

“Ta không thích bị gạt ra ngoài!” Tô Nhược Ly giận dữ: “Ta có thể nổi giận đấy! Ta quyết định ban cho các người một biệt danh thật khó nghe!”

Tính tình nàng đã bộc phát, Bạch Du lập tức hiểu ra, biết mình nên phối hợp. Hắn không thể làm lơ, liền hỏi:

“Vậy thì làm sao mới có thể xoa dịu tâm trạng không vui của Tô cô nương lúc này đây?”

“Ta muốn ăn cái này, cái này... và cả cái này nữa!”

Tô Nhược Ly chỉ vào ba món trong hộp cơm của hai người họ.

“Được rồi, vậy để ta dâng lên lễ vật cho vị Tô cô nương mỹ lệ này...”

Bạch Du vừa gấp một miếng Korokke lên thì bỗng sững người. Bởi vì... đôi đũa này vừa nảy chính hắn đã dùng qua.

Hắn đang nghĩ có nên lau sơ một chút hay không, nhưng ngay lúc hắn còn chưa kịp hành động, Tô Nhược Ly đã vội vã cúi đầu cắn ngay miếng Korokke.

“Ôi chao, ngon quá đi mất!”

Tô Nhược Ly xuýt xoa khen ngợi: “Thanh Tuyết, tay nghề của ngươi không tệ chút nào!”

Nguyễn Thanh Tuyết lặng lẽ nhìn chiếc đũa nàng ta vừa cắn vào, ánh mắt bỗng thoáng lên vẻ kỳ lạ.

Nàng cúi đầu, tâm trạng có chút xao động, nhưng ngay sau đó lại ngẩng đầu lên như chưa có gì xảy ra, khẽ cười:

“Ta còn một khoanh cà rốt đây, ngươi có muốn thử không?”

“Tất nhiên rồi!”

Tô Nhược Ly lập tức há miệng đón lấy miếng cà rốt được đưa tới.

Dựa vào phong cách “ăn chực” này, cơm trưa của hai người họ chẳng mấy chốc đã bị chia cắt hoàn toàn.

Về cơ bản, phần sau của bữa ăn, Bạch Du hầu như không ăn được gì, vì Tô Nhược Ly đã “chiếm đoạt” cả đũa lẫn hộp cơm.

Hai cô nương ngồi đối diện cười đùa rôm rả, hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Nhưng cũng tốt, miễn là hắn không bị cuốn vào rắc rối.

Lúc này, Bạch Du vô tình thấy một bóng người lướt qua ngoài cửa, sau đó lại dừng lại rồi quay đầu bước ngược trở lại.

Hắn nhún vai đứng dậy:

“Ta đi Luân Đôn một lát.”

“Luân Đôn?” Nguyễn Thanh Tuyết ngơ ngác: “Người phải lên Thuyền U Linh để đi sao?”

“Hắn không có ý đó đâu.”

Tô Nhược Ly vẫy tay: “Mau đi đi!”

Sau khi bước ra khỏi phòng học, trên hành lang, quả nhiên Bạch Du gặp ngay Đào Như Tô, người đang khoanh tay trước ngực, liên tục gõ gót giày xuống đất.

Câu đầu tiên nàng hỏi chính là:

“Luân Đôn là cái gì?”

“Luân Đôn là thủ đô của XXX Công Quốc, lại còn là —”

“Ta không hỏi về cái Luân Đôn đó!”

“Vậy thì người đang nói tới Luân Đôn nào? Chẳng lẽ trên đời này có hai cái Luân Đôn sao?”

“Đừng có giả ngu với ta! Mau nói thật đi, ta rất tò mò!”

Đào Như Tô tiến lên một bước, ánh mắt hùng hục áp sát Bạch Du.

Hắn bị kiểu tra hỏi dai dẳng này làm cho bức bối, bất đắc dĩ lùi lại một bước, giải thích:

“Chẳng phải chỉ là cách chơi chữ từ ‘vòng ngồi xổm’ thôi sao? Còn có thể là nơi nào khác à?”

Đào Như Tô trầm ngâm một lát, sau đó chợt bừng tỉnh:

“A, nhà vệ sinh chứ gì!”

Sau đó, nàng thỉnh linh đập một cước vào Bạch Du:
“Người thật là bản tính mà!”

Chương 298

DTV EBOOK

Bạch Du nhanh nhẹn né tránh, cười khỏ:

“Còn không phải tại người ép ta giải thích sao?”

Đào Như Tô không nói không rằng, cúi đầu giậm chân liên tiếp, ép Bạch Du phải lui dần về sau.

Hai người một tiến một lui, liên tục lách mình qua lại trong hành lang.

Bạch Du cứ thế lùi dần, cho đến khi đụng phải bậc thang, đành đặt mông ngồi lên lan can, rồi từ từ trượt xuống để kéo giãn khoảng cách:

“Người còn muốn đuổi theo nữa hả?”

“Hừ!”

Đào Như Tô khoanh tay trước ngực, hừ lạnh một tiếng:

“Thật sự để cho người Siêu Phàm rồi sao... Sách!”

“Người vừa tặc lưỡi là có ý gì vậy? Ta không có khả năng Siêu Phàm à?”

Bạch Du buồn cười: “Tâm tư đồ kị của người có phải hơi quá đáng rồi không?”

“Thiên phú màu trắng mà cũng có thể Siêu Phàm trong vòng bảy ngày, ta chưa từng nghe thấy chuyện này bao giờ! Nghi thức Khải Linh kia chẳng lẽ bị lỗi rồi sao?”

Đào Như Tô cảm thấy không tài nào lý giải nổi.

Thiên phú của nàng khi thức tỉnh tại nghi thức Khải Linh là cấp tím sẫm, gần như đã chạm đến cấp đỏ.

Nó thuộc loại thiên phú hiếm thấy, đến mức nàng thậm chí còn không muốn tiết lộ cho nhân viên nhà

trường.

Nhưng dù thiên phú là gì, thì nó cũng quyết định tốc độ và giới hạn tu luyện của một người.

Bây giờ lại bị Bạch Du vượt mặt, nàng cảm thấy vô cùng khó tin, thậm chí có chút bức bối.

Bại dưới tay Tô Nhược Ly, người mang Tiên Thiên Anh Linh, thì còn chấp nhận được.

Nhưng bại dưới tay Bạch Du? Chuyện này nàng thật sự không thể tiếp nhận!

Tên xui xẻo này rõ ràng còn là người nàng đã từng cứu mạng cơ mà!

Đào Như Tô không ghét Bạch Du, thậm chí còn thấy hắn rất hợp tính, độ thiện cảm cũng không thấp.

Nếu không, nàng đã chẳng kéo hắn đi Hắc Thủy Võ Quán để tỷ thí đối luyện.

Nhưng con người ta ai cũng có lòng hiếu thắng, đặc biệt là nàng – thiên tài trọng điểm của Nam Lăng Tam Trung, tất nhiên sẽ có chút kiêu ngạo.

Trong chuyện này, nàng tuyệt đối không chịu thua kém.

Con người không thể không có ngạo khí, nhưng cũng không thể không có kiêu hùng.

Trước đây, Bạch Du vốn chỉ là một kẻ vô danh, thực lực không đáng nhắc tới.

Vậy mà giờ đây hắn bỗng nhiên bộc lộ tài năng, đương nhiên sẽ khiến nàng thay đổi cách nhìn.

Lần trước, nàng đã thua một trận.

Bây giờ, lại chậm hơn hắn một bước.

Muốn không nổi nóng cũng khó!

Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại chẳng tìm được mục tiêu thích hợp để phát tiết.

Thế là chỉ có thể hung hăng giẫm lên Bạch Du vài cước cho hả giận.

Bạch Du chỉ biết kêu oan:

“Chuyện này liên quan gì đến ta chứ!”

Thế nhưng, Đào Như Tô đã túm lấy hăn, kéo đi:

“Theo ta đến phòng huấn luyện!”

“Người muốn làm gì?”

“Đánh người!”

“Người— Ê! Đừng có vậy chứ, Đào tử!”

“Hừ, có kêu mẹ cũng vô dụng! Hôm nay ta nhất định phải giày vò người đến mức tinh bì lực tẫn, không thể nhấc tay lên được!”

“Này này, người muốn đối luyện thì cũng đâu cần bắt ta chứ! Đi tìm lão sư võ kỹ ấy, bọn họ có kinh nghiệm đối luyện phong phú hơn nhiều!”

“Ta muốn luyện chiêu mới.”

Đào Như Tô chợt dừng bước, cau mày nói:

“Trường học sẽ không đồng ý để ta thử nghiệm nó. Dù sao ta cũng đã Siêu Phàm rồi, còn coi trọng cái gì mà ‘cố bản bồi nguyên’ nữa chứ?”

Nàng ngừng một chút, rồi khẽ lẩm bẩm:

“Ta cảm thấy bản thân vẫn còn một vài lỗ hổng... Vậy nên—”

“Người định làm gì?”

Bạch Du bắt đầu thấy bất an.

Đào Như Tô cũng im lặng hai giây.

Nhưng nàng không phải loại tiểu cô nương sẽ then thùng đỏ mặt, hay lấy tay đâm nhẹ vào ngực rồi la lên “Chán ghét quá ~”.

Ngược lại, nàng chẳng chút ngượng ngùng, chỉ cười ha hả:

“Đúng vậy, không sai! Chính là như vậy!”

Bạch Du rùng mình, hổ khu chấn động:

“Người đúng là hổ lang chi tử!”

Đào Như Tô chỉ cười quái dị:

“Kiệt kiệt kiệt khắc khắc—!”

Chạy cũng không thoát, Đào Như Tô lôi Bạch Du vào phòng huấn luyện rồi tiện tay lấy từ trong rương gỗ vài món đồ ăn vặt ném cho hắn.

“Ăn đi, ta thấy ngươi từ nãy đến giờ chưa ăn trưa, Tô Nhược Ly chắc chắn là cố ý.”

“Ngươi cũng nhìn ra?”

“Ngươi nghĩ ta muốn thấy chắc? Chỉ là trùng hợp thôi, ta vừa định đi tìm ngươi thì thấy nàng lướt qua nhanh như gió, suýt nữa ta tưởng nàng muốn một kiếm chém bay đầu chó của ngươi đấy.”

“Vậy sao ngươi không vào giúp ta giải vây?” Bạch Du bực bội, mạnh tay bóp cái bánh mì, khiến nó vỡ toang một lỗ.

Đào Như Tô nở nụ cười trêu chọc, khóe mắt mang theo vài phần quyến rũ. Nàng khẽ hất tóc ra sau tai, rồi ngồi chồm hổm xuống, đưa ngón tay chọc trán Bạch Du.

“Ngươi ngốc thật hay giả vậy? Ngươi xác định ta vào là để giúp ngươi, chứ không phải đập ngươi thẳng xuống hố lửa? Nếu ngươi thực sự muốn thế, ta cũng không ngại đâu ~”

Bạch Du suy nghĩ ba giây, sau đó cúi đầu cung kính: “Đa tạ đại nhân không giết.”

“Tô Nhược Ly xưa nay rất bao che người nhà, lần sau ngươi đừng có lại gần nữ nhân khác quá mức.” Đào

Như Tô nhắc nhở: “Rất nguy hiểm đấy.”

Chương 299

DTV EBOOK

Bạch Du liếc nhìn Đào Như Tô, nàng cách hắn không quá hai mét, lại còn đang ngồi xổm, để lộ quần an toàn cùng đôi chân dài thẳng tắp. Hắn lập tức thu hồi ánh mắt.

“Đương nhiên, ta thì không sao cả.” Đào Như Tô vỗ ngực, đầy vẻ đắc ý: “Bởi vì ta không sợ nàng!”

Bạch Du không có ý kiến, vừa nhai bánh vừa hỏi: “Nói mới nhớ, Siêu Phàm kỹ nghệ của ngươi là gì?”

Đào Như Tô lập tức lắc đầu: “Cái này không thể nói, mà ngươi cũng đừng nói với người khác.”

“Rồi cũng có ngày bị phát hiện thôi.” Bạch Du thuận miệng nói: “Không giấu được bao lâu đâu, trừ phi ngươi có thể nắm giữ nhiều loại Siêu Phàm kỹ nghệ.”

“Không giống nhau đâu...” Đào Như Tô khẽ lắc đầu: “Đệ tử các đại thế gia khi thức tỉnh Siêu Phàm kỹ nghệ đều có thể lựa chọn, trải qua nhiều phương thức bồi dưỡng, nên kỹ nghệ của bọn họ thường có chung một loại hình cường hóa hoặc yếu hóa nhất định.”

“Ý ngươi là...”

“Ta thuộc loại đặc biệt hơn, cho nên không thể nói.” Đào Như Tô đưa một ngón tay đặt lên môi, ánh mắt mang theo nét bí ẩn: “Hơn nữa, ta cũng đang thử nghiệm nắm giữ thêm các Siêu Phàm kỹ nghệ khác.”

Bạch Du chống cằm: “Ngươi đúng là đi đường tắt quá nhiều. Siêu Phàm kỹ nghệ đâu phải muốn học là có, nhà ngươi rốt cuộc giàu đến mức nào vậy?”

“Nếu ta nói ta có huyết mạch Anh Linh, ngươi tin không?”

“Người nắm tay ta một cái thử xem?”

“Được.” Đào Như Tô lập tức đưa tay ra.

Hai người nắm tay.

Lặp lại như vậy mười lần.

Tay của thanh niên rất ổn định, năm ngón tay thon dài, lòng bàn tay có vài vết chai do rèn luyện gian khổ, hơi thô ráp. Trái lại, tay của Đào Như Tô không tinh tế như vẻ bề ngoài, khớp xương nàng khá cứng cáp, có lẽ do thường xuyên luyện võ.

Sau một hồi, Đào Như Tô rút tay về trước, lòng bàn tay nàng còn đọng lại chút mồ hôi.

“Nóng quá nóng quá... Sao tay người y như que hàn thế?” Nàng cố ý hỏi: “Nắm tay như vậy có ý nghĩa gì không?”

Bạch Du không để ý đến nét mặt hơi khác thường của nàng, chỉ nghiêm túc đáp: “Ta nghiệm chứng xong rồi.”

“Nghiệm chứng cái gì?”

“Người không phải Anh Linh huyết mạch.” Bạch Du khẳng định chắc nịch.

“A?” Đào Như Tô ngớ ra, dù đúng là nàng không phải thật, nhưng vẫn không nhận được mà hỏi: “Người nghiệm chứng kiểu gì?”

“Không quan trọng, ta còn phải nhắc người một chuyện.” Bạch Du thản nhiên nói: “Cúc áo người rơi rồi.”

Đào Như Tô cúi đầu nhìn, thấy trước ngực có một chiếc cúc không biết từ lúc nào đã rơi mất, để lộ lớp áo lót xanh trắng bên trong.

“Lúc nào rơi vậy? Quay đầu đi!” Nàng trừng mắt: “Người nhìn bao lâu rồi?”

“Ba giây?”

“Hừ! Tiện nghi người rồi, còn may là chưa có ai khác nhìn thấy trái tim tinh khiết của bản cô nương!”

Dứt lời, nàng giơ chân đạp một phát khiến Bạch Du lùi ra sau, rồi nhanh chóng quay người nhặt cục áo, hoàn toàn không có dáng vẻ xấu hổ của một tiểu cô nương.

Bạch Du yên lặng bổ sung một câu:

“Trên thế gian này, chỉ có Thái Dương và lòng người là không thể nhìn thẳng... Dù sao sau khi nhìn xong, ta cảm thấy chúng ta chỉ có thể làm huynh đệ.”

Đào Như Tô: “?”

Bạch Du bình luận: “Không đủ chát chát.”

Đào Như Tô: “???”

Bạch Du thực sự bị Đào Như Tô giày vò đến kiệt sức.

Về điểm này, nàng quả thật không hề nói ngoa.

Một tiểu yêu tinh biết cách quán người đến mức tận cùng.

Bạch Du vịn eo bước ra ngoài, cảm giác cơ thể như bị moi rỗng.

Không phải kiểu “hút khô” đâu, mà là theo đúng nghĩa đen—móc sạch không còn gì!

Sau khi Đào Như Tô tiến vào Siêu Phàm, toàn bộ tính công kích đều được đẩy lên tối đa. Khi nghe Bạch Du nói “không đủ chát chát”, nàng lập tức bùng nổ giận dữ, duy trì trạng thái bạo nộ hơn một giờ liền, hết như mở buff năng lượng vô hạn vậy.

Mãi đến khi kiệt sức, nàng mới đột ngột cắt điện, ngã xuống không chút do dự.

Dù Bạch Du đã có nhiều kinh nghiệm tác chiến, nhưng vẫn suýt bị nàng hành cho lật xe... Có lẽ, đây chính là thiên tài đi.

Đương nhiên, đây chỉ là so tài thông thường. Nếu thực sự là chém giết sinh tử, ba chiêu đã có thể định thắng bại.

Mệt như một con chó, Bạch Du vịn tường bước ra ngoài, đau đến nhúc cả eo. Hắn đi đến bồn rửa bên sân thể dục, mở vòi sen, dội nước lên ót, cảm giác mát lạnh sảng khoái lan khắp cơ thể.

Trở lại phòng học, trong lớp đã không còn ai. Giờ học đã bắt đầu, tất cả đều đã lên lớp võ kỹ.

Bạch Du thuận thế trốn học. Lúc này không còn chủ nhiệm lớp truy lùng nữa, hắn cũng chẳng lo bị tóm đi học.

Hắn tựa người bên khung cửa sổ, hưởng thụ làn gió hè mát rượi từ tầng ba thổi vào. Ánh nắng len lỏi qua tán lá, tạo thành những đốm sáng lốm đốm trên khung cửa.

Nhắm mắt lại, hắn thực sự muốn tận hưởng khoảnh khắc nhàn nhã này, chỉ là...

Anh Linh Biên Niên Sử liên tục nhắc nhở hắn nhanh chóng tiến vào Quỷ Vực thăm dò.

Chương 300

DTV EBOOK

Rõ ràng, chiếm lĩnh Quỷ Vực chính là nhiệm vụ chính tuyến hiện tại. Đồng thời, hắn cũng cần tìm ra đạo cụ máu chốt—Nhật ký của Tô Nhược Túc, từ đó xác định nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của Tần Tuyết Táo.

Bạch Du giờ tay day day huyết thái dương.

Với thực lực của hắn bây giờ, đi vào Quỷ Vực chẳng khác nào tự tìm chết. Mới cấp này mà đã dám mò vào khu vực cấp 20, chẳng khác gì đem bốn quân bài mặt chược “80.000” đi mua siêu xe. Đám nhân viên bán hàng chắc chắn sẽ rất “nhiệt tình”, thậm chí còn lao vào tiếp đón hắn một cách mạnh bạo.

Thật ra, nguyên nhân cái chết của Tần Tuyết Táo đáng ra nên để Tô Nhược Túc điều tra.

Đáng tiếc, trước khi kịp đột phá Tam Giai, Tô Nhược Túc đã mất tích.

Có lẽ nàng định chờ đến khi tốt nghiệp Bồng Lai, đủ sức chống đỡ, mới ra tay hành động.

“Cho nên, dựa theo tình huống hiện tại, ta chỉ ít phải có một Anh Linh đạt trên cấp ba mươi mới có thể kéo lực chiến đấu của ta lên trên cấp hai mươi. Hơn nữa, độ phù hợp không thể thấp hơn 80%.”

Bạch Du từ trong bàn đọc sách lấy ra cây thương đầu Bàn Nham. Thứ này hắn mang từ trường học về, vốn định nhờ người xem xét một chút.

Sáng sớm sau khi về nhà, hắn đã dùng đồng di vật trong nhà để đẽ dao. Hiện tại đã là lần thứ mười, chắc chắn có thể kế ước thành công.

Bàn tay vừa chạm vào thương Bàn Nham, một âm thanh vang vọng quanh quần bên tai.

【 Có muốn tiến hành kế ước chính thức không? 】

Ngay trước mắt hắn, một hàng chữ đỏ rực hiện lên. Đây là lần thứ mười triệu hồi Anh Linh, điều kiện đã thỏa mãn.

Quy tắc Căn Bản vĩnh viễn sẽ không khiến người ta thất vọng.

【 Xác nhận kế ước 】

【 Kế ước Anh Linh có hiệu lực 】

【 Có muốn bắt đầu biên tập vận mệnh màn cuối của “Bách Chiến Lão Binh” không? 】

【 Nếu từ chối biên tập vận mệnh màn cuối, sẽ không thể thu được bảng hoàn chỉnh của Anh Linh này 】

“Có.”

Bạch Du chạm vào xác nhận.

Bách Chiến Lão Binh, Nhị Tinh Anh Linh, đẳng cấp hắn là không thấp đâu nhỉ?

Vừa suy nghĩ đến đó, bên tai hắn vang lên thanh âm hòa điệu của vận mệnh.

【 Bắt đầu biên tập vận mệnh 】

Nhắm mắt lại, tìm một góc thoải mái để dựa vào, Bạch Du nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hắn không nhận ra, nhánh cây ngoài cửa sổ khẽ run lên một chút, một con tiểu thú lông trắng nhảy lên bậu cửa sổ, nhẹ nhàng lách qua khe hở, linh hoạt rơi xuống ngay trước mặt hắn.

Móng vuốt nhỏ vỗ vỗ lên mặt Bạch Du, Đế Thính nghiêng đầu một chút.

“Ngủ mất rồi sao?”

“Xem ra người cũng rất mệt, vậy thì ta sẽ không gọi người dậy nữa.”

Tần Tuyết Táo cũng thuận thế để Đế Thính nằm yên trên bậu cửa sổ, phẳng phất như một chiếc gối lông mềm mại tựa trên gáy Bạch Du.

Nàng dùng móng vuốt nhỏ vuốt ve mái tóc hăn, trong mắt hiện lên nét hoài niệm:

“Đồ ngốc... Năm đó, người căn bản không phân biệt được ai là Tô Nhược Túc, ai là ta đi...”

“Lão sư gặp lại, các bạn học gặp lại!”

Cồng chiếc cặp sách đỏ nhỏ, Tô Nhược Túc tung tăng trên đường về nhà.

Năm nay nàng chín tuổi, đang học lớp ba tiểu học.

Là một tiểu cô nương tràn đầy năng lượng, nàng luôn thích chạy nhảy khắp nơi. Nhưng cũng chính nhờ tinh thần tự lập và thích tìm tòi này mà từ khi biết bò, nàng đã không ít lần khiến người trong nhà phải hao tâm tổn trí.

Càng lớn, nàng càng nghĩ ra đủ cách để trốn khỏi sự quản thúc của người lớn.

May mắn thay, Nam Lăng trị an khá tốt, nhà cũng không xa trường học lắm. Đường đi ngang qua nhiều cửa hàng, người qua lại đông đúc, nên nàng cũng khá quen thuộc.

Hôm nay tâm trạng Tô Nhược Túc rất tốt.

Chỉ vì một bài đọc diễn cảm “Giấc mộng của ta” mà bị bạn học trêu chọc, nàng đã thả tay “ép uống” hai bình sữa bò khổng lồ. Kết quả, tên nhóc kia ngã gục ngay tại chỗ, chắc đêm nay ngủ cũng sẽ mơ thấy ác mộng bị Ngưu Đầu Nhân cưỡng ép rót sữa vào miệng.

Nàng tung tăng nhảy nhót trên đường về, hể gặp người quen liền vui vẻ chào hỏi:

“Thúc thúc, a di, mạnh khỏe!”

Nhà của nàng dạy dỗ rất tốt, chỉ có điều... nàng hơi nghịch một chút mà thôi.

Đều nói nam hài ham chơi, nữ hài an tĩnh, nhưng thực tế lại không phải vậy. Ai từng sống ở nông thôn đều biết, nam hài nữ hài đều nghịch như nhau, trừ phi phụ huynh không cho nữ hài ra ngoài chơi mà thôi.

Tô Nhược Túc vừa nhảy nhót vừa ngân nga bài hát:

“Thái dương chiếu trên cao~ Bông hoa nhìn ta cười~

Chim nhỏ cất tiếng hỏi~ Vì sao mang túi thuốc nổ~

Ta đi nổ trường học~ Lão sư nào có hay~

Kéo một phát thật mạnh~ Oanh! Một tiếng trường bay!~”

Vừa hừ một làn điệu quen thuộc, nàng vừa tung tăng băng qua con phố. Nhưng rồi, bước chân nàng chợt khựng lại.

Ở ven đường phía trước, một lão nhân đang ngồi thất thần trên lan can chỗ đỗ xe, toàn thân lấm lem tro bụi như vừa ngã sấp xuống nhiều lần.

Ông cụ chỉ có một bàn tay, còn một bên mắt là giả.

Chương 301

DTV EBOOK

“Lão gia gia, người sao vậy?” Tô Nhược Túc chạy tới, giọng đầy tò mò. Trẻ con chưa biết đề phòng người lạ, nhất là một lão nhân đáng thương như thế này.

Lão nhân ngược mắt lên, ánh nhìn đục ngầu tràn đầy mơ hồ, há miệng lắp bắp:

“Ta... ta đây là ở đâu?”

“Người bị lạc đường sao?” Tô Nhược Túc nhỏ giọng hỏi, ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ. “Nhà người ở đâu?”

“Ta... không biết.” Lão nhân sờ lên mái tóc hoa râm, khuôn mặt hoang mang cực độ. “Ta quên mất rồi... Ta là ai?”

Tô Nhược Túc nghiêng đầu suy nghĩ, chợt nhìn thấy trước ngực lão nhân treo một tấm thẻ bài. Nàng vươn tay ra:

“Lão gia gia, cái này để ta xem một chút được không?”

“A? À... Được.” Lão nhân tháo tấm lệnh bài trên cổ xuống, đưa cho nàng.

Nàng nhìn lướt qua, trên đó có ghi:

“—— Gia phụ lúc trẻ từng bị chấn thương vùng đầu, đôi khi có triệu chứng mất trí nhớ tạm thời. Nếu ông ấy đi lạc, xin hãy liên hệ theo số điện thoại dưới đây: 18.....”

Thì ra là chứng mất trí nhớ.

Tô Nhược Túc lấy ra chiếc đồng hồ trẻ con của mình, bấm số theo dãy số trên thẻ. Nhưng vừa nhấn được vài phím, nàng chợt thấy lão nhân bật dậy.

“Ấy, lão gia gia! Người đừng chạy lung tung!”

Nàng vội vàng đuổi theo.

“Ta... ta nhớ ra rồi! Ta có một nơi nhất định phải đến!” Lão nhân gãi đầu, vẻ mặt đầy hoang mang nhưng lại có chút kiên định. “Ta phải đi nhìn xem, nhất định phải đi!”

Hắn lẩm bẩm một mình, rồi quay sang nhìn nàng, ánh mắt toát lên vẻ cầu khẩn:

“Tiểu bằng hữu, người có thể đưa ta đến đó không?”

Nghe câu này, nếu là một đứa trẻ bình thường, chắc chắn sẽ do dự rồi gọi ngay cho phụ huynh.

Nhưng Tô Nhược Túc thì khác, nàng chẳng cần suy nghĩ quá lâu, chỉ mất chưa đến một giây đã vỗ ngực chắc nịch:

“Được! Ta sẽ dẫn lão gia gia đi tìm nơi đó!”

Chín tuổi tiểu hài tử, lấy đâu ra tự tin như vậy, trong lòng nàng hoàn toàn không có chút băn khoăn nào.

Một lão nhân mất trí nhớ, một tiểu cô nương thừa tự tin, vậy mà lại hợp nhau đến lạ.

Cứ thế, một già một trẻ nắm tay nhau tiến về phía trước, ngay cả phương hướng cũng chưa rõ ràng.

Người đi đường nhìn thấy, còn tưởng họ là ông cháu, chẳng ai nghi ngờ gì. Dù sao, trên suốt đoạn đường, líu ríu nói chuyện vẫn là Tô Nhược Túc, hơn nữa chiếc cặp nhỏ trên lưng nàng còn được trang bị hệ thống báo động tự động, chỉ cần kéo ra là sẽ phát tín hiệu ngay.

“Lão gia gia, người muốn đi đâu vậy?” Tại một ngã tư đường, Tô Nhược Túc hỏi.

“Ta không nhớ rõ.” Lão nhân vò đầu, vẻ mặt bối rối: “Nếu ta có thể nhớ được, hẳn là sẽ biết ta tên gì...”

“Lão gia gia, người tên là Lưu Hoài. Trên này có viết.” Tô Nhược Ly chỉ vào tấm bài trong tay ông.

“Lưu Hoài? Đúng rồi, ta tên Lưu Hoài!” Đôi mắt lão nhân lóe lên một tia suy tư, sau đó vỗ mạnh vào đầu mình: “Đúng rồi! Nhưng mà... ta đến đây để làm gì nhỉ?”

“Ngài không phải đang muốn đến một nơi nào đó sao?” Tô Nhược Ly nhìn vào túi nhựa trên tay lão nhân, cúi đầu xem xét: “Đây là hương... còn có hoa? Cả màn thầu nữa?”

Bất chợt, nàng phát hiện thứ gì đó trong túi, liền lấy ra xem thử. Đó là một tấm mộc bài. Nhưng trước khi kịp nhìn rõ, bỗng có một con mèo từ bên cạnh lao tới, khiến nàng giật mình làm rơi tấm bài xuống đất.

Đúng lúc này, một chiếc xe tải lao tới từ phía trước.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, lão nhân bất ngờ lao ra giữa đường nhặt tấm mộc bài. Tài xế xe tải hoảng sợ đến mức hồn phi phách tán, điên cuồng nhấn chuông và đạp phanh gấp.

Lão nhân chẳng màng đến nguy hiểm, chỉ ôm chặt lấy tấm bài rồi đứng ngậy người giữa đường. Tô Nhược Túc thấy vậy thì không chút do dự lao tới, kéo lão nhân sang bên kia đường, tránh khỏi chiếc xe tải đang giảm tốc độ.

Tài xế xe tải dừng xe lại, cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, tức giận hét lên: “Các người không muốn sống nữa sao?!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Tô Nhược Túc vội vàng cúi đầu xin lỗi.

Nhìn thấy chỉ là một lão nhân và một đứa trẻ, tài xế cũng không tiện nói nặng lời. Sau vài câu trách mắng, hắn đành bỏ qua, không báo cảnh sát.

Tô Nhược Túc dắt lão nhân rời khỏi khu phố đông đúc, trở về bãi đỗ xe ban nãy.

Lúc này, lão nhân ôm chặt tấm mộc bài trong ngực, gương mặt đầy vẻ thất thần, ngón tay run rẩy vuốt

ve từng nét khắc trên đó. Trên mặt gỗ hiện rõ ba chữ:

“Ái Muội Lưu Niệm”

“Lưu Niệm...” Tô Nhược Túc khẽ hỏi: “Là muội muội của lão gia gia sao?”

Lão nhân nghe đến cái tên ấy, đôi mắt đột nhiên mở to. Trong chớp mắt, ánh mắt ông trở nên thanh tỉnh lạ thường. Bao nhiêu mê man lúc trước đều biến mất, chỉ còn lại sự trầm ổn và chín chắn.

Từ một lão nhân già yếu bất lực, ông bỗng chốc trở thành một con người hoàn toàn khác.

“Ta nhớ ra rồi.” Lưu Hoài đưa tay xoa trán, chậm rãi nói: “Ta đã định đi đâu ấy nhỉ? À... là như thế này.”

Chương 302

DTV EBOOK

Ông cúi đầu nhìn tấm bài trong tay, khóe môi nở nụ cười đắng chát: “Hóa ra là như thế này...”

Lão nhân đứng lên, quay sang nhìn Tô Nhược Túc với ánh mắt hiền từ: “Thật phiền cho tiểu bằng hữu rồi. Ta vốn như vậy, thỉnh thoảng đầu óc lại hồ đồ một chút.”

“Không sao, không sao!” Tô Nhược Túc chớp mắt, tò mò hỏi: “Ngài nhớ ra mình muốn đi đâu rồi chứ?”

“Ừ, ta nhớ ra rồi.” Lưu Hoài chăm chú nhìn nàng, trong mắt hiện lên sự hoài niệm pha lẫn áy náy.

Ông cúi xuống, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Tô Nhược Túc rồi nói: “Lão gia gia sẽ đưa ngươi về nhà trước, cũng nên nói lời xin lỗi với cha mẹ ngươi.”

“Không cần, không cần đâu!” Tô Nhược Túc vội vã xua tay, có chút lo lắng: “Ngài cứ đi làm chuyện của mình trước đi! Ta không vội về đâu!”

Lưu Hoài trầm ngâm một lúc, rồi bật cười: “Ngươi không sợ người nhà lo lắng sao?”

“Dù sao bọn họ cũng đang lo lắng rồi, trở về nhất định sẽ bị mắng thôi.” Tô Nhược Túc phồng má, nhưng giọng nói lại đầy kiên định: “Nhưng mà, nếu gặp người cần giúp đỡ, không thể nào khoanh tay đứng nhìn được! Lão sư đã dạy chúng ta như vậy rồi!”

“Haha, thật đúng là một tiểu anh hùng! Không, phải nói là một tiểu nữ hiệp mới đúng!” Lưu Hoài xoa đầu nàng, tán thưởng.

Sau đó, ông nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng: “Vậy thì, cùng lão gia gia đi một đoạn nhé... Ta muốn đến một nơi, yên tâm, lão gia gia không phải người xấu

đâu. Ta từng là một quân nhân của Bàn Nham Quân, chuyên trừng trị kẻ xấu.”

Tô Nhược Túc hiếu kỳ hỏi: “Bàn Nham Quân là gì vậy?”

“Là quân đội bảo vệ Đại Hạ, cũng là những người mà người có thể tin tưởng cả đời.” Lưu Hoài mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại thoáng chút cô đơn: “Đáng tiếc... ta đã già rồi, không thể trở lại chiến trường nữa.”

Hai người đi về phía trước, điểm đến của họ là một bia kỷ niệm đặt tại khu vực an táng trên cao.

Loại bia kỷ niệm này không chỉ có ở Nam Lăng, mà còn xuất hiện ở nhiều thành phố khác, nơi những anh hùng từng ngã xuống.

Bởi vì, mỗi tấm bia ấy đều khắc ghi một câu chuyện đã qua... Một câu chuyện khiến bao người phải bỏ mạng.

Ảnh Giới.

Nó tồn tại, bản thân đã là một loại tai họa, mang đến vô số đau thương cùng tử vong.

Mà tấm bia kỷ niệm trước mắt này đã có tuổi đời hơn năm mươi năm. Thời gian trôi qua, số người đến đây tế bái cũng dần thưa thớt. Trước bia chỉ còn lác đác vài đóa hoa, tro tàn từ những nén hương từng được đốt lên rồi để lại.

Lưu Hoài nhẹ nhàng đặt đồ cúng trước bia kỷ niệm. Ông không có vẻ gì bất ngờ hay xúc động, chỉ lặng lẽ nhìn lên tấm bia cao ba mét, nơi khắc chỉ chít những cái tên. Giọng ông bình thản cất lên:

“Muội à, dưới đó vẫn ổn chứ?”

“Ca đây tuổi tác càng ngày càng lớn, di chứng cũng ngày một nặng hơn. Lần này đến trễ thật lâu, nếu không nhờ gặp một tiểu cô nương tốt bụng, có lẽ

nhất thời ta cũng chẳng nhớ ra được mà đến. Người sẽ không trách ta chứ?”

Ngón tay gầy guộc của ông khẽ vuốt lên bia đá. Hương lặng lẽ cháy, làn khói trắng mỏng manh bay lên không trung.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão nhân dường như lại thêm vài phần già nua.

“Nếu như người có thể trách ta một câu, thì tốt biết bao...”

Ánh mắt ông lướt qua những cái tên khắc trên bia, chạm vào từng vết chữ, khẽ cười mà giọng lại nghẹn ngào:

“Nhưng cũng sắp rồi... Rất nhanh thôi, ca cũng sẽ đi xuống.”

“Có lẽ, không bao lâu nữa, ta sẽ có thể cùng mọi người trò chuyện thật lâu... Ca đã làm rất nhiều chuyện, nhưng không có việc nào có thể so với lúc trước... Không có một việc nào...”

Lời nói nghẹn lại nơi cổ họng.

Ông ngồi đó, lặng lẽ nói rất nhiều, rất nhiều điều với người đã khuất.

Ông kể về gia đình, về con trai, con gái và cháu chắt. Kể về những người chiến hữu năm xưa. Còn rất nhiều chuyện khác nữa...

Tô Nhược Túc ngồi bên cạnh, đung đưa đôi chân nhỏ trên ghế đá. Nàng không cố ý nghe, cũng không cố ý giữ im lặng.

Một nén nhang trôi qua.

Khi hương cháy hết, cũng là lúc buổi tế bái kết thúc.

“Hài tử, đói bụng không? Ăn mìn thầu không?” Lưu Hoài lấy ra một chiếc bánh bao chay, mỉm cười: “Là lão gia gia tự tay làm đấy.”

“Đây không phải tể phẩm sao?” Tô Nhược Túc chớp mắt hỏi. “Có thể ăn được ạ?”

“Có thể ăn, nàng sẽ không để ý đâu.” Lão nhân cũng lấy một cái bánh bao, cắn một miếng, nhai chậm rãi: “Có vị ngọt đấy.”

Tô Nhược Túc cũng cắn một miếng màn thầu, nhai nhai vài cái, bỗng nhiên đôi mắt sáng bừng lên:

“Thật là ngọt!”

“Hiện tại, sợ là đứa nhỏ này chưa từng được ăn một chiếc bánh bao chay chính tông thế này.”

Lão nhân cười ha hả, nhìn Tô Nhược Túc đang ăn như hổ đói, vội vàng lên tiếng dặn dò:

“Ăn từ từ thôi, đừng để nghẹn. Không ai tranh giành với ngươi đâu.”

Chương 303

DTV EBOOK

Tô Nhược Túc gật đầu, tiếp tục cúi đầu gặm màn thầu. Nàng thực sự chưa từng ăn màn thầu bao giờ, nhưng bánh bao thì lại không ít. Lúc này bụng cũng hơi đói, nàng ăn rất ngon lành.

Lúc này, Lưu Hoài thấy một người khác cũng đến tế bái. Đó là một lão nhân ngồi trên xe lăn.

“Lão Lưu?”

Đối phương vừa nhìn thấy Lưu Hoài liền cất tiếng gọi.

“Chương đại tỷ?”

Lưu Hoài lập tức đứng dậy nghênh đón.

Tô Nhược Túc không muốn chen vào chuyện của người khác, nhưng sau khi ăn xong màn thầu, nàng bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Tiểu hài tử vốn không chịu ngồi yên, chẳng bao lâu đã chạy ra xa mười mấy mét.

Nàng nhìn thấy một con mèo, liền bẻ một mẩu màn thầu đưa qua... nhưng lại không biết rằng mèo không ăn màn thầu.

Trong lúc lơ đãng kéo con mèo, nàng hoàn toàn không nhận ra điều gì bất thường. Không hề phát giác, dưới ánh đèn đường phía trước, một cái bóng đen dần khuếch tán ra.

Lưu Hoài đang trò chuyện cùng cố nhân, bỗng nhiên bên tai như vang lên một tiếng kêu gọi quen thuộc—

“Ca!”

Hắn đột ngột dừng lại, lập tức quay đầu nhìn về phía trước.

Trước mắt hắn, chỉ thấy một màn bóng tối khuếch tán ra, nuốt trọn thân ảnh nhỏ bé của Tô Nhược Túc.

Giống như một viên đá rơi xuống mặt nước, tiểu nữ hài lập tức biến mất vào hư vô. Nếu không phải hắn tình cờ quay đầu lại ngay lúc đó, dù sau này có tìm kiếm thế nào, e rằng cũng chẳng bao giờ có thể phát hiện ra.

Ảnh Giới chính là như vậy. Có khi nó xuất hiện với thanh thế kinh thiên động địa, như một cơn bão tố tuyên cáo sự tồn tại của mình. Nhưng cũng có khi, nó đến như một áng phù vân, lặng lẽ, vô thanh vô tức mà không ai hay biết.

Điểm khác biệt duy nhất là—nó không hề đẹp đẽ như phù vân.

Mỗi lần nó xuất hiện, đều sẽ mang theo một sinh mạng còn đang tươi sống.

Khung cảnh trước mắt lúc này, chẳng khác gì một màn bi kịch năm mươi năm trước tái hiện.

Năm đó, hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười tuổi bình thường, chẳng hiểu gì, cũng chẳng rõ điều gì.

Hắn đã trơ mắt nhìn muội muội bị bóng tối nuốt chửng, mà bản thân chỉ có thể đứng đó, bất lực.

Không dám tiến lên, cũng không dám nắm lấy bàn tay nhỏ bé mà nàng tuyệt vọng đuổi ra.

Giấc mộng ác quán lấy hắn mấy chục năm qua.

Mỗi lần tỉnh lại giữa cơn mộng mị, trong đầu hắn lại văng vẳng tiếng gọi run rẩy của muội muội năm xưa

—

“Ca...”

Ác mộng và hiện thực trùng điệp lên nhau, khiến ký ức xưa như một dòng chảy bất tận cuộn trào trong tâm trí hắn.

Khoảnh khắc này, hai thân ảnh nhỏ bé dần chồng lên trong mắt hắn.

Đúng đó, rõ ràng chính là muội muội của hắn!

Thân thể lão nhân cứng ngắc trong khoảnh khắc ngắn ngủi, chỉ một giây đồng hồ mà dài như cả thế kỷ.

Hắn như một lần nữa quay trở về quá khứ, trở lại cái tuổi mười năm ấy—đứa bé trai yếu đuối, bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn muội muội bị Ảnh Giới nuốt chửng.

Cơ đau như muốn xé rách đầu hắn, ký ức hỗn loạn gào thét trong linh hồn, khiến hắn chao đảo giữa quá khứ và hiện thực, như một con thuyền nhỏ bị cuốn vào dòng xoáy vô tận.

Chứng mất trí nhớ của hắn lại tái phát.

Hắn lại một lần nữa đối diện chính mình, nhìn thấy hình bóng non nớt của cậu bé mười tuổi trong sâu thẳm linh hồn.

Đứa bé ấy—yếu đuối và bất lực.

Linh hồn hắn phát ra tiếng thét chói tai, cơ đau như muốn bẻ gãy thân thể, tê liệt mà kịch liệt, như thể cơ thể bị xé thành hai nửa.

Thiếu niên năm ấy và lão nhân của hiện tại giằng co trong cuộc chiến Thiên Nhân.

Thiếu niên ấy run rẩy khóc lóc, nhưng đôi chân không thể nào bước lên, không dám, cũng không có khả năng tiến về phía trước.

Còn lão nhân của hiện tại, chỉ lặng lẽ quan sát, ánh mắt dần dần tan rã, ký ức và ý thức cũng như hư ảnh trôi nổi giữa không trung.

Một nỗi bi thương mãnh liệt sắp nhấn chìm hắn...

Nhưng ngay lúc này, một âm thanh vang lên, kéo hắn trở về thực tại.

“Gia gia...”

Là tiếng kêu cứu của Tô Nhược Túc!

Khoảnh khắc ấy, bất luận là thiếu niên trong linh hồn đang khóc thét hay lão nhân trầm mặc của hiện tại, cả hai đều đồng loạt bước lên một bước.

Ánh mắt mờ mịt tan biến, ký ức rối loạn bị quét sạch. Chỉ trong khoảnh khắc hần bước ra bước đầu tiên, ý thức đã bừng tỉnh.

Thiếu niên và lão nhân hòa làm một, biến thành chính hần của hiện tại.

Tất cả những điều này chỉ diễn ra trong một giây đồng hồ.

Trong thân thể khô cằn của Lưu Hoài, một sức mạnh cuộn cuộn như sóng lớn bùng nổ, hùng hậu cương khí từ cơ thể hần trào dâng, tiếng gầm vang dội như một con rồng giận dữ.

Dù điều đó khiến nội thương hần tái phát, dù cơ thể già cỗi này có bị nghiền nát thêm một lần nữa, hần cũng không quan tâm!

Đau đớn ư?

Còn đau hơn nữa thì đã sao?

Hần không thể chờ, không thể lãng phí dù chỉ một giây!

Bao nhiêu thống khổ, bao nhiêu năm tháng mới có thể biến một đứa trẻ thành một nam nhân?

Chương 304

DTV EBOOK

Có lẽ là năm mươi năm dày vò trong ân hận.

Có lẽ là một khoảnh khắc xé nát tâm can.

Chỉ trong sát na, đôi mắt lão nhân đỏ rực, tiếng gầm chứa đựng cả cuộc đời hắn—từ thời thơ ấu cho đến lúc già nua.

Lưu Hoài lao thẳng về phía Ảnh Giới, như một mũi tên rời cung, bắn về nơi bóng tối đang nuốt chửng tiểu nữ hài.

Như thể hắn đang truy đuổi thời gian đã mất đi vĩnh viễn suốt năm mươi năm qua.

Là thực hay hư, là mộng hay thật—hắn là một kẻ truy đuổi huyền ảnh!

Năm mươi năm trước, hắn không dám bước lên, hoặc có lẽ, chỉ là chậm hơn một hai giây.

Nhưng lần này, hắn không còn chậm nữa!

Lão nhân vươn tay ôm lấy Tô Nhược Túc, bảo vệ nàng trong lồng ngực, như thể đang nắm chặt lấy vật báu muội muội năm xưa.

Hai người cùng nhau rơi vào Ảnh Giới.

Phía sau, đám đông xôn xao la hét:

“Mau báo cảnh sát!”

Như thể xuyên qua một tầng nước, Lưu Hoài rơi mạnh xuống đất, lưng hắn đập mạnh vào nền cứng, bật ra một tiếng rên đau đớn.

Nhưng loại thương tổn này còn chưa đủ khiến hắn bất tỉnh.

Cái thực sự đau đớn chính là lực trùng kích khiến vết thương cũ của hắn rách toạc.

Năm mươi năm lăn lộn trong quân ngũ, kẻ sống sót đến phút cuối chẳng còn bao nhiêu, mỗi người đều đã trải qua vô số trận tử chiến.

Hắn cố nén máu đang trào lên cổ họng, mạnh mẽ nuốt xuống, giọng nói cố giữ bình tĩnh:

“Không sao chứ, tiểu bằng hữu?”

“A... Ta không sao, Lưu Gia Gia.”

Tô Nhược Túc ngược gương mặt lên, giọng điệu có chút run rẩy nhưng vẫn kiên định.

“Không sao là tốt.”

Lưu Hoài cẩn thận kiểm tra, nâng niu như thể đang bảo vệ một món trân bảo hiếm có, thì thầm lặp lại:

“Không sao là tốt...”

Hắn đã bắt kịp.

Hắn đã đuổi theo được.

Chỉ riêng điều đó thôi đã đủ khiến hắn vui mừng khôn xiết.

—Oco—

Bàn Nham Quân được lấy cảm hứng từ Thiên Nham Quân của Liyue trong Genshin Impact—đội quân trung thành dưới trướng Nham Vương Đế Quân, chuyên bảo vệ Liyue khỏi mọi hiểm họa. Trong game, Thiên Nham Quân là một thế lực quan trọng, tượng trưng cho sự vững chắc và kiên định như chính nguyên tố Nham mà họ đại diện.

(Theo bạn đọc Dạ Tinh Hàn cung cấp thông tin.)

“Ngài vẫn ổn chứ?” Tô Nhược Túc hạ giọng hỏi, nhẹ nhàng đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng hắn.

“Có đau lắm không?”

“Ta...” Lưu Hoài nhìn tiểu cô nương ôn nhu trước mặt. Hán tử thiết huyết kiên cường bao năm chinh chiến, lúc này lại gần như muốn rơi nước mắt.

“Ta không đau, tuyệt đối không đau. Gia gia vẫn rất tốt.”

Tô Nhược Túc không hiểu vì sao lão gia gia lại muốn khóc. Rõ ràng nước mắt đang rơi, nhưng trên môi hắn vẫn là nụ cười.

Nàng chỉ nghĩ, hắn nhất định rất đau. Nhưng người lớn không thể dễ dàng khóc, càng không thể tùy tiện kêu đau.

Lưu Hoài chậm rãi ngồi dậy, sau đó đứng lên lần nữa.

Trong tim hắn như có một ngọn lửa bùng cháy, một nguồn sức mạnh chưa từng có tràn ngập toàn thân, đè ép tất cả đau đớn.

Hắn vốn cho rằng bản thân sẽ chết nơi chiến trường, rằng sẽ hiến trọn sinh mệnh cho Đại Hạ. Hắn từng hối hận vì không thể ngã xuống cùng đồng đội, chỉ có thể kéo dài hơi tàn, không dám trở về gặp thân nhân.

Lần này, sau tấm bia kỷ niệm, hắn vốn không định rời đi nữa. Hắn nghĩ, cứ lặng lẽ chờ chết ở đây là được rồi.

Nhưng lúc này, lòng hắn lại tràn ngập may mắn.

Có lẽ, hắn còn sống đến bây giờ chính là vì giây phút này.

Là để bù đắp tiếc nuối. Là để có thể mỉm cười nhẹ nhõm khi xuống Hoàng Tuyền gặp muội muội.

Giờ khắc này, hắn thậm chí không nghĩ đến việc làm sao để còn sống mà rời khỏi nơi này. Hắn chỉ muốn bảo vệ thật tốt cô gái nhỏ trước mặt.

Đây là cơ hội cứu rỗi mà hắn đánh đổi suốt năm mươi năm. Cho dù là Thương Thiên hay Chu Thần,

cũng không thể cướp đi nàng!

Lưu Hoài rút ra Bàn Nham thương mà hắn luôn mang theo bên người.

Thanh trường thương này, hắn chưa từng rời khỏi suốt năm mươi năm qua.

Trường thương nối liền, hắn vững tay cầm lấy, ánh mắt quét khắp bốn phía.

Năm mươi năm trấn thủ biên cương, hắn từng trải qua vô số trận tử chiến. Nhưng trong Ảnh Giới, nơi trung đan binh hành tẩu, đây là lần đầu tiên hắn đặt chân đến.

Nơi này thậm chí còn không phải Bóng Ma Tầng, mà là Vô Quang Tầng—một nơi nguy hiểm hơn gấp bội.

Tại đây, tai thú cùng ảnh chủng lang thang khắp chốn. Từ Nhất giai đến Tam giai đều có. Với tình trạng hiện tại của hắn, chỉ cần một Nhị giai cũng đủ khiến hắn phải liều mạng ứng phó.

Nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ tìm một nơi an toàn để ẩn nấp, chờ Trường Dạ Ti cứu viện.

Nhưng kinh nghiệm của Lưu Hoài mách bảo rằng, gần đây nhất định có một lối đi thông đến Bóng Ma Tầng.

Hắn nắm tay Tô Nhược Túc, trầm giọng hỏi: “Có sợ không?”

Tô Nhược Túc gật đầu: “Có một chút... nhưng ta sẽ nghe lời.”

“Đứa trẻ ngoan.” Lưu Hoài khẽ thở dài, trong lòng không khỏi nhớ đến muội muội. Cũng nhu thuận, cũng nghe lời như vậy.

“Gia gia nhất định sẽ đưa người ra ngoài!”

Chương 305

DTV EBOOK

Hắn nói vậy không chỉ để trấn an tiểu cô nương, mà còn để chính mình thêm vững lòng tin.

Hắn không phải thiên tài, càng không phải chiến sĩ tinh nhuệ hay cường giả cái thế.

Hắn chỉ là một kẻ tầm thường, miễn cưỡng tu luyện suốt năm mươi năm mới đạt đến Tam giai Siêu Phàm.

Tại biên cảnh, cơ duyên tràn ngập khắp nơi, thiên tài chỉ cần nửa năm đã có thể đột phá Tam giai.

Các đệ tử Võ Thánh đến lịch luyện, ban đầu có thể kém hơn hắn, nhưng chỉ cần ở lại nửa năm, khi rời đi đã có thể bỏ xa hắn cả ngàn dặm.

Còn hắn, phải lăn lộn suốt năm mươi năm nơi nguy hiểm này, chẳng có gì ngoài sự liều mạng.

Mặc dù từng được không ít ban thưởng, từng cướp đoạt nhiều cơ duyên, nhưng kết quả cũng chỉ đạt đến Tam giai.

Hắn không phải thiên tài, chỉ là một kẻ bình thường.

Giống như Quách Tĩnh năm nào, hắn chỉ biết dám đánh, dám liều, chăm chỉ khổ luyện mà sinh tồn.

Nhưng giờ đây, hắn lại cảm thấy sợ chết.

Hắn không sợ chính mình chết.

Điều hắn sợ nhất là không thể hoàn thành sứ mệnh, không thể đưa hài tử này ra ngoài an toàn.

Nỗi sợ ấy khiến hắn nghiêng răng siết chặt Bàn Nham thương, cất bước tiến về phía trước.

Mười phút trôi qua.

Hai mươi phút.

Ba mươi phút.

Dưới chân hần, mỗi bước đi đều để lại một dấu máu đỏ thẫm.

Hần đã chém giết hơn mười con ảnh dị chủng và tai thú. Nhưng càng đi, tốc độ hần càng chậm lại.

Trước mắt, bậc thang dẫn đến Bồng Ma Tầng đã hiện ra.

Nhưng hần không dám bước tiếp.

Bởi vì ngay trước bậc thang ấy, một con Tam giai tai thú đang canh giữ.

Hơn nữa, nó đã phát hiện ra hần.

Làm sao có thể?

Lưu Hoài không hiểu.

Nhưng rất nhanh, hần đã minh bạch.

“Hài tử, người có phải là Anh Linh huyết mạch không?” Hần trầm giọng hỏi.

“Anh Linh huyết mạch là gì?”

Tô Nhược Túc ngơ ngác.

Dọc đường đi, nàng dù hiểu động thế nào cũng đã bị cảnh giết chóc dọa sợ. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cả người run nhẹ.

Lưu Hoài khẽ cười khổ.

Anh Linh huyết mạch... Một đứa bé mang huyết mạch Anh Linh.

Bởi vì còn nhỏ, nàng chưa thể khống chế năng lượng thần bí đang chảy trong huyết quản.

Nhưng đối với tai thú và dị chủng, đó chính là loại thuốc bổ tốt nhất.

Không trách được lại bị nhắm đến.

Hắn chỉ có thể lùi về sau, cố gắng ôm Tô Nhược Túc tránh né tai thú, kéo dài thời gian.

Nhưng hắn đã bị thương, bước chân không thể nhanh hơn.

Cứ tiếp tục thế này, bọn họ chắc chắn sẽ rơi vào vòng vây.

Trường Dạ Ti đến giờ vẫn chưa xuất hiện...

Nếu ở Bóng Ma Tầng, cứu viện hắn đã tới. Nhưng nơi này là Vô Quang Tầng. Muốn định vị chính xác cần phải tiến vào Bóng Ma Tầng trước, mà quá trình ấy có thể xảy ra sai số rất lớn. Nếu vận khí kém, có thể phải thử ba, bốn lần mới tìm được vị trí chính xác.

Không còn thời gian nữa!

Lưu Hoài cảm nhận được cơ thể mình ngày càng suy yếu.

Hắn ôm lấy Tô Nhược Túc, đặt nàng vào một căn nhà bỏ hoang, trong tầng hầm ngầm.

“Hãy ở yên trong này... Nếu bên ngoài không nghe thấy tiếng của gia gia, tuyệt đối không được ra.”

Hắn hạ giọng dặn dò: “Biết không?”

Tô Nhược Túc lập tức lắc đầu, nước mắt tràn đầy trong mắt: “Gia gia cũng phải vào đây!”

“Gia gia không vào đâu. Bé ngoan, nghe lời.”

Lưu Hoài khẽ cười, đưa tay xoa đầu nàng. Trong mắt hắn ánh lên bao cảm xúc—áy náy, vui mừng, tiếc nuối... Cuối cùng, tất cả hóa thành một vẻ thản nhiên.

Hắn nhẹ nhàng đóng cửa tầng hầm lại.

Sau đó, hắn đứng chắn ngay trước lối vào.

Bàn tay siết chặt Bàn Nham thương, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía tai thú đang lao tới.

Hắn—một người, nhưng đã đủ để trấn giữ nơi này!

Lão binh bách chiến ngửa đầu cười lớn, toàn thân nhuộm huyết sắc, tựa như một chiến kỳ rực lửa giữa đêm đen.

Trường thương vung lên, vẽ ra một đường huyết quang rực rỡ.

Chỉ thiếu một bầu rượu nữa để có thể uống thả cửa!

“Lù lù Bàn Nham, thề sống chết không rời!”

“Hôm nay ta sẽ chết tại nơi này!”

“Đau lắm sao?”

“Thống khoái!!”

Đây là một trận tử chiến.

Lưu Hoài lựa chọn nơi này làm chỗ chôn thân của mình.

Hắn biết đám dị chủng kia cùng tai thú chỉ muốn nuốt chửng huyết mạch Anh Linh, liền nâng Bàn Nham trường thương vắt ngang trước người.

Chiến đấu đến cùng, không lùi một bước.

Dưới chân chính là tầng hầm. Bách Chiến Lão Binh giơ cao binh khí, cắn răng ho ra máu, nhưng lại cất tiếng cười lớn. Hắn chưa bao giờ cảm thấy sảng khoái như lúc này. Lực lượng trong cơ thể như vô tận, tuôn trào mãnh liệt không dứt. Hắn biết bản thân đang dốc hết chút tuổi thọ còn sót lại, nhưng vậy thì đã sao?

Bách Chiến Lão Binh, đã ra trận thì phải chết.

Huống hồ, chết như thế này, chẳng phải càng thêm ý nghĩa?

Hắn không cần phải nằm liệt trên giường bệnh, để con cháu rơi nước mắt tiễn biệt, khắc ghi những thất bại của cuộc đời này.

Áo giáp của hắn đã nhuộm đỏ máu tươi, Bàn Nham Thương cũng vấy đầy huyết quang, từng giọt máu

nhỏ xuống tựa như ánh lửa đỏ rực vũ động theo mỗi cú vung thương.

Chương 306

DTV EBOOK

Hắn quả thực chỉ có một mình, nhưng bất kể ai cũng không thể tiến lên một bước!

“Ta chính là thủ vệ của Tàn Dương Quan, biên giới Tây Bắc Trường Thành!”

Lưu Hoài gầm lên: “Đám dã thú tàn phế các ngươi, dám bước qua ranh giới này thử xem?”

Bàn Nham trường thương đâm mạnh xuống đất, phát ra một tiếng chấn động thanh thúy. Cùng lúc đó, khí thể như hồng thủy bùng phát, sát khí tích lũy hơn mười năm trên chiến trường quét ngang bốn phương.

Một con tai thú Nhị Giai đỉnh phong dẫn đầu cũng không nhịn được mà lùi về sau mấy bước, bị uy thế kinh người này chấn nhiếp.

Tai thú và dị chủng không dám tiến lên, mà Lưu Hoài dù người đầy vết thương, máu chảy đầm đìa, nhưng ngay cả một sợi lông mày cũng không động.

Hắn run run cầm thương, tiến lên một bước, một thương đâm nát đầu một con dị chủng, tứ chi văng tung tóe, máu thịt be bét.

Nhưng ngay lúc này, hắn bỗng nghe thấy một tiếng rít gió xé không trung. Phương xa, một cơn mưa đen lao đến, đó là đòn tấn công của con tai thú Tam Giai.

Giờ khắc này, hắn vốn định ngưng tụ cương khí để chống cự, nhưng lực đã kiệt. Thể nội trọng thương liên tiếp bộc phát, mỗi lần bị hắn cưỡng ép đè xuống, cuối cùng cũng không thể áp chế được nữa. Một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng.

Chỉ một khoảnh khắc chậm trễ, cơ hội đã bị bỏ lỡ.

Lưu Hoài trợn tròn mắt đứng lặng, để mặc thân thể bị loạt mưa tên màu đen xuyên thủng.

Hắn lão đảo lúi lại vài bước, nhưng vẫn gắng gượng không để bản thân gục xuống. Biết rằng bản thân sắp chết, hắn bỗng nhiên giơ trường thương trong tay lên, dốc toàn lực đập mạnh xuống đất, đánh sập lối vào tầng hầm.

Lão binh đứng tại chỗ, thân thể căng cứng như một con dã thú giữa trước khi chết.

Tiếc rằng, bản thân vẫn không thể kiên trì quá lâu. Nhưng chấp niệm trong lòng khiến cơ thể hắn cứng như bàn thạch, gắt gao đứng thẳng.

Mắt mở trừng trừng, đứng đó mà chết.

Bóng tối dần ngưng tụ dưới chân hắn. Bóng đen tựa như thời gian đông cứng, dần ngưng tụ thành hình người, lặng lẽ tiến về phía thân thể lão binh.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hắn như bị thời gian nghịch chuyển. Vết thương trên người bắt đầu khép lại, thân thể già nua dần trở lại trạng thái sung mãn nhất.

Hắn đứng lại ở tuổi 42.

Khi mở mắt ra, người đứng đó đã không còn là Bách Chiến Lão Binh già nua chờ chết nữa, mà là một nam nhân trung niên cường tráng, thân thể tựa như sắt thép rèn đúc, còn cứng rắn hơn cả kim cương.

Ngay sau đó, bóng đen phủ lên người hắn, tựa như khoác một lớp da mới, ngưng tụ thành một bộ âu phục màu đen.

Vận Mệnh Biên Tập Giả, chậm rãi mở mắt...Chương 123: Truyền Thừa Cùng Nguyên Rửa (1)

Đây là một trận tử chiến.

Lưu Hoài lựa chọn nơi này làm chỗ chôn thân của mình.

Hắn biết đám dị chủng kia cùng tai thú chỉ muốn nuốt chửng huyết mạch Anh Linh, liền nâng Bàn Nham trường thương vát ngang trước người.

Chiến đấu đến cùng, không lùi một bước.

Dưới chân chính là tầng hầm. Bách Chiến Lão Binh giờ cao binh khí, cắn răng ho ra máu, nhưng lại cất tiếng cười lớn. Hắn chưa bao giờ cảm thấy sảng khoái như lúc này. Lực lượng trong cơ thể như vô tận, tuôn trào mãnh liệt không dứt. Hắn biết bản thân đang dốc hết chút tuổi thọ còn sót lại, nhưng vậy thì đã sao?

Bách Chiến Lão Binh, đã ra trận thì phải chết.

Huống hồ, chết như thế này, chẳng phải càng thêm ý nghĩa?

Hắn không cần phải nằm liệt trên giường bệnh, để con cháu rơi nước mắt tiễn biệt, khắc ghi những thất bại của cuộc đời này.

Áo giáp của hắn đã nhuộm đỏ máu tươi, Bàn Nham Thương cũng vậy đầy huyết quang, từng giọt máu nhỏ xuống tựa như ánh lửa đỏ rực vũ động theo mỗi cú vung thương.

Hắn quả thực chỉ có một mình, nhưng bất kể ai cũng không thể tiến lên một bước!

“Ta chính là thủ vệ của Tàn Dương Quan, biên giới Tây Bắc Trường Thành!”

Lưu Hoài gầm lên: “Đám dã thú tàn phế các người, dám bước qua ranh giới này thử xem?”

Bàn Nham trường thương đâm mạnh xuống đất, phát ra một tiếng chấn động thanh thúy. Cùng lúc đó, khí thể như hồng thủy bùng phát, sát khí tích lũy hơn mười năm trên chiến trường quét ngang bốn phương.

Một con tai thú Nhị Giai đỉnh phong dẫn đầu cũng không nhịn được mà lùi về sau mấy bước, bị uy thế

kinh người này chấn nhiếp.

Tai thú và dị chủng không dám tiến lên, mà Lưu Hoài dù người đầy vết thương, máu chảy đầm đìa, nhưng ngay cả một sợi lông mày cũng không động.

Hắn run run cầm thương, tiến lên một bước, một thương đâm nát đầu một con dị chủng, tứ chi văng tung tóe, máu thịt be bét.

Nhưng ngay lúc này, hắn bỗng nghe thấy một tiếng rít gió xé không trung. Phương xa, một cơn mưa đen lao đến, đó là đòn tấn công của con tai thú Tam Giai.

Giờ khắc này, hắn vốn định ngưng tụ cương khí để chống cự, nhưng lực đã kiệt. Thể nội trọng thương liên tiếp bộc phát, mỗi lần bị hắn cưỡng ép đè xuống, cuối cùng cũng không thể áp chế được nữa. Một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng.

Chương 307

DTV EBOOK

Chỉ một khoảnh khắc chậm trễ, cơ hội đã bị bỏ lỡ.

Lưu Hoài trợn tròn mắt đứng lặng, để mặc thân thể bị loạt mưa tên màu đen xuyên thủng.

Hắn lão đảo lúi lại vài bước, nhưng vẫn gắng gượng không để bản thân gục xuống. Biết rằng bản thân sắp chết, hắn bỗng nhiên giơ trường thương trong tay lên, dốc toàn lực đập mạnh xuống đất, đánh sập lối vào tầng hầm.

Lão binh đứng tại chỗ, thân thể căng cứng như một con dĩa thú giầy giữa trước khi chết.

Tiếc rằng, bản thân vẫn không thể kiên trì quá lâu. Nhưng chấp niệm trong lòng khiến cơ thể hắn cứng như bàn thạch, gắt gao đứng thẳng.

Mắt mở trừng trừng, đứng đó mà chết.

Bóng tối dần ngưng tụ dưới chân hắn. Bóng đen tựa như thời gian đông cứng, dần ngưng tụ thành hình người, lặng lẽ tiến về phía thân thể lão binh.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hắn như bị thời gian nghịch chuyển. Vết thương trên người bắt đầu khép lại, thân thể già nua dần trở lại trạng thái sung mãn nhất.

Hắn đứng lại ở tuổi 42.

Khi mở mắt ra, người đứng đó đã không còn là Bách Chiến Lão Binh già nua chờ chết nữa, mà là một nam nhân trung niên cường tráng, thân thể tựa như sắt thép rèn đúc, còn cứng rắn hơn cả kim cương.

Ngay sau đó, bóng đen phủ lên người hắn, tựa như khoác một lớp da mới, ngưng tụ thành một bộ âu phục màu đen.

Vận Mệnh Biên Tập Giả, chậm rãi mở mắt...

Bạch Du xoay xoay cổ tay, bắt đầu thích ứng với thân thể mới này.

Hắn vốn đã đoán được Bàn Nham Thương không phải vật tầm thường, nhưng không ngờ lai lịch của nó lại sâu xa đến vậy.

Mà cũng chính vì chuyện này, Tô Nhược Túc quyết định không nghe theo gia đình, kiên trì muốn tham gia kỳ thi võ.

“Giống như là một lời nguyện được truyền thừa vậy.”

“Lưu lão gia tử năm xưa vì tận mắt chứng kiến muội muội bị cuốn vào tai họa mà bản thân lại bất lực, nên đã chọn con đường tòng quân. Ông dùng cách này để trừng phạt chính mình, để bản thân thoát ly khỏi sự dằn vặt. Nhưng cho dù bao nhiêu năm trôi qua, ông vẫn mãi chẳng thể buông bỏ.”

“Đến cuối cùng, lão gia tử tìm được sự cứu rỗi tại nơi này... Cứu Tô Nhược Túc, tựa như đang đền bù lỗi lầm của chính mình năm đó. Và chỉ khi đó, ông mới thực sự được an nghỉ.”

“Nhưng đối ứng lại, chính Tô Nhược Túc cũng phải gánh chịu một lời nguyện truyền thừa tương tự.”

“Người ta thường nói, cả đời con người là hành trình chữa lành vết thương tuổi thơ. Những tổn thương của tuổi thơ sẽ đeo bám ta đến suốt đời.”

Bạch Du dường như đã phần nào hiểu được con người của Tô Nhược Túc.

Cuộc đời nàng từ giờ khắc này sẽ bắt đầu thay đổi.

Lưu Hoài chết đi để lại trong nàng một vết thương, mà nàng vì vết thương ấy đã chọn bước đi trên một con đường khác, thậm chí có thể nói là uốn cong mà thành thẳng.

Bạch Du lặng lẽ chứng kiến tất cả. Giờ, đã đến lượt hắn ra tay.

【Bách Chiến Lão Binh - Màn Cuối】

【Nhiệm vụ: Đưa Tô Nhược Túc an toàn trở về mặt đất】

【Vận mệnh đã bắt đầu biên tập, đếm ngược bắt đầu】

【00:59:59】

Đếm ngược một giờ, chính thức bắt đầu.

Bạch Du rút ra Bàn Nham Trường Thương, trong cơ thể tràn ngập sức mạnh của Tam Giai Siêu Phàm.

Lưu Hoài, hắn vốn là một võ tu thuần túy.

Không có chiêu thức hoa lệ, hắn chỉ nắm giữ ba loại Siêu Phàm kỹ nghệ đơn giản, không hề thần bí. Ngay cả vũ khí hắn sử dụng cũng chỉ là một cây Bàn Nham Thương chế tạo từ nửa thể kỷ trước.

Xét từ mọi góc độ, Lưu Hoài chỉ là một Bách Chiến Lão Binh bình thường.

Nhưng đồng thời, hắn cũng là một cường giả không thể nghi ngờ.

Nếu không phải là cường giả, làm sao có thể trấn thủ biên giới hơn nửa đời người mà vẫn toàn thân trở ra?

Cái mạnh của hắn không nằm trên giấy bút, mà là từ Siêu Phàm kỹ nghệ tôi luyện qua ngàn vạn trận chiến, cùng với trực giác chiến đấu không gì sánh được.

Kinh nghiệm của hắn rốt cuộc sâu đến mức nào?

Đơn giản như nhìn một con tai thú nhấc móng, hắn cũng có thể phán đoán nó đang chuẩn bị xả hơi hay thực sự sắp tấn công.

Bàn Nham Thương xoay chuyển trong tay, hắn lướt nhẹ về sau một vòng, dùng một góc độ gần như bất

khả tư nghị đâm ra từ dưới khuỷu tay.

Rõ ràng là đâm về phía trước, nhưng thương phong lại xuyên thủng một con dị chủng đứng phía sau.

Trường thương đâm thẳng vào lồng ngực kẻ địch, sau đó xoay nửa vòng.

Khí kinh bùng phát, tựa như sóng xung kích xuyên thủng cơ thể của tên dị chủng tam đồng hiểm hoi kia.

Nhất Kích Tất Sát!

Chiêu thức của hắn không phức tạp, không có biến hóa cầu kỳ.

Chỉ có ba chiêu.

Nhưng ba chiêu này lại có thể đạt đến cảnh giới “một thương một mạng”!

Bởi vì chiêu thức không phức tạp, nên mục tiêu theo đuổi chính là cực hạn tiến công.

Trong chiến trường biên cảnh, căn bản sẽ không có lần thứ hai ra tay, nên mỗi chiêu phải tuyệt đối chí mạng.

Chiêu thức của hắn thoát nhìn đơn giản, nhưng thực chất ẩn chứa ba tầng lực đạo:

Tầng thứ nhất: Lực trực tiếp từ cú đâm.

Chương 308

DTV EBOOK

Tầng thứ hai: Cương khí bao phủ trên trường thương, xuyên thấu vào cơ thể kẻ địch.

Tầng thứ ba: Lực xoắn ốc từ cổ tay, cánh tay, thân thể, truyền đến từ mũi chân, tạo thành ám kinh.

Tam trọng công kích này không cần theo thứ tự, mà là chồng lên nhau trong một khoảnh khắc.

Đối với một Nhị Giai tai thú, đây chính là một kích tất sát!

Càng đáng sợ hơn, đây đã trở thành bản năng chiến đấu của hắn.

Mỗi một thương đâm ra, đều mang theo tam trọng công kích.

Mỗi một lần ra đòn, đều có hiệu quả chí mạng.

Không có thiên phú gì quá đặc biệt, không có kỹ năng trời ban.

Mọi sức mạnh của Lưu Hoài đều được rèn luyện từ sống chết chiến trường.

Mỗi một bước tiến bộ, đều được đánh đổi bằng mồ hôi và máu.

Bởi vì thiên phú của hắn, cũng chỉ là “Cường Thân Kiện Thể”, một màu lam cấp bậc tầm thường!

“Cơ sở vững chắc như vậy, quả thực không có lấy nửa phần thành phần tưởng tượng nào.”

Bạch Du vừa vận thương vừa cảm nhận lực lượng lưu chuyển khắp toàn thân, cương khí xoay tròn quanh thân thương, Bàn Nham Thương trên mũi ngọn lấp lóe ánh sáng huyền hoàng rung động.

Ngay lúc hần cảm thụ lực lượng, phía trước vang lên tiếng chấn động dữ dội của mặt đất.

“Cuối cùng cũng đến rồi sao?”

Một con dã thú xuất hiện trong tầm mắt—đó là một con tinh tinh mọc sừng, nhưng đầu lại giống loài sư tử hơn. Gọi là Sư Viên có lẽ thích hợp nhất.

【 Sư Thú Viên 】

【 Mức độ nguy hiểm: 33 】

Ba mươi ba cấp, mà đỉnh phong của Lưu Hoài là ba mươi sáu cấp... Chênh lệch thực lực giữa hai bên không quá lớn. Chính vì vậy, mức độ nguy hiểm của nó được đánh dấu màu vàng đất thay vì màu trắng—bởi vì đa phần siêu phàm giả cùng cấp không phải đối thủ của hung thú đồng cấp.

Sư Thú Viên bước lên, khí thế cuộn cuộn như sóng lớn. Chính nó là kẻ đã ném cơn mưa đen xuống trước đó.

Chỉ cần giết chết con Tam Giai Tai Thú này, con đường thông đến Bóng Ma Giới sẽ hoàn toàn rộng mở.

Muốn tránh trận chiến này? Không có khả năng.

Chỉ là, Bạch Du lúc này chẳng có lấy nửa phần lo lắng, ngược lại còn tràn ngập tự tin không biết từ đâu mà có.

Hần rất muốn thử nghiệm thực lực thật sự của Anh Linh.

Cái gọi là thực lực chân chính, không chỉ giới hạn trong những kỹ năng siêu phàm. Những thứ đó dù mạnh mẽ vẫn chỉ là kỹ nghệ mà thôi.

Điều quyết định sức mạnh thực sự, không đơn thuần nằm ở cấp độ Anh Linh, mà còn phụ thuộc vào một chiêu tất sát độc môn của riêng nó.

Bạch Du muốn tự tay thử nghiệm.

Hắn giơ ngón cái về phía Sư Thú Viên, chủ động khiêu khích.

“Người, tới đây nào!”

Bạch Du cảm thấy bản thân chẳng khác gì một đấu sĩ đấu bò.

Hắn vùng trường thương, xuyên qua đội ngũ đàn trâu hỗn loạn rồi xoay người.

Thoạt nhìn mỗi động tác của hắn đều mang vẻ ưu nhã, nhưng thực chất hắn đang nhảy múa trên lưỡi dao.

Rõ ràng là sử dụng mô bản Bách Chiến Lão Binh, nhưng người kiểm soát vẫn là hắn. Qua vô số trận chiến, phong cách chiến đấu của hắn dần hình thành.

Người ta thường nói, đánh phỏ bản phải mặc vest, rót rượu vang, cầm ly thủy tinh chân cao mới đủ phong cách. Vậy thì, khi giết chóc, khoác tây trang mà hành động tàn nhẫn cũng cần có vài phần ung dung điềm nhiên.

Nói đúng hơn, đây chính là bạo lực mỹ học—giống như khoảnh khắc ánh lửa lóe lên từ nòng súng, dù là cảnh giết chóc cũng mang theo nét đẹp khó nói thành lời.

Máu tươi vẩy ra, huyết nhục văng tung tóe, từng sinh mạng rơi xuống, vẽ nên một bản chương ca chỉ có thể tấu lên duy nhất một lần.

Trong thương thuật Bách Chiến Lão Binh, vốn chỉ có sự giản dị thực dụng, nay lại bất giác pha thêm vài phần hoa mỹ.

Điều này có làm giảm hiệu quả chiến đấu không?

Không hề.

Những động tác tưởng chừng hoa lệ nhưng lại là thủ đoạn mê hoặc, khiến kẻ địch khó lòng nắm bắt. Sự

biến hóa này chính là một biến số—tựa như một cây gậy giơ lên nhưng không ai biết lúc nào nó sẽ giáng xuống.

Ngay cả cao thủ đỉnh cấp trong đấu trường chuyên nghiệp, khi gặp loại đấu pháp này cũng sẽ lâm vào thế bị động. Ngụy trang, càng nhiều, càng hữu dụng.

Bạch Du dù khiêu khích Sư Thú Viên, nhưng đối phương từ đầu đến cuối vẫn đứng ngoài phạm vi an toàn, không vội ra tay.

Nó bắt lấy những hung thú và dị chủng xung quanh, xua chúng lao lên làm bia đỡ đạn, để bọn chúng từng con từng con chết thay.

Trông thì có vẻ thông minh, biết cách dùng chiến thuật “lấy khỏe chống mệt” và “cò cửa tiêu hao”.

Chỉ có điều, chính điều này lại cho Bạch Du càng nhiều cơ hội mài giũa bản thân.

Hắn hiện tại đang ở trạng thái toàn thịnh, đỉnh phong Tam Giai Siêu Phàm. Cho dù có đánh liên tục năm canh giờ cũng không thấy mệt mỏi. Trình độ này, so với lượng huấn luyện hàng ngày của lão binh, vẫn chưa đáng là gì.

Chương 309

DTV EBOOK

Có đôi khi, đối mặt với đội quân địch dày đặc, ba ngày ba đêm không thể chợp mắt, chỉ có thể nằm trong đông thi thể mà ngủ. Hễ cảm thấy có nguy hiểm, liền mở to mắt, vùng thương đâm thẳng vào miệng hung thú.

Chiến trường khốc liệt như vậy, giết chóc liên miên như vậy, tạo nên một trực giác chiến đấu sắc bén vô song.

Trực giác này khác với những linh cảm nhất thời—nó là sự nhạy bén được mài giũa qua thời gian dài, là bản năng dự phán trước nguy cơ.

Trận chiến kéo dài gần một khắc đồng hồ.

Xung quanh, những con hung thú đã bỏ chạy gần hết.

Bạch Du nâng trường thương lên, cười lạnh:

“Còn chưa chịu động thủ sao?”

Hắn giáng mạnh Bàn Nham Thương xuống đất, mặt đất nứt toác, đá vụn văng tung tóe.

“Sợ chết? Vậy thì rút đi cho khuất mắt!”

Lúc này, Sư Thú Viên dị thường dịch ngang một bước.

Bạch Du suyết chút nữa từ khuôn mặt xấu xí của nó nhìn ra được một tia giảo hoạt... nhân tính hóa?

Ngay khoảnh khắc nó nghiêng người, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt ập tới.

Một thứ gì đó xé gió lao đến.

Trong lòng Bạch Du chuông báo động vang lên.

Hắn lập tức nghiêng người né tránh, đồng thời xoay trường thương, lật một bộ thi thể hung thú lên làm tấm chắn.

Quả nhiên—

Chỉ trong tích tắc, thi thể đó bị xé nát, từ giữa xuyên thủng, một luồng ô quang lao vút tới.

Dù hắn đã ngã người về sau, nhưng vẫn cảm nhận được mi tâm tê rần, trên trán xuất hiện một vết cắt mảnh, rỉ ra tia máu đỏ sẫm.

Trong bóng tối, một con trùng giáp xác đen kịt cỡ bàn tay lao tới.

Một sinh vật nhỏ bé như vậy lại là Nhị Giai đỉnh cấp Tai Thú!

Đột nhiên tập kích, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng.

Dù tránh được đòn đánh lén, nhưng ngay sau đó, Sư Thú Viên lập tức áp sát, khiến hắn mất đi không gian né tránh.

Nó nhảy vọt lên, hai tay đập xuống mặt đất.

Bạch Du chỉ có thể xoay eo đổi hướng, Bàn Nham Thương đã cắm xuống đất, ngay tức khắc bật lên một mảng gạch xanh rộng ba mét vuông.

Ầm!

Giống như thêm một lớp vật liệu thô ráp, hắn biến Bàn Nham Thương thành Bàn Nham Chùy, một đòn vung mạnh nện thẳng lên Sư Thú Viên!

ẦM —— !

Tiếng va chạm vang vọng, chấn động khuếch tán ra bốn phía.

Bạch Du bị hất văng, lộn mười mấy vòng trên mặt đất mới ổn định lại được.

Sư Thú Viên nghiền nát gạch xanh, liên tục gào thét.

Đôi tay của nó vẫn không chút tổn thương.

Ngược lại, hổ khẩu Bạch Du rung lên.

Vừa rồi tư thế phát lực quá tệ, đòn phản kích tuy đẹp mắt, nhưng lại là tổn thương tám trăm, tự hại một ngàn.

Sư Thú Viên một khi tấn công, liền như mưa giông gió bão, liên hoàn không ngừng.

Nó không chỉ dùng nắm đấm mà còn biết sử dụng vũ khí—bất cứ thứ gì xung quanh đều trở thành công cụ giết chóc trong tay nó.

Hơn nữa, với thiên phú đặc biệt, mỗi món vũ khí nó chạm vào đều được phủ lên một tầng ô quang, cho dù chỉ là một cây gậy nhựa, cũng trở nên không thể phá vỡ.

Lại một lần giao phong.

Sư Thú Viên xoay người trên không, từ đỉnh đầu Bạch Du nhảy xuống, đồng thời ném ra con trùng giáp xác đen khi này.

Con trùng đập xuống từ góc độ hiểm hóc khó lòng phòng bị.

Bạch Du lập tức giơ thương, đầu mũi thương va chạm với con trùng.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên.

Mặt đất dưới chân hấn lồm xuống, nứt toác.

Bạch Du cố gắng kéo giãn khoảng cách.

Nhưng—

Sư Thú Viên sẽ không cho hấn cơ hội!

“Mẹ nó, súc sinh!” Bạch Du mắng một tiếng. Hấn thiếu hấn công kích tầm xa, chỉ có thể bị con quái vật này dây dưa mãi, bị nó thả điều... Bị một con tinh tinh thả điều sao?

Nói ra chỉ sợ chẳng ai tin nổi, cái thứ này mà cũng là sư tử ư?

Thời gian lại trôi qua nửa phút, phòng ngự của Bạch Du cuối cùng cũng bị phá vỡ. Hồ khẩu trên tay phải bị xé rách, thanh Bàn Nham Thương trong tay tuột ra, xoay tròn bay đi, cắm phập vào một cây cột đá cách đó mười mấy mét.

“Hồng hét!” Hãn thất thanh thốt lên.

Bình khí tuột tay, thân thể mất cân bằng, Sư Thú Viên sao có thể bỏ qua thời cơ tuyệt hảo này chứ?

Không còn ném côn trùng để kéo dài thời gian, nó quyết đoán lao lên, hoàn toàn tin tưởng vào năng lực cận chiến của mình.

Chỉ trong một khoảnh khắc chớp nhoáng—

Bạch Du, vốn nên mất cân bằng, vậy mà ngay sát thời điểm công kích ập đến, thân thể hãn bỗng khẽ nghiêng, giống như quỷ mị biến mất ngay tại chỗ.

Ánh trắng lẩn vào tầng mây, dường như hãn cũng biến mất theo.

Chỉ một giây sau, âm thanh bước chân lại vang lên từ vị trí cách Sư Thú Viên ba mét. Trong tay hãn, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một thanh binh khí mới... Sư Tâm Thương!

Bình khí của hãn chưa bao giờ chỉ có một.

“Hô——!”

Bạch Du thở ra một hơi thật sâu, thấp giọng lầm bầm: “Kế này chắc không tệ đâu nhỉ?”

“Con khỉ ngu xuẩn, người trúng kế rồi!”

Hãn cố ý diễn kịch, chính là để dụ đối phương lại gần!

Chương 310

DTV EBOOK

Lưu Hoài lão gia tử từng chết dưới những đòn công kích tầm xa, nhưng Bạch Du tuyệt đối không phạm cùng một sai lầm.

Dù hung thú có thông minh đến đâu, thì rốt cuộc vẫn chỉ là súc sinh. So về diễn xuất? Bạch Du hẳn sẽ không bao giờ thua!

Ngay khi đối phương áp sát, chính là lúc hắn bộc phát toàn lực!

Trường thương trong tay khẽ xoay, ngay lập tức, khí kinh cuộn cuộn tràn vào thân thương, tựa như sóng thủy triều không ngừng gào thét. Một cơn sử tử hư ảo chậm rãi hiện ra nơi mũi thương.

Chuyển động của binh khí ban đầu chậm chạp, nhưng rồi dần tăng tốc. Cương khí như những sợi tơ mỏng, tầng tầng lớp lớp quấn quanh thương thể, từng vòng từng vòng chồng chất, giống như thép rèn được gia cố không ngừng.

Cương khí không ngừng trùng điệp, khiến Sư Tâm Thương trong tay hắn ngày càng dày hơn, dài hơn, mạnh mẽ hơn—cũng nguy hiểm hơn!

Ngay sau đó, hắn lao người tới!

Khi sức mạnh đạt đến cực hạn, Sư Tâm Thương không thể kìm nén thêm nữa.

Ngay khi Bạch Du buông tay, thanh thương đã như tên rời cung, bắn thẳng về phía mục tiêu.

Khoảnh khắc hắn ném ra, Bạch Du có cảm giác mình không phải đang ném một cây thương, mà là khai hỏa một quả pháo đạn!

Cánh tay hần chính là nòng pháo xe tăng, dù là mục tiêu cách xa cả ngàn mét, cũng có thể bắn xuyên bọc thép trong một đòn tất sát!

Không ai có thể đón đỡ mũi thương này!

Cho dù là Tam giai hung thú cũng không thể!

Ông——!

Chỉ trong một sát na, Sư Tâm Thương đã xé gió lao đi, mang theo uy thế vô song.

Thân thể Sư Thú Viên bị cắt đôi từ eo, nửa thân trên hoàn toàn biến mất, chỉ còn nửa thân dưới run rẩy đứng trên mặt đất. Máu tươi không kịp văng ra, mà bị cuốn vào phong bạo, hóa thành cơn mưa đỏ nhạt lả tả rơi xuống.

Sức mạnh quá mức khủng bố, đến mức ngay cả Bạch Du cũng không thể kiểm soát hoàn toàn.

Sư Tâm Thương vẫn tiếp tục lao đi, phá tan mọi thứ trên đường nó lướt qua, bay xa hàng trăm, thậm chí hàng ngàn mét...

Khoảng cách gần đến quan sát, uy lực của đòn đánh này thậm chí không kém gì mũi tên Tru Ma suýt chút nữa đã lấy mạng hần.

Một kích trực tiếp đánh chết Sư Thú Viên, đây chính là tuyệt sát kỹ chỉ thuộc về Bách Chiến Lão Binh—một vị Anh Linh vĩ đại.

Chiêu thức này được tạo thành từ ba loại Siêu Phàm kỹ nghệ, dung hợp thành một, chạm đến cảnh giới gần như thần bí, độc nhất vô nhị đối với mỗi siêu phàm giả.

——Thần Thông · 3000 Xoắn Ốc——

Trộn vện ba nghìn đạo cương khí tinh mịn quần quanh trường thương, tạo nên sức mạnh kinh thiên động địa.

Nhưng sức mạnh càng lớn, cái giá phải trả càng không hề nhỏ.

Bạch Du cúi đầu nhìn tay phải và cánh tay mình, quần áo đã rách tả tơi, toàn bộ cánh tay phủ kín những vết thương do xoắn ốc cương khí để lại. Đường vân vết thương chẳng chịt, tinh tế mà dày đặc. Dù chỉ là thương tích ngoài da, máu vẫn không ngừng chảy.

“Chưa kịp gây thương tích cho địch, mình đã bị thương trước rồi.”

“Một chiêu này quá mạnh, nhưng cũng thật sự khó lường.”

“Không hổ là tất sát kỹ do Bách Chiến Lão Binh sáng tạo, căn bản chẳng thềm cân nhắc người sử dụng có chịu nổi hay không.”

Hắn mở một bình sinh mệnh được thủy, đổ một ít lên cánh tay. Vết thương nhanh chóng khép lại như chưa từng tồn tại.

“Bất quá... trước đó ta lại hoàn toàn không nghĩ đến.”

“Thì ra, khi dung hợp tất cả Siêu Phàm kỹ nghệ vào một lò, chính là Thần Thông.”

“Thần Thông... chẳng phải chính là Nhất Niệm Thông Thần sao?”

“Ý nghĩa của nó, có lẽ chính là muốn lĩnh ngộ Thần Thông, phải đạt đến một tầng cấp nhất định trong tất cả các Siêu Phàm kỹ nghệ trước đã.”

“Xem ra... con đường ta cần đi vẫn còn rất xa.”

Bạch Du nhặt lại Bàn Nham Thương, quay về vị trí ban đầu.

Hắn bắt đầu đẩy từng tảng đá chắn ngang trong thông đạo ra.

Ở một góc tầng hầm, Tô Nhược Túc rụt rè ngồi xổm, ôm đầu gối, đầu nhỏ vùi giữa hai cánh tay, cả người

co rút sợ hãi, không dám ngẩng đầu.

Bạch Du chậm rãi bước đến, vươn tay nhẹ nhàng xoa lên mái tóc nàng.

“Không sao, không cần sợ, ta ở đây.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Tô Nhược Túc ngẩng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vẫn còn đọng nước mắt lẫn nước mũi. Khi thấy rõ là ai, nàng lập tức nhào tới.

“Oa! Gia gia người không chết! Ta còn tưởng rằng người... đã... đã...!”

Nàng bật khóc nức nở:

“Lão gia gia xấu xa! Người để ta lại một mình ở đây, ta sợ lắm!”

Bạch Du không biết nên nói gì.

Trong mắt trẻ con, người xấu luôn đơn giản như vậy.

“Được rồi, là ta không đúng.” Hắn nhẹ giọng nói.

Đồng thời, trong lòng không khỏi nghĩ:

“Nếu mọi chuyện theo đúng tiến trình ban đầu, thì người tìm thấy nàng hẳn phải là người của Trường Dạ Ti.”

“Nhưng mấy tảng đá này thật sự có thể chống đỡ được lũ hung thú bên ngoài sao?”

“Hay còn có biến số nào khác?”

Bạch Du trầm ngâm suy nghĩ, nhưng nhất thời không thể phán đoán được điều gì.

Chương 311

DTV EBOOK

Hắn chỉ đành vươn tay lấy một chiếc khăn trong túi, dịu dàng lau nước mắt và nước mũi cho tiểu cô nương, nhẹ giọng trấn an:

“Chúng ta cần phải trở về rồi. Muốn đi cùng không?”

Tô Nhược Túc dụi dụi mắt, hít mũi một cái, ngoan ngoãn gật đầu:

“Ân, muốn cùng một chỗ trở về!”

Một lớn một nhỏ, hai người nắm tay nhau, bước lên con đường trở về mặt đất.

Bạch Du nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tô Nhược Túc, thuận theo bậc thang từng bước đi lên.

Đã đến Bồng Ma Giới, nơi này rõ ràng ít nguy hiểm hơn so với Vô Quang Tầng.

Tín hiệu truyền tin cũng rõ ràng hơn nhiều. Nhiều nhất năm, sáu phút nữa, người của Trường Dạ Ti hẳn sẽ đến tìm.

Bạch Du nhẹ nhàng thở ra.

Lần này, biên tập vận mệnh dường như không có biến số quá lớn.

Vốn dĩ, Tô Nhược Túc cũng sẽ không chết trong tai họa lần này.

Dù không biết mình đã thay đổi điều gì, nhưng ít nhất, để nàng không phải hoảng sợ lo lắng cũng là một chuyện tốt.

Bạch Du cúi đầu nhìn về phía tiểu nữ hài mới chín tuổi bên cạnh. Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác khó tả. Trên thực tế, Tô Nhược Túc cũng là tỷ tỷ

của hắn, một thiếu nữ tuổi thanh xuân. Nhưng hiện tại, nàng vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi.

Hắn đưa tay xoa nhẹ đầu nàng. Tô Nhược Túc nghiêng đầu, ánh mắt đầy nghi hoặc:

“Gia gia, người mệt sao? Có muốn nghỉ ngơi một lát không?”

“Ừm, đúng là hơi mệt thật, cũng nên nghỉ một chút.”

Bạch Du nhìn quanh, phát hiện gần đó có một công viên nhỏ. Trên mặt đất là bãi cát mềm, bên cạnh còn có một chiếc xích đu.

Hai người cùng ngồi lên đó. Tô Nhược Túc dùng đưa đôi chân nhỏ nhắn, chậm rãi lắc lư qua lại. Tâm tình của tiểu hài tử thay đổi rất nhanh, cảm xúc đến cũng nhanh mà đi cũng chóng.

“Người không sợ sao?” Bạch Du đột nhiên hỏi.

“Không sợ.” Tô Nhược Túc khẽ lắc đầu, giọng nhẹ như gió thoảng: “Hiện tại không còn sợ nữa.”

“Người thật dũng cảm.”

“Gia gia cũng rất dũng cảm mà.”

Bạch Du mỉm cười nhưng không nói tiếp. Nếu đổi lại là chính hắn khi còn nhỏ, có lẽ cũng chẳng biết phải nói gì trong tình huống này.

Hắn hiểu rõ, dũng cảm không phải thứ sinh ra đã có. Nó đến từ sự căm ghét nỗi sợ hãi trong lòng mà thôi.

Không ai sinh ra đã mạnh mẽ. Nhút nhát và cẩn trọng mới là bản năng sinh tồn của sinh vật.

Ngay lúc đó, trong đầu Bạch Du chợt lóe lên một ý nghĩ.

Biên tập vận mệnh có thể thay đổi tương lai, mà hiện tại hắn đang ở hơn mười năm trước. Nếu ngay lúc này để lại trong ký ức Tô Nhược Túc một điều gì đó, chắc chắn nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai.

Giống như một vết thương dù đã khép lại vẫn để lại sẹo. Nếu giấu một tấm thẻ bài vào thân cây, theo thời gian, nó sẽ bị vỏ cây bao bọc, trở thành một phần của cây đó mãi mãi.

Thế nhưng, thời gian là một dòng chảy vĩ đại. Những thay đổi nhỏ bé của hiện tại có thể gây ra hiệu ứng hồ điệp khổng lồ trong tương lai.

Ví dụ như... nếu Tô Nhược Túc không chọn theo học võ khoa, không bước vào Học Viện Bồng Lai, liệu tương lai sẽ ra sao?

Khó mà đoán trước. Lịch sử vốn như một vòng tròn, thay đổi một mắt xích, tất yếu sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ.

Đúng vậy, nếu Bạch Du ép buộc nàng lập lời thề ngay lúc này, có lẽ hẳn có thể thay đổi vận mệnh chết chóc của nàng. Nhưng hậu quả của hiệu ứng hồ điệp này thì hoàn toàn không thể lường trước được.

Vừa mới nảy sinh suy nghĩ ấy, Bạch Du đã cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra.

Không, không thể cứu Tô Nhược Túc vào lúc này. Thay đổi như vậy quá lớn, nhân quả kéo theo cũng quá nặng, hẳn không thể chịu đựng nổi.

Bạch Du nhìn về phía Tô Nhược Túc, trong mắt hẳn hiện lên vô vàn cảm xúc phức tạp.

Lúc này, nàng đã ngừng đưa xích đu, nhìn hẳn với vẻ tò mò:

“Gia gia?”

Nàng cảm giác được hẳn có điều muốn nói.

Bạch Du thở dài, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, giọng nói trầm thấp:

“Ta chỉ cảm thấy có chút đau lòng thôi. Ta biết rằng tương lai ngươi nhất định sẽ phải chịu rất nhiều khổ

cực. Nhưng ta lại chẳng thể làm gì ngoài việc trơ mắt nhìn người chịu đựng chúng.”

Tô Nhược Túc chớp mắt, có vẻ chưa hoàn toàn hiểu được.

“Hiện tại người không hiểu cũng không sao, lớn lên một chút rồi sẽ hiểu thôi. Mà dù cả đời không hiểu cũng chẳng sao cả.” Bạch Du khẽ vuốt tóc nàng, nhẹ giọng nói: “Ta không có ý định thay đổi nhân sinh của người, chỉ mong người có thể bớt chịu khổ một chút, làm những gì bản thân có thể làm được.”

Đúng vậy, hắn không thể thay đổi hoàn toàn lịch sử. Nhưng ít nhất, hắn vẫn có thể làm một số việc trong giới hạn cho phép.

Một chút thay đổi nhỏ bé, có lẽ sẽ không dẫn đến hậu quả quá nghiêm trọng.

Mà nếu thật sự có hậu quả, vậy thì... đó cũng là điều tất yếu phải xảy ra.

Tô Nhược Túc vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng cầm lấy đầu ngón tay của Bạch Du. Cô bé lúc nào cũng hiểu động ồn ào, vậy mà giờ đây lại ngoan ngoãn lạ thường.

Chương 312

DTV EBOOK

“Gia gia nói, Nhược Túc nghe.”

Bạch Du trầm ngâm một lát, rồi mới chậm rãi lên tiếng:

“Trong năm lớp 12 và năm 4 đại học, người sẽ gặp một kiếp nạn. Nếu bản thân không đủ khả năng hóa giải, vậy hãy lưu lại càng nhiều manh mối càng tốt.”

Hắn dừng lại một chút, giọng nói trầm thấp:

“Bất luận là ghi chú trong nhật ký, trang sách, hay một món đồ tùy thân nào đó, nhất định phải để lại thật nhiều dấu vết. Quan trọng nhất, không được giữ chúng bên người, mà phải để ở nơi có thật nhiều người có thể nhìn thấy. Dù có phải phân tán ra cũng không sao cả... Nhớ kỹ, phải giữ liên lạc với người thân, không được cắt đứt liên hệ.”

Tô Nhược Túc ngoan ngoãn gật đầu:

“Vâng, Nhược Túc nhớ rồi.”

Bạch Du khẽ mở miệng, còn muốn dặn dò thêm điều gì đó. Nhưng nếu nói quá nhiều, lời dặn dò này lại hóa thành một màn kịch suốt mướt.

Hắn chỉ có thể trầm mặc.

Hắn không hiểu rõ cuộc đời của Tô Nhược Túc, cũng không thể biết những thông tin này sẽ tác động đến nàang ra sao.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn bổ sung thêm lời dặn cuối cùng:

“Còn nữa... Đừng học ta. Tuyệt đối không được học ta.”

“Người sống một đời, tính mạng là quan trọng nhất. Trước chuyện sinh tử, không có gì là đại sự cả.”

“Nếu gặp nguy hiểm, không được tùy tiện liều mạng. Nhớ kỹ, nếu không ổn thì phải chạy ngay.”

Bạch Du im lặng một lúc. Còn rất nhiều điều hần muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể cất lời.

Tính toán thời gian, người của Trường Dạ Ti hần sẽ sớm đến đây.

Hần buông tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu nàng:

“Tóm lại, phải nhớ, phải sống thật tốt.”

“Gia gia...” Tô Nhược Túc tựa hồ nhận ra điều gì, hai mắt chợt đỏ hoe, môi dưới bị nàng cắn chặt, hơi nước lạnh lẽo dâng lên trong mắt.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Bạch Du thấp giọng an ủi.

Hần giơ tay lên, dịu dàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng.

Lão nhân mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

“Gia gia chỉ là mệt thôi, muốn ngủ một lát... Một lúc nữa nhớ gọi ta dậy nhé.”

Tô Nhược Túc nước mắt chảy ròng ròng, cố gắng gạt đầu thật mạnh.

Trước mắt nàng, lão nhân chậm rãi nhắm mắt, hai tay buông lỏng tự nhiên.

Trong ánh sáng mờ ảo, hần thấy mình đang bước đi giữa một không gian thuần trắng.

Ở nơi xa, có một tiểu nữ hài đứng trước cửa nhà quen thuộc, dưới tán cây cũ kỹ, vẫy tay về phía hần với nụ cười ngọt ngào.

“Ca, mau tới đây!”

Nàng mặc chiếc váy trắng tinh, trông hệt như một tiểu thiên sứ.

“Được, ca đến đây.”

Bạch Du mỉm cười, bước từng bước về phía nàng. Mỗi lần bước đi, thân thể hắn dần trở lại.

Đến khi đứng dưới tán cây, hắn đã trở về dáng vẻ thiếu niên mười tuổi.

Hắn nhìn muội muội trước mặt, cười rộ lên, lộ ra chiếc răng sún non nớt.

Hắn vươn tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Bên trong cánh cửa, người nhà đang chờ đợi hắn.

“Về nhà thôi.”

Hắn cười, nhưng nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống.

Thân thể lão nhân dần lặng đi, toàn bộ sát khí tiêu tán, mọi chấp niệm cũng tan biến.

Hắn ngồi trên mặt đất, đầu cúi thấp.

Trên người hắn, những vết thương dần hiện ra, máu loang lổ nhuộm đỏ thân thể.

Nhưng nơi khóe miệng, vẫn còn vương chút ý cười nhàn nhạt.

Tô Nhược Túc quỳ sụp xuống, run rẩy vươn tay lay động thân thể của hắn.

Cuối cùng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy Bàn Nham Thương bên cạnh hắn.

Nàng ôm chặt vũ khí, gào khóc thê lương.

Từ nơi xa, tiếng bước chân dồn dập vang lên.

“Phát hiện người gặp nạn! Đội 3 đã tìm thấy một tiểu nữ hài gặp nạn!”

Mở mắt ra, thời gian đã trôi qua hơn nửa buổi chiều.

Trong phòng học vẫn không có ai, nhưng đã gần bốn giờ.

Khoảng cách đến lúc tan học cũng không còn bao lâu.

Đột nhiên, từ phía sau truyền đến một giọng nói.

“Tỉnh rồi sao?” – Là Tần Tuyết Táo lên tiếng.

Bạch Du trầm nghĩ, xem ra lịch sử vẫn không có gì thay đổi, kết cục của Tần Tuyết Táo vẫn là cái c·hết.

“Chưa, để ta ngủ thêm năm...”

“Năm phút sao?”

“Năm năm.”

Nói xong, hắn chẳng buồn nhúc nhích.

Chiếc gối Đế Thính quả thật không tệ, thông thường gối đầu vào thời tiết này sẽ rất nóng, nhưng vì bên trong có dưỡng hồn ngọc nên luôn mát lạnh, tựa như đang gối lên nước vậy.

Dựa vào gối, trước mắt Bạch Du bỗng sáng lên từng dòng văn tự màu đỏ rực.

【Mệnh Vận Đã Biên Chức】

【Bách Chiến Lão Binh · Màn Cuối】

【Nhận được 200 điểm vận mệnh】

【Mở khóa toàn bộ bảng tin tức Anh Linh】

Bạch Du mở giao diện Anh Linh, kiểm tra thông tin.

【Lưu Hoài】

Chủng tộc: Nhân tộc · Nam

Tuổi: 30 (93)

Cấp bậc: Siêu phàm tam giai

Giới vực: Chân Thực Giới

Định vị: Vật lý / Sát thủ

Nghề nghiệp cá nhân: Bách Chiến Lão Binh

Đặc tính nghề nghiệp: Tăng cường kháng tinh thần, nhận được một lần Duy Trì Chiến Đấu, có tỷ lệ trung đẳng khiến đối thủ lộ ra nhược điểm.

Thiên phú cố hữu: Cường Thân Kiện Thể (Màu lam)

Kỹ nghệ:

Bàn Nham Thương Thuật (91%· Đăng phong tạo cực)

Dưới Chân Mộc Rễ (91%· Đăng phong tạo cực)

Hậu Thiên Cương Khí (93%· Đăng phong tạo cực)

Thần bí: 3000 Xoắn Ốc (Bách chiến cấp đối với người Thần Thông)

Chương 313

DTV EBOOK

Trang bị: Bàn Nham Thương · Loại 7 kiểu cũ

Độ phù hợp: 77%

Phẩm chất: Nhị Tinh (Cực hạn trạng thái)

Đánh giá: “Một thương này 50 năm công phu, các người đỡ được sao!”

Nhị Tinh Anh Linh, thực lực cấp 36.

Độ phù hợp 77% đã là mức rất cao rồi.

Bạch Du vô cùng hài lòng với thu hoạch lần này.

Biên tập vận mệnh lần này xem như khá tốt.

Chỉ là, vị Lưu Lão Gia này đã không còn điều gì tiếc nuối, cuối cùng cũng Vãng Sinh Cực Lạc, đoàn tụ cùng người thân.

“Hãy... Nhưng mà vì sao ta nuôi toàn là mấy lão đầu đẹp trai thế này chứ...”

Bạch Du không nhịn được mà lẩm bẩm.

“Người nói cái gì?” – Tần Tuyết Táo nghe không rõ, tò mò hỏi. “Lại lẩm bẩm cái gì đó?”

Bạch Du lập tức đứng dậy, đáp gọn: “Không có gì, chỉ là ngủ mơ linh tinh mà thôi.”

Bạch Du ôm chặt Đế Thính vào lòng, tham lam hít một hơi thật sâu.

“Ai... Mát quá... Làm ta nhớ tới con mèo cam ở quê trước kia. Mùa hè nó cứ thích quần lấy ta, nhưng đến mùa đông lại ghét bỏ, cứ leo lên sàn sưởi nằm lì, chẳng thèm quan tâm ta nữa.”

Tần Tuyết Táo giơ móng vuốt đặt lên mũi hắn, híp mắt nhìn:

“Người có phải quên mất là ở đây còn có ta không?”

Bạch Du bật cười, giọng điệu đầy trêu chọc:

“Có sao đâu, dù sao một con mèo nhỏ như người, sinh ra chính là để cho ba ba nuốt sạch mà!”

“Đế Thính không phải mèo!” – Tần Tuyết Táo bực bội nhẩy ra khỏi ngực hắn – “Người phản ứng này có chút bệnh thần kinh đấy!”

“Ta chỉ là bắt chước chút thôi.” – Bạch Du tựa vào bàn, cảm giác thể lực đã khôi phục khá khá sau thời gian ngắn nghỉ ngơi – “Người cố tình tìm ta ở trường có chuyện gì à?”

“Ta chỉ định chỉ đạo người một chút thôi.” – Tần Tuyết Táo ngáp dài – “Nhưng thấy người với tiểu cô nương kia đánh qua đánh lại có vẻ hăng say, nên không quấy rầy. Mà nhóc con nhà người cũng không tệ đâu nha, tuổi còn trẻ mà đã học được cách nuôi cá trong hồ rồi, hừ hừ~”

Bạch Du trừng mắt, nghiêm túc đáp:

“Chúng ta có thân đến mức đó sao? Người mà còn nói bậy bạ, ta sẽ cáo người tội phỉ báng đấy. Ta thì có cá gì mà nuôi?”

“Ô Nhược Ly?”

“Thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau từ bé, quá mức quen thuộc rồi, không tính.”

“Đào Như Tô?”

“Ân cứu mạng, không ai dám quên, kết làm huynh đệ, cũng không tính.”

“Nguyễn Thanh Tuyết?”

“Ba năm đồng môn, quan hệ không quá thân, ta chỉ đơn thuần coi trọng nàng, cũng không tính.”

Tần Tuyết Táo híp mắt, tò mò hỏi:

“Nam hài tử cái tuổi này, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương sao?”

Bạch Du nhếch môi:

“Ta mà là người bình thường sao? Dĩ nhiên là không.”

Hắn thầm nghĩ, theo Giữ Gốc Pháp Tắc, hắn phải thu thập đủ chín bạn gái làm tế phẩm thì mới có thể triệu hồi linh hồn bạn lữ.

Mà nghĩ đến thôi đã thấy phiền phức rồi.

Thế giới này quá nguy hiểm, muốn sống yên ổn đến già đã khó, lại còn phải tìm cách về nhà. Ngay cả khe hở để nói chuyện yêu đương cũng không có.

Nhiệm vụ chính tuyến còn chưa hoàn thành, đã muốn nuôi Anh Linh? Yêu đương á?

Ta có thời gian với tinh lực sao? Giờ người trẻ tuổi còn ai yêu đương chứ?

Bạch Du khoanh tay, hờ hững nói:

“Nữ nhân chỉ làm chậm tốc độ ra thương của ta.”

Tần Tuyết Táo cau mày:

“Nhưng không phải có nữ hài tử phối hợp thì mới luyện được tốc độ xuất thương nhanh và thuần thực hơn sao?”

Bạch Du: “?”

Tần Tuyết Táo: “?”

“...Người thế mà dám lái xe với nam hài tử nhỏ hơn người bảy tuổi?” – Bạch Du khịt mũi khinh thường – “Người không thấy hổ thẹn à?”

“Vậy tại sao Đào Như Tô có thể lái xe, mà ta lại không?” – Tần Tuyết Táo hừ một tiếng.

Bạch Du thản nhiên đáp:

“Người ta là mười mấy tuổi tiểu cô nương, còn người... Có thể so sao?”

“Người xem thường tuổi tác lớn?”

“Không có, ta vốn không để ý tuổi tác.” – Bạch Du lười biếng chống cằm.

“Vậy ý người là già trẻ không kị, mặn chay đều được?” – Tần Tuyết Táo nhếch mép, ánh mắt mang đầy ẩn ý.

“Bạn gái lớn tuổi hơn, đương nhiên phải kết hợp với một thanh niên mới phù hợp.” – Bạch Du buông tay – “Nhưng sao cũng chẳng liên quan đến ta cả.”

Dù gì, tâm lý hần cũng đã hơn ba mươi tuổi, từ lâu chẳng còn trẻ trung gì nữa.

Cấp ba à... Không chỉ là trên thân thể, mà còn là lịch duyệt tinh thần. Một lần thanh xuân đã qua đi, dù có đốt lại lần nữa, cũng không thể cháy bùng lên được.

Thiếu niên tâm của hần sớm đã vỡ vụn kể từ lần đầu tiên tự tay tặng quà sinh nhật thất bại.

Hần nhìn chăm chăm vào tiểu thú lông trắng trước mặt, giọng điệu nghiêm túc:

“Thôi đừng nói nhảm nữa. Thay vì quan tâm chuyện tình cảm của ta, người nên lo lắng về nguyên nhân cái c-hết của người thì hơn.”

Tần Tuyết Táo nhún vai, thản nhiên đáp:

“Bây giờ nói cái này cũng chẳng ích gì. Người chừng nào nắm vững Vân Lô Nhất Thiểm, thì lúc đó ta mới đồng ý để người vào Quỷ Vực.”

Vân Lô Nhất Thiểm, thần công tuyệt kỹ đủ sức góp mặt trên bảng tuyệt kỹ.

Chương 314

DTV EBOOK

Muốn lĩnh ngộ nó, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Dù Tần Tuyết Táo đã từng giải thích nguyên lý, nhưng để thật sự nắm giữ tuyệt kỹ này, nàng đã mất vài năm, thậm chí còn nhờ đến đột phá Siêu Phàm mới có thể lĩnh ngộ hoàn toàn.

Nàng đã hạ quyết tâm, nếu Bạch Du chưa nắm vững Vân Lô Nhất Thiểm, thì đừng mong tiến vào Quỷ Vực.

Nhưng ngay lúc này...

Bạch Du đột nhiên giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ một cái.

“Ba!”

Ngay khoảnh khắc ấy, một tia điện trắng bắn ra từ đầu ngón tay, lao thẳng đến bảng đen trong phòng học.

“Bộp!”

Tia lôi đình đánh mạnh lên bảng, khiến bụi phấn rơi rụng, để lại một dấu vết cháy đen ngoằn ngoèo ngay chính giữa.

Tần Tuyết Táo trừng lớn mắt, không thể tin nổi:

“Vân Lô Kinh... Người đã luyện thành?”

Bạch Du thu tay về, bình thản đáp:

“Chưa hoàn toàn luyện thành.”

Bạch Du nhẹ nhàng vung ngón tay, một làn khói xanh bay lượn xung quanh. Ngay sau đó, hần khẽ lắc tay, nhúng đầu ngón tay đang nóng bỏng vào chén nước để hạ nhiệt.

Hắn giải thích:

“Chẳng qua chỉ là luyện ra một tia Lôi Kinh... Muốn nắm giữ Vân Lôi Nhất Thiểm, chỉ với chút Lôi Kinh này còn lâu mới đủ. E rằng ta phải trải qua thêm hàng trăm, thậm chí hàng ngàn lần thất bại nữa.”

Muốn hoàn thành Vân Lôi Nhất Thiểm, điều kiện tiên quyết là phải chuyển hóa Vân Lôi Kinh trong nháy mắt, hơn nữa còn phải liên tục bộc phát. Điều này đòi hỏi khả năng khống chế vô cùng tinh diệu, đồng thời tiêu hao lượng lớn tinh thần lực và linh hồn lực.

Vì để thuần thục nó, Bạch Du đã nghĩ ra một phương pháp mưu lợi: Hắn chuyển hóa một phần chân khí thành Vân Lôi Kinh rồi tích trữ sẵn trong cơ thể.

Tất nhiên, trong quá trình này, hắn cũng đã thất bại vô số lần.

Trong lúc giao đấu với Đào Như Tô, hắn không ngừng thử nghiệm tinh luyện Vân Lôi Kinh. Cho dù đã giữ vững mười phần công lực, cũng không thể đảm bảo mỗi lần đều thành công. Chỉ là...

Bảo hiểm nhỏ không đáng tin, nhưng giữ vững nền tảng thì có thể.

Lần thứ một trăm thử nghiệm, cuối cùng hắn cũng luyện thành công một áng mây Lôi Kinh.

Cũng từ đó, Bạch Du ý thức được rằng, với người sở hữu siêu năng lực như hắn, chẳng có Thần Công Tuyệt Kỹ nào là không luyện được.

Nếu chưa luyện thành, đơn giản là vì số lần thử vẫn chưa đủ.

Mười lần không được, thì một trăm lần. Một trăm lần không được, thì một ngàn lần.

Mà một khi đã luyện thành, vấn đề chỉ còn là nâng cao độ thuần thục mà thôi.

Bạch Du nhắm mắt, bắt đầu tinh luyện lần nữa. Lần này, không cần đến một trăm lần thử, chỉ sau mười lần, hắn đã thành công. Một luồng lôi quang chói mắt bùng lên trong lòng bàn tay hắn. Tuy nhiên, nó chỉ lóe lên trong nháy mắt rồi biến mất, giống như một sợi dây tóc bị đốt cháy thành tro tàn.

“Người đứng là gian xảo mà.”

Tần Tuyết Táo nhìn rõ mọi thứ, với tư cách là người sáng tạo ra nó, nàng đương nhiên hiểu được.

“Dùng cách này không những khó khống chế, mà uy lực cũng chỉ bùng phát trong chớp mắt. Người xem thử cú đánh vừa rồi của mình đi, đã lệch đến tận nhà bà ngoại rồi!”

Bạch Du nhếch môi cười:

“Người không hiểu đâu. Tục ngữ có câu: Định không động, ta không động. Định động, ta... lộn xộn!”

“Chỉ có khi ngay cả ta cũng không biết mình sẽ đánh về hướng nào, thì đối thủ mới thực sự hoảng sợ.”

Tần Tuyết Táo lập tức tung cước, đá thẳng vào mặt hắn:

“Nói tiếng người!”

Bạch Du bật cười:

“Chỉ cần cho ta thêm chút thời gian, ta sẽ có thể hoàn toàn nắm giữ nó.”

“Nếu tích trữ thêm vài luồng Vân Lôi Kinh, sau đó bộc phát cùng lúc, uy lực sẽ vô cùng đáng gờm. Chỉ là khả năng duy trì sẽ kém một chút.”

Tần Tuyết Táo chống trán, thở dài:

“Ta bảo người học làm máy phát điện, thế mà người lại đi chế tạo mấy cái bình ắc-quy à?”

“Vậy người nói xem, có tính là ta vượt qua kiểm tra không?”

“Miễn cưỡng chấp nhận được.” Nàng gật đầu: “Dù sao cũng là một cách sử dụng khác, hơn nữa ở một mức độ nhất định, nó cũng bù đắp cho nhược điểm của Vân Lô Kinh.”

“Vấn đề nằm ở lượng điện, đúng không?”

Bạch Du mở rộng lòng bàn tay, suy tư nói:

“Nếu nghiên cứu sâu hơn về phương pháp tích trữ này, chẳng phải có thể mở ra một hướng tiến hóa mới cho tuyệt kỹ sao?”

Tần Tuyết Táo gật đầu:

“Ta không có thân thể, không cách nào tự thí nghiệm. Nhưng người thì có thể thử xem, coi như giúp ta bù đắp tiếc nuối trước đây.”

Bạch Du nhướn mày:

“Nếu không thì ta cho người mượn thân thể của ta, tự mình nghiên cứu một chút đi?”

“Miễn đi!”

Tần Tuyết Táo khoanh tay:

“Người là nam nhân, dương khí dồi dào. Ta là quỷ, người có bao giờ thấy quỷ nhập vào thân thể nam nhân chưa?”

“Thế nữ tử thì có thể sao?”

“Còn tùy tình huống.”

Tần Tuyết Táo làm bộ chê bai:

“Bình thường mấy tiểu cô nương ta còn chẳng thèm liếc mắt. Tần tỷ tỷ của người trời sinh lệ chất, nếu nhan sắc không đạt 90 điểm trở lên, ta sẽ sinh ra phản ứng bài xích về mặt sinh lý.”

“Người đây là đang tuyển chọn ứng viên à?”

Chương 315

DTV EBOOK

“Dù sao thì chuyện phụ thể cũng không phải chuyện đùa.”

Tần Tuyết Táo nghiêm túc nói:

“Trong một thân thể, chỉ có thể dung nạp một linh hồn. Tuyệt đối không thể có hai hồn phách cùng lúc, nếu không sẽ xảy ra chuyện.”

Bạch Du tò mò hỏi:

“Xảy ra chuyện gì? Một chiếc máy tính chẳng phải có thể cho hai người dùng cùng lúc sao?”

Tần Tuyết Táo lắc đầu:

“Nhưng một bộ y phục có thể cho hai người mặc cùng lúc à? Nếu cố tình làm vậy, kết quả chỉ có thể là y phục bị xé rách mà thôi.”

Nàng dừng lại một chút, khóe môi nhếch lên đầy ẩn ý:

“Hoặc nói đơn giản hơn... Một nam nhân nếu có hai lão bà, thì sẽ thế nào?”

Bạch Du chớp mắt:

“Ách... là hưởng phúc tề nhân?”

Tần Tuyết Táo cười lạnh:

“Không, là bị ép khô.”

Bạch Du quay đầu lại, nhú mày hỏi:

“Tại sao ta có cảm giác người đang ở trong bụng ta vậy? Ở đây chẳng phải theo chế độ một vợ một chồng sao?”

“Đúng thế, nhưng nước ngoài thì không.”

Tần Tuyết Táo thuận miệng đáp:

“Có người vì muốn cưới thêm mấy lão bà mà phải dọn sang La Mã sống đấy.”

“Nói mới nhớ, ta có một thân thích cũng từng làm vậy. Nhưng chẳng bao lâu sau, hắn đã hối hận thấu trời, suốt ngày than thở rằng thân thể không chịu đựng nổi. Thế nên, vẫn là từng đôi một mà sống mới tốt, đừng lúc nào cũng ăn trong chén mà cứ liếc mắt sang nôi...”

Bạch Du híp mắt:

“Người đứng là đang nói ta mà!”

Lông con tiểu thú trắng bên cạnh hắn bỗng dựng đứng, nhanh như chớp chui tọt vào dưới bàn đọc sách.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Các bạn học trong lớp đều đã trở về, dẫn đầu chính là Hoa Li.

“A, ta biết ngay người lại trốn ở đây mà!”

Hoa Li cao giọng hét lên:

“Người lại trốn học!”

“Vấn đề nhỏ.” Bạch Du thản nhiên nói. “Lần sau vẫn vậy.”

“Người còn dám kiêu ngạo?”

Hoa Li trừng mắt, vút chai nước khoáng vào thùng rác, rồi trợn trắng mắt với hắn:

“Lần sau thì tự đi xin phép với lão sư đi, ta không muốn cứ phải giúp người che giấu mãi.”

Nàng cũng không tính toán gì nhiều, chắc hẳn là vì Tô Nhược Ly đã giải thích với nàng rồi.

Sau khi bước vào cảnh giới Siêu Phàm, việc tiếp tục theo học chương trình ở trường đã không còn quá cần thiết nữa. Giờ đây, tự chủ huấn luyện mới là quan trọng nhất.

Tình huống này giống như khi lên cấp ba, giáo viên cũng không còn giảng dạy quá sát sao với những học sinh đã trúng tuyển đại học, thậm chí còn bắt đầu học trước chương trình cao đẳng.

Nhiệm vụ học tập đến đây đã coi như hoàn thành.

Thời gian còn lại trong lớp chỉ là ngồi nghỉ ngơi, chờ đến lúc tan học.

Trên đường về nhà sau giờ tan học, Tô Nhược Ly đã từ chối lời mời liên hoan của các bạn, thay vào đó, nàng cùng Bạch Du đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối.

Bạch Du thuận miệng hỏi:

“Người không đi cùng bọn họ sao? Không phải nữ hài tử rất thích tụ hội à?”

Tô Nhược Ly cười nhẹ, giọng điệu đầy ung dung:

“Ta cũng muốn đi lắm chứ. Nhưng mà... đã lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau tan lớp rồi ăn tối phải không?”

“Nếu đã có cơ hội, ta cũng không muốn bỏ lỡ ngày đáng nhớ này đâu.”

Bạch Du cúi đầu chọn nguyên liệu, một lát sau mới đáp:

“Vậy tối nay ăn rượu đỏ hầm thịt trâu đi.”

Nghe vậy, Tô Nhược Ly lập tức nháy mắt đầy vui vẻ, khóe môi cong lên, đôi mắt như trăng non sáng rỡ:

“Oa! Cảm ơn người! Đây chính là món ta thích nhất đấy! Ta biết ngay người là người đối xử tốt nhất với ta mà!”

Sau khi mua nguyên liệu xong, cả hai về nhà, cùng nhau nấu cơm ăn tối.

Bữa ăn diễn ra trong không khí ấm áp.

Tô Nhược Ly trông có vẻ cực kỳ vui vẻ.

Sau bữa tối, nàng mang theo phần thức ăn còn dư, nói là muốn ra ngoài chạy bộ buổi đêm, tiện thể ghé thăm Nguyễn Thanh Tuyết.

Bạch Du tiễn nàng ra cửa, sau đó chính hắn cũng rời đi.

Chỉ là, mục đích của hai người không giống nhau, cũng không trùng hợp gặp nhau trên đường.

Bạch Du một mình bước đi, cho đến khi tới một khu nghĩa địa công cộng. Hắn tìm kiếm một hồi, rất nhanh đã tìm được một bia mộ.

Trước bia mộ có đặt một ít hoa tươi cùng tế phẩm.

Đây là mộ của Lưu Hoài Chi.

Hắn lấy đầu thương Bàn Nham mang theo bên mình ra, nhẹ nhàng chôn xuống trước bia mộ.

Bạch Du nhìn tấm bia khắc tên lão nhân, chậm rãi nói:

“Nàng... sẽ bình yên vô sự.”

“Hãy chờ đến khi nàng trở về an toàn, ta sẽ lại cùng nàng tới đây tế bái...”

【 Độ phù hợp với Anh Linh tăng lên: 77% → 85% 】

“Mới học được một ngày, lại được nghỉ hai ngày.”

Bạch Du nhìn qua lịch, nhận ra hôm nay là rạng sáng thứ bảy, liền rơi vào trầm tư.

Hắn liếc nhìn con tiểu thú lông trắng đang ngồi xồm trên bàn học, sau đó đóng chặt cửa sổ phòng, bật điều hòa lên.

“Nói mới nhớ, giờ đã bắt đầu có ngày nghỉ.”

“Ngày Quốc tế Thiếu nhi sao?”

Chương 316

DTV EBOOK

“Không, ta nói là thứ bảy, chủ nhật ấy.” Bạch Du ngồi trên giường, mở một chai nước ngọt, ừng ực uống một hơi rồi nấc lên một cái: “Hai ngày này, có nên đi Quỷ Vực một chuyến không nhỉ?”

“Người nghĩ thoáng thật đấy.” Tần Tuyết Táo liếc hân một cái, nói bằng giọng băng quơ: “Người có biết Quỷ Vực là nơi nào không?”

“Không biết.”

“Người từng nghe qua cổ sự Lạn Kha Tiểu Phu xem tiên nhân đánh cờ chưa?”

“Không lẽ thời gian trong đó lại trôi nhanh đến mức ấy?” Bạch Du nghi hoặc hỏi.

“Không thể chắc chắn được.” Tần Tuyết Táo lắc đầu, nghiêm túc đáp: “Tốc độ thời gian trôi qua trong Quỷ Vực vốn không ổn định, không ai biết bên trong sẽ khác ngoại giới thế nào. Nếu người muốn đi vào đó, thì dù hai ngày cũng là không đủ.”

“Ngoài ra, ngay cả Huyền Thiên Ti cũng chưa giải quyết xong vấn đề thời gian. Điều đó chứng tỏ Quỷ Vực này vô cùng nguy hiểm.”

“Ta có thể hiểu người muốn sớm tìm ra chân tướng, nhưng cứ thế mà xông vào thì chẳng khác nào đi chịu chết cả.”

“Giống như con chuột chủ động làm bạn với mèo, tiền chưa thấy đâu đã mất mạng trước rồi.”

Bạch Du vươn tay ra: “Người cho ta tiền sao?”

“Đó chỉ là ví von! Người không hiểu ví von à?” Tần Tuyết Táo bực bội nằm bò ra bàn: “Người gấp gấp như vậy làm gì, ngay cả ta còn chưa nóng vội nữa là?”

“Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Sắc mặt Bạch Du trở nên trầm ngưng: “Chẳng lẽ người không muốn biết chính mình đã chết như thế nào sao?”

“Đương nhiên là ta muốn biết, nhưng...” Nàng nâng đầu nhỏ lên, thở dài: “Biết thì sao chứ? Ta chẳng phải vẫn đã chết đó sao? So với đi vào Quỷ Vực, ta nghĩ người nên chú ý tới Đọa Ma Thân trước đi.”

“Trang Đạo và Trang Thắng đều đã bị xử lý, trong thời gian ngắn, Đọa Ma Thân sẽ không tràn lan nữa.”

“Chúng chỉ là đám trung gian, kẻ cung cấp phía sau mới là vấn đề chính.”

“Kẻ cung cấp...” Bạch Du chạm tay lên cằm, trầm ngâm: “Ý người là chủng ma?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng đối phương chưa xuất hiện, chúng ta cũng chẳng có cách nào tìm ra hần.” Bạch Du nhíu mày:

“Chúng ta đã đi dạo khắp Nam Lăng Thị một thời gian dài, người có phát hiện ra ma khí nào không?”

“Thật ra là không.” Tần Tuyết Táo lắc đầu khó hiểu: “Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Tại sao đột nhiên chuỗi cung ứng Nhân Ma lại đứt đoạn? Tại sao hành tẩu công đức cũng biến mất?”

“Nếu nghĩ theo hướng tích cực, có lẽ chủng ma đã rời khỏi thành này, và trước đó tất cả những chuyện xảy ra đều là do Trang Đạo cùng Trang Thắng giở trò quỷ.” Bạch Du nằm dài ra giường, chậm rãi nói: “Vậy nên, bây giờ chuyện cần giải quyết trước vẫn là Quỷ Vực.”

“Ngài có thể liên kết hai chuyện này thành một sao?”

Tần Tuyết Táo đập đũa rau muống cạn lời, tiếp tục lẩm bẩm: “Ta không phải muốn cản người, chỉ là muốn nhắc nhở một chút thôi.”

“Chuyện này nhất định phải thật cẩn thận, nghĩ kỹ rồi hãy làm. Ta còn chưa sốt ruột, người gấp cái gì? Hoàng đế chưa vội, thái giám đã gấp rồi?”

“Người không phải hoàng đế, nhiều lắm thì tính là thái hậu thôi.” Bạch Du chấp tay, sau đó vung chân đá nhẹ vào tường, tắt đèn rồi cuộn mình vào chăn: “Ngủ!”

【 Hương Thủ Đạo Quán phó bản mở ra 】

【 Đang tiến vào 】

“Ta phát hiện khả năng quản lý thời gian của mình ngày càng thành thạo rồi.”

Bạch Du cảm thán một câu.

Nhưng mà... hình như thời gian ngủ của hắn đang ngày càng ngắn đi thì phải?

Ban đêm còn phải tăng ca trong giấc mơ nữa chứ, quả thực là đến cả nhà tư bản cũng phải rơi lệ. Trên đời này có nhà tư bản nào lại bóc lột cả giá trị thặng dư của chính mình không cơ chứ?

“Người nói cái gì cơ?”

Mấy giây sau khi nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Bạch Du, Vũ Cung Chân Trú rụt rè lên tiếng.

Tiểu cô nương nhỏ giọng nói, mang theo chút xấu hổ vì không thể bắt kịp chủ đề.

Nàng đối với kỹ năng giao tiếp của mình hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Từ nhỏ đã là một đại tiểu thư, chịu sự huấn luyện nghiêm khắc về lễ nghi, nàng rất ít có cơ hội giao tiếp với người khác.

Giống như một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng từ nhỏ, dù có thả ra thì khả năng lớn cũng chỉ có thể sờ soạng mà chết đói.

Giống như một con cá bị ném vào biển khơi, cuối cùng cũng chỉ thành bữa ăn cho kẻ khác, khiến chúng còn phải cảm thán rằng đó là món quà thiên nhiên ban tặng.

“Không có gì, chỉ là tự giễu một chút thôi.”

Bạch Du liếc nhìn Vũ Cung Chân Trú, nhận ra hôm nay nàng trang điểm kỹ càng hơn thường ngày, liền tò mò hỏi:

“Người thay quần áo à?”

“Ừm, hôm nay hiếm có dịp gặp được một người hảo tâm.”

“Hảo tâm thật hay giả hảo tâm?”

Vũ Cung Chân Trú bật cười bất đắc dĩ:

“Chắc là thật? Chỉ ít thì trước khi ta xé rách lồng ngực đối phương, hẳn vẫn còn vui vẻ nói: ‘Có thể tiếp đãi nàng thật sự là quá tốt rồi, đây đúng là một con cá lớn!’”

Chương 317

DTV EBOOK

Bạch Du nhìn nụ cười ngọt ngào của tiểu thư Vũ Cung, không khỏi cảm thán rằng xã hội này đúng là một cái thùng nhuộm khổng lồ.

Một cô nương tốt như vậy, vừa mới bước chân ra ngoài chưa được bao lâu đã học được cả lời lẽ châm biếm và tiếng lóng rồi.

“Nhưng nhìn qua thì tâm tình người không tệ.”

“Ừm, bởi vì sau khi rời khỏi ngôi chùa đó, ta đi vào một cái Yêu Thị, náo nhiệt lắm. Hơn nữa, cũng không ai dám ngấp nghé ta, còn tìm được một cửa hàng khá tốt.”

“Yêu Thị?”

“Nghe nói là nơi dành cho yêu quái, hoặc những người mang huyết mạch yêu tộc, hay thậm chí cả dị tộc đến từ nơi khác tụ họp, tự mở phường thị. Chủ nhân của nơi này là một yêu quái thực lực vô cùng cường đại, hấn canh giữ ở đó nên chẳng ai dám gây chuyện cả.”

Vũ Cung Chân Trú kể lại những gì nàng đã trải qua trong khoảng thời gian vừa rồi.

Tính ra, nàng đã hoàn toàn rời khỏi Kinh Đô được hơn một tuần. Hiện tại, nàng đang trên đường thẳng tiến về phía Giang Hộ (Tokyo).

Khoảng cách không tính là xa, nhưng nàng cũng không đi nhanh, bởi vì có nhiều lần buộc phải chọn những con đường vòng xa xôi để tránh phiền phức.

Nhưng đúng như câu đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, trên hành trình này, nàng

đã chứng kiến biết bao phong thổ khác biệt, cũng là một trải nghiệm đáng giá trong đời.

Bạch Du nghe xong, không khỏi hỏi:

“Người vẫn đang bị truy sát sao?”

“Ừm, bọn chúng vẫn chưa chịu từ bỏ, vẫn còn không ít lãng nhân đuổi theo.”

“Nhưng người cứ yên tâm, ta tự bảo vệ được mình.”

Vũ Cung Chân Trú đầy tự tin nói:

“Hơn nữa, ta đã nhập môn Hương Thủ Thần Đạo Kiếm Kích Thiên. Bây giờ có không ít kẻ sẵn sàng dùng mạng mình để giúp ta luyện đao. Thật sự là vinh hạnh quá mà!”

Bốp!

Bạch Du gõ nhẹ lên trán nàng:

“Nụ cười của người vụn vẹo quá rồi, hắc hóa mất rồi đấy!”

“Thật có lỗi.” Vũ Cung Chân Trú xoa mặt, giọng điệu đầy áy náy:

“Nhưng ta có vẻ đang dần thích thú với chuyện này mất rồi.”

Bạch Du liếc nhìn nàng, thầm nghĩ rằng danh hiệu Vô Minh Quỷ quả thực không hề sai chút nào...

Theo như vận mệnh ban đầu, nếu không có gì thay đổi, thì mãi đến khi gia nhập Phong Gian Gia, Vũ Cung Chân Trú mới bắt đầu hắc hóa.

Sau đó, nàng dần dần biến thành một kẻ nghiện giết người, bị gọi là Vô Minh Ác Quỷ.

Mặc dù hiện tại đã thoát khỏi con đường đó, nhưng môi trường nàng đang sống lại không thay đổi chút nào.

Xung quanh nàng vẫn chỉ toàn là cừu địch, vẫn phải liên tục rút đao chiến đấu.

Tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở thành một đao phủ thực sự, chỉ khác là con đường dẫn đến kết cục đó sẽ thay đổi mà thôi.

Tình trạng của nàng, xét cho cùng, cũng không hẳn đã tốt lên...

Nam Gia... Thật đúng là âm hồn bất tán.

Bạch Du hỏi:

“Người có nghe ngóng được tin tức gì về Nam Gia không?”

Vũ Cung Chân Trú lắc đầu:

“Không có. Nhưng ta có hỏi một tên đười ươi giết ta... Hắn viện cớ nói rằng hình như Thi Chúc đã đột phá Siêu Phàm, không biết có phải chịu kích thích gì không.”

“Ta đã nói rồi, ta là Vận Mệnh Biên Tập Giả, người còn nhớ không?”

“Sao dám quên.”

“Vậy thì, ta đã nhìn thấy vận mệnh của người.”

Bạch Du không vòng vo, trực tiếp nói thẳng:

“Dựa theo vận mệnh vốn có, người sẽ chết trong tay Nam Thi Chúc.”

Vũ Cung Chân Trú thoáng dừng lại:

“Ồ... Vậy à, chắc ta đã làm gì đó khiến nàng căm hận lắm nhỉ. Ví dụ như, lấy trộm đồ của Nam Gia?”

Xem ra người cũng tự biết tội của mình đấy...

Bạch Du không bình luận gì thêm, chỉ hỏi:

“Người định đối phó với Nam Thi Chúc thế nào? Nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đâu.”

“Ừm... chưa nghĩ ra, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Vũ Cung Chân Trú hất tóc, tỏ vẻ thờ ơ:

“Giờ ta không có thời gian nghĩ đến nàng... Hay là đừng nhắc đến chuyện này nữa. Hiện tại ta chỉ muốn vui vẻ trò chuyện cùng tiên sinh, có được không?”

“... Được rồi.”

Bạch Du không tìm ra lý do phản bác.

Hắn có cảm giác... Vũ Cung Chân Trú ngày càng xấu xa hơn.

Vũ Cung Chân Trú trầm tư một lúc, rồi nhẹ giọng nói:

“Từ nhỏ ta đã rất hâm mộ muội muội của mình. Nàng tự do, còn ta thì không.

Mặc dù nàng rất tốt với ta, ta cũng rất yêu nàng.

Nhưng, hâm mộ và ghen ghét vốn là những mầm mống của sự u tối trong lòng người. Ta không thể tránh khỏi cảm xúc tiêu cực này.

Ta có thể vì nàng mà đánh đổi cả mạng sống. Nhưng đồng thời, ta cũng từng vì ghen tỵ mà không nhận được nói ra những lời ác độc.

Giờ ta đã thoát khỏi cái lồng giam ấy, đương nhiên ta muốn bắt đầu lại từ đầu. Ta không thể để những thứ ghê tởm đó đeo bám mình nữa.”

Nàng tiến lên một bước, nhẹ nhàng nắm lấy tay Bạch Du.

Đầu ngón tay truyền đến từng tia ấm áp.

“Vậy nên, xin tiên sinh hãy dẫn dắt ta—một kẻ yếu ớt và bất lực—đi đến một tương lai tốt đẹp hơn.

Để ta có thể thực sự hạnh phúc.

Chương 318

DTV EBOOK

Một ngày nào đó, ta sẽ không cần hâm mộ hay ghen ghét Thi Chúc nữa. Khi ấy, ta có thể thoải mái ôm lấy muội muội mà ta yêu nhất.”

Lời thổ lộ bất ngờ khiến Bạch Du có chút luống cuống.

Hắn nhìn nàng, trầm mặc giây lát rồi khẽ hứa hẹn:

“Ta... tất nhiên sẽ giúp ngươi.

Chỉ cần ngươi không từ bỏ, nhất định có thể đạt được tương lai tốt đẹp hơn.

Rồi sẽ có một ngày, ngươi có thể ôm lại người thân yêu nhất của mình.”

Vũ Cung Chân Trú cẩn thận buông tay ra.

Nàng nở một nụ cười rạng rỡ:

“Chỉ cần có lời này của tiên sinh, ta đã có vô tận dũng khí.

Tương lai nhất định sẽ tốt đẹp hơn. Hiện tại ta tin tưởng điều đó hơn bao giờ hết.”

Rồi, nàng cúi đầu, có chút ngại ngùng:

“Còn một chuyện ta cần thẳng thắn.”

“Chuyện gì?”

Bạch Du xoa cằm, tò mò hỏi.

“Kỳ thật... kỳ thật...”

Vũ Cung Chân Trú chọc chọc hai ngón tay vào nhau, do dự mãi mới nói ra:

“Ngươi thấy ta ăn mặc gọn gàng sạch sẽ đúng không?”

“Ừ, thì sao?”

“Kỳ thật... ta bị bắt cóc.”

“Hả?”

Bạch Du kinh ngạc.

“Chủ của Yêu Thị Phường bắt nhiều cô nương về làm thiếp. Một cặp vợ chồng đã nhận nuôi ta, nhưng sau đó lại định đưa ta đi gả thay cho con gái họ.

Lúc đầu ta định trốn đi, nhưng nhất thời mềm lòng, liền đồng ý giả làm tân nương...”

Vũ Cung Chân Trú cẩn thận nói.

Bạch Du im lặng.

Vũ Cung Chân Trú biết mình sai, không nên làm phức tạp vấn đề, liền cúi đầu thẳng thắn nói:

“Thực lực của đối phương cũng không mạnh, chỉ là Nhị giai, ta cảm thấy có thể ứng phó được.”

Bạch Du vẫn tiếp tục trầm mặc.

Tiểu cô nương càng thêm lo lắng, suýt khóc:

“Những nữ hài kia thật đáng thương, ta liền nghĩ đến chính mình, thế là liền... Tiên sinh, ta có lỗi...”

Ngay lúc này, Bạch Du giơ tay lên.

Vũ Cung Chân Trú giật mình, tưởng rằng mình sắp bị đánh, vội vàng nhắm mắt lại.

Nhưng kết quả, nàng chỉ cảm nhận được bả vai bị nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Ngươi đã là một Anh Linh thành thực, phải học cách tự mình đi đánh quái.”

Bạch Du giơ ngón tay cái lên, cười cười:

“Tự hạn chế là một chuyện tốt đấy ~!”

Nghe vậy, Vũ Cung Chân Trú mới nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần tiên sinh không tức giận là tốt rồi.

Mà hình như... hẳn thật sự không tức giận?

Thậm chí... còn có vẻ tán thành nữa sao?

“Ta không phản đối việc người chủ động đi đánh quái, nhưng ta phải nhắc nhở người một điều.”

Bạch Du giơ tay ra, như đang tiêm một liều thuốc phòng hờ cho nàng:

“Ta không phải lúc nào cũng có thể giúp người. Nếu như gặp phải tình huống nguy hiểm, người phải tự dựa vào thực lực bản thân để giải quyết.

Không phải lúc nào ta cũng sẽ ra tay.”

Đây cũng xem như một cách xác lập ranh giới rõ ràng.

Nếu có một ngày thật sự ngã xuống, gặp phải rắc rối lớn, đừng mong chờ ta lúc nào cũng giúp người giải quyết hậu quả.

Vũ Cung Chân Trú thở phào nhẹ nhõm:

“Tiên sinh không tức giận, vậy là tốt rồi... Ta cũng không phải không sợ, ngay từ đầu cũng không có ý định nói ra. Chẳng qua là cảm thấy giấu giếm cũng không tốt.”

Nàng từ nhỏ đã không hiểu thế nào là tùy hứng làm bậy, cũng chưa từng có cái gọi là tự do.

Nỗi sợ hãi chưa bao giờ tồn tại ngay từ đầu. Một khi nàng quyết định nhúng tay vào chuyện gì, nàng đã chuẩn bị tinh thần để gánh chịu hậu quả.

Cứ như Bạch Du là một tập đoàn mẹ, còn nàng là chi nhánh con vậy.

Chi nhánh có quyền tự quyết một phần trong kinh doanh, nhưng nếu lỗ vốn, chẳng lẽ còn quỳ xuống xin tập đoàn mẹ giúp mình xử lý hậu quả sao?

Đơn giản là... đóng cửa thôi.

Sau đó tranh thủ thời gian lập một tài khoản mới.

Tuyệt đối không thể ỷ lại vào người khác mà không biết sợ gì, Vũ Cung Chân Trú cảnh báo chính mình.

Mặc dù nàng đang gánh vác trọng trách lớn, nhưng đối với tiên sinh mà nói, nàng cũng không phải là người không thể thay thế.

Nàng chân thành nói:

“Ta có tự tin có thể thắng. Hơn nữa, trận chiến này cũng coi như một cách để ta rèn luyện bản thân.”

“Rất tốt, rất tốt!”

Bạch Du gật đầu liên tục, tỏ vẻ tán thành.

Một nhân viên biết tự hạn chế tăng ca, chính là một nhân viên tốt!

Trưởng thành trong gian khổ, mới có thể trở thành lão hổ trên con đường phía trước!

Cố gắng lên! Người mạnh lên, cũng chính là ta mạnh lên!

Bầu không khí đang vô cùng hài hòa...

Chỉ là...

Bạch Du khẽ tựa vào lan can, không vội vàng tiến vào phó bản đánh quái, mà chỉ thở dài một tiếng:

“Thật hâm mộ người.”

Vũ Cung Chân Trú không nhìn thấy, nhưng vẫn nháy mắt đầy nghi hoặc. Câu nói này nghe vào sao lại có chút giống như đang khoe khoang? Hay là đang châm chọc nàng?

Nhưng suy nghĩ một lúc, nàng vẫn không tìm ra ý mỉa mai rõ ràng, liền thẳng thắn hỏi:

“Người đang nói gì vậy? Ta có chỗ nào đáng để hâm mộ sao?”

Bạch Du khẽ cười:

“Không phải châm chọc người, đừng căng thẳng như vậy... Ta nói hăm mộ, là thật sự hăm mộ.”

“Ta hăm mộ người vì... trên con đường của chính mình, người có thể kiên định bước về phía trước.”

Chương 319

DTV EBOOK

“Chỉ riêng điều này thôi, đã khiến ta vô cùng ngưỡng mộ.”

Vũ Cung Chân Trú khẽ nhắm mắt, nàng đi đến trước mặt Bạch Du, rồi ngồi xuống trên lan can, hai người đối diện nhau, bốn mắt chạm nhau.

“Ngài có vẻ như đang có tâm sự?”

Nàng đặt tay lên ngực, giọng điệu nhẹ nhàng:

“Nếu không ngại, có thể kể ta nghe một chút không? Ta rất giỏi giữ bí mật... Hơn nữa, cũng không có ai khác để tâm sự cùng.”

Bạch Du nhìn nàng, sờ cằm suy nghĩ một lát rồi bật cười:

“Người nói cũng không sai, có lẽ người chính là người thích hợp nhất để lắng nghe.”

Không hiểu sao, vào khoảnh khắc này, hẳn lại có một loại thôi thúc muốn trải lòng.

Có lẽ vì hẳn đã quá quen thuộc với Vũ Cung Chân Trú.

Cũng có lẽ vì nàng là Anh Linh của hẳn, là sự tồn tại tuyệt đối trung thành, không bao giờ phản bội.

Lại càng có thể bởi vì cuộc sống của hai người vốn không giao thoa, không chỉ là không gian mà còn là thời gian... Dù nàng có biết đi nữa, thì cũng chẳng thể làm gì.

Hoặc có lẽ, đơn giản vì trong thế giới thực, có những bí mật mà hẳn không thể nói với bất kỳ ai.

Hẳn không thể kể cho Tô Nhược Ly, cũng chẳng thể nói với Tần Tuyết Táo.

Nếu như đó chỉ đơn thuần là một bí mật thì không sao, nhưng đằng sau bí mật này, lại ẩn giấu nỗi lòng của một kẻ xa quê, mãi mãi không thể trở về.

Bạch Du đúng là đã kế thừa ký ức của thiếu niên kia, cũng quyết định thay hân mà sống, xem như báo ân.

Nhưng dù vậy, hân vẫn không thể triệt để biến thành thiếu niên ấy, hân vẫn còn những suy tư của riêng mình... Vẫn luôn đau đáu về nỗi niềm muôn thuở của kẻ xuyên việt—

“Về nhà.”

“Nên bắt đầu từ đâu đây?”

Hân chậm rãi lên tiếng:

“Nói ra thì cũng không có gì phức tạp... Chỉ là ta đã đến một nơi xa lạ, biến thành một người xa lạ, rồi chẳng tìm được đường quay về.”

“Ta không biết vì sao mình lại ở đây, nhưng ta cũng không thể không trở thành một người khác để sinh tồn.”

“Lời ta nói có phải rất khó hiểu, có phần phức tạp không?”

Vũ Cung Chân Trú khẽ lắc đầu:

“Không, ta hiểu... Vì ta cũng giống như ngươi.”

“Mẫu thân mất đi, ta liền bị xem như một con búp bê mà nuôi dưỡng trong Nam gia. Họ ép ta trở thành Nam Chân Trú, ép ta phải mang bộ dạng này.”

“Cảm giác bị biến thành một người khác... ta hiểu rõ.”

Bạch Du sờ cằm, cười khẽ:

“Ta không thể thâm như ngươi đâu. So với ngươi, hoàn cảnh của ta đã tốt hơn nhiều rồi. Ta có thân nhân, có bằng hữu, thậm chí còn có một tương lai đầy sáng lạn.”

“Chỉ là đôi lúc, ta vẫn nhớ về cố hương của mình, nhớ về những thân nhân đã từng bên cạnh ta.”

Hắn cười tự giễu:

“Có phải ta rất già mồm không?”

“Nhớ thương những người thân mãi mãi không thể gặp lại... không hề già mồm chút nào.”

Giọng Vũ Cung Chân Trú nhẹ nhàng, nhưng mỗi lời đều trầm trọng:

“Đó là lẽ thường tình, Vận Mệnh Tiên Sinh.”

Bạch Du ngẩng đầu, trong ánh mắt thoáng hiện chút gì đó xa xăm.

“Hắn không biết vì sao mình đến đây, cũng không biết bản thân tồn tại vì mục đích gì.”

“Có lẽ là để bảo vệ thế giới này, đánh bay vài tên vương bát đản nào đó?”

“Không phải là chuyện gì xấu, nhưng chung quy...”

Hắn cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình:

“Không phải là điều ta thực sự muốn.”

“Ngài muốn trở về sao?”

“Muốn, đương nhiên là muốn.”

Bạch Du khẽ thở dài, buông tay:

“Đáng tiếc là ta không làm được.”

“Ngài rõ ràng có thể làm được bao điều thần kỳ, có thể thay đổi vận mệnh của ta, vậy tại sao lại không thể trở về?”

Bạch Du bật cười:

“Người có biết không? Một người có thể chế tạo đạn hạt nhân và một người có thể tạo ra hàng không mẫu hạm... là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.”

Hắn lắc đầu:

“Làm không được chính là làm không được.”

Sau đó, hắn dứt khoát ngã bài:

“Ta không mạnh mẽ như người tưởng đâu, người đánh giá ta quá cao rồi.”

“Hắn người cũng từng nghe qua câu này rồi nhỉ — ‘Thầy thuốc không thể tự chữa bệnh cho mình.’”

Hắn cười cợt chính mình:

“Ta có thể thay đổi vận mệnh của người khác, nhưng lại không thể viết lại chính số phận của mình.”

Vũ Cung Chân Trú nghe xong, nhất thời không biết phải đáp lại thế nào.

Nàng nghe rõ hoàn cảnh khó khăn của đối phương, lại bất lực trước tình cảnh ấy. Thậm chí, ngay cả những lời trấn an nàng định nói ra cũng trở nên yếu ớt và vô dụng.

Trước đây, trong mắt nàng, Vận Mệnh Tiên Sinh là một vị thần vạn năng, không gì không làm được. Nhưng giờ phút này, nàng lại càng thấu hiểu rõ ràng —

Hắn không phải thần.

Hắn chỉ là một con người, giống nàng, cũng có thất tình lục dục, cũng có lo âu phiền muộn, cũng bị hiện thực trói buộc.

So với dáng vẻ thần bí và siêu phàm trước kia, giờ đây, hắn có thêm một phần chân thực, một phần gần gũi.

Hắn không còn là một tồn tại cao quý xa xôi, không thể chạm tới như trước, mà giống như một con người thực sự, một con người có hơi ấm.

Đây là một chuyện tốt.

Tim Vũ Cung Chân Trú đập nhanh hơn.

Chương 320

DTV EBOOK

Trước đó, nàng vẫn luôn suy nghĩ, làm sao để kéo gần khoảng cách giữa mình và Vận Mệnh Tiên Sinh, làm sao để giữ vững sự ràng buộc giữa hai người.

Không ngờ cơ hội lại đến dễ dàng như vậy, hơn nữa lại nhanh đến mức khiến nàng có cảm giác—

Quả thực như vừa mới chớp mắt liền có người đưa gối tới tận tay.

Chia sẻ bí mật với nhau, mới là cách để ràng buộc thêm vững chắc.

Nếu chỉ có một bên đơn phương bộc lộ bản thân, đó chẳng qua chỉ là một kiểu ký sinh, một dạng ỷ lại.

Nhưng giúp đỡ lẫn nhau không phải như thế.

Giúp đỡ lẫn nhau là khi cả hai bên đều cần đến nhau, không thể thiếu đi một ai.

Trước đây, Vũ Cung Chân Trú luôn nghĩ rằng chỉ cần mình mạnh hơn, Vận Mệnh Tiên Sinh sẽ chú ý đến nàng nhiều hơn.

Nhưng cách này quá chậm.

Nếu có một phương thức tốt hơn để giữ vững ràng buộc giữa hai người... Hiện tại, nàng đã tìm thấy.

Thứ đó chính là giá trị cảm xúc.

Còn may, nàng là nữ nhân.

Mà trời sinh nữ nhân đã có sự nhạy bén về cảm xúc, có lòng đồng cảm mạnh mẽ hơn nam nhân.

Cho nên, việc hiển dâng cảm xúc cũng có thể trở thành vũ khí của nàng.

Vũ Cung Chân Trú từng được dạy cách câu dẫn nam nhân, nhưng nàng luôn cảm thấy xấu hổ khi phải học những kỹ thuật đó.

Dĩ nhiên, nàng không có bản lĩnh thuần thực như một số kẻ nào đó—

Những kẻ có thể “chỉ cần ba câu là khiến nam nhân thần hồn điên đảo.”

Nhưng không sao.

Khéo hiểu lòng người, đó mới là vũ khí mạnh nhất mà nàng hiện có.

Chỉ cần có thể cung cấp đủ giá trị cảm xúc, trở thành chốn bình yên vững chãi cho hắn, thì có lẽ một ngày nào đó—

Vận Mệnh Tiên Sinh sẽ không thể nào rời xa nàng được.

Nghĩ tới đây, trái tim nàng như nở rộ.

Cơ hội không thể bỏ lỡ!

Bạch Du vịn trán, chợt nhận ra mình đã nói quá nhiều lời u sầu.

Hắn vốn không phải kiểu người suốt ngày tự thương hại bản thân, liền lập tức đổi giọng:

“Được rồi, không nói mấy chuyện buồn chán nữa.”

“Cho dù ta thực sự muốn trở về, cũng phải đợi đến khi bản thân đứng trên đỉnh nhân sinh rồi mới quay lại.”

Hắn cười cợt, cố ý vẽ ra một bức tranh lý tưởng viễn vông:

“Ta sẽ cưới một cô nương dịu dàng, thông minh, hiểu lòng người, sinh con trai, con gái, có xe, có nhà, có mèo, có chó.”

“Ở trong một căn nhà có sân rộng, mỗi ngày rảnh rỗi thì phơi nắng một chút...”

Nói đến đây, hắn suýt chút nữa cũng tin vào những lời mình tự bịa ra, vội vàng lắc đầu:

“—Thôi, nằm mơ giữa ban ngày đến đây là đủ rồi, chúng ta nên đi cày quái thôi.”

“Vận Mệnh Tiên Sinh.”

Vũ Cung Chân Trú lên tiếng cắt ngang.

Nàng cân nhắc lời nói, nhưng rồi lại vút hết những từ ngữ hoa mỹ sang một bên, chỉ dùng những lời chân thành nhất từ tận đáy lòng.

“Nếu như người cảm thấy khổ sở... có thể để ta chữa trị người không?”

Nàng giơ tay lên, ánh mắt chân thành mà vụng về nói:

“Mẫu thân ta từng bảo rằng, ôm có thể chữa lành nỗi đau.”

“...Muốn thử một lần không?”

Bạch Du nghe thấy Vũ Cung Chân Trú nhắc đến chữ “ôm”, sắc mặt bỗng chốc cứng đờ.

Hắn chỉ là ngẫu nhiên rơi vào chút cảm xúc thoáng qua mà thôi, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Thực tế, cuộc sống hiện tại của hắn cũng không có gì phải bất mãn. Nếu như vẫn ở thế giới cũ, có lẽ sẽ chẳng bao giờ được trải nghiệm những kích thích như thế này.

Bảo hắn lập tức đưa ra quyết định quay về, hắn cũng chưa chắc đã muốn... Dù sao xuyên việt đơn phương là bị ép buộc, chỉ có qua lại hai chiều mới thật sự là đỉnh cao!

Có thể tự do đi qua đi lại giữa hai thế giới mới là tốt nhất. Đây chính là mục tiêu cuối cùng của một người xuyên việt như hắn.

Chỉ là, cân nhắc đến việc xuyên qua có thể phải bị xe đụng mười lần, thậm chí một trăm lần... Hấn quyết định từ bỏ suy nghĩ này. Bị xe tông mười lần thì có thể xuyên việt, nhưng nếu bị đụng đến một trăm lần... chẳng phải có thể đi thẳng đến một thế giới giả tưởng kiểu Nhật sao?

Quá tuyệt vời! Ta dường như đã hiểu ra tất cả...

Đùng!

Bạch Du tự vả cho mình một bạt tai để tỉnh táo lại. Suýt chút nữa đã để suy nghĩ của mình đi lệch hướng. Rốt cuộc vừa rồi hấn đang nghĩ cái gì vậy? Ai có thể đảm bảo mình có thể chịu được 99 lần tai nạn xe cộ mà không chết chứ?

Hấn vút bỏ suy nghĩ linh tinh, một lần nữa đặt sự chú ý lên người Vũ Cung Chân Trú. Gãi gãi mặt, hấn nói:

“Người muốn an ủi ta, ta có thể hiểu. Nhưng mà ôm thì thôi khỏi.”

Vũ Cung Chân Trú đã giơ hai tay lên, vẽ mặt đầy thành khẩn:

“Không cần khách sáo, bây giờ ngài rất cần được an ủi.”

“À... thật ra ta cũng không cần lắm...”

“Cậy mạnh đều nói như vậy.” Vũ Cung Chân Trú tiến lên nửa bước, giọng trịnh trọng: “Xin mời.”

Liên tục ba lần nhấn mạnh!

Bạch Du cảm thấy nếu tiếp tục từ chối nữa thì có vẻ hơi mất lịch sự... Chẳng lẽ ta trông yếu đuối đến vậy sao?

Chương 321

DTV EBOOK

Hắn nhìn thấy gương mặt nàng đỏ bừng, mười đầu ngón tay siết chặt, tư thế có chút cứng nhắc. Đoán chừng bản thân nàng cũng đang rất ngượng ngùng.

“Vậy ta cũng đành cung kính không bằng tuân mệnh.”

Bạch Du bước lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Cả hai giữ khoảng cách vừa phải, không phải kiểu cuồng nhiệt như thể muốn hòa vào nhau.

Vũ Cung Chân Trú vòng tay qua dưới cánh tay hắn, khoác lên bờ vai, giữ một tư thế ôm mà nàng có thể thoải mái. Thân thể nàng hơi cứng nhắc, có vẻ không quen với việc ôm người khác. Có lẽ từ sau khi mẫu thân qua đời, nàng chưa từng ôm ai, cũng không thích bị người khác ôm.

Thời gian trôi qua khoảng mười giây, không ai buông tay trước.

Bạch Du một tay đặt trên bờ vai nàng, tay còn lại dán vào lưng.

“... Cảm thấy thế nào? Có được chữa lành không?”

Giọng nàng rất khẽ, chiếc cằm nhẹ nhàng tựa lên vai hắn.

Bạch Du không biết nên trả lời thế nào. Dù không cảm thấy hiệu quả gì, nhưng tâm trạng hắn lại bình ổn hơn rất nhiều.

Không biết có phải do đây là lần đầu tiên hắn ôm một cô gái hay không mà mang đến một hiệu ứng ngoài ý muốn, khiến hắn không còn nghĩ đến việc nâng chén rượu lên mà hát một bài “đầu giường trắng tỏ rạng, trên mặt đất giày hai cặp” nữa.

“Hiệu quả vẫn có chứ.” Hấn đáp. “Ít nhất tâm tình đã khá hơn rất nhiều.”

Nghe được câu trả lời, Vũ Cung Chân Trú nhẹ nhàng buông tay ra, lùi về sau một bước.

Nàng giơ tay trái kéo lấy tay áo Kimono, che nửa khuôn mặt, nhẹ nghiêng đầu sang bên, đôi mắt khẽ nhắm lại, hàng mi khẽ run.

“... Nếu lần sau ngài có tâm trạng không tốt, xin cứ dùng ta để giải tỏa, không cần ngại ôm hay hôn ta.”

Nói xong câu đó, không biết là nàng vô tình hay cố ý.

Trong hoàn cảnh này, khi nàng dùng từ “ôm hôn”, ý tứ vốn dĩ là ôm, nhưng đồng thời cũng mang theo một tầng nghĩa khác.

Bạch Du không khỏi suy nghĩ xa hơn một chút, nhưng rất nhanh liền bác bỏ cách lý giải đó. Dù sao, Vũ Cung Chân Trú là tiểu thư khuê các, chắc hẳn sẽ không hiểu theo cái nghĩa khác của từ này đâu.

Nhưng mà... những lời này vừa nói ra, Bạch Du liền bật cười:

“Ha ha ha ha ha...”

Vũ Cung Chân Trú lập tức đỏ mặt hơn, vội vàng giơ tay áo che đi hai gò má:

“Lời ta nói buồn cười đến vậy sao?”

“Không phải, chỉ là ta bỗng nhớ đến một câu tỏ tình sến súa trước đây.”

Bạch Du dựa vào rào chắn, vừa cười vừa nói:

“Bởi vì câu nói đó, thế nào nghe cũng có cảm giác như một lời tỏ tình quê mùa.”

“Lời tỏ tình quê mùa?”

“Ừm, nó thế này: Không nên ôm lấy oán hận, mà nên ôm ta.”

Bạch Du nghĩ, kỳ thật câu này còn có phiên bản “sống lại”, ví dụ như đổi thành: Không cần để tâm quá khứ, hãy để tâm đến ta—nghe cũng không tệ.

Vũ Cung Chân Trú nghiêng đầu một chút, không hiểu rõ lắm câu này quê mùa ở chỗ nào.

Thực tế thì ngay từ đầu, cả hai đều dùng tiếng Nhật để trò chuyện. Sở dĩ không có rào cản ngôn ngữ là vì Bạch Du trước kia đã học qua tiếng Nhật, thậm chí còn thi đỗ N1.

Còn về lý do hắn học tiếng Nhật? Đương nhiên là để dễ dàng thưởng thức những bộ manga và anime mà không cần chờ bản dịch. Với nền tảng tiếng Trung và tiếng Anh sẵn có, học tiếng Nhật căn bản không hề khó, chỉ cần nắm vững bảng chữ cái là được. Hơn nữa, sau từng ấy năm xem Tử Hỏa Hải, hắn cũng tự nhiên tiếp thu thêm được không ít.

Sau cuộc trò chuyện này, tâm trạng của Bạch Du rõ ràng đã tốt lên rất nhiều.

Hai người cứ thế đứng trò chuyện hồi lâu.

Nhưng đến tận lúc này vẫn chưa động tay vào việc đánh quái, vì cả hai vẫn đang đứng ở ngay cửa ra vào. Chỉ cần chưa hoàn toàn bước vào trung đình thì sẽ không kích hoạt cơ chế chiến đấu.

“Hôm nay đến đây thôi.”

Bạch Du không còn tâm trạng tiếp tục ép bản thân vào những suy nghĩ nặng nề nữa.

“Người cũng có chuyện cần xử lý, vậy thì hãy nghỉ ngơi thật tốt. Sau đó, chúng ta sẽ cùng nhau quây một trận tung bùng.”

Dù sao thì Hương Thủ Đạo Quán trong thời gian ngắn cũng không thể thông quan. Trừ khi đột phá lên Nhị giai siêu phàm...

“Tốt.”

Vũ Cung Chân Trú khẽ gật đầu, nàng cũng cần nghỉ ngơi để điều chỉnh trạng thái. Đồng thời, nàng không biết nên đối mặt với Vận Mệnh Tiên Sinh như thế nào. Vừa nãy, bản thân thật sự đã quá lớn mật.

Bây giờ nghĩ lại, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, cúi gằm đầu xuống, hận không thể tìm một cái lỗ nào đó mà chui vào.

Nàng hoàn toàn không dám thừa nhận rằng, tận sâu trong lòng mình, nàng thực sự đã có ý định dùng sắc dụ Vận Mệnh Tiên Sinh.

Nhưng với một thiếu nữ ngây thơ như nàng, chuyện này có độ khó quá lớn.

“Còn nữa...”

Trước khi rời khỏi phó bản, Bạch Du chợt nhớ ra điều gì đó chưa nói, liền bổ sung:

“Mặc dù bây giờ ta vẫn chưa hoàn toàn rõ mình muốn làm gì, nhưng tạm thời, ta có một mục tiêu.”

“Là gì?”

Vũ Cung Chân Trú lắng nghe chăm chú.

“Ta muốn chứng kiến kết cục của các ngươi.”

Chương 322

DTV EBOOK

Thanh niên nhìn thiếu nữ, giọng nói nhẹ nhàng nhưng mang theo sự nghiêm túc:

“Nhiều con người, nhiều câu chuyện như vậy... Mỗi một câu chuyện đặc sắc đều xứng đáng có một kết cục hoàn mỹ. Nếu như kết cục ấy thật sự tồn tại, thì chẳng còn gì tốt hơn. Nhưng nếu nó không đến... vậy ta sẽ tự tay viết nên.”

Lời nói của hắn như tiếng chuông lớn gõ vào trái tim nàng.

Vũ Cung Chân Trú giật mình, tiến lên một bước:

“Tiên sinh, ta—”

Nhưng nàng còn chưa nói hết câu, Bạch Du đã cắt ngang.

Hắn vỗ tay, âm thanh vang vọng trong không gian.

Thân ảnh của hắn dần dần trở nên mơ hồ, rồi từ từ tan biến.

Phó bản đang đóng lại.

“Chân Trú, hẹn gặp lại.”

Thanh niên khẽ cười, bóng lưng biến mất hoàn toàn...

Vũ Cung Chân Trú tỉnh lại, mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng. Nàng vừa đứng dậy, chăn đệm trên người cũng theo đó rơi xuống.

Mặc dù trong phòng tối đen một màu, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của nhiều người xung quanh.

Đều là những nữ hài bị bắt đến đây... Nhỏ nhất cũng chỉ mới 12, 13 tuổi.

Hoàn cảnh này giống hệt với lúc nàng bị đưa vào Hương Thủ Đạo Quán trước đó, dường như vẫn chưa qua bao lâu.

Nàng ngồi dậy, bước ra ngoài. Một cơn gió lạnh thổi qua, trước mặt là vách đá dựng đứng, bên dưới là vực sâu hun hút.

Lặng lẽ ngồi xuống, suy nghĩ của nàng vẫn quần quanh những chuyện đã xảy ra không lâu trước đó.

Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không kịp thốt ra.

Nàng nhớ lại những điều tiên sinh từng nói với mình.

“Thầy thuốc không thể tự chữa.”

“Ta có thể viết nên vận mệnh của kẻ khác, nhưng lại không thể thay đổi số phận chính mình.”

“Ta muốn tận mắt chứng kiến kết cục của các người.”

“Hãy sống thật tốt, Vũ Cung tiểu thư... Ta sẽ đợi người ở cuối con đường vận mệnh.”

Những lời ấy, giờ ngẫm lại càng thấy thâm sâu... Có lẽ ngay cả Vận Mệnh Tiên Sinh cũng đã bị mắc kẹt trong vận mệnh của chính mình, không cách nào thoát ra?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi liên tục suy tưởng.

Nếu thực sự là như vậy, thì nàng nên làm gì? Lại có thể làm được gì?

Nàng trầm tư rất lâu, nhất thời không nói nên lời.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng động. Một nữ hài bước đến bên cạnh nàng, đứng dưới hành lang, giọng nói trầm thấp:

“Người hối hận rồi đi vẫn còn kịp. Với thực lực của người, chắc chắn có cách thoát khỏi nơi này, đúng

không?”

Nữ hài này chính là con gái của đôi vợ chồng chủ cửa hàng, tên là Mỹ Tân Tử (Mitsuko). Nàng là một cô gái lương thiện, không tiếc đặt mình vào nguy hiểm.

Mỹ Tân Tử nghĩ rằng Vũ Cung Chân Trú đang dao động, liền bước lên thuyết phục. Nàng không muốn kéo đối phương vào vũng lầy này.

Nhưng lúc này, một bàn tay đè lên miệng nàng.

“Xuyt.” Vũ Cung Chân Trú giơ ngón tay lên ra hiệu, “Nhỏ giọng một chút.”

Mỹ Tân Tử đẩy tay nàng ra, tiếp tục nói:

“Ta chỉ muốn khuyên người, số mệnh này vốn thuộc về bọn ta, người không cần phải tự lòi chính mình vào.”

“Đừng kích động như vậy, ta không sao. Chỉ là thấy nóng nên ra ngoài hít thở chút không khí thôi, ta không sợ.” Vũ Cung Chân Trú nhoẻn miệng cười: “Người không cần lo lắng.”

“Ta chỉ là rất áy náy... Phụ thân, mẫu thân ta không nên kéo người vào chuyện này...” Mỹ Tân Tử giọng đầy hối hận, “Trước đó nghe người nói chuyện, hình như người cũng có người trong lòng, đúng không? Hành động như vậy, hẳn sẽ không lo lắng sao?”

“Người trong lòng?”

Vũ Cung Chân Trú vội vàng xua tay: “Không, không, người hiểu lầm rồi! Hẳn là...”

Nàng cắn môi, trong thoáng chốc không nghĩ ra được từ ngữ thích hợp để hình dung, chỉ có thể nói:

“Hẳn là ân nhân của ta.”

“Nếu là ân nhân, vậy người nên tìm cách báo đáp cho tốt mới phải.”

“Ta biết. Sẽ có ngày đó.”

Nụ cười của Vũ Cung Chân Trú nhẹ nhàng, dưới ánh trăng, gương mặt nàng càng thêm ôn hòa.

“Hắn cũng đã đồng ý để ta đến giúp các người thoát khỏi nanh vuốt ác quỷ, vì vậy ta mới ở đây... Mỹ Tân Tử, chẳng có cái gì gọi là số mệnh không thể thay đổi cả. Vận mệnh là thứ có thể sửa đổi. Hiện tại ta đem một phần sức mạnh này chia sẻ cho người, vậy nên, tất cả mọi người nhất định sẽ bình an trở về nhà. Hãy tin ta.”

Mỹ Tân Tử không cách nào cưỡng lại nụ cười dịu dàng ấy. Nàng khẽ thở dài:

“Người đã nói vậy rồi, ta còn có thể khuyên thế nào nữa đây?”

“Vậy cứ nghe theo ta đi.” Vũ Cung Chân Trú cười nói.

Sau đó nàng đứng dậy, vịn vào lan can, mở to mắt nhìn ánh trăng.

Ánh sáng bàng bạc phản chiếu trong đôi mắt ấy, như thể có cả một vầng trăng sáng ẩn sâu trong đáy mắt nàng.

Nàng chợt thấp giọng hỏi:

“Mỹ Tân Tử, người nói xem... Ta có được coi là một cô nương ôn nhu, hào phóng, lại khéo hiểu lòng người không?”

Ở một nơi khác, Nam Thi Chúc cũng đang mở to mắt.

Bốn bề là một mảnh huyết sắc.

Nàng nhìn thấy nơi sâu thẳm trong gian phòng tối đen kia, một bóng lưng đứng lặng, trên người khoác bộ kimono màu xanh nhạt, nhưng lớp vải ấy đã bị máu tươi thấm đẫm.

Chương 323

DTV EBOOK

Trên mặt đất, từng thi thể chất chồng, toàn bộ đều là những gương mặt mà nàng quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm.

Là thân nhân của nàng, là trưởng bối, là sư huynh sư đệ của nàng.

Nàng che miệng, cơ hồ không thể thở nổi. Không khí nồng đậm mùi máu tanh xộc vào khoang miệng, khiến nàng muốn nôn mửa.

Bóng lưng kia chậm rãi xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt mà nàng không thể nào quen thuộc hơn.

Là tỷ tỷ.

Máu tươi nhuộm đỏ cả người nàng ấy, trong tay cầm chặt lưỡi đao, nở nụ cười dịu dàng:

“Người đến rồi.”

Nàng mỉm cười, giơ đao lên.

Hàn quang lóe lên.

Máu văng tung tóe.

Nam Thi Chúc mở bừng mắt, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Một cơn gió rét buốt thổi tới, nàng nhìn ra ngoài, núi rừng đen kịt bao trùm trong màn đêm tĩnh mịch, chỉ có gió lạnh không ngừng gào thét.

Mồ hôi lạnh làm ướt lọn tóc trên trán, gió lùa qua khiến nàng giật mình tỉnh táo.

Chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng điều đáng sợ chính là—nàng lo sợ cơn ác mộng này sẽ trở thành hiện thực.

Ba ngày trước, trong lúc khổ tu, nàng đã đột phá siêu phạm Nhất Giai, thời gian chưa đến một tuần.

Nàng không phải chưa từng bước vào kích thích kỳ, mà chỉ là luôn cố gắng áp chế nó. Nhưng lần này, vì biến cố gia tộc, nàng đã hoàn toàn không thể kiềm chế, tiến nhập kích thích kỳ, bế quan trong thời gian ngắn liền bước vào siêu phạm cảnh giới.

Ngay sau đó, nàng rời khỏi Kinh Đô, một đường đuổi theo tử tử.

Lần theo tin tức có liên quan đến tử tử, nàng lập tức lên đường, lo lắng trong lòng khiến gia tộc phải điều hai hộ vệ đi theo hộ tống, đồng thời đảm nhận vai trò lái xe và bảo tiêu.

“Tiểu thư, sắp tới nơi rồi.”

Lái xe Cung Trạch lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía trước: “Khoảng cách đến Hắc Pháp Sơn không còn xa nữa.”

“Hắc Pháp Sơn sao...?” Nam Thi Chúc khẽ nhú mày, “Ta nhớ không lầm thì nơi này có một ngôi chùa thì phải?”

Cung Trạch lắc đầu: “Nếu tiểu thư nói đến chùa miếu thì không đúng. Ở đây có một cái Yêu Thị, do một yêu quái tên Hà phường chủ quản lý.”

“Yêu?”

“Hắn là một loài dị tộc. Đã chiếm cứ nơi này suốt sáu mươi năm, thế lực dù chỉ giới hạn trong khu vực này nhưng cũng có ảnh hưởng nhất định. Nghe nói, ngay cả bên Nagoya cũng có nhân mạch của hắn.”

“Rõ ràng là yêu quái, vậy mà không bị chém giết?”

“Mạc Phủ, Âm Dương Tiêu và Thần Đạo Cung đều nhắm mắt nhắm mắt mở cho qua, có khi chẳng bao lâu nữa hắn còn có thể được sắc phong Bát Bách Vạn Thần cũng nên.”

“Thật sự có loại chuyện này sao...” Nam Thi Chúc khẽ đỡ trán, trầm giọng hỏi: “Nói vậy, tỷ tỷ ta hiện đang ở trong Yêu Thị?”

“Hắn là như vậy.”

Sau khi thương lượng xong, Nam Thi Chúc tiến vào Yêu Thị.

Vừa đi không bao xa, nàng đã thấy bốn phía giăng đèn kết hoa, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Nàng tiện tay tìm một cửa hàng ven đường hỏi thăm, chủ tiệm là một trung niên nhân đang bận nướng thịt, không thèm ngẩng đầu đã thuận miệng trả lời:

“Đương nhiên rồi, hôm nay phường chủ kết hôn, đương nhiên phải náo nhiệt.”

“Kết hôn?” Nam Thi Chúc nhíu mày, “Là Hà phường chủ? Một lão già hơn sáu mươi tuổi còn cưới vợ sao...”

“Không không không, Hà phường chủ đã hơn trăm tuổi rồi! Đây đã là lần thứ hai mươi hắn kết hôn.”

“Cái gì?!” Nam Thi Chúc sửng sốt: “Hai mươi lần?!”

Dù biết Phù Tang có chế độ đa thê, nhưng hai mươi lần kết hôn vẫn là vượt xa sức tưởng tượng của nàng.

“Phường chủ chính là như vậy, cứ cách một thời gian lại bắt các cô nương trong vùng về làm vợ, mỗi lần cưới một loạt mười mấy người.”

Lão bản thuận miệng nói: “Dạo này không ai dám gửi con gái đến đây nữa đâu. Còn tiểu thư người thì may đấy, đến trễ một chút, không thì...”

Hắn vừa dứt lời, bỗng nhận ra Nam Thi Chúc không hề động đến phần thức ăn mình đã mua, vội hỏi: “Tiểu thư, người không ăn sao?”

Nam Thi Chúc ném tiền xuống bàn nhưng không lấy đồ ăn, xoay người rời đi.

Từ xa, trên sườn núi, một tòa dinh thự đang giăng đèn lồng đỏ thắm.

“Ta có linh cảm không hay.” Nam Thi Chúc sải bước nhanh hơn.

Cung Trạch chân chừ hỏi: “Ngài lo lắng... Tỷ tỷ sẽ gả đi sao?”

Hắn vội vàng sửa lại lời, vẫn quen miệng gọi là “đại tiểu thư” hơn.

“Tỷ tỷ ta sao có thể cam tâm gả cho loại người này? Chắc chắn là bị ép buộc!” Nam Thi Chúc tức giận, cất bước chạy vội: “Ta phải nhanh chóng tìm nàng—”

Lời còn chưa dứt, bỗng nghe từ phía xa có tiếng hét thất thanh:

“Cháy rồi! Cháy rồi!”

Dinh thự trên sườn núi, nơi treo đèn lồng đỏ thắm, lúc này đã bị hỏa hoạn nuốt chửng.

Lửa đỏ ngút trời, cả khu rừng đen kịt bị ánh lửa rực cháy phản chiếu thành sắc đỏ thắm.

Cung Trạch nhíu mày: “Ngày này mà lại cháy lớn thế này? Sợ là cả tòa núi đều sẽ bị thiêu rụi mất.”

Một bên, Kumamotoya đi theo cũng lắc đầu nói: “Phóng hỏa đốt rừng là tội rất nặng đấy...”

Nam Thi Chúc thoáng dừng bước một giây, sau đó lập tức xông ngược dòng đám người, chạy thẳng lên núi.

Chương 324

DTV EBOOK

Hai tên bảo tiêu bất đắc dĩ liếc nhau, cuối cùng cũng đành chạy theo.

Ngọn lửa thiêu rụi cả tòa dinh thự.

Vũ Cung Chân Trú cầm chặt Khoái Vũ đao, giẫm mạnh lên bụng Hà phường chủ. Lưỡi đao sắc bén đã cắm sâu vào cổ họng của con yêu quái này, máu tươi chảy dọc theo thân đao, nhuộm đỏ mặt đất.

Hà phường chủ có hình thể khổng lồ, trông chẳng khác nào một con cá nheo khổng lồ. Nhưng dù to lớn thế nào đi nữa, nhát đao này đã xuyên thủng cổ họng, chặt đứt cả cột sống của nó.

Nó không còn khả năng động đậy, từ phần cổ trở xuống đã hoàn toàn tê liệt.

Đây là một chiêu mà những ngư dân lão luyện đều biết—một phương pháp giết cá nhanh gọn.

Nàng không vội rút Khoái Vũ đao ra, mà ngược lại, dùng đao kéo mạnh xuống dưới. Vừa đâm lên bụng Hà phường chủ, nàng vừa lạng đao, xẻ một đường dài, phanh thây con quái vật này ngay giữa không trung.

Bên dưới lớp da dày như giấy, lộ ra một cái dạ dày khổng lồ. Khi bị cắt mở, bên trong lập tức tuôn ra một thứ dịch nhầy nhụa lẫn với máu tươi, tanh tưởi đến mức người thường phải nôn mửa.

Túi dạ dày bị xé rách, từ đó lăn ra ba người còn sống.

Ba cô dâu xấu số kia đã bất tỉnh, nhưng may mắn chưa bị tiêu hóa, tạm thời giữ được mạng.

Hà phường chủ thực sự có cưới vợ, nhưng mục đích của nó không đơn thuần chỉ là kết hôn, mà là để ăn

thịt con người.

Trước đó, nó liên tục cười từng đợt tân nương, rồi sau đó ăn sống bọn họ.

Số nạn nhân nhiều không kể xiết, tối thiểu cũng lên đến hàng trăm người.

Nhưng vì nó là kẻ quản lý khu Yêu Thị này, nên những kẻ khác đều làm ngơ, chẳng ai dám động đến.

Mấy trăm mạng người, có thể coi là nhiều không?

Thực ra, so với con số tử vong trên chiến trường, vài trăm người không tính là bao.

Nhưng mỗi sinh mạng mất đi đều đồng nghĩa với một bi kịch gia đình.

Mấy trăm mạng người, dù không nhiều, nhưng cũng chẳng thể xem nhẹ.

Loại yêu quái ăn thịt người như thế này, không cần thiết phải để nó sống tiếp.

Vũ Cung Chân Trú mặt không đổi sắc, giơ đao lên cao.

Dù sao cũng đã giết nhiều như vậy rồi, thêm một con yêu nữa cũng chẳng đáng bận tâm.

Bỏ ngoài tai những lời cầu xin thảm thiết của Hà phượng chủ, nàng vung đao chém xuống.

“Phụt!”

Cái đầu to lớn của nó rơi xuống đất, máu tươi văng tung tóe.

Nàng thu đao, nhìn xuống cánh tay dính đầy huyết tanh, hơi nhú mày, lắc lắc bàn tay đầy vẻ chán ghét.

“Một mùi cá chết kinh tởm.”

Mấy cô gái còn sống hoặc là ôm nhau khóc nức nở, hoặc là lao tới đâm đá thi thể Hà phượng chủ, vớ lấy bất cứ thứ gì bên cạnh để chém xé thi thể con yêu này thành từng mảnh.

Nhưng rất nhanh, Vũ Cung Chân Trú lấy lại bình tĩnh, lập tức ngăn họ lại.

Xung quanh, ngọn lửa đã bắt đầu lan rộng.

Nàng vội vàng an bài cho họ rời khỏi đây ngay lập tức.

Hà phường chủ đã chết, những kẻ tay sai của nó cũng nhanh chóng bỏ chạy tán loạn.

Ban đầu, nàng còn định giết sạch đám yêu quái này rồi mới rời đi, nhưng sau đó mới phát hiện chính mình có hơi nghĩ quá.

Đám ô hợp này căn bản không có ý định cầm đao chống trả.

Thực tế thì ngay cả Hà phường chủ cũng chẳng phải kẻ quá mạnh mẽ, nó chẳng qua chỉ là một con ngư yêu ăn thịt người mà thôi.

Nhị giai yêu quái tương đương với Nhị giai hung thú, mạnh hơn siêu phàm nhân loại đồng cấp, nhưng tuyệt đối không thể là đối thủ của một Tam giai siêu phàm.

Đối với nàng, giết nó dễ như trở bàn tay.

Mà điều đáng buồn cười là, trước khi bị chém đầu, Hà phường chủ thậm chí còn chẳng hề phát hiện ra sự nguy hiểm cận kề.

Nó yếu đến mức thảm hại, hoàn toàn không thể so sánh với Nam Thị Huy mà nàng từng đối đầu trước đó.

Lúc này, Vũ Cung Chân Trú không khỏi hoài nghi— liệu con yêu này thực sự có đủ đầu óc để giở thủ đoạn, hay nó chỉ là một con tốt thí bị đẩy ra làm bia đỡ đạn?

Hay đúng hơn, nó chỉ là một con rối bị kẻ khác giật dây từ phía sau?

Chân chính không chế Yêu Thị, vốn không phải là Hà phường chủ... Mọi thứ nơi đây chỉ là trò đời chác lợi ích mà thôi.

“Nghĩ như vậy, quốc gia này thật sự đã mục ruỗng đến tận xương tủy... Không phải chỉ cần một thanh đao hay một khẩu shotgun là có thể cứu vãn.”

Vũ Cung Chân Trú vung Khoái Vũ đao, hất đi những vệt máu bám trên lưỡi đao sắc lạnh. Một trận chiến không hề có chút kịch tính đã kết thúc. Giờ nàng định rút lui, trở lại thân phận thích khách, ẩn mình trong bóng tối.

Nhưng ngay khoảnh khắc nàng xoay người rời đi, một giọng nói vang lên xuyên qua đám cháy rừng rực.

“Tỷ tỷ!”

Bên ngoài lầu các đang chìm trong biển lửa, Nam Thi Chúc đứng đó, ánh lửa hắt lên gương mặt kiên quyết. Một thanh xà ngang bị thiêu đứt gãy rơi xuống, chắn ngang đường nàng tiến lên. Hai gã bảo tiêu lập tức giữ chặt lấy cánh tay nàng, sợ nàng liều lĩnh lao vào ngọn lửa.

“Thi Chúc?”

Chương 325

DTV EBOOK

Vũ Cung Chân Trú hơi nghiêng đầu, dùng Thiên Nhãn xác nhận một chút. Khi nhận ra người trước mắt, nàng khẽ lắm bầm: “Người thật sự tìm đến đây rồi...”

Trước đó, nàng từng nghe Vận Mệnh Tiên Sinh tiên đoán điều này nhưng vẫn không tin. Không ngờ đứa nhỏ này vẫn cố chấp như trước.

Thực ra, nàng có chút vui vẻ.

Nhưng nụ cười nhanh chóng bị nàng giấu đi, thay vào đó là giọng điệu bình thản, thậm chí có phần lạnh nhạt:

“Người đến đây làm gì?”

“Tỷ tỷ, ta đến để đưa người về!”

“Về ư? Về nơi đó?”

Nàng lắc đầu, giọng nói mang theo chút chế giễu.

“Nơi đó vốn dĩ không phải là nhà của ta. Ngay từ lúc bắt đầu, ta đã không có nhà.”

“Tỷ tỷ, người đừng cố chấp như vậy.”

“Cố chấp không phải ta, mà là tổ phụ người. Mềm yếu chính là phụ thân ta.”

Ánh mắt nàng thoáng trầm xuống, nhẹ nhàng thở dài.

“Ta đã nói rồi, ta không thể quay về. Ngay cả hai tên bảo tiêu bên cạnh người cũng hiểu rõ điều này... Ta và Nam Gia đã không còn khả năng hòa giải.”

“Người nên trưởng thành đi, Thi Chúc. Đừng như một đứa trẻ cứ nghĩ rằng chỉ cần làm nũng là có thể

có được tất cả.”

Nam Thi Chúc siết chặt nắm tay, đôi môi run run:

“Ta không làm nũng nữa... Ta chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Giọng nàng đột nhiên sắc lạnh.

“Chỉ là nghĩ rằng chỉ cần khuyên nhủ ta thì có thể hóa giải mọi hận thù? Nghĩ rằng chỉ cần dùng vài lời ngon ngọt là có thể khiến ta ngoan ngoãn trở về, cúi đầu nhận sai với Nam Thị Huy, sau đó chấp nhận gả đến Phong Gian Gia, trở thành một quân cờ trong cuộc hôn nhân chính trị này?”

Nàng nhếch môi cười khẩy, nhưng trong tiếng cười lại ẩn chứa châm chọc và bi thương.

“Đủ rồi, Thi Chúc. Thế giới này sẽ không thay đổi chỉ vì mong muốn đơn phương của người. Ta và Nam Gia đã là kẻ thù, người nên nhìn rõ thực tế đi. Đừng để ta phải lặp lại nữa!”

Nam Thi Chúc cắn môi, đôi mắt đỏ hoe.

“Ta không chấp nhận... Ta không chấp nhận để người rời đi!”

“Người thật sự giống hệt một đứa trẻ ngang bướng.”

Vũ Cung Chân Trú cười nhạt.

“Nhưng bây giờ, không ai có thể mãi mãi chiều chuộng sự bốc đồng của người nữa rồi.”

“Dù người nói thế nào đi nữa, ta vẫn muốn đưa người trở về!”

“Xem ra chỉ phí lời.”

“Gia gia đã không còn chống đỡ được nữa! Phụ thân thì nhu nhược!”

Nam Thi Chúc đột nhiên lớn tiếng, đôi mắt sáng lên đầy kiên định.

“Vậy thì ta sẽ trở thành gia chủ của Nam Gia! Ta sẽ bảo vệ người, sẽ không để bất kỳ ai tổn thương người nữa!”

Lần này, Vũ Cung Chân Trú thoáng sửng sờ. Sự kiên quyết trong lời nói của Thi Chúc khiến trái tim nàng khẽ dao động.

“Người...”

“Vậy nên, cùng ta trở về đi, tử tử.”

Nam Thi Chúc nhìn nàng bằng ánh mắt kiên định.

“Lần này, ta nhất định sẽ bảo vệ người!”

Vũ Cung Chân Trú lặng thinh.

Nam Thi Chúc mang theo ánh mắt tràn đầy hy vọng, nhưng đổi lại, chỉ là một lần nữa bị từ chối.

Nàng lắc đầu.

“Người trở về đi, Thi Chúc.”

Nam Thi Chúc mở to mắt, tràn ngập khó hiểu và đau khổ.

“Tại sao? Người không tin ta sao?”

“Ta tin người có thể làm được.”

Ánh mắt nàng khẽ trầm xuống.

“Nhưng... trong tương lai mà ta mong muốn, không có chỗ cho Nam Gia.”

Trong đôi mắt Vũ Cung Chân Trú, sự mê mang và hoài niệm dần tan biến, thay vào đó là sự kiên định không thể lay chuyển.

“Ta có mục tiêu quan trọng hơn cần phải thực hiện... Ta đang đuổi theo một bóng lưng, dù có dùng cả đời cũng chưa chắc chạm tới được. Làm sao ta có thể dừng lại tại chỗ cũ?”

Lửa cháy bùng lên dữ dội, ngọn lửa nuốt trọn từng mảnh gỗ đổ sập, khói bụi mịt mù che khuất tầm mắt.

Vũ Cung Chân Trú xoay người giữa biển lửa, bước về phía ánh trăng rọi xuống.

Giọng nói của nàng khẽ vang lên, mang theo một tia bi thương lẫn dịu dàng.

“Muội muội đáng yêu, ngu xuẩn, cố chấp của ta...”

“Tuổi thơ đã kết thúc, chúng ta cũng nên trưởng thành.”

“Tỷ tỷ đi trước một bước.”

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã nửa tháng.

Nửa tháng này cũng không có gì đặc biệt, phần lớn thời gian trôi qua một cách nhàn nhã.

Bạch Du lên lớp, luyện công, rồi lại lên lớp. Ngày tháng cứ thế mà vụt qua.

Nói một cách thẳng thắn, cuộc sống cũng chẳng có gì thú vị. Ngoại trừ việc thử nghiệm nắm giữ tuyệt kỹ Vân Lô Nhất Thiểm, hắn cũng chỉ còn lại việc cày phó bản để giết thời gian.

Chỉ có ngày thứ mười là xảy ra một chút biến cố nhỏ —một vụ cướp.

Chuyện này cũng thật trùng hợp. Trùng hợp là hắn đi ra ngoài mua đồ ăn. Trùng hợp là tên tội phạm kia chọn đúng lúc này để ra tay. Trùng hợp hơn nữa là Tô Nhược Ly cũng đang ở siêu thị bên cạnh mua gia vị.

Kết quả, Bạch Du không thể không “thấy chuyện bất bình, ra tay nghĩa hiệp” một lần, cuối cùng còn được cảnh sát khen ngợi, nhận về một lá cờ thưởng nhỏ và 500 khối tiền mặt.

Chương 326

DTV EBOOK

Nghe nói, kẻ gây án là một bệnh nhân tâm thần trốn khỏi bệnh viện. Mà nói đến bệnh viện này, gần đây Nam Lăng Thị vừa xảy ra sự cố sập nhà ở trung tâm phục hồi chức năng, khiến hơn mười bệnh nhân tâm thần chạy thoát. Mất tận ba ngày mới bắt về được một nửa.

Ngoài vụ việc này, nửa tháng qua chẳng có chuyện gì đáng nói. Bạch Du vẫn miệt mài luyện công và tiếp tục cày phó bản.

Lần này, hẳn lại đi “xoát” Sơ Cấp Trại Huấn Luyện, thu hoạch được mười một mảnh vỡ Cái Bóng, mở mười cái hộp mù. Đáng tiếc, lần này không có di vật mới nào của Anh Linh, nhưng lại nhận được một món tiêu hao phẩm—Cương Thi Nội Đan.

【 Cương Thi Nội Đan 】

【 Chỉ có cương thi trăm năm mới có thể ngưng tụ nội đan này. Người thường sau khi nuốt vào sẽ biến thành cương thi, rơi vào trạng thái giả chết 】

【 Ghi chú 1: Trạng thái giả chết tối đa kéo dài 3000 ngày. Nếu vượt quá thời gian này, sẽ biến thành chết thật 】

【 Ghi chú 2: Một khi đã nuốt, sẽ không thể tự tỉnh dậy, xin lưu ý 】

Cho nên, món đồ này... đương nhiên là không thể dùng bậy bạ.

Nhận được mà chẳng biết dùng vào việc gì.

Trong khi đó, cấp bậc của Bạch Du tạm thời bị chững lại. Mặc dù có thể vượt qua Sơ Cấp Trại Huấn Luyện, nhưng liên tục mười lần thất bại ở Hương Thủ Đạo

Quán, ngay cả lần thứ mười cũng chẳng thể đánh tới cuối. Điều này chứng minh rằng nếu không nâng cấp trung bình lên cấp 20, thì gần như không có cơ hội vượt ải.

Tin tốt là Vô Minh Quỷ đã lên đến cấp 15, còn Bạch Du thì hôm qua mới miễn cưỡng bò lên cấp 13.

Chuyện này càng chứng minh rằng giữa thiên phú cấp thấp và thiên phú cao cấp có sự chênh lệch cực lớn.

Rõ ràng cả hai có 20% điểm kinh nghiệm chia sẻ, hơn nữa mức độ gần bó cũng đã đạt cấp 2, vậy mà vẫn bị bỏ xa hai cấp. Điều này khiến hắc không khỏi cảm thấy đau đớn, tự tôn bị đả kích nghiêm trọng.

Bạch Du không nhịn được mà nảy ra một suy nghĩ—nếu một Anh Linh chỉ có thể chia sẻ 20% kinh nghiệm, thì hai cái là 40%, năm cái là 100%!

Nói cách khác, nhân số vẫn chưa đủ! Chỉ cần nhiều Anh Linh hơn, tận dụng tốt điểm kinh nghiệm chia sẻ, chẳng phải hắc có thể lên cấp mà không cần làm gì sao?

Thậm chí, nếu đủ số lượng, hắc có thể nằm ngửa mà lên cấp với tốc độ hỏa tiễn.

Đây chính là sức mạnh của hệ thống ràng buộc!

Nghĩ đến đây, Bạch Du càng có xúc động muốn thu thập thêm Anh Linh.

Nhưng vấn đề là, bây giờ Nhất Tinh Anh Linh hắc đã không còn coi ra gì, tối thiểu cũng phải Hai Sao, Ba Sao mới đáng giá!

Mà Anh Linh hoàn chỉnh mới có thể bồi dưỡng, trong khi di vật còn nguyên vẹn thì hiếm đến thương cảm. Ngoài đời thực, gần như không thể tìm thấy.

Trước đây hắc từng kiểm tra một loạt di vật trong nhà, phát hiện rằng thời gian càng lâu, tổn hại càng

lớn, đồng nghĩa với việc Anh Linh triệu hồi ra sẽ càng tàn phá nghiêm trọng.

Điều này khiến hần lập tức từ bỏ ý định xin việc trong bảo tàng.

Thực tế là, trước đây hần từng ghé bảo tàng Đại Hạ, nhìn chăm chăm vào bản thảo khai quốc nguyên soái mà nuốt nước miếng.

Đáng tiếc, cách nhau mấy trăm năm, cho dù triệu hoán ra cũng sẽ chỉ là tàn ảnh. Nếu chỉ có tàn ảnh, vậy thì thà không có còn hơn.

Chuyện đáng nói hơn là, hành động nuốt nước miếng của hần đã khiến nhân viên bảo tàng vô cùng khó hiểu.

Bọn họ nghĩ thầm: Đây là bản thảo tác chiến chứ có phải thực đơn món ngon đâu, người thèm thuồng cái gì vậy?!

Ngoài những chuyện này, Bạch Du vẫn là một học sinh tốt. Cả ngày chỉ lên lớp, tan học, về nhà—một cuộc sống vô cùng đúng chuẩn học sinh.

Mỗi cuối tuần, hần sẽ đi Hắc Thủy Võ Quán hai lần, còn ngày thường thì gần như hơn mười tiếng một ngày ở bên cạnh Tô Nhược Ly.

Lúc đầu, hần còn xem thường Tô cô nương dính người.

Nhưng rồi hần phát hiện, nàng không phải kiểu mèo Maine Coon cả ngày chỉ muốn dính sát vào chủ nhân, mà giống như một con mèo Chausie cao ngạo.

Nàng luôn giữ khoảng cách, chỉ lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hần, đôi lúc đi ngang qua, để lại cảm giác mềm mại của lông tóc cùng chiếc đuôi lướt nhẹ trên tay hần.

Cứ như thế, nàng đánh dấu lãnh địa của mình, ngầm tuyên bố rằng: Người là của ta, không được để con mèo khác đụng vào!

Kẻ nào dám tiếp cận?

Sẽ bị nàng giơ móng vuốt lên chặn ngay tức khắc!

Thế nhưng, luôn có người có thể lạng lẽ đột phá vòng phong tỏa của Tô cô nương, lạng lẽ tiếp cận, lạng lẽ rút lui.

Ví dụ như họ Đào, người rất thích ăn đào, mà còn sở hữu một đôi chân dài đáng ngưỡng mộ.

Hay như Nguyễn Thanh Tuyết, người luôn luôn chủ động làm thêm một phần cơm trưa rồi tiện tay đưa cho hắn.

Cuộc sống trong sân trường của Bạch Du, không thể nói là hoàn toàn hài lòng, chỉ có thể nói là vô cùng chặt chẽ, được an bài đầu ra đầy. Đến mức hắn thậm chí chẳng có cơ hội để từ chối.

Chương 327

DTV EBOOK

Dù sao thì, một người trưởng thành cần phải học được cách thuận theo dòng nước. Các cô nương đã quyết định chuyện gì, hẳn cũng không có cơ hội phản đối.

Huống hồ, người ta không khóc không nháo, cũng không cố tình gây sự, chỉ lặng lẽ lấy tình động lòng. Như thế thì, quả thực hẳn không tìm ra lý do nào để từ chối.

Trên đời này, một cô nương tốt, không chơi trò tiêu chuẩn kép, lại còn giảng đạo lý, đúng là cực kỳ hiếm có. Nhưng ở đây, tựa hồ lại có khắp nơi.

Mà nguyên nhân, có lẽ bắt nguồn từ bầu không khí đặc thù của xã hội, cùng với định hướng giáo dục.

Ngay cả học sinh cũng hiểu được sống yên ổn nhưng phải nghĩ đến ngày giông bão, biết trước lo xa, chứng minh bọn họ thực sự đang sinh sống trong một môi trường mà bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải phong ba bão tố.

Ngược lại, nếu như có kẻ không bao giờ chuẩn bị sẵn ô che mưa, mà chỉ biết nghĩ cách giặt ô của người khác, thậm chí còn cãi lộn với những người đồng cảnh ngộ—thì kẻ đó thường sẽ là người đầu tiên bị cả tập thể gạt bỏ.

Cho nên, để bồi dưỡng tinh thần như vậy cho học sinh...

—oCo—

Maine Coon, hay còn gọi là mèo lông dài Mỹ, là một trong những giống mèo nhà lâu đời nhất ở Bắc Mỹ. Nổi bật với bộ lông dài dày, thân hình to lớn và tính cách thân thiện, chúng sở hữu kỹ năng săn mồi đáng

nể. Maine Coon có nguồn gốc từ bang Maine, nơi chúng được xem là biểu tượng động vật chính thức của bang này.

Trong khi đó, Chausie là một giống mèo lông ngắn, có thân hình thon dài, săn chắc và ngoại hình mang nét hoang dã. Chúng thường có ba màu lông phổ biến: đen đất, đen xám pha đốm, hoặc nâu đốm. Với bản năng nhanh nhẹn và độc lập, Chausie là hiện thân của sự mạnh mẽ nhưng vẫn giữ được nét thanh lịch của loài mèo.

“Sau đó, trong vòng một tuần, các người sẽ tham gia khóa thực tiễn bên ngoài trường học.”

Thầy chủ nhiệm tạm quyền của năm ba cầm cây thước, nhẹ gõ lên bảng đen.

“Các người cần lựa chọn một trong mười hạng mục thực tiễn ngoài trường.”

“Điều quan trọng cần lưu ý là, khi đã chọn hạng mục, các người không chỉ tham gia với các bạn cùng lớp mà còn phải phối hợp với học sinh bảy lớp khác của khối 12.”

“Đây là một phần quan trọng trong quá trình huấn luyện thực tiễn, rèn luyện kỹ năng hợp tác nhóm.”

“Có ai có câu hỏi không?”

Hoa Li giơ tay: “Tổng lãnh sự, lần này hạng mục thực tiễn ngoài trường có thể tùy ý lựa chọn sao? Như vậy có thể dẫn đến tình trạng hạng mục có quá nhiều hoặc quá ít người tham gia không?”

Thầy chủ nhiệm vuốt râu, gật đầu:

“Câu hỏi rất hay. Ta có thể trả lời ngắn gọn—sẽ có! Những khóa thực tiễn này vốn do nhà trường kết hợp với các tổ chức xã hội tổ chức, nên học sinh tự do chọn lựa theo sở thích. Tuy nhiên, ta vẫn khuyên các người nên thử sức với những hạng mục mà bản thân

chưa từng tiếp xúc. Điều này sẽ giúp mở rộng trải nghiệm sống.”

“Quan trọng hơn... lựa chọn này còn ảnh hưởng đến điểm đánh giá hằng ngày của các người. Điểm đạo đức trong phần thực tiễn này chiếm một nửa tổng điểm kỳ thi tốt nghiệp! Ta hy vọng các người nhớ kỹ điều đó.”

Nói đến đây, thầy chủ nhiệm dừng lại, xoa xoa mi tâm: “Nhưng với lớp các người thì chuyện này cũng không tính là vấn đề lớn. Dù sao, các người đều từng trải qua những bài kiểm tra sinh tử. Điểm đạo đức không đáng lo. Mà những nhiệm vụ xã hội này cũng chẳng thể nào so sánh với những nguy hiểm các người từng đối mặt. Tóm lại... hãy lựa chọn nhanh đi! Sau khi chia nhóm xong, chiều nay sẽ xuất phát.”

Tô Nhược Ly giơ tay: “Lão sư, vậy vật dụng cá nhân của chúng ta thì sao?”

Thầy chủ nhiệm thần nhiên đáp: “Không có. Các người sẽ phải thích nghi với điều kiện thiếu thốn trong suốt một tuần thực tiễn.”

Nghe đến đây, cả lớp đồng loạt nhìn nhau, bắt đầu ý thức được rằng lần thực tiễn này không hề đơn giản.

Một nữ sinh ôm bụng, lo lắng: “Nhưng mấy ngày nữa ta đến kỳ sinh lý, nếu không có vật dụng cá nhân thì phải làm sao?”

Bên cạnh nàng, một nam sinh giơ ngón cái, rồi lấy từ học bàn ra một gói băng vệ sinh: “Yên tâm, ta đã chuẩn bị trước.”

Nữ sinh lập tức đỏ mặt, tức giận đập vào chân ghế của hắn: “Đồ bán bánh ngọt! Người mua thứ này làm gì?”

Nam sinh, vốn là con trai chủ tiệm bánh gato, gãi đầu cười ngượng: “Dùng làm lót giày. Lúc huấn luyện quân sự, học trưởng bảo ta rằng lót vào lòng bàn

chân có thể hút mồ hôi rất tốt, lại êm, chân sẽ không bị đau.”

Cả lớp cười vang, rồi tiếp tục thảo luận xem nên chọn hạng mục thực tiễn nào.

Bạch Du nhìn lên bảng, ánh mắt dừng lại ở một lựa chọn... Hử? Ngay cả cái này cũng có sao?

Mắt hần sáng lên, lập tức chọn ngay. Hần dám chắc, đây là một trong những hạng mục ít người tham gia nhất.

Tô Nhược Ly hơi nghiêng người, tóc nàng khẽ chạm vào trán Bạch Du. Nàng lấy tay che miệng, giả bộ học sinh ngoan ngoãn không nói chuyện trong giờ học, nhưng giọng thì đầy tò mò:

Chương 328

DTV EBOOK

“Phốc phốc... Người chọn cái nào vậy?”

Bạch Du cúi mắt xuống: “Bí mật.”

“Mau nói cho ta biết! Ta rất tò mò!” Tô Nhược Ly lập tức giục giã.

Bạch Du nhún vai: “Người là kỵ binh hay bộ binh ta đều không quan tâm.”

“Hứ! Người không muốn học chung với ta chứ gì?”
Nàng giả vờ giận dữ.

Bạch Du bất đắc dĩ lắc đầu: “Trưởng thành rồi... cũng phải có không gian riêng chứ.”

Tô Nhược Ly nghe vậy liền bật cười, nhưng ngay sau đó lại cố làm mặt nghiêm: “Lớn hay chưa lớn, ta mới là người quyết định!”

Đúng lúc này, tiếng điểm danh vang lên từ hàng ghế phía trước.

“Đến lượt người.”

Từ hàng ghế phía trước, một tấm bảng lựa chọn hạng mục được chuyển xuống.

Tô Nhược Ly nhận lấy, nhưng chẳng buồn điền vào, trực tiếp đưa luôn cho người phía sau.

Bạch Du liếc nhìn nàng, tiện tay cầm bút, khoanh ✓ vào một hạng mục, rồi cũng đưa bảng biểu ra sau.

Tô Nhược Ly trừng to mắt: “Người, người, người...”

Bởi vì, cái hạng mục mà hắn chọn, lại nằm ngay phía sau tên nàng.

“Lần này thật không tin nổi.” Bạch Du cười nhạt, đưa tay đẩy trán nàng ra phía trước: “Dù ta có nói, người

cũng không dám chọn theo.”

“Ta dựa vào đâu mà không dám?!” Tô Nhược Ly uốn ngực, khí thế bùng bùng: “Ta siêu dũng cảm!”

Bạch Du nhàn nhạt đọc lên hạng mục hần vừa chọn:

“Huyền Thiên Ty: Trừ Tà Bắt Quỷ.”

Tô Nhược Ly đang hùng hổ lập tức xụ mặt, ôm đầu phát ra tiếng rên rĩ thống khổ.

Không sợ trời không sợ đất, lại mang trong người huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh—Tô Nhược Ly tiểu thư, nhưng lại... sợ quỷ.

Một giờ ba mươi phút chiều, các học sinh lên những chiếc xe khác nhau, hướng về những địa điểm thực tiễn khác nhau.

Nhiệm vụ thực tiễn mà Tô Nhược Ly lựa chọn là tham gia thi đấu tại Thần Võ Ti—một trong những hạng mục có số lượng học sinh đăng ký đông nhất.

Phân bộ của Thần Võ Ti tại Nam Lăng Thị mang tên Võ Đạo Hiệp Hội. Nếu ai thể hiện thiên phú xuất sắc ở đây, sẽ có cơ hội được các đại sư thu nhận làm đệ tử, thậm chí còn có khả năng tiếp xúc với những môn thần công tuyệt kỹ.

Đây cũng là con đường thăng tiến phổ biến của một Võ Tu: Đầu tiên là Võ Đạo Hiệp Hội, sau đó mới đến cấp bậc Võ Thánh khai sáng dân gian võ quán.

Bạch Du nhắc nhở: “Lần này Võ Đạo Hiệp Hội tổ chức tranh tài, nhớ lấy được một trong ba hạng đầu. Với thực lực của ngươi, chuyện này không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Tô Nhược Ly chấp tay sau lưng, hờ hững đáp: “Ta không có hứng thú làm tâm điểm chú ý.”

“Ngươi là Tiên Thiên Anh Linh, chỉ cần xuất hiện đã đủ khiến người khác chú ý rồi.” Bạch Du khẽ cười: “Thế thì thà quen dần từ bây giờ còn hơn.”

Dù muốn dù không, một ngày nào đó nàng cũng sẽ trở thành tâm điểm của muôn người. Còn không bằng sớm thích nghi một chút.

Huống hồ, chỉ cần có thanh mai trúc mã này tỏa sáng trước mắt, hắn cũng có thể bám theo ăn ké hào quang.

Tuyệt quá còn gì!

Tô Nhược Ly nghi hoặc liếc nhìn hắn: “Người thật sự muốn ta nổi tiếng đến thế sao? Hay là... đầu gối người thích kiểu đại minh tinh đó?”

Bạch Du nhướn mày: “Người biết hát, biết nhảy, biết rap không?”

Tô Nhược Ly lắc đầu.

Bên cạnh, một nam sinh đi ngang qua cười lớn: “Tiểu Hắc Tử!”

Bạch Du nhún vai: “Vậy người không có đủ tố chất chuyên nghiệp. Không thể làm minh tinh, cũng không thể làm thần tượng.”

Nói rồi, hắn vỗ vai nàng đầy trịnh trọng, sau đó nghiêm túc quán triệt một bát canh gà:

“Nhưng người phải tin tưởng vào tiềm năng của chính mình! Bởi vì Kim Lâm há lại vật trong ao, gặp gió hóa rồng!

Người chính là rồng trong đám người, sớm muộn gì cũng sẽ quật khởi, thế không thể cản! Mà hiện tại, chính là lúc người quật khởi!”

Tô Nhược Ly chớp mắt, đột nhiên vươn tay bóp mặt Bạch Du: “Ta thấy người cố tình muốn đẩy ta đi xa, để ta bận bịu đến mức không có thời gian nhìn chăm chăm người mỗi ngày có phải không? Người mơ đẹp lắm!”

“Cái này... đều bị người đoán trúng rồi...”

“Tê—dừng, dừng, dừng!” Bạch Du kêu lên cầu xin tha thứ.

Đùa giỡn một trận,

Cuối cùng, Tô Nhược Ly vẫn mặt mày không vui, nhưng lại rất tự nhiên vươn tay sửa lại cổ áo cho Bạch Du, giống như một tiểu cô nương ngoan ngoãn:

“Tóm lại, một tuần không gặp, chờ ta về đó.”

Bạch Du có chút xấu hổ, không biết nên đáp thế nào.

Ngay lúc này, một giọng nói trêu ghẹo vang lên từ bên cạnh:

“Người biểu cảm này là thế nào vậy? Nhìn y hết mấy lão công đi công tác xa bị thê tử lưu luyến tiễn biệt!”

Hoa Li kéo tay Tô Nhược Ly, lôi nàng về phía chiếc xe buýt: “Mau lên xe đi! Còn ở đây tiễn biệt thẳng tâm hồn làm gì?”

Chiếc xe buýt của nhóm Tô Nhược Ly xuất phát trước.

Từ cửa sổ, nàng nháy mắt một cái, phát phát tay, rồi dần dần khuất bóng theo xe lăn bánh.

Bạch Du thu hồi ánh mắt, sau đó chú ý thấy Khổng Văn đang giơ tay lên chống cằm:

“Người đang làm gì thế?”

“Giúp người giữ lại đôi mắt a, suýt nữa người nhìn chăm chăm mà muốn rớt tròng luôn rồi.”

Chương 329

DTV EBOOK

“Thôi đi thôi đi, đừng có làm loạn.” Bạch Du đẩy nhẹ Khổng Văn ra rồi hỏi: “Sao người còn chưa đi?”

“Ta đi cùng người a.”

“Ta là đi thực tiễn ở Huyền Thiên Ti.”

“Ta cũng vậy.” Khổng Văn vỗ ngực đầy tự tin: “Ta gan lớn lắm, mà lại yêu ma quỷ quái gì đó nghe có vẻ vui mà!”

Bạch Du bước lên xe buýt, mặt không đổi sắc mà cài dây an toàn:

“Ta khuyên người nên chuẩn bị sẵn tờ giấy siêu thấm đi, phía trước có lệ quỷ ẩn hiện đó.”

“Cái gì?” Khổng Văn vừa ngồi xuống cạnh Bạch Du vừa hỏi: “Người nghĩ ta sợ chắc?”

“Không, ý ta là...” Bạch Du nhìn ra cửa sổ, hồ hững nói: “Ngay bên cạnh người có một con lệ quỷ kia.”

Khổng Văn còn chưa kịp phản ứng, chợt thấy chỗ ngồi bên cạnh lơ mờ hiện lên bóng dáng một nữ nhân xinh đẹp.

Tần Tuyết Táo quay đầu lại, vẫy tay chào: “Chào khi nhỏ ~”

Hai mắt Khổng Văn trợn trắng, ngay tại chỗ bất tỉnh nhân sự, trông chẳng khác gì trẻ con ngủ say.

“Như vậy có dọa hấn quá không?” Tần Tuyết Táo thu lại hồn thể, nhìn về phía Bạch Du.

“Không sao.” Bạch Du chống cằm, thản nhiên nói:

“Cho hấn chút kích thích, sớm thích nghi với mức độ sợ hãi cao nhất, dù sao thì...”

Đi thực tiễn cùng ta, lần thứ mười gặp lệ quý thì khả năng bị dọa đến chết cũng là 100%...

Chiếc xe buýt chậm chậm lăn bánh, Bạch Du liếc nhìn bản đồ trên điện thoại. Hiện tại, bọn họ đã cách vùng ngoại ô Nam Lĩnh khoảng hai mươi cây số.

Tuần tới, bọn họ sẽ phải sinh hoạt bên ngoài trường học.

Đối với Bạch Du mà nói, chuyện này chẳng có gì khó khăn. Một người trưởng thành, không có giường vẫn có thể ngủ được.

Bình thường mà nói, các buổi thực tiễn xã hội thời hiện đại sẽ không có gì quá mức nguy hiểm. Nhưng thể đạo này... hẳn cũng không dám chắc sẽ không gặp phải mấy bài kiểm tra kỳ lạ.

Cùng đi trên xe buýt chỉ có tổng cộng mười một học sinh: chín nam, hai nữ.

Hai nữ sinh đều là học sinh lớp 5, là một đôi bạn thân. Đồng hành cùng họ còn có ba nam sinh cùng lớp.

Năm người này tạo thành một nhóm, trong khi ngoài Bạch Du và Khổng Văn ra, bốn người còn lại đều là học sinh các lớp khác, không quen nhau nên không tạo nhóm.

Sau khi đánh thức Khổng Văn, cả nhóm học sinh lần lượt xuống xe. Vừa bước xuống, bọn họ liền thấy trước mặt là một thị trấn nhỏ mang phong cách cổ xưa.

Dù lúc này mới ba giờ chiều, nhưng bầu trời lại âm u lạ thường. Trong không khí tràn ngập hơi nước, độ ẩm cao hơn cả những ngày mưa dầm ở phương Nam. Ngủ ở nơi này chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Đường xá ở đây chỉ rộng đủ cho hai làn xe, xe buýt phải đỗ sát vào trạm dừng. Trạm xe này cũng có vẻ đã cũ kỹ, trên mái che loang lổ những vết rỉ sét.

“Các em học sinh, đi theo ta.”

Giáo viên hướng dẫn - thầy Tương - giơ cao một lá cờ màu vàng, dẫn đầu đoàn người. Trên cờ còn có mấy chữ đỏ trông giống như được viết bằng chu sa.

Mười học sinh theo sát phía sau thầy giáo, đi dọc theo con đường nhỏ giữa rừng cây. Không bao lâu sau, trước mắt hiện ra một cổng chào bằng đá, trên đó khắc tên thôn.

Tân Đồng Thủy Thôn.

Đi tiếp qua cổng chào và leo lên bậc thang đá, bọn họ tiến vào nội bộ thôn.

Kiến trúc nơi này xây theo kiểu cao thấp đan xen, nhà cửa đều đã cũ kỹ, nhiều nơi có dấu hiệu xuống cấp nhưng không được tu sửa. Khung cảnh giống hệt một trấn cổ hoang tàn, đã không còn người ở từ lâu.

Bản thân thôn vốn được dựng ngay chân núi, không khí xung quanh mang một vẻ yên tĩnh đến lạ.

Ngay cả con đường trung tâm cũng vô cùng chật hẹp, chỉ vừa đủ rộng để một cỗ xe ngựa đi qua, xe ô tô hoàn toàn không thể vào được.

“Đồng Đồng, phong cảnh nơi này đẹp ghê nha.” Một nữ sinh nhuộm tóc tím lên tiếng.

“Đúng đó San San, nơi này đẹp quá! Sớm biết có chỗ thế này, ta đã tới đây chụp ảnh từ lâu rồi.”

Một nữ sinh khác với mái tóc đỏ cũng giơ tay chụp vài tấm hình.

Ngay khi đám học sinh đang mải mê quan sát thôn làng hoang tàn này, thầy giáo bỗng dừng lại.

Không xa phía trước, có một dãy lều vải trắng xuất hiện.

Nơi này cuối cùng cũng có chút nhân khí.

Dãy lều vải trắng dựng san sát, phía trên có dòng chữ “Huyền Thiên” được viết bằng bút lông đen, nét chữ rồng bay phượng múa khắc sâu vào gỗ ba phân, đầy khí thế.

Điều này đủ để chứng minh, nơi đây chính là doanh trại đóng quân của các thành viên Huyền Thiên Ti.

Bên trong lều vải, vài giọng nói tranh luận vang lên.

“Đều đến nước này rồi, còn tiếp nhận thêm đám học sinh tới làm gì? Không phải tự chuốc thêm phiền phức sao?”

“An tâm, chuyện nhỏ thôi. Chỗ này sẽ không bị ảnh hưởng... Dù sao cũng chỉ là mấy học sinh mà thôi. Dựa theo kinh nghiệm quan trắc năm trước, không có vấn đề gì. Chương khí nhiều nhất cũng chỉ lan đến khu vực phụ cận Quỷ Vực vài cây số, không ảnh hưởng tới nơi này.”

“Quỷ đâu? Ta hỏi ngươi, quỷ đâu?”

Chương 330

DTV EBOOK

“Ta vừa chạy qua miếu Thành Hoàng mượn ít Âm Hồn, cứ yên tâm... Đủ số lượng rồi, không thiếu một con.”

Giọng nói kia tuy đã hạ thấp, nhưng với năng lực siêu phàm của Bạch Du, dù cách một lớp lều vải, hẳn vẫn nghe rõ ràng từng câu từng chữ.

Thầy Tương bảo học sinh đứng chờ nguyên tại chỗ, sau đó bước vào trong lều:

“Chào các vị, ta là giáo viên dẫn đoàn từ Nam Lăng Tam Trung, lần này làm phiên Huyền Thiên Ti các vị rồi...”

“Thầy khách khí rồi, có gì đâu mà phiên? Các em đều là tương lai của đất nước, chúng ta đương nhiên phải tận tình giúp đỡ.”

Người vừa nói chính là giọng điệu lo lắng lúc trước. Nhưng đối diện với khách, hẳn lại cười tươi như gió xuân, vô cùng hòa nhã.

Chẳng bao lâu sau, từ trong lều bước ra hai người. Một người là đạo sĩ, một người là hòa thượng.

Chỉ có điều...

Đạo sĩ không mặc đạo bào, mà lại mặc sơ mi đen, thắt cà vạt ngay ngắn, nhìn còn giống dân văn phòng hơn cả dân văn phòng.

Hòa thượng thì không khoác cà sa, cũng chẳng mặc tăng phục, mà trông chẳng khác gì một ca sĩ nhạc rock chính hiệu. Nếu không phải trên cổ hẳn treo một xâu Phật châu, cộng thêm cái đầu trọc lóc, thì ai nhìn cũng tưởng hẳn là dân chơi thứ thiệt. Đến cả

giới ba—dấu vết cạo trên đầu đặc trưng của hòa thượng—hắn cũng không có.

Thầy Tương giơ tay giới thiệu:

“Các em học sinh, để thầy giới thiệu một chút.

Vị này là Triệu Bình An đạo trưởng đến từ Lưu Vân Quan, đạo hiệu An Bình.”

Triệu Bình An chấp tay hành lễ:

“Bần đạo bái kiến chư vị, vô lượng thiên tôn.”

“Vị này là Không Kiến đại sư, cao tăng của Linh Ẩn Tự.”

“A di đà Phật... Gặp qua các vị tiểu thí chủ.”

Hai người của Huyền Thiên Ti lên tiếng chào hỏi.

Đây đúng là cảnh tượng hiếm thấy.

Trên đời này, muốn hòa thượng và đạo sĩ cùng xuất hiện chung khung hình đã khó, chứ đừng nói đến chuyện cùng nhau làm việc.

Dù Đạo gia giảng về thanh tĩnh vô vi, nhưng giữa hai bên từ xưa đã có mâu thuẫn.

Từ thời xa xưa đã có “diệt Phật thuyết pháp”, một phần vì lý do tín ngưỡng, nhưng quan trọng hơn... hòa thượng thật sự có tiền.

So với Đạo gia, Phật môn giàu hơn rất nhiều.

Xét bề ngoài, cũng có thể nhận ra sự khác biệt này.

Triệu Bình An trông gầy gò thanh tú.

Còn Không Kiến đại sư thì mập mạp tròn trĩnh, nhìn qua là biết ăn uống đầy đủ, hưởng thụ không ít.

Hai người của Huyền Thiên Ti không hề tỏ ra địch ý, nhưng cũng chẳng thể nhìn ra được tu vi thực sự của họ.

Dù vậy, nếu đã được phân công trông nom đám học sinh, vậy thì cấp bậc của bọn họ chắc chắn không thể

quá cao. Khả năng cao là dưới Tam giai siêu phàm.
Nếu không, ai lại phí nhân lực cấp cao chỉ để quản
mấy đứa trẻ cơ chứ?

Sau vài câu giới thiệu đơn giản, hai người cũng
không giao nhiệm vụ gì, cũng không bắt đầu ngay
tiết thực tiễn.

Không Kiến đại sư chỉ nói rằng Tân Đồng Thủy Thôn
chính là địa điểm giảng dạy trong một tuần tới.

Còn An Bình đạo trưởng thì bảo tối nay sẽ tập hợp lại
một lần nữa.

Thế là đám học sinh liền tốp năm tốp ba tản ra khắp
nơi.

Bạch Du lắc đầu:

“Một chút cảnh giác cũng không có. Sau này chắc
chắn sẽ chịu thiệt.”

Chỉ những kẻ từng bị xã hội vả vào mặt mới có thể
ngửi ra mùi bất thường ngay từ đầu...

Cũng giống như trong công ty vậy.

Tự nhiên có một buổi team building được tổ chức
vào ngày làm việc, không hề đụng đến ngày nghỉ...

Chắc chắn sếp đang giăng bẫy!

“Người đừng nói, chỗ này phong cảnh cũng không tệ
chút nào.”

Khổng Văn xoay xoay cánh tay, nhìn về tòa nhà hai
tầng cách đó không xa: “Trước đây chắc chắn nơi này
có rất nhiều người sinh sống.”

Bạch Du hỏi ngược lại: “Vậy người thử đoán xem, vì
sao bây giờ nơi này lại không có một bóng người?
Khoảng cách đến Nam Lăng chỉ tầm mười mấy cây
số mà thôi.”

Khổng Văn gãi đầu, đoán bừa: “Di dời?”

Bạch Du nhếch miệng, lộ ra vẻ mặt vi diệu: “Người đúng là giàu trí tưởng tượng thật đấy.”

Rõ ràng, Khổng Văn cũng nghĩ đến điều gì đó không hay, vội vã kéo cương ngựa, ba chân bốn cẳng đuổi theo: “Ấy, chờ ta với!”

Mười một học sinh tản ra khắp nơi.

Bạch Du vừa đi dọc theo con đường trung tâm, vừa quan sát bốn phía, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Khổng Văn thấy vậy, tò mò hỏi: “Người đang nhìn gì thế?”

“Đang tìm một thứ.” Bạch Du đáp: “Bất kỳ căn cứ nào của con người cũng không thể nào tồn tại mà không có nguyên nhân. Mà nhìn thôn trấn này, ít nhất trước đây cũng phải có hơn nghìn người sinh sống. Đông người như vậy, chắc chắn phải có một ngành nghề nào đó làm trụ cột.”

“Sản nghiệp?”

Chương 331

DTV EBOOK

“Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng. Hơn nghìn người cùng ở một chỗ, chỉ dựa vào nông nghiệp thì không thể nào duy trì được. Hơn nữa, đây rõ ràng là một thôn trấn chứ không phải làng quê. Nếu là thôn làng, vì phụ thuộc vào ruộng đồng, cư dân thường phân bố rải rác và sống trong nhà trệt. Nhưng ở đây, đa phần là nhà ngói, thậm chí có cả nhà hai tầng, mà lại không có con đường lớn nào cả.” Bạch Du giơ một ngón tay, đặt câu hỏi: “Vậy rốt cuộc là thứ gì đã tập trung hơn nghìn người đến đây sinh sống?”

Khổng Văn nghe vậy thì ngẩn ra, hần đoán bừa: “Là quây hàng rong?”

“Là thương nghiệp.” Bạch Du sờ cằm, quét mắt tìm kiếm một công trình đáng chú ý: “Chỉ có một ngành thương nghiệp đặc thù nào đó mới có thể thu hút đông đảo cư dân. Nếu ngành nghề này sụp đổ, người dân tự nhiên sẽ dần dần rời đi. Rất nhiều thành phố cũng đã suy tàn theo cách này.”

“Ta cảm thấy người nên đi thực tập ở cục thương nghiệp ấy.” Khổng Văn nhìn Bạch Du với ánh mắt khó hiểu: “Cách người suy luận thật kỳ quái.”

Bạch Du lắc đầu: “Ta chỉ không hiểu nơi này từng có ngành sản xuất gì đặc biệt... Người không thấy kỳ lạ sao? Ngay tại một nơi cách Nam Lăng chỉ mấy chục cây số, không có núi, không có sông, thậm chí không có đồng ruộng, vậy bọn họ sống bằng nghề gì?”

“Không phải có núi sao?”

“Chuyện ‘ăn núi’ không có nghĩa là thật sự gặm đá, mà là ám chỉ các nghề như săn bắn, khai thác

khoáng sản hoặc đốn gỗ chế tác đồ nội thất.” Bạch Du liếc mắt nhìn vào trong thôn: “Nhưng nơi này hiển nhiên không phải là nơi sản xuất đồ gỗ, nếu không ít nhất cũng phải có vài xưởng thợ mộc.”

“Vậy là khai thác đá sao?”

“Nếu khai thác đá, lẽ ra họ sẽ mở mỏ ngay trên núi gần đó, hơn nữa muốn đào mỏ thì phải làm đường. Nhưng nơi này, đến cả đường núi cũng không có gì đặc biệt.”

Khổng Văn bị cuốn theo dòng suy luận của Bạch Du, bất giác sờ cằm trầm tư. Đột nhiên, hắn nhớ lại cổng chào mà bọn họ nhìn thấy trước đó: “Thôn này tên là Đồng Thôn, chẳng lẽ từng khai thác mỏ đồng?”

“Chưa chắc.” Bạch Du đáp: “Có thể là mỏ đồng đã cạn kiệt nên họ từ bỏ việc khai thác.”

Hắn tiếp tục đi về phía trước, dự định kiểm tra lại cổng chào kia.

Nhưng đi mãi, hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Sao trời tối nhanh vậy? Hay là sắp có mưa lớn?”

“Cũng có thể là lão thiên gia uống quá chén.”

Bạch Du vừa buột miệng đáp lại, bước chân đột nhiên khựng lại. Bởi vì bọn họ đã đi theo con đường lúc trước, nhưng thay vì thấy cổng chào, trước mắt họ lại xuất hiện một con sông.

“Lúc đến đây đâu có con sông này?”

Khổng Văn vươn tay chạm vào dòng nước. Con sông chảy xiết một cách khác thường, mực nước đang dâng lên nhanh chóng: “Xong rồi, không qua được.”

Đúng lúc này, từ trong ba lô của Bạch Du, một cái đầu lông trắng nhỏ ló ra. Tần Tuyết Táo truyền âm nói:

“Trong nước có sát khí... Đây không phải là dòng nước bình thường. Mau bảo bạn người lùi lại!”

Vừa nghe xong, Bạch Du lập tức cảm thấy bất an.

Ngay khoảnh khắc đó, hắn thấy Khổng Văn đột nhiên ngã người về phía trước, suýt chút nữa cả nửa thân trên đã rơi vào dòng nước xiết.

May mà Bạch Du kịp thời vươn tay, nắm chặt cổ áo hắn kéo lại.

Nhưng lạ thay, Khổng Văn không nhúc nhích nổi!

Tựa hồ có mấy bàn tay hư ảo bám chặt lấy cổ Khổng Văn, kéo hắn xuống dòng nước.

Lúc này, đầu hắn đã cắm thẳng xuống sông, nhưng lạ lùng thay, hắn hoàn toàn không phản ứng gì, cứ như đang uống canh cá no bụng vậy.

Bạch Du vận chân khí, đá thẳng một cước vào mông Khổng Văn, sau đó nắm lấy hai chân hắn, dốc sức kéo mạnh về phía sau. Một hơi kéo ra khỏi dòng nước.

Người sau miệng toàn là nước sông, còn đang thất thần. Phải đến khi Bạch Du giơ tay, tát một cái vang dội lên mặt hắn, Khổng Văn mới giật bản mình tỉnh táo lại.

Hắn phun ra mấy ngụm nước, lau miệng, ngơ ngác hỏi: “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Cái này phải là ta hỏi người mới đúng chứ?” Bạch Du chop lấy cổ tay hắn, nghi hoặc: “Có phải trong đầu người đầy nước không?”

“Hắn là không có... hoặc có vào một ít...” Khổng Văn còn chưa kịp hoàn hồn, vẻ mặt quái dị nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy một cô nương trong nước, liền định nhảy xuống cứu nàng. Ai ngờ nàng nắm lấy ta, sau đó... hung hăng hôn ta một cái...”

Nói đến đây, hắn chợt biến sắc, lập tức che miệng: “Đợi đã! Có phải nàng vừa hôn thứ gì vào miệng ta không?”

“Yên tâm, chỉ là một ít... canh cá thiên nhiên tươi mới thôi.” Bạch Du nhìn hắn với ánh mắt cổ quái, giọng nói đầy ẩn ý: “Nhưng mà... vừa rồi người bị nữ quỷ cưỡng hôn à?”

“Oe—” Khổng Văn lập tức cúi xuống nôn thốc nôn tháo, phun ra cả mấy sợi rong xanh.

Bạch Du nhìn thấy thì buột miệng trêu chọc: “Còn có cả thực vật thủy sinh màu xanh lá? Thực đơn của người cũng phong phú quá nhỉ?”

Chương 332

DTV EBOOK

“Đừng nói nữa... Mẹ nó... chuyện này quá mức rồi!”
Khổng Văn vừa ới vừa rơi vào trạng thái hổng mắt.

“Bất kể thế nào, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thì nụ hôn đầu của người bị một nữ quý cướp mất chắc chắn sẽ thành tin hot, có thể lan khắp cả Tam Trung đó!”

“Chuyện này không được phép xảy ra! Người cmn, tuyệt đối không thể để chuyện này lộ ra ngoài!”

“Chuyện này có là gì đâu?” Bạch Du bữu môi: “Ta còn nhớ có một vị học trưởng nào đó, hình như là vong linh ký sĩ... Ngủ một giấc tỉnh dậy phát hiện mình nằm trần truồng trước một ngôi mộ thì phải?”

Hắn giơ ngón tay cái lên, cười cợt: “Người định học theo tiền bối không?”

“Nhưng cái vị học trưởng kia từ đó về sau ra ngoài đều bị người ta ghét bỏ a!” Khổng Văn trừng mắt: “Rất nhiều người còn nói hắn bị quỷ dùng qua, là hàng secondhand, hơn nữa còn là hàng từ Âm Gian lui về... Không thể dùng nữa!”

“Không sao, ta nhớ không lầm thì hắn cũng đã kết hôn với một vị cô nương đội nón xanh mà, sống rất hạnh phúc đấy chứ?”

“Nhưng hắn bị ép phải cưới nữ quý đó, thế thì quá thảm rồi còn gì!” Khổng Văn nhớ lại dáng vẻ của vị học trưởng nọ, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi đồng cảm. Khi đó, hắn còn trông thấy người kia ôm chén rượu, vừa uống vừa khóc, miệng thì lầm bầm đầy tuyệt vọng:

“Người nói xem, thế đạo này... còn có thể tốt lên được không?”

Chỉ nhớ lại thôi mà Khổng Văn đã cười đến đau cả bụng.

“Chúng ta tuyệt đối không thể giẫm lên vết xe đổ!”
Khổng Văn nghiêm túc nói: “Hơn nữa, học trưởng kia từng nói, nữ quý căn bản không có thực thể, nàng chỉ tạo ra huyền cảnh mà thôi. Tức là tất cả chỉ diễn ra trong đầu người, người căn bản không hề thực sự chạm vào nàng...”

Hắn siết chặt nắm tay, nghiêng răng: “Quá ghê tởm! Đây chính là lừa đảo trên mạng!”

Bạch Du bỗng nhiên hỏi: “Nói lại xem, nữ quý kia trông như thế nào?”

Lời vừa dứt, hắn liền cảm thấy cổ tay mình bị ai đó đẩy oán khí cắn một cái.

Khổng Văn ngẩn ra, giơ ngón tay cái lên: “Đỉnh thật! Toàn thân ướt át, quấy rầy mê người, ngực lớn, mông tròn...”

Nhìn vẻ mặt hắn vừa buồn nôn vừa có chút hưởng thụ, Bạch Du hí mắt: “Thế không phải người vừa bảo sẽ không giẫm lên vết xe đổ sao?”

“Ta đây gọi là tiếp nhận viên đạn bọc đường, liếm sạch lớp đường bên ngoài, sau đó bắn trả lại đạn pháo!”

“Vậy người còn muốn thử lại lần nữa không?”

“Không không không, uống no rồi.” Khổng Văn xua tay: “Ngày mai lại đến!”

“Thật sự kích thích như vậy sao?”

“Chứ còn gì nữa? Cô nương kia đúng là tình quý trong mộng!”

Bạch Du bĩu môi nhận xét: “Cái này... Cảm giác không bằng...”

Còn chưa kịp nói hết câu, hắn chợt thấy mực nước sông đột nhiên dâng lên, dòng nước chạm đến lòng

bàn chân.

Ngay lúc đó, một bàn tay tái nhợt thò ra từ dưới nước, bám chặt lấy cổ chân Bạch Du!

Trong nháy mắt, hắn lập tức vận chuyển Vân Lô Kinh, tung một cước mạnh vào mặt nữ quỷ, khiến nàng văng ngược trở lại dòng nước. Sóng nước bắn lên, còn nàng thì bị đá méo mặt, trông y hệt một tờ giấy hai chiều.

“Nữ quỷ trong mộng của người đã bị nén thành file Zip rồi đó.” Bạch Du vùng chân, mặt không đổi sắc: “Chạy mau!”

Khổng Văn cũng lập tức xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa chửi: “Thật sự là gặp quỷ! Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Sao vẫn chưa thoát ra được?!”

“Chúng ta bị vây rồi, khả năng cao là—”

“Ta biết, đây là tình huống ‘thực tiễn xã hội’! Nhưng mà ta suýt nữa bị Thủy Quỷ đánh chết a!”

Bạch Du nhàn nhạt đáp: “Thực tiễn xã hội thôi, luôn có một hai người bị đào thải, đây là chuyện bình thường.”

“Đây chính là thuyết chọn lọc tự nhiên của Đắc-uyn trong xã hội chủ nghĩa! Kẻ ngu xuẩn thì sẽ bị loại bỏ!”

“Nếu ta đoán không sai, khi chúng ta quay lại trấn, bên trong đã không còn ai nữa. Chỉ còn lại một ít đồ tiếp tế và một cái rương. Sau đó... chúng ta sẽ bị buộc phải tiến hành một trận đại đồ sát, chỉ có một người sống sót đến cuối cùng—”

Đúng lúc này, một nam sinh lớp 7 vội vàng chạy tới, mặt đầy lo lắng, định lên tiếng nói gì đó.

Nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị Bạch Du đoán trúng tim đen:

“Để ta đoán, có phải người của Huyền Thiên Ti đều biến mất rồi? Có phải các người đều gặp quỷ? Có phải

các người đi một vòng rồi lại quay về trấn?”

Nam sinh kinh ngạc: “Sao các người biết?!”

Bạch Du hí hóp mắt, thở dài:

“...Ta mẹ nó, đã đoán trúng rồi.”

Không ai thực sự hiểu rõ tình huống ở nơi này là thế nào.

Trước mắt, có hai điểm cần lưu ý:

Thứ nhất, cả Huyền Thiên Ti lẫn nhóm giáo sư đều đã hoàn toàn biến mất.

Thứ hai, bọn họ không thể rời khỏi Tân Đồng Thủy Thôn, con đường thoát thân đã bị phong bế.

Giờ phút này, thứ duy nhất bọn họ có thể dựa vào chính là bản thân mình.

Nơi đây hiện tại chỉ còn năm người tụ tập, còn sáu người khác vẫn chưa trở về.

“Ta có đề nghị thế này, chúng ta nên mở cuộc họp sớm.” Người lên tiếng là một cô gái tên Ngô San San.

Chương 333

DTV EBOOK

“Người chưa đủ mặt, có cần gì phải vội vàng thế?”
Khổng Văn cau mày, lên tiếng phản bác. “Vẫn còn sáu người chưa quay lại.”

Ngô San San lắc đầu, giọng điệu kiên quyết: “Tha lỗi ta nói thẳng, bọn họ e rằng tạm thời không về được. Chúng ta cũng chỉ vừa thoát khỏi sự trói buộc của quỷ quái mà trở lại đây, ta đoán ba người các người cũng vậy?”

Trương Kỷ – một thanh niên đeo kính, trông có vẻ nhã nhặn – gật đầu: “Quả thực vậy... Trên đường về, ta đã gặp một con quỷ cúi đầu hỏi đường. Hắn nói không thể ngẩng đầu nên không nhìn thấy đường đi, rồi hỏi ta hướng nào đến được nhà họ Vương.”

“Người trả lời thế nào?” Khâu Đồng Đồng – một trong hai cô gái còn lại – hiếu kỳ hỏi.

“Trong tình huống đó, dù trả lời thế nào cũng đều là sai lầm. Hơn nữa, ta thật sự không biết đáp án.”
Trương Kỷ đẩy gọng kính, chậm rãi kể: “Cho nên ta trực tiếp đá ngã nó xuống đất, sau đó lập tức bỏ chạy.”

“Dùng biện pháp vật lý cũng có tác dụng à? Đây không phải là quy tắc quỷ sao?”

“Đối với lệ quỷ thì không có tác dụng, nhưng với quỷ thông thường thì vẫn hữu ích.” Trương Kỷ trả lời.

Khổng Văn lập tức tán thưởng: “Không tệ, kiến thức khá phong phú đấy. Người là đệ tử của đạo môn hay thế gia nào à?”

“Không phải.”

“Vậy người học được từ đâu? Gia truyền bí kíp?”

Trương Kỷ trầm mặc một chút, sau đó đáp: "... Nhóm kể chuyện."

Không khí chợt lặng đi.

Bạch Du bỗng lên tiếng, phá vỡ sự im lặng: "Theo lời người nói, có nghĩa là sáu người kia khả năng cao đã bị quỷ bắt?"

"Chính xác. Hơn nữa, hiện tại đã năm giờ rưỡi, trời tối đen như mực. Tình cảnh của chúng ta cũng chẳng khá hơn." Ngô San San nghiêm túc nói:

"Chúng ta là nhóm về sớm nhất, đã đợi nửa tiếng nhưng vẫn không thấy ai quay lại. Ta cảm thấy bọn họ sẽ không thể về nữa. Chúng ta phải đi tìm họ, nhưng trước đó, cần tổ chức một cuộc họp."

"Họp?"

"Đúng vậy. Khi đối mặt với những tình huống đặc biệt như thế này, việc đưa ra quyết sách chung là cực kỳ quan trọng." Ngô San San có vẻ đã quen thuộc với loại tình huống này, ung dung tiếp tục: "Tất cả chúng ta đều từng tham gia các hoạt động thực tế xã hội, cũng đã trải qua diễn tập. Hẳn là ai cũng hiểu rõ điểm này. Hiện giờ, chúng ta phải tiến hành quyết sách tập thể, mà một khi đã quyết định, không thể dễ dàng thay đổi."

"Ta đồng ý." Trương Kỷ gật đầu: "Sức mạnh của tập thể lớn hơn, quyết định chung cũng quan trọng không kém."

Khổng Văn lại lắc đầu, lẩm bẩm: "Chỉ có mấy người thế này, làm gì mà nghiêm trọng đến mức cần phải lập kế hoạch chiến lược."

"Chúng ta có tất cả mười một người, nhưng chưa ai thực sự hiểu rõ lẫn nhau. Đương nhiên cần làm rõ từng người một, đồng thời đưa ra quyết sách." Ngô San San chủ động đề xuất: "Ta là Ngô San San, lớp trưởng ban 5. Trong chuyến đi thực tế lần này, có năm người từ ban 5 tham gia... Ta quen thân với bốn

người còn lại, vì vậy ta hy vọng các người có thể giao quyền quyết định cho ta. Những việc nhỏ, ta sẽ quyết định. Nếu có chuyện lớn, chúng ta sẽ bỏ phiếu.”

Khổng Văn không nói gì, Trương Kỷ cũng trầm mặc.

Bạch Du bình thản hỏi: “Quyền quyết định...?”

“Vốn dĩ, ta đã có ý định làm vậy ngay từ đầu trong buổi thực tế này, chỉ là giờ phải thực hiện sớm hơn dự kiến.” Ngô San San đặt tay lên ngực, giọng điệu chắc chắn: “Ta không phải kẻ ngu xuẩn, ta làm thế không phải vì muốn tranh quyền đoạt lợi, mà là để tránh tình trạng mỗi người một phách, mạnh ai nấy làm. Nếu thế, chúng ta sẽ dễ rơi vào nguy hiểm và đưa ra quyết định sai lầm.”

Nàng dừng một chút, rồi tiếp tục:

“Ta cũng không chỉ nói suông. Trước tiên, hãy nghe ta phân tích tình hình hiện tại.”

“Bất luận hiện tại có phải là buổi thực tế xã hội hay không, chúng ta cũng phải nhận rõ tình hình trước mắt. Sau đó, cố gắng cầm cự lâu nhất có thể. Nếu đây chỉ là một sự cố bất ngờ, chúng ta cần kéo dài thời gian để những người bên ngoài kịp ứng cứu.”

“Nếu đơn thuần chỉ là một buổi thực tế xã hội, vậy thì chúng ta chỉ cần kiên trì trong bảy ngày là được.”

Khổng Văn định lên tiếng, nhưng Bạch Du nhẹ nhàng dẫm lên chân hắn, ra hiệu đừng nói.

Lúc này, Trương Kỷ chủ động lên tiếng: “Nói thì dễ, nhưng chúng ta có đủ vật tư không?”

“Đúng vậy, vấn đề lớn nhất là nguồn lương thực. Mười một người, kéo dài bảy ngày, đồ ăn và nước uống đều là vấn đề nan giải.” Ngô San San vỗ tay, phát ra một tiếng bốp: “Nhưng may mắn là, chúng ta đã kiểm tra chuyện này từ trước.”

“Đồ ăn và nước uống đều có.” Khâu Đồng Đồng mở miệng nói: “Chúng ta đã kiểm tra qua. Trong căn lều

vải trắng, có một số vật tư dự trữ. Trước khi mọi người đến, chúng ta đã sắp xếp lại. Ở đó có một số vật dụng sinh hoạt cơ bản, một ít đồ uống, thiết bị thu thập và lọc nước mưa...

Chương 334

DTV EBOOK

Về thức ăn, có một ít gạo ăn liền, một số lương khô, một nồi hâm nóng thức ăn. Ngoài ra, còn có một bát mì tôm ăn dở... Tất cả đều là do nhóm Huyền Thiên Ti để lại.”

“Vậy nếu tiết kiệm, có thể duy trì bao lâu?”

Ngô San San hơi dừng lại rồi nói: “Năm ngày.”

“Mới năm ngày?”

“Nếu mỗi người chỉ ăn một phần theo tiêu chuẩn, mỗi ngày hai bữa, thì có thể cầm cự trong năm ngày.” Ngô San San tiếp tục phân tích: “Nếu cắt giảm khẩu phần hơn nữa, có thể kéo dài đến mười ngày. Nhưng trong hoàn cảnh này, ta đề nghị mọi người ăn no đủ, thay vì cố gắng tiết kiệm.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Bởi vì một khi cơ thể suy yếu, sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu của quỷ quái.” Ngô San San nghiêm túc nói: “Hầu hết những người bị quỷ ám đều là kẻ đã rơi vào trạng thái suy nhược. Hiện tại, tất cả chúng ta đều là thanh thiếu niên có dương khí mạnh mẽ. Chỉ cần ăn uống đầy đủ, sẽ không cần lo lắng chuyện bị quỷ nhập thân.”

Nói đến đây, nàng lấy ra một chiếc ba lô:

“Chúng ta còn mang theo một ít đồ ăn vặt... Là lén giấu thầy cô đấy. Trước khi đến đây, ta đã suy đoán rằng buổi thực tế xã hội này sẽ không dễ dàng gì, nên đã chuẩn bị sẵn một chút.”

Ngô San San mở ba lô, bên trong toàn là những món ăn vặt giàu năng lượng: bánh kẹo, chocolate, thanh

năng lượng, các loại đồ ngọt chứa nhiều đường và calo cao.

“Những thứ này không đủ để no bụng, nhưng có thể giúp bổ sung năng lượng.” Nàng giơ tay ra, nhìn mọi người:

“Các người có thể lấy mỗi người hai thanh, phòng khi cần dùng đến.”

Đến đây, quyền quyết định và tiếng nói của Ngô San San gần như đã được xác lập chắc chắn...

Một chiếc camera được treo trên lều vải, được ngự trang kỹ lưỡng.

Thông qua camera có thể quan sát toàn bộ tình hình nơi đây. Thực tế, cả ngôi làng đều nằm trong tầm kiểm soát của Huyền Thiên Ti thông qua hệ thống giám sát.

Toàn bộ quá trình trao đổi đã lọt vào tầm mắt của những người trong Huyền Thiên Ti. Sau khi đổi sang một địa điểm khác, bọn họ lại một lần nữa dựng trại bên cạnh chiếc xe buýt.

Triệu Bình An vuốt chòm râu cằm, trầm ngâm nói:

“Tiểu cô nương này không đơn giản. EQ lẫn IQ đều không tầm thường. IQ cao thể hiện ở việc nàng đã chuẩn bị sẵn đồ ăn, chứng tỏ có tầm nhìn xa. Còn EQ cao nằm ở việc nàng lấy ra phần lương thực này, chứng minh bản thân không có tư tâm, đồng thời cũng có thể kéo gần khoảng cách với đối phương.”

Hòa thượng Không Kiến cũng đưa tay sờ đầu trọc, bình thản tiếp lời:

“Hơn nữa, trước đó nàng còn vô tình nhắc đến chuyện lớp học của mình có năm người, gần như chiếm một nửa trong nhóm. Đây là một cách ám chỉ với những người khác rằng, dù hiện tại họ không đồng ý thì nhóm của nàng vẫn chiếm lợi thế về số lượng. Những học sinh còn lại nếu không kịp thời

nhận ra điều này, thì càng khó mà liên kết thành một đồng minh hiệu quả.”

Vị sư phụ dẫn đội cũng gật đầu tán thưởng:

“Ngô San San cô nương này, dù thiên phú chỉ ở cấp phổ thông, không thể gọi là thiên tài, nhưng xét về cách đối nhân xử thế và tính cách, quả thực không tệ. Trong lớp, nàng cũng là cán bộ ưu tú, lần này có nàng dẫn dắt, hẳn sẽ giúp mọi việc suôn sẻ hơn.”

Triệu Bình An khẽ thở phào, liếc nhìn hòa thượng Không Kiến, khóe môi cong lên:

“Vậy thì không còn gì tốt hơn.”

Hắn thật sự không mong lần thực tiễn xã hội này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Chỉ còn chưa đầy ba ngày nữa là chương khí từ Quỷ Vực sẽ khuếch tán.

Nhưng đúng lúc này, trong hình ảnh truyền về lại vang lên một âm thanh không mấy hài hòa.

Điều này khiến những người của Huyền Thiên Ti lập tức căng thẳng, lòng chột dâng lên cảm giác bất an.

Bạch Du đột nhiên lên tiếng:

“Trước khi quyết định, ta có một chuyện muốn nói.”

Ngô San San nhìn về phía Bạch Du. Nàng vốn đã quen biết thiếu niên này, bởi lẽ toàn bộ Nam Lăng Tam Trung chẳng ai không biết đến học sinh lớp 12A1 – đặc biệt là nhân vật phong vân Tô Nhược Ly.

Mà Bạch Du, với tư cách là thanh mai trúc mã của nàng ta, cũng bị ép nhận lấy không ít sự chú ý.

Nhất là khi lớp 12A1 từng trải qua tai nạn, nhưng lại sống sót một cách kỳ tích, sự kiện đó càng khiến bọn họ thu hút vô số ánh mắt dõi theo.

Ngô San San cũng từng nghe qua về Bạch Du. Hắn từng nhiều lần tiến vào Trường Dạ Ti, thậm chí còn nhận được không ít cờ thưởng. Các lão sư cũng từng

đề cập rằng điểm đánh giá đạo đức của hắn đã đạt đến cấp bậc cao nhất toàn trường.

Nếu có ai có thể thách thức nàng ở đây... thì có lẽ chỉ có đối phương mà thôi.

Nàng cho rằng sự chất phác của Bạch Du chỉ là giả vờ. Thực tế, hắn đã che giấu rất nhiều điều.

Nàng hít sâu, trầm giọng nói:

“Mời nói.”

Ngô San San đã chuẩn bị tinh thần đón nhận sự khiêu chiến của đối phương.

Nhưng ngoài dự đoán, Bạch Du đột nhiên giảm mạnh xuống đất!

Chương 335

DTV EBOOK

Mặt sàn chấn động, một tấm thép bật lên, để lộ ra vài chiếc rương kim loại màu bạc nằm sâu dưới mặt đất.

Hắn cũng không rõ vì sao nơi này lại có bảo rương mang ký hiệu ô biểu tượng, hơn nữa còn bị đánh dấu bằng màu đỏ đầy cảnh báo...

Một mình lấy đi liệu có phạm vào vấn đề lễ tiết hay đạo đức không?

Thôi kệ!

Dù sao đến nước này rồi, không quản được nhiều như vậy nữa!

Ngàn sai vạn sai, tất cả đều là lỗi của Huyền Thiên Ti!

“Ta muốn nói chính là cái này.”

Sau khi đưa ra quyết định, Bạch Du cúi người kéo lên một chiếc rương kim loại từ mặt đất:

“Huyền Thiên Ti kinh phí dư thừa đến mức nào chứ? Bọn họ không đánh thì không chịu lấy, ngày thường đi công tác, chạy nhiệm vụ, chắc chắn để lại không ít vật dụng khẩn cấp. Ví dụ như cái này...”

Hắn nhếch mép cười: “Không ngờ lại đào ra bảo rương nhé!”

“Má nó! Các người vậy mà không chịu thu hồi lại?!”

Triệu Bình An trừng mắt với nhóm người Huyền Thiên Ti.

“Triệu đạo trưởng... chúng ta cũng không ngờ lại bị tìm thấy a! Cái này giấu rất sâu, còn có cả tàng tung phù gia cố...” Một công chức của Huyền Thiên Ti vò đầu, bất đắc dĩ giải thích: “Lúc rút lui quá vội, không kịp di chuyển.”

Triệu Bình An lập tức đỏ ngầu cả mặt:

“Cái này là đồ tốt mới được điều đến nửa tháng trước! Ngày thường ta còn không nỡ dùng, sao có thể để đám học sinh chà đạp được chứ?!”

“A di đà phật, tỉnh táo, tỉnh tâm, tỉnh khí nào, An Bình.” Hòa thượng Không Kiến nhàn nhã lên tiếng khuyên giải.

“Tỉnh táo?! Người bảo ta làm sao mà tỉnh táo được?!”

“Yên tâm, đám học sinh này làm sao có thể nhận biết phù chú phù lục? Chúng nó sợ còn chưa biết cách sử dụng đâu!”

Nghe đến đây, Triệu Bình An trầm ngâm suy nghĩ. Quả thực, những lá phù này đến cả người chuyên nghiệp cũng chưa chắc nhận ra, huống hồ là học sinh bình thường.

“Hmm... cũng đúng...”

Triệu Bình An dần bình tĩnh lại:

“Học sinh bình thường sao có thể dùng thứ này chứ? Là ta suy nghĩ nhiều rồi.”

Ngay khi bầu không khí bên phía Huyền Thiên Ti bắt đầu dịu đi một chút...

Trong màn hình chợt vang lên một giọng nói—

“Những thứ này, ta đều biết a!”

Triệu Bình An trợn tròn mắt, quay phắt lại nhìn màn hình.

Trong hình, Trương Kỷ đang phẩn khởi cầm một tấm bùa chú lên:

“Đây là Phá Tà Phù, ta biết! Đã thấy trong nhóm kẻ chuyện!”

Trong bầu trời đêm lạnh lẽo, một tiếng gào phẫn nộ vang lên—

“NHÀ AI LẬP CÁI NHÓM KỂ CHUYỆN NÀY MÀ DẠY CHÚNG CÁI ĐÓ?! TA MUỐN KIỆN NÓ!!!”

Bạch Du tiện tay mở chiếc rương kim loại, bên trong lộ ra một loạt đồ vật khiến cả Khổng Văn lẫn Trương Kỷ đều sáng rực mắt.

“Những thứ này... đều là phù lục sao?”

“Phá Tà Phù, cái này ta nhận ra!” Trương Kỷ phấn khích giơ lên một tấm bùa trắng tinh:

“Loại bùa duy nhất có thể xua đuổi tà khí. Nghe nói ngay cả quỷ đả tường và những huyễn cảnh kiểu đó cũng có thể đánh tan! Phẩm chất của nó... Oa! Không hổ là Huyền Thiên Ti, thật giàu có!”

“Trương này là Thanh Phong Lục...” Trương Kỷ lại nhìn sang lá bùa trên tay Khổng Văn:

“Dán lên người sẽ có Thanh Phong trợ lực, có thể duy trì hiệu quả trong năm phút đồng hồ, tăng mạnh tốc độ di chuyển!”

“Đây đều là...”

“Đúng vậy! Đều thấy trong nhóm kể chuyện!” Trương Kỷ hăng hái gật đầu.

“Nhìn này! Kim Cương Chú a! Cái này siêu mạnh!” Hần giơ lên một tấm phù ánh vàng, kích động nói:

“Phù này có thể tạo ra một lớp phòng hộ trên diện rộng, tăng cường phòng ngự thân thể! Nghe nói ngay cả lệ quỷ cũng không thể gây ra tổn thương dù chỉ một chút! Đắt lắm, một tấm thế này cũng mấy vạn không mua nổi đâu!”

“Oa! Còn có cả móng lừa đen này!”

“Để đối phó cương thi, đúng không? Cái này chúng ta đều biết rồi!” Bạch Du thản nhiên ngắt lời.

“Cảm giác như chúng ta vừa đào trúng tàng bảo khố của Huyền Thiên Ti, toàn là đồ tốt a!” Khổng Văn phát tay cười lớn:

“A ha, lần này có gặp lệ quỷ cũng không cần sợ! Đập nát răng nó!”

Hắn đột nhiên liếc nhìn Trương Kỳ, nháy mắt một cái:

“Nói mới nhớ, nước tiểu đồng tử có tác dụng với quỷ không?”

“Vô dụng với quỷ, nhưng có thể xua đuổi yêu quái tu vi thấp.” Trương Kỳ đáp.

“Hữu dụng là được rồi.”

“Nhưng ngươi có phải đồng tử đâu.” Trương Kỳ lườm hắn, giọng đầy khinh bỉ:

“Chỉ có bé trai dưới 10 tuổi mới tính là nước tiểu đồng tử, ngươi nhiều nhất chỉ là một trai tân mà thôi!”

Khổng Văn nghe vậy, mặt lập tức đỏ bừng:

“Ta là trai tân thì sao nào?!”...

“Ngươi đừng nói, cái tên Trương Kỳ này đúng là kiến thức rộng rãi a.” Không Kiến hòa thượng ngạc nhiên thốt lên, “Lý luận của hắn quả thật rất phong phú, chẳng lẽ đều học từ mấy quyển tiểu thuyết dã ngoại? Nếu đúng vậy thì cũng coi như một hạt giống không tồi đi.”

“Chẳng qua chỉ là chút kiến thức cơ bản, ngay cả đợt huấn luyện cấp tốc trong một tuần của Huyền Thiên Ti cũng có thể học được.” Triệu Bình An lắc đầu, giọng điệu đầy xem thường. “Còn lâu mới tính là bản lĩnh thực sự!”

Chương 336

DTV EBOOK

“Lão Triệu, đừng để cảm xúc cá nhân xen vào chứ.”

“Ta có thể không xen vào sao?! Đây chính là hơn phân nửa kinh phí hoạt động của bộ môn chúng ta đó!” Triệu Bình An gần như phát điên, gào lên: “Kinh phí này là để đối phó với đám lệ quỷ hung ác từ Quỷ Vực tràn ra, thế mà bây giờ... Mấy cái rương đâu?!”

Vị sư phụ dẫn đội bắt đặc dĩ cười khổ: “Vậy thì... bây giờ đi lấy lại đồ?”

Triệu Bình An lập tức đứng bật dậy: “Lập tức đi!”

“Không ổn!” Không Kiến hòa thượng lắc đầu, nghiêm túc nói: “Khóa đã mở, giờ quay lại chẳng phải quá mất mặt sao? Huyền Thiên Ti chúng ta không cần thể diện à?”

Triệu Bình An dựng râu tròng mắt: “Thể diện có ăn thay cơm được không? Tiền quan trọng hơn thể diện nhiều!”

Không Kiến cười ha hả: “A di đà phật! Chúng ta cứ tiếp tục quan sát đi. Chưa chắc đám học sinh đó đã tiêu xài linh tinh. Với linh lực của bọn họ, có khi còn chưa dùng hết vài tấm phù chú nữa là... Nếu có thể phát hiện được nhân tài phù hợp với Huyền Thiên Ti, xem như cũng có chút bù đắp vậy.”

...

Mở ra mấy cái rương còn lại, bên trong lại có không ít đồ vật quý giá hơn.

Chỉ là, rất nhiều thứ trong đó ngay cả Trương Kỷ cũng không biết dùng. Đáng chú ý nhất là một lệnh bài màu vàng nhạt - Thần Tiêu Ngũ Lôi Lệnh.

Hắn nhìn thấy liền giật thót, tim như nhẩy lên cổ họng. Lập tức kiểm cố nói không biết, rồi nhanh chóng giấu món đồ chơi nguy hiểm này vào người.

Thứ này, nếu không phải cường giả cao giai siêu phàm thì tuyệt đối không thể sử dụng. Người bình thường nếu tùy tiện kích hoạt, nhẹ thì thương tật suốt đời, nặng thì mất mạng như chơi!

“Cái này...” Ngô San San ngơ ngác, nhìn một lượt rồi nghi hoặc hỏi: “Sao lại có thứ này ở đây? Thật sự chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, chứ không phải tiết thực tiền sao?”

“Bất luận thế nào, lo trước khỏi họa!” Khâu Đồng Đồng xoa xoa tay, ánh mắt sáng rực: “Dù có là tiết thực tiền thì sao chứ? Nếu chúng ta giữ lại những món đồ này, chẳng phải có lợi cho bản thân hơn à? Mọi người, ai lấy một chút đi?”

“Ta đồng ý!” Khổng Văn không chút do dự, vươn tay chộp lấy món đồ đắt giá nhất—Kim Cương Chú.

(Đằng sau màn hình giám sát, Triệu Bình An đau lòng đến mức ôm ngực, suýt chút nữa ngất xỉu. Đây chính là kinh phí của bộ môn hắn mà!)

Nhưng vừa mới giơ tay lên, Khổng Văn liền bị Bạch Du vung một chưởng đánh bật tay ra.

“Đừng động!”

(Triệu Bình An lập tức dán mắt vào màn hình, căng thẳng đến mức không dám chớp mắt.)

Khổng Văn thu tay lại, nhú mày khó chịu: “Làm gì vậy?”

“Những tấm Kim Cương Chú này cộng lại cũng chỉ có ba tấm, người có dùng được không?” Bạch Du hỏi ngược lại, ánh mắt sắc bén. “Hơn nữa, người có biết sử dụng không?”

Bị hỏi đến nghẹn họng, Khổng Văn cúi đầu, đành ngượng ngùng lôi hai tấm Thanh Phong Lục bỏ vào

túi.

(Ở lối vào trấn nhỏ, Triệu Bình An vỗ đùi hét lớn: “Làm tốt lắm! Nhanh nhanh nhanh, chặn bọn chúng lại! Không thể để bọn họ tiêu xài hoang phí!”)

Lúc này, Bạch Du lại cầm một món đồ khác trong rương—một cây phát trần, rồi ném cho Khổng Văn.

“Mấy món đạo cụ chỉ dùng được một lần thì người không xài nổi đâu. Thay vì vậy, cầm vũ khí còn hơn.”

Khổng Văn lập tức mừng rỡ, cười toe toét: “Người hiểu ta ghê đó! Cây phát trần này chắc chắn là bảo vật quét quỷ siêu lợi hại.”

(Triệu Bình An lập tức hét thảm: “Bần đạo Bát Vân! Thiên sát! Đây chính là bảo bối được truyền lại qua ba đời của đạo quán ta, sao có thể để tên nhóc này lạm dụng lung tung như vậy?!”)

(Nhưng mặc kệ Triệu Bình An có gào thét thảm thiết cỡ nào, Không Kiến hòa thượng vẫn giữ nguyên dáng vẻ “một chữ cũng không nghe thấy”).

Cuối cùng, đám người mỗi người chọn một ít trang bị cho riêng mình...

Trương Kỷ cầm trong tay Bát Quái Kính có thể chiếu rõ quỷ quái, cùng với một tấm Kim Cương Chú. Bởi vì hắn biết cách sử dụng, nhưng lại không tiện trực tiếp biểu diễn cho những người khác xem.

Mặc dù ban đầu hắn có ý định làm vậy, nhưng cuối cùng vẫn bị Bạch Du khuyên can.

Nhắc đến chuyện này, suýt chút nữa đã chữa khỏi huyết áp thấp của Triệu Bình An.

Ngô San San lấy đi ba tấm Phá Tà Phù cùng một thanh kiếm đồng tiền.

Thanh kiếm này có thể làm phi kiếm, đáng tiếc nàng không biết sử dụng, chỉ đành cầm trong tay như một

vũ khí lạnh. Nghe nói khi chém quý, nó vô cùng sắc bén.

Khâu Đồng Đồng chọn nửa quyển Máu Kinh cùng một chuỗi tràng hạt tử đàn.

Trong nhà nàng có người tin Phật, quyển Máu Kinh này thực chất là vật phẩm tiêu hao. Khi cần thiết, từng trang trong kinh thư có thể trở thành một lá chắn phòng ngự, mỗi lần đỡ đòn sẽ tiêu hao một tờ. Còn chuỗi tràng hạt tử đàn giúp bảo vệ tâm trí khỏi bị ảnh hưởng.

Khổng Văn lấy đi hai tấm Thanh Phong Lục cùng một cây phát trần.

Hai tấm phù giúp tăng nhanh nhẹn và sức tấn công, còn phát trần thì hắn vẫn đang nghiên cứu cách sử dụng.

Chương 337

DTV EBOOK

Bạch Du cũng lấy một tấm Kim Cương Chú, bởi vì hắn phát hiện vật này dường như có thể dùng được. Theo hệ thống phân loại, nó được xem là một vật phẩm phòng ngự, vào thời điểm nguy cấp có thể kích hoạt trạng thái vô địch để bảo toàn mạng sống.

Ngoài ra, hắn còn lấy một chiếc đèn hoa sen.

“Tạo hình này trông quen ghê, giống trong truyện Già Thiên vậy...” Khổng Văn nhìn đèn hoa sen trong tay Bạch Du, tò mò hỏi:

“Thứ này dùng thế nào?”

Bạch Du nhìn Khổng Văn bằng ánh mắt y như nhìn Husky, bình thản đáp bốn chữ:

“Dùng để chiếu sáng.”

Cuối cùng, một tấm Kim Cương Chú được giữ lại làm phương án dự phòng, những vật phẩm còn lại tạm thời không động tới. Trên thực tế, trong ruộng vẫn còn rất nhiều đạo cụ, nhưng do không biết cách sử dụng nên mang theo cũng vô ích.

Hơn nữa... cái ruộng này quá nặng, căn bản là nhấc không nổi.

“Còn tốt, còn tốt, chưa bị lấy đi quá nhiều.” Một công chức của Huyền Thiên Ti vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

“Chưa nhiều? Nhìn lại xem có bao nhiêu thứ bị lấy đi rồi!” Triệu Bình An tức giận vỗ đùi, chỉ tay vào Không Kiến mà quát lớn: “Tất cả đều là do ngươi đấy, Không Kiến!”

“Chỉ là một chút vật phẩm tiêu hao thôi, có gì đâu mà sốt ruột?” Không Kiến cười ha ha, ung dung đáp,

“Bần tăng mang theo đồ Phật gia cũng bị lấy đi mấy món rồi, nhưng người nhìn bần tăng có vội không?”

Hắn giơ tay, dùng ngón cái và ngón trỏ tạo một khoảng cách nhỏ xíu:

“Người a, tầm mắt quá hẹp hòi rồi. Phải mở rộng cách nhìn nhận vấn đề.”

Triệu Bình An không muốn “mở rộng cách nhìn nhận vấn đề”, hắn chỉ cảm thấy cơn giận không có chỗ phát tiết:

“Đợi lát nữa bọn chúng mang theo thêm người trở về, không biết mấy rương bảo bối này còn lại bao nhiêu nữa!”

“Không sao, không sao, lần này bần tăng cảm thấy có thể phát hiện được mấy hạt giống tốt.”

“Hạt giống cái đầu người ấy!” Triệu Bình An tức giận chỉ tay vào màn hình, nơi đám thiếu niên thiếu nữ kia đã trang bị đầy đủ từ đầu đến chân:

“Người nhìn xem! Toàn bộ trong Đồng Du Thôn, còn ai có thể cản được đám ‘trẻ trâu’ này?”

Sư phụ dẫn đội nhìn thoáng qua đám học sinh trong màn hình, bất giác đưa tay che mắt.

Không sai, không sai chút nào.

Tiếp theo đây chắc chắn sẽ là một màn tàn sát đơn phương, tàn nhẫn đến mức không nỡ nhìn.

Nghĩ đến cảnh tượng sắp diễn ra, e rằng toàn bộ quý hồn lang thang trong trấn đều sẽ bị đánh cho “hồn phi phách tán”.

Xem ra, lần này hoạt động thực tiễn xã hội ngay từ khi bắt đầu đã bị bọn chúng biến thành một màn nghiền ép rồi.

Giờ có nói gì cũng muộn, bởi vì thử hỏi có ai không thích bật hack đê bẹp đối thủ?

Đặc biệt là khi gặp phải vấn đề nan giải trong hiện thực.

Những học sinh còn non kinh nghiệm đối phó với cô hồn du đảng thì còn đỡ, nhưng một khi bọn chúng đã cầm vũ khí trong tay...

Những thiếu niên trải qua huấn luyện đầy đủ này chắc chắn sẽ bộc phát sức chiến đấu kinh khủng!

Ai cũng biết không nên đánh nhau với đám thanh niên trẻ trâu, nhất là mấy đứa cấp hai, cấp ba lông bông.

Bởi vì bọn chúng không biết nường tay, làm không tốt còn có thể đánh chết người.

Sư phụ dẫn đội chỉ biết thở dài.

Không sai, bọn chúng thật sự là chuẩn bị đi “giết người” rồi...

“Như vậy, tiếp theo việc phân phối nhân viên?” Bạch Du đặt câu hỏi: “Là năm người cùng một chỗ hay phân tán ra tìm kiếm?”

“Ta cảm thấy mọi người tập trung lại sẽ phù hợp hơn.” Ngô San San lại một lần nữa đưa ra ý kiến: “Bởi vì...”

“Phân tán ra đi.” Khổng Văn tùy ý phát tay: “Ta cùng U Cục một tổ, ba người các người lập thành một đội. Dù sao thì có Trương Kỷ, người có khả năng ghi nhớ đáng sợ này trong nhóm kể chuyện, hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Nhưng mà...” Ngô San San vừa định lên tiếng.

“Yên tâm.” Bạch Du xoay người, trong nháy mắt bộc phát khí thế kinh người của một chiến sĩ từng trải qua vô số trận tử chiến: “Người sống còn không sợ, người chết thì có gì đáng sợ?”

Hắn bước ra khỏi lều vải, bóng lưng nhanh chóng trở lại dáng vẻ một thiếu niên vô hại, để lại mấy người

phía sau vẫn còn sưng sờ vì bị khí thế vừa rồi chấn nhiếp.

“Vừa nãy là...” Trương Kỷ tháo kính mắt ra lau, rồi lại đeo lên lần nữa: “Là ta hoa mắt sao?”

Khâu Đồng Đồng giữ lấy cổ tay Ngô San San, thấp giọng nói: “San San, hẳn vừa rồi có chút đáng sợ đó.”

Ngô San San âm thầm cắn răng... Ta biết ngay mà! Người này cũng đang giấu tài, giống hệt Tô Nhược Ly, không ai là ngọn đèn cạn dầu!

Hai người đi xa một chút.

Khổng Văn cười cười, giọng điệu hờ hững: “Người vừa rồi thái độ thật tệ đó.”

Chương 338

DTV EBOOK

“Thái độ tốt cũng không có ích lợi gì.” Bạch Du vừa đi vừa xách theo đèn hoa sen, lặng lẽ bước qua những con đường yên tĩnh trong trấn: “Ngô San San có ý kiến trái ngược với ta. Nếu như ta hơi tỏ ra thỏa hiệp, nàng lập tức sẽ nắm lấy cơ hội mà dẫn dắt ta theo ý nàng. Loại người này rất giỏi đả xà tùy cơn...”

“Nếu ngay từ đầu ta từ chối thẳng thừng, trái lại sẽ khiến nàng mất đi chỗ bầu vịu.”

Trước đây trong công ty cũng có kiểu người như vậy, chuyên ỷ vào việc người khác không tiện từ chối mà lén lút, khi dễ người thật thà.

Nhưng sau này Bạch Du có kinh nghiệm rồi. Hắn nhận ra rằng, một khi từ bỏ lòng tốt không cần thiết, hắn lập tức cảm thấy trời cao biển rộng, lần đầu tiên phát hiện thì ra việc nói “không” lại dễ chịu như vậy.

Đương nhiên, tình huống của Ngô San San không đến mức nghiêm trọng, cũng chẳng phải sai lầm gì lớn, chỉ là hắn không thích bị người khác nắm mũi dẫn đi.

Dù sao, mục tiêu của Ngô San San là dẫn cả nhóm vượt qua kỳ thực tập xã hội này.

Còn mục tiêu của Bạch Du là...

Năm cây số bên ngoài Trấn Sơn Quý Vực!

Dù thế nào cũng phải tìm cách đến đó điều tra một phen!

Một câu chuyện xưa: Đến rồi thì phải thử một lần!

“Ta cảm thấy có thể tăng độ khó lên một chút được không?”

Triệu Bình An đột nhiên thốt ra một câu.

Không Kiến hòa thượng nghi hoặc hỏi: “Tăng độ khó? Như vậy có phải quá hà khắc với một đám hài tử không?”

“Như này thì chẳng đạt được hiệu quả gì cả, người không cảm thấy thế à?” Triệu Bình An chống cằm, khẽ gõ lên mặt bàn: “Dù sao trong tay bọn họ cũng có đầy đủ đạo cụ cùng vật phẩm tiêu hao, hơn nữa còn có chúng ta giám sát, hẳn là không xảy ra vấn đề gì ngoài ý muốn.”

Không Kiến vẫn không đồng ý: “Người đừng có giận cá chém thớt.”

Triệu Bình An nhún vai: “Thôi bỏ đi, ta chỉ thuận miệng nói nhảm thôi... Haizz, lại phải viết báo cáo xin kinh phí rồi...”

“Quỷ khí ngưng tụ ở hai vị trí phía Đông Nam, ba vị trí ở Tây Bắc.”

Tần Tuyết Táo truyền âm nhập mật báo tin.

Bạch Du gật đầu, tăng tốc bước chân, nhanh như gió.

Có Đế Thính dẫn đường, bất kể thứ gì phía trước cũng không thể thoát khỏi tai mắt hắn, giống như mở bản chỉ dẫn nhiệm vụ vậy.

Chẳng bao lâu sau, Bạch Du đã nhìn thấy một căn nhà với cánh cửa đang khép hờ, bên trong tỏa ra từng luồng khí lạnh nhàn nhạt.

Khổng Văn đưa tay đẩy cửa ra, lập tức nhìn thấy trên sàn nhà có một bộ quần áo, trông có vẻ là của một người nào đó trong nhóm.

“Hắn là mất tích ở đây.” Khổng Văn bước vào, trong tay cầm theo phát trần, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không sợ hãi, bắt đầu lục soát khắp nơi.

“Tìm được gì không?”

“Có quý!” Khổng Văn nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Du, sau đó khẳng định chắc nịch.

“... Câu này mà cũng cần người nói sao?” Bạch Du liếc hắt một cái.

Nhưng đúng lúc này, Khổng Văn bỗng nhiên hét lớn, chỉ tay về phía sau Bạch Du, hoảng hốt hét to:

“CÓ QUỶ A!”

Bạch Du cảm nhận được một trận âm phong thổi tới từ phía sau.

Bản năng phòng vệ của hắn lập tức khởi động, nhưng thân thể lại không quay đầu mà phản ứng ngay lập tức—một cước tung ra!

Cú đá này hung hãn đến mức phảng phất như chiêu Thần Long Bái Vĩ của Lục Thần Trang Thần Long Tôn Giả Lý Thanh, một đòn đá thẳng vào mặt đối thủ, hết như khi Du Mễ bị đánh bay cùng lúc với hai món trang bị trên người hắn.

Oanh ——!

Người phía sau lập tức văng mạnh vào cửa, sau đó bị đẩy bay ra ngoài.

Bay xa chừng năm, sáu mét, rồi từ bậc thềm đá lăn một đường xuống dưới.

“Vừa rồi công kích có hiệu quả chứ?” Bạch Du liếc nhìn Khổng Văn.

Khổng Văn gật đầu, giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Một cước này quả thật rất mạnh mẽ! Người từng học bổ túc bóng đá ở Thiếu Lâm à?”

“Hổng bét...” Một giọt mồ hôi lạnh lăn xuống trán Bạch Du: “Đá trúng như vậy chứng tỏ không phải quý, mà là người sống! Ta vừa rồi không khống chế lực chân... Chẳng lẽ đá chết người rồi?!”

Không kịp nghĩ nhiều, hắn vội vàng lao ra khỏi căn nhà.

Chạy xuống bậc thang, trên khoảng đất trống, quả nhiên thấy một thiếu niên đang nằm ngửa, đầu gục xuống ngay đũng quần, hai mắt trợn trừng.

May mắn thay, đối phương vẫn chưa chết, chỉ bị một cú đá trời giáng làm choáng váng.

Lực đá của Bạch Du vốn dĩ nhắm vào lồng ngực, nhưng đối phương có mặc một tấm nôi sắt hộ thân, thế nên ngoại trừ việc sợ hãi đau ê ẩm, thân thể cũng không tổn thương gì nghiêm trọng.

“May quá, không có chuyện gì...” Bạch Du thở phào nhẹ nhõm.

“Chưa chắc không có chuyện đâu!”

Khổng Văn bỗng nhiên vùng mạnh phát trần, rồi liên tục quật xuống đầu thiếu niên đang nằm trên đất, tốc độ nhanh đến mức vượt qua cả chủ nông trường đang thu hoạch bông vải!

Bốp bốp bốp bốp bốp ——!

“Sao ngươi lại đánh người?!” Bạch Du nhìn tốc độ ra đòn của hắn, đợi năm giây rồi mới hỏi tiếp: “Vì cái gì mà ra tay?”

Chương 339

DTV EBOOK

“Tên này chắc chắn bị quỷ nhập! Ta đang giúp hắc khu trừ tà khí!” Khổng Văn nghiêm túc nói, giọng điệu đầy chính nghĩa.

Bạch Du câm nín mất ba giây, sau đó đưa tay xoa trán: “Người không thấy hắc khiêng cái hắc oa sao? Còn gánh cả nồi sắt kia kìa? Nếu thực sự bị quỷ nhập, thì quỷ cũng không nhìn thấy thứ đó đâu.”

Khổng Văn lập tức đơ người, nhìn thiếu niên trên đất đã bị quật đổ bưng cả khuôn mặt, nhất thời nghẹn lời.

Hắc nhanh chóng đứng dậy, thu phát trần lại, ho khan một tiếng: “Khụ khụ... Không ngờ người cũng xem nhóm kể chuyện a. Biết vậy nói sớm một chút đi.”

“Không, ta xem Lâm Chính Anh.” Bạch Du vừa nói xong, liền nghe thấy một tiếng rên rỉ đau đớn vang lên từ thiếu niên kia.

Học sinh kia tỉnh lại, ôm mặt rên rỉ:

“Ta... mặt ta với cái mông sao lại đau thế này... Đúng rồi, ta vừa cảm giác như bị ai đó đạp một cước!”

Hắc chậm rãi hoàn hồn, lẩm bẩm một lúc rồi quay sang nhìn hai người bên cạnh:

“Các người... các người có thấy ai đánh ta không?”

Bạch Du đang định mở miệng xin lỗi thì đã nghe Khổng Văn nghiêm túc, giọng điệu đầy uy nghiêm nói:

“Là quỷ ra tay!”

Học sinh ôm mặt, hoài nghi:

“Nhưng mặt ta đau rát thế này, quỷ có sức mạnh lớn đến mức đó sao?”

Không Văn gật đầu chắc nịch:

“Chắc chắn là quỷ ra tay! Chúng ta vừa đến, đã thấy người nằm lăn ra ở đây rồi...”

“Thật sao?” Học sinh xoa đầu, vẽ mặt mơ hồ:

“Nhưng ta nhớ là vừa nhìn thấy các người mà?”

“Đúng vậy, người thấy được bọn ta, sau đó bị đánh lén, còn nhớ không?”

Học sinh sững người:

“Người nói thế... hình như đúng vậy! Ta nhớ loáng thoáng có một cái bóng đen... Nhưng ta cũng cảm giác như đã lạc đường rất lâu, tìm mãi không thấy ai. Cũng may nhờ có cái nôi này mà cầm cự được... Hổng rồi, cái nôi của ta!”

Hắn vội vàng sờ lên ngực, tìm kiếm một vật gì đó nhưng sắc mặt lập tức biến đổi:

“Sao lại hổng rồi! Không có cái nôi, ta lấy gì để trấn áp con quỷ kia đây!”

Bạch Du lập tức truy hỏi:

“Quỷ gì?”

“Chính là...” Học sinh còn chưa kịp nói hết câu thì thân thể đột nhiên cứng đờ, rồi đột ngột quay người bỏ chạy:

“Người... người không được qua đây!”

Cùng lúc đó, một luồng âm khí lạnh lẽo lướt nhẹ qua bên cạnh.

Đế Thính khẽ lay động, báo hiệu nguy hiểm đang tới gần.

Bạch Du nghiêng người nhìn sang, lập tức nghe thấy tiếng bóng da nảy lên mặt đất, xen lẫn trong đó là tiếng cười trong trẻo của trẻ con.

Quý có nhiều loại khác nhau. Quý nhi cũng chia thành nhiều trường hợp, nếu là loại lớn một chút, ngang ngược như đám trẻ trâu thì còn dễ đối phó, nhưng nếu chỉ là một hài nhi nhỏ bé... đó mới là dạng khó chơi nhất.

May mắn thay, nhìn qua thì tiểu quý này không có nhiều oán khí, cũng không phải là lệ quý mặt mũi xanh đỏ đầy trạch khí.

Một tiểu cô nương buộc tóc sừng dê, ôm quả bóng da, đứng ngay trước mặt bọn họ.

“Đại ca ca ~”

Bạch Du lập tức giơ tay cắt ngang:

“Dừng! Không được gọi đại ca ca!”

“Hì hì ha ha ~” Tiểu cô nương nghiêng đầu cười khúc khích, hai tay ôm chặt quả bóng da:

“Chúng ta cùng chơi một trò chơi được không vậy? Đại ca ca bọn họ ~”

Khổng Văn vốn luôn tự nhận mình không sợ quý, nhưng khi tận mắt nhìn thấy một hồn ma trước mặt, vẫn có chút bất an. Có thể thấy được, lòng bàn chân hắn đang khẽ run lên.

“Trò chơi gì?” Bạch Du thuận miệng hỏi.

“Tìm bóng da!” Tiểu cô nương vui vẻ giơ quả bóng lên:

“Ta sẽ giấu nó đi trong phạm vi nhất định quanh đây. Nếu các người có thể tìm thấy nó ba lần liên tiếp, ta sẽ thả các người đi. Nếu tìm không thấy...”

Bạch Du nheo mắt:

“Nếu tìm không thấy thì sao?”

“Vậy thì... tiếp tục chơi với ta!” Tiểu cô nương nhẹ nhàng vỗ bóng da:

“Cho đến khi có người khác đến thay thế các người.”

Khổng Văn thở phào nhẹ nhõm:

“Ta cứ tưởng nếu tìm không thấy thì nàng sẽ biến bọn ta thành bóng da chứ!”

“Tiểu cô nương nào mà hung tàn như thế chứ?” Bạch Du liếc hần một cái, rồi lại nói tiếp:

“Mà trò chơi tìm bóng da này... người chẳng lẽ chưa từng chơi trong mấy cái game kinh dị kia à?”

Khổng Văn lập tức lùi lại một bước:

“Nếu người tự tin thế thì cứ lên trước đi! Huynh đệ không phải không tin người, mà chỉ muốn mở mang tầm mắt thôi.”

“Các người muốn tách ra chơi sao? Vậy cũng được nha!” Tiểu cô nương nghiêng đầu cười, tóc bím sừng dê khẽ lay động. Ngay sau đó, quả bóng da trong tay nàng liền biến mất:

“Bắt đầu nào!”

Ngay khi tiếng nói rơi xuống, trò chơi chính thức bắt đầu.

Bạch Du đi đến một căn nhà gần đó, nhanh chóng tìm thấy quả bóng giấu trên mái nhà. Hần nhặt lên, ném lại cho tiểu cô nương:

“Lần thứ nhất.”

“Đại ca ca thật lợi hại! Sao người tìm thấy nhanh như vậy chứ? Trước đó ca ca kia ngốc quá ngốc!” Tiểu cô nương cười khanh khách:

“Lần này ta sẽ giấu kỹ hơn!”

Lần thứ hai, quả bóng được giấu trong một khe hẹp dưới đáy giếng.

Nhưng chỉ sau một lúc, Bạch Du lại tìm ra và giơ lên:

“Lần thứ hai.”

Chương 340

DTV EBOOK

“Wow! Lợi hại, lợi hại!” Tiểu cô nương vỗ tay vui vẻ hơn:

“Lần này ta sẽ giấu nó kỹ nhất!”

Nói rồi, nàng vỗ nhẹ hai tay, quả bóng da trong tay lập tức biến mất. Đồng thời, bản thân nàng cũng hoàn toàn tan biến không còn dấu vết...

Khổng Văn khẽ chọc vào lưng Bạch Du, hạ giọng nói:

“Nàng không thấy chúng ta, vậy có phải chúng ta có thể chuồn không? Dù sao cũng đã tìm được bóng một lần rồi mà.”

Bạch Du lườm hắn:

“Ngay cả với tiểu hài tử mà cũng muốn giở trò? Người còn coi mình là người lớn nữa không hả?”

Khổng Văn gãi đầu:

“Nhưng mà... chúng ta vẫn chưa thành niên mà, đâu tính là người lớn?”

Bạch Du: “.....”

Hắn không thèm đôi co với tên này nữa, quay sang tiếp tục trò chuyện với Tần Tuyết Táo qua truyền âm:

“Tìm thấy chưa?”

“Tìm được rồi.” Tần Tuyết Táo đáp lời, giọng điệu có phần kỳ lạ:

“Nhưng vị trí có chút xảo trá... bóng bị giấu dưới gốc cây hòe kia.”

“Cây hòe?” Bạch Du quay đầu lại nhìn, quả nhiên có một gốc cây già. Thân cây đã mục rỗng, bên trong còn có một cái hốc khá lớn.

Hắn tìm kiếm xung quanh một vòng nhưng không thấy gì, nhíu mày nói:

“Không có gì cả.”

“Tìm kỹ dưới gốc cây ấy.” Tần Tuyết Táo nhắc nhở.

Bạch Du cúi xuống, đưa tay sờ soạng phía dưới hốc cây. Ngón tay hắn chạm phải lớp bùn đất trộn lẫn lá cây khô. Sau khi dọn bớt chướng ngại, hắn phát hiện dưới rễ cây có một cái hang nhỏ.

Chỗ trống bên dưới hốc cây tuy không lớn, nhưng vừa vặn đủ để một đứa trẻ chui vào.

Hắn đưa tay thăm dò vào trong, nhưng ngay khi chạm phải thứ gì đó, động tác bỗng khựng lại.

“Người tìm thấy gì sao?” Khổng Văn ở bên ngoài sốt ruột hỏi.

Bạch Du chậm rãi rút tay về, trầm giọng nói:

“Tìm được rồi, nhưng mà...”

Hắn dùng sức kéo một cái, từ trong hốc cây lôi ra một bộ xương trắng xóa. Trước ngực bộ xương còn ôm một quả bóng da đã cũ nát.

“Ai...” Bạch Du thở dài, hắn đã đoán được kết cục.

Quả bóng da rách rưới chột lơ lửng lên không, tỏa ra ánh sáng mờ ảo. Từ bên trong hốc cây, những điểm sáng li ti hội tụ lại, dần dần hình thành một chuỗi hình ảnh chớp chờn.

Bạch Du bỗng cảm thấy trước mắt mờ đi, tựa như hắn đang chìm vào một đoạn ký ức...

Trong một gia đình nghèo khó, có một tiểu nữ hài.

Phụ thân của nàng làm việc bên ngoài, chỉ có mẫu thân ở nhà chăm sóc.

Mẫu thân đối xử với nàng rất tốt, phụ thân cũng vậy. Nhưng vì cuộc sống mưu sinh, gia đình họ luôn rơi vào cảnh ly tán.

Một ngày nọ, ở trường học, nàng bị bắt nạt. Không thể chịu đựng được, nàng vừa khóc vừa chạy về nhà. Nhưng hôm đó mẫu thân lại quá bận rộn, không có thời gian an ủi nàng.

Tiểu nữ hài cảm thấy tủi thân, bèn quyết định trốn đi.

Nàng trèo lên lầu các nhà hàng xóm, tìm một góc kín đáo trốn vào.

Sau vài giờ, người nhà và hàng xóm như phát điên, hốt hoảng tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng, vẫn là mẫu thân phát hiện ra nàng, ôm nàng vào lòng mà khóc nức nở.

Phụ thân sau khi nghe tin, ngày hôm sau liền tức tốc trở về.

Nàng rất vui vẻ, gia đình lại được đoàn tụ. Cảm giác ấm áp ấy khiến nàng say mê.

Nhưng rồi, chẳng được bao lâu, phụ thân lại phải rời đi, mẫu thân cũng bận rộn làm việc trong trấn.

Ba tháng sau, nàng lại trốn đi lần nữa.

Lần này, nàng chọn một nơi khó tìm hơn—dưới giếng nước.

Mãi đến mười tiếng đồng hồ sau, nàng mới được tìm thấy, cả người lạnh run, suýt nữa đông cứng thành băng.

Mẫu thân chẳng còn tâm trạng trách mắng nàng, đám người lớn trong nhà cũng vậy. Họ chỉ nghĩ rằng nàng vô tình trượt chân rơi xuống giếng.

Tiểu nữ hài bị bệnh một trận, phải nghỉ ngơi ở nhà. Phụ thân cũng trở về chăm sóc nàng, cả gia đình đoàn tụ thêm hơn nửa tháng.

Nhưng rồi, mọi chuyện vẫn đâu vào đấy.

Phụ thân rời đi, nàng lại chỉ còn một mình.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua thêm một năm.

Nàng không chịu nổi cảm giác cô đơn nữa, lại một lần nữa trốn đi.

Lần này, nàng chọn một nơi hoàn hảo hơn—hốc cây hòng già ngoài sân.

Nàng trốn trong hốc cây.

Nhưng chỗ này trẻ con trong thôn ai cũng biết, nàng nghĩ như vậy là giấu được, nhưng chẳng mấy chốc sẽ bị tìm ra.

Dù vậy, nàng cũng không muốn bị tìm thấy quá nhanh, nên chui sâu hơn vào bên dưới hốc cây, nơi có một cái hang cũ do động vật đào.

Cơ thể nàng nhỏ bé, có thể chui vào được, vậy là nàng cứ thế chui vào trong.

Nàng ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần trốn ở đây, rất nhanh thôi, người nhà sẽ lại đoàn tụ.

Thế nhưng ngay lúc nàng mơ tưởng đến cảnh cả nhà sum vầy, nàng bỗng giật mình phát hiện—mình bị mắc kẹt trong hang, không thể ra ngoài.

Vì đầu bị kẹt ở phía dưới, nên dù có kêu cứu cũng không ai nghe thấy.

Lần này, nàng thực sự mong có người nhanh chóng tìm thấy mình.

Nàng mong chờ, mong mỗi từng giây từng phút.

Thế nhưng một giờ trôi qua... rồi hai giờ, ba giờ... Tiếng người lần lượt đi ngang qua.

Chương 341

DTV EBOOK

Có người ghé mắt nhìn vào hốc cây, nhưng chỉ lướt qua một cái rồi rời đi. Lớp lá rụng dày đặc đã che mất cơ hội sống sót duy nhất của nàng.

Sau đó, không còn ai đến nữa.

Nàng bật khóc, nàng hối hận, nhưng hối hận cũng chẳng có ích gì.

Nước mắt không thể cứu nàng.

Không ai tìm thấy nàng.

Nàng chỉ có thể co ro trong cái hang tối tăm ấy, một thân một mình, chậm chậm bị bóng tối nuốt chửng.

Những chuyện sau đó, nàng không còn nhớ rõ nữa. Chỉ biết rằng mình rất, rất mệt mỏi, rồi cứ thế nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Khi tỉnh lại, cảnh vật xung quanh đã thay đổi hoàn toàn.

Ngôi làng ngày xưa giờ trở nên hoang tàn, đổ nát.

Tất cả đã không còn như trước nữa.

Nàng cô độc lang thang ở nơi này, ôm quả bóng da, chờ đợi có người đến chơi cùng.

Chờ đợi một ai đó... tìm thấy nàng...

Và rồi, cuối cùng, có người đến.

“Người... tìm thấy ta rồi.”

Cô bé ôm quả bóng da, nước mắt lưng tròng, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy niềm vui:

“Cuối cùng... cũng có người tìm thấy ta.”

Chờ đợi mấy chục năm trời, đây là lần đầu tiên có người tìm ra nơi nàng đã khuất.

Lần đầu tiên... có người phát hiện ra bộ hài cốt của nàng.

Cô bé không biết sau này sẽ thế nào. Nhưng nàng chắc chắn rằng cha mẹ mình cũng không hay biết nàng đã chết ở đây.

Bởi vì... không ai từng thu nhặt thi thể nàng cả.

Bạch Du nhìn tiểu cô nương trước mặt, nhẹ nhàng vươn tay, xoa lên mái tóc nàng:

“Người cũng nghịch ngợm quá rồi.”

Cô bé òa khóc, giơ tay lau nước mắt:

“Ta chỉ là... rất muốn cả nhà được ở bên nhau mà thôi...”

Tấm lòng non nớt ấy không có gì sai cả, chỉ là... kết cục không được như nàng mong đợi mà thôi.

Bạch Du trầm mặc một lát, rồi nhẹ nhàng ôm lấy nàng:

“Không sao đâu... Hiện tại, người có thể về nhà rồi.”

Hắn thu lại bộ hài cốt nhỏ bé, dùng áo khoác cần thận bao bọc lại, sau đó rời khỏi hốc cây.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Khổng Văn, hắn nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, dẫn về phía căn nhà cũ.

Nàng khi còn sống đã bỏ trốn khỏi nhà, nên dù hóa thành quỷ hồn cũng không thể quay về. Trừ khi... thi hài nàng được tìm lại.

Nhà của nàng sớm đã đổ nát, hoang tàn suốt nhiều năm không người cư trú.

Bạch Du không rõ nàng thuộc thời đại nào, cha mẹ nàng liệu còn sống hay không.

Nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ cần được quay về ngôi nhà cũ, cô bé đã thấy mãn nguyện rồi.

Nàng quỳ dưới nền đất lạnh lẽo, nước mắt lăn dài, không ngừng gọi:

“Cha... mẹ...”

Một lúc lâu sau, cảm xúc dần lắng xuống.

Cô bé lau nước mắt, đứng dậy, hướng về phía Bạch Du nói lời cảm tạ:

“Cảm ơn ca ca đã đưa ta về nhà.”

Bạch Du lắc đầu:

“Không có gì... Nhưng lần sau, đừng nghịch ngợm như vậy nữa.”

“Ân!”

Cô bé gật đầu thật mạnh, khuôn mặt rạng rỡ:

“Ta có thể về nhà rồi... Có thể đi tìm ba ba, mẹ mẹ rồi... Cảm ơn ca ca! Nếu như ta sớm gặp được người, thì tốt biết bao nhiêu!”

Bạch Du bật cười:

“Hiện tại cũng chưa muộn... Biết đâu, tương lai chúng ta lại gặp nhau.”

“Tương lai gặp lại! Nhất định phải gặp lại!”

Cô bé lao tới ôm hân, thân thể trong suốt dần mờ nhạt.

Nguyện vọng đã hoàn thành, linh hồn nàng đang dần quy về luân hồi.

Nhưng ngay trước khi biến mất, nàng bỗng nhớ ra điều gì đó, vội vã nhắc nhở:

“Đúng rồi! Trước khi đi, ta còn một chuyện muốn nói cho ca ca!”

Giọng nói vang vọng trong không gian.

“Rạp hát bên kia thôn trấn... rất nguy hiểm! Có kẻ đáng sợ đang ở đó! Nhớ kỹ... ngàn vạn lần đừng đi!”

Câu nói vừa dứt, bóng dáng cô bé cũng hoàn toàn tan biến.

Trong không gian yên tĩnh, chỉ còn lại một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Thân ảnh tiêu tán không còn.

“Nàng... đã thành Phật sao?” Khổng Văn nhỏ giọng hỏi.

“Thành Phật là giáo lý của Phù Tang chứ gì?” Bạch Du lắc đầu, chậm rãi đáp: “Hắn là quay về luân hồi rồi... Kiếp này chưa chắc có cơ hội gặp lại. Người bớt tích khẩu nghiệp chút đi.”

Khổng Văn bĩu môi, sau đó liếc nhìn Bạch Du đầy ẩn ý:

“Này, ta nói này... Người không phải là loli khổng đấy chứ?”

Bạch Du trợn trắng mắt, ném cho hắn một ánh nhìn khinh bỉ:

“Người đúng là nào có vấn đề! Ta mới là loli khổng? Cả nhà người mới là loli khổng ấy!”

“La lị khổng cũng có gì đâu nào? Mười bốn tuổi cũng tính là loli đi?” Khổng Văn cười hắc hắc, vỗ vai Bạch Du nói: “Dù sao chúng ta cũng mới mười bảy tuổi, nhỏ hơn ba tuổi cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Mau cút đi!” Bạch Du lười phí lời với hắn, thẳng thừng đổi chủ đề: “Ta bảo người đi tìm cái tên vừa mới chạy ra ngoài, có thấy hắn đâu không?”

“Hắn chạy nhanh lắm.” Khổng Văn lắc đầu, vẻ mặt đầy khó tin: “Nói thật, ta còn dùng cả Thanh Phong Lục mà vẫn không đuổi kịp. Quá quái dị.”

“Không đuổi kịp?”

“Ừ! Tên đó bỗng nhiên bò như nhện, lướt qua lướt lại trong ngõ hẻm như ma vậy! Ta vừa đuổi theo đã bị vút lại phía sau.”

Bạch Du tưởng tượng ra cảnh tượng đó, sau đó bụm mặt:

“Ngọa tào...”

“Sao thế?”

Chương 342

DTV EBOOK

“Tên này xui xẻo đến mức nào vậy chứ? Vừa mới bị một con quỷ thả ra, lại bị một con quỷ khác phụ thể?” Bạch Du khước miệng co giật: “Chắc hẳn gần đây uống nước ngược à?”

Hắn thở dài một hơi, cất bước đuổi theo.

“Bây giờ đi đâu?”

“Rạp hát.”

“Thế còn cái tên người nhện đang bò lổm ngổm kia, mặc kệ luôn à?”

“Chẳng qua là một con quỷ tập luyện Thạch Sùng Công nhập vào, phát điên mà thôi, không đáng để quan tâm. Mà cũng chẳng thể bám vào lâu đâu... Ta đoán tám chín phần mười là do chính bản thân hắn cũng không phản kháng, nếu không sao có thể nhập xác dễ dàng như vậy?” Bạch Du thờ ơ đáp: “Nếu hắn đã có cái thể chất này, giúp cũng chẳng ích gì.”

Hắn quay đầu nhìn sang Tần Tuyết Táo, hỏi:

“—— Rạp hát có tình huống gì à?”

“Không rõ.” Tần Tuyết Táo nhíu mày: “Bên đó không có bao nhiêu âm khí.”

“Không có à... Vậy thì mới đáng lo đấy.” Bạch Du trầm mặc suy tư.

Hắn nhớ lại trước đó, khi mọi người tách ra, khu vực rạp hát là do Ngô San San, Khâu Đồng Đồng và Trương Kỷ phụ trách thăm dò. Nhưng đến giờ, cả ba người vẫn chưa có chút tin tức nào.

Hắn lập tức lấy ra máy truyền tin, nhưng ở đây tín hiệu quá yếu, căn bản không thể gọi điện.

Vào mạng cũng chẳng khá hơn, ngay cả tải một cái quảng cáo cũng giật lag trắng xóa cả màn hình.

Sau một hồi vật lộn, Bạch Du leo lên chỗ cao hơn, chờ tín hiệu nháy lên được hai vạch rồi thử gọi điện thoại —vẫn không liên lạc được.

“Bên đó có chuyện rồi.” Bạch Du híp mắt, quay sang Khổng Văn: “Chúng ta phải đến xem thử.”

“A?” Khổng Văn mở to mắt, buột miệng nói ra câu hỏi từ tận đáy lòng: “Chúng ta qua đó... lỡ như cũng toang thì sao?”

“Vậy người ở lại?” Bạch Du hờ hững liếc nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ: Sao tên này lại thành thật nghe theo bản tâm như thế nhỉ?

Hắn nhớ rất rõ, trước đây Khổng Văn không phải kiểu người này. Trước đây dù có hơi nhát gan, nhưng đâu đến mức sợ chết đến nông nỗi này?

“Thôi đừng có giỡn, dĩ nhiên là ta đi cùng!” Khổng Văn trừng mắt với Bạch Du: “Ta sao có thể để người đi chịu chết một mình chứ?”

“Lời này nghe còn có chút giống tiếng người.”

“Ta ít nhất cũng phải đi thăm dò thử xem ở đó có bán bắp rang hay khoai tây chiên không đã...”

“???”

“Khục! Phải biết rằng, Trương Kỷ mang theo một tấm Kim Cương Chú mà vẫn không đối phó được. Người không cảm thấy có gì đó kỳ quái sao?”

Khổng Văn sờ cằm, phân tích: “Hơn nữa, đến tận bây giờ người của Huyền Thiên Tông vẫn chưa xuất hiện. Có hai khả năng: Một, đây thực sự là ngoài ý muốn. Hai, mọi thứ trông có vẻ nguy hiểm, nhưng thực tế đều nằm trong tầm kiểm soát.”

“Ta cảm ơn EQ và IQ của người cuối cùng cũng chịu hoạt động đúng lúc.” Bạch Du nghe hắn phân tích,

thuận miệng hỏi: “Vậy ý người là gì?”

“Ý của ta là nên chuẩn bị thật kỹ càng.” Khổng Văn chỉ vào lều trại: “Người có muốn thử tìm thêm không? Biết đâu còn có bảo rương khác?”

“Người nghĩ đây là Teyvat của Genshin Impact chắc? Ngày nào cũng có bảo rương để mở à? Mà ngay cả trong Genshin, bảo rương cũng toàn là rác rưởi thôi.” Bạch Du không nhịn được xổ một câu chửi.

Chợt hần liếc mắt nhìn Khổng Văn, rồi sờ cằm lẩm bẩm: “Không đúng, người có gì đó lạ lắm...”

“Ta lạ chỗ nào?” Khổng Văn không cảm thấy có gì bất thường.

Bạch Du đột nhiên giơ tay lên: “Oa! Đằng kia có người đang nhảy Cực Lạc Tịnh Thổ kìa!”

“Cái gì? Ở đâu?” Khổng Văn lập tức quay đầu tìm kiếm.

Ngay khoảnh khắc ấy, Bạch Du giơ tay vung một cái tỉnh mộng chưởng thẳng vào mặt Khổng Văn. Một tiếng “bốp!” vang lên giòn tan, cả người Khổng Văn bị đánh bay ra ngoài.

Đồng thời, một bóng đen từ trên người hần văng xuống, rơi thẳng xuống đất. Đó là một nam nhân trung niên mập mạp, phía trước áo có chữ “Nhất Gan”, phía sau viết “Sợ Bút”.

Khổng Văn ôm mặt, hít một hơi khí lạnh, đóng góp nhỏ bé vào việc làm ấm toàn cầu.

“Tê! Một bạt tai này làm ta nhớ đến cú kéo hài chí mạng của bà nội ta năm đó...”

Hần quay đầu nhìn nam nhân trung niên quỷ quái trên mặt đất, ánh mắt đối diện nhau:

“Ơ kìa, người!”

Nam nhân trung niên vội vàng muốn chui lại vào thân thể Khổng Văn, nhưng vừa thử liền va vào một

thứ vô hình, phát ra tiếng “cộc” giòn tan, tựa như sọ va vào vách tường.

“Aaa đau quá!” Quỷ Nhát Gan ôm trán, kêu lên:
“Chuyện gì xảy ra thế này? Sao ta không chui vào lại được?”

“Bởi vì người chỉ có thể chui vào khe hở nội tâm của người khác, chứ không phải ai cũng nhát gan cả ngày như chuột nhắt!” Bạch Du mặt không đổi sắc, đồng thời đưa đèn hoa sen đến trước mặt Quỷ Nhát Gan. Ngọn lửa chiếu rọi khuôn mặt hắn, trông chẳng khác gì cảnh tra khảo nghi phạm.

“Nói đi, người đã ảnh hưởng đến tâm trí lão Khổng như thế nào? Rốt cuộc muốn làm gì?”

Quỷ Nhát Gan rít lên một tiếng: “Cứu mạng!”

Nhưng còn chưa kịp chạy, đã bị Khổng Văn túm chặt lấy chân.

Chương 343

DTV EBOOK

“Người TM còn dám chạy à? Chính người là kẻ khiến ta trở thành con rùa rụt cổ, đúng không? Ta cứ thấy có gì đó không đúng!”

Khổng Văn siết chặt năm nắm đấm, nghiến răng: “Lão tử đường đường là mãnh nam, sao có thể biến thành một kẻ nhát chết được? Đều tại người! Người dám mạnh lên ta mà không xin phép hả?”

Quỷ Nhát Gan gào to: “Tha mạng! Hai vị tráng sĩ, ta cũng đâu có muốn thế đâu! Ta chỉ muốn giữ mạng thôi mà!”

“Bảo mệnh? Người sợ cái gì?” Khổng Văn nhú mày: “Ta có đánh chết người thật đâu.”

“Ta không phải sợ các người đánh chết ta...” Quỷ Nhát Gan đột nhiên rùng mình, rồi hoảng hốt hét lên: “Không đúng! Các người sẽ không thực sự muốn đánh chết ta đấy chứ?!”

Hắn lập tức quỳ rạp xuống đất: “Tha mạng! Tha mạng! Xin hai vị tráng sĩ mở lòng từ bi, coi ta như cái rắm mà tha cho ta đi!”

Bạch Du nhấc chân giậm mạnh xuống đất, phóng xuất sát khí bao trùm chiến trường: “Im ngay!”

Quỷ Nhát Gan sợ đến mức... nếu còn sống chắc đã tè ra quần. Đáng tiếc, hắn là quỷ, quần cũng chẳng có gì để ướt.

“Người rốt cuộc đang trốn cái gì?” Bạch Du trừng mắt: “Người rõ ràng là một con quỷ cơ mà!”

Quỷ Nhát Gan run rẩy chỉ về phía xa: “Bên trong rạp hát... đồ vật kia... sắp chui ra rồi!”

“Đồ vật gì?” Khổng Văn quay sang nhìn Bạch Du:
“Trong đó đang sinh con à?”

“Cái đó thì chắc phải là phụ nữ mới sinh được.” Bạch Du nhún vai.

Năm phút trước đó, ngay lúc Bạch Du đụng phải Quỷ Nhát Gan...

Triệu Bình An nhận được một tin tức.

Đó là thông báo đến từ Bộ Môn Quan Trắc của Huyền Thiên Ti.

Nội dung thông báo — Trấn Sơn Quỷ Vực đang có dấu hiệu hoạt động kịch liệt, dường như phạm vi phong ấn có nguy cơ khuếch trương... Đề nghị cấp trên nhanh chóng xem xét tình hình.

“Điểm quan trắc gần nhất cách đây bao xa?” Triệu Bình An hỏi.

“Ngay tại đỉnh núi phụ cận, đi khoảng mười phút là đến.” Một thực tập viên phụ trách quan trắc trả lời.

“Vậy bây giờ đi xem một chút.” Triệu Bình An kéo lấy cánh tay Không Kiến Hòa Thượng, nói: “Người cũng đi theo đi, nếu chẳng may xảy ra chuyện, cần dùng đến Thần Túc Thông của người.”

“Mà nơi này thì sao?” Một người khác hỏi.

“Toàn bộ thôn trấn chẳng phải đã được dò xét qua rồi sao? Báo cáo gửi về cũng không phát hiện bất cứ vấn đề gì. Nhiều nhất chỉ còn sót lại một ít phước linh và chấp niệm âm hồn, không đủ căn cứ để gây nguy hiểm. Phụ cận đường núi cũng đã bắt đầu phong tỏa.” Triệu Bình An tỏ vẻ không lo lắng: “Nếu xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn, các người cứ theo dõi cẩn thận là được.”

Nói xong, hắn cùng Không Kiến Hòa Thượng nhanh chóng đi về phía điểm quan trắc, kiểm tra xem Trấn Sơn Quỷ Vực có thực sự xuất hiện dấu hiệu khuếch trương hay không.

Bởi vì năm nay hoạt động của nó dữ dội hơn hẳn những năm trước, thậm chí còn phát sinh sớm hơn ba ngày, không thể không cảnh giác...

Lại nói về phía Ngô San San.

Nhóm ba người bọn họ phụ trách tìm kiếm các đồng học mất tích khác.

Trên đường, bọn họ cũng đã tìm thấy hai người, tiện thể đưa bọn họ trở về lều trại.

Tiếp tục tìm kiếm, chẳng mấy chốc, cả nhóm đã đi đến phía trước rạp hát.

“Ta có một loại dự cảm rất không ổn.” Trương Kỷ cầm đèn pin, chiếu sáng phía trước: “Từ xưa đến nay, rạp hát vốn là nơi âm khí hội tụ... Nếu khuya khoắt thế này mà bên trong còn có quỷ ca hát đùa giỡn, vậy chẳng phải còn đáng sợ hơn sao?”

“Người lại nghe từ nhóm kể chuyện trên mạng à?”

“Không, lần này ta xem trong phim.” Trương Kỷ đáp.

“Là phim trên mạng à?”

“Đúng vậy.”

“Chẳng phải mấy bộ đó toàn là phim nát sao?”

“Nhưng vẫn có tác phẩm chất lượng chứ!” Trương Kỷ cãi lại một câu.

Còn chưa dứt lời, Ngô San San đã đưa tay đẩy cánh cửa nhà hát. Một tiếng cọt kẹt rợn người vang lên khi gỗ ma sát vào nhau.

“Ta đã nói rồi, đừng có đi vào mà!” Trương Kỷ nhắc nhở.

“Nhưng nếu bên trong có đồng học thì sao?” Ngô San San hỏi lại: “Chẳng lẽ cứ bỏ mặc bọn họ ở đây sao? Nếu bên trong thực sự có Oán Linh ác quỷ, vậy càng phải vào xem một chút!”

“Người không sợ đưa chính mình vào chỗ chết à?”

“Sợ chứ.” Ngô San San bình thản đáp: “Nhưng dù sợ vẫn phải đi. Ba người bạn học của ta còn chưa tìm thấy đâu.”

“Người không sợ biến thành anh em Hồ Lô cứu gia gia à?” Trương Kỳ vẫn không muốn bước vào.

“Người không muốn vào thì thôi.” Khâu Đồng Đồng liếc mắt: “Hai chúng ta đi vào, người ở bên ngoài canh chừng, được không?”

Trương Kỳ lập tức nghiêm túc hùng hồn đáp: “Đương nhiên là được!”

Hai cô nương bước vào rạp hát, trông có vẻ khá tự tin. Trong khi đó, Trương Kỳ lại đứng chờ ở vị trí cửa rạp hát, lặng lẽ tắt đèn pin.

Chương 344

DTV EBOOK

Bên trong rạp hát, khung cảnh vô cùng quái dị. Từ bên ngoài nhìn vào thì vẫn nguyên vẹn, nhưng khi quan sát từ bên trong, lại thấy đầy rẫy dấu vết bị lửa thiêu. Trên mặt đất phủ đầy tro tàn, ngay cả chiếc bàn phía trước sân khấu cũng mang dấu tích cháy sém. Tuy nhiên, do bàn được dựng từ gạch xanh, nên nó không bị sụp đổ hoàn toàn.

Ngô San San bật đèn pin, ánh sáng chiếu lên mặt bàn, lập tức làm lộ ra ba bóng người.

Ba người này, không ai khác, chính là bạn học cùng lớp của bọn họ.

“Tiểu Báo, Tiểu Hồ, Tiểu Miêu!” Khâu Đồng Đồng kinh ngạc gọi.

Thế nhưng, ba người trên bàn vẫn đứng bất động, mắt trợn trừng. Sau lưng mỗi người đều cắm cờ hí khúc, một người còn cầm quan đao, mặt bối loạn thất bát tao bột trắng bột đen, trông chẳng khác gì những bức tượng cứng ngắc trên sân khấu.

Ngô San San vội giữ chặt Khâu Đồng Đồng đang định lao lên đài: “Bọn họ có vẻ như bị trúng tà.”

“Muốn thử một chút không?” Khâu Đồng Đồng lấy ra một lá Phá Tà Phù, sau đó lẩm nhẩm câu chú mà Trương Kỷ đã dạy trước đó: “Chính khí phá tà.”

Chỉ trong chớp mắt, lá Phá Tà Phù bùng lên ánh sáng trắng, lao thẳng về phía một trong ba người trên sân khấu. Người kia lập tức ngã xuống, lá cờ sau lưng cũng rơi rải rác khắp mặt đất, không còn cử động.

Hai người còn lại ngay lập tức hoàn hồn. Một kẻ cầm bảo kiếm, kẻ còn lại cầm quan đao, nhảy từ trên sân khấu xuống.

“Các người ~ thụ ~ chết đi!”

Miệng còn ngân nga theo điệu hí khúc.

Lúc đầu, Ngô San San còn nghĩ không có gì đáng lo. Nhưng khi nhìn thấy quan đao trong tay đối phương bổ xuống, tạo ra một vết nứt sâu trên nền đất, nàng lập tức ý thức được: “Không phải đao cụ! Là hàng thật!”

Cả hai lập tức né tránh, nhưng tốc độ của hai kẻ này nhanh đến mức quỷ dị. Chúng vừa tung người một cái đã chặn đứng đường thoát của hai cô gái.

Khâu Đồng Đồng lập tức ném ra lá Phá Tà Phù thứ hai. Nhưng lần này, phù chú không có tác dụng như trước, chỉ có thể đẩy lùi một trong hai kẻ địch.

“Không thể dùng linh tinh phù chú!” Ngô San San hét lên, sau đó lăn mình về phía trước, né tránh đường kiếm đâm thẳng vào ngực. Đồng thời, nàng vùng tay trái, cầm đồng tiền kiếm đâm thẳng vào đùi kẻ kia.

Đồng tiền sắc bén cửa qua bàn tay hắn, lập tức phát ra ánh sáng chói mắt. Tên kia như thể bị điện giật, lăn lộn trên mặt đất, cuối cùng phun ra một ngụm khói trắng rồi bất động.

Tên thứ hai cũng bị hạ gục!

Tuy nhiên, sau đòn vừa rồi, Ngô San San cũng bị suy kiệt, không thể đứng vững ngay lập tức. Bởi vì đồng tiền kiếm có thể hút huyết khí của kẻ địch, nhưng cũng tiêu hao tinh lực của người sử dụng.

Một lưỡi đao sáng quắc từ phía sau vung xuống, nhắm thẳng vào cổ nàng. Ngô San San tránh né không kịp, may mà Khâu Đồng Đồng kịp thời lao tới. Nàng lật mở quyển kinh thư trong tay, một trang sách lập tức phát ra ánh sáng đỏ rực, cản lại một kích trí mạng.

Sức phản chấn khiến kẻ tấn công mất đi thăng bằng.

Nắm lấy cơ hội này, Khâu Đồng Đồng lập tức ném ra lá Phá Tà Phù thứ ba.

Phù chú đánh trúng mi tâm của kẻ địch, khiến con quỷ trú ngụ trong cơ thể hắn lập tức bị trục xuất. Nó xoay tròn giữa không trung rồi kêu thảm một tiếng trước khi tiêu tán hoàn toàn.

“Xong tên thứ ba!” Khâu Đồng Đồng thở hổn hển: “Vậy là giải quyết hết rồi phải không?”

Ngô San San cũng thở dốc, mồ hôi lạnh thấm ướt cả người: “Cũng may là hữu kinh vô hiểm. Nếu không có những món đạo cụ này, chỉ sợ chúng ta đã bị xem như đang diễn hí kịch mà bị chém chết từ lâu.”

“Diễn hí kịch?”

“Ba người này ăn mặc giống như Trương Long, Triệu Hổ, Vương Triều, Mã Hán.” Ngô San San vốn có nghiên cứu về hí kịch nên nhanh chóng nhận ra: “Ta từng xem họ lên sân khấu biểu diễn, nhưng không rõ bọn họ đang hát ‘Trát Phò Mã’ hay ‘Ô Bồn Ký’...”

“Chờ đã, người nói có bốn người.” Khâu Đồng Đồng đột nhiên nhận ra điều bất thường: “Nhưng ở đây chỉ có ba! Vậy người còn lại đâu?”

“Có lẽ là do nhân số không đủ.” Ngô San San nhìn ba kẻ đang ngã gục trên mặt đất: “Trước hết, kéo bọn họ về đã...”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên, trên sân khấu vọng đến một giọng hát u ám:

—— “Đến muôn hồng nghìn tía khai biến, giống như như vậy đều đưa ra cảnh tượng đồ nát. Lương Thần cảnh đẹp làm sao trời, thưởng tâm chuyện vui nhà ai viện?”

Hai người lập tức cứng đờ thân thể, chỉ thấy trên sân khấu xuất hiện một nữ tử xinh đẹp vô song, y phục rực rỡ, xoay quanh múa hát.

—— “Đình thụ không biết người đi tận, thu xuân còn thả trước đây hoa.

Đa tình chỉ có trong ao lý, còn là rời người hộ hoa rơi.”

Giọng hát của nàng mang theo nỗi ai oán thê lương.

Ngô San San sắc mặt cứng ngắc, thấp giọng nói:
“Nàng đang hát Mẫu Đan Đình.”

Khâu Đồng Đồng nhỏ giọng hỏi: “Có gì không ổn sao?
Rõ ràng rất hay mà?”

Chương 345

DTV EBOOK

“Mẫu Đan Đình kể về một nữ tử chết đi sống lại, tuyệt đối không phải chuyện tốt!” Ngô San San lắc đầu liên tục, giọng đầy kiên ky: “Ta mới không muốn làm Lệ Nương! Con quỷ này nguy hiểm quá, mau chạy!”

Nói rồi, nàng nắm chặt tay Khâu Đồng Đồng, không dám quay đầu lại, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhưng càng chạy, nàng càng cảm thấy giọng hát kia mỗi lúc một gần hơn.

Phảng phất như cánh cửa ra vào đang xa dần, trong khi khoảng cách giữa các nàng với sân khấu lại ngày càng rút ngắn.

Ngô San San nghiêng rằng: “Đừng quay đầu! Nhắm mắt chạy đi, đây là huyền cảnh!”

Hai nữ hài vốn không có kinh nghiệm đối phó tình huống này, nhưng Khâu Đồng Đồng lại cảm nhận được quyển kinh thư trong tay đang không ngừng tỏa nhiệt, từng trang giấy bị thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

Điều đó chứng tỏ bọn họ thực sự đang bị tấn công, chỉ là không biết kẻ địch đang ra tay từ đâu.

Cũng may, trước khi kinh thư tiêu hao hoàn toàn, hai người vẫn kịp chạy đến cửa ra vào.

Khoảng cách chỉ còn ba bước!

Chỉ cần với tay là có thể đẩy cánh cửa hờ khép kia ra ngoài!

“Trương Kỳ! Trương Kỳ!” Ngô San San hét lớn: “Mở cửa nhanh!”

Từ khe cửa, một tia sáng xuyên qua—đèn pin trong tay Trương Kỳ.

Cả hai vừa mới thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng cuối cùng cũng có thể thoát khỏi hiểm cảnh.

Nhưng chỉ vài giây sau, Trương Kỷ lại không hề có động tác gì.

Hắn rõ ràng đã nghe thấy lời kêu cứu.

Thế nhưng, hắn chỉ lặng lẽ cúi đầu, tay rũ xuống, để ánh đèn pin hắt ra một vệt sáng yếu ớt. Sau đó, hắn vươn tay—

Phanh!

Cửa đóng sầm lại.

Trong khoảnh khắc khe cửa khép lại hoàn toàn, Ngô San San nhìn thấy sau lưng Trương Kỷ cắm một lá cờ hí khúc.

Hóa ra, con quỷ thứ tư không hề biến mất, mà đã tìm đến hắn từ trước.

Ngay cả khi ở bên ngoài rạp hát, cũng không có nghĩa là an toàn.

“Trương Kỷ, tên khốn kiếp nhà ngươi!” Khâu Đồng Đồng tức giận gào lên, cứ tưởng hắn đã bỏ rơi bọn họ.

Nhưng Ngô San San lại giữ chặt tay nàng, ánh mắt đầy bất an: “Hắn bị quỷ nhập rồi.”

“Không phải nói người bị quỷ nhập thì không thể động thân sao?”

“Lúc bình thường thì vậy...” Ngô San San cười khổ, “Nhưng đối với oan hồn và lệ quỷ thì chưa chắc.”

Cả hai không khỏi tuyệt vọng.

“Kính thư sắp tiêu hao hết rồi!” Khâu Đồng Đồng cúi đầu, sắc mặt lo lắng, ánh mắt không ngừng quét quanh tìm đường thoát.

Nhưng—

Không hề có đường lui.

Quay đầu lại, nàng nhìn thấy nữ quỷ Hoa Đán trên sân khấu đang ngày càng đến gần.

Sân khấu này không khác gì một cái miệng rộng đầy máu tanh, chỉ chờ nuốt chửng bọn họ.

Bùm!

Trang kinh thư cuối cùng cũng cháy rụi, hóa thành tro tàn.

Nữ quỷ Hoa Đán rốt cuộc cũng đứng trước mặt bọn họ.

Nàng ngoẹo đầu, gương mặt xinh đẹp trước đó đột nhiên nứt toác, lớp son phấn bong tróc để lộ làn da mục rữa, từng mảng thịt cháy xém, tỏa ra mùi khét lẹt ghê tởm.

Vẫn hát Mẫu Đan Đình, nhưng giọng hát lúc này khàn khàn, đầy quỷ dị.

Nàng vươn tay, chộp lấy mắt cá chân của Ngô San San.

“A!”

Ngô San San đau đến mức hét lên!

Cảm giác như có than hồng đè chặt vào da thịt, chỉ trong nháy mắt, da chân nàng đã bị bỏng rộp, phát ra tiếng “xèo xèo” như thịt nướng trên vỉ sắt.

Cơn đau kịch liệt khiến sắc mặt nàng trắng bệch, nước mắt trào ra.

Đây không phải một con quỷ bình thường!

Ngô San San chưa bao giờ gặp phải thứ gì đáng sợ đến vậy!

“Cứu mạng——!”

Khâu Đồng Đồng hoảng loạn hét lên.

Nàng hy vọng rằng đây chỉ là một buổi thực tập, hy vọng rằng chỉ cần kêu cứu thì sẽ có người lớn lao vào cứu bọn họ.

Nhưng không có ai cả.

Hoa Đán Quỷ tiếp tục vươn tay về phía Khâu Đồng Đồng.

Nàng hoảng sợ lùi lại, nhưng vẫn chậm một chút, móng tay của nữ quỷ đã chạm vào tay nàng.

Nóng!

Nhiệt độ kinh khủng khiến da thịt nàng bỏng rát, trên cánh tay xuất hiện một vết đỏ bỏng rộp.

Nàng tuyệt vọng, cơ thể không còn sức chống cự.

Ngay lúc đó—

Ầm!

Cánh cửa rạp hát bất ngờ nổ tung!

Một cơn gió lạnh tràn vào!

Phịch!

Trong mắt hai cô gái còn đầy sợ hãi, một bóng dáng thiếu niên từ trên trời giáng xuống.

Bốp!

Hắn tung một cú đá thẳng vào mặt nữ quỷ, khiến cả người nàng cùng sân khấu hí kịch bị văng xa hơn mười mét!

Bóng dáng ấy nhẹ nhàng tiếp đất, ngay khi hai cánh cửa lớn cũng sụp đổ theo.

Cảnh tượng hoành tráng đến mức làm người ta không nhìn được mà liên tưởng đến đại chiêu Anh Hùng Giáng Thế của Galio.

Anh hùng xuất hiện...

Bên ngoài cánh cửa, Khổng Văn giữ Trương Kỳ bằng một thế khóa cổ vững chắc, nghiêng đầu nhìn vào trong rạp hát, thở dài.

“Đáng chết, lại để hắn giành hết hào quang rồi.”

Từ chỗ Quý Nhất Gan, Bạch Du đã hiểu rõ tình huống phía sau, lập tức không chậm trễ mà phi nhanh về hướng này.

Nhìn thấy Trương Kỷ đang đứng ngoài cửa, Khổng Văn định bước lên chào hỏi.

Nhưng ngay lúc đó, Bạch Du liếc mắt liền nhận ra có điều không ổn.

“Hắn bị phụ thân khống chế!”

Chương 346

DTV EBOOK

Bạch Du lập tức ra lệnh tấn công cho Khổng Văn. Ngay tức khắc, Khổng Văn xông lên thi triển một chiêu Cà Sa Cố, khiến Trương Kỷ đứng yên bất động tại chỗ.

Nhân cơ hội này, Khổng Văn liền hỏi:

“Làm sao ngươi biết trên người hần có quý?”

Bạch Du không trả lời, chỉ thầm nghĩ: Ai bảo tên hần toàn một màu đỏ chót như thế!

“Ngươi muốn đi vào?” Khổng Văn vội vàng nhắc nhở: “Đừng đi! Trong đó chắc chắn có mảnh quý rất lợi hại!”

“Ta biết.”

“Ngươi biết mà còn...”

“An tâm.” Bạch Du thản nhiên đáp: “Ta chưa từng nói sao? Ta đã Siêu Phàm.”

“Cái gì?!”

Khổng Văn còn chưa kịp phản ứng, Bạch Du đã như mũi tên rời cung, phóng thẳng về phía cửa rạp hát.

Chỉ nghe rầm một tiếng, thiếu niên tung một cước đá vỡ cửa lớn. Lực mạnh đến nỗi ngay cả con quái vật phía sau cửa cũng bị đánh thẳng vào mặt, giống như bị trúng một cú chí mạng màu đỏ chót.

Đúng lúc hai tiểu cô nương suýt rơi vào tay ác quỷ, Bạch Du lao đến kịp thời cứu họ ra ngoài.

Hần đáp xuống đất một cách bình thản, cảm giác như công đức của mình lại +1, +1...

Tiếc là lần này không có sự kiện gì đặc biệt phát động, có lẽ vì mức độ nguy hiểm vẫn chưa đủ cao.

Hai cô nương ở phía sau nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hắn, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại.

“Cẩn thận! Ác quỷ này rất lợi hại!”

Khâu Đồng Đồng vội vàng đỡ Ngô San San dậy, cẩn trọng nhắc nhở. Nhưng trong lòng nàng vẫn không khỏi thán tán thưởng: Vừa rồi Bạch Du thật sự quá đẹp trai!

“Lợi hại?”

Bạch Du nhìn về phía con quỷ trước mặt. Trên đỉnh đầu nó hiện lên dòng chữ đỏ:

【 Thiêu Tử Quỷ (Quỷ Chết Cháy) 】

【 Mức độ nguy hiểm: 17 】

Chỉ là màu vàng nhạt, thậm chí còn chưa đến mức màu đỏ.

Đối với một người đã bước vào Siêu Phàm như Bạch Du, ác quỷ cấp 17 chẳng khác gì trò đùa, đến mức hắn còn chẳng cần triệu hồi Anh Linh chiếu ảnh.

Bạch Du quay đầu lại, liếc nhìn chân của Ngô San San—một lớp tơ trắng siết chặt vào da thịt, vết thương sâu đến mức thần tiên cũng khó cứu... Không đúng!

“Người bị thương?”

“Ừm.”

Khâu Đồng Đồng lập tức gật đầu. So với vết bỏng nhỏ trên tay nàng, thương thế của Ngô San San nghiêm trọng hơn nhiều—làn da ngoài cùng đã thối rữa.

“Rút lui trước đi.” Bạch Du tùy tiện nói.

“Người không đi cùng sao?” Ngô San San cố gắng nhắc chân bị thương, nhưng vẫn không thể đi lại.

“Không cần lo cho ta.” Bạch Du quay lưng lại: “Nếu các người còn không đi, chân nàng sẽ không giữ

được nữa đâu.”

Khâu Đồng Đồng cắn răng, đỡ Ngô San San rời khỏi rạp hát. Nhưng chưa đi được bao xa, phía sau đã vang lên tiếng gầm gừ bén nhọn của lệ quỷ.

Nàng định quay đầu lại, nhưng Ngô San San vội nói:

“Đừng quay đầu! Đừng nhìn lại!”

“Nhưng mà...”

“Hắn không sao đâu.”

Ngô San San lắc đầu, im lặng một lát rồi khẽ nói:

“Người không nhận ra sao?”

“Nhận ra cái gì?”

“Hắn là... Siêu Phàm.”

Oanh!

Trước tiên là một âm thanh trầm đục vang lên, tiếp đó là một tiếng nổ chói tai đến mức điếc cả tai.

Trong đầu Khâu Đồng Đồng bỗng hiện lên hình ảnh một cây gậy bóng chày vụt xuống.

Nàng cố kiềm chế lòng hiếu kỳ, không quay đầu lại, tiếp tục dìu Ngô San San rời khỏi rạp hát.

Bên ngoài, Khổng Văn đang kéo theo Trương Kỷ đã hôn mê. Vừa thấy hai người, hắn liền hỏi:

“Này, các người không sao chứ?”

“Chúng ta trông giống không có chuyện gì lắm sao?”
Khâu Đồng Đồng tức giận, phủi đi lớp bụi trên người.

“Về trước đi. Trong lều vải có hòm thuốc chữa thương.” Ngô San San thấp giọng dặn dò Khổng Văn:
“Người ở lại đây, trông chừng hắn.”

Khổng Văn nhìn vào trong rạp hát mấy lần, rồi lắc đầu:

“Thôi... Ta vẫn nên đi cùng các người.”

Dù không thấy rõ tình hình bên trong, hắn vẫn có thể cảm nhận được sự hung tàn của trận chiến.

“Ta sợ hắn đánh hăng quá rồi tiện thể đập luôn cả ta...”

Vừa nói, hắn vừa lặng lẽ quay đầu bỏ đi.

Khâu Đồng Đồng nhìn theo bóng lưng Khổng Văn, không hiểu nổi:

“Hắn sao vậy?”

Ngô San San liếc mắt nhìn qua, lập tức nói ngay:

“Chắc chắn là tổn thương lòng tự tôn... Không ngờ lại bị hắn vượt qua. Dù sao thì Bạch Du cũng chỉ có thiên phú cấp trắng, ta thực sự nghi ngờ liệu Khải Linh Nghi Thức có xảy ra vấn đề hay không.”

Khâu Đồng Đồng gật gù:

“Đúng vậy, không ngờ hắn lại che giấu giỏi đến thế. Người nhìn chuẩn thật.”

Ngô San San cười khổ... Có thể không chính xác sao?

Dù sao thì ta cũng giống như hắn, lúc này trong lòng tràn đầy thất bại cùng ghen tị...

Bên trong rạp hát, Bạch Du đang giao chiến với ác quỷ.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra, thực ra con quỷ này cũng chẳng có gì khó đối phó.

Sau khi tiễn nhóm người phía sau rời đi, hắn lập tức lộ ra Sư Tâm Thương, cầm trường thương trong tay, nhẹ nhàng áp đảo đối phương.

Ác quỷ này chẳng hề có chút kinh nghiệm chiến đấu nào, ngoài chiêu Đôi tay bị thiêu cháy với nhiệt độ cao, thì cũng chỉ còn một chiêu Sóng âm công kích.

Nhưng chỉ vậy thôi thì không đủ để đe dọa hắn.

Chương 347

DTV EBOOK

Thực ra, Bạch Du hoàn toàn không ý thức được một điều: nếu là đạo sĩ hay hòa thượng đến đối phó loại ác quỷ này, bọn họ có khi còn lo lắng pháp khí của mình bị máu quỷ ăn mòn hoặc bị nhiệt độ cao làm tan chảy.

Hắn không chỉ chiếm ưu thế về vũ khí, mà con quỷ này cũng chẳng biết sử dụng huyền thuật hay pháp thuật, chỉ biết dùng nắm đấm, móng vuốt cào xé, rồi gào thét loạn xạ.

Loại quỷ như thế này thực sự không có gì đáng sợ... Nếu có đáng sợ, thì chẳng qua là do bản thân người quá yếu hoặc vận may quá đen mà thôi.

Chỉ cần niệm Nam Mô Gatling Bồ Tát, bắn cho đủ hỏa lực, thì cái gì cũng không còn đáng sợ nữa.

Dạng ác quỷ này tuy khó đối phó, nhưng cũng dễ xử lý—chỉ cần có hỏa lực đủ mạnh, là có thể giết sạch.

Nếu không có hỏa lực đầy đủ, chỉ cần là một võ tu cũng có thể dễ dàng đánh bại.

Vậy nên, sau khi bước vào cấp bậc Siêu Phàm, những con ác quỷ bình thường, dù có là hồng y quỷ, cũng rất khó có thể uy hiếp một cường giả cùng cấp.

Bạch Du và Hoa Đán Quỷ giao chiến suốt ba phút, toàn thân nó đã đầy thương tích, nhưng hắn lại không hề chảy xuống dù chỉ một giọt máu.

Cuối cùng, con quỷ cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Tên Siêu Phàm này thực lực không tính là quá mạnh, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại cực kỳ phong phú, không hề có một chút sợ hãi. Tựa như hắn đã quá

quen thuộc với chiến trường, công thủ biến hóa vô cùng linh hoạt, không chút rối loạn.

Nhận thấy tình hình bất lợi, Hoa Đán Quỷ bắt đầu nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng đã muộn.

Bạch Du nhanh chóng bắt được khoảnh khắc nó từ bỏ tấn công để tháo chạy.

Mũi chân hần dẫm mạnh xuống đất, thi triển Nguyệt Ấn Bộ, liên tục lóe lên ba lần, né tránh ngọn lửa nóng rực mà ác quỷ phun ra.

Đồng thời, lòng bàn tay hần dồn lực, trường thương trong tay lóe lên tia lôi điện trắng xóa, nổ tung.

Tia chớp rạch ngang không trung, mũi thương đâm thẳng vào cổ của con quỷ!

Thân thể nó lập tức bị Lôi Đình xuyên qua, hét thảm một tiếng, rồi ngã sập xuống đất.

Một kích này đủ để trí mạng!

Nhưng con quỷ đáng ghét này vẫn chưa chịu chết hẳn.

Cơ thể nó từ từ co lại, hình dạng dần biến đổi. Lớp da nứt nẻ bắt đầu liền lại, lửa cháy trên người cũng dần tắt.

Khi tất cả biến đổi hoàn tất, trên mặt đất chỉ còn lại một thiếu nữ mặc y phục Hoa Đán, yếu ớt nằm bất động.

Sân khấu kịch cũng theo đó mà biến mất không còn dấu vết.

“Xin tha mạng! Công tử, xin tha mạng!”

Nàng vội vàng cầu xin, giọng nói run rẩy:

“Tiểu nữ vốn là một diễn viên trong gánh hát, nhưng lại bị người hãm hại, suýt chút nữa bị bán đi làm tiểu

thiếp. Để giữ gìn sự trong sạch, ta đã phóng hỏa tự thiêu...”

Giọng nàng bi ai, thê lương, nghe mà không khỏi động lòng trắc ẩn.

“Tiểu nữ tử chưa từng có ý hại ai. Ta ở đây đã nhiều năm, chưa bao giờ làm điều ác. Chỉ là trong lòng mang oán khí khó tiêu, nhất thời ôm hy vọng mong manh, muốn bắt một người thể thân, để bản thân có thể buông bỏ chấp niệm, chuyển thế luân hồi... Công tử, xin hãy tha cho ta một mạng! Dù bắt ta ở lại bên cạnh ngày đêm hầu hạ cũng được, hay giao ta cho Thành Hoàng cũng được, ta chỉ mong không bị hồn phi phách tán...”

Nàng quỳ rạp xuống, cầu xin thảm thiết.

Ác quỷ cũng có nhiều loại. Có kẻ giữ được hồn phách hoàn chỉnh, chẳng khác gì người sống. Nhưng cũng có kẻ bị chấp niệm điều khiển, mất đi lý trí, chẳng còn giống dáng vẻ khi còn sống.

Hoa đán trước mặt hẳn, sau khi thu liễm quỷ khí, thoát nhìn không khác gì một hồn ma lương thiện.

Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Bạch Du sắc mặt không đổi, hỏi:

“Người muốn tìm thể thân, vậy bắt một người không phải là đủ rồi sao? Có gì lại bắt đến hai người?”

“Ta...”

“Quá khứ của ngươi không liên quan gì đến ta.”

Bạch Du lạnh lùng cắt ngang, tay siết chặt Sư Tâm Thương, trong lòng bàn tay ba luồng Vân Lôi Kinh cuộn cuộn.

“Ta chỉ là một học sinh, không hiểu nhiều đạo lý như vậy. Ta chỉ biết là ngươi rất nguy hiểm.”

Hoa đán ác quỷ trợn to mắt, gào lên hoảng loạn:

“Người... không đúng! Người không nên làm vậy!
Cho dù có bị xét xử, người cũng phải giao ta cho quan
phủ... Ta nguyện ý nhận tội!”

“Người trông cậy vào một học sinh trung học biết
những chuyện này sao?” Bạch Du cười khẩy, “Ta
thậm chí còn không biết bộ môn Huyền Thiên Ti
nằm ở đâu.”

Hắn nhắc cao Sư Tâm Thương, nhàn nhạt nói:

“Ta chỉ là thấy chuyện bất bình thì ra tay mà thôi. Coi
như ta sai đi, thì đã sao chứ?”

Hắn bật cười nhẹ:

“Ta còn là trẻ vị thành niên, có pháp luật bảo hộ.”

Ác quỷ sắc mặt đại biến, ý thức được bản thân khó
thoát kiếp nạn, gào lên một tiếng, điên cuồng lao tới:

“Ta muốn người chết!”

Ầm!

Trường thương đâm thẳng tới, trong nháy mắt
xuyên thủng thể xác của ác quỷ.

Vân Lôi Nhất Thiểm bộc phát, sấm sét nổ vang, ánh
chớp lóe lên rực sáng khắp cả rạp hát.

Chương 348

DTV EBOOK

Một đòn liên kết liễu, khiến nó triệt để tan thành tro bụi.

Giữa khoảnh khắc hồn phách tiêu tán, một tia chấp niệm lưu lại, bay vào trong đầu Bạch Du. Trong giây lát, hần thoáng thấy được quá khứ của nàng...

Hần cảm nhận được nỗi hận thấu xương của nàng đối với tên địa chủ vô lương tâm đã có ý đồ chiếm đoạt nàng, cùng sự phẫn nộ với những kẻ bàng quan chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng rồi sao chứ?

Một mối lửa của nàng đã thiêu rụi tất cả.

Thù đã báo, oán đã xong.

Vậy mà nàng còn muốn lôi kéo kẻ khác xuống địa ngục cùng mình, muốn tìm người thế thân.

Hành vi đó, đã vượt quá giới hạn.

Bạch Du chẳng phải người chuyên nghiệp, cũng chẳng biết liệu cách xử lý này có phải là sạch sẽ hay không.

Nhưng hần không bận tâm.

Chỉ coi như vừa giải quyết xong một chuyện nhỏ mà thôi.

Bạch Du thu hồi Sư Tâm Thương, vừa lúc nghe thấy Tần Tuyết Táo lên tiếng:

“Nàng nói cũng có lý, người hần nên báo cho Huyền Thiên Ti hoặc Diêm La Ti đến xử lý.”

Bạch Du thản nhiên đáp:

“Ta không hiểu mấy thứ này, cũng lười quản... Nếu như lúc này nàng ta thành thật nhận tội, nói không chừng ta đã đổi ý.”

“Nhưng rõ ràng người trưng ra cái bộ dạng không chịu nường tay mà.” Tần Tuyết Táo bĩu môi, nghiêng đầu nhìn hắn: “Người cố tình gài bẫy đúng không?”

“Không phải còn có người, Dạ Du Thân, ở đây sao? Nếu có vấn đề thì cứ giao cho người là được.”

“Thằng nhóc nhà người... Biết thương xót tử tử đúng không? Biết cách đưa công đức cho ta hả?”

Hai người trò chuyện vài câu, rồi Bạch Du tiến đến cửa rạp hát, ánh mắt đầy suy tư:

“Coi bộ lần này không phải một buổi diễn thực tập... Ngay cả người của Huyền Thiên Ti cũng không xuất hiện. Chuyện nguy hiểm như vậy, suýt chút nữa có người chết rồi.”

Tần Tuyết Táo nhíu mày:

“Không lẽ nào, nơi này cách Trấn Sơn Quỷ Vực còn khá xa cơ mà.”

“Vậy tại sao người của Huyền Thiên Ti không xuất hiện?”

“Ừm... Ta không biết.” Tần Tuyết Táo suy nghĩ ba giây, rồi lắc đầu đáp.

“Xem ra, chúng ta phải tìm một lối thoát.” Bạch Du lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc: “Không thể cứ chờ chết tại chỗ được.”

Nhưng hắn không hề hay biết, lúc này, bên phía Huyền Thiên Ti cũng đang rối loạn hết cả lên...

Vừa mới nhận được báo cáo từ điểm quan trắc, Triệu Bình An lập tức nghe thấy một cuộc điện thoại gọi đến, giọng nói gấp gáp:

“Tình huống không ổn!”

“Cái gì? Thu hình có vấn đề?”

“Có học sinh bị thương? Làm sao mà bị thương?
Không biết? Không biết là có ý gì!”

“Rạp hát? Cái rạp hát đó có vấn đề gì?”

“...Được, ta hiểu rồi! Ta lập tức quay về ngay!”

Hắn nhìn chăm chăm màn hình quan trắc đang vận hành, trầm giọng dặn dò người bên cạnh:

“Người ở lại đây theo dõi, bên kia hình như có chuyện. Nếu có kết quả gì, lập tức báo ngay cho ta!”

Sau đó, Triệu Bình An trầm ngâm một lát, sờ cằm, thắc mắc:

“Rạp hát? Trong cái rạp hát đó có thứ gì quỷ quái sao? Sao ta chưa từng nghe qua? Có ai biết không?”

Chín phần mười người ở đó đều ngơ ngác lắc đầu.

Toàn bộ khu vực Đồng Thủy Thôn đã được điều tra kỹ lưỡng từ lâu, hơn nữa bọn họ cũng đã chờ ở đây một khoảng thời gian rồi. Không lý nào lại đột nhiên xuất hiện một tình huống bất ngờ như vậy.

“Kiểm tra lại hình ảnh giám sát đi.”

“Đã kiểm tra rồi.” Một tuần bổ của Huyền Thiên Ti lên tiếng: “Nhưng kỳ lạ, sao không thấy gì cả? Hệ thống không có lỗi mà.”

Màn hình giám sát vẫn tối đen, chỉ có thể soi sáng khung cảnh bên trong rạp hát, nhưng hình ảnh lại hoàn toàn đứng yên, không có chút động tĩnh nào.

“Giống như có thứ gì đó đã chặn tín hiệu truyền hình ảnh.”

Nhận ra vấn đề, Triệu Bình An lập tức quay sang hỏi:

“Ai phụ trách điều tra khu vực rạp hát này?”

“Ta!” Một nữ tử đứng lên, giơ tay báo cáo.

Đó là một thực tập sinh của Huyền Thiên Ti, nghe nói là con gái của một trưởng lão trong tông môn nào đó, được đưa đến đây để lịch luyện, tích lũy kinh nghiệm.

Tâm tư nàng ta không xấu, nhưng bản lĩnh có hạn, lại còn thích giở trò khôn vặt. Bình thường vẫn hay dựa dẫm vào người khác, nhưng lần này lại gây ra chuyện không phải trò đùa nữa, mà là một sai lầm ngu xuẩn thực sự.

“Tiểu Lý, trong báo cáo không hề nhắc đến chuyện này.” Triệu Bình An nhíu mày: “Tại sao ngươi không báo cáo?”

Tiểu Lý cắn môi, thản nhiên đáp:

“Ta đã kiểm tra hiện trường, phát hiện có một nữ quỷ, nhưng nàng ta không có vẻ gì là nguy hiểm, nên ta không báo lên.”

“Không có vẻ nguy hiểm?”

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Bình An sa sầm, quát lên:

“Ngươi tưởng mình là lãnh đạo chắc? Ai cho phép ngươi tự tiện quyết định như vậy? Có đọc qua điều lệ của Huyền Thiên Ti chưa? Một thực tập sinh như ngươi mà dám tự ý bỏ qua chuyện này? Cái đầu của ngươi mọc ra để làm gì hả?”

Tiểu Lý bị mắng đến mức tái mặt, có phần chột dạ, nhưng vẫn cố gắng cãi lại:

Chương 349

DTV EBOOK

“Ta chỉ sơ suất nhất thời thôi! Cũng đâu phải chuyện gì to tát! Triệu đạo trưởng, ngài không thể tùy tiện mắng người như vậy chứ!”

“Ta chửi người một trận bây giờ!”

Triệu Bình An tức giận đến mức suýt chút nữa vỗ thẳng một chưởng Ngũ Lôi vào mặt Tiểu Lý. Nhưng nghĩ lại nơi này còn có người ngoài, hắn đành nhịn cơn giận xuống, nghiêng răng nói:

“Bảo người đi điều tra rạp hát, vậy mà người báo cáo thế này sao? Giờ thì nói đi, rốt cuộc người thấy cái gì?”

Tiểu Lý lí nhí đáp:

“Chỉ... chỉ thấy một nữ nhân treo lơ lửng trên tấm lụa trắng...”

“Quỷ treo cổ?!”

Triệu Bình An lập tức đứng bật dậy:

“Người tận mắt thấy quỷ treo cổ? Loại quỷ hồn này oán khí cực lớn, vậy mà người không báo cáo?”

Hắn tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm Tiểu Lý như muốn đốt cháy người này ngay tại chỗ.

Tiểu Lý bị dọa sợ, nhưng sau một khắc lại lắp bắp biện bạch:

“Ta... ta thấy nàng thái độ rất tốt, không có ý định công kích, thậm chí còn trò chuyện với ta một hồi, lại còn hát một khúc cho ta nghe...”

“Vậy nên người quyết định không báo cáo?”

Triệu Bình An gầm lên:

“Người có biết quy củ của Huyền Thiên Ti không hả? Một con quỷ treo cổ, hát cho người nghe một bài, vậy là người cứ thế bỏ qua?!”

Tiểu Lý sợ hãi lùi về sau một bước, va vào ghế khiến nó ngã lộn ra đất. Nhưng nàng vẫn cúi đầu, cứng miêng nói tiếp:

“Ta... ta đã nói với nàng về Huyền Thiên Ti, bảo nàng đóng cửa rạp hát lại, đừng để người khác vào nữa, nàng cũng đồng ý rồi.”

“Người còn chủ động nói cho nàng biết?”

Triệu Bình An đập mạnh xuống bàn, cả người run lên vì giận dữ:

“Người, người, người...”

Cơn thịnh nộ bùng phát đến mức gần như khiến hắc tẩu hỏa nhập ma.

Trước giờ, dù thấy đám học sinh lấy pháp bảo của Huyền Thiên Ti ra đùa giỡn, hắc cũng có thể nhẫn nhịn. Nhưng một tên thuộc hạ ngu xuẩn đến mức này thì đúng là không thể chịu đựng nổi!

“Khốn kiếp! Vì cái gì chứ?!”

“Nàng là nữ nhân mà! Khi còn sống đã chịu nhiều đau khổ như vậy, ta chỉ là có chút đồng tình thôi... hơn nữa, nàng cũng không có oán khí nặng lắm...”

Tiểu Lý vẫn cứng đầu, giọng điệu đầy vẻ quật cường.

“Nữ quỷ thì sao? Quỉ hắc là nam quỉ hay nữ quỉ, chỉ cần là oán quỉ, lệ quỉ thì đều phải bị giam lại! Người không hiểu đạo lý đơn giản này sao? Người đến Huyền Thiên Ti thực tập làm cái gì chứ?”

“Nhưng trước đó các người cũng từng gặp quỉ mà không bắt, đúng không?”

Tiểu Lý phẫn chấn hắc lên, cảm giác như mình đã tìm được lý lẽ phản bác:

“Nếu các người có thể giúp những con quỷ khác, vậy tại sao ta không thể giúp nàng? Có gì sai chứ?”

Lời này vừa thốt ra, cả phòng im lặng như tờ.

Một vị tuần bổ phụ trách bắt quỷ nhú mày hỏi:

“Trước đây người cũng từng xử lý quỷ treo cổ, nhưng sao lần này lại hành động khác hẳn?”

Tiểu Lý áp úng một hồi, rồi cuối cùng lẩm bẩm nói:

“Tại... tại vì con quỷ lần trước là một nam nhân, mà hẳn xấu quá...”

Không gian lập tức chìm vào tĩnh mịch.

Yên lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Mọi người cảm thấy tam quan của mình bị đảo lộn hoàn toàn, như thể có ai đó dùng búa đập mạnh vào đầu họ vậy.

Một lát sau, tài xế lái xe vỗ tay bôm bốp, lẩm bẩm nói:

“Sống hơn bốn mươi năm, hôm nay cuối cùng cũng mở mang tầm mắt... Trên đời này thật sự có loại người như vậy sao...”

Nhìn nữ nhân này, cứ như đại não chưa phát triển hoàn chỉnh vậy... Lẽ nào từ nhỏ nàng đã bị nuôi lớn một cách méo mó thành ra thế này sao?

Triệu Bình An lửa giận vốn đang bùng cháy dữ dội, nay lại bị dập tắt trong nháy mắt.

Làm đạo sĩ bắt quỷ hơn mấy chục năm, hẳn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình đụng phải một người như vậy.

Ở một thế giới hòa bình hơn, có lẽ sẽ có kẻ muốn bao che cho nàng. Nhưng trong thời đại này, nơi mà mỗi ngày trôi qua đều là một trận chiến sinh tồn, thì loại người này căn bản không có chỗ dung thân.

Hắn nhìn Tiểu Lý bằng ánh mắt như nhìn một đồng bunn nhảo hôi thối trên mặt đất, thản nhiên tuyên bố:

“Huyền Thiên Ti không chào đón ngươi. Từ nay về sau, toàn bộ Đại Hạ Thập Ti cùng tất cả cơ quan liên quan, ngươi cũng đừng hòng bước vào. Trên lý lịch của ngươi sẽ mãi mãi lưu lại một vết nhơ ‘vinh quang’ này...”

“Hiện tại, thu dọn đồ của ngươi, rồi cút khỏi đây ngay!”

Sắc mặt Tiểu Lý tái nhợt, run rẩy lắp bắp:

“Ngươi... ngươi không có quyền đuổi ta! Phụ thân ta là—”

“CÚT!!!”

Một chữ “cút” vang dội như sấm sét, mang theo cơn gió mạnh gào thét quét qua.

Tiểu Lý run bắn cả người, làm rơi hết đồ đạc trong tay, bước lùi lại mấy bước, rồi lặng người đứng tại chỗ, không dám phản kháng thêm một lời nào nữa.

Nàng nhận ra đối phương vừa rồi thật sự đã có sát ý trong nháy mắt.

Muốn giết ta? Đuổi ta đi?

Chỉ vì một lỗi nhỏ là không báo cáo sao?

Chỉ vì ta giúp một nữ quý mà không bắt một nam quý?

Chương 350

DTV EBOOK

Trên mặt nàng tràn đầy kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu nổi. Rõ ràng ở trong tông môn, chuyện này chẳng ai quan tâm. Rõ ràng tất cả mọi người đều sẽ đồng tình và tán thành cách làm của nàng...

Thế nhưng, khi nàng nhìn về phía những tiền bối trước đây từng chiếu cố mình, bọn họ lại lập tức tránh né, vội vàng dời ánh mắt, kéo giãn khoảng cách.

Không một ai tỏ thái độ.

Nàng nhìn quanh bốn phía, không ai đáp lại nàng. Những người trước kia có chút hảo cảm với nàng cũng chỉ ném cho nàng ánh mắt thất vọng, rồi nhanh chóng thu liễm hết thủy tâm tình.

Nàng bắt đầu nhận ra—từ đầu đến cuối, quan niệm của nàng đã đi ngược với mọi người.

Từ đầu đến cuối, nàng chưa từng được ai xem trọng.

Những người đó chỉ là lấy tư cách trưởng bối mà khoan dung nàng, nhưng khi nàng thật sự phạm phải một sai lầm không thể cứu vãn, sẽ không ai đứng ra bênh vực cho nàng nữa.

Cái giá phải trả—chỉ có thể do chính nàng gánh chịu.

Nàng ngã ngối xuống đất, ánh mắt đờ đẫn.

Cảm giác bị xa lánh khiến nàng ý thức được bản thân mới chính là kẻ bị nhắm vào. Lần này, không có ai đến giúp nàng nữa.

Ánh mắt của mọi người nhìn nàng lúc này, chẳng khác gì đang nhìn một thứ dơ bẩn đáng ghê tởm.

Giờ đây, nàng có mạnh miệng thế nào cũng vô ích.

Chỉ đến lúc này, nàng mới ý thức được hối hận.

Nhưng đáng tiếc, đã quá muộn.

Không ai còn để ý đến nàng nữa.

Dù nàng có khóc lóc van xin, cũng chỉ càng làm người khác thêm chán ghét mà thôi.

Lúc này, sinh tử của nàng đã không còn ai muốn quản nữa.

Ở một bên, ngay cả vị sư phụ dẫn đội cũng bị dọa đến tái mặt. Tương lão sư vội vàng hỏi:

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, Triệu đạo trưởng?”

“Nếu là tình huống bình thường, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.”

Triệu Bình An trầm giọng đáp:

“Nhưng lần này tình huống có hơi đặc biệt. Đám hài tử này trên người đều mang theo Phật Đạo bảo vật. Cho dù có đối mặt với hồng y lệ quỷ, cũng có thể chống đỡ được một khoảng thời gian. Mà quỷ trong rạp hát, hẳn là còn chưa đạt đến trình độ hồng y.”

Oan hồn—chỉ cần một tu sĩ có kinh nghiệm là có thể giải quyết.

Lệ quỷ—cần một Nhất Giai Siêu Phàm mới có thể ứng phó.

Còn hồng y lệ quỷ—phải là Nhị Giai Siêu Phàm mới có thể đối phó.

Triệu Bình An đã từng giao thủ với vài hồng y lệ quỷ, nên hẳn hiểu rõ chúng khó chơi đến mức nào.

“Đi một chuyến xuống trần đi.”

Hắn trầm giọng ra lệnh:

“Tất cả mọi người, chuẩn bị trang bị thật kỹ...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một hồi còi cảnh báo chói tai vang lên!

Cùng lúc đó, trong tần số truyền tin, giọng nói của Không Kiến hòa thượng gấp gấp truyền đến:

“Trần Sơn Quý Vực chuông khí bạo phát!”

“Thời gian phát tác sớm hơn dự tính, quy mô lần này còn lớn nhất trong nhiều năm qua!”

“Mau đến trợ giúp!!”

Khi Bạch Du quay về lều vải, mọi người đã tập trung đông đủ.

Mười một người, không thiếu một ai.

Những kẻ cuối cùng không tìm thấy trước đó cũng đã thoát khỏi sự trói buộc của quỷ hồn mà tự tìm đến đại bộ đội.

Lúc này, trong lều đang vang lên âm thanh sôi động của bữa ăn.

“Thơm quá, thơm thật đấy!” Khổng Văn bưng bát cơm, gặm đùi gà nhai ngon lành.

Khâu Đồng Đồng trừng mắt: “Cút ra ngoài mà ăn!”

Khổng Văn ban đầu còn ngỡ ngác, nhưng khi nhìn thoáng qua chân của Ngô San San, hần lập tức hiểu ra, vội giải thích: “Ta nói thơm là nói đùi gà thôi mà!”

“Người lại dám nói nữa?” Khâu Đồng Đồng đã đứng bật dậy, vớ lấy cái xẻng sắt bên cạnh.

“Không không không, ta không có ý nói nàng là gà, ta chỉ nói là chân nàng... Không đúng, không đúng! Ý ta là...”

“Người còn nói?!” Khâu Đồng Đồng tức giận ném thẳng đồ vật trong tay về phía hắn: “Bạch Du là người tốt như vậy, sao lại có một tên nhát gan như chuột như người làm bạn chứ! Đến cả nói chuyện cũng không biết cách!”

Khổng Văn đành ôm bát cơm chạy ra cửa ngòi xỏm.

Khâu Đồng Đồng nghiêng răng, cẩn thận bôi thuốc sát trùng lên vết thương của Ngô San San. Đáng tiếc, nàng không có nhiều kiến thức y học, chỉ có thể dựa vào hướng dẫn trong hộp thuốc mà làm. Một hồi bận rộn, nhưng ngay cả việc băng bó nàng cũng không dám, bởi vì bỏng là loại thương tổn khó xử lý nhất, nếu không cẩn thận sẽ dẫn đến nhiễm trùng và tổn thương lần hai.

Mồ hôi trên trán nàng túa ra: “San San, vết thương của người không thể để lâu, nhất định phải đưa đến bệnh viện sớm! Nếu không xử lý kịp thời, có thể sẽ làm tổn thương kinh mạch ở đùi người, đến lúc đó...”

“Ta biết.” Ngô San San cười khổ: “Nhưng bây giờ thì ra ngoài kiểu gì? Đừng lo, không sao đâu. Chỉ cần xử lý cẩn thận, vết thương vẫn có thể hồi phục.”

Dù có thể khỏi, nhưng chắc chắn sẽ rất đau đớn.

Thời đại này, chỉ cần có tiền thì dù mất tay cụt chân cũng có thể chữa lành, chỉ là thời gian hồi phục sẽ rất dài.

Chương 351

DTV EBOOK

Nhưng đối với một người sắp thi đại học như Ngô San San, thời gian chính là điều quan trọng nhất. Nếu chân nàng bị tàn phế, e rằng chỉ có thể từ bỏ võ khoa và chọn văn khoa mà học.

Ở thế giới này, không có chuyện “học lại”. Kỳ thi đại học chỉ diễn ra một lần trong đời, bỏ lỡ là mất luôn. Dù vẫn có thể thi lại khi trưởng thành, nhưng phải đợi đến 20 tuổi trở lên.

“San San...”

“Ta cũng rất không cam tâm, nhưng chẳng còn cách nào khác.” Ngô San San nhắm mắt, cắn chặt răng, giọng nói đặng chất: “Dù sao so với lớp Một, tình cảnh của ta vẫn còn tốt hơn nhiều, không đến mức không thể chấp nhận... Dù là có chút đau lòng...”

Khâu Đồng Đồng không biết nói gì, chỉ có thể ôm lấy nàng.

Ngô San San tựa đầu vào vai bạn thân, hốc mắt đỏ hoe: “Tốt quá, có lẽ... không chỉ là một chút đau.”

Bên ngoài lều, Khổng Văn ngồi nghe cuộc trò chuyện bên trong, trong lòng cũng thở dài, ngay cả đùi gà trong tay cũng mất đi hương vị. Hắn chỉ có thể há miệng cắn mạnh, như thể đang nghiền răng nuốt xuống cơn tức giận của mình.

“Ăn mà không gọi ta một tiếng à?”

Vừa nghe giọng nói này, hắn lập tức bật dậy, quay đầu lại: “Người trở về rồi? Không thiếu tay thiếu chân đấy chứ?”

“Người nghĩ ta là Đường Ngọc Tiểu Bảo chắc? Đánh một trận là mất một tay à?” Bạch Du thản nhiên đút

tay vào túi, ánh mắt quét qua mọi người, không hề có dáng vẻ của kẻ bị thương: “Đừng nhìn nữa, ta không sao cả.”

(Đường Ngọc Tiểu Bảo: Một nhân vật trong Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện.)

“Không, ta chỉ đang trầm trồ hiếm thấy mà thôi.”
Khổng Văn ném xương gà xuống đất, nhìn Bạch Du với ánh mắt như đang nhìn quái vật: “Lần đầu tiên ta thấy một học sinh trung học có thể đánh cho một con ác quỷ khóc thét chạy trốn... Người có phải xăm hình Hắc Bạch Vô Thường lên lưng không thế?”

Bạch Du: “.....”

Hắn đưa tay xoa trán: “Ta Siêu Phàm đến mức không thể tưởng tượng vậy sao?”

“Siêu Phàm ta cũng từng gặp rồi, nhưng chưa thấy ai đánh đấm kinh khủng như ngươi cả.” Khổng Văn nhếch mày: “Bằng không, hay là đấu thử một trận?”

“Được thôi, chờ ngươi chết đi, ta nhất định sẽ nhào lộn ba vòng trên mộ ngươi để tiễn biệt.” Bạch Du chẳng buồn để ý đến tên ngốc này.

Kéo tấm rèm lều vải ra, hắn nhìn thấy Ngô San San đang rơi nước mắt, hốc mắt đỏ hoe.

Nhìn thấy Bạch Du bước vào, nàng liền xoa mắt, vừa mở miệng định nói thì đã bị Bạch Du nhẹ nhàng đáp lại.

“Không khóc đâu? Ta đến đúng lúc chẳng?”

Trong cổ họng, câu “cám ơn người đã cứu chúng ta” suýt nữa vỡ òa nhưng nàng lại nuốt xuống, bởi nàng tự thấy tâm tình quá khiêm nhường nên nửa tiết nửa thốt: “Biết ngươi còn hỏi à?”

“Lẽ phép vốn rất trọng yếu, nhưng ta chỉ là khách khí thôi, ngươi đừng coi chừng.”

Bạch Du thuận lời tiếp: “Lều vải này chẳng cách âm, nên đứng trong hay ngoài chẳng khác gì. Người cứ khóc thật to đi!”

Khâu Đồng Đồng cũng rơi vào cảm nín, bởi tiểu ca ca này thật đẹp trai, sao mỗi lần lại như vậy chẳng thốt nên lời.

“Người chẳng rành chuyện giao tiếp, chẳng chẳng có lời nào đúng như của cao thủ?”

Bạch Du không phải là kém nói, chỉ là lười sử dụng khả năng cảm xúc của địa phương này, vì mỗi lần dùng đều tiêu hao năng lượng cần thời gian hồi phục.

Ngô San San xoa mắt, tự nhủ rằng trước mặt đối phương nàng chỉ nên thể hiện sự mềm yếu, chớ cho phép tự tôn lên.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, ta nhất định sẽ không chủ động giao tiếp với người.

Khâu Đồng Đồng hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ kín đáo ấy, hiếu kỳ hỏi: “Người còn Siêu Phàm nữa hả?”

“Ừm.” Bạch Du gật đầu, không nói thêm gì.

Thật là một kiểu đối thoại kịch câm.

—— Ăn chưa?

—— Rồi!

Lời chào sơ giao qua mau, hời hợt trôi qua.

Khâu Đồng Đồng theo dõi phía dưới, bất ngờ nhận ra Bạch Du vừa đi tới tiện tay cầm lấy một bao mì tôm sống. Ngay khi bàn tay hất giơ lên, vang lên tiếng thanh thúy phấn như tiếng bóng ngô bị vò nát. Sau đó, hắn mở gói gia vị, vung tay vào rồi lấy túi nhựa lắc lư; những động tác ấy phảng phất, không phải để chế biến mì tôm sống, mà là để pha chế rượu bình.

Hắn chẳng có ý định nào tiếp lời nữa.

Trong lều vải chỉ còn lại tiếng xào xạc của mì tôm sống xen lẫn âm thanh mơ hồ từ ai đó bên sát vách, khiến đám người nghe cùng cảm thấy đói bụng.

Nàng hít một hơi thật sâu, rồi mở miệng nói:

“Cám ơn người, đã cứu chúng ta... Nếu không có người đến, chúng ta đã kết cục tại đó rồi.”

Bạch Du thản nhiên đáp:

“Đừng khách khí, đều là đồng học mà. Dù sao ta đã cứu người nhiều lắm, thêm một người cũng chẳng nhiều, thiếu một người cũng chẳng ít.”

Trả lời ấy cũng hài hòa đến mức khiến Khâu Đồng Đồng chủ động đứng dậy, vươn tay:

“Cái kia, ta là ban 5 Khâu Đồng Đồng, rất hân hạnh được biết người, bởi trước đó không có dịp chào hỏi.”

Bạch Du gật đầu, vươn tay cầm lấy một chút gì đó.

Chương 352

DTV EBOOK

Khâu Đồng Đồng vốn đang rất phấn khích, nhưng khi cảm nhận được điều không hợp khẩu vị, hắn cúi đầu nhìn bàn tay, mở lòng ra và thấy có chút mì tôm sống giòn giòn.

“Ta làm mì, hương vị vẫn được.”

Khâu Đồng Đồng im lặng.

Cái này có thể xem là trộn mì được à?

Ngô San San cố chống đỡ, dùng chân sau đứng lên, nói với giọng đầy khó khăn:

“Ta cũng muốn nói lời cảm tạ người.”

Bạch Du nhìn nàng cắn răng nghiêng lợi, không nhin được mà hỏi:

“Cắn răng nói chuyện không mệt sao? Cảm tạ thì cứ nói thẳng ra, đừng bày ra cái bộ dạng muốn cùng ta chơi trò tử chiến cứu tộc vậy.”

Ngô San San nhin xuống, vươn tay ra:

“Ta là Ngô San San, lớp 5. Trước đó không có thời gian chào hỏi...”

Bạch Du nhìn lướt qua tay nàng, lại cúi đầu nhìn gói mì tôm sống của mình, thản nhiên khép túi nhựa lại, đặt ra sau lưng:

“Không nhiều lắm, ta cũng chẳng còn nhiều lắm.”

“Phụt...”

Bên ngoài lều, Khổng Văn rốt cuộc nhin không được, bật cười thành tiếng.

Ngô San San cố nén xúc động, nói nốt câu cuối cùng:

“Rất hân hạnh được biết người.”

Bạch Du gật đầu, hỏi lại một câu:

“Cao hứng bao nhiêu?”

Ngô San San thâm nghiên rằng:

“ Bao nhiêu cao hứng thì ta cao hứng bấy nhiêu!”

Bạch Du lắc đầu:

“Vậy thì người cao hứng quá sớm rồi.”

Ngô San San nhin không nổi nữa, vung tay trái lên, suýt nữa đã làm loạn:

“Người cố tình gây sự đúng không?!”

Rõ ràng cùng một câu nói, nhưng từ miệng hăn thốt ra lại trở thành khiêu khích khó chịu đến thế!

“Đừng cãi nhau mà.” Khâu Đồng Đồng cố gắng khuyên can.

Bạch Du liếc nhìn chân bị thương của Ngô San San, rồi đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng ấn một ngón tay lên trán nàng, đẩy nhẹ một cái.

Ngô San San lập tức mất cân bằng, ngã sấp xuống ghế.

“A—!”

Nàng hét lên một tiếng, bởi vì chân bị thương bất ngờ bị giữ chặt.

Mà người giữ lấy chân nàng chính là Bạch Du.

Phía sau, Khâu Đồng Đồng vừa định ngăn cản thì lại nhìn thấy trên tay hăn từ lúc nào đã xuất hiện một chiếc bình nhỏ màu đỏ. Chất lỏng bên trong trong suốt như bảo thạch, toát lên sắc đỏ thuần khiết.

Bạch Du mở nắp bình, nghiêng nhẹ, đổ chất lỏng đỏ tươi lên vết thương.

Không cần quá nhiều, chỉ một phần tư bình đổ xuống, vết thương vốn thối rữa lập tức bắt đầu khép

lại, lớp da chết bên ngoài cũng tróc ra, thay thế bằng làn da mới.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vết thương hoàn toàn biến mất.

Đùi phải của Ngô San San lại trắng nõn như trước, chỉ có tất chân bị rách là bằng chứng duy nhất cho thấy nàng từng bị thương.

“Trời ơi!”

Khâu Đồng Đồng bùm miệng, thất thanh kêu lên.

“Đây... đây là thứ thuốc gì mà có thể trị thương nhanh như vậy?!”

Ngô San San kinh ngạc nhìn xuống đùi mình. Trong khoảnh khắc, nàng hoàn toàn sững sốt, ngay cả phần nô ban này cũng quên sạch.

Bạch Du thu lại bình dược, bên trong vẫn còn một nửa sơ cấp sinh mệnh dược tề. Hắn buông chân nàng ra, lui về phía sau hai bước:

“Không sao nữa rồi, thử đi lại xem.”

Ngô San San vịn ghế đứng lên, thử cử động chân.

Hoàn hảo không chút tổn hại!

Nàng có thể chạy, có thể nhảy, ngay cả kinh mạch cũng không bị ảnh hưởng.

Vui mừng quá mức, nàng lập tức nhảy nhót hai cái. Khâu Đồng Đồng cũng lao đến ôm lấy nàng, hô to:

“Tốt quá rồi!”

Chợt, ánh mắt nàng nhìn về phía Bạch Du trở nên phức tạp.

Nàng cúi đầu, đỏ mặt lí nhí:

“Thật xin lỗi, ta...”

Bạch Du ngắt lời nàng:

“Ta nói rồi, người cao hứng quá sớm.”

Ngô San San: “...”

Ai mà nghĩ ra được câu nói kia còn có thể hiểu theo nghĩa này chứ?!

Bạch Du lấy lại gói mì tôm sống, hai ba miếng đã ăn xong, tiện tay ném túi nhựa vào thùng rác.

“Hết bị thương rồi, đi đứng không vấn đề gì, vậy nơi này giao lại cho người.”

“Giao cho ta?”

Ngô San San lập tức lấy lại bình tĩnh, cau mày hỏi:

“Ý người là sao? Chẳng lẽ người định—”

“Tình huống nơi này rất tệ. Đã có lệ quỷ xuất hiện, có khi còn có thêm những thứ khác. Không thể ở lâu.”

Bạch Du bình tĩnh nói ra suy tính của mình:

“Các người cứ ở lại đây, trong lều có vật tư, có thể cầm cự được một thời gian. Chờ đội cứu viện của Huyền Thiên Ti đến. Còn ta, ta sẽ đi tìm đường thoát. Nếu tìm được, ta sẽ quay lại dẫn các người rời khỏi đây.”

“Quá nguy hiểm!”

Khâu Đồng Đồng còn chưa kịp để Ngô San San phản ứng đã lên tiếng giữ lại.

“Hơn nữa, chỉ có người là siêu phàm giả duy nhất! Vạn nhất người gặp chuyện thì ai sẽ bảo vệ chúng ta?”

Điều nàng muốn nói thực chất là— “Người ở lại đi.”

Bạch Du đã quyết định, giọng điệu kiên định:

“Trứng gà không thể bỏ hết vào một giỏ.”

Thôn trấn hiện tại đã an toàn, không phát hiện thêm lệ quỷ nào khác, cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn của học sinh nữa.

Nếu bây giờ không đi tìm Trần Sơn Quý Vực, thì còn chờ đến bao giờ?

Ngô San San cân nhắc một hồi rồi gật đầu:

“Được.”

“San San!” Khâu Đồng Đồng gấp gáp lên tiếng.

Chương 353

DTV EBOOK

“Nhưng ta có một yêu cầu,” Ngô San San nhìn thẳng Bạch Du, giọng điệu chân thành, “Người không được liêu lĩnh một cách mù quáng. Ít nhất cũng phải giữ liên lạc với chúng ta, nếu không thì—”

Còn chưa nói hết, Bạch Du đã thẳng tay vén lều lên:

“Ta không phải đang thỉnh cầu, mà là thông báo. Vậy nhé, ta đi đây.”

Ngô San San vội vã đuổi theo, nhưng chỉ sau hai ba giây ngắn ngủi, Bạch Du đã biến mất khỏi phạm vi ánh sáng chiếu rọi, chỉ để lại một tàn ảnh mờ ảo không thể chạm tới.

“Đáng ghét!” Ngô San San giậm chân đầy tức giận, “Người này sao lại cố chấp như vậy, cố chấp đến mức phát bực!”

Khổng Văn khoan tay, nhếch môi nói với giọng nửa đùa nửa thật:

“Đây chính là cái gọi là cố chấp đấy... Du Mộc cố chấp, có ngán cũng vô dụng.”

Khâu Đồng Đồng sốt ruột quay sang Khổng Văn:

“Người không đi theo hần sao?”

“Đi làm gì? Cản trở hần à?”

Khổng Văn bắt đắc dĩ giơ hai tay lên:

“Ta hơn một trăm cân, chạy vào đó cũng chỉ tổ gây ra tiếng động ầm ĩ mà thôi.”

“Người...” Khâu Đồng Đồng tức giận đến nghẹn lời.

Khổng Văn lại hỏi ngược:

“Vậy sao người không đuổi theo? Dù sao Ngô San San cũng khỏe lại rồi mà.”

Khâu Đồng Đồng siết chặt góc áo, thở dài một hơi như thể buông xuôi tất cả:

“Bởi vì ta đuổi không kịp.”

Khổng Văn cười ha hả hai tiếng:

“Người tưởng ta đuổi kịp chắc? Chẳng lẽ người là loại bốn khu còn ta chỉ có hai khu hay sao?”

Chạy còn không nổi, theo cũng không kịp, đừng nói đến chuyện hỗ trợ, đến lúc đó chỉ có thể trở thành gánh nặng, mà lại còn là một gánh nặng to đùng.

Nhìn vẻ mặt Khâu Đồng Đồng, Khổng Văn bồi thêm một đòn chí mạng:

“Người cũng đừng nghĩ rằng đuổi theo là có thể gia tăng thiện cảm trong lòng hắn. Hắn... là kiểu người cực kỳ lý trí, cho dù người có là cô nương xinh đẹp cũng chẳng có tác dụng đâu.”

Lời này đâm thẳng vào nỗi lòng Khâu Đồng Đồng, khiến nàng lập tức hoảng loạn, lắp bắp phản bác:

“Người... người nói bậy bạ gì đó?!”

Ngô San San thấy vậy, kéo Khâu Đồng Đồng vào lều, tránh cho nàng làm ra chuyện điên rồ.

Đồng thời, nàng nhẹ nhàng thốt ra ba chữ, khiến Khâu Đồng Đồng lập tức im bặt.

Nàng chỉ khẽ động môi, không phát ra âm thanh.

Dù Khâu Đồng Đồng không biết đọc khẩu hình, nhưng cũng hiểu ngay ba chữ đó có ý nghĩa gì.

Ba chữ vô cùng đơn giản—

Tô Nhược Ly.

Hai cô nương bước vào trong lều, tập hợp mọi người lại để bàn bạc.

Khổng Văn không nhanh không chậm theo sau, vừa đi vừa lắc đầu cảm thán:

“Người có cố chấp bao nhiêu đi nữa, thì gặp phải Tô Nhược Ly cũng chỉ có nước chịu thua mà thôi. Cái cây này... không dễ đào đâu.”

“Người thật sự đã quyết định?”

“Ừm.”

“Không hối hận?”

“Không hối hận.”

“Có thể sẽ chết đấy!”

“Nếu ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục?”

“Nhưng mà... người vẫn còn độc thân đó?”

“Người có im đi không hả?”

Bạch Du cầm trong tay một con tiểu thú lông trắng, cười lạnh: “VẬY ta không đi nữa, dứt khoát chờ mười năm, tám năm nữa rồi đi cũng được! Đến lúc đó xem các người có chờ nổi hay không!”

Không ngờ, Tần Tuyết Táo chỉ nhẹ nhàng duỗi móng vuốt nhỏ của Đế Thính, chạm lên chóp mũi hắn: “Dù có là mười năm, hai mươi năm hay ba mươi năm, ta vẫn chờ được... Ta chỉ không hiểu, tại sao người lại gấp gáp như vậy?”

“Bởi vì ta là một vị quốc vương vội vã!”

“Ai da, lại giở trò rồi...” Tần Tuyết Táo bất đắc dĩ lắc đầu. “Tu vi của người như thế này, đi vào đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”

Bạch Du lắc đầu: “Ta vốn dĩ cũng không định triệt để giải quyết Quỷ Vực này, mục tiêu chính chỉ là tìm cuốn nhật ký của Tô Nhược Túc trong sơn trang nghỉ dưỡng.”

Theo như Anh Linh Biên Niên Sử nhắc nhở, nếu có thể tìm được quyển nhật ký đó, thì có thể mở ra phó

bản. Đến lúc đó, chân tướng mọi chuyện năm xưa hẳn sẽ sáng tỏ.

Tần Tuyết Táo cũng không hiểu rõ điều này, nàng cũng không nhận thức được rằng nó có thể làm thay đổi hoàn toàn quỹ tích nhân sinh của mình.

Nàng có vẻ không quá để tâm đến việc biết được chân tướng, cũng không quá vội vàng báo thù.

Ngược lại, dường như nàng quan tâm đến an nguy của Bạch Du hơn.

Từ đầu, thái độ của nàng chỉ là lừa gạt, dụ dỗ, vậy mà bây giờ, hoàn toàn không còn chút ý đồ xấu nào.

Ban đầu, hẳn còn nghĩ nàng là một nữ nhân nham hiểm, nhưng dần dà mới phát hiện, nàng thật sự đối xử với hắn rất tốt. Ở chung hơn nửa tháng, dù không thể nói là hoàn toàn hiểu nhau, nhưng chí ít cũng xem như cùng chung lợi ích.

Ít nhất, Bạch Du chưa từng cảm nhận được ác ý từ Tần Tuyết Táo. Nhất là từ khi nàng xả thân giúp hắn đỡ một mũi tên diệt ma kia, trong lòng hắn đã chắc chắn điều này.

Ngay cả hắn cũng không dám cược mạng mình vì người khác... Nếu không phải chí thân chí ái, thì làm sao có thể không sợ chết được?

Chương 354

DTV EBOOK

Chỉ là, đến giờ hắn vẫn chưa rõ tình cảm của Tần Tuyết Táo dành cho mình bắt nguồn từ đâu. Nếu có cơ hội, nhất định phải hỏi rõ ràng.

Hắn đứng dậy: “Vậy thì... nên đến Trấn Sơn Quỷ Vực một chuyến thôi.”

“Người định đi bằng cách nào?” Tần Tuyết Táo ngồi trên vai hắn, xung quanh vắng lặng, bèn tiện miệng hỏi: “Ngôi làng này bị phong tỏa hoàn toàn, nếu ta đoán không sai, thì hắn là thủ bút của Huyền Thiên Ti.”

“Nơi này phần lớn đều là quỷ hồn vô hại, chỉ có một lệ quỷ duy nhất. Ngay cả lệ quỷ cũng không nên trà trộn vào đây.” Bạch Du bình tĩnh phân tích: “Dựa vào các dấu hiệu thực tế, rõ ràng tình huống này quá mức khắc nghiệt. Độ khó đủ để sánh ngang với khảo nghiệm thi võ, ta nghĩ hắn là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó khiến mọi thứ mất kiểm soát.”

“Chuyện ngoài ý muốn?”

“Ngay gần đây cũng có một nhân tố bất ổn.” Bạch Du chỉ tay về phía xa.

“Trấn Sơn Quỷ Vực... chẳng lẽ là Quỷ Vực đang mở rộng?” Tần Tuyết Táo trầm tư: “Khả năng này rất cao. Nếu thật sự như vậy, nhất định phải lập tức rời khỏi đây. Không biết kết giới của Huyền Thiên Ti có thể cầm cự được bao lâu, mang theo vật tư dự phòng vẫn là tốt nhất.”

“Đối với chúng ta, đây lại là chuyện tốt.” Bạch Du bước đến bên dòng sông gần đó: “Tiến vào Trấn Sơn Quỷ Vực sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Người định làm gì?”

“Sông.” Bạch Du nhìn dòng nước dâng cao: “Thượng nguồn con sông này chính là Trấn Sơn Quỷ Vực. Trước đó chúng ta từng gặp một Thủy Quỷ, khả năng cao nó cũng đến từ đó. Vậy nên, đi qua sông chính là con đường tắt duy nhất.”

“Người đứng là một tiểu tử đầy ý đồ xấu.” Tần Tuyết Táo suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng trong sông có nguy hiểm, dòng nước này đã cao đến bảy, tám mét rồi. Chẳng lẽ người định cứ thế mà bơi qua sao?”

Bạch Du lắc đầu:

“Ta đâu phải tuyển thủ chuyên nghiệp của LCK mà biết bơi! Nhưng nếu có bè trúc, có lẽ vẫn có thể thử một chút?”

“Dòng nước chảy xiết thế này, người ngồi lên bè trúc chỉ có thể bị cuốn thẳng xuống hạ du thôi.” Tần Tuyết Táo “đậu đen rau muống” một câu, rồi bày ra vẻ mặt tiếc nuối: “Ai da, hay là để tỷ tỷ giúp người một tay đi?”

“Sao đây? Người còn có thể biến thành động cơ dầu diesel chắc? Nếu được vậy thì tốt quá, mở chế độ tự động mà chở ta qua đi.”

“Không có khả năng!” Tần Tuyết Táo bĩu môi.

“Nhưng ta có thể dùng âm khí của mình bao bọc lấy người, che lấp dương khí trên người người. Từ bên ngoài nhìn vào, người sẽ không khác gì một con quỷ bình thường.”

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp tục giải thích:

“Chỉ cần người không chủ động vận chuyển chân khí hay khuấy động khí huyết, thì sẽ không bị phát giác. Nhưng dưới tình huống này, ta buộc phải duy trì tiếp xúc với người mọi lúc, không thể di chuyển lung tung cũng không thể rời đi. Dù có thể giao tiếp, nhưng hành động của chúng ta sẽ bị hạn chế ở một mức độ nhất định...”

“Nghe giống như một dạng... Tiên Nhân Cóc vậy.”

Bạch Du “đậu đen rau muống” một câu, rồi hỏi:

“Có thể duy trì bao lâu?”

“Bao lâu cũng được. Chỉ cần bước vào Quỷ Vực thì ta sẽ không tiêu hao âm khí của mình, mà có thể hấp thụ âm khí nơi đó để bổ sung. Điểm này người không cần lo lắng.”

“Nhưng âm khí trong Quỷ Vực...”

“Ừm, có chút nguy hiểm.” Tần Tuyết Táo cọ cọ mặt vào hắn, giọng điệu có chút làm nũng: “Nhưng với tu vi của ta, hoàn toàn có thể tiêu hóa được oán độc chi khí bên trong. Làm sao? Lo lắng cho tử tử sao? Yên tâm đi, chỉ cần không bị mắc kẹt ở đó một năm nửa năm, tử tử sẽ không sao.”

“Đi thôi.”

Bạch Du không phải kẻ thích tranh cãi, xác định kế hoạch không có sai sót thì lập tức tiến lên một bước.

“Ơ? Người muốn làm gì?”

“Kiểm tra tình hình trước khi hành động.”

Bạch Du vung tay, một thanh binh khí hiện ra trong tay hắn.

Hắn kích hoạt Anh Linh Chiếu Ảnh – hình ảnh của Bách Chiến Lão Binh xuất hiện, đồng thời tạo ra một Bàn Nham Trường Thương. Hắn vung thương lên, sức mạnh tích tụ rồi ném thẳng xuống dòng sông.

Trong nháy mắt, cương khí cuồng bạo bùng nổ, xoắn ốc khí lưu xé rách mặt nước.

Dưới sức mạnh kinh người, cả một vùng nước rộng năm mét bị cuốn lên, sóng nước vỡ tung, bọt khí nổi lên điên cuồng. Những con tôm cá dưới đáy sông lập tức bị nghiền nát, ngay cả một con Thủy Quỷ đang ẩn núp trong đó cũng không tránh khỏi bị đánh thành tro bụi.

Từ dưới đáy sông, một làn sóng máu đỏ như nhuộm
thẫm mặt nước tràn lên.

Rất nhanh, một yêu vật từ đáy sông đứng dậy!

Da nó có màu xanh thẫm, toàn thân ướt sũng nước.

Cặp mắt lóe lên tia đỏ ngầu, trên người tỏa ra lệ khí
kinh người.

Hình dáng của nó tựa như một con tôm hùm khổng
lồ, hai chiếc càng sắc bén vung lên, đập mạnh xuống
mặt nước, gây ra sóng nước cuộn trào.

“Dám quấy nhiễu dòng sông của ta! Tội không thể
tha thứ!”

Bạch Du nhướng mày: “Người là ai?”

“Ta chính là Hà Thần của dòng sông này! Thanh
Ngao Đại Vương!”

Chương 355

DTV EBOOK

Yêu quái kia gào lên, giọng điệu tràn ngập ngạo khí, nhưng có vẻ... hơi thiếu tự tin.

Rõ ràng nó là một yêu vật từ Trấn Sơn Quỷ Vực trôi dạt xuống nhánh sông này.

“Nhanh chóng quỳ xuống! Ta còn có thể tha mạng cho ngươi!”

Bạch Du nhìn nó, bỗng dưng cảm thấy đói bụng:

“Nhìn thấy ngươi ta lại thấy thèm... Kể từ khi kết thúc kiếp trước, đã rất lâu rồi ta không được ăn tôm hùm Úc Châu.”

Nói rồi, hắn yên lặng kích hoạt Anh Linh Chiếu Ảnh, lần này triệu hồi danh đao Khoái Vũ!

“Thanh Ngao Đại Vương, đúng không?”

Hà yêu run rẩy, vội vàng đổi giọng:

“A... Ngài có thể gọi ta là Tiểu Vương, hoặc là Tiểu Thanh cũng được...”

Thái độ đột ngột chuyển sang cực kỳ khiêm tốn.

Bạch Du mỉm cười, ngồi lên lưng nó, tiện tay kéo lấy hai sợi râu dài:

“Tốt lắm, Tiểu Vương, chúng ta đi thôi!”

“Vậy ta sẽ đưa ngài đến nơi này.”

Hà Yêu cúi người chào Bạch Du, cung kính nói: “Ngài đi thông thả.”

Bạch Du gật đầu, bước về phía trước ba bước, sau đó bất ngờ quay lại: “Ta nói này, ngươi sẽ không đi mất báo đấy chứ?”

“Không không không, đương nhiên là không!”

“Người tốt nhất là đừng có làm vậy.” Bạch Du hí mắt cảnh cáo: “Ta vừa để lại trên người người một đạo ấn ký. Nếu ta chết, ấn ký đó sẽ phát nổ, người cũng sẽ hóa thành tro bụi.”

Sắc mặt Hà Yêu lập tức tái mét, vội vàng ngồi xổm xuống dòng sông: “Tiểu Vương biết rồi... Ngài nhất định phải bảo trọng! Nhất định phải sống sót a!”

Bạch Du quay người rời đi.

Hà Yêu vẫn mang bộ dạng lưu luyến không rời, lẩm bẩm:

“Oan gia, đi thì đi, còn mang cả trái tim ta theo.”

“Người mà chết, ta - một con tôm - làm sao sống nổi một mình đây?”

Bạch Du mặt đen lại: “Người không có việc gì lại hát cái thứ âm nhạc quỷ quái gì vậy?”

Tần Tuyết Táo bật cười trêu chọc: “Người xem nó lưu luyến như vậy, có phải rất giống một con chó nhỏ không?”

Bạch Du lắc đầu: “Chiêu này dù sao cũng là giả.”

“Nhưng trong mắt nó thì không phải.” Tần Tuyết Táo đứng đưa đầu: “Một cao thủ Tam Giai biết chiêu này cũng chẳng có gì lạ. Không ngờ người lại có thể nắm giữ Cương Khí – thứ mà chỉ số ít Võ Tu mới học được. Đáng tiếc, đây chỉ là Hậu Thiên Cương Khí, uy lực vẫn còn kém một chút.”

Bạch Du không nói gì.

Khi Anh Linh Thử đạt đến cấp cao, dù đẳng cấp có suy giảm, nhưng kỹ năng vẫn được bảo lưu. Vì vậy, kỹ năng Hậu Thiên Cương Khí của hắn vẫn còn nguyên vẹn.

Dù cấp độ chỉ là Nhị Giai, nhưng sức chiến đấu phát huy lại có thể vượt qua giới hạn cao nhất của Nhị

Giai – giống như một người cấp 30 chưa chuyển chức nhưng lại học được kỹ năng thức tỉnh vậy.

Sau vài câu trêu chọc, Tần Tuyết Táo bỗng trở nên nghiêm túc: “Giờ chúng ta đã tiến vào Trấn Sơn Quỷ Vực... không còn đường lui nữa.”

“Ta thấy bây giờ quay về vẫn kịp.” Bạch Du liếc nhìn Hà Yêu.

“Không còn kịp nữa.” Tần Tuyết Táo lắc đầu, thở dài: “Chướng khí đã bắt đầu khuếch tán, Quỷ Vực đang mở rộng. Không gian nơi này sắp trở nên hỗn loạn. Một khi ra ngoài phạm vi trăm mét, muốn quay lại sẽ vô cùng khó khăn, bởi vì người sẽ không thể xác định được vị trí của mình nữa.”

Bạch Du mở bản đồ ra, phát hiện bốn phía đều bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ, không thấy bất kỳ điểm sáng nào.

May mà dù sương mù dày đặc đến đâu, vị trí của mảnh nhật ký tàn phiến của Tô Nhược Túc vẫn được đánh dấu rõ ràng, thậm chí còn có cả mũi tên chỉ hướng.

Đi được một đoạn, quả nhiên con đường phía trước đã biến mất.

Nhìn quanh bốn phía, hắn nhận ra mình đang ở trong một khu rừng. Cây cối nơi này vì bị âm khí xâm thực quanh năm nên đã vặn vẹo thành những hình dạng quái dị.

Nhờ có mũi tên chỉ hướng, Bạch Du không lo bị lạc đường. Hắn cứ thế đi thẳng về phía trước. Chẳng bao lâu sau, từ trong màn sương dày đặc, hai đốm lửa ma trời màu xanh lam bỗng lóe lên.

“Dừng lại!”

Một tiếng quát lớn vang lên, Bạch Du lập tức dừng bước.

Từ trong lớp sương xám phía trước, hai bóng quỷ kỳ dị xuất hiện. Một kẻ có cái lưỡi dài thè lè, một kẻ đầu bẹt dẹt như bị ai đó dùng chày giã qua.

Một trong hai con quỷ cất tiếng hỏi: “Chưa gặp qua người bao giờ... Khuôn mặt mới à?”

Tần Tuyết Táo nhẹ giọng truyền âm: “Tùy tiện ứng phó hai câu, ta có âm khí che chở người. Chỉ cần không ra tay, sẽ không có vấn đề gì.”

Bạch Du điềm tĩnh đáp: “Ta từ trong thành tới.”

“Người là cái quỷ gì?!” Tên quỷ lưỡi dài không vui nói: “Mặt mũi đường hoàng sạch sẽ như vậy, chết kiểu gì đây?”

Bạch Du không chút do dự: “Đột tử.”

“Không thể nào! Quỷ chết bất đắc kỳ tử thì lấy đâu ra oán niệm?”

Tên quỷ đầu bẹt tiến tới, đi vòng quanh Bạch Du một lượt, sầm soi kỹ càng: “Kỳ quái thật... Trên người không có lấy một vết thương, chẳng lẽ thật sự chết bất đắc kỳ tử?”

Bạch Du lắc đầu, thở dài: “Ta cũng không biết mình chết như thế nào.”

Đây là lời nói thật

Chương 356

DTV EBOOK

“Xác thực, thỉnh thoảng cũng có những con quỷ mất trí nhớ như vậy. Một khi không nhớ ra được, chúng sẽ không thể khôi phục lại hình dạng ban đầu sau khi chết.”

Trường Thiệt Quỷ chặc lưỡi nói: “Vậy người đến đây làm gì?”

“Nơi này không phải Quỷ Vực sao? Quỷ thì không phải đều đến đây à?”

“Cái gì? Ha ha ha ha ha!”

Trường Thiệt Quỷ lập tức cười nhạo: “Tiểu lão đệ, người ngây thơ quá rồi đó! Thật sự tưởng làm quỷ là có thể sống yên ổn sao? Cũng giống như khi còn sống thôi, quỷ lợi hại thì bắt nạt quỷ yếu hơn... Nhưng thôi, người là ma mới, nếu muốn nghe ngóng tin tức gì, ta khuyên người cứ vào trong thôn trước đã. Nhưng nhớ kỹ, tìm một gian nhà mà ở, tuyệt đối đừng đi ra ngoài.”

Nói xong, hai con quỷ xoay người rời đi, cũng không làm khó hấn.

Bạch Du cảm thấy tình huống này thật quái dị, giống như đang đi du lịch rồi vô tình gặp phải hai người dân làng bình thường đang làm việc vậy.

“Đừng để ý, những oan hồn này phần lớn vẫn giữ được một chút linh trí. Nhưng càng là lệ quỷ cấp cao thì lại càng hung tàn.” Tần Tuyết Táo nhắc nhở: “Không giết chúng cũng không sao, đi xem thử cái thôn kia đi.”

Bạch Du gật đầu, nghe theo lời nàng.

Đi thêm một đoạn không xa, phía trước liền xuất hiện một thôn xóm. Nơi này có khoảng hơn trăm hộ gia đình, một con sông chảy từ trên núi xuống, mà ở phía trên cùng, ngay vị trí giữa sườn núi, lại là...

“Độ Giả Sơn Trang.”

Bạch Du cau mày: “Nhìn qua cũng không phải nơi an toàn.”

Trong mắt hắn, Độ Giả Sơn Trang tựa như đang không ngừng phun ra từng luồng chương khí kịch độc, giống hệt cảnh tượng tại Hailar Vương Thành.

Rất nguy hiểm, nhưng cũng giống như các địa điểm cấp cao khác – đầy rẫy cơ hội. Đôi khi chỉ cần nhặt vài món đồ bị bỏ đi ở đây cũng có thể dùng được rất lâu.

Đáng tiếc là không có “cứu cực tay”, nếu không, hắn có thể trực tiếp bóp nát nó để triệu hồi cơ giáp hoặc phi kiếm, bay thẳng qua đó luôn.

“Thôn phía dưới... có chút tà dị, cẩn thận một chút.”

“Không chỉ là tà dị, mà còn tà dị tới mức cực hạn.”

Bạch Du thật sự không biết nên hình dung thế nào.

Cả cái thôn này, nhìn đâu cũng thấy quỷ dị. Những con quỷ nơi đây chết theo đủ loại cách kỳ lạ nhất mà hắn từng thấy, phần lớn đều mang theo oán khí không tiêu tan.

Trên sông, một nhóm Thủy Quỷ đang trôi nổi, có kẻ bơi ngửa, vừa uống nước vừa... nôn mửa ngay tại chỗ.

Đi vào trong thôn, Bạch Du vốn định làm quen một chút, tiện thể chào hỏi mấy con quỷ xung quanh. Nhưng đột nhiên, từ cuối thôn vang lên một tiếng hét thảm thiết!

“A a a a!!!”

Một đoàn quỷ hỏa màu xanh bùng lên, chói sáng cả bầu trời đêm.

Chỉ trong nháy mắt, cả thôn lập tức chìm vào yên tĩnh đáng sợ.

Tất cả quỷ quái không hẹn mà cùng chạy vội vào các căn nhà, đóng chặt cửa.

Ngay sau đó, lại có thêm hai đoàn quỷ hỏa nữa nổ tung, kèm theo những tiếng hét thảm thiết.

Cảnh tượng này giống hệt như đang đi dạo phố ở ranh giới sự sống và cái chết, bỗng nhiên nghe thấy từng tiếng gào thét đau đớn của quái vật bị giết sạch.

Điều đáng sợ hơn là – tiếng động đó đang tiến ngày một gần!

Không ổn rồi!

Bạch Du lập tức liếc nhìn các căn nhà xung quanh, dứt khoát chọn một căn và chui thẳng vào.

Vừa bước chân vào, hắn liền thấy một kẻ có thân hình béo ú, toàn mặt đầy mỡ.

Là một đồ tể!

Trên tay gã cầm chặt một cây đồ đao dính đầy máu.

Đầu của nó phẳng lì như bị nông phu đâm cho ba quyền bẹp dí.

Trên mặt gã còn có dấu vết của một tiệm dầu muối, bên cạnh đó là dấu tích của một tiệm nhuộm màu.

Khi mở miệng nói chuyện, âm thanh vang lên kèm theo giọng mũi nặng nề.

“Thằng nhóc nhà ngươi!”

Giọng nói khàn khàn vang lên, khiến Bạch Du suýt nữa tưởng mình bị phát hiện khi đang chơi một trò chơi nào đó.

Câu tiếp theo lập tức truyền đến:

“Cút ra ngoài cho lão tử!”

Bạch Du thẳng thừng từ chối:

“Ta không!”

Tần Tuyết Táo: “.....”

Sắc mặt đồ tể vốn đã khó coi, giờ lại càng khó coi hơn:

“Không ra thì lão tử giết người!”

Vừa nói, hắn vung tay chụp lấy con dao đồ tể bên cạnh rồi lao tới, trông như thể muốn mổ bụng moi gan hắn ngay tại chỗ.

Nhưng đồ tể này chẳng qua cũng chỉ là một oan hồn bình thường. Bạch Du nhanh chóng bắt lấy cổ tay hắn, khéo léo dùng lực xoay đao, khiến lưỡi dao cắm thẳng vào lồng ngực đối phương.

Sau đó, hắn dứt khoát kéo mạnh một đường xuống dưới.

Cơ thể đồ tể run lên dữ dội, ruột gan đổ ào ra ngoài, còn bản thân hắn thì bị đẩy văng ra xa, đập thẳng vào cánh cửa lớn rồi lăn xuống cầu thang.

Ruột gan lòng thông, lăn lóc một đường!

Bạch Du bình tĩnh đóng sập cửa phòng. Nhưng ngay khoảnh khắc đó, hắn lập tức nhìn thấy một thứ gì đó vô hình nghiền ép qua.

Oán linh đồ tể lúc này còn đang loay hoay bò dậy, lập tức bị thứ kia nghiền thành một bãi thịt nát bầy!

Trước khi chết, hắn chỉ kịp gào lên một tiếng: “Đáng chết!”

Chương 357

DTV EBOOK

Tiếp đó, thi thể hắt bùng lên một ngọn lửa màu xanh, hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó!

Bạch Du kinh ngạc khi thấy thứ vô hình kia lại thay đổi phương hướng, lần này không nhắm vào hắt, mà lao về phía căn phòng bên cạnh.

Bên trong căn phòng đó, có hai con quỷ đang tranh đoạt thứ gì đó.

Chỉ một giây sau, cả hai bị kéo tuột ra ngoài.

“Xoẹt xoẹt!”

Hai đốm lửa xanh phóng vút lên bầu trời!

Chợt, thứ vô hình đó đột ngột dừng lại, tựa hồ đã mất mục tiêu. Ngay sau đó, một âm thanh chói tai vang lên, rồi nó biến mất vào bóng tối.

Tần Tuyết Táo trầm giọng nói:

“Xem ra căn phòng này không thể chứa hơn hai người.”

Bạch Du gật đầu, sờ cằm trầm tư:

“Ta cũng đã nhận ra. Không trách đồ tể kia muốn ra tay với ta.”

Hắt liếc nhìn xung quanh, ánh mắt đầy cảnh giác:

“Rốt cuộc đây là thứ gì?”

Tần Tuyết Táo cũng nhíu mày suy nghĩ:

“Không rõ ràng lắm. Mỗi Quỷ Vực đều có quy tắc riêng. Mà thôn này...”

Nàng nhìn quanh một lượt, giọng nói mang theo vài phần do dự:

“Trông có vẻ như đã tồn tại từ rất lâu. Có lẽ tình huống ở đây không giống với những gì chúng ta từng gặp trước đó.”

Bạch Du trầm giọng hỏi:

“Trong Quỷ Vực, có khả năng thời gian bị đảo lộn không?”

Tần Tuyết Táo gật đầu:

“Hoặc là một dạng cụ thể hóa của thời không nào đó.”

Nàng trầm ngâm:

“Ta từng đọc qua hồ sơ trong Diêm La Ti, nhưng cũng không chắc thực hư ra sao.”

Bạch Du ánh mắt sáng lên:

“Ngươi có biết cách phá Quỷ Vực không?”

Tần Tuyết Táo nhún vai:

“Thông thường, chỉ có một cách...”

Nàng nhìn hẳn, khóe môi cong lên nhàn nhạt:

“Giết Quỷ Vương!”

Bạch Du khẽ cười lạnh:

“Thôn này, quả nhiên có điều kỳ quái.”

Lúc này, thứ vô hình kia đã đi xa, các oan hồn khác cũng dần xuất hiện, tiếp tục hoạt động.

Bạch Du đưa tay chụp lấy một con quỷ đang lướt qua, định hỏi thăm tình hình.

Nhưng còn chưa kịp nói gì, đầu con quỷ đã bị giật đứt khỏi cổ, bay vèo ra xa!

Ngay sau đó, một con quỷ thất cổ phía trước lập tức nhào tới, nhặt lấy cái đầu kia rồi quay lưng bỏ chạy.

Còn thân thể không đầu của con quỷ xấu số liền bật dậy, điên cuồng đuổi theo.

Tiếng rống giận dữ vang lên:

“Người muốn làm gì?!”

Quỷ thất cổ vừa chạy vừa hô:

“Muốn a!”

Hai con quỷ cứ thế lao đi mất dạng, để lại một mình Bạch Du đứng đó ngơ ngác.

Hắn không nhận được cảm thán:

“Đừng nói chứ, quỷ Quỷ Vực này dù chết cũng rất biết bám sát mặt đất nha.”

Không còn cách nào khác, Bạch Du đành phải đổi đối tượng, bắt một con quỷ khác để hỏi đường:

“Vị huynh đài này...”

Ai ngờ đối phương lập tức giận dữ quát:

“Ai là huynh đài của ngươi? Ngươi mù à? Không thấy ta là nữ sao?”

Bạch Du: ???

Hắn nhìn kỹ lại.

Cái “nữ quỷ” này thân cao bảy thước, râu quai nón rậm rạp, bắp tay có thể khiêng cả đỉnh đồng. Nhưng vừa mở miệng thì lại phát ra giọng điệu của một... ngự tử lạnh lùng?!

“Người... Ăn Whey Protein thay cơm à?!”

Nữ quỷ hất tà áo đỏ, chậm rãi bước đi.

Bạch Du nhướn mày, lăm bắm:

“Nhìn có vẻ là mặc hỉ phục, nhưng quá rách nát nên ta không thấy rõ...”

Tần Tuyết Táo nhắc nhở:

“Mặc dù là hồng y, nhưng chưa chắc đã là hồng y lệ quý. Nếu thật sự là lệ quý, nó đã không dễ nói chuyện như vậy rồi. Cần thận một chút, ở đây không tiện động thủ.”

Bạch Du gật đầu, tiếp tục chặn đường một con quý khác:

“Vị huynh đài này, ta muốn hỏi thăm chút chuyện...”

Ai ngờ con quý này vừa thấy hắc liên lùi lại, nhưng đi cũng không nhanh, nên vẫn bị hắc chặn lại.

Nhìn qua, đối phương có dáng vẻ như một công tử nhà giàu thời cổ đại. Nhưng khi vừa giơ tay lên, hắc đã chửi ầm lên:

“Tránh đường cho bản công tử! Đi đi đi!”

Bạch Du nhíu mày.

Tên này chết cũng coi như sạch sẽ, chỉ có điều... Cái đầu của hắc đã bị vắn một vòng, mặt dán thẳng vào lưng, nên khi chạy thì ngược hắc hướng với cơ thể.

Nhìn dáng vẻ vênh vác của hắc, Bạch Du còn chưa kịp hỏi, đối phương đã tỏ thái độ muốn bắt hắc làm thú cưỡi.

Bạch Du lạnh mặt, không nói lời nào, trực tiếp một cước đá bay tên phú gia công tử xuống sông.

Dưới nước lập tức xuất hiện một đám Thủy Quý, trong nháy mắt nhào tới, kéo hắc xuống đáy.

Sau vài tiếng “lộc cộc”, không còn chút động tĩnh nào nữa.

Tần Tuyết Táo phì cười:

“Người đang hỏi đường hay đang giảng bầy hại người thế?”

Bạch Du nhún vai, giọng đầy vô tội:

“Ta đã rất khách khí rồi. Chẳng qua đám quý này quá mất lịch sự thôi.”

Hắn liếc nhìn xung quanh, phát hiện chẳng ai thèm quan tâm hành động của mình. Rõ ràng, vừa rồi hắn đạp chết hai con quỷ, vậy mà không có ai hé răng nửa lời.

Thế là Bạch Du suy nghĩ một chút, dứt khoát bước lên giữa đường lớn, giơ tay bắt lấy một con quỷ đói đang lang thang một mình, túm cổ áo xách lên.

Quỷ đói hoảng hốt kêu lên:

“Người là ai? Người muốn làm gì?!”

Tuy nhiên, vì cổ họng quá nhỏ, âm thanh phát ra yếu ớt vô cùng.

Bạch Du cười đầy thâm ý:

Chương 358

DTV EBOOK

“Tới đây, để ta cho người xem một thứ rất hay ho.”

Quý đối chớp chớp mắt, tò mò hỏi:

“Thứ gì tốt?”

Bạch Du híp mắt:

“Tới rồi người sẽ biết.”

Sau đó, hắn túm lấy quý đối, kéo thẳng vào con hẻm nhỏ phía sau, nơi hoàn toàn không có ai theo dõi.

Quý đối lo lắng nhìn quanh, nhìn không được hỏi lại:

“Nói đi, rốt cuộc là cái gì hay ho?”

Ngay khoảnh khắc đó, một cây thương sắt thành linh đâm thẳng vào miệng nó!

Tuy nhiên, mũi thương chưa xuyên thủng mà chỉ chặn đứng lại ở cổ họng.

Bạch Du mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói:

“Người đã bao giờ thử món đông bắc băng côn chưa?”

Quý đối lập tức trợn tròn mắt, phát ra âm thanh ú ớ:

“Tha mạng! Ta đâu có làm gì thương thiên hại lý?!”

Bạch Du nheo mắt nhìn hắn:

“Người còn giả vờ hiền lành à? Tên còn đồ lòn thế kia, đến đây rồi thì chắc chắn đã từng ăn thịt người rồi đúng không?”

Hắn thản nhiên nói tiếp:

“Ta hỏi, người trả lời. Nếu dám nói một đàng, đáp một nẻo, ta liền...”

Quý đối lập tức cướp lời:

“Liền chơi chết ta đúng không?!”

Bạch Du bắt đầu đặt câu hỏi:

“Quỷ Vực này là địa phương nào, thuộc niên đại nào?”

“Quỷ Vực này là thôn trấn vào năm thứ bảy triều Thiên Bảo.”

“Thiên Bảo?” Bạch Du trầm nghĩ, đây chẳng phải là triều Đường sao?

“Thiên Bảo này không phải Thiên Bảo kia.” Tần Tuyết Táo nói: “Cái này hẳn là chỉ niên đại khoảng 600 năm trước... năm Thiên Bảo nào đó.”

“Hư cấu niên đại à?” Bạch Du tiếp tục hỏi: “Vậy nơi này vì sao lại biến thành Quỷ Vực?”

“Nói cho công tử biết nhé.” Quỷ Chết Đói kể lại: “Tương truyền rằng, vào năm đó, hai vị đại năng từng giao đấu tại nơi này. Một người bại trận vẫn lạc, trước khi chết còn hạ độc thể: thân thể hắn bắt hủ, bị trấn áp dưới chân núi.

Vị đại năng còn lại, để canh giữ thi thể đối phương, đã để một đệ tử ở lại trấn thủ nơi này, lập nên Hứa Gia Thôn. Nhưng theo thời gian, dân làng dần quên đi tổ huấn, cuối cùng Quỷ Vương xuất hiện, chiếm cứ nơi đây. Người trong Hứa Gia Thôn cũng vì vậy mà toàn bộ tử vong.”

Quỷ Chết Đói tiếp tục nói: “Những năm gần đây, Quỷ Vực này lại mở rộng hơn, hẳn là...”

“Quỷ Vương ngày càng mạnh lên.” Tần Tuyết Táo trầm giọng: “Ta cũng không rõ ràng hẳn đã đạt đến cấp bậc nào... Nhưng có thể khai mở một vùng Quỷ Vực như vậy, ít nhất cũng phải đạt tới Siêu Phẩm tứ giai.”

Nàng phỏng đoán: “Mà ngũ giai trở lên cũng không phải là không thể.”

Bạch Du cau mày: “Tứ giai hay ngũ giai, chẳng lẽ Huyền Thiên Ti không đối phó nổi? Vì sao suốt bảy năm vẫn không giải quyết được?”

“Bởi vì không vào được.” Tần Tuyết Táo bất đắc dĩ nói: “Quý Vực so với người tưởng tượng còn giả hoạt hơn nhiều. Một khi Quý Vương cảm nhận nguy hiểm, hẳn sẽ lập tức thu mình lại.

Nói cho cùng, nơi này vốn là một khu vực hỗn loạn thời không. Ta còn tưởng người sẽ bị lạc ngoài rìa ít nhất mười ngày nửa tháng, không ngờ chỉ mất một canh giờ đã tìm được hạch tâm Quý Vực... Người thật may mắn.”

Nguyên lai địa đồ định vị lại hữu dụng như vậy sao?

Bạch Du trầm nghĩ, chỉ thuận theo hướng mũi tên chỉ mà đã tìm được trung tâm Quý Vực.

Hắn hiện tại có chút hối hận, quá mức chủ quan rồi. Biết vậy ngay từ đầu hẳn đã trực tiếp đến Huyền Thiên Ti gọi người tiếp viện!

Chỉ cần mời một hai vị Long Hồ Thiên Sư đến, nơi này chẳng phải bị Huyền Thiên Ti quét sạch trong nháy mắt sao? Quý Vương cái gì chứ, hết thấy yêu ma quỷ quái, chỉ cần hỏa lực đủ mạnh là có thể trấn áp toàn bộ.

Hắn tiếp tục truy vấn con Quỷ Chết Đói này:

“Hôm nay vì sao quý lại tụ tập đông như vậy?”

“Bởi vì hôm nay có tiệc chiêu đãi!”

“Tiệc chiêu đãi gì?”

“Tiệc chiêu đãi trên núi! Quý Vương sẽ gửi lời mời trước, phần lớn quý vật đều muốn thử vận may. Nếu có thể nhận được lời mời, có lẽ sẽ có cơ duyên gì đó.”

Quý Chết Đói kéo dài giọng: “Ta cũng tới đây tìm vận may!”

“Làm sao mới có thể nhận được lời mời?” Bạch Du tiếp tục truy vấn.

“Ta... ta không biết.”

“Không biết?” Ánh mắt Bạch Du lập tức trở nên lạnh lùng, tỏa ra sát khí bức người.

“Người có thể đi đến từ đường! Trong từ đường có lẽ sẽ có đáp án!” Quỷ Chết Đói vội vàng nói.

Bạch Du buông tay, thu hồi binh khí: “Ta nói giữ lời, sẽ không giết người.”

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Quỷ Chết Đói sống sót sau tai nạn, nhưng trong lòng không có nửa phần cảm kích. Trái lại, nó càng thêm căm hận và oán khí bùng nổ, sát niệm tràn lan.

“Tiểu tử đáng chết! Một kẻ sống mà dám tiến vào Quỷ Vực, không biết tự lượng sức! Ta phải gọi bảy quỷ đến xé xác người, lấy trái tim người làm lễ vật ra mắt Quỷ Vương!”

Quỷ Chết Đói cười gằn, đang định bật người lên, thì chợt nghe thấy một tiếng ngáp.

Một con tiểu thú lông trắng đáng yêu xuất hiện, trên mặt còn mang theo nụ cười có chút... nhân tính hóa.

Bạch Du nói giữ lời.

Dù sao, động thủ cũng không phải là hắn.

Người giết quỷ không phải ta, mà là... Đế Thính.

Chương 359

DTV EBOOK

Sau khi có được tin tức, Bạch Du lập tức đi đến từ đường. Đến nơi, hắn phát hiện bên ngoài đã có vô số quỷ vật tụ tập.

“Bên ngoài không có lối vào...”

Hắn trầm ngâm giây lát, sau đó nhảy lên, mượn lực như một cây sào nhảy cao, đáp xuống nóc từ đường. Ở đó có một cửa sổ mái nhà, tuy không đủ lớn để chui vào, nhưng cũng đủ để nhìn rõ tình hình bên trong.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Trong từ đường, một đám quỷ vây quanh ngôi bàn tiệc.

Phóng mắt nhìn qua, có kẻ bị thiêu chết, kẻ bị đè chết, kẻ bị đâm chết, kẻ ghen chết, kẻ bị hạ độc chết... đủ mọi kiểu chết thảm đều hội tụ ở đây, trông chẳng khác nào một bức tranh bách quỷ quái dị.

Cảnh tượng trước mắt này nếu được đưa vào phim, tuyệt đối có thể dọa khóc tiểu hài tử.

Bạch Du không nói đến sợ hãi, nhưng cũng phải cảm chắc binh khí. Số lượng quỷ ở đây quá mức đông đảo, oán khí lẫn quỷ khí ngút trời, hun đến mức khiến da mặt hắn cũng thấy bồng rát.

May mà Tần Tuyết Táo kịp thời nhận ra, liền gia cố hai tầng phòng hộ âm khí, lúc này hắn mới có thể mở to mắt nhìn xuống.

Phía dưới truyền đến những tiếng ồn ào.

“Còn chưa xong nữa sao? Ta đói đến không chịu nổi rồi!”

“Đao Binh Quỷ, cái bụng người lủng lỗ chỗ, có ăn vào cũng rò rỉ hết, lãng phí vô cùng! Hay là cắt đi cho đỡ chật chỗ!”

“Nên cắt đi chính là người mới đúng! Lão tử đến cái ghế cũng không có mà ngồi, ai mới là người đáng được ngồi đây?”

“Được rồi, được rồi! Đến quán ăn dùng huyết thực thôi mà ồn ào như vậy, giữ chút sức mà đi náo loạn yến hội đi!”

“Đúng vậy đó! Nghe nói lần này, trên thọ yến của Quỷ Vương có không ít bảo vật cực phẩm! Chỉ cần đủ năng lực, ai cũng có thể tiến lên đoạt lấy!”

Chư vị cứ ăn uống no nê, lát nữa lên yến hội tranh thủ một phen! Nếu may mắn đoạt được một quả Âm Thọ Đào mà cắn một miếng, chẳng khác nào bù đắp mười năm tu hành, mấy trăm phần huyết thực có là gì? Há chẳng phải quá lời sao?”

Người vừa lên tiếng tựa hồ là lão bản của quán ăn này.

Từ đường vốn là nơi người sống dùng để kỷ niệm tổ tiên, nay lại trở thành quán ăn cho quỷ, bị xem như tửu lâu của Quỷ Môn, không thể không nói, đúng là mỉa mai đến cực điểm.

“Thọ yến à... Hóa ra là thọ yến.” Bạch Du lẩm bẩm, sau đó quay sang Tần Tuyết Táo: “Người chết rồi mà vẫn còn sinh nhật sao?”

Tần Tuyết Táo giơ móng vuốt, vỗ nhẹ lên mặt Bạch Du:

“Kẻ nào chết rồi mà còn có tâm tình tổ chức sinh nhật chứ? Vậy để ta hỏi ngươi, ta nên đón sinh nhật ngày ta ra đời, hay là lấy ngày ta chết làm ngày kỷ niệm? Dù sao ta đã chết, có phải nên lấy ngày chết làm sinh nhật theo yêu cầu không?”

Bạch Du trầm tư một lát, gật đầu: “Nói cũng có lý... Nhưng với Quý Vương, tại sao hẳn lại tổ chức thọ yến?”

“Người đã chết thực sự có âm thọ.” Tần Tuyết Táo giải thích: “Khi âm thọ đến, vốn phải đi vào luân hồi... Nhưng Quý Vương tổ chức thọ yến, có thể là để khoe khoang khí phách, cũng có thể là để thị uy thể hiện thực lực.”

“Thì ra là vậy.” Bạch Du cúi đầu nhìn xuống một hồi, đột nhiên nói:

“Ta nói này...”

“Hửm?”

“Chờ lần sau, ta sẽ tổ chức sinh nhật cho ngươi.”

Hắn chỉ thuận miệng nhắc đến, nhưng Tần Tuyết Táo thoáng sửng sốt, sau đó liếc nhìn thiếu niên với ánh mắt chuyên chú, rồi buông móng vuốt nhỏ xuống, nhẹ nhàng đặt lên má hắn:

“Vậy ngươi biết không, sinh nhật của ta cũng rất gần đây.”

“...Không phải ngươi sinh tháng mười hai sao?” Bạch Du ngạc nhiên.

“Ta nói chính là... ngày giỗ của ta đó.” Tần Tuyết Táo vui vẻ cười: “Một năm có thể có hai lần sinh nhật, quả thực quá lời rồi~”

“Tới, tới! Món mới vừa ra lò, nóng hổi đây!”

Một giọng hô vang lên, thu hút sự chú ý của hai người, khiến bọn họ quay lại nhìn về phía từ đường trong quán ăn.

Một con quỹ cao lớn đang đẩy xe chở hàng nặng, phía trên có một món ăn vừa được bung lên bàn.

Bên cạnh, một đám quỹ khác đã sớm siết chặt năm nắm đấm, xoa xoa hai tay, ánh mắt tràn đầy háo hức. Khi

lớp bao bọc bên ngoài được mở ra, lộ ra bên trong là một người còn sống bị trói chặt!

Đó là một nam nhân trưởng thành, tóc ngắn, mặc bộ đồ ngủ. Có điều thân thể hắn gầy yếu, tay chân nhỏ bé không thể vùng vẫy, giữa bầy quỷ càng thêm nhỏ bé và bất lực.

Hắn bị đặt ngay trên bàn ăn, khuôn mặt đầy máu, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

“Sao lại có người sống ở đây?” Bạch Du nhíu mày, khó hiểu. Quỷ Vực đã bị Huyền Thiên Ti phong tỏa từ lâu, chẳng lẽ là do chương khí rò rỉ ra ngoài?

Chương 360

DTV EBOOK

Không thể nào! Cho dù chương khí có khuếch tán, tin tức này cũng đã được báo trước, nên mười lăm ngày trước toàn bộ khu vực xung quanh Quỷ Vực đã bị phong tỏa. Phạm vi mười dặm đều là vùng cấm, dân cư di tản hết, cảnh báo được truyền đi liên tục, không thể có chuyện người sống còn lọt vào đây.

Con quỷ đứng đầu xoa xoa hai bàn tay, giọng phấn khích:

“Hôm nay vận khí không tệ! Ban đầu cứ tưởng chỉ có thể tìm chút huyết thực bình thường trên núi, ai ngờ lại vớ được một người sống! Hôm qua hắn đã suýt bị ăn thịt rồi, nhưng may mà vẫn còn giữ lại đến hôm nay. Đợt huyết thực trước đều đã đưa lên núi cả, đáng lẽ bây giờ chỉ còn lại mấy lão già khô quắt hoặc đám bệnh tật vô dụng. Nhưng người này lại khác! Một kẻ trẻ tuổi, tươi mới như nước, máu thịt chắc chắn thơm ngon ngọt ngào!”

Gã vừa giới thiệu xong, đám quỷ bên bàn ăn đã không thể chờ đợi được nữa, nước dãi nhỏ xuống đất thành từng dòng.

Bạch Du nhú mày, định nhảy xuống cứu người.

Tần Tuyết Táo vội nhắc nhở:

“Người muốn nhảy xuống? Nếu vậy, chỉ cần có một con quỷ phát hiện người, người sẽ lập tức bị vây công. Người suy nghĩ kỹ chưa?”

Bạch Du trầm giọng: “Chẳng lẽ ta phải khoanh tay đứng nhìn sao?”

“Ta không bảo người bỏ mặc,” Tần Tuyết Táo bình tĩnh nói, “Chỉ là người chưa chắc đã cứu được hắn.”

“Nhiều khi, ngay cả đại đội Trường Dạ Ti lẫn Huyền Thiên Ti cũng chỉ có thể vào cuộc sau khi sự việc đã xảy ra, lần theo manh mối mà điều tra hung thủ. Những kẻ đã bị ăn thịt ở đây tuyệt đối không chỉ có một người này.”

Bạch Du trầm mặc.

Tần Tuyết Táo tiếp tục:

“Có lẽ vì ta đã c·hết rồi nên dần mất đi trái tim con người, trở nên lạnh lùng hơn... Kể từ khi vào Diêm La Ti, điều ta được dạy chính là: nhiệm vụ quan trọng nhất, không thể để tình cảm cá nhân làm chậm trễ. Từ xưa đến nay, muốn vẹn toàn đôi bên luôn là chuyện khó khăn vô cùng...”

“Nếu người nhẩy xuống cứu người, có khi không chỉ không cứu nổi hân mà ngay cả chúng ta cũng gặp nguy hiểm.”

Nói đến đây, nàng lắc đầu: “Thôi, ta chỉ nói trước trường hợp xấu nhất. Nhưng bất kể người quyết định thế nào, hậu quả ta sẽ gánh chịu. Dù có phải liều mạng, ta cũng sẽ đưa người ra ngoài an toàn.”

Bạch Du nghe vậy, không khỏi cười khổ:

“Người nói thế rồi, ta còn có thể trả lời thế nào?”

Đúng là tình thế nan giải... Nhưng so với một kẻ xa lạ, rõ ràng tính mạng của Tần Tuyết Táo quan trọng hơn với hân.

Tàn nhẫn, nhưng đó là sự thật. Nếu có hai người cùng bệnh, một là thân nhân, một là người dưng, thì chẳng ai lại chọn cứu người xa lạ trước cả.

Hân chỉ có thể đè nén ý định cứu người trong lòng.

Thế nhưng, ngay khi định rời đi, ánh mắt hân chợt sáng lại.

Bởi vì trong tù đường đầy rẫy quỷ vật, có một ngọn đèn dầu màu xanh lục, ánh lửa bập bùng, chiếu sáng

một góc phòng.

Ngọn lửa ấy bỗng bùng lên, phản chiếu qua cửa sổ trên mái nhà.

Ánh sáng nhợt nhạt vừa vắn chiếu xuống bàn ăn, nơi người nam nhân kia đang nằm.

Ngay lúc đó, hắn mở mắt, và nhìn thẳng lên trên.

Ánh mắt hắn... vô tình chạm phải ánh mắt Bạch Du.

Bạch Du và hắn, qua một lớp mái nhà, cứ thế mà nhìn nhau.

Tần Tuyết Táo thâm giật mình.

Nàng vốn định khuyên Bạch Du lập tức rút lui, vì bây giờ nếu đi ngay, bọn họ sẽ không bị phát hiện.

Một khi người phía dưới phát ra âm thanh, coi như không kịp rời đi nữa—đám quỷ này có khứu giác nhạy bén đến đáng sợ!

Có một điều ai cũng biết: gặp người chết đuối, không thể cứu trực diện, mà phải tiếp cận từ phía sau. Bởi lẽ, kẻ đang chìm trong nước sẽ vùng tay bắt lấy mọi thứ xung quanh theo bản năng, nếu không cẩn thận bị ôm chặt, ngay cả người cứu cũng có thể mất mạng theo.

Hiện tại, Bạch Du chẳng khác nào đứng trước một kẻ chết đuối, trở thành cọng rơm cứu mạng duy nhất của hắn.

Dù biết rằng chỉ cần lên tiếng, có lẽ hắn cũng sẽ chết ngay sau đó, nhưng—hắn có thể nhịn không kêu cứu sao?

Bạch Du siết chặt nắm đấm, định quay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, người thanh niên nằm trên bàn ăn đột nhiên cắn chặt hàm răng, liếc nhìn xung quanh một lượt, sau đó lại cười khổ một tiếng.

Hắn chậm rãi nhắm mắt, hoàn toàn bất động.

Tần Tuyết Táo khẽ giật mình: “Hắn...?”

Tâm trạng nàng bỗng trở nên phức tạp.

Bạch Du lại bất giác cười nhạt.

Làm người quân tử, không thể không cứu!

Hắn hít sâu một hơi, nắm chặt Bàn Nham thương, chân đột ngột giẫm mạnh xuống!

“Rầm!”

Mái nhà vỡ tan, gạch ngói bắn tung tóe.

Hắn như một ngôi sao băng, lao thẳng xuống từ đường!

Tầng trên cùng sụp đổ, bụi đất cuộn cuộn che kín ánh sáng, ngay cả ánh lửa cũng trở nên mơ hồ.

Thừa dịp hỗn loạn, hắn vung mạnh tay trái!

Hậu Thiên cương khí bùng nổ, cửa lớn từ đường đột ngột khép chặt, khóa cứng toàn bộ lối ra.

Cùng lúc đó, tay phải hắn siết chặt Bàn Nham thương, mũi thương chớp động hàn quang như sao trời rơi xuống!

“Phập!”

Chương 361

DTV EBOOK

Mũi thương xuyên thẳng qua đầu một con quỷ to lớn, ghim chặt nó xuống đất!

Tên ác quỷ chưa kịp kêu lên một tiếng đã hóa thành một đồng huyết vụ, thân thể cháy thành tro tàn trong ngọn thanh viêm.

Bạch Du lao vào giữa bầy quỷ, Hậu Thiên cương khí bùng phát dữ dội!

Trường thương xoay chuyển, một quét liền hất văng hàng loạt ác quỷ.

Với thực lực Siêu Phàm Nhị Giai đỉnh phong, hấn tàn sát đám quỷ này chẳng khác nào cắt rau thái dưa.

Chúng thậm chí không có nổi một con Hồng Y Quỷ, yếu ớt đến đáng thương!

Tần Tuyết Táo nhìn mà không khỏi kinh ngạc.

Cơ sở võ học của Bạch Du quá mức vững chắc, từng đòn tấn công như ngàn lần rèn luyện, không chút sơ hở!

Rốt cuộc hấn đã trải qua những gì để có được nền tảng khủng bố như vậy?

Nàng vốn đã đánh giá rất cao tiềm năng của thiếu niên này, nhưng giờ phút này lại nhận ra—hóa ra chính mình vẫn còn đánh giá thấp hấn!

Cái thần bí mà hấn nắm giữ, rốt cuộc là gì?

Có thể so sánh với huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh sao?!

Bạch Du cười lớn, giọng tràn đầy hứng khởi:

“Hôm nay giết cho đã tay nào!”

Trong tay hắn, Bàn Nham thương vung lên như cánh tay của chính mình, linh hoạt tự nhiên.

Mỗi lần mũi thương xoay chuyển, lại có một con quỷ hóa thành thanh hỏa, bốc cháy dữ dội!

Bầy quỷ run rẩy lùi lại, không biết sát thần này từ đâu xuất hiện.

Một số con yếu vía thậm chí sợ đến nứt toác can đảm, định bỏ chạy!

Nhưng—

Muốn chạy tức là tự nộp mạng!

Bạch Du bước lên một bước, trường thương giơ cao khỏi đầu, xoay tròn ba vòng.

Chiến bát phương!

Cương khí hình khuyên bùng phát như một cơn bão lửa!

Ba con quỷ gào thét trong đau đớn, ngay tại chỗ bị đánh thành tro bụi!

Từ đường, chủ quán cơm kịp phản ứng, gào lên:

“Trốn cũng vô dụng, cùng xông lên! Giết hắn, chia nhau ăn tim gan của kẻ sống này!”

Vừa nói, hắn vừa chỉ xuống đất. Một con quỷ đào đất đã bắt chặt lấy bắp chân Bạch Du:

“Hắn không thể cử động được, mau giết đi!”

“Lực tòng địa khởi” – sức mạnh bắt nguồn từ mặt đất, đây là kiến thức cơ bản của võ tu.

Bị khống chế hai chân đồng nghĩa với mất đi khả năng di chuyển, sơ hở tất nhiên nhiều vô kể.

Nhưng... Bạch Du căn bản chẳng thèm quan tâm.

Hắn dồn lực vào hai chân, thi triển “Thiên Cân Trụy”. Mặt đất đột nhiên sụp xuống, quỷ đào đất ản

dưới lớp đá vụn lập tức bị ép thành một bãi thịt nát, máu đặc tanh hôi tràn ra.

Bạch Du đứng vững như cọc sắt, tư thế chẳng khác nào rễ cây cắm sâu vào lòng đất. Đây chính là kỹ nghệ đỉnh cao của Bách Chiến Lão Binh – dù chỉ đứng bằng một ngón chân cũng có thể giữ thăng bằng tuyệt đối.

Từ góc nhìn khác, hắn gần như áp sát mặt đất, lướt nhanh qua vòng vây. Bảy quỷ chưa kịp phản ứng, đã biến thành bia sống.

Hắn lao lên.

Tên quỷ già trông coi quán cơm vừa định ra lệnh thì lồng ngực đã bị đâm xuyên, thân thể treo lơ lửng trên cột, miệng phát ra những tiếng rên rĩ đầy thống khổ.

Hắn cố mở miệng, gắng gượng hét lên:

“Hắn không có vũ khí... nhanh... nhanh...”

Lời chưa dứt đã đứt đoạn.

Bạch Du lúc này đã rút ra vũ khí thứ hai – Sư Tâm Thương.

Bảy quỷ nín lặng, mặt mày tái nhợt, thân thể run rẩy không ngừng.

“Mùi sát khí... thật đáng sợ...”

Một con quỷ cầm thanh đao gãy lấp bấp nói:

“Ta từng chinh chiến sa trường suốt hai mươi năm, vậy mà chưa từng gặp sát khí nào khủng khiếp đến thế. Tên tiểu tử này... chẳng lẽ từ trong bụng mẹ đã bắt đầu giết chóc?”

Binh gia sát khí – sát khí từ chiến trường chém giết mà thành, thứ mà quân nhân ai cũng có, chỉ là nhiều hay ít mà thôi.

Binh sĩ là những kẻ giết chóc đáng sợ nhất thiên hạ – vừa là lưỡi đao bảo vệ quốc gia, vừa là hung thần tàn sát sinh linh.

Bởi vậy, binh sát khí có thể áp chế mọi loại yêu tà, chẳng khác nào Hạo Nhiên Chính Khí – thiên địch của ma quỷ.

Tuy nhiên, binh sát không phải một lực lượng quá cao cấp, nó tương tự như sát khí hay sát ý – dễ có nhưng khó tích tụ.

Dù vậy, nếu có thể góp gió thành bão, lượng đối tất sẽ dẫn đến chất biến.

Lưu Hoài lão gia tử cả đời không hề cố tình tích lũy binh sát khí, nhưng trong vô số trận chiến vẫn từng chút từng chút tích góp, từng hạt cát dần chất thành tháp cao.

Một thương này – 50 năm huyết hải chém giết!

Không cần bất kỳ hệ thống hay đẳng cấp nào suy yếu sức mạnh ấy, năm mươi năm chính là năm mươi năm!

Bạch Du vung ra thương cuối cùng.

Toàn bộ từ đường chìm trong sự tĩnh mịch.

Tiếng gió rít dần tan biến.

Những bức tường trong từ đường thủng trăm ngàn lỗ, tầng trên cùng chao đảo như sắp đổ sập.

Bạch Du hít một hơi thật sâu, quét mắt nhìn bốn phía – không còn kẻ sống, cũng chẳng còn kẻ chết.

Trên mặt đất đầy máu đặc tanh hôi, khói xanh lượn lơ bốc lên, mùi hôi thối gay mũi vô cùng. Quỷ vật tiêu vong để lại thứ mùi hệt như máu đọng thối rữa hơn mười ngày.

Chương 362

DTV EBOOK

Bạch Du không vội rời đi, hần đứng yên tại chỗ, kiên nhẫn chờ đợi ba phút.

Chẳng mấy chốc, Đế Thính lao vút trở về, nhẹ nhàng đáp xuống khuỷu tay hần, nói:

“Bên ngoài không có động tĩnh gì cả, cũng không có con quỷ nào tới gần nơi này. Tựa hồ như bọn chúng căn bản không hề phát giác được chuyện gì xảy ra.”

Giết sạch đám quỷ trong tù đường xong, bên ngoài lại chẳng có lấy một phản ứng. Động tĩnh lớn như vậy, vậy mà trong thôn cứ như chẳng ai hay biết, thật sự có chút kỳ quái.

Nhưng... đây cũng là chuyện tốt.

Hần không có ý định truy xét sâu hơn. Không có động tĩnh, tất nhiên càng có lợi.

Bạch Du thả lỏng một chút, cúi xuống tìm kiếm. Hần nhặt được hai tấm thư mời của sơn trang Quỷ Vương, liền tiện tay thu vào.

Khiến hần bất ngờ là, kỹ năng Giữ Gốc Pháp Tắc lại một lần nữa phát huy hiệu lực.

Bạch Du không khỏi phẩn chấn, cười nói với Tần Tuyết Táo:

“Xem ra xuống đây giết quỷ là một lựa chọn chính xác. Người nhìn xem, tỉ lệ rơi đồ cao thế này, lần này khỏi cần vất vả tìm thư mời nữa.”

Tần Tuyết Táo cũng nhẹ nhàng thở ra:

“Đây quả thực giống như một ván cược. Nếu vận khí không tốt, chỉ sợ lúc này ngay cả mạng sống cũng khó giữ được.”

Bạch Du bật cười:

“Đúng là một canh bạc, bằng hữu. Nhưng kẻ biết cách tung con thoi cũng chính là kẻ có trí tuệ.”

Hai người nói chuyện phiếm đôi câu, bỗng nhiên, từ phía bàn ăn truyền đến tiếng “ô ô ô” nghẹn ngào, giống như ai đó đang cầu cứu.

Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy một thanh niên bị trói chặt trên bàn.

Bạch Du vung tay, cắt đứt dây thừng, giải thoát cho đối phương.

Gã thanh niên vừa được tự do liền định quỳ xuống cảm tạ, nhưng Bạch Du lập tức đưa tay ngăn lại, thản nhiên nói:

“Nam nhi dưới đầu gối có vàng, sao có thể tùy tiện quỳ lạy?”

Thanh niên lắc đầu:

“Cha mẹ ta dạy rằng, quỳ lạy ân nhân không phải chuyện mất mặt.”

Lúc này, Bạch Du mới có thời gian quan sát kỹ đối phương.

Người thanh niên này có một gương mặt trắng trẻo, sạch sẽ, trông qua vô cùng dễ khiến nữ nhân ưa thích. Nhìn dáng vẻ, hắn chừng hơn hai mươi tuổi.

Bạch Du nhướn mày, nói:

“Chưa bàn đến chuyện ân nhân hay không. Nếu vừa nãy ngươi lên tiếng, ta cũng không thể không ra tay cứu. Nhưng ngươi không kêu cứu, lại khiến ta thiếu ngươi một cái nhân tình.”

Hắn thoáng dừng một chút, lắc đầu cười khẽ:

“Ngươi là quân tử, chết ở chỗ này thì quá đáng tiếc... Ta trước đó còn do dự có nên xuất thủ hay không.

Xét cho cùng, có thể xem như người tự cứu lấy chính mình, không cần cảm ơn ta.”

Thanh niên trịnh trọng nói:

“Dù vậy, người vẫn là người đã cứu ta... Vấn tích bất vấn tâm.”

Dứt lời, hần lại kiên trì cúi đầu:

“Ta thực sự muốn cảm tạ người. Đáng tiếc lúc này trong túi không một xu, cũng không biết làm thế nào để rời đi. Nhưng đợi khi thoát khỏi Quỷ Vực, ta nhất định sẽ báo đáp người vì hành động trượng nghĩa hôm nay.”

Bạch Du thu hồi binh khí, cũng tản đi sát khí, nhàn nhạt hỏi:

“Người nói chuyện có vẻ rất nho nhã... Người họ gì?”

Thanh niên ngập ngừng một chút rồi đáp:

“Không dám nhận hai chữ ‘họ gì’... Nhưng ta họ Hồ, tên Ngôn.”

Nói xong, hần nhìn sang Bạch Du, hỏi ngược lại:

“Còn các hạ?”

Bạch Du cười cười:

“Bạch Du. Mười bảy tuổi. Học sinh lớp 12... mặc quần áo trắng.”

Hần suyt nữa thì lỡ miệng buột ra câu cuối cùng.

Hồ Ngôn thoáng giật mình:

“Học sinh? Vậy người đến đây làm gì?”

Bạch Du nhướn mày, đáp lại một câu:

“Thế người thì sao? Không lẽ đến đây để du lịch? Người khác đi du lịch là tiếp xúc phong thổ địa phương, còn người... đây là tiếp xúc trực tiếp với địa phủ rồi.”

Hồ Ngôn bật cười, ánh mắt khẽ động, toát ra vài phần hoài niệm:

“Chuyện này... nói ra thì hơi dài.”

Bạch Du liếc nhìn bốn phía, nhún vai nói:

“Người chờ một chút, để ta tìm ít đậu phộng trước... Người từ từ bịa chuyện đi, ta coi như thật mà nghe.”

Ban đêm, một chiếc xe dừng lại bên ven đường.

“Tiểu Mai, đây là chỗ nào?”

Một thanh niên nhìn quanh, cảm thấy có chút quái dị, không khỏi thắc mắc: “Nhà người ở nơi như thế này sao?”

“Cái gì mà ‘nơi như thế này’, người chê quê ta nghèo à?”

“Không, không phải, ta không có ý đó...”

Ngồi trong xe là một đôi tình nhân. Nam tử trông qua là người xuất thân giàu có, từ cách ăn mặc đến chiếc xe cá nhân của hắn đều toát lên vẻ xa hoa. Nữ tử thì có dung mạo xinh đẹp, ngũ quan đoan chính, trong đôi mày cong vút ẩn chứa một nét quyến rũ khó diễn tả bằng lời.

Nam tử họ Hồ, tên đầy đủ là Hồ Ngôn.

Nữ tử họ Hứa, tên là Hứa Thoại Mai.

Hứa Thoại Mai xinh đẹp, làm việc trong một siêu thị ở Nam Lăng Thị. Một đêm nọ, Hồ Ngôn cùng đám bạn bè chơi bởi uống quá chén, say khướt rồi nôn mửa bên vệ đường. Cũng may nhờ có Hứa Thoại Mai giúp đỡ, bằng không hẳn suýt chút nữa đã bị ghen mà mất mạng.

Chương 363

DTV EBOOK

Về sau, Hồ Ngôn muốn cảm tạ nàng, liền giới thiệu một công việc cho nàng. Vì Hứa Thoại Mai từng nói công việc quản lý siêu thị không những vất vả mà còn thường xuyên bị quấy rối.

Lâu ngày tiếp xúc, hai người dần trở thành tình nhân. Tính ra đến nay cũng đã bên nhau ba tháng.

Hồ Ngôn muốn đến gặp người nhà của Hứa Thoại Mai, thế nên hai người xuất phát từ Nam Lăng Thị, lái xe suốt mười tiếng đồng hồ, đến tận tối mịt mới tới nơi.

Hắn chưa từng nghĩ rằng nơi đây lại là một trấn nhỏ nằm tách biệt như vậy, cảm giác có chút kỳ lạ.

Quãng đường dài khiến Hồ Ngôn vừa mệt vừa đói, trên đường tuy có mua chút đồ ăn để lót dạ, nhưng cũng đã qua mấy canh giờ, giờ bụng hắn vừa đói vừa khát, đặc biệt là khát nước đến khó chịu.

Hứa Thoại Mai bước vào trong rừng, sau đó từ một khe đá dưới vách núi lấy một ít nước suối mang đến: “Uống chút nước đi.”

“Cái này có uống được không?”

“Người trong thôn đều uống nước này từ nhỏ đến lớn, yên tâm đi, nước suối chảy từ vách núi không bẩn như nước sông hồ đâu.” Hứa Thoại Mai vừa nói vừa uống một ngụm trước.

Hồ Ngôn cũng uống hết một bát, lập tức cảm thấy lạnh thấu xương, rung mình một cái. Hắn chống đầu gối đứng dậy, tìm chỗ đỗ xe xong liền hỏi: “Tiếp theo còn phải leo núi sao?”

“Không xa lắm đâu.” Hứa Thoại Mai nắm tay hắn, nhẹ giọng cười nói: “Quà cáp trên xe không cần mang theo, chỉ cần người đến là được rồi.”

“Không được đâu...”

“Không sao, mai lại mang vào cũng được.”

Hai người nắm tay nhau đi vào rừng cây. Dù trời đã tối, nhưng từ xa vẫn có thể thấy ánh đèn leo lét của thôn làng, cộng thêm ánh sáng từ điện thoại di động, miễn cưỡng cũng nhìn rõ được đường đi dưới chân.

Hai bên đường là những hàng tùng bách cao lớn, đứng sừng sững trong bóng đêm, rừng cây rậm rạp khiến không khí càng thêm lạnh lẽo.

Hồ Ngôn cảm thấy có điều gì đó không ổn, liền hỏi: “Nơi này sao lại có cảm giác kỳ lạ thế?”

“Có gì đâu mà kỳ quái.” Hứa Thoại Mai lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu, nhanh theo ta đi.”

Hồ Ngôn chỉ cho rằng nàng đang nóng lòng muốn về nhà, căn bản không để ý đến những dấu hiệu bất thường xung quanh.

Đi xuyên qua rừng cây, cuối cùng cũng đến lối vào thôn. Hứa Thoại Mai ngẩng đầu nhìn quanh, có chút khó hiểu: “Lẽ ra phải có người ra đón chúng ta chứ? Sao không thấy ai nhỉ? Chẳng lẽ vì trời quá khuya rồi?”

Đang nói dở, đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói.

“Tiểu Mai à, con về rồi sao?”

Hồ Ngôn suýt nữa giật bắn người, theo bản năng định quay đầu tung một đấm.

Nhưng chưa kịp làm gì, Hứa Thoại Mai đã vui vẻ bước tới:

“Lâm bá bá, ta về rồi! Nghe nói trước đó bá bá bị bệnh sao?”

“Ai da, không có gì to tát, chỉ là bị cảm lạnh chút thôi.”

Người vừa đến là một lão nhân tay cầm đèn lồng. Khuôn mặt đầy nếp nhăn, mái tóc lốm đốm bạc trắng, trông già nua đến mức nếu không phải bảy tám mươi tuổi thì ít nhất cũng đã ngoài tám mươi rồi. Ông ta quay sang nhìn Hồ Ngôn, khiến hắn lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

“Tiểu tử này chính là cô gia của Hứa gia sao?”

Hứa Thoại Mai vội vàng hỏi:

“Đại ca ta đâu? Huynh ấy chưa về sao?”

“Nha đâu, người quên quy củ trong thôn rồi sao?” Lâm lão bá lắc đầu nói. “Người ngoài, nhất là cô gia tương lai của người, phải đến từ đường ngủ một đêm.”

“Từ đường?” Hồ Ngôn cau mày. “Là chỗ nào?”

“Từ đường của thôn, nơi mà sau này người cũng sẽ có một linh vị ở đó.” Lâm lão bá giơ đèn lồng lên dẫn đường. “Đi thôi, đêm nay người phải ở đó ngủ một đêm.”

“Không được đâu!” Hồ Ngôn lập tức lắc đầu. “Ta về xe ngủ còn hơn.”

Ngủ trong từ đường? Nghe là biết chẳng có gì hay ho! Hắn cảm thấy có gì đó rất quỷ dị.

“Về xe cũng được.” Lâm lão bá thở dài. “Nhưng vậy thì người sẽ không thể cưới Tiểu Mai vào cửa.”

“A Ngôn...”

Hứa Thoại Mai nhìn hắn bằng ánh mắt đầy khẩn cầu. “Chỉ một đêm thôi, làm ơn... Yên tâm đi, ta sẽ ở ngay bên ngoài từ đường với người, được không?”

Hồ Ngôn vốn định cự tuyệt, nhưng khi đối diện với ánh mắt kia, lòng hắn mềm nhũn, cuối cùng đành

gật đầu.

“Được rồi.”

Lâm lão bá bật cười ha hả, giọng nói tràn đầy khí lực, thật khó tin một lão nhân lớn tuổi như vậy lại có thể phát ra âm thanh sang sảng đến thế.

“Không hổ danh là con rể tốt của Hứa gia!”

Thế là ba người cùng nhau đi đến từ đường.

Hồ Ngôn nhìn sơ qua, cũng may nơi này đèn đuốc sáng trưng, trông không quá dọa người.

Trong từ đường có đèn lồng, có cả trường mệnh đăng, ngủ một đêm ở đây chắc cũng không thành vấn đề, chỉ là... có chút sáng quá.

Còn có gì đáng sợ chứ?

Nghĩ vậy, hắn lấy hết can đảm bước vào trong từ đường, trực tiếp ngồi xuống bồ đoàn. Hắn nhìn thoáng qua phía sau, suýt nữa tưởng rằng mình không phải đang đối diện với bài vị tổ tiên trong thôn, mà là tượng Quan Công!

Chương 364

DTV EBOOK

Cửa từ đường bị khóa lại. Ban đầu, Hứa Thoại Mai vẫn còn ở bên ngoài nói chuyện với hắn, nhưng theo thời gian trôi qua, chính hắn cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, liền giục nàng về ngủ.

Hứa Thoại Mai cũng không chịu nổi nữa, đành đứng dậy rời đi.

Sau khi nàng rời khỏi, Hồ Ngôn nằm xuống nền đất trong từ đường, định chợp mắt.

Nhưng ngay lúc đó—

Phụt!

Một ngọn đèn dầu bỗng nhiên vụt tắt.

Hắn sửng sờ mất một giây, sau đó cầm một que gỗ khêu lại bấc đèn, nghĩ rằng do dầu cạn hay có gì đó ảnh hưởng.

Vậy mà, khi vừa làm xong, lại nghe thấy tiếng phụt!

Chiếc đèn bên cạnh cũng đột nhiên tắt ngấm.

Hồ Ngôn lập tức giật mình, tay run lên, vô tình đụng vỡ luôn ngọn đèn kia.

Chính vào khoảnh khắc đó, hắn nhìn thấy một thứ khiến toàn thân lạnh toát—

Tên hắn, rõ ràng được viết trên trường mệnh đăng!

—— Hồ Ngôn!

Cả người hắn lạnh toát, theo bản năng lùi lại một bước, nhưng không may giẫm phải dầu đèn.

Soạt!

Hắn trượt chân ngã ngửa ra sau, lưng dán sát mặt đất.

Ngay khoảnh khắc ấy—

Toàn bộ ngọn đèn trong từ đường đột nhiên bùng cháy dữ dội!

Từ ánh sáng vàng trắng, chúng đồng loạt biến thành một màu xanh lục quỷ dị!

Ngọn lửa ma quái bùng lên, soi rõ khuôn mặt hắc lúc này đã méo mó vì hoảng sợ.

Nhưng điều kinh hoàng nhất vẫn chưa dừng lại.

Khi ngẩng đầu lên, hắc cuối cùng cũng nhìn thấy—

Trên trần từ đường, từng lớp, từng lớp quan tài được treo lơ lửng!

Quan tài rơi xuống đất với một tiếng vang ầm ầm, kinh phong bùng lên từng đợt, quét ngang khiến ngọn lửa xanh lục chập chờn lay động, cảnh tượng trở nên hoang mang rợn người.

Giữa cơn hoảng loạn, hắc nghe thấy tiếng của ca ca. Ngay sau đó, nắp quan tài bị bật mở, từng cánh tay khô quắt trồi ra, đẩy tung nắp quan tài, để lộ bên trong là những bộ thi thể khô cằn. Chúng mặc quần áo cũ rách, tóc khô xác, làn da nhẵn nhúm, móng tay đen kịt dài ngoằng, từ cổ họng phát ra những âm thanh khàn khàn đáng sợ.

Hồ Ngôn kinh hãi tột cùng! Cửa từ đường đã bị phong bế, căn bản không có đường thoát.

Hắc quay đầu lao về phía cửa chính, định đập mạnh phá ra. Nhưng ngay khi chạm vào, cửa bỗng dưng mở rộng.

Trong lòng hắc vừa mừng vừa sợ, nhưng niềm vui chưa kịp lan tỏa đã lập tức bị nỗi sợ hãi thay thế.

Bên ngoài cửa, một cái xác tóc tai bù xù đứng lạng lẽ.

Không ai khác, chính là Lâm Lão Bá.

Lão cầm chiếc đèn lồng, đầu ngoẹo sang một bên, cười quái dị:

Nghi thức chưa hoàn tất, cô gia ngươi không thể rời đi đâu!

Vừa dứt lời, lão từ từ đứng thẳng dậy, cái lưng còng kêu răng rắc, ngạnh sinh sinh kéo dài, từ một lão già lưng còng hơn một mét biến thành một quái vật cao hơn hai mét. Quần áo lão bị xé toạc, để lộ phần xương sườn sắc bén như lưỡi trảo.

Ngay sau đó, những bộ thi thể xung quanh đồng loạt vấy lại...

Sự tình là như vậy đó! - Hồ Ngôn tu một ngụm nước lớn, đánh một cái nấc rồi nói ra chân tướng.

Bạch Du mặt đầy nghi hoặc:

Ngươi như vậy mà còn sống được sao?

Vận khí tốt thôi.

Đây mà là vận khí có thể giải thích được à?

Không, đúng là nhờ vận khí thật. - Tần Tuyết Táo truyền âm nhắc nhở - Ngươi thử kiểm tra y phục của hắn xem.

Bạch Du gật đầu, lập tức vươn tay kéo áo Hồ Ngôn.

Hồ Ngôn thoáng sửng sờ, nhưng ngay sau đó phản ứng lại, sắc mặt lập tức đỏ bừng, cuống quýt lùi lại kéo giãn khoảng cách:

Ngươi làm cái gì? Muốn làm gì hả! Huynh đài, ta không có cái sở thích này đâu nha!

Soát người. - Bạch Du xoa xoa tay - Tìm đồ vật.

Tìm cái gì? - Hồ Ngôn vội vàng lắc đầu - Đừng có tới đây, ta không có cái sở thích đó đâu!

Ta cũng không có. Nhưng mà đều là nam nhân, ngươi xấu hổ cái gì? - Bạch Du liếc nhìn hắn - Rõ ràng cơ ngực của ngươi cũng không tệ.

Không ngờ Hồ Ngôn nhìn qua thì gầy, nhưng cơ bắp lại rắn chắc dẻo dai, so với Caesar Gattuso còn hùng vĩ hơn.

A a, người đủ rồi đấy! - Hồ Ngôn phát điên ngồi xổm xuống, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy phản ứng của mình hơi quá đà, liền đứng bật dậy - Được rồi! Đồ trên người ta đều cho người, đừng có động tay động chân!

Nói xong, hắn sờ vào trong túi, lấy ra một bức tượng Ngọc Quan Âm đã vỡ nát.

Đây là...?

Đã nói rồi, vận khí hắn không tệ! - Tần Tuyết Táo giải thích - Đây là Ngọc Quan Âm của Tịnh Thổ Tông, hơn nữa còn do Phổ Thế Bồ Tát tự tay khai quang, nhờ đó hắn mới cầm cự được một ngày một đêm mà không chết. Tối hôm qua chắc chắn là nhờ linh quang của tượng này bảo hộ.

Quý Vực không có mặt trời mọc hay trăng lặn, thời gian trôi qua bao lâu cũng không rõ ràng.

Bạch Du nhìn Hồ Ngôn, hỏi:

Theo lời người nói, người bị nữ quỷ kia lừa đến? Chẳng lẽ người không phát hiện ra điểm gì bất thường sao?

Ta cứ tưởng đi hơn trăm cây số thì làm gì có chỗ nào kỳ quái? - Hồ Ngôn cười khở - Ta không phải người tu hành, căn bản không nhận thức được.

Chương 365

DTV EBOOK

Bạch Du quay đầu nhìn về phía ngọn núi cao:

Theo truyền thuyết trong thôn, thi thể của một vị đại năng bị chôn ở đây, vậy có phải Quỷ Vương trước kia cũng chính là vị đại năng đó không?

Hồ Ngôn lắc đầu:

Cụ thể ta cũng không rõ, chỉ nghe mấy con quỷ kia nói qua vài câu...

Hứa Gia Thôn vốn là một nơi địa linh nhân kiệt, thời cổ đại đã xuất hiện mấy vị bảng nhãn, trạng nguyên. Nhưng một ngày kia, đột nhiên xảy ra động đất, địa thế trong núi biến đổi. Đường ra khỏi Hứa Gia Thôn biến mất, cả thôn bị vây kín suốt 50 năm.

Cũng bởi vì địa thế thay đổi, phong thủy ở đây biến dị, từ một bảo địa phong thủy nhất đẳng biến thành tụ âm chi địa do long mạch sụp đổ. Về sau, không biết vì sao lại sinh ra một Quỷ Vương, biến nơi này thành Quỷ Vực, toàn bộ dân thôn Hứa Gia đều bị giết sạch...

Hắn nói rất trôi chảy, nhưng khi thấy ánh mắt của Bạch Du liền ngập ngừng:

Ta cũng chỉ nghe người ta nói vậy thôi.

Bạch Du trầm ngâm, xoa cằm:

Tình huống này thực sự rất phức tạp...

Trước mắt, nơi đây tồn tại hai không gian khác nhau.

Một là Quỷ Vực, tức là Hứa Gia Thôn sau khi bị hủy diệt và bị Quỷ Vương chiếm lĩnh.

Hai là thế giới thực tại.

Có thể hình dung như thế này: thế giới thực tại là một nền đất xi măng, còn Quỷ Vực chính là lớp cát phủ lên trên.

Vấn đề là, thứ Bạch Du cần lại ở thế giới thực tại, hẳn phải vượt qua Quỷ Vực mới có thể lấy được.

Nhật ký của Tô Nhược Túc chắc chắn nằm trong sơn trang nghỉ mát.

Bạch Du chau mày, trầm tư suy nghĩ:

Làm sao để vượt qua đây...?

Muốn tiến vào thế giới thực tại, biện pháp duy nhất chính là phá trừ Quỷ Vực. Muốn đặt chân lên mặt đất cứng rắn, thì phải quét sạch lớp bụi cát bao phủ.

Nhưng hẳn không có bản lĩnh lớn như vậy.

Cho dù có tiến vào Quỷ Vương trang viên, cũng chưa chắc đã tìm được con đường dẫn đến Tị Thủ Sơn Trang.

Cũng không phải hoàn toàn không có cách!

Tần Tuyết Táo bỗng nhiên lên tiếng:

Bất kỳ Quỷ Vực nào cũng đều có căn nguyên của nó. Dù cho Quỷ Vương có cường đại đến đâu, cũng phải mượn nhờ trận pháp và địa thế để duy trì Quỷ Vực. Nếu không, với quy mô khổng lồ như vậy, nó sẽ rút cạn tu vi của hẳn, khiến hẳn không thể duy trì lâu dài... Do đó, Quỷ Vực tất nhiên có một nơi làm hạch tâm.

Hạch tâm ấy sẽ là gì? - Bạch Du trầm ngâm, rồi ánh mắt lóe sáng.

Tần Tuyết Táo cũng lên tiếng, hai người gần như đồng thanh:

Trong ngôi mộ trên núi!

Mộ bia của vị đại năng kia, hoặc có thể nói, chính thi thể của hẳn mới là hạch tâm của Quỷ Vực!

Hứa Gia Thôn vốn được thành lập để trông coi thi thể của vị đại năng này, nhằm ngăn chặn thi biến, tránh để hắc hóa thành một đời Thi Vương.

Vậy nên, sự xuất hiện của Quỷ Vương chắc chắn có liên quan đến ngôi mộ bên trong ngọn núi này.

Bạch Du lại một lần nữa nhìn về phía Quỷ Vực.

Ngoài ý muốn, hắc thể mà lại thấy được sắc trời dần sáng!

Phía xa, tựa hồ như mặt trời đang mọc.

Quỷ Vực cũng có ánh nắng sao?

Dù có là không gian dị dạng như Quỷ Vực, cũng không thể thoát khỏi quy luật của thời gian. Có ánh sáng tất có bóng tối, đây là lẽ hiển nhiên. Cô âm không thể kéo dài, cô dương bất sinh... - Tần Tuyết Táo trầm giọng giải thích.

Nếu có mặt trời, chẳng phải chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này để tiến vào sao? Dưới ánh mặt trời, quỷ vật sẽ bị suy yếu!

Không đơn giản như vậy đâu. - Tần Tuyết Táo chậm rãi giơ bàn tay nhỏ bé lên, trông như một Quan Âm thu nhỏ - Người nhìn xem!

Ánh mắt hắc lại một lần nữa hướng về đỉnh núi xa xa. Ánh sáng bạc chói lóa, tựa như dòng nước trút xuống từ bầu trời, nhuộm trắng cả vùng đất nơi nó đi qua.

Thế nhưng, khi luồng hào quang ấy chạm đến đỉnh núi, nó liền dừng lại, tựa như đâm vào một bức tường vô hình, không thể tiến thêm dù chỉ một tấc.

Trên ngọn núi này, những thực vật hình thù kỳ quái mọc san sát. Sơn trang nằm lưng chừng núi, tựa hồ được xây dựng bên trong phần bụng của ngọn núi. Nghe nói, mấy trăm năm trước, một trận địa chấn đã khiến nơi đây sụp đổ, tạo thành cảnh quan đặc biệt

này. Xung quanh khu vực đổ nát, một màn sương mù xám nhàn nhạt bao phủ, trông quý dị vô cùng.

Hào quang rơi vào màn sương ấy, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm xuống vùng bùn lầy. Nhưng khác với nước bùn có thể bị xuyên qua, màn sương này lại dễ dàng che lấp ánh sáng, khiến kim quang hoàn toàn biến mất.

Bên trong lòng núi, không gian tĩnh mịch đến đáng sợ. Không có bất kỳ âm thanh nào vang lên, ngay cả ánh sáng cũng chỉ thoáng qua rồi vụt tắt.

Chưa đầy một khắc trôi qua, Bạch Du chợt nhận ra bầu trời đã tối đen.

“Tình huống gì đây?” Hắc kinh ngạc. “Mười lăm phút đã là một ngày, vậy chẳng phải ta đã ở đây gần nửa tháng rồi sao?”

Chương 366

DTV EBOOK

“Trong Quỷ Vực, ban ngày cực ngắn, chỉ vắn vện mười lăm phút. Hơn nữa, ánh sáng không thể chiếu rọi nơi này. Nhưng đây cũng là khoảng thời gian duy nhất có thể rời khỏi Quỷ Vực.” Tần Tuyết Táo lên tiếng, nhắc nhở: “Nhắm chắc thời gian, đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Bạch Du lấy điện thoại ra, đặt báo thức, còn cố tình chọn một âm thanh chói tai để không bỏ sót thời khắc quan trọng.

Ngẩng đầu nhìn về trung tâm Quỷ Vực, hắn siết chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định.

“Người định tiến vào điện trang sao?” Hồ Ngôn hỏi.

“Đương nhiên phải đi.”

Bạch Du thở dài. Lần này tình huống khác hẳn lần trước.

Trước đây, hắn bị ép buộc phải tham gia phó bản vì thời gian quá gấp, không cho phép trì hoãn.

Nhưng lần này, thời gian có vẻ dư dả hơn, chỉ là nếu Quỷ Vương thật sự đạt đến tu vi Tứ giai, thậm chí Ngũ giai, thì dù hắn có dốc sức trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào vượt qua được chênh lệch này.

Chẳng lẽ phải chờ mười năm, hai mươi năm sau mới quay lại cứu người?

Hắn không có kiên nhẫn chờ đợi lâu đến vậy. Đừng nói mười năm, nửa năm hắn cũng không chờ nổi! Ai dám đảm bảo nửa năm sau hắn sẽ có cơ hội khác?

Điều bất ngờ là Hồ Ngôn lại không ngăn cản mà còn hỏi ngược lại:

“Có thể dẫn ta theo không?”

Bạch Du liếc nhìn Hồ Ngôn, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

“Người muốn đi làm ấm dạ dày cho Quý Vương sao? Không hổ danh là người, lão ấm nam*.”

(*) Ấm nam (暖男): Thuật ngữ Trung Quốc chỉ những người đàn ông chu đáo, dịu dàng.

Hồ Ngôn đỏ mặt, tức giận phản bác:

“Ta không phải cái gì mà ‘noãn nam’! Hiện tượng nóng lên toàn cầu không liên quan gì đến ta hết!”

Bạch Du nhún vai:

“Chúc mừng người đã học được cách đáp trả.”

Hồ Ngôn hít sâu, nghiêm túc nói:

“Ta ở lại đây cũng nguy hiểm như nhau, hơn nữa người đã từng cứu mạng ta. Cho nên...”

“Không cần, không thể, không thích hợp! Tốt nhất người nên tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một giấc đi.”

Bạch Du bĩu môi, lắc đầu. “Người đi theo có thể giúp ích được gì sao? Ta còn thấy hành trang của mình chưa đủ nặng nề, giờ lại muốn vác thêm một cục nợ à? Nếu vậy thì chi bằng người cứ dứt khoát, tự chém mình một đao cho rồi.”

Hồ Ngôn ôm ngực, cười khổ:

“Ta biết bản thân là gánh nặng, nhưng người không thể uyển chuyển hơn một chút sao?”

“Uyển chuyển?” Bạch Du vuốt cằm, tỏ vẻ trầm tư: “Ta đề nghị người treo máy đi, ta tự đi một mình là được.”

Hồ Ngôn: “.....”

Lúc này, Tần Tuyết Táo cũng lên tiếng:

“Người theo chúng ta làm gì? Đừng nói là báo ân. Dù người có tìm chỗ trốn cũng an toàn hơn nhiều so với

đi theo bọn ta. Nói thẳng ra, người chẳng khác gì một gánh nặng. Chúng ta không thể đảm bảo an toàn cho người được.”

Bạch Du thản nhiên gật đầu:

“Vây cứ quyết định như thế đi. Người ở lại đây, hoặc tìm một nơi nào đó trốn tạm. Còn chúng ta... phải đi rồi.”

Hồ Ngôn lập tức cắt ngang:

“Ta cũng không phải vô dụng! Nếu các người cứ thế xông lên, chẳng khác nào cưỡi tử nhất sinh. Nhưng ta có một cách giúp các người tránh được nguy hiểm! Đã có thể dùng trí, hà tất phải làm mãng phu?”

Bạch Du lập tức quay người lại, tìm một chỗ ngồi xuống, giọng điệu đầy thản nhiên:

“Người thì thâm gì đó? Mãng phu!”

Tần Tuyết Táo bật cười, lườm hắt một cái:

“Tốc độ trở mặt của người cũng nhanh quá rồi đó.”

Dứt lời, nàng cũng nhảy xuống, giục:

“Nói rõ xem, dùng trí thế nào?”

Hồ Ngôn: “.....”

Hắn ho khan một tiếng, hắng giọng rồi nói:

“Tối qua ta nghe được một chuyện... Ừm, cũng là tối qua nghe nói, ở Hứa Gia Thôn có mấy hầm rượu cổ. Bên trong cất giữ loại rượu ngon đã ủ suốt mấy trăm năm nay. Nếu các người mang rượu lên, rồi nhân lúc Quý Vương tổ chức yến hội chúc cho bọn quý uống say, chẳng phải có thể đạt được thắng lợi mà không cần động thủ sao?”

Bạch Du giật giật khóe miệng:

“Sao nghe quen quen vậy?”

Tần Tuyết Táo nhú mày, có chút nghi hoặc:

“Nhưng vấn đề là, Quỷ Vương thực sự sẽ uống say vì mấy vò rượu đó sao?”

Dù sao, từ sau khi trở thành Dạ Du Thần, nàng vẫn chưa từng uống rượu, nên cũng không hiểu lắm.

Hồ Ngôn gật đầu chắc nịch:

“Quý cũng có thể say! Ta tận mắt thấy một tiểu quý uống rượu đến mức say mềm. Trong Quỷ Vực này, đám quý quái có thực thể giống như con người, vậy nên đã uống rượu vào thì cũng có thể say chết. Quỷ Vương chắc hẳn cũng không ngoại lệ.”

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

“Nghe cũng có lý đấy.”

“Người chắc chứ?”

“Ừm, ta từng thấy người ta kể chuyện về cái này.”

“Người mà cũng đi nghe kể chuyện à?!”

Hồ Ngôn giơ ngón tay lên:

“Cho dù không chuốc say được thì vẫn còn một cách khác... Độc!”

Bạch Du lập tức hiểu ra, tròng mắt co rút lại, khoe môi co giật.

Rượu và độc, quỷ thần cũng không thoát được, đúng không?

Cái gì đây? Kế hoạch giết Ibuki Douji kinh điển sao?

Nhân loại hèn hạ quả nhiên vẫn vậy!

Tần Tuyết Táo nhú mày:

“Độc đâu? Mấy loại độc thông thường chắc chẳng có tác dụng gì đâu, đúng không?”

Chương 367

DTV EBOOK

Hồ Ngôn cười bí hiểm:

“Nọc rắn thì có đấy! Nghe đồn, Quỷ Vương năm xưa chết vì trúng độc rắn. Nếu là thật, thì nọc rắn chắc chắn là khắc tinh của hắn!”

Bạch Du cau mày:

“Người nghe đám quỷ nói vậy à?”

“Đương nhiên!”

“Bọn chúng biết hết mọi chuyện sao? Chẳng lẽ ngồi lê đôi mách đến mức đó?”

“Thực ra...” Hồ Ngôn ho nhẹ một tiếng, chợt dạ nói: “Một phần trong đó là do Hứa Thoại Mai kể.”

“Nguồn tin này có đáng tin không?”

“Chỉ cần thông tin chính xác, biết từ đâu có quan trọng gì đâu? Các người cứ yên tâm, ta tuyệt đối không hại các người. Nếu ta dám nói dối, trời giáng lôi...”

“Dừng! Dừng lại đi!” Tần Tuyết Táo lập tức ngắt lời, lắc đầu cười:

“Đây là Quỷ Vực, có kêu lôi đánh thì cũng không ai nghe đâu.”

Dứt lời, nàng nhìn Hồ Ngôn đầy suy ngẫm:

“Nhưng ta tin người, vì người vẫn là một người sống. Một thân một mình ở Quỷ Vực chắc chắn không thể tồn tại lâu được. Nếu người thực sự cấu kết với bọn quỷ, chúng đã không bắt người suýt nữa ăn thịt rồi.”

Lời này phân tích có lý có cứ.

Hồ Ngôn nghe vậy, lập tức tự tin hơn, cười nói:

“Vậy theo ta, ta dẫn các người đi lấy nọc rắn.”

Bạch Du nhíu mày:

“Trong Quỷ Vực còn có rắn? Không phải là một loại xà yêu nào đó chứ?”

“Có thể xem như là yêu cũng được...” Hồ Ngôn đáp, rồi đột nhiên hỏi:

“Các người có nghe qua ‘Ẩn Tàng Cự Xà’ chưa?”

“Chưa từng nghe.”

“Vậy thì khỏi cần ta giải thích. Chỉ cần một lúc nữa, các người sẽ tự mình thấy rõ ‘Ẩn Tàng Cự Xà’ là gì. Đây là một truyền thuyết được lưu truyền trong Hứa Gia Thôn... Và ta, đã tận mắt chứng kiến nó.”

“Nghe đồn trong thôn có một loài rắn ẩn nấp bí ẩn, dường như nó chính là nguyên nhân khiến trẻ con thỉnh thoảng mất tích.”

“Nhưng vì cuộc sống trong thôn từ lâu đã gắn liền với thiên nhiên, nên chuyện trẻ con mất tích đôi khi cũng không phải chuyện hiếm gặp.”

“Ban đầu, chẳng ai để tâm lắm, cho đến khi có người phát hiện hơn mười đứa trẻ đột nhiên biến mất một cách khó hiểu... Cả thôn lục tung mọi góc ngách, nhưng không tìm thấy chút manh mối nào. Họ thậm chí còn bắt vài kẻ lạ mặt tra hỏi, nghi ngờ rằng có kẻ buôn người trà trộn vào thôn. Nhưng cuối cùng, tất cả vẫn chỉ là ngõ cụt.”

“Mãi đến nhiều năm sau, ta tình cờ đi ngang qua nơi này...”

Hồ Ngôn đang kể thì bị Bạch Du cắt ngang:

“Người đang dùng ngôi thứ nhất.”

Hồ Ngôn liền bổ sung:

“Chuyện này ta nghe từ A Mai, nên dĩ nhiên sẽ kể theo ngôi thứ nhất... Người đừng ngắt lời ta.”

“A Mai khi ấy vô tình đi ngang qua nơi này, bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân nhẹ bẫng, như thể giẫm lên một tầng mây, cả người lơ lửng bay lên không trung, cao khoảng ba bốn mét.”

“Nàng vừa hoảng sợ vừa hiếu kỳ, nhưng chưa kịp tận hưởng cảm giác đó được bao lâu thì đã rơi trở lại mặt đất. Sau đó, vì tò mò, mỗi khi rảnh rỗi, nàng lại quay lại nơi này để tìm hiểu.”

“Rồi có một ngày, nàng dắt theo con chó con nhà hàng xóm đến đây chơi đùa, muốn để nó thử trải nghiệm cảm giác ‘đăng vân giá vũ’.”

“Nào ngờ, con chó vừa bay lên thì không thể nào hạ xuống nữa. Nó cứ thế lao thẳng lên trời, vọt cao mười mấy mét, rồi bất ngờ rơi vào một khe núi, biến mất không còn dấu vết.”

“Lúc đầu, nàng còn tưởng con chó đã ‘phi thẳng’ thành tiên. Nhưng mấy ngày sau, khi quay lại đây, nàng thấy trên mặt đất vương vãi thịt nát và xương cốt thối rữa, trong đó có cả chiếc chuông cổ mà con chó từng đeo trên cổ.”

“Ngay sau đó, A Mai lại một lần nữa trải qua cảm giác ‘đăng vân giá vũ’...”

“Nhưng lần này, nàng không còn vui vẻ tận hưởng nữa, mà ngẩng đầu nhìn lên không trung. Khi cơ thể vừa bay lên khỏi mặt đất chừng bốn, năm mét, cuối cùng nàng cũng phát hiện ra thứ đã kéo nàng lên—và đó cũng chính là nguyên nhân khiến lũ trẻ trong thôn biến mất liên tục.”

Nói đến đây, Hồ Ngôn đột nhiên dừng bước, đảo dác quan sát xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó. Một lát sau, nàng chỉ vào một vết khắc trên vách núi đá, ngẩng đầu nói:

“Chính là chỗ này.”

Vừa dứt lời, cơ thể hai người lập tức bị hút lên không trung.

Bạch Du nhíu mày. Hắn không nghĩ đây là ‘đăng vân giá vũ’, mà có cảm giác giống như một cơn gió mạnh bất chợt cuốn phăng cả hai lên trời.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, hắn lập tức cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng tung chân đập mạnh vào vách đá, thoát khỏi lực hút quái dị kia.

Với đôi mắt sắc bén của một siêu phàm giả, hắn đã nhìn thấy rõ thứ đang hút bọn họ lên.

“Cái này là...” Bạch Du rút binh khí, giọng trầm xuống.

“Ừ.” Hồ Ngôn nhẹ nhàng đáp, rồi cúi đầu nhìn xuống khe đá:

Chương 368

DTV EBOOK

“Đó là một con cự xà ẩn nấp trong vách núi. Nó đã tu luyện thành tinh, có thể há miệng tạo ra một luồng hấp lực cực mạnh để hút con mồi từ mặt đất lên. Khi nó mở miệng, bất cứ thứ gì nhẹ hơn một mức nhất định đều sẽ bị hút vào không trung, rồi rơi thẳng vào bụng nó. Người lớn do thể trọng nặng nên không bị hút đi, nhưng trẻ con thì không may mắn như vậy...”

“Thì ra đây chính là ‘Ẩn Tàng Cự Xà’.” Tần Tuyết Táo cảm thán:

“Thiên nhiên thật thần kỳ.”

Bạch Du trợn mắt:

“Không không không, cái này chẳng liên quan gì đến thiên nhiên cả! Thiên nhiên không thể nào tạo ra một cái máy hút bụi khổng lồ như thế này được.”

Tần Tuyết Táo nghi hoặc hỏi:

“Nếu đã biết nó ở đây, tại sao không ai tiêu diệt nó?”

Hồ Ngôn nhún vai:

“A Mai nói rằng... Thứ nhất, nó ẩn nấp quá kỹ, lại sống ở vị trí quá cao, nên dân làng không thể làm gì được. Thứ hai, ai bị nó cắn trúng thì chỉ trong chốc lát sẽ trúng độc mà chết, nên chẳng ai dám tới gần.”

Sau đó, nàng lùi lại vài bước rồi tiếp tục nói:

“Nhưng có vẻ như nó cũng không thể rời khỏi vách đá này. Nếu người có cách giết nó, cứ việc ra tay đi.”

Bạch Du cười nhạt:

“Chỉ là một con ‘Ẩn Tàng Cự Xà’, xem ta chém nó như thái rau!”

Vừa dứt lời, Bạch Du lập tức mở ra Anh Linh Chiếu Ảnh – Vô Minh Quỷ, lợi dụng luồng gió mạnh do Ẩn Tàng Cự Xà há miệng tạo ra để tăng thêm lực đẩy. Hắn đạp mạnh lên vách núi, tận dụng lực hút để lao thẳng lên đỉnh phong.

Bàn tay lướt qua lưỡi đao của Khoái Vũ, máu tươi từ đầu ngón tay chậm chậm thấm vào binh khí.

Hắn vung đao chém ngang, Xích Ngấn – Huyết Nguyệt Trảm!

Lưỡi đao vạch ra một đường sáng rực đỏ thẫm, huyết sắc đao quang xoắn lại thành một vòng trắng lưỡi liềm, lao thẳng về phía con Ẩn Tàng Cự Xà. Đây chính là chiêu mạnh nhất của Anh Linh Vô Minh Quỷ – Vũ Cung Chân Trú, với uy lực vượt xa khả năng chống đỡ của con rắn.

Dù con Ẩn Tàng Cự Xà đã đạt cấp 17, nhưng bản chất của nó vẫn chỉ là một con quái vật bất động, chẳng khác nào bia ngắm sống.

Huyết Nguyệt Trảm xuyên thẳng vào khe nứt trên vách đá, mở rộng vết thương ra một cách tàn bạo. Một dòng máu đỏ đậm trào ra từ khe hở, kéo theo tiếng rít thảm thiết vang vọng cả sơn cốc.

Chỉ trong nháy mắt, một con cự xà to bằng thùng nước nhưng dài chưa đến ba mét rơi bịch xuống mặt đất. Thân thể của nó bị chém thành hình chữ “Nhân”, cắt đôi từ đầu đến đuôi.

Có thể thấy, lần này nó nuốt không nổi ai nữa rồi.

Đầu lưỡi văng xuống đất, Hồ Ngôn lập tức lấy ra một chiếc bình pha lê đã chuẩn bị sẵn, khéo léo thu thập nọc độc từ hàm răng của con rắn. Bạch Du cũng không chậm trễ, hắn vung đao xẻ bụng con rắn, moi ra mật xà, tìm được một chiếc túi chứa chất độc bên trong.

【Chập Xà Địch Xà Đảm】

Sau khi sử dụng, có thể giải trừ độc của Ẩn Tàng Cự Xà.

Có giải được trong tay, vậy là không còn lo chuyện bị ép uống rượu rồi trúng độc ngược nữa.

Bạch Du thu lại Anh Linh Chiếu Ảnh, hờ hững nói:

“Giờ thì đến lượt rượu.”

“Rượu được cất trong hầm dưới từ đường.” Hồ Ngôn thấy mọi chuyện diễn ra thuận lợi, bèn nói thẳng:

“Chúng ta mau quay về thôi, đại khái Quỷ Vương thọ yến cũng sắp bắt đầu rồi. Nhất định phải chuẩn bị kỹ càng.”

“Khoan đã, còn một vấn đề.”

Bạch Du không vội rời đi, mà bất ngờ ném ra một câu hỏi kỳ lạ:

“Người là... người sống đúng không?”

Hồ Ngôn: “???”

Ta không phải người sống thì chẳng lẽ là ma quỷ sao? Ta chết lúc nào mà ta không biết???

Bạch Du nhìn nàng một lượt, nghiêm túc nói:

“Người là người sống, mà khí tức của người sống thì quá rõ ràng. Một khi bước vào đó, lập tức sẽ bị phát hiện... Quỷ Vương có thể không nhận ra ngay, nhưng những con quỷ khác chắc chắn sẽ đánh hơi được. Đến lúc đó, kết cục của người chỉ có thể là máu chảy đầu rơi, ruột gan văng khắp nơi.”

Hắn vừa nói vừa hình dung cảnh tượng ấy, khiến Hồ Ngôn không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Hồ Ngôn trầm tư một lúc rồi nghiêm túc đề xuất:

“Vây... chúng ta đi xông hơi một lát?”

Bạch Du: “???”

Hai mắt hắn trợn trừng nhìn nàng:

“Ta không có chơi hài âm ngạnh* với người đâu!
Người tưởng bị hấp hơi là xong chuyện à? Vậy người
phải hấp cho đến khi từ trong ra ngoài đều chín rục
mới được!”

(*Hài âm ngạnh: trò chơi chữ dựa vào đồng âm, kiểu
đùa chữ.)

Hồ Ngôn nhu thuận gật đầu:

“Ngài nói tiếp đi.”

Bạch Du thở dài, tiếp tục giải thích:

“Người là người sống, khí tức quá rõ ràng. Một khi
tiến vào liền bị phát giác ngay. Dù Quỷ Vương có
không nhận ra thì những con quỷ khác cũng sẽ cảm
nhận được. Khi đó, người chỉ có con đường chết.”

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Còn ta thì có cách che giấu khí tức. Nhưng người thì
không thể dùng biện pháp đó.”

Hắn nhếch môi cười nhạt:

“Nếu không giải quyết được vấn đề này... thì người
đừng mong tham gia bữa tiệc tối nay.”

Chương 369

DTV EBOOK

“Ta!” Hồ Ngôn mở miệng, nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị Bạch Du cắt ngang.

“Người ở lại đây, hiểu chưa?” Bạch Du nhấn mạnh từng chữ. “Ta không biết người cứ nhất định phải theo ta làm gì, nhưng đi theo cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Hồ Ngôn tức giận quát: “Ta đã giúp người nhiều như vậy, sao người có thể bỏ ta lại đây? Ta mặc kệ! Cho dù người không cho ta đi, ta cũng sẽ tự mình lên núi!”

Vừa nói xong, hắn liền quay người định bước đi.

“Người đi để tìm c-hết sao?” Bạch Du nổi giận, lập tức giữ chặt hai cánh tay hắn. “Khó khăn lắm ta mới cứu được người, rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Ta muốn báo thù!” Hồ Ngôn hét lên, giọng khàn đi vì kích động, hốc mắt đỏ hoe. “Ta nhất định phải báo thù!”

Hắn buông thõng hai tay, giọng nói nghẹn lại: “Ta sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, ngoài báo thù ra, ta không còn mục tiêu nào khác.”

Bạch Du im lặng nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng: “Người muốn báo thù ai?”

“Quản gia của phủ Quỷ Vương... Hứa Doanh.”

“Hắn đã làm gì người?”

“Huyết hải thâm cừu!”

Bạch Du thoáng trầm mặc, sau đó gật đầu: “Quả nhiên... Người là người của Hứa Gia Thôn.”

Hồ Ngôn nở nụ cười cay đắng: “Phải.”

Tần Tuyết Táo nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi: “Nhưng mà Hứa Gia Thôn đã bị hủy diệt từ mấy trăm năm trước rồi, đúng không?”

Một ngôi làng không còn tồn tại, tại sao lại có một người hiện đại?

Hậu nhân của Hứa Gia Thôn sao?

Nếu là hậu nhân, vậy có gì lại có mối thâm thù như thế?

“Ta có thể giúp ngươi,” Bạch Du nói, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Hồ Ngôn. “Nhưng lần này, ta hy vọng ngươi đừng giấu diếm gì nữa... Hồ Ngôn loạn ngữ, đó không phải tên thật của ngươi, đúng không?”

Thanh niên chậm rãi ngược mắt lên, đôi đồng tử đỏ thẫm ánh lên vẻ âm trầm.

Hắn khẽ thở dài: “Hồ Ngôn chỉ là cái tên giả. Tên thật của ta là...”

Nàng cắn môi, chậm rãi thốt ra từng chữ: “Hứa Thoại Mai.”

Tần Tuyết Táo kinh ngạc: “Khoan đã... Hứa Thoại Mai chẳng phải là nữ nhân sao?”

Nàng giơ tay lên, luồn vào trong áo, lấy ra một vật gì đó. Một lớp túi da màu trắng từ từ rơi xuống, để lộ thân hình thực sự bên dưới. Khuôn ngực khẽ nhô lên, lớp hóa trang nhòe đi vì mồ hôi và nước mắt. Sau khi lau sạch lớp bụi phấn trên gương mặt, trước mắt bọn họ lúc này chính là một nữ tử tóc ngắn, mặc nam trang.

Hứa Thoại Mai nhẹ giọng: “Ta là nữ nhân... cũng là người duy nhất còn sống sót của Hứa Gia Thôn. Ta đến từ... 500 năm trước.”

“Hồ Ngôn chỉ là thân phận giả của ta.”

“Tên thật của ta là... Hứa Thoại Mai.”

“Chuyện ta kể trước đó, tuy là sự thật, nhưng không phải toàn bộ...”

“Đúng là từng có một người tên Hồ Ngôn, nhưng hắn đã chết... vì ta.”

Hứa Thoại Mai sinh ra ở Hứa Gia Thôn, một ngôi làng không quá giàu có nhưng cũng đủ sung túc. Gia đình nàng hòa thuận, cuộc sống bình yên, trong thôn cũng có không ít gia đình theo nghiệp bút nghiên, có người còn làm quan trên triều đình.

Tuổi thơ của nàng trôi qua trong những tháng ngày êm đềm. Không giống như những đứa trẻ ở những vùng quê nghèo khó, nàng không phải dậy sớm cày ruộng, cũng không phải lo lắng chuyện miếng ăn. Nàng được gửi vào trường tư thực trong thôn, dự định sau này sẽ đến quận huyện quản lý một tũu lâu, tìm một lang quân như ý, rồi sống cuộc đời bình thường như bao nữ nhân khác.

Thế nhưng, nhân sinh vốn luôn biến đổi khó lường.

Năm nàng mười ba tuổi, trong thôn xuất hiện một thương nhân tên Hứa Doanh. Hắn tuyên bố đã phát hiện một mỏ khoáng trong núi và muốn khai thác.

Ban đầu, các vị tộc lão trong thôn kiên quyết phản đối, vì họ tin rằng làm vậy sẽ phá hủy phong thủy của Hứa Gia Thôn, mang đến tai họa khôn lường.

Không thuyết phục được hội đồng thôn, Hứa Doanh tự ý chiêu mộ thanh niên trai tráng, cùng một đám du thủ du thực tiến hành khai thác. Hắn dùng tiền mua chuộc một số tộc lão, phân hóa nội bộ thôn, kẻ nào không theo thì bị chèn ép, người nào ngoan ngoãn thì được ban thưởng hậu hĩnh.

Cuối cùng, Hứa Gia Thôn cũng phải chấp nhận cho khai thác mỏ. Cứ thế, ba năm trôi qua...

Công bằng mà nói, việc khai thác cũng mang lại không ít lợi ích. Người dân có thêm nghề kiếm sống,

khoáng vật trong mỏ lại có giá trị cao, danh tiếng của Hứa Gia Thôn vang xa, kinh tế quả thực đã khởi sắc.

Nhưng những hiểm họa mà nó mang tới cũng ngày một lộ rõ.

Người trong thôn dần trở nên ốm yếu. Những gia tộc từng nổi danh với truyền thống học hành cũng liên tiếp có người mắc bệnh hiểm nghèo, buộc phải rời khỏi thôn để dưỡng bệnh.

Khi đó, Hứa Thoại Mai vẫn chưa hiểu nguyên nhân là gì, nhưng người thân của nàng cũng đã mất đi một người vì căn bệnh kỳ lạ đó.

Cha nàng, cùng nhiều người khác, bắt đầu làm việc trong mỏ. Nhưng rồi, một ngày nọ, một vụ sụp lở xảy ra. Dù cả thôn hợp lực cứu viện, họ vẫn không thể kéo những người mắc kẹt ra ngoài.

Hứa Doanh chỉ đơn giản vung tiền để dập tắt vụ việc.

Chương 370

DTV EBOOK

Hứa Thoại Mai cùng những gia đình khác trong thôn sao có thể cam tâm đồng ý?

Thế nhưng, chỉ mới hơn nửa năm trôi qua, những người từng đứng về phía nàng lần lượt khuất phục trước sự ép buộc của Hứa Doanh. Cuối cùng, chỉ còn lại một mình nàng can răng chịu đựng, gắng gượng chống đỡ trước sức ép bắt nàng phải cúi đầu nhận sai.

Ban đầu, nàng đã lặn lội đến nha môn ở quận huyện để tìm người giải quyết, nhưng những sai dịch đó chỉ vội vã đi một chuyến, buông một câu: “Thủ tục đầy đủ, mỗ vẫn có thể tiếp tục khai thác,” rồi lập tức quay lưng rời đi.

Toàn bộ công sức đều uổng phí.

Hứa Thoại Mai thề rằng nhất định sẽ bắt Hứa Doanh trả giá đắt.

Không lâu sau vụ sụp mỗ chưa đến nửa năm, một trận địa chấn cục bộ bất ngờ xuất hiện. Ngọn núi bị lún xuống, các đường hầm đào sâu trong lòng đất lần lượt sụp đổ, tạo ra những vết nứt khổng lồ. Mặt đất rung chuyển dữ dội như thể Địa Long đang xoay mình, cả Hứa Gia Thôn chìm trong cảnh hoảng loạn. Hơn phân nửa dân làng kẻ c-hết người bị thương, nhà cửa đổ nát tan hoang.

Lão thôn trưởng nhìn thiên tai giáng xuống, run giọng nói rằng đây là thiên khiển, là sự trừng phạt từ trời cao! Ông quyết định đến tìm Hứa Doanh để đòi lại công đạo.

Nhưng Hứa Doanh, trái ngược với sự bi thương của dân làng, lại vui mừng hơn hở quay trở về. Hắn

tuyên bố rằng mình đã gặp được Tiên Nhân, còn nhận được tổ tiên báo mộng—rằng đây là một đại hảo sự! Chỉ cần mọi người cùng theo hắn lên núi, liền có thể đắc đạo thành tiên!

Hắn vừa dụ dỗ, vừa ép buộc, đưa gần như toàn bộ dân làng rời đi.

Duy chỉ có Hứa Thoại Mai không tin lời hắn. Nàng lặng lẽ lẩn trốn, bí mật bám theo sau.

Khi đến được phía sau núi, Hứa Doanh hớn hở giới thiệu “Tiên Nhân” mà hắn đã nhắc đến.

Nhưng đó không phải là Tiên Nhân...

Mà là một Quỷ Vương hung thần ác sát!

Từ trong lòng núi sụp đổ, nó xuất hiện—một bóng ma khổng lồ ngập tràn quỷ khí. Nó thẳng tay tàn sát tất cả dân làng, nâng ly hưởng thụ máu tươi của những sinh linh vô tội.

Duy chỉ có Hứa Doanh không chết.

Không phải vì hắn có gì đặc biệt, mà bởi vì... hắn đã sớm đầu phục Quỷ Vương!

Hắn khúm núm quỳ dưới chân ác ma, nịnh nọt tâng bốc, cam tâm tình nguyện tiếp nhận luồng quỷ khí âm lãnh mà Quỷ Vương ban cho. Cơ thể hắn không tan rã, mà dần dần biến đổi... từ người thành quỷ!

Hứa Doanh từ đó trở thành một nửa người, nửa quỷ. Hắn không còn là một thương nhân hèn hạ, mà biến thành một con yêu vật tà ác—trở thành Quản gia của Quỷ Vương!

Hắn cam tâm tình nguyện làm con chó trung thành dưới trướng Quỷ Vương!

Hứa Doanh mang theo oan hồn lệ quỷ xuống núi, tiếp tục truy bắt những kẻ chưa kịp lên núi.

Hứa Gia Thôn lập tức biến thành nhân gian luyện ngục, kẻ trở về hoặc đã hóa thành quỷ, hoặc chỉ còn

là một cái t·hi t·hể lạnh lẽo.

Hứa Thoại Mai biết rằng không thể tiếp tục chờ đợi. Lòng nàng tràn đầy hận ý, nhưng lại bất lực. Cuối cùng, nàng quyết định đến Kinh Thành cáo ngự trượng, tìm người hỗ trợ, rời xa mảnh đất đã sinh ra và nuôi dưỡng nàng – Hứa Gia Thôn.

Thế nhưng, ngay khi nàng vừa bước ra khỏi cổng thôn, nơi này đã hóa thành một mảnh Quỷ Vực.

Cũng chính vì vậy mà nàng mất phương hướng, lạc lối giữa màn sương mù dày đặc. Nàng mù quáng đi tới đi lui, nhưng dù thế nào cũng không thể tìm được đường ra. Đói khát, mệt mỏi đến cực hạn, tinh thần nàng suy sụp.

Lúc tuyệt vọng nhất, nàng tìm đến vách núi, rồi không chút do dự nhảy xuống.

Có lẽ số mệnh chưa dồn nàng vào đường cùng, nàng may mắn bị một nhánh cây giữ lại và được người cứu giúp.

Người cứu nàng, tên là Hồ Ngôn...

“Hồ Ngôn là một người đam mê leo núi, hấn sáng sủa, điển trai.”

“Ta gặp hấn vào hai năm trước.”

“Chính hấn nói cho ta biết đây là nơi nào, cũng nói cho ta hay ta đến từ đâu... Ta không ngờ rằng chỉ lạc đường trong Quỷ Vực một khoảng thời gian ngắn, mà khi tỉnh lại đã trôi qua 500 năm.”

Hứa Thoại Mai cười chua chát:

“Nhưng ta cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật này, cũng chấp nhận sự giúp đỡ của hấn. Sau đó, ta tìm một công việc ca đêm ở Nam Lăng, tạm thời tá túc trong nhà hấn.”

“Ban đầu, hơn một năm trôi qua, ta gần như đã quên đi mình từng đến từ đâu, xem bản thân như một

người hiện đại nửa vời.”

“Những điều không quen thuộc rồi cũng dần thích ứng, ngay cả cha mẹ, thân nhân, đại thù của tộc nhân cũng dần phai nhạt, bởi vì nơi này có một cuộc sống thật sự tốt đẹp.”

“Hắn đối xử với ta... rất tốt.”

“Nhưng ta vẫn hại c·hết hắn.”

Nữ tử ngược mắt lên, giọng nói trầm thấp nhưng kiên chế:

“Kể từ khi ta thoát khỏi Quỷ Vực, ta đã bị nguyên rửa bởi Quỷ Vương... Ta là người của Hứa Gia Thôn, đây là sự thật khắc sâu trong huyết mạch. Tất cả những ai đến gần ta, hoặc trở nên suy yếu, hoặc lâm bệnh nặng, hoặc gặp phải bất hạnh.”

Chương 371

DTV EBOOK

“Hắn cũng không ngoại lệ, bệnh liệt giường, một trận bệnh không thể hồi phục.”

“Ban đầu ta còn không biết nguyên nhân, cho đến một ngày ta bước chân vào một ngôi chùa thờ Địa Tạng Bồ Tát. Chính tại đó, thông cáo trong chùa đã nói rõ chân tướng: ta là kẻ bị nguyên rửa.”

“Bọn họ kể câu chuyện về ta như một lời cảnh báo, rằng Hứa Thoại Mai chính là một ác quỷ không biết tốt xấu, ngay cả người mình yêu cũng có thể hại c·hết!”

Nàng nhìn xuống đôi tay của mình, hốc mắt đỏ hoe.

“Ta là người đến từ 500 năm trước, nhưng vẫn còn mang theo lời nguyên của Quỷ Vực.”

“Nó chảy trong huyết mạch ta, khiến ta còn sống nhưng sống không bằng c·hết, khiến tất cả những ai đến gần ta đều rơi vào bất hạnh!”

“Ta không muốn tiếp tục hại hắn.”

“Ta thậm chí không dám đến bệnh viện thăm hắn!”

“Vì vậy, ta đã quay lại nơi này.”

“Nơi đây là nhà của ta, cũng là phần mộ của ta, là vận mệnh của ta.”

Nàng ngược mắt lên, nhìn thiếu niên và nữ tử đang lặng thinh trước mặt, cất giọng đầy đau khổ:

“Trừ điều này ra, ta còn có thể đi đâu? Ta không còn nơi nào để trở về nữa, ta sống đến giờ chỉ vì một lý do duy nhất – g·iết Hứa Doanh súc sinh kia, báo thù rửa hận!”

Chuyện xưa của nàng không dài, và nàng đã kể ngắn gọn nhất có thể.

Đối với Hứa Thoại Mai mà nói, Hứa Doanh chính là kẻ thù không đội trời chung.

Chính bởi vì Hứa Doanh khai thác khoáng thạch, mới dẫn đến núi sụp đổ, phá hủy phong thủy, cũng kéo theo tai họa giáng xuống thôn làng.

Người hiện đại như Bạch Du vốn không tin vào phong thủy, nhưng nếu ở thế giới này, nó thực sự là một loại lực lượng siêu phàm, vậy thì phá hủy nó cũng chẳng khác nào hành động ngu xuẩn tự chuốc lấy diệt vong.

“Ta có thể hiểu được động cơ báo thù của ngươi...”
Bạch Du thấp giọng nói, “Ta rất đồng cảm với những gì ngươi đã trải qua.”

Đi tới một thế giới hoàn toàn xa lạ, bị ném vào 500 năm sau, vốn dĩ đã là một sự dày vò. Vất vả lắm mới gặp được một người tốt, lại vì mình mà lâm bệnh nặng.

Cả hai thời đại, kết cục đều tan vỡ. Nàng quay trở lại đây, không phải vì còn hy vọng, mà là vì đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Một kẻ đã ở trong địa ngục, thì sao còn sợ chết nữa?

“Ta không cần sự đồng cảm của ngươi, ta cần ngươi giúp sức.” Hứa Thoại Mai nhìn thẳng vào Bạch Du, ánh mắt kiên định: “Ta cần ngươi giúp ta báo thù rửa hận! Ta hy vọng ngươi đừng vì ta là một nữ nhân yếu đuối mà xem thường ta.”

Bạch Du nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Hứa Thoại Mai rõ ràng đang muốn phản kháng số phận đã áp đặt lên nàng. Mà với tư cách là một Vận Mệnh Biên Tập Giả, hẳn không thể không tán đồng với sự dũng cảm của nàng.

Không phải ai cũng có đủ can đảm để chống lại vận mệnh.

Dù nàng chỉ là một nữ nhân yếu đuối, nhưng tuyệt đối không thể gọi là kẻ yếu.

Sự quyết tuyệt và dũng khí của nàng, hẳn đã từng tận mắt chứng kiến không chỉ một lần.

“Ta có thể đồng ý để người cùng ta lên núi.” Bạch Du chậm rãi gật đầu, “Người đã thuyết phục được ta. Ít nhất trong chuyện này, ta không cách nào phản đối, cũng không có tư cách chỉ trích quyết định của người.”

...Nếu không thì chẳng phải ta sẽ biến thành loại người mà ta ghét nhất hay sao?

Hứa Thoại Mai nở nụ cười cảm kích:

“Nếu không phải trong lòng ta đã có người, có khi ta còn thật sự say mê người cũng không chừng... Tạ ơn.”

Tần Tuyết Táo vẫn còn lo lắng:

“Thật sự ổn chứ? Mặc dù ta không muốn nói như vậy, nhưng cho dù nàng có đi, cũng chưa chắc có thể báo thù.”

“Nàng đã sớm có dự định. Dù chúng ta không đến, nàng cũng vẫn sẽ đi. Chén rượu độc kia đã chứng minh điều đó, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để báo thù bằng bất cứ giá nào.”

Bạch Du đã quyết định, Tần Tuyết Táo cũng chỉ có thể chấp nhận.

Thiếu niên nhìn Hứa Thoại Mai, bình tĩnh nói:

“Theo ý người mà làm.”

“Ta đã sớm có chuẩn bị.” Hứa Thoại Mai nói từng chữ rõ ràng. “Các người nếu lo lắng khí tức người sống của ta bị bại lộ, thì không cần bận tâm... Ta đã mang

theo áo cưới màu đỏ, xem như lễ vật chúc thọ Quý Vương, để ta lấy thân đưa quý đi.”

Đường lên núi, cuối cùng cũng chỉ có một lối.

Bạch Du biết lúc này không thể tiếp tục tiết kiệm điểm vận mệnh.

Hắn trực tiếp triệu hoán hai vị Anh Linh, để hai lão gia tử xem như lao động khổ sai, vận chuyển rượu lên xe ngựa.

Điều đáng nhắc tới chính là... số điểm vận mệnh tiêu hao khi triệu hoán Anh Linh không giống nhau.

Lão gia tử Đồng Sinh chỉ tốn mười điểm, nhưng Lưu Hoài lão gia tử lại tiêu hao trọn vẹn năm mươi điểm.

Do cấp bậc của Anh Linh tăng lên, mức tiêu hao cũng tăng theo... Nếu cứ tiếp tục như vậy, đến cấp 40, triệu hoán một lần có thể sẽ tốn 200, thậm chí 300 điểm, đúng là tiêu hao khổng lồ.

Dĩ nhiên, cái giá phải trả càng cao thì thu hoạch càng lớn.

Chương 372

DTV EBOOK

Bởi vì triệu hoán Anh Linh giữ nguyên thực lực hoàn chỉnh, hai Anh Linh cấp 36 và 27, cộng thêm Vô Minh Quỷ Anh Linh tùy thời có thể ra tay, khiến nội tâm Bạch Du cảm thấy vô cùng chắc chắn.

Đây cũng là lý do hắn dám xâm nhập Quỷ Vực. Hiện tại, điểm vận mệnh dự trữ của hắn đã vượt qua sáu trăm.

Cứ theo đà này, sớm muộn gì cũng có ngày hắn có thể một mình sánh ngang chiến lực cả một đạo quân.

Tuy nhiên, Anh Linh không thể bị ép buộc làm những việc phi pháp. Ví dụ như trộm tắt lên đầu rồi đi cướp ngân hàng – việc này tuyệt đối không thể cưỡng chế bọn họ làm, nếu không độ phù hợp chắc chắn sẽ sụt giảm. Nhưng nếu là trảm yêu trừ ma, bọn họ lại vui vẻ hợp tác, thậm chí còn chủ động cải trang.

Huống hồ, Anh Linh vốn dĩ đã là người c·hết, hơi thở của bọn họ mờ nhạt đến mức gần như không ai phát hiện ra.

Khi Bạch Du đến sơn trang, nơi này đã xếp hàng dài hơn hai mươi mét. Không chỉ có lệ quỷ, mà cả yêu quái cũng xuất hiện.

Dị nhân, yêu quái, chủng tộc đặc thù – những danh xưng này thực chất không quá rõ ràng... Yêu quái dưới trướng Chính Thần có thể là Thần Thú, Tiên Thú, đồng tử... mà nếu không chịu quy thuận, chúng liền bị coi là “yêu”.

Nói cho cùng, nhìn người hay nhìn yêu đều giống nhau. Quan trọng không phải là nghe xem đối

phương nói gì, mà là nhìn xem chúng làm gì.

“Nha~ Một công tử anh tuấn đây mà~”

Bên hông truyền đến một giọng nói yêu mị. Chủ nhân của giọng nói này là một nữ yêu có vảy màu xanh bao trùm khuôn mặt.

Trên đầu nàng ta phát ra ánh sáng vàng đất nhàn nhạt.

【Thanh Thành Phụ】

Cấp bậc không cao lắm, chỉ khoảng hơn 20... Trong lòng Bạch Du thầm tính, muốn đánh bại nàng ta chỉ cần một chiêu, nhưng giết thì có lẽ hơi khó.

Mà phóng mắt nhìn quanh, nơi đây có ít nhất hai ba mươi loại yêu ma quỷ quái. Xem ra Quỷ Vương thọ yến lần này đã thu hút không ít khách khứa. Đây cũng chính là mục tiêu mà Bạch Du nhất định phải tiếp cận.

“Có chuyện gì sao?” Bạch Du hờ hững hỏi.

“Không có gì, không có gì~ Chẳng qua ta cảm thấy...” Thanh Thành Phụ liếm môi, híp mắt cười: “Người trông rất giống con người đấy~”

Câu nói này lập tức khiến không ít kẻ xung quanh chú ý. Một số quỷ quái nhìn chằm chằm Bạch Du, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu ngũ tạng lục phủ của hắn, trong đó không thiếu những tia thèm khát nóng rực.

Bạch Du đã sớm chuẩn bị sẵn lời thoái thác: “Người muốn nói ta có mùi nhân loại trên người, đúng không?”

Thanh Thành Phụ bật cười quyến rũ: “Đúng vậy~ Hơn nữa mùi còn rất nặng~”

Nàng ta thè ra chiếc lưỡi rắn màu đen, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

Bạch Du không thèm để ý, trực tiếp kéo tấm vải chống bụi trên xe ngựa xuống: “Người nói đến cái này chứ gì?”

Vừa dứt lời, những ánh mắt xung quanh lập tức bị thu hút.

Trên xe ngựa, Hứa Thoại Mai khoác lên mình bộ áo cưới đỏ thắm, ngồi ngay ngắn bên trong, tư thế đoan trang. Khí tức người sống từ nàng ta tỏa ra, hấp dẫn không ít yêu ma quỷ quái.

Thanh Thành Phụ sững người: “Đây là...?”

“Lễ vật chúc thọ.” Bạch Du liếc nhìn nữ xà yêu: “Còn gì muốn nói nữa không?”

Thanh Thành Phụ cúi đầu, chiếc cổ dài dần thu lại như cũ, ánh mắt lộ vẻ ghen tị: “Lễ vật này chắc chắn sẽ làm Quỷ Vương động lòng. Người e là có thể ném thử Âm Thọ Đào rồi.”

Bạch Du nhếch môi cười, ánh mắt lộ ra bảy phần ngạo mạn, ba phần lạnh lùng: “Ân, ta nhất định phải có nó.”

Đúng lúc này, hàng người phía trước cũng đã di chuyển đến gần cổng chính.

Bạch Du bước lên trước, nhưng lập tức bị chặn lại.

Phụ trách tiếp đón là một nam nhân ăn mặc như quân gia thương nhân, nhưng sắc mặt trắng bệch như giấy, trông vừa giống người, vừa giống quỷ. Khuôn mặt hắn ta méo mó quái dị, cánh tay thì khô cằn như vỏ cây già.

“Thiếp mời đâu?” Hắn ta lạnh lùng hỏi.

“Ở đây.” Bạch Du đưa thiếp mời ra, đồng thời lặng lẽ quan sát đối phương.

Tần Tuyết Táo cất giọng trong đầu hắn: “Người này chắc là Hứa Doanh.”

【Bán Quỷ】

【Mức độ nguy hiểm: 22】

Thực lực không quá mạnh.

“Ân... không sai, đây đúng là thiệp mời.” Hứa Doanh đưa mắt quan sát Bạch Du một vòng, sau đó hỏi:

“Còn chuyện gì đây? Người mang theo nhiều đồ thế này, đều là lễ vật sao?”

Bạch Du thần nhiên đáp: “Bẩm Hứa quản gia, ta mang theo hai loại lễ vật. Một là rượu ngon ủ lâu năm. Hai là... một mỹ nhân.”

Rượu ngon và mỹ nữ, tuy là lễ vật thường gặp, nhưng trong Quỷ Vực, muốn tìm ra những thứ này không hề dễ dàng.

Những yêu quái, ác quỷ từ bên ngoài đến, thực chất cũng chẳng mang theo thứ gì tốt. Dù sao thì thế giới bên ngoài còn khôn vẫn là do Đại Hạ thống trị, ánh sáng văn minh thuộc về bọn họ.

Hứa Doanh phát tay, giọng điệu lười biếng:

“Người nói không tính, để ta kiểm tra một chút.”

“Ngài cứ tự nhiên...”

Bạch Du lấy ra một vò rượu, chậm rãi mở nắp niêm phong:

“Đây chính là rượu ngon thượng hạng, ủ lâu năm.”

Chương 373

DTV EBOOK

Hương rượu nồng đậm lập tức lan tỏa, khiến không ít yêu ma quỷ quái xung quanh phải nuốt nước bọt.

Hứa Doanh liếc mắt, không mấy quan tâm đến rượu, ánh mắt lại dán chặt lên mỹ nhân trong xe ngựa:

“Còn nàng?”

“Là người sống.”

“Ta đương nhiên biết.” Hắn nheo mắt, nhếch miệng cười lạnh: “Ý ta là... ta cũng phải kiểm tra một chút tình huống của nàng.”

Bạch Du nhíu mày:

“Cái gì?”

“Người tránh ra, để ta xem cho rõ!”

Nói xong, Hứa Doanh đưa tay định xốc khăn voan đỏ của Hứa Thoại Mai.

Bạch Du lập tức cản lại, giọng điệu không nhanh không chậm:

“Chờ đã, Hứa quản gia, chuyện này... có vẻ không hợp quy củ thì phải?”

Hứa Doanh quay đầu, vẻ mặt trở nên hung ác:

“Quy củ? Người hiểu quy củ của nơi này, hay ta hiểu rõ hơn?”

Hắn cười gằn, hất tay:

“Người dâng lên một lễ vật, ta không kiểm tra rõ, lỡ đâu là một kẻ quái dị thì sao? Người nghĩ Đại Vương có thể dễ dàng bỏ qua cho người à?”

Đại Vương...

Bạch Du trong lòng ghê tởm, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, chậm rãi nói:

“Ngài cũng thấy rồi đấy, nàng mặc áo cưới mà đến... Nếu Quý Vương thu nhận làm thiếp thất, vậy nàng cũng là người của Quý Vương. Ngài nếu tùy tiện vén khăn voan của nàng lên, chẳng phải là muốn...”

Lời nói còn chưa dứt, bàn tay Hứa Doanh lập tức cứng đờ giữa không trung. Một giây sau, hắn vội thu tay lại, phát ống tay áo, hừ lạnh:

“Người đừng có ăn nói lung tung! Bản quản gia chẳng qua chỉ đang làm việc công mà thôi!”

Hứa Doanh là Nhị đương gia của sơn trại này, tương đương với phó trại chủ. Trong thế giới này, kẻ nào dám nhòm ngó chính thất của Đại Vương, nhẹ thì mất đầu, nặng thì bị ăn sống nuốt tươi.

Bạch Du ôm quyền, giọng điệu thành khẩn:

“Ta hiểu, ta hiểu mà.”

Tần Tuyết Táo lúc này truyền âm vào đầu hắn:

“Đưa tấm ảnh này cho hắn xem, miễn cho hắn tiếp tục gây chuyện.”

Bạch Du nhận lấy bức ảnh từ tay nàng. Hắn cũng không biết Tần Tuyết Táo trước đó giấu ở đâu, chỉ thấy nàng đưa tới một tấm hình rồi nói:

“Tân nương tất nhiên mỹ mạo, bức ảnh này chính là bằng chứng...”

Hứa Doanh cúi đầu xem xét, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

Bạch Du cười cười:

“Thế nào? Quản gia đã hài lòng chưa?”

“... Miễn cưỡng chấp nhận, coi như người qua cửa.”

Hứa Doanh lướt mắt qua xe ngựa một lần nữa, trong nháy mắt đã mất sạch hứng thú:

“Được rồi, để mỹ thiếp này đi theo ta, ta dẫn nàng vào sương phòng.”

Bạch Du trong lòng có chút nghi hoặc.

Hứa Thoại Mai lúc này chủ động bước xuống xe, dịu dàng nói:

“Vậy thì phiền Hứa quản gia.”

Trong lòng nàng đã suy nghĩ rất kỹ, đây có lẽ là cơ hội duy nhất trong đời nàng.

Cũng không có thời cơ nào tốt hơn nữa.

Hứa Doanh thấy nàng chủ động, bèn phát tay áo:

“Cũng được, đi theo ta.”

Hắn vừa bước đi, vừa phát tay nói:

“Còn rượu, người cứ mang vào yến hội đi, đang rầu vì không có thứ gì hay để thiết đãi khách đây.”

Nói xong, hắn dẫn Hứa Thoại Mai rời đi.

Bạch Du đứng yên tại chỗ, trầm mặc một lúc lâu.

“Lo lắng à?”

“Có một chút.”

“Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, người không giúp được gì đâu.” Tần Tuyết Táo khẽ an ủi: “Nghĩ thoáng đi, ở nơi này ngay cả việc bảo toàn mạng sống của chúng ta cũng đã rất khó rồi.”

Bạch Du nhẹ gật đầu, ánh mắt vô thức rơi vào bức ảnh.

Vừa nhìn, hắn suýt nữa phun ra một ngụm máu:

“ẢNH CHỤP NÀY!!”

Tần Tuyết Táo cười hì hì:

“Sao? Đáng yêu lắm phải không?”

“Người... tại sao lại có hình Khôn Khôn?”

“Nhặt được trên đường, nó có loại ma lực thần kỳ.”

Bạch Du bụm mặt, dở khóc dở cười:

“Giờ thì ta đã hiểu vì sao Hứa quân gia mất hết hứng thú rồi...”

Sau khi ổn định tâm trạng, hắn bước vào trang viên, chính thức tiến vào hội trường chúc thọ.

Một tên Quỷ Phó kéo dài giọng, cất tiếng lạnh lạnh như thái giám:

“Bạch Quỷ, mang theo ba mươi vò rượu lâu năm cùng một mỹ thiếp, kính chúc Đại Vương thọ yển!”

Mỗi một vị khách tiến vào nơi này đều sẽ được hát lễ, số lượng lễ vật dâng lên chính là thể hiện mặt mũi của bản thân.

Bạch Du vì mang theo không ít thọ lễ nên được an bài ở một vị trí tương đối tốt. Từ chỗ này, hắn có thể quan sát rõ ràng Quỷ Vương có bộ dạng ra sao, đồng thời suy tính bước tiếp theo nên hành động thế nào.

Trong tầm mắt hắn, một ký hiệu mũi tên chỉ về nơi sâu nhất trong trang viên – đó chính là dấu hiệu đến từ Anh Linh Biên Niên Sử.

Tuy nhiên, muốn đến được nơi đó, hắn bắt buộc phải đi ngang qua đại sảnh chúc thọ, mà bốn phía lại có vô số cặp mắt giám sát. Rất khó để đơn độc rời đi... đành phải đi từng bước, tính từng bước.

Hậu viện – Sương phòng

So với bên ngoài náo nhiệt, nơi đây tĩnh lặng đến lạ thường.

Hứa Doanh mở cửa phòng, giọng điệu lạnh nhạt:

“Người cứ ở đây... Chờ đến khi thọ yển kết thúc, Đại Vương sẽ trở về. Nếu người có thể hầu hạ hắn vui vẻ, vinh hoa phú quý sau này không thiếu phần người. Nhưng nếu làm không tốt... thì sẽ bị ăn sống. Hiểu chứ?”

“Tiểu nữ tử đã rõ.”

Chương 374

DTV EBOOK

“Ân, vậy ta đi trước...”

“Quản gia muốn đi ngay sao?”

“Ta còn rất nhiều việc phải làm.”

“Quản gia có thể nán lại một lát không?” Hứa Thoại Mai cố ý toát ra vẻ yếu đuối, giọng nói khẽ run rẩy: “Tiểu nữ tử mới đến, có chút bối rối... Mong quản gia chỉ dạy thêm.”

Hứa Doanh nghe giọng nói yêu kiều ấy, tâm trí khẽ rung động... Dù sao hắn đã ở nơi này bao nhiêu năm, số lần được nhìn thấy người sống gần như chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà phần lớn những người sống này đều chỉ tồn tại như thức ăn, chưa kịp thích nghi thì đã bị đưa lên thớt.

Hắn hiện tại như một lá cờ phấp phới trong gió.

Nhưng vừa nghĩ đến bức ảnh kia, cả người hắn lập tức lạnh toát.

Ánh mắt hắn chần chừ lướt qua tấm khăn voan đỏ, chợt nảy ra một ý nghĩ: Không nhìn mặt, thì cũng không sao cả...

Thế là một lần nữa, lý trí của hắn lại bị dục vọng trắng đục chiếm lĩnh.

“Cũng tốt, vậy để bản quản gia hảo hảo dạy dỗ người...”

Hắn xoay người ra ngoài, quát lớn bảo đám hầu cận rời đi, sau đó đóng cửa lại.

Nhưng vào khoảnh khắc hắn vừa xoay lưng...

Hứa Thoại Mai khẽ nhấc ống tay áo, lặng lẽ rút ra một thanh chủy thủ sắc bén, lưỡi dao phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh nến leo lắt.

Trên thọ yến, cảnh tượng quả thực giống như quần ma loạn vũ.

Bạch Du mang đến rượu ngon đã được phân phát hết.

Nếu bây giờ mà uống cạn, e rằng chẳng mấy chốc sẽ có kẻ phát hiện ra trùng độc.

Nhưng chuyện này cũng không có gì to tát, bởi trước mắt không ai đụng đến rượu. Bạch Du nói đây là rượu dùng để chúc thọ, tất nhiên phải đợi đến lúc chúc thọ mới được mở.

Dù bọn chúng là một đám yêu ma quỷ quái, nhưng vẫn phải tuân theo những nghi lễ cơ bản. Nếu không, chẳng khác nào tạt vào mặt Quỷ Vương, mà hậu quả của việc này thì không cần nói cũng biết—bị ăn sống nuốt tươi chính là gieo gió gặt bão.

Trong sơn trang, đèn lồng đỏ treo đầy, nhưng ánh sáng tỏa ra lại là một thứ lửa xanh quỷ dị.

Những tia sáng xanh nhạt phản chiếu lên từng gương mặt dữ tợn, quỷ dị. Trên bàn tiệc, ngoài các loại hoa quả, rau củ, còn có từng khay chất đầy huyết nhục tươi sống...

Bọn chúng có vẻ như biết cách bày biện, nhưng thực chất vẫn chỉ là một lũ dã thú ăn lông ở lỗ.

Chúng không ăn thịt chín, bởi thứ chúng cần là huyết khí. Dù đun sôi có thể tốt cho sức khỏe hơn, nhưng lại không có tác dụng như máu tươi.

Những đĩa huyết nhục lớn liên tục bị ăn sạch, trong đó không thiếu gì những bộ phận của con người.

Bạch Du đã không chỉ một lần nhìn thấy những ngón tay bị vút lẩn lộn trên bàn ăn.

Có yêu ma đến mời rượu, Bạch Du cũng ứng phó, uống vài chén, nhưng không hề động vào huyết nhục.

Một con quỷ mắt đỏ bên cạnh hỏi, hần liền đáp thẳng:

“Để bụng ăn đào mừng thọ!”

Thái độ hần cứng rắn, lập tức khiến không ít quỷ quái bất mãn.

Đào mừng thọ vốn được phân chia theo bối phận. Nếu tùy tiện tranh giành, chẳng phải sẽ gây náo loạn hay sao?

Cho dù người có mang đến đại lễ cũng vô ích!

Những con quỷ khác lo sợ tai bay vạ gió, liền không dám đến gần, để hần được một chút thanh tĩnh.

Trong đại sảnh, vài Vũ Cơ đang nhảy múa.

Không có ai trong số bọn họ còn sống, nhưng điệu múa lại quỷ dị đến lạ thường, thậm chí mang theo vài phần mê hoặc.

Bạch Du nheo mắt lại, nhìn kỹ bọn Vũ Cơ kia, trong lòng dâng lên một cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

“Nhìn đến trợn tròn mắt rồi phải không?”

Một con trư yêu cười ha hả, nói:

“Đây chính là quỷ Vũ Cơ mà Quỷ Vương mới thu nhận. Nghe nói, hần tự tay bắt về, dạy dỗ suốt mấy chục năm mới được như vậy.”

“Bắt về từ đâu?”

“Tựa hồ là từ ngoại giới.”

Trư yêu suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu:

“Nhưng ta cũng không nhớ rõ lắm.”

Lúc này, Tần Tuyết Táo liền nói thêm:

“Trong hồ sơ của Diêm La Ti, tất cả các vụ án xảy ra quanh Trấn Sơn Quỷ Vực trong vòng trăm năm qua ta đều đã tra xét.

Năm mươi năm trước, từng có một số học sinh của trường dạy múa ở khu vực này đến Nam Lăng Thị tham gia cuộc thi, sau đó xe chở bọn họ bất ngờ mất tích.

Nhưng khi đó, Quỷ Vực chưa hiển hiện, cuộc điều tra cũng không thu được kết quả gì.”

Bạch Du siết chặt nắm tay.

“Nó có thể ra khỏi Quỷ Vực để bắt người...”

Giám giữ các nàng suốt năm mươi năm, nuốt chửng thân xác, chỉ để giữ lại linh hồn làm trò tiêu khiển...

Đáng chết.”

Trong khi đó, những nữ vũ cơ kia lại bắt đầu cất giọng hát, từng câu từng chữ đầy ai oán:

“Liệu hoa nước chấm lửa bất diệt, chim nước kinh cá ngân toa ném...”

“Đầy rẫy hoa sen ngàn vạn khoảnh, đỏ bích cùng nhau hỗn tạp thoa thanh lưu...”

“Tôn Võ đã chém Ngô Cung Nữ, lưu ly ao thượng giai đầu người...”

Một vũ cơ khác cũng cất giọng, âm điệu càng lúc càng ai oán, đến câu cuối cùng, nổi thống khổ như phát ra từ tận sâu linh hồn, dường như đã chạm đến cực hạn:

Chương 375

DTV EBOOK

“Múa kỹ ca cơ tận tối quyen, hài nhi trĩ nữ đều là sinh vút bỏ...”

Lời ca như một lưỡi dao lạnh lẽo cắt vào tim, miêu tả trảng cảnh những con người bị ăn thịt đầy thảm khốc.

Bài hát tiếp theo còn thê thảm hơn nữa.

“Cổ cổ quái, là lạ cổ.”

“Heo dê trên giường ngồi.”

Bạch Du càng nghe, sát khí trong lòng càng dâng trào, gần như không thể kiềm chế.

Hắn luôn tự cho rằng khả năng khống chế cảm xúc của mình rất tốt.

Nhưng không ngờ, chỉ trong một khoảnh khắc, ngọn lửa giận dữ trong hắn đã bùng cháy dữ dội, không thể dập tắt.

Hắn phản nộ.

Không chỉ bởi sự đồng cảm hay thương hại, mà còn bởi cảnh tượng trước mắt—lũ yêu ma quỷ quái vỗ tay hoan hô, cười ha hả, coi đó là trò tiêu khiển.

Từ cổ chí kim, có một luật bất thành văn...

Kẻ đã ăn thịt người, nhất định phải giết.

Yêu ma quỷ quái cũng không ngoại lệ.

“Tĩnh táo lại.”

Tần Tuyết Táo lên tiếng, giấu mình trong lòng Bạch Du.

Nàng có thể cảm nhận rõ tim hắn đập mạnh, khí tức sôi trào, đến mức âm khí của nàng suýt nữa không

thể áp chế được.

“Hiện tại chưa phải lúc...”

“Ta biết.”

Bạch Du cắt ngang.

Hắn cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Giọng nói khàn khàn vì bị liệt tửu thiêu đốt:

“Ta biết... Nhưng không phải bây giờ.”

Nếu lao ra lúc này, chính là đường chết.

Dù muốn báo thù, cũng không thể là ngay lúc này.

Hắn một mình uống rượu, thời gian dường như cũng trở nên dài đằng đẳng.

Cuối cùng, nhân vật chính đã xuất hiện.

Một tên Quỷ Phó cất giọng the thé hô lớn:

“Đại Vương giá lâm!”

Trong nháy mắt, toàn bộ yêu ma quỷ quái đều đứng dậy, nhìn về phía chủ tọa.

Một đạo nhân râu dài bước ra.

Thoạt nhìn, hắn không hề có vẻ giống yêu ma, trái lại còn giống một vị tiên nhân tiêu dao tự tại.

Nhưng tất cả chỉ là vẻ ngoài.

Trên đỉnh đầu hắn có một tầng quỷ khí đỏ sậm, dần chuyển thành màu đen.

Tên của hắn hiện rõ:

【Trần Sơn Quỷ Vương】

【Mức độ nguy hiểm: 49】

Hắn đã gần chạm đến Siêu Phàm Ngũ Giai.

Võ tu nếu bước vào Siêu Phàm Ngũ Giai, chính là Võ Thánh.

Đạo tu nếu bước vào Siêu Phàm Ngũ Giai, chính là Thiên Nhân.

Phật gia nếu bước vào Siêu Phàm Ngũ Giai, chính là Phật Đà.

Cấp 50 là một ranh giới.

Dưới ngưỡng này, dù mạnh đến đâu cũng chỉ là siêu phàm thoát tục, nhưng khi vượt qua cấp 50, đó mới thực sự là bước vào lĩnh vực của thần.

Ngũ Giai là một sự lột xác hoàn toàn, và con Quỷ Vương kia... chỉ còn cách ngưỡng cửa này hai bước chân.

Thoạt nhìn thì khoảng cách có vẻ không xa, nhưng trên thực tế vẫn còn một hố sâu ngăn cách.

Dù sao thì mất hàng trăm năm mới tu luyện đến mức này, nào có chuyện dễ dàng đột phá?

Quỷ vật vốn nghịch chuyển sinh tử để tu hành, làm sao có thể thuận lợi như vậy?

Dù chỉ là một nửa bước Ngũ Giai, hẳn vẫn không phải là đối thủ mà Bạch Du có thể ứng phó.

Dù có liều mạng, cũng còn kém quá xa.

“Chư vị, không cần đa lễ, cứ ngồi xuống!”

Trần Sơn Quỷ Vương mặt đầy hỉ khí, cười ha hả:

“Chư vị đã đến chúc thọ, Bản Vương rất cao hứng!

Nhưng hạ lễ này... chẳng phải quá nặng rồi sao? HA HA HA!”

“Đại Vương nói đùa!

Ngài đại thọ, sao bọn ta có thể không đến?”

“Đúng vậy! Thiên tài địa bảo, đương nhiên chỉ có ngài mới xứng đáng sở hữu!”

“Đại Vương vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế!”

Lũ quỷ quái đồng loạt nịnh nọt, vỗ mông ngựa, khiến Trấn Sơn Quý Vương cười càng vui vẻ.

Đột nhiên, hắn nhìn về phía một con quỷ, phát tay ngoắc gọi:

“Chư vị có lòng, cứ yên tâm, Bản Vương nhất định sẽ không bạc đãi bất cứ vị khách nào...”

Bên kia, con khỉ nhỏ, lại đây!

Bản Vương muốn cùng người thân cận một chút!”

Hầu yêu chỉ vào mình:

“Ta?”

“Không sai, chính là người.”

Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của bảy quỷ xung quanh, hầu yêu cố đè nén vui sướng, vội vàng chạy tới:

“Đại Vương có gì dạy bảo?”

“Ta... có chút đói bụng.”

Chưa kịp phản ứng, thân thể hầu yêu chợt nhẹ bẫng.

Một bàn tay đen kịt thò ra từ trong tay áo của Quý Vương, chớp lấy hắn, ném thẳng vào bóng tối phía sau!

“A A A A ——!!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng chưa đầy một hơi thở, đã bị âm thanh nhai nuốt ghê rợn nhấn chìm.

Chỉ sau một lát, một tiếng ợ nhẹ vang lên.

“Con khỉ này chỉ mang đến một quả đào làm thọ lễ...”

Trấn Sơn Quý Vương nhổ ra mấy khúc xương, cười lạnh:

“Chẳng lẽ... xem thường Bản Vương?”

Nói xong, hắn quét mắt nhìn lũ quý quái còn lại:

“Chư vị...”

“Đại Vương! Ta còn có hạ lễ chưa dâng lên!”

“Đúng vậy! Ta cũng có một món bảo vật...”

Trước đó còn cảm thấy lễ vật của mình quá mỏng,
lúc này bọn quý tranh nhau chen lấn lên dâng lễ.

Trần Sơn Quý Vương cười ha ha, hài lòng vỗ vỗ bụng:

“Không tệ, không tệ!

Thành ý của các người, Bản Vương đã cảm nhận
được...

Nào, ngồi xuống cùng nhau uống rượu!”

Rượu được mở.

Hương rượu nồng đậm lan tỏa khắp đại sảnh.

Bầy quý đều nâng ly đứng lên, tranh nhau đến gần
Quý Vương mời rượu.

Bạch Du cũng bung chén rượu, hòa theo đám đông.

Chương 376

DTV EBOOK

Dù sao lúc này, càng tỏ ra bình thường càng tốt.

“Ta biết ngươi.”

Quý Vương liếc mắt nhìn hắn, cười cười:

“Ngươi đã mang đến hạ lễ lớn nhất cho Bản Vương...”

Nào, ban cho hắn một viên âm thọ đào!”

“Ta kính ngài! Ngài cứ tùy ý!”

Bạch Du nâng chén rượu, uống cạn một hơi.

Thấy hắn uống hết, bầy quý xung quanh càng thêm hăng hái, đồng loạt nâng ly, uống rượu mà không chút nghỉ ngơi.

Không ai hoài nghi hắn.

Bởi vì hắn mang theo âm khí, cũng bởi vì...

Quý Vương quá tự tin.

Ai dám làm loạn ở đây?

Chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Nếu là người của Huyền Thiên Ti hay Diêm La Ti, bọn chúng đã đánh thẳng vào chứ không dùng trò này.

Kế hoạch này quá nhiều biến số, không phù hợp với cách làm của chúng.

Không lâu sau, Quý Vương đột nhiên đứng dậy:

“Bản Vương không giỏi uống rượu, đi nghỉ trước đây!

Chư vị, cứ tiếp tục...

Tấu nhạc! Khiêu vũ!”

Theo Quý Vương rời đi, bầy quý lại tiếp tục nâng ly.

Bạch Du cũng cầm lấy âm thọ đào, lặng lẽ lui về chỗ ngồi.

Trên sân khấu, đám Vũ Cơ vẫn tiếp tục nhảy múa.

Bọn quý quái vẫn đang ăn uống linh đình.

Ánh sáng xanh quý dị soi rõ từng khuôn mặt trắng bệch, dữ tợn.

Âm khí u ám lan tràn khắp đại sảnh.

Nếu giao nơi này cho một lũ ghê tởm cai quản, thì thế giới này chắc chắn cũng sẽ biến thành như vậy.

Bạch Du nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn.

Tiếng gõ hòa cùng nhịp điệu u ám của ca cơ, nhưng hẳn không nhắm mắt.

Hắn nhìn tất cả, khắc ghi vào trí nhớ, để mỗi hình ảnh càng khắc sâu hơn.

Bọn chúng...

Chính là nhiên liệu.

Mỗi hơi thở của hắn, giống như đang bơm thêm oxy vào lò lửa trong lồng ngực.

Nhiệt độ bên trong không ngừng tăng lên, lưỡi kiếm trong lòng đang bị thiêu đốt đến đỏ cam, chờ đợi thời khắc được t tôi luyện.

Để một thanh kiếm sắc bén nhất, không thể dùng liệt tửu—nó sẽ bùng nổ quá sớm.

Không thể dùng nước lạnh—nó sẽ trở nên giòn yếu.

Cần dầu, một thứ có thể cháy lên cùng lưỡi đao.

Dầu ở đâu ư?

Chỉ cần nhìn khắp nơi là thấy.

Có quý quái đang gặm thịt người trước mặt hắn.

Hắn... đang đợi.

Có những nữ vũ cơ, những quý hồn đang cất tiếng ca ai oán.

Hắn... vẫn đang đợi.

Có quý quái đang tranh nhau đào mừng thọ, đánh nhau máu chảy đầu rơi.

Hắn... vẫn còn đang chờ.

Đàn tấu nhạc bỗng nhiên vang lên một tiếng “đương” ——

Một sợi dây tỳ bà đứt đoạn.

Âm nhạc lập tức ngừng bật.

Những Vũ Cơ đang múa cũng khựng lại giữa không trung, khiến đại sảnh trở nên hỗn loạn không gì sánh được.

Nhưng nguyên nhân không chỉ vì tiếng nhạc ngừng...

Mà bởi vì, ngay khoảnh khắc đó ——

Một con ác quỷ đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi!

Máu phun thẳng lên mặt một con yêu quái bên cạnh!

Chưa kịp hoàn hồn, con thứ hai cũng nôn ra máu.

Rồi thứ ba.

Thứ tư.

Thứ năm...

Tất cả yêu ma quỷ quái trên bàn tiệc đều đồng loạt thổ huyết, máu chảy thất khiếu!

Máu tươi chảy dài, từng dòng hợp lại trên sàn thành một vũng đỏ sẫm, phản chiếu ánh lửa âm u.

“Chuyện gì xảy ra!?”

“Ách... a... Trúng độc! Chúng ta trúng độc!”

“Không thể nào! Ta là quỷ mà cũng trúng độc!?”

Độc này còn kinh khủng hơn ruột xuyên bụng nát, A A A——!!!”

“Ai hạ độc! Là kẻ nào hạ độc!?”

“Đáng chết! Chẳng lẽ Quỷ Vương có kẻ đối đầu!?”

Độc này cướp mất nửa cái mạng của ta, rốt cuộc phải làm sao bây giờ!?”

“Là rượu!

Rượu có độc!”

Bữa tiệc hỗn loạn, tiếng rống giận, tiếng gào thét, tiếng rên rỉ vang lên dồn dập.

Bạch Du khoanh chân ngồi, bình tĩnh nhìn từng vết máu vương vãi trên mặt đất.

Sau đó, hắn chậm rãi vịn đầu gối, đứng dậy.

Chờ đợi dài đằng dặc, rốt cuộc đã kết thúc.

Hắn rút ra thanh kiếm trong lồng ngực.

Lưỡi kiếm này... đã được t tôi luyện bằng lửa giận.

Xuyên qua máu tươi, ánh thép chạm vào huyết dịch, tia lửa bắn ra bốn phía.

Kiếm rút ra, sát khí lan tràn.

Trong tay có kiếm ——

Có thể giết yêu quỷ.

Trong lòng có kiếm ——

Có thể trấn U Minh.

Xoẹt!

Khoái Vũ vung lên.

Một đường kiếm sắc lạnh chém rụng đầu một con ác quỷ trước mặt.

Đầu rơi xuống đất, lăn lông lốc.

Huyết dịch phun trào, bốc lên một luồng thanh hỏa quỷ dị, thiêu rụi linh hồn.

Cả đại sảnh... trong nháy mắt chìm vào tĩnh mịch.

Bạch Du nhẹ nhàng vung kiếm, máu tươi bắn ra tạo thành một vòng cung.

Hắn nhìn những gương mặt trắng bệch, kinh hoàng xung quanh.

Rồi thản nhiên nói:

“Nguyên lai... máu của các người, cũng là màu đỏ.”

Trong gian phòng phủ đầy sương mù.

Lưỡi chủ thủ xuyên thẳng vào lồng ngực Hứa Doanh, một nhát đâm thấu tim.

Nhanh, tàn nhẫn, chuẩn xác!

Thực ra, Hứa Thoại Mai đã không hoàn toàn nói thật với Bạch Du. Trong hai năm qua, nàng không phải lúc nào cũng đắm chìm trong sự ôn nhu của tình yêu, cũng không phải hoàn toàn chẳng làm gì cả.

Nàng đã lặng lẽ rèn luyện thân thể, đăng ký làm hội viên võ quán, mời riêng một vị huấn luyện viên, gần như tiêu sạch số tiền kiếm được từ công việc làm thêm.

Chương 377

DTV EBOOK

Huấn luyện viên của nàng là nữ nhân, người đã dạy nàng ba chiêu thức sát thủ mà ngay cả kẻ bình thường cũng có thể dùng để đoạt mạng: đá vào hạ bộ, đâm vào mắt, và đâm sau lưng.

Chỉ cần nắm vững ba chiêu này, kết hợp với đánh lén hoặc ra tay trước, kẻ địch thông thường đều khó thoát khỏi cái chết tức khắc.

Hơn nữa, thanh chủy thủ trong tay nàng không phải vật tầm thường. Khi rèn đúc, nó đã được thêm vào một số vật liệu đặc thù, có thể gây thương tổn cho quỷ thể.

Vậy nên, khi lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua lưng Hứa Doanh, ngay lập tức, lồng ngực hắn bốc lên từng làn khói trắng, bốc mùi cháy khét như thịt bị thiêu đốt trong lửa lớn.

Trước đó, Hứa Doanh vẫn còn đặc ý, không ngờ lại bị một nhát đâm chí mạng đến mức huyết nóng sôi trào.

Hắn trừng lớn mắt, ngoảnh đầu nhìn lại. Điều hắn nhìn thấy là tấm khăn voan đỏ rơi xuống, để lộ một gương mặt lạnh lùng tái nhợt.

Chính là gương mặt của Hứa Thoại Mai!

“Ngươi... ngươi làm sao có thể...” Hứa Doanh kinh hãi đến tột cùng, không thể tin vào mắt mình. Hắn không thể nào ngờ được, sau năm trăm năm, vẫn có thể gặp lại nữ nhân này!

“Hứa Doanh, khi phản bội tộc nhân, ngươi có từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay không?”

Hứa Thoại Mai lạnh lùng chất vấn, đồng thời vặn chủy thủ trong tay nửa vòng.

Hứa Doanh ôm lấy ngực, gào lên đầy căm hận: “Tiện nhân đáng chết!”

Hắn là bán quỷ, không phải người thường. Nếu là phạm nhân, bị đâm xuyên tim ắt phải chết ngay tức khắc, nhưng hắn vẫn chưa mất mạng ngay lập tức.

Bỗng nhiên, hắn xoay người, bàn tay phải bùng lên một làn hắc khí dày đặc, chớp mắt đã vỗ thẳng xuống đỉnh đầu Hứa Thoại Mai!

Nàng lập tức bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào chiếc bàn, khiến đầu va chạm đến mức máu tươi chảy ròng ròng. Thậm chí, nơi vết thương còn thấp thoáng cả những mảnh xương trắng.

Thanh chủy thủ trong tay nàng cũng rơi xuống đất, phát ra tiếng “đình đàng” vang vọng giữa căn phòng tĩnh lặng.

“Tiện nhân! Người nghĩ chỉ bằng một nhát đâm này là có thể báo thù rửa hận sao?”

Hứa Doanh thu tay lại, cúi đầu nhìn máu dính trên lòng bàn tay, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười dữ tợn:

“Chỉ bằng người mà cũng đòi giết ta?”

“Hơn năm trăm năm làm quản gia trong Quỷ Vực, số người ta ăn không dưới trăm kẻ! Người thì tính là cái thá gì, cũng xứng để giết ta sao?”

Hứa Thoại Mai ho ra một ngụm máu tươi, mắt mờ đi vì đau đớn, nhưng vẫn cố cười lạnh đầy chế giễu:

“Người, đồ súc sinh heo chó không bằng! Người đáng bị đóng đinh trên cột nhục nhã, chịu sự nguyên rủa của muôn đời!”

“Hứa Gia Thôn toàn lũ già ngu xuẩn, bám vào cái gọi là tông tộc! Ngăn cản con đường phát tài của ta,

chúng nó chết là đáng kiếp!”

Hứa Doanh chẳng hề xấu hổ, ngược lại càng cười cợt đầy ngạo mạn:

“Người tưởng rằng ta hối hận? Ta đã bán đứng cả Hứa Gia Thôn để đổi lấy vinh hoa phú quý ngày hôm nay! Nếu cho ta lựa chọn lại, ta vẫn sẽ làm như vậy!”

“Đám lão già đó ngu xuẩn, còn người... càng ngu xuẩn hơn!”

“Nếu đã có thể sống an ổn bên ngoài, thì cứ việc mà sống đi! Vậy mà lại ngu dại tự chui đầu vào chỗ chết, đến cả chút bản lĩnh cũng chẳng có!”

“Hừ, người quả thực đâm ta một nhát rất đau đấy! Nhưng hôm nay, ta sẽ bẻ gãy cổ người, tiện thể mang kẻ đã dẫn đường cho người xuống địa ngục bồi táng cùng!”

Nói rồi, Hứa Doanh vung tay tóm lấy Hứa Thoại Mai, tiện tay ném mạnh nàng vào đồng mảnh vụn trên sàn.

Máu loang ra thành một vũng đỏ thẫm, cơ thể nàng nằm yên bất động.

Hứa Doanh bước tới, đạp lên đồng gỗ, thô bạo lôi nàng ra ngoài.

Lúc này, đôi mắt Hứa Thoại Mai đỏ rực, tròng mắt tràn đầy tơ máu, nhưng không còn chút thần thái nào.

Hắn tóm lấy cổ nàng, giơ cao lên giữa không trung, lạnh lùng thốt:

“Kiếp sau... đừng ngu xuẩn như thế nữa! Nếu như người còn có kiếp sau!”

“Rắc!”

Cổ nàng bị bẻ gãy!

Thân thể mềm oặt rơi xuống đất.

Hứa Doanh vỗ vỗ ống tay áo, giọng đầy khinh miệt:
“Thật là xui xẻo... Cái xác tiện nhân này, một lát nữa
đem đi nấu súp cũng được! Không thì ta khó mà hả
giận!”

Hắn ôm lấy ngực, chậm rãi bước ra khỏi gian phòng.

Nhưng đúng lúc này...

Một cơn gió lạnh buốt thổi tới, khiến cánh cửa sổ
khép chặt ngay tức khắc.

Trong không khí, một tầng huyết sắc nhàn nhạt
châm chậm lan tỏa.

Hứa Doanh khựng lại, ánh mắt lạnh lùng lướt quanh
căn phòng.

Nhưng ngay khoảnh khắc ấy, ánh lửa trong phòng
bỗng tắt ngấm.

Một luồng hồng quang chợt lóe lên.

Cảm giác lạnh lẽo thấu xương tràn tới từ phía sau
lưng hắn.

Hứa Doanh chậm chậm quay đầu lại, ánh mắt đầy
nghĩ ngờ.

“Hừ, giả thần giả quỷ!”

Nụ cười nhàn nhạt vang vọng trong không gian, âm
thanh quẩn quanh khó định phương hướng.

Quản gia đảo mắt tìm kiếm, nhưng không sao xác
định được nơi phát ra giọng nói. Nó lúc xa lúc gần,
mơ hồ như thể vọng về từ cõi u linh.

Bỗng nhiên, cửa sổ phát ra tiếng két két rộn người...

Cánh cửa từ từ mở ra.

Chương 378

DTV EBOOK

Một nữ tử khoác áo cưới đỏ thắm đứng bên ngoài, cổ vẹo sang một bên, dưới tấm khăn voan đỏ là một gương mặt trắng bệch, thất khiếu trào máu.

Là Hứa Thoại Mai!

Nàng đã trở về!

Oán khí tràn ngập, sát khí sục sôi, mùi máu tanh nồng nặc...

Từng luồng âm khí xoay quanh dưới chân nàng, ngưng tụ thành từng giọt huyết sắc, đỏ tươi chói mắt.

“Người muốn nấu thịt ta, ăn máu ta, để giải mối hận trong lòng?”

Giọng nói nàng vang lên, xa xôi mà quỷ dị, từng chữ đều như xuyên thấu vào tận tâm hồn kẻ nghe.

“Vậy còn ta thì sao? Mối hận của ta, chẳng lẽ chỉ róc thịt người ngàn vạn lần cũng chưa đủ để trút bỏ?”

Hứa Doanh chấn động!

Cơ bắp trên mặt hắn co rúm lại, một cơn ớn lạnh xộc thẳng vào xương sống.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra—Hứa Thoại Mai đã có tính toán từ trước!

Nàng cố ý tìm đến cái chết.

Dù có phải chết dưới tay hắn, nàng cũng đã sớm chuẩn bị sẵn một con đường khác.

Nàng đã mang theo huyết hải thâm cừu, oán khí ngút trời.

Nàng đã tận mắt chứng kiến toàn bộ tộc nhân bị giết hại, để rồi một mình trở trôi phiêu bạt suốt năm trăm năm.

Nàng đã mang theo nguyên rửa mà sống, chính tay hại chết người mình yêu thương nhất.

Cuối cùng, nàng chết dưới tay kẻ thù mà chưa kịp báo thù!

Một cuộc đời đầy bi kịch, sự phản hận nuốt chửng lấy nàng.

Một ngục oán khí chặn ngang cổ họng, ngay cả chết cũng không thể nhắm mắt.

Nàng khoác lên mình bộ áo cưới đỏ thẫm, thân xác nhuốm đầy hận thù, tất cả đều là điều kiện hoàn hảo để hóa thành quỷ tân nương!

Hơn nữa, nơi đây lại là vùng đất đại hung theo phong thủy.

Nếu chết ở đây, không hóa thành lệ quỷ, vậy ai mới có thể hóa thành lệ quỷ?

Điểm này, Tần Tuyết Táo đã sớm nhìn thấu.

Vậy nên, hần mới khuyên Bạch Du đừng lo lắng—vì nàng đã sớm có giác ngộ.

Nếu đây là con đường duy nhất để báo thù, thì tính mạng này có đáng gì để trân quý?

Nàng sớm đã chết từ năm trăm năm trước.

Bây giờ, còn gì để nuối tiếc?

Hứa Thoại Mai giờ đây không còn là con người, cũng chẳng còn là chính bản thân nàng.

Linh hồn nàng đã triệt để chuyển hóa thành lệ quỷ!

Chấp niệm, oán khí, sát khí quấn chặt lấy hồn thể, biến nàng từ một nữ nhân đáng thương thành một quỷ tân nương khủng bố và điên cuồng.

“Hôm nay...”

Giọng nàng vang lên, tràn ngập hận thù.

“Ta muốn ngươi phải trả giá bằng ba trăm mạng người của Hứa Gia Thôn!”

Oán khí ngập trời, căn phòng bỗng hóa thành một vùng huyết hải.

Hứa Doanh hoảng loạn, cố chạy trốn ra ngoài.

Nhưng chưa kịp chạy được hai bước, một dải lụa đỏ đã quấn chặt lấy thân thể hắn.

Hắn vốn không phải đối thủ của lệ quỷ này. Giờ lại bị thương nặng, càng không có khả năng chống cự!

Một cảm giác lạnh buốt thấu xương bao trùm toàn thân.

Hắn như thể đang chìm dần vào một cái hồ máu sâu thẳm.

Một đôi tay vô hình từ dưới kéo chặt lấy hắn, ghì mạnh xuống.

Máu bắt đầu tràn vào mắt, vào miệng, vào mũi hắn.

Trước khi ngũ quan bị huyết thủy nuốt chửng, hắn gào lên đầy tuyệt vọng:

“Ta... ta chỉ làm điều mà ai cũng sẽ làm!”

“Chuyện này không thể trách ta!”

“Thấy khối ngọc kia, ai có thể nhịn được mà không mở ra để phát tài?”

“Thấy Quỷ Vương, ai có thể nhịn được mà không cầu xin mạng sống?”

Sợi lụa đỏ càng lúc càng siết chặt lấy cổ hắn.

Sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt dần trở nên hoảng loạn.

Cuối cùng, hắn bắt đầu run rẩy cầu xin:

“Ta, ta biết sai rồi... Ta sẽ đến Tông Từ nhận tội...
Người tha cho ta đi...”

Nhưng đáp lại hắn—

Chỉ là nụ cười nhợt nhạt của Hứa Thoại Mai, cùng với đôi mắt rỉ máu nhìn chằm chằm.

Hắn nghiêng răng, cắn môi, đột nhiên hét lên:

“Người không thể giết ta! Nếu giết ta, Quỷ Vương sẽ không tha cho người! Nó sẽ xé xác người ra! Người sẽ tan thành tro bụi, không thể luân hồi!”

Lời uy hiếp, lời van xin—đều vô dụng.

Quỷ tân nương chỉ lạnh lẽo mỉm cười, từng giọt huyết lệ chảy dài xuống má.

Nàng chẳng nghe, cũng chẳng thêm quan tâm.

Nàng chỉ muốn—thấy máu chảy thành sông!

Tắm lụa đỏ chợt siết mạnh!

Chỉ trong nháy mắt—

Như thể một bình rượu vừa bị bật nắp, một lượng lớn chất lỏng đỏ tươi phun trào ra, nhuộm đỏ toàn bộ gian phòng!

Trong làn huyết vũ, quỷ tân nương cười điên dại, xoay tròn giữa không trung, tấm váy đỏ tung bay, hết như một dòng suối máu vắn vẹo giữa bóng tối...

Ở một nơi khác, máu cũng chảy thành sông.

Đại sảnh Thọ Yến.

“Thứ hai mươi bảy...”

Bạch Du vung tay, chém xuống đầu con ác quỷ cuối cùng.

Dĩ nhiên, không phải tất cả yêu ma quỷ quái trong phòng yến hội đều bị giết sạch. Một số kẻ trúng độc nhẹ đã kịp bỏ chạy, nhưng hắn không có thời gian truy kích, chỉ giao cho Anh Linh Thể xử lý.

Hắn ở lại đại sảnh, lần lượt chém giết đám quỷ quái bị trúng độc nặng, không thể trốn thoát.

Thực tế, quá trình này diễn ra rất nhanh. Từ đầu đến cuối chỉ mất chưa đến năm phút.

Chương 379

DTV EBOOK

Những kẻ trúng độc hầu như không có sức phản kháng. Ngay cả khi Bạch Du không dùng đến Anh Linh Chiêu Ảnh – một năng lực cấp Siêu Phàm Nhị Giai – hẳn vẫn có thể dễ dàng xử lý đám yêu quỷ đã suy yếu.

Cộc cộc cộc... Tiếng bước chân vang lên.

Anh Linh Thể đã quay về. Trong tay bọn họ cầm theo mấy cái đầu lâu, lạnh lùng ném xuống nền đại sảnh, khiến chúng rơi vào đồng máu đang cháy hừng hực. Ngọn lửa lập tức bùng lên dữ dội hơn, thiêu rụi những thi thể, chỉ còn lại tro than đen kịt.

“Vậy là xong rồi...” Tần Tuyết Táo nói. “Giờ chúng ta phải tìm đường ra ngoài.”

“Ta biết.” Bạch Du gật đầu. “Quả thật không thể chần chừ thêm nữa. Giết nhiều như vậy, chắc hẳn đã cứu được không ít người. Chỉ có điều...”

Hắn nhìn về phía sâu trong trang viên.

Bên ngoài đã thành biển máu, vậy mà bên trong lại im lặng đến lạ thường?

Hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối mặt với Quỷ Vương... hoặc có lẽ, độc rắn thật sự quá mạnh, ngay cả Quỷ Vương cũng không thể động đây?

Bạch Du đẩy cửa, trầm mặc bước vào bên trong.

Bên trong trang viên hoàn toàn tĩnh lặng, không có lấy một bóng dáng quỷ tộc.

Nội thất xa hoa, mang phong cách cổ kính, vật liệu sử dụng đều là loại gỗ đàn hương cao cấp.

Trên bàn bày đầy những món đồ cổ quý giá, chạm trổ hoa văn tinh xảo. Một số món, chỉ cần đưa ra đấu giá, ít nhất cũng phải có giá trị hơn chục triệu.

Nhưng Bạch Du không có tâm trạng quan tâm tới những thứ này.

Ánh mắt hắn dán chặt vào con đường phía trước. Từ lúc bước vào đến giờ, hắn chưa gặp bất kỳ trở ngại nào.

Chính điều đó lại khiến hắn cảm thấy bất an.

Không khí bắt đầu tràn ngập một mùi hôi thối kỳ quái.

“Ở ngay phía trước.” Bạch Du khẳng định. “Con đường thoát thân cũng ở đó. Nhưng mà...”

Tần Tuyết Táo nhíu mày. “Quý Vương cũng ở đó. Đây có lẽ là huyết mộ của nó. Chúng ta buộc phải băng qua đây mới có thể trở về hiện thực sao?”

Bạch Du cười khổ. “Ai mà biết? Hiện tại chỉ có cách đi vào xem xét. Chúng ta đã đến nước này rồi, cũng không còn đường lui.”

“Khoan đã.” Tần Tuyết Táo đột nhiên lên tiếng. Trong thời khắc quan trọng này, nàng lại chần chừ, chợt hỏi: “Ta có một điều muốn hỏi người.”

“Chuyện gì?”

“Vì cái gì?” Giọng nàng chậm rãi, mang theo sự khó hiểu sâu sắc. Cùng lúc đó, cơ thể nàng xuất hiện bên cạnh hắn trong trạng thái bán thực thể, gần như là một hình người hoàn chỉnh. “Ta không hiểu... tại sao người lại liều mạng như vậy?”

Bạch Du đưa tay đặt lên cánh cửa gỗ, thản nhiên đáp: “Vẫn là câu hỏi cũ thôi. Giờ hỏi còn có ý nghĩa gì sao?”

Hắn định đẩy cửa bước vào.

Nhưng Tần Tuyết Táo đột nhiên nắm lấy cổ tay hắn, ánh mắt nghiêm túc. “Với ta, điều này rất quan trọng.” Giọng nàng trầm xuống. “Người biết rõ chuyện này rất nguy hiểm, vậy mà vẫn đơn độc xông vào. Đằng sau còn là phần nguy hiểm nhất... Nếu người gặp chuyện không may chỉ vì ta, ta thật sự không còn mặt mũi nào đối diện với Tô Nhược Túc cùng...”

Cốc!

Một cú gõ trán bất ngờ khiến Tần Tuyết Táo khựng lại.

Nàng ôm trán, đôi mắt mang theo vài phần nghi hoặc xen lẫn chút ảm ức.

“Nếu ta không muốn đi, không ai có thể ép ta.” Bạch Du xoay bả vai, thần thái nhẹ nhàng như cũ. “Ta đến đây, không phải vì ai khác. Ta chỉ muốn làm điều ta muốn mà thôi. Đừng tự mình đa tình.”

Hắn ngừng một chút, rồi bật cười. “Nếu phải nói lý do thực sự... có lẽ là...”

Hắn nghĩ ngợi, dường như đã thông suốt điều gì đó.

“Cả đời này, ta muốn sống sao cho thật đặc sắc.”

Dẫu biết rằng, sinh mệnh vốn mong manh, có mất đi cũng chẳng sao.

Tần Tuyết Táo im lặng, buông tay xuống, nhẹ giọng nói:

“Nhưng đặc sắc đồng nghĩa với nguy hiểm. Ta vẫn hy vọng người có thể sống bình yên hơn.”

Bạch Du đẩy cửa ra, ánh mắt kiên định. “Ta có thể chấp nhận bình thường. Nhưng ta không muốn sống một cuộc đời bình thường. Ngay từ khi sinh ra, chữ ‘bình thường’ đã không còn liên quan gì đến ta.”

Nhìn bóng lưng hắn, Tần Tuyết Táo khẽ cười. Trong mắt nàng hiện lên một chút mãn nguyện, một chút

vui mừng... và cả một tia cô độc.

Hắn đã không còn là đứa trẻ luôn lẻo đẻo gọi nàng là “tỷ tỷ” năm nào.

Hắn đã trưởng thành, trở thành một nam nhân chân chính.

Tương lai của hắn còn rộng mở. Hắn sẽ đi xa, vươn tới những đỉnh cao hơn nữa.

Còn nàng... đã chết từ bảy năm trước. Từ lâu đã bị thời gian bỏ lại.

Không tránh khỏi có chút cô đơn.

Nhưng thôi kệ... Nàng khẽ thở dài. Để ta đi theo người lâu thêm một chút. Đây là điều duy nhất ta có thể làm...

Bọn họ bước vào cánh cửa.

Ánh sáng lóe lên.

Trước mặt là cầu thang dẫn xuống dưới, tựa như lối vào huyết mộ cổ xưa.

Không gian tối tăm, bốn phía chỉ có ánh nến màu xanh lá lập lờ, tỏa ra bầu không khí âm trầm lạnh lẽo.

Và ngay giữa mộ huyết.

Một cỗ quan tài đá lạnh lẽo.

Quý Vương... đang ở đó.

Chương 380

DTV EBOOK

Chiếc quan tài đặt ngay ngắn giữa mộ thất, bốn phía được chế tác tinh xảo. Dù không thể nói là hoa lệ bậc nhất, nhưng từng chi tiết đều toát lên vẻ tỉ mỉ và khí thế uy nghiêm.

Nghe đồn, kẻ được chôn cất ở đây từng là một tu sĩ đã nhập ma. Vì lo sợ thi thể hắn sẽ biến thành Thi Vương, người ta mới phải hậu duệ xuống trấn giữ nơi này.

Hoàn toàn không có vẻ gì giống một nơi chôn cất cừu địch, thậm chí còn giống như khu mộ tổ tiên của chính họ.

Địch ta đồng nguyên? Chẳng lẽ là...

Bạch Du nhìn về phía đầu mũi tên chỉ dẫn, đúng là nó đang hướng về chiếc quan tài.

“Thế nào?”

“Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm nghiên cứu Hồn Học của ta...” Bạch Du nghiêm trang nói. “Chỉ cần nằm vào trong quan tài này, nó sẽ tự động di chuyển đến lối thoát ẩn giấu.”

“Quan tài à?” Tần Tuyết Táo nhìn cái nắp quan tài nơi Quỷ Vương đang nằm bất động, khóe miệng khẽ giật. “Người ta ngủ ngon lành như vậy, người định gọi dậy kiểu gì?”

Bạch Du thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không biết.”

Hắn liếc quanh tìm kiếm một vật gì đó để gọi dậy... nhưng không tìm thấy thứ gì giống như chiếc trống để đánh thức kẻ đang ngủ say.

“Quỷ Vương này có gì đó không đúng. Nhìn mặt hắn xanh mét kìa.” Tần Tuyết Táo quan sát cẩn thận rồi

lên tiếng.

“Chắc là do trúng độc rắn thật rồi. Giờ đang cố gắng áp chế độc trong cơ thể. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, chúng ta sẽ không có lần thứ hai!” Bạch Du hít sâu một hơi, ra hiệu cho Anh Linh Thể tiến lên. “Lão gia tử, bắn nó!”

Hắn nảy ra một ý tưởng – chiến thuật câu dẫn.

Trước kia khi chơi LOL, chỉ cần đội có một con Teemo, nhất định phải chọn một tướng phản công. Đội kẻ địch bị dụ lao lên giết Teemo, đội mình sẽ phản kích ngay lập tức và giành chiến thắng.

Cũng giống vậy, một khi Quỷ Vương bị dụ ra khỏi quan tài, hắn sẽ lập tức nhảy vào trong, nhờ đó có thể thoát khỏi Quỷ Vực.

Cả nhóm nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp trong mộ thất. Tần Tuyết Táo thi triển Ẩn Thân Thuật, Nhậm Hiệp điều chỉnh góc bắn, sẵn sàng khai hỏa.

Pằng!

Tiếng súng vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong mộ thất.

Ba viên đạn bay thẳng về phía Quỷ Vương.

Nhưng...

Hắn không hề nhúc nhích.

Thậm chí, đôi mắt cũng chẳng buồn mở ra.

Ngay khoảnh khắc viên đạn chạm vào thân thể Quỷ Vương, toàn bộ cơ thể hắn đột nhiên hóa thành một làn khói đen, tan biến dần.

Bạch Du giật mình, đồng tử co lại.

“Chương nhân pháp!”

Hắn đã bắn trúng giả thân!

Bạch Du vừa định đứng dậy thì một giọng thông báo vang lên bên tai:

【Anh Linh đã trở về lịch sử】

【Triệu hoán làm lạnh: 1 ngày tự nhiên】

Nhậm Hiệp đã bị giết.

Chỉ lúc này, Bạch Du mới nhận ra – một khi Anh Linh bị đánh tan, nó sẽ rơi vào trạng thái làm lạnh, không thể triệu hồi ngay lập tức. Điều này cũng có nghĩa là không thể vô hạn sử dụng chiến thuật triệu hồi liên tục.

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng bước chân vọng lại từ cầu thang dẫn xuống mộ thất.

Một bóng đen chậm rãi bước ra từ trong bóng tối.

Trấn Sơn Quỷ Vương!

Hắn từng bước tiến vào mộ thất, chặn hoàn toàn lối chạy trốn của cả nhóm.

Chiến thuật dụ địch giờ đây lại trở thành gây ông đập lưng ông.

“Ra đi...”

Giọng Trấn Sơn Quỷ Vương lạnh lùng vang lên.

“Thật sự nghĩ rằng Ẩn Thân Thuật vụng về đó có thể qua mắt bản vương sao?”

Bạch Du không còn lựa chọn nào khác, lặng lẽ đứng đây.

Anh Linh Thể – Bách Chiến Lão Binh – cũng xuất hiện bên cạnh hắn, một trái một phải.

Hắn ngược nhìn thông tin của đối thủ:

【Trấn Sơn Quỷ Vương】

【Nguy hiểm cấp độ: 44】

【Trạng thái: Trúng độc】

Cấp độ nguy hiểm của hắn đã giảm đi năm bậc!

Chúng tỏ độc rắn có tác dụng, khiến thực lực của
Quỷ Vương giảm hơn một nửa.

Tin tốt: Hắn yếu hơn!

Tin xấu: Hắn vẫn trên cơ!

Bạch Du siết chặt nắm đấm.

Tình huống trước mắt rất nghiêm trọng, nhưng hắn
lại giữ được một cái đầu tỉnh táo.

Cơ hội phá vây bỏ chạy không phải là không có.

Nhưng dù có chạy ra ngoài, bọn họ vẫn sẽ bị truy sát.

Quỷ Vực chính là địa bàn của Quỷ Vương, một khi đã
tiến vào, muốn rời đi gần như không thể.

Vậy nên, duy nhất sinh lộ...

Chính là chiếc quan tài kia!

Nhảy vào quan tài, đẩy nắp lại, bọn họ có thể rời đi.

Nhưng...

Trần Sơn Quỷ Vương chắc chắn biết về cách rời khỏi
Quỷ Vực này.

Hắn tuyệt đối không để bọn họ tùy tiện chui vào
quan tài mà trốn thoát trước mắt hắn.

Khoảng cách giữa hắn và quan tài chỉ vón vện vài
bước chân, nhưng cũng chính khoảng cách ngắn
ngủi này, lại trở thành rào cản lớn nhất.

Bình khí siết chặt trong tay.

Bạch Du hít sâu một hơi, chân khí cuộn cuộn trong
cơ thể bùng nổ, như thể cồng đập vừa được mở
toang, tràn trề sức mạnh.

“Buông tay đánh cược một lần đi.”

Hắn nói, giọng bình tĩnh.

Không phải lần đầu hắn đối mặt với ranh giới sinh
tử.

Đã trải qua quá nhiều lần sinh tử, hẳn chẳng còn
cảm thấy căng thẳng nữa.

Sư Tâm Thương dần hiện hình.

Bạch Du xoay nhẹ bình khí trong tay, tụ lực chuẩn bị
phản công.

Chương 381

DTV EBOOK

Quỷ Vương nở nụ cười dữ tợn:

“Dù các người có mưu mô đến đâu thì sao? Một đám gà đất chó sành, không chịu nổi một kích!”

Hắn vung tay phải lên.

Ầm!

Từ trong tay áo, một làn hắc vân cuộn cuộn tràn ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ giáng xuống, mang theo sát khí lạnh lẽo.

Bạch Du mũi chân điểm nhẹ, thi triển Nguyệt Ẩn Bộ, lướt nhanh đến gần.

Trên trường thương bùng lên Vân Lôi, sấm sét nổ vang.

Một vòng lôi quang xuyên qua tầng mây đen, khiến cả mộ thất rực sáng chỉ trong chớp mắt.

Bạch Du vung thương, dùng một sức mạnh kinh người xé toạc tầng mây, lao thẳng đến Quỷ Vương!

Quỷ hệ.

Nhất giai: Oán Hận Quỷ.

Nhị giai: Hồng Y Lệ Quỷ.

Tam giai: Sâm Nhiên Quỷ Tướng.

Tứ giai: Quỷ Vực Quỷ Vương.

Ngũ giai: U Minh Quỷ Thần.

.....

Bạch Du vung thương giáng xuống một cú mạnh mẽ, không cầu lập công, chỉ muốn thăm dò thực lực đối phương.

Hắn không ngờ cú thương này lại trực tiếp đánh trúng bả vai Quỷ Vương. Cái thân thể khô gầy đó phát ra tiếng răng rắc, tựa như kim loại bị mài mòn.

Phản ứng của Quỷ Vương có phần chậm chạp. Đợi đến khi hai chân Bạch Du chạm đất, nó mới vung tay áo, phóng ra luồng hắc vụ đen kịt, cuộn lại như hai bàn tay khổng lồ muốn siết chặt lấy hắn.

Nhưng ngay lập tức, Bách Chiến Lão Binh vung thương cương khí chém nát bàn tay trái của nó. Bạch Du nhanh chóng lùi về, song góc áo vẫn bị hắc vụ quét qua, lập tức thối rửa thành bùn đen.

Hắn nhin đau xé góc áo bị hư, thở dài:

“Bộ này là Tô Nhược Ly giúp ta mua, về không biết ăn nói sao đây.”

“Giờ còn lo cái đó?”

“Cái quần này một ngàn khối đấy!”

Bạch Du vừa nói, vừa tập trung tinh thần quan sát trận chiến.

Dưới sự điều khiển của hắn, Bách Chiến Lão Binh giao đấu kịch liệt với Quỷ Vương. Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã va chạm đến mười lần. Dù cương khí bám vào binh khí cũng không thể gây tổn thương thực sự cho Quỷ Vương, chỉ để lại vài vết mờ trên da thịt nó. Nhưng dù có bong tróc, cơ thể nó vẫn tự chữa lành cực nhanh.

Quỷ Vương rít lên giận dữ:

“Đáng chết!”

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của nó lại kém xa Bách Chiến Lão Binh. Một con quỷ Tứ giai vậy mà bị Tam giai đánh ngang cơ.

Dù vậy, nó vẫn là Tứ giai.

Quỷ Vương vỗ mạnh xuống đất, lập tức khiến toàn bộ nền mộ huyết hóa thành một vùng hắc vụ,

khuếch tán ra như một loại độc khí.

Bách Chiến Lão Binh lập tức bật nhảy, vùng thương đập xuống, cương khí tỏa ra đánh tan một phần hắc vụ. Nhưng chỉ trong vài giây, nó lại ùn ùn kéo tới.

Quý Vương đứng giữa màn sương đen, nhe răng cười dữ tợn:

“Chỗ này sẽ là mộ phần của các ngươi!”

Tình hình có vẻ không ổn.

Tần Tuyết Táo quyết đoán xuất thủ.

Là Dạ Du Thần đã nhiều năm, nàng đương nhiên cũng tinh thông một vài kỹ xảo của U Minh.

Cả người nàng hóa thành một cơn gió lạnh, mờ ảo như màn sương nhạt. Trong nháy mắt, nàng đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Ba giây sau, thân ảnh nàng lại xuất hiện trước mặt Quý Vương.

Hai tay đẩy mạnh về phía trước, lôi quang bùng nổ.

Quý Vương bị đánh thẳng vào mặt, đầu nó ngửa ra sau, cổ vang lên tiếng “rắc rắc” như sắp gãy. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nó nâng một tay đẩy đầu về vị trí cũ, lại phát ra hai tiếng giòn tan ghê rợn.

“Hừ, trò vặt!”

Nói đoạn, nó há miệng, phun ra mấy chiếc gai xương nhọn hoắt, xuyên qua không gian hư ảo.

Tần Tuyết Táo nhẹ nhàng lùi lại, híp mắt:

“Quý Vương...”

“Làm sao?”

“Quá yếu.” Nàng nhú mày, giọng điệu khó tin. “Quý Vương Tứ giai không thể nào chỉ có vậy.”

Trong Diêm La Ti, Tứ giai đã thuộc cấp bậc Văn Võ Phán Quan, đủ sức đối phó với Tam giai Dạ Du Thần

chỉ trong ba chiêu.

Lẽ nào nó chưa tung hết sức?

Hoặc còn điều gì ẩn giấu?

Dù sao đi nữa, đây chính là cơ hội tốt.

“Chuẩn bị đánh dứt điểm.” Nàng truyền âm cho Bạch Du. “Dốc toàn lực.”

“Được.”

Bạch Du tin vào phán đoán của Tần Tuyết Táo. Dù hẳn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng đối phó với loại quỷ vật này thì Dạ Du Thần vẫn là chuyên gia hơn.

Cả ba lập tức tụ lực.

Quỷ Vương nâng cao đôi tay, hắc vụ cuộn cuộn, như tạo ra từng cơn sóng lan rộng. Sương đen đặc quánh, ăn mòn mọi thứ.

Chỉ cần hít vào, e rằng nội tạng sẽ thối rửa ngay lập tức.

Thậm chí, chỉ cần da thịt chạm phải cũng sẽ lập tức bong tróc, đời này đừng mong bôi kem dưỡng da nữa!

Nhưng vào lúc thủy triều hắc vụ dâng lên, ánh đao lóe sáng, xé rách màn sương.

Bạch Du rạch một đường trên lòng bàn tay, máu tươi tràn ra, hắc vụ đao chém tới.

So với đao mang, chính máu tươi này còn nguy hiểm hơn.

Một lưỡi đao hình nguyệt nha rực rỡ sắc đỏ xé toang màn sương đen, mở ra một khe hở lớn, tựa như cắt đôi một chiếc bánh ngọt.

Hắc vụ tràn ra va chạm với vách tường phía sau, để lại những dấu vết ăn mòn.

Đồng thời, nó cũng làm hỏng luôn chiếc áo khoác Armani chân tuyến mà Tô Nhược Ly mua cho Bạch Du.

Chương 382

DTV EBOOK

Hắn chẳng kịp tiếc nuối, lập tức bôi máu lên đao, bắt đầu tụ lực cho đòn tiếp theo.

Nhát đao thứ nhất, chém dọc.

Nhát đao thứ hai, chém ngang!

Một trước một sau, hai vết huyết sắc hình nguyệt nha giao nhau thành hình chữ thập.

Sát chiêu sắc bén như cắt bánh, xé toạc hủ cốt hắc vụ thành bốn mảnh.

Quý Vương vội dựng hai tay lên chặn đỡ.

Tiếng kim thiết va chạm vang lên chói tai, nhưng vẫn không thể ngăn cản hoàn toàn.

Hai cánh tay nó bị chém rách, vết thương sâu đến lộ xương.

Đây chính là Thần Bí.

Cho dù là cấp thấp nhất trong hệ thống Thần Bí, cũng không thể đơn thuần dùng nhục thể để ngăn cản.

Trừ phi thân thể đã được rèn luyện đến Võ Thánh cảnh giới, nếu không dù là mình đồng da sắt, cũng có thể bị chém rách từng lớp da thịt!

Hai tay Quý Vương lúc này không thể tự chữa trị ngay lập tức, bởi lưỡi nguyệt nha huyết sắc vẫn còn lưu lại dư lực.

Bất chợt, lôi quang lóe lên như tia chớp giạt.

Tần Tuyết Táo xuất thủ.

Nàng quăng nốt viên Âm Lôi cuối cùng lên, rồi trực tiếp nuốt vào miệng.

Là một linh hồn thể, nàng có thể thông qua cách này để điều động tối đa sức mạnh của Âm Lôi.

Đổi lại, hậu quả là hồn thể tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng đến lúc này, nàng đã không còn bận tâm nhiều nữa.

Lòng bàn tay nàng vận chuyển lôi đình, những tia tinh vân lôi màu trắng dần hóa thành màu tím sẫm.

Âm Lôi quá mức cuồng bạo, khiến hai tay nàng bị rạn nứt chi chít.

Nàng dốc toàn lực, đẩy mạnh hai tay về phía trước.

Âm Lôi giáng lâm!

Luồng sấm sét màu tím lao thẳng vào lồng ngực Quỷ Vương, nổ tung, khắc xuống trên cơ thể nó một vết thương cháy đen dữ tợn.

Quỷ Vương gào thét điên cuồng, hắc vụ và máu tươi từ vết thương trên ngực ồ ạt trào ra.

Nhát thứ hai đã trúng mục tiêu.

Ngay sau đó, đòn thứ ba lập tức giáng xuống!

Bách Chiến Lão Binh xuất kích!

Hắn phóng thích Thần Thông Xoắn Ốc—3.000 tia cương khí vận xoắn thành từng sợi tơ, súc thế rồi bùng nổ.

Uy lực mạnh mẽ không cần bàn cãi.

Hệ thống đã đánh giá: Bách Chiến cấp, Thần Thông tối thượng!

Ngay cả Quỷ Vương, cũng không thể chống đỡ.

Nó đứng im tại chỗ, trở thành một bia ngắm hoàn hảo.

Một thương xuyên tim!

Bàn Nham Thương đâm xuyên qua lồng ngực Quỷ Vương, tạo ra một lỗ thủng sáng rực, trước khi tiếp

tục ghim sâu vào vách tường phía sau.

Mũi thương đâm vào tận mấy chục mét, tạo ra tiếng nổ ầm ầm như máy khoan đào đất.

Một đòn này rút cạn toàn bộ sức mạnh còn lại của Bách Chiến Lão Binh.

Thời gian triệu hồi của hắn cũng đã chạm đến giới hạn.

【 Anh Linh đã về tại lịch sử. 】

Sau khi Tiêu Tán kết thúc, Bạch Du lập tức triệu hồi Anh Linh Chiếu Ảnh, kéo đẳng cấp lên thẳng 25.

Quý Vương đứng lặng ở phía sau, hai tay buông thõng, thân thể cứng đờ như một con rối vô tri, bất động trước quan tài. Trên cơ thể hắn, vết thương chồng chất, máu đen không ngừng rỉ ra, hóa thành những luồng hắc khí cuộn cuộn.

“Thành công rồi sao?” Tần Tuyết Táo dè dặt hỏi.

“Người không hỏi thì còn đỡ, vừa hỏi ta lại có cảm giác là thất bại...” Bạch Du nheo mắt. Trên đỉnh đầu Quý Vương, hồng quang vẫn chưa biến mất, độ nguy hiểm không những còn nguyên mà dường như còn tăng thêm.

Một Quý Vương không thể nào yếu đuối đến thế. Thân thể bị dồn ép đến mức lãnh ba đòn chí mạng, thế mà chỉ như bị lột một lớp da máu bên ngoài, ngay cả Quan Nhị Gia nếu bị đổi chỗ vào đây cũng phải khóc thét.

Bạch Du vừa nghĩ vừa quan sát, chợt nhận ra thân thể Quý Vương đang động đậy. Hắn trông chẳng khác gì một con rối bị giật dây, chầm chậm đứng thẳng...

Đổi giai đoạn rồi sao?

Bạch Du cắn răng. Hắn biết ngay mà! Một BOSS cấp bậc quái vật không thể nào chỉ có một thanh máu!

Đột nhiên, Quỷ Vương nhếch miệng. Miệng hắn mở rộng đến mức trật khớp, sâu hun hút như một vực thẳm. Từ trong cổ họng, một dòng chất lỏng đen kịt chảy ra, mùi hôi thối nồng nặc tràn ngập không gian.

Màu đỏ tươi của máu quỷ cuộn xoáy giữa không trung, sôi trào như suối phun, dần dần tụ lại thành một hình thể mơ hồ.

Chưa kịp nhìn rõ vật đó là gì, nó đã vung tay lên. Trong giây lát, vô số sợi tơ đỏ thẫm từ máu quỷ sinh ra, điên cuồng bắn tới.

Chỉ trong chớp mắt, cơ thể Bạch Du đã bị đâm thủng hàng trăm lỗ. Áo khoác hắn lập tức rách toạc, thay thế chủ nhân linh trợn tròn đánh xuyên tim. Sau đó, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, áo bị xé thành vô số mảnh vụn bay tán loạn.

Từ giữa màn vải rách nát, một cây trường thương bất chợt xoay tròn, kèm theo tiếng gầm trầm đục mơ hồ. Trường thương vạch ngang không trung, lưỡi thương sắc bén chém đứt sạch những sợi tơ đen, đồng thời bùng lên thanh hỏa rực cháy.

Chỉ với một đòn vừa rồi, Bạch Du đã mất đi một lá Kim Cương Chú.

Chương 383

DTV EBOOK

Hắn không thể né tránh được, chỉ có thể dùng Kim Cương Chú để gắng gượng chống đỡ. Thế nhưng, thời gian Vô Định chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi, lớp Hộ Thể Linh Quang của hắn đã bị tổn hao hơn một phần năm.

Kim Cương Chú, dưới ánh kim quang lấp lánh, chẳng khác nào Chuyển Thân Y trong Monster Hunter: World – mỗi lần đỡ đòn là một lần tiêu hao. Chỉ cần chống chịu năm lần nữa, nó sẽ tự động mất tác dụng.

Bạch Du mang theo hai lá Kim Cương Chú, nhưng vẫn cảm thấy không đủ để trụ lâu.

“Đó chính là bản thể của Quỷ Vương...” Bạch Du siết chặt nắm tay, trong lòng trầm xuống.

Hắn nhận ra, bản thân chẳng hề chạm tới cốt lõi của kẻ địch. Những đòn tấn công trước giờ chỉ nhằm vào một cái vỏ ngoài.

Lớp thể xác kia, chẳng khác gì lớp giáp đá của một con cự thú dung nham. Dù mất đi cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bản thể bên trong.

Không, thực ra còn đáng sợ hơn nữa!

Giống như đánh chết một con Malphite, sau đó nó lại bật Giáp Phục Sinh, không những sống lại mà còn biến thành một con Hấp Huyết Quỷ!

“Mẹ nó! Một con quái vật đã phát triển suốt năm trăm năm, lại còn là sự kết hợp giữa thạch đầu nhân và Hấp Huyết Quỷ! May mà nó không có tuyệt kỹ Hồn Thống Kích...” Bạch Du cười khổ, hít sâu một hơi, thu lại sự chán nản. Gương mặt hắn trở nên trầm ngưng: “Không còn cách nào khác, phải liều mạng thôi.”

Bên cạnh, đầu ngón tay Tần Tuyết Táo lóe lên tia Âm Lôi. Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, mỉm cười nhẹ nhàng: “Yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi.”

Quý Vương Trấn Sơn đột nhiên nhếch môi cười lạnh. Ngay khi nụ cười của hắn chuẩn bị méo mó thành một biểu cảm quỷ dị, một luồng âm phong mãnh liệt quét ngang toàn bộ mộ huyết.

Oán khí, lệ khí, sát khí ùn ùn kéo đến, khiến bầu không khí vốn đã hỗn loạn càng thêm ngột ngạt.

Đây không phải từ Quý Vương...

Nó đến từ bên ngoài!

Bạch Du theo bản năng lùi lại một bước, chợt lóe lên suy đoán:

Chẳng lẽ Quý Vương giai đoạn hai còn triệu hồi tiểu quỷ?

Thật là quá đáng! Không thể công bằng đấu tay đôi với bọn ta sao?

Trên tầng cao nhất của mộ huyết, không biết từ bao giờ đã xuất hiện một vòng sáng huyết sắc.

Từ trong màn máu, một bóng người đỏ ngòm bay xuống. Váy đỏ tung bay trong gió, bóng dáng mỹ lệ mà quỷ dị, thẳng tắp đáp xuống đỉnh đầu Quý Vương.

Một dải hồng lãng đỏ tươi lập tức trói chặt cổ hắn.

Bạch Du nheo mắt.

Đó là... Hồng Y Lệ Quỷ!

Đôi mắt nàng đỏ rực như máu, bảy khiếu đều rỉ máu đen, nhưng dung nhan vẫn thê mỹ đến mức khiến người ta tan nát cõi lòng.

Tần Tuyết Táo nhìn thấy nàng, không kiềm được mà thốt lên: “Hứa cô nương!”

Chỉ thấy Hứa cô nương siết chặt dải hồng lẳng trên tay, từng sợi vải đỏ bùng lên ánh lửa rực rỡ.

Nàng nhìn chăm chăm Quỷ Vương, gằn giọng đầy thê lương:

“Quỷ Vương! Trả mạng cho thân nhân ta——!”

Một giây trước, Bạch Du còn khinh thường hành động “gọi người” của Quỷ Vương.

Một giây sau, Bạch Du mới nhận ra người đến không phải viện binh của Quỷ Vương, mà lại là trợ thủ phe mình.

Vậy thì không sao cả!

Siêu nhân đánh quái thú!

Đây là chính nghĩa quần áo!

Bạch Du hưng phấn trong chốc lát, nhưng ngay sau đó ánh mắt hắn tập trung vào ký hiệu màu vàng nhạt trên đỉnh đầu của Quỷ Tân Nương.

【Nguy hiểm đẳng cấp: 29】

Chỉ mới Nhị giai thôi.

Giết Hứa Doanh có lẽ dư sức, nhưng thực tế mà nói, ngay cả sức chiến đấu của ta cũng không bằng.

Dù sao thì có thêm người hỗ trợ, Bạch Du vẫn cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Nhưng ngay lập tức, sự phấn khích lại nhường chỗ cho nỗi bất an—thực lực không đủ, có thêm một người cũng không đủ sức để đối đầu với Tứ giai.

Tần Tuyết Táo thì lại nghĩ khác.

Nàng cho rằng đây chính là một cơ hội tuyệt vời.

Hồng Y Lệ Quỷ tuy không đủ mạnh để đánh bại Quỷ Vương, nhưng có thể tranh thủ thời gian. Chỉ cần kéo dài đủ lâu, Bạch Du có thể rời khỏi Quỷ Vực.

Nàng hiểu rằng để cả hai cùng toàn thân rút lui là điều vô cùng khó, nhưng nếu chỉ là trì hoãn thời

gian, chưa chắc đã không làm được.

Giữa lúc Tần Tuyết Táo còn đang suy tính, Quỷ Vương đã ra tay!

Hắn thô bạo xé toạc dải hồng lăng, đồng thời tóm lấy Quỷ Tân Nương, kéo nàng xuống ngay trước mặt. Đôi mắt hắn tràn đầy sát ý lạnh lẽo:

“Đồ không biết tự lượng sức!”

Quỷ Tân Nương bị bóp chặt yết hầu, nhất thời không thể thoát ra.

Đúng lúc đó, một trường thương âm thầm lao đến từ bên cạnh!

Quỷ Tân Nương lập tức giơ tay, vung hồng lăng lên chắn ngang ánh mắt Quỷ Vương.

Lưỡi thương xuyên qua tấm vải đỏ, đâm thẳng vào cổ họng!

Thế nhưng...

Quỷ Vương chỉ dùng một tay xoay ngược trường thương, năm ngón tay siết chặt mũi thương, trong lòng bàn tay hắc khí cuộn cuộn.

Một luồng Hậu Thiên Cương Khí bùng phát, trùng kích thành từng đợt, nhưng đối với hắn chẳng khác nào đá chìm xuống biển.

Hắn và trước đó, căn bản không cùng một cấp bậc!

Trong lòng Bạch Du trầm xuống.

Chương 384

DTV EBOOK

Ngay sau đó, Quỷ Vương vung mạnh cánh tay còn lại, rút nắp quan tài bên cạnh, rồi dùng toàn lực đập thẳng về phía hắn!

Ầm!

Chiếc nắp quan tài bằng đá, chẳng biết dày bao nhiêu lớp, mang theo sức nặng kinh khủng đánh thẳng vào người Bạch Du.

Rắc!

Chỉ trong một đòn, Kim Cương Chú bị phá hủy mất một phần ba linh lực.

Lực trùng kích nện Bạch Du bay ngược, hắn đập mạnh vào vách tường, cảm giác lồng ngực ngọt ngào, một ngụm máu dâng lên cổ họng nhưng hắn cố gắng nuốt xuống.

Hắn nhìn về phía quan tài đã mở nắp, nhanh chóng lấy ra nửa bình Sinh Mệnh Dược Tề rồi uống cạn.

Ngay sau đó, hắn lấy đà, tung một cước vào vách tường, nhảy bật lên, trường thương nhắm thẳng bả vai Quỷ Vương!

BANG!

Lưỡi thương va chạm vào quan tài, phát ra tiếng kim loại vang vọng.

Bạch Du lập tức nhận ra—quan tài này không chỉ làm bằng đá.

Lớp ngoài chỉ là đá bao bọc, còn bản thể bên trong khả năng cao là thanh đồng hoặc một loại kim loại nào đó!

Trong khoảnh khắc giao kích, Quỷ Tân Nương lại ném hồng lăng ra lần nữa.

Cùng với Tân Tuyết Táo, hai người từ hai hướng tả hữu đồng loạt kéo lấy đầu Quỷ Vương, dồn hết sức xoay mạnh một vòng!

“Rắc——!”

Đầu Quỷ Vương bị vặn ngược một trăm tám mươi độ!

Nhưng... vô dụng!

“Ầm!”

Quỷ Vương chỉ chấn động hai tay, lập tức máu tươi từ cơ thể hắn trào ra, bốc cháy thành ngọn lửa đỏ thẫm!

Ngọn lửa lan theo hồng lăng như một sợi dây dẫn nổ, trong nháy mắt thiêu rụi Quỷ Tân Nương!

Nàng như bị điện giật, bay văng ra ngoài, toàn thân tràn đầy lệ khí lập tức ảm đạm đi rất nhiều.

Tân Tuyết Táo cắn răng, dốc hết sức điều khiển Âm Lôi để chống đỡ được ba giây, nhưng cuối cùng vẫn bị thương nghiêm trọng.

Bạch Du cũng chẳng khá hơn là bao.

Hắn tuy không trực tiếp bị thương, nhưng vẫn cảm nhận được áp lực kinh khủng đang đè nặng lên cơ thể.

Dù không ngừng ra đòn, nhưng sát thương gây ra hoặc bị triệt tiêu, hoặc bị né tránh, hoặc bị ngăn cản—hiệu quả quá mức nhỏ bé!

Dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cùng với trực giác nguy hiểm, Bạch Du liều mạng quần thảo, không ngừng hoán đổi Anh Linh Chiếu Ảnh, từng chút từng chút tích lũy điểm vận khí.

Hắn đang chờ cơ hội phá phòng!

Nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy việc rút thẻ lại xa vời đến thế.

Tựa như mỗi lần chạm vào, hắn đều có cảm giác sắp rút được thẻ SSR, nhưng thực tế vẫn toàn hàng rác.

Trước khoảng cách thực lực chênh lệch quá lớn, ngoài việc dựa vào năng lực cá nhân, hắn không còn cách nào khác!

Trận chiến vẫn tiếp tục, quý tân nương không hề sợ chết, điên cuồng lao lên. Tựa như dù có tan xương nát thịt, nàng cũng muốn cắn xé Quý Vương, giật xuống một mảnh da thịt của hắn.

Quý Vương cũng liên tục thi triển những chiêu thức kỳ lạ mà trước đây chưa từng thấy.

Lúc thì phân thân biến hóa, lúc lại di hình hoán ảnh, khi thì ngưng tụ huyết điểm cháy bỏng...

Mỗi một chiêu đều hiểm hóc, quý dị khó lường, nhưng Bạch Du vẫn kiên trì chống đỡ. Chính hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Hắn hiểu rõ, bản thân có thể cầm cự được không phải vì thực lực cá nhân đủ mạnh, mà phần lớn là nhờ vận may.

Trước tiên, độc rắn đã làm suy yếu thực lực của Quý Vương, khiến cấp bậc của hắn giảm xuống.

Kế đó, Bạch Du có Kim Cương Chú hộ thể, lại có sinh mệnh được tề để hồi phục thương thế. Chưa kể, Anh Linh triệu hoán giúp hắn chặn lại một số đòn tấn công chí mạng. Khiến cho một mình hắn có thể chiến đấu ngang ngửa với nhiều người hợp sức.

Quan trọng nhất, Tần Tuyết Táo phối hợp cực kỳ ăn ý. Mỗi lần hắn rơi vào hiểm cảnh, nàng đều có thể nắm bắt thời cơ, tạo ra kẽ hở giúp hắn thoát thân.

Cuối cùng là viện quân bất ngờ - quý tân nương. Dù xuất hiện ngoài dự liệu, nhưng hồng y lệ quý có thể

tạo ra ảo giác không gian, phần nào giúp kiềm chế
Quý Vương.

Nhưng... chỉ vậy thôi vẫn chưa đủ.

Trước mặt một cường giả Tứ Giai, bọn họ có thể cầm
cự đến lúc này đã là một kỳ tích.

Bạch Du lại bị đánh văng ra xa, Kim Cương Chú trong
tay hắn cũng đã hoàn toàn tiêu hao linh lực.

Tài nguyên gần cạn kiệt.

Dù trong tay vẫn còn được tể, nhưng số lượng chẳng
còn bao nhiêu: hai bình sinh mệnh được tể cao cấp,
ba bình loại sơ cấp.

Nếu tiếp tục dây dưa...

Đình linh linh linh ~!

Bất ngờ, tiếng chuông đồng hồ vang lên chói tai,
khiến tim gan mọi người như thắt lại!

Là đồng hồ báo thức hắn đã cài đặt trước đó.

“Trời sắp sáng rồi... từ giờ trở đi, chỉ còn mười lăm
phút đếm ngược!”

“Hô...”

Bạch Du hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu, cầm chắc
bình khí, kéo lê thương trên mặt đất.

Lúc trước, hắn vẫn luôn không thể nắm bắt rõ ràng
chiêu thức của Quý Vương.

Người và quỷ vốn là hai dạng tồn tại khác nhau.

Giống như nhạc cụ vậy.

Dương cầm và violin có thể có điểm tương đồng,
nhưng nếu so với đàn nhị hồ hay tam huyền cầm, thì
khác biệt lại vô cùng lớn.

Thế nhưng giờ phút này, hắn dường như đã hiểu ra
điều gì đó.

Chương 385

DTV EBOOK

Siêu phẩm kỹ nghệ “Giai Điều Quy Luật” của hắn có thể tăng cường nhãn lực, đồng thời hỗ trợ học tập các loại kỹ nghệ khác.

Sau vô số lần giao chiến, cuối cùng Bạch Du cũng nắm bắt được sự biến hóa trong chiêu thức của Quỷ Vương, hiểu rõ cách vận chuyển lực lượng của hắn.

Nếu có thể cắt đứt nguồn sức mạnh đó...

Ở phía bên kia, Quỷ Vương lại một lần nữa đẩy mạnh quỹ tâm nương vào vách tường.

Cú va chạm mạnh mẽ khiến nàng không thể động đây trong ba hơi thở.

Dù là hồng y lệ quỷ, nhưng đến mức này, bộ áo cưới đỏ rực trên người nàng cũng đã rách nát gần hết.

Quỷ Vương quay đầu, nhìn chăm chăm vào thiếu niên toàn thân đầy thương tích, nhưng tinh thần vẫn cường thịnh như cũ.

Hắn cất giọng trầm thấp, mang theo sát ý vô biên:

“Bản vương trúng độc, hiệu lực sắp hết...”

“Các ngươi có thể trì hoãn được đến mức này, đã là điều đáng tự hào.”

“Nhưng sau đó... các ngươi muốn chết kiểu gì?”

“Dám phá hoại đại điển thọ yến của bản vương, ta cho các ngươi tùy ý lựa chọn một phương thức tử vong ít thống khổ hơn!”

Trong khoảnh khắc, sát khí ngập tràn trời đất!

Áp lực đáng sợ như sóng lớn ập đến, kèm theo bóng đen cùng huyết sắc khuếch tán khắp bốn phương

tám hướng.

Bạch Du nhìn hần, ánh mắt lạnh lùng:

“Nói nhiều quá.”

Hần bước lên một bước, trường thương kéo lê trên mặt đất, phát ra tiếng ma sát lạnh lẽo.

Giờ khắc này, tinh thần hần bỗng nhiên chấn động!

Linh giác trời dậy...

Cơ hội đã đến!

Quỷ Vương siết chặt năm ngón tay:

“Huyết Táng!”

Từ bốn phương tám hướng, máu tươi cùng mây đen ùn ùn kéo đến, bao trùm cả chiến trường!

Nhưng ngay tại thời điểm đó, Bạch Du lại chẳng hề né tránh.

Hần cúi đầu, không nói một lời, một thân một mình lao vào huyết vũ sát trận đáng sợ đủ để càn quét toàn bộ cường giả Tam Giai!

Tần Tuyết Táo biến sắc, hét lên thất thanh:

“Bạch...!”

Nhưng chưa kịp dứt lời, một tia hàn quang bỗng xé rách huyết vụ!

Đó là một lỗ hồng nhỏ, nơi mà âm lực bên trong hỗn loạn, cũng chính là điểm yếu duy nhất!

Đó chính là nơi Quỷ Vương ẩn giấu bản thể!

Trong đôi mắt Bạch Du sáng ngời, tựa như có thể nhìn xuyên qua làn da, thấy được dòng huyết mạch cuộn cuộn chảy xuôi trong cơ thể đối phương.

Hần đã tìm thấy đầu mối.

Trái tim!

Trái tim này... chính là bản thể của Quỷ Vương!

Trường thương xuất thủ, Bạch Du căn bản không còn dư lực để thi triển Thần Thông. Những chiêu thức mạnh mẽ trước đó đã tiêu hao gần hết thể lực của hắn.

Thế nhưng, dù không sử dụng Thần Thông, một thương này... vẫn là đỉnh phong mà hắn chưa từng chạm tới!

“Đốt!”

【Đích...!】

Dù không cần nhìn hệ thống nhắc nhở, Bạch Du vẫn rõ ràng cảm nhận được—Sư Tâm Thương của hắn đã đột phá!

Từ “đăng đường nhập thất” đến “xe nhẹ đường quen”, hắn rốt cuộc đã bước vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Lần thứ một trăm xuất thương đối mặt với cường giả Tứ Giai, trong thương thế của hắn đã không còn sợ hãi, chỉ còn lại sự sắc bén tuyệt đối—một thương thẳng tiến, không lùi, không màn sinh tử!

Tinh khí thần tựa như ngọn núi lửa bị dồn nén đến cực hạn, bùng nổ trong khoảnh khắc!

Một thương đâm ra, là đỉnh phong từ trước đến nay!

Cả biển máu bao trùm bầu trời bị phá nát dưới thương quang, mũi thương như tia chớp xuyên thẳng vào mi tâm của Quỷ Vương.

Xuyên qua hộp sọ!

Cổ tay Bạch Du khẽ xoay nửa vòng, mang theo kinh lực cuồng bạo, tựa như một con sư tử hùng mãnh cắn nát con mồi!

Hộp sọ vỡ vụn.

Trong khoảnh khắc đó, Bạch Du phản phát như nhìn thấy một sinh vật nhỏ cỡ bàn tay, được bao phủ bởi lớp giáp xác kỳ dị...

Chính là nó!

Mũi thương xuyên trúng mục tiêu, giáp xác sinh vật kia lập tức mất đi một phần cơ thể!

“A a a a a a a!”

Một tiếng gào thét thống khổ thảm liệt vang lên.

Quỷ Vương ôm lấy khuôn mặt bị thương, thân hình đảo điên liên tục lùi về sau.

500 năm qua, lần đầu tiên có kẻ làm tổn thương đến chân thân của hắn!

So với phần nô, thứ đầu tiên trời dấy trong lòng hắn lại là sợ hãi!

Lần thứ một trăm lớn giữ gốc, Bạch Du thành công chấn nhiếp uy phong Quỷ Vương, thậm chí khiến bản thể của hắn chịu tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng chính hắn cũng đã hao tận toàn bộ khí lực.

Mắt tối sầm, sắc mặt trắng bệch, suýt nữa ngã quỵ.

Nếu không nhờ một cố ý chí bất cam, có lẽ hắn đã đổ gục xuống đất, giả chết mặc cho vận mệnh định đoạt.

Quỷ Vương ôm lấy khuôn mặt tàn tạ không chịu nổi, trầm mặc vài giây, cuối cùng cũng thoát khỏi nỗi sợ hãi.

Hai tay hắn giơ cao, huyết sắc cuồn cuộn tràn ngập trời đất, miệng phát ra tiếng gào thét cuồng loạn:

“A a a a a a a—!”

Bạch Du đã không còn sức để chiến đấu.

Dù có nuốt thêm sinh mệnh dược tề, hắn cũng không thể lập tức khôi phục thân thể đang bị quá tải.

Cả xương cốt, cơ bắp trên tay chân đều phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

Đặc biệt là tay phải—trật khớp, xương nứt!

Chương 386

DTV EBOOK

Lúc này, Quỷ Tân Nương lao vào huyết hải, thân thể nhanh chóng tan rã, hóa thành từng dải hồng lãng rục rỡ, ngăn cách huyết sắc cuộn cuộn.

“Nhanh lên——!” Hứa cô nương hét lớn: “Đi mau!”

Nàng cố gắng ngăn cản, nhưng những dải hồng lãng kia lại tan vỡ với tốc độ có thể thấy rõ bằng mắt thường.

Bạch Du bỗng cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Tần Tuyết Táo ôm lấy hắn, nhanh chóng lao về phía quan tài rồi đặt hắn vào bên trong.

Bạch Du đang định mở miệng nói gì đó, nhưng lập tức bị nàng che lại.

“Ta đã nói rồi mà... Tỷ tỷ sẽ bảo vệ người thật tốt.”

Hắn lập tức hiểu ra ý định của nàng, liền nắm chặt cổ tay Tần Tuyết Táo, kéo mạnh: “Cùng đi!”

Tần Tuyết Táo chỉ lặng lẽ lắc đầu. Không kịp nữa rồi.

Phải có một người ở lại đóng nắp quan tài.

Trong mắt nàng chất chứa vô vàn điều muốn nói, nhưng tất cả chỉ hóa thành một nụ cười khẽ.

Bạch Du vội vàng bật dậy, nhưng ngay lúc đó, nắp quan tài đột ngột đóng sập xuống. Trán hắn va mạnh, đau nhức kịch liệt, sau gáy cũng đập xuống nền quan tài khiến mắt tối sầm, choáng váng. Nhưng mặc kệ cơn đau, hắn vẫn cố gắng vươn tay, liều mạng đẩy nắp quan tài ra.

Bên ngoài, một làn gió nhẹ lướt qua hai gò má hắn.

Hắn nhìn quanh, khung cảnh trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Không còn quở khí âm u, cũng chẳng thấy bóng dáng
Quý Vương đáng sợ, mọi thứ đều biến mất.

Bạch Du chậm rãi leo ra khỏi quan tài, vịn vào vách
tường rồi lần theo cầu thang, bước qua lớp lá khô dày
đặc. Ánh nắng xuyên qua tán cây, rơi trên khuôn mặt
hắn.

Hắn đã ra khỏi hốc cây.

Phía trước là một vùng tĩnh mịch.

Hắn bước ra ngoài, nơi này... là thế giới thực bên
ngoài Quý Vực.

Bên trong Quý Vực, sau khi nắp quan tài khép kín
chưa được bao lâu, Quý Tân Nương đã không còn
chống đỡ nổi, ngã gục xuống đất.

Tân Tuyết Táo nhìn thẳng vào Quý Vương đang điên
cuồng gào thét.

“Các người... tất cả các người đều phải chết! Chết
sạch——!”

“Rồi rồi, đừng có ồn ào nữa.”

Tân cô nương bĩu môi, lộ vẻ chán ghét: “Người không
biết ta đã chết rồi à? Ngu xuẩn... Đúng là đồ bỏ đi,
thật sự còn tệ hơn cả rác rưởi.”

Tiền được Bạch Du đi, nàng chẳng còn áp lực tâm lý
gì nữa, lập tức buông thả bản thân, chửi thề không
chút kiêng nể.

Có lẽ... không cần phải tiếp tục đóng vai một tử tử
dị dàng nữa.

Nhân lúc Quý Vương đang điên cuồng gầm rú,
không biết từ đâu, nàng bỗng lấy ra một quả Âm Thọ
Đào.

Quý Vương trợn tròn mắt, rống lên giận dữ: “Đó là
của ta! Trả lại đây!”

“Bây giờ là của ta rồi.”

Ngay trước mặt Quỷ Vương, Tần Tuyết Táo thần nhiên cắn một miếng. Âm khí cuộn cuộn dâng trào, trong đôi mắt nàng lóe lên một tia sáng kỳ dị. Linh hồn vốn đã ảm đạm của nàng nhanh chóng khôi phục, hơn nữa còn tiến thêm một bước gần hơn với thực thể.

Một miếng, tương đương với mười năm tu vi.

Đúng là báu vật hiếm có.

Linh lực khôi phục đến trạng thái tốt nhất, trong lòng bàn tay nàng, tia chớp Âm Lôi lấp lóe.

“Vậy thì bây giờ...”

Tần Tuyết Táo ôm lấy chiếc đầu lâu của Quỷ Tân Nương, bày ra bộ dáng chuẩn bị liều mạng, khiến Quỷ Vương lập tức cảnh giác.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, nàng quay người bỏ chạy thẳng ra khỏi mộ huyết:

“Bye bye nhé!”

Quỷ Vương chết trân trong một giây, bỗng dưng có cảm giác mình vừa bị Jerry chơi đùa như Tom.

Nó gầm lên điên cuồng:

“AAA——! Tiện nhân, ta muốn khiến ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh!”

Tần Tuyết Táo ngoảnh đầu, hừ lạnh:

“Ta vốn dĩ cũng không định siêu sinh, ta chỉ muốn có một đứa bé thôi!”

Quỷ Vương càng nổi điên, mây đen cuộn cuộn tràn ngập khắp sơn trang.

Trong khi đó, Tần Tuyết Táo vừa trêu chọc nó, vừa tìm cách kéo dài khoảng cách, liên tục né tránh.

Nàng không biết mình có thể chống đỡ bao lâu, nhưng chí ít, nàng phải kéo dài thời gian.

Chỉ cần đủ lâu...

Đủ để Bạch Du rời đi an toàn.

Đáy lòng nàng dâng lên chút tiếc nuối.

Bởi vì, còn rất nhiều điều chưa kịp nói với hắn.

Nàng cũng không thể tận mắt chứng kiến hắn trưởng thành.

Mặc dù bây giờ hắn đã là một người đàn ông thực thụ, nhưng vẫn còn quá trẻ.

Nàng rời khỏi Âm Ti không phải hoàn toàn vì muốn truy tìm hung thủ.

Nàng đã mất đi ký ức, liệu có thực sự mang trong lòng mối hận sâu nặng đến vậy?

Có lẽ có.

Nhưng, cũng có lẽ... không nặng đến mức đó.

Đối với nàng mà nói, điều quan trọng hơn cả... chính là tìm lại dấu vết của bản thân trong dòng chảy ký ức đã phai mờ.

Bạch Du chính là dấu vết ấy.

Dù có bị lãng quên, dù có bị thời gian xóa nhòa, thì hắn vẫn luôn tồn tại trong một góc sâu thẳm nào đó trong tâm trí nàng.

Người thân ruột thịt dĩ nhiên rất quan trọng. Nhưng nàng không dám gặp họ. Một khi gặp mặt, nàng sẽ hoàn toàn vi phạm quy tắc của Âm Ti.

Lựa chọn duy nhất của nàng... chính là Bạch Du.

Bởi vì, ngay cả khi hắn nhớ được “Tô Nhược Túc”—người tỷ tỷ hắn từng biết—thì cũng không thể nào ngờ rằng, tỷ tỷ ấy thực ra có hai người.

Hắn không biết.

Chương 387

DTV EBOOK

Làm sao hắn có thể biết được rằng, người mà hắn luôn gọi là “tỷ tỷ” bao năm nay... không chỉ có Tô Nhược Túc, mà còn có cả nàng.

Tần Tuyết Táo và Tô Nhược Túc là tri kỷ.

Hai người quen biết từ tiểu học, cùng nhau lớn lên, đến cấp ba vẫn học chung một lớp, như hình với bóng.

Khi Tô Nhược Túc không thể tự mình chăm sóc đứa bé, nàng đã thay bạn nhận trách nhiệm.

Các nàng luôn cố tình tránh xuất hiện cùng lúc, để trong nhận thức của đứa nhỏ, chỉ tồn tại duy nhất một người tỷ tỷ.

Bạch Du lúc nhỏ rất ngoan ngoãn, ít nói và chất phác, nên không quá khó để lừa gạt.

Hơn nữa, vào năm cấp ba, Tô Nhược Túc còn nhuộm tóc đỏ, mà Tiểu Ngọc Kinh lại có thị lực kém bẩm sinh, chẳng thể phân biệt được hai người.

Hắn không nhận ra sự khác biệt.

Nhưng nàng thì nhận ra.

Ba năm gọi nàng là tỷ tỷ...

Vậy thì, đối với nàng mà nói, hắn chính là người thân.

Bí mật này, nàng không ngờ lại mang theo vào tận trong quan tài.

Dù có chết đi, nàng cũng không thể mở miệng nói ra.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Bởi vì, đối với nàng, hắn chính là minh chứng duy nhất cho sự tồn tại của mình.

Hắn không cần biết cũng chẳng sao.

Hà tất gì phải để hắn mang thêm một gánh nặng trong lòng?

Những gì nàng đã làm, nàng chưa bao giờ mong hồi báo.

Chỉ cần hắn sống tốt, vậy làm một người tử tử, nàng đã có thể an lòng mà rời đi.

Tất nhiên, đôi khi nàng cũng không khỏi tham lam mà nghĩ...

Nếu có thể nhìn thấy hắn trưởng thành, nhìn thấy hắn ngày càng ưu tú, càng xuất sắc, càng trở thành thiên tài thì tốt biết bao.

Dù sao thì, đứa nhỏ này... là do chính tay nàng Tần Tuyết Táo nuôi lớn.

Hắn xuất sắc như vậy, lại còn đẹp trai như vậy...

Mà tử tử của hắn, lại chính là nàng!

Chỉ cần nghĩ như thế thôi, nàng liền có cảm giác như bản thân đã kế thừa hết thấy những điều tốt đẹp từ hắn.

Bao nhiêu ấm ức, bao nhiêu không cam lòng, dường như cũng được xoa dịu.

Tất cả đau đớn và khổ sở, tựa như đều được chữa lành.

“Đúng vậy...”

“Ít nhất, giờ phút này, ta mới thật sự cảm thấy mình vẫn còn sống.”

Tần Tuyết Táo khẽ lẩm bẩm:

“Tử tử bảo vệ đệ đệ, trên đời này, còn điều gì hợp lý hơn thế nữa?”

“..... Đã rời khỏi Quỷ Vực rồi sao?”

Bạch Du đứng dưới ánh mặt trời, quay đầu nhìn lại hốc cây phía sau.

“Nếu như ta lại nằm vào trong quan tài lúc này, có phải có thể quay về không?”

Hắn tự hỏi rồi tự trả lời, cười khổ một tiếng:

“Quay về chỉ sợ bị Tần Tuyết Táo đánh gãy chân mất.”

Bản thân hắn lúc này đã hoàn toàn kiệt sức, có quay lại cũng chỉ là chịu chết.

Hơn nữa, Quỷ Vương có lẽ cũng sẽ đuổi theo ra ngoài.

Mặc dù nơi này ánh nắng chan hòa, nhưng hắn cũng không dám chắc tên kia sẽ không liều lĩnh ra ngoài dưới ánh mặt trời.

Bạch Du không phải kẻ cố chấp, trong lòng hiểu rõ suy nghĩ cũng như giác ngộ của Tần Tuyết Táo. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không quay lại chỉ để diễn một vở kịch tẻ nhạt.

“Việc cấp bách bây giờ là tìm ra món đồ kia, sau đó rời khỏi nơi này.....”

Thời gian thậm chí không cho phép hắn nghỉ ngơi dù chỉ một lát.

Đầu mũi tên chỉ về một phương hướng cố định, Bạch Du kéo lê thân thể mệt mỏi từng bước tiến lên. Chỉ mất vài phút, hắn đã thấy con đường núi.

Trước khi mặt đất Quỷ Vực bị thôn phệ, cơ sở hạ tầng ở khu vực này thật ra khá tốt. Đây vốn là một vùng du lịch nông nghiệp nổi tiếng gần Nam Lăng Thị.

Mặc dù Hứa Gia Thôn đã biến mất, nhưng trấn nhỏ này vẫn được nhiều người yêu thích. Cũng bởi vì địa thế nơi đây hội tụ âm khí, mà người ta đã xây dựng một khu nghỉ dưỡng trên núi.

Trên con đường núi, không có lấy một bóng người.

Bạch Du đi ngang qua một con suối nhỏ, tiện tay rửa sạch hai bàn tay.

Thành thật mà nói, lúc này hắn có hơi đói bụng, bụng trống rỗng đến mức kêu vang.

Tính toán thời gian, hắn đã ở trong Quỷ Vực hơn hai ngày. Trong khoảng thời gian đó, ngoài uống rượu và ăn một chút hoa quả ra thì chẳng có gì khác, mà tiêu hao năng lượng lại không hề ít.

Hắn lấy ra một viên chocolate lấy được từ chỗ Ngô San San, bỏ vào miệng để ngậm, vị ngọt nhanh chóng lan tỏa trong dạ dày, giúp hắn lấy lại một chút sức lực.

“Khó trách trong kinh nghiệm của lão gia tử có nhắc đến việc hành quân phải phân phối Tích Cốc Đan. Chỉ cần một viên đan dược đã có thể bảo đảm không đói khát trong ba ngày..... Đúng là công nghệ đen, lương khô cũng không thể so sánh được.”

Sau khi đi thêm nửa giờ, thể lực của hắn đã khôi phục khá nhiều. Đồng thời, hắn cũng vừa vặn đến trước cổng Tị Thử Sơn Trang.

Nơi này là sản nghiệp cá nhân, thuộc về sản nghiệp đầu tư của Tô gia.

Nói là sơn trang, nhưng thực chất đây chỉ là một biệt thự, địa chỉ khá vắng vẻ và yên tĩnh. Phong cảnh xung quanh không tệ, có thể nhìn thấy một cái hồ nước gần đó, ánh sáng dề dề, không khí trong lành.

Chương 388

DTV EBOOK

Nếu bỏ qua những sự kiện linh dị, nơi này thực sự là một điểm nghỉ dưỡng lý tưởng.....

Mà nghĩ đi nghĩ lại, sự kiện linh dị cũng có thể coi là một phương thức “làm mát” hiệu quả.

Người nói xem, có lạnh gáy không?

Bước vào khu nghỉ dưỡng, nơi này vẫn lưu giữ dấu tích của mười năm trước.

Theo như nhật ký của Tô Nhược Túc, tổng cộng có bảy người đến đây, sau đó bốn người chết.....

Nhưng thực tế lại có tám người, bởi vì còn có một điều tra viên của Huyền Thiên Ti.

Danh sách những người sống sót gồm: Tô Nhược Túc, Trang Đạo, Vu Hải Thanh.

Danh sách những người bị hại: Tần Tuyết Táo, Trang Thắng, Ứng Ngọc Hoài, Lỗ Trung, cùng một điều tra viên chưa rõ danh tính.

Nhưng trong đó có một vài điểm đáng ngờ, thậm chí còn mâu thuẫn với những thông tin mà Bạch Du đã biết.

Ví dụ như Trang Thắng rõ ràng vẫn còn sống, nhưng trong danh sách lại ghi rằng hắn đã chết.....

Điều này rất có thể là do Trang Đạo bày mưu, giả chết để giúp Trang Thắng thoát thân.

Nhưng trong nhật ký của Tô Nhược Túc trước đó, nàng chưa từng nhắc đến Trang Thắng dù chỉ một lời.

“Hy vọng những manh mối này vẫn còn sót lại trong nhật ký, có thể cho ra một đáp án.....”

Bạch Du bước vào khu nghỉ dưỡng, tìm thấy một chiếc rương hành lý dán nhãn “Tô Nhược Túc”.

Hắn phủi lớp bụi phía trên, mở ra xem, bên trong vẫn còn giữ lại những vật dụng cá nhân của nàng: một túi đồ trang điểm nhỏ, hai bộ quần áo để thay, cùng với một số đồ lót linh tinh.....

Sau một hồi tìm kiếm, hắn rất thuận thực lật đến bức tường kép bên trong rương và tìm thấy quyển nhật ký của nàng.

Nếu không nhờ mũi tên chỉ dẫn chính xác vị trí của quyển nhật ký, e rằng dù có ai đến cũng khó mà tìm kiếm cẩn thận như vậy. Đến lúc đó, có lẽ sẽ chỉ có thể tiếc nuối vì đã bỏ lỡ manh mối quan trọng.

Hắn không vội rời đi, ngồi xuống xếp bằng, mở nhật ký ra.

Trước tiên, hắn cần xác nhận xem cuốn này có vấn đề gì không, liệu nó có phải đạo cụ mấu chốt hay không.

Những dòng chữ thanh tú hiện ra trước mắt hắn.

“Ta là Tô Nhược Túc, vừa mới qua sinh nhật mười một tuổi, cảm giác như mình lớn hẳn lên.”

“Từ nhỏ ta đã bắt đầu viết nhật ký, nhưng cũng không biết nên viết gì. Dù sao cũng phải viết thôi.”

“Lão gia gia nói ta nên viết nhật ký nhiều hơn. Nhật ký là thứ tốt, phải viết thật nhiều, sau đó phân tán chúng ra xung quanh. Ta không hiểu tại sao, nhưng lão gia gia chắc chắn sẽ không hại ta..... Nhật ký thông thường chẳng ai giữ lại, tương lai nếu có chuyện gì xảy ra, chỉ cần lấy nhật ký ra xem là được.”

“Hôm nay Nhược Ly đã bốn tuổi rồi. Nhưng nàng thật sự là muội muội ruột của ta sao? Vì sao lại thông minh hơn ta chứ?”

“Hôm nay Tiểu Ngọc Kinh lại ngã sắp mặt, đúng là đồ ngốc. Nhưng hắn chẳng khóc chẳng nháo gì, cứ

ngơ ngơ ngác ngác. Nhược Ly còn vụng trộm cười, ta cũng nhin không được mà bật cười theo. Nhưng ta cứ có cảm giác rằng sau này hẳn nhất định sẽ bị muội muội bắt nạt.”

“Tuyết Táo lại đánh nhau với đám học sinh lớp trên hôm nay. Rõ ràng tóc đỏ đẹp như vậy, tại sao bọn họ lại cười nhạo nàng? Nghe nói tóc đỏ không phải là màu tóc của con người thuần chủng, hình như mang trong mình huyết thống kỳ lạ nào đó. Giáo viên nói đây là hiện tượng phản tổ, rất lợi hại, nhưng ta nghe chẳng hiểu gì cả.”

“Hôm nay ta lén luyện thương rồi bị bắt gặp.....
Aaaa, cây thương này nặng quá, ta không cầm nổi!
Phải mau mau lớn lên thôi, uống nhiều sữa bò vào!”

“Hay là đừng uống sữa tươi nữa nhỉ? Hàng xóm có một tỷ tỷ, ngực của nàng to quá, nhìn như cái gối đầu vậy. Nàng bảo là uống sữa nhiều quá thì sẽ phát triển như thế ~ a ~ lớn ~! Đáng sợ thật, hay là thôi không uống.....”

“Năm lớp sáu tốt nghiệp rồi! Cuối cùng cũng lên cấp hai! Quá tuyệt vời! Ta chỉ là một học sinh tiểu học mới lên thôi, nhưng đã bắt đầu nghiên cứu kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi! Ngay cả học viện cũng chọn sẵn, nhất định phải vào Học Viện Bồng Lai!”

Nhật ký từng trang từng trang lật qua.

Bạch Du đọc nhanh như gió, nhưng nội dung cũng không quá nhiều. Hơn nữa, hắn chỉ lướt qua những chi tiết không quan trọng, nên chỉ mất ba phút để đọc hết quyển nhật ký nhiều năm của Tô Nhược Túc.

Phần lớn nội dung chỉ là những ghi chép sinh hoạt hằng ngày.

Nhưng đúng như hắn từng suy đoán, nàng luôn nghiêm túc ghi chép lại nhật ký. Đồng thời, nàng cũng đã cẩn thận phân tán chúng cho nhiều người

cất giữ, để bảo tồn lại những manh mối có thể cung cấp cho tương lai của chính mình.

Dù Tô Nhược Túc không hiểu rõ vì sao phải làm vậy, nhưng nàng vẫn luôn nghe lời lão gia gia.

“Cũng coi như đã thay đổi được ít nhiều..... Mặc dù nhân quả quấy nhiễu cũng không đáng kể.”

Bạch Du sờ cằm, tiếp tục lật giở những trang nhật ký còn lại.

Ba năm cấp hai đã trôi qua, ba năm cấp ba cũng đã đến hồi kết.

Chương 389

DTV EBOOK

Khi lật đến mấy trang cuối của cuốn nhật ký, hắn có thể thấy rõ vết máu đỏ tươi loang lổ trên giấy, nét chữ cũng trở nên nguệch ngoạc hơn, thậm chí còn có vài trang bị xé rách, để lại dấu vết nham nhở ở góc.

“Lần này đi cắm trại có gì đó rất kỳ quái...”

“Chỉ là một chuyến đi ngắn vài tiếng đồng hồ, vậy mà ai nấy đều có cảm giác mệt mỏi rũ rượi, muốn ngủ. Đặc biệt là có hai người say xe, thật không thể tưởng tượng nổi... Một người thì không nói làm gì, nhưng tại sao ngay cả Tuyết Táo cũng say xe?”

“Đến Tị Thử Sơn Trang, tất cả mọi người lập tức vội vàng dọn dẹp. Nhưng kỳ lạ thay, hai người trước đó còn kêu say xe lại nhanh chóng chạy đi, còn vác theo cần câu, nói là muốn câu cá. Chỉ vì nhìn thấy một cái hồ khá đẹp mà đã không kìm nổi cơn nghiện.”

“Tên đó có ý thức không vậy? Rõ ràng mọi người đều đến đây để ôn tập cho kỳ thi đại học, hắn lại tỏ ra nhàn nhã như đi nghỉ dưỡng. Nhưng nhìn thế nào cũng không giống kiểu người đạt cảnh giới Siêu Phàm... Chẳng lẽ hắn đã quyết định cứ thế nằm yên, chờ ở nhà để kế thừa mấy tỷ tài sản sao? Haiz... Người không có ý thức, dù có ai thúc giục cũng vô ích.”

“Câu ‘Gỗ mục không thể điêu khắc’ chính là để chỉ loại người như Trang Đạo!”

Người say xe lúc đó cũng có cả Trang Đạo.

“Kỳ lạ hơn nữa là, ngay cả Tuyết Táo cũng nói rằng nàng thấy hứng thú với câu cá, rồi cũng tiện thể đi theo luôn.”

“Khi chúng ta đang dọn phòng, đột nhiên có người nhận được một cuộc gọi, nói rằng có việc gấp phải rời đi ngay lập tức.”

“Ta không còn cách nào khác, đành đồng ý yêu cầu của hắn... Hắn nói rằng bảy ngày sau sẽ quay lại lái xe đưa bọn ta về.”

“Vị học trưởng này có vẻ không đáng tin lắm, vốn dĩ còn định nhờ hắn chỉ dạy thêm chút ít, nhưng ta cũng không rõ Tuyết Táo quen biết hắn từ khi nào.”

Đọc đến đây, đồng tử của Bạch Du đột nhiên co lại.

Học trưởng?

Lái xe?

“Nội dung này trước đó hoàn toàn không xuất hiện trong nhật ký... Nghĩa là có một người thứ chín ẩn giấu trong đoạn này sao?”

Bạch Du tiếp tục tập trung tinh thần đọc tiếp, nhưng ngay sau đó, một câu chữ đã khiến tim hắn đập mạnh.

“Dù không có học trưởng, nhưng chuyển cắm trại vẫn phải tiếp tục. Thật đáng tiếc, bây giờ chỉ còn lại sáu người.”

“Nhưng cũng tốt, ít người thì bớt rắc rối hơn.”

“Sáu người???”

Bạch Du siết chặt quyển nhật ký, ánh mắt lóe lên tia sắc bén.

“Vậy nên, cái gọi là học trưởng kia... Được tính trong nhóm bảy người sao?”

“Nếu từ đầu đến cuối, ở đây chỉ có sáu người, vậy thì không hề có chuyện bảy người ngay từ đầu!”

“Không trách được, không trách được... Từ những trang nhật ký sau đó, cái tên Trang Thắng chưa từng

được nhắc đến nữa... Trong cuốn nhật ký của Tô Nhược Túc, hẳn căn bản không tồn tại.”

“Nhưng tại sao trong danh sách những người bị hại, vẫn có tên của hắn?”

“Ngay cả trong hồ sơ của Trường Dạ Ti, cũng không có bất cứ ghi chép nào liên quan đến hắn!”

Bạch Du lật tiếp những trang sau.

“Tuyết Táo và Trang Đạo trở về lúc chạng vạng, cả hai trông có vẻ không vui, bầu không khí giữa họ có gì đó rất kỳ lạ.”

“Ta đương nhiên không do dự đứng về phía khuê mật của ta. Kết quả là Trang Đạo lập tức cãi nhau ầm ĩ với ta, còn nói ta tóc dài kiến thức ngắn... Ta rõ ràng tóc không dài, ngực cũng chẳng lớn!”

“Hắn nhìn thoáng qua tóc ta, rồi lại nhìn xuống lồng ngực, sau đó im lặng, quay đầu cầm theo đồ ăn trở về phòng. Xem ra là ta thắng mà không cần đánh.”

Sang trang tiếp theo.

“Tình hình bắt đầu trở nên bất thường, một người đàn ông trung niên đột ngột xuất hiện trong căn nhà.”

“Hắn bảo chúng ta đóng kín cửa sổ, rồi dán bùa lên.”

“Hắn nói rằng nơi này đã bị Quỷ Vực xâm lấn. Hắn là điều tra viên của Huyền Thiên Ti, thường trú tại đây để quan sát địa mạch. Nhưng bây giờ tình hình đã vô cùng tồi tệ.”

“Đằng sau...”

Những trang tiếp theo đều nhuốm đầy vết máu, chữ viết nhòe nhoẹt, gần như không thể phân biệt. Dường như đây là đoạn ghi chép lại toàn bộ những gì đã xảy ra...

Mà đến được trang cuối cùng, trên đó chỉ có duy nhất một câu:

“Tuyệt Táo chết. Tuyệt Táo chết. Tuyệt Táo chết.
Tuyệt Táo chết. Tuyệt Táo chết...”

Dày đặc cả trang giấy, toàn bộ chỉ lặp đi lặp lại dòng chữ ấy.

Nét chữ xiêu vẹo, đầy tuyệt vọng.

Bạch Du có thể cảm nhận được cảm xúc của Tô Nhược Túc vào khoảnh khắc đó—cố gắng kìm nén, nhưng nội tâm đã hoàn toàn sụp đổ. Tận mắt chứng kiến thi thể của hảo bằng hữu đã khiến nàng chịu một cú sốc tinh thần nghiêm trọng.

Cũng từ đoạn này trở đi, những trang nhật ký tiếp theo đều bị xé nát. Đây có lẽ chính là phần nội dung bị thiếu trong tập hồ sơ mà Bạch Du từng xem tại Trường Dạ Ti.

Chỉ có một nhóm chữ bị bỏ lại ở cuối cùng:

“Ta quyết định mang theo Tuyệt Táo rời khỏi nơi này.”

Chương 390

DTV EBOOK

“Ta biết rõ đây gần như là một hành động cầm chắc cái chết, nhưng bảo ta cứ ngồi yên chờ chết ở đây, ta không làm được.”

“Bên trong Quỷ Vực vô cùng nguy hiểm. Nếu như ta có thể sống sót rời đi, thì đó đúng là một kỳ tích.”

“Nếu ai đó có thể tìm thấy cuốn nhật ký này...”

“Nếu ai đó trong tương lai có thể đọc được những dòng chữ này... Xin hãy tự mình phân biệt—ta có thực sự thay đổi hay không.”

“Bởi vì ngay cả ta cũng không chắc, người bước ra khỏi đây có còn là ta, hay đã trở thành thứ gì khác...”

【 Tô Nhược Túc - Nhật ký (4/4) đã thu thập xong 】

【 Thu thập phẩm đã hoàn tất 】

【 Mở khóa phó bản 】

【 Phó bản: Dĩ Sinh Thành 】

【 Tị Thử Sơn Trang 】

Giới thiệu văn tắt:

Học sinh đến đây đã bị vây khốn bởi Quỷ Vực, nơi này nhanh chóng trở thành chiến trường đầm máu. Nghi kỵ, hỗn loạn, phản bội—tất cả tín nhiệm đều bị hủy hoại hoàn toàn. Cuối cùng, chỉ có kẻ được chọn mới có thể sống sót rời khỏi đây.

Bây giờ, vận mệnh nằm trong tay người.

Cứu vớt hay hủy diệt, tất cả đều do người định đoạt.

Đề cử cấp độ: 20~30 cấp.

Ghi chú: Xác nhận cấp độ của người hiện tại còn thấp. Hãy nâng cấp trước khi tiến vào phó bản.

Bạch Du nhìn thấy dòng nhắc nhở, nhưng lập tức bỏ qua.

Làm gì có thời gian mà đi cày cấp chứ!

Nếu cấp 20 là mức tối thiểu để vào phó bản, thì xét về thực lực chiến đấu, hắn đã hoàn toàn đạt tiêu chuẩn.

Dù trước đây không thể sử dụng Anh Linh Chiếu Ảnh, nhưng hắn luôn tự tin vào sức mạnh của bản thân.

Huống hồ, Tần Tuyết Táo vẫn còn đang mắc kẹt trong Quỷ Vực. Hắn làm sao có thể phí thời gian đi nâng cấp từng chút một?

Bạch Du đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó đi lên tầng hai của Tị Thử Sơn Trang, tìm một căn phòng trống.

Hắn ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt lướt qua cửa sổ, nơi vẫn còn dán một lá bùa màu vàng sáng.

Đóng cửa lại.

Hắn nhắm mắt, tĩnh tâm.

Mặc dù bên ngoài trời vẫn còn sáng, nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ tối hẳn.

Khoảng cách đến lúc mặt trời lặn còn chưa đầy nửa giờ.

Với khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, chạy trốn là điều không thể. Một khi màn đêm buông xuống, chương khí sẽ lan tràn khắp nơi. Đến lúc đó, dù có muốn thoát thân cũng là chuyện bất khả thi—chỉ tổ lãng phí thời gian vô ích.

Chi bằng tận dụng thời gian để thu thập thêm thông tin.

Dù gì đi nữa, Tị Thử Sơn Trang vẫn còn lưu lại những lá bùa phong ấn gần như nguyên vẹn. Chúng chẳng khác nào một pháo đài bảo hộ.

Mà một khi Bạch Du đã bước vào phó bản, hẳn có thể tái khởi động vô số lần... Chỉ cần hoàn thành phó bản một lần, quá khứ sẽ thay đổi, hiện thực cũng theo đó mà bị sửa đổi.

Đối với Bạch Du, lần này tiến vào phó bản chính là cơ hội tốt nhất để sửa đổi lịch sử bảy năm trước. Khác với lần trước, lần này hẳn không cần phải dè dặt bó tay bó chân nữa.

Mục tiêu chính của hẳn là cứu người. Tần Tuyết Táo và Tô Nhược Túc tuyệt đối không thể chết, còn Trang Đạo nhất định phải chết.

Nếu Trang Đạo chết, lịch sử sau này chắc chắn sẽ có biến động lớn.

Nhưng sao cũng được, hẳn không quan tâm.

Anh em nhà họ Trang năm đó đã hại chết Nguyễn Thanh Sơn. Chỉ cần hai kẻ ác nhân này bỏ mạng bảy năm trước, thì dù Nguyễn gia có suy tàn cũng không đến mức diệt vong.

Có lẽ sẽ có thứ gì đó mất đi, chẳng hạn như ký ức của Nguyễn Thanh Tuyết về chuyện này. Nhưng trong mắt Bạch Du, đây vẫn là một vụ làm ăn có lời.

Cái chết của Nguyễn Thanh Sơn, trong lòng hẳn vẫn còn vương chút tiếc nuối. Dù không phải là nỗi day dứt khắc cốt ghi tâm, nhưng ít nhiều vẫn để lại một chút di hận.

Hắn biết, vào thời điểm bản thân xuyên đến đây, dù có mở hay không mở Anh Linh Chiếu Ảnh, thì đối phương cũng đã sa đọa thành Nhân Ma, hoàn toàn đánh mất lý trí, không thể cứu vãn.

Có thể cứu một người là một người.

Huống chi, những năm qua anh em nhà họ Trang đã giết không biết bao nhiêu người. Nếu bọn chúng chết đi, ngược lại sẽ mang đến hạnh phúc cho hàng vạn gia đình.

Nếu như bảy năm trước, bọn hắn vẫn còn là con người bình thường, vẫn còn cơ hội hối cải làm lại từ đầu, thì Bạch Du cũng sẽ không xen vào.

Nhưng hắn chỉ có thể phán đoán “hiện tại” và “quá khứ”.

Huống hồ, hắn cũng không cho rằng mình có bản lĩnh lớn đến mức có thể cải tạo nhân phẩm của đôi huynh đệ này chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Cơ hội sửa quá khứ chỉ có một lần. Hắn thà cược rằng nhân phẩm của đối phương chẳng ra gì, và thực tế cũng đã cho ra đáp án từ lâu.

Suy cho cùng, trong lòng Bạch Du vẫn có một sự kiên định... So với mạng sống của anh em nhà họ Trang, cái chết của Nguyễn Thanh Sơn vẫn đáng giá hơn.

Nghĩ đến đây, hắn đã đưa ra quyết định.

“Hừm, ta càng lúc càng giống một vị thần chuyên quyết định vận mệnh người khác...”

Chương 391

DTV EBOOK

“Hoặc có thể nói, là một kẻ phạm nhân nhưng lại nắm giữ quyền năng của thần linh.”

“Dù vẫn còn rất nhiều hạn chế, nhưng có thể thay đổi vận mệnh, sửa chữa quá khứ, viết lại lịch sử... vốn không phải là thứ mà con người nên nắm giữ.”

Vậy nên, tuyệt đối không thể để bất cứ ai biết được điều này.

Dù là ai cũng không muốn mình đang sống khỏe mạnh bỗng dưng biến mất khỏi lịch sử, chưa từng tồn tại ngay từ đầu.

Cách giết người này không để lại bất kỳ dấu vết nào, thậm chí không một giọt máu rơi, nhưng lại có thể khiến cả thế giới phải run sợ.

Và đây mới chỉ là bước khởi đầu.

Ngay cả Bạch Du khi nghĩ đến điều này cũng cảm thấy có chút kinh hãi. Hắn thậm chí còn mong rằng quyền năng này có thêm nhiều hạn chế thì tốt hơn.

Hắn không quá kỳ vọng vào lòng người, kể cả khi kẻ nắm giữ quyền năng này chính là hắn.

Bạch Du nhìn chằm chằm vào những văn tự rực cháy trước mặt, ánh mắt dần mất đi sự kính sợ đối với quyền năng này.

Là một kẻ xuyên việt đến thế giới này, những việc cần làm, hắn nhất định phải làm.

Dù có do dự, dù có mê mang, thậm chí sau này có thể hối hận, nhưng với hắn bây giờ, đã không còn lựa chọn nào khác.

Vậy nên, cũng không cần thiết phải mê mang nữa.

Ta lựa chọn, ta tiếp nhận.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi dài, nội tâm gợn sóng cũng dần trở nên tĩnh lặng.

Dù sao cũng chỉ là một cái “Hack sửa lịch sử” mà thôi. Bản thân vốn đã là một kẻ có siêu năng lực, vậy thì còn quan tâm đến chuyện này làm gì?

Nếu không, ta đã sớm nghiên cứu nhiệt độ ổn định của siêu dẫn rồi.

Người ta thường nói: “Kẻ nắm giữ lợi khí, sát tâm tự khởi.” Nhưng chỉ cần không đi đến mức lạm sát kẻ vô tội, không vượt quá giới hạn của xã hội, thì cũng không có gì là sai cả. Hắn chẳng qua chỉ là đang đả kích tội phạm mà thôi.

【 Sắp mở ra phó bản 】

【 Xác nhận / Không 】

Hắn chạm nhẹ vào dòng chữ sáng lên trước mắt.

Xác nhận.

【 Bắt đầu tiến vào phó bản 】

【 Lịch Sử Đã Được Cải Biến 】

Sắc trời dần sáng tỏ.

Bạch Du đứng trên một cây cầu đá. Dưới chân cầu, dòng nước lững lờ trôi, mặt sông gợn sóng lăn tăn.

Hai đứa trẻ cầm con diều, một trước một sau chạy đuổi theo, phía sau có một phụ nhân lo lắng hô lên:

“Chạy chậm một chút!”

Trên mặt sông, từng đàn vịt trắng lướt qua, xếp thành hàng ngay ngắn.

Ánh nắng chiếu xuống mái ngói, phản xạ ra những tia sáng lộng lẫy, rơi vào trong tầm mắt. Khắp nơi tràn ngập hơi thở sinh hoạt yên bình của một thôn trấn nhỏ.

Không khí hài hòa phẳng phất như những thị trấn cổ trong thế giới khác, nhịp sống chậm rãi, yên tĩnh. Có lẽ, ở một khu vườn nào đó, đang có người thỏa mãn tận hưởng cuộc sống mà họ hằng mong ước.

Bạch Du đưa mắt nhìn quanh. Dù thôn trấn này có khác với Hứa Gia Thôn của mấy trăm năm trước, nhưng địa thế vẫn không thay đổi.

Nơi này chính là bảy năm trước.

Cũng là thời điểm Quỷ Vực xâm lấn vẫn chưa bắt đầu.

Sau khi xác nhận vị trí của mình, trước mắt hắn, từng dòng chữ rực cháy chậm rãi hiện ra.

【 Xin hãy đảm bảo các nhân vật máu chốt còn sống sót để hoàn thành phó bản này 】

【 Nếu tất cả nhân vật máu chốt đều tử vong, phó bản sẽ thất bại 】

Tất cả nhân vật máu chốt tử vong...

Nói cách khác, chỉ cần Tô Nhược Túc và Tần Tuyết Táo còn sống là được. Còn Trang Đạo, hắn chết hay không không quan trọng. Theo kịch bản vốn có, Vu Hải Thanh cũng sẽ không chết.

Bất kể thế nào, hắn nhất định phải đến Tị Thử Sơn Trang. Nhưng quan trọng hơn, là phải nghĩ cách để ở lại đó.

Phó bản khác với Biên Tập Vận Mệnh, không thể trực tiếp tạo ra một thân phận hợp lý để sử dụng.

Nếu muốn tận mắt chứng kiến lịch sử, vậy thì bắt buộc phải tự mình bước vào dòng chảy của nó. Mà như vậy, chắc chắn sẽ để lại dấu vết, bị người khác phát hiện.

Nhưng mà...

Việc của Vận Mệnh Biên Tập Giả thì liên quan gì đến ta, Bạch Du?

Chỉ cần khoác thêm một lớp áo, ai có thể nhận ra ta là ai chứ?

Bầu trời vẫn còn sáng tỏ. Bạch Du cất bước đi lên đường núi. Dọc đường, hắn tiện tay mua một chút quà, cũng chính là nguyên liệu nấu ăn. Dù sao hắn dự định sẽ ở lại biệt thự một thời gian, mua sẵn đồ ăn vẫn tốt hơn.

Tránh để đến lúc đó bị bỏ đói, ngay cả trong phó bản cũng cảm thấy còn cào, đó là điều hắn không mong muốn nhất.

Đi dọc theo con đường mòn trong rừng, không bao lâu sau, hắn đã đến trước Tị Thủ Sơn Trang.

Hắn giơ tay, ấn xuống chuông cửa.

Cổng thoát nước bên ngoài tự động mở ra, cửa chính cũng khép hờ. Từ trong sân, có thể nghe thấy tiếng bước chân vội vã vang lên.

Sau một loạt âm thanh gấp gáp, cửa bị đẩy ra.

Một bóng dáng xinh đẹp lao vọt ra ngoài.

“Có phải đồ uống lạnh và nguyên liệu nấu cơm đã mua về rồi không?!”

“Ta sắp chết đói đến nơi rồi!”

Chương 392

DTV EBOOK

Nàng mặc một chiếc váy lam, phần eo thon gọn được ôm trọn trong lớp vải mềm mại. Thiết kế không tay để lộ đôi cánh tay rắn chắc, khỏe khoắn. Đôi chân dài ẩn dưới lớp váy, nhưng vì quá dài, nên nàng phải nhấc mép váy lên khi chạy, động tác này khiến tà váy lay động kịch liệt, suýt nữa đã để lộ ra ngón chân cùng bắp chân thon gọn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Nhược Túc, Bạch Du không hề có suy nghĩ kiểu “Giống hệt Tô Nhược Ly” hay “Giống Thương di”...

Bởi vì khí chất và phong cách ăn mặc của nàng hoàn toàn khác biệt.

So với Thương Minh Nga, nàng thiếu đi vẻ đoan trang, ưu nhã, nhưng lại có nhiều hơn mấy phần hoạt bát, tràn đầy sức sống.

So với Tô Nhược Ly, nàng thiếu đi nét ngây thơ, đơn thuần, nhưng lại có phần trưởng thành, chững chạc hơn.

Ngay cả trang phục cũng khác xa hai vị nữ tử Tô gia kia. Đơn giản mà phóng khoáng, sạch sẽ nhưng không kém phần mạnh mẽ.

Bạch Du thoáng sửng sốt, bởi vì nàng khác xa với ấn tượng của hắn.

Tô Nhược Túc cũng ngẩn người.

Nàng nhìn thấy một nam nhân xa lạ đang đứng trước cửa, có chút ngại ngùng mà rủ mắt xuống.

Một trận gió mùa hè nghịch ngợm quét qua, làm tung bay tóc nàng cùng mép váy. Nàng lập tức đưa tay giữ chặt lại.

“Ngài là?”

Bạch Du bình tĩnh đáp:

“Ta họ Bạch...”

Hắn không nói tên đầy đủ, chỉ để lại một chữ Bạch.

“Cô nương là?”

Nàng dứt khoát đáp:

“Tô Nhược Túc.”

Bạch Du mỉm cười, thái độ lịch thiệp, ánh mắt chân thành.

“Lần đầu gặp mặt, Tô Nhược Túc tiểu thư.”

“Không, phải là đã lâu không gặp, Tô Nhược Túc tiểu thư.”

“Nghe nói nơi này là dân túc.” Bạch Du lễ phép hỏi: “Có thể tá túc một đêm không?”

Nơi này đúng là dân túc, cũng có nhận khách từ bên ngoài, nhưng thông thường chỉ mở cửa vào dịp nghỉ.

Tô Nhược Túc đánh giá Bạch Du, trong mắt lộ ra một tia tinh nghịch. Khác với Tô Nhược Ly tinh thông nhân tính, EQ lẫn IQ của nàng đều hơi thấp một chút. Nhưng mà... Tiểu ca này trông cũng đẹp mắt phết.

Nhìn một lúc, nàng thu lại ánh mắt. Không phải vì có ý gì khác, mà là đang thẩm tra.

Muốn vào ở dân túc này không phải chuyện dễ dàng. Thời buổi này đâu có chuyện tiện lợi như đặt phòng qua mạng, mà cần phải qua một vòng “phỏng vấn”.

Điều kiện đầu tiên là ngoại hình đoan chính, không được có vẻ gian tà. Nếu cả ngày toát ra phong thái kiêu trưởng lão Hồn Điện, cười khằng khặc kiểu “Kiệt Kiệt Kiệt Kiệt”, thì ai mà dám cho ở cùng?

Bạch Du đường đường chính chính, nội tâm không có chút tà niệm. Dù cũng đang nhìn Tô Nhược Túc,

nhưng hẳn chỉ đơn thuần cảm khái, như đang ngẫm một cây cải trắng trong veo, chứ không nảy sinh ý nghĩ xấu xa gì. Chỉ là... rau xanh lớn thật nhanh.

“Còn một gian phòng trống.”

Tô Nhược Túc cho hẳn biết điều kiện cơ bản để ở lại, rồi bổ sung thêm một yêu cầu quan trọng: “Nhưng mà, ở đây có khoảng sáu người đồng cấp. Nếu người muốn ở, cần ít nhất quá nửa bọn họ đồng ý.”

“Không vấn đề.” Bạch Du gật đầu. “Ta có thể chờ bên ngoài.”

Tô Nhược Túc nhìn về phía tay hẳn: “Đó là hành lý của người sao?”

“Không, ta mua nguyên liệu nấu ăn. Có chút đói bụng, định mượn phòng bếp một lát.” Bạch Du nói, đồng thời giơ cái túi trên tay lên.

“Người biết nấu ăn?” Tô Nhược Túc tròn mắt ngạc nhiên. Nàng cũng biết nấu, nhưng không thể nói là thành thạo. Bảy người thay phiên trực bếp trong suốt kỳ cắm trại bảy ngày, hôm nay lại đúng ca của nàng. Dù thực đơn không khó lắm, nhưng nàng vẫn có chút thiếu tự tin.

Bạch Du gật đầu: “Tại hạ sư thừa Raiden Mei.”

“Chưa nghe qua. Nhưng hẳn là rất lợi hại, là đầu bếp Phù Tang sao?” Tô Nhược Túc nhường một bước.

“Người đã mang cả đồ ăn đến tận cửa, không cho vào thì đúng là bất lịch sự... Ừm, thế này đi, nếu Bạch tiên sinh có thể giúp ta làm bữa tối, ta nghĩ những người khác sẽ không có ý kiến gì.”

Đạo lý “ăn miệng người ngán” thì ai cũng hiểu.

Bạch Du biết điều gật đầu: “Tất nhiên, ta cũng mua dư nguyên liệu.”

Đây là lời nói dối. Hẳn cố tình mua nhiều như vậy.

Từ trong nhật ký, hắn đã biết Tô Nhược Túc là một kẻ tham ăn. Dù không đến mức cuồng ăn, nhưng hễ thấy đồ ăn ngon là không nhịn được phải bốc hai miếng bỏ vào miệng. Cũng có không ít người có thói quen tương tự.

Vừa bước vào biệt thự, đại sảnh vắng vẻ, chỉ có một cô gái mặc váy vàng, tóc buộc hai đuôi ngựa đang tập yoga khởi động trong phòng khách.

Bạch Du dừng chân.

“Đó là Vu Hải Thanh... Chờ chút rồi ta giới thiệu.”

Vu Hải Thanh, một trong ba người sống sót.

Bốn năm sau, Tô Nhược Túc mất tích. Còn Trang Đạo Thành, ánh đèn đường vẫn sáng. Về Vu Hải Thanh, tin tức rất ít ỏi. Có người nói nàng rời khỏi Nam Lăng Thị, đi đến phương xa để giảng dạy.

Hai người tiến vào bếp, bắt đầu bận rộn.

Chương 393

DTV EBOOK

Bạch Du làm một con chó độc thân lâu năm, tự nhiên là biết nấu ăn. Hơn nữa, hắn cũng có mấy món sở trường, vì vậy vừa cầm trù đao lên đã bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu cho món vịt quay và lẩu cá.

“Tay nghề cũng không tệ đấy.” Tô Nhược Túc đứng bên cạnh phụ giúp, cả hai phối hợp khá ăn ý.

Phòng bếp trong biệt thự khá rộng, đủ chỗ cho hai người cùng hoạt động. Sau khi chuẩn bị xong nguyên liệu, bọn họ đặt lên bàn bếp, mở lò nướng để nướng vịt, rồi tiếp tục rửa và sơ chế những nguyên liệu khác.

Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, mấy món ăn đã dần thành hình. Cuối cùng, chỉ còn lại việc hầm nồi lẩu cá.

Trong lúc họ bận rộn trong bếp, hai người khác cũng vừa trở về.

Ứng Hoài Ngọc và Lỗ Trung - trong nhóm sáu người, đây là cặp đôi duy nhất. Họ phụ trách đi mua nguyên liệu nấu ăn, nhưng khi về tay chỉ có vài loại rau củ đơn giản, hoàn toàn không thấy thịt hay cá đâu.

“Xin lỗi, chúng ta đi muộn quá, chợ đã dọn hết rồi. Chỉ còn mấy quây đồ ăn sẵn là còn mở cửa.” Ứng Hoài Ngọc ngượng ngùng nói. Nàng là một cô gái tóc dài, ăn mặc đơn giản.

Lỗ Trung, ngược lại, là một thiếu niên đầu húi cua, nhìn hệt như kiện tướng bóng rổ trên sân thể thao. Hắn giơ túi đồ lên: “Đành mua thêm rau củ cho đủ.”

“Không sao, không sao.” Vu Hải Thanh nhẹ nhàng nhón chân, bước đến cạnh họ rồi chỉ tay về phía bếp:

“Nghe kỹ xem, có phải đang có mùi gì rất thơm không?”

“Nhưng mà không có nguyên liệu thì làm sao nấu được?” Ứng Hoài Ngọc ngạc nhiên. “Mùi thơm nức mũi thật đấy.”

Cánh cửa kính mờ của bếp mở ra, Tô Nhược Túc bưng hai đĩa rau trộn bước ra ngoài, quét mắt nhìn một lượt: “Dọn dẹp bàn ăn, chuẩn bị cơm tối.”

Lỗ Trung nhìn vào phòng bếp, phát hiện một bóng lưng lạ lẫm: “Tô Nhược Túc, kia là ai?”

“Nhặt được đầu bếp hoang dã.” Tô Nhược Túc ưỡn ngực, đắc ý nói: “Còn tự mang nguyên liệu đến, người thấy có lợi hại không?”

“Đầu bếp à?” Lỗ Trung gật gù.

Ba người nhanh chóng cất nguyên liệu vào tủ lạnh, sau đó bắt đầu dọn bàn, sắp xếp bát đĩa. Chẳng bao lâu, bàn ăn đã được bày biện đủ loại món ăn thơm ngon, rực rỡ sắc màu.

“Thời gian gấp rút, chỉ chuẩn bị được bấy nhiêu món này thôi.” Bạch Du xoa tay, tỏ vẻ khiêm tốn: “Không có gì đặc biệt.”

“Thật lợi hại!” Vu Hải Thanh vỗ tay tán thưởng.

“Ngài thực sự là đầu bếp chuyên nghiệp sao?”

“Chỉ là nghiệp dư thôi.” Bạch Du lắc đầu. “Chẳng qua là do ăn nhiều, nên tự học nấu.”

Phòng ăn quá đắt đỏ, hẳn đành tự mua nguyên liệu về mà làm.

Không lâu sau, hai người còn lại cũng vừa về đến nơi.

Cửa phòng mở ra, một thiếu niên bước vào. Dáng dấp hẳn có vài phần tương đồng với hình ảnh bảy năm sau.

Nếu đặt hai tấm ảnh so sánh, Trang Đạo có thể dễ dàng cảm thán: “Hồi đó ta còn gầy lắm.”

Hắn không nói một lời, chỉ lặng lẽ rửa tay, thậm chí còn mang cả cần câu về.

“Tâm trạng hắn không tốt à?” Vu Hải Thanh nhỏ giọng hỏi.

Lỗ Trung vươn vai: “Chắc chắn là thất bại rồi... Cái tài câu cá của hắn ta đã chứng kiến rồi, đúng là không được. Thà rằng dùng xiên đâm cá còn nhanh hơn.”

Ngay sau đó, một người khác cũng bước vào. Trên người nàng thoang thoảng hương mẫu đơn nhàn nhạt.

“Tuyết Táo cũng về rồi à.” Tô Nhược Túc bưng bát cơm lên, cất giọng gọi: “Đi rửa tay trước đi.”

Tần Tuyết Táo gật đầu, khi đi ngang qua phòng bếp thì ánh mắt chợt dừng lại trên người Bạch Du ở phía xa.

“Hắn là ai?”

“Đầu bếp.” Tô Nhược Túc lập tức trả lời, giọng điệu có chút tự mãn như muốn tự khen mình.

“... Là người đến tá túc à?” Tần Tuyết Táo trực tiếp ngắt lời, ánh mắt có chút sắc bén: “Người xa lạ đúng không? Những người khác đồng ý chưa?”

“Bọn họ sẽ đồng ý thôi.” Tô Nhược Túc trừng mắt nhìn nàng: “Ta ném thử rồi, tay nghề rất tốt!”

Tần Tuyết Táo không phản bác được, ánh mắt lại thoảng lướt qua bóng lưng của thanh niên nọ, sau đó thu hồi, trong ánh mắt mang theo vài phần cảm xúc khó phân biệt. Nàng hơi hột hỏi:

“Người chẳng lẽ nhìn trúng gương mặt hắn?”

“Ta nông cạn như vậy sao?” Tô Nhược Túc khoanh tay, lập tức phủ nhận: “Chỉ là cảm thấy có duyên nên mới đồng ý!”

“Duyên phận? Duyên phận gì?”

“Nhãn duyên!”

“...”

Chẳng phải vẫn là vì thấy hấn đẹp trai sao?

Tần Tuyết Táo không muốn tranh cãi, liền đi rửa tay rồi ngồi xuống bàn ăn.

Trên bàn cơm, mọi người vừa ăn vừa cười nói vui vẻ, chỉ có Trang Đạo là trầm mặc hơn hấn. Ăn được một nửa, hấn chủ động rời đi, đồng thời còn xin Bạch Du một ít cơm thừa để mang về phòng.

Điều này càng khiến Lỗ Trung tin chắc rằng hấn thật sự chỉ câu được mấy con cá bé tí. Hấn liếc nhìn Tần Tuyết Táo, thầm đoán có lẽ nàng đã buông lời chế giễu khiến lòng tự trọng của “lão câu cá” bị tổn thương.

Tần Tuyết Táo lười biếng đáp lại, hoàn toàn không quan tâm.

Chương 394

DTV EBOOK

Cứ như vậy, việc Bạch Du ở lại được thông qua với bốn phiếu đồng ý và hai phiếu phản đối. Cuối cùng, hắn được phân vào căn phòng trống cuối cùng trong biệt thự.

Nhìn qua căn phòng, hắn thâm suy đoán, theo lẽ thường mà nói, phòng này vốn được để dành cho vị điều tra viên kia...

Sau khi thu dọn qua loa, hắn rời khỏi phòng và đi xuống phòng khách.

Phòng khách lúc này không có nhiều người, nhưng bên ngoài biệt thự, khoảng sân rộng lại được tận dụng làm nơi huấn luyện. Các học sinh đang giao đấu với nhau để rèn luyện.

Nhưng Tô Nhược Túc lại không tham gia.

Theo lý mà nói, nàng vẫn chưa đột phá đến cảnh giới Siêu Phàm, lẽ ra phải lo lắng mới đúng. Nhưng lúc này, nàng lại trông rất thản nhiên, tâm trạng có vẻ cực kỳ ổn định.

Bạch Du có chút nghi hoặc, liền tiến đến hỏi:

“Người không đi huấn luyện à?”

“Hôm nay ta không muốn luyện tập, mệt quá, nghỉ ngơi một chút.” Tô Nhược Túc vừa nói vừa vươn vai lười biếng.

“Kỳ thi cao khảo sắp đến rồi. Nếu bước vào cảnh giới Siêu Phàm, người có thể chắc chắn vào đại học mà người ngưỡng mộ.” Bạch Du bổ sung một câu: “Người không sốt ruột sao?”

“Sốt ruột chứ, nhưng lo lắng thì có ích gì?” Tô Nhược Túc ngả người trên ghế, ánh mắt hướng lên bầu trời

đầy sao, giọng điệu bình thản: “Thiên phú và căn cơ của ta vốn chỉ ở mức bình thường, vậy nên có lo cũng không gấp được. Chỉ cần trong vòng một tháng có thể đột phá Siêu Phàm là đủ.”

“Thiên phú bình thường...”

Nhiều người cũng đánh giá Tô Nhược Túc như vậy. Mặc dù nàng có kế thừa huyết mạch Anh Linh, nhưng thiên phú bản thân lại khá bình thường. Ngay cả khi kích hoạt Hậu Thiên Anh Linh huyết mạch, nàng vẫn khó mà so bì với những thiên tài hàng đầu. Huống hồ, trong nhóm bọn họ còn có một thiên tài có thể nhìn thấy, có thể chạm đến—Tần Tuyết Táo.

Bởi vì học trưởng vốn dự định chỉ đạo bọn họ không còn ở đây nữa, nên trách nhiệm giảng dạy rơi vào tay Tần Tuyết Táo.

Đồng trang lứa, nhưng có người đã đủ năng lực đứng lớp hướng dẫn người khác... Đúng là thiên tài.

Bạch Du nghĩ ngợi, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng:

“Cùng thiên tài làm bạn, tâm trạng chắc không đơn giản nhỉ?”

Tô Nhược Túc không phủ nhận cũng chẳng đồng tình, chỉ nhướn mày hỏi lại:

“Nghe giọng điệu của ngươi, chẳng lẽ cũng có cảm xúc đồng cảm?”

Bạch Du cười nhẹ:

“Ta thực sự từng quen biết một thiên tài... Một kẻ sở hữu huyết mạch Anh Linh Tiên Thiên.”

Tô Nhược Túc nghiêng đầu sang chỗ khác, giọng đầy hoài nghi:

“Ngươi đang khoác lác đi? Huyết mạch Anh Linh Tiên Thiên, thứ đó còn hiếm hơn cả Võ Thánh đấy!”

“Ta thật sự từng gặp.” Bạch Du không giải thích nhiều, chỉ đơn giản nói:

“Cho nên áp lực rất lớn. Chỉ để đứng cạnh hân, ta phải cố gắng gấp mười mấy lần người thường. Hết lần này tới lần khác... đối phương không chỉ có thiên phú kinh người, mà còn là một Quyển Vương. Quả thực không cách nào đo lại.”

Nghe đến đây, Tô Nhược Túc suýt chút nữa rơi nước mắt, trong lòng bỗng chua xót không nói nên lời. Nàng liên tục gật đầu đồng tình:

“Ai mà chẳng nói thế? Ai dà... Người có thiên phú tốt mà còn nỗ lực, kiểu người này mà không thành công thì đúng là ông trời không có mắt.”

Nàng nâng cằm, thấp giọng nói:

“Nhưng ta cũng quen rồi... Tin rằng người rồi cũng sẽ quen thôi.”

Dứt lời, nàng đặt miếng dưa hấu xuống, hăng hái lao về phía đám người đang luyện tập:

“Kế tiếp đến phiên ta! Ai muốn đấu với ta nào! Hôm nay ta muốn đánh bại mỹ nữ xinh đẹp nhất ở đây!”

Đám người lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Bạch Du cầm lấy một miếng dưa hấu, từ tốn cắn một miếng.

Hiện tại, tất cả vẫn bình thường. Nhìn bầu không khí hoà thuận này, có thể thấy tất cả đều là bạn học hữu hảo, không hề có chút mâu thuẫn nào.

Chất lỏng đỏ từ miếng dưa hấu chảy dọc theo ngón tay hân, nhỏ xuống bãi cỏ.

Nhưng... đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Ở phương xa, sương trắng bốc lên từ dãy núi, gió lạnh bất chợt thổi qua cành lá, mang theo hơi nước ẩm ướt như báo hiệu một cơn bão sắp kéo đến.

“Kỳ lạ, sao đột nhiên nhiệt độ lại giảm mạnh thế này?”

Lỗ Trung khoan tay đi tới, rùng mình một cái:

“Lạnh quá! Chúng ta đến đây nghỉ mát cơ mà? Sao bây giờ lại giống như bị nhốt trong tủ lạnh thế này?”

“Người có thể ngừng than phiền không?” Vu Hải Thanh vừa mới tắm rửa xong, cả người khoan khoái, nàng vừa móc lỗ tai vừa nói:

“Thời tiết mát mẻ như thế này, ta lại thấy rất thích.”

“Người vừa tắm xong, đương nhiên không thấy lạnh.” Lỗ Trung bĩu môi, sau đó cũng bước vào phòng tắm khác.

Nhóm sáu người, bốn nữ hai nam, tính cả Bạch Du thì mới có ba nam nhân.

Khi mọi người vừa tắm rửa xong, đang bàn bạc xem nên làm gì để giết thời gian thì—

Rầm!

Trang Đạo đột ngột đẩy cửa bước vào.

Sắc mặt hần tái nhợt, môi hơi run rẩy. Dù đã vận chuyển chân khí để chống lạnh, nhưng vai hần vẫn không ngừng run rẩy.

“Tình huống không ổn.”

Trang Đạo bước nhanh vào trong, quay đầu nhìn về phía Tần Tuyết Táo, nghiêm trọng nói:

Chương 395

DTV EBOOK

“Bên ngoài sắc trời đột biến, nhiệt độ giảm xuống hơn mười độ!”

“Ta không thấy dự báo thời tiết nói gì về chuyện này.” Tô Nhược Túc nghi hoặc, lấy máy truyền tin ra xem thử.

“Để ta kiểm tra... Hả? Mất tín hiệu?”

“Ta cũng mất tín hiệu.”

“Một dạng.”

“+1.”

Mấy người lần lượt xác nhận điện thoại đều không có mạng.

Sắc mặt Trang Đạo càng trở nên khó coi. Hắn đi vòng quanh vài bước, rồi nghiêm túc nói:

“Bây giờ phải làm sao? Theo ta, tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Đừng có vội.” Lỗ Trung vỗ vai hắn, cười cười:

“Chúng ta mới tới mà, hơn nữa bây giờ ra ngoài cũng chẳng có xe. Trang Đạo, người có phải đang căng thẳng quá không? Có muốn đi tắm nước nóng thư giãn chút không?”

Trang Đạo khoát tay, không thèm để ý đến hắn.

Hắn lại lần nữa nhìn về phía Tần Tuyết Táo, giọng điệu mang theo chút khẩn trương:

“Người nói xem, bây giờ phải làm gì?”

Tóc đỏ cô nương vừa tắm xong, mái tóc vẫn còn hơi ướt. Nàng vừa lau tóc vừa lười biếng đáp:

“Hôm nay cứ ở lại đây đi. Đợi xem tình huống thế nào. Ngoài trời tối tăm thế kia, muốn rời khỏi cũng chẳng được. Không có xe, chẳng lẽ chúng ta định cuốc bộ về Nam Lăng giữa đêm?”

“Đúng vậy, hơn nữa hành lý còn nhiều thế này.” Vu Hải Thanh cũng lên tiếng đồng tình.

Trang Đạo im lặng, ánh mắt hơi lóe lên, sau đó xoay người đi về phía cầu thang, chậm rãi bước lên lầu.

Dáng vẻ của hắn lúc này... rất kỳ lạ.

Bạch Du nhớ rõ, bảy năm sau Trang Đạo cũng từng có những lời bình luận không mấy tốt đẹp về Tần Tuyết Táo. Tựa hồ giữa hai người có mối quan hệ không nhỏ, chẳng lẽ nguồn cơn lại bắt đầu từ lần này?

Hắn hỏi:

“Quan hệ của ngươi với vị đồng học này không được tốt lắm à?”

Tô Nhược Túc cũng cảm thấy khó hiểu, đáp:

“Từ trước đến nay vẫn rất tốt mà. Hôm nay chỉ là ra ngoài câu được con cá, vậy mà trở về lại giống như uống nhầm thuốc nổ, chẳng lẽ...”

Bạch Du tiếp lời:

“Chẳng lẽ gì?”

Tô Nhược Túc giật mình, nghiêm túc nói:

“Hắn câu được cá chiên?”

Bạch Du: “?”

“Ngươi không hiểu sao? Cá chiên tức là nổ tung cá. Đây là một cách chơi chữ, ý là hắn...”

“Không cần giải thích, ta hiểu rồi.” Khóe miệng Bạch Du giật mấy cái.

“Nếu hiểu rồi, vậy tại sao ngươi không cười?” Tô Nhược Túc kiên trì truy hỏi. “Chẳng lẽ không buồn

cười sao?”

“... Người không thấy ta đang phát run à?”

“A, hóa ra là cười đến phát run.” Tô Nhược Túc tự cho là đã hiểu, hài lòng rời đi.

Bạch Du: “...”

Ta là bị lạnh đến phát run, không phải vì buồn cười!

Sau màn nháo của Tô Nhược Túc, Bạch Du vừa định hỏi thêm chuyện thì đã không còn cơ hội.

Vì ngay khi Trang Đạo rời đi, bầu không khí trong phòng nhanh chóng trở lại bình thường, chỉ có Tần Tuyết Táo là lên lầu, dường như đang nói chuyện riêng với hân.

Bạch Du muốn nghe lén cuộc đối thoại giữa hai người, nhưng chưa kịp ra tay đã bị ngăn lại. Dù sao, hân vẫn chỉ là người ngoài, bị đề phòng cũng là chuyện đương nhiên.

Đúng lúc này, có một người bất ngờ phá vỡ cục diện.

Khi mọi người đang chơi “Đại Phú Ông”, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ mạnh.

Tần Tuyết Táo lập tức đi đến gần cửa, rồi chủ động mở ra.

Nàng vừa mở cửa liền hỏi:

“Có chuyện gì—?”

Chưa kịp nói hết câu, người đứng ngoài đã đổ sập xuống ngay trước cửa.

Bạch Du lập tức đứng dậy, bước nhanh về phía cửa.

Người vừa ngã xuống chính là điều tra viên của Huyền Thiên Ti, không còn nghi ngờ gì nữa, thân phận hân rất quan trọng.

Nhờ có hân để lại bùa chú bảo hộ mà mọi người ở đây mới có thể kiên trì suốt sáu ngày qua.

“Tần cô nương, hắn là ai?”

Khi tiến đến, Bạch Du thấy Tần Tuyết Táo đang đỡ lấy điều tra viên kia. Trên người hắn máu chảy đầm đìa, không tránh khỏi làm bẩn cả mặt đất lẫn y phục nàng.

“Ta không biết.” Tần Tuyết Táo lắc đầu.

Bạch Du tiến lên đỡ lấy vai điều tra viên, rồi nói với nàng:

“Làm phiền người đi lấy hộp cứu thương.”

Tần Tuyết Táo đứng dậy, cúi đầu nhìn vết máu loang lổ trên váy mình, rồi lại nhìn sàn nhà bị nhuộm đỏ, khẽ thở dài:

“Ta nghĩ không cần thiết đâu.”

Bạch Du: “?”

Tần Tuyết Táo nhìn thẳng vào điều tra viên, chậm rãi nói:

“Hắn đã chết rồi.”

Đồng tử Bạch Du co rút mạnh, hắn lập tức quay sang kiểm tra đối phương, đặt tay lên cổ điều tra viên. Không còn mạch đập, tim cũng đã ngừng đập.

Chết rồi?

Thật sự chết rồi sao?

Hàng loạt dấu chấm hỏi xuất hiện trong đầu Bạch Du.

Tình huống này... quá kỳ quái.

Theo như nhật ký của Tô Nhược Túc, điều tra viên này vốn dĩ sống đến ngày thứ ba, dù bị thương nhưng không phải trí mạng. Về sau, hắn còn cùng nhóm người xâm nhập vào biệt thự ác quỷ, chiến đấu đến phút cuối mới trọng thương mà chết.

Nhưng bây giờ, hắn vừa xuất hiện liền lập tức mất mạng?

Không đúng...

Tại sao lại như vậy chứ?

Bạch Du tràn đầy kinh ngạc, không sao hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra.

Chẳng lẽ là do chính ta đã thay đổi diễn biến của cốt truyện?

Chương 396

DTV EBOOK

Nhưng rõ ràng ta chẳng làm gì cả, chỉ đơn giản là nấu một bữa cơm, cùng mọi người trò chuyện mà thôi.

Ban đầu, ta định cứ chờ xem tình hình phát triển, căn bản không có ý định can thiệp. Kết quả... vừa mới mở màn, điều tra viên liền chết.

Chết!

Một tiếng “bộp” vang lên, hắc đồ gục ngay trước cửa như thể bị búa tạ giáng xuống giữa chợ.

Mẹ nó, tại sao lại thế!

Trong đầu Bạch Du ong ong.

Rõ ràng hắc đã soạn sẵn hàng trăm chữ dạo đầu, chuẩn bị những lập luận sắc bén để cùng điều tra viên Huyền Thiên Ti phân tích tình hình. Bởi vì cả hai đều là người ngoài cuộc, nên hắc nghĩ có thể tạo dựng một mối quan hệ tốt đẹp.

Kết quả, người thì đến thật... nhưng linh hồn đã bay đi mất.

Mẹ nó...

Trong lòng Bạch Du có đến mười ngàn câu chửi thề nhưng chẳng thể thốt ra. Dù sao, người chết là chuyện lớn.

Hắc chỉ có thể nhẹ nhàng khép mắt cho đối phương, thầm niệm một câu Ác Ma phó thác, sau đó thở dài:

“Đúng là chết rồi.”

Vừa đứng lên, đám người trong phòng khách cũng vây lại, nhưng không ai dám tiến quá gần. Bọn họ chỉ

đứng nhìn thi thể trên mặt đất, biểu cảm lộ rõ vẻ sợ hãi.

Vì mới mở cửa ra mà đã có một cái xác ngã vào...
Cảnh tượng này thế nào cũng thuộc phạm trù truyện kinh dị rồi.

Mẹ nó, hay là mở lại đi.

Bạch Du trầm nghĩ, nhưng vẫn quyết định bóp chết suy nghĩ đó.

Gặp vấn đề liền mở lại sẽ chỉ lãng phí điểm số vận mệnh. Ít nhất, hắn phải tìm hiểu cho rõ ràng: tại sao lại xuất hiện biến số này?

Tại sao điều tra viên Huyền Thiên Ti vừa vào đã chết?

Chết một cách quá kỳ quái.

Dĩ nhiên không loại trừ khả năng hắn bị thương quá nặng mà tử vong.

Thực tế, với lượng máu chảy nhiều như vậy, chết cũng chẳng có gì khó hiểu.

Nhưng điều Bạch Du muốn biết, chính là nguyên nhân nào dẫn đến biến số này.

Không lẽ... trong căn phòng này chỉ có thể chứa bảy người, cho nên vừa bước vào, hắn liền “xì hơi” rồi gục xuống?

Cái gì mà bảy ý chí chứ.

Bạch Du cúi xuống kiểm tra thi thể, sau đó lục soát trên người đối phương, tìm thấy một chiếc túi cùng giấy chứng nhận.

“Điều tra viên Huyền Thiên Ti.”

Trong mười tổ chức lớn của Đại Hạ, Huyền Thiên Ti và Trường Dạ Ti thường xuyên xuất hiện trên các bản tin chính thức. Vì vậy, khi nghe thấy cái tên này,

ai cũng ý thức được rằng tình huống không hề đơn giản.

Trong đời mà gặp phải người của Huyền Thiên Ti, thường chỉ có hai khả năng: hoặc là chính mình gặp quỷ, hoặc là bị quỷ để ý.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Vu Hải Thanh nhìn thấy thi thể thì chân mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ.

Tần Tuyết Táo lắc đầu:

“Ta cũng không rõ... vừa mở cửa, liền...”

“Huyền Thiên Ti điều tra viên đột nhiên chết tại đây, chắc chắn không phải ngẫu nhiên.”

Bạch Du bình tĩnh nhìn thi thể dưới đất, hần vốn không thấy có gì đáng sợ. Nhưng những người khác thì không, bọn họ đều mang vẻ mặt kinh hãi.

“Người đang làm gì vậy?” Tô Nhược Túc nghi hoặc hỏi.

“Sự cấp tòng quyền.”

Bạch Du mở chiếc túi ra, lấy một xấp phù lục đưa cho Tô Nhược Túc, dặn dò:

“Dán mấy tấm này lên cửa sổ, mỗi bức tường một tấm là đủ. Dán kín hết, không được để sót lỗ hổng nào! Nếu không, đồ vật không sạch sẽ có thể lọt vào.”

“Đồ vật không sạch sẽ?” Ứng Ngọc Hoài tái mặt.

“Người nói... là quỷ?”

“Huyền Thiên Ti điều tra chủ yếu về hai thứ: yêu và quỷ. Nếu chỉ là yêu quái, thông thường không cần đến điều tra viên, trừ khi họ phải dò xét một hiểm địa nào đó.”

Bạch Du bày phần thật, ba phần giả nói tiếp:

“Cho nên, lý do hần chạy vào đây có lẽ là để tránh né một đợt tập kích. Đáng tiếc, vẫn không thể trụ nổi... Ta hoài nghi nơi này đã biến thành Quỷ Vực. Vậy

nên, tốt nhất là cứ cẩn thận thì hơn. Chư vị chắc không muốn biến thành thức ăn trong miệng quỷ đầu, đúng không?”

Nhóm học sinh vừa bị dọa cho một trận liên lập tức hành động, bắt đầu dán phù lục khắp nơi.

Bạch Du thì khiêng thi thể xuống tầng hầm, đặt vào trong tủ lạnh.

“Hôm nay xui quá... Lại có cảm giác sắp phải chết đi sống lại thêm lần nữa.”

Hắn lẩm bẩm tự giễu, đóng cửa tủ lạnh lại.

“Không biết còn phải mở ra bao nhiêu lần nữa đây.”

“Hiện tại, chúng ta đang ở trong Quỷ Vực.”

“Muốn thoát khỏi Quỷ Vực vô cùng khó khăn, bởi lẽ trước mắt chúng ta vẫn chưa hiểu rõ quy tắc của nó.”

“Muốn tiêu diệt Quỷ Vực lại càng là chuyện viễn vông, bởi vì chủ nhân Quỷ Vực chí ít cũng đạt đến cấp bậc Tam giai.”

Bạch Du quét mắt nhìn nhóm thiếu niên, thiếu nữ còn trẻ tuổi hơn mình.

“Các điều tra viên của Huyền Thiên Ti đều bỏ mạng tại đây, chứng tỏ nơi này cực kỳ nguy hiểm.”

“Lời khuyên duy nhất ta có thể dành cho các người là: hãy ở yên trong biệt thự, đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài. Cứ đợi cứu viện đến.”

“Cửa sổ đã được phù lục phong bế, ít nhất tạm thời vẫn còn an toàn.”

Tô Nhược Túc giơ tay hỏi: “Tạm thời là bao lâu?”

Chương 397

DTV EBOOK

“Ta không phải người của Huyền Thiên Ti, chỉ có thể phỏng đoán...” Bạch Du suy nghĩ rồi đáp: “Có thể là ba ngày, năm ngày, hoặc một tuần. Vì vậy, các người cần chú ý đến phù lục. Nếu thấy nó bị tổn hại hoặc màu sắc mờ nhạt, lập tức thay thế ngay.”

“Hiện tại, mỗi người đều có ít nhất một tấm phù lục dự phòng đúng không?”

Sáu học sinh đồng loạt giơ tay, biểu thị bản thân vẫn còn giữ ít nhất một lá bùa.

“Nếu có ai dùng hết, hãy báo lại cho ta.” Bạch Du xoa cằm, trầm ngâm nói: “Để đề phòng tình huống bất ngờ, ta đề nghị chúng ta chia tổ đội, mỗi hai người một nhóm. Nếu có chuyện xảy ra, ít nhất sẽ có người kịp thời thông báo cho những người khác.”

Đây là phương án mà Bạch Du nghĩ ra để ứng phó với tình huống đột xuất.

Bởi lẽ theo những gì ghi trong nhật ký, dù biệt thự Tị Thử Sơn Trang đã được phong tỏa bằng phù lục, vẫn có người bỏ mạng. Nguyên nhân cụ thể không ai rõ, nhưng rất có thể trong sáu người này có kẻ nội ứng.

Nhưng hiện tại vẫn chưa thể xác định được.

“Nếu chia nhóm hai người... vậy còn người?” Vu Hải Thanh lên tiếng.

“Ta chỉ có thể một mình hành động.” Bạch Du đáp: “Ta sẽ ở lại đại sảnh. Các người có thể về phòng nghỉ ngơi. Nhưng theo lời ta nói, tốt nhất nên ở chung một phòng.”

Vu Hải Thanh lộ vẻ khó xử. Nếu theo cách chia này... Ứng Ngọc Hoài và Lỗ Trung là một đôi tình lữ, Tần

Tuyết Táo cùng Tô Nhược Túc cũng có đôi, vậy chỉ còn nàng và Trang Đạo là một cặp.

Để một cô gái cùng một nam sinh ở chung một phòng, dù là bạn học cũng thật khó chấp nhận. Dù không ghét Trang Đạo, nhưng giữa hai người cũng không thân thiết đến mức đó.

Ngay lúc này, Trang Đạo đột nhiên đứng dậy: “Ta không định ghép đôi với ai, ta sẽ ở một mình trong phòng, các người không cần để ý đến ta.”

Dứt lời, hắn liền lên lầu, sau đó là tiếng cửa phòng đóng sầm lại.

“Chậc, tên này thật là...” Tô Nhược Túc bực mình vì thái độ không hợp tác của hắn, siết chặt nắm đấm: “Hắn đang bước vào giai đoạn phản nghịch sao?”

Trong thời điểm nguy cấp, lẽ ra ai cũng nên tuân theo quyết định chung, chẳng lẽ ngay cả những kiến thức cơ bản mà trường học dạy cũng quên rồi sao?

Những người khác cũng có chút bất mãn, nhưng không ai lên tiếng.

“Hắn có lẽ có tính toán riêng.” Lỗ Trung mở miệng hòa giải.

“Tính toán gì?”

“Ta không tiện tiết lộ chuyện riêng tư của hắn, nhưng có thể nói thế này—Trang Đạo sở hữu thiên phú rất đặc biệt, có lẽ hắn có cách liên lạc với bên ngoài.” Lỗ Trung nói nửa chừng rồi dừng lại: “Nhưng có lẽ hắn cần sự tĩnh lặng tuyệt đối, vậy nên chúng ta tốt nhất đừng quấy rầy hắn.”

Lời giải thích này miễn cưỡng chấp nhận được.

Tô Nhược Túc đứng dậy: “Vậy thế này đi, ta cũng sẽ ngủ ở đại sảnh, tổ đội với Bạch tiên sinh. Hải Thanh, người cùng Tuyết Táo ở chung một phòng đi.”

Tần Tuyết Táo khoanh tay, vẫn trầm mặc như cũ: “Ta không có ý kiến.”

Bạch Du có chút bất ngờ: “Như vậy... có ổn không?”

“Có gì mà không ổn.” Tô Nhược Túc duỗi lưng một cái, thản nhiên nói: “Ta vốn bị người ta gọi là nam nhân bà, đã là con gái thì cũng phải có khí khái nam tử! Hơn nữa, đây là biệt thự của ta, người là khách do ta mời đến, làm sao có thể để người ở đây một mình? Nhỡ đâu...”

Nàng dừng lại một nhịp, ánh mắt lộ ra vẻ vi diệu: “Nhỡ đâu xảy ra chuyện gì, một mình người cũng khó mà xoay sở.”

Bạch Du không nhịn được bật cười.

Tô Nhược Túc dậm chân: “Cười cái gì?”

“Không có gì... Ta chỉ cảm thấy,” Bạch Du mỉm cười âm áp: “Người là một người rất tốt.”

Tô Nhược Túc hơi sững sờ khi nhìn thấy nụ cười ấy. Ngón chân nàng vô thức giật giật, ánh mắt khẽ nghiêng đi, tay cũng không tự chủ mà lần mò tìm túi áo. Nhưng đến lần thứ ba, thứ tư vẫn chẳng tìm thấy gì, nàng mới sực nhớ mình đang mặc áo ngắn không có túi, thế là lúng túng hạ tay xuống.

Cảm giác này thật kỳ quái... Rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà lại có một cảm giác rất quen thuộc.

Không hiểu sao, khi nhìn thấy nụ cười đó, nàng liền không còn chút nghi ngờ nào đối với hắn.

Thậm chí... trong lòng còn dâng lên vài phần thiện cảm.

Ban đầu, nàng vốn không yên tâm về kẻ ngoại lai này, cố ý ở lại đây để quan sát hắn. Nhưng bây giờ, dường như chính nàng lại vô thức để lộ sơ hở trước.

Bạch Du phủ tay, ra hiệu kết thúc cuộc trò chuyện:
“Mọi người nên nghỉ ngơi sớm một chút đi. Dù có ngủ không ngon, cũng phải cố chợp mắt.”

Lúc này, thời gian đã gần 9 giờ tối.

Theo như kế hoạch đã bàn bạc, bốn người rời khỏi đại sảnh, quay về phòng riêng.

Điều khiến Bạch Du cảm thấy bất ngờ là Tần Tuyết Táo lại yên lặng đến lạ thường. Nàng thậm chí không hề chủ động nói chuyện với hắn, ngược lại, Tô Nhược Túc lại tỏ ra khá thân thiện.

Mặc dù chưa từng quen biết, nhưng dường như giữa nàng và hắn có một sự ăn ý kỳ lạ.

Chương 398

DTV EBOOK

Nhưng điều đáng nói nhất là—hắn vốn đến đây vì Tần Tuyết Táo, vậy mà từ đầu đến cuối, nàng lại chẳng thêm đoái hoài đến hắn.

Nữ nhân này... đúng là càng tỏ ra lạnh nhạt, càng khiến người ta chú ý.

Sau khi mọi người rời đi, Bạch Du bắt đầu thu dọn cái bàn. May mắn là phòng khách này khá rộng rãi, ghế dài cũng đủ để hắn ngủ một giấc thoải mái.

Lúc này, hắn mới ngẩng đầu lên, thầm nghĩ: “Ồ? Vẫn còn điện à?”

Tô Nhược Túc nằm nghiêng trên ghế sofa gần đó, lười biếng giải thích: “Nguồn điện ở đây là từ trạm thủy điện gần hồ chứa nước, nên vẫn có thể dùng.”

“Nếu mệt thì cứ ngủ đi, phòng khách rộng rãi mà.”

“Không cần...”

“Hay là... người muốn trông chừng ta?” Bạch Du thuận miệng hỏi.

Tô Nhược Túc lập tức mở to mắt, trong thoáng chốc không biết nên trả lời thế nào. Không đáp cũng không được, mà đáp lại thì cũng chẳng xong, cuối cùng chỉ có thể cứng nhắc nói một câu:

“Ngài hiểu lầm rồi.”

... Đã gọi “ngài” rồi, vậy còn gì mà hiểu lầm nữa chứ?

Bạch Du dĩ nhiên hiểu rõ ý nghĩ của nàng, cũng như ngầm hiểu được suy nghĩ của những người khác. Hắn dứt khoát ngắt bài:

“Chúng ta là người xa lạ, các người không tin ta cũng là lẽ thường, chẳng có gì đáng trách. Nhưng ở Quý

Vực này, tất cả đều cùng chung số phận. Là nam nhân trưởng thành duy nhất trong nhóm, ta sẽ gánh vác trách nhiệm đưa các người rời khỏi nơi này.”

Dứt lời, hắn nhắc nhở:

“Còn nữa, ta phải phê bình người một câu.”

“Phê bình... ta?” – Tô Nhược Túc có phần kinh ngạc.

Bạch Du nghiêm túc nói:

“Nếu như ta thật sự là kẻ xấu, người căn bản không nên đơn độc giám sát ta mà phải ở cạnh mọi người. Thứ nhất, người không rõ thực lực của ta. Thứ hai, người chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, sao có thể không chớp mắt suốt một đêm mà theo dõi ta? Lỡ như ta có hành động gì, người chắc chắn có thể phát hiện sao?”

Vừa nói, hắn vừa lật tay, lòng bàn tay xuất hiện một con dao gọt trái cây.

Tô Nhược Túc hoàn toàn không kịp nhìn rõ, nhưng tính cách nàng cứng rắn, liền hừ nhẹ:

“Bất quá chỉ là một con dao gọt trái cây...”

Bạch Du lắc đầu, vút ra một cây kéo.

“Một cây kéo thì sao...”

Bang!

Lần này, hắn ném ra một con dao bổ dưa hấu.

Tô Nhược Túc lặng thinh, chăm chú nhìn đôi tay của Bạch Du, tò mò hỏi:

“Người là con nợ của đao à? Hay là bán buôn đồ làm bếp?”

Bạch Du nhặt một chiếc gối ném thẳng tới:

“Nói chuyện nghiêm túc đi, đừng đùa giỡn!”

“Về sau nếu gặp tình huống tương tự, nhớ chú ý nhiều hơn, hiểu chưa?”

Tô Nhược Túc cười rạng rỡ, lộ ra tám chiếc răng trắng đều tăm tắp, nụ cười vừa khỏe khoắn lại có sức hút:

“Nghe người nói vậy, ta xem như có thể yên tâm, ít nhất người không phải kẻ xấu.”

“Không có gì là chắc chắn cả.” Bạch Du lắc đầu:

“Chỉ có lợi ích mới là yếu tố quyết định... Người còn trẻ, nhưng biết tính toán một chút cũng không có gì xấu.”

“Ta hiểu rồi, cho nên ta sẽ cắt đao rồi đi ngủ.”

“.....”

“Dưới gối cũng có một cây kéo.”

“.....”

“Trong quần ta còn có...”

“Ngủ đi cho ta nhờ!”

Ánh đèn vụt tắt, không gian xung quanh chìm vào tĩnh mịch.

Bên ngoài cửa sổ, lớp sương trắng dày đặc che phủ. Trong màn sương mờ ảo, dường như có thể thấy dấu bàn tay đen sì in trên cửa kính, để lại một dấu tay trắng bệch ghê rợn.

Dù vậy, suốt cả đêm, Bạch Du không ngủ.

Hắn uống một bình dược thủy giúp tinh thần luôn tỉnh táo, để có thể quan sát bốn phương tám hướng. Trong bóng tối hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở của mọi người, mọi chuyển động trong đại sảnh đều vô cùng rõ ràng.

Tuy nhiên, sương trắng bên ngoài lại tạo ra cảm giác mờ ảo, ngăn cách tri giác của hắn.

Điều duy nhất hắn có thể chắc chắn là trong suốt đêm qua, không có ai ra vào đại sảnh, cũng không ai có thể lặng lẽ lên lầu hai mà qua mắt được hắn.

Dù là Siêu Phàm tam giai cũng không có khả năng. Cấp độ đó không thể nào sở hữu kỹ năng dịch chuyển không gian.

Bởi vì Quỷ Vực không có khái niệm bình minh, Bạch Du chỉ có thể dựa vào thời gian mà xác định. Khi đã chắc chắn trời vào khoảng sáu giờ, hắn lập tức rời giường.

Siêu phàm giả, trừ phi sở hữu thể chất đặc thù, nếu không thì không cần ngủ nhiều. Chỉ vài giờ ngắn ngủi đã đủ để khôi phục hoàn toàn tinh lực và thể trạng.

Xác nhận cả đêm không có chuyện gì xảy ra, Bạch Du đánh thức Tô Nhược Túc. Nàng đi rửa mặt trong phòng vệ sinh, sau đó theo lời hắn lên lầu gọi mọi người. Trong lúc đó, Bạch Du vào bếp chuẩn bị bữa sáng đơn giản.

Nhưng chưa kịp làm gì, thì chưa đầy bao lâu sau khi gọi người dậy...

Lầu hai liên truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Là Lỗ Trung, sắc mặt hắn đầy lo lắng:

“Các người có thấy Ngọc Nhi không?”

Ứng Ngọc Hoài biến mất!

Mọi người lập tức chia nhau tìm kiếm, lật tung cả gian phòng, thậm chí gõ cửa phòng Trang Đạo, lục soát khắp nơi, cả tầng hầm cũng không bỏ sót.

Chương 399

DTV EBOOK

Nhưng dù tìm thế nào, vẫn không thấy bóng dáng nàng.

“Đã tìm kỹ chưa?”

“Tìm rồi.”

“Tất cả cửa sổ đều khóa kín, người không thể nào đi ra ngoài được!”

Không ai tìm thấy, không có chút manh mối nào.

Nỗi lo lắng ngày càng dâng cao, nhưng không biết phải lần theo dấu vết thế nào.

Một linh cảm bất an chợt dâng lên trong lòng Bạch Du.

Cho đến khi thời gian trôi qua bảy giờ rưỡi, sương trắng bên ngoài mới tan bớt phần nào.

“Nhìn sân nhỏ kia...”

Vu Hải Thanh đứng bên cửa sổ, trừng lớn mắt, che miệng lùi lại hai bước, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đệm.

Ngoài cửa sổ, giữa sân viện, một b·ộ t·hi t·hể không đầu nằm sõng soài trên mặt đất.

Xung quanh nó, một đám quỷ quái đang chen chúc gặm nhấm.

Máu tươi loang lổ, nội tạng rỉ ra ngoài, nhuộm thành một màu nâu đỏ ghê rợn.

“A ——!”

Lỗ Trung lập tức lao tới.

Tô Nhược Túc phản ứng nhanh, vội chặn hấn lại:

“Đừng qua đó, người sẽ c·hết đấy!”

“Đừng cản ta!”

Lỗ Trung gạt nàng sang một bên, đẩy mạnh cửa sổ, xông thẳng ra ngoài.

Mọi thứ diễn ra giống hệt trong cuốn nhật ký.

Ngay khi cửa sổ vừa mở, lũ quỷ chực sẵn bên ngoài lập tức nhào vào.

Trong đó, thấp thoáng một bóng hình rực đỏ đang lơ lửng—một hồng y lệ quỷ!

Sau đó, mọi chuyện hoàn toàn hỗn loạn.

Không có điều tra viên của Huyền Thiên Ti trấn áp, hồng y lệ quỷ lập tức phát cuồng, giết sạch tất cả những gì cản đường.

Bạch Du chỉ cảm thấy trái tim mình lạnh toát, giống như bị ai đó móc ra khỏi lồng ngực.

Một bàn tay lạnh lẽo bất ngờ vỗ lên lưng hắn—

Trước mắt tối sầm.

« Tử »

Một dòng chữ sáng lên.

Bạch Du mở mắt, vẫn là nơi đó, khung cảnh quen thuộc.

Lại mở lại rồi!

【 Điểm vận mệnh đã tiêu hao 】

【 Phó Bản Lần Nữa Mở Ra 】

“Lũ nhóc này...”

Bạch Du xoa mi tâm, nhức cả đầu.

Đây đã là lần thứ ba hắn phải mở lại.

Mỗi lần đều có chút khác biệt, nhưng kết cục lại giống nhau—tất cả đều không thể sống sót qua ngày thứ ba.

Nguyên nhân chính là bởi điều tra viên của Huyền Thiên Ti chắc chắn sẽ c·hết bốn lần liên tiếp, và đến ngày thứ hai, Ứng Ngọc Hoài sẽ tuyệt đối t·ử v·ong.

Hắn đã thử cảnh báo, nhưng chẳng ai chịu tin một kẻ ngoại lai như hắn.

Có đôi khi, đi trước một bước là thiên tài.

Nhưng đi trước một trăm bước, chỉ là kẻ điên.

Nếu một người bỗng dưng xuất hiện, bảo rằng “Sắp tới sẽ thế này, thế kia...” thì người sẽ nghe hắn một cách nghiêm túc, hay chỉ xem đó là lời điên rồ rồi đóng sầm cửa lại?

Khả năng cao là về sau.

Bởi vì những gì hắn nói toàn là về báo ứng, về cái ch·ết—chẳng khác nào kẻ bị ám ảnh bởi những điều xui xẻo, hoặc đơn giản chỉ là một tên lừa đảo chuyên bán “bùa hộ mệnh”.

Thật đáng tiếc, hắn không có bất kỳ thân phận nào đủ thuyết phục người khác tin tưởng.

Dù đã liên tục nhấn mạnh với Lỗ Trung rằng nhất định phải canh chừng người yêu của hắn...

Nhưng cuối cùng, kết cục vẫn luôn giống nhau.

Ứng Ngọc Hoài c·hết.

Lỗ Trung lập tức mất kiểm soát.

Dù nhìn bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng hắn nhất định sẽ tìm cách ra ngoài thu dọn t·hi t·hể, bất kể là lén lút hay quang minh chính đại.

Mà một khi ra ngoài, hắn liền trở thành con mồi.

Hồng y lệ quỷ quanh quẩn bên ngoài suốt từ đầu, không hề rời đi.

Chỉ cần cửa mở, nàng sẽ lao vào hưởng một bữa tiệc linh đình.

Bạch Du không thể nào một mình cản lại.

Mặc dù đã nắm rõ kỹ năng và phạm vi sát thương của hồng y lệ quỷ, nhưng dù có ngăn chặn thế nào, hắn vẫn chẳng thể thay đổi kết quả.

Đáng ghét nhất chính là con lệ quỷ này không chỉ giết người, mà còn phá hỏng cửa sổ, để lũ ác quỷ bên ngoài tràn vào, cùng nhau hưởng tiệc tự chọn.

Đến lúc đó...

Hắn chỉ còn cách tắm ướp gia vị, rồi nằm lên bàn mà chờ chết.

Đến lần thứ ba mở lại, Bạch Du dứt khoát vứt bỏ cả mặt mũi, đổi địa điểm nghỉ ngơi sang hành lang lầu hai, trải chăn đệm nằm ngủ dưới đất. Một đêm trôi qua mà chẳng có động tĩnh gì.

Nhưng vẫn vô dụng, Ứng Ngọc Hoài lại chết lần nữa.

Bạch Du bắt đầu hoài nghi nàng có phải là NPC của trò chơi hay không. Bởi vì mỗi khi đến thời điểm phát động kịch bản, nàng liền biến thành thi thể, bị thuấn di đến chỗ chết...

Thế nhưng, dù có làm gì đi chăng nữa, sức của một người vẫn luôn có hạn.

Sau vài lần mở lại, Bạch Du tự nhủ bản thân đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng cái chết của Ứng Ngọc Hoài thực sự quá khó giải.

Nếu như bằng mọi cách vẫn không thể thay đổi sự thật nàng sẽ chết, vậy điều hắn cần cân nhắc bây giờ là làm thế nào để đánh lui Hồng Y Lệ Quỷ.

Chuyện này cần đến sự trợ giúp của điều tra viên.

Thế là lần này, Bạch Du không trực tiếp đi tìm Tô Nhược Túc, mà vào biệt thự làm quen với nhóm học sinh.

Chương 400

DTV EBOOK

Nhớ kỹ diện mạo của điều tra viên, muốn tìm được người này cũng không tốn bao nhiêu công sức. Người này vốn xuất thân từ thôn trấn gần đây, chỉ cần dò hỏi đôi chút là có thể tra ra thân phận của hắn —trạm trưởng trạm thủy điện.

Bạch Du không cố ý đi tìm, mà lựa chọn chờ đợi...

Đợi đến lúc mặt trời lặn, tự tạo một lần “vô tình gặp gỡ”.

Đây chính là lần thứ tư mở lại...

“Chạy mau!”

Vừa trông thấy Bạch Du, điều tra viên liền hoảng hốt hét lên: “Mau chạy đi!”

Hắn ôm chặt vết thương, khập khiễng bước tới. Bạch Du lập tức xông lên, bắt lấy cánh tay đối phương, vác lên vai rồi chạy bán sống bán chết.

Phía sau truyền đến từng đợt tiếng gào thét thê lương, nghe quen thuộc đến phát sợ.

“Người là...”

“Ta là Siêu Phàm!” Bạch Du vừa chạy vừa muốn quay đầu nhìn, nhưng hai hàng cây cối ven đường núi liên tiếp đổ rạp xuống. Trong tình cảnh này, hắn căn bản không dám quay lại. “Rốt cuộc thứ gì đang đuổi theo chúng ta? Rõ ràng ta chưa từng mua Siro khẩn cấp mà!”

“Là Hồng Y... Hồng Y Lê Quý!” Điều tra viên thở dốc, liếc nhìn ánh đèn phía trước, gấp gáp nói: “Mau! Chúng ta trốn vào căn nhà trước mặt!”

Bạch Du gật đầu.

Quả nhiên không phải trùng hợp.

Hướng trở về của điều tra viên đã nói lên tất cả—hắn trở về từ trên núi, chứ không phải đi ngang qua trạm thủy điện. Nếu hắn đi từ trạm thủy điện, thì đã có thể trực tiếp vào thôn, chứ không phải vòng vào khu Tị Thử Sơn Trang trong núi này.

Cuối cùng cũng tập hợp đủ tám người!

Gõ cửa phòng, hai người nhanh chóng bước vào.

Bạch Du vào trước, vừa nhìn liền thấy Tô Nhược Túc, chứ không phải Tần Tuyết Táo.

Rất rõ ràng, tình huống lần này đã có điểm khác biệt... Nhưng hắn không có thời gian so đo mấy chuyện đó.

Điều tra viên của Huyền Thiên Ti lấy ra phù lục, hành động và chỉ thị không khác gì nhiều so với những lần trước. Vì hắn có thân phận công chức của Huyền Thiên Ti, nên nhóm học sinh cũng dễ dàng tin tưởng và nghe theo.

Bạch Du cũng lấy băng vải ra giúp hắn băng bó vết thương.

Trong lúc làm sạch vết thương, điều tra viên đau đến nhe răng trợn mắt. Sau khi băng bó xong, hắn vỗ vỗ vai Bạch Du: “Cảm ơn người, huynh đệ. Ta họ Lương, tên Mộc Tê.”

“Bạch... Vũ.” Bạch Du báo lên một cái tên giả. “Cứ gọi ta là Bạch tiên sinh, hoặc Bạch đại ca cũng được.”

Lương Mộc Tê cười cười, vỗ vai hắn: “Bạch lão đệ có vẻ rất hay giúp đỡ người khác, nhưng nói chuyện có hơi ‘không tha cho ai’ nhỉ.”

“Nếu không có ta, người đã chết dưới tay Hồng Y rồi đó.”

“Người còn trẻ hơn ta mà!”

Hai người đàn ông trưởng thành, dăm ba câu liền trở thành huynh đệ chí cốt.

Dù chỉ mới gặp nhau trong thời gian ngắn ngủi, nhưng khi Bạch Du ra tay cứu người, hấn dứt khoát, linh hoạt, không có chút do dự nào. Thân thủ khéo léo khi né tránh sự truy sát của Hồng Y Lệ Quỷ, cùng với tác phong hành động quyết đoán, lập tức khiến điều tra viên của Huyền Thiên Ti—Lương Mộc Tê—sinh ra tín nhiệm và hảo cảm.

Dù sao thì, Bạch Du thực sự đã cứu hấn một mạng.

Dưới tình huống nguy hiểm như vậy, nếu không cẩn thận thì ngay cả bản thân cũng có thể mất mạng theo.

Hấn thậm chí không hỏi Bạch Du vì sao trời tối rồi còn leo lên núi, bởi lẽ Bạch Du đã chuẩn bị sẵn một chiếc ba lô leo núi, đến lúc đó có thể dễ dàng giải thích rằng mình muốn lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc. Dù sao cũng có không ít người có sở thích leo núi, tuần sơn*.

(*) Tuần sơn (巡山): thuật ngữ chỉ việc đi tuần tra, kiểm tra hoặc dạo chơi trên núi, thường xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp và tu tiên.

Trong lúc cả nhóm trò chuyện, các học sinh đã dán chặt phù lục lên người. Diễn biến phía sau cũng không có gì khác biệt so với trước đó.

Nếu phải nói có điểm nào khác biệt lớn nhất, thì đại khái chính là vì Bạch Du đi vắng, nên bữa tối của các học sinh đơn giản đến đáng thương, hoàn toàn không được phong phú như trước.

Lương Mộc Tê lần này bị thương không nghiêm trọng lắm, chỉ là một vết thương nhẹ bên hông, không ảnh hưởng đến nội tạng, chỉ đơn thuần là trầy xước ngoài da.

Sau khi xua tan âm khí bám trên vết thương, hấn rất nhanh đã có thể hành động bình thường trở lại.

Ngay sau đó, điều tra viên bắt đầu nói về tình huống cụ thể.

“Ngôi làng cổ này từng xảy ra một vụ thảm án vào thời xa xưa. Nhưng vì niên đại đã quá lâu, phần lớn tư liệu liên quan đều đã thất truyền. Ta được phân công đóng quân ở đây cũng chính là để phòng khi có tình huống bất trắc, có thể lập tức báo cáo cho Huyện Thiên Ti... Các bạn học cứ yên tâm, nếu xuất hiện dị tượng Quỷ Vực quy mô lớn, chắc chắn sẽ được cấp trên coi trọng. Chỉ cần chúng ta cố thủ ở đây trong một tuần, cứu viện sẽ đến.”

Là nhân viên chính phủ, lời nói của hắn có sức thuyết phục mạnh mẽ.

Chương 401

DTV EBOOK

Cũng giống như có người cảm thấy cả người không khỏe, nhưng chỉ cần đến bệnh viện, lập tức liền eo không còn đau, chân không còn mỏi, mọi bệnh vật đều không còn quan trọng nữa.

Đây chính là hiệu ứng tâm lý.

Dù Bạch Du có nói một trăm lần cũng không bằng điều tra viên này nói một câu an ủi. Vì đối với những học sinh bình thường này, dù không tin tưởng điều tra viên, thì cũng sẽ tin vào Huyền Thiên Ti.

Chỉ sau khi mọi người đã tản ra, Bạch Du – với tư cách là một Siêu Phàm giả đã trưởng thành – mới nói ra sự thật:

“Muốn cứu viện một nơi đã rơi vào Quỷ Vực là chuyện cực kỳ khó khăn. Không chỉ vì cửa vào rất khó tìm, mà còn vì con đường thông qua cũng đầy rẫy nguy hiểm. Nếu trong vòng mười ngày cứu viện không đến, vậy thì chỉ có thể nghĩ cách tự mở đường máu mà rời đi.”

Một câu an ủi, nhưng ẩn sau lại là thực tế tàn khốc.

Sau khi hàn huyền với Lương Mộc Tê một lát, Bạch Du liền thấy Tô Nhược Túc ôm gối và một chiếc chén nhỏ đi xuống.

Nàng quyết định ở lại đại sảnh cùng hai người trưởng thành để gác đêm. Nhưng chưa đầy một lát, nàng đã ngủ mất.

Bạch Du tiếp tục thức trọn một đêm. Hắn cầm đèn pin đi tuần tra khắp nơi, xác nhận rằng không có bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào xảy ra.

Chỉ đến khi trời sáng, mọi chuyện mới thực sự bắt đầu.

Thi thể của Ứng Ngọc Hoài được phát hiện.

Công thức quen thuộc, mùi vị cũng quen thuộc.

Lỗ Trung tạm thời bị khống chế, Bạch Du trối hắt lại trong đại sảnh, phân công một nhóm học sinh thay phiên canh gác. Thế nhưng, đến giờ ăn tối, Lỗ Trung lợi dụng lúc Vu Hải Thanh sơ hở, giãy thoát khỏi dây trói rồi lao ra ngoài.

Bạch Du cố gắng ngăn chặn nhưng trong khoảnh khắc lại không thể khống chế nổi.

“Tiểu tử này... đã đạt Ứng Kích Kỳ?”

Tình huống này chưa từng xảy ra trước đây, nhưng cũng đủ để giải thích vì sao mỗi lần Lỗ Trung mở cửa, không ai trong đám học sinh có thể cản hắt lại... Vì đơn giản là không thể ngăn được.

Cuối cùng, Lỗ Trung cũng mở cửa, lao ra sân nhỏ. Ngay khi cánh cửa vừa bật mở, một bóng quỷ bám đuổi sát theo hắt bắt ngờ nhào tới, khiến hắt lão đảo. Một ác quỷ lao lên bóp chặt yết hầu hắt, mặc cho hắt giãy giụa cách nào cũng không thể thoát ra.

Nhờ có sự nhắc nhở của Bạch Du từ trước, Lương Mộc Tê đã có sự chuẩn bị. Hắt rút ra một thanh kiếm gỗ đào có gắn phù chú lôi điện, vùng kiếm chém xuống ác quỷ. Chỉ một nhát, ác quỷ lập tức tan biến.

Rõ ràng đều là Nhất Giai, nhưng nếu không có Bách Chiến Lão Binh Anh Linh chiếu ảnh, Bạch Du chắc chắn sẽ vô cùng chật vật khi đối phó. Thế nhưng, bên này lại có thể dễ dàng miểu sát.

Thuật nghiệp hữu chuyên công.

Đánh đúng nhược điểm là có thể triệt hạ đối phương.

Sau khi tiêu diệt năm, sáu con ác quỷ, Bạch Du định đóng cửa lại thì một móng vuốt đột nhiên vùng đến,

đánh trúng vai hấn. Cả người Bạch Du lộn nhào mấy vòng trên không rồi rơi mạnh xuống đất. Một cơn đau lạnh buốt xen lẫn nóng rát bùng lên nơi bả vai, để lại một vết bầm tím nhức nhối.

Hồng Y Lệ Quỷ xuất hiện!

Lương Mộc Tê giận dữ hét lớn: “Âm hồn bất tán! Người nhất định phải lấy mạng ta hay sao?”

Hấn lập tức rút ra một lá bùa vàng, xuyên qua thân kiếm gỗ đào, sau đó cắn nát đầu ngón tay, dùng máu bôi lên thân kiếm.

Cơn đau nhói lan từ đầu ngón tay đến tận tim, nhưng hấn không hề chùn bước. Máu từ đầu ngón tay chính là tâm đầu huyết, mang theo dương khí mạnh mẽ, có hiệu quả khắc chế ác quỷ cực lớn, ngay cả Hồng Y Lệ Quỷ cũng không ngoại lệ.

Bạch Du vừa tổ chức sơ tán đám học sinh, vừa quan sát trận chiến.

Theo lý thuyết, một điều tra viên không bị thương quá nặng hấn có thể đối phó với một con Hồng Y Lệ Quỷ... Không cần thiết phải tiêu diệt, nhưng ít nhất cũng có thể đẩy lui.

Nhưng ngay lúc tình thế cấp bách nhất, Bạch Du lại không thấy bóng dáng của Tần Tuyết Táo đâu cả. Hấn lập tức hỏi Tô Nhược Túc:

“Còn một người đâu?”

Tô Nhược Túc lúc này mới phản ứng kịp:

“Đúng rồi! Tuyết Táo đâu?”

Nàng giật mình nhận ra người bạn thân của mình đã biến mất, vội vàng chạy đi tìm.

Bạch Du cũng định lên đường, nhưng ngay lúc đó, điều tra viên hét lớn:

“Bạch lão đệ... Không, Bạch lão ca! Mau giúp ta một tay!”

Ngay cả xung hô cũng thay đổi, đủ để thấy tình hình nguy cấp đến mức nào.

Bạch Du đành quay lại, hợp sức cùng hắc đối đầu với Hồng Y Lệ Quỷ.

Sau một hồi kịch chiến, Lương Mộc Tê mười ngón tay đều bị cắn rách, mất hơn 500ml máu mới miễn cưỡng đẩy lùi được nó. Hồng Y Lệ Quỷ bị đánh bật về phía sau, phát ra tiếng gào rú thê lương rồi biến mất qua cửa sổ, để lại những tiếng rung động dữ dội.

Bạch Du thậm chí còn không kịp thở phào nhẹ nhõm vì đã vượt qua hiểm cảnh, bởi hắc biết... Phiến toái lớn hơn vẫn còn ở phía sau.

Chương 402

DTV EBOOK

Hắn miễn cưỡng gượng dậy, kéo lê thân thể mệt mỏi đi xuống tầng hầm.

Tại đó, hắn nhìn thấy Tô Nhược Túc đang quỳ sụp xuống, đôi mắt hoảng loạn. Trước mặt nàng... là một thi thể.

Máu tươi còn ấm nóng loang lổ trên nền gạch men trắng, chứng tỏ người này vừa mới chết không lâu.

Tần Tuyết Táo... đã chết.

Giống hệt như những gì được ghi lại trong nhật ký.

Không ai biết Tần Tuyết Táo đã bị hại như thế nào...

Tình huống hỗn loạn vừa rồi xảy ra quá nhanh, thời điểm nàng gặp nạn hắn là trong khoảng nửa giờ trở lại đây.

Tốt một cái đặc sắc tam liên hổ*, từ cái chết của Ứng Ngọc Hoài bắt đầu, mọi chuyện liên biến đổi đột ngột, như hiệu ứng Domino không thể đảo ngược...

(*): Tam liên hổ: Ẩn dụ về ba sự kiện liên tiếp xảy ra khiến tình hình tệ hơn, khó cứu vãn.

Như vậy... có nên khởi động lại mọi thứ? Hay tiếp tục theo dõi tình hình, biết đâu có thể tìm thêm manh mối khác?

Bạch Du nhìn Tô Nhược Túc đang thất thần, chậm rãi nói:

“Trong chúng ta, chắc chắn có một nội ứng. Ứng Ngọc Hoài và Tần Tuyết Táo bị giết, chính là do kẻ đó gây ra.”

Tô Nhược Túc cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống che khuất gương mặt, giọng nói mang theo nặng nề

cùng chút ghen ngào:

“Có thể... để ta yên tĩnh một chút không?”

Bạch Du lặng lẽ quay người rời khỏi tầng hầm.

Ước chừng một giờ sau, Tô Nhược Túc bước ra khỏi căn phòng dưới lòng đất.

Bước chân nàng chậm chạp nhưng nặng nề, mang theo một loại áp lực vô hình đè nặng lên toàn bộ bầu không khí.

Ánh mắt nàng quét qua tất cả mọi người, bao gồm cả Bạch Du.

Trong đôi mắt ấy, không có nước mắt, chỉ có chất vấn và cảnh giác.

Nếu có ai đó vô tình để lộ chút sơ hở chứng tỏ mình có liên quan đến hung thủ, thì ánh mắt chất vấn kia hẳn sẽ hóa thành sát ý mãnh liệt ngay lập tức.

“Bất luận là ai đã giết các nàng...”

“Ta thề, kẻ đó nhất định sẽ phải trả giá đắt.”

Khi lướt qua Bạch Du, nàng dùng giọng điệu kiên nghị mà nói:

“Vậy thì cứ chờ xem, ai mới là kẻ sống sót đến cuối cùng!”

Bạch Du: “...”

Ngẫu vãi!

Cái chết của Tần Tuyết Táo khiến tình hình hoàn toàn mất kiểm soát.

Trong số sáu học sinh, đã có hai người thiệt mạng.

Lỗ Trung vì tận mắt chứng kiến người yêu chết thảm mà rơi vào trạng thái tinh thần hoảng loạn, tính khí ngày càng nóng nảy. Cuối cùng, chỉ còn cách đánh ngất hẳn, trói lại rồi nhốt vào phòng.

Tô Nhược Túc cũng trở nên trầm mặc sau khi phát hiện thi thể của Tần Tuyết Táo. Mặc dù không mất kiểm soát như Lỗ Trung, nhưng áp lực trong lòng nàng đã đạt đến giới hạn, sớm muộn cũng sẽ bùng phát.

Vu Hải Thanh thì sợ hãi đến mức khóc thút thít không ngừng. Vốn dĩ nàng chỉ là một học sinh bình thường của hệ Võ Khoa, không hề muốn dính vào những chuyện này. Trong hoàn cảnh hiện tại, nàng chẳng giúp được gì, chỉ có thể đi theo Tô Nhược Túc để tránh nàng làm điều điên rồ.

Riêng điều tra viên của Huyền Thiên Ti vẫn còn sống.

Dựa theo nội dung trong nhật ký, Lương Mộc Tê lẽ ra đã chết vào ngày thứ ba do vết thương quá nặng. Nhưng lần này, nhờ có sự hỗ trợ của Bạch Du, hắn chỉ bị nội thương nhẹ, mặc dù sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng tổng thể không đáng lo ngại. Nhờ hắn vẫn còn sống, tình thế tạm thời được giữ ổn định.

Nếu mọi chuyện diễn ra theo lẽ thường, Tô Nhược Túc đáng lẽ sẽ công thi thể của bạn mình vượt qua Quỷ Vực để quay về Nam Lăng Thị. Nhưng vì điều tra viên của Huyền Thiên Ti đã chết, nên mọi người mất hết lòng tin, nàng mới quyết định được ăn cả ngã về không.

Nhưng hiện tại, có hai người trưởng thành đáng tin cậy ở đây, nàng chưa đến mức phải làm liều.

Ngày thứ ba, màn đêm buông xuống...

Vì trong Quỷ Vực, ban ngày chỉ kéo dài khoảng mười lăm phút, nên rất nhiều người lầm tưởng mới chỉ trải qua một ngày rưỡi. Nhưng thực tế, đây đã là ngày thứ ba.

Bạch Du quyết định điều tra về Trang Đạo - kẻ từ đầu đến cuối vẫn không chịu lộ diện.

Từ lúc vào biệt thự, hắn luôn tự nhốt mình trong phòng, không rõ rốt cuộc đang tính toán điều gì.

Theo nhật ký ghi lại, đêm nay hắn sẽ rời khỏi biệt thự.

Xét đến việc Trang Đạo cuối cùng không chết, hiển nhiên hắn có cách để thoát khỏi nơi này.

Vậy nên, Bạch Du cố ý lên kế hoạch:

Hắn bảo điều tra viên nghỉ ngơi vào ban đêm, còn mình thì xung phong gác đêm.

Sau đó, hắn cố tình đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước để tạo ra âm thanh như thể có người đang tắm, ngầm ám chỉ thời điểm trống trải không ai canh phòng.

Không ngoài dự đoán, chẳng bao lâu sau, trên lầu hai vang lên tiếng cửa phòng mở khẽ.

Trang Đạo nhón chân bước ra ngoài, lặng lẽ mang theo một chiếc balo, hoàn toàn từ bỏ rương hành lý công kênh.

Ngay khi hắn đặt tay lên chốt cửa chuẩn bị mở ra...

Bốp!

Bạch Du đột nhiên sử dụng Nguyệt Ảnh Bộ, trong chớp mắt thu hẹp khoảng cách. Tay phải hắn đập mạnh lên vai Trang Đạo.

“Đêm hôm khuya khoắt, ngươi định đi đâu vậy?”

Chương 403

DTV EBOOK

Chàng trai trẻ mỉm cười đầy thân thiện:

“Không rủ ta theo, sợ ta ngủ quên sao? Bạch Mỗ cũng chưa ngủ mà...”

“Dù là muốn ra ngoài đi ị, cũng phải rủ thêm đồng bọn chứ?”

Bị bắt ngay tại trận, Trang Đạo dù sao cũng cảm thấy hơi mất mặt. Hiển nhiên, hắn vẫn chưa tu luyện được da mặt dày như thùng rượu bảy năm sau.

Hắn biết tình huống này không thể biện hộ quá nhiều, chỉ có thể ngay thẳng nói:

“Ta muốn ra ngoài.”

“Trong nhà xí mà còn đốt đèn, muốn đi hay muốn chết?” Bạch Du cười nhếch mép, ném một câu trêu chọc.

Trang Đạo nghiêm túc nói:

“Người nếu tin ta, thì hãy cùng ta đi. Mặc dù cứu tử nhất sinh, nhưng ta có cách rời khỏi Quỷ Vực.”

Bạch Du nhú mày: “Có cách này, sao giờ người mới nói?”

“Ta không chắc chắn bao nhiêu. Hơn nữa, nhiều người cùng rời đi thì khó tránh khỏi bị quỷ quái chú ý.” Trang Đạo hiển nhiên không phải loại người vô tư, hắn giống như những kẻ trên du thuyền xa hoa, khi thuyền sắp đụng vào băng sơn mà biết có thuyền cứu hộ, hắn tuyệt đối sẽ không gọi tất cả mọi người lên cùng.

“Hừm...” Bạch Du không tỏ rõ thái độ, chỉ nheo mắt đầy hoài nghi.

Trang Đạo biết nếu không nói rõ ràng thì khó mà thuyết phục được đối phương, đành thở dài một hơi rồi nói hết ra:

“Ta có một người đệ đệ song sinh. Thiên phú của ta là ‘Huynh Đệ Đồng Tâm’, chỉ cần chúng ta ngồi xuống trong một hoàn cảnh yên tĩnh, liền có thể liên lạc với nhau. Hắn đang ở trong Quỷ Vực, vô tình cứu được một siêu phàm giả bị thương nặng. Để báo ân, vị siêu phàm giả kia hứa sẽ giúp chúng ta rời khỏi đây.”

“Siêu phàm giả?”

“Tam giai!” Trang Đạo nhấn mạnh cấp bậc, ý đồ thuyết phục Bạch Du: “Hắn có thể đưa chúng ta đi, chỉ cần người chịu hộ tống ta đến đó. Sau khi rời khỏi Quỷ Vực, về Nam Lăng Thị tìm cứu viện cũng chưa muộn!”

Bạch Du chỉ do dự một lát rồi gật đầu: “Được.”

Trang Đạo thầm thở phào, hẳn thật sự lo đối phương là loại thánh mẫu không biết tốt xấu, nhất quyết phải gọi tất cả mọi người đi cùng. Nếu vậy, vị siêu phàm giả kia chưa chắc đã đồng ý giúp đỡ!

Mở cửa, luồng khí âm lạnh lập tức ập vào mặt. May mắn là số lượng quỷ quái đã giảm đi rất nhiều, có lẽ do Quỷ Vương đã khôi phục.

Trước đó, Hồng Y Lệ Quỷ cũng đã bị thương mà lui đi. Trong thời gian ngắn, bọn họ xem như tạm thời an toàn.

Dù Bạch Du không đi cùng, Trang Đạo cũng có thể tự tìm đến chỗ an toàn.

Hai người dọc theo con đường núi tiến lên, cuối cùng đến trước một căn nhà nhỏ bên hồ.

Trang Đạo gõ cửa. Một thiếu niên cẩn thận mở ra, ánh mắt vừa sợ hãi vừa mừng rỡ:

“Ca!”

Không sai, đó chính là Trang Thắng.

Trang Đạo không lừa gạt, chỉ ít thiếu niên này không có ý đồ xấu, chỉ là một lòng muốn bảo vệ bản thân mà thôi.

Trang Thắng nhìn sang Bạch Du, thoáng nghi hoặc:

“Hắn là ai?”

“Người ta gặp trên đường, nếu không có hắn, ta khó mà tới nhanh như vậy.” Trang Đạo giới thiệu: “Hắn họ Bạch.”

Vào bên trong, mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi.

Trên ghế dài trong phòng khách, một nam nhân mặc áo đen đang nằm đó.

Ánh mắt Bạch Du nhanh chóng dừng lại trên vật bên cạnh hắn—một cây cung đen tuyền.

Cho dù đã thân kinh bách chiến, hắn vẫn theo bản năng có phản ứng. Dù không lùi lại, nhưng thân thể hắn hơi căng cứng.

Hắn nhận ra cây cung này.

“...Xem ra người biết Hắc Sát Cung.”

Người đàn ông nằm trên ghế cất giọng trầm thấp. Nửa thân trên của hắn đã bị thương nặng, vết sẹo chằng chịt. Dù mặt bị che bởi một tấm vải đen, nhưng qua khe hở, vẫn có thể thấy chòm râu cứng rắn chưa từng được cạo.

Bạch Du híp mắt, giọng đầy chắc chắn:

“Người là tùy tùng của Hung Tinh La Hầu.”

Hắn rốt cuộc đã hiểu ra mối liên kết giữa huynh đệ nhà Trang Thị và đám tùy tùng của Hung Tinh. Thì ra là vào lúc này, bảy năm trước, nhờ vận khí tốt mà Trang Thắng đã cứu được người của Hắc Sát Cung, từ đó trở thành đồ đệ của hắn.

“Không sai, ta đúng là một trong những Sứ Giả của Hắc Sát Cung—Ất Cấp Tinh Thiên Khốc.”

Nam nhân khoát tay:

“Ta không tổn thương người vô tội, người không cần cảnh giác đến thế. Chúng ta chỉ truy sát Đọa Ma Thân và Chứng Ma, không phải những kẻ điên loạn như lời đồn đại.”

...Người có thể không điên, nhưng đáng tiếc, ánh mắt người không tốt chút nào. Nhìn trúng Trang Thăng làm đồ đệ, lại còn đặc biệt nương tay với ta!

Hơn nữa, huynh đệ Trang Thị kia cũng chẳng tuân thủ giáo nghĩa của Hung Tinh, thậm chí còn có quan hệ mờ ám với Chứng Ma!

Bạch Du hừ lạnh, không vạch trần, chỉ hỏi thẳng:

“Người bị thương nặng như vậy, còn có thể đưa chúng ta rời khỏi Quỷ Vực sao?”

“Ta có cách.” Giọng nói của Thiên Khốc vẫn rất vững vàng. “Ba người, chỉ hơi tổn chút sức, nhưng ta vẫn có thể đưa ra ngoài.”

Bạch Du nhướng mày:

“Nghe nói người là Siêu Phàm Tam Giai? Ai đã đánh người thành ra thế này?”

“Người nghĩ xem còn ai có thể đối đầu với tùy tùng Hung Tinh chúng ta?”

“Chứng Ma?”

Chương 404

DTV EBOOK

Gương mặt Bạch Du lập tức cứng lại.

Đây không phải chuyện có thể tùy tiện đùa giỡn!

Có thể đánh bại một Hắc Sát Cung Sứ Tam Giai... ít nhất cũng phải là một Chủng Ma cùng cấp bậc!

Hắc Sát Cung Sứ bưng lấy vết thương, chậm rãi ngồi dậy, trầm giọng nói:

“Ta nhìn xem... ngay cả Quỷ Vực, e rằng cũng là do nó giở trò quỷ!”

Bạch Du sắc mặt hết sức khó coi. Ban đầu, hắn vốn nghĩ rằng cường địch trong Quỷ Vực chỉ có Quỷ Vương. Hiện tại lại xuất hiện thêm một Chủng Ma sao?

Một bên, Trang Thắng cũng mở miệng:

“Sư phụ từng nói, Chủng Ma có thể thôn phệ huyết nhục để khôi phục. Chỉ cần ăn vài người, nó sẽ nhanh chóng hồi phục.”

Hắn ngừng một chút rồi tiếp:

“Dựa theo lời ca ta nói, ta phỏng đoán rằng nơi các người ở, rất có thể đã có người bị Chủng Ma thay thế. Nó thông qua giết chóc để hấp thụ huyết khí, kích động sự sợ hãi và những cảm xúc tiêu cực, dùng những thứ đó để hồi phục sức mạnh.”

Bạch Du đưa tay nâng trán, trầm tư.

...Lý thuyết này, hoàn toàn chính xác có thể giải thích mọi chuyện.

Chủng Ma cần tạo ra hoảng loạn và xung đột, chế tạo nguy cơ để thôn phệ đại lượng cảm xúc tiêu cực.

Hắn nhìn về phía Trang Đạo, hỏi:

“Đây cũng là lý do người đóng cửa không ra ngoài?”

Trang Đạo gật đầu:

“Nếu không thể xác định ai là Chủng Ma, vậy tốt nhất là đừng gặp ai cả.”

Bạch Du lạnh giọng: “Vậy sao không nói rõ chuyện này cho mọi người?”

Trang Đạo nhún vai, giọng điệu có phần áy náy nhưng không hề do dự:

“Bởi vì ta không muốn chết. Mạng của mình vẫn quan trọng hơn, ai cũng vậy mà thôi!”

“Chủng Ma này thực ra cũng đã trọng thương, không khác gì ta, đều là sắp chết mà thôi.”

Hắc Sát Cung Sứ cười lạnh, ánh mắt hiện lên sát khí:

“Nếu ta bắn thêm một tiễn nữa, nó chắc chắn phải chết không nghi ngờ!”

Bạch Du nhướn mày, nói thẳng:

“Vậy ngài đi đi?”

Thiên Khốc Cung Sứ thu lại sát khí, lắc đầu:

“Ta chết cũng chẳng có gì đáng tiếc, vốn đã sớm có giác ngộ. Nhưng nếu đã được cứu mạng, ta cũng nên báo đáp ân tình. Hơn nữa, Trang Thắng có thiên phú không tồi, ta thu hắn làm đệ tử, đương nhiên muốn mang hắn về, ghi danh lên tạo sách!”

Hắn nhếch mép cười nhạt:

“Còn về Chủng Ma kia, sau này tự nhiên sẽ có người tới đối phó...”

...Sợ là đến lúc đó, ngay cả thi thể cũng đã lạnh rồi!

Bạch Du đối với lời này không ôm chút hy vọng nào.

Hắn khoanh tay, trầm giọng hỏi:

“Người là Hắc Sát Cung Sứ, hẳn là có cách phân biệt ai là Chứng Ma? Có thể nói cho ta biết không?”

Thiên Khốc Cung Sứ cười nhạt:

“Nói cho người cũng vô ích. Người chưa từng tu luyện công pháp của chúng ta, cũng chưa từng tiếp dẫn qua La Hầu Tinh Quang, tự nhiên không thể phân biệt được.”

Hắn thản nhiên tiếp tục:

“Truy tung Nhân Ma đối với chúng ta chẳng khác nào một bản năng. Giống như có thêm một giác quan đặc biệt, loại bản năng này không thể giảng dạy. Trừ khi người chịu quy phục môn hạ La Hầu, nhưng...”

Thiên Khốc nhếch môi cười lạnh:

“...Ta nghĩ người cũng không có quyết định này.”

Bạch Du tất nhiên không có ý định trở thành chó săn dưới trướng La Hầu.

Dù hắn đã học lén Nguyệt Ẩn Bộ, nhưng chỉ vì một kỹ năng bị động mà phải đổi phe? Không đáng!

Hắn xoay người, cất bước rời đi:

“Những gì ta cần biết, ta đều biết rồi...”

“Ta cũng nên trở về.”

Trang Đạo kinh ngạc:

“Người không đi sao?”

Hắn vốn tưởng rằng Bạch Du đi theo mình vì muốn bảo toàn tính mạng.

Bạch Du không thêm để ý tới, chỉ là trước khi ra cửa, hắn dừng bước, quay đầu lại, ánh mắt tràn ngập sát cơ đảo qua Trang Thắng và Trang Đạo.

Giọng hắn lạnh như băng:

“Trước khi đi, ta nói một câu... Nếu tương lai các người làm chuyện phi pháp, mà ta lại gặp được...”

“...Vậy đừng trách ta hôm nay đã nể mặt!”

Nói xong, cánh cửa khép lại, bóng người dần khuất xa.

Trang Trắng cau mày, thì thào:

“Người này... rốt cuộc đang nghĩ gì? Trở về chịu chết sao?”

Thiên Khốc Cung Sứ nhìn theo bóng lưng Bạch Du, ánh mắt hiện lên chút tiếc nuối:

“Hy sinh vì nghĩa, không sợ sinh tử... Không phải ai cũng tham sống sợ chết.”

Hắn khẽ lắc đầu, thở dài:

“Thật đáng tiếc, hắn là một hạt giống tốt để trở thành Cung Sứ.”

...

Trong bóng tối, Bạch Du chậm rãi xoa mi tâm, thấp giọng lầm bầm:

“Ta đã tìm ra cách để thoát khỏi nơi này...”

“Ta có suy nghĩ bước đầu, nhưng để thực hiện vẫn còn một chặng đường dài.”

Hắn siết chặt nắm tay.

“Chủng Ma... Nhất định phải tìm ra nó. Nếu không, chỉ cần nó còn sống...”

“...Thì trận chiến này vĩnh viễn không thể kết thúc!”

Tuy rằng cách tìm ra Chủng Ma rất ít, nhưng may mắn thay, Bạch Du có được lợi thế thử nghiệm vô hạn mà không phải lo lắng về cái giá phải trả.

Chỉ cần bỏ đủ điểm vận mệnh, không gì là không thể giải quyết.

Ban đầu, hắn cũng nghĩ như vậy. Hắn thậm chí không tiếc tự mình ra tay, đóng vai kẻ điên giết Nhân Ma để tìm ra đáp án.

Nhưng lần này, hắn quyết định không làm người tốt nữa.

Chương 405

DTV EBOOK

Giết hết những kẻ khác, tự nhiên sẽ biết được câu trả lời.

Khi trở về biệt thự, ánh đèn trong nhà vẫn sáng. Tô Nhược Túc ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nàng có chút quái dị, hỏi:

“Người... đã đi đâu?”

“Đưa Trang Đạo rời đi.”

“Trang Đạo? Hắn có cách rời đi sao?” Đôi mắt của Tô Nhược Túc khẽ sáng lên.

“Có, nhưng chỉ có thể đưa đi một số ít người, không thể mang tất cả rời khỏi đây.” Bạch Du lạnh nhạt ngắt ngang suy nghĩ của nàng.

Nghe vậy, Tô Nhược Túc thu hồi ánh mắt: “Vậy tại sao người không đi cùng?”

“Ta còn có chuyện chưa làm xong.”

“Chuyện gì?”

“Một việc rất quan trọng.”

Bạch Du nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt dần trở nên thâm trầm như vực sâu không đáy.

“Cái gì?”

“Chờ người tỉnh lại, tự nhiên sẽ biết.”

Vừa dứt lời, Tô Nhược Túc lập tức rút đao, đâm thẳng vào cổ hắn. Nhưng chỉ với một cái nghiêng người nhẹ nhàng, Bạch Du đã tránh được mũi đao, chỉ có vài sợi tóc bị chém đứt.

Tay phải hắn lập tức không chế cổ tay cầm đao của nàng, đồng thời dấn lên đùi phải của nàng để ngăn

cản nàng phát lực. Tay còn lại khóa chặt cổ tay trái của Tô Nhược Túc, khiến nàng hoàn toàn không thể động đây.

“Thật không ngờ, ngươi lại hoài nghi ta.”

Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, cơ hồ thân kề sát thân. Bạch Du cúi đầu, hơi thở ấm nóng phả lên mái tóc nàng.

Tô Nhược Túc ngược mắt nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy phần nộ:

“Ta chỉ vừa nghĩ ra một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Chúng ta chưa bao giờ nói tên mình cho ngươi, vậy mà ngươi lại có thể gọi chính xác từng chữ một, không sai một âm tiết.” Tô Nhược Túc lạnh lùng nói: “Ngươi đã điều tra chúng ta sao? Dù ngươi biết bằng cách nào đi nữa, chuyện này cũng đủ để khiến ta không thể tin tưởng ngươi!”

Bạch Du trầm nghĩ, lần mô phỏng này hắn có lẽ đã bỏ qua một vài chi tiết. Do không đủ kiên nhẫn, hắn chỉ muốn nhanh chóng thúc đẩy tiến trình.

“Được rồi, ngươi đã nhìn thấu ta.”

Bạch Du cúi đầu, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Nhưng mà, ngươi có thể làm gì bây giờ?”

Lời vừa dứt, bàn tay hắn nhanh như chớp bóp một chưởng vào sau cổ Tô Nhược Túc.

“Ngươi...”

“Trước khi ngươi tỉnh lại, mọi chuyện sẽ kết thúc.”

Bạch Du đỡ lấy eo nàng, nhẹ nhàng đặt nàng xuống ghế sofa.

Hắn không nghĩ Tô Nhược Túc là Chủng Ma, xác suất này cực kỳ thấp. Nếu nàng thực sự là Chủng Ma, vậy thì hắn còn có thể cứu ai được nữa?

Anh Linh Biên Niên Sử sẽ không thể nào đưa ra một phó bản không có cách giải quyết như vậy.

Nếu điểm thời gian vẫn còn dừng ở đây, nghĩa là vẫn còn cơ hội. Chỉ cần tìm ra Chủng Ma trước khi quá muộn...

Bạch Du xoay người rời đi, điểm đến đầu tiên của hắn chính là căn phòng nơi Lỗ Trung đang bị trói chặt tay chân.

Tự ép bản thân giết người, quả thực là một chuyện mang lại cảm giác tội lỗi.

Hắn nâng Sư Tâm Thương lên, lưỡi đao sáng lạnh vung xuống.

Máu tươi văng tung tóe, nhưng người không chết.

Chỉ có một cánh tay của Lỗ Trung bị chém đứt.

Hắn đau đến mức trực tiếp hôn mê.

“Không phải hắn...”

Bạch Du trầm nghĩ. Nếu thật sự là Chủng Ma, đối phương tuyệt đối không thể cam chịu đến bước này.

Nếu chém một nhát vẫn không phát hiện được gì, vậy thì...

Hắn cười khổ tự giễu bản thân vẫn còn chút lòng trắc ẩn.

Sau đó, hắn bước về phía căn phòng kế tiếp.

Lúc này, trong biệt thự chỉ còn lại năm người.

Chỉ cần có bốn người nghiệm chứng.

Bạch Du tiến đến phòng của Vu Hải Thanh, giơ tay gõ cửa một cái, đánh thức nàng.

Vu Hải Thanh mặc đồ ngủ, xoa xoa hốc mắt, bước ra ngoài, giọng nói còn mang theo chút buồn ngủ:

“Ai vậy? Chuyện gì?”

Nhưng ngay khi cánh cửa vừa mở ra, một dải lụa trắng sáng như ánh bạc lập tức quét thẳng về phía mặt nàng!

Nhát đao này không hề lưu tình, sắc bén như tia chớp bổ xuống, chẳng khác nào đao pháp của vị tướng quân nổi danh trong truyền thuyết, người có thể ra tay chớp nhoáng với những kẻ hành tẩu trên con đường trời thủ.

Một đao đánh lén, quả nhiên là không hề nói đến võ đức!

Ông—!

Lưỡi đao lơ lửng trên bả vai Vu Hải Thanh, nhưng không dừng lại giữa không trung, mà thực sự cắt vào da thịt nàng!

Nhìn xuống bả vai mình, nơi lưỡi đao cắm vào, Vu Hải Thanh chớp mắt, vẻ mơ hồ vì buồn ngủ trên khuôn mặt dần dần biến mất.

Bầu không khí yên tĩnh kéo dài vài giây, rồi ngay trên đỉnh đầu nàng, từng nét huyết sắc rực sáng, ngưng tụ thành mấy chữ đỏ tươi:

【Chủng Ma Tam Nhãn】

Vu Hải Thanh nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Du, trên trán nàng chậm rãi mở ra một con mắt thứ ba.

Nàng nhe răng cười, thấp giọng hỏi:

“Người làm thế nào nhận ra ta?”

Oanh—!

Nắm đấm của nàng đột nhiên vung tới!

Bạch Du giơ tay trái lên đỡ, nhưng chỉ một cú va chạm, cánh tay hắn đã trật khớp, cả người bị hất văng ra sau, đập mạnh vào cánh cửa phòng rồi tiếp tục lao đi gần mười mét, phá tan thêm một cánh cửa khác và đụng nát cả cái bàn.

Ma, vốn là một tộc quái vật có nhục thể cường đại và dị biến.

Chương 406

DTV EBOOK

Còn Chủng Ma, chính là tồn tại đáng sợ nhất trong bọn chúng—có thể phân hóa huyết nhục của mình thành hạt giống, gieo vào cơ thể sinh vật khác để biến họ thành Đọa Ma.

Sức mạnh sinh mệnh của chúng, cũng như độ cường hãn của thân thể, khác nào một binh sĩ tầm thường đem so với một siêu chiến binh!

“Người nói dối...”

Vu Hải Thanh nhìn về phía Bạch Du, giọng điệu tràn ngập sát ý.

“Nhưng ta liếc mắt một cái liền biết, ngươi không phải người!”

Cổ chịu đựng cơn đau dữ dội, Bạch Du dồn sức kéo khớp xương cánh tay trở lại vị trí, thở hắt ra một hơi, cười nhạt:

“Nói thật thì... ta cũng không nghĩ lại là người...”

Hắn nheo mắt, ánh nhìn trở nên sắc bén.

“Nhưng một khi đã biết có Chủng Ma trong đám người này, chỉ cần lần lượt chém một nhát, tự nhiên sẽ hiện nguyên hình.”

Vu Hải Thanh đưa tay vuốt nhẹ qua vết thương trên bả vai.

Máu thịt lập tức khép lại, làn da trắng nõn như chưa từng có vết thương nào.

“Thì ra là thế... Một cách sàng lọc đơn giản.”

Nàng cười khẽ, trong giọng nói lại mang theo một tia hứng thú.

“Nhưng nếu người đã biết, vậy chúng tỏ người từng gặp kẻ sử dụng Hắc Sát Cung rồi.”

Nói đến đây, Vu Hải Thanh chậm rãi nâng tay lên, trong mắt lóe lên tia sáng quỷ dị.

“Vậy thì, người... đi chết đi!”

Ngay lúc nàng sắp ra tay, Bạch Du đột nhiên hét lớn:

“Các loại!”

Lần này, đến lượt Vu Hải Thanh sửng sờ.

Bởi vì ngay sau đó, nàng thấy Bạch Du không chạy trốn, không phản kháng, mà trực tiếp nâng đao lên...

“Tự sát!”

Dứt lời, hấn vung đao chém mạnh xuống cổ mình.

Máu tươi phun ra tung tóe, nhuộm đỏ cả người Vu Hải Thanh.

Nàng ngây ngẩn cả người.

Ngay trước mặt nàng, Bạch Du ngã quy xuống đất, cơ thể co giật vài cái rồi bất động.

Chủng Ma nhú mày, đưa tay quệt qua chút máu dính trên mặt, sau đó đưa ngón tay lên miệng nếm thử.

Mùi vị máu này quả thật ngọt ngào vô cùng...

Nhưng kỳ lạ ở chỗ...

“Vì sao...”

Vu Hải Thanh hí mắt, tự lẩm bẩm.

“Ta không cảm nhận được một chút sợ hãi nào?”

Nàng cúi xuống nhìn gương mặt Bạch Du, như thể đang tìm kiếm một điều gì đó.

“Người... thật sự không sợ chết sao?”

Giữa khoảnh khắc cận kề cái chết, Bạch Du cố gắng giơ lên một ngón tay.

Miệng hần hé mở, gần từng chữ—

“F U C K!...”

【Phó bản lần nữa mở ra】

Bạch Du mở mắt, ánh nắng vừa vắn chiếu xuống.

Lại một lần nữa, hần quay trở lại.

Hần xoay cổ tay, sát khí đằng đằng:

“Chủng Ma, gia gia tới đây!”

Không nói hai lời, hần lao thẳng đến Tị Thử Sơn Trang, một cước đá tung cửa lớn, cường thế xâm nhập.

“Ai?”

Tô Nhược Túc lập tức bật dậy.

Các học sinh còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra.

Hoặc là nói, bọn họ hoàn toàn không ngờ trong một xã hội pháp trị như thế này, lại có người dám học theo Trương Tam mà đập cửa xông vào.

Hơn nữa, kẻ xông vào còn là một siêu phàm giả.

Hết lần này tới lần khác, siêu phàm giả duy nhất ở đây – Tần Tuyết Táo – lại không có mặt, nên không ai có thể ngăn cản Bạch Du.

Tại thời điểm mấu chốt này, Tô Nhược Túc trực tiếp rơi vào trạng thái phản ứng quá khích, thế mà còn có thể bắt được hần khi đang sử dụng Nguyệt Ấn Bộ. Nhưng Bạch Du chẳng buồn quan tâm đến phong độ, thậm chí cả quần cũng bị giật xuống, vẫn dứt khoát tung ra một cú lao trí mạng.

Một thương đâm thẳng vào lồng ngực Vu Hải Thanh, xuyên qua tim.

Vu Hải Thanh che ngực, ho ra một ngụm máu lớn, rồi chậm rãi xụi lơ, ngã ngối xuống đất. Đôi mắt dần dần mất đi thần thái.

Dưới ánh mắt ngập tràn sát ý của đám học sinh, Bạch Du đá văng Lỗ Trung đang định nhào lên, bước đến bên Vu Hải Thanh, rút thương ra rồi lạnh lùng đá một cước.

“Ê, đừng có giả chết...”

Chủng Ma nào có yếu ớt như vậy?

Không có phản ứng.

Hắn ngồi xồm xuống, nắm lấy cổ tay đối phương. Không có lấy nửa điểm dấu hiệu của sự sống.

Trên đỉnh đầu Vu Hải Thanh, màu đỏ huyết sắc vốn phải xuất hiện cũng chẳng thấy đâu.

“Chết thật rồi?”

Bạch Du lăm bắm, sắc mặt nghi hoặc:

“Không đúng, nàng là người sống? Không phải Chủng Ma Tam Nhãn sao?”

Kỳ quái, rõ ràng trước đó...

Khi hắn còn đang suy nghĩ, từ phía sau bỗng truyền đến tiếng xé gió.

【Phó bản dĩ trọng trí】

“Chủng Ma có thể thay thế, vậy nên ngay từ đầu thân phận cũng không phải Vu Hải Thanh...”

Bạch Du tỉnh táo phân tích lại.

Không phải Vu Hải Thanh, vậy chỉ còn lại năm người.

Tô Nhược Túc không thể nào là Chủng Ma, vì nàng chưa từng bị thay thế.

Lỗ Trung cũng không giống.

Trang Đạo càng không phải.

Vậy, duy nhất có khả năng chính là hai kẻ đã chết...

“Ứng Ngọc Hoài và Tần Tuyết Táo.”

Hắn không thông minh đến mức có thể suy luận hoàn hảo, chỉ có thể dựa vào thử nghiệm lặp lại mà từng bước tìm ra chân tướng.

Ứng Ngọc Hoài có xác suất rất lớn chính là Chứng Ma, dù sao cách chết của nàng trước đó quá kỳ lạ. Nếu như nàng tự sát để che giấu, sau đó tìm một kẻ thế thân thì sao?

Chương 407

DTV EBOOK

Nói cách khác, người chết ban đầu có thể không phải Ứng Ngọc Hoài, mà là Vu Hải Thanh bị Chủng Ma khống chế?

Bạch Du nhìn chăm chăm phía trước:

“Thử lại một lần nữa đi, lần này chắc chắn có thể biết rõ.”

Cảnh tượng quen thuộc lại một lần nữa tái diễn.

Nhưng khác với lần trước, cú thương này của Bạch Du không giết được Ứng Ngọc Hoài.

Lỗ Trung liều mạng lao lên cứu viện, nhưng mũi thương xuyên thẳng qua cánh tay hắn, đâm xuyên bả vai Ứng Ngọc Hoài. Ngay khoảnh khắc bị đâm trúng, nàng phát ra một tiếng thét chói tai, bén nhọn.

Trên làn da trắng nõn của nàng nhanh chóng lan tràn một tầng màu tím xanh.

Một màn này khiến Lỗ Trung, dù vừa liều mình cứu người, cũng trợn mắt há hốc mồm.

Ứng Ngọc Hoài rút Sư Tâm Thương ra khỏi người, ngẩng đầu lên. Tròng trắng mắt biến thành màu đen nhánh, con ngươi phủ một lớp huyết hồng.

“Thế mà bị phát hiện.”

Nàng đánh giá kẻ vừa xông vào – Bạch Du, giọng điệu lạnh nhạt:

“Người cũng là Sứ giả Hắc Sát Cung? Hắc Cung của người đâu?”

Trúng phóc.

Bạch Du trầm giọng:

“Mọi người, lui ra ngoài... Nàng đã không còn là con người nữa.”

“Chỉ là một Nhất giai,” Ứng Ngọc Hoài cười lạnh, “mà cũng dám bày trò anh hùng?”

Bạch Du chẳng buồn nói nhảm, chỉ quan sát vầng trán đối phương – không có con mắt thứ ba mở ra. Điều này chứng tỏ nàng bị thương nghiêm trọng đến mức không thể kích hoạt năng lực hoàn chỉnh.

Hắn giơ tay thu hồi Sư Tâm Thương, lòng bàn tay lập lòe hồ quang điện màu trắng.

“Một chiêu.”

Hắn siết chặt binh khí, trầm giọng tuyên bố:

“Kết thúc!”

Ứng Ngọc Hoài như lâm đại địch, răng nanh lộ ra sắc bén. Hai bên đứng đối diện, không ai nhúc nhích. Khi một quả táo trên bàn rơi xuống đất phát ra tiếng động, cả hai lập tức bùng nổ khí thế.

Ngay khoảnh khắc phát động, Bạch Du đã ném thương đâm thẳng vào Ứng Ngọc Hoài. Nàng giơ cánh tay lên đỡ, lưỡi thương đâm xuyên qua, máu tươi bắn ra tung tóe. Nhưng trong lúc đó, nàng không thấy bóng dáng Bạch Du đâu cả.

Phát giác phần bụng bị áp chế, nàng mới nhận ra Bạch Du đã lách xuống phía dưới, một tay dán lên bụng nàng.

Vân Lôi Kinh!

Ầm!

Một tiếng nổ vang dội, bụng dưới nàng lập tức chịu phải cơn lôi điện oanh kích dữ dội, kèm theo mùi khét lẹt lan tràn.

Ứng Ngọc Hoài ngã xuống đất, không kịp phản ứng,
Bạch Du đã nhanh chóng rút thương ra, biến nó
thành lưỡi búa, vung mạnh xuống.

Một búa chém xuống, đầu rơi khỏi cổ.

Trong mắt kẻ bại trận, ánh sáng lóe lên hai lần rồi tắt
lịm.

Đồng thời, dòng chữ đỏ tươi trên đỉnh đầu nàng
cũng dần phai nhạt.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, ký tự “Ma” trên đỉnh
đầu nàng đột nhiên tróc ra khi nàng chết, hóa thành
một tấm phù mỏng manh mang kiểu chữ cổ xưa.

【Họa Bì · Nhân Ma】

Dòng chữ hiển hiện trong chớp mắt, rồi nhanh
chóng tiêu tán.

Bạch Du: “???”

Là Họa Bì? Nàng là Nhân Ma bị lột da, chứ không
phải Chủng Ma?

Nghi hoặc, khó hiểu, chấn kinh, kinh ngạc... vô số
cảm xúc đan xen trong lòng hắn.

Bạch Du thu hồi binh khí, trong lòng dù có chút
không cam tâm, nhưng hắn vẫn phải suy xét đến
một khả năng cuối cùng.

Và chỉ có duy nhất một khả năng đó mà thôi.

Hắn mở cửa lớn sân nhỏ, sải bước đi về phía núi sâu.

Chỉ để lại một đám học sinh hai mặt nhìn nhau.

Lỗ Trung cúi đầu nhìn thi thể đã mất đi nhân dạng
trên mặt đất, không biết nên cảm tạ Bạch Du vì đã
cứu mình một mạng, hay nên thương tiếc người
mình yêu đã ra đi.

Tô Nhược Túc tiến đến, lướt mắt qua khung cảnh
thảm liệt, cắn chặt răng, nhặt lấy huyền nguyệt

thương của mình, rồi quay người đuổi theo hướng hần rời đi.

Bạch Du một đường phi nước đại, nhắm thẳng về phía mục tiêu.

Hần không hiểu tại sao, nhưng trong tiềm thức, hần biết chính xác mình nên đi đâu.

Hơn nữa, hần chắc chắn đối phương đang ở ngay tại đó!

Khi rẽ vào một góc núi, đột nhiên hần khựng lại.

Vì ngay trước mặt, có tiếng bước chân vọng đến.

Là Trang Đạo và Tần Tuyết Táo.

“Người tốt cuộc đã gây ra chuyện gì vậy!”

“Ta đã nói rồi, không được động vào! Không được động vào!”

“Người... người đúng là...”

Trang Đạo kích động quát lên, nhưng không hề cãi vã với ai cả.

Tần Tuyết Táo chỉ đứng yên, hoàn toàn phớt lờ mọi thứ xung quanh. Trên gương mặt nàng, chỉ có vẻ bình thản lạnh lùng.

“Chuyện này ta có thể không nói ra...”

Trang Đạo vừa nói được nửa câu, bỗng nhiên hần nhìn thấy một thanh niên đang bước xuống từ con đường núi phía trước.

Lập tức, hần im bật.

Bạch Du ngẩng đầu nhìn lên, xuyên qua rừng rậm che khuất con đường núi, hần có thể thấy một thiếu nữ đang bước đi dưới ánh mặt trời. Những lọn tóc khẽ lay động theo từng bước chân của nàng, dù chỉ mới mười sáu tuổi nhưng đã toát lên phong thái yếu diệu.

Hắn cố tình giữ vẻ mặt bình tĩnh, từng bước chậm rãi đi lên, trông chẳng khác gì một người thường đang du xuân.

Khí tức cùng tâm tình đều bị hắn che giấu hoàn hảo, gần như không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Chương 408

DTV EBOOK

Thế nhưng, ngay khi khoảng cách giữa cả hai chỉ còn không đến hai mươi bậc thang, Tần Tuyết Táo bất ngờ giơ tay lên, bàn tay xuyên thẳng qua lồng ngực Trang Đạo từ phía sau. Kẻ xấu số thậm chí còn chưa kịp phản ứng, chỉ có thể nghiêng đầu trong tuyệt vọng trước khi bị móc ra trái tim. Hắn ngã gục ngay trên đường núi, máu tươi thấm đỏ bậc đá xanh, thi thể lăn xuống từng bậc thang.

Bạch Du lướt nhìn Trang Đạo vẫn trợn trừng không nhắm mắt, rồi thu lại ánh mắt, quay sang kẻ vừa ra tay—hoặc đúng hơn phải gọi là “Chủng Ma”.

“Người đã nhận ra rồi.” Bạch Du không tỏ ra bất ngờ, giọng điệu cũng chẳng có chút gợn sóng nào. “Người phát giác ra bằng cách nào?”

“Khí tức của nàng biến mất, là người làm sao?” Trên trán Tần Tuyết Táo mở ra một con mắt dọc, đôi mắt thứ ba của Chủng Ma lạnh nhạt nhìn hắn. “Không ngờ, ngay cả khi đã khoác lên họa bì, ta vẫn bị nhìn thấu... Ta cứ tưởng mình đã giấu rất kỹ, không ngờ còn chưa kịp triển khai kế hoạch thì đã bị phát hiện.”

Nó dùng con mắt thứ ba chăm chú quan sát Bạch Du. “Người cũng là tùy tùng của Hung Tinh?”

Nhưng rồi lại lắc đầu. “Không giống. Trên người người không có thứ khí tức La Hầu đáng ghê tởm đó, ngược lại còn có mùi vị rất ngọt ngào.”

Bạch Du tiếp tục hỏi: “Nó là thủ hạ của người?”

Chủng Ma Tam Nhãn không có ý định trả lời mà ngược lại, hỏi ngược lại hắn: “Người phát giác ta bằng cách nào? Chẳng lẽ họa bì này...”

“Không liên quan đến họa bì.” Bạch Du lắc đầu.
“Ngụy trang của người, thực sự vô cùng hoàn hảo.”

Câu này quả thật xuất phát từ sự tán thán tận đáy lòng hắn.

Lớp ngụy trang này không chỉ đơn thuần ở vẻ bề ngoài, mà còn cả về tâm lý.

Ai mà ngờ được, kẻ đáng lẽ phải xông vào cứu người, lại chính là hung thủ?

Ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ sau khi tiến vào phó bản, Tần Tuyết Táo đã bị thay thế.

Chính sự che giấu tâm lý này đã khiến hắn liên tục bỏ lỡ cơ hội vượt qua phó bản.

Chỉ có thể thông qua vô số lần lặp lại, từng bước loại trừ để xác nhận thân phận thực sự của Chủng Ma.

Loại bỏ tất cả những khả năng không thể xảy ra, thì dù có ly kỳ đến đâu, đáp án còn lại chính là chân tướng.

Nếu Chủng Ma không phải là Ứng Ngọc Hoài, thì khả năng duy nhất chính là nó đã chiếm đoạt thân phận của Tần Tuyết Táo.

Khi Bạch Du bắt đầu nghi ngờ Tần Tuyết Táo, mọi điểm đáng ngờ trước đó đều có thể giải thích rõ ràng.

Ví dụ như, vì sao điều tra viên của Huyền Thiên Ti lại chết?

Nguyên nhân không phải vì thực lực của Hồng Y Lệ Quỷ thất thường.

Dù hắn có bị thương nặng, nhưng nếu đã đi đến cửa, lẽ nào lại không thể cầm cự nổi thêm vài bước?

Hắn đã nhấn chuông cửa, vậy mà chỉ trong khoảng cách vài bước chân ngắn ngủi liền mất mạng, điều này quá bất hợp lý.

Sự thật là, hắn không chết bên ngoài cánh cửa, mà là trong khoảnh khắc tiếp xúc với Tần Tuyết Táo!

Ngay khi hắn bước vào biệt thự, cánh cửa vừa mở ra, Chung Ma đã lập tức đánh thẳng vào lồng ngực hắn, nghiền nát trái tim, đồng thời bóp chặt cổ họng để hắn không thể phát ra âm thanh.

Vậy là điều tra viên bỏ mạng ngay tại chỗ.

Đó cũng chính là lý do vì sao Bạch Du không tiến vào biệt thự ngay lúc đó.

Và quan trọng hơn—người mở cửa khi ấy không phải Tần Tuyết Táo, mà là Tô Nhược Túc!

Chỉ vì một khác biệt nhỏ nhoi trong danh tính người mở cửa mà một kẻ sống, một kẻ chết!

Lại nói, tại sao thái độ của Trang Đạo đối với Tần Tuyết Táo lại kỳ lạ như vậy?

Bất luận là bảy năm trước hay hiện tại, hắn luôn giữ khoảng cách với nàng, thậm chí còn tỏ ra bất mãn một cách mãnh liệt. Nhưng trước đó thì không như vậy, mà chỉ bắt đầu thay đổi sau một thời điểm nào đó.

Và bảy năm sau, Trang Đạo vẫn một mực mắng chửi Tần Tuyết Táo, gọi nàng là kẻ đáng hận nhất, là đầu sỏ gây ra tất cả.

Ngay cả trước khi chết, hắn vẫn không ngừng nhục mạ nàng.

Cứ như thể hắn căm hận kẻ đã bóp méo cuộc đời mình đến tận xương tủy.

Đến lúc này, mọi chuyện cũng đã sáng tỏ.

Bởi vì kẻ mở ra Quỷ Vực, chính là Chung Ma đội lốt Tần Tuyết Táo!

Mà nơi mà bọn hắn đang hướng tới, chính là vị trí nơi Bạch Du từng bò ra từ rễ cây.

Không còn nghi ngờ gì nữa—bọn họ đã tiến vào trong cổ mộ kia!

Bạch Du cũng thuận theo phương hướng này mà đi tới, và quả nhiên, hắn chạm mặt trực tiếp với đối phương!

Chủng Ma có ý đồ mở ra Quỷ Vực, phong tỏa nơi này, có thể là do có giao dịch với Quỷ Vương, hoặc cũng có thể là muốn nhân cơ hội trục lợi.

Dù mục đích là gì, nó đều phải đến cổ mộ một chuyến—và đúng lúc ấy, Trang Đạo đã tận mắt chứng kiến tất cả.

Hoặc có khi, đây chính là kế hoạch của Chủng Ma, cố tình để Trang Đạo nhìn thấy, hòng đổ hết tội lỗi lên đầu Tần Tuyết Táo. Sau đó chỉ cần nàng chết đi, thì chẳng còn ai đối chứng được nữa!

Chương 409

DTV EBOOK

Không còn nghi ngờ gì nữa—Trang Đạo đã hận sai người!

Chuyện xảy ra năm đó, hoàn toàn không phải do Tần Tuyết Táo làm, mà là do Chủng Ma gây ra!

Điều này cũng lý giải vì sao Tần Tuyết Táo không hề có bất kỳ ký ức nào liên quan đến sự kiện lần này.

Nàng từng cho rằng đó là do bản thân bị Vong Xuyên Thủy xóa đi ký ức.

Nhưng nếu đó thực sự là một ký ức đau đớn khắc cốt ghi tâm, thì làm sao nàng có thể dễ dàng quên đi được?

Chắc chắn nàng sẽ tìm mọi cách để nhớ lại!

Chính vì thế, nàng mới khắc lên linh hồn mình bốn chữ—“Tìm ra hung thủ”.

Bởi vì nàng không có ký ức, không phải vì đã quên, mà vì ký ức đó chưa từng tồn tại ngay từ đầu!

Trong trí nhớ của nàng, nàng thậm chí còn không biết mình từng đến nơi này!

Ngay từ lúc bắt đầu, nàng đã bị thay thế!

Nàng không hề biết bản thân đã chết như thế nào!

Dựa vào suy luận, có thể đoán rằng Tần Tuyết Táo chắc chắn đã bị Nhân Ma đội lốt họa bì tập kích, sau đó bị Ứng Ngọc Hoài—kẻ bị Nhân Ma khống chế—đánh bất tỉnh và đưa đến đây.

Thi thể tìm thấy trong tầng hầm thực sự là của Tần Tuyết Táo, điều này đã được Tô Nhược Túc kiểm tra kỹ càng.

Nhiệt độ cơ thể của thi thể vẫn còn, điều này chứng tỏ nàng không chết tại chỗ, mà bị di chuyển đến đây theo một cách nào đó.

Giờ khắc này, nàng vẫn chưa chết hoàn toàn.

Còn phương thức mà bọn chúng đã sử dụng để mang nàng đến đây...

Thật ra rất đơn giản.

Còn nhớ không? Trong nhật ký của Tô Nhược Túc có ghi lại một chi tiết (Chương 104):

“Chỉ là bảy ngày cắm trại, nhưng mọi người đều mang theo rương hành lý. Ứng Ngọc Hoài là người có rương hành lý lớn nhất.”

Rương hành lý, lớn nhất... Một chi tiết đơn giản, nhưng lại vô cùng quan trọng.

Nếu chỉ là một chuyến dã ngoại bình thường, liệu có cần mang theo một chiếc rương lớn như vậy không?

Nhưng nếu chiếc rương đó không phải để chứa hành lý, mà là để chứa một người thì sao?

Tần Tuyết Táo bị mang đến đây, chính là bên trong rương hành lý của Ứng Ngọc Hoài!

“Chân chính Tần Tuyết Táo vẫn còn trong rương hành lý ngay trong phòng và nằm dưới lòng đất.”
Bạch Du lên tiếng dò xét, thử nghiệm chứng thực phỏng đoán của mình: “Phải không?”

Chủng Ma Tam Nhãn thản nhiên đáp: “Đó vốn là khẩu phần lương thực của ta, định bụng đêm mai mới ăn. Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể dùng tạm để chịu đựng một chút.”

Nó bóp nát trái tim còn lại, hấp thu huyết khí từ một người. Lập tức, ba con mắt của nó tràn ngập huyết sắc, càng thêm dữ tợn.

“Người chỉ là Nhất Giai Siêu Phàm, dù biết được chuyện này thì tốt nhất vẫn nên rút lui. Như vậy

may ra còn giữ được một mạng.”

“Đáng tiếc, ngươi lại cố chấp đặt mình vào nguy hiểm, tự chui đầu vào chỗ chết. Xem ra, ta lại có thêm một bữa đại tiệc!”

Huyết quang trong mắt nó lóe lên, thềm khát càng lúc càng dâng trào.

Nó muốn cảm nhận sự sợ hãi tỏa ra từ Bạch Du, nhưng lại chẳng nghĩ thấy chút nào. Ngược lại, nó còn nhận ra một tia...

Vui vẻ?

Bạch Du ôm bụng cười lớn, cười đến gập cả người lại, cười đến chảy nước mắt.

“Mẹ nó, chẳng buồn cười chút nào!”

Sau cơn cuồng tiếu, hắn thu lại tâm tình, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, trong mắt chỉ còn lại sát khí lạnh lẽo.

“Ngươi xong rồi.”

“Ngay cả Ma Đế cũng không cứu nổi ngươi.”

Chẳng Ma Tam Nhân thâm nghĩ, chẳng lẽ còn có mai phục? Nhưng nó quan sát bốn phía, lại chẳng cảm nhận được bất kỳ dao động khí tức nào.

Ngay khoảnh khắc đó, nó thấy Bạch Du đột nhiên quay người, lui về sau một bước.

Trong tích tắc nó thất thần, Bạch Du lập tức tranh thủ được thời gian quý giá.

Hắn xoay người bỏ chạy.

Chạy được vài bước, hắn chợt thấy một bóng người nấp sau một gốc cây – Tô Nhược Túc!

Không nói hai lời, hắn lập tức túm lấy nàng.

“Ngươi làm gì ở đây?!”

“Ta đến giúp...”

“Người thì giúp được cái gì!” Bạch Du nhú mào, hần còn muốn quay về biệt thự một chuyến để xem tình trạng của Tần Tuyết Táo, nhưng lúc này không còn kịp nữa.

Hần đẩy Tô Nhược Túc về phía sau: “Người đi đi, ta lo được.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Giọng Bạch Du thản nhiên nhưng cứng rắn. “Ta đã quen làm tấm đệm lưng cho người rồi, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên.”

Tô Nhược Túc khựng lại, nhìn chăm chăm vào hần, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc.

“Người... chẳng lẽ là...”

Nàng dường như đã nhận ra nguồn gốc của luồng khí tức quen thuộc kia.

Đáng tiếc, nàng không kịp nói thêm điều gì.

Nàng chỉ kịp nghe được một câu.

“Chúng ta rồi sẽ gặp lại.”

Ngay sau đó, máu tươi văng tung tóe, thế giới trước mắt đảo lộn, dần dần chìm vào một màu trắng xóa... rồi tối đen... rồi lặng lẽ tịch diệt.

“A ——!”

Tô Nhược Túc hỗn hển, giật mình tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng. Toàn thân nàng đầm mồ hôi lạnh.

Ngồi bên cạnh, Vu Hải Thanh đưa cho nàng chai nước khoáng và một chiếc khăn tay: “Người không sao chứ? Mồ hôi ra nhiều quá.”

Chương 410

DTV EBOOK

Tô Nhược Túc ôm đầu, giọng có chút thất thần: “Ta vừa mơ thấy một cơn ác mộng... Hình như là mơ thấy ai đó, nhưng ta... không nhớ ra.”

Vu Hải Thanh nhẹ nhàng an ủi: “Nếu là ác mộng, không nhớ ra thì cũng tốt.”

“Không được!” Tô Nhược Túc theo bản năng bật thốt lên. “Ta nhất định phải nhớ!”

Vu Hải Thanh nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ quái: “Cái này trông không giống ác mộng, mà giống một giấc mộng đẹp thì phải?”

Tô Nhược Túc cũng không hiểu. Nàng vô thức cắn môi, cảm thấy như có thứ gì đó đang vương vấn trong tâm trí, một ký ức sống động nhưng lại xa vời, không cách nào chạm tới.

Nàng không hay biết rằng, dòng ký ức kia đang lắng đọng trong huyết mạch của mình, ẩn sâu trong đáy mắt, nơi huyết mạch Anh Linh ngủ say đang dần thức tỉnh.

Tựa như nó vừa chạm tới một loại trật tự Luân Hồi nào đó, một sức mạnh vốn không nên bị đánh thức, nhưng lại theo từng cái chết mà trỗi dậy.

“Sắp đến nơi rồi.”

Người lái xe phía trước hô lên: “Đừng ngủ nữa, sắp đến thôn trấn rồi!”

Xuyên qua tầng tầng bóng rừng rậm rạp, phía trước hiện ra một ngọn núi, dưới chân núi là một tòa cổ trấn.

Tô Nhược Túc bước đến gần xe, ánh mắt hướng về phía ngọn núi đón ánh mặt trời, trong lòng dâng lên

cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Đến nơi, nàng cùng mọi người dỡ hành lý, chọn phòng nghỉ. Học trưởng nhận được cuộc gọi khẩn cấp, bị ép phải lái xe rời đi sớm. Mọi chuyện cứ thế trôi qua, nàng cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Chỉ là... Tô Nhược Túc không vội đóng cửa phòng, mà đứng ngoài sân nhỏ, lặng lẽ dõi mắt nhìn dòng người qua lại, tựa hồ đang chờ đợi một ai đó xuất hiện.

Cứ thế đợi mãi, đến khi mặt trời sắp lặn, cánh tay nàng bị ánh nắng thiêu đốt đến bỏng rát, nhưng vẫn không thấy gương mặt nào khớp với hình bóng trong ký ức mơ hồ của mình.

“Nhược Túc, ăn cơm đi nào!”

Bên trong vang lên tiếng gọi ồn ào.

Tô Nhược Túc quay đầu lại, đáp: “Tới ngay.”

Nàng thầm nghĩ, có lẽ người đó sẽ không xuất hiện nữa.

Ngay lúc này, tiếng bước chân và tiếng chuông cửa đồng thời vang lên.

Một giọng nam trầm ổn, từ sau lưng nàng, theo làn gió hè từ trong núi thổi đến.

“Xin hỏi, còn phòng trống để tá túc không?”

Tô Nhược Túc quay người lại, bắt gặp ánh mắt người đối diện.

Trong khoảnh khắc ấy, ký ức lắng đọng bỗng dưng tuôn trào.

Nàng không kìm được mà thốt lên: “...Bạch tiên sinh?”

Thanh niên đối diện thoáng ngẩn người, nét cười trên môi cũng có chút ngây ngốc: “A...?”

Ba giờ trước.

Bạch Du không đi săn lùng Họa Bì Nhân Ma, cũng không tìm đến Chủng Ma, mà một mình tiến sâu vào rừng núi, tìm kiếm thứ gì đó.

Hắn biết rõ, chỉ với sức của bản thân, muốn đối phó cùng lúc với một Họa Bì Nhân Ma và một Chủng Ma khác là chuyện gần như không thể.

Vậy nên, hắn táo bạo đưa ra một quyết định phản bội Diêm La Ti.

Khi bước đến rìa một hồ nước, hắn chợt nghe thấy âm thanh khác thường.

Tiến lên quan sát, giữa đầm hoa sen lững lờ một vệt huyết sắc đỏ sẫm. Hắn vươn tay, kéo một nam nhân đang trôi nổi trên mặt nước lên bờ.

Người nọ đã bất tỉnh, vết thương vẫn không ngừng chảy máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Bạch Du quan sát hắn, không rõ đối phương đến đây bằng cách nào. Nhưng nhìn tình hình, có lẽ hắn đã trôi dạt theo dòng nước đến nơi này, hấp hối nhưng chưa hoàn toàn tắt thở.

“Vậy mà vẫn chưa chết?”

Bạch Du nhíu mày, nhìn chằm chằm Thiên Khốc Tinh đang thoi thóp.

Dù trong tình trạng này, hắn vẫn có thể bắn tên được sao?

Thực lòng mà nói, Bạch Du chưa từng xem Thiên Khốc Tinh là con người, mà chỉ coi hắn như một công cụ chiến đấu.

Dẫu vậy, trong lòng vẫn có chút không nỡ. Hắn rút ra một lọ dược thủy... Nghĩ nghĩ, cuối cùng đổi thành một bình dược tề cấp cao, rồi đổ vào miệng đối phương.

Thiên Khốc Tinh, vốn đã cạn kiệt sinh lực, hai mắt đen kịt mờ lung, bỗng cảm nhận được dòng nước

ấm áp tràn vào môi, mang theo sinh mệnh lực ngọt ngào.

Bản năng sinh tồn trỗi dậy, hắn há miệng, tham lam nuốt xuống từng ngụm.

“Này này này! Đừng uống hết! Uống đủ rồi!”

Một tiếng mắng chửi đầy bất lực vang lên bên tai hắn.

Nhưng lúc này, Thiên Khốc Tinh sao có thể dừng lại? Càng uống, hắn càng không kiềm chế được.

“Ta bảo người dừng lại! Người tỉnh rồi mà còn dám uống trộm?!”

Bạch Du nghiêng răng, mạnh tay giật bình được ra khỏi miệng Thiên Khốc Tinh. Cảm giác răng của đối phương cọ sát vào miệng bình khiến hắn cau mày.

“Tên này còn cắn chặt không chịu nhả ra nữa chứ?!”

Nhìn bình được vốn dĩ chỉ cần dùng một phần năm, giờ đã bị uống mất một phần ba, Bạch Du đau lòng không thôi. Mặc dù hắn có thể rút thêm từ hệ thống, nhưng loại được này cực kỳ quý giá, là vật cứu mạng hiếm có.

Lỗ thủng trên bụng Thiên Khốc Tinh vốn đã bắt đầu khép lại, nhưng hắn lại uống đến mức thừa thải.

Bạch Du hung hăng lau sạch miệng bình, sau đó đập mạnh một cước lên người Thiên Khốc Tinh: “Đừng có giả chết nữa, dậy ngay cho ta!”

Chương 411

DTV EBOOK

Thiên Khốc Tinh khẽ rên một tiếng, miễn cưỡng chống tay ngồi dậy. Hắn thoáng ngỡ ngàng khi nhận ra vết thương đã lành lại. Dù cơ thể vẫn còn yếu ớt, nhưng ít ra hắn đã có thể đứng lên đi lại.

Hắn ngược nhìn Bạch Du, trong mắt hiện lên chút cảm kích:

“Vị tiểu huynh đệ này, ân cứu mạng này, đa tạ...”

Việc cứu tên Hắc Sát Cung Sứ này chính là quyết định của Bạch Du, mà quyết định này tất nhiên mang lại lợi ích.

Trước hết, Thiên Khốc Tinh đích thực là kẻ có ơn tất báo. Dù rằng hành động báo ân của hắn từng gián tiếp dẫn đến việc Trang Thị huynh đệ lộ hành, nhưng xét về bản thân việc báo ân, thì không có vấn đề gì...

Vậy nên, chỉ cần đổi đối tượng báo ân thành chính mình, chẳng phải sẽ ổn thỏa hơn sao? Đồng thời, điều này còn có thể chặn đứng Trang Thị huynh đệ khỏi con đường tắt để gia tăng sức mạnh, từ căn bản triệt tiêu khả năng để bọn chúng tiếp tục làm ác. Dù có ý định đó, nhưng nếu không có thực lực, thì tương lai cùng lắm cũng chỉ có thể đi quét đường hoặc siết ốc vít mà thôi.

Thứ hai, nếu có thể nhận được sự báo ân của Thiên Khốc Tinh, đồng nghĩa với việc có thêm một trợ thủ đắc lực. Dù năng lực công kích của một Tam giai Siêu Phàm như Hắc Sát Cung Sứ không quá xuất sắc, nhưng vẫn giống như có được một anh hùng tam tinh trong một ván cờ—trong vài nước đầu tiên, hoàn toàn có thể tạo ra thế tất thắng!

Cuối cùng, đây cũng là cơ hội để cải thiện tình cảnh hiện tại của mình. Việc Thiên Khốc Tinh truy sát hẳn thực chất bắt nguồn từ ý định báo thù cho Trang Đạo và Trang Thắng. Chỉ cần thay đổi yếu tố này, thì tình thế bên ngoài tự nhiên cũng sẽ xoay chuyển.

Có thể nói, đây là một công đôi ba việc!

Trong tiểu thuyết, việc cướp lấy cơ duyên của kẻ khác thế này chắc chắn sẽ khiến nhân vật chính bị chửi là vô sỉ.

Nhưng khi rơi vào chính mình?

Khiếp, ta sướng muốn chết luôn ấy chứ!

Bạch Du cũng không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề:

“Ta biết ngươi là Hắc Sát Cung Sứ, cứu ngươi, tự nhiên là muốn ngươi báo đáp. Cứ thoải mái mà nói thẳng đi.”

Thiên Khốc Tinh khẽ cử động cánh tay bị thương, thản nhiên đáp:

“Luận việc không luận lòng. Các hạ nguyện ý dùng linh dược thượng đẳng để cứu ta, cho dù có là vì lợi ích đi chăng nữa, thì ta cũng phải báo đáp. Làm như vậy mới xứng đáng với danh quân tử.”

Thi ân cầu báo và thi ân báo đáp là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau... Một bên là hành động có lý trí và lợi ích thúc đẩy, còn bên kia thì chỉ là lòng tốt đơn thuần mang chút cảm xúc lâng lâng mà thôi.

Thiên Khốc Tinh cũng không dây dưa, nói ngay:

“Ta có thể giúp các hạ ba việc!”

Bạch Du thích kiểu nói chuyện dứt khoát như vậy:

“Tốt! Ta muốn ngươi giúp ta giết Chủng Ma cùng toàn bộ thủ hạ Nhân Ma của nó, ngay trong hôm nay!”

Thiên Khốc Tinh trầm mặc, ánh mắt lóe lên vẻ nghi hoặc:

“Các hạ cứu ta, chỉ để trừ ma?”

Bạch Du cười nhạt: “Không thì ta có lý do gì để bỏ ra tận một phần ba bình linh được đổ thẩm để cứu người? Dù sao trừ ma cũng là chuyên môn của các người.”

Nghe vậy, Thiên Khốc Tinh lập tức cười ha hả:

“Các hạ không nên xem thường sự giác ngộ của Hắc Sát Cung Sứ chúng ta! Trừ ma là thiên chức, cần gì phải tiếc thân! Dù các hạ không đề cập, ta cũng phải giết loại tà vật này! Chuyện này không thể tính là một trong ba việc kia. Ngược lại, nếu các hạ có thể cho ta biết Chủng Ma ẩn náu ở đâu, thì đó mới là một đại ân, và ta lại nợ người thêm một ân tình!”

Bạch Du khẽ nhướn mày:

“Ta tự nhiên biết nó ở đâu, nhưng người có chắc chắn giết được nó không?”

Thiên Khốc Tinh đầy tự tin:

“Nó đã bị trọng thương. Dù một mũi tên không bắn chết được, ta chỉ cần thả thêm hai ba mũi nữa là xong.”

“Vậy thì tốt, trời tối còn ba canh giờ.” Bạch Du ngoắc tay: “Lại đây, ta có chuyện muốn nói.”

Thiên Khốc Tinh không chút nghi ngờ mà cúi đầu ghé tai tới. Dù sao đối phương đã cứu mình, nếu muốn giết hắn thì cứ để mặc hắn chết là xong, chẳng cần phải vòng vo như thế.

Hắc Sát Cung Sứ này, xem ra cũng không phải kẻ quá đa nghi.

“Như thế này, như thế này... Người có thể nhận ra ai là ai, người lo giết Chủng Ma, còn một tên Nhân Ma khác cứ giao cho ta.”

Bạch Du nói ngắn gọn, Thiên Khốc Tinh lập tức gật đầu:

“Vậy thì trước khi trời tối ba canh giờ, ta sẽ tìm một chỗ kín đáo để hồi phục lại trạng thái tốt nhất.”

Bạch Du cũng gật đầu, nhưng trước khi rời đi, hắn đột nhiên hỏi:

“Người không sợ ta lừa người đi giết người vô tội hay sao?”

Thiên Khốc Tinh nghe vậy thì bật cười:

“Ta tưởng các hạ là quân tử, không ngờ cũng có thể thốt ra lời hoang đường như vậy! Nhưng dù cho thật sự là thế, ta đã nhận ân thì phải báo ân. Nếu có thẹn lòng, ta cũng chỉ có thể đành chịu mà thôi.”

Chương 412

DTV EBOOK

Dù sao, đám người theo Hung Tinh chúng ta cũng không phải loại tốt lành gì. Chúng ta không giết kẻ vô tội, nhưng cũng đã khiến không ít người rơi vào thảm kịch. Nếu cần thiết, thậm chí cả người thân cũng có thể ra tay...

Bạch Du im lặng quay người rời đi. Cách báo ân của đối phương không hề nhìn vào đối tượng, có lẽ đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến Trang Thị huynh đệ dám mưu tài hại mệnh mà không chút kiêng kỵ.

— Quả nhiên ta vẫn không ưa nổi bọn Hắc Sát Cung Sứ này. Hi vọng sau này đừng có chọc đến ta, vậy thì hai bên còn có thể bình an vô sự.

— Nếu không, coi chừng một ngày nào đó ta mở phó bản, trực tiếp quay về ba ngàn năm trước treo ngược cái tên nhóc con La Hầu lên mà đánh cho một trận!

Dòng thời gian quay về hiện tại.

Bạch Du vừa trở lại biệt thự, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị Tô Nhược Túc trực tiếp gọi cả họ ra.

Ngay cả hắc cũng phải ngăn người—chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, đối phương không thể nào nhận ra hắc được!

Cho nên, Bạch Du không khỏi buột miệng thốt ra câu thoại kinh điển của người chơi Vương Quốc Chi Lệ:

“..... A?”

Biểu cảm kinh ngạc của hắc khiến Tô Nhược Túc cũng giật mình bừng tỉnh. Chính nàng cũng không

hiểu tại sao lại trực tiếp gọi ra họ của đối phương, nhưng trong đầu bỗng dưng dâng lên từng mảnh ký ức mơ hồ. Một số hình ảnh lẫn lộn, như những mảnh vỡ ký ức từng xuất hiện trong giấc mơ, đột ngột trỗi dậy.

Điều này khiến nàng có chút hoảng hốt, tâm trí rối loạn.

Nhưng ngay lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng.

“Xem ra người vẫn còn nhận ra ta.” Bạch Du cất giọng bình thản.

“Bạch tiên sinh, ta.....”

“Ta biết ký ức của người có chút hỗn loạn, nhưng không sao, thế này lại tiết kiệm thời gian ta phải giải thích.” Bạch Du nhìn về phía trong phòng, ánh mắt lóe lên tia sắc bén: “Người hẳn cũng cảm thấy hiện tại có hai người rất đáng nghi, đúng không?”

Tô Nhược Túc lập tức gật đầu. Dù trí nhớ có mơ hồ đến đâu, nhưng cảm giác lo lắng, bất an trong tiềm thức lại vô cùng chân thực. Chính nỗi bất an ấy khiến nàng đứng ngồi không yên.

“Vậy, người có tin ta không?” Bạch Du siết nhẹ bả vai nàng, ánh mắt kiên định.

“..... Ta.”

Tô Nhược Túc nhớ lại hình ảnh cuối cùng mà nàng nhìn thấy trong giấc mơ—một thanh niên đứng chắn trước mặt mình, bảo vệ nàng khỏi con quái vật đáng sợ kia, liều mạng che chở nàng.

Không do dự, nàng gật đầu thật mạnh:

“Ta tin tưởng!”

“Tốt.” Bạch Du khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng thở ra: “Vậy phiền người diễn cùng ta một vở kịch... Hiện tại,

chúng ta không biết gì cả, ta chỉ là một kẻ đi ngang qua xin tá túc, rõ chưa?”

Tô Nhược Túc gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn hơi do dự:

“Ngài đã biết mọi chuyện, vậy tại sao không nhanh chóng rời đi?”

“Yên tâm, ta có cách giải quyết.” Bạch Du nhìn nàng, thấy hốc mắt nàng đỏ lên, vẻ mặt thấp thỏm lo lắng, không nhìn được mà đưa tay xoa nhẹ mái tóc nàng, như một bậc trưởng bối đang an ủi hậu bối:

“An tâm, ta nhất định sẽ đưa ngươi trở về nhà.”

Khoảnh khắc đó, khi bàn tay hắn đặt lên đầu nàng, một cảm giác rất đỗi quen thuộc chợt ủa về.

Tô Nhược Túc bỗng thấy mắt mình nóng lên.

Nàng yên lặng đón nhận cái xoa đầu ấy.

Người thân của nàng đều biết rất rõ rằng, Tô Nhược Túc không thích bị chạm vào đầu. Dù là Tô Phụ hay Tô Mẫu cũng không ngoại lệ. Càng lớn, nàng lại càng ghét bị xoa đầu.

Nhưng lúc này đây, nàng không hề phản kháng, mà chỉ lặng lẽ cúi đầu, mặc cho hắn vuốt nhẹ tóc mình.

Nếu có ai nhìn thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ trở mắt đến mức làm rơi cả kính gọng vàng.

Còn Tô Phụ? Chắc hắn sẽ tức giận đến mức lập tức rút Khai Sơn Dao ra!

Bạch Du buông tay, nhưng Tô Nhược Túc lại ngẩng đầu lên. Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng hắn cảm thấy đối phương vẫn còn chút lưu luyến, như không nỡ rời đi.

Sai rồi, sai rồi, đây là tử tử của ta mà!

Tô Nhược Túc đẩy cửa bước vào, hai người cùng tiến vào đại sảnh rộng rãi, vừa khéo trùng với giờ dùng bữa tối.

Không khí trong phòng vô cùng hòa hợp.

Trên bàn ăn, mọi người trò chuyện vui vẻ, bầu không khí có phần ấm cúng.

Bạch Du cũng đã quen thuộc với đám người này, đối đáp rất tự nhiên. Hắn còn tiện tay khoe khoang một chút về thân phận mình – tốt nghiệp Nam Lăng Tam Trung, dễ dàng hòa vào chủ đề câu chuyện.

Khi bữa ăn kết thúc, Bạch Du nâng ly rượu lên, bên trong chỉ có nước giải khát trong suốt với bọt khí li ti.

“Các người đã từng nghe qua một câu chuyện thời Tam Quốc chưa?”

Lỗ Trung nhìn chiếc ly trong tay Bạch Du, lập tức bật cười: “Quảng chén làm hiệu à? Nhưng mà xung quanh đây không có ba trăm đao phủ đâu!”

Bạch Du mỉm cười: “Đao phủ thì quá phiền phức. Nếu ta là người trong cuộc, ta sẽ không bố trí như thế... Ta sẽ chọn cách khác...”

Nói rồi, hắn buông tay, để mặc chiếc ly rơi xuống đất.

Chương 413

DTV EBOOK

“Phịch!” Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Ngay khoảnh khắc ly thủy tinh vỡ nát, dường như có một âm thanh khác cũng vang lên cùng lúc – tiếng kính vỡ sắc lạnh hòa vào đêm tối.

Chỉ trong chớp mắt, một loạt mũi tên đen kịt từ bóng đêm lao tới. Một mũi xuyên qua bả vai Vu Hải Thanh, một mũi khác đâm thẳng vào ngực Tần Tuyết Táo.

Một mũi tên lao đến!

Thân thể Tần Tuyết Táo bị động năng khủng khiếp đẩy lùi, va mạnh vào bức tường sau lưng. Lực đạo quá mạnh khiến hắn xuyên thẳng qua cửa sổ, rơi xuống sân nhỏ trước cửa.

Ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Bạch Du tung một cước đá bay mặt bàn. Chiếc bàn lớn với mười người ngồi liền lật nhào tại chỗ, thức ăn và bát đĩa văng tung tóe, đập thẳng vào chiếc đèn chùm trên trần nhà. Đồ trang trí trên đèn chùm vỡ vụn, pha lê rơi xuống tán loạn, tia lửa điện bắn ra bốn phía.

Cùng lúc đó, Tô Nhược Túc đã âm thầm ấn công tắc, cắt đứt nguồn điện. Cả căn phòng lập tức chìm vào bóng tối tuyệt đối.

Trong khoảnh khắc yên lặng ngán ngủ ấy, Bạch Du rút thương. Cảm giác trong tay hắn chưa từng thuận lợi đến thế!

Vân Lôi Kinh!

Lần này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng chiêu thức đã có một bước tiến nhảy vọt về chất.

Vân Lôi Kinh đi theo một con đường hoàn toàn mới, khi xuất chiêu từ đầu ngón tay, lực đạo bùng nổ còn mạnh hơn trước đó gấp nhiều lần.

Vân Lôi Nhất Thiểm!

Trường thương xé gió, xuyên thẳng qua cổ Ứng Ngọc Hoài, nhắc bóng gã Nhân Ma kia lên không trung. Dưới áp lực khủng khiếp, đối phương không thể mượn lực từ bất cứ đâu, hoàn toàn bị cố định giữa trời.

Chưa kịp phản ứng, Bạch Du lập tức tăng tốc, tung ra một đòn liên hoàn!

Vân Lôi Nhất Thiểm · Nhị Liên!

Trường thương không chỉ mạnh mẽ mà còn biến hóa khôn lường, bởi cán thương có tính đàn hồi đặc biệt.

Bạch Du chớp thời cơ, đột ngột thu tay, bẻ cong cán thương. Luồng lôi quang bùng nổ như một tia chớp du tẩu dọc theo bức tường, tạo thành một vòng cung chín mươi độ. Nó đâm xuyên qua lớp pha lê của phòng khách, phóng thẳng ra sân nhỏ.

Lôi đình bộc phát, tạo thành một lưới điện khổng lồ, tứ tán ra bốn phía.

Bản thân Bạch Du cũng sửng sốt nhìn chằm chằm vào thanh thương trong tay...

Vừa rồi không nghi ngờ gì nữa, đây chính là Giữ Gốc Pháp Tắc phát động! Hơn nữa, lần này có vẻ như là một lần phát động cực mạnh... Nhưng hẳn lại không hề tính toán trước?

Chỉ là, hẳn vừa nhận ra...

Thì ra, đây mới thực sự là uy lực tuyệt kỹ chân chính!

Họa Bì Nhân Ma bị đập một phát, chết ngay tại chỗ.

Bạch Du quét ngang thương, vung lưới thương lướt qua vết máu.

“Tốt, thương pháp rất gọn gàng.”

Một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, chính là Thiên Khốc Tinh. Cung trong tay hắn còn rung nhẹ, hiển nhiên vừa rồi đã bắn ra mũi tên kia. Nhìn thấy một thương vừa rồi của Bạch Du, hắn không khỏi cười tán thưởng:

“Một chiêu này đủ xếp vào Tuyệt Kỹ Bảng!”

Bạch Du không đáp, chỉ nâng thương lên, đâm xuyên qua đầu Nhân Ma, xác nhận đối phương đã chết hoàn toàn.

Hắn thu thương lại, giọng thản nhiên:

“Không lặn lội đường xa đến đây chỉ để nghe người khen ta đẹp trai đâu.”

Vừa xoa mũi thương, hắn vừa hỏi:

“Mũi tên lúc nãy...?”

Thiên Khốc Tinh nhắm mắt cảm nhận một chút, rồi lạnh nhạt đáp:

“Chưa chết. Nó đang chạy lên núi. Nhưng không chạy xa được đâu. Ta đã phong ấn hồn phách của nó bằng Tru Ma Tiễn, con Nhân Ma này không thể thoát thân.”

Bạch Du nhìn về phía đỉnh núi, ánh mắt lóe sáng:

“Nó muốn đi đâu, ta có thể đoán được. Nếu người không vội, chờ một lát rồi cùng đi.”

Thiên Khốc Tinh gật đầu:

“Tốt.”

Bạch Du quay lại biệt thự, vừa bước vào đã thấy Lão Trung lao tới như kẻ điên.

“Mẹ nó, đây không phải là bạn gái của người! Đây là Nhân Ma! Mở mắt ra mà nhìn cho rõ!”

Bạch Du quát một tiếng, rồi tung cước đá bay hắn ra xa.

Trang Đạo và Vu Hải Thanh nhanh chóng lao tới, đè Lỗ Trung xuống, không để hắn làm loạn.

Lúc này, Tô Nhược Túc từ dưới tầng hầm chạy lên, vẻ mặt tràn đầy lo lắng:

“Tuyết Táo... Tuyết Táo không có trong tầng hầm! Lúc ta tìm đến, cái rương cũng biến mất rồi!”

Sắc mặt Bạch Du chợt cứng lại. Đã đến mức này rồi, chẳng lẽ còn phải tiếp tục lật lại ván cờ sao?

Thiên Khốc Tinh cười lạnh:

“Các hạ không cần hoảng. Đám ma vật này xảo trá lắm. Nó chắc chắn đã mang cô gái kia đi từ cửa giếng trời, muốn dùng làm con tin. Đây không phải lần đầu tiên nó làm vậy. Lần trước, nó cũng bắt con tin để dụ ta vào bẫy của đám dân bản xứ mai phục.”

Bạch Du hít sâu một hơi:

“Giờ cứu người, vẫn còn kịp chứ?”

“Có thể thử một lần.”

Bạch Du quay sang Tô Nhược Túc, giọng quả quyết:

“Ta sẽ đưa nàng ấy trở về. Các người ở lại đây, phong chặt cửa sổ, chờ người của Huyền Thiên Ti đến.”

Nói xong, hắn quay người đi thẳng ra ngoài, lời ít mà ý nhiều:

“Đi!”

Hắn hóa thành một bóng đen, lao thẳng vào màn đêm, hướng về ngọn núi trước mặt.

Chương 414

DTV EBOOK

Ở phía sau, Hắc Sát Cung Sứ nhìn theo, ngạc nhiên thốt lên:

“Bộ pháp này... chẳng lẽ là Nguyệt Ẩn Bộ?”

Bạch Du không dừng bước, chỉ đáp hờ hững:

“Nhìn ra sao?”

“Đương nhiên. Đây là bộ pháp độc môn của mạch chúng ta, ta sao có thể không nhận ra? Nhưng mà... người không phải người của Hung Tinh.”

Bạch Du cười khẽ:

“Ta từng cứu một Cung Sứ, hắn tiện tay dạy ta một chiêu này.”

Thiên Khốc Tinh nhìn hắn, ánh mắt sâu xa.

“Chỉ là sơ cấp, đáng tiếc...”

Hắn định nói gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng, hai người đã tới nơi.

Thiên Khốc Tinh nhíu mày:

“Âm khí thật nặng... gần như có thể hình thành Quỷ Vực.”

Bạch Du hừ lạnh:

“Bước vào, chính là Quỷ Vực.”

Hắn dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

“Loại Nhân Ma này chắc chắn đã lẫn trốn vào Quỷ Vực. Muốn giết nó triệt để, chỉ có cách xông vào. Người...”

Thiên Khốc Tinh lạnh nhạt đáp:

“Dĩ nhiên là giết!”

Giọng hần như băng tuyết vỡ vụn giữa trời đông:

“Một con Chủng Ma có thể mang đến vô tận tai họa, không thể buông tha. Cho dù bên trong có Quỷ Vương, ta cũng không ngại!”

Bạch Du cười cười:

“Chờ chính là câu nói này của ngươi!”

Có cao thủ Tam Giai làm chỗ dựa, Bạch Du không chút do dự tiến vào trong hốc cây.

Bên trong, hần tìm thấy lối vào lằng mộ. Quan tài đã bị mở, bên trong trống rỗng, không có gì ngoài một làn âm khí dày đặc cuộn cuộn tràn ra, tựa như có một lượng lớn khí nitơ lỏng tỏa ra khắp không gian.

Bạch Du nín thở, nhảy thẳng vào quan tài. Trong khoảnh khắc ấy, trời đất như đảo lộn, cảnh vật xoay tròn dữ dội.

Khi hần hoàn hồn lại, bản thân đã cùng Thiên Khốc Tinh đặt chân đến Quỷ Vực, đứng ngay một thôn trang hoang vắng.

“Nơi này...” Thiên Khốc Tinh đảo mắt nhìn xung quanh, khẽ nhíu mày: “Đường như là mấy trăm năm trước?”

“Đúng vậy, đây chính là Hứa Gia Thôn của mấy trăm năm trước.” Bạch Du gật đầu, trầm giọng hỏi: “Có cảm nhận được hơi thở của đối phương không?”

“Đương nhiên.” Thiên Khốc Tinh cười lạnh, ngón tay chỉ thẳng về phía sườn núi trước mặt: “Ngay giữa sườn núi, nơi âm khí lẫn sát khí đậm đặc nhất. Xem ra kẻ đó thà câu kết với Quỷ Vương, còn hơn để ta tiến nòng một cách thống khoái.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Khi đi ngang qua trung tâm thôn, một trận huyên náo chợt truyền đến. Đó là tiếng bước chân hỗn loạn của một đám đông.

Tại vị trí trung tâm thôn, một thương nhân đang đứng giữa đám người.

Người đó chính là Hứa Doanh.

Hắn đứng giữa thôn dân, giơ cao hai tay, lớn tiếng hô hào:

“Trong núi này có thần tiên giáng thế! Mọi người không thấy kỳ lạ sao? Vì sao khi Địa Long xoay người, chỉ có ta còn sống trở về? Đó là vì tổ tiên phù hộ!”

Hứa Doanh ôm quyền, vái trời một cái, tiếp tục thao thao bất tuyệt:

“Các vị, chỉ cần theo ta lên núi tế bái tiên tổ, không chừng có thể được ban thưởng tiên quan chức vị! Dù không được, cũng có thể hưởng chút phúc lợi! Chẳng phải có câu ‘Một người thành tiên, gà chó cũng lên trời’ sao?”

Hắn sợ người khác không tin, bèn thi triển vài trò pháp thuật nho nhỏ để chứng minh:

“Nhìn đi! Đây là phúc phận tổ tiên ban cho ta! Các vị hương thân, chỉ cần theo ta lên núi tế bái, mọi người chắc chắn sẽ có phần! Đây đều là phúc lộc tiên tổ ban tặng!”

Vừa nói, hắn vừa quỳ lạy về phía núi, phối hợp với một vài kỹ xảo pháp thuật, quả thực khiến không ít thôn dân dao động.

Dù thôn dân không nhất thiết tin vào thần tiên, nhưng tín ngưỡng tổ tiên là truyền thống lâu đời của Đại Hạ. Hứa Doanh chính là lợi dụng điểm này để lừa họ lên núi, trở thành bữa tiệc đứng cho Quỷ Vương.

Ngay khi đám thôn dân bắt đầu lung lay, một thanh trường thương lao vút ra từ trong bóng tối!

“Phập!”

Mũi thương xuyên thẳng qua lồng ngực Hứa Doanh, đâm chặt vào chiếc bàn phía sau, găm chặt hẳn tại chỗ, không thể nhúc nhích.

“A—!”

Hứa Doanh kêu lên thảm thiết, hoảng loạn gào rú:

“Là ai? Kẻ nào đánh lén ta?!”

Lúc này, trong đám đông có người kinh hãi hét lên:

“Không đúng! Máu của hắn... sao lại đen sì thế này?!”

Dòng máu chảy từ vết thương của Hứa Doanh có màu tím đen quỷ dị, không giống máu của con người chút nào.

Ngay lập tức, hắn bộc lộ ra nửa người nửa quỷ, bộ dạng gớm ghiếc. Đám thôn dân vốn đang dao động lập tức bình tĩnh, phần nộ quát lên:

“Hứa Doanh, ngươi là đồ lòng lang dạ sói! Vậy mà dám lừa gạt chúng ta!”

“Thôn cho phép ngươi mở mỏ ngọc, giúp ngươi phát tài làm lão bản, chưa kịp tính sổ chuyện Địa Long xoay người, ngươi đã lộ bộ mặt quỷ quái này, còn muốn hại chết cả thôn chúng ta nữa sao?!”

“Thiêu chết hắn! Thiêu chết hắn!”

“Tướng công ta chính là chết trong mỏ của hắn!”

“Hứa Doanh—tên cầu tặc này đã không còn là con người nữa! Thiêu chết hắn cũng không tính là giết người! Mau đem hắn ra từ đường thiêu rụi, mời tổ tiên chúng giám!”

Chương 415

DTV EBOOK

Thôn dân Hứa Gia Thôn tuy chất phác nhưng không ngu xuẩn. Nhớ lại người thân bằng hữu đã chết, ai nấy vừa đau thương vừa phẫn nộ, lập tức xông lên trời gô Hứa Doanh lại, lôi hắn đến tử đường để hỏa thiêu.

Chẳng ai quan tâm đến kẻ đã ném ra thanh thương kia.

Bạch Du đứng bên ngoài đám đông, bình thản quay lưng, chuẩn bị lên núi.

Nhưng đúng lúc đó, hắn chợt chú ý đến một thiếu nữ đang đứng bên ven đường.

Nàng nhìn hắn, ánh mắt lộ vẻ cảm kích, sau đó cúi đầu hành lễ thật sâu, tựa hồ muốn bày tỏ lòng biết ơn.

Xa xa, một tiếng gọi văng vẳng truyền đến—

“Thoại Mai! Thoại Mai, người ở đâu?”

Phía sau truyền đến tiếng gọi âm ỉ.

Thiếu nữ đứng dậy, nhẹ giọng nói lời cảm tạ với Bạch Du, sau đó vịn tay mẫu thân, cùng người nhà rời đi.

Bạch Du dõi mắt nhìn theo bóng lưng nàng, trong lòng có chút cảm khái.

Tạo hóa thật khéo trên người.

Hiện thực chỉ mới bảy năm, vậy mà lại đối ứng với mấy trăm năm bên trong Quỷ Vực...

Nhưng như thế, lịch sử của Hứa Gia Thôn cũng đã có biến đổi.

Có điều, rốt cuộc sự thay đổi này có ảnh hưởng đến hiện thực hay không vẫn chưa thể biết rõ. Dầu sao, nơi đây là Quỷ Vực, có lẽ tất cả chỉ như một giấc mộng Hoàng Lương mà thôi.

“Các hạ?”

“Không có gì.” Bạch Du thu hồi ánh mắt, thản nhiên đáp: “Chỉ là cảm thán thế sự vô thường mà thôi.”

Nói xong, hắn xoay người, trầm giọng:

“Đi thôi.”

Xuyên qua dãy núi, hai người tiến thẳng đến khe nứt trong lòng núi.

Làn âm khí đậm đặc nơi đây thu hút vô số quỷ quái tụ tập.

Chúng đông nghịt như thủy triều, nhưng lại không thể tạo thành bất cứ mối đe dọa nào.

Dù cho là quỷ vật cấp Nhị Giai, cũng không thể ngăn cản một sát thủ dày dặn kinh nghiệm như Hắc Sát Cung Sứ.

Hắn thậm chí không cần giương cung, chỉ cần kéo dây cung phát ra âm thanh chấn động, đã có thể giết quỷ như giết gà.

Quả thực thuận lợi đến mức khó tin.

Bạch Du thầm cảm thán, có cao thủ mở đường, đúng là một loại hưởng thụ.

Thực lực tổng hợp của Hắc Sát Cung Sứ e rằng còn mạnh hơn cả Bách Chiến Lão Binh. Dầu sao, người sau dù kinh nghiệm đầy mình, nhưng lại không có thần công tuyệt kỹ gia trì.

Bước vào trong sơn trang, vẫn là một cảnh tượng hỗn loạn—quân ma loạn vũ.

Chỉ có một con đường—giết sạch!

Bước vào chỗ sâu nhất trong sơn trang, cũng chính là vị trí tổ chức thọ yến, Bạch Du trông thấy Chủng Ma.

Mũi tên cắm sâu vào ngực nó, nhưng kẻ này vẫn chưa chết.

Trên tay Chủng Ma, Tần Tuyết Táo đang bị khống chế. Nàng như một con rối vô tri, bị ép làm con tin, ánh mắt u ám, thần trí hoảng loạn.

Thiên Khốc Tinh vừa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Tình huống không ổn.”

Bạch Du bước lên một bước, trầm giọng mở miệng:

“Người đã không còn đường lui.”

Hắn vốn định thuyết phục đối phương đầu hàng:

“Giờ nếu chịu buông bỏ binh khí, quy hàng theo đúng lễ, vẫn còn cơ hội...”

Lời còn chưa dứt, Chủng Ma đột ngột siết chặt tay, bóp lấy cổ Tần Tuyết Táo.

Ánh mắt Bạch Du lập tức trở nên lạnh lùng.

Vốn hắn còn định dùng lời lẽ kéo dài thời gian, nhưng xem ra tên này quá mức cảnh giác.

Hắn cắn răng, gằn từng chữ:

“Thả Tần Tuyết Táo ra, ta có thể tha mạng người.”

“Nhóc con, người nghĩ người là ai?” Chủng Ma dữ tợn cười gằn: “Một con kiến hôi như người mà cũng dám ra lệnh cho ta?”

“Người đúng là một con quỷ thẳng thắn, chẳng biết nói chuyện hàm súc chút nào.” Bạch Du chậm rãi nói:

“Ta có thể giúp người rời khỏi Quỷ Vực, hơn nữa còn cho người ba ngày để chạy trốn. Sau ba ngày, Hắc Sát Cung Sứ mới bắt đầu truy sát người. Ba ngày này, đủ để người chạy thoát.”

Nghe vậy, Hắc Sát Cung Sứ thở dài, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Không còn cách nào khác, Bạch Du đã cứu hãn một mạng, ba ngày nhần nhịn, cũng không phải không thể chấp nhận.

Nhưng Chủng Ma lại chẳng hề để tâm đến điều kiện béo bở này, thậm chí còn cười nhạo:

“Người nghĩ người có tư cách đặt điều kiện sao?”

Nó nở nụ cười âm hiểm, ánh mắt rục lên vẻ điên cuồng:

“Quý Vương sắp thức tỉnh! Khi đó, kẻ có quyền đưa ra điều kiện không phải là người, mà chính là ta!”

Nó quét mắt nhìn đám người Bạch Du, tràn đầy sát ý:

“Tất cả các người đều sẽ chết tại đây!”

Ba con mắt của nó đỏ ngầu vì thù hận, nhìn chăm chăm vào Bạch Du, gần từng chữ:

“Thật không hiểu người làm sao biết được kế hoạch của ta... Nhưng muốn cứu nàng sao?”

Nó bật cười quỷ dị, rồi nghiêng răng nói tiếp:

“Không có khả năng! Từ lúc người đưa nàng đến đây, nàng đã là nửa sống nửa chết. Giờ chỉ còn nửa cái mạng, giữ lại cũng vô ích!”

Nói dứt lời, Chủng Ma đột ngột há miệng, để lộ hàm răng nanh sắc nhọn, hung hăng cắn vào cổ Tần Tuyết Táo.

“Phập!”

Máu tươi trào ra, nhuộm đỏ cả vùng trước ngực nàng.

Nó tham lam hút lấy dòng máu ấy, đôi mắt lập tức sáng rực lên, tựa hồ đang khôi phục sinh cơ.

Chương 416

DTV EBOOK

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hắc Sát Cung Sứ cũng người trong chốc lát, sau đó như nhớ lại điều gì đó, lửa giận trong mắt bùng lên dữ dội.

Hắn siết chặt tay, từng đường gân xanh nổi lên, ánh mắt đầy sát khí.

Một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ cổ họng hắn—
“Nghiệt súc! Hôm nay, ta nhất định giết ngươi!”

Bạch Du hiểu rõ không thể thương lượng với đám
Chủng Ma—lũ súc sinh đã nhập ma, chỉ có một con
đường duy nhất dành cho chúng: Giết!

Giết sạch, không để sót dù chỉ một mảnh giáp! Giết
đến khi máu tanh tràn ngập, để chúng phải tan
thành cát bụi!

Một mũi tên đen xé gió lao đi, xuyên thẳng qua lồng
ngực Chủng Ma, dù nó đã dùng Tần Tuyết Táo làm lá
chắn. Sức mạnh của mũi tên không chút do dự
xuyên thủng cả hai, đóng chặt Chủng Ma vào bức
tường phía sau.

Cung Sứ trầm giọng nhìn cảnh tượng ấy, ánh mắt
lạnh lẽo. Tần Tuyết Táo vốn đã hấp hối, khí huyết
cạn kiệt, không còn đường sống. Hắn không cần do
dự, lập tức muốn tru sát kẻ thù để báo thù!

Kẻ địch còn chưa kịp phản ứng, thương ảnh lóe lên
như tia chớp, lưỡi thương sắc bén đâm xuyên qua
trán của Chủng Ma.

Chủng Ma Tam Nhãn đau đớn ôm lấy tròng mắt
đang trào máu, gào thét thảm thiết. Nhưng cơn đau
khiến nó mất cảnh giác, vô thức buông lỏng Tần
Tuyết Táo.

Bạch Du lập tức ôm lấy nàng, dùng Nguyệt Ấn Bộ lùi lại, giao trận chiến cho Thiên Khốc Tinh.

Cả hai lập tức tiến sâu vào sơn trang.

Bạch Du nhẹ nhàng đặt Tần Tuyết Táo xuống. Thân thể nàng khô quắt, ánh mắt mờ lung, đôi môi run rẩy rỉ máu, khẽ mở miệng thều thào:

“Ta... Ta sắp chết sao...?”

Nhận ra sinh mệnh đang dần rời xa, nàng bỗng hoảng loạn. Biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục—mê mang, bất lực, hoảng sợ, không cam lòng.

Giống như một con mèo nhỏ tuyệt vọng, nàng yếu ớt đưa tay nắm lấy chút hy vọng cuối cùng trước khi chìm vào bóng tối.

Bạch Du nhìn nàng, giọng nói dịu dàng nhưng kiên định:

“Người sẽ không chết. Ta sẽ đưa người trở về. Chỉ là người cần ngủ một giấc thật dài... Khi tỉnh lại, mọi chuyện đã qua đi... Tin tưởng ta.”

Lời hứa của hắn như ngọn lửa le lói trong đêm đông lạnh giá, trấn an trái tim run rẩy của nàng.

Ngay lúc đó, một viên đan dược trượt vào miệng nàng.

Một cỗ mệt mỏi không thể kháng cự ập tới, nàng nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ say.

Sinh khí nàng gần như cạn kiệt, hơi thở tắt lịm, nhưng nàng không chết, mà rơi vào trạng thái giả chết.

[Cương Thi Nội Đan]

Chỉ khi cương thi tu luyện trăm năm mới có thể kết thành một viên nội đan. Khi một người thường nuốt vào, cơ thể sẽ tiến vào trạng thái chết giả, giống như bị phong ấn trong băng tuyết.

Mặc dù tim ngừng đập, nhưng sinh cơ vẫn còn, dòng máu chảy chậm rãi như bị đóng băng.

Nàng cần ngủ trong trạng thái này suốt bảy năm.

Chỉ khi Bạch Du lấy Cương Thi Nội Đan ra, nàng mới có thể tỉnh lại.

Sớm hơn cũng được, nhưng nếu làm vậy, có thể gặp nguy hiểm lớn.

Bởi vì sau khi hoàn thành phó bản này, hắn sẽ trở về bảy năm sau. Ngoài hắn ra, không ai biết đến sự tồn tại của Cương Thi Nội Đan, cũng không ai có thể tùy tiện lấy nó ra.

Bạch Du lấy ra một bình cao cấp sinh mệnh dược tề, đổ vào miệng nàng.

Thương thế của nàng quá nặng, máu trong cơ thể gần như cạn kiệt. Dù có sinh mệnh dược tề cũng không thể ngay lập tức tái tạo lượng máu lớn, chỉ có thể kéo dài thời gian, để cơ thể tự hồi phục.

Dẫu cùng là trọng thương, nhưng một Siêu Phàm tam giai và một Nhất Giai Siêu Phàm giả vốn không thể so sánh được.

Bạch Du cũng Tần Tuyết Táo, tiến vào sâu trong sơn trang.

Chợt, một tia sáng đen lóe lên.

Thiên Khốc Tinh đáp xuống đất, sắc mặt có chút chật vật. Hắn thở dốc, cười khổ nói:

“Quý Vương sắp phá giai!”

Bạch Du trầm giọng: “Người có bao nhiêu phần thắng?”

“Không đến ba phần...”

Bạch Du ném cho hắn nửa bình sinh mệnh dược tề còn lại.

“Giờ thì sao?”

Thiên Khốc Tinh uống một ngụm, thương thế nhanh chóng hồi phục, khí huyết sôi trào, lập tức cười vang:

“Bảy phần!”

Hắn hét lớn một tiếng:

“A! Quỷ Vương! Đại chiến thêm 500 hiệp nữa nào!”

Lời vừa dứt, Thiên Khốc Tinh xông lên, tiếp tục trận chiến.

Khi ấy, một Chủng Ma Tam Nhân bị trọng thương, hai mắt một mù, lại một lần nữa đứng trước mặt Bạch Du.

Nó nhìn hắn, găm gù:

“Ta muốn ăn ngươi.”

Chỉ cần nuốt chủng Bạch Du, thương thế của nó sẽ khôi phục!

Bạch Du đặt Tần Tuyết Táo xuống, cởi áo khoác, chậm rãi xắn tay áo, để lộ binh khí bên hông.

Hắn cười nhạt:

“Ta cho ngươi một cơ hội báo thù.”

Bạch Du giơ tay lên, ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích:

“Đến đây, đầu lâu của ta... Xem ngươi có lấy nổi không!”

Chủng Ma này... chính là nguyên nhân của bi kịch bảy năm trước.

Nó khiến Quỷ Vực bộc phát.

Nó khiến Tần Tuyết Táo bỏ mạng.

Nó khiến Trang Thắng và Thiên Khốc Tinh kết thành sư đồ.

Bởi vì nó, thành Nam Lăng đến nay vẫn còn Nhân Ma chưa bị diệt trừ.

Tội ác chồng chất, tội đáng chết vạn lần!

Chương 417

DTV EBOOK

Bạch Du dù căm hận kẻ thù đến tận xương tủy, nhưng hiếm khi có cảm giác ghê tởm đến mức sinh lý phản ứng, ghê tởm đến mức chạm đến bản năng loài giống như lúc này.

Có thể nói, Chứng Ma chẳng khác nào loài chuột gieo rắc dịch bệnh.

Giết chuột thì cần lý do sao?

Không cần! Giết là được!

Nó tồn tại, tức là tai họa.

Nhưng người có tư cách nhất để giết Chứng Ma này, không phải hắn, mà là nàng—thiếu nữ đang nằm đó.

Đáng tiếc, nàng đã hôn mê, chẳng thể tự tay báo thù.

Cũng không sao cả.

Để ta thay người ra tay.

Dùng chính tuyệt kỹ của người, để rửa sạch mối hận này!

Bạch Du giờ cao thương, ánh mắt lạnh lẽo:

“Nhìn cho kỹ, đừng chớp mắt.”

Sư Tâm Thương lóe lên tia lôi quang dữ dội.

Trăm lần huấn luyện vùng thương, kết hợp với sức mạnh siêu năng ổn định, Bạch Du cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ được tuyệt kỹ này.

Vân Lôi Nhất Thiểm—đã bước vào cảnh giới đại thành!

Phía bên kia, Chứng Ma Tam Nhãn mặc dù trọng thương, nhưng vẫn còn giữ lại sức mạnh của Tam Giai Siêu Phàm. Dù thịt nát xương tan, dù mất một

tay một chân, hạch tâm năng lực của nó vẫn còn nguyên vẹn.

Nó muốn kẻ trước mặt này ném trái thống khổ, muốn cấy Ma Chủng vào máu thịt hân, khiến hân dần dần hóa ma trong đau đớn tột cùng.

Đến lúc đó, nó mới thực sự thấy thỏa mãn.

Hai bên đứng đối diện, lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống.

Giây tiếp theo—đại chiến bùng nổ!

Chủng Ma phóng ra hàng trăm khối huyết nhục, như bạo vũ lê hoa, bắn về phía Bạch Du.

Chỉ trong chớp mắt, bức tường phía sau hân đã thủng trăm lỗ, như bị một trận mưa tên xuyên phá.

Nhưng tất cả đều vô dụng!

Điện quang chợt lóe—Chủng Ma quay đầu tìm kiếm.

Lại thêm một tia sét xẹt qua—nó vội vã quay đầu lần nữa.

Nhưng chẳng thấy bóng dáng Bạch Du đâu, chỉ có tiếng sấm rền vang dội khắp bốn phía, loạn xạ không theo quy luật nào.

Chủng Ma xoay đầu liên tục, cố gắng bắt lấy bóng hình đối phương.

Và rồi... Bạch Du xuất hiện ngay trước mặt nó!

Một tia tàn ảnh thoáng qua.

Trường thương—đâm thẳng!

Lưỡi thương xuyên thủng lồng ngực Chủng Ma, găm chặt vào da thịt nó.

Bạch Du xoay mạnh cán thương, nhắc bổng kẻ địch lên, quật thẳng xuống đất!

“ẦM!!!”

Chủng Ma như một tảng đá nặng nề rơi xuống, mặt đất nứt vỡ, máu thịt văng tung tóe.

Dù trọng thương đến mức này, nó vẫn chưa chết!

Bạch Du bốc lên trường thương, xoay người giữa không trung, nhấc tay vung mạnh!

Vân Lô Nhất Thiểm!

Một luồng điện chớp cắt ngang trời đêm, tàn ảnh thương quang nhanh như sấm sét, xuyên phá thân thể kẻ địch!

Mũi thương cắt rách cả không gian, để lại vết nứt như một lưỡi dao trời giáng.

Nhưng vẫn chưa đủ!

Vân Lô Nhất Thiểm—Nhị Liên!

Cánh tay Bạch Du như bị đè nặng bởi sấm sét, nhưng hấn không dừng lại.

Lần thứ hai—thương ảnh lóe lên!

Lôi đình đan chéo, khắc lên thân thể Chứng Ma một dấu thập tự lôi quang!

Vẫn chưa đủ!

Toàn bộ Vân Lô Kinh còn lại trong cơ thể hấn sôi trào, chuẩn bị cho cú đánh cuối cùng.

Có lẽ ngay cả Tần Tuyết Táo cũng không ngờ rằng, khi Bạch Du lĩnh ngộ được phương thức chuyển hóa Vân Lô Kinh, tuyệt kỹ này liền có khả năng liên hoàn công kích!

Nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Gân cốt bị bào mòn!

Huyết nhục bị lôi điện xé nát!

Nhưng vào khoảnh khắc này, Bạch Du không quan tâm tất cả!

Vân Lô Nhất Thiểm—Tam Liên!

Mũi thương lần thứ ba nổ tung sấm chớp!

Lôi đình gào thét, xuyên vào thân thể Chủng Ma.

Nguồn điện khủng khiếp chạy dọc từng tế bào của nó, phá nát cơ thể từ bên trong!

Và rồi...

ẦM!!!

Thân thể Chủng Ma nổ tung như một quả cầu khí bị chọc thủng.

Tàn cốt bay tứ phía, một vòng ánh sáng chói lòa nổ rộ trong Quỷ Vực.

“Đương—!”

Trường thương tuột khỏi tay, rơi xuống mặt đất.

Cánh tay phải của Bạch Du sưng đỏ, tím bầm, gần như hoại tử.

Trên thực tế, xương cốt bên trong đã vỡ nát, máu thịt bị lôi điện nung cháy.

Nhưng hắn không quan tâm.

Chỉ cần rời khỏi phó bản, thương thế liên tục tự động khôi phục.

Biểu tượng [Chủng Ma Tam Nhãn] trên giao diện hệ thống—biến mất!

Điều đó có nghĩa là...

Kẻ thù này, đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Bạch Du như trút được gánh nặng.

Thế nhưng ngay khi hắn xoay người rời đi, lại không hề phát hiện phía sau lưng mình đã dính một vệt huyết sắc.

Tại thời điểm bạo tạc, một viên Chủng Ma bắn ra ánh mắt chứa tin tức mạnh mẽ, rơi trúng bờ vai hắn.

Trong đôi mắt ấy tràn đầy chấp niệm còn sót lại của Chủng Ma, những sợi tơ huyết sắc vươn ra, bám chặt lấy da thịt hắn, âm thầm rót ma chủng vào trong thể

xác. Chỉ cần bị dính phải loại máu này, việc trở thành Đọa Ma Thân cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chủng Ma chấp niệm điên cuồng gào thét.

Thế nhưng, ngay khi ma chủng sắp sửa xâm nhập, ý thức của nó bỗng nhiên rơi vào một khoảng không trống rỗng vô tận.

Nơi đó là một thế giới hư ảo, lặng lẽ đứng giữa bầu trời là một bàn cờ khổng lồ.

Tựa như một loại virus xâm lấn, thế nhưng lại bị vô số phần mềm diệt virus bao vây chặt chẽ.

Chương 418

DTV EBOOK

Một hình người tỏa ra ánh sáng huyền hoàng rủ mắt nhìn xuống, trong ánh mắt lạnh lùng là sự khinh miệt tuyệt đối.

“—— Người cũng xứng?”

Bàn Nham thương giáng xuống, thiên địa lập tức bùng lên quang huy rực rỡ.

Trong khoảnh khắc đó, chấp niệm của Chủng Ma run rẩy, hoảng hốt nhìn vị Anh Linh trước mặt, rồi ngay sau đó hóa thành tro bụi, triệt để tan biến trong hư không.

Đọa Ma Thân, thông thường đều bị cảm nhiễm từ linh hồn.

Nhưng đáng tiếc, thứ mà Chủng Ma để lại chỉ là một vệt ma huyết, hoàn toàn không thể cảm nhiễm được linh hồn của Vận Mệnh Biên Tập Giả.

Thời gian, luân hồi, tất cả đều không thể ma diệt hồn phách của hắn, hướng hồ chỉ là một con Chủng Ma tam giai.

Đối với việc này, Bạch Du chẳng hề hay biết. Hắn cũng không rõ ràng thứ kia đang cố xâm nhập linh hồn mình, chỉ cảm thấy trên bờ vai có thứ gì đó rơi xuống đất. Nhìn lại, đó là một tròng mắt đã khô héo, triệt để mất đi sinh khí.

Dùng cánh tay còn lại, Bạch Du ôm chặt Tần Tuyết Táo, vác nó lên vai, cất bước tiến về phía mộ huyết sâu dưới lòng đất.

Ở phía bên kia, Quỷ Vương đang giao đấu kịch liệt với Thiên Khốc Tinh.

Nhưng dù mạnh mẽ đến đâu, một kẻ vẫn đang say ngủ như Quỷ Vương, làm sao có thể là đối thủ của Thiên Khốc Tinh?

“Hừ! Cái tên này đánh thế nào cũng không chịu chết... Nhưng mà nó cũng không trụ được bao lâu nữa đâu. Một con Quỷ Vương lại không đấu nổi một Cung Sứ cùng cấp, đúng là mất hết mặt mũi! Pháp thuật kiểu gì mà còn dám liều chết chống cự chứ?”

Cung Sứ vừa liên tiếp bắn ra hai mũi tên Tru Ma, nhưng vẫn không thể đắc thủ, không khỏi thở dài chán nản. Mà lúc này, lực lượng của hắn cũng tiêu hao đáng kể.

Bạch Du cũng đã gần như cạn kiệt thể lực, không thể hỗ trợ. Hắn chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở:

“Bản thể của Quỷ Vương không phải là thi thể. Đừng nhắm vào thi thể nữa! Thứ cần giết chính là thi trùng ký sinh bên trong!”

Lời nói này khiến Hắc Sát Cung Sứ giật mình:

“Làm sao ngươi biết... Không đúng! Một con thi trùng mà cũng có thể gần đạt đến Tứ Giai sao?!”

Bạch Du hừ nhẹ, chậm rãi nói:

“Vị đại năng này khi còn sống chắc hẳn là một kẻ cực kỳ thần bí. Nhưng đáng tiếc, sau khi chết đi, thân thể hắn lại bị một con thi trùng cưỡng chiếm.”

Lúc trước, ta đã để ý thi thể này không hề hắc hóa, cũng chẳng có dấu hiệu trở thành Thi Vương. Nhưng mỗi khi ta gây thương tổn cho nó, phản ứng đau đớn lại đến từ bên trong, chứ không phải từ thi thể.

Rất rõ ràng, con thi trùng này chỉ đang điều khiển xác chết, giả mạo làm Quỷ Vương mà thôi.”

Có được nhắc nhở, Hắc Sát Cung Sứ lập tức thay đổi chiến thuật.

Lần này, hắn không còn nhắm vào thi thể, mà trực tiếp hướng mũi tên vào thi trùng đang ẩn giấu bên trong!

Một tiễn xuyên thấu bản thể Quỷ Vương.

Thi trùng bị diệt trong nháy mắt!

Đồng thời, Quỷ Vương cũng lập tức tan biến.

Khí tức âm tà khổng lồ bùng phát, từ mộ thất dâng lên từng cột lửa xanh biếc, ánh lửa phóng lên tận trời!

Toàn bộ Hứa Gia Thôn đều có thể nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Lòng đất rung chuyển dữ dội, tựa như Địa Long lật mình lần nữa.

“Quỷ Vương đã chết, chúng ta phải lập tức rời đi!”
Thiên Khốc Tinh vội vàng lên tiếng.

“Quỷ Vực sắp sụp đổ rồi! Nếu trễ thêm chút nữa, tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn vùi ở đây!”

Bạch Du cất bước tiến lên, dường như giẫm trúng thứ gì đó.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, phát hiện một viên cầu màu vàng đang lăn lóc dưới chân.

Không do dự, Bạch Du nhặt lấy viên cầu, nhẩy vào trong quan tài.

Ngay khi hắn vừa chạm tới, một luồng sáng bao phủ toàn bộ không gian.

Chờ đến khi ánh sáng tan đi, bọn họ đã trở lại bên dưới một gốc cây lớn.

Mà nơi từng có động quật rộng lớn kia...

Giờ đây đã hoàn toàn biến mất.

Nơi này, vốn là một tòa mộ huyết âm u, nay lại biến thành một đạo quán có tạo hình kỳ lạ.

Bạch Du đảo mắt nhìn quanh, trong lòng chợt hiểu ra—mọi thứ diễn ra trong Quỷ Vực thực chất chính là một lần sửa đổi lịch sử.

Quỷ Vương đã diệt vong, lịch sử từ mấy trăm năm trước đến nay đã có biến hóa. Mà sự thay đổi rõ rệt nhất chính là—người dân Hứa Gia Thôn đã có thể tiếp tục sinh tồn. Bọn họ đời đời kiếp kiếp đều lưu lại dấu vết nơi này, không còn bị số phận tuyệt diệt chi phối.

Tuy nhiên, cũng bởi vì khoảng cách thời gian lên đến hàng trăm năm, những ảnh hưởng của nó rồi cũng sẽ bị dòng chảy tuế nguyệt dần dần xóa nhòa.

Tựa như có một tảng đá bị ném xuống thượng nguồn dòng sông—dù có gợn sóng nhất thời, nhưng đến hạ lưu, ảnh hưởng đã chẳng còn đáng kể.

Trừ phi có thể trực tiếp cắt đứt dòng suối ngay từ thượng nguồn, thay đổi hoàn toàn hướng đi.

Rất hiển nhiên, thế giới này không tồn tại hiệu ứng hồ điệp quá nghiêm trọng, cuối cùng lịch sử vẫn sẽ quay về quỹ tích vốn có của nó.

Chương 419

DTV EBOOK

Chỉ tiếc rằng, Bạch Du không phải người Hứa Gia Thôn, nên hắn cũng không thể nhận ra những thay đổi cụ thể này.

Hai người cùng bước ra khỏi đạo quán.

Bạch Du liếc nhìn Thiên Khốc Tinh, nghiêm túc nói:

“Người đã giúp ta rất nhiều, cũng cùng ta tru diệt Quỷ Vương. Ân cứu mạng này, xem như trả hết.”

Hắc Sát Cung Sứ nét mặt tràn đầy nghiêm túc, chấp tay thi lễ:

“Các hạ, lời này người nói không tính. Chỉ có khi nào ta cảm thấy đã trả đủ ân tình, mới xem như kết thúc.”

Hắn ngẩng đầu, giọng điệu trịnh trọng:

“Chủng Ma đã chết, nhưng là do chính người tự tay giết, xét cho cùng vẫn là ta nợ nhân tình.

Nếu tính cả ơn cứu mạng trước đó, chí ít cũng phải có ba điều kiện mới có thể xem như thỏa đáng.”

Bạch Du nhất thời không phản bác được.

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, nhưng cũng không nghĩ ra được yêu cầu gì cụ thể.

Thiên Khốc Tinh bỗng như nhớ đến điều gì đó, liền hỏi:

“Vừa rồi ta thấy người sử dụng Nguyệt Ẩn Bộ.”

“Đúng vậy.” Bạch Du hơi nghi hoặc: “Thì sao?”

“Nếu người đã có thể sử dụng nó, vậy ta có thể dạy người tiến giai thành Nguyệt Ẩn Thân Pháp.

Nguyệt Ấn Bộ chẳng qua chỉ là cấp thấp nhất trong hệ thống thân pháp này, nhưng đã được xem như tuyệt kỹ rồi.

Nguyệt Ấn Thân Pháp gồm tổng cộng ba loại, nếu nắm giữ toàn bộ thì mới thực sự đạt đến cảnh giới viên mãn.”

Thiên Khốc Tinh nhìn Bạch Du, nói thẳng:

“Ta sẽ dạy cho ngươi một loại bộ pháp tiến giai trong đó.”

Bạch Du nghe vậy cũng không thể từ chối.

Dù sao, Nguyệt Ấn Bộ thực sự là một thân pháp rất hữu dụng.

Hắn trầm ngâm một lát rồi hỏi:

“Cứ như vậy dạy ta, không sợ vi phạm môn quy sao?”

Thiên Khốc Tinh bật cười:

“Các hạ không cần lo lắng.

Dù ta không dạy, ngươi cũng đã tự mình học được rồi, chẳng phải sao?

Ta thực sự cũng không nghĩ ra cách nào khác để trả hết ân tình của ngươi.”

Hắn thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ. Một Chủng Ma, một Nhân Ma, toàn bộ công lao đều do hắn ôm trọn, nếu không trả lại thứ gì, trong lòng đúng là không khỏi áy náy.

Bạch Du gật đầu:

“Ta có thể học. Nhưng ta không có thời gian để đi theo ngươi học tập.”

Thiên Khốc Tinh cười nhẹ:

“Cái này đơn giản.”

Hắn móc từ trong tay áo ra một viên xương đùi túc ảnh thú màu trắng nhạt, đưa tới trước mặt Bạch Du:

“Bên trong có khắc ghi Tiến giai Nguyệt Ẩn Thân Pháp do chính ta biên soạn, người có thể tự nghiên cứu.”

Bạch Du nhận lấy, cảm thấy khá bất ngờ:

“Thật tiện lợi.”

“Ban đầu, ta định giữ nó làm quà nhập môn khi thu đồ đệ.”

Nhưng bây giờ lại có chỗ để dùng, xem như cũng không uổng phí.”

Hắn dặn dò thêm:

“Nó chỉ có thể dùng một lần duy nhất, mong rằng các hạ không truyền lại cho kẻ khác.”

Vừa nói, hắn vừa truyền một chuỗi số mã vào tay Bạch Du:

“Đây là phương thức liên lạc của ta. Nếu có việc, cứ tìm ta. Ta còn nợ người ba chuyện.”

Bạch Du nhìn viên cốt ngọc công pháp trong tay, sau đó lại nhìn số liên lạc, khóe miệng khẽ giật:

“...Không phải chỉ hai chuyện thôi sao?”

Thiên Khốc Tinh nghiêm mặt:

“Giúp ta giết Chủng Ma, xem như một nhân tình.

Nhưng còn ân cứu mạng của người, đó là một chuyện khác.

Mạng của ta, không rẻ như vậy đâu.”

Hắn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ suy tư:

“Lần này ta có cảm giác bản thân đã đột phá một tầng ngộ đạo, có lẽ sẽ có cơ hội tiến thêm một bước.

Nhưng để làm được điều đó, ta cần phải bế quan, ít nhất nửa năm sẽ không thể ra ngoài.”

Bạch Du thu hồi số liên lạc, nhếch môi cười nhạt:

“Người cứ chờ đi. Ta chưa chắc đã tìm đến.”

Hắc Sát Cung Sứ lần nữa ôm quyền chào tạm biệt.

Người này có khí chất hảo hán giang hồ, có ơn tất báo.

Nhưng cũng đồng thời là một kẻ cực kỳ nguy hiểm, bởi vì hắn chính là dùng võ phạm cấm—một kẻ ngoài vòng pháp luật thực thụ.

Trên Lương Sơn Bạc, có vô số hảo hán.

Nhưng chân chính là người tốt, có được mấy ai?

Thiên Khốc Tinh cất bước rời đi.

Bạch Du nhìn bóng lưng hắn, thầm nghĩ—hy vọng lần sau, đừng lại gặp nhau.

Bạch Du thu dọn tất cả đồ đạc vào thùng vật phẩm, cổng Tần Tuyết Táo xuống núi. Hắn đi không nhanh, từng bước chậm rãi mà nặng nề. Mới đi được một đoạn, mồ hôi đã chảy như mưa.

Cổng một người hoàn toàn không thể động đây, lại thêm thể lực tiêu hao nghiêm trọng, đường xuống núi càng thêm khó khăn.

Hắn thực sự đã đến giới hạn, liền tự lẩm bẩm để phân tán sự chú ý.

“Không ngờ đến cuối cùng, phần khó khăn nhất lại chính là đoạn đường này.”

“Ta chỉ là một Nhất Giai, vậy mà lại dám đối mặt với Tam Giai Chủng Ma cùng Tam Giai Quỷ Vương, đúng là có chút không biết tự lượng sức mình.”

“Hết lần này tới lần khác, trong phó bản này lại còn không cho ta sử dụng Anh Linh Chiếu Ảnh.”

Nói rồi, phía xa đã loáng thoáng thấy ánh đèn le lói.

Nhưng ngay lúc tinh thần hắn vừa thư giãn, cơ thể lại mất đi cân bằng, lão đảo suýt nữa ngã xuống núi.

Chương 420

DTV EBOOK

Bỗng nhiên, một bàn tay đưa ra, kịp thời đỡ lấy hắn.

Một cô gái đứng phía trước, chống đỡ bờ vai hắn.

Tô Nhược Túc nhìn Bạch Du rồi nhìn sang thiếu nữ trên lưng hắn, lập tức vươn tay ôm lấy cả hai người.

“Tạ ơn...”

“Cảm ơn người...”

Nàng khẽ giọng nói, lặp đi lặp lại từng lần một, tựa hồ như đang nuốt trọn sự bất lực của bản thân.

Bạch Du không có ý định an ủi tiểu cô nương này, chỉ lặng lẽ ngồi xuống đường núi, phơi mình dưới ánh trăng sáng tỏ.

“Ta đã nói sẽ đưa nàng về nhà.”

Không cần những lời văn hoa trau chuốt, chỉ hai câu đơn giản đã toát lên khí khái mạnh mẽ, giống như lời hứa ngàn vàng của bậc hào hiệp thời xưa.

“Bạch mỗ nói được làm được.”

“Nhưng ta sẽ không cùng người trở về.”

Bạch Du ngồi trên bậc thang, lười biếng không muốn đứng dậy.

Toàn thân hắn đã cạn kiệt sức lực, ngồi xuống rồi thì chẳng còn muốn động dậy nữa.

Giống như leo núi vậy, một khi quyết định nghỉ ngơi thì rất khó tiếp tục đi tiếp.

Tô Nhược Túc nghe xong, ánh mắt liền trở nên phức tạp. Nàng cắn môi dưới, trong mắt tràn đầy điều muốn nói nhưng lại không thể thốt lên lời. Cuối cùng, nàng mở miệng:

“Chờ một chút nữa nhân viên y tế sẽ đến, người nhất định phải kiên trì, sẽ không có chuyện gì đâu...”

Bạch Du lập tức bật cười mắng:

“Ta chỉ nói việc của mình đã xong, muốn rời đi, ai nói ta phải chết? Người hiểu lầm gì vậy?”

“A?” Tô Nhược Túc ngây người, sau đó xấu hổ nhưng đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm: “Vây... người vẫn nên về nghỉ ngơi một lát đi. Người cũng bị thương không nhẹ, ta... chúng ta còn chưa cảm tạ người.”

“Lỗ Trung tiểu tử kia e rằng sẽ nhịn không được mà bỏ ta một đao mất.” Bạch Du lắc đầu. “Ứng Ngọc Hoài chắc chắn đã chết.”

Tô Nhược Túc cắn môi, nhẹ gật đầu. Bộ Họa Bì kia, chính là Ứng Ngọc Hoài...

Nàng không khỏi thở dài, vậy là lại có thêm một đồng học tử nạn.

“Mặc dù có hơi tàn nhẫn, nhưng chỉ có Ứng Ngọc Hoài chết đã xem như kết quả tốt nhất rồi.” Bạch Du nói. “Trước khi ta tới đây, người phía dưới đã chết hết, ta cũng không có cách nào cứu họ.”

Tô Nhược Túc vội khoát tay: “Người nghĩ nhiều rồi, chúng ta còn cảm kích người không kịp. Nếu không phải người, lần này không biết sẽ chết bao nhiêu người. Có lẽ, ngay cả ta cũng...”

Bạch Du buông tay, để Tần Tuyết Táo ngã vào lòng Tô Nhược Túc. Ngay khi nàng chạm vào cơ thể Tần Tuyết Táo, sắc mặt lập tức tái nhợt, bởi vì thân nhiệt của nàng ấy lạnh đến thấu xương.

“Nàng... đây là...” Tô Nhược Túc run rẩy.

“Không chết.” Bạch Du nói.

“Nhưng mà, ngay cả tim cũng không đập!” Tô Nhược Túc hoảng loạn.

“Trước mắt, nàng đang ở trạng thái giả chết. Nhiệt độ cơ thể sẽ giảm xuống, tim cũng không đập, đây đều là hiện tượng bình thường.” Bạch Du giải thích.

Tô Nhược Túc im lặng. Không phải nàng không tin, mà là chuyện này hoàn toàn trái với thường thức.

“Hiện tại ngươi có thể không tin, nhưng chờ một lúc nữa, thi thể của nàng sẽ không xuất hiện dấu hiệu tử thi, cũng không có vết bầm hay cứng đờ sau khi chết. Đến lúc đó, ngươi sẽ hiểu, nàng chỉ là giả chết.”

Bạch Du sờ cằm, tiếp tục nói:

“Ngươi có thể giải thích chuyện này cho Trường Dạ Ti cùng người nhà của nàng, bọn họ tự nhiên sẽ điều tra rõ ràng. Nhưng tốt nhất đừng động vào nàng, khi đến giờ, nàng tự nhiên sẽ tỉnh lại. Nếu tùy tiện phá vỡ trạng thái cân bằng này, nàng sẽ không thể cứu được nữa.”

Sau một hồi giải thích kiên nhẫn, nghe giọng nói đầy tin tưởng của đối phương, cuối cùng Tô Nhược Túc cũng dần an tâm.

“Ta sẽ nói với bọn họ... Nếu bọn họ không tin, ta sẽ tự mình trông chừng Tuyết Táo, chứng minh cho bọn họ thấy!”

“Vậy là tốt rồi.”

Bạch Du trầm nghĩ, mong là không phải đợi đến bảy năm sau để hắn phải vác theo một cái xẻng đi đào mộ người ta. Đến lúc đó, chỉ sợ người canh mộ cũng không chịu bỏ qua cho hắn.

“Cuối cùng, ta còn có mấy câu muốn nói...”

“Ngài cứ nói.” Tô Nhược Túc lắng nghe chăm chú.

“Bạch là họ của ta, nhưng ngươi có thể gọi ta là... Vận Mệnh Biên Tập Giả.” Bạch Du khẽ nâng cằm, giọng điệu bình thản: “Không hiểu cũng không sao, ngươi chỉ cần biết rằng ta có thể nhìn thấy vận mệnh. Tương lai của ngươi sẽ không thuận buồm xuôi gió,

chuyện hôm nay chỉ là một kiếp nạn trong cuộc đời người mà thôi.”

Tô Nhược Túc im lặng tiếp nhận từng lời nói: “Kiếp nạn, vận mệnh... Ý Bạch tiên sinh là, tương lai ta sẽ gặp bất trắc sao?”

“Đúng vậy.”

Tô Nhược Túc trầm mặc, chậm rãi tiêu hóa tin tức này.

“Nhưng cũng không cần quá mức lo lắng. Người định đi Học Viện Bồng Lai, vậy thì ở đó, mỗi một sự kiện xảy ra đều là thử thách dành cho người. Người sẽ trở thành ai, gặp được ai, tất cả đều chưa thể xác định.” Bạch Du vịn đầu gối, có chút khó nhọc đứng lên. Hắn xoay người, bóng lưng đối diện ánh trăng, giọng điệu nhẹ nhàng, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt: “Chuyện của tương lai, hãy để tương lai lo. Ta chỉ muốn người có thể cẩn trọng hơn mà thôi.”

Chương 421

DTV EBOOK

Tô Nhược Túc khẽ giọng đáp: “Những lời này... trước đây ta cũng từng nghe qua.”

【Phó bản đã hoàn thành】

【Sắp trở về, đếm ngược 30 giây...】

Bạch Du thở dài: “Thời gian của ta đến rồi, người nên rời đi.”

Tô Nhược Túc vội vàng hỏi: “Chúng ta... còn có thể gặp lại không, Bạch tiên sinh?”

“Giữa ta và người có nhân quả liên kết, chắc chắn sẽ gặp lại.” Bạch Du ôm quyền chào: “Bảo trọng, Tô cô nương.”

Đúng lúc này, ánh trăng bị tầng mây che khuất, bóng tối bao trùm vạn vật. Cả người Bạch Du cũng hòa vào màn đêm.

Vài giây sau, tầng mây lướt qua, ánh trăng lại chiếu rọi, nhưng bóng dáng của hắn đã biến mất hoàn toàn.

Tô Nhược Túc cũng Tần Tuyết Táo, một mình đứng yên thật lâu trên con đường nhỏ giữa núi. Cuối cùng, nàng khẽ thì thầm một câu tạm biệt.

“Gặp lại, Bạch tiên sinh...”

【Phó bản đã thông quan】

【Điểm vận mệnh +200】

【Đẳng cấp nhân vật Vận Mệnh Biên Tập Giả tăng lên 17】

【Phần thưởng thông quan phó bản: 1 điểm tiến hóa thiên phú】

【 Kỹ năng thăng cấp: Sư Tâm Thương Thuật 55% (Xe nhẹ đường quen); Vân Lô Nhất Thiểm 49% (Đăng đường nhập thất); Nguyệt Ấn Bộ 39% (Đăng đường nhập thất) 】

【 Thu hoạch vật phẩm: Mảnh vỡ Không Màu x17; Mảnh vỡ Bạch Ngân x3; Mảnh vỡ Hoàng Kim x3; Cốt ngọc Nguyệt Ấn Thân Pháp; Huyền Môn Long Hồ Kim Đan; Sổ điện thoại tư nhân của Thiên Khốc Tinh 】

【 Đánh giá thông quan: cấp S 】

Liên tiếp những dòng thông báo hiện lên trước mắt, Bạch Du vừa mở mắt ra đã nhìn thấy vô số dòng tin tức. Hắn mở to mắt, ánh nhìn tập trung ngay vào phần thu hoạch.

Lần này, quả thực là một mẻ lớn!

Mảnh vỡ Không Màu hẳn là do tiêu diệt quỷ vật cùng yêu vật mà thu được, còn mảnh vỡ Bạch Ngân chính là từ con Họa Bì Nhân Ma. Riêng mảnh vỡ Hoàng Kim, không cần nghĩ cũng biết, là từ con Chủng Ma Tam Nhãn mà có.

Hắn giết bao nhiêu, liền thu hoạch bấy nhiêu!

Trừ mảnh vỡ Không Màu không phải lúc nào cũng rơi, hai loại còn lại đều là rớt 100%.

Lơ đãng một chút liền gom đủ để quay hai lượt thập liên*.

(*Ghi chú: Thập liên là thuật ngữ trong game, ám chỉ quay 10 lần trong một lượt rút thưởng.)

Nhất định sẽ có món hời!

Ngoài ra, trong số vật phẩm thu hoạch lần này, cũng có không ít đồ hắn từng sở hữu. Chỉ là điều khiến Bạch Du bất ngờ nhất chính là hắn có thể thừa cơ cướp đi viên cầu pha lê màu vàng mà Quỷ Vương đánh rơi.

“Hóa ra là Huyền Môn Kim Đan à... Nghe nói Kim Đan này chỉ có tu sĩ đạt đến Ngũ Giai trở lên mới có thể ngưng tụ.”

Không giống những tiểu thuyết tu tiên thông thường, trong Đạo Môn, thứ được coi trọng nhất chính là “Kim Đan Đại Đạo”.

Dược hợp khí, phương mới thành tượng. Đạo hợp hi, di tức tự nhiên.

“Một viên Kim Đan nuốt vào bụng, từ đây biết mệnh ta không do trời định.”

Kim Đan chính là đại đạo, người nào luyện được Kim Đan, mới có thể tự xưng là Chân Nhân.

Cảnh giới này ngang hàng với Võ Thánh!

Vậy nên vị cường giả đã ngã xuống kia, đích thực là một đại năng siêu cấp.

Bạch Du tiếp tục đọc xuống dưới, bỗng dừng nhìn thấy một thứ mà lần trước chưa từng có: Đánh giá phó bản.

“Lần trước không có thứ này... Có lẽ là do không đạt cấp bậc nhất định nên không hiển thị?”

“Chứ không lẽ... hệ thống quên hiển thị thật?”

Nhấn vào phần đánh giá cấp S, một bất ngờ hiện ra ngay trước mắt hắn.

【 Đánh giá tăng lên, kích hoạt phần thưởng ẩn, ban thưởng nâng cao 】

【 Nhận thêm 1 điểm tiến hóa thiên phú ngoài định mức 】

【 Phó bản sau khi thông quan sẽ bị đóng vĩnh viễn 】

“!!!”

Bạch Du lập tức vui sướng, có cả chuyện tốt như vậy sao?

Bởi vì thiên phú của hắn đã tăng lên cấp Lam, nhưng để lên được cấp Hoàng Thổ, hắn cần tiêu hao tận hai điểm tiến hóa.

Hắn vốn nghĩ mình phải tích góp dần dần, không ngờ lần này lại gặp vận may bất ngờ, vừa vận đủ điểm để tiến hóa.

“Người làm tốt lắm, người làm rất tốt!”

Bạch Du nắm tay vung mạnh, hưng phấn như vừa quay trúng vật phẩm SSR trong gacha:

“Niiice!”

Không muốn trì hoãn thêm, hắn lập tức mở bảng thông tin cá nhân, tìm đến phần thiên phú, bấm vào dấu cộng bên cạnh.

【 Thiên Phú Tiến Hóa 】

【 Quen Tay Hay Việc (Lam) → Cần Cù Bù Kém Cỏi (Hoàng Thổ) 】

【 Hiệu quả thiên phú được tăng cường 】

【 Cần Cù Bù Kém Cỏi: Chỉ cần chuyên tâm luyện tập, có thể bù đắp mọi khiếm khuyết bẩm sinh. Chỉ cần kiên trì, nhất định sẽ có thành tựu! 】

Từ nay, Bạch Du đã có trong tay một thiên phú cấp Hoàng Thổ!

Đi đến bước này, hắn đã siêu việt hơn 90% người trong trường.

Bởi vì Cần Cù Bù Kém Cỏi đích thực là một thiên phú không tệ.

Giống như một người chơi game, chỉ cần không ngừng leo rank, sớm muộn gì cũng có thể đạt đến Vương Giả Đẳng Cấp.

Thiên phú này không bị giới hạn bởi tư chất bẩm sinh, đây là điểm mấu chốt. Bởi vì nó phá vỡ giới hạn

thiên tư cao nhất, thậm chí có thể kéo một người
bình thường lên đến cấp độ thiên tài!

Chương 422

DTV EBOOK

Nhưng đối với Bạch Du mà nói...

“Tạm được.”

Hắn nhún vai, lẩm bẩm:

“Nhưng mà, có đường tắt để đi thì ai lại muốn cày cuốc cực khổ chứ?”

Còn chưa kịp tận hưởng niềm vui, một loạt tin tức khác lại bắn ra.

【 “Kiến Thức Phàm Nhân” đã tiêu hao hoàn tất 】

Quà tặng từ chủ nhiệm lớp đã chính thức hết sạch.

Bạch Du lập tức bày ra vẻ mặt “cá ướp muối”, nhưng cũng không phải không có tin vui.

【 Lễ Trang “Trừ Ma Vệ Đạo” nhận được cường hóa 】

【 Chuyên môn Lễ Trang · Trừ Ma Vệ Đạo 】

【 Thẻ Lễ Trang Nhị Tinh (có thể thăng cấp) 】

【 Trừ Ma Vệ Đạo – Nhân gian chính khí, hành tẩu thể gian. Những nơi đi qua, chính là nhân gian thanh minh 】

Hiệu quả 1: Khi trang bị Lễ Trang, nhận được chính khí gia trì, tăng sát thương lên địch nhân thuộc tính ác, đồng thời gia tăng kháng tính tinh thần. Có thể chống lại tà vật, yêu khí, hoặc những lời nguyền chi phối tâm trí.

Hiệu quả 2: Cảm giác đối với ma khí được tăng cường mạnh mẽ, có thể phát hiện ma vật ẩn tàng. Chênh lệch cấp độ tối đa có thể dò ra là 10 cấp.

Độ Truyền Thuyết: 4

Ghi chú:

“Đại trượng phu đi theo Chính Đạo, lòng không thẹn với trời đất.

Ta kính thương sinh thiên hạ, thiên địa tự nhiên mời ta!”

Bạch Du vò đầu:

“Trực tiếp tăng thêm ba điểm độ truyền thuyết?”

“Đây là làm sao làm được vậy?”

Ngay sau đó, hệ thống lập tức đưa ra giải thích.

【 Phần lớn độ truyền thuyết lần này đến từ Cung Sứ. Khi sự tích của người được nhiều thế lực biết đến, độ truyền thuyết tự nhiên sẽ tăng lên 】

Thiên Khốc Tinh lại làm chuyện tốt rồi.

Xác thực mà nói, chỉ cần để Hung Tinh Tùy Tùng biết đến sự tồn tại của mình, độ truyền thuyết cũng có thể tăng lên một cách tự nhiên.

Vậy nên... nếu hắn đi khắp các thế lực lớn, có phải độ truyền thuyết của hắn sẽ bạo tăng không?

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ thoáng qua.

Cấp bậc vẫn còn quá thấp, tốt nhất vẫn nên dưỡng sức thêm một thời gian.

“Bây giờ đi Bồng Lai Học Phủ chắc sẽ không có vấn đề gì.”

Bạch Du duỗi cổ tay, rồi từ trên giường ngồi dậy.

Mặc dù rất muốn lập tức mở gacha xem trúng gì, nhưng trước tiên hắn phải xác nhận xem lịch sử đã thay đổi ra sao.

Lần này ra tay không nhỏ, ảnh hưởng đến ba tuyến thế giới...

Hy vọng sẽ không tạo ra biến số quá lớn trong hiện thực mà hắn đã biết.

Đáng tiếc, thế giới này không có kiểu “cải biến thời gian xong liền lập tức có dòng ký ức mới đổ vào đầu” như trong phim ảnh. Nếu không, chắc hẳn sẽ có ngay một đồng ký ức mới để tham khảo.

Thôi thì cứ ra ngoài xem thử trước đã.

Hắn đẩy cửa phòng, bước ra ngoài.

Vừa mở cửa liền đụng phải một cô gái.

Hai người vô thức ngẩng đầu lên nhìn nhau.

Đối phương khẽ chớp mắt, đôi đồng tử màu xanh ánh lên tia cười dịu dàng:

“Muộn như vậy mới chịu dậy, có phải vì muốn vừa mở mắt đã thấy ta không?”

“Nếu đúng là vậy, ta thật sự rất vui nha~”

Nơi này vốn là một biệt thự nghỉ dưỡng.

Thế nhưng, ánh đèn trong biệt thự lại mờ ảo, chỉ có hai người – Bạch Du cùng Tô Nhược Ly đang ở gần trong gang tấc.

Bạch Du cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi:

“Người tại sao lại ở đây?”

Tô Nhược Ly chớp mắt, nụ cười có chút giảo hoạt:

“Đương nhiên là tới tìm người rồi!”

Nàng khẽ nghiêng đầu, trong ánh mắt ẩn chứa một chút chờ mong, thấp thoáng cả nét ảm ức:

“Gần nửa tháng không gặp, hửm... Người có gì muốn nói với ta không?”

Nửa tháng...

Xem ra sau kỳ thực tập, lại thêm một tuần trôi qua.

Thế nhưng thế giới này không có Quỷ Vực, vậy rốt cuộc nó đã phát triển theo hướng nào?

Bạch Du suy nghĩ mông lung, nhất thời thất thần.

Ngay lúc ấy, một đôi bàn tay nhỏ nhắn đã bóp lấy mặt hắn, kéo qua kéo lại:

“Có phải hay không có lời gì nên nói với ta?”

Nàng nhấn mạnh từng chữ, như thể nếu không nghe được câu trả lời vừa ý thì nhất quyết không buông tha.

Nếu đổi thành người khác, chỉ e giờ này ngay cả tên của con cái cũng đã nghĩ xong rồi.

Nhưng Bạch Du lại không có nhiều tế bào lẳng mạn như vậy. Trong lòng hắn vẫn đang xoay quanh những thay đổi trong lịch sử, sốt ruột muốn đi tìm hiểu.

Vì thế, hắn đơn giản vươn tay, vội vàng ôm lấy Tô Nhược Ly một cái, sau đó buông ra ngay.

Cái ôm này cực kỳ chủ động, lại vô cùng đúng lúc.

Tô Nhược Ly bị ôm đến ngây người, cả người cứng đờ, gò má phút chốc phồng hồng.

Nàng cắn răng thầm nghĩ—quá giảo hoạt! Giảo hoạt đến mức Tô tiểu thư còn không thể tức giận nổi!

Nắm chắc.JPG

Bạch Du buông tay ra, vòng qua nàng đi xuống lầu một.

Toàn bộ bố cục kiến trúc vẫn y hệt như trước, chẳng khác nào bảy năm trước.

Chỉ là ghế sofa cùng bàn trà đã được thay đổi, đèn trần cũng được thay thành thiết kế vô chủ.

“Nơi này...”

“Hửm?”

“Có chút không giống khi còn bé.”

Chương 423

DTV EBOOK

“Đúng vậy, tỷ tỷ đã tu sửa lại một lần. Hơn nữa, mỗi khi về nhà, nàng đều đến đây ở. Mùa hè năm nào cũng vậy, còn lên từ đường trên núi thăm viếng nữa.”

Tô Nhược Ly bước lên, oán giận nói:

“Ta còn định kỳ nghỉ hè cũng tới ở một thời gian ngắn. Ai ngờ người sau kỳ thực tập lại không trở về, ngược lại còn gọi đồng học tới đây tụ tập.”

Bạch Du nhìn mấy thứ đặt trên bàn, trong lòng đã hiểu rõ.

Thì ra, thực tế phát triển theo hướng—hắn đã gọi đồng học tới đây cắm trại, y hệt như bảy năm trước Tô Nhược Túc từng làm.

“Bọn họ đâu?”

“Đi lên trấn chơi rồi. Hôm nay đúng dịp lễ hội truyền thống của nơi này, có biểu diễn nghi thức ‘đâm ác quỷ’, sau đó còn thiêu ác quỷ nữa. Nghe nói rất thú vị, năm nào mùa hè cũng có.”

Tô Nhược Ly mỉm cười, ánh mắt cong cong:

“Người có muốn đi xem không?”

Bạch Du lắc đầu:

“Thôi đi, ta xem nhiều rồi.”

“Đúng vậy, hồi nhỏ cũng xem không ít, giờ cũng chẳng còn gì mới mẻ nữa.”

Tô Nhược Ly quan sát hắn, chợt nhận ra Bạch Du lại một lần nữa thất thần khi đứng bên cửa sổ.

Nàng nhíu mày hỏi:

“Người làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào à?”

“Người đã từng nghe Nhược Túc kể chưa? Bảy năm trước, các nàng cũng đã từng tổ chức cắm trại ở đây.”

“Biết chứ.”

Tô Nhược Ly gật đầu, trong mắt lộ ra vài phần hồi ức:

“Chuyện đó lúc ấy còn gây xôn xao lắm. Bảy người cắm trại, có hai con ma ẩn núp, vậy mà vẫn có người sống sót. Chỉ có thể nói là kỳ tích...”

“Nếu theo cách nói của người Hứa gia trên trấn, thì đó là nhờ ‘Tiên Nhân hiển linh’. Bởi vì con ma đó thực sự bị thuật pháp tiêu diệt.”

Bạch Du câm nín một hồi.

Hắn không ngờ chỉ sau ngần ấy năm, chính mình đã có thêm danh hiệu ‘Tiên Nhân’.

“Người còn nhớ những người cắm trại năm đó không?”

Bạch Du thuận miệng hỏi:

“Không biết bọn họ bây giờ thế nào, có nghe Tô Nhược Túc nhắc qua không?”

Tô Nhược Ly đếm đầu ngón tay:

“Vu Hải Thanh tử tử đang làm việc tại Nam Lăng Thị. Đạo trước ta còn gặp nàng.”

“Tần tử tử thì làm việc ở Đệ Nhất Bệnh Viện.”

“Còn những người khác, ta không nhớ rõ lắm.”

“Trang Đạo?”

“Hình như thi vào Võ Khoa rồi nhập ngũ.”

“Trang Thắng?”

“Cũng đi theo.”

“Lỗ Trung?”

“Nghe nói gia nhập Huyền Thiên Ti.”

“Thật sao...”

Bạch Du cảm thán một chút.

Huynh đệ nhà họ Trang năm xưa từng làm mưa làm gió, vậy mà cuối cùng lại trở thành quân nhân, nguyện vì nước quên mình.

Có vẻ như số phận con người không phải lúc nào cũng bị định trước.

Lỗ Trung hần là vẫn chưa thể buông bỏ người yêu đã khuất, cho nên mới gia nhập Huyền Thiên Ti, theo con đường trả thù ma.

Bọn họ... đều đang sống rất tốt.

“Vậy còn Nhược Túc thì sao...”

Bạch Du ngập ngừng hỏi, ánh mắt dừng trên gương mặt có chút chán nản của Tô Nhược Ly. Kỳ thực, hần biết rõ câu trả lời, nhưng vẫn không nhận được mà hỏi.

“Ngay cả một chút tin tức cũng không có, vẫn mất tích?”

“Ta sẽ tìm được tử tử.”

Tô Nhược Ly khẽ siết chặt tay, ánh mắt nhìn về phía ánh trăng ngoài cửa sổ, lại liếc qua những mái nhà trong trấn đang sáng rực đèn.

Nàng nắm lấy tay Bạch Du, giọng nói kiên định:

“Chúng ta nhất định sẽ tìm được nàng, đúng không?”

“Biết.”

Bạch Du siết nhẹ bàn tay nàng, đẩy mắt ánh lên sự chắc chắn:

“Nhất định sẽ gặp lại.”

Bạch Mỗ đã nói là làm. Lời hứa ngàn vàng.

Sau khi ngắm phong cảnh một lúc, Bạch Du lên tiếng:

“Người cố ý từ Nam Lăng Thị đến tìm ta sao?”

“Đúng thế! Ta cuỗi gấu trúc tới, nhưng nửa đường kẹt xe, không cẩn thận làm mất luôn gấu trúc rồi...”

Nàng chớp mắt một cái, cười hì hì:

“Đùa thôi, ta đi xe tới.”

“Vừa mới đến?”

“Ân mẫu.”

Nàng hừ nhẹ một tiếng, giọng mũi mang theo chút đáng yêu.

Bạch Du bất giác bật cười, trong lòng dâng lên một tia ấm áp:

“Vậy thì người tới thật đúng lúc rồi.”

Tô Nhược Ly hơi nghiêng mặt, ngón tay quần quanh lọn tóc bên tai, khóe môi cong cong:

“Người nói vậy, ta thật cao hứng a...”

Nàng nhẹ ho khan hai tiếng, rồi nghiêm túc chỉnh lại giọng điệu:

“Khụ khụ, đây là lời nhắc nhở thân mật từ Tô Nhược Ly! Người có thể thoải mái ỷ lại ta, tin tưởng ta, mà ta cũng sẽ dốc lòng đáp lại người!”

“Đây là lời thật lòng?”

“So với vàng ròng còn chân thật hơn.”

Tô Nhược Ly nháy mắt tinh nghịch, ném cho hẳn một ánh nhìn đáng yêu có thể xuyên thủng trái tim bất cứ ai.

Bạch Du gật đầu:

“Vậy ta từ chối thì bất kính rồi... Hoàn toàn chính xác, có một chuyện ta cần người giúp một tay.”

Ánh mắt Tô Nhược Ly lóe lên một tia do dự, nhưng rất nhanh liền lấy lại kiên định, nhẹ giọng hỏi:

“Nếu là chuyện rất quan trọng, vậy có phải nên có thêm chút bầu không khí lãng mạn không?”

Bạch Du bật cười, khẽ chọc vào trán nàng:

“Ta không phải người Pháp, đừng nghĩ nhiều. Ta dự định trở về Nam Lăng Thị một chuyến, có lẽ cần nhờ người giúp chiêu đãi những người còn lại ở đây.”

Tô Nhược Ly ngây người một lúc, rồi trong mắt lộ ra vài phần ảm ức:

Chương 424

DTV EBOOK

“Tốt lắm, hóa ra ta chỉ là công cụ tiếp khách sao? Người có biết ngay cả một tiểu thư hoàn mỹ như ta cũng có cảm xúc không hả?”

“Ta thực sự có việc rất quan trọng cần làm.”

Bạch Du nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng lúc này không muốn trì hoãn thêm dù chỉ một khắc.

“Giúp ta một chút đi, không gì là Tô tiểu thư không làm được.”

Tô Nhược Ly khẽ thở dài, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ:

“Người như thế này, ta làm sao có thể từ chối đây...”

Nàng chống cằm suy nghĩ một chút, rồi bĩu môi:

“Nhưng ta vừa mới tới đây, người lại muốn đi... Chẳng lẽ người không biết một nữ hài tử hoàn mỹ như ta cũng sẽ có lúc tịch mịch sao?”

Bạch Du ghen lời.

Không thể không thừa nhận, năng lực khoe khoang của Tô Nhược Ly quả thực vô cùng xuất sắc.

Thế nhưng rất nhanh, nàng đã thu lại vẻ mặt ủy khuất, cười nhẹ nhàng:

“Được rồi, ta chỉ đùa thôi, làm sao ta có thể giận người được?”

Nàng nheo mắt cười, giọng nói kéo dài một cách tinh nghịch:

“Chỉ cần người không đi thông đồng với một nữ hài tử xinh đẹp nào khác, ta liền sẽ không tức giận a~”

Bạch Du im lặng.

Hắn nghĩ thầm—không tính là thông đồng.

“Người đã nhẫn tâm để một người khả ái như ta phải chịu đựng cô độc và tịch mịch, hẳn là có chuyện rất quan trọng phải làm rồi.” Tô Nhược Ly nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, giọng nói mềm mại: “Vậy thì đi nhanh rồi về nhanh đi.”

Bạch Du bị đẩy ra khỏi cửa. Hắn ngồi xuống ghế trước cửa, thay giày, rồi nhìn ra ngoài thấy chiếc xe đạp gấu trúc dựng sẵn ở đó.

Ba mươi cây số, đối với người thường mà nói thì có chút cực nhọc, nhưng với một siêu phàm giả, chẳng qua chỉ là một giờ vận động khởi động mà thôi.

Hắn leo lên xe đạp: “Ta đi đây, ngày mai có cần ta đến đón người không?”

“Không cần, ngày mai ta đi xe buýt.” Tô Nhược Ly đứng tựa vào lan can trước cửa, nhoẻn miệng cười: “Hành lý của người, ta cũng sẽ mang về giúp.”

Chỉ vài câu đơn giản như vậy, nhưng Bạch Du bỗng thấy lòng mình thoáng lay động. Giây phút ấy, hắn có cảm giác như người đứng trước mặt vẫn là Tô Nhược Túc.

Bảy năm... Rốt cuộc cũng là quá khứ không thể quay lại.

“Trên đường đi cẩn thận.”

“Ừ.” Bạch Du đáp, đạp bàn đạp lướt đi được nửa mét, rồi chợt quay đầu lại: “Người thật sự không muốn hỏi gì sao?”

“Nếu vậy thì... ta hỏi tượng trưng một chút?” Tô Nhược Ly phối hợp, cố ý làm ra vẻ tò mò: “Người trở về định làm gì?”

“Đi gọi một người còn đang ngủ dậy.” Bạch Du buông nhẹ phanh, để xe tự trượt xuống con dốc.

Tô Nhược Ly chống cằm, mắt dõi theo bóng lưng hắt khuất dần trong màn đêm. Nàng khẽ thì thầm: “Ta có nên đi theo hắt không nhỉ? Aizz... Thôi bỏ đi, nữ nhân tốt thì phải biết tự mình đưa ra lựa chọn, rồi không được hối hận. Thật mong là số nữ nhân bên cạnh hắt đừng tiếp tục tăng lên nữa. Dù sao thì chỗ ngồi sau xe đạp cũng chỉ chứa được một người thôi mà...”

Đường phố Nam Lăng về đêm thông thoáng.

Bạch Du bây giờ đã tiến gần hơn đến cấp Nhị giai siêu phẩm giả, tất nhiên không hề cảm thấy chút mệt mỏi nào.

Hơn hai mươi cây số, hắt chỉ mất bảy mươi phút để đi hết quãng đường.

Khi vào thành, hắt đạp thẳng đến Nam Lăng Đệ Nhất Y Viện.

Lúc hắt đến nơi, kim đồng hồ đã chỉ hơn tám giờ tối.

Hắt đổi chút diện mạo bề ngoài, “Vận Mệnh Biên Tập Giả” chính thức lên sân khấu.

Sau khi hỏi thăm y tá trực ban, hắt biết được tầng lầu cần đến. Bước vào thang máy, hắt đi thẳng đến phòng bệnh được chỉ định.

Trong căn phòng tĩnh mịch, một thiếu nữ nằm yên trên giường bệnh.

Suốt bảy năm qua, nàng không có ai chăm sóc, bởi vì đã rơi vào trạng thái c.h.ết giả. Không ăn không uống, nhưng cơ thể vẫn không có dấu hiệu suy kiệt hay lão hóa, giống như đã được xử lý để chống phân hủy.

Tần Tuyết Táo – người nhà của nàng mỗi tuần chỉ đến thăm một lần. Sau bảy năm, họ gần như đã từ bỏ hy vọng, chỉ có thể để nàng ở lại bệnh viện theo dõi.

Cũng bởi vì tình trạng đặc biệt của Tần Tuyết Táo, toàn bộ chi phí điều trị đều do “Kỳ Vật Ti” của Đại Hạ

Thập Ti chi trả.

“Kỳ Vật Ti” là cơ quan chuyên trách việc quản lý, thu thập, phân loại và phong ấn các loại kỳ vật, di vật, cùng những vật thể mang tính nguy hiểm. Nội bộ có các phòng ban riêng biệt như: Khoa phân biệt, Khoa phong ấn, Khoa quản lý và Khoa tiêu hủy.

Mỗi khi “Trường Dạ Ti” cần sử dụng kỳ vật hay vật phong ấn trong quá trình hành động, đều phải thông qua Kỳ Vật Ti để xin phê duyệt.

Trường hợp của Tần Tuyết Táo đã được xác nhận là do một loại kỳ vật tồn tại trong cơ thể. Thú này không gây tổn thương đến tính mạng nàng, nhưng cũng không thể bị quản lý như một món đồ vật thông thường. Vì thế, nàng chỉ có thể nằm yên đó, chờ đợi một ngày tỉnh lại... hoặc thật sự c.h.ế.t.

Chương 425

DTV EBOOK

Bảy năm đã trôi qua, cơ thể nàng vẫn như ngày đầu tiên. Điều này khiến Kỳ Vật Ti cũng dần gác lại việc nghiên cứu, chỉ an bài nàng vào một phòng bệnh vắng lặng, hầu như không ai biết đến sự tồn tại của nàng.

Cho đến tối hôm nay.

Một thanh niên bước vào phòng bệnh, nhẹ nhàng đẩy cửa.

Bạch Du nhìn thiếu nữ đang say ngủ trên giường bệnh. Dưới ánh đèn mờ ảo, nàng vẫn mang dung mạo của tuổi mười bảy, như thể ngày hôm qua hẳn mới gặp nàng vậy...

Nhưng trong cơn hoảng hốt, bảy năm đã trôi qua.

“Đợi lâu rồi.”

Bàn tay hắn chạm lên khuôn mặt lạnh như băng của thiếu nữ, giọng nói nhẹ như gió:

“Mộng, nên tỉnh.”

Tần Tuyết Táo cảm thấy như mình vừa trải qua một giấc mộng.

Một giấc mộng xa xôi đến vô tận.

Trong mơ, nàng phảng phất như đã c.h.ế.t đi, rồi lại sống lại sau khi đã c.h.ế.t.

Nàng trở về Nam Lăng Thị, không đến tìm người thân, mà là gặp một thiếu niên đã trưởng thành sau bảy năm dài đằng đẳng.

Nàng không còn nhớ rõ mình đã trải qua những chuyện gì, nhưng nàng nhớ, trong mộng, nàng rất vui vẻ, rất thỏa mãn.

Loại cảm xúc hân hoan này vẫn còn lưu lại trên gương mặt nàng ngay khi nàng mở mắt ra.

Nhịp tim đang trầm lắng bỗng đập mạnh trở lại.

Làn da lạnh lẽo dần lấy lại hơi ấm.

Chức năng cơ thể tưởng chừng đã ngủ say nay lại thức tỉnh.

Hàng mi dài khẽ rung lên, rồi chậm chậm mở ra.

Ánh mắt có chút mơ hồ nhìn lên trần nhà.

Vẫn là ban đêm.

Không gian tối đen chỉ có ánh trăng dịu dàng len lỏi qua khe cửa sổ, cùng những đốm sáng từ những ngọn đèn đường phía xa.

Nàng cố ngồi dậy, nhưng cả người cứng ngắc, giống như một cỗ máy rỉ sét lâu ngày không hoạt động.

Xương cốt bên trong cơ thể phát ra tiếng “kéo kẹt” khe khẽ.

“Ta đây là...” Tần Tuyết Táo mở miệng, giọng nói khô khốc, gần như mất tiếng.

“Tỉnh rồi?”

Một giọng nam vang lên.

Nàng nghe thấy tiếng nói đó, cổ cứng nhắc quay sang, và nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Thanh niên kia hỏi: “Thân thể có cảm thấy khó chịu không?”

Giấc ngủ dài đằng dặc khiến trí nhớ nàng hỗn loạn.

Nàng mất trọn năm giây để nhớ ra—người này, chính là kẻ mà trước khi rơi vào hôn mê, nàng đã gặp.

“Ta...”

“Họg đau thì đừng nói chuyện.”

Bạch Du ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, thần sắc bình thản nhưng ánh mắt mang theo sự trầm lặng.

“Ta đã mang người trở về từ tay Tử Thần, cũng đã hoàn thành lời hứa của mình. Chỉ là, thời gian để làm được điều đó... lâu hơn dự kiến rất nhiều. Trọn vẹn bảy năm.”

“Bảy... năm...?”

Tần Tuyết Táo mở to mắt, không thể tin được.

“Đúng vậy, bảy năm đã trôi qua.”

“So với một mạng người, bảy năm cũng chẳng là gì cả.”

Bạch Du nhẹ giọng an ủi:

“Ít nhất thì người vẫn còn sống. Dù đã đánh mất bảy năm, nhưng mọi thứ vẫn còn kịp để bắt đầu lại.”

Hắn im lặng một chút, rồi chột vồ tay nhẹ một cái:

“Chúc mừng người, Tần Tuyết Táo. Vận mệnh của người đã thay đổi. Từ nay về sau, người có thể tự do hơn, kiêu ngạo hơn mà sống tiếp.”

Nói xong, hắn đứng dậy, lấy ra một viên nội đan có hình trụ, đặt vào tay nàng.

“Viên nội đan này đã cộng sinh cùng người suốt bảy năm qua, giờ nó đã là một phần của người—giống như trái tim thứ hai vậy.”

“Nếu người biết cách vận dụng, có lẽ nó sẽ mang lại những lợi ích ngoài mong đợi. Nhưng dù sao, nó vẫn là vật của người c.h.ế.t, đừng quá dựa dẫm vào nó.”

Tần Tuyết Táo tiếp nhận viên nội đan, nhìn thấy hắn xoay người định rời đi, liền vội vàng bắt dậy:

“Chờ đã! Chờ đã... Ta còn chưa—”

“Sống thật tốt là cách báo đáp lớn nhất đối với ta.”

Bạch Du đứng tại cửa, ánh mắt vẫn bình thản như nước.

Nhưng trước khi bước ra, hắn bỗng nhẹ nhàng nói thêm một câu:

“Tiện thể nói với người một chuyện—Tô Nhược Túc đã m.ấ.t t.í.c.h.”

Tần Tuyết Táo sững sờ.

Đồng tử co rút, bàn tay nắm chặt lấy viên nội đan trong vô thức.

Một lúc sau, nàng mới cúi người thật sâu:

“Cảm ơn người đã cứu ta. Mặc dù ta không hiểu rõ mọi chuyện, nhưng đại ân này, ta không lời nào có thể cảm tạ hết được... Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp.”

Bạch Du bật cười.

“Báo đáp sao?”

“Ân tình nào rồi cũng phải trả à? Chỉ là một lần nhân quả thôi mà...”

Hắn lắc đầu, lại bật cười khẽ một lần nữa.

“Mà thôi, ta nói chuyện kiểu này nghe có vẻ nhỏ nhẽ quá, ngay cả ta cũng thấy không quen.”

“Nói ngắn gọn vậy đi—sau này tự nhiên còn có cơ hội gặp lại.”

“Hãy sống thật tốt, Tần Tuyết Táo. Tư chất của người... có thể vươn đến tuyệt đỉnh.”

Hắn để lại một câu động viên như một ngậm súc gà cho tâm hồn.

Rồi bóng lưng thanh niên dần khuất ngoài cửa.

Tần Tuyết Táo ngồi xuống giường, cúi đầu nhìn viên nội đan cương thi trong lòng bàn tay. So với lúc ban đầu, viên nội đan này giờ đã mang trong mình cả sinh khí lẫn tử khí.

Chương 426

DTV EBOOK

Nàng liếc nhìn mái tóc gần như không có lấy một sợi của mình, ngẫm nghĩ một chút rồi vận khí, rút ra một sợi tóc đỏ, cẩn thận buộc chặt viên nội đan trắng đen xen kẽ ấy rồi treo lên cổ.

Hiện tại thân thể nàng vẫn còn rất cứng nhắc, đến cả việc đi lại cũng phải thật cẩn thận. Nàng điều động chân khí, chậm rãi làm dịu đi cảm giác khó chịu, sau đó đưa mắt nhìn căn phòng bệnh trống trải, trong lòng bỗng có chút cô đơn.

“Bảy năm rồi sao... Quả thật là quá lâu.”

Tần Tuyết Táo vịn vào khung cửa sổ, đưa tay sờ lên gò má mình, lẩm bẩm:

“Dường như chẳng thay đổi gì cả... Là do giả chết nên thời gian đình trệ sao?”

Dù vừa mới tỉnh lại, nàng vẫn cần nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng bây giờ, nàng chẳng hề có ý định nghỉ ngơi, ngủ suốt bảy năm đã là quá đủ.

Nàng chậm chậm vịn tường bước ra ngoài.

Vì giờ phút này, nàng rất muốn gặp một người.

Trong những giấc mơ suốt bao năm qua, hình bóng ấy luôn thấp thoáng hiện lên. Dù ký ức đã có phần mơ hồ, dù quá nhiều chuyện đã không thể nhớ rõ, nhưng nàng vẫn rất muốn gặp hắn.

Chết tiệt, chân cẳng gì thế này, bước đi cũng không nổi!

Rõ ràng trước khi ngủ, nàng vẫn có thể đi lại nhẹ nhàng như gió thoảng.

Vậy mà giờ đây, cơ bắp lại cứng ngắc chẳng khác gì một cương thi bị chôn dưới đất ba mươi năm.

Ngay khi cuối cùng cũng lết được đến cửa, nàng không cẩn thận vấp chân trái vào chân phải, mất đi thăng bằng. Nhìn thấy mình sắp bổ nhào xuống đất mà không cách nào tránh được, nàng chỉ kịp thầm kêu một tiếng:

Xong rồi, lần này chắc chắn té thảm!

Nhưng ngay lúc đó, một đôi tay vững vàng giữ lấy hai cánh tay nàng, đồng thời đỡ lấy eo nàng, giúp nàng đứng vững lại.

Một cơn gió đêm từ cửa sổ thổi vào.

Tần Tuyết Táo ngược nhìn thiếu niên trước mặt, giọng có chút không chắc chắn:

“Tiểu Du?”

—

“Xưng hô này nghe đáng yêu quá, không cần thiết đâu.”

Thiếu niên cúi xuống, một tay luồn qua đầu gối, nhẹ nhàng bế nàng lên, đặt nàng lại lên giường.

Tần Tuyết Táo mở to mắt nhìn hắn, chớp chớp:

“Ngươi... Thật sự đã trưởng thành rồi.”

“Vậy mà ngươi vẫn có thể nhận ra ta ngay lập tức.”

Bạch Du thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi trở lại phòng bệnh, khẽ cười:

“Rõ ràng đã ngủ tận bảy năm.”

“Thật sự lâu đến vậy sao?”

Tần Tuyết Táo ôm đầu, nhìn thiếu niên, cảm thấy vô cùng kỳ lạ:

“Rõ ràng đã qua bảy năm, nhưng ta lại không thấy thời gian dài đến thế. Cảm giác như vừa mới gặp

người ngày hôm qua vậy.”

Bạch Du nhếch môi, thản nhiên nói dối:

“Ta nghe một người tự xưng là Biên Tập Giả Vận Mệnh nói rằng hôm nay người sẽ tỉnh dậy, thế nên cố ý chạy về.”

“Có thật không? Biên Tập Giả Vận Mệnh à, hóa ra hẳn có cái tên này.”

Tần Tuyết Táo sờ cằm, gật gù. Đến tận bây giờ nàng mới biết điều này, rõ ràng vừa rồi Bạch Du đã quên tự giới thiệu bản thân.

Nàng chợt nhớ ra điều gì đó, vội hỏi:

“Đúng rồi, Nhược Túc mất tích sao?”

Bạch Du gật đầu:

“Ba năm trước, mất tích không rõ tung tích.”

“Người bây giờ đã 17 tuổi?”

“Lời này của người nhảy hơi nhanh đấy... Nhưng đúng, ta năm nay 17 tuổi, giống Nhược Ly, cũng sắp đến kỳ thi đại học.”

Bạch Du đáp lời một cách trôi chảy, rồi cười nhạt:

“Cũng giống như các người bảy năm trước vậy.”

“A... Xem ra chúng ta có thể làm bạn học cùng khóa rồi.”

“Người không phải đã hai mươi tư tuổi rồi sao?”

Bạch Du vừa nói xong đã thấy Tần Tuyết Táo nhú mày, ánh mắt sắc bén.

“Người vừa nói cái gì?”

Nàng nghiêng đầu tiến lại gần, nheo mắt hỏi:

“Ta mới tỉnh dậy, lỗ tai có vẻ không tốt lắm.”

Bạch Du mặt không đổi sắc:

“Coi như hai mươi tư tuổi cũng vẫn rất trẻ mà.”

“Người cái tên tiểu tử thú này, ta bảo người đổi cách nói, chứ không phải muốn người an ủi ta!”

Tần Tuyết Táo tức giận, chộp lấy gối ném về phía hắn.

—

Sau đó, nàng đột nhiên thở dài:

“Thời gian chớp mắt trôi qua... Tiểu quỷ ngày nào từng bám theo ta gọi tử tử, giờ đã thành thế này rồi... A, không thể chấp nhận được! Rõ ràng hồi bé trông đáng yêu hơn nhiều! Mau biến, biến trở về cho ta!”

Bạch Du bắt lấy chiếc gối, xoay tay ném trở lại, đặt ngay ngắn bên hông nàng, giọng thấp xuống:

“Dù có khóc lóc lẫn lộn thế nào, thì bảy năm đã trôi qua rồi, cũng không thể quay lại được nữa.”

Tần Tuyết Táo ôm đầu gối, giọng nói nhỏ như tiếng gió thoảng:

“Bảy năm trôi qua, thật sự chẳng dễ dàng gì...”

“Mọi thứ có chút thay đổi, nhưng cũng có thứ vẫn vẹn nguyên.”

Bạch Du đứng dậy, chậm rãi bước đến bên cửa sổ. Ánh trăng chiếu xuống đôi vai hắn, phủ lên một tầng sáng bạc nhàn nhạt. Hắn nghiêng đầu, khóe môi khẽ cong:

“Ta không phải vẫn luôn ở đây sao?”

Tần Tuyết Táo nhìn bóng dáng hắn dưới ánh trăng, trong con người phản chiếu khung cảnh đẹp như tranh vẽ. Nàng muốn ghi khắc giây phút này vào trong tâm trí.

Đúng vậy, hắn vẫn luôn ở đây.

Chương 427

DTV EBOOK

Bảy năm trước hắn ở đây, trong giấc ngủ dài bảy năm hắn cũng vẫn ở đây, bảy năm sau, người đầu tiên nàng nhìn thấy khi tỉnh lại, vẫn là hắn.

Từ đầu đến cuối, hắn đều ở bên cạnh nàng.

Lòng ngực chợt trở nên ấm áp, Tần Tuyết Táo không nhận được mà bật thốt:

“Người thật sự thích vị tử tử này sao? Có phải còn hơn cả Tô Nhược Túc không?”

Bạch Du suy nghĩ một chút, ngoài ý muốn nhẹ gật đầu:

“Nếu nói theo hiện tại... thì đúng là vậy.”

So với Tô Nhược Túc, Tần Tuyết Táo dường như quan tâm hắn nhiều hơn một chút.

Một câu vô tình, nhưng lại khiến người nghe rung động.

Tần Tuyết Táo cảm thấy tim mình bỗng đập nhanh hơn.

Ngay từ khoảnh khắc vừa mới tỉnh lại, nàng đã có một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời.

Không thể nào? Ta còn có thể có tâm tư thiếu nữ như vậy sao?

Nàng muốn nhìn hắn thêm một chút, nhưng lý trí của một người trưởng thành khiến nàng thu hồi ánh mắt, không dám tùy tiện quan sát thiếu niên mà nàng vẫn luôn xem như đệ đệ.

—

“Đúng rồi... Suýt nữa thì quên mất.”

Bạch Du chợt nhớ ra điều gì đó, búng tay một cái:

“Nãy giờ nói nhiều như vậy, nhưng vẫn chưa tính là lời mở đầu. Để ta làm lại một lần nữa, chẳng lẽ lại lãng phí một màn kịch bản ta đã chuẩn bị sẵn trong đầu?”

Hắn bước lên một bước.

“Bảy năm không gặp.”

Hắn nhìn nàng, đáy mắt lóe lên tia sáng dịu dàng.

“Tự giới thiệu lại thì không cần nữa nhỉ?”

“Lần này là tương phùng sau bao năm xa cách.”

Hắn mỉm cười, giọng nói trầm thấp:

“Này ~ cảm giác thế nào?”

Ánh trăng dịu dàng, lời nói lại mang theo vài phần cố ý, nhưng không ngờ lại hòa hợp đến kỳ lạ, khiến cho từng câu chữ đều trở nên có sức nặng hơn.

Tần Tuyết Táo khẽ bật cười, sau đó tựa đầu lên đầu gối, nghiêng mặt lẳng lặng nhìn hắn.

Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh.

Bạch Du giữ nguyên nụ cười, nhưng sau một lúc lâu không thấy nàng lên tiếng, hắn bắt đầu có chút không tự nhiên. Ngay khi khóe môi sắp cứng lại, rốt cuộc hắn cũng nghe được giọng nói rất khẽ của nàng:

“..... Ta trở về rồi.”

Bạch Du khẽ gật đầu:

“Ừ, hoan nghênh trở về.”

Nghe thấy câu này, Tần Tuyết Táo lập tức vui đầu xuống, không nhin được nữa, vừa bật cười, vừa rơi nước mắt.

Bảy năm ngủ vui, bảy năm chờ đợi, rốt cuộc nàng cũng trở lại thế giới này, trở về với hiện thực.

Đây là phần thưởng dành cho nàng.

Vượt qua ranh giới sinh tử, nàng đã trở lại nhân gian.
Chúc mừng người trở về, cũng hoan nghênh người trở về.

Tần Tuyết Táo tỉnh lại.

Nhưng đi kèm với đó là không ít vấn đề cần giải quyết.

Bạch Du không bị liên lụy, để nàng tự mình xử lý mọi chuyện.

Gia cảnh của nàng cũng không quá phức tạp, chỉ là một gia đình bình thường. Nhưng vì chuyện này có liên quan đến Kỳ Vật Ti, nên thủ tục xuất viện cũng trở nên phiền toái hơn, không thể đơn giản mà rời đi.

Hơn nữa, vì nàng đã ngủ suốt bảy năm, nên học tịch vẫn do nhà trường giữ lại. Nếu muốn tiếp tục quay lại học, nàng còn phải đối mặt với hàng loạt vấn đề: liệu trường có cho phép quay lại không? Những ghi chép từ trước đến nay còn hiệu lực chứ?

Dù vậy, ngủ say bảy năm cũng không hoàn toàn là điều xấu.

Dưới trạng thái “chết giả”, thực chất linh hồn nàng chưa từng tàn lụi, não bộ cũng luôn duy trì hoạt động. Điều này đồng nghĩa với việc linh hồn của nàng đã trải qua sự ma luyện suốt bảy năm, khiến sức mạnh linh hồn mạnh mẽ đến mức vượt xa những siêu phàm giả cùng cấp bậc gấp hai lần.

Mà tuổi còn trẻ đã có thể nắm giữ tuyệt kỹ, tương lai của Tần Tuyết Táo quả thực vô hạn.

Nàng cũng không khỏi cảm thán một câu:

— “Chắc tương lai ta lại phải đi học với đám nhóc rồi.”

Trên hồ sơ, nàng được ghi nhận 24 tuổi, nhưng dù là tâm lý hay cơ thể, nàng vẫn giống như một thiếu nữ 17 tuổi.

Cũng coi như là có lời.

Dù sao lúc này nàng cũng đã là người trưởng thành rồi.

Sau khi trò chuyện với Tần Tuyết Táo ba tiếng, Bạch Du rời khỏi bệnh viện, trở về ký túc xá của mình, sau đó ngày hôm sau đến trường báo danh.

Hắn vốn nghĩ rằng mình đã vô có trốn học một tuần, nhưng khi đến trường mới biết mình được duyệt nghỉ phép nửa tháng. Nghĩa là hắn vẫn còn bảy ngày chưa dùng hết.

Ngoài ra, Bạch Du cũng nhận ra lịch sử thế giới này đã có chút thay đổi. Tựa hồ tin tức về việc hắn đột phá Siêu Phàm đã bị nhà trường phát hiện, hơn nữa còn được lộ ra trong lần thực tiễn xã hội trước đó.

Về phần sự kiện thực tiễn xã hội, chuyện liên quan đến Huyền Thiên Ti vẫn xảy ra như cũ.

Nhưng vì Quỷ Vực đã biến mất, nên sự kiện về chướng khí gia tăng cũng không còn tồn tại.

Vậy mà, dù lịch sử có thay đổi, vẫn có một số người giữ nguyên bản chất của mình.

“Người nghe ta nói chưa? Lập tức đi mua cho ta hai gói mì tôm sổng hiệu Gấu Mèo Nhỏ! Nhanh lên!”

Đào Như Tô, kẻ chuyên ăn chùa, vẫn không thay đổi tính tình chút nào.

Chương 428

DTV EBOOK

Bạch Du bất đắc dĩ, đi đến quầy bán đồ ăn vặt cách đó năm mét, mua hai gói mì tôm sống rồi ném cho nàng:

“Hài lòng chưa?”

“Người nghĩ chỉ với hai gói mì tôm sống là có thể đuổi ta sao?”

“Vậy người muốn thế nào? Ba gói?”

Đào Như Tô lập tức giơ chân đạp hấn một cái, nhưng lại bị né tránh.

Bạch Du di chuyển né tránh trái phải, lượn quanh hành lang hơn hai mươi mét, không để nàng chạm vào người.

“Đáng ghét!” Đào Như Tô hậm hực: “Sao người lại tiến bộ nhanh như vậy?”

“Ta không được phép luyện cấp sao?”

“Tức chết ta rồi!” Đào Như Tô tức giận giậm chân, hét như một đứa trẻ: “Rõ ràng ta là thiên tài, sao lại bị người vượt mặt thế này? Nhất định là có chỗ nào đó xảy ra vấn đề!”

Bạch Du xoa cằm: “Làm sao người biết ta đã đạt Nhất Giai Siêu Phàm trung kỳ?”

“Ai thèm hỏi người!”

“Nếu cứ ầm ĩ tiếp, chủ nhiệm lớp sẽ đến quát người vì tội trốn học đấy.”

“Ta trốn ngay trước mặt hấn, hấn cũng chẳng thèm quản.”

“Vậy thì hẳn sẽ quát người vì làm ảnh hưởng đến các học sinh khác.”

“Ảnh hưởng gì chứ? Nếu bọn họ có thể học lỏm được một chiêu nửa thức từ ta, vậy lúc thi đại học ít nhất cũng được thêm vài điểm.”

Đào Như Tô giơ cánh tay lên, tạo dáng khoe cơ bắp—một động tác vừa nhìn đã thấy không hề nữ tính. Nhìn nàng thế này, chỉ có thể làm huynh đệ, chứ chẳng ai coi là tiểu thư cả.

Bạch Du im lặng một lúc, rồi lắc đầu.

“Ánh mắt này của người là sao? Lắc đầu là ý gì?”

“Ta chỉ cảm thán người đúng là thiên sinh lệ chất nan tự khí, xinh đẹp như vậy, sợ là khó mà tìm được đối tượng.”

Đào Như Tô hưởng thụ mà gật gù: “Không ngờ người cũng biết khen người đó, thiên sinh lệ chất nan tự khí... Ủ, đúng là ta rồi.”

Bạch Du: “???”

Hắn thử thăm dò: “Ngoái nhìn nhất tiểu bách mị sinh, nghe qua chưa?”

“Chưa, nhưng nghe hay đấy, nói tiếp đi!”

“...Lục cung phần đại vô nhan sắc.”

“Tiếp tục, tiếp tục.”

“Người hầu đỡ dậy kiều vô lực.”

“Oa, nhưng câu này không hợp với ta, ta mới không có yếu đuối như vậy!”

“Trẫm cùng Tướng Quân giải chiến bào...”

“Tướng quân? Trẫm?” Nghe đến đây, nàng hoàn toàn mờ mịt.

“Từ đây quân vương không tảo triều.”

“Ngừng ngay! Người đang đùa ta đúng không?”

Bạch Du bật cười.

Xem ra, thế giới này không có “Trường Hận Ca” hoặc không có ai phí thời gian đi đọc nó.

Mà trong lịch sử Đại Hạ, lại không có vị nhân viên quản lý sách báo nào như vậy.

Nếu thật sự có hứng thú, thì ngay cả câu “Bắc quốc phong quang, Thiên Lý Băng Phong vạn dặm tuyết bay” cũng có thể mang ra cho người xem.

Đáng tiếc, hẳn chẳng có chút hứng thú nào với việc chép thơ.

Ở xã hội hiện đại, chép thơ chẳng có tác dụng gì, ngoại trừ để dỗ dành người khác vui vẻ.

Thời cổ đại cũng không khác mấy, nếu có đường sống tốt, ai lại muốn làm thi nhân chứ?

Ngoại trừ Càn Long, cái kẻ chuyên sao chép thơ đó.

Bạch Du vươn vai một cái, xoay bả vai thư giãn rồi hỏi:

“Thực lực hiện tại của ngươi là bao nhiêu cấp?”

Đào Như Tô hừ một tiếng: “Không nói cho ngươi!”

Bạch Du lưỡi dài dòn, nói thẳng:

“Đánh ta đi.”

“?”

“Đánh ta.” Bạch Du chỉ vào mặt mình: “Dùng hết sức vào.”

Đào Như Tô khoanh tay, lùi lại hai bước, nghi ngờ nhìn hắn:

“Ngươi rốt cuộc đã thức tỉnh nội tâm M* rồi sao?”

(*) Ý chỉ sở thích chịu đau trong BDSM.

Nàng phảng phất tưởng tượng ra một hình ảnh đáng sợ nào đó, mặt đầy cảnh giác:

“Chuyện này với ta mà nói còn quá sớm! Người đi tìm Tô Nhược Ly ấy! Ta không quấy rầy nữa, ta đi đây!”

Bạch Du liếc mắt nhìn nàng một cái, lắc đầu thở dài:

“Xem ra người sợ rồi.”

“.....”

“Chỉ có chút bản lĩnh vậy thôi sao? Đến cả động thủ cũng không dám, biết rõ mình không bằng ta rồi hả?”

“.....”

“Tạp ngư! Đào Như Tô, người đúng là tạp ngư mà ~”

“ĐỦ RỒI!”

Đào Như Tô quay phắt người lại.

Nàng không phải bị chọc tức vì lời giễu cợt, mà là bị giọng điệu buồn nôn kia làm cho nổi da gà.

Ngay lập tức, nàng xoay người bật lên, hai tay chống đất, cả cơ thể đảo ngược trên không trung, tung ra một cú “Toàn Phong Thối” 360 độ sắc bén.

BỐP ——!

Đùi phải của nàng va mạnh vào cánh tay phải mà Bạch Du giơ lên đỡ, tạo ra một tiếng nổ vang vọng.

Cú đá này không mang theo sát ý, nhưng lực đạo lại vô cùng thực chất.

Bạch Du rõ ràng nhìn thấy một dòng chữ hiện ra trên đỉnh đầu Đào Như Tô:

【 Nguy hiểm đẳng cấp: 13 (18) 】

【 Mức độ nguy hiểm: 13 (18) 】

Đẳng cấp chỉ mới 13, nhưng lực bộc phát lại đạt đến cấp 18.

“Người có phải có tuyệt kỹ gì giấu trong người không?” Bạch Du vuốt cằm hỏi, “Tỷ như... Thiên Hỏa Tam Huyền Biến chẳng hạn?”

“Không biết, không rõ, chưa từng nghe qua.” Đào Như Tô lắc đầu như trống bỏi, giữ kín chuyện của mình như bưng.

Bạch Du lại hỏi: “Vậy sau này người định đi theo con đường Siêu Phàm nào? Võ tu chăng?”

Chương 429

DTV EBOOK

“Kỳ thật loại nào cũng không khác nhau mấy.” Đào Như Tô thần nhiên vươn vai, lười biếng đáp: “Chỉ là dựa theo thiên phú của bản thân để tìm con đường thích hợp... Mỗi một Siêu Phàm giả đều có cách riêng để phát triển, ngay cả khi cùng tu một loại kỹ nghệ, rơi vào tay người khác nhau cũng sẽ tạo ra hiệu quả khác biệt.”

“Thần Thông sao?”

“Đúng thế, đây mới thực sự là gốc rễ để yên ổn mà sống.” Đào Như Tô nói: “Nhưng bây giờ nghĩ đến chuyện này vẫn còn sớm. Quan trọng trước mắt là người muốn học loại Thần Thông nào?”

“Còn người thì sao? Đã quyết định xong chưa?”

“Đương nhiên rồi.” Đào Như Tô xoay người bước đi, được vài bước thì bỗng nhớ ra điều gì, bèn quay lại nói: “À đúng rồi, suýt nữa quên nhắc người...”

“Chuyện gì?”

“Người nên đi kiểm tra lại thiên phú của mình một lần nữa. Hướng phát triển có ảnh hưởng đến kết quả đo lường. Dù sao cũng chỉ còn hai tháng nữa là đến kỳ thi đại học, nếu người cứ tiếp tục làm cá ướp muối thế này, cẩn thận bị trừ điểm.” Đào Như Tô lè lưỡi, “Còn giả vờ non tay cái gì chứ? Thời đại nào rồi mà còn muốn chơi trò ‘giả heo ăn thịt hổ’? Phi phi phi!”

Bạch Du: “...”

Thật là... Đáng yêu muốn bóp má quá!

Lời nhắc nhở có thiện ý của Đào Như Tô khiến Bạch Du suy nghĩ, có lẽ hẳn nên đi kiểm tra lại một lần thật.

Sau khi trở lại lớp, thời gian trôi qua rất nhanh. Hai tiết học văn hóa kết thúc, Bạch Du phát hiện mình đã hiểu rõ toàn bộ kiến thức trong sách giáo khoa cấp ba. Trí nhớ cùng khả năng suy luận của hắn cũng được cải thiện đáng kể. Hiển nhiên, cảnh giới Siêu Phàm gia tăng cũng kéo theo linh hồn trưởng thành hơn.

Đến giờ tan học, Bạch Du theo dòng người ra khỏi lớp.

Hôm nay, Tô Nhược Ly cùng mẫu thân đi giúp Tân Tuyết Táo, nên không đến lớp.

Khép lại sách vở.

Khổng Văn vừa vận tĩnh giác, mở mắt ra rồi thở dài: “Làm sao mà đã hết tiết rồi? Ta còn chưa nghỉ ngơi đủ nữa! Ở bên Hứa Gia Trấn Tử vui quá chừng, khiến ta nhớ lại thời thơ ấu, còn có cả một tảng ngư đường to dùng. Mẹ nó chứ, tại sao chứ!”

“Hôm nay là lần thứ tám người lái nhải chuyện này với ta rồi đấy.” Bạch Du lườm hắn, “Người còn muốn ta giải thích thêm lần thứ chín nữa không?”

“Ta chỉ là quá đau lòng thôi!” Khổng Văn siết chặt nắm đấm, cả người run lên vì uất ức: “Người có biết ta câu cá vui đến mức nào không? Ta vác con cá mười lăm cân quanh hồ ba vòng! Ba vòng đấy ——!”

“Làm người cho đàng hoàng đi, đừng có mơ mộng viễn vông. Người nghĩ chỉ dựa vào câu cá mà sống cả đời chắc?” Bạch Du đập vào chân ghế hắn: “Đã đến giai đoạn nước rút rồi, còn không mau tập trung mà rèn luyện? Ngày mai võ tu khóa, đến đối luyện với ta, ta sẽ bức ra chút tiềm năng trong người ngươi. Con người là phải bị ép mới tiến bộ được.”

“Nhưng ta là sinh mổ mà!”

“... Dao của ta đâu?”

Vèo một tiếng, Khổng Văn lập tức nhảy thẳng qua cửa sổ, nhanh chóng chuồn mất dạng.

“Hắn mà còn tiếp tục lười biếng như vậy, e là không có cửa bước vào Bồng Lai đâu.” Bạch Du lắc đầu cảm thán.

“Nhưng nếu cố gắng một chút liền có thể đỗ, vậy thì thật đáng ghen tị.”

Một làn hương nhàn nhạt thoảng qua, Nguyễn Thanh Tuyết đã đứng bên cạnh, tay xách theo chiếc túi. Nàng hỏi: “Cùng đi chứ?”

Lúc này, trong lớp đã không còn ai khác, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bạch Du không từ chối.

Từ lúc vào lớp hôm nay, hắn đã để ý thấy cách ăn mặc của Nguyễn Thanh Tuyết đã khá hơn rất nhiều so với trước. Dù không đeo trang sức cầu kỳ, nhưng chất lượng quần áo nàng mặc rõ ràng là của một cô gái đến từ gia đình khá giả.

Hơn nữa, đôi bàn tay của nàng cũng trắng trẻo, thon dài hơn trước, trông tinh tế hơn nhiều.

Không cần hỏi, hắn cũng biết, cuộc đời của Nguyễn Thanh Tuyết đã thực sự thay đổi.

Bạch Du không tiện hỏi sâu, rốt cuộc đã có chuyện gì thay đổi.

Dù sao, nếu như Nguyễn Thanh Sơn không chết, vậy thì giữa hắn và Nguyễn Thanh Tuyết cũng sẽ không có chuyện hai người tựa vào nhau suốt đêm trong Trường Dạ Ti.

Hắn nghĩ vậy, nhưng độ thiện cảm của Nguyễn Thanh Tuyết với hắn vẫn cao như trước, thậm chí... còn chủ động hơn trước kia một chút?

Kỳ lạ, nàng không sợ ta đã có thanh mai trúc mã sao?

Hai người sóng bước đi trên con đường trong khuôn viên trường giữa ánh chiều tà.

Bạch Du bước rất nhanh, còn Nguyễn Thanh Tuyết thì lúc nào cũng đi chậm hơn một nhịp.

Giữa hai người không có nhiều lời trò chuyện, chỉ yên lặng cùng nhau bước đi.

Đến khi gần ra khỏi khu dạy học, có thể nhìn thấy cổng trường ở phía trước, Nguyễn Thanh Tuyết mới lên tiếng:

“Người định thi vào Bồng Lai à?”

“Đương nhiên.”

“Rất khó đấy.”

“Chỉ khó với người không đủ thực lực thôi.”

“Vào Bồng Lai rồi, có lẽ rất khó để trở về nữa.”

“Ta chưa từng nghĩ đến chuyện đó.” Bạch Du lắc đầu, cười nhẹ: “Chuyện về quê thường là do mấy lão già mới nghĩ tới. Nhưng mà... theo truyền thống của nhà họ Bạch ta...”

Chương 430

DTV EBOOK

Hắn nở một nụ cười ranh mãnh: “Nhất định phải quây đủ một trận ở bên ngoài, nếu không thì đừng mong trở về.”

“Bên ngoài ư?”

“Thế giới bên ngoài rất rộng lớn.” Bạch Du phóng tầm mắt ra xa, ngắm nhìn cảnh trời chiều rực rỡ: “Phù Tang, La Mã, Luân Đôn, Thiên Trúc... đều là những nơi ta muốn đến xem một lần.”

“... Nghe hay thật, nam nhân các người đều như vậy sao?” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cảm thán, trong giọng nói có vài phần hâm mộ.

“Cuộc đời là của chính mình, chỉ có một lần. Sinh mệnh cũng vậy, sớm muộn gì cũng sẽ mất đi. Vậy tại sao không sống thật lớn mật?” Bạch Du nói ra những lời từ tận đáy lòng: “Không ai biết vận rủi sẽ đến vào ngày nào, đời người chỉ vốn vẹn mấy chục năm, không điên cuồng một lần thì còn chờ đến bao giờ?”

“Ừm...” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ cúi đầu, ánh mắt mơ hồ như đang cân nhắc điều gì đó.

Tuổi dậy thì, suy nghĩ của thiếu niên và thiếu nữ lúc nào cũng phức tạp.

Đáng tiếc, Bạch Du đã là một lão già trong tâm hồn, hoàn toàn không hiểu được những suy tư rối rắm của thiếu nữ bên cạnh...

Đời trước cũng vậy, thuở thiếu thời của hắn cứ thế trôi qua mà không kịp nhận ra, rồi bất tri bất giác trưởng thành.

Đình—!!

Ngay lúc ấy, tiếng còi xe vang lên trước cổng trường.

Một chiếc ô tô bóng loáng đỗ lại ngay lối vào, cửa kính xe từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt điển trai của một thanh niên.

Người nọ vẫy tay: “Lên xe đi, ta đưa ngươi về.”

“... Ai vậy?” Bạch Du nghi hoặc nhìn Nguyễn Thanh Tuyết, cảm thấy gương mặt quen quen nhưng lại không nhớ ra được.

“Là anh ta đấy.” Nguyễn Thanh Tuyết cười khê: “Ngươi không lẽ quên nhanh vậy sao?”

Bạch Du: “???”

Gương mặt này, khí chất này, nhìn chẳng khác gì một nam chính trong phim thần tượng... Không lẽ đây là Nguyễn Thanh Sơn?!

Ta mới chỉ cải biến lịch sử một chút, ngươi liền trực tiếp đổi cả gen luôn à?!

Nguyễn Thanh Sơn trông có vẻ giống một nhân sĩ thành công, bộ đồ trên người hẳn mang phong cách tiêu chuẩn với tông màu đen trầm ổn. Trang phục ấy tuy có chút tương tự âu phục phương Tây, nhưng vẫn giữ được nét đặc trưng của Đại Hạ, tạo nên sự hòa hợp độc đáo giữa Đông và Tây.

Bạch Du thỉnh thoảng cũng từng suy nghĩ, nếu lịch sử không phát triển theo hướng hiện đại như trong thế giới cũ, nếu không hoàn toàn tiếp nhận trang phục và kiến trúc phương Tây, vậy thì nền văn hóa xã hội này sẽ ra sao?

Ban đầu, khi mới đến đây, hẳn không có cảm giác gì quá rõ ràng. Nhưng theo thời gian, khi càng tiếp xúc sâu hơn, hẳn lại dần nhận ra rằng, sự khác biệt giữa nền văn hóa nơi này và văn hóa hiện đại không thực sự quá lớn. Chỉ riêng phương diện trang phục thôi cũng đã thể hiện rõ điều đó.

“Muốn mời các ngươi ăn một bữa cơm đúng là không dễ a.” Nguyễn Thanh Sơn cảm thán một câu, rồi nói

tiếp: “Lần sau nên hẹn trước, tiện thể còn có thể đặt bàn trước nữa.”

“Ta sẽ hỏi Nhược Ly xem sao.” Bạch Du nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng đáp: “Dù sao cũng không phải chuyện gì to tát.”

“Sao lại không chứ? Nếu không có người giúp đỡ, ta và Thanh Tuyết còn chẳng biết có thể đứng vững ở đây hay không nữa.” Nguyễn Thanh Sơn lập tức lên tiếng.

Nguyễn Thanh Tuyết mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thật sự không biết phải cảm tạ người thế nào cho đủ... Dù sao cũng là người đã cứu chúng ta khỏi tay đám lưu manh kia.”

... Cho dù không có huynh đệ nhà họ Trang, vậy chẳng lẽ sẽ không có những kẻ khác thêm nhỏ dãi hay sao?

Bạch Du sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Nói cũng phải, lúc đầu sau lưng huynh đệ họ Trang dường như còn có người khác.

Sau khi nhà họ Nguyễn sụp đổ, bọn chúng dựa vào nhiều thủ đoạn khác nhau để tiếp quản sản nghiệp cũ, rồi vươn lên trở thành bá chủ mới ở Nam Lăng Thị. Nhưng hiện tại, những kẻ khác muốn làm điều tương tự lại không có thực lực bằng huynh đệ nhà họ Trang ngày trước, điều này lại giúp Nguyễn Thanh Sơn có cơ hội kịp thời phản ứng. Nhờ vào khoảng trống ấy, hắn thu lại được một phần tài sản, giải quyết vấn đề nợ nần, đồng thời tìm ra con đường làm lại từ đầu.

Bằng những năm tháng chăm chỉ làm việc vất vả, cùng với sự hỗ trợ từ một số công nhân trung thành, hai huynh muội nhà họ Nguyễn có thể duy trì một cuộc sống khá ổn định.

Ít nhất thì cũng có nhà có xe, đạt đến mức sống trung lưu. Mặc dù không thể trở lại thời kỳ đỉnh cao

của Nguyễn gia, nhưng trong tay vẫn còn nắm giữ một mảnh đất trống, đồng nghĩa với việc vẫn còn cơ hội để xoay chuyển tình thế.

“Cho nên, mảnh đất đó chính là nguyên nhân khiến đối phương ra tay?” Bạch Du trầm ngâm. “Vậy phía sau là ai?”

Nguyễn Thanh Sơn gật đầu, tán thành: “Mảnh đất đó nằm ngay tuyến đường quan trọng cho kế hoạch khai thác Ảnh Giới. Chắc chắn có không ít người muốn giành lấy. Theo ta được biết, dường như có thể lực nào đó từ Thượng Kinh nhúng tay vào chuyện này.”

“Cứ thế mà từ bỏ thì không phải là tác phong của người đâu nhỉ?” Bạch Du hỏi.

Chương 431

DTV EBOOK

Nguyễn Thanh Sơn cười khổ, lắc đầu: “Ta còn quá nhiều việc phải lo. Dù đã cố hết sức để bố trí bảo vệ, nhưng trong nội cảnh Đại Hạ thì việc thuê vệ sĩ đủ mạnh để bảo hộ cũng rất khó. Hơn nữa, ở Nam Lăng Thị, ngay cả Trường Dạ Ti cũng khó lòng bảo đảm an toàn cho ta. Chỉ dựa vào công ty bảo an thì chưa đủ, ta dự định tận dụng những mối quan hệ cũ để tìm cao thủ giúp đỡ.”

Trong thế giới siêu phàm này, càng sở hữu nhiều tài sản thì càng dễ bị dòm ngó. Vì vậy, bỏ tiền ra để mua sự an toàn cũng là một bước đi cần thiết.

Ngày trước, Nguyễn gia giàu có bậc nhất, không thiếu siêu phàm giả dưới trướng làm khách khanh.

Nhưng điều kỳ lạ nhất chính là... Mặc dù khi đó Nguyễn gia vẫn còn một vị cung phụng Siêu Phàm Tam Giai, vậy mà cuối cùng vẫn bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Người chắc chắn họ đáng tin chứ?” Bạch Du hỏi.

Nguyễn Thanh Sơn cười khổ, lắc đầu: “Cũng chỉ có thể thử xem sao. Trước đây chúng ta từng hợp tác với Cực Hạn Võ Quán, tuy giá thuê bọn họ không rẻ, nhưng thực lực cũng không tệ.”

Bạch Du nhẹ gật đầu, tỏ ý đã hiểu nhưng không có ý định nhúng tay vào chuyện này.

Kẻ đứng sau vụ Nguyễn gia diệt môn gần như chắc chắn không phải là huynh đệ nhà họ Trang, cũng không liên quan đến Thiên Khốc Tinh. Nếu chuyện này nhất định phải xảy ra, thì hiển nhiên còn có một bàn tay đen tối hơn đứng phía sau.

Rất nhanh, xe đã đến cổng khu cư xá.

“Đến nơi rồi.” Bạch Du mở cửa xe bước xuống.

Trước khi rời đi, Nguyễn Thanh Tuyết bỗng hô lên:

“Cứ chờ một chút.”

“Hửm?”

“Thứ này...” Nguyễn Thanh Tuyết đưa ra một vật:

“Mặc dù còn chưa đủ để hồi báo ân tình cứu mạng, nhưng ta cũng không biết nên báo đáp thế nào mới phải.”

“Khách khí rồi.”

Bạch Du nhận lấy chiếc hộp đựng lễ vật, rồi xoay người bước vào khu cư xá. Bóng lưng hắt dần dần biến mất trong màn đêm.

Nguyễn Thanh Sơn nhìn theo, sau đó quay sang muội muội:

“Hắn đi rồi, chúng ta cũng về thôi.”

“Ân.”

“Bạch Du không phải người tầm thường...” Nguyễn Thanh Sơn thở dài một hơi, giọng đầy cảm khái.

“Ân.”

“Huống hồ, bên cạnh hắn còn có Tiên Thiên Anh Linh thanh mai trúc mã. Xây dựng mối quan hệ với bọn họ là chuyện rất quan trọng, dù chỉ đơn giản là tạo một chút thiện duyên cũng cực kỳ có lợi.”

“Ân.”

“Nhà chúng ta hiện tại đã không thể so với trước kia...” Nguyễn Thanh Sơn khẽ thở dài. “Thanh Tuyết, huynh trưởng như cha, bây giờ cha mẹ không còn nữa, cũng đừng trách ca hay nhắc nhở người... Người a...”

“Ca.”

“Hả?”

“Ta dự định ghi danh vào Bồng Lai.”

Nguyễn Thanh Sơn sững sờ: “Người nghiêm túc sao?”

“Ân. Trong vài năm tới, nếu theo học trường khác, vấn đề an toàn của ta vẫn sẽ là một mối lo lớn. Chẳng phải khi đó vẫn cần tiêu tốn thêm tiền để thuê người bảo vệ sao? Nhưng nếu là Bồng Lai thì khác, gần như không cần lo lắng gì nữa.”

Nàng nhìn thẳng vào ca ca, đôi mắt ánh lên vẻ kiên định.

“Học Viện Bồng Lai là học phủ cao cấp nhất Đại Hạ, ta biết rất khó để thi vào, nhưng ta vẫn muốn thử một lần... Cũng là để tương lai, khi người quyết định đánh cược tất cả, ta có thể dốc sức giúp đỡ người. Ta cũng cần tích lũy sức mạnh cho bản thân.”

Nguyễn Thanh Sơn gãi đầu, hai tay đặt lên vô lăng, trầm giọng nói:

“Chuyện tốt thì đúng là chuyện tốt... Nhưng với tư cách làm ca ca, ta vốn nên để người sống như một công chúa, không cần lo lắng bất cứ điều gì.”

“Nhưng ta không thích cuộc sống như vậy.” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn về những cư dân trong khu dân cư. “Điều ta mong muốn nhất... chỉ là có một gia đình quây quần bên nhau, ngồi chung một bàn ăn cơm, tận hưởng một cuộc sống bình dị mà thôi.”

Nguyễn Thanh Sơn trầm ngâm, ánh mắt càng trở nên nghiêm túc.

“Người là muội muội của ta, nhưng đồng thời cũng đã trưởng thành. Bất kể người quyết định làm gì, ca đều sẽ ủng hộ người. Nhưng người có chắc chắn không?”

“Ít nhiều cũng có chút tự tin.” Nguyễn Thanh Tuyết cười nhẹ, rồi chậm rãi nói: “Nếu như có thể thức tỉnh

huyết mạch thì...”

Nguyễn Thanh Sơn trầm giọng:

“Nhưng đó đã là chuyện trăm năm chưa từng có ai làm được. ‘Băng da tuyết cốt’ chẳng qua cũng chỉ là một lời đồn từ tộc bên ngoài của mẫu thân. Khi ta trưởng thành, cũng chưa từng thấy ai thực sự sở hữu huyết mạch này... Dù khoảng thời gian tới lễ trưởng thành của người không còn xa, nhưng tốt nhất đừng đặt quá nhiều hy vọng...”

“Ca!”

“Được rồi, được rồi. Vậy thì về quê một chuyến xem sao.” Nguyễn Thanh Sơn thở dài bất lực, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, nổ máy xe.

Nguyễn Thanh Tuyết lại một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay vô thức siết chặt.

Hóa ra, đây chính là cảm giác đổ kỵ sao?

Đây là lần đầu tiên trong đời... ta có chút ghét người.

Nhược Ly...

Về đến nhà, Tô Nhược Ly vẫn chưa trở lại.

Chương 432

DTV EBOOK

Căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, từng góc không gian chung đều mang theo một cảm giác “Nhà của Nhược Ly.” Nàng chính là một cô nương như vậy, có tính chiếm hữu rất mạnh. Có lẽ bản thân nàng không hề nhận ra, nhưng những nơi nàng đi qua đều để lại dấu ấn riêng, một cảm giác tồn tại không cách nào bị xem nhẹ.

Chỉ là, khi nhìn căn phòng có phần vắng lặng, Bạch Du lại có chút không quen.

Thậm chí hẳn còn có thể tưởng tượng ra cảnh Đế Thính—con thú nhỏ lông trắng kia—đang nằm trên ghế sa lon, gật gù ngáp đầy đắc ý.

Mặc dù chỉ mới một thời gian ngắn, nhưng hẳn đã dần quen với sự tồn tại của đối phương.

Thói quen quả thật đáng sợ... Thậm chí có thể khiến người ta mỗi lần đi vệ sinh đều tìm cùng một cái hố.

Hắn đi đến phòng kho trống.

Ngồi xuống, trước tiên mở ra lễ vật Nguyễn Thanh Tuyết tặng. Hộp gỗ tử đàn được gói khá tinh xảo. Mở ra, bên trong còn một lớp thủy tinh đóng gói. Khi mở tiếp, lặng lẽ xuất hiện một món vật phẩm.

“Đây là gì?”

Chữ lửa bốc lên nhắc nhở:

【 Địa Nham Long Lân 】

“Cái gì mà tự bạo tạc đạn...”

Dù sao cũng là một món kỳ vật, Bạch Du thuận tay đeo lên.

Kỳ vật này được chế tạo bằng công nghệ đặc thù, đeo trên cổ tay trông giống như một chiếc đồng hồ, mà lại hoàn toàn có thể dùng để xem giờ. Hơn nữa, bề mặt lạnh băng, đeo vào vô cùng thoải mái, có lẽ nhờ vào khả năng hấp thu năng lượng nguyên tố của nó.

Sau khi nghiên cứu một lúc, nhận thấy trong phòng không tiện thử nghiệm, hắn quyết định lên mái nhà thử một lần.

“Hừm, vậy thì... đã đến thời khắc quan trọng nhất—Rút thẻ thời gian! Kiệt kiệt kiệt kiệt kiệt!”

Phát ra một tràng cười hết như mấy lão già trong Hồn Điện, Bạch Du mở ba lô.

Nhấn vào giao diện rút thẻ, bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm thu thập được lần này.

Hắn chọn ra hai mươi ba mảnh vỡ, không chần chừ mà triển khai toàn bộ.

Từng đợt hào quang chói mắt lóe lên trước mắt.

Mười luồng bạch quang, bảy luồng lam quang, năm luồng tử quang... và một luồng hồng quang!

Từ trước đến nay, phẩm chất cao nhất mà hắn từng mở ra cũng chỉ là màu tím. Vậy màu đỏ thì sao?

Chẳng lẽ là cấp Tam Tinh?

Tính đến hiện tại, thẻ Tam Tinh duy nhất hắn từng thấy chính là Thanh Minh Kiếm Chủ... Hơn nữa, đó còn là huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, cao quý vô cùng!

Cuối cùng cũng đến lúc vận may của ta bùng nổ rồi sao!?

Mười tám thẻ trắng không cần nghĩ nhiều, hắn chỉ liếc qua một lượt.

Bốn bình dược tề hồi phục sinh mệnh sơ cấp, hai bình dược tề giảm mệt mỏi sơ cấp, một bình dược tề kinh nghiệm sơ cấp, cùng ba mảnh kỹ nghệ.

Không chân chừ, hần lập tức lấy bình dược kinh nghiệm ra dùng.

Đây là bình dược thủy cố định điểm kinh nghiệm, hiệu quả không có gì đặc biệt, chỉ là cấp bậc màu trắng. Một bình uống vào, kinh nghiệm tăng thêm 100 điểm—với giai đoạn hiện tại của hần, con số này còn lâu mới đủ để lên cấp.

Sau đó là bảy tấm thẻ màu lam.

Hai bình dược tề hồi phục sinh mệnh cao cấp, một bình dược tề hồn phách cao cấp, một bình dược tề giảm mệt mỏi cao cấp, một bình dược tề kinh nghiệm cao cấp, cùng hai tấm kỹ nghệ thẻ.

Lần lượt là:

【Vật Lý Trị Liệu Mắt - Xoa Bóp】 và 【Hoán Vị Suy Nghĩ - Dựng Ngược Trồng Cây Chuối】.

Cái quý gì vậy...

Đối với người bình thường có lẽ còn hữu dụng, nhưng với siêu phàm giả thì hai cái kỹ nghệ này chỉ có thể dùng để làm trò cười.

Bạch Du tiếp tục nhìn sang năm tấm thẻ màu tím.

Lên đến cấp bậc màu tím, rốt cuộc cũng mở ra được vài món có thể dùng được. Lần lượt là...

【Miêu Miêu Tuyết Bính】

Rõ ràng là chỉ cần ăn một miếng trong trạng thái Thần Thông là có thể liên tục tung ra đại chiêu... Cái này mẹ nó không phải là phiên bản giá rẻ của Lệnh Chú sao!?

【Bí Ngân (Mithril)】

Hần có thể thử cường hóa một chút cho Sư Tâm Thương hoặc Khoái Vũ Dao xem sao.

【Tật Phong Giày (Bản Nữ)】

Chương 433

DTV EBOOK

Mở ra trang bị mà chính mình không dùng được!? Rõ ràng là muốn tặng cho nữ hài tử, nhưng ghi chú này là sao? Không diễn đúng không!?

【Phục Long Ấm Nguyệt (Váy Dài Mây Đen)】

“Cái quái gì vậy, người biết cái gì gọi là thời trang không hả!?”

Bạch Du trực tiếp đập đen rau muống: “Mạnh hay không chỉ là nhất thời, nhưng có đẹp trai hay không là cả đời!”

Hắn còn vừa mới ghen tị với bộ phục trang mây đen trên người Nguyễn Thanh Sơn, không ngờ bên này lại mở ra một bộ ngoại quan mới.

Không do dự, hắn nhấn chọn thay đổi trang phục, trực tiếp thay thế bộ Vận Mệnh Biên Tập Giả trên người, vốn có tên là Leonhardt (Sư Tâm). Lần thay đổi này không chỉ đơn thuần là quần áo, ngay cả kiểu tóc cũng biến hóa rất nhiều. Tóc dài hơn, phía sau còn thêm một cái roi buộc.

Bạch Du đối diện với tấm gương toàn thân trong phòng, xoay hai vòng, cảm giác vô cùng sáng khoái.

“Ai... Đúng là đẹp trai mà...”

Nam nhân cũng yêu cái đẹp, chỉ là phần lớn không muốn dành quá nhiều thời gian vào việc này. Chỉ cần một bộ trang phục chính thức như vậy là đủ rồi.

Cảm thán xong, hắn giải trừ trạng thái dáng vẻ trưởng thành, trở về hình thái thiếu niên, tiếp tục kiểm tra món vật phẩm màu tím cuối cùng.

【Phong Quyển Tàn Vân】

“Vẫn là một chiêu tuyệt kỹ, nhưng chỉ là tàn thức...”

Bạch Du trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu bật cười:

“Thôi, Vân Lô Nhất Thiểm cũng như vậy, đều là tàn thức không hoàn chỉnh. Nhưng cùng lắm thì luyện lại là được, cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.”

Trước đó, hắn còn đang băn khoăn không biết phải giải thích thế nào về chuyện mình học được Vân Lô Nhất Thiểm. Bây giờ có thêm một chiêu thức mới, coi như tiện thể dùng để ứng phó với kỳ thi tốt nghiệp trung học luôn.

“Nhưng phía sau vẫn còn một chặng đường dài gian khổ, hơn nữa còn có một bộ Nguyệt Ẩn Thân Pháp mới nữa.”

Bạch Du gỡ đầu một cái, lẩm bẩm:

“Tính toán lại... Dù sao trong khoảng thời gian này cũng chẳng có gì làm, vậy thì thành thật mà luyện võ, nuôi dưỡng Anh Linh đi vậy.”

Hai tháng, hắn là đủ để bồi dưỡng Vũ Cung Chân Trú lên cấp 20 chứ?

Hắn hơi thất thần, rồi một lần nữa nhìn xuống vật phẩm trong tay. Lần này đến lượt một món đồ màu đỏ cuối cùng.

Không chút do dự, hắn chạm vào nó.

【 Thần Thông - Vững Như Thành Đồng 】

【 Giới thiệu sơ lược: Một loại Thần Thông phòng ngự. Khi vận dụng, một tầng khiên cứng như tường thành sẽ bao bọc quanh thân, chống lại sát thương. 】

【 Chú thích: Điều kiện tất yếu để thi triển Thần Thông này—Cần nắm giữ năm loại Siêu Phẩm kỹ nghệ khác nhau, hoặc ít nhất hai loại Siêu Phẩm kỹ nghệ cùng một loại Thần Bí, mà tất cả đều phải đạt cảnh giới ‘xe nhẹ đường quen’. 】

“Tê——!”

Bạch Du hít vào một hơi lạnh.

Cần ba loại Siêu Phàm kỹ nghệ tổ hợp để tạo thành một Thần Thông chuyên về phòng ngự... Nhìn qua thì giống như một loại khiên thần cấp nào đó vậy.

Ai cũng biết, trong game thì tài nguyên lúc nào cũng thiếu, nhưng quan trọng nhất vẫn là thiếu chủ xe tăng và nghề nghiệp phụ trợ.

Một chủ xe tăng thao tác kém là có thể kéo sập cả đội hình. Mà nếu hấn bị đánh gục, thì cả team gần như không còn cửa thắng.

Còn trong hiện thực, Thần Thông công kích luôn nhiều hơn Thần Thông phòng ngự và phụ trợ. Không chỉ vì sở thích, mà còn vì độ khó khi tu luyện hai loại sau cao hơn rất nhiều.

Thường thì Thần Thông bình thường chỉ cần kết hợp hai loại Siêu Phàm kỹ nghệ, còn những loại cao cấp hơn thì yêu cầu càng nhiều kỹ nghệ phối hợp... Mà cái này lại đòi hỏi tận năm loại!

“Ta trời đất ơi...” Bạch Du than thở. “Cái điều kiện này bất hợp lý quá đi.”

“Nhưng cũng may, vẫn còn đường tắt... Chỉ cần hai loại Siêu Phàm kỹ nghệ và một loại Thần Bí là có thể kích hoạt...”

“Nhưng mà cái rắc ấy!”

“Đây là Thần Bí đấy, Thần Bí! Ngay cả cường giả Ngũ Giai Siêu Phàm cũng thềm nhỏ dãi! Ta tốn công giết một con Sắc Vi Nữ mới nhặt được một cái Thần Bí cấp thấp, chẳng lẽ còn phải đi tìm đám thành viên của tổ chức kia để cày tiếp? Hay đi gặp thế ngoại chi thần để bái làm đại ca đây?”

Cái phần giới thiệu vắn tắt và chú thích này, đúng là khiến người ta tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Dù biết nó là một Thần Thông rất mạnh, nhưng yêu cầu lại quá cao. Chẳng đời nào có thể lĩnh hội trong thời gian ngắn.

Siêu Phàm kỹ nghệ còn có thể luyện, nhưng Thần Bí thì lại là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, hơn nữa nó còn giới hạn chủng loại!

Thế chẳng phải con đường trở thành vô địch của ta vẫn còn xa tít tắp à?

Chương 434

DTV EBOOK

Ngay cả một khối Chí Tôn Cốt hay một đoàn Dị Hỏa cũng chẳng có, vậy thì nói gì đến vô địch chứ?

“Thôi, bỏ đi.”

Bạch Du ngã vật ra ghế salon, trông chẳng khác nào một con cá ướp muối đã mất đi hy vọng vào cuộc sống.

“Quả nhiên, đồ cấp đỏ thì toàn là tam tinh trở lên, có mở ra cũng chẳng dùng được. Đúng là hại ta mà!”

Nói cho cùng vẫn là do bản thân quá yếu.

“Ô ô ô, ta thật quá yếu ớt, chẳng có chút sức mạnh nào... Chuyện gì cũng không làm được!”

“Trên đời này, không gì đau khổ hơn việc thành tích học tập quá tệ, đến mức chơi game cũng không đọc nổi phụ đề tiếng Anh!”

“Thật sự quá tổn thương lòng tự trọng của ta mà!”

Ngay sau đó, hắn lấy ra Cốt Ngọc và mảnh võ kỹ nghệ Phong Quyền Tàn Vân, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm—

Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ trở thành một kẻ điên cuồng học tập!

Dù sao cũng là sản phẩm của chín năm giáo dục nghĩa vụ, ai sợ ai? Quyền vương thì quyền vương!

“I need ném gói!”

“Từ giờ trở đi, tăng cường thời gian tu luyện, nhất định phải lĩnh hội chiêu này!”

Bạch Du siết chặt nắm đấm.

“Chuyện cho tới bây giờ...”

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, phát ra một tiếng ‘kẹt’...

Cửa phòng chậm rãi mở ra.

Tô Nhược Ly vừa về đến nhà, trên tay xách theo một túi nhựa, từ người nàng tỏa ra hương thơm ngào ngạt của thức ăn. Ngay khi bước vào cửa, cả căn phòng dường như tràn ngập mùi hương dễ chịu ấy.

Bên ngoài trời nắng gắt, thế nhưng trên người nàng lại không hề có chút cảm giác oi bức nào. Dáng vẻ vẫn thanh xuân tươi tắn, chẳng hề bị cái nóng oi ả giữa hè làm ảnh hưởng dù chỉ một chút.

Ánh mắt nàng lướt một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Bạch Du, sau đó liền bước về phía bếp:

“Thật xin lỗi, ta về trễ một chút. Ở ngoài tiện thể mua ít đồ ăn sẵn, còn có bánh rán hành với bánh bao chay nữa. Nếu người muốn ăn cơm, ta có thể nấu, còn nếu không muốn phiền thì cứ ăn luôn cũng được.”

Nghe thấy mùi thức ăn thơm lừng, Bạch Du nghiêng đầu nhìn thử, quả nhiên đều là những món hắn thích.

Tô Nhược Ly cười nhẹ:

“Muốn ăn cơm không? Hâm nóng lại cũng nhanh thôi.”

Bạch Du gật đầu:

“Được.”

Chuyện đến nước này rồi, hay là cứ ăn cơm trước đi.

So với luyện công, cơm khô quan trọng hơn nhiều.

Bữa tối trôi qua trong yên lặng, hai người chỉ trò chuyện dăm ba câu.

Tô Nhược Ly nhắc đến việc bên phía Tần Tuyết Táo vẫn còn cần giúp đỡ một chút, nhưng đa phần vấn đề đã được giải quyết. Có nàng đảm bảo, chuyện không đáng lo.

Tiên Thiên Anh Linh luôn có thể nhận được rất nhiều đặc quyền.

“À đúng rồi.”

Bạch Du chợt nhớ ra chuyện gì đó:

“Người suy nghĩ kỹ chưa?”

Tô Nhược Ly cắn một miếng sườn dê nướng:

“Cái gì?”

“Về lời mời của Thần Võ Ti, người có dự định tiếp nhận không?”

Bạch Du nói tiếp:

“Nghe nói có thể vào đó học Thần Công Tuyệt Kỹ từ các Võ Thánh.”

Tô Nhược Ly lắc đầu:

“Không hứng thú. Là Tiên Thiên Anh Linh, nào có vị sư phụ nào thích hợp hơn chính bản thân mình?”

Bạch Du tò mò hỏi:

“Vậy nên... Người muốn tìm về kiếp trước?”

Tô Nhược Ly khẽ gật đầu:

“Ừm.”

“Có thể kể một chút không?”

“..... Không thể.”

Nàng dứt khoát từ chối.

“Nhỏ mọn vậy?”

“Bởi vì ta vẫn chưa nhớ ra toàn bộ.”

Nàng chống cằm, ánh mắt hơi mơ hồ:

“Hơn nữa, ký ức đó cũng không hẳn là của ta, giống như chỉ là một khách qua đường trong dòng chảy nhân sinh mà thôi.”

“Nhưng có một chuyện ta nhớ rất rõ...”

“Là chuyện gì?”

“Kiếp trước, ta cũng đã từng gặp ngươi rồi.”

“Phụt! Khụ khụ khụ...”

Sau bữa cơm chiều, hai người cùng nhau thu dọn bát đũa. Xong xuôi, Bạch Du liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Tô Nhược Ly vốn định ở lại xem TV một lát, nhưng nàng cũng hiểu rõ tầm quan trọng của việc tu hành đối với Bạch Du.

Nàng chỉ cần hô hấp cũng có thể không ngừng gia tăng thực lực, nhưng Bạch Du thì lại khác, hẳn phải dành từng khoảnh khắc khắc khổ tu luyện mới mong đuổi kịp nàng.

Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch, một khi thức tỉnh, nếu không tận lực áp chế, thì theo thời gian trôi qua sẽ không ngừng trưởng thành. Dù không làm gì, trong vòng mười năm cũng có thể đạt đến Ngũ Giai, hai mươi năm sau sẽ bước vào thời kỳ thành thực, rồi duy trì trạng thái đỉnh phong cho đến khi tuổi thọ kết thúc.

Nếu như Anh Linh không có giới hạn tuổi thọ, e rằng bọn họ đã sớm thống trị thế giới.

Tô Nhược Ly mở TV, nhàn nhã xem phim.

Không phải nàng lười biếng, mà nàng không thể không lười. Nếu nghiêm túc tu luyện, tốc độ tăng trưởng thực lực của nàng sẽ càng lúc càng nhanh. Cứ tiếp tục thế này, trước kỳ thi đại học nàng chắc chắn sẽ đột phá Nhị Giai... Vì thế, chỉ có thể cố gắng làm cá ướp muối, giết thời gian mà thôi.

Chương 435

DTV EBOOK

Trước đây nàng từng nghĩ, hai người ở bên nhau là chuyện vô cùng đơn giản. Nhưng bây giờ mới hiểu, để có được vị thế có quyền nói chuyện chân chính, có lẽ nàng phải chờ đủ mười năm... Mười năm này, Bạch Du đương nhiên cũng không thể dậm chân tại chỗ, vậy nên nàng chỉ có thể thả chậm bước chân, kiên nhẫn chờ đợi.

Ngoại trừ người thân của mình, những chuyện khác nàng cũng chẳng bận tâm.

Một đời một kiếp, chỉ cần có thể bảo vệ tốt người thân của mình, vậy đã là chuyện không dễ dàng gì rồi.

Đây chính là bài học xương máu mà kiếp trước đã khắc sâu vào lòng nàng.

Nàng lặng lẽ mở một quyển tiểu thuyết tình cảm, tiếp tục “cướp đoạt” tinh hoa trong đó...

Tô Nhược Ly không hề hay biết rằng, vào lúc này, Bạch Du đã thần du thiên lý, đi đến một nơi xa lạ, gặp một cô nương hoàn toàn xa lạ với nàng.

Nghe có chút cặn bã nhỉ?

Nhưng không hẳn là vậy.

Dù sao thì những chuyện do Vận Mệnh Biên Tập Giả an bài, có liên quan gì đến Bạch Du đâu?

Hắn mở mắt ra, một lần nữa tiến vào phó bản thế giới.

Lần trước rời khỏi phó bản dường như chỉ mới không lâu trước đây, nhưng cảm giác như đã rất lâu rồi hắn chưa đặt chân tới Hương Thủ Đạo Tràng.

Bạch Du nắm chặt nắm đấm, tự hỏi không biết bây giờ mình có đủ năng lực để thông qua thử thách hay không.

Đang chìm trong suy tư, chợt có tiếng guốc gỗ vang lên quanh quẩn trong hành lang.

Một nữ tử chậm rãi bước đến, âm thanh của guốc gỗ nện xuống sàn phát ra tiếng vang giòn tan. Nàng mặc một bộ áo tắm mùa hè, so với kimono chính thống thì ngắn gọn và đơn giản hơn, đồng thời cũng mỏng manh hơn nhiều.

“Vận Mệnh Tiên Sinh?”

Vũ Cung Chân Trú bước nhanh tới gần, đến cách ba bước thì mới chậm lại, trong giọng nói tràn đầy kinh hỉ và vui vẻ:

“Thật sự là ngài!”

“Ta đây.” Bạch Du gật đầu, hỏi: “Đã lâu không gặp?”

“Đúng vậy, đã hơn một tháng rồi.” Vũ Cung Chân Trú nhẹ giọng đáp.

Thời gian trôi qua với hai người họ vốn không giống nhau. Hiển nhiên, người phải chờ đợi lâu hơn là nàng.

Thật giống như quan hệ chủ cũ và người làm công vậy... Nhưng mà, Bạch Du quả thật đã cho nàng rất nhiều.

Hắn đánh giá cách ăn mặc của Vũ Cung Chân Trú, hỏi:

“Bên các người có hoạt động gì sao?”

“Ừm, là lễ hội mùa hè. Ta thay y phục mới, cũng tiện thể tránh bị truy đuổi.”

“Người... vẫn chưa tới Tokyo?”

“Đã đến rồi, nhưng xảy ra chút ngoài ý muốn.”

Nói đến đây, Vũ Cung Chân Trú có chút chần chờ. Không phải nàng không muốn nói, mà là chuyện này hơi phức tạp, muốn giải thích rõ ràng thì phải tốn không ít thời gian.

“Người cứ nói đi.” Bạch Du gật đầu. Dù sao thì thời gian vẫn còn nhiều, hẳn cũng không ngại nghe một câu chuyện.

“Ừm, chuyện là như thế này...”

Sau khi chém giết Hà Yêu, nàng lập tức rời khỏi khu vực nguy hiểm, một đường tiến về phía bắc, hướng đến Tokyo. Trên đường gặp không ít nguy hiểm, nhưng may mắn là đều hóa nguy thành an, hơn nữa nhờ những trận chiến mà kiếm thuật của nàng ngày càng tinh tiến, nắm giữ phần lớn chiêu thức trong Kiếm Kích Thiên.

Ban đầu, mục đích của nàng là tìm đến cứu công ở Tokyo để nương tựa. Nhưng khi đến nơi, nàng nghe ngóng được tin tức rằng cứu công đã ẩn cư từ lâu, bây giờ người nắm giữ gia tộc đạo tràng lại chính là đường đệ của mẫu thân nàng, tức cậu ruột của nàng.

Nàng không rõ người cậu này sẽ đối đãi với mình thế nào.

Ban đầu, nàng định trực tiếp đến thăm viếng.

Nhưng vừa đến cửa, nàng đã thấy đạo quán đóng chặt. Nghe nói gần đây, vào ban đêm, một kẻ bí ẩn tự xưng Thủ Kiếm Đạo Phủ liên tục tập kích các cao thủ Kiếm Đạo tại Tokyo.

Cậu của nàng – Vũ Cung Long Nhị cũng bị đối phương chém trọng thương, hiện tại vẫn còn dưỡng thương, từ chối gặp người ngoài.

Nàng liền tìm một chỗ ẩn cư tại Tokyo, dựa vào số tiền tích góp trong tay, đủ để sinh hoạt trong vài năm mà không lo lắng. Nàng chọn sống giữa khu dân nghèo, không ai biết đến, tránh được tai mắt của kẻ khác.

Hôm nay, nhân dịp lễ hội mùa hè, nàng ra ngoài dạo chơi, muốn ngắm nhìn pháo hoa, cũng tiện thể giải sầu một chút... Để tránh bị lộ thân phận, nàng mang theo một chiếc mặt nạ hồ ly màu trắng.

“Vẫn rất đáng yêu.” Bạch Du bình luận.

“Tạ ơn.” Vũ Cung Chân Trú khẽ đỏ mặt, nhưng may mà chiếc mặt nạ đã che giấu đi biểu cảm của nàng.

“Vậy người tạm thời định ở lại Tokyo, chờ cậu người hồi phục?”

“... Ta dự định bắt sống thủ kiếm đao phủ.” Vũ Cung Chân Trú lắc đầu, ngay sau đó chậm rãi phân tích một cách có trật tự:

“Nếu ta bắt được kẻ này và giao cho cậu, có lẽ ta sẽ tìm ra cách gặp được cứu công tử miệng hắc. Hơn nữa, nếu lập công, cậu ta sẽ nhìn ta bằng con mắt khác, không còn xem ta như gánh nặng nữa.”

Bạch Du không hỏi thêm gì khác, chỉ thản nhiên nói:

“Cậu người có thực lực ra sao?”

“Nghe nói hắc đạt đến Kiếm Đạo Nhị Cảnh · Đồng Tâm, còn cứu công thì đã đạt Kiếm Đạo Tứ Cảnh · Minh Thần.”

Chương 436

DTV EBOOK

“Vậy chính là Siêu Phàm Nhị Giai?” Bạch Du sờ cằm, lẩm bẩm: “Làm chuồng môn mà thực lực hơi yếu đi.”

“Kẻ thủ kiếm đao phủ kia vẫn chưa từng ra tay với kiếm khách Tam Giai trở lên, vậy nên hẳn chắc cũng chỉ ở mức Nhị Giai. Nếu đúng như vậy...” Nàng tự tin nói: “Ta tin rằng mình không thể thua. Trước khi đến Tokyo, ta từng gặp một tên hòa thượng vác thương, chặn giữa cầu, tự xưng là đao thủ. Cuối cùng, ta vẫn đánh bại hắn. Nghe nói hắn cũng được xem như một trong những cao thủ Nhị Giai.”

Bạch Du hiểu rõ ý nàng, nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở:

“Tự mãn sẽ nuôi dưỡng tử vong. Tự phụ sẽ khiến người quỳ gối trước kẻ khác.”

Vũ Cung Chân Trú càng chiến đấu càng mạnh, bởi vì nàng tích lũy được kinh nghiệm khổng lồ, đồng thời cũng ngày càng tự tin hơn.

Thế nhưng, sự tự tin này với nàng mà nói vẫn còn quá sớm.

Bởi vì nàng không có cơ hội phạm sai lầm.

Một khi mắc lỗi, nàng sẽ mất mạng.

Và như vậy, toàn bộ đầu tư của Bạch Du cũng sẽ trôi theo dòng nước.

Hắn suy nghĩ một chút, có lẽ cần phải mài dũa thanh đao của mình.

So với việc để nàng vì tự phụ mà chịu thương tổn, thậm chí mất mạng, thà rằng để nàng học được bài học từ sớm thì hơn.

Dù sao, tử vong trong phó bản cũng không phải là cái giá quá đắt.

Thế là hần hơi nghiêng người, chậm rãi lên tiếng:

“Hôm nay vẫn là Hương Thủ Đạo Quán, người có tự tin không?”

“Ta hoàn toàn tự tin có thể thông qua!” Vũ Cung Chân Trú nắm chặt Khoái Vũ đao, ánh mắt tràn đầy kiên định.

“Xin cho ta thể hiện sự trưởng thành trong khoảng thời gian qua trước mặt ngài!”

Bạch Du chỉ cười nhạt, không tỏ rõ ý kiến, hỏi lại:

“Một mình người liệu có đủ không?”

Chợt, hần bổ sung thêm một câu:

“Nếu có thể vượt qua, ta sẽ thưởng cho người.”

Vũ Cung Chân Trú khẽ vuốt ve chuôi đao, đáp lại gọn gàng:

“Vậy thì thử một lần xem sao!”

Bạch Du giơ tay ra hiệu cho nàng tự do hành động, đồng thời cũng bắt đầu quan sát xem thực lực của nàng đã tiến bộ tới mức nào.

Cấp bậc hiện tại của nàng đã lên đến 19.

Trong hệ thống Siêu Phàm kỹ nghệ cũng xuất hiện thêm một hạng mục mới—“Thiên Chân Chính Truyện Hương Thủ Thần Đạo Lưu Kiếm Thuật”, độ thuần thực đã đạt 47%, xem như vừa bước vào cảnh giới nhập môn, khoảng cách đến mức thuần thực cũng không còn xa.

Đích thực là tiến bộ vượt bậc.

Nhưng đáng tiếc, lần này Vũ Cung Chân Trú không có khả năng vượt qua phó bản thí luyện.

Việc liên tục thành công đã khiến nàng quá mức tin tưởng vào thực lực của bản thân.

Bạch Du cũng từng bước lên con đường khiêu chiến vượt cấp, mỗi lần đều bị đánh cho thê thảm, mỗi một trận chiến đều cực kỳ gian nan.

Cho nên... nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, thì vĩnh viễn đừng đại đột khiêu chiến vượt cấp!

Thoạt nhìn thì có vẻ phong độ, nhưng thực chất lại là hành động tìm đường chết.

Vượt qua một cấp đã là liễu lĩnh, vậy mà bây giờ lại muốn vượt hai cấp?

Nhảy qua Nhất Giai rồi lại muốn vượt luôn hai giai?

Trước đó còn đang đánh Nhất Giai với Nhị Giai, bây giờ trực tiếp khiêu chiến Tam Giai? Vậy chẳng lẽ tiếp theo sẽ là Tứ Giai?

Loại khí thế ngông cuồng này tuyệt đối không thể để tiếp diễn!

Khiêu chiến nên tương xứng với đẳng cấp, tích lũy kinh nghiệm cùng ưu thế trang bị. Sau đó, mới có thể dễ dàng đánh bại đối thủ.

Nếu đã như vậy, vì sao cứ phải cố chấp một mình đơn đấu Nam Tước khi chỉ mới cấp mười?

Bạch Du khẽ nhắm mắt, lắc đầu chậm rãi.

Hắn nghĩ thâm—chờ người thất bại, người sẽ cảm tạ ta.

Không ai có thể luôn luôn bất bại.

Chỉ sau khi trải qua đủ những thất bại và rèn luyện, mới có thể bước đến ngưỡng cửa thăng hoa.

Vì vậy, đừng trách ta!

Khi Bạch Du còn đang tự cảm động trước lòng tốt của mình, đột nhiên một tiếng kiếm ngân vang lên lạnh lạnh.

Hắn vội quay đầu nhìn lại—

Con kiếm khô từng giết chết hai người hàng chục lần trước đó, lúc này đã không còn động đậy.

Từ phần eo, nó đã bị một đường kiếm chém ngang làm đôi, phát ra tiếng nổ vang rồi ngã âm xuống đất.

【 Phó bản đã thông quan 】

“Ta thắng rồi!”

Vũ Cung Chân Trú đeo mặt nạ hồ ly, vui vẻ nhẩy cẫng lên.

“Vận Mệnh Tiên Sinh, ngài có thấy không? Ta thắng rồi!”

Bạch Du: “Emmmmm.....”

Hắn bước tới trước mặt nàng, đặt tay lên vai đối phương, chân thành nói:

“Là tại hạ nông cạn.”

Người thực sự mạnh hơn ta nghĩ rất nhiều...

Vũ Cung Chân Trú nghiêng đầu, dưới lớp mặt nạ hồ ly, đôi mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Khụ, không có gì.” Bạch Du nhanh chóng lảng sang chuyện khác, tò mò hỏi:

“Vừa rồi chiêu kiếm thuật kia, ta chưa từng thấy qua. Người sáng tạo ra sao?”

Vũ Cung Chân Trú lắc đầu:

“Vẫn chưa đặt tên. Coi như là một chiêu ta tự nghĩ ra sau khi kết hợp kiếm thuật hiện có.”

Rồi nàng nheo mắt nhìn hắn, hào hứng đề nghị:

“Nếu tiên sinh không phiền, có thể giúp ta đặt tên được không?”

Bạch Du lập tức nảy ra ý tưởng, cười nói:

“Vậy không bằng gọi là Nghênh Phong Nhất Dao Trảm đi.”

Chương 437

DTV EBOOK

“... Đây chẳng phải là Yagyū gia áo nghĩa sao?” Vũ Cung Chân Trú lập tức nghi ngờ.

“Vậy thì Thiên Bá Phong Thần Trảm?”

“Nghe có vẻ bá đạo thật đấy, cũng khá thuận tai.”

Bạch Du chợt khựng lại.

Vũ Cung Chân Trú chỉ thuận miệng nhắc đến, nhưng ngay sau đó lại vội vàng nói:

“Nếu như làm phiền ngài, vậy thì không cần đặt tên cũng được... Dù sao cũng chỉ là một chiêu kiếm phổ thông mà thôi.”

Bạch Du lại cảm thấy hứng thú, cau mày nói:

“Không được, ta nhất định phải nghĩ ra một cái tên thích hợp. Dù có phải lật từ điển tra cứu cũng phải tìm cho bằng được.”

“Không cần phiền phức như vậy đâu mà?”

Vũ Cung Chân Trú dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy ảm áp.

Dù chỉ là một câu nói rất bình thường, vậy mà đối phương lại đặt trong lòng, nghiêm túc đến mức này.

Bao năm qua, nàng luôn bị người nhà xem như một công cụ hình người, trừ A Tử ra, chưa từng có ai quan tâm đến nàng như vậy.

【 Giá trị ràng buộc tăng lên 】

“?”

Bạch Du thoáng sửng người, trầm nghĩ—mới chỉ nói vậy thôi mà giá trị ràng buộc đã tăng?

Hệ thống cũng có bug sao?

Nhưng chuyện này không quan trọng.

Bạch Du đã nghĩ ra một cái tên hay, liền tháo xuống mặt nạ hồ ly trắng trên mặt Vũ Cung Chân Trú, nhẹ giọng nói:

“Chiêu này gọi là Hồ Ảnh Kiếm đi.”

“Cái tên hay lắm.” Nàng hài lòng gật đầu.

【 Giá trị ràng buộc tăng lên 】

Lại một lần nữa có thông báo hiện lên.

Quả nhiên, vừa rồi đúng là bug, Bạch Du nghĩ thầm.

Hắn nhìn về phía kiếm khôi đã bị đánh bại, hiện tại không còn cách nào thử chiêu Phong Quyển Tàn Vân, chỉ có thể giơ tay lên, ra hiệu cho nàng ngồi xuống:

“Ta có một món quà tặng cho ngươi.”

“Ừm.”

Vũ Cung Chân Trú không tự chủ được bắt đầu tò mò.

Rốt cuộc là quà gì đây?

Nàng kỳ thật đã nhận được rất nhiều thứ, tuy không muốn thừa nhận bản thân là một nữ tử tham lam, nhưng vẫn không kìm được hiếu kỳ, muốn biết Vận Mệnh Tiên Sinh sẽ tặng mình cái gì.

Dù là gì đi nữa, nàng nhất định phải biểu hiện vui mừng và ngạc nhiên.

Bất luận có hợp với mong muốn trong lòng hay không, cũng không thể lộ ra sự thất vọng.

Hành động đó không chỉ thiếu lễ phép, mà còn có thể khiến người khác tổn thương.

“Ngồi xuống trước đã.”

Bạch Du chỉ vào thân thể của kiếm khôi bên cạnh.

“Ân...”

Vũ Cung Chân Trú ngoan ngoãn ngồi xuống, thậm chí không cần đối phương nói thêm gì, liền chủ động nhắm mắt lại.

“Ngài nói xong thì ta sẽ mở Thiên Nhãn.”

“Người thật biết điều đấy.”

“Đây là mẫu thân ta dạy.”

Vũ Cung Chân Trú nhẹ nhàng nhớ lại:

“Trước kia, vào ngày sinh nhật của ta, nàng đã tặng ta một chiếc khăn tay rất đẹp...”

Giọng nàng nhỏ dần, rồi đột nhiên cả người khẽ run lên.

Một âm thanh bất giác bật ra từ cổ họng—

“A...”

Vì đang nhắm mắt và cố ý thu liễm Thiên Nhãn, nên thị giác lại quay về trạng thái như người mù.

Nàng chỉ có thể cảm nhận được—bàn chân mình đang bị nâng lên.

Trước đó nàng vẫn mang guốc gỗ, nhưng để tiện hành động, nàng đã cởi bỏ chúng.

Vì vậy, hiện tại nàng đang chân trần.

Mà giờ phút này, Bạch Du chạm vào gót chân, lòng bàn chân, và mắt cá chân của nàng.

Ở Phù Tang, nữ giới phần lớn không chú trọng đến độ dài đôi chân.

Theo quan niệm Yamato Nadeshiko, những nữ nhân chân ngắn mới là chuẩn mực vẻ đẹp.

Hơn nữa, dựa theo lối giáo dục của các tiểu thư danh gia vọng tộc, đôi chân được xem là bộ phận vô cùng riêng tư, không thể tùy tiện để người khác chạm vào.

Khác với bàn tay, chân chỉ có thể để một người đặc biệt chạm vào.

Dù Vũ Cung Chân Trú chán ghét gia tộc Nam Gia đến mức nào, nàng cũng không thể phủ nhận—mấy chục năm qua, tư tưởng của nàng đã bị giáo dục gia đình ăn sâu bén rễ.

Một phần nội tâm nàng vẫn giữ tư tưởng truyền thống, thậm chí vô cùng bảo thủ.

Ngay cả khi nàng đã thoát khỏi lồng giam của gia tộc, ý thức và suy nghĩ vẫn còn chịu ảnh hưởng của nền giáo dục nhồi nhét kia.

Nếu đổi lại là bất kỳ ai khác, nàng chắc chắn sẽ đập thẳng một cước, nhắm ngay cằm đối phương.

Sau đó, để hẳn cảm nhận cú chấn động não khi đầu va xuống đất.

Nhưng lúc này...

Một Vũ Cung Chân Trú luôn hướng nội, lại không có bất kỳ phản kháng nào.

Chỉ riêng điều đó thôi cũng đã đủ nói lên nhiều điều.

Đương nhiên, Bạch Du chẳng nghĩ nhiều như vậy.

Hắn chỉ là bộc phát hứng thú nhất thời, muốn giúp nàng mang lại guốc gỗ.

Dù sao, nàng là người mù, chút chuyện nhỏ này có đáng gì đâu?

Bên trong còn có cả chút ý định rèn luyện sự biết ơn của nàng.

Chỉ là...

Vừa mới bắt đầu, suy nghĩ của hắn đã có chút sai lệch rồi.

Dù trong suốt hành trình từ Osaka đến Tokyo, lòng bàn chân nàng vẫn không hề có dấu hiệu tổn thương, vẫn trắng nõn, phớt hồng một cách tự nhiên. Sau khi trở thành siêu phàm giả, chỉ cần dùng chân khí bảo hộ lòng bàn chân và thúc đẩy huyết

dịch tuần hoàn, bàn chân sẽ không bị mài mòn hay hình thành vết chai.

Chương 438

DTV EBOOK

Khi chạm vào, cảm giác đầu tiên hiện lên trong đầu chỉ vồn vện bốn chữ:

— Xúc cảm rất tốt.

Bạch Du từng nghe nói trong giới cuồng chân có nhiều trường phái khác nhau: người thích đùi, kẻ mê bắp chân thon gọn, lại có kẻ chỉ đắm chìm trong vẻ đẹp của đôi bàn chân.

Trước kia hắn không hiểu, nhưng giờ đây... hắn dường như đã lĩnh hội được đôi phần. Những ngón chân với khớp xương rõ ràng, làn da trắng muốt, mu bàn chân mịn màng phủ lên tầng mạch máu tinh tế, cùng đôi mắt cá chân vừa mềm mại vừa rắn chắc.

Tất cả những bộ phận này, khi tiếp xúc... đều mang đến một cảm giác khó diễn tả thành lời.

Không đúng!

Bạch Du giật mình tỉnh táo, trong lòng mắng thầm: Mẹ nó, tại sao ta lại bắt đầu sẫm soi thế này?

Tình huống gì đây? Không đúng chút nào!

Hơn nữa, từ lúc nào mà chân nàng lại được nâng lên, chỉ còn cách mặt hắn vồn vện ba mươi centimet?

Thân thể của ta, người muốn làm gì?

Tại sao hắn lại bị hấp dẫn đến mức mất kiểm soát như thế?

Chẳng lẽ...

Ta là một chân khổng?

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Từ trước đến nay chưa từng có chuyện này! Nếu là quần tất

đen thì còn có thể lý giải, nhưng chân trần thì có gì mà hấp dẫn cơ chứ?!

Đa số bàn chân đều là nơi tích tụ vi khuẩn, vừa bẩn vừa bốc mùi. Chỉ cần tưởng tượng thôi đã thấy muốn mắc bệnh phù chân rồi.

Nhưng mà...

Bàn chân này... lại không có mùi gì cả.

Thật sự không có.

Chẳng lẽ siêu phàm giả thế giới này đều không có chuyện hôi chân? Hay là do hần chỉ tình cờ gặp toàn những cá nhân đặc biệt?

Theo nguyên tắc khoa học, hần cảm thấy cần kiểm chứng thực tế. Nếu muốn xác nhận, có lẽ... nên thử cúi xuống ngửi một chút.

Đúng lúc Bạch Du vô thức cúi đầu xuống, cổ hần bỗng cứng lại, cơ bắp siết chặt, vội vàng kéo chính mình ngẩng lên.

Cmn! Suýt nữa thì trúng chiêu!

Đây là kiểu bẫy dụ dỗ kiểu mới gì vậy?

Tại sao sức chống cự của hần lại yếu kém đến thế?

Rõ ràng chỉ là một thiếu nữ 16 tuổi, chân trần mà thôi. Hần đang làm cái quái gì vậy?!

Lý trí đâu, Cán Thần Ma!

Nàng còn chưa đủ tuổi trưởng thành đấy!

Nhận thức được điều đó, Bạch Du lập tức ngừng mọi suy nghĩ lộn xộn, vận dụng toàn bộ ý chí mạnh mẽ của mình, dùng chiêu Ma Phong Ba phong bế toàn bộ tư duy kỳ quái vào sâu thẳm trong tâm trí, khóa chặt lại như nhốt trong một chiếc nồi cơm điện.

Sau đó, hần nhanh chóng lấy ra đôi Tật Phong Ngoa, giúp nàng mang vào rồi lập tức buông tay, dứt khoát nói:

“Xong.”

Vũ Cung Chân Trú lúc này đã đỏ mặt như quả táo chín, cúi đầu, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi:

“Ân...”

Nàng xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Bạch Du không hề ý thức được rằng, thực tế hắn đã say mê chiêm ngưỡng và nhào nặn đôi chân nàng suốt hơn ba phút.

Trong lúc nội tâm hắn còn đang giằng xé giữa thiên thần và ác quỷ, bàn tay hắn vẫn không ngừng di chuyển theo bản năng...

Và toàn bộ quá trình đó, dưới góc nhìn của Vũ Cung Chân Trú, lại càng được phóng đại lên gấp bội.

Vũ Cung Chân Trú cảm giác bản thân vừa được tận hưởng một lần xoa bóp bàn chân.

Bạch Du vô thức ấn vào các huyệt đạo, động tác thuần thục như một người đã từng học qua kỹ thuật mát-xa. Loại cảm giác này... vô cùng thư thái.

Dù hắn không hề dùng lực, nhưng với một tiểu cô nương như Vũ Cung Chân Trú, trải nghiệm này vẫn quá mức kích thích. Nàng suýt chút nữa không nhịn được mà run rẩy.

Bởi vì nàng nghĩ rằng... đây là một món quà.

Dù có phần bất ngờ, nhưng đã là quà thì nàng đương nhiên chỉ có thể vui vẻ tiếp nhận.

Ai ngờ đâu, món quà đó lại chỉ là... một đôi giày.

Lần này, Vũ Cung Chân Trú hoàn toàn bối rối.

Đồng thời, nàng cũng dần ý thức được rằng, đôi phương đã chạm vào chân nàng suốt ba phút mà không chịu buông tay. Nghĩ đến đây, trái tim nàng

càng đập dồn dập, tâm trạng xáo trộn đến mức hỗn loạn không thôi.

Giấu trong giày, những ngón chân nàng vô thức co lại, xấu hổ đến mức phải siết chặt lấy lòng giày để trấn tĩnh.

Nàng thầm nghĩ: Chẳng lẽ... Vận Mệnh Tiên Sinh thích chân ta?

Nếu thật sự là vậy... thì nàng sẽ rất vui vẻ...

Nhưng, làm sao có thể thẳng thừng hỏi ra câu này được chứ?

Lần tiếp xúc thân mật này đã vượt quá phạm vi chịu đựng của nàng. Khi đứng dậy, nàng thậm chí còn có chút lảo đảo.

Bạch Du cau mày hỏi:

“Không vừa chân sao?”

“Không... rất vừa.”

Vũ Cung Chân Trú không dám ngẩng đầu, liền vội vàng lấy một chiếc mặt nạ hồ ly bên cạnh, trùm lên che đi gương mặt đỏ bừng.

“Ta... ta có chút chuyện, có thể về trước không?”

Nàng cảm giác bản thân sắp ngất đi đến nơi rồi.

Bạch Du cũng có phần lúng túng. Người ta thường nói, tặng hoa hồng thì tay lưu dư hương, còn hắc... giúp người mang giày xong mà tay vẫn còn cảm giác.

Nhìn phản ứng của Vũ Cung Chân Trú, hắc cũng biết bản thân có hơi quá đáng. Nhưng nếu lúc này nói lời xin lỗi, e rằng chỉ khiến nàng càng thêm xấu hổ.

Chương 439

DTV EBOOK

Thật ra, có khi nàng cũng muốn để hấn chiếm chút tiện nghi thêm một chút nữa. Giờ lại ngượng ngùng như vậy, chẳng qua cũng là do tính cách mà thôi.

Dù sao nàng cũng là Anh Linh của hấn, cũng là người của hấn... Vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

“Được rồi, vậy ngày khác gặp lại.”

“Đôi giày này tên là Tật Phong Ngoa, bên trong ẩn chứa diệu dụng đặc biệt. Người mang nhiều sẽ tự khắc cảm nhận được.”

Bạch Du nói xong liền kết thúc phó bản. Hai thân ảnh từ từ nhạt đi, dần tan biến...

Tại một con đê dài, Vũ Cung Chân Trú ngồi xuống.

Đôi guốc gỗ dưới chân nàng đã biến mất, thay vào đó là đôi giày mới.

Giày khác thì thường dày và bí bách, không hợp để mang vào mùa hè. Nhưng đôi Tật Phong Ngoa này lại hoàn toàn khác biệt: mềm mại, nhẹ nhàng, thông thoáng như thể đang đi chân trần.

“Quả nhiên là một món bảo vật.”

Nàng cuộn chân lại, nhẹ nhàng vuốt ve mắt cá chân, lẩm bẩm:

“Tặng cho ta một món như vậy... có phải quá lãng phí không?”

Nàng cũng chẳng rõ giày này thuộc về nam hay nữ, màu sắc ra sao, chỉ biết rằng bản thân đã nhận được tiện nghi.

Càng là những món bảo vật có thể dùng hằng ngày, thì lại càng trân quý.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng mới nhận ra, những bảo vật hình dáng như giày thế này, nàng chưa từng thấy bao giờ.

Nếu đổi thành những nữ tử khác, đừng nói là để người ta chạm vào chân ba phút, dù có phải bỏ ra nhiều hơn thế nữa, chỉ cần có thể đổi lấy một món bảo vật, bọn họ cũng sẵn sàng chấp nhận.

Ý nghĩ này vừa lướt qua, mặt nàng lại thoáng ửng hồng.

Đúng lúc này, một chùm pháo hoa nổ rộ trên bầu trời.

Ánh sáng lung linh phản chiếu lên đôi gò má nàng, đẹp đến nao lòng.

Trong đôi mắt mang Thiên Nhân của nàng, những tia sáng của pháo hoa hiện lên như những sợi tơ mỏng, giao thoa rực rỡ trên bầu trời.

Dù không thể nhìn rõ màu sắc, nhưng vẫn vô cùng mỹ lệ.

Rõ ràng trước đó tâm trạng nàng rất tốt.

Nhưng lúc này, khi ngược nhìn pháo hoa, nàng lại cảm thấy một tia cô quạnh khó nói nên lời.

Thiếu nữ khẽ ôm lấy đầu gối.

Ánh mắt nàng phản chiếu những đốm sáng vụt tắt trên bầu trời, rồi lại vụt sáng trong đáy lòng.

“Năm sau...”

“Có thể cùng tiên sinh... ngắm pháo hoa được không?”

【Đã thông qua “Hương Thủ Đạo Quán” độ khó cấp 2】

【Điểm vận mệnh +90】

【Mức độ gắn bó tăng lên: 2 → 3 (30% kinh nghiệm cùng hưởng) (Đã đạt cực hạn, cần điều chỉnh tại Vận

Mệnh Sửa Sau để tiếp tục tăng lên)】

【Nhận được phần thưởng thông qua —— “Hương Thủ Thần Đạo Lưu Truyền Võ - Nhấn Thuật Thiên”】

【Nhận được Bạch Ngân Bảo Rương x1】

“Mức độ gắn bó lại tăng nữa... Chỉ cần tổ đội là có thể thu hoạch kinh nghiệm cùng hưởng.”

Bạch Du khẽ gật đầu. Dù bản thân hắn không hề nhúc nhích, tất cả đều do Chân Trú của hắn hành động, nhưng lợi ích thì ai cũng có phần.

Thoải mái thật.

Tiện tay nhấn mở Bạch Ngân Bảo Rương, lần này hắn không định giữ lại để mở sau. Dù sao đây cũng là Bạch Ngân Bảo Rương, phẩm chất kém nhất cũng phải là Nhị Tinh cấp hi hữu.

Nếu thực sự giữ lại để mở sau, thì xác suất có được vật phẩm Tam Tinh sẽ cao hơn... Nhưng Bạch Du cảm thấy trước mắt mình chưa cần tới Tam Tinh cấp, có mở ra cũng chưa chắc dùng được.

Ở giai đoạn hiện tại, vật càng hi hữu thì độ khó thu phục càng cao.

Bạch Du tiện tay nhấn một cái, lần này ngoài ý muốn xuất hiện một đạo hào quang tím sẫm, sau đó lóe lên rồi biến thành màu đỏ rực.

Hắn sửng người.

Trác?

Quay lẻ cũng có thể ra kỳ tích sao?

Giữ Gốc Pháp Tắc là để đảm bảo an toàn, nhưng đâu phải không thể làm Âu Hoàng (may mắn đột xuất).

Cơ chế giữ gốc là để tránh rủi ro khi nhận thưởng, chứ nhân phẩm bộc phát một lần ra hàng xịn thì cũng là điều có thể xảy ra.

Xem như một niềm vui ngoài ý muốn.

Ta không nhìn thấy biển cả, nhưng biển cả lại chủ động nhìn ta.

Bạch Du chạm vào vật phẩm màu đỏ trước mặt. Một đạo lưu quang lóe lên, ngay sau đó một vật thể trực tiếp rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Đó là một con tiểu xà, dài bằng đầu ngón tay.

Điều bất ngờ là nó vẫn còn sống!

Vừa chạm vào tay Bạch Du, con tiểu xà lập tức cựa quậy, rồi nhanh như chớp cắn một phát vào gan bàn tay hắn.

Ngay tức khắc, một cơn đau nhói dữ dội bùng lên, như thể hàng vạn ngọn lửa đang thiêu đốt từ bên trong.

Cùng lúc đó, một luồng kịch độc đen kịt lan dọc theo cánh tay hắn với tốc độ kinh hoàng. Mạch máu trên cánh tay lập tức chuyển thành màu đen tuyền, ngay cả lòng trắng mắt hắn cũng dần bị nhuộm thành sắc đen.

Trong cơn mơ hồ, Bạch Du nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị...

Trên một vùng sa mạc hoang vu, vô số hắc mamba (rắn Mamba đen) bò trườn trên cát nóng bỏng, rắn đuôi chuông rung lên phát ra những âm thanh chói tai.

Giữa sa mạc là xác của một con cự mãng khổng lồ.

Chương 440

DTV EBOOK

Toàn thân nó phủ đầy vảy xanh lục sẫm, sáng bóng như mặt kính. Thân dài khoảng 30 mét, chỉ riêng phần thân nâng lên cũng đã cao tới sáu bảy mét.

Nhưng giờ đây, nó đã chết.

Cái đầu bị chặt lìa, rơi cách thân thể một đoạn.

Xung quanh thi thể cự mãng, vô số thi thể người nằm la liệt trên nền cát.

Bọn họ đều khoác trên người những bộ khôi giáp đặc biệt, trên áo giáp có khắc phù hiệu Liệp Ưng.

Biểu tượng ưng vàng chính là dấu ấn của quân đội La Mã, mà Song Đầu Ưng Kỵ Sĩ cùng Griffin Kỵ Sĩ chính là những kỵ sĩ tinh nhuệ danh chấn phương Tây.

Về phần Cự Long Kỵ Sĩ, bọn họ tồn tại tương đương với quân đoàn lính đánh thuê.

Song Đầu Cự Ưng cùng Griffin hợp thành một bộ phận quan trọng trong lực lượng cơ động trên không của phương Tây, có thể vượt qua nửa Tây Âu chỉ trong một đêm, xuyên qua biên giới La Mã như chốn không người.

Những kỵ sĩ này đều là quân nhân chuyên nghiệp của La Mã, hơn chín phần mười có huyết thống quý tộc, nhưng giờ đây bọn họ lại nằm phơi xác trên cát nóng.

Không khỏi khiến người ta chấn kinh, đồng thời cũng dấy lên sự hiếu kỳ tột độ.

Tầm mắt tiếp tục tiến về phía trước, càng có nhiều thi thể kỵ sĩ nằm rải rác trên nền cát cháy bỏng.

Trên mặt đất, thậm chí còn có một xác Song Đầu Ưng đang quẩn lấy một con cự mãng khổng lồ.

Song Đầu Ưng đã xé rách lớp vảy trên thân cự mãng, dùng móng vuốt sắc bén xuyên thẳng vào trái tim nó. Nhưng đồng thời, cự mãng cũng cắn đứt cổ Song Đầu Ưng, đồng thời tiêm vào cơ thể nó một lượng kịch độc chí mạng.

Huyết dịch từ hai sinh vật siêu phàm trào ra, chảy dọc theo những hạt cát vàng, nhuộm chúng thành một màu đỏ sẫm. Khi cơn gió sa mạc thổi qua, cát bụi bị nhuộm máu lại cuộn lên, tạo nên một khung cảnh vừa tàn khốc, vừa quỷ dị.

Ở trung tâm chiến trường, nơi có tầm quan trọng nhất, một nữ tử đang đứng sừng sững trên đỉnh cồn cát.

Nàng vận trên mình một bộ váy dài màu tím sẫm, mái tóc cũng có cùng một sắc tím huyền bí. Dưới ánh trăng, làn da nàng trắng nõn, mờ ảo như thể phát sáng, thậm chí có thể thấy rõ từng tia máu đang lưu chuyển bên dưới.

Tình trạng của nàng lúc này không hề khả quan, khắp người đều là vết thương, máu tươi nhuộm đỏ váy áo.

Một thanh kị sĩ kiếm cắm sâu vào bụng dưới, còn một mũi tên xuyên thẳng qua lưng nàng.

Mỗi bước đi đều khiến nàng run rẩy vì đau đớn.

Phía trước, kị sĩ đoàn đang tiến tới gần.

Trên bầu trời, một con Song Đầu Cự Ưng khổng lồ vỗ cánh, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Cách nàng khoảng ba mươi mét, kị sĩ cưỡi trên lưng Song Đầu Cự Ưng trầm giọng nói:

“Người nên đầu hàng, Ma Nữ!”

“Vùng sa mạc này đã nằm dưới sự kiểm soát của chúng ta, người không có cách nào trốn thoát...”

“Ngay cả loài Sa Trần Long sống tại đây cũng không bao giờ xuất hiện dưới ánh trăng.”

“Người đã cùng đường!”

Song Đầu Cự Ưng phát ra một tiếng rít đầy uy hiếp.

Nhưng nữ tử được gọi là Ma Nữ chỉ bật cười lạnh lẽo.

Ngay sau đó, nàng đưa tay tháo xuống mạng che mặt.

Khoảnh khắc tấm mạng rơi xuống, toàn bộ kỵ sĩ có mặt đều đồng loạt nín thở...

Đó là một dung nhan như thế nào chứ?

Đôi mắt ngọc sáng long lanh, chân mày thanh tú, ngũ quan tinh xảo đến mức hoàn mỹ.

Khóe mắt nàng có một vòng ánh tím nhàn nhạt, càng khiến nàng trở nên yêu dị khó tả.

Vẻ đẹp ấy, dù có là Diễm Hậu Ai Cập cũng không thể sánh bằng dù chỉ một phần vạn.

So với tiêu chuẩn mỹ nhân tóc vàng phương Tây, nàng mang theo một loại dụ hoặc chết người, giống như một yêu cơ có thể làm chúng sinh điên đảo...

“Lệ ——!”

Song Đầu Ưng đột nhiên phát ra tiếng rít chói tai, kéo kỵ sĩ trở về thực tại.

Bọn họ lập tức đề cao cảnh giác, đồng thời quanh thân kích phát một luồng ma pháp ba động màu chàm.

“Mị Hoặc Ma Nhan!”

Một tên kỵ sĩ hừ lạnh: “Đáng tiếc, chúng ta đã có kháng tính tinh thần.”

“Vậy thì... Một chiêu này thì sao?”

Ma Nữ cười lạnh, trong nụ cười ấy tràn đầy sát khí.

Đôi mắt nàng bỗng nhiên biến đổi!

Con người vốn thanh lệ trong suốt bỗng dựng thẳng như mắt rắn!

Từ đáy mắt nàng, một luồng hào quang lan rộng ra xung quanh, bao trùm tất cả sinh vật trong phạm vi của nó.

Bỗng chốc, Song Đầu Cự Ưng cứng đờ, bất động giữa không trung.

Kỵ sĩ trên lưng nó cũng bắt đầu cảm thấy cánh tay mình dần trở nên cứng ngắc.

Trên bộ khôi giáp của hắn, một lớp xi măng màu xám nhạt dần bao phủ, nhanh chóng lan rộng ra toàn thân.

Cả người hắn đang hóa đá với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy!

Từng kỵ sĩ, từng chiến mã... tất cả đều đứng yên tại chỗ, cơ thể cứng dần, hóa thành những bức tượng đá vô tri.

Nhưng ngay lúc các kỵ sĩ sắp hoàn toàn hóa đá...

Trên bầu trời, một vòng ánh sáng thánh khiết đột ngột giáng xuống, bao trùm tất cả.

Luồng quang mang này như dòng lũ ngân hà đổ xuống từ chín tầng trời, mang theo uy năng thánh khiết vô tận.

Chương 441

DTV EBOOK

Ngay khi tiếp xúc với ánh sáng, hiệu quả hóa đá lập tức bị hóa giải.

Từng kỵ sĩ bắt đầu khôi phục hành động!

Ở trung tâm quang mang, một bóng người xuất hiện.

Nàng khoác trên người một bộ trường bào trắng muốt, tỏa ra ánh sáng thánh khiết.

Tay phải nàng nắm chặt một cây quyền trượng điêu khắc tinh xảo, đỉnh trượng chạm đến trời cao.

Sau lưng nàng, năm đôi cánh chim hư ảo giãn rộng, từng chiếc lông vũ ánh lên quang mang thần thánh, nhẹ nhàng bay xuống mặt đất.

Mỗi nơi nàng đặt chân qua, hoang mạc cằn cỗi liền xuất hiện những mầm cỏ non xanh muốt.

Một kỵ sĩ Song Đầu Ưng cúi thấp người, đặt tay lên ngực hành lễ:

“Thánh Nữ Điện Hạ!”

Trên sa mạc mênh mông, một thân ảnh thánh khiết chậm rãi bước tới, ánh sáng thần thánh bao phủ quanh người. Nàng đưa tay về phía Ma Nữ, giọng nói dịu dàng nhưng đầy uy nghi:

“Ta đến đón ngươi, Elysee...”

Ma Nữ khẽ cười lạnh, ánh mắt đầy vẻ trào phúng:

“Jeanne... Ngươi tới làm gì?”

Thánh Nữ bình thản đáp, bàn tay vẫn đưa ra mời gọi:

“Nếu ta không đến, ngươi sẽ chết ở đây.”

Nàng dừng một nhịp, ánh mắt dịu lại:

“Đi theo ta, ta sẽ đích thân chăm sóc ngươi.”

“Nằm mơ đi!”

Đôi mắt Elysee lóe lên ánh sáng tà dị, Thạch Hóa Ma Nhãn lập tức kích hoạt, một lời nguyên rủa đáng sợ có thể khiến cả cường giả Ngũ Giai cũng phải chùn bước. Nhưng đáng tiếc...

Thánh Nữ không hề dao động, nàng chỉ nhẹ nhàng phát tay, hóa giải toàn bộ lời nguyên. Bước chân nàng vững vàng tiến lên một bước.

“Nếu còn tiếp tục như thế, ngươi sẽ tự tiêu hao sinh mệnh của mình. Đừng cố chấp nữa... ‘Xin hãy dừng lại’.”

Cùng lúc đó, Elysee đột nhiên cảm thấy một cơn đau xé toạc đôi mắt, máu tươi tràn ra không ngừng. Nàng vô thức nhắm mắt lại, cắn răng gặm nhẹ:

“Thánh giả đảo ngôn!”

Chỉ trong nháy mắt, Thánh Nữ đã xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Hai bàn tay chạm vào nhau.

Ánh sáng thần thánh và ma lực tím đen đối chọi kịch liệt, bành trướng không ngừng.

Một bên là Thiên Sứ với đôi cánh rực sáng. Một bên là Ma Nữ với mái tóc rắn uốn lượn.

Tựa như Thiên Đường và Địa Ngục đang giao tranh.

Không ai chịu lùi bước.

Thời gian như ngưng đọng giữa ánh sáng và bóng tối. Không biết đã qua bao lâu, ký ức bỗng chốc tua nhanh, chớp mắt đã đến thời khắc bình minh.

Bão cát đã ngừng.

Sa mạc rộng lớn bị trận chiến của hai Ngũ Giai cường giả tẩy trắng, biến thành một vùng đất hoang sơ chỉ toàn cát trắng.

Các kỵ sĩ đã sớm rút lui, không ai dám xen vào trận chiến này.

Giữa bầu không gian tĩnh lặng, Thánh Nữ lặng lẽ nhìn xuống bàn tay mình—bàn tay đang xuyên qua lồng ngực Ma Nữ.

Mái tóc rắn của Elysee yên lặng trở lại, hóa thành một suối tóc dài màu tím mềm mại.

Jeanne khẽ run rẩy, giọng nói thấp đến mức chỉ có chính nàng mới nghe thấy:

“Vì sao?”

Elysee cười nhạt, trong giọng nói vẫn tràn đầy hận ý:

“Bọn chúng đã cướp đi thân nhân của ta. Ta tất nhiên phải báo thù, khiến tất cả phải trả giá đắt!”

Nàng hít sâu một hơi, trong đôi mắt đỏ rực là vô tận căm hận:

“Ta căm ghét quốc gia này, căm ghét tất cả mọi thứ của nó.”

“Thần thánh La Mã... Thật sự thần thánh đến vậy sao?”

“Ai có thể nghe thấy tiếng gào khóc của chúng ta? Ai biết được bất hạnh mà chúng ta đã trải qua?”

“Chủ nhân của ánh sáng thiêng liêng soi chiếu vạn vật, nhưng duy chỉ không ban phát vinh quang cho những kẻ không phải con người như chúng ta.”

“Chỉ vì chúng ta không phải con người, liền không đáng được sống sao?”

Nàng cười khẽ, ánh mắt yếu dần:

“Người muốn bảo vệ nó... Vậy tức là người đã chọn đứng về phía kẻ địch của ta.”

“Ta là Ma Nữ.”

“Người là Thánh Nữ.”

“Ta là tà ác, ngươi là chính nghĩa.”

“Ta là ma quỷ, ngươi là Thiên Sứ.”

“Vậy thì... lại một lần nữa, chính nghĩa chiến thắng tà ác, giống như câu chuyện mà chúng ta từng đọc khi còn ở ký túc xá.”

Elysee kiệt sức, khẽ tựa lên vai Jeanne, giọng nói ngày một yếu đi:

“Ngay từ đầu, chúng ta vốn không nên gặp nhau...”

Ánh mắt nàng dần khép lại.

“Vĩnh biệt, Jeanne.”

Giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống từ khóe mắt Thánh Nữ, rơi vào sa mạc hoang vu.

Nơi đó, một đóa hoa trắng tinh khiết từ từ nở rộ.

Bạch Du giật mình tỉnh lại khỏi dòng hồi ức.

Trên lòng bàn tay hằn là một mảnh đầu rắn cứng ngắc, chỉ lớn bằng ngón cái.

Mà vết cấn trên tay hằn... có lẽ chỉ là ảo giác.

【Di Vật: Xà Phát】

【Tam Tinh Anh Linh: Xà Phát Ma Nữ】

【Trạng Thái: Hoàn Hảo】

【Khế Ước Thất Bại】

【Anh Linh tàn ảnh đã quay về lịch sử】

【Khế ước Anh Linh đã ghi nhận, trước mắt: 1 lần】

Bạch Du hít sâu một hơi, cảm thán một cách đầy kinh ngạc:

“Ngọa tào, Tam Tinh Cấp Anh Linh?! Thời kỳ đỉnh phong, thực lực đã đạt tới cấp bậc này sao?!”

Siêu Phàm Ngũ Giai.

Mang theo ý nghĩa năm giữ thần bí.

Đã thoát ly phạm trù của Siêu Phàm Giả, tiến hóa đến cấp độ Thần Linh.

Đối với cường giả Ngũ Giai trở xuống, đây chính là một đòn chí mạng duy nhất!

Sự chênh lệch giữa cấp 50 và cấp 51... tựa như cách biệt giữa trời và đất.

Chương 442

DTV EBOOK

Mà đây... mới chỉ là Tam Tinh Anh Linh!

Nó cùng Thanh Minh Kiếm Chủ - Tô Nhược Ly đồng cấp bậc.

Nếu có thể bồi dưỡng thành công... sẽ mang lại bao nhiêu hồi báo chứ?!

Bạch Du trên giường kích động đến mức bật người dậy, tiện tay lấy cái chén đặt lại rồi mở ra, bật cười đầy hưng phấn:

“Tốt a! Hợp kim lộ vàng rồi!”

Chuyện liên quan đến Thánh Di Vật, tạm thời không cần quá vội.

Trong thời gian ngắn, Bạch Du cũng không có ý định lập kế ước Anh Linh.

Bởi vì cấp bậc càng cao, kế ước càng khó, mà cái giá phải trả bằng điểm vận mệnh cũng sẽ càng lớn.

Hắn rất lo lắng việc rút cạn vận mệnh của chính mình.

Dù khoảng thời gian này liên tục công lược phó bản, săn giết quái vật, khiến điểm vận mệnh tích lũy lên bốn chữ số...

Nhưng mà bốn chữ số thì đã là gì? Không đạt đến mười nghìn thì cũng không thể mở miệng khoác lác với ai được!

Cấp bậc Anh Linh càng hiếm có, việc bồi dưỡng càng khó khăn.

Không giống với Vũ Cung Chân Trú, vốn dĩ tối đa cũng chỉ đạt Tam Giai hoặc Tứ Giai.

Còn Tam Tinh Anh Linh thì khác.

Điểm xuất phát cao, tiềm lực mạnh, muốn dựa vào vài món lợi nhỏ để nâng cao thiện cảm là chuyện gần như bất khả thi.

Ngay cả việc tạo dựng niềm tin, cũng đòi hỏi đầu tư không ít.

Điều khiến Bạch Du cảm thấy chột dạ nhất chính là:

Nếu như trước đây, Vũ Cung chỉ có thể đạt Tam Giai hoặc Tứ Giai, thì lần này...

Hắn lại đang tìm cách lừa gạt một cường giả tương lai chắc chắn bước vào hàng ngũ Ngũ Giai!

Thậm chí, có thể tính là hai vị Ngũ Giai!

Hơn nữa, hắn có linh cảm, vị Thánh Nữ Jeanne kia, rất có thể là một Tiên Thiên Anh Linh.

Trong tình huống đó, nếu muốn làm vài tiểu động tác ngay dưới mí mắt đối phương, thì khó khăn đến nhường nào...

Bạch Du suy nghĩ một lát, sau đó mở cửa phòng, định đi rửa mặt.

Trên ghế sofa, Tô Nhược Ly đang ôm một chiếc gối nhỏ, nằm nghiêng, thần thái lười biếng, đôi mắt khép hờ, dường như sắp ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy dáng vẻ lười biếng của nàng, Bạch Du đột nhiên cảm thấy...

Dường như ngay trước mặt Anh Linh, làm chút động tác nhỏ cũng không phải việc gì quá khó!

Thời gian đã hơn mười giờ.

Hắn tắt TV, đi tới gần nàng, nhẹ nhàng vỗ vai:

“Về phòng ngủ đi.”

Không có phản ứng.

Bạch Du lập tức hiểu ra ý của đối phương.

Hắn ôm nàng lên theo kiểu công chúa, đưa về phòng, chỉnh lại nhiệt độ điều hòa, đắp chăn cẩn thận.

Trước khi rời đi, ngón út bị giữ lại một chút.

Tô Nhược Ly khẽ hỏi, giọng nói mang theo chút buồn ngủ:

“Cùng ngủ?”

Bạch Du nhếch môi cười:

“Không được, người có tật đập chăn.”

Tắt đèn, xoay người rời khỏi phòng.

Sau lưng, một lát sau liền truyền đến tiếng chân nhỏ giẫm lên giường.

Đáng yêu tiểu nha đầu.

Thực chất, nàng cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi.

Bạch Du duỗi lưng một cái, lẩm bẩm trong lòng:

Thật sự không có cách nào xem Tô Nhược Ly như một đối tượng yêu đương.

Hoặc có thể nói, bất luận là ai cũng thế thôi.

Hắn đã trưởng thành từ lâu, tâm lý chín chắn, lúc nào cũng có cảm giác bản thân như đang du tẩu trên ranh giới của pháp luật.

Huống hồ, đời trước hắn vốn là một Lý Luận Đại Sư, nhưng chưa bao giờ có thực tiễn.

Trưởng thành rồi, đã không còn là những năm tháng ngây ngô của tuổi trẻ nữa.

Chìm vào bể tình?

Rất khó.

Mà nếu đã rơi vào rồi, thì cũng phải lo lắng xem có chết đuối bên trong hay không...

Tình yêu của người trưởng thành chẳng qua cũng chỉ là ham mê sắc đẹp mà thôi. Cả đời này hắn chưa từng thực sự cảm nhận được tình yêu, vậy mà giờ đây lại đứng giữa thế gian mà lớn tiếng hô hào điều đó sao?

Hết lần này tới lần khác, bản thân hắn lại giữ mình như ngọc... Được thôi, nhưng đúng là có lòng mà chẳng có gan.

Nhị thứ nguyên chính là như vậy.

Bạch Du vỗ vỗ mặt, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà đã có hết Vũ Cung Chân Trú rồi lại đến Tô Nhược Ly, khiến đầu óc hắn hơi quay cuồng. Đi tắm một cái cho tỉnh táo đã.

Sau khi dội nước lạnh, hắn quay về phòng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, hắn mở Anh Linh Biên Niên Sử, ghi danh trên chiến trường ký ức.

【Chiến kỹ: Sắc Vi Nữ】

Tuyển định, xác nhận!

Mở mắt ra lần nữa, hắn lại quay về trận mưa lớn kia.

Nhìn về phía Sắc Vi Nữ, hắn lễ phép lên tiếng chào:

“Người tốt.”

“Hôm nay muốn chết mấy lần đây?”

Bầu không khí trầm mặc kéo dài.

Cuộc sống thường ngày của Bạch Du giờ đây đã đơn giản hơn nhiều.

Ban ngày lên lớp học võ kỹ, sau đó thay phiên giao đấu cùng người khác.

Vì đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm, những người có thể giao thủ với hắn lúc này cũng chỉ còn Đào Như Tô, Tô Nhược Ly... Đến ngày thứ năm, Tần Tuyết Táo

cũng trở về và tham gia vào nhóm, vừa vặn chia thành hai đội, có thể luyện tập đối chiến theo cặp.

Chương 443

DTV EBOOK

Dù Bạch Du tự thấy thực lực mình cũng không tầm thường, nhưng mỗi lần động thủ, hắn vẫn có thể cảm nhận rõ ràng ba người kia đều giữ lại một phần sức mạnh. Bất quá, đây không phải sinh tử chiến, ai giữ lại thực lực cũng là điều bình thường.

Tự nhìn nhận lại, Bạch Du cảm thấy trong nhóm bốn người thì mình là yếu nhất.

Đào Như Tô trợn mắt:

“Người đừng có đắc ý, cũng không nghĩ xem ba người bọn ta là ai à? Ta chính là tu luyện công pháp gia tộc, có thiên phú tuyệt đỉnh cấp tím; Tô Nhược Ly thì là Tiên Thiên Anh Linh, tốc độ tiến bộ cực nhanh, chỉ cần bước vào giai đoạn thành thực, nhiều nhất mười năm sẽ đạt Ngũ Giai, hai mươi năm tất sẽ vượt xa Võ Thánh; còn Tần Tuyết Táo thì bảy năm trước đã là siêu cấp thiên tài vang danh bốn phương, được Thần Võ Ti chính thức ghi danh.

Còn người thì sao?”

“Đến giờ ngay cả công pháp cơ bản cũng chưa từng học, thế mà chỉ dựa vào kinh nghiệm cùng bản năng lại có thể giao đấu ngang ngửa với chúng ta! Rốt cuộc ai mới là biến thái đây?”

Nói đến đây, trong mắt Đào Như Tô lửa giận bốc lên:

“Người mau đi khảo thí thiên phú đi! Ta nhất định phải xem thử xem người thuộc cấp bậc nào!”

Bạch Du chỉ có thể bất đắc dĩ giơ tay đầu hàng.

Đúng là Đào Như Tô nói không sai.

Bản thân hắn hiểu rất rõ, chỉ trong hai tháng kể từ khi xuyên đến thế giới này, hắn đã đạt đến cấp 17,

đây có thể xem như một thành tựu cực kỳ đáng gờm. Không phải ai cũng có thể so sánh với con sóc hàng kia.

Hoang Thiên Đế năm xưa phải mất bao lâu mới bước lên đỉnh cao? Đã chết đi sống lại bao nhiêu lần?

Tiêu Viêm cũng phải mất trọn vẹn ba mươi năm mới đến được Hà Tây.

“Cho nên ta không hiểu, ngươi gấp cái gì?” Đào Như Tô bất đắc dĩ buông tay.

“Ta đâu có sốt ruột.” Bạch Du khoanh chân ngồi xuống, thản nhiên đáp: “Thật ra ta chẳng có mục tiêu gì cả... Tu hành chẳng qua chỉ vì ngoài nó ra, ta cũng chẳng còn việc gì để làm. Nâng cao thực lực đơn giản là để có thêm một phần sức tự vệ trong cái thế giới đầy rẫy nguy hiểm này. Nếu tiện tay có thể góp chút sức bảo vệ hòa bình nhân gian, vậy thì coi như công đức vô lượng.”

Nói xong, hắn còn vỗ tay, niệm theo kiểu Vô Lượng Thiên Tôn.

Đào Như Tô trừng mắt:

“Không có mục tiêu? Ngươi không phải rất muốn cùng Tô Nhược Ly vào Học Viện Bồng Lai sao? Như thế vẫn chưa đủ?”

Bạch Du nhìn Đào Như Tô với ánh mắt như đang đánh giá một kẻ ngốc:

“Ngươi nghĩ ta cần phải tranh tốc độ lên cấp với Tiên Thiên Anh Linh à? Dù cho nàng cả ngày lười biếng như cá ướp muối, không làm gì cả, thì mười năm sau cũng sẽ đạt Ngũ Giai. Nếu nàng hơi cố gắng một chút, rút ngắn xuống ba năm cũng chẳng phải vấn đề gì to tát.”

Hắn chỉ vào mình:

“Nhìn ta xem, ta giống loại người có thể đạt Ngũ Giai trong ba năm à?”

Đào Như Tô gật gù như đã hiểu ra:

“À, hóa ra là áp lực quá lớn nên người quyết định nằm thẳng đứng không?”

Mặt ngoài là như vậy, nhưng thực chất trong lòng Bạch Du lại nghĩ hoàn toàn khác...

Ba năm?

Còn lâu!

Nhiều nhất hai năm là hẳn chắc chắn lên Ngũ Giai!

Chờ hẳn ký kết với năm cái Anh Linh, để bọn chúng thay hẳn làm việc, còn hẳn chỉ cần nằm ngửa mà thẳng cấp. Đây chẳng phải chính là tinh hoa của chủ nghĩa tư bản hay sao?

Đào Như Tô lại hỏi:

“Vậy mục tiêu của người là gì?”

“Thí dụ như cái gì?”

“Ờm... Đập chết đám cầu vạt năm 12A1 từng bắt cóc các người?” Đào Như Tô vừa mở miệng đã đẩy sát khí.

Bạch Du chống cằm, hờ hững nói:

“Cái đó cũng chẳng xứng đáng làm nhiệm vụ chính tuyến đâu.”

Đào Như Tô bĩu môi:

“Vậy thì lấy Ngũ Giai Siêu Phàm làm mục tiêu đi?”

“Ta hiện tại chẳng phải đang nhắm đến mục tiêu đó sao?” Bạch Du vỗ vỗ đùi: “Người là cái loại boomerang gì vậy?”

Đào Như Tô thè lưỡi:

“Vậy ai biết rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Ta muốn...”

Bạch Du dừng lại một lúc lâu, sau đó nheo mắt lại:

“Ta có chút muốn về nhà... Nhưng dường như cũng không đặc biệt mong muốn lắm.”

Về nhà làm gì nữa?

Chẳng phải hắn cũng chỉ còn lại năm cân thịt thôi sao? Lỡ đâu vừa trở về đã bị chính phủ bắt đi nghiên cứu thì sao?

Đào Như Tô ôm đầu gối, khẽ lắc chân, hỏi:

“Người đây là đang hoài nghi ý nghĩa nhân sinh sao? Nhưng ta nhớ kỹ, trước kia người là quyền Vương mà?”

“Hiện tại ta vẫn vậy.”

“Rõ ràng đã là quyền Vương, sao lại không biết ý nghĩa nhân sinh?”

Bạch Du thở dài, đơn giản ví dụ:

“Đối với một kẻ thi 90 điểm còn khó, nếu bỗng nhiên hắn thi được 90 điểm, nhưng lại không biết làm sao để duy trì, vậy hắn sẽ hoang mang. Rất nhiều người đặt mục tiêu vào đại học, nhưng sau khi vào được rồi thì bắt đầu nằm thẳng... Gần giống như ta bây giờ.”

Đào Như Tô khó hiểu:

“Nhưng đại học mới là lúc cạnh tranh khốc liệt nhất mà? Sao có thể nằm thẳng được? Không sợ bị xã hội đào thải à?”

Bạch Du: “.....”

“Người sao thế?”

Chương 444

DTV EBOOK

“Đầu gối hơi đau một chút.”

“Đau? Có bị thương không? Cần ta xem thử không?”

“Không cần, chỉ là người đập mạnh quá, tạo thành phản xạ có điều kiện thôi.” Bạch Du vịn đầu gối, đứng dậy.

Vừa bước ra khỏi phòng học võ kỹ, bên ngoài đã rộn ràng náo nhiệt.

“Nghe nói có người của Anh Hùng Lâu đến!”

“Anh Hùng Lâu? Không phải là một trong những hạng mục trực thuộc Thần Võ Ti sao?”

“Trọng điểm không phải cái đó, mà là người tới dường như muốn khiêu chiến Tần học tử! Học tử là một trong Top 100 Anh Hùng Lâu khu vực năm thành, năm xưa do bận ngủ mà giữ nguyên vị trí. Lần này có người cố ý tìm đến khiêu chiến, chắc là muốn cướp lấy ghế trong Anh Hùng Lâu!”

Bạch Du sờ cằm, lần đầu tiên nghe đến cái tên này:

“Anh Hùng Lâu... đó là cái gì?”

“Người chưa từng nghe qua Anh Hùng Lâu sao?”

Đào Như Tô bước theo phía sau, vừa giơ tay đuôi lưng vừa chống eo. Động tác này thoạt nhìn có chút dễ gây hiểu lầm, may mà chẳng ai chú ý đến, vì tất cả đều tụ tập trước cổng trường.

“Chưa từng.” Bạch Du thẳng thắn đáp. “Tại sao ta lại phải biết đến thứ đó?”

“Người bình thường không biết cũng là điều dễ hiểu thôi.” Đào Như Tô mỉm cười. “Cái gọi là Anh Hùng Lâu, thực chất là một cơ cấu do Thần Võ Ti – một

trong mười đại ti của Đại Hạ – sáng lập. Công trình này được xem là biểu tượng của mỗi thành thị cấp một, thông thường cao đến trăm tầng. Riêng ba đô thị lớn ở Đông, Nam, Bắc, mỗi tòa Anh Hùng Lâu đều cao ba trăm tầng.”

Bạch Du cắt ngang: “Vậy còn Tây thì sao? Kỳ thi người Tây à?”

“Người nói linh tinh gì vậy?” Đào Như Tô liếc xéo hẳn. “Tây Đô đã sớm thất thủ rồi, chuyện đó cũng hơn trăm năm rồi còn gì.”

“Người nói tiếp đi.”

“Mỗi tòa Anh Hùng Lâu cũng chính là nơi xếp hạng thực lực của thành thị đó.” Đào Như Tô giơ hai ngón tay. “Muốn được ghi danh vào đây, có hai điều kiện bắt buộc. Thứ nhất, không được quá ba mươi lăm tuổi. Thứ hai, nếu đạt đến Tam giai thì lập tức bị loại. Vì vậy, nơi này chính là đấu trường dành cho những thiếu niên anh hùng dưới Tam giai.”

Bạch Du xoa cằm, hỏi: “Vậy những cao thủ trên Tam giai thì sao? Không được ghi danh à?”

“Đương nhiên là có.” Đào Như Tô gật đầu. “Chỉ là bọn họ sẽ được xếp theo một hệ thống khác. Nếu đạt đến Siêu Phàm Tam giai trở lên, bọn họ sẽ được ghi danh vào Anh Hùng Lâu ngoại quan màu đỏ – còn gọi là Hào Kiệt Lâu. Ở đó không có giới hạn tuổi tác, nhưng chỉ những người dưới Ngũ giai mới có thể tham gia khiêu chiến.”

“Vậy tức là có hai bảng xếp hạng riêng biệt, một cho thanh niên và một cho trung niên, lão luyện đúng không?”

“Không hẳn.” Đào Như Tô lắc đầu. “Hào Kiệt Lâu khắc khe hơn nhiều và không phải thành thị nào cũng có. Nó chỉ xuất hiện tại các tỉnh lỵ, tổng cộng toàn Đại Hạ chỉ có hai mươi chín tòa Hào Kiệt Lâu.

Những người đứng đầu nơi đó sẽ được ghi danh vào Hào Kiệt Bảng – bảng xếp hạng thuộc Thần Võ Ti.”

Bạch Du không khỏi huýt sáo. “Nghe cũng oai phong đấy. Vậy vào Anh Hùng Lâu có lợi gì không?”

“Đương nhiên là có!” Đào Như Tô gật đầu. “Những người xếp trong top 100 sẽ nhận được hỗ trợ từ Thần Võ Ti. Hằng tháng, bọn họ có thể tích lũy điểm để đổi lấy đủ loại tài nguyên như đan dược, võ học... Trên thực tế, rất nhiều tuyệt kỹ cũng chính nhờ con đường này mà được lưu truyền ra ngoài.”

Bạch Du khẽ gật đầu. “Thiết kế này đúng là cao tay! Khéo léo tận dụng nhược điểm tâm lý con người... Ta nghi ngờ trong Thần Võ Ti chắc chắn có cao nhân am hiểu sâu sắc về lĩnh vực này bày mưu tính kế!”

Mẹ kiếp, chẳng phải cái này cũng giống như vực sâu (abyss) trong game sao?

Một hệ thống hoàn hảo để kích thích sự cạnh tranh giữa người chơi.

Trước kia, tựa game Chinh Đồ cũng dùng chiêu này để kiếm tiền.

Nhìn từ góc độ chính quyền mà nói, đây đúng là một cách hay để thúc đẩy các thiên tài không ngừng tiến bộ, tránh tình trạng lậm đường lạc lối.

“Khoan đã!” Bạch Du đột nhiên sực nhớ. “Tần Tuyết Táo rõ ràng mới đột phá Siêu Phàm, vậy mà lại lọt vào top 100 của Anh Hùng Lâu ở năm thành thị lân cận sao?”

“Đây chính là điểm đáng sợ của thiên tài.” Đào Như Tô nhún vai. “Cụ thể thế nào ta cũng không rõ, nhưng cứ đến đó xem thử là biết ngay... Có điều, đối thủ lần này chắc chắn đến khiêu chiến để giành thứ hạng của nàng rồi. Dù sao, Tần Tuyết Táo cũng đã ngủ suốt bảy năm trời mà.”

Bạch Du bật cười. “Ta chỉ cười vì có kẻ không nhìn thấu chân tướng mà thôi!”

Nàng ta đâu phải vô duyên vô cớ mà ngủ suốt bảy năm chứ...

Cương thi nội đan à, trăm năm công lực à.

Chương 445

DTV EBOOK

Bạch Du theo dòng người tiến đến cổng trường. Quả nhiên, hắn trông thấy Tần Tuyết Táo đang đứng đó. Nàng vẫn mặc bộ đồng phục học sinh từ bảy năm trước, mái tóc dài buông xõa trên vai. Mặc dù trang phục giản dị, nhưng khí chất lạnh lùng, xa cách tựa như bị thời gian bỏ quên, khiến nàng giống như một đóa mai nở đơn độc trên vách núi cao.

Trong Nam Lăng Tam Trung, Bạch Du quen biết ba nữ sinh đều có nét riêng biệt.

Tô Nhược Ly là kiểu mỹ nhân thanh tú, dịu dàng, mang khí chất thiên sinh lệ chất, giống như ánh trăng sáng của mỗi tình đầu nhà bên.

Đào Như Tô có ngoại hình sắc sảo, ngũ quan tuấn đạt, phong thái tự do phóng khoáng, mang khí chất hiên ngang như nữ tướng quân thời cổ đại.

Còn Tần Tuyết Táo thì như một bông hoa lạnh lẽo trên đỉnh núi cao. Ngũ quan nàng mang nét hờ hững, thần sắc biến đổi rất ít, khiến người khác có cảm giác nàng sinh ra đã không biết cười. Lại thêm giấc ngủ dài bảy năm, nàng càng giống như một đóa hoa lan yên tĩnh mọc trong thâm cốc.

Chỉ riêng việc nàng đứng đó cũng khiến ánh nắng trở nên nhạt nhòa vài phần.

Mà người đến khiêu chiến nàng là một thanh niên tay cầm song quả, trông chừng hơn hai mươi tuổi.

Hắn tiến lên một bước, chấp tay tự giới thiệu:

“Ta tên Sở Minh Duệ, sinh viên năm hai của Nam Khai Đại Học Võ Khoa, Nhị giai Võ Tu. Hôm nay ta đến đây thỉnh giáo, mong có thể giành lấy vị trí của Tần tiểu thư trong Anh Hùng Lâu!”

Tần Tuyết Táo vẫn cầm cặp sách trên tay, thản nhiên đáp:

“Không biết.”

Người này thái độ không kiêu ngạo cũng không tự ti, nhìn qua cũng không giống hạng tiểu nhân thừa nước đục thả câu. Dù sao nếu thắng cũng chẳng có gì vẻ vang.

Ngay sau đó, hắn cất cao giọng giải thích:

“Bảy năm trước, tại Hắc Thủy Võ Quán, Tần tiểu thư từng đánh bại ca ca ta, Sở Thiên Hổ. Hiện tại huynh ấy đã xếp hạng 36 trong Hào Kiệt Lâu, không thể quay lại giành vị trí trong Anh Hùng Lâu nữa. Vì vậy, ta đến thay huynh ấy hoàn thành tâm nguyện!”

Sở Minh Duệ ôm quyền, trình trọng nói:

“Theo quy tắc, những người trong top 100 Anh Hùng Lâu không thể từ chối lời khiêu chiến từ kẻ dưới. Mong Tần tiểu thư chỉ giáo!”

“Xem ra là ân oán cũ.” Đào Như Tô bất đắc dĩ nói.

“Chuyện này chúng ta không tiện xen vào.”

“Xác thực.”

Rõ ràng là huynh trưởng bại dưới tay đối phương, nhưng vì không thể khiêu chiến lần nữa nên sai đệ đệ ra mặt. Dạng này cũng coi như một loại tâm ma của người luyện võ.

Nói đi cũng phải nói lại, Sở Thiên Hổ muốn rửa nhục, ai ngờ đối phương ngủ một phát bảy năm, chớp mắt một cái đã thành lão tam mươi sáu tuổi.

Mặc dù tình huống có chút dở khóc dở cười, nhưng không thể nói là quá mất mặt.

Tần Tuyết Táo hờ hững quan sát Sở Minh Duệ, chậm rãi hỏi:

“Ngươi biết ta vừa mới ngủ suốt bảy năm không?”

“Biết.”

“Biết ta chỉ vừa tỉnh lại một tuần, công lực còn chưa khôi phục không?”

“..... Biết.”

“Biết bản cô nương bảy năm qua không tiến bộ chút nào, hiện tại chỉ là học sinh lớp 12, ngay cả Võ Khoa cũng chưa học qua không?”

“..... Cũng biết.” Sở Minh Duệ siết chặt nắm đấm.

Bạch Du nhìn hắn một cách thú vị, chậm rãi nói:

“Trẻ tuổi vậy mà đã có thêm một cái ba phòng ngủ, một phòng khách, tất cả đều nhờ cá giày* nhỉ.”

(*Ý chỉ có quá nhiều tâm ma, như cá giày xếp lớp trong bụng.)

Đào Như Tô phì cười, vỗ vai hắn:

“Người đừng có phá đám, nghiêm túc chút đi!”

Tần Tuyết Táo tiếp tục hỏi:

“Biết tất cả những điều này, người vẫn kiên trì muốn khiêu chiến ta?”

“Phải.”

Tần Tuyết Táo nhin không được nhượng mảy:

“Người không cần mặt mũi sao?”

“Không cần.” Sở Minh Duệ thẳng thắn đáp. “Ca ca ta năm nay 36 tuổi, đang muốn đột phá cảnh giới. Nếu còn giữ tâm ma này trong lòng, sẽ rất khó tiến thêm một bước. Ta đương nhiên muốn giúp huynh ấy hóa giải.”

Tần Tuyết Táo phiền muộn thở dài, lẩm bẩm:

“Chẳng phải chỉ là bị đánh một trận thôi sao? Đến mức ôm hận mãi thế à?”

Dứt lời, nàng vung tay ném cặp sách đi.

Đường vòng cung hoàn mỹ, chính xác rơi vào tay Bạch Du.

“Tính toán đi, đã ngươi không biết xấu hổ, vậy thì đánh thôi... Nhưng đừng có hối hận!”

Giữa đám đông, tiếng hô cổ vũ vang lên không ngớt.

“Tần học tử, cố lên a!”

“Ủng hộ a! Đại tử mặc đồng phục cũ siêu ngầu!”

“Tần tử tử, nhất định không thể thua cái tên học sinh Võ Khoa không biết xấu hổ kia!”

Ưu thế sân nhà phát huy rõ rệt.

Địa điểm giao chiến được chọn ngay trước cổng trường, bởi nơi này có sân bãi rộng rãi. Ngay cả bảo an cũng chủ động sơ tán đám đông, kéo cửa sắt trường học làm ranh giới ngăn cách.

Đào Như Tô nhú mày, nói nhỏ: “Chỉ e mọi chuyện không lạc quan như vậy.”

“Sao lại nói vậy?”

Chương 446

DTV EBOOK

“Đối thủ là học sinh năm hai của Võ Khoa, hơn nữa còn là Võ Tu, chắc chắn đã tu luyện công pháp. Dù khó mà có được Thần Thông, nhưng ít nhất cũng nắm giữ một hai môn kỹ nghệ Siêu Phàm nhập môn hoặc đã luyện đến trình độ không tệ. Kinh nghiệm chiến đấu hẳn cũng phong phú.” Đào Như Tô lo lắng tiếp: “Quan trọng hơn, hẳn còn có vũ khí.”

“Vũ khí ư...” Bạch Du nhìn về phía Tần Tuyết Táo, nàng chỉ có hai tay trống không.

“Học sinh cấp ba như chúng ta vốn không quen dùng binh khí. Mà một khi có vũ khí trong tay, thực lực sẽ gia tăng đáng kể. Việc chọn vũ khí cũng ảnh hưởng đến con đường phát triển sau này, đó chính là nội dung quan trọng khi vào đại học.” Đào Như Tô phân tích, rồi kết luận: “Trận này, ưu thế thuộc về hẳn.”

Hai bên đứng vững, không cần người phát lệnh.

Trong lòng Tần Tuyết Táo không quá tự tin. Dù đã thức tỉnh gần một tuần, nàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục trạng thái.

Lần này lên đài, nàng không đặt mục tiêu chiến thắng, chỉ mong thua sao cho không quá khó coi là được.

Nhưng nàng không hề nhận ra rằng, khi chân khí trong cơ thể bắt đầu vận hành, một luồng khí tức xám nhạt cũng đang lặng lẽ trào dâng, ngưng tụ trên thân thể nàng.

Những biến hóa này người khác không thể nhìn thấy, nhưng thực tế, cơ thể nàng đã dần cứng rắn hơn. Thậm chí ngay cả móng tay cũng bắt đầu chuyển thành màu xám nhạt.

Bạch Du chăm chú quan sát, trên đỉnh đầu nàng bỗng hiện lên một dòng chữ:

【Khu Cương Thiết Chi】

Bên kia, Sở Minh Duệ tràn đầy tự tin.

Hắn hoàn toàn không tin mình có thể bại dưới tay một nữ sinh lớp 12.

Dù số tuổi ngang nhau, nhưng xét về thực lực và nội tình, hắn hoàn toàn có thể coi thường một học sinh trung học bình thường.

Mặc kệ thắng không đẹp mắt, nhưng đã đến nước này thì hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Xin chỉ giáo!”

Hắn không muốn mất mặt thêm, liền nhường cho đối phương ra tay trước.

Tần Tuyết Táo không vội vàng, nàng chậm rãi di chuyển vòng quanh hắn.

Nàng muốn nhiễu loạn tâm lý đối thủ, đồng thời phối hợp với một bộ pháp đặc biệt từng học ở Hắc Thủy Võ Quán. Bộ pháp này có thể gây rối loạn thị giác và thính giác của đối phương.

Thực chất, đây không phải kỹ xảo quá cao siêu, mà chỉ đơn giản là lợi dụng điểm mù của thị giác và thính giác, tạo ra hiệu ứng đánh lừa.

Tiếng bước chân vang lên xen kẽ, lúc có lúc không, khiến người khác tưởng như chỉ có một tiếng động, nhưng thực tế nàng đã di chuyển hai, thậm chí ba bước.

Đáng tiếc, Sở Minh Duệ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hắn hoàn toàn không mắc bẫy.

Thấy vậy, Tần Tuyết Táo lập tức đổi chiêu.

Nàng giơ tay lên, ném ra một bóng mờ về phía Sở Minh Duệ!

Người phía sau vung tay phải, dùng thiết quải (gậy sắt) chặn đứng ám khí đang lao đến.

Đến khi mục tiêu rơi xuống đất, hắn mới nhìn rõ— hóa ra đó chỉ là một cây bút chì.

Ngay sau đó, Tần Tuyết Táo dang rộng hai tay.

Lòng bàn tay nàng bông chốc tràn ngập như thể thiên nữ tán hoa—vô số văn phòng phẩm xuất hiện!

Bút chì, bút bi, bút mực, cục tẩy, thước kẻ, compa, dao gọt bút chì, dao trang trí, máy đóng sách, bút máy, bút xóa...

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám học sinh xung quanh đồng loạt trợn mắt há mồm.

Nàng rốt cuộc giấu bao nhiêu văn phòng phẩm trên người?!

“Người cái này...” Sở Minh Duệ biểu cảm đầy quái dị.

“Ta yêu thích học tập.” Tần Tuyết Táo thản nhiên đáp: “Bảy năm trước, ta luôn đứng nhất trong các kỳ thi của trường, việc sở hữu nhiều văn phòng phẩm chẳng phải là rất bình thường sao?”

Không cho mọi người cơ hội tiêu hóa lời giải thích đầy thản nhiên ấy, nàng lập tức bắt đầu ném toàn bộ số văn phòng phẩm trong tay như thể ám khí!

Nghe có vẻ lạ lùng, nhưng thực tế thì... hiệu quả lại không tệ chút nào!

Dù chỉ là ném một cách đơn giản, nhưng lực đạo và góc độ của nàng đều vô cùng chuẩn xác.

Chưa đầy mười giây, Sở Minh Duệ đã phải không ngừng né tránh, còn bức tường phía sau Chu Minh Thụy thì đã bị cắm đầy các loại văn phòng phẩm.

Hai phút sau, khi chiếc thước ba góc cuối cùng rời tay nàng, Sở Minh Duệ giơ cao đôi thiết quải, nhàn nhạt nói:

“Xem ra người đã hết văn phòng phẩm.”

Tần Tuyết Táo cười nhạt:

“Người thật cẩn thận. Rõ ràng có thể trực tiếp đột phá, thắng đẹp hơn một chút.”

“Nếu thật sự làm vậy, chẳng phải ta đã tự đưa mình vào tầm đánh của Vân Lô rồi sao?” Sở Minh Duệ thần nhiên đáp. Hắn không phải loại người lỗ mãng, vẫn luôn dè chừng tuyệt học của nàng.

Tần Tuyết Táo nhướn mày:

“Xem ra ca của người đã nói cho người không ít điều rồi.”

Nàng cong ngón tay, khẽ ngoắc:

“Đến thử xem?”

Bịch! Bịch!

Hai tiếng bước chân đồng thời vang lên.

Chỉ trong nháy mắt, Tần Tuyết Táo vung tay phải lên, khép các ngón tay, biến bàn tay thành thủ đao, mạnh mẽ bổ xuống!

Vân Lô cuộn quanh cánh tay nàng, cả cánh tay gần như hóa thành bạch quang!

Thế nhưng, đòn đánh này lại bị thiết quả của Sở Minh Duệ cản lại.

Chương 447

DTV EBOOK

Điều bất ngờ là, âm thanh phát ra không hề giống tiếng kim loại va chạm, mà là một âm thanh ngọt ngào, trầm đục.

“...Cách biệt tầng.”

Tần Tuyết Táo thầm nghĩ—tên này quả nhiên có chuẩn bị!

Dù nàng đã đánh trúng, nhưng chính mình lại không có cơ hội phản công tiếp theo.

Bởi vì ngay khoảnh khắc ấy, thiết quả trong tay trái của đối phương lập tức thay đổi góc độ, quét ngang về phía nàng!

Không kịp né!

Nàng chỉ có thể giơ cánh tay lên phòng thủ, nhưng điều đó đồng nghĩa với việc có thể bị đánh nứt xương, thậm chí nếu vận khí không tốt, còn có khả năng bị gãy!

Nhưng ngoài cách này, nàng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Sở Minh Duệ cũng không chút nương tay, chân khí trong cơ thể vận chuyển, bám vào thiết quả để gia tăng lực đạo!

Hắn biết—chỉ cần đòn này trúng, hắn sẽ thắng!

Nếu cánh tay của Tần Tuyết Táo bị thương, nàng sẽ không còn bất cứ cơ hội nào để lật bàn.

Keng!

Trong chớp mắt, thiết quả hung hăng giáng xuống cánh tay nàng—

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra.

Không có tiếng xương gãy, cũng chẳng có dấu hiệu tổn thương nào.

Ngược lại—

Lực phản chấn mạnh đến mức khiến cả cánh tay trái của Sở Minh Duệ tê rần, lòng bàn tay đau nhói, giống như vừa đập mạnh vào hợp kim siêu cứng vậy!

Hắn lập tức cứng người!

Ngay cả Tần Tuyết Táo cũng sững sờ một giây—

Ơ? Không đau?!

Nàng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Nhưng 0.5 giây sau, nàng lập tức kịp phản ứng—

Cơ hội tốt!

Nàng nhanh chóng sải bước tiến lên, hai tay nắm chặt bả vai đối phương, Vân Lô bộc phát toàn bộ công suất!

Khoảng cách gần, tuyệt kỹ trúng đích!

Toàn thân Sở Minh Duệ như một quả bóng bị đánh bay ra ngoài, bắn lên cao hơn nửa mét, rồi đập mạnh vào lan can trước cổng trường!

Dòng điện lấp lóe, tia lửa tóe ra rục rờ.

Nhưng dù bị trúng một kích mạnh mẽ như vậy, Sở Minh Duệ vẫn không ngất.

Hắn hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra—

Rõ ràng đòn đánh của hắn đã trúng mục tiêu, nhưng tại sao uy lực lại yếu đến mức này?

Không lẽ...

Hắn vừa mới đánh trúng một loại “Bá Thể” nào đó?!

Tần Tuyết Táo cúi đầu, nhìn cánh tay mình.

Biểu cảm của nàng cũng đầy nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh, nàng chợt nghĩ đến một khả năng

Chắc hẳn có liên quan đến nội đan mà mình đã phục dụng...!

“Vẫn chưa xong.” Sở Minh Duệ chống tay đứng dậy, hẳn vẫn còn chiêu chưa sử dụng. Không thể nào dễ dàng nhận thua như vậy.

“Không cần.” Tần Tuyết Táo thản nhiên cắt ngang.

“Cái gì?”

“Ta nhận thua.” Nàng nói với giọng điệu dừng dừng.

“A??” Sở Minh Duệ đứng sững tại chỗ, mặt đầy khó hiểu.

“Thắng bại đã phân!” Bảo an hô lớn: “Tốt, trận đấu kết thúc ở đây... Phiền Tần học muội thu dọn đồ dùng học tập. Còn về vị khách ngoài trường, mong ngài rời đi.”

“Nhưng mà...”

“Xin mời lập tức rời đi!” Giọng bảo an trở nên nghiêm khắc hơn, rõ ràng lấy an toàn học sinh làm trọng. Sau hai lần cảnh cáo, hẳn lạnh giọng nói: “Nếu không, ta sẽ báo cảnh sát!”

Sở Minh Duệ cắn răng, mặt mũi đầy ảm ức.

Nào có chuyện như vậy chứ? Ta mới ăn một chiêu đã ngã, người lại trực tiếp nhận thua? So với thua còn khó chịu hơn!

Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ là ta thắng.

Hắn không còn cách nào khác ngoài xoay người rời đi, vẻ mặt tràn đầy xúi quẩy.

Thắng thì giữ được mặt mũi, nhưng lại mất luôn lớp vải che thân.

Học sinh đứng xem thấy không còn chuyện nào nhiệt để hóng nữa, lập tức giải tán.

“Người thật sự cần phải nhận thua sao?” Đào Như Tô vừa đưa túi sách cho nàng, vừa rút cây compa còn cắm trên vách tường xuống. “Nhìn người vẫn có thể tiếp tục đánh mà?”

“Có thể đánh, nhưng không cần thiết.”

Tần Tuyết Táo nhìn rất thoảng: “Lần trước đánh bại Sở Thiên Hồ, ta cũng chỉ là nhờ vận may. Ta chưa tự phụ đến mức nghĩ mình có thể vào Anh Hùng Lâu. Ít nhất là hiện tại chưa được. Để vào Anh Hùng Lâu, tối thiểu cũng phải đạt Nhị Giai. Sau kỳ thi đại học, chắc chắn sẽ có nhiều người đến khiêu chiến. Dù sao cũng sớm muộn gì bị đánh bại, vậy thì chẳng bằng bây giờ nhường cho hần.”

“Nghe cũng có lý.” Đào Như Tô gật đầu đồng tình.

Tần Tuyết Táo nhìn quanh một lượt, không thấy bóng dáng Bạch Du đâu. “Ngọc Kinh đâu?”

“Vừa mới đi ra.” Đào Như Tô cũng không để ý lắm. Đối phương dường như biến mất trong chớp mắt. Mặc dù nàng luôn giữ một phần chú ý trên người Bạch Du, nhưng lần này hần rời đi mà nàng lại chẳng hề hay biết. Điều này càng khiến nàng xác định chắc chắn, Bạch Du có không ít bí mật.

Nhưng bản thân nàng cũng chẳng phải người đơn giản gì, nên không muốn tìm hiểu sâu thêm.

Dù sao, gặp được một “bảo tàng” như hần khi còn trẻ, cũng đáng để thử giành lấy một phen.

Thấy vẻ mặt Đào Như Tô có chút thất thần, Tần Tuyết Táo vừa thu dọn đồ đạc, vừa thuận miệng hỏi: “Hôm nay Nhược Ly không đến lớp à?”

“Hình như đang bận giúp gì đó ở chỗ khác.” Đào Như Tô chỉ về phía sân tập. “Nàng rất được lòng mọi người.”

Chương 448

DTV EBOOK

“Vậy sao? Vừa hay ta có chuyện muốn tìm nàng.” Tần Tuyết Táo hỏi: “Người có thể dẫn ta đến chỗ nàng không?”

Đào Như Tô vốn định từ chối, nhưng trong lòng lại không muốn thừa nhận rằng mình có chút chột dạ với Tô Nhược Ly. Vì thế, nàng gật đầu: “Được thôi.”

Trên đường đi, Đào Như Tô thuận miệng hỏi: “Học tử tìm Tô Nhược Ly có chuyện gì sao?”

“Chuyện nhỏ thôi.” Tần Tuyết Táo hồ hững nói. “Ta muốn chuyển đến sống cùng bọn họ.”

“...???” Đào Như Tô đột ngột dừng bước, giọng cao hơn mấy phần: “Sống chung á?”

“Ừ, nhà ta có chút chuyện, không tiện ở lại.” Tần Tuyết Táo thản nhiên đáp. Mặc dù nàng là thiên tài, nhưng gia cảnh cũng chỉ bình thường. Cha mẹ đã ly hôn từ lâu, bảy năm nay đều có gia đình riêng. Nàng không muốn ăn nhờ ở đậu, nên phải tìm chỗ ở mới. Trước đó, nàng đã thương lượng với Tô Nhược Ly.

Tô gia có không ít bất động sản ở Nam Lăng Thị, Tô Nhược Ly cũng đồng ý cho nàng thuê miễn phí. Nhưng thay vì nói thuê nhà, chi bằng nói nàng muốn chiếu cố Bạch Du và Tô Nhược Ly. Dù sao, ở chung một chỗ vẫn tiện hơn.

Tô Nhược Ly chưa vội đồng ý mà bảo phải bàn bạc với Bạch Du trước.

Đào Như Tô có chút tò mò về diễn biến chuyện này. Mặc dù nó chẳng liên quan gì đến nàng, nhưng nàng vẫn không khỏi cảm thấy có chút căng thẳng.

“Người và Tô Nhược Ly quan hệ tốt thật đấy.”

“Không hẳn, ta với Nhược Ly cũng chỉ là bình thường. Chẳng qua vì Nhược Túc, nên chúng ta có chung một số chủ đề. Nhưng thật ra vẫn có chút xa lánh.” Tần Tuyết Táo nói thẳng: “Ta muốn chiếu cố là Tiểu Ngọc Kinh.”

“Tiểu...?” Đào Như Tô thoáng sửng sốt, rồi tò mò hỏi: “Người với Bạch Du đâu có quan hệ huyết thống gì đúng không? Vậy mà hai người thân thiết thật đấy. Nhưng chuyện này cũng đã bảy năm rồi...”

“Hắn là thân nhân của ta.” Tần Tuyết Táo bình thản nói. “Không cần quan hệ huyết thống, chỉ cần ta thừa nhận hắn là thân nhân, vậy thì hắn chính là người mà ta nhất định phải bảo vệ.”

Từ sau khi thức tỉnh, ý niệm này đã khắc sâu vào linh hồn nàng.

Đào Như Tô nhận ra chấp niệm của Tần Tuyết Táo không hề bình thường, nên không dám tiếp tục hỏi thêm.

Nhìn theo bóng lưng đối phương rời đi về phía sân thể thao, Đào Như Tô âm thầm than thở trong lòng...

Gia cảnh của Du Mộc Đầu cũng thật quá phức tạp đi...

Đi ngang qua một công viên nhỏ, xung quanh là những hàng trúc xanh um được công nhân chăm sóc cẩn thận.

Sở Minh Duệ tâm trạng cực kỳ tệ, một mình lững thững bước đi giữa rừng trúc, vừa đi vừa dùng thiết quả chống xuống đất, trong tay cầm một chiếc bánh bao trắng mà gặm từng miếng một.

Thẳng mà chẳng có vẻ vang gì.

Thẳng mà lại mất mặt.

Hai tầng áp lực tâm lý khiến hắn cảm thấy vô cùng ảm ức. Nếu không phải vì lòng kiêu hãnh của một

quân nhân ngăn cản, hẳn thật sự muốn trực tiếp viết thư khiêu chiến, ném thẳng cho Tần Tuyệt Táo.

Nuốt xuống miếng bánh bao cuối cùng, Sở Minh Duệ đứng dậy, lặng lẽ hạ quyết tâm:

“Bây giờ thì chưa được... Nhưng đợi đến khi nàng hoàn toàn hồi phục, ta sẽ lại khiêu chiến một lần nữa! Cứ định trước nửa năm sau đi.”

“Không cần chờ lâu như vậy.”

Một giọng nói đột nhiên vang lên từ một góc nhỏ trong công viên:

“Ta bây giờ có thể đánh với ngươi một trận thống khoái, để ngươi cảm nhận rõ ràng sự chênh lệch!”

“Ai đó?”

Sở Minh Duệ lập tức cảnh giác, nhanh chóng xoay người về phía giọng nói phát ra.

Từ trong rừng trúc, một thiếu niên bước ra. Tuổi tác không lớn, nhưng khí thế lại không hề nhỏ. Giây phút hắn xuất hiện, khí thế quanh người tựa như một con mãnh hổ từ trong núi sâu tiến ra, mang theo áp lực bức người.

“Ngươi khỏe.”

Sở Minh Duệ còn chưa kịp nói xong, một tia điện quang chợt lóe lên, xé gió lao thẳng đến mặt hắn!

Người kia như hóa thành một cơn gió, nhanh như chớp tiếp cận. Khi bàn tay hắn chạm vào thiết quả trong tay Sở Minh Duệ, dòng điện lấp lóe bùng lên!

“Bịch!”

Một luồng lực đạo mạnh mẽ đánh thẳng vào cánh tay, khiến Sở Minh Duệ chấn động, lão đảo liên tiếp lui về sau bảy bước mới có thể hóa giải.

Hắn lập tức nhận ra chiêu thức này:

“Vân Lôi Nhất Thiểm... Ngươi!”

Thiếu niên đối diện ôm quyền thi lễ, giọng điệu ngắn gọn mà sắc bén:

“Xin chỉ giáo!”

Quả nhiên, vẫn phải dựa vào thực chiến mới có thể tiến bộ.

Kỷ ức chiến đấu của địch nhân trong chiến trường tuy không yếu, nhưng chủng loại lại quá đơn điệu.

Đối phó với một võ giả cao hơn mình một bậc hiển nhiên không dễ dàng, càng không thể mong thắng lợi áp đảo.

Sở Minh Duệ thực lực quả thật không tầm thường. Với tư cách là sinh viên năm hai đại học, hắn chỉ lớn hơn Bạch Du ba tuổi. Chẳng lẽ sau khi bước chân vào võ khoa đại học, tốc độ tiến bộ lại có thể khủng khiếp đến vậy sao?

Nghĩ đến đây, Bạch Du càng tò mò hơn về Học Viện Bồng Lai.

Tuy vậy, hắn không hề thất thần.

Trái ngược với sự điều luyện thành thạo của Bạch Du, Sở Minh Duệ thì lại cực kỳ kinh hãi.

Chương 449

DTV EBOOK

Hắn rất rõ thực lực của bản thân. Dù trong số các sinh viên võ khoa cùng cấp, hắn vẫn là kẻ có danh tiếng. Ở thành phố nơi trường đại học tọa lạc, hắn từng lọt vào top 100 của Anh Hùng Lâu. Mặc dù bảng xếp hạng này có lên có xuống, nhưng với hắn, đó là chuyện bình thường.

“Phong Lốc Hư Ảo” tuy không phải tuyệt kỹ hàng đầu, nhưng là một loại kỹ năng siêu phàm có cả công lẫn thủ.

Bản thân hắn chỉ nắm giữ hai loại kỹ nghệ siêu phàm, nhưng cả hai đều đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Vậy mà khi đối đầu với Bạch Du, hắn lại không thể chiếm được chút lợi thế nào.

Nắm đấm của đối phương cứng như sắt thép, ngay cả khi hắn dùng thiết quả đối cứng cũng không hề khiến Bạch Du chấn động, thậm chí còn nhiều lần phá tan luồng kinh phong quán quanh thiết quả.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng mỗi khi đối phương ra đòn, hắn luôn cảm thấy xuất hiện một luồng khí xoáy mơ hồ, giống như trận cuồng phong xé nát mọi thứ... Chỉ là chưa đạt đến mức hỏa hầu mà thôi.

Cuộc chiến này kéo dài hơn nửa giờ.

Ngay khi song phương đang giao đấu kịch liệt, bỗng vang lên một loạt tiếng “tít tít tít” dồn dập.

Bạch Du thu hồi nắm đấm, lấy điện thoại ra xem thời gian, sau đó giơ tay quát:

“Không đánh nữa!”

Thiết quải dừng lại ngay trước mặt hắn.

Sở Minh Duệ toàn thân nóng bừng, khí huyết sôi trào trong lồng ngực, hắn hít sâu rồi phun ra một luồng sương trắng.

“Ngươi có việc gì sao?”

“Ta phải về trường ăn trưa.” Bạch Du đáp: “Vốn dĩ đã trốn học ra ngoài, nếu về trễ sẽ không còn suất cơm ở nhà ăn.”

Sở Minh Duệ ghen lời, hít sâu một hơi rồi nói:

“Ta mời ngươi ăn, muốn ăn gì cũng được.”

“Tam Tinh Cấp ăn cũng được chứ?”

“Võ giả chúng ta không ăn thứ đó, thứ cần bổ sung là huyết nhục hưng thú, giúp bồi dưỡng khí huyết. Ta biết một quán rất phù hợp.”

“Vậy thì đi thôi.” Bạch Du không chút do dự đồng ý ăn chực, rồi hỏi tiếp: “Nhìn qua, ngươi có vẻ vẫn chưa thấy thoải mái lắm?”

“Cho dù ta không thoải mái, cũng không thể xem ngươi như bao cát phát tiết.” Sở Minh Duệ lấy ra một viên băng đan tỏa ra hàn khí, ném vào miệng. Ngay lập tức, nhiệt độ cơ thể bắt đầu hạ xuống. “Nhưng trận đấu này quả thật đã giúp ta xả bớt hỏa khí, cảm giác rất sảng khoái.”

Quán ăn cách đó chưa đầy một cây số, sau mười phút hai người đã đến nơi.

“Lão bản, hai phần nhị phẩm thịt hưng thú.”

Chủ quán là một nam nhân đầu trọc, mặt có vết sẹo, trên vách tường treo một cây trường thương và một con dao quân dụng.

Hắn liếc nhìn Bạch Du, thản nhiên nói:

“Học sinh không thể ăn thứ này, có ăn cũng lãng phí, ăn xong về lại tiêu chảy.”

Sở Minh Duệ cười khẩy một tiếng, chỉ vào máy đo lực ở cửa quán:

“Vẫn quy củ cũ?”

“Đương nhiên, điểm số phá trăm là có thể gọi món.”
Lão bản vừa lau chén vừa liếc nhìn Bạch Du.

“Đi đi.” Sở Minh Duệ ngồi xuống chỗ gần cửa sổ. “Với thực lực của ngươi thì dễ dàng thôi.”

Bạch Du bước tới trước máy đo lực. Đây là một dụng cụ kiểm tra lực đạo, dù không phải loại chuyên nghiệp nhất nhưng cũng đủ chính xác, chiếm diện tích tới mười mét vuông.

“Có thể dùng kỹ nghệ không?” Hắn quay sang hỏi lão bản.

“Chỉ cần không dùng vũ khí là được.”

Bạch Du gật đầu, chậm rãi thổ nạp, bàn tay thả lỏng, năm ngón hơi cong lại. Dưới đầu ngón tay, một luồng xoáy lực mơ hồ xuất hiện. Toàn bộ quán ăn bỗng nhiên nổi lên một trận gió.

Chủ quán trợn mắt nhìn Bạch Du, ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, lập tức sửa lời:

“Thôi, không cần đo nữa, cứ vào ăn đi!”

Bạch Du vừa tụ lực liền bị cắt ngang, trên mặt lộ rõ vẻ khó hiểu.

“Dụng cụ này rất đắt.” Chủ quán hừ một tiếng: “Nếu làm hỏng, ngươi có bồi thường nổi không?”

Sở Minh Duệ huýt sáo một tiếng đầy thách thức.

Chủ quán lập tức trừng mắt: “Sở tiểu tử, ngươi dẫn hắn đến đây chẳng qua là muốn thử trình độ của hắn đúng không? Cửa hàng của ta không phải là đại sảnh khảo thí của Thần Võ Ti!”

“Lão bản quả là có nhãn lực cao siêu!” Sở Minh Duệ giơ ngón cái lên, không tiếc lời tán thưởng: “Ta lúc

đầu cũng không nhận ra tiểu tử này có thực lực kinh khủng đến vậy.”

Lão bản hừ một tiếng, không nói gì thêm mà xoay người đi vào bếp.

Sở Minh Duệ cầm một chai CocaCola ướp lạnh, rót một chén rồi đẩy đến trước mặt Bạch Du:

“Ta còn tưởng ngươi đến đây để báo thù cho Tần Tuyết Táo.”

“Các ngươi có thù oán sao?”

“Không có.”

“Vậy thì có gì mà báo thù?” Bạch Du nhấp một ngụm CocaCola, thản nhiên nói: “Chẳng qua ta cảm thấy các ngươi đánh chưa đủ sảng khoái. Tiện thể, ta cũng không rõ thực lực cụ thể của mình. Nếu động thủ với người quen, ta lại không dám ra tay quá nặng.”

Sở Minh Duệ chỉ vào mình, nhướn mày hỏi:

“Ý ngươi là đánh với ta thì không cần khách khí?”

“Ừm.” Bạch Du gật đầu: “Nhìn ngươi cũng không đến mức yếu ớt, chí ít cũng không bị một quyền đánh ngã rồi khóc sụt mướt.”

Chương 450

DTV EBOOK

“Coi như người đang khen ta đi.” Sở Minh Duệ bật cười mắng một câu, sau đó lắc đầu cảm thán: “Thằng nhóc nhà người đúng là quái vật. Học sinh lớp 12 mà đã nắm giữ mấy môn Siêu Phàm kỹ nghệ. Rõ ràng mới là Nhất Giai, thế mà còn có thể đánh ngang tay với ta. Chờ người vào đại học mà luyện nửa năm, e rằng sẽ vượt qua ta ngay.”

Bạch Du bồi thêm một câu: “Tần Tuyết Táo cũng thế.”

“Nàng dù sao cũng là thiên tài.” Sở Minh Duệ lắc đầu nói: “Có điều, bảy năm là khoảng thời gian quá dài, đến cả ta cũng đã đuổi kịp nàng.”

“Nghe giọng điệu của người cứ như thấy một minh tinh điện ảnh ngày xưa giờ lại đi bán rau ở chợ vậy. Giống như ánh trăng sáng ngời năm đó rơi vào trong chum nước, ngay cả người cũng có thể với tay vớt lấy.”

“Phốc— Khụ khụ khụ...” Sở Minh Duệ suýt chút nữa phun luôn ngụm nước vừa uống, ho khan mấy tiếng rồi bật cười: “Quy quy, thằng nhóc nhà người nói chuyện thật sự không nể nang ai a!”

Dù miệng nói khó chịu, nhưng hắn lại không nhịn được mà gãi đầu, tựa hồ bị Bạch Du chọc đúng tâm tư.

“Bảy năm trước, ta vẫn chỉ là một thằng nhóc non choẹt. Nhưng mà... đối với thế hệ chúng ta, Tần Tuyết Táo chính là một cái tên không thể bỏ qua. Một thiên tài chân chính! Ca ca ta ngày xưa không ít lần nhắc đến tên nàng.”

“Vậy lần này người thắng nàng, xem như phá vỡ huyền thoại về thiên tài rồi đúng không?” Bạch Du hỏi.

“Người thấy ta giống thắng lắm sao?” Sở Minh Duệ tựa lưng vào ghế, giơ tay ra dấu: “Tình huống lúc đó nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là ngang tay.”

Nói đến đây, hắn đột nhiên nhớ ra gì đó, chống khuỷu tay lên bàn, nghiêng đầu nhìn Bạch Du:

“Không bao lâu nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp trung học. Người có ngưỡng mộ trường nào không? Ta đoán không nhầm thì bộ phận chiêu sinh cũng sắp có động thái. Với tư cách là một thiên tài, người có định ghi danh vào Nam Khai Đại không?”

Bạch Du mặt không biểu tình:

“Ta thi vào Bồng Lai.”

Sở Minh Duệ lắc đầu cảm thán:

“Quả nhiên, thiên tài đều nhắm đến Bồng Lai... Năm đó ta cũng từng thi.”

Bạch Du nhướn mày:

“Sau đó thì sao?”

Sở Minh Duệ vỗ đùi:

“Điểm số ta thực ra đủ, nhưng lại bị loại ở kỳ khảo hạch tân sinh. Sau đó thi vòng hai cũng trượt, không còn cách nào khác ngoài chọn trường khác để học.”

Bạch Du hơi tò mò:

“Khảo hạch tân sinh là gì? Có giống kiểu phỏng vấn vào Đông Kinh Đại Học không?”

Sở Minh Duệ trùng điệp thở dài:

“Nghiêm ngặt hơn phỏng vấn nhiều! Đó là một kỳ khảo hạch tổng hợp kéo dài tận bảy ngày. Nếu qua được, tiếp tục thi vòng hai trong ba ngày nữa. Chỉ ít phải thông qua một môn thì mới có tư cách nhập học

tại Bồng Lai. Nhưng tỷ lệ đào thải cực cao, vòng khảo hạch tân sinh loại bảy phần mười người dự thi, vòng hai cũng có đến năm phần mười bị loại. Vận khí không tốt thì chỉ có thể ngâm ngùi ra về.”

Bạch Du âm thầm suy tính. Chỉ có hai lần thi, e rằng không đủ để hấn phát huy toàn bộ sức mạnh của Giữ Gốc Pháp Tắc. Có nên tìm cách thử nghiệm sớm để làm quen không?

Lúc này, từ trong bếp vang lên một giọng nói:

“Đồ ăn tới đây!”

Lão bản quán ăn bưng ra một chậu lớn, đặt xuống trước mặt hai người:

“Hai phần Nhị phẩm hưng thú khúc xương! Mời hai vị từ từ thưởng thức!”

Món ăn trước mặt lớn gấp bảy lần so với bò bít tết Tomahawk bình thường. Màu sắc được chế biến khéo léo, thịt hiện ra màu nâu sẫm, lưỡi dao cứa qua là có thể thấy từng dòng huyết dịch đỏ sẫm chảy ra.

Sở Minh Duệ mang bao tay, cười ha hả:

“Ba phần chín là trạng thái tốt nhất! Nếu làm chín quá, huyết khí trong thịt sẽ bị hao tổn. Động thủ đi! Chuyện thường ngày người chắc chắn không có cơ hội ăn loại này đâu!”

Bạch Du kéo xuống một miếng xương lớn, cắn một cái. Mùi vị đậm đà lan tỏa trong miệng, thịt như tan chảy ngay trên đầu lưỡi. Nhưng quan trọng hơn, phần bụng hấn bỗng nhiên sinh ra một cảm giác hùng hực như có lửa đốt, chân khí trong cơ thể vô thức vận chuyển.

Đó chính là khí huyết.

Nhân chi đạo, tổn hại không đủ, bù đắp có thừa.

Thôn phệ huyết nhục để cường hóa bản thân, đó cũng là con đường của võ tu!

Không khác gì binh gia đạo, chỉ khác ở chỗ một bên dùng thi thể kẻ địch để tích lũy chiến công, một bên lại dùng chính huyết nhục để đề thăng thực lực. Nhưng bản chất vẫn là mạnh được yếu thua, kẻ thắng vinh quang, kẻ bại thành bậc thang cho người khác bước lên.

Đây chính là lý do võ tu lại phù hợp với người Đại Hạ. Nó hòa hợp với nền văn hóa ẩm thực tích lũy qua hàng nghìn năm—ăn để mạnh hơn, cắn xé để sinh tồn.

Bạch Du ăn một miếng, đột nhiên hỏi:

“Thịt này chắc không rẻ đâu nhỉ?”

Sở Minh Duệ đang gặm dở khúc xương, miệng nhều đầy dầu mỡ, ú ớ đáp:

Chương 451

DTV EBOOK

“Bao nhiêu tiền cũng không mua được! Đây là đồ chỉ có thể đổi bằng điểm tích lũy của Anh Hùng Lâu. Ở Nam Lăng chỉ có hai quán ăn như thế này, tất cả đều được Thần Võ Ty trao quyền. Nếu không có quyền hạn, người nghĩ một quán ăn bình thường có thể bán thịt hung thú chắc?”

Bạch Du trầm ngâm.

Hắn hiểu rồi. Anh Hùng Lâu không chỉ là nơi rèn luyện mà còn là nguồn cung cấp tài nguyên cường giả. Một bữa thịt hung thú có thể giúp võ tu cường hóa khí huyết và nhục thể. Những thứ đó không thể nào tìm thấy trong bất kỳ phương pháp tu hành thông thường nào.

Tài nguyên đều là tranh giành mà có.

Càng lên cao, số lượng siêu phàm giả càng thưa thớt. Chỉ có mạnh hơn, giành lấy nhiều hơn, mới có thể tiếp tục tiến bước trong đại tranh chi thế.

“Khó trách nhiều người muốn gia nhập Anh Hùng Lâu như vậy...” Bạch Du lẩm bẩm.

Sở Minh Duệ nhếch miệng cười, cắn nát miếng xương sườn cuối cùng:

“Người sống một đời, có thể mơ hồ trôi qua, nhưng nếu muốn bước lên con đường siêu phàm, thì chẳng khác nào ngược dòng nước, không tiến thì lùi.”

“Vì nước vì dân, cũng là vì danh lợi. Hai điều đó không hề xung đột... Cơ chế của Đại Hạ chính là vậy. Khi người bước qua cấp ba, tiến vào tầng thứ cao hơn, người sẽ hiểu rõ... Không phải chỉ có thiên tài và thiên phú là đủ để vượt qua từng bậc thang. Đôi

khi, một chút điểm tích lũy cũng đáng giá tranh đoạt.”

“Hãy trừ phi...” Sở Minh Duệ dừng lại, giọng đột nhiên thấp xuống.

“Trừ phi ngươi là một trong vạn người không một... thiên kiêu.”

“Nhưng loại người này quá hiếm hoi.”

“Chúng ta gọi bọn họ là kiêu dương, hạo nguyệt... Bồng Lai hiện tại có một vị kiêu dương, hai vị hạo nguyệt. Đáng tiếc, ta chưa đủ tư cách tiếp xúc với bọn họ, chỉ nghe đại ca ta nói qua mà thôi.”

Bạch Du im lặng trong giây lát, sau đó tháo bao tay xuống:

“Ta ăn no rồi.”

Sở Minh Duệ tròn mắt:

“Có chút lãng phí a! Ngươi mới ăn có chút xiu!”

“Không sao, ta sẽ đóng gói mang về.”

“...”

“Cho người quen ăn.”

“Không lẽ là...?”

“Cho Tần Tuyết Táo.”

“... Ngươi có thể giấu giếm một chút không hả?!”

Và thế là, Bạch Du thực sự cầm theo hộp, rời khỏi quán ăn.

Sở Minh Duệ nhìn theo bóng lưng đối phương rồi đi, bất đắc dĩ thở dài:

“Tiểu tử này, da mặt đúng là đủ dày.”

Lão bản quán ăn đứng bên cạnh cười sảng khoái như tiếng chuông đồng:

“Đó chính là lý do tại sao hắc có vận đào hoa, còn người thì đến giờ vẫn độc thân đấy.”

Lúc xế chiều, Bạch Du trở lại trường học.

Do buổi chiều không có môn văn hóa, chỉ có võ kỹ khóa, nên theo lẽ thường mà nói, việc hắc trốn học là không đúng. Nhưng xét đến biểu hiện xuất sắc trước đó, cộng thêm việc đã đột phá Siêu Phàm, thầy chủ nhiệm cũng lười quản, chỉ cần hắc không kéo theo những học sinh khác cùng trốn học thì mặc hắc muốn đi đâu thì đi.

Thực tế, để những thiên tài học sinh tụ tập với nhau không chỉ giúp bọn họ mài giũa lẫn nhau, mà còn tránh gây đả kích đến lòng tự trọng của các học sinh khác. Hoàn toàn là một mũi tên trúng hai đích.

Tuy nhiên, nguyên nhân quan trọng hơn cả, là do Trương Tồi Sơn – giáo viên chủ nhiệm – đã rời đi, khiến lớp 12A1 hiện tại gần như rơi vào trạng thái nuôi thả.

Dù trường học không muốn tình trạng này xảy ra, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, bởi giáo viên không đủ để bổ sung.

Trước đó, sự kiện Người Chăn Dê đã khiến một bộ phận giảng viên phải đưa ra lựa chọn giữa chuyển công tác hoặc từ chức.

Thế là, học sinh bắt đầu tự dạy chính mình.

Võ kỹ khóa không có giáo viên, vậy thì để học sinh lên giảng. Và nhiệm vụ này, tự nhiên rơi vào tay Tô Nhược Ly.

Ban đầu, nàng còn có chút do dự, nhưng sau vài buổi giảng, dần dần cũng quen, thậm chí còn cảm theo thước giảng dạy.

Bản thân Tô Nhược Ly là Tiên Thiên Anh Linh, giảng dạy võ kỹ cho học sinh bình thường tuyệt đối không thành vấn đề, thậm chí còn đáng tin hơn cả giáo viên

võ kỹ của trường. Cộng thêm việc nàng cũng là học sinh, nên khi giảng bài, càng khiến mọi người có cảm giác thân thiết.

Chẳng bao lâu, nàng đã có một lượng fan hâm mộ đáng kể trong khối 12.

Nếu như trước kia, phạm vi hoạt động của nàng chỉ gói gọn trong lớp 12A1, thì giờ đây đã mở rộng ra gần một nửa khối 12.

Bạch Du mang theo phần thịt hung thú đã đóng gói đi tìm Tần Tuyết Táo, nhưng khi đến lớp thì không thấy người đâu.

Hỏi thăm một chút ở phòng giáo viên mới biết, hiện tại đang có ba lớp học chung một buổi võ kỹ khóa.

Vậy thì nhân tiện đi xem luôn.

Khi Bạch Du đến phòng học võ kỹ khóa, trước mặt là hơn một trăm học sinh tập hợp lại, chia thành ba nhóm rõ ràng.

Hắn không suy nghĩ nhiều, theo bản năng bước đến chỗ Đào Như Tô rồi ngồi xuống.

Đào Như Tô nhìn hắn đầy nghi hoặc:

“Người qua đây làm gì?”

Ngay lúc đó, Hoa Li ở phía đối diện cũng vẫy tay:

“Ê! Người ngồi nhầm rồi, đó là ban 3!”

Bạch Du giật mình nhận ra:

“À... Ta nhầm.”

Chương 452

DTV EBOOK

Chương 181: Loại chuyện này làm sao có thể xảy ra đến ba lần!

Bạch Du vừa mới định đứng lên, liền bị Đào Như Tô ấn bả vai xuống:

“Thôi đi, đâm lao thì phải theo lao, đừng động! Phía trên đang giảng bài kìa.”

Nhìn dáng vẻ của Quả Đào Nhỏ, rõ ràng là đang rất vui vẻ.

Nhưng đúng lúc đó, cảnh tượng này lại bị Tô Nhược Ly — người đang giảng bài phía trên — trông thấy. Nàng không tiện nói gì, chỉ tiếp tục bài giảng.

Lớp võ kỹ cấp ba thực ra không có bao nhiêu nội dung phức tạp, chủ yếu xoay quanh các kỹ thuật rèn luyện cơ bản. Nếu chỉ dựa vào chương trình học mà muốn đột phá lên Siêu Phàm thì gần như không thể, cho nên trọng điểm vẫn là thực chiến và luyện tập tiếp chiêu.

Đa số học sinh ra tay đều không biết chừng mực, vì vậy cần có người có thực lực vững chắc để tiến hành đối luyện.

Sau khi thấy Bạch Du đến, tốc độ giảng bài của Tô Nhược Ly rõ ràng nhanh hơn hẳn, chỉ mất năm phút để hoàn thành phần nội dung vốn dự định kéo dài mười lăm phút. Sau đó, nàng trực tiếp chuyển sang phần thực chiến.

“Được rồi, các đồng học đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm, đứng lên nào!”

Nàng phát tay, ra hiệu.

Trong lớp có ba người đứng dậy.

Đào Như Tô, Tần Tuyết Táo, và... Lưu Năng.

Khổng Văn: “Hả?”

Hắn nhìn chăm chăm Lưu Năng, ngạc nhiên: “Ta đi! Nhóc con, ngươi đột phá Siêu Phàm từ khi nào vậy?”

Lưu Năng gãi đầu, có chút ngại ngùng: “Mới hôm qua thôi, coi như may mắn.”

Tô Nhược Ly mỉm cười chúc mừng: “Chúc mừng ngươi.”

Lưu Năng có thiên phú cấp màu vàng đất, việc hắn đột phá Siêu Phàm cũng không phải là điều quá mức kinh ngạc.

Nàng lại quét mắt một vòng rồi hỏi tiếp:

“Còn ai nữa không?”

Bạch Du ngồi trong đám đông, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, nhìn quanh một lượt thì phát hiện trong lớp có không ít người đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Chính mình, Hoa Li, Khổng Văn... Ban 5 còn có Ngô San San, Khâu Đồng Đồng, cùng với một số người khác, tất cả đều tập trung ánh mắt về phía hắn.

Hắn đành phải đứng lên.

Ban đầu hắn chỉ định ngồi yên làm một con cá ướp muối, nhưng cuối cùng vẫn bị tóm lên làm người đối luyện.

Lần này, hắn lập tức thu hút không ít ánh mắt chú ý, bởi vì hắn vốn dĩ đã là nhân vật có tiếng ở Nam Lăng Tam Trung... Một phần là nhờ có một vị thanh mai trúc mã khiến ai ai cũng hâm mộ.

Hơn nữa, thiên phú của hắn chỉ là cấp trắng, vậy mà lại có thể đột phá lên Siêu Phàm, chuyện này khiến không ít người phải kinh ngạc.

Khổng Văn cười hắc hắc: “Ngạc nhiên không? Ngạc nhiên chưa? Đây chính là Bạch Du chân chính! Hoàn toàn là Bạch Du! Hoàn toàn...”

Còn chưa nói hết câu đã bị Hoa Li vỗ mạnh vào đầu: “Người đắc ý cái gì chứ!”

Khổng Văn xoa mặt, bĩu môi: “Hắn không lên tiếng, không chịu khoe khoang, vậy đương nhiên phải có người đứng ra giải thích cho chứ. Ta giúp huynh đệ trang bức thì có gì sai? Hắn khoe cũng như ta khoe thôi mà!”

Bạch Du trợn mắt lườm một cái, trong lòng thầm than.

Rõ ràng hắn có thể cảm nhận được địch ý từ trong đám người... Tuổi trẻ vốn bùng bột, dễ sinh ra tâm lý phản nghịch và cạnh tranh.

Đặc biệt là, trong đó không ít địch ý còn đến từ các nữ sinh.

Nhức cả trứng...

Tô Nhược Ly vỗ tay, ra hiệu:

“Được rồi, tiếp theo, mời các bạn lên đối luyện với nhau. Chú ý kiểm soát sức mạnh, tránh gây thương tích!”

Nàng phân chia sân bãi thành nhiều khu vực.

Lúc đi ngang qua Bạch Du, nàng vỗ nhẹ vai hắn, cười nói:

“Mau lên đi, có rất nhiều người muốn xem thử thực lực của ngươi đấy!”

Bạch Du bất đắc dĩ nhìn nàng:

“Ngươi đúng là sợ thiên hạ không loạn mà...”

Tô Nhược Ly chớp mắt tinh nghịch, giơ nắm tay động viên:

“Nào có đâu! Ta chỉ muốn mọi người được chiêm ngưỡng dáng vẻ anh tuấn của người thôi mà ~”

Rất tốt...

Vừa hung ác kéo một đợt điểm cừu hận!

Nhưng cũng không có gì lạ, chuyện này có thể lý giải được.

Bạch Du thở dài trong lòng.

Kiếp trước, lúc chơi bóng rổ, tổn thương lớn nhất hắn từng chịu không phải là bị chặn bóng, cũng không phải bị cướp bóng, mà là nhìn thấy đối thủ có bạn gái đưa nước, lau mồ hôi, trong khi hắn thì không có.

“Muốn cùng ta đối luyện, xin mời tự giác xếp hàng!”

Hắn chọn một khoảng sân trống, rồi quay lại nói với đám người phía sau.

Vừa xoay đầu, hắn mới nhận ra số người tham gia đông hơn dự đoán, hơn nữa còn có không ít gương mặt quen thuộc — vừa là bạn học, vừa có cả những người hắn biết.

Hắn sờ cằm, híp mắt nói:

“Thật ra ta đề nghị các người nên đi đối luyện với các cô nương. Dù sao người ta cũng có nhan sắc, bị đánh còn có thể coi như một loại hưởng thụ, gọi là tú sắc khả xan đó. Dù bữa ăn chính là năm đấm, nhưng chẳng phải tốt hơn bị một đại lão gia như ta đá vào hông sao?”

“Thôi bớt nhảm đi, tranh thủ thời gian bắt đầu!”

Chương 453

DTV EBOOK

Ngô San San sớm đã quen với cái tính bại hoại và miệng lưỡi châm chọc của hắn, lập tức chặn ngay màn kéo thù hận này lại. Nàng tiến lên một bước, hùng hổ nói:

“Ta lên trước!”

Nói rồi, nàng trực tiếp bày ra chiêu thức mở màn quen thuộc.

“Bát Quái Chưởng?”

“Đúng, học trong võ quán!” Ngô San San gật đầu đáp. Dù gia cảnh nàng không tệ, nhưng lại không có liên quan đến Siêu Phàm truyền thừa.

“Thế tấn không tệ, nhưng thực lực ra sao thì phải kiểm chứng đã!”

Bạch Du chấp một tay sau lưng, nhàn nhạt phát tay:

“Mời!”

Ngô San San thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Nàng đạp chân tiến lên, triển khai Bát Quái Chưởng.

Mặc dù gọi là chưởng pháp, nhưng trên thực tế, bộ pháp trong Bát Quái Chưởng cũng quan trọng không kém.

Môn võ này không thiên về tấn công cường mãnh, mà chú trọng vào kỹ thuật di chuyển, bộ pháp linh hoạt như thể đi trên bùn lầy. Khi bước chân nâng lên, giống như có lực cản kéo lại; khi đạp xuống, lại có cảm giác dò xét mặt đất trước khi đặt trọng tâm. Vì vậy, dù tốc độ bộ pháp rất nhanh, nhưng bước chân lại không quá lớn.

Ngô San San hiểu rất rõ điều này.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc nàng định áp sát và phát lực, còn chưa kịp nhìn rõ động tác của đối phương, thì đã thấy bản thân bị trượt ra ngoài.

Bạch Du hờ hững bình luận:

“Hạ bàn bất ổn, lại còn dám để lộ lưng... Cùng cấp bậc thì không sao, nhưng nếu người gặp đối thủ mạnh hơn một bậc mà vẫn lộ sơ hở như vậy, chẳng khác nào dâng lưng cho người ta đánh. Dù nói Bát Quái thiên về phản công, nhưng người xoay người quá chậm!”

Hắn phát tay.

“Kế tiếp!”

Ngô San San không bị thương, chỉ là bị đẩy lùi ra sau một chút.

Trên thực tế, động tác xoay người trong Bát Quái Chưởng từng xuất hiện trong phim Diệt Ván, nhìn qua như một sơ hở lớn, nhưng ai dám lợi dụng điểm yếu này đều sẽ phải trả giá bằng một đòn phản công hung mãnh.

Thế nhưng, Bạch Du lại phá vỡ nguyên lý này ngay trước mặt mọi người. Điều đó đủ để chứng minh thực lực của hắn đã vượt xa đám học sinh cùng cấp bậc.

Người tiếp theo lên sân là Khâu Đồng Đồng.

Nàng chớp mắt, để lộ hai chiếc răng khểnh đáng yêu, cười nói:

“Hạ thủ lưu tình nha, Bạch đồng học!”

Bạch Du vẫn giữ nguyên động tác cũ, chấp tay sau lưng, hờ hững nói:

“Mời!”

Khâu Đồng Đồng cũng từng tập luyện trong võ quán, nhưng không phải Bát Quái Chưởng, mà là Vịnh Xuân.

Môn quyền pháp này có cấp độ thực chiến rất cao, dù là đối đầu trực diện hay giao chiến cận thân đều có ưu thế nhất định.

Trong chớp mắt, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu.

Khâu Đồng Đồng không để lộ sơ hở quá lớn, Kiềm Dương Mã của nàng rất ổn định, hạ bàn vững chắc, vì vậy Bạch Du không thể chỉ dùng một đòn đẩy ngã nàng như Ngô San San được.

Nhưng dù sao đây cũng là luyện tập đối chiêu, không thể kéo dài quá lâu.

Đến giây thứ 100, Bạch Du đột nhiên đẩy mạnh khuỷu tay về phía trước, có ý định phá vỡ thế phòng ngự của nàng.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy...

Khâu Đồng Đồng bất ngờ bật lùi ra sau một bước bằng kỹ thuật Bình Di Dịch Bộ, không chỉ kéo dài khoảng cách, mà còn tung ra một cú Huy Quyền cực kỳ đẹp mắt.

Bạch Du: “?”

Ngô San San nhìn thấy cảnh đó, ngạc nhiên đến mức hét lên:

“Đồng Đồng! Người vừa ứng kích thành công sao?”

Khâu Đồng Đồng sửng người, cúi đầu nhìn đôi tay của mình, sau đó ngơ ngác nói:

“Hình như... thật sự là vậy!”

Nàng không thể tin nổi:

“Trước đó ta thử bao nhiêu lần đều không được, vậy mà lần này... Thật thần kỳ! Bạch đồng học, người

đúng là lợi hại!”

Bạch Du: “Emmmmm.....”

Hắn lập tức lắc đầu, thản nhiên nói: “Chỉ là trùng hợp thôi! Bất quá là do người khổ luyện mà có thành quả, liên quan gì đến ta?”

Lời giải thích này lập tức nhận được sự tán thành của mọi người.

Ngay sau đó, bạn học Trình Niệm Sinh bước tới, vẻ mặt đầy căng thẳng: “Bạch Du, chúng ta là đồng môn ba năm, hạ thủ lưu tình một chút đi.”

Bạch Du hí hóp mắt: “Người đã luyện qua quyền pháp gì chưa?”

Trình Niệm Sinh lắc đầu: “Chưa từng.”

“Vậy thì ta sẽ nhẹ tay một chút.”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe “bộp” một tiếng, bàn tay trái của Bạch Du quét qua không khí, mang theo tàn ảnh rõ rệt.

Chỉ thấy Trình Niệm Sinh như một cơn gió lốc, lập tức phát động thế công mãnh liệt. Bạch Du thoáng phòng ngự, ban đầu chỉ dùng một tay, nhưng rất nhanh liền đổi sang hai tay.

“Bộ pháp này là gì vậy?” Có học sinh tò mò hỏi.

“Savate.” Hoa Li, kẻ có kiến thức rộng rãi, nhanh chóng nhận ra: “Là một loại võ thuật của phương Tây, còn gọi là ‘pháp đấu’. Điểm đặc biệt của nó là khi thi đấu nhất định phải mang giày, cái tên ‘Savate’ trong tiếng Pháp có nghĩa là ‘giày đá’.”

“Thật tàn nhẫn!” Khâu Đồng Đồng cau mày.

Chương 454

DTV EBOOK

“Bất quá, hấn ngược lại rất thành thạo.” Ngô San San vẫn không chút lo lắng. Sau khi tận mắt chứng kiến cảnh Bạch Du nhốt một con Nhị Giai Ác Linh trong rạp hát rồi điên cuồng hành hạ nó, nàng đã không còn cho rằng nơi này có ai là đối thủ của hấn, bao gồm cả Tô Nhược Ly..... Chỉ cần vài câu ngọt nhạt, nàng ấy chắc chắn sẽ lập tức đầu hàng.

Trong thế trận công thủ dày đặc, Bạch Du nắm bắt thời cơ, bất ngờ tung một cước phản kích.

Hai chân va chạm mạnh mẽ, lòng bàn chân cả hai đập thẳng vào nhau, tạo ra một âm thanh trầm đục vang vọng cả sân đấu.

Toàn bộ học sinh trở mắt, há hốc mồm.

Bởi vì cú đá vừa rồi mang theo uy lực quá mức kinh người!

Kể cả Trình Niệm Sinh cũng bị đẩy lùi ba bước, đứng yên ba giây mới có thể ổn định.

“Ta.....” Hấn ngẩn ngơ, mặt đầy vẻ hoang mang: “Ứng kích kỳ?!”

Toàn bộ học sinh đều trầm mặc, đồng loạt quay sang nhìn Bạch Du.

Hai lần giao thủ, hai lần phát động ứng kích kỳ?

Chuyện này có hợp lý không?

Bạch Du cũng âm thầm cảm thấy kỳ lạ. Rốt cuộc là “Giữ Gốc Pháp Tắc” phát động hay chỉ là do may mắn thuần túy?

Nhưng ngoài mặt, hấn vẫn cứng miệng chống chế: “Nhìn ta làm gì? Đây là kết quả do hấn cố gắng! Ta chỉ

là đẩy nhẹ một cái, có gì mà suy nghĩ kỳ quái? Loại chuyện này xảy ra hai lần đã là ngoài ý muốn, tuyệt đối không thể xuất hiện lần thứ ba!”

“Tiếp theo là ta!”

Hoa Li lập tức ném chai nước khoáng xuống, hăng hái chạy lên.

“Người không phải muốn về kế thừa gia nghiệp sao?”

Bạch Du nhíu mày: “Người còn chẳng thi Võ Khoa, xem nào nhiệt cái gì?”

“Đại Hạ ta chẳng phải luôn thích tham gia nào nhiệt sao?” Hoa Li cười hì hì: “Để ta thử xem, biết đâu người thật sự là bảo tàng nam hài khai quang? Dù sao không tốn tiền, sao không thử chứ!”

“Người đi mà nằm mơ!” Bạch Du lắc đầu.

Ài ngờ, có người bên cạnh đã bắt đầu bấm giờ: “100 giây! Bắt đầu!”

“Ta lên đây! Ngao!” Hoa Li lao đến, vung lên một chiêu “vuốt hổ”..... Không, phải là “mèo trảo”.

Chớp mắt, 100 giây trôi qua.

Lần này, đối mặt với đòn phản kích đầu tiên của Bạch Du, Hoa Li phản ứng cực nhanh, dậm mạnh lên vai hắn, nhảy vọt lên cao gần mười mét, đáp xuống tầng hai sân vận động.

Toàn trường lặng thinh.

Kể cả đứa ngốc cũng có thể nhìn ra —— nàng cũng đã đạt tới ứng kích kỳ!

“Hai lần ứng kích.....” Hoa Li vui sướng đến mức sắp phát cuồng.

Những bạn học khác tiếp tục quay đầu nhìn Bạch Du.

Người ta nói “quá tam ba bận”, nhưng cái này đã lần thứ ba.....

Nói gì bây giờ?

Cái này không có cách nào giải thích được a.....

Giữ Gốc Pháp Tắc lại loạn phát động công?

Tại sao bọn ta vất vả như vậy, còn người khác chỉ cần nhận một đòn là trúng?!

Bạch Du lui về sau một bước, tiếp tục chống chế: “Các vị đồng học, xin mời tỉnh táo!”

Hắn lập tức chú ý đến ánh mắt của đám người xung quanh đang bắt đầu phát sáng, liền vội vàng lui thêm một bước: “Xin hãy tin vào khoa học! Loại chuyện này không thể xảy ra đâu, dù có ba lần thì cũng chỉ là ảo giác! Tất cả đều là giả, là các người tập thể hoang tưởng! Làm gì có khai quang nam hải chứ..... Các người..... Mẹ nó!”

Bất kể Bạch Du có tin hay không, dù sao thì bọn họ tin rồi.

Một đám người đồng loạt xông lên, bộ dáng hệt như muốn quỳ xuống cầu xin chỉ giáo.

Dù sao chỉ cần bị đánh một trận là có thể đột phá ứng kích kỳ, đây chính là cơ hội mà vô số học sinh cầu còn không được!

Bước vào ứng kích kỳ đồng nghĩa với việc chạm đến ngưỡng cửa Siêu Phàm, mà khoảng thời gian còn lại đến kỳ thi đại học chỉ hơn một tháng. Với phần lớn học sinh, Siêu Phàm vốn là một cảnh giới xa vời, chỉ có thể trông chờ vào vận may.

Toàn bộ Nam Lăng Tam Trung, tính đến hiện tại cũng chỉ có bảy học sinh đột phá Siêu Phàm.

Mà thống kê năm trước, số lượng học sinh đạt Siêu Phàm trung bình chỉ là 3.6 người.

Có thể thấy, con số này ít ỏi đến mức nào!

Tiện thể nói thêm, dù có bước vào Siêu Phàm, cũng chưa chắc đã được tuyển chọn.

Đối với những đại học Võ Khoa thông thường, thậm chí là hàng nhất lưu, thì đạt Siêu Phàm đã là đủ điều kiện. Nhưng muốn vào được các học viện đỉnh cấp, vẫn phải dựa vào thực lực bản thân. Chẳng hạn như Học Viện Bồng Lai, dù đạt Siêu Phàm cũng phải vượt qua kỳ thi tuyển sinh thì mới được vào học.

Đến giai đoạn này, dù chỉ tiến bộ một chút cũng vô cùng quan trọng.

Bởi vì phần lớn học sinh đều đã chững lại ở thời điểm này!

Cuộc đua tăng tốc đã bắt đầu ngay từ học kỳ hai lớp 12. Những gia đình có điều kiện đã sớm bỏ ra số tiền lớn để mua đủ loại đan dược cho con em mình, nhằm giúp chúng tăng tốc đột phá.

Chương 455

DTV EBOOK

Cũng trong giai đoạn này, thân hình của Hoa Li từ hơi có đường cong trở thành có lỗi có lõm rõ ràng. Không ít bạn học nữ kéo nàng lại để hỏi phương pháp luyện tập, nhưng nàng chỉ có thể cười trừ cho qua. Chẳng lẽ lại nói thẳng với bọn họ là do bản thân... dư thừa dinh dưỡng sao?

Những gia đình bình thường, dù không thể đầu tư mạnh vào đan dược cao cấp, cũng sẽ cố gắng tiết kiệm để mua lấy một ít đan dược hỗ trợ như Khí Huyết Đan, Minh Nhân Đan, Tĩnh Tâm Đan. Trong thời gian này, những loại đan dược đó cơ bản đều bị vét sạch khỏi thị trường.

Ngay như lớp một, tình huống cũng không khá hơn là bao.

Gần như mỗi học sinh đều duy trì một tuần một viên đan dược, mà chỉ trong một học kỳ ngắn ngủi, số tiền tiêu tốn đã tương đương với toàn bộ tài sản mà một gia đình dành dụm trong năm, sáu năm trời!

Muốn mạnh lên? Đơn giản thôi —— phải nạp tiền!

Không nạp tiền? Theo không kịp!

Mà thậm chí hơn chính là dù có nạp tiền, cũng chưa chắc theo kịp!

Thiên phú, tâm tính, linh cảm —— tất cả những yếu tố này đều là rào cản.

Muốn bước vào Siêu Phàm, xác suất thật sự là trong trăm có một!

Nhưng hiện tại thì sao?

Chỉ cần đấu với Bạch Du một trận, liên tục tiếp bước vào ứng kích kỳ?!

Cái danh “bảo tàng khai quang nam hải” này, dù hần không muốn cũng không được!

Tương lai, dù hần chẳng cần làm gì, chỉ cần ở trường nhận chức giảng dạy, e rằng mỗi ngày đều có người xếp hàng xin được hần đánh một trận!

Trên thực tế, ngay lúc này, dấu hiệu ấy đã bắt đầu xuất hiện.

Bạch Du rất muốn lùi ra, đáng tiếc lại bị vây người vây chặt.

Đến cả những học sinh vốn chỉ đứng ngoài xem trò vui cũng bu lại góp vui.

Không còn cách nào khác, hần đành tiếp tục so chiêu.

Chỉ là... đây là lần đầu tiên hần phát hiện Giữ Gốc Pháp Tắc của mình cũng có thể ảnh hưởng đến người khác!

Trước giờ, nó chỉ có tác dụng trên chính bản thân hần mà thôi.

Chẳng lẽ vì thực lực của hần đã tăng lên, nên siêu năng lực này cũng được cường hóa?

Nhưng cái kỹ năng này vốn đã là dạng “nhân quả luật” rồi, nếu tiếp tục cường hóa nữa, chẳng phải mười quyền là có thể đánh xuyên cả đại lục hay sao?!

Dù sao hần cũng muốn thử xem Giữ Gốc Pháp Tắc của mình rốt cuộc có thể tiến hóa tới mức nào.

Trước đây, khi giao thủ với Đào Như Tô, Tần Tuyết Táo hay Tô Nhược Ly, hần chưa từng kích hoạt được ứng kích kỳ cho đối phương.

Nhưng hiện tại, nếu chính hần ở trạng thái yếu, vậy thì một quyền liền có thể khiến đối phương tiến vào ứng kích kỳ?

Nơi này có quá nhiều người, nếu chuyện này thật sự bị truyền ra ngoài, đối với hần cũng không phải

chuyện tốt đẹp gì.

Hắn liền giơ tay, trầm giọng quát: “Tốt, tất cả an tĩnh một chút!”

Các bạn học lập tức im bật.

Bạch Du giơ một ngón tay lên: “Ta có thể tiếp tục nhận chiêu với các người, nhưng chỉ nhận tối đa năm người, hơn nữa phải là những kẻ đã tiếp cận ứng kích kỳ!”

Đưa mắt nhìn qua, trong đám học sinh ở đây, đại đa số đều đạt từ cấp bảy trở lên. Nhưng số người chạm đến cấp mười, e rằng chỉ có sáu hoặc bảy người mà thôi.

Hắn đứng đó, lặng lẽ chờ đợi các học viên tiếp tục đề cử.

Chẳng bao lâu sau, người đầu tiên bước lên đài.

Đó là một nam sinh đến từ lớp 5, tên Triệu Cương. Hắn có dáng người cường tráng, khuôn mặt chất phác, thiên phú đạt cấp độ vàng đậm, dường như còn mang theo một chút huyết mạch đặc thù.

Chính vì điều này mà con đường đột phá Siêu Phàm của hắn trở nên vô cùng gian nan. Bởi lẽ, huyết mạch càng tinh thuần thì nhu cầu năng lượng càng lớn—giống như một bầu nước, có thể đổ đầy một ấm trà, nhưng lại không thể lấp đầy một thùng nước lớn.

“Xin mời.” Bạch Du ôm quyền, lời ít mà ý nhiều.

Cả hai đứng vững, chuẩn bị giao đấu.

Triệu Cương sử dụng một bộ quyền pháp có vẻ là võ học gia truyền. Bạch Du chưa từng thấy qua loại này, nhưng có thể nhận ra nó thiên về thể mạnh, lực đạo trầm ổn. Tuy nhiên, tốc độ ra đòn lại chậm chạp, sơ hở cũng không hề ít.

Cứ thế, hai người giao đấu hơn 30 chiêu, thời gian dần trôi đến giây thứ 100.

Ngay khi người bên ngoài bóp biểu thị thành công, Bạch Du liền triển khai phản kích.

Lúc này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng—Giữ Gốc Pháp Tắc đang dần phát huy hiệu lực. Dù chưa thể diễn giải rành mạch về cơ chế của nó, nhưng hắn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh đang khuếch tán ra từ chính tinh thần mình.

Chỉ cần hắn chạm vào thứ gì, liền có thể “truyền tải” lực lượng.

Tuy nhiên, sức mạnh này không có mức độ bá đạo như quy tắc nhân quả, mà giống như một loại kéo dài ý chí tinh thần theo hướng chủ quan hơn.

Nói cách khác, cú đâm của hắn có thể mang theo một loại “đốn ngộ” đặc thù—nhưng hiệu quả chỉ có tác dụng lên những sinh linh yếu hơn hắn.

Chương 456

DTV EBOOK

Đây vẫn nằm trong phạm trù “Giữ Gốc”, thế nhưng nó lại sản sinh ra một loại biến hóa vi diệu mà trước nay chưa từng xuất hiện.

Hiện tại, phạm vi ảnh hưởng của nó đang không ngừng khuếch trương.

Điều này tự nhiên là một chuyện tốt, bởi vì từ trước đến nay, Bạch Du vẫn luôn lo lắng về việc năng lực của mình mất kiểm soát. Trước đây, hắn hoàn toàn không thể xác định được khi nào nó phát huy hiệu quả, khi nào lại mất tác dụng.

Nhưng bây giờ, chỉ cần hắn chủ động kích hoạt “Giữ Gốc”, liền có thể rõ ràng cảm nhận được nó có đang vận hành hay không.

Thậm chí, hắn còn có thể tìm ra phương pháp sử dụng khác nhau, không phải vì năng lực thay đổi, mà là chính hắn đang dần thích nghi và nắm bắt nó.

Như vậy, có phải có nghĩa là chỉ cần hắn tiếp tục mạnh lên, một ngày nào đó, hắn có thể hoàn toàn khống chế nó?

Mang theo suy nghĩ này, Bạch Du vung nắm đấm, đánh thẳng vào lồng ngực của Triệu Cương. Trong nháy mắt, phần trên quần áo của đối phương bị xé rách thành từng mảnh.

Cú đấm đánh trúng, cơ bắp phía dưới xương ngực Triệu Cương đột nhiên cứng lại, giống như được bao bọc bởi một lớp giáp sắt cường hóa.

“Đương ——!”

Một tiếng vang giòn giã khuếch tán ra khắp đấu trường.

Bạch Du thu nắm đấm lại, còn Triệu Cương thì đứng tại chỗ, vẻ mặt ngây ngấn mặt ba giây. Sau khi lấy lại tinh thần, hắn mở to mắt, kinh ngạc hỏi:

“Vừa rồi... là cái gì vậy?”

“Hắn cũng ngộ đạo sao?” Hoa Li ở bên cạnh thử thăm dò.

“Không...” Triệu Cương lắc đầu.

Bên cạnh, các học viên quan sát không khỏi thất vọng. Quả nhiên, loại chuyện như vậy không thể xảy ra ba lần liên tiếp.

Bạch Du khoanh tay, không có ý định giải thích gì thêm.

Một số học sinh chỉ đến xem náo nhiệt cũng dần mất hứng, quay lưng bỏ đi.

Bạch Du quét mắt nhìn quanh, cao giọng hỏi: “Còn ai muốn tiếp tục đối luyện không?”

Dù có một số người đã rời đi, nhưng những học viên ở lại vẫn rất nhiệt tình.

Bạch Du đang chuẩn bị tiếp tục giao đấu, thì từ ngoài đám đông vang lên một giọng nói.

Trợ giảng của lớp võ kỹ khóa ngoại hô lớn:

“Bạch Du! Bạch Du có ở đây không? Chủ nhiệm gọi người đến phòng hiệu trưởng một chuyến!”

Bạch Du nghe vậy, lập tức đáp:

“Ta qua ngay!”

Quay đầu lại nhìn đám học sinh xung quanh, hắn ôm quyền nói:

“Xin lỗi các vị, ta có chút chuyện phải đi trước một bước.”

Nói xong, hắn rẽ qua đám đông, theo trợ giảng rời khỏi võ kỹ trận.

Ngay khi Bạch Du rời đi, đám người xung quanh cũng bắt đầu tản ra.

Có người vỗ vỗ vai Triệu Cương, trêu chọc:

“Đi thôi, Thép Con! Người còn đứng đực ra đó làm gì? Vừa rồi bị một quyền đánh ra nội thương à?”

“Không có, ta chỉ là... có chút không thể tưởng tượng nổi...”

“Cái gì mà không thể tưởng tượng nổi?”

Triệu Cương siết chặt nắm đấm, đột nhiên, khắp cánh tay hắn vang lên âm thanh ken két, như thể xương cốt đang cứng lại.

Âm thanh kỳ quái này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Trình Niệm Sinh nhíu mày, bật ra một tiếng chặc:

“Người chắc chắn là bình thường chứ?”

Để xác nhận suy nghĩ trong đầu, hắn bất ngờ lùi ra sau mấy bước, sau đó đột ngột lao tới, tung một cước đá thẳng vào lưng Triệu Cương.

Đám người xung quanh còn chưa kịp lên tiếng cảnh báo, thì...

Cộp!

Cú đá bị cắt ngang giữa chừng.

Trình Niệm Sinh lão đảo suýt ngã, vội vàng ôm lấy bắp chân, hít vào một ngụm khí lạnh:

“M* nó, thật luôn!”

“Thật cái gì?” Ngô San San khó hiểu:

“Nói chuyện đừng có nói nửa chừng như thế!”

Trình Niệm Sinh không trả lời mà quay đầu bỏ chạy khỏi võ kỹ trận, miệng lầm bầm:

“Ai da, ta đau bụng, ta đi nhà vệ sinh trước!”

“Lại lộn xộn cái gì vậy...” Ngô San San khoanh tay, định phàn nàn, thì bỗng dừng khóe mắt thoáng thấy Khâu Đồng Đồng cũng đang len lén chuồn đi.

“Đồng Đồng, ngươi định đi đâu?”

Khâu Đồng Đồng dừng bước, cười gượng:

“À... ta cũng đau bụng, ta thân đi trước.”

Dứt lời, nàng xoay người rời khỏi võ kỹ trận, để lại một bóng lưng đầy khả nghi.

Ngô San San nhú mày, thì thào:

“Không phải thảng trước ngươi vừa than thân thích của ngươi mới đi sao?”

Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, nàng nhìn quanh rồi quay sang hỏi thẳng Triệu Cương:

“Ngươi rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Triệu Cương vỗ trán, sau đó cười rạng rỡ, vừa đi qua đi lại vừa phẫn khích nói:

“Ta... Siêu Phàm rồi.”

——!!!——

Không gian bỗng chốc rơi vào tĩnh lặng.

Ba giây sau.

Ầm——!

Cả đám người như bị nổ tung, ai nấy đều há hốc mồm, gương mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Đệt! Ngươi không phải là lĩnh ngộ võ đạo, mà là trực tiếp đột phá Siêu Phàm?”

“Nhận chiêu ra ba cái lĩnh ngộ, một cái Siêu Phàm?!”

“Bạch Du nắm đám này có hiệu ứng khai sáng à?”

“Xàm! Lần trước ta còn đi chùa xin bùa khai quang, đốt một nén nhang mất 1800 mà có được tác dụng quái gì đâu!”

“Ngao ngao ngao, ta cũng muốn bị đánh! Dù có bị đánh ta cũng cam tâm tình nguyện!”

“Cút! Loại chuyện tốt này đến phiên ngươi chắc?!”

“Nghĩa phụ, nghĩa phụ của ta đâu? Phụng Tiên ở đây này!”

Chương 457

DTV EBOOK

Đám đông lập tức loạn thành một đoàn, người gào người hét, kẻ nghiêng rãng người cười ngả nghiêng.

Hoa Li đột nhiên phát nổ chửi thề:

“Thảo! Hai người lúc này!”

“Ai cơ?”

“Bọn họ nhất định đã nhận ra chuyện này, nên mới lén chuồn đi! Đau bụng cái rắm, rõ ràng là sợ bỏ lỡ cơ hội bị đánh!”

Cả đám: “!!!”

Không chút chần chừ, Hoa Li lập tức quay đầu lao ra cửa lớn:

“Mau! Không thể để bọn họ giành trước!”

Một đám người gào thét xông ra khỏi võ kỹ phòng.

Những học viên còn đang luyện tập cũng không nhìn được ngoài đầu nhìn theo.

Tô Nhược Ly đứng gần đó, thấy một người bạn trong lớp vội vàng lao ra, nàng vội kéo lại:

“Vi Vi, ngươi làm gì thế? Chạy đi đâu vậy?”

Vi Vi đáp mà chẳng buồn dừng chân:

“Đi xin bị đánh a!”

“???”

“Không đi nhanh là không kịp! Rất nhiều người đang xếp hàng chờ Bạch Du đánh một trận đó!”

“???”

Tô Nhược Ly đứng đơ ra tại chỗ, há miệng mà không thốt nên lời.

Nhìn theo bóng Vi Vi khuất dần, nàng còn chưa kịp tiêu hóa hết chuyện này, thì Vi Vi bỗng đứng quay lại, giữ chặt tay nàng:

“Nhược Ly!”

Vi Vi có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn cắn răng mở miệng:

“Người và Bạch Du là thanh mai trúc mã, quan hệ các người siêu cấp tốt có đúng không?”

“Làm đồng học ba năm, ta chưa từng cầu xin người chuyện gì... Nhưng lần này, người giúp ta năn nỉ hẩn một chút được không?”

“Để Bạch Du đánh ta một quyền đi!”

“Van người!”

Tô Nhược Ly: “.....”

Làm đồng học ba năm, đây là lần đầu tiên nàng nghe được một yêu cầu kỳ quái như thế.

Nàng quay đầu lại, đưa ánh mắt cầu cứu đến những người xung quanh.

Các bạn học, ai hiểu không?!

Lúc này, Bạch Du hoàn toàn không hay biết tình hình hỗn loạn bên ngoài.

Hắn đi thẳng đến phòng hiệu trưởng.

Sau khi trợ lý gõ cửa, bên trong liên vang lên một giọng nói trầm ổn:

“Vào đi.”

Cánh cửa mở ra, trợ lý không theo vào mà chỉ có mình Bạch Du bước vào trong phòng. Đối diện hắn là một người đàn ông trung niên.

Hiệu trưởng của Nam Lăng Tam Trung được bổ nhiệm trực tiếp từ Bộ Giáo Dục thành phố Nam Lăng. Chức vị hiệu trưởng của một trường công lập

vốn không đơn giản, đi kèm với nó là quyền xét duyệt và đánh giá cấp bậc.

Người đàn ông trung niên ấy tên là Ngô Hiểm Phong.

Trước đây, Bạch Du chỉ gặp hiệu trưởng vài lần vào những dịp khai giảng. Đa phần công việc quản lý trường học đều do ba phó hiệu trưởng đảm nhận, còn hiệu trưởng chính thức thì đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc trực tiếp.

Ngô Hiểm Phong ngồi trước bàn trà, giơ tay mời hắn ngồi xuống:

“Bạch đồng học, mời ngồi, không cần câu nệ.”

Bạch Du không hề tỏ ra gò bó, hắn thoải mái kéo ghế ngồi xuống rồi hỏi thẳng:

“Hiệu trưởng tìm ta có chuyện gì sao?”

Ngô Hiểm Phong cười nhẹ:

“Đột nhiên gọi người tới, chắc hẳn người có chút thắc mắc?”

Nói rồi, ông đẩy một chén trà nóng đến trước mặt Bạch Du, giọng điềm đạm:

“Thực ra, ta nhận được báo cáo từ trường học về việc đo lường thiên phú của người.”

Nghe vậy, Bạch Du khẽ nhú mày.

Ban đầu, hắn chỉ thuận miệng đề cập đến chuyện muốn kiểm tra lại thiên phú của mình, không ngờ chuyện này lại bị báo cáo lên từng cấp và cuối cùng đến tai hiệu trưởng.

Hắn không khỏi thắc mắc:

“Chẳng qua chỉ là một bài kiểm tra thiên phú, có cần phải nghiêm trọng đến vậy không?”

Ngô Hiểm Phong lắc đầu, nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng thổi đi hơi nóng:

“Học sinh bình thường thì không cần thiết. Nhưng thiên phú của người không hề bình thường.”

Ông dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Màu trắng thiên phú mà có thể trong chưa đầy hai tháng đột phá đến Nhất Giai hậu kỳ, ngay cả người sở hữu thiên phú đỉnh cấp màu vàng cũng chưa chắc đạt được thành tích tương tự. Khi nhận được báo cáo cụ thể, ta thực sự rất bất ngờ, liền muốn đích thân gặp người để xác nhận.”

Bạch Du lắc đầu:

“Ta không nghĩ thiên phú của mình lại cao đến mức đó.”

Ngô Hiểm Phong bật cười:

“Người trẻ tuổi không cần quá khiêm tốn.”

Ánh mắt ông sắc bén hơn một chút, giọng điệu mang theo sự từng trải:

“Ta đã sống hơn năm mươi năm, từng gặp không ít thiên tài dị bẩm. Người có biết không? Thiên phú không phải thứ bất biến. Nó có thể tiến hóa.”

Bạch Du không đáp, chỉ cầm chén trà lên, uống một hơi cạn sạch. Giọt nước cuối cùng cũng không còn lưu lại trên thành chén. Hắn lật úp chiếc chén xuống bàn, ánh mắt bình thản:

“Vây, xin hiệu trưởng chỉ giáo.”

Ngô Hiểm Phong lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, đóng gói cẩn thận, rồi đẩy đến trước mặt hắn:

“Thử một chút đi.”

Bài kiểm tra thiên phú cần thông qua di vật đặc biệt.

Bạch Du mở hộp, bên trong lớp vải lót đỏ thắm là một viên ngọc thạch trong suốt, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hắn đặt tay lên viên ngọc, lòng bàn tay áp sát vào bề mặt mát lạnh.

Lập tức, một luồng ánh sáng huyền hoàng sắc từ lòng bàn tay hắn tỏa ra.

Cùng lúc đó, trước mắt hắn hiện lên một khung cảnh huyền ảo.

Hắn thấy bản thân đang trôi nổi giữa một vùng tinh không vô tận, xung quanh là vô số tinh tú lấp lánh.

Chương 458

DTV EBOOK

Trên bầu trời, ba mặt trời rực rỡ tuần tra trên cao.

Sáu vầng trăng băng giá treo lơ lửng giữa màn đêm.

Nhưng khi nhìn sâu hơn, hẳn phát hiện toàn bộ tinh không rộng lớn này chỉ là bóng phản chiếu của mặt đất phía dưới.

Bạch Du quay đầu lại, ánh mắt chạm đến một cảnh tượng vô cùng kỳ vĩ.

Một dòng chảy ánh sáng vàng kim cuộn cuộn như thực thể sống, trôi lặng lẽ nhưng mang theo uy thế vô biên.

Dường như cả vũ trụ đều hóa thành hữu hình trước mắt hắn.

Sơn xuyên đại địa dần dần hiện ra, tựa như một bức tranh thiên địa rộng lớn, trầm mặc nhưng chất chứa vô số bí ẩn xưa cũ.

Rồi đột nhiên...

Một thân ảnh khổng lồ bơi qua trước mặt hắn.

Đó là một con rồng.

Ba mặt trời, sáu vầng trăng, hàng vạn vì tinh tú—tất cả đều chỉ là những đốm sáng mờ nhạt trên lưng nó.

Khi con rồng khổng lồ ấy chậm chậm vươn mình du đãng trong vũ trụ, những luồng sáng nhỏ từ thân thể nó rơi xuống.

Những tia sáng đó không hề vỡ nát, mà như những món quà mà nó ban tặng.

Một trong số đó hóa thành một con Đẳng Long nhỏ, bay thẳng về phía Bạch Du.

Nó dừng lại trên lòng bàn tay hắn.

Bạch Du vươn ngón tay chạm nhẹ vào chiếc vảy ngược của nó.

Xúc cảm chân thực đến mức khiến hắn có cảm giác như tất cả đều là thật.

Khoảnh khắc ấy...

Tựa như một ảo giác lóe lên rồi biến mất trong chớp mắt.

Bạch Du chợt cảm nhận được đầu ngón tay nóng rực, ngay lúc đó, một loạt văn tự hiện lên trong tầm mắt hắn.

【Thánh Di Vật: Đại Địa Huyền Hoàng Chi Tinh】

【Ngũ Tinh Anh Linh: Đại Hạ Long Hồn】

【Trạng Thái: Toàn Thịnh】

【Bất Khả Khế Ước】

Trong lòng bàn tay, viên tinh thạch dần phát ra ánh sáng màu vàng đất, lớp vỏ ngoài óng ánh như được phủ một tầng hoàng kim thâm trầm, thấp thoáng những tia sáng vàng nhạt lưu chuyển không ngừng.

Tuy nhiên, Bạch Du vẫn quyết định buông tay, đặt viên đá trở lại hộp. Ánh sáng của nó cũng theo đó mà tắt dần.

Ngô Hiểm Phong tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, không giấu nổi sự ngạc nhiên, bật cười ha hả:

“Thiên phú màu vàng đậm, vậy mà trực tiếp nháy liền hai cấp bậc. Không tệ! Rất không tệ!”

Bạch Du nhìn chằm chằm viên tinh thạch, nhú mày hỏi:

“Hiệu trưởng, đây là thứ gì?”

Ngô Hiểm Phong ung dung đáp:

“Long Mạch tinh hoa. Dù không phải thứ quá mức trân quý, nhưng cũng hiếm gặp trong thiên hạ.”

Ông dừng lại một chút rồi tiếp tục:

“Thứ này vốn chỉ khi người lên cấp độ đại học mới có cơ hội tiếp xúc, nhưng thôi, gặp sớm cũng không sao. Ít nhất, nó sẽ giúp người hiểu được một phần bí ẩn của Đại Hạ Long Mạch.”

Ngũ tinh cấp Anh Linh, quả nhiên thần bí khó lường.

Bạch Du nhớ lại khoảnh khắc chạm vào bàn tay con rồng trong ảo giác khi nãy, tâm niệm vừa động, bỗng trên mu bàn tay hần sáng lên một ấn ký nhàn nhạt.

Một con Ngân Long hư ảo hiện ra, nhẹ nhàng quán quanh cổ tay hần, thỉnh thoảng còn uể oải cọ vào da thịt hần như một linh thú có tri giác.

Ngô Hiếm Phong chăm chú quan sát, chậm rãi gật đầu:

“Xem ra, ngay lần đầu tiên chạm vào Long Mạch tinh hoa, người đã nhận được quà tặng từ Đại Hạ Long Mạch rồi.”

Ông mỉm cười, ánh mắt tràn đầy hào hứng:

“Bạch đồng học, tinh thần lực của người đúng là phi phàm. Những người bình thường khi lần đầu tiên đối diện với Long Mạch đều sẽ kinh hãi đến mức không thể giữ vững linh hồn, thậm chí còn có thể tổn thương thần hồn.”

Bạch Du trầm nghĩ:

“Thực ra ta cũng hoảng sợ đấy, nhưng chắc là nhờ hiệu ứng của Hack mà không bị đánh gục. Có lẽ Anh Linh Biên Niên Sử đã giúp ta tránh khỏi ảnh hưởng từ ký ức của Anh Linh.”

Hần giơ tay vuốt ve ấn ký hình rồng trên mu bàn tay, khẽ hỏi:

“Đây gọi là quà tặng của Long Mạch sao?”

Hắn nhớ lại lời của chủ nhiệm lớp, liền hỏi tiếp:

“Ta từng nghe nói Ấn Long Mạch là chứng nhận Siêu Phàm của Đại Hạ, cũng là con đường tu hành của chúng ta. Điều đó có nghĩa gì?”

Ngô Hiểm Phong chậm rãi rót một chén trà, giọng nói trầm ổn:

“Điều này thực ra không khó lý giải...”

Ông ngẩng đầu nhìn Bạch Du, ánh mắt sâu thẳm như ẩn chứa cả một bầu trời lịch sử:

“Long Mạch chính là Đại Hạ. Nó là sự kết tinh của toàn bộ lịch sử, là chứng nhân của hàng ngàn năm biến đổi.”

“Muốn trở thành Siêu Phàm giả, sự cố gắng của bản thân là điều tất yếu. Nhưng chỉ dựa vào nỗ lực cá nhân thì chưa đủ. Quan trọng hơn, chúng ta cần đến sự tích lũy khổng lồ từ tiền nhân.”

Bàn tay ông nhẹ gõ nhịp trên mặt bàn, từng lời nói ra như nặng ngàn cân:

“Trong Long Mạch, ghi chép vô số dấu chân của những bậc tiền bối đã từng ngã xuống, cũng có những kẻ hậu sinh không ngừng tiến lên. Thông qua Ấn Long Mạch, chúng ta có thể bước vào con đường của họ, thậm chí vượt qua họ.”

“Có thể người cảm thấy phức tạp, nhưng thực ra nó đơn giản hơn nhiều...”

Ông nghiêng người về phía trước, giọng nói mang theo chút nghiêm nghị:

Chương 459

DTV EBOOK

“Long Mạch lưu giữ vết tích của vô số cường giả đã từng tồn tại. Khi bước đi trong đó, người sẽ đối mặt với những ký ức và hình ảnh còn sót lại của họ.”

“Muốn đi xa hơn, người bắt buộc phải vượt qua những kẻ đã đi trước, từng bước đánh bại họ.”

“Mỗi khi chiến thắng một hình ảnh trong Long Mạch, người sẽ nhận được quà tặng từ nó—Long Mạch tinh khí và ký ức của tiền nhân.”

“Càng tiến xa, thực lực càng mạnh. Nhưng đồng thời, những gì người đối diện cũng ngày càng khó khăn hơn.”

“Nếu có thể đi được trăm dặm trong Long Mạch, người sẽ đạt đến Tam Giai.”

“Đi được ngàn dặm, sẽ bước vào Tứ Giai.”

“Còn nếu vượt qua vạn dặm, chính là Ngũ Giai.”

Ngô Hiểm Phong đột nhiên nâng giọng, nhưng rồi lại hạ thấp xuống, như thể đang kể về một bí mật cấm kỵ:

“Có thể nói, tất cả cường giả Ngũ Giai của Đại Hạ... đều đã từng đi qua vạn dặm Long Mạch!”

Ánh mắt ông trầm xuống, giọng điệu trở nên nghiêm trọng hơn:

“Hành trình vạn dặm này... không gì sánh được gian nan.”

“Vượt qua được nó, có thể thành Thánh.”

“Nhưng để đi đến cuối con đường ấy, tuyệt đối không phải chuyện ngày một ngày hai.”

Bạch Du nhìn vào hư ảnh con rồng lười biếng trong tay, ánh mắt lóe lên tia suy tư.

“Cái này... Nếu đây là quà tặng từ Đại Hạ Long Mạch, chẳng phải chỉ cần không ngừng khiêu chiến thì cuối cùng cũng có ngày đạt đến vạn dặm sao?”

Ngô Hiểm Phong thở dài, lắc đầu:

“Nào có dễ dàng như vậy? Long Mạch tuy hào phóng, nhưng không có nghĩa là vô hạn.”

“Đi trong Long Mạch vốn đã gian nan, tuy thu hoạch lớn nhưng tất nhiên cũng phải trả giá không nhỏ.”

“Khi khiêu chiến trong Long Mạch, thất bại là điều không thể tránh khỏi.”

“Một khi bị đánh bại và ngã xuống, dù không mất mạng ngay lập tức, nhưng linh hồn sẽ bị tổn thương.”

“Loại thương tổn này cần thời gian dài để phục hồi. So với tổn thương thân thể, vết thương linh hồn khó lành hơn rất nhiều.”

“Cường giả Siêu Phàm Tam Giai được xưng là Hoàng Kim Hồn Phách, linh hồn phải trọn vẹn không chút khiếm khuyết. Nếu hồn phách bị tổn hại, cảnh giới có thể bị hạ lạc. Vì vậy, tu vi càng cao, người ta càng chú trọng đến sự an toàn của linh hồn.”

“Đương nhiên, có bí pháp và bảo vật có thể chữa trị tổn thương linh hồn, nhưng những thứ này cực kỳ hiếm thấy... Đối với người bình thường mà nói, cái giá để thử nghiệm là quá đắt đỏ.”

“Nếu thua liên tiếp hai, ba lần khi khiêu chiến cùng một cường giả Long Mạch, sẽ rất dễ nảy sinh tâm lý thất bại. Hầu hết mọi người khi đó sẽ dừng bước cả đời tại đây.”

Bạch Du trầm ngâm, gật đầu:

“Quả thực là vấn đề khó giải quyết.”

Chi phí để thử nghiệm quá cao.

Trong game, rất nhiều người khi gặp phải Boss khó nhằn đều bỏ luôn trò chơi, hướng chỉ ở đây lại là đối đầu với cường giả vượt xa bản thân.

Chủ nhiệm lớp trước đây từng nói mình là “tróc ra người”, có lẽ chính là ám chỉ điều này. Khi tốc độ tiến bộ chậm lại, gặp phải kẻ địch quá mạnh trong Long Mạch, nếu không thể đột phá sẽ mãi bị mắc kẹt trong vòng lặp vô tận.

Hắn mở bàn tay, Long Mạch Chi Khí thu vào trong Ấn Long Mạch.

“Đa tạ hiệu trưởng chỉ giáo.”

“Chỉ là một số đạo lý cơ bản thôi.” Ngô Hiếm Phong khoát tay áo, cười nhạt:

“Ta nói ra cũng chỉ để nhắc nhở người, tránh việc còn trẻ mà nông nổi, nóng lòng khiêu chiến.”

“Không cần quá vội, cứ từ từ, rồi sẽ đạt được. Với thành tựu hiện tại của người, khả năng đậu vào Học Viện Bồng Lai cũng phải được sáu phần rồi. Lần này có thể bồi dưỡng ra nhiều học sinh xuất sắc như vậy, thật sự làm ta rất vui mừng.”

Chiến tích và danh vọng đến tận cửa, ai mà không muốn?

Bạch Du lắng nghe nhưng không mấy để tâm.

Ngay khi hắn đang tiêu hóa thông tin từ tinh hoa Long Mạch, bỗng một khung thông báo hiện ra trong tầm mắt.

【Chức năng mới đã mở】

【Cảnh Giới Tham Tác】

【Bản đồ số một: Đại Hạ Long Mạch】

Một chức năng mới đã xuất hiện!

Thăm dò cảnh giới!

Chức năng này Bạch Du có ấn tượng. Trước đây, khi nghiên cứu hạng mục bồi dưỡng Anh Linh, hắn từng thấy qua.

Bất quá khi đó vẫn chưa được mở.

Hiện tại, cuối cùng cũng có thể sử dụng.

Trong lòng hắn dâng lên chút kích động, lập tức quay sang từ biệt Ngô Hiểm Phong:

“Hiệu trưởng, nếu không còn chuyện gì nữa, ta muốn trở về lớp.”

“Không vội.” Ngô Hiểm Phong cười cười, mở miệng:

“Ta gọi người tới, đương nhiên không chỉ để kiểm tra thiên phú. Người đã xuất sắc như vậy, ta làm hiệu trưởng Tam Trung, sao có thể không tặng người một phần lễ vật chứ?”

Bạch Du: “?”

Tặng quà?

Đây phải là có chút trái ngược hay không?

Ngô Hiểm Phong vung tay ném ra một vật, rơi vào tay Bạch Du.

Bạch Du cúi đầu nhìn kỹ, phát hiện đó là một tấm lệnh bài có tạo hình kỳ lạ. Trên bề mặt khắc một tòa lầu các cổ kính, toàn bộ lệnh bài mang sắc xanh lam trang nghiêm.

Chương 460

DTV EBOOK

“Đây là huy chương không ký danh, chứa 1000 điểm tích lũy của Anh Hùng Lâu.” Ngô Hiểm Phong khoát tay, thản nhiên nói: “Có thứ này trong tay, người có thể tìm bất kỳ nhân viên quản lý nào của Anh Hùng Lâu ở Nam Lăng Thị. Dù là kỹ nghệ Siêu Phàm, công pháp đặc thù, vũ khí hay đan dược, đều có thể đổi lấy. Ta không rõ người thích gì, nên cũng không dám tự quyết định, nếu muốn thì cứ tự đi đổi lấy.”

“Đa tạ Ngô hiệu trưởng.”

“Haha, không cần khách sáo! Đây không phải phần thưởng đặc biệt dành riêng cho người, những học sinh ưu tú khác ta cũng có phát. Xem như một khoản đầu tư vào thế hệ trẻ tương lai mà thôi... Chỉ tiếc là trước đây người ít khi thể hiện tài năng vượt trội, suýt chút nữa ta đã bỏ lỡ cơ hội rồi. Cũng may, hiện tại vẫn chưa muộn.”

Bạch Du thoáng cảm nín... Hiệu trưởng này thật sự rất thích đầu tư lâu dài à?

“Chăm chỉ học tập đi, nhớ kỹ, mục tiêu là Bồng Lai.” Ngô Hiểm Phong tiện tay phát phát, đuổi thẳng hần ra khỏi cửa.

Nhìn bóng lưng thiếu niên rời đi, sắc mặt Ngô Hiểm Phong thoáng có chút bồi hồi. Ông xoay người, ánh mắt dừng lại trên một tấm ảnh tập thể rơi trong ngăn tủ.

Trong bức ảnh là một nữ tử nho nhã, thanh lệ nhưng cũng mang nét nghiêm nghị.

“Thời gian trôi nhanh thật... Bắc Minh Thuộc, chớp mắt đã hai mươi năm rồi...”

“Không biết các người đang ở nơi nào, thế mà lại nhần tâm bỏ lại đứa nhỏ này tại một nơi như vậy.”

“Là muốn hần vô lo vô nghĩ mà sống một đời bình yên sao?”

“Nhưng... nếu là Nhũ Hồ Khiếu Cốc, thì đây đâu phải nơi có thể giam giữ được hần.”

“Đợi đến khi hần vào Bồng Lai, chuyện này chưa chắc có thể giấu nổi... Nhưng có lẽ, cũng không hần là chuyện xấu.”

Ông bước đến bên bàn sách, ánh mắt rơi trên một văn kiện đóng dấu đỏ mang tiêu đề “Lệnh điều nhiệm”. Khẽ khép mắt, ông lặng lẽ nhìn lên bầu trời thanh vân xa xăm.

“Điều ta mong muốn... chưa bao giờ là một bước lên mây.”

Bạch Du vừa bước ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Hần nhìn sang trái, lại nhìn sang phải, sau đó tiến đến mép hành lang, cúi đầu quan sát.

Một gương mặt im lặng đến mức nghiêm túc đang treo lơ lửng ở đó.

“...Người treo ở đây làm gì vậy?”

Trên cầu có người ngắm cảnh, dưới cầu có người nhìn hần.

Hoa Li đáp lại bằng một câu thơ đầy triết lý.

“Người thật sự là người tốt.” Bạch Du lập tức phản hồi.

“Ta từ chối nhận danh hiệu đó! Nhưng này, người có định phát cho ta thẻ người tốt không?” Hoa Li lập tức nhẩy lên hành lang, cười gian xảo: “Không được! Hôm nay người không đánh ta một trận, thì đừng hòng rời đi!”

Ngay sau đó, cái thứ hai, cái thứ ba...

Toàn bộ hành lang nhanh chóng bị người vây chặt như nêm cối.

Bạch Du quét mắt nhìn một vòng: “Các người thật sự nghĩ bị đánh một trận là có thể đột phá Siêu Phàm à?”

“Có thể chứ!”

Đám đông đồng thanh đáp lại đầy khí thế.

Bạch Du không nói thêm, vung tay chặt xuống đầu Hoa Li một phát.

“Không muốn về tu luyện cho tử tế, lại còn muốn chiếm tiện nghi? Thật sự nghĩ trên đời có chuyện tốt như vậy sao? Bánh từ trên trời có thể rơi thẳng vào đầu các người à?”

Hoa Li lập tức vui sướng vỗ tay: “Gõ mạnh thêm mấy lần! Gõ đủ một trăm lần!”

Bạch Du nhìn đám người này, bất đắc dĩ thở dài: “Các người đúng là một lũ điên mà...”

Đúng lúc này, hần liếc thấy một bóng người quen thuộc ở xa, lập tức hét lớn:

“Khổng Văn! Mau đến cứu giá!”

Nghe vậy, Khổng Văn lập tức chấn động toàn thân, ánh mắt đảo qua đám người trước mặt, trong lòng đầy nghi hoặc.

“Hả? Ta chỉ tiện đường đi tìm người để hỏi chút chuyện thôi, sao lại thấy người bị một đám người vây kín thế này? Đừng nói với ta là bọn họ đang chờ người dẫn đi nhà xí đấy nhé?”

Câu nói vừa dứt, cả đám người đồng loạt trợn mắt.

“Người muốn làm gì?”

“Nếu muốn xếp hàng, thì ra cuối đi!”

“Phía sau! Phía sau cùng! Xếp hàng mà đứng, đừng có chen ngang!”

Ngay lúc đó, một tiếng quát giận dữ vang lên:

“Thằng nhãi này! Sao dám làm tổn thương nghĩa phụ ta!”

Khổng Văn dù nghe không hiểu lắm, nhưng nhìn tình hình cũng đoán được đôi phần. Cây lớn thì gió to, Bạch Du bây giờ tựa như trở thành nhân vật đình đám trong trường học vậy.

Hắn nghĩ thông suốt rồi, lập tức nhét hai tay vào túi quần, xoay người chuồn lẹ: “A ha ha ha... Các người cứ tiếp tục đi, ta không quấy rầy nữa, cáo từ đây!”

Nhưng vừa quay người định đi, Bạch Du đã cất giọng gọi giật lại:

“Người đứng lại, ta có bảo bối muốn cho người xem.”

Khổng Văn lập tức lộ vẻ ghét bỏ: “Người đừng có mà lộ ra khí chất gay như vậy chứ huynh đệ... Rốt cuộc là bảo bối gì?”

Hắn cũng có chút tò mò, vậy nên bước lại gần.

Kết quả, khi vừa tới nơi, Bạch Du liền nở nụ cười quỷ dị:

“Trong các người, ai có thể đánh bại Khổng Văn, ta liền đáp ứng giúp người đó khai quang!”

Chương 461

DTV EBOOK

Khổng Văn lập tức đứng hình, toàn thân chấn động như bị sét đánh. Hấn ý thức được – mình đã tự chui đầu vào rọ!

Chết tiệt, đây là bẫy rập!

Nhưng giờ quay đầu đã không kịp nữa, đám người xung quanh đã vây thành ba tầng trong, ba tầng ngoài, như thể muốn bắt rùa trong hũ.

“Khoan, chuyện này có gì đó sai sai?” Khổng Văn cười gượng, cố gắng thương lượng: “Các vị huynh đệ tỷ muội, oan có đầu, nợ có chủ, chuyện này các người tìm người trong cuộc giải quyết thì hơn! Đánh ta thì có lợi gì đâu chứ...”

Bạch Du vươn vai một cái, chậm rãi nói: “Dù sao cũng không phải chuyện xấu, có thể rèn giũa tính cách bại hoại của người một chút. Mà yên tâm, đồng học sẽ ra tay có chừng mực.”

Hoa Li lập tức gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy! Chỉ là luận bàn thôi, thắng là được.”

Khổng Văn lập tức đảo mắt, trong đầu nhanh chóng nghĩ kế... Chỉ cần mình giả vờ ngã xuống là được chứ gì.

Nhưng Bạch Du lại nhìn thấu suy nghĩ của hắn, cười lạnh: “Hắn có thể giả vờ ngã cũng được, nhưng trước đó phải chịu mười quyền. Không đánh vào mặt, nhớ kỹ, đánh vào hông!”

Khổng Văn lập tức tái mặt, cả người run rẩy: “Ô hô, người đùa thật đấy à?”

Bạch Du nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Người có còn muốn Siêu Phàm không?”

“Ta...” Khổng Văn lắp bắp, cuối cùng cắn răng nói:
“Không... không quá muốn!”

Bạch Du lập tức cười quỷ dị, quay sang đám người xung quanh: “Các người nghe thấy chưa? Đây mà là lời của con người sao?”

“Đúng là không coi ai ra gì mà!”

Tất cả mọi người đều dốc sức tu luyện, liều mạng trở thành cường giả, mà hắn lại cứ nằm đó hưởng thụ? Dựa vào cái gì chứ!

Người cũng phải đứng lên, cùng nhau khổ luyện đi chứ!

Khổng Văn nhìn thấy ánh mắt hùng hục của đám người xung quanh, như thể hận không thể lột da hắn nướng ngay lập tức. Hắn hiểu rõ, lúc này có chịu thua cũng không xong, chỉ có thể nghiến răng, siết chặt nắm đấm, hừ lạnh:

“Được, ta không trốn nữa! Ta đã bước vào giai đoạn ứng kích kỳ! Vốn còn muốn chung sống hòa bình với các người, không ngờ lại đổi lấy sự khinh miệt này! Nếu các người không sợ bị ta đánh cho không còn manh giáp, thì cứ xông lên đi! Ta – Khổng Văn! Sẽ không nường tay đâu! Kể cả có là mỹ nữ, ta cũng dám tung cước song phi Ultraman không chút do dự!”

Hắn dự định dùng cách này để dọa đám người trước mặt rút lui.

Đáng tiếc, hoàn toàn vô dụng.

Bạch Du căn bản không định để hắn thoát, mục đích là để hắn chịu khảo nghiệm theo tiêu chuẩn của học viên. Đồng thời, cũng để những người khác thử nghiệm thực lực của hắn.

Tính cách của Khổng Văn quá mức lười nhác, dù có thiên phú nhưng lại không chịu mài giũa, thật sự quá đáng tiếc.

Dĩ nhiên, quan trọng hơn hết là – nếu kéo dài được thêm chút thời gian, thì số học viên đến đây cũng không còn bao nhiêu nữa, vậy là hẳn có thể tranh thủ trốn thoát.

Một mâu thuẫn đầy thú vị đã được chuyển hướng. Ban đầu, đám học viên không ngừng nâng cao thực lực của mình, nhưng lại vướng mắc bởi hiệu suất kém của công tác thủ công. Giờ thì, mâu thuẫn đã được chuyển thành mong muốn nâng cao thực lực và khảo hạch hiệu suất của thủ môn Khổng Văn.

Ngay sau đó, một đám người hò reo, hùng hổ khiêng Khổng Văn đi thẳng tới phòng học võ kỹ.

Bên kia có Tô Nhược Ly quan sát, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Dù có chuyện ngoài ý muốn, vẫn còn sinh mệnh được thủy.

Nếu hẳn thật sự bị đánh, vậy thì xem như rèn luyện, có khi còn mạnh mẽ hơn. Bạch Du tò mò không biết Cự Linh Thần sau khi thức tỉnh thiên phú thần thông sẽ ra dạng gì.

Hơn nữa, thực lực của Khổng Văn cũng không yếu, có thể ngăn cản hơn chín phần công kích. Cứ để bọn họ tiếp tục đấu đi.

Bạch Du lúc này lại rảnh rồi, vô thức muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi. Hẳn liền trở về phòng học, ngồi bên cửa sổ nhìn bóng cây lay động. Trong phút chốc, sự nhàn nhã này khiến hẳn có chút không quen.

Nhưng có lẽ, đây mới là cuộc sống bình thường.

Làm gì có ai suốt ngày chém giết chứ?

Sống an yên mới là chân thật.

Hắn nằm dài trên bàn, nhắm mắt lại...

Bỗng nhiên, một cảm giác lạ truyền đến. Như thể có ai đó đang nghịch tóc hắn.

Bạch Du giơ tay lên, đánh rớt bàn tay nhỏ bé không an phận kia khỏi đỉnh đầu mình.

Hắn vẫn nhắm mắt, lười biếng lên tiếng: “Mấy giờ rồi? Nhược Ly, có phải muốn về ăn cơm không?”

“Đã tan học rồi.”

“Nguyên liệu nấu ăn tối nay...”

“Chờ một lát rồi cùng đi mua.”

“Tốt.”

Nghe đến đó, Bạch Du chợt mở mắt, nghiêng đầu nhìn thiếu nữ đang ngồi bên cạnh.

Không phải Tô Nhược Ly...

Khí chất của nàng hoàn toàn khác biệt.

“Người... sao lại ở đây?”

“Ta không thể ở đây sao?” Tần Tuyết Táo chống cằm, mỉm cười. “Trước đây ta cũng là học sinh lớp một mà.”

Nói rồi, nàng giơ tay chọc nhẹ vào gáy hắn, sau đó đứng dậy vươn người: “Đi thôi, về nhà.”

“Về nhà?” Bạch Du có chút ngây người. “Về đâu cơ?”

Chương 462

DTV EBOOK

“Đương nhiên là nhà ngươi, chẳng lẽ nhà ta?” Tần Tuyết Táo thân nhiên đáp. “Ta không có chỗ ở, chỉ có thể tạm trú bên ngươi một, hai tháng.”

Bạch Du: “.....”

Hắn rất muốn hỏi xem Tô Nhược Ly có đồng ý không.

Nhưng mà, nhà này dù sao cũng là của hắn. Vậy nên, Nhược Ly có đồng ý hay không cũng chẳng quan trọng, chỉ cần hắn gật đầu, nàng cũng không thể phản đối.

Lý thuyết là vậy.

Còn thực tế... lại là một chuyện khác.

Thân phận trong gia đình của hắn thế nào, ai cũng biết. Dù có ra ngoài hô mưa gọi gió, nhưng về đến nhà thì vẫn là người hầu chính hiệu.

Bạch Du hiện tại đang đối mặt với một quyết định nghiêm túc: Có nên đưa Tần Tuyết Táo về nhà và để Tô Nhược Ly thẩm tra hay không?

Lựa chọn này sẽ quyết định tối nay hắn ngủ trên ghế sofa, ngủ dưới sàn nhà, hay là... không được ngủ.

Mặc dù hắn rất muốn giống nhân vật trong tiểu thuyết gia tộc Kiều nào đó, hô lên một tiếng “Yamete” để kết thúc mọi tranh chấp.

Nhưng đáng tiếc, đây là điều không thể.

Bởi vì... hắn không dám lên giọng với cả hai người này.

Tần Tuyết Táo nhướng mày: “Trả lời thôi mà khó vậy sao?”

Bạch Du ôm ngực, cảm thấy nội tâm đau đớn vô cùng: “..... Ta đang rơi vào tình cảnh khó xử giữa trung hiếu.”

Tần Tuyết Táo lập tức bĩu môi: “Ai là mẹ người chứ?”

Nàng hừ lạnh: “Tô Nhược Ly cũng không phải chúa công của người —— hay là nói, người đã bị nàng thuần hóa từ lâu rồi?”

Nghĩ đến đây, nàng cau mày: “Cũng đúng. Từ bé nàng đã nghịch ngợm, thích bắt nạt người khác. Người chắc bị nàng khi dễ đến mức có bóng ma tâm lý rồi. Nhưng không sao, tỷ tỷ sẽ bảo vệ người.”

Bạch Du nhìn nàng, không biết nàng đang đùa hay thật lòng.

Vậy nên hắn chỉ có thể trầm giọng: “Nghĩa mẫu, ngài hiểu lắm rồi.”

Tần Tuyết Táo khoanh tay: “Người không cần nói, ta đều hiểu.”

“Nhưng ta không có bị khống chế tinh thần.”

“Không, người có...”

Tần Tuyết Táo gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc phân tích: “Người đã đến tuổi này mà chưa có bạn gái, cũng chưa từng yêu đương, chắc chắn có vấn đề.”

Bạch Du nhếch mày: “Có hay không một khả năng... ta thật ra không thích nữ nhân?”

“Không thể nào! Tuyết đối không thể!”

Tần Tuyết Táo lập tức vuốt mặt hắn, ánh mắt đầy kiên định: “Người có thể không thích bất kỳ ai, nhưng không thể không thích tỷ tỷ ta.”

Bạch Du thở dài trong lòng.

Giờ hắn mới nhận ra... Nàng hoàn toàn không hề sợ Tô Nhược Ly.

Cẩn thận suy nghĩ, thực ra Tần Tuyết Táo cũng được xem là thanh mai. Thanh mai thành đôi.

Khó trách cùng giới thường đối đầu.

Hắn thở dài: “Thôi, về trước rồi tính.”

Dù sao thì, hắn cũng không thể ngăn cản Tần Tuyết Táo đến nhà mình.

Mà lại, nàng cũng không nói dối.

Không phải là trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, nhưng nàng thực sự không có chỗ ở. Không thể để nàng lang thang ngoài đường, càng không thể để nàng lẫn lộn với đám lưu manh ở Nam Lăng Thị vào ban đêm.

Tần Tuyết Táo hài lòng gật đầu: “Biết ngay người vẫn thương tỷ tỷ mà.”

Bạch Du mở ngăn bàn, lấy ra một túi thực phẩm đóng gói. Bên trong là thịt huyết thú vừa mua.

“Nguyên liệu nấu ăn cũng không cần mua, vừa vặn ở đây có.”

Hai người rời khỏi trường học. Bọn họ sóng vai đi cùng nhau, lập tức thu hút không ít ánh nhìn của các học sinh xung quanh.

Bạch Du có linh cảm không hay lắm... Dự cảm rằng mình sẽ trở thành đề tài bàn tán trong trà dư tửu hậu của mọi người.

Chỉ hy vọng không xuất hiện tin đồn quái dị nào.

Nhưng ngay lúc đó, Tần Tuyết Táo lại rất tự nhiên hỏi: “Muốn nắm tay không?”

“???”

“Nhỡ đâu lạc đường.”

“Ta trong mắt người rốt cuộc là dạng người gì vậy?”

Nguy cơ.

Đại nguy cơ.

Lần đầu tiên trong đời, hắn trải nghiệm một nguy cơ trọng đại!

Có người nói, nguy cơ cũng chính là cơ duyên.

Bạch Du bảo, xàm!

Dưới tình huống này, thế nào cũng không thể xem là kỳ ngộ được!

Sống hai kiếp, nhưng chưa từng có ai dạy hắn cách đối phó với hai cô nương cùng lúc trên bàn ăn.

Mặc dù cả hai đều không thể hiện cảm xúc ra ngoài mặt.

Tô Nhược Ly là Tiên Thiên Anh Linh, hai đời ký ức dung hợp lại, cộng thêm thiên phú bẩm sinh khiến nàng thành thực hơn hẳn so với nữ hài bình thường. Dù mới mười bảy tuổi, nhưng chẳng thể nào xem nàng như một thiếu nữ ngây thơ.

Tần Tuyết Táo tuy không phải Tiên Thiên Anh Linh, nhưng nàng từng trải qua cái chết, bảy năm sống trong giấc ngủ mơ hồ, phảng phất như đã nhìn thấy một thế giới khác của chính mình. Kể từ đó, nàng vui buồn không lộ, sau khi phục dụng nội đan cương thi, lại càng có thể duy trì vẻ lạnh nhạt trong thời gian dài.

Lúc mở cửa nhìn thấy Tần Tuyết Táo, Tô Nhược Ly chẳng chút chần chừ, trực tiếp mời nàng vào. Đối phương cũng không khách khí, trước cả khi lời mời được nói ra đã tiến vào, cởi giày rất tự nhiên, như thể nơi này chính là nhà của nàng.

Hoàn toàn chính xác, các nàng đều là nữ chủ nhân của căn phòng này.

Một trước, một sau.

Bạch Du đứng đây ngược lại có chút dư thừa.

Chương 463

DTV EBOOK

Xét về tuổi tác và thân phận, Tần Tuyết Táo lớn hơn, nên Tô Nhược Ly đương nhiên nhường ba phần.

Dù xét một cách nghiêm túc, các nàng xem như có quan hệ tỷ muội, hơn nữa còn có Tô Nhược Túc làm cầu nối ở giữa, thế nào cũng khó mà có quan hệ quá kém. Nghĩ như vậy, nếu cho rằng Tần Tuyết Táo quay về nhà mà Bạch Du lại không có chút đề phòng nào, thì đúng là quá mức ngây thơ.

Biểu hiện bên ngoài có thể không thấy gì, nhưng bí mật bên dưới, Tô Nhược Ly đã dẫm lên mu bàn chân Bạch Du, rõ ràng bày tỏ sự bất mãn khi không gian riêng tư của mình bị xâm phạm.

Nhược Ly tiểu thư đang rất tức giận, chuyện này vô cùng nghiêm trọng!

Dĩ nhiên, nàng không hẹp hòi đến mức đó, thậm chí sẵn sàng giúp Tần Tuyết Táo tìm một nơi tạm trú thích hợp.

Nhưng không phải là ở đây!

Nơi này là không gian riêng của nàng và Bạch Du, là khu vực sinh hoạt mang tính cá nhân cao. Đột nhiên có người thứ ba gia nhập, nàng rất không thích ứng, bất kể người đó là ai.

Cảm giác như một bức tranh đen trắng thanh thoát đột nhiên bị đổ thêm một thùng sơn tím, phá vỡ toàn bộ cân bằng sắc thái.

Thông thường, chẳng ai lại vô duyên vô cớ làm chuyện vô lý như vậy.

Nhưng Tần Tuyết Táo có phải người bình thường không?

Từ nhỏ, nàng đã phải sống trong một gia đình mà cha mẹ luôn trong trạng thái ly thân trên danh nghĩa. Dù cuộc sống vật chất không thiếu thốn, cha mẹ còn bù đắp cho nàng bằng không ít tài sản, nhưng từ lâu, nàng đã nhìn thấu bộ mặt đáng ghét của người lớn, từ đó hình thành phong cách hành xử theo ý mình.

Khoảng thời gian nàng sống trong căn nhà này là những năm tháng vui vẻ nhất.

Dù đã qua rất lâu, nhưng trong mắt nàng, kẻ xa lạ không phải mình, mà là Tô Nhược Ly.

Dùng câu “tước đoạt tổ chim” để hình dung thì có chút không đúng, vì thực tế, nàng cũng rất có hảo cảm với Tô Nhược Ly. Yêu ai yêu cả đường đi, nàng từng chăm sóc muội muội của Tô Nhược Túc, nên tự nhiên cũng có cảm giác thân thiết.

Đáng tiếc, con gái lớn lên sẽ thay đổi, hướng chi Tô Nhược Ly lại là loại người biến hóa đến bảy mươi hai lần.

Nàng sớm không còn là tiểu nha đầu năm xưa, kẻ từng lục tung thùng rác khắp nơi với vẻ mặt vô pháp vô thiên.

Tự nhiên, giữa các nàng cũng sinh ra khoảng cách.

Cho nên, mối quan hệ giữa hai nàng trở nên vi diệu.

Cả hai đều duy trì khoảng cách nhất định, tạm thời chưa ai vượt qua giới hạn của đối phương.

Tần Tuyết Táo không hề đề cập đến chuyện muốn ở lại đây, mà Tô Nhược Ly cũng chưa mở miệng đuổi người đi.

Chỉ có điều, người kẹp giữa hai nàng là Bạch Du lại cảm thấy vô cùng... “sảng khoái”.

Câu nói của Chùy Thạch là thế nào nhỉ?

“Ta thật ngốc, thật...”

Nếu sớm biết sự việc sẽ thành ra thế này, hẳn đã không tự nhảy vào hố.

Trước kia không cảm nhận được áp lực, là bởi vì Đào Như Tô luôn tránh mặt Tô Nhược Ly, hai người duy trì trạng thái không chạm mặt nhau, sinh hoạt tách biệt.

Nhưng Tần Tuyết Táo thì khác. Nàng không hề e dè khi đối mặt với Tô Nhược Ly, mà còn ngang nhiên chen chân vào cuộc sống của hai người.

Bị kẹp giữa như vậy, Bạch Du không khỏi cảm thấy áp lực vô hình đè nặng như nước lũ dâng tràn.

Lúc đầu, hai nàng vẫn có thể trò chuyện về những chủ đề khá nhẹ nhàng, thoải mái.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Du, bầu không khí cũng tạm coi là hài hòa.

“Tên Sở Minh Duệ kia đúng là có thực lực bất phàm, ta không thắng được, miễn cưỡng đánh ngang tay. Nhưng ít ra cũng thu được không ít tin tức hữu dụng từ hắn.”

“À, đúng rồi, hôm nay hiệu trưởng còn gọi ta lên phòng làm việc...”

Những câu chuyện ngoài lề tạm thời giúp phân tán sự chú ý của hai nàng.

Bạch Du hỏi một câu băng quơ: “Tần tử, thiên phú của tử là cấp bậc gì?”

“Màu đỏ.” Tần Tuyết Táo trả lời, sau đó bình thản nói tiếp: “Thiên phú của ta khá đặc thù, gọi là Minh Kính Chỉ Thủy (Meikyo Shisui).”

Tuy nhiên, kế hoạch lái câu chuyện sang hướng khác của Bạch Du nhanh chóng thất bại, bởi vì chủ đề dần cạn kiệt.

Hoặc có lẽ, là do Tô Nhược Ly đã quyết định đi thẳng vào vấn đề chính.

“Về chuyện chỗ ở của học tử sắp tới...”

“Ta thế nào cũng được.” Tần Tuyết Táo hờ hững nói, “Ghé sô pha cũng được, phòng trống cũng được, ta có thể trả tiền thuê nhà.”

“Không không không, ý ta là, ta đã tìm được một chỗ ở khá tốt...” Tô Nhược Ly vội giải thích, định làm rõ ràng chuyện này.

“Nhưng ta vẫn thích nơi này hơn.” Tần Tuyết Táo khẽ mỉm cười, trong mắt ánh lên tia hoài niệm. “Ta đã ở đây rất lâu rồi, quen thuộc lắm. Trước kia, ta và Nhược Túc cũng từng ở chung. Nàng còn ở ngay trong căn phòng của người.”

Vừa nhắc tới Tô Nhược Túc, sắc mặt Tô Nhược Ly lập tức trở nên phức tạp. Nhưng nàng nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, tiếp tục truy hỏi:

“Tỷ tỷ đã không còn ở đây, vậy vì sao học tử vẫn nhất quyết phải ở lại?”

Chương 464

DTV EBOOK

“Ta muốn chăm sóc các người một chút, không được sao?” Tần Tuyết Táo thản nhiên nói. “Ta lớn hơn các người, quan tâm một chút cũng là chuyện đương nhiên. Nếu Nhược Túc còn ở đây, nàng chắc chắn cũng sẽ đồng ý.”

“Ta không muốn khiến học tử thêm phiền phức.” Tô Nhược Ly vẫn kiên trì. “Học tử có thể tự lo cho mình là được rồi. Chúng ta đã lớn, không còn là tiểu hài tử nữa.”

Tần Tuyết Táo cười nhạt: “Các người chưa thực sự trưởng thành đâu.”

“Học tử chẳng phải cũng vậy sao?”

“Ta không giống các người.” Tần Tuyết Táo nhướn mày, điềm nhiên đáp. “Chúng minh thư của ta là năm 99!”

Bạch Du lặng lẽ cúi đầu ăn cơm, không dám chen vào. Hắn sợ rằng nếu nói một câu không đúng, chiến hỏa sẽ lan tới đầu mình mất.

Nhưng ngay cả khi hắn im lặng, cuộc tranh chấp giữa hai nàng vẫn không ngừng leo thang.

Chẳng bao lâu sau, không khí trở nên căng thẳng đến cực hạn.

Cả hai đều đứng bật dậy, ánh mắt tràn đầy cảm xúc mãnh liệt.

Dường như chỉ cần thêm một câu nữa, cuộc chiến sẽ thực sự bùng nổ!

Bạch Du ý thức được bản thân không thể tiếp tục im lặng, liền đứng dậy:

“Được rồi, các người đừng cãi nhau nữa! Cứ theo ta làm chuẩn, ta tuyên bố—”

Ngay khi hắn còn chưa nói hết câu...

Bầu không khí căng thẳng như cung tên đã lên dây, ánh mắt sắc bén đối diện đầy nghiêm túc, vậy mà trong khoảnh khắc lại như băng tuyết tan chảy, chỉ còn lại sắc nước dịu dàng tựa như cảnh liễu phất qua mặt hồ.

Cả hai khẽ mỉm cười, rồi bật cười thành tiếng, đứng dậy đầy thoải mái.

Tần Tuyết Táo lộ vẻ áy náy, nhẹ giọng nói:

“Là ta suy xét chưa chu toàn, vẫn còn quá nóng vội. Thật xin lỗi, Nhược Ly, người suy tính thấu đáo hơn ta.”

Tô Nhược Ly thản nhiên bước qua Bạch Du, tiến đến ôm lấy Tần Tuyết Táo:

“Thật là, học tử đúng là gian lận rồi! Đã nói thế này, ta còn có thể từ chối sao?”

Nàng buông tay, chớp chớp đôi mắt đầy tinh nghịch:

“Được rồi, ta đồng ý! Người có thể ở lại đây. Phòng còn cần chút thời gian để dọn dẹp, đêm nay cứ ở phòng ta đi.”

Tần Tuyết Táo khẽ cười:

“Được.”

Bạch Du trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Hả?

Thế... thế là xong rồi sao?

Không phải lúc này các người còn cãi nhau gay gắt như muốn tái hiện màn quyết đấu cao bồi miền Tây ư? Sao chỉ trong chớp mắt đã hòa giải rồi?

Chẳng lẽ có ai đó vừa kéo nhanh thanh tiến độ à?

Hai nữ nhân ngoài dự đoán của hắn đã nhanh chóng đạt thành nhận thức chung, để lại Bạch Du vẫn còn bàng hoàng như lạc vào sương mù, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Có lẽ ngay từ đầu các nàng đã biết kết quả sẽ như vậy, chỉ là cố tình diễn một màn kịch?

Hoặc cũng có thể, nữ nhân vốn dĩ như thế—trở mặt còn nhanh hơn lật sách, ngay cả hai người này cũng không ngoại lệ?

Không hiểu nổi, thật sự không hiểu nổi.

Thôi, không nghĩ nữa.

Bạch Du sau khi rửa mặt xong liền về phòng, ngả lưng xuống giường, không thèm để ý đến chuyện bên ngoài nữa.

Thế nhưng, hắn vẫn có thể lờ mờ nghe thấy tiếng nói cười rôm rả.

Khóe miệng hắn giật giật, đưa tay xoa mặt như muốn trấn an bản thân khỏi cảm giác xấu hổ.

Cũng đúng thôi, Tô Nhược Ly rõ ràng được nữ hài tử yêu thích hơn, lại còn khéo ăn khéo nói. Nếu để chủ đề tiếp tục kéo dài, tình trạng cứng nhắc kia sẽ không thể tiếp tục nữa.

Xem ra, màn tranh cãi vừa rồi có lẽ chỉ là một vở diễn cho hắn xem. Trước đó, Tần Tuyết Táo và Tô Nhược Ly chắc chắn đã có đủ thời gian để thảo luận kết quả.

Còn tại sao lại diễn màn kịch này? Chắc là để tìm một cái cớ hợp lý thôi.

Lo lắng rằng hắn sẽ không đồng ý nên mới ngẫu hứng biểu diễn?

Hay lại muốn mở màn một trò đùa quái đản nào khác?

Bạch Du vùi mặt vào gối, lẩm bẩm:

“Hóa ra chỉ có ta là kẻ ngốc... Các nàng đã bàn bạc xong từ lâu rồi.”

Cái gì mà “không cần vì ta mà cãi nhau”...

May mà hần chưa lỡ miệng nói câu đó ra, nếu không chắc hần đã xấu hổ đến mức muốn đổi hành tinh sống luôn rồi.

Trong thành thị phức tạp này, ta muốn về quê nuôi cá trồng rau.

Các nàng thông minh như thế, ta theo không kịp.

Thôi thì tìm Anh Linh ngoan ngoãn trò chuyện vậy.

【 Cảnh Giới Tham Tác 】

【 Tuyển định Anh Linh “Vô Minh Quỷ” 】

【 Lựa chọn địa đồ “Đại Hạ Long Mạch” 】

【 Xác Định Tiến Nhập! 】

Tại phòng khách, hai thiếu nữ ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Không quá thân mật, nhưng cũng chẳng xa cách.

Màn hình trước mặt phát một cảnh phim hài hước, nhưng cả hai đều không tập trung xem.

Tần Tuyết Táo lên tiếng trước:

“Ta rất tò mò, tại sao ngươi lại đột nhiên đồng ý?”

Tô Nhược Ly ôm con rối, mỉm cười đáp:

“Ta đâu có đột nhiên đồng ý? Ta đã suy nghĩ rất lâu rồi.”

Nàng dừng lại một chút, rồi nghiêng đầu hỏi ngược lại:

“Thế còn học tử? Vì sao lại đột nhiên xin lỗi?”

Tần Tuyết Táo không chút do dự trả lời:

“Rất đơn giản, ta không muốn để hần đau lòng. Đó không phải là điều mà một tử tử tốt nên làm.”

Chương 465

DTV EBOOK

Tô Nhược Ly khẽ vuốt lông con rối trong tay:

“Như vậy, ta cũng giống vậy. Sao ta có thể để hắn thất vọng được?”

Nàng thở dài nhẹ nhõm, chậm rãi nói tiếp:

“Nếu cứ tiếp tục cãi nhau, hắn có khi lại thật sự nghĩ đến chuyện tự dạn ra ngoài. Ngu ngốc như vậy thì biết làm sao bây giờ?”

Tần Tuyết Táo khẽ bật cười, đồng thời thở phào nhẹ nhõm:

“Xem ra, chúng ta là cùng một phe rồi.”

Tô Nhược Ly chớp mắt, chợt hiểu ý tứ trong câu nói ấy.

Nàng dựa lưng vào ghế sofa, trong ánh mắt vừa nhẹ nhõm, vừa mang theo ý vị thâm sâu.

“Ừ, chúng ta là một phe.”

Ta muốn bảo vệ hắn.

Người cũng muốn bảo vệ hắn.

Vậy thì, chúng ta chính là đồng minh.

Chí ít thì hiện tại vẫn còn ổn.

Bạch Du cảm nhận được thân thể mình liên tục biến đổi—from nặng trở nên nhẹ, rồi từ nhẹ lại hóa thành nặng.

Nhưng dường như trong quá trình này, hắn đã tránh thoát khỏi một loại gông xiềng nào đó.

Mở mắt ra, cảnh tượng trước mặt hoàn toàn khác biệt.

Dưới chân là một con đường lát bằng quang mang rực rỡ, kéo dài vô tận.

Hắn quan sát bốn phía, lăm lăm:

“Nơi này chính là nội giới của Long Mạch sao?”

Bạch Du trước đó đã tìm hiểu thông tin trên mạng. Dù hầu hết các tin tức đều bị che giấu, nhưng hắn vẫn thu thập được một chút miêu tả về Long Mạch Giới.

Theo đó, muốn tiến vào nội giới Long Mạch, cần sử dụng Ấn Long Mạch.

Bởi vì Long Mạch vô cùng rộng lớn, từng có vô số tiên nhân đặt chân đến, nên mỗi người khi tiến vào đây đều có hành trình và trải nghiệm hoàn toàn khác biệt.

Ngay cả khi nhiều người cùng nắm tay bước vào, cũng không thể xuất hiện tại cùng một điểm xuất phát hay vị trí giống nhau.

Dường như nơi này là một thế giới khổng lồ hoàn toàn mở, chỉ có duy nhất một quy tắc đơn giản:

“Tiến về phía trước một bước, tất cả tiếp theo đều do bản thân quyết định.”

Trái ngược với những gì hắn tưởng tượng, Long Mạch Giới không hề u ám hay nguy hiểm mà lại rực rỡ và thanh bình đến bất ngờ.

Hơn nữa, nơi này dường như cũng không có cái gọi là “điểm xuất phát” cố định.

Dưới chân hắn không phải một con đường thẳng tắp dẫn về phía trước, mà là vô số lối đi tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, kéo dài đến tận chân trời.

Nói cách khác—đi theo hướng nào cũng được.

Lúc này, nơi hắn đặt chân đầu tiên chính là một khu rừng rậm rạp, xanh um tươi tốt.

Ngoại trừ đường chân trời nhuộm màu vàng kim kia, thì mọi thứ trước mắt không khác gì thế giới thực.

Lý do là vì Long Mạch Giới được tạo nên từ ký ức.

Vô số ký ức, linh hồn, cảm xúc của những người từng đặt chân vào đây hòa trộn lại với nhau, hình thành nên một thế giới không khác gì thế giới bên ngoài.

Nếu muốn tìm điểm khác biệt, e rằng chỉ có thể từ từ thăm dò mới xác nhận được.

Dù vậy, Bạch Du cũng không vội vàng xuất phát ngay mà dành chút thời gian quan sát xung quanh.

Sau khi xác nhận không có dấu hiệu nguy hiểm, hắn giơ tay lên, tiến hành triệu hoán Anh Linh lần đầu tiên.

【 Khi thăm dò cảnh giới, có thể cùng Anh Linh đồng hành 】

Hư ảnh dần hiện lên, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện giữa rừng cây.

Từ một ảo ảnh mờ nhạt, dần dần chuyển hóa thành thực thể.

Lần này, Vũ Cung Chân Trú xuất hiện với một diện mạo hoàn toàn mới.

Nàng khoác lên mình một bộ y phục kiếm khách phong cách phương Đông, đầy khí thế hiên ngang. Trên đầu vẫn đội chiếc mặt nạ hồ ly như lần trước.

Trước đó, nàng vốn đang lang thang trong đêm Tokyo, truy tìm kẻ sát nhân để thủ kiếm.

Nhưng giữa chừng, nàng nhận được thông báo từ Vận Mệnh Biên Tập Giả, lập tức từ bỏ kế hoạch săn lùng, quay về trụ sở thu dọn mọi thứ, rồi an tĩnh chờ lệnh triệu hoán.

Nhân tiện nhắc đến, Bạch Du lúc này cũng thay đổi ngoại hình, khoác lên bộ trang phục mới—“Phục Long Âm Nguyệt”.

Bộ đồ này tăng đáng kể độ đẹp trai, thần thái càng thêm bức người.

Đáng tiếc...

Trước mặt hẳn lại là một cô nương mù.

Vũ Cung Chân Trú cung kính cúi đầu chào:

“Chào buổi tối, Vận Mệnh Tiên Sinh.”

“Chào buổi tối, Chân Trú.” Bạch Du khẽ gật đầu, mỉm cười đáp:

“Lại phải làm phiền người rồi.”

Vũ Cung Chân Trú nghiêm túc gật đầu, nhưng rất nhanh liền bật cười:

“Nói gì vậy chứ? Ta vốn dĩ có thể coi là tiên sinh trèo đèo lội suối rồi. Cũng không cần khách sáo như thế đâu, chúng ta đã quá quen thuộc rồi, đúng không?”

Nàng đảo mắt quan sát xung quanh, cảnh tượng trước mắt vô cùng xa lạ, trong tầm nhìn của Thiên Nhân cũng chỉ tràn ngập một mảnh huyền bí.

“Nơi này là khu vực mới sao?”

“Là Long Mạch Giới.” Bạch Du chậm rãi đáp.

“Long Mạch Giới? Chẳng phải đây là bí cảnh của Đại Hạ sao?” Vũ Cung Chân Trú kinh ngạc. “Nhưng ta đâu phải siêu phàm giả của Đại Hạ?”

Bí cảnh trên toàn thế giới số lượng vốn đã cực kỳ hiếm hoi, trong đó nổi danh nhất chính là Đại Hạ Long Mạch Giới, La Mã Địa Ngục Giới, Luân Đôn Yêu Tinh Giới, Thiên Trúc Tu La Giới, v.v...

Trước đây, nàng từng cảm thán:

Chương 466

DTV EBOOK

“Phù Tang không giống Đại Hạ - nơi rồng ngự trị, cũng không bằng Europa - nơi có tháp Babel nổi thẳng lên Thiên Đường và Địa Ngục. Ở Phù Tang, chỉ có Quỷ Thần... Muốn đạt đến cảnh giới siêu phàm, khó khăn vô cùng.”

Bởi vì Phù Tang không có bí cảnh, người nơi đó chỉ có thể dựa vào giao dịch với Quỷ Thần để cầu sức mạnh.

Vì thế, sự kinh ngạc của Vũ Cung Chân Trú cũng là điều dễ hiểu. Nàng chưa từng nghĩ bản thân lại có thể đặt chân vào Đại Hạ Long Mạch Giới—một nơi mà quy tắc đã khắc sâu trong huyết mạch, không thể tùy tiện xâm nhập.

Mỗi một hệ thống siêu phàm đều có nền tảng gắn liền với văn hóa truyền thống của quốc gia đó. Người từ Nam Quất Bắc Chỉ thường không có kết cục tốt cũng chính vì nguyên tắc này.

Những quốc gia khác không có Long Mạch Giới, mà Đại Hạ lại không sở hữu Địa Ngục Giới.

Thế nhưng, nàng—một người Phù Tang chính gốc, trong cơ thể không hề có chút khí tức Long Mạch nào—lại có thể bước vào nơi này. Điều đó khiến nàng có cảm giác không chân thực.

Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy kinh hãi trước sức mạnh vĩ đại của Vận Mệnh Tiên Sinh, đồng thời lại càng thêm kính sợ và nguyện ý đi theo đối phương.

Bây giờ, dù Bạch Du có nói heo biết bay, nàng cũng sẽ lập tức tin ngay!

“Điều này thật sự quá mức... không thể tưởng tượng nổi.” Vũ Cung Chân Trú nuốt nước bọt, giọng nói có chút run rẩy:

“Nhưng... Như vậy có thực sự ổn không? Người như ta cũng có thể tiến vào Đại Hạ Long Mạch Giới sao? Đây chẳng phải là xâm nhập trái phép sao? Nếu bị quan phương phát hiện thì sao? Có khi nào ta sẽ gây thêm phiền phức cho tiên sinh không?”

Giọng nói nàng càng lúc càng thấp dần, sự bất an tràn ngập trong từng câu chữ.

Thấy vậy, Bạch Du chỉ mỉm cười lắc đầu:

“Dù phía quan phương có năng lực lớn thế nào đi nữa, cũng không thể giám sát được Long Mạch Giới.”

Con người có thể quan sát mặt biển, nhưng có thể nhìn thấu tận đáy đại dương hay không?

Long Mạch Giới cũng vậy, vốn dĩ nó là một vùng đất sâu không lường được, không phải thứ mà nhân lực có thể can thiệp đến.

Hơn nữa, thay vì gọi là xâm nhập, chẳng thà nói rằng một danh ngạch bị hai người cùng chiếm dụng thì đúng hơn.

Nếu là rạp chiếu phim, chuyện này chắc chắn không thể chấp nhận được, nhưng nếu xem như một tấm vé trẻ em miễn phí thì cũng chẳng có gì to tát.

Long Mạch Giới hiển nhiên sẽ không có ý kiến gì về việc này.

Bạch Du chỉ nói bốn chữ ngắn gọn:

“Đến thì đến rồi.”

Lẽ nào còn muốn quay về sao?

Nghe vậy, Vũ Cung Chân Trú cũng an tâm hơn, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực:

“Cũng tốt... Đã đến đây rồi thì cứ yên tâm ở lại thôi.”

Nàng đương nhiên biết rõ cơ duyên này to lớn thế nào. Bất kỳ một siêu phàm giả nào của Phù Tang

cũng sẽ ghen tỵ đến đỏ mắt, thậm chí sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ chỉ để đổi lấy một cơ hội như vậy.

Trở về?

Không!

Nàng không thể về, cũng không muốn về!

“Tiếp theo... Chúng ta làm gì đây?”

Vũ Cung Chân Trú cảm thấy có chút chột dạ, ngay cả giọng nói cũng bất giác nhỏ đi vài phần, giống như một kẻ lẻ vào công viên mà không mua vé, không dám tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì.

“Ta cũng là lần đầu tiên đến đây.” Bạch Du nhìn thoáng qua một góc trên cùng bên trái tầm nhìn của mình, rồi nhẹ giọng nói:

“Tóm lại... Cứ đi về phía trước đã.”

Anh Linh Biên Niên Sử vẫn đang vận hành ổn định.

Quả nhiên, kiểu gì cũng sẽ có kẻ tạo ra hệ thống hack, nhưng lại đảm bảo vận hành lâu dài và ổn định, ngăn chặn hoàn toàn việc chơi miễn phí cũng như máy trò “không làm mà hưởng”. Khác hẳn với mấy hệ thống phát quà không giới hạn... Mà khoan, không phải ta đang ghen tị đâu nhé!

【 Cảnh giới tham tác trung 】

【 Xin tự do thăm dò, nắm rõ quy tắc vận hành cơ bản của Long Mạch Giới 】

【 Khi phát hiện những quy tắc sâu hơn, sẽ nhận được các gợi ý không giống nhau 】

...Phát hiện xong rồi còn cần tips làm gì nữa?!

Cái trò này chẳng khác nào lúc đang tải bản đồ mà còn cố tình nhắc nhở ta!

Người bắt ta tự mò hết rồi, khác gì việc ép ta làm “quyền vương” chứ?!

Bạch Du trong lòng gào thét cả vạ câu MMP*, nhưng vẫn cố nhìn xuống... Vì hài tử còn ở bên cạnh, hắn không thể chửi bậy được.

(*MMP: Cụm từ lóng chỉ sự phẫn nộ, khó chịu)

Hắn theo bản năng bước lên phía trước. Nếu hack không đáng tin, vậy chỉ còn cách tự mình cố gắng.

Trong lúc di chuyển, hắn bất giác nhận ra trên cánh tay mình xuất hiện một ảo ảnh long sắc đang uốn lượn.

Nó há miệng, hấp thu dòng khí mờ ảo trong không gian, cứ như đang tham lam nuốt lấy năng lượng để gia tăng sức mạnh cho bản thân.

Lực lượng ấy từ từ tràn vào cơ thể Bạch Du, khiến hắn cảm nhận rõ ràng khí tức bên trong ngày càng lớn mạnh. Không chỉ vậy, ngay cả linh hồn cũng dường như đang được rèn luyện trong quá trình này.

Cảm giác... rất kỳ diệu.

Chương 467

DTV EBOOK

Không cần làm gì cả, chỉ cần bước đi, Ấn Long Mạch sẽ tự động chuyển hóa năng lượng, không ngừng củng cố và làm mạnh mẽ linh hồn.

Điểm mấu chốt ở đây là...

Nó không giống với quá trình tuần hoàn chân khí thông thường.

Bởi vì nơi này không có nhục thể, chỉ tồn tại linh hồn.

Do đó, bản chất của Long Mạch lực chính là để rèn luyện linh hồn!

Mà linh hồn... so với cơ bắp thì khó luyện hơn nhiều.

Cảm giác như một người đàn ông cường tráng, dù cố gắng thế nào cũng chẳng thể tập luyện để tăng cơ ruột thừa được vậy!

Linh hồn càng mạnh, con đường bước vào siêu phàm Tam Giai càng gần—đạt đến Hoàng Kim Chi Hồn!

Chỉ khi linh hồn trở nên ngưng thực, sáng chói như hoàng kim, mới có tư cách đột phá Tam Giai.

Mà điều khó khăn nhất—rèn luyện linh hồn—lại có thể được giải quyết ngay trong Long Mạch Giới.

Vậy nên, chỉ cần không ngừng tiến bước, chỉ cần kiên trì tích lũy từng chút một, sớm muộn cũng sẽ mạnh lên!

Không có nửa bước tích lũy thì không thể đi vạn dặm.

Nếu đã vậy, chỉ cần kiên trì đi trăm dặm, ngàn dặm... thì Hoàng Kim Hồn chắc chắn sẽ tự nhiên thành hình!

【 Gợi ý nhỏ: Chỉ cần di chuyển trong Long Mạch Giới, người sẽ không ngừng thu hoạch Long Mạch chi lực để rèn luyện linh hồn 】

Nhìn thấy dòng nhắc nhở này, Bạch Du càng thêm chắc chắn.

Nhưng ngay sau đó, hần lại nảy ra một ý tưởng quái dị.

Bất chợt, hần dừng bước, rồi lui về sau một bước.

Thế nhưng, dòng năng lượng hấp thu vẫn không hề dừng lại.

...Nếu chỉ cần di chuyển là có thể hấp thu Long Mạch chi lực, vậy ta chỉ cần đi mười bước, rồi lui mười bước... chẳng phải có thể đứng tại chỗ cày miễn phí sao?!

Cảm giác như mình vừa tìm ra một bug trong Long Mạch Giới, Bạch Du thầm đắc ý.

Nhưng đúng lúc ấy, một thông báo mới xuất hiện:

【 Gợi ý nhỏ: Cũng có không ít kẻ lạnh chanh ngu ngốc thích đứng một chỗ phí phạm thời gian. Nhưng bọn chúng mãi mãi không thể ngờ rằng—càng tiến về phía trước, càng có thể hấp thu Long Mạch chi lực tinh thuần hơn, nhận được nhiều phần thưởng và khiêu chiến hơn... Những kẻ vừa vào đã chọn cách dậm chân tại chỗ, cả đời cũng chỉ là mấy cái nổi sốt mà thôi 】

...

Người dám mắng ta nữa à?!

Ảnh lưu niệm thứ nhất bị chém giết, ngay tại chỗ rơi xuống một số vật phẩm.

Đầu tiên, có thể thấy rõ ràng một đoàn khí tức Long Mạch, so với không khí xung quanh thì nồng đậm hơn nhiều.

Đây có lẽ là phần thưởng kinh nghiệm khi đánh bại ảnh lưu niệm.

Bạch Du lập tức cười, nhặt lấy đoàn khí tức Long Mạch ấy. Ấn Long Mạch khẽ run lên, nhanh chóng hấp thu toàn bộ, một hơi nuốt trọn vào bụng. Cảm giác này quả thực vô cùng sướng khoái.

Sức mạnh phản hồi từ Long Mạch cũng giúp linh hồn của hai người trở nên ổn định hơn, đồng thời gia tăng đáng kể.

“Haha, chỉ một đoàn khí tức Long Mạch này đã bù đắp đủ cho ba giờ chúng ta lắc lư ở đây rồi.”

Bạch Du cười nhận xét: “Đánh quái kiếm kinh nghiệm đúng là còn hiệu suất hơn đi làm lương theo giờ.”

Vũ Cung Chân Trú nghe vậy thì lập tức gật gù: “Vậy chẳng phải chỉ cần giết thêm nhiều ảnh lưu niệm Long Mạch, không những bù lại tổn thất mà còn kiếm được lợi nhuận lớn hơn?”

Bạch Du nhún vai: “Không chỉ có vậy đâu... Mặc dù hiệu suất hấp thu của chúng ta bị giảm một nửa so với người bình thường, nhưng sức chiến đấu lại mạnh gấp đôi. Người biết không, trong Long Mạch Giới, tất cả mọi người đều đơn độc hành động, còn chúng ta lại có thể lập tổ đội. Điều này có nghĩa gì?”

Vũ Cung Chân Trú giật mình: “Nghĩa là chúng ta cày quái với hiệu suất cao hơn?”

“Chính xác! Đây là sức mạnh của chiến thuật hội đồng, bằng hữu à.” Khóe miệng Bạch Du nhếch lên đầy hứng thú.

“Bởi vì Ấn Long Mạch chỉ có một cái, nên nó không thể tạo ra hai quái cùng lúc. Nhưng việc chúng ta có thể tổ đội đồng nghĩa với việc nguy hiểm trong Long Mạch giảm mạnh. Thậm chí, ngay cả khi phải vượt cấp chiến đấu, cũng không phải là không có cơ hội chiến thắng.”

Đây chính là giá trị của tổ đội.

Một chút tổn thất về hiệu suất có là gì?

Nếu có thể gọi người lập tổ đội, e rằng không biết bao nhiêu siêu phàm giả đều cầu còn chẳng được. Đơn độc thám hiểm Long Mạch, ai nấy đều phải đối mặt với nguy cơ tử vong bất cứ lúc nào. Nếu linh hồn bị tổn thương, thậm chí có thể khiến cảnh giới bị suy sụp. Vì vậy, bọn họ chỉ có thể thận trọng từng bước, đi cả đêm có khi chưa được một dặm. Chưa kể, càng mạnh thì càng dễ bị ảnh lưu niệm công kích.

Nhưng nếu có đồng đội, mọi thứ sẽ khác.

Hai người phối hợp, cứ thế một đường càn quét, không cần quá mức cẩn trọng.

Bạch Du cúi người nhặt lên vật phẩm rơi ra từ ảnh lưu niệm – một khối trúc giản cổ kính. Dưới thời Tần Hán, quả thực chưa xuất hiện vật liệu giấy.

【Mặc Gia Trúc Giản】

【Hấp thu có thể nhận được một phần tri thức cơ bản về cơ quan thuật】

“Emmmm... Quả nhiên là công nghệ siêu phàm thời kỳ cổ đại.”

Chương 468

DTV EBOOK

Vừa rồi là một du hiệp, bây giờ lại thành Mặc Gia đệ tử.

Chỉ tiếc rằng cơ quan thuật rõ ràng là một thứ đã lỗi thời.

Có lẽ sẽ có người phản đối, chỉ cần nhìn bộ phim Tần Thời Minh Nguyệt là đủ thấy cơ quan thuật cường đại thế nào...

Nhưng thực tế, thứ khiến nó trở nên đáng sợ không phải bản thân cơ quan thuật, mà là nguồn động lực và cơ chế vận hành của nó.

Cơ quan thuật sơ cấp hiển nhiên không thể bao quát những thứ đó. Chỉ e rằng ngay cả Mặc Gia cự tử cũng khó lòng nắm giữ hoàn toàn. Hơn nữa, loại siêu cấp công nghệ hắc ám này không thể nào dễ dàng gặp được ngay trong Long Mạch Giới.

“Tiên sinh, cái thẻ trúc này là gì?”

Vũ Cung Chân Trú tò mò lay cánh tay Bạch Du.

Bạch Du ước lượng trúc giản trong tay rồi đáp: “Trúc giản thời Tần Hán, ghi chép về cơ quan thuật... Không có tác dụng gì đáng kể.”

Ảnh lưu niệm xuất hiện ngẫu nhiên, vật phẩm rơi ra cũng vậy. Chúng ta không lấy được kiếm thuật của hắn, chỉ có thể trách vận khí không tốt. Thẻ trúc này thực sự chẳng có giá trị gì.”

Chỉ là, những vật phẩm rơi ra vô dụng như thế này nên xử lý thế nào đây?

Vì chúng không phải vật chất thực thể, mà là tri thức kết tinh trong Long Mạch Giới, nên cũng chẳng thể mang ra thế giới bên ngoài.

Giữ lại thì có ích gì?

Mang theo cũng phiền phức, hay là ném đi cho xong.

Bạch Du đang định tiện tay vứt đi, bỗng nhiên một âm thanh nhắc nhở vang lên:

【Đã mở ra Module mới】

【Chuyển Hóa Hệ Thống】

【Người có thể đem những vật phẩm, đạo cụ, kỹ nghệ mảnh vỡ không cần thiết tiến hành dung hợp. Cứ ba cái sẽ hợp thành một kiện mới, kết quả hoàn toàn ngẫu nhiên】

...Cái này chẳng phải là một máy xử lý rác rưởi sao?

Không, đúng hơn phải gọi là... máy ghép đồ may rủi?

Lại còn mang hơi hướng ba hợp một kiểu đánh bạc!

Bạch Du thoáng chốc không biết nên vui mừng hay là thấy bất lực. Có thêm một công năng cũng tốt, nhưng mà kiểu ghép đồ ba hợp một thế này... chẳng phải quá mức kinh điển rồi sao?

Cái trò này mà đặt trong Riot Games, hẳn chắc chắn chẳng thêm động vào, tránh để cả tay cầm toàn là bảo vật thời Thượng Cổ mà chẳng dùng được gì.

Nhưng đặt vào hoàn cảnh này, chưa hẳn đã không đáng để thử một lần.

“Tiếp tục đi thôi.”

Bạch Du nhìn về phía trước: “Biết đâu sẽ có thứ gì đó thú vị rơi ra.”

Dù sao đến giờ bọn họ mới đi chưa tới nửa cây số.

Dựa theo tính toán trước đó:

Mười cây số = Nhất giai cực hạn

Một trăm dặm = Nhị giai cực hạn

Một nghìn dặm = Tam giai cực hạn

Một vạn dặm = Tứ giai cực hạn

Thông thường, một tu giả Nhất giai chỉ có thể đi xa tối đa mười cây số trước khi đụng phải cường địch không thể vượt qua.

Vũ Cung Chân Trú vừa đi vừa quan sát xung quanh, ánh mắt sáng lên đầy hứng khởi, trông không khác gì một đứa trẻ lần đầu được đi du lịch.

“Nơi này thật kỳ diệu, thế mà lại có thể giao đấu cùng những du hiệp thời Tần Hán... Vậy chẳng phải nói, ngay cả những nhân vật lịch sử cũng có thể xuất hiện?”

Bạch Du gật đầu: “Chỉ cần trong Long Mạch có lưu lại dấu vết, đều có khả năng gặp phải. Có người từng danh chấn thiên hạ, cũng có kẻ chẳng ai biết đến.”

Hắn liếc nhìn rừng cây xanh biếc xung quanh, rồi lại ngẩng đầu ngắm bầu trời vàng óng rộng lớn:

“Long Mạch chính là ký ức của con người Đại Hạ khi còn sống, nơi đây tích tụ vô số linh hồn, từng chút một lắng đọng lại, tạo thành dấu vết... Nó lưu giữ tất cả, để hậu nhân biết rằng dù có chết đi, vẫn có thể trở thành một phần của nó. Theo một góc độ nào đó, chẳng phải đây cũng là một dạng vĩnh hằng sao?”

Vũ Cung Chân Trú khẽ nắm tay hắn, giọng điệu đầy cảm thán: “Thật sự là một khái niệm lãng mạn.”

Nàng bỗng nhiên nhe răng cười: “Vậy có phải hay không, sau này trên con đường này cũng sẽ lưu lại dấu vết của ta và tiên sinh?”

Bạch Du suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: “Chưa hẳn là không có khả năng.”

Con người vốn không cố định. Mỗi lần tiến vào Long Mạch Giới lại là một lần đăng ký mới.

Giống như du hiệp vừa rồi, bọn họ chỉ nhìn thấy hình thái thời thanh niên của hắn, nhưng ai biết

được hẳn có bao nhiêu phiên bản khác – trắng niên, lão niên...?

Cũng giống như Fate vậy, Anh Linh ở các thời kỳ khác nhau sẽ thể hiện thực lực khác nhau. Chỉ cần thay đổi một bộ quần áo, có khi đã trở thành một dạng mô hình khác, còn phải bỏ tiền nặng rút nữa là đằng khác.

Bạch Du nghĩ đến đây, bất giác thở dài: “Chỉ hy vọng Long Mạch đừng ghi chép lại hình ảnh hiện tại của chúng ta quá sớm.”

“Vì sao?”

Vũ Cung Chân Trú hơi ngẩn ra, ánh mắt có chút lo lắng: “Tiên sinh không muốn ta và ngài cùng nhau lưu lại vết tích sao?”

Bạch Du nghiêm mặt đáp: “Không phải không muốn. Chỉ là nếu chúng ta bị ghi chép lại... thì sau này rất có thể sẽ biến thành quái vật cho người khác đi săn giết.”

Chương 469

DTV EBOOK

Nghe xong, Vũ Cung Chân Trú bật cười.

Đúng thật là như vậy.

Cái gọi là công lý, chẳng phải cũng chỉ là dựa vào việc hai đánh một hay sao?

Người mới vừa bước vào, trên mặt tràn đầy nụ cười phấn khởi và kiêu ngạo. Nhưng ngay khi ảnh lưu niệm đầu tiên được cập nhật, họ liền thấy một cặp cầu nam nữ hợp tác đánh đôi...

Ngay tại chỗ tử vong, trực tiếp mất một mạng!

Cái này chẳng phải quá tàn nhẫn, đủ khiến đạo tâm người ta sụp đổ sao?

Thật sự quá vô đạo đức mà!

Nghĩ đến cảnh tượng này, Bạch Du không khỏi đổ mồ hôi lạnh, thở dài:

“Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, quá mức bất lợi với tân thủ.”

Vũ Cung Chân Trú lại tràn đầy hào hứng, bàn luận:

“Nhưng nếu có thể đánh bại chúng ta, chắc hẳn phần thưởng sẽ vô cùng phong phú.”

Lời vừa dứt, Bạch Du đột nhiên nâng tay phải, lòng bàn tay nổi lên một luồng kinh phong, một mũi tên đen nhánh từ xa lao đến. Nhưng khi còn cách bàn tay hắn chừng nửa thước, quỹ đạo bỗng lệch đi, mũi tên rơi xuống đất phía sau.

Cách đó không xa, một thợ săn mặc trang phục ảnh lưu niệm đã phát động công kích trước.

Khoảng cách giữa hai bên còn hơn 40 bước, vậy mà hắn đã ra tay trước.

Nếu vừa rồi Bạch Du bị trúng tiễn này, chí ít cũng bị thương nhẹ.

Quá âm hiểm!

Thợ săn đội một chiếc mũ lông cáo, rút thêm một mũi tên, giương cung nhắm thẳng:

“Ngươi muốn thêm vài mũi nữa không?”

... Cỏ thật!

Bạch Du lập tức buông tay, cùng Vũ Cung Chân Trú một trái một phải tách ra né tránh, chui vào lùm cây rồi tiến hành phản công.

Tên thợ săn ảnh lưu niệm này rõ ràng linh hoạt hơn những kẻ trước, lập tức lao vào rừng cây, mở ra một cuộc truy đuổi quyết liệt giữa ba người.

Biết chơi điều* à?

(*Chơi điều: Chiến thuật đánh du kích, câu kéo đối phương vào thế bất lợi.)

Hơn nữa...

Bạch Du giẫm lên một khu vực có địa thế bất thường, cúi đầu xem xét, phát hiện dưới chân là một hố đầy cọc gỗ nhọn. Hắn lập tức triển khai Nguyệt Ẩn Bộ, đạp mạnh một bước nhảy lên.

Hiện tại, Nguyệt Ẩn Bộ của hắn vẫn đang ở giai đoạn đầu “Ẩn Nguyệt”, muốn đột phá lên giai đoạn tiếp theo “Hư Nguyệt” còn cần rất nhiều luyện tập.

Dù chưa thuần thục, nhưng kỹ xảo này vẫn có thể tái hiện hiệu quả tương tự một cú nhảy nhị đoạn, giúp hắn lướt qua bãi rập như chuồn chuồn lướt nước, miễn cưỡng duy trì thêm một giây trôi nổi kỳ lạ trên không trung.

Tuy nhiên, Bạch Du vẫn trúng một mũi tên.

Không có không gian né tránh, nếu không muốn rơi vào bẫy, hẳn buộc phải chịu một tiền này.

Cảm giác đau đớn nơi bả vai chân thực đến tột cùng. Dù đây chỉ là linh hồn thể, nhưng Long Mạch Giới gần như không khác gì thế giới thực, vết thương hay đổ máu đều y như thật.

Chính vì vậy, nơi này là môi trường lý tưởng để tôi luyện ý chí chiến đấu, rèn giũa kỹ năng giết chóc.

Bất cứ ai từng ở đây chém giết với cường giả cấp cao, khi bước ra ngoài đều có thể xưng là thân kinh bách chiến.

Đại Hạ là vậy, các quốc gia khác cũng thế.

Đây chính là khác biệt căn bản giữa đại quốc và tiểu quốc—nền tảng và nội tình không cùng một đẳng cấp!

Mặc dù thợ săn bắn trúng Bạch Du một tiền, nhưng do tinh thần phân tán, hẳn không hề phát hiện Vô Minh Quỷ đã tiếp cận.

Nàng sở hữu trực giác cấp bậc đỉnh cấp màu tím, có thể vô thức tránh khỏi những cạm bẫy.

Chỉ thấy nàng linh hoạt đạp đất, vọt tới trước mặt thợ săn, xuất chiêu!

Bí Kiếm · Hồ Ảnh!

Thợ săn ngay lập tức bị một kiếm chém vào cổ, thân thể hóa thành bọt nước, từ từ tan biến.

“Đừng buông lỏng.”

Bạch Du thậm chí không buồn nhặt áo giáp và Long Mạch Khí Đoàn rơi xuống đất.

“Chuyện này vẫn chưa kết thúc.”

Trong lòng hẳn vừa dấy lên một gợn sóng, lập tức minh ngộ—Siêu năng lực Giữ Gốc Pháp Tắc vẫn còn hiệu lực!

Cuộc truy đuổi vừa rồi đã kéo dài hơn 300 mét.

Lúc này, khoảng cách đã vượt qua một cây số.

Một bước, mười bước, trăm bước, ngàn bước...

Bạch Du từ lâu đã cực kỳ nhạy cảm với những con số này.

Trong điều kiện bình thường, chỉ đơn thuần đi đường thì sẽ không kích hoạt Giữ Gốc Pháp Tắc. Dù có kích hoạt, tối đa cũng chỉ nhận được một cái ví tiền sau mỗi mười ngàn bước mà thôi.

Nhưng nếu là ở một số địa điểm đặc biệt, tình huống sẽ hoàn toàn khác.

Càng là địa điểm đặc biệt, tỷ lệ gặp phải những sự kiện bất ngờ lại càng cao!

Cũng chính vì lý do này mà Bạch Du gần như chưa từng chơi trò Đại Phú Ông.

Bởi vì, đến lần thứ mười gieo xúc xắc, hần hầu như chắc chắn sẽ liên tục đâm trúng các sự kiện đặc biệt, có thể xa xa dẫn trước người khác, thậm chí trực tiếp đến đích.

Và đây là Long Mạch Giới.

Tốc độ tích lũy bước đi ở đây cực kỳ cao, càng đi nhiều bước thì khả năng đụng phải BOSS lại càng lớn!

Hần gần như có thể khẳng định rằng, ảnh lưu niệm sắp xuất hiện tiếp theo nhất định sẽ đem lại lợi ích to lớn cho cả hần và Vũ Cung Chân Trú.

Chương 470

DTV EBOOK

Nhưng đồng thời, thực lực của đối phương cũng tuyệt đối không thể xem nhẹ!

Phía trước, nơi rừng cây dần chạm đến điểm cuối, một bóng hình thuốt tha chậm rãi bước ra.

Một nữ tử xinh đẹp khoác lên mình ngũ thải vũ y, trong tay cầm một thanh trúc tiêu, khuôn mặt bị mạng che phủ, ngũ quan không rõ ràng.

Thế nhưng, chỉ cần đứng đó thôi cũng đã mang lại cảm giác áp bách vô cùng!

Ảnh lưu niệm nhẹ giọng ngâm:

“Thân phụ Thái Phượng song phi cánh...”

Tâm hữu linh tê vạn niệm thông.”

“Là Nhất Giai ư!?”

Vũ Cung Chân Trú vung đao, lưỡi đao lơ lửng giữa không trung. Khi nữ tử kia khẽ động, một đạo tàn quang quét qua, suýt nữa cắt trúng đuôi lông mày hấn.

Từ lúc giao chiến với ảnh lưu niệm đến giờ đã trôi qua chừng năm phút đồng hồ.

Bạch Du và Vũ Cung Chân Trú liên thủ chống địch.

Dù cả hai hợp lực, nhưng vẫn chỉ có thể giằng co ngang ngửa với nữ tử kia, không thể chiếm lấy ưu thế!

Hai đánh một, vậy mà cũng chỉ miễn cưỡng duy trì thế cân bằng.

“Là Thần Bí...”

Bạch Du khẳng định chắc chắn:

“Không thể nghi ngờ, nàng nắm giữ Thần Bí, mà còn là Thần Bí cấp bậc rất cao!”

Không thể giải độc Thần Bí này.

Những biến hóa nàng thực hiện hoàn toàn tự nhiên, không để lại bất cứ kẽ hở nào.

Từ đầu đến cuối, ảnh lưu niệm này chỉ sử dụng hai loại màu sắc biến hóa.

Một loại là đỏ, mang năng lượng xâm lược cuồng bạo như lửa.

Một loại là lam, mang sát khí rét buốt như băng.

Một Nhất Giai mà đã có thể khống chế năng lượng một cách tinh diệu đến vậy, ngoài Thần Bí, không còn cách giải thích nào khác!

Nhưng không chỉ đơn giản như thế.

Nếu chỉ có Thần Bí, thì dù có mạnh mẽ đến đâu, khi nàng điều khiển nó cũng phải gánh chịu áp lực tương ứng. Hai người bọn họ tuyệt đối không thể lâm vào tình thế chật vật như hiện tại!

Điều thực sự giúp nàng có thể tiến thoái tự nhiên chính là trạng thái chiến đấu vô cùng ổn định.

Mỗi một lần tấn công hay phòng ngự, nàng đều đã chuẩn bị trước hai đến ba phương án đối phó.

Tựa như một cao thủ cờ vây đỉnh cấp, mỗi nước đi đều đã tính trước ít nhất năm nước tiếp theo!

Dưới sự tấn công liên tục của Bạch Du và Vũ Cung Chân Trú, nàng vẫn có thể ứng phó một cách bình tĩnh, thậm chí còn dư lực để phản kích.

Điều này không chỉ nhờ vào Thần Bí, mà còn bởi vì nàng sở hữu ít nhất năm loại siêu phàm kỹ nghệ, trong đó có hai loại đạt đến cấp bậc Tuyệt Kỹ!

Khoảng cách gần, Bạch Du thi triển Vân Lôi Nhất Thiểm, nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của

nàng.

Dùng Nhị Liên Trảm, kết quả lại bị nàng nhẹ nhàng hóa giải bằng một chiêu khác.

Nàng chỉ đơn giản búng ngón tay, liền phá tan Lôi Đình Chi Lực bám trên Sư Tâm Thương của hắn.

Hời hợt, nhưng tinh diệu vô song!

Bạch Du vừa đặt chân đến nơi này, chiến ý đã bùng cháy dữ dội.

Vũ Cung Chân Trú càng không cam lòng chịu thua, quyết tâm dốc toàn lực.

Cả hai nhìn nhau chăm chăm, mỗi người đều tung ra chiêu thức mạnh nhất mà mình nắm giữ.

Bạch Du kéo dài trường thương, mũi thương cày trên mặt đất tạo thành một vòng cung lôi quang chói mắt, để lại một vết cháy đen giữa đồng cỏ.

Vũ Cung Chân Trú lướt bàn tay qua lưỡi đao, máu tươi chảy xuống, nàng dùng nó bôi lên thân đao. Không lựa chọn vung đao chém xuống, nàng quyết định đột tiến, tập trung toàn bộ sức mạnh Xích Ngấn vào lưỡi đao, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lẽ ra Ảnh Lưu Niệm có thể né tránh, nhưng vì lý do nào đó, nàng không làm vậy. Ngược lại, nàng tiến lên một bước, tay trái bùng lên hỏa hồng, tay phải lại là băng lam.

Hai luồng sức mạnh tương phản cực độ đồng thời phóng thích, sắc đỏ và lam tựa như một đôi cánh linh động, vũ động như từng chiếc lông vũ trong gió.

Thương ảnh và đao quang đồng thời giáng xuống hai cánh tay nàng!

Lôi quang, huyết sắc, hỏa diễm, băng sương... năng lượng hỗn loạn bùng nổ, lan rộng ra mấy chục mét.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp rừng rậm!

Cả Sư Tâm Thương lẫn Khoái Vũ Dao đều vắng khỏi tay chủ nhân.

Bạch Du ngửa mặt nằm bẹp trên đồng cỏ, không còn sức động đậy, mà Vũ Cung Chân Trú cũng chẳng khá hơn.

Thân thể Ảnh Lưu Niệm cũng bị hủy hoại nghiêm trọng. Dù không chảy máu, nhưng lại tràn ra từng điểm sáng màu vàng rực rỡ, như một hình chiếu sắp sửa tan biến.

Nàng nhắm mắt, lặng lẽ để thân thể mình dần dần tiêu tán.

“Có lẽ... là ta đã cố ép người bại trận...”

Giọng nói nhỏ dần, thân ảnh tan biến, chỉ để lại một đoàn khí tức Long Mạch màu vàng nhạt.

Điều này có nghĩa là đối phương có linh hồn cường đại, cường độ đã chạm đến nửa bước Tam Giai!

Chỉ mới Nhất Giai, nhưng lại có thể sánh ngang Tam Giai!

“Có cần phải khoa trương đến vậy không chứ...”

Bạch Du xoa đầu gối, hít vào một hơi lạnh: “Mới đi được một dặm mà thôi!”

Chẳng lẽ sau này mỗi dặm đường đều phải vượt qua thiên kiếp?

Chương 471

DTV EBOOK

Lần đầu ra trận mà đã phải chịu áp lực đến mức này, chẳng khác gì gặp phải thiết kế ác ý của lão tặc Hidetaka Miyazaki cả!

Hắn chưa bao giờ mong muốn có thể tắt đi kỹ năng bị động siêu năng lực của mình như lúc này.

Rõ ràng là nhân vật chính vô địch, vậy mà bị hành thành thế này, có ý nghĩa gì sao?

Vũ Cung Chân Trú cũng cười khổ: “Thật không ngờ... chỉ là một Ảnh Lưu Niệm mà cũng lợi hại như vậy. Thành thật mà nói, ta có chút bị đả kích rồi.”

Bạch Du im lặng.

Quả nhiên, kiêu binh tất bại.

Ảnh Lưu Niệm lần này đã cho bọn hắn một bài học. Ban đầu, họ nghĩ rằng Long Mạch Thế Giới sẽ đơn giản hơn nhiều, nhưng mới đi được một cây số đã chạm mặt một cường địch như vậy.

Áp lực chắc chắn sẽ có, nhưng đồng thời cũng khiến lòng họ dâng trào nhiệt huyết.

Nếu không nhờ Ảnh Lưu Niệm này, có lẽ bọn hắn đã tự mãn quá mức, trở thành những con ếch ngồi đáy giếng.

“Thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc đây là dạng nhân vật gì... Lẽ nào là Tiên Thiên Anh Linh?”

Bạch Du lẩm bẩm, nhưng cũng không thể xác định.

Anh Linh Chi Lý là một dạng tồn tại cực kỳ huyền bí, có thể bộc phát sức chiến đấu vượt xa cấp độ hiện tại. Chỉ cần trí nhớ kiếp trước thức tỉnh, thực lực, kinh nghiệm, kỹ nghệ đều có thể đồng bộ phục hồi.

Nếu nàng thật sự là Tiên Thiên Anh Linh, có được sức mạnh này ở Nhất Giai cũng không phải điều khó tin.

Nhưng điều đáng sợ là... nếu đối phương không phải thì sao?

Bạch Du bước tới vị trí nàng biến mất, nhặt lên đoàn Long Khí, để khắc ấn hấp thụ. Nhưng Long Mạch Khí Túc này có chất lượng quá cao, khắc ấn tiêu hóa không nổi, cần thời gian từ từ hấp thụ.

Cùng lúc đó, thương thế của cả hai người cũng bắt đầu hồi phục dưới tác động của Long Mạch Khí Túc.

Bất kể là tổn thương bên trong hay bên ngoài, tất cả đều đang khôi phục. Bởi vì linh hồn vốn không có nội tạng, nên chỉ khi hoàn toàn diệt vong mới chịu tổn thương nghiêm trọng.

Nếu không, dù có bị cắt đứt một chân, cũng có thể thông qua Long Mạch Khí Túc để tái sinh như cũ.

Cứ như hiệu ứng tự động hồi máu trong game vậy.

Bị thương?

Chẳng phải chỉ cần thở vài hơi là khỏi ngay sao?

Bạch Du nhặt lên ba món đồ rơi xuống từ Ảnh Lưu Niệm, không hổ là thủ lĩnh giữ cửa đầu tiên, độ khó cao, nhưng vật phẩm rơi ra cũng không ít.

Một trong số đó là—

【Ngô Đồng Mộc Trâm】

【Sử dụng: Trực tiếp học được kỹ nghệ Phượng Hoàng Xoay Người.】

【Điều kiện: Cần có hai chân nguyên vẹn, thừa hoặc thiếu một chân đều không được.】

【Hiệu quả: Một cú xoay người chói lọi, có thể làm đối thủ hoảng hốt, gây nhiễu loạn tầm nhìn.】

【Ghi chú: “Phượng Hoàng Xoay Người – hoa mỹ tuyệt diệu, mỹ nhân ngoạn lại, kinh diễm tứ phương.”】

Mỹ nhân ngoạn nhìn...

Cái chiêu Phượng Hoàng Xoay Người vừa rồi, Bạch Du cũng tận mắt chứng kiến.

Không tính là quá mức bá đạo, nhưng hoàn toàn chính xác là vô cùng thực dụng.

Dù sao, ai dám nói Thái Dương Quyền không thực dụng đâu?

Hơn nữa, đây lại là một chiêu hiếm hoi thuộc dạng thân pháp kỹ nghệ, vô cùng phù hợp với những nữ tử yêu thích phong cách hoa lệ.

Bạch Du đưa mộc trâm cho Vũ Cung Chân Trú, chỉ thản nhiên nói một chữ:

“Dùng.”

Vũ Cung Chân Trú nhu thuận gật đầu, không hỏi thêm bất kỳ điều gì. Nàng vốn là kiểu người hiểu chuyện, ai bảo gì làm nấy, là một hệ chữa trị điển hình chuyên nghe lời.

Kỹ nghệ hấp thu cần một chút thời gian, không thể học xong là dùng ngay lập tức.

Bạch Du cũng không để tâm, tiếp tục kiểm tra món vật phẩm tiếp theo.

【Tâm pháp · Hoàng Tê Ngô Đồng】

【Điều kiện: Cần một trái tim nguyên vẹn, nếu có hai trái tim thì hiệu suất sẽ càng tốt.】

【Hiệu quả: Biến chân khí thành Phượng Hoàng Nội Túc, một loại nội túc mang thuộc tính hỏa diễm. Đây cũng chính là nền tảng của truyền thừa Phượng Hoàng Đài.】

【Ghi chú: “Phượng Hoàng trên đài, Phượng Hoàng du ngoạn. Phượng Hoàng bay đi, đài vẫn trống không.”】

“Nội công tâm pháp?”

Bạch Du lập tức động tâm.

Từ trước đến nay, sức mạnh của hắn tăng lên không ngừng, nhưng phần lớn vẫn dựa vào bộ tâm pháp trụ cột Như Long Tâm Pháp.

Cao cấp hơn một chút, tâm pháp mạnh hơn phải chờ đến khi bước vào Đại Học, lúc đó mới có thể tiếp xúc đến. Còn hiện tại, hắn gần như không có con đường nào để học một tâm pháp tốt hơn, đúng là có chút đau đầu.

Không phải nói Như Long Tâm Pháp không tốt, mà nó chỉ thích hợp để đặt nền móng. Một khi đột phá lên Siêu Phàm Cảnh, hiệu suất liền không theo kịp nữa.

Ví dụ như Đào Như Tô, nàng chắc chắn có một bộ tâm pháp khác.

Tô Nhược Ly cũng từng nói thẳng rằng nàng có tâm pháp riêng, chỉ tiếc là nó chỉ phù hợp với thể chất đặc thù, người khác học vào có khi bị Vạn Kiếm Xuyên Tâm.

Chương 472

DTV EBOOK

Còn Tần Tuyết Táo, nàng không có tâm pháp nào khác, nhưng cũng chẳng cần lo lắng. Vì đã ghi tên vào Tuyết Kỹ Bảng, nàng hoàn toàn có thể dùng điểm tích lũy ở Thần Võ Ti để đổi lấy một bộ tâm pháp cao cấp.

Chính vì vậy, Bạch Du lúc nào cũng khao khát có được một bộ tâm pháp tốt hơn.

Nhưng hắn cũng không nóng vội, trước tiên kiểm tra vật phẩm cuối cùng.

【Linh Tê Nhất Chỉ】

【Loại: Kỹ nghệ toái phiến.】

【Xếp hạng: Thứ 21 trên Tuyết Học Bảng.】

【Ghi chú: Đây chỉ là một mảnh vỡ, cần ba mảnh ghép lại mới có thể sử dụng. Hiện tại không thể học được.】

Tuyết Học Bảng thứ 21, đỉnh cấp Tuyết Học!

Chính là chiêu thức đã phá vỡ Vân Lô Nhất Thiểm của hắn!

Dù không thể sử dụng ngay, nhưng chỉ riêng giá trị của nó cũng đã rất lớn.

Tuy hiện tại hắn đã nắm giữ mấy môn Tuyết Kỹ, nhưng vẫn chưa có một Tuyết Học hoàn chỉnh nào. Tất cả đều chỉ là những tàn thức... Nhưng cũng không sao, tham thì thâm.

Có Giữ Gốc Pháp Tắc, hắn tin rằng sớm muộn gì cũng sẽ thu thập đủ các mảnh vỡ của Linh Tê Nhất Chỉ!

Sau đó, hắn cúi xuống nhặt lên một chiếc áo khoác da của Thợ Săn.

【Liệp Vật Truy Tung】

【Hiệu quả: Thu được tri thức liên quan đến việc truy tung con mồi, bao gồm cả con người.】

Bạch Du nhìn hai món đồ này, trong lòng rất hài lòng.

“Hấp thu xong rồi à?”

“Ừ, đã hấp thu xong. Nhưng còn cần một chút thời gian để nắm giữ và tiêu hóa.”

Vũ Cung Chân Trú có chút kinh ngạc: “Thân pháp kỹ nghệ rất quý giá, ta thật sự có thể nhận sao?”

“Không sao.”

Bạch Du ôm cánh tay, cười ngạo nghễ:

“Nơi này còn có thứ đáng giá hơn cả tâm pháp kia nữa. Người kiếm lời chính là ta.”

Vũ Cung Chân Trú bật cười, nhẹ nhàng tiếp lời:

“Thật sao? Vậy ta thật sự hâm mộ ngươi đấy.”

Bạch Du ngược nhìn phía trước, khẽ gật đầu:

“Hôm nay đến đây thôi, hôm khác lại tiếp tục.”

Vũ Cung Chân Trú đương nhiên không có ý kiến.

Nhưng nàng lại có chút lưu luyến.

Đối với Bạch Du, có lẽ chỉ là một hai ngày. Nhưng với nàng, thời gian chờ đợi lại càng thêm dài đằng dặc—có thể là ba ngày, có thể là một tuần, thời gian lúc nào cũng không chờ đợi ai.

Lúc này, trong lòng nàng bỗng dâng lên một tia cảm giác nguy cơ.

Nàng lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, liệu có phải mình sẽ là người già đi trước hay không?

Nàng đã 16 tuổi rồi... Ở Phù Tang, đây đã là độ tuổi kết hôn.

Nếu đến 20 tuổi mà vẫn chưa ai rước, chẳng phải đã trở thành “lão cô nương” rồi sao?

Người ta nói, nam nhân mãi mãi yêu thích những thiếu nữ 18 tuổi.

Dù chỉ là một câu nói đùa, nhưng cũng không phải không có lý.

Nàng không phải tiểu thư sống trong nhung lụa, ăn sung mặc sướng. Ở bên ngoài, cuộc sống dễ khiến một người con gái trở nên mỗi một, phong trần.

Những lời này, nàng không thể nói ra miệng với Bạch Du.

Nàng chỉ lặng lẽ đứng đó, tựa như một cành mai trắng trong mưa, hương thơm dịu nhẹ, chờ đợi người trong lòng đến hái.

Cũng may, nàng vẫn còn thời gian để chờ đợi.

Nàng vẫn còn rất nhiều năm tháng phía trước.

Ánh sáng trắng lóa lên, hai người đồng thời trở về vị trí ban đầu.

Bạch Du mở mắt ra, lúc này đã là ba giờ sáng.

Hắn lập tức ngồi xếp bằng, mở hành trang, nhấn vào Hoàng Tê Ngô Đồng Tâm Pháp.

【Xác nhận sử dụng】

Học tập bắt đầu.

Lúc này, hắn không hề hay biết—

Bởi vì thắng lợi lần này, bánh xe số mệnh lại một lần nữa khởi động.

Tại một hòn tiên đảo ẩn trong mây mù phương Đông, vang lên một tiếng Phượng gáy vang vọng trời cao.

Trên bục giảng.

Phó hiệu trưởng chỉnh lại tập sách trong tay, ánh mắt quét qua đám học sinh phía dưới, từ nghiêm túc dần chuyển sang điềm tĩnh.

Hắn họ Trương, thường ngày lời nói thâm thúy, tác phong chuẩn mực, rất phù hợp với hình tượng một vị sư trưởng nghiêm khắc trong mắt mọi người. Đến mức ngay cả đám học sinh nghịch ngợm gây sự trong trường, hễ trông thấy hắn cũng phải thu mình lại, không dám làm càn.

Ông đã gắn bó với nghề giáo hơn bốn mươi năm, giờ đây cũng sắp đến lúc nghỉ hưu.

Nhìn lướt qua từng gương mặt học trò phía dưới, ông chậm rãi lên tiếng:

“Các em à, chẳng bao lâu nữa sẽ tốt nghiệp rồi... Đây là tiết học cuối cùng của các em tại nơi này. Theo lẽ thường, tiết học này vốn dĩ nên do giáo viên chủ nhiệm đứng lớp, nhưng đáng tiếc, cậu ta đã rời đi mà không một lời từ biệt, thậm chí ngay cả câu chào cũng chẳng kịp nói, chỉ để lại một tờ đơn nhập ngũ.”

“Mỗi khóa học sinh đều là do chúng ta tiễn bước, mà ta đây cũng chẳng còn bao nhiêu lời muốn dặn dò. Những điều đáng nói, ta đã nói từ lâu rồi.”

“Ba năm cấp ba đã trôi qua, chặng đường phía trước sẽ mở ra một giai đoạn mới của cuộc đời các em.”

Chương 473

DTV EBOOK

“Cấp ba, xét cho cùng cũng chỉ là một đoạn hành trình ngắn ngủi trong cuộc đời. Nhưng nếu nhiều năm sau, khi hồi tưởng lại quãng thời gian này, các em vẫn có thể tự hào rằng mình chưa từng hoài phí tuổi trẻ, chưa từng phụ lòng những gì thầy cô, gia đình và đất nước đã bồi dưỡng—vậy thì đó chính là điều đáng mừng nhất.”

“Kỳ thi đại học chỉ còn lại vốn vẹn một tuần nữa.”

“Chương trình học của các em cũng đã hoàn thành.”

“Chúng ta, những người thầy, có thể làm được gì thì đều đã làm cả rồi. Trong số các em, ắt hẳn sẽ có người mai sau thành tựu vượt xa chúng ta, thậm chí có thể khắc tên vào sử sách, trở thành một thế hệ kiêu hùng lừng lẫy...”

“Là người làm giáo dục, ta luôn mong muốn học sinh của mình đều có thể vươn cao như rồng, giống như chí nguyện của bậc tiên hiền năm xưa đã từng đề ra.”

“Nhưng mà, giờ đây ta lại càng hy vọng hơn... rằng các em sẽ có một tương lai suôn sẻ, bình an.”

Phó hiệu trưởng tháo kính, khẽ lau qua tròng kính, rồi lại đeo vào. Lúc này, vẻ mặt nghiêm nghị thường ngày của ông dần giãn ra, thay vào đó là một nét ôn hòa hiếm thấy.

“Được rồi, tan học đi.”

“Đứng dậy!”

“Cúi chào!”

“Thầy giáo, thầy vất vả rồi!”

Cả lớp đồng thanh hô to, nhìn theo bóng dáng vị lão sư tóc muối tiêu rời khỏi phòng học.

Tiết học cuối cùng chính thức kết thúc, đồng nghĩa với việc chặng đường cấp ba cũng dần đi đến hồi kết.

Tuy nhiên, trước khi khép lại ba năm đèn sách, còn một thử thách cuối cùng đang chờ đợi bọn họ—kỳ thi đại học.

Dù tiết học đã tan, bầu không khí trong lớp vẫn tràn ngập sự căng thẳng.

Bạch Du ngồi gần cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài. Giờ tan học, các học sinh cấp dưới đã rời khỏi lớp, bắt đầu về nhà.

Đối với học sinh lớp 10 và lớp 11, hôm nay chính thức bước vào kỳ nghỉ hè, khiến cho không khí toàn trường có phần náo nhiệt hơn hẳn.

Nhưng học sinh khối 12 thì lại giống như sắp bước lên đoạn đầu đài, ai nấy đều căng thẳng tột độ. Ngay cả Khổng Văn—kẻ vốn luôn thờ ơ với mọi thứ—cũng hiếm thấy mà nghiêm túc hẳn lên.

Bạch Du ngạc nhiên nhìn hắn: “Người không phải đã đạt đến cảnh giới siêu phàm rồi sao? Còn căng thẳng cái gì nữa?”

Khổng Văn thở dài: “Hai ngày nay bị táo bón... Có vẻ lần trước dùng sức quá mạnh, làm tổn thương cơ vòng mất rồi.”

“.....”

“Nhưng người yên tâm, không phải chuyện gì to tát cả. Lần sau ta sẽ bảo vệ khu vực đó cẩn thận hơn.”

“Xoay cái mặt người qua chỗ khác ngay! Đừng có nói chuyện với ta nữa!”

Đúng lúc này, Hoa Li lao đến, chớp lấy cánh tay Bạch Du, gương mặt đầy vẻ tuyệt vọng:

“Ngọc Kinh! Cầu xin người! Giúp ta bỏ túc bài tập một chút đi!”

Trong lớp, từng nhóm học sinh cũng bắt đầu nhón nháo đứng lên.

Suốt một tháng qua, danh hiệu “Khai Quang Đồng Tử” của Bạch Du đã lan truyền khắp trường. Mặc dù hắn đã có ý thức khống chế sức mạnh, nhưng quyền cước vẫn ngày càng tiến bộ theo cấp số cộng. Kết quả là, chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã giúp thêm ba người cùng cấp bước vào cảnh giới Siêu Phàm, đồng thời kích phát tiềm năng của hơn ba mươi người khác.

Tuy nhiên, tiếp tục như vậy cũng có nguy cơ “dục tốc bất đạt”. Vì thế, từ một tuần trước, hắn đã chủ động dừng tay, không còn cùng người khác giao đấu nữa.

Lúc này, Hoa Li vẻ mặt đầy cầu xin, tha thiết nhìn Bạch Du:

“Ngọc Kinh! Xin người đánh ta vài quyền đi!”

Lý do của nàng vô cùng đơn giản—bị đánh có thể giúp nàng đốn ngộ. Thế nhưng, dù đã thử nhiều lần, nàng vẫn không thể kích phát phản ứng chiến đấu của bản thân.

Bạch Du nhẹ nhàng xoay cánh tay, dễ dàng rút tay ra khỏi sự níu kéo của nàng, mặt không cảm xúc:

“Phương diện này người phải tự dựa vào chính mình thôi. Với lại, Kích Thích Kỳ cũng không tệ, trên khoa Võ thuật có đầy đủ hướng dẫn đấy.”

Hoa Li thở dài:

“Nhưng nếu ta không thể bước vào cảnh giới Siêu Phàm, thì sẽ không đủ điều kiện vào Nam Thủ Vọng Học Phủ...”

Thủ Vọng Học Phủ là một trong những học viện đỉnh cấp tại Đại Hạ.

Toàn thế giới hiện tại có ba siêu cấp học viện mạnh nhất, gọi là Tam Đại Học Phủ, gồm:

Học Viện Bồng Lai (Đại Hạ).

Học Viện La Mã Hoàng Gia (La Mã).

Trí Tuệ Cung.

Ngoài ra, còn có một số học phủ đỉnh cấp khác như:

Tứ Đại Thủ Vọng Học Phủ (Đại Hạ).

La Mã Học Viện Quân Sự.

Luân Đôn Avalon Học Phủ.

Thiên Trúc Tuyết Sơn Thánh Điện...

Thủ Vọng Học Phủ không thua kém gì những học viện đỉnh cấp, thậm chí hàng năm vẫn có không ít học sinh từ bỏ cơ hội vào Tam Đại Học Phủ để chuyển sang đây.

Với học sinh bình thường, thi đậu vào Thủ Vọng Học Phủ đã là một vinh dự to lớn. Nếu còn có thể lọt vào Top 10 sinh viên tốt nghiệp, nhận được Trường Thành Thủ Vọng Tân Tú Huy Chương, thì đó chính là vinh quang Quang Tông Diệu Tổ, đủ để khiến tổ tiên dưới suối vàng cũng phải nở mày nở mặt.

Nhưng... đó là học phủ đỉnh cấp!

Bạch Du nhướn mày nhìn nàng:

“Người chắc chắn muốn vậy?”

Chương 474

DTV EBOOK

Hoa Li mặt đầy tuyệt vọng:

“Ta cũng không muốn đâu! Nhưng gia đình ta ép ta thi vào. Để bức ta nhanh chóng đột phá Siêu Phàm, họ còn nghĩ ra cái phương pháp ‘Ba ngày một trận đòn nhỏ, bảy ngày một trận đòn lớn’. Đây chẳng phải là bạo lực gia đình danh chính ngôn thuận sao?! Hơn nữa, để đổi mới cách đánh, thập bát ban binh khí trong nhà ta đều đã được dùng thử một lần! Ngay cả Trường Dạ Ti nhìn thấy cũng phải lắc đầu thở dài!”

Nàng lại lần nữa níu lấy tay Bạch Du, ánh mắt cầu xin:

“Dù gì cũng phải bị đánh, vậy không bằng để người đánh ta đi! Van người! Ta trả tiền cho người có được không?”

Bạch Du lập tức nổi da gà, vội vàng rút tay về, mặt đầy cảnh giác.

Lấy tiền của người ta rồi đánh người ta?

Cô gái này... chẳng lẽ đã thức tỉnh bản năng M rồi?

“Không! Tuyệt đối không! Ta không lăn lộn vào mấy cái vòng chữ cái đó đâu!” Hắn liên tục khoát tay từ chối.

Cuối cùng, vẫn là Tô Nhược Ly vươn tay giải cứu, kéo Hoa Li sang một bên vỗ về an ủi.

Ngay cả một người có gia thế như Hoa Li mà áp lực cũng nặng đến vậy, huống hồ là những học sinh khác.

Dù vậy, so với bọn họ, thực lực của Bạch Du trong một tháng qua lại tăng tiến vượt bậc. Hắn căn bản không hề gặp phải thứ gọi là bình cảnh.

Mặc dù vẫn chưa chính thức bước vào Nhị Giai, nhưng cấp độ đã tăng lên cấp 20, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là đột phá.

Suốt một tháng qua, hắn không ngừng xoát phó bản tuần, chạy Long Mạch...

Tuy nhiên, Hương Thủ Đạo Quán độ khó cấp 3 đã không thể vượt qua được nữa, bởi vì thủ vệ trấn giữ ở đó đều đã đạt Tam Giai.

Vậy nên, hắn chỉ có thể chuyển sang xoát phó bản trại huấn luyện phổ thông, nhưng sản lượng thu hoạch lại không cao lắm. Hầu hết đều chỉ là mảnh vỡ đồng cấp, mở ra toàn mấy thứ chẳng có giá trị đặc biệt gì.

Những món di vật nhặt được, Bạch Du đều ném vào bộ phận hợp thành của đồng rác rưởi, nhưng có lẽ vận khí quá kém, hoặc có thể do chưa hợp thành đủ mười lần, nên chỉ nhận lại toàn mấy món đồ tầm thường.

Duy nhất có một món coi như hữu dụng—một bộ trang phục Nhị Tinh cấp bậc. Sau khi mặc vào có thể gia tăng điểm mị lực, ổn định nhiệt độ rất tốt, hơn nữa lực phòng ngự không tệ, tương đương với một lớp thép Bách Đoán.

Đáng tiếc, đó lại là... một đôi tất chân.

Phản ứng đầu tiên của hắn không phải tặng người, mà là giữ lại cho mình. Dù sao cũng là một món trang bị.

Hơn nữa, tất chân vốn dĩ ban đầu được phát minh dành cho nam nhân.

Bạch Du thử nhấn vào nút mặc thử trong giao diện Vận Mệnh Biên Tập Giả, cảm giác không mấy dễ chịu. Bởi vì tất chân vốn bao trùm toàn bộ bàn chân, lại mặc bên trong Mặc Vân Phục, rõ ràng không hề phù hợp.

Cuối cùng, hắn vẫn từ bỏ, sau đó giả vờ như vô tình tìm thấy trong tủ quần áo rồi kín đáo đưa cho Tần Tuyết Táo.

Ngày hôm sau, hắn liền thấy nàng mang theo đôi tất ấy.

Bên dưới lớp váy dài, lộ ra một đôi tất màu đỏ, kết hợp với mái tóc đỏ sậm dài đến thắt lưng, càng làm nổi bật lên khí chất mạnh mẽ của nàng.

Về phần tại sao không tặng cho Tô Nhược Ly? Lý do rất đơn giản—màu đỏ không hợp với nàng.

Số lần hợp thành đã tích lũy đến sáu, còn bốn lần nữa mới đủ để giữ gốc.

Cũng phải tiếp tục càn quét thêm một phó bản tuần và Long Mạch nữa.

Long Mạch bất ngờ bị gián đoạn, bởi vì đối thủ thứ mười bỗng dưng tăng vọt độ khó, thậm chí lên đến một cấp bậc mới. Lần này là một thiên kiều cấp bậc quái vật...

Điều kỳ lạ là không phải người mới xuất hiện, mà vẫn là kẻ cản đường đầu tiên, chỉ có điều thực lực hắn ta đã mạnh hơn trước đó rất nhiều.

Kẻ này tự xưng là “Hoàng”, nhưng cụ thể là ai thì không rõ.

Bạch Du tìm kiếm thông tin trên mạng, nhưng tất cả đều chỉ là những tin tức rối loạn, không có gì đáng tin cậy.

Bởi vì bị người này chặn đường, tiến độ của Bạch Du và Vũ Cung Chân Trú đều bị đình trệ. Hắn có cảm giác, trừ phi một trong hai người có thể đột phá Nhị Giai, nếu không sẽ khó lòng vượt qua.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể dừng lại tại chỗ, chuyển hướng càn quét một phó bản khác để tích lũy thêm thực lực.

Dĩ nhiên, trong những trận chiến khốc liệt, sức mạnh của hắn cũng tăng lên nhanh chóng, đồng thời nắm giữ thêm ba môn kỹ năng mới.

Hiện tại, bảng trạng thái nhân vật của Bạch Du như sau:

【Vận Mệnh Biên Tập Giả】

【Chủ tộc: Nhân tộc - Nam】

【Tuổi tác: 17 (27)】

【Giai vị: Siêu phàm Nhất Giai cực hạn (Ấn Long Mạch)】

【Giới vực: Chân Thực Giới】

【Định vị: Vật lý cận chiến; Bộc phát; Thích khách】

【Nghề nghiệp cá nhân: Học sinh】

【Đặc tính nghề nghiệp: Tổng hợp học lực tăng cường】

【Cố hữu thiên phú: Cần Cù Bù Kém Cỏi (Vàng), Anh Linh Biên Niên Sử (Duy Nhất), Giữ Gốc Pháp Tắc (Chưa rõ phẩm cấp)】

【Kỹ nghệ: Giai Điều Hợp Tấu (47% - Đăng đường nhập thất)】

Chương 475

DTV EBOOK

Nguyệt Ẩn Bộ (59% - Xe nhẹ đường quen)

Như Long Tâm Pháp (51% - Xe nhẹ đường quen)

Sư Tâm Thương Thuật (60% - Xe nhẹ đường quen)

Vân Lôi Nhất Thiểm (55% - Xe nhẹ đường quen)

Phong Quyển Tàn Vân (31% - Đãng đường nhập thất)

Hoàng Tê Ngô Đồng (22% - Sơ khuy môn kính)】

【Thần Bí: Không có.】

【Vũ khí: Sư Tâm Thủ Trượng】

【Lễ phục: Trừ Ma Vệ Đạo】

【Mức độ gắn bó: $+\infty$ 】

【Tâm trạng hiện tại: Không đáng kể.】

【Trạng thái: Kiêu ngạo.】

【Đánh giá: Dưới Tam Giai, đều có thể chiến một trận, thắng thua bất phân.】

Mặc dù hệ thống vẫn trước sau như một keo kiệt trong cách đánh giá, nhưng không thể phủ nhận rằng một tháng vừa qua, thực lực của Bạch Du đã tiến bộ không hề chậm.

Phần lớn thời gian hắn đều dành để tiêu hóa những chiêu thức mới lĩnh ngộ.

Cũng nhờ vào thiên phú “Cần Cù Bù Kém Cỏi” bạc vàng, bất kể kỹ nghệ hay tâm pháp khó nắm bắt đến đâu, chỉ cần kiên trì mài giũa, hắn đều có thể từng bước lĩnh ngộ tinh túy trong đó.

Thời gian càng dài, hắn càng nhận ra tầm quan trọng của thiên phú đối với một người.

Trong lớp 12A1, ngoại trừ hắn ra, không ai sở hữu thiên phú màu trắng. Tất cả bọn họ đều có tiềm năng bước vào hàng ngũ Siêu Phàm.

Hơn nữa, đoạn thời gian này ai nấy đều điên cuồng tu luyện, đẩy nhanh tốc độ phát triển đến mức tiềm năng của họ bị ép buộc bộc phát sớm. Tin rằng toàn bộ lớp... hoặc nói đúng hơn, toàn bộ niên cấp này, chính là khóa học sinh ưu tú nhất của Nam Lăng Tam Trung trong mấy chục năm trở lại đây.

Chỉ có điều...

Bất kể có ưu tú đến mức nào, cuối cùng vẫn sẽ phải cúi đầu trước những tuyệt đối thiên kiêu. Lần này, trạng nguyên của cả thành phố, thậm chí là toàn tỉnh, gần như đã được định sẵn, không còn gì đáng nghi ngờ nữa.

“Khoảng cách đến kỳ thi đại học còn bảy ngày.”

Bạch Du siết chặt nắm tay, chống cằm lười biếng nói:

“Thật sự chẳng có chút cảm giác nào.”

Quả nhiên, không hề có áp lực.

Bất giác, hắn nhớ lại năm đó, ngay trong phòng thi đại học, ngủ một giấc no nê, tỉnh dậy liền trực tiếp nộp giấy trắng. Khi ấy, cũng là cái cảm giác tự tin và tùy ý đến mức này.

Đi trên con đường dốc đỏ rực, Bạch Du khẽ thở dài:

“Cao hơn cả kỳ thi đại học này, còn có cái gì nữa đây...”

Hắn quay đầu nhìn về phía cổng trường.

“Một cái chớp mắt, ba năm đã trôi qua...”

Câu này, hoàn toàn không phải lời cảm thán thông thường.

Rõ ràng chỉ là ba tháng, nhưng lại dài đằng đẵng như ba năm vậy.

Tô Nhược Ly nhẹ giọng phụ họa:

“Thật sự là rất lâu a. Ba năm vui vẻ cứ thế mà trôi qua trong chớp mắt. Thật muốn ghi lại từng khoảnh khắc ấy, gom góp thành kỷ niệm...”

Thế nhưng, sự hoài niệm trong mắt nàng rất nhanh liền bị sự bình thản thay thế.

“Nhưng cũng không sao, những ký ức ấy đã được khắc sâu trong trí nhớ của ta. Dù bao lâu đi nữa, cũng sẽ không phai nhạt.”

Tần Tuyết Táo đứng bên cạnh, cảm thán nói:

“Không biết các bạn học bây giờ thế nào rồi...”

“Không phải đã nói với người rồi sao?”

“Quên mất rồi.”

“Vậy ta nhắc lại lần nữa nhé?”

“Không cần.”

Tần Tuyết Táo ngạo kiều hừ nhẹ một tiếng.

“Ta chỉ thuận miệng cảm thán mà thôi. Chuyện của bọn họ, ta mới không thêm quan tâm.”

Thực tế, nàng đã biết rõ từ lâu. Hiện tại chẳng qua chỉ đang giả bộ cao lãnh mà thôi.

Bạch Du tiếp xúc với nàng đã lâu, trong lòng hiểu rất rõ—cái gọi là cao lãnh, thực chất chỉ là vỏ bọc để đối phó với người ngoài.

Không phải có câu nói thế này sao?

Dù có lạnh lùng đến đâu, trong lòng vẫn là ấm áp.

Dù có cay nghiệt đến mấy, thực chất cũng là một người dịu dàng.

Bằng sự quan sát của mình, Bạch Du phát hiện Tần Tuyết Táo có rất nhiều nhược điểm. Nàng giữ khuôn

mặt lạnh lùng chẳng qua là do tính cách vốn có từ nhỏ, không dễ biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Một khi lời nói của nàng trở nên sắc bén, thì điều đó có nghĩa là lãnh địa của nàng đang bị xâm phạm—giống như một con sư tử cảnh giác vậy.

Nhưng sư tử là loài động vật sống theo bầy đàn. Đặc biệt, những con sư tử đực cùng huyết thống thường có quan hệ vô cùng hòa hợp.

Còn loại “mặt sẹo” sư tử đơn độc lang bạt khắp nơi, thực chất chỉ là bại hoại trong thế giới sư tử mà thôi.

Một đàn sư tử thật sự, thì sư tử đực chơi với sư tử đực, sư tử cái chơi với sư tử cái.

Thậm chí, có một số sư tử cái còn tiến hóa ngoại hình giống hệt sư tử đực, chỉ khác duy nhất là không có cơ quan sinh dục tương ứng mà thôi.

Bạch Du cảm thấy Tần Tuyết Táo và loài sư tử này có rất nhiều điểm tương đồng...

Lãnh địa của nàng vô cùng kiên cố, là nữ nhưng lại mạnh mẽ hơn cả nam. Trong cuộc đời nàng, gần như không tồn tại hai chữ “đáng yêu”. Kể cả với Bạch Du và Tô Nhược Ly, nàng cũng đối xử theo kiểu bảo vệ đàn em, như một đại tỷ chứ không phải nữ nhân thông thường.

Chương 476

DTV EBOOK

Mặc dù kỹ năng sinh hoạt của nàng khá bình thường, nhưng Tô Nhược Ly lại có ý thức kiểm soát mọi thứ rất mạnh. Vì vậy, mọi chuyện như dọn dẹp nhà cửa, quét dọn vệ sinh, đều do nàng ấy chủ động đảm nhận.

Tần Tuyết Táo chỉ thỉnh thoảng giúp đỡ một chút trong việc phơi quần áo và nấu cơm.

Nói là chăm sóc người khác, chỉ bằng nói nàng mới là người được chăm sóc thì đúng hơn.

Vậy nên, nàng chẳng khác gì một con sư tử—chỉ cần tuần tra lãnh địa của mình là đủ.

Những lúc bình thường, nàng chỉ tập trung minh tưởng.

Có người sẽ nghĩ, một thiên tài như nàng chắc chắn cũng là một “quyển vương” (người nghiện học).

Nhưng thực tế, nàng có thể không ngừng nâng cao tu vi chỉ bằng minh tưởng. Điều này hiển nhiên liên quan đến thiên phú “Meikyo Shisui” (Minh Kính Chỉ Thủy) của nàng.

Chỉ trong vài tháng gần đây, Bạch Du mới dần dần hiểu được trạng thái thực sự của Tần Tuyết Táo.

Trước đó, nàng chỉ là một người trầm mặc, chuyên tâm tu luyện.

Giữa cách nàng thể hiện bên ngoài và con người thật của nàng, có sự khác biệt rất lớn.

Một tháng trôi qua, ba người dần thích nghi với nhịp sống chung, kỳ thực cũng không có quá nhiều thay đổi, tiến độ hòa hợp ngoài dự liệu.

Tần Tuyết Táo dường như rất hài lòng với nơi ở mới, không hề phàn nàn hay can thiệp vào chuyện của hai người kia. Hắn cũng không tỏ ra có ý đồ xâm phạm lãnh địa riêng của ai, thậm chí gian phòng của mình lúc nào cũng mở cửa, hai người còn lại có thể tùy ý ra vào.

Trái lại, Tô Nhược Ly lại có thói quen khóa cửa. Phòng nàng được trang trí ấm áp, buổi trưa ngày nghỉ thường nằm lười trên giường, hoặc đơn giản là cuộn mình trên ghế sofa. Mặc dù chiếc sofa đã cũ, nhưng vỏ chăn luôn được thay mới. Nàng thậm chí còn mua ba bộ vỏ bọc khác nhau, mỗi tuần giặt giũ và thay đổi một lần.

Thật kỳ lạ, ý thức lãnh địa giữa ba người lại ngoài dự đoán mà ăn ý đến vậy.

Một người lo việc bên ngoài, một người quán xuyến chuyện trong nhà.

Điều này khiến Bạch Du nhẹ nhõm hơn nhiều, có thể tìm được không gian sống sót trong thế cân bằng ấy, không bị hai vị đại lão lôi kéo vào cuộc chiến “pha trộn Đông - Tây” nào đó.

Nói thật, khoảng thời gian vừa qua cũng không tệ.

Chuyện phiền phức bên ngoài ư? Chỉ cần dùng một chiêu phòng ngự là có thể kéo Tần Tuyết Táo ra mặt, khiến không ai dám đến quấy rầy.

Phiền phức trong nhà ư? Chỉ là việc nhà mà thôi. Hắn phụ trách rửa chén, ba người cùng nhau chia sẻ công việc, hiệu suất lại cực kỳ cao.

Ngày thường, nhịp sống diễn ra đều đặn. Bạch Du nằm trên giường đọc Anh Linh Biên Niên Sử, Tần Tuyết Táo ngồi trên đệm yoga nhập định, còn Tô Nhược Ly cuộn mình trên sofa vừa xem phim vừa nhấm nháp khoai tây chiên.

Điều đáng ngạc nhiên là, nàng là người có tiến bộ thực lực nhanh nhất.

Thế mà dáng người vẫn không hề thay đổi theo hướng béo lên, thậm chí càng thêm có đường cong quyến rũ. Dù sao nàng mới 17 tuổi, vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Trái lại, Tần Tuyết Táo lại hoàn toàn không có biến hóa. Bạch Du đoán rằng có thể là do nội đan cương thi, khiến hắn giữ mãi dáng vẻ 17 tuổi suốt đời.

Trước đây, cả ba đã từng thảo luận về vấn đề này trên bàn ăn.

Phản ứng của Tần Tuyết Táo chỉ có một chữ:

— “A.”

Bình thản, tiếp tục ăn cơm.

Không thể trưởng thành ư? Đối với nhiều người mà nói, dừng lại ở tuổi 17 chính là một giấc mơ xa vời, bất kể nam hay nữ... Dù sao, ai lại 17 tuổi đã hói đầu được chứ?

Hôm nay vẫn là một ngày như thường lệ.

Mua thực phẩm, nấu bữa tối, sau khi ăn xong thì rửa chén.

Trước đây còn có một bài thi tổng hợp đầy kịch tính, nhưng giờ thì chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa. Cả ba đều đã đạt điểm tối đa, không cần tiếp tục lãng phí thời gian.

Thế nên, Bạch Du trở về phòng, chơi máy tính hai canh giờ. Vì quá nhàm chán, hắn thậm chí còn ôn lại kỹ thuật lập trình từng học kiếp trước, tự viết ra một trò chơi mô phỏng sinh tồn đơn giản. Sau đó, lại lập đi lập lại vài ván Spider Solitaire.

Nhưng sức tính toán ngày càng mạnh, khiến trò chơi này dần mất đi độ thử thách.

Hắn buông bàn phím và chuột, mở phần mềm âm nhạc, bật một bài hát yêu thích.

Tìm tư thế thoải mái nằm xuống, mở Anh Linh Biên Niên Sử, tiến vào—

Long Mạch Giới.

Nếu không phải vì một số phần thưởng cám dỗ trong phụ bản, Bạch Du cũng chẳng muốn cày phó bản làm gì.

Bầu không khí của Long Mạch Giới quá hấp dẫn.

Đi đường thôi cũng mạnh lên, ai lại không thích chứ?

Cả nhóm đã quyết định sẽ không thách thức “Hoàng” trong Ảnh Lưu Niệm trước khi đạt đến Nhị Giai. Vậy nên, hôm nay chỉ cần cày nhẹ nhàng một chút.

Nhặt một ít vật phẩm kinh nghiệm có thể sử dụng... So với siêu phẩm kỹ nghệ, những ký ức kinh nghiệm này còn hữu dụng hơn nhiều.

Bởi vì kỹ nghệ cần thời gian luyện tập để nắm vững, và cũng phân chia cấp bậc. Tham thì thâm.

Chương 477

DTV EBOOK

Con đường phát triển của thiếu nhi tinh gọn hơn. Một siêu phẩm giả tốt nhất chỉ nên nắm vững khoảng mười loại kỹ nghệ. Nếu quá nhiều, sẽ chẳng thể nào đạt tới đỉnh cao.

Sau khi thu thập chiến lợi phẩm hôm nay, Bạch Du phát hiện mình nhận được một vật phẩm kỳ lạ:

【Thời Thượng Tọa Chí】

【Sau khi sử dụng, sẽ nhận được một phần kiến thức về phong cách thời trang thịnh hành.】

【Ghi chú: Thời thượng không có nghĩa là đẹp mắt.】

Bạch Du lập tức ném nó vào thùng rác để hợp thành với ba món khác.

Nhưng lúc này, hắn cũng chú ý thấy Vũ Cung có vẻ không hào hứng lắm.

— “Vận Mệnh Tiên Sinh.”

— “Hửm?”

— “Ta e rằng... thời gian tới sẽ không thể đến Long Mạch Giới. Ngài có thể cho ta một chút thời gian chứ?”

Vũ Cung Chân Trú nói nhẹ nhàng.

Nàng đương nhiên không nở rời xa Vận Mệnh Tiên Sinh, nhưng đáng tiếc, việc nàng sắp phải làm, không cho phép nàng phân tâm.

Bạch Du bình tĩnh hỏi:

— “Người định chuẩn bị cho chuyện gì?”

Vũ Cung Chân Trú đáp:

— “Tiếp tục chờ đợi thế này không phải cách. Ta vẫn chưa tìm được thủ kiếm sát nhân quý, chỉ có thể đánh cược một lần, thử vận may. Ban đêm, ta sẽ gặp mặt cậu của mình—Vũ Cung Long Nhị. Nếu có thể tìm thấy cữu công, tự nhiên là tốt nhất.”

Bạch Du nhú mày:

— “Người hẳn biết, cách này có chút quá liều lĩnh.”

— “Ừm, vì vậy ta mới chần chừ đến tận bây giờ.”

Nàng khẽ thở dài. “Đáng tiếc, trong thời gian ngắn, ta không nhìn thấy thời cơ đột phá cảnh giới. Chỉ có thể thử một lần.”

Vũ Cung Chân Trú hiểu rõ vận may của bản thân, nhưng con đường nàng đi là Kiếm Chi Đạo.

Đối với con đường này, một kiếm hào Phù Tang từng dùng tám chữ để diễn tả:

“Kiếm này chi thế, càng chém càng liệt.”

Kiếm, chính là để chém ra.

Không thể lúc nào cũng giấu trong vỏ.

Gặp núi thì khai sơn, gặp nước thì trảm thủy. Kiếm khách sinh ra là để diệt trừ bất bình.

Nếu cứ mãi ẩn nhẫn, ngay cả lưỡi kiếm cũng sẽ mất đi vài phần sắc bén.

Nàng lẽ ra nên rời đi sớm hơn, nhưng đáng tiếc, trong lòng vẫn luyến tiếc sự yên bình mềm mại nơi đây, không thể quyết định dứt khoát.

Tuy nhiên, cuối cùng, Vũ Cung Chân Trú vẫn thoát khỏi sự do dự.

Dù sao, nơi này dù tốt đến đâu cũng chỉ là ảo cảnh.

Một ngày còn chưa thể gặp nhau ngoài hiện thực, thì khi tỉnh lại, nàng chỉ càng thêm tiếc nuối và trống rỗng.

Vì vậy, nàng cần thoát khỏi sự trì trệ, hướng thẳng đến cảnh giới Kiếm Thánh.

Thế là, tờ giấy xin nghỉ phép liền được đặt vào tay Bạch Du.

Hắn vui vẻ chấp nhận, chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Hôm nay, hành trình khám phá Long Mạch Giới cũng đến đây là kết thúc.

Bạch Du khẽ cảm thán:

— “Có lẽ, cũng đến lúc ta thực hiện một lần Biên Tập Vận Mệnh rồi.”

Lúc này vẫn còn sớm, chưa đến giờ đi ngủ.

Bạch Du mở cửa bước vào, rót một chén nước rồi uống. Hắn nhìn thấy Tô Nhược Ly đang lười biếng nằm nghiêng trên ghế sofa, chân trái co lại nhẹ nhàng đung đưa, tay trái cầm điều khiển từ xa, tay phải gối dưới đầu, miệng cắn khoai tây chiên, phát ra âm thanh giòn tan. Trong đôi mắt nàng phản chiếu ánh sáng từ màn hình TV. Căn phòng không bật đèn, ánh sáng yếu ớt chiếu lên khuôn mặt tinh xảo của nàng, tạo ra một loại cảm giác cô độc nhàn nhạt.

Bạch Du tiến đến gần, giật lấy miếng khoai tây chiên trong tay nàng:

“Lại ăn nữa thì biến thành mập bà đấy... Người không thể ăn, để ta ăn cho!”

Hắn khoanh chân ngồi xuống tấm thảm. Đột nhiên, phía sau đầu truyền đến cảm giác mềm mại. Tô Nhược Ly trở mình, rúc lại gần hơn, bụng dưới dán sát vào gáy hắn.

“Trể thế này còn chưa ngủ, có phải nhớ ta không?”

“A đúng đúng đúng.”

“Nói chuyện qua loa thế! Hôm nay không có việc gì muốn làm sao?” Tay nhỏ của nàng xoa nhẹ mái tóc hắn.

“Ừm, tạm thời không có gì. Dù sao cũng chẳng cần phải chuẩn bị gì cả. Với chúng ta mà nói, thi đại học không khó, quan trọng nhất vẫn là kỳ khảo hạch của Học Viện Bồng Lai.”

Tô Nhược Ly thoáng trầm tư: “Ta lại lo cho những người khác.”

“Ý người là Hoa Li, hay là vẫn chưa thấy Nguyễn Thanh Tuyết trở về?”

“Cả hai đều có một chút.” Nàng chọc chọc má hấn, giọng điệu lười biếng: “Người thật không có ý định giúp đỡ sao?”

“Chuyện này phải dựa vào chính nàng.” Bạch Du lắc đầu. Bước vào con đường siêu phàm vốn không dễ dàng, sao có thể chỉ cần vài cú đấm là có thể đột phá? Mặc dù nói vậy, nhưng chính hấn cũng cảm thấy lời này không có sức thuyết phục lắm.

Tô Nhược Ly không ép buộc nữa. Nàng hiểu rõ tính cách của Bạch Du, dù không còn quá ngây ngô như trước, nhưng ở một số phương diện, hấn vẫn cố chấp như cũ.

Bỗng nhiên, nàng nảy ra một ý:

“Luôn cảm thấy đã rất lâu rồi không cùng nhau xem TV như thế này.”

“... Không phải vì ta đang bận rộn học tập nâng cao thực lực sao?”

“Đúng vậy! Rất lợi hại! Rất đáng gờm! Ta thật hảo Ngọc Kinh nha ~”

Nàng tiếp tục xoa đầu hấn, giọng điệu mang theo ý cười:

Chương 478

DTV EBOOK

“Vậy thì, để thưởng cho người, ngày mai có muốn đi đâu đó chơi không?”

“Rõ ràng là người muốn đi thì có.”

Ngày mai bắt đầu kỳ nghỉ bảy ngày, không cần lên lớp, suốt ngày ru rú trong nhà đúng là chán thật.

“Người muốn đi đâu?”

“Chỗ nào cũng được. Nhưng ta có một yêu cầu nho nhỏ.”

Gương mặt nàng bỗng nhiên ghé sát lại, trong đôi mắt xanh như hồ nước lan tỏa ánh sáng lấp lánh. Giọng nói nhẹ nhàng, hơi thở thoang thoang mùi khoai tây chiên xen lẫn bạc hà:

“Chỉ có hai chúng ta, được không?”

Bạch Du không thể từ chối Tô Nhược Ly. Ở sâu trong linh hồn hắc, tất cả đều bảo hắc phải gật đầu.

“... Được.”

Sáng hôm sau—

“Vậy là hai người định ra ngoài?”

“Vì sao không thể mang ta theo?”

“Nếu xảy ra chuyện thì sao? Trên đường có rất nhiều kẻ xấu! Đừng quên chuyện lớp trước từng bị bắt cóc! Khẳng định là có người đang theo dõi các người đấy! Huyết mạch Anh Linh, khai quang thể chất, đều là mục tiêu bị nhắm đến!”

“Ta cảm thấy có gì đó không ổn! Các người chắc chắn đang giấu ta chuyện gì đúng không?”

“Ta không đồng ý! Nói không đồng ý chính là không đồng ý!”

...

“Không ngờ nàng lại đánh người như thế, chẳng khác nào con mèo nhỏ giỡn nhà.”

Bạch Du chống trán, chỉ riêng việc thuyết phục Tần Tuyết Táo cũng đã mất nửa tiếng đồng hồ.

Vì vậy, lúc ra khỏi cửa đã là chín giờ rưỡi sáng.

Cũng may, kế hoạch hẹn hò kéo dài cả ngày, không cần phải vội vã.

Cả hai đều không định sẵn lộ trình, chỉ đơn giản ra ngoài tận hưởng một ngày nghỉ hiếm hoi.

Lúc này, các học sinh khác hẳn đang vui đầu luyện tập trong nhà, tranh thủ bút phá trước kỳ thi quan trọng.

Bạch Du chọn trang phục đơn giản: quần jean xanh, áo thun trắng, khoác ngoài một chiếc sơ mi mỏng cùng giày thể thao trắng. Tổng thể đơn giản mà thoải mái.

Còn Tô Nhược Ly thì chú trọng hơn nhiều. Mùa hè, nàng mặc quần short trắng, khoác thêm áo chống nắng nhẹ, trên đầu đội chiếc mũ rộng vành màu vàng nhạt. Đôi giày sandal màu nâu nhạt cùng thắt lưng vàng tạo thành điểm nhấn tinh tế. Mái tóc dài buông xõa tự nhiên, lưng đeo túi da xanh nhạt, bên trong có chìa khóa, ví tiền, bộ trang điểm, nước khoáng và son môi—những vật dụng không thể thiếu của con gái.

Nhưng khiến người khác kinh diễm nhất vẫn là dung mạo xuất sắc của nàng.

Ngón tay thon dài, làn da trắng mịn, cổ thon như thiên nga, hàm răng như ngọc trai, trán thanh tú, hàng lông mày cong vút. Khi nàng cười, đôi mắt đẹp

như nước mùa thu khẽ lay động, động lòng người vô cùng...

Trước đây, dù Tô Nhược Ly cũng quan tâm đến ngoại hình, nhưng nàng chưa từng trang điểm quá cầu kỳ. Thêm vào bộ đồng phục học sinh kín đáo, người khác thường chỉ chú ý đến gương mặt nàng mà bỏ qua khí chất toát ra từ dáng vẻ.

Hôm nay, nàng lộng lẫy hơn hẳn thường ngày.

Thế nhưng, lần này điều khiến người khác chú ý hơn cả lại là khí chất và phong thái của nàng. Dáng vẻ nàng phảng phất như mây nhẹ vờn trăng, tựa tuyết trắng bay theo gió, thanh tao thoát tục.

Bộ trang phục này thực sự đã khiến nàng trở thành tâm điểm. Ngay khi vừa bước ra khỏi nhà, nàng đã thu hút vô số ánh mắt. Dù là người trong cùng khu cư xá, từ các bà thím cho đến lũ nhóc con, ai ai cũng phải ngoái đầu nhìn vài lần.

Một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, sau khi nhìn thấy Tô Nhược Ly, liền quay sang cháu trai của mình, lắc đầu thở dài:

“Nhìn con dâu nhà Bạch Gia kia... Rồi nhìn lại cái đứa con gái hôm qua người dẫn về đi! Không thấy xấu hổ sao?”

Cháu trai sững sờ nhìn ông nội bằng ánh mắt khó tin, cắn răng một cái rồi thẳng thắn thú nhận:

“Gia gia, thật ra con đâu có bạn gái! Cái người hôm qua là con bỏ tiền mua ba suất KFC để nhờ huynh đệ đóng giả đó!”

“Thật là náo nhiệt quá đi.” Bạch Du nhượng mày: “Sao mà đầy đường toàn vị chanh thế này?”

Tô Nhược Ly nhếch môi cười, cố ý sải bước nhanh về phía trước, rồi xoay người lại, nở nụ cười đầy thách thức:

“Ta quên chưa hỏi người, thế nào? Bộ đồ hôm nay ta mặc có đẹp không? Lần trước ra ngoài dạo phố, Hoa Li với Thanh Tuyết đã đặc biệt giúp ta chọn đấy!”

Nàng liên tục truy hỏi, rõ ràng là muốn nghe lời khen từ Bạch Du.

Nhưng phản ứng của hắn vẫn rất bình thản:

“Ừm.”

“Nữ hài tử ăn mặc xinh đẹp đi chơi cùng người, người chỉ cần thành tâm khen một câu là được rồi mà?”

Tô Nhược Ly bĩu môi, sau đó lại nghiêm túc nói:

“Người còn nhớ lần trước người nói thích váy trắng không? Vì vậy ta mới đặc biệt chọn bộ này đấy! Đây chính là trang phục do người chọn, vậy nên phải nhìn cho kỹ, không được dời mắt đi đâu đấy!”

“Khó lắm.”

Bạch Du lắc đầu: “Nhớ nhìn đường đi.”

“Ngô!” Nàng phụng phịu, phồng má lên.

“Hôm nay chúng ta sẽ đi đâu?”

Bạch Du lấy điện thoại ra xem:

“Xe buýt sắp tới rồi.”

“Chưa nghĩ ra, người quyết định đi.”

Chương 479

DTV EBOOK

“Rõ ràng là người đề xuất hẹn hò, thế mà lại bắt ta dẫn đường?” Bạch Du liếc nàng bằng ánh mắt kỳ lạ: “Chúng ta hình như chưa từng thực sự đi chơi cùng nhau bao giờ nhỉ?”

“Chứ còn gì nữa!”

Tô Nhược Ly thở dài:

“Người mỗi ngày đều chăm chỉ tu luyện, không luyện quyền thì cũng làm bài thi. Thấy người như vậy, ta làm sao nổi quấy rầy chứ? Chỉ có thể im lặng bưng trà, rót nước, chuẩn bị trái cây với khăn nóng cho người thôi!”

Nàng vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng chỉ vào trán hắn, nghiêm túc trách móc:

“Kết quả là ngoại trừ những hoạt động do trường học sắp xếp, chúng ta chưa từng đi chơi riêng lần nào! Thật không bằng hồi cấp hai nữa kia!”

Bạch Du mở điện thoại, mặt không đổi sắc, bấm một dãy số.

Tút tut tut... Sau vài tiếng chờ, đầu dây bên kia vang lên giọng nói lười biếng.

“Lệch ra một chút, cục u... Chuyện gì vậy?” Giọng Khổng Văn còn ngái ngủ, mang theo vài phần mơ màng.

“Nam Lăng Thị có chỗ nào thích hợp để hai người đi chơi không?”

“Để ta nghĩ xem...” Khổng Văn im lặng suy tư hai giây rồi đáp: “Quán net bao đêm, vừa căng thẳng vừa kích thích?”

“Đó là tụ tập lập đoàn.”

“VẬY quán game thùng đi, lâu rồi ta chưa chơi Street Fighter.”

“Khói thuốc mù mịt quá.”

“Phòng bài bạc thì sao? Có thể chơi chạy đoàn, lá bài cũng được. Bộ bài anh hùng của ta đã đói khát khó nhìn rồi!”

“NGƯỜI có thể đề xuất thứ gì đáng tin cậy hơn không?”

“Cái này không đáng tin sao? Trước đây mỗi tuần chúng ta chẳng phải đều đến một chỗ sao?” Giọng Khổng Văn bỗng nhiên tràn đầy hoảng sợ. “Người đừng nói với ta là muốn đi tiệm mát xa rửa chân nha? Nếu ta dám dẫn người đi, cha ta chắc chắn sẽ đánh chết ta một trận, còn Tô Nhược Ly... nàng khẳng định sẽ treo ta lên cột cờ của trường, phát phối cùng quốc kỳ cho mà xem!”

Bạch Du biết chắc hẳn lại nghĩ lệch đi đâu rồi, chỉ thở dài: “Thôi quên đi, coi như ta chưa hỏi người.”

Khổng Văn trải qua một trận giật mình, ngáp dài một cái đầy lười biếng: “ĐƯỢC rồi được rồi, gặp mặt rồi tính tiếp. Mấy giờ gặp? Ở đâu?”

Bạch Du hỏi lại: “Ai nói là muốn gặp mặt?”

“NGƯỜI không phải rủ ta ra ngoài chơi sao? Vừa hay ta đang rảnh, lại không cần lên lớp, ta cảm thấy chỗ cũ vẫn là ổn nhất...”

“Tút TUT TUT——!”

“???” Khổng Văn ngơ ngác nhìn màn hình.

Tô Nhược Ly đứng bên cạnh, trừng mắt nhìn Bạch Du: “NGƯỜI hỏi được gì không?”

“Ta phạm phải sai lầm ngu xuẩn.” Bạch Du thở dài. “Khổng Văn tuy là huynh đệ của ta, nhưng cũng là

một con chó độc thân chính hiệu. Câu hỏi này với hần mà nói quá sức rồi.”

Hần suy nghĩ lại, nghiêm túc tự xét: “Có lẽ ta nên hỏi một người có kinh nghiệm hẹn hò...”

Tô Nhược Ly suy nghĩ một chút, đôi mày khẽ nhíu lại: “Có ai xung quanh chúng ta từng yêu đương chưa nhỉ?”

“Trong lớp hình như có, nhưng...” Bạch Du hồi tưởng, rồi lại lắc đầu: “Thôi bỏ đi.”

Hần tiếp tục tìm kiếm trong danh bạ điện thoại.

Bên trong Trường Dạ Ti, Lưu Tinh Hán cầm điện thoại lên: “Alo? Du tiểu tử, người đừng nói với ta là lại gây chuyện đấy nhé?”

Giọng Bạch Du đầy chân thành: “Ta chỉ muốn hỏi ngài một chuyện thôi, ngài đừng nổi giận.”

“Chỉ cần không phải chuyện phạm pháp, ta sẽ không giận.”

“Ngài có đối tượng không?”

“.....?”

Lưu Tinh Hán vô thức ngồi thẳng dậy, trầm mặc vài giây, cân nhắc đôi chút, sau đó bóp tắt điện thoại.

“Hài tử của ta đều có thể đi mua xì dầu rồi, người nghĩ thế nào?”

“Vậy ngài từng có kinh nghiệm yêu đương chứ?”

“Hừm... Cái này thì ai mà không có chứ? Nhớ lại những tháng năm huy hoàng trước kia, ta khi còn trẻ chính là phong lưu phóng khoáng, có mấy vị cô nương theo đuổi điên cuồng. Cho đến bây giờ ta vẫn còn hoài niệm...”

Lời còn chưa dứt, giọng hần bỗng nhiên cao vút lên 180 độ.

“Lão bà, sao nàng lại ở đây?! Không, nàng nghe ta giải thích! Ta chỉ chém gió thôi! Nàng chính là mối tình đầu duy nhất của ta! Ta không có lừa nàng đâu! Nàng phải tin ta a, lão bà——!”

“Rầm!”

Điện thoại cúp máy. Bên kia có lẽ đang xảy ra một cuộc khủng hoảng trung niên nghiêm trọng.

Bạch Du thở dài: “Người đã kết hôn cũng không đáng tin cậy... Phải tìm một ai đó đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt mới được.”

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thật sự không biết ai đang ở trong giai đoạn đó cả.

Ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Chẳng lẽ các người đang suy nghĩ xem hôm nay nên đi đâu sao?”

Giọng nữ kia vang vọng giữa không gian.

Bạch Du cùng Tô Nhược Ly đồng thời quay đầu lại.

Bên cạnh trạm xe buýt, trên chiếc ghế đá ngoài trời, có một người đang ngồi đó.

Nữ tử tóc tết bím khẽ mỉm cười, nụ cười thanh tịnh làm người ta có cảm giác quen thuộc.

“Ta có mấy điểm đề cử cho các người.”

Tô Nhược Ly lễ phép cảm ơn: “Cảm ơn người nha, vị tỷ tỷ xinh đẹp này.”

Chương 480

DTV EBOOK

“Người thật biết nói chuyện, rõ ràng người mới là người xinh đẹp ấy.” Nữ tử cười nhẹ, đưa ra một quyển sách trong tay: “Quyển này cho các người đi, ta đã làm vài ghi chú, các người có thể tham khảo. Ta không phải người Nam Lăng Thị, chỉ đến đây du lịch vài ngày, nhưng ta cảm thấy nơi này rất tốt.”

Tô Nhược Ly có chút ngại ngùng: “Cái này... có phải không ổn lắm không?”

“Không sao, ta sắp định cư ở đây rồi, quyển sách này cũng không cần nữa.” Nữ tử thoáng nhìn về phía Bạch Du, nhắc nhở: “Lần sau đi ra ngoài, nhớ chuẩn bị kỹ càng một chút nhé.”

Cách đó không xa, một giọng nam vang lên:

“Tiểu Mai, người muốn uống gì?”

“Nha, sao người lại mua nhiều như vậy, lãng phí quá!”

“Ta cũng không biết người thích vị nào.”

Cách chừng hai mươi bước, một thanh niên đang cầm ba cốc trà sữa, chậm rãi đi tới.

“Vậy ta lấy hết, từ từ uống trên đường đi... Đúng rồi, tiền trả người—”

“Đừng làm rộn!”

Nữ tử kéo cánh tay bạn trai, nở nụ cười ngọt ngào, hai người vừa đi vừa trò chuyện, chậm rãi khuất dần nơi góc phố.

Bạch Du nhìn theo bóng lưng hai người, trong lòng bỗng chốc thư thái, rồi lại bình tĩnh như thường. Hắn khẽ cười.

Tô Nhược Ly giơ quyển sách lên, che nửa khuôn mặt, ánh mắt lóe lên ý cười: “Hôm nay ta muốn đến chỗ này, được không?”

“Ừ, tất cả nghe theo người.”

Tâm tình Bạch Du vô cùng tốt, cảm giác như cả ngày đều tràn đầy nguyên khí.

Tại trạm dừng đầu tiên của buổi hẹn hò

Vì gần trưa, không tiện đi xa, lại phải cân nhắc đến vấn đề ăn uống, nên lựa chọn thích hợp nhất chính là khu phố đi bộ náo nhiệt nhất Nam Lăng Thị, nơi tập trung hàng loạt trung tâm thương mại lớn.

Thế giới này, bởi vì trên đại địa có Ảnh Giới ăn mòn, còn trên biển rộng lại nổi lên Hải Vụ Tử Triều, khiến việc giao thương quốc tế gần như không tồn tại ngay từ đầu.

Bởi vậy, mỗi quốc gia muốn phát triển đều phải dựa vào việc thúc đẩy nhu cầu trong nước, sáng tạo nhiều loại hình công nghiệp nhất có thể.

Người dân Đại Hạ, dù chỉ tiêu hàng ngày rất cần trọng, nhưng trong những khoản phục vụ cuộc sống thì lại cực kỳ hào phóng, không chút keo kiệt.

Vì xem trọng sự phát triển lâu dài, nên các doanh nghiệp cũng đặc biệt chú trọng đến hiệu ứng thương hiệu.

So với những đô thị sầm uất mà Bạch Du từng biết ở xã hội hiện đại, nơi này tuy chưa thể nói là “liệt hỏa nấu dầu”, nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt.

Náo nhiệt nhưng không hỗn loạn.

Phồn hoa nhưng vẫn giữ được trật tự.

Nhịp sống ở đây không quá vội vã, ngay cả khi bước vào khu thương mại lớn nhất, đám đông cũng không hề tất bật, mà ung dung tận hưởng.

Chi tiêu vốn nên như thế. Ra ngoài cũng nên như thế...

Không cần vội vã, không cần hấp tấp.

Mọi thứ nên mang theo một chút thư thái, một chút khoái hoạt.

Và khoái hoạt không nên bị bất kỳ ai định nghĩa.

Khoái hoạt của người do người tự quyết.

Vậy còn ta thì sao?

Hiện tại ta có vui không?

Ánh mắt Bạch Du rơi trên bóng dáng cô gái cách nửa bước chân bên cạnh, nhìn nàng, không phải một ảo ảnh thoáng qua, mà là một sự tồn tại chân thực, vươn tay là có thể chạm tới...

Tâm tình hần bình lặng đến lạ.

Không có những rung động mạnh mẽ, không có tim đập rộn ràng, cũng không có cảm giác điện giật làm sống lưng tê dại.

Tô Nhược Ly, nàng tựa như không khí xung quanh, không cố tình hiện diện nhưng luôn tồn tại.

Lâu dần, sự tồn tại ấy trở thành một thói quen không thể thiếu.

Nhưng nếu một ngày nàng đột nhiên biến mất, thứ còn lại chỉ có sự lạnh lẽo, tịch mịch đến khó thở.

Đây chính là thanh mai trúc mã—đúng nghĩa thanh mai trúc mã.

Cùng ăn cùng ở, lớn lên bên nhau, chưa bao giờ xa cách.

Chữ “tách ra”, ngay từ lúc bắt đầu, đã không tồn tại.

Với huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh tôn quý, chỉ cần Bạch Du không mở miệng, chẳng ai có thể chia cắt hai người.

Dù cho chính hắn muốn cắt đứt, chưa chắc đã làm được.

“Muốn nhìn ta, vậy thì cứ quang minh chính đại mà nhìn, không cần lén lút.”

Tô Nhược Ly khoác tay Bạch Du, nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi: “Bởi vì ta cũng đang nhìn người đây.”

Lúc này, nếu là một tên trai thẳng, chắc chắn không thể nào buông một câu kiểu “ta có gì đáng để nhìn chứ?”.

Mà câu trả lời hợp lý hắn là...

“Đúng vậy, khi ở bên nam hài, phải nhìn thẳng vào mắt đối phương mới được.”

Bạch Du nghiêm túc gật đầu.

Tô Nhược Ly: “?”

Bạch Du tiếp tục nói: “Không ngờ người lại nghịch ngợm như vậy, có phải muốn thu hút sự chú ý của ta không? Nhưng dù người có nghịch ngợm thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không giận đâu.”

Tô Nhược Ly: “!”

“Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, ta đều sẽ—”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa! Ta xấu hổ muốn chết đây này!”

Tô Nhược Ly lập tức vươn tay bịt miệng hắn lại, mặt đỏ đến tận mang tai: “Người học đâu ra cái kiểu nói chuyện này thế hả?”

“Không lẽ chỉ có người được tấn công, mà ta thì không thể phản kích?”

Chương 481

DTV EBOOK

Bạch Du cười gian xảo, bật ra một tràng cười quái dị: “Kiệt Kiệt Kiệt Kiệt Kiệt!”

Tô Nhược Ly lập tức kéo tay hắn, bước nhanh về phía trước: “Nếu người còn nói nữa, ta thật sự sẽ khóc đấy! Thật sự muốn khóc luôn đây này!”

Hai người vừa rẽ qua góc phố, Bạch Du chợt chép miệng:

“Giờ thì người đã hiểu mấy lời này có thể gây ra cú sốc tâm lý mạnh đến mức nào chưa?”

“Ai da, chẳng trách trong trường học, mấy nữ hài nghe ta nói như vậy đều đỏ mặt.”

Tô Nhược Ly nghiêng đầu, dáng vẻ như đang suy tư. Dưới ánh nắng nhân nhật, nàng trông vừa đáng yêu vừa mang nét thuần khiết của một thiếu nữ... À đúng rồi, nàng vốn là một JK mà.

“Cái gì là JK?”

Tô Nhược Ly nghi hoặc hỏi.

Bạch Du lập tức xuất hiện một dấu chấm than trên đỉnh đầu: “Người biết thuật đọc tâm sao?”

“Cái gì mà thuật đọc tâm?”

Tô Nhược Ly giơ tay chỉ về phía trước: “Ta đang nói đến cái tên cửa hàng kia kìa. Trên biển hiệu có chữ JK, nghĩa là gì thế?”

“A, cái đó à.”

Bạch Du ra vẻ nghiêm túc giải thích: “JK là viết tắt của Joker King, nghĩa là Vua Hề. Chính là một Digimon tà ác trong ngục tối. Nhưng chỉ cần dùng

Thiên Đường Quyền Pháp là có thể khắc chế, cứ đâm thẳng vào trán nó là được.”

“Nghe thú vị quá! Mau đi xem thử nào!”

Tô Nhược Ly hào hứng kéo Bạch Du vào cửa hàng. Nhưng chỉ sau vài phút, nàng đã hiểu sự thật không hề giống như tưởng tượng.

Khi một mỹ thiếu nữ xinh đẹp như vậy bước vào, nhân viên cửa hàng lập tức sáng mắt lên, hăng hái giới thiệu về phong cách phục trang ở đây.

Hóa ra, JK là viết tắt của từ trong tiếng Nhật, chỉ nữ sinh cấp ba. Đến thời đại này, đồng phục nữ sinh đã có nhiều biến tấu với phong cách đa dạng.

Khách hàng mục tiêu của cửa hàng này chủ yếu là những cô gái trẻ, nhóm có sức mua cực cao, thế nên việc kinh doanh cũng khá phát đạt.

Tô Nhược Ly thử một bộ đồng phục rồi bước ra ngoài. Trong khoảnh khắc đó, khí chất của nàng như biến đổi hoàn toàn.

“Thế nào? Thích không?”

Nàng xoay một vòng, hai tay khẽ nâng váy lên, chân trái vắt ra sau chân phải, kiễng nhẹ mũi chân, trông như một công chúa cao quý đang hành lễ.

“Hay là nói, người thích chính ta hơn?”

Bạch Du hít sâu một hơi, tựa hồ đang ấp ủ một câu thoại nào đó.

Nhưng Tô Nhược Ly lập tức thu lại vẻ trêu chọc, ho nhẹ một tiếng: “Mau chụp ảnh giúp ta đi! Nhất định phải chọn góc đẹp nhất đấy!”

Lúc này, nhân viên cửa hàng lấy ra một chiếc máy ảnh, đồng thời giới thiệu dịch vụ thay trang phục và chụp ảnh ngay tại tiệm, giá cả cũng không quá đắt.

Quả nhiên là rất biết cách kinh doanh, bất kể cơ hội lớn hay nhỏ, miễn có thể kiếm lời là không bỏ qua.

Bạch Du tất nhiên hiểu đạo lý này, nên lập tức đồng ý.

Dù sao, thêm một tuần nữa, nàng cũng không còn là học sinh cấp ba, có thể lưu lại chút hồi ức đương nhiên là chuyện tốt.

Ảnh sau khi rửa xong sẽ được gửi trực tiếp đến nhà, chỉ cần để lại địa chỉ và số điện thoại.

Đạo phố một lúc, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua đến giờ cơm.

Bạch Du dẫn Tô Nhược Ly đến tiệm ăn mà trước đó Sở Minh Duệ từng đưa hần đến. Vì ở đây có hệ thống tích điểm, hần có thể dùng điểm tích lũy để thanh toán.

Ông chủ nhìn thấy hần bước vào cũng không nói gì nhiều, chỉ lướt mắt qua Tô Nhược Ly, thoáng do dự.

Trong lòng ông nghĩ, nơi này vốn không phải địa điểm hẹn hò lý tưởng, đang định hỏi xem có phải khách cần cân nhắc lại hay không thì bỗng bắt gặp ánh mắt Tô Nhược Ly thoáng lóe lên một tia kiếm ý màu xanh.

Ngay lập tức, ông chủ không hỏi thêm nữa mà quay người vào bếp, bắt đầu chuẩn bị món ăn.

“Tiệm này...”

“Tiêu phí bằng điểm tích lũy đúng không?”

Tô Nhược Ly cười đáp: “Tỷ tỷ ta đã nói qua, còn từng đóng gói mang thức ăn ngoài về cho ta nữa.”

Bạch Du tròn mắt: “?”

“Khi đó ta mới 11 tuổi, ăn xong liền sốt liền ba ngày, nhờ khối băng hạ nhiệt mới hạ sốt.”

“... Tô Nhược Túc cũng thật là hồ báo quá đi.”

Bạch Du không nhịn được, tưởng tượng ra cảnh tượng khi đó mà suýt chút nữa bật cười.

“Nàng không biết nghe tin từ đâu nói rằng máu và thịt của hung thú có thể kích thích Anh Linh huyết mạch, thế là muốn thử một lần.”

Tô Nhược Ly chống tay nâng cằm, dáng vẻ vừa hoài niệm vừa buồn cười: “Kết quả thử xong suýt chút nữa mất mạng.”

“Nàng còn vì chuyện đó mà suýt bị đuổi ra khỏi nhà, tự trách rất lâu. Nhưng ta thì thấy không sao, vì sau khi ăn thịt huyết nhục đó, thân thể ta vốn yếu ớt lại trở nên khỏe mạnh hơn rất nhiều.”

Bạch Du cố gắng lục tìm ký ức: “Ta không nhớ có chuyện này, thật sự từng xảy ra à?”

Tô Nhược Ly nhấp một ngụm trà, giọng điệu nhẹ nhàng: “Người không nhớ cũng bình thường, lúc đó người xuất ngoại hơn nửa năm mà.”

“Xuất ngoại?”

Chương 482

DTV EBOOK

“Bạch Phá Quân gia gia đột nhiên mang người đi ra ngoài, không hề có dấu hiệu gì, cũng không báo cho ta biết, thậm chí ngay cả ba ba mẹ mẹ cũng không hay.”

Tô Nhược Ly cúi thấp mắt, giọng nói có chút u sầu: “Lúc đó ta đã nghĩ có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại người nữa, thương tâm rất lâu.”

Bạch Du bỗng nhớ lại điều gì đó: “Nhưng ta nhớ khi còn nhỏ, người rất tinh quái, luôn chơi đùa hết mình, là tiểu bá vương trong đám trẻ con, còn rất thích bắt nạt người khác nữa.”

Ánh mắt Tô Nhược Ly hơi lảng tránh, rõ ràng có chút ngượng ngùng: “Đó là khi nhỏ không hiểu chuyện thôi...”

Vì tính cách nghịch ngợm thời thơ ấu, nàng bị không ít đứa trẻ xa lánh. Người quá ngỗ nghịch dễ bị người khác tránh né, cũng khó trách Tần Tuyết Táo chỉ cần dặn chăm sóc Bạch Du, mà chẳng hề nhắc đến Tô Nhược Ly lấy một lời.

Thậm chí ban đầu, Tần Tuyết Táo còn có chút thành kiến với nàng.

Xem ra hồi nhỏ, nàng thực sự không phải là một đứa trẻ được người ta chào đón.

Nhưng Bạch Du nhắc lại chuyện này cũng không phải để chọc ghẹo nàng.

“Ý ta là... Có phải vì chuyện đó mà người thay đổi tính cách không?”

“Nói thay đổi cũng không đúng, ta vẫn là ta, chỉ là đã trưởng thành hơn một chút.”

Đôi mắt Tô Nhược Ly phản chiếu ánh nắng lấp lánh như gợn sóng trên mặt hồ, mỗi lần chớp mắt, hàng mi dài tựa như cánh liễu lướt nhẹ trên nước.

Khoảnh khắc này khiến Bạch Du bất giác ngẩn ngơ...

“Người đang dán mi giả đúng không?”

Bạch Du nhìn kỹ, nghiêm túc khuyên nhủ: “Tranh thủ gỡ xuống đi, thứ đó không tốt cho mắt đâu.”

Tô Nhược Ly nghiêng đầu sang một bên, lườm hắn: “Không cần.”

“Chờ xem, đến lúc một bên rụng, một bên còn dính, trông mất cân đối thì người sẽ khóc cho xem.”

“Ta...”

Tô Nhược Ly tức giận, vươn tay véo má hắn: “Người không thể nào tạo ra chút không khí lãng mạn được sao?! Rốt cuộc là thế nào đây hả?!”

Lúc này, lão bản đầu trọc mang thức ăn lên, cắt ngang cuộc tranh luận của hai người. Trước khi rời đi, hắn liếc nhìn bọn họ một cái, tiện thể nói thêm:

“Tiệm của ta không phải là điểm du lịch để các người ồn ào... Cứ như vậy mà đùa giỡn, sẽ khiến khách nhân của ta bỏ chạy hết.”

Bạch Du nhìn về phía cửa, đã thấy hai người ngã xuống đất run rẩy, giống hệt như năm đó trên sân bóng rổ—rõ ràng bên ngoài không chút tổn thương, nhưng trong cơ thể lại chịu trọng thương.

“Tụi nó bị sao vậy?” Tô Nhược Ly thắc mắc.

“Chỉ là giai đoạn cuối của hội chứng độc thân thôi, chuyện nhỏ. Trước cứ ăn đi.”

Bạch Du thản nhiên cầm dao cắt thịt.

Mời một cô nương ăn thịt nướng đối với hắn chẳng có chút áp lực nào. Tô Nhược Ly cũng ăn rất vui vẻ.

Dù không để ý nhưng nàng vẫn liếc qua cửa ra vào, thấy vài kẻ có ý định bước vào nhưng rồi lại rụt rè rời đi. Những kẻ to gan hơn thì cũng chỉ dám đứng từ xa quan sát, sợ mình bị vạ lây, khiến đạo tâm bị hao tổn.

Dù sao siêu phàm giả vốn đã kết hôn muộn. Mà lại ai nấy đều bận rộn tu luyện, đâu có thời gian để yêu đương.

Người có thể nâng đỡ nhau lại càng hiếm.

Trong giới tu hành Long Mạch Giới, dù là thăm dò bí cảnh hay khổ luyện công pháp, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Điều đó tự nhiên rèn luyện mỗi siêu phàm giả thành một người độc lập, tự lực cánh sinh. Những kẻ yếu đuối hay quá ỷ lại vào người khác thì khó mà đạt được thành tựu cao, trừ phi sinh ra đã mang dòng dõi hoàng tộc hoặc thế gia đỉnh cấp.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ không muốn tìm đối tượng. Bất kể nam hay nữ, ai cũng muốn có bạn đồng hành. Chỉ là khi bản thân càng ưu tú, tầm mắt cũng sẽ cao hơn, khiến cho việc tìm người phù hợp càng thêm khó khăn.

Lão bản biết chuyện buôn bán không thể tốt lên nổi, chỉ có thể thở dài tiếc nuối, cũng không dám đuổi khách... Cô nương kia nhìn qua đã thấy không dễ chọc, vừa chạm ánh mắt của nàng, cả người hần đã dựng tóc gáy, như thể có một nỗi sợ hãi vô hình bao trùm lấy hần.

Bạch Du vừa ăn vừa trò chuyện cùng Tô Nhược Ly, đồng thời trong đầu cũng lục lọi ký ức.

Chờ đến khi bữa ăn kết thúc, hần đặt mẫu xương xuống, lau miệng, ánh mắt có chút mờ mịt, tiếp đó lại chuyển thành nghiêm túc... Không có ký ức...

Khoảng thời gian hần mất tích lúc 11 tuổi, hoàn toàn trống rỗng, không có bất kỳ một đoạn ký ức nào liên quan.

Trên sân trượt băng, Tô Nhược Ly hai tay chấp sau lưng, nhẹ nhàng lướt đi trên mặt băng, xoay tròn đầy điêu luyện.

Thân thể của siêu phàm giả có độ mềm dẻo và khả năng giữ thăng bằng cực kỳ xuất sắc. Chỉ cần có thời gian rèn luyện, ai cũng có thể trình diễn trượt băng nghệ thuật, vấn đề chỉ là độ thuần thục mà thôi.

Nàng từ nhỏ đã học qua vô số kỹ năng, đặc biệt yêu thích các hoạt động liên quan đến vận động thể chất. Chỉ cần thử vài lần, nàng đã nắm bắt được kỹ thuật.

Chương 483

DTV EBOOK

Hồi còn nhỏ, trên lớp học kiếm thuật, nàng mới 10 tuổi đã có thể áp đảo đám nhóc 15 tuổi, khiến giáo viên kinh ngạc đến mức tưởng rằng gặp được thiên nhân.

Bạch Du cũng thử trượt theo, dần nhắm mắt lại, cùng nàng xoay tròn.

Trên sân trượt băng nhỏ hẹp này, tốc độ của bọn họ nhanh đến mức chỉ còn lại bóng dáng xoay quanh trung tâm, những người khác vội vã tránh ra xa.

Mohawk Step, Twirling Step... Do sân băng không đủ lớn, nên các động tác nhảy cao phức tạp hầu như không thể thi triển.

Tô Nhược Ly lại cực kỳ thích thú, kéo Bạch Du cùng nàng xoay vòng vòng.

Bạch Du đỡ lấy khuỷu tay nàng, hoàn thành một động tác kết thúc.

Tô Nhược Ly giơ hai tay cao quá đầu, hoàn toàn thả lỏng trọng tâm, giao toàn bộ cơ thể cho cánh tay của hắn, thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối.

Khi bọn họ dừng lại, xung quanh vang lên tràng pháo tay rộn rã. Một đám trẻ con nhìn họ với ánh mắt sáng rực.

“Thật vui quá!” Tô Nhược Ly vung mái tóc, mồ hôi lấm tấm trên trán, cười nói: “Cảm giác đã lâu lắm rồi không chơi vui như vậy.”

“Nhưng thàng trước người mới đi trượt băng mà?”

“Nhưng lần đó không phải cùng người.”

Tô Nhược Ly giơ một ngón tay, nghiêm túc nói: “Đi cùng ai quan trọng lắm đó.”

Bạch Du đối mặt với cái bóng đang lắc lư trước mặt, lập tức phản đòn:

“Hiểu rồi, vậy có nghĩa là đi chơi với Hoa Li không vui. Ta sẽ gửi tin nhắn cho nàng để châm ngòi ly gián.”

“Ngô, thật là... Không thể đùa kiểu đó đâu!” Tô Nhược Ly bĩu môi, giơ tay bóp nhẹ mũi hần.

Lúc này, mấy đứa nhóc tinh nghịch trượt băng như chèo thuyền, lướt đến gần hai người.

“Đại tỷ tỷ, đại ca ca, mang bọn ta chơi với!”

“Cùng chơi đi! Cùng chơi đi!”

“Các người trượt băng lợi hại như vậy, chắc chắn là chuyên nghiệp rồi!”

Một đám nhóc trai gái vây quanh bọn họ, nhưng phụ huynh nhanh chóng đi tới, áy náy cười cười rồi kéo lũ trẻ đi chỗ khác.

“Còn muốn trượt tiếp không?” Bạch Du nhìn ra trong ánh mắt nàng có chút lưu luyến.

“Không được.” Tô Nhược Ly lắc đầu: “Bình thường ta đến đây đều sẽ chơi với bọn nhỏ một chút, nhưng bây giờ không thích hợp.”

“Sao lại không thích hợp? Dẫn trẻ con chơi, ta cũng biết mà.”

“Hai chuyện đó khác nhau, đồ đầu gối!” Tô Nhược Ly kéo cánh tay hần, cười hì hì: “Hiện tại thời gian của ta không chỉ là của riêng ta nữa, còn có người một nửa đó. Ta còn có chuyện khác muốn làm, phải nắm chắc thời gian tạo ra nhiều hồi ức đẹp mùa hè này chứ.”

Bạch Du ngạc nhiên: “Gấp gấp vậy sao? Sau thi đại học chẳng phải còn cả một kỳ nghỉ dài?”

“Bồng Lai học sinh...” Tô Nhược Ly lắc đầu, thở dài: “Căn bản không có ngày nghỉ, có khi một tuần này là khoảng thời gian nhàn nhã cuối cùng của chúng ta.”

Bạch Du trầm nghĩ, hẳn là “ta” chứ không phải “chúng ta” mới đúng.

Nhưng thực ra, hẳn cũng chẳng có cảm giác khẩn trương gì.

Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch cộng thêm mình Anh Linh hack, dù có chia ra năm năm cũng không biết ai sẽ chạm đến Ngũ giai trước đâu.

Mò cá mới là chân lý của nhân sinh. Chỉ cần bồi dưỡng năm cái Anh Linh, chỉ cần năm dài cũng có thể mạnh lên!

Hai người đổi giày, rời khỏi trung tâm thương mại.

Hiện tại đã là hai giờ chiều, còn ba tiếng nữa mới đến giờ về nhà nấu cơm.

Bị phơi nắng cả buổi trưa, Tần Tuyết Táo rút cuộc phải tự đặt đồ ăn ngoài, oán niệm trong lòng e rằng đã chất thành bụi. Nếu tối nay hai người không về nấu cơm, nàng có khi sẽ trực tiếp đăng thông báo truy nã trên nhóm lớp để treo thưởng tìm tung tích bọn họ mất.

Mà nàng, thật sự có gan làm chuyện này.

Thực ra, nàng rõ ràng biết đôi thanh mai trúc mã này đang hẹn hò.

Nhưng nàng chỉ hy vọng hai người này đừng có đi qua đêm mà thôi.

Trái lại, Tô Ba Tô Mụ ở phương diện này lại vô cùng cởi mở, hoàn toàn không lo lắng chuyện người trẻ tuổi có thể xảy ra vấn đề gì.

Thậm chí, Thương Minh Nga còn nhiều lần dẫn dò Bạch Du—nam nhân nhất định phải biết quý trọng bản thân, không thể bị nữ nhân xấu dụ dỗ!

Lời này khiến Tô Nhược Ly tức giận đến mức ôm gối sô pha mà đấm đá túi bụi.

Rõ ràng trong mắt Tô Mục, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì người chủ động tuyệt đối là Tô Nhược Ly!

“Vì sao lại nhìn ta như vậy?” Tô Nhược Ly phát hiện ánh mắt Bạch Du, nhướn mày hỏi.

“Nếu muốn nhìn, thì cứ quang minh chính đại mà nhìn đi!”

“Ta chẳng qua chỉ cảm thấy...” Bạch Du nói đến đây bỗng khựng lại. Cảm nhận được hơi ấm và xúc cảm từ da thịt đối phương, nhất thời những lời định nói cứ thế bay thẳng lên chín tầng mây.

Thôi, thuận theo tự nhiên đi.

Lần gặp mặt tiếp theo với Vũ Cung Chân Trú, ai mà biết sẽ là bao lâu sau chứ?

Những chuyện thế này, cứ để ngày mai bản thân phiền não cũng chưa muộn.

“Muốn đi xem phim không? Giờ vẫn kịp đấy.”

“Muốn chứ, ta muốn xem bộ này!”

“«Chước Nhãn Hạ Hầu Đôn»... Cái tên gì kỳ quặc vậy?”

Chương 484

DTV EBOOK

“Rất nổi tiếng đó! Hạ Hầu Đôn là độc nhãn, hai mắt hắc có thể phóng ra liệt hỏa vô tận, vì thế mới được gọi là ‘Chước Nhãn’.” Tô Nhược Ly chỉ vào tấm áp phích, mắt sáng rực: “Nhìn ngẫu chưa kìa!”

“Người không phải nên thích bộ kia hơn sao?” Bạch Du liếc nhìn tấm áp phích bên cạnh – «Bình Quả Bách Phân Bách».

“Xem rồi, cũng rất hay, chỉ là...”

“Là sao?”

“Ta không thích tình tay ba.”

Bạch Du nghe xong trong lòng khẽ giật mình.

“Người không cảm thấy vậy à? Đến trước hay đến sau cũng là đạo lý cơ bản. Chẳng lẽ chỉ vì cô gái đến sau tốt hơn thì người đến trước phải nhường lại vị trí của mình sao?”

Tô Nhược Ly phồng má, bộ dáng như một con cá nóc giận dữ. Hiếm khi thấy nàng bày tỏ quan điểm gay gắt về một bộ phim như vậy. Phải biết rằng, tính tình nàng tốt đến mức ngay cả mấy trò đùa nhạt nhẽo cũng có thể cười to, thuộc dạng dễ chiều nhất trong các “tiểu bạch hình người”. Hơn nữa, nàng chưa từng chê bộ phim nào đến mức chán ghét, luôn giữ quan điểm rằng “được nhìn thấy người khác cẩn thận kể lại câu chuyện của họ trên màn ảnh đã là điều không dễ dàng, cố vũ và tôn trọng chẳng phải là chuyện nên làm sao?”. Bình thường, dù có xem phải phim dở, nàng cũng cố tìm ra điểm sáng rồi chấm tặn 4/5 điểm.

Vậy mà lần này, nàng lại phê phán kịch bản bộ phim ấy:

“Mặc dù chỉ là kịch bản phim, nhưng để cho thanh mai trúc mã thổ lộ thất bại, tận mắt chứng kiến nam chính chết nơi biên cương, nữ chính đau đớn tự vẫn, còn bản thân thì chẳng làm được gì... cũng quá đáng thật đấy! Đã vậy, kết cục còn để cô ta một mình thu dọn di vật, tiếp đón khách khứa, cuối cùng chỉ có thể cô độc ngồi trong căn phòng trống rỗng hồi tưởng quá khứ ‘tươi đẹp’... Ai da, ta tức đến phát điên! Cái tên biên kịch kia rốt cuộc tìm đâu ra ‘quá khứ tươi đẹp’ trong đó chứ?!”

Bạch Du đã hiểu vì sao nàng lại phản cảm như vậy, hẳn là do nhập tâm quá mức mà thôi.

Tốt nhất không nên đào sâu chủ đề này nữa.

Vấn đề tình tay ba không cần tiếp tục mổ xẻ, lỡ đâu chọc giận nàng đến mức linh cơ đột phá tại chỗ thì đúng là toang.

Bọn họ đi đến quầy vé, mua hai tấm vé xem phim. Nhưng thay vì «Chước Nhãn Hạ Hầu Đôn», Bạch Du lại chọn «Phản Nghịch Lỗ Trí Thâm». Mua thêm CocaCola cùng bắp rang, hai người cùng bước vào rạp.

Hai tiếng sau.

Bạch Du bước ra khỏi rạp với vẻ mặt như thể đại não vừa bị móc sạch. Suốt 120 phút đồng hồ, hẳn hoàn toàn không hiểu mình đã xem cái gì. Có cảm giác như tư duy bị đánh thẳng vào tiền vệ tuyến mà bốc hơi mất sạch.

Tô Nhược Ly cũng hiếm thấy không bàn luận về kịch bản, chỉ tiếc nuối rằng thời gian trôi qua quá nhanh.

Ngay trước cửa rạp chiếu phim có một tiệm trò chơi điện tử, lối vào đặt một chiếc máy gấp thú.

Tô Nhược Ly chợt nhớ ra hôm nay dạo phố cả ngày vẫn chưa mua quà lưu niệm, liền nhìn chằm chằm vào máy gấp thú.

Bạch Du vừa định nói một câu kiểu “Người muốn con gấu bông nào, ta giúp người gấp” để thể hiện phong thái nam nhân ấm áp.

Kết quả, hắn chưa kịp mở miệng thì đã bị Tô Nhược Ly kéo thẳng vào khu trò chơi. Nàng rút tiền xu ra ném vào khe, sau đó nhanh chóng thao tác. Cánh tay máy rơi xuống, móc trúng một phần thưởng, rơi ngay vào khay nhận.

“Hôm nay đi chơi mà chưa mua quà, nên ta tặng cái này cho người.” Nàng đưa mô hình cho Bạch Du.

Bạch Du cúi đầu nhìn mô hình cơ giáp trong tay, bỗng nhớ lại bản thân từng là một kẻ mê mô hình nhựa đến phát cuồng, cho đến khi một mô hình cháy rụi làm hỏng mất nửa cái tủ âm tường...

Cái tủ ấy mà bán đi chắc cũng mua được một viên gạch vàng tại khu trung tâm Thượng Hải.

Lấy lại tinh thần, Bạch Du tỏ vẻ kỳ quái: “Không phải đáng lẽ ta nên gấp một con thú bông tặng người sao? Sao lại thành ra người tặng quà cho ta thế này?”

“Vì người đâu biết chơi máy gấp thú.” Tô Nhược Ly cười nhẹ, câu nào câu nấy như đánh trúng tim đen: “Ta cũng không muốn phí tiền vô ích, thà giữ lại mua nguyên liệu nấu bữa tối còn hơn.”

Bạch Du: “...”

Tô Nhược Ly nghiêm túc nhấn mạnh: “Người mới không được đụng vào máy gấp thú, chưa thuần thục thì đừng thử.”

“Không thử thì làm sao thuần thục được?”

Trong lúc đang nói chuyện, ánh mắt hắn dần trở nên thâm trầm, sắc bén.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Tô Nhược Ly bất đắc dĩ mở túi tiền ra:

“Ta còn ít tiền lẻ đây, muốn chơi thì cứ chơi, nhưng đừng có đắm chìm quá mức đấy.”

Bạch Du ghen lời...

Người có cần phải lộ ra cái dáng vẻ “bị ép buộc đành phải đưa tiền sinh hoạt cho trượng phu mang đi đánh Pachinko” thế này không? Lại còn thuần thực đến mức khiến người ta đau lòng nữa chứ!

Hắn lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Ta không định chơi máy gấp thú, mà là trong khu trò chơi vừa thấy một người quen.”

Tô Nhược Ly thuận theo ánh mắt hắn chỉ mà nhìn qua.

Chương 485

DTV EBOOK

Chỉ thấy bên kia có một người đang điên cuồng xoay trục điều khiển, vừa lắc lư vừa la hét om sòm:

“Cái này! Cái này! Cái này! Trình độ như vậy thì về nhà trồng khoai lang đi cho rồi!”

“Người chơi quá tệ đấy! Lại còn dám ngay trước mặt ta mà tung ra chiêu này à?!”

“Ăn một chiêu ‘Nhổ lên cây sơn trà’ của lão nương đây!”

Người điên cuồng thao tác, gõ phím loạn xạ kia không ai khác...

“Lili?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Hoa Li quay đầu lại, động tác trong tay lập tức cứng đờ:

“Nhược Ly, Bạch Du... Sao các người lại ở đây?”

“Đây cũng chính là điều chúng ta muốn hỏi người đấy.” Tô Nhược Ly nhíu mày, đánh giá Hoa Li một lượt, rồi liếc nhìn chiếc ba lô bên cạnh nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Người... chẳng lẽ đã ở đây cả đêm?”

Nơi này vốn là khu trò chơi mở cửa suốt đêm, không khác gì quán net, rất hiếm khi đóng cửa.

Hoa Li ấp úng, không biết đáp sao. Nàng quả thực đã qua đêm ở đây, không tắm rửa, không ngủ, tinh thần uể oải, trên người còn phảng phất mùi lạ, muốn giấu cũng giấu không nổi.

Bạch Du đưa tay day trán.

Cảnh tượng này cực kỳ giống với mấy thằng anh em hồi cấp ba thi không tốt, không dám về nhà, trốn chui trốn lủi vậy...

Nhưng nam nhân lang thang bên ngoài một đêm còn có thể hiểu được, nữ hài tử thì nói thế nào cũng không ổn lắm. Có điều, trị an ở Nam Lăng Thị khá tốt, hơn nữa nàng vẫn là học sinh, lại thêm chính sách của Đại Hạ đối với sự an toàn của vị thành niên cực kỳ nghiêm ngặt, chắc cũng không có nguy hiểm gì lớn.

“Người phải về nhà.” Hần nói.

Vừa dứt lời, Hoa Li lập tức tru lên một tiếng thảm thiết, nhào thẳng vào lòng Tô Nhược Ly, dúi đầu vào bờ vai mềm của nàng mà khóc rống lên:

“Đánh chết ta cũng không quay về!”

Về nhà chẳng phải cũng bị đánh chết sao?!

Sau khi an ủi Hoa Li – người đang khóc thút thít không ngừng, Bạch Du và Tô Nhược Ly đành phải kết thúc buổi hẹn hò trong ngày.

Ba người cùng nhau đi mua thức ăn rồi trở về nhà.

Tới khi Tần Tuyết Táo mở cửa, nàng mới phát hiện có thêm một người nữa trở về.

Cũng may người này nàng cũng quen biết, vậy nên không sinh ra mấy ý nghĩ kỳ quái kiểu như: “Mới một ngày không gặp mà các người đã có thêm một nữ nhi lớn như vậy rồi à?” – nếu nói ra kiểu đó, e là chỉ chuốc lấy một trận đòn.

Sau khi bị lôi đi tắm rửa, Hoa Li được Tô Nhược Ly lấy quần áo của mình cho mặc tạm, còn bộ cũ thì mang đi giặt.

Bạch Du vào bếp nấu cơm cùng Tần Tuyết Táo, đồng thời đối phó với những câu nói bóng gió của nàng.

Miệng nàng hỏi: “Buổi trưa nay ăn gì?” nhưng trên thực tế là đang truy vấn: “Các người cả ngày nay làm gì thế? Sao lại bỏ mặc ta một mình? Ta rất tức giận, rất oán giận, và cần một lời giải thích ngay lập tức!”

Bạch Du chỉ có thể cười trừ cho qua chuyện.

Cốc cốc cốc ——

Tô Nhược Ly gõ cửa phòng tắm:

“Người có muốn thay cả nội y luôn không? Người mặc cỡ nào?”

Hoa Li nhỏ giọng lí nhí:

“Ta... ta... không có số.”

Tần Tuyết Táo dựng thẳng tai lên:

“Không có số là sao?”

“A-cup.” Bạch Du thấp giọng đáp thay.

Nhưng vẫn bị nghe thấy, khiến Hoa Li xấu hổ đập đầu vào tường.

Tô Nhược Ly có vẻ khó xử, đành quay sang cầu cứu Tần Tuyết Táo:

“Ta có thể mượn quần áo của học tử được không?”

Tần Tuyết Táo không tự giác cúi đầu, vừa vặn có thể nhìn thấy mũi chân của mình, sau đó nàng giữ vẻ mặt lạnh lùng, nói:

“Trong tủ quần áo có vài bộ chưa mang đi bỏ, người cứ lấy mà dùng.”

Chờ Tô Nhược Ly rời đi, Tần Tuyết Táo liền hung tợn lườm Bạch Du, nhưng hần chỉ chăm chú đảo muôi trong nôi, phớt lờ ánh mắt sắc bén kia như chưa từng nghe thấy gì.

Cuối cùng, nàng cũng thu lại ánh nhìn.

Phốc!

Bạch Du đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Người cười cái gì?”

“Ta chợt nhớ ra một chuyện vui.”

“Người cao hứng quá sớm rồi!”

Buổi tối đến, Bạch Du chuẩn bị bảy món ăn trên bàn, Hoa Li đích thực đã đói đến xanh xao, ăn uống hết như hổ đói.

“Người có tiền chơi game, thế mà không có tiền ăn cơm?”

“Ta là hội viên phòng trò chơi.” Hoa Li vừa nhai vừa lẩm bầm, miệng đầy cơm nên câu chữ lộn xộn, nghe không rõ ràng.

“Ăn trước đi, ăn xong rồi nói!”

Hoa Li nuốt xuống rồi mới đáp:

“Ta không đến mức nghèo tới mức không ăn nổi một bữa cơm, chỉ là không muốn bị người trong nhà tìm thấy, cho nên không dám quẹt thẻ.”

“Người ghét về nhà đến mức nào vậy?”

“Cũng không phải là cực kỳ ghét...”

“Nhưng dù sao người cũng không thể cả đời không về nhà được, đúng không?”

“Ta chỉ ít... chỉ ít có thể trốn đến lúc thi tốt nghiệp trung học.” Hoa Li cúi đầu, giọng nhỏ dần. “Nếu các người không muốn giữ ta lại, ta có thể đi, dù sao trời không tuyệt đường người.”

Tô Nhược Ly nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không ai đuổi người đi cả.”

Tần Tuyết Táo thản nhiên nói:

Chương 486

DTV EBOOK

“Mặc dù ta không rõ tình huống thế nào, nhưng trốn tránh vấn đề không phải là cách giải quyết. Người có thể kéo dài một lúc, nhưng không thể trốn cả đời... Sắp thi đại học rồi, nếu cứ mang tâm trạng như vậy đi thi, chắc chắn người sẽ phạm sai lầm.”

Hoa Li quay đầu đi, nàng đương nhiên hiểu đạo lý đó, nhưng có những chuyện không phải cứ hiểu lý lẽ là có thể giải quyết được.

“Được rồi, được rồi.”

Tô Nhược Ly nhẹ nhàng lắc đầu với hai người còn lại, ý bảo chuyện này không thể nóng vội, cần phải chờ Hoa Li tự suy nghĩ thông suốt.

“Ban đêm ngủ chung với ta đi.”

Nàng vỗ nhẹ vào lưng Hoa Li, dịu dàng an ủi:

“Bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa, cứ ăn cơm đi đã.”

Có Tô Nhược Ly đóng vai người nhẹ nhàng, Hoa Li liền tìm được một cái cớ để tạm gác lại những phiền muộn, tiếp tục vui đầu ăn như một cơn gió lốc.

Cô nương này vốn không phải kiểu người yếu đuối như vậy, thế mà lại khiến nàng phải trốn tránh như thế... Xem ra, trong nhà Hoa Li chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó.

Bạch Du có chút hiếu kỳ, nhưng tạm thời đè nén tò mò xuống, tập trung ăn cơm. Có điều, hần lại đột nhiên cảm thấy có ai đó giẫm lên chân mình.

Hần cúi đầu nhìn xuống, nhưng không thể xác định được là ai.

Ba người trên bàn cơm vẫn giữ vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Hắn thử rút chân về, nhưng đối phương lại càng ấn mạnh hơn.

Bạch Du: “Tê ——”

“Người làm sao thế?” Hoa Li nghiêng đầu hỏi.

“Cắn phải đầu lưỡi.”

“Đói đến mức cắn đầu lưỡi à? Ta chỉ cắn có cái má thôi.” Hoa Li lẩm bẩm, sau đó cũng “tê” lên một tiếng.

“Người lại sao thế?”

“Cắn vào quai hàm...”

Bạch Du vẫn cảm thấy có người giẫm lên chân mình không chịu buông, khiến hắn không tài nào tập trung ăn uống được.

Vì vậy, hắn cố tình làm rơi một chiếc đĩa xuống đất, sau đó nhanh chóng cúi xuống xem xét.

Nhưng ba đôi chân vẫn bình yên vô sự, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bạch Du nhặt đĩa lên, trầm tư suy nghĩ... nhưng rồi cơ thể bỗng cứng đờ —— lại bị giẫm tiếp!

Chưa xong nữa à?!

Bữa cơm này quả thật là một cực hình.

Bạch Du liên tiếp đánh rơi ba lần đĩa, đến lần thứ tư, hắn định giở lại chiêu cũ thì Hoa Li trực tiếp chọc thủng:

“Người nhìn chân ai đẹp hơn?”

“Chân ta.” Bạch Du không chút xấu hổ trả lời, giọng điệu thản nhiên: “Một cọng lông cũng không có, tính ra cũng chẳng khác gì chân em bé.”

Tô Nhược Ly và Tần Tuyết Táo hoàn toàn phớt lờ, tiếp tục ăn cơm, không thèm bận tâm đến việc bị nhìn lén.

Dù sao cũng chỉ là chân thoi, cũng không phải thời cổ đại, ai mà mùa hè chẳng đi dép xăng-đan?

Sau bữa tối, đến phiên Tô Nhược Ly rửa bát, còn Tần Tuyết Táo thì ra ngoài đổ rác và mua thêm đồ dùng sinh hoạt.

Trong phòng khách, Bạch Du và Hoa Li trừng mắt nhìn nhau.

“Người nhìn cái gì?”

“Nhìn người đó.”

“Nhìn nữa thử xem?”

“Nhìn thì sao? Không phục thì động thủ đi.” Giọng điệu của Hoa Li vừa cứng rắn, nhưng ẩn chứa trong đó một tia cầu khẩn không dễ nhận ra.

Bạch Du lười tranh cãi, lấy điện thoại ra rồi bắt đầu ghi âm giọng nói:

“Các bạn học, ai hiểu được đây... Đây là lần đầu tiên trong đời ta nghe thấy một yêu cầu kỳ quái như vậy.”

Hoa Li lập tức nhào tới đoạt điện thoại, nhưng vừa mở ra liền phát hiện hắn chỉ giả vờ ghi âm, tức đến mức ném thẳng điện thoại về phía hắn:

“Thật là một tên con trai nhỏ mọn! Đánh thêm ta vài trận có sao đâu? Ta có thể trả tiền mà!”

Bạch Du giãn lưng một cái, lười biếng nói:

“Trả tiền để bị đánh? Ý tưởng cũng hay đấy, nhưng ta không có sở thích đó.”

Hắn chỉ cần kiểm chứng một chút về Giữ Gốc Pháp Tắc, từ từ nắm giữ và tăng cường là đủ rồi, không cần thử nghiệm mấy thứ khác.

Hơn nữa, trong thế giới này, mặc dù năng lực đặc biệt không phải ai cũng có, nhưng cũng không đến mức hiếm có khó tìm.

Dù cho siêu năng lực cấp độ nhân quả luật cực kỳ hiếm thấy, thì đối phương cũng chẳng biết.

Dù sao, hắn cũng chỉ là siêu phàm Nhất giai mà thôi...

Nếu có một ngày, hắn chỉ cần đánh một trận là có thể giúp người khác đột phá lên Ngũ giai, vậy thì số người cầu hắn hành hung ư là có thể xếp hàng từ cửa nhà đến tận đường Hoa Nhị Tiên.

Đánh xong, đối phương còn phải tạ ơn hắn:

“Ngươi thật là tốt bụng!”

Lại còn đưa tiền...

Kết quả, chính hắn lại biến thành một nam nhân sống bằng nghề đánh người ăn cơm.

Thảo thật!

Phong cách này cũng quá kỳ quái! Rõ ràng có biết bao cách sử dụng Giữ Gốc Pháp Tắc, vậy mà lại cứ lao đầu vào con đường không có lối về này?

Nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ của Bạch Du, Hoa Li lập tức bắt đầu rao giảng lý luận của mình.

“Dạy học bằng cách ẩu đả không biết mệt, chẳng phải chính là phương pháp của tiên sinh sao?”

“Đây chính là Thánh Nhân chi đạo, vì sao không noi theo?”

Chương 487

DTV EBOOK

“Người chỉ cần ẩu đả 3000 người, biến bọn họ thành môn đồ, đến lúc đó người có thể ngay tại chỗ thành Thánh rồi!”

Bốp!

Bạch Du vung tay, gõ một cú vào trán nàng.

“Đi xin lỗi Khổng Thánh Nhân và 3000 đệ tử của hắn ngay!”

Hoa Li ôm đầu, cứng miệng không chịu đổi giọng.

“Ta đâu có nói đùa! Trong lịch sử, không ít đệ tử cũng vì bị Khổng Trọng Ni đánh cho đến mức chịu phục mà bá sư! Đây chẳng phải là một hình thức hữu giáo vô loại sao? Dù sao dưới năm đấm, chúng sinh đều bình đẳng!”

Bạch Du nhìn nàng mạnh miệng mà không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

“Cũng được, cũng được...” Hắn xoa trán, thở dài. “Ta không phải không thể giúp người.”

“Thật không?” Hoa Li mắt sáng rỡ.

“Nhưng trước tiên, người phải thành thật khai báo, ta mới khoan hồng.” Bạch Du nhíu mày. “Nói xem, vì sao rời nhà trốn đi? Đường đường là thiên kim của phú gia, vậy mà lăn lộn đến mức này, không cảm thấy mất mặt sao?”

“Chuyện này không liên quan đến thân phận của ta.” Hoa Li ngồi trên ghế sofa, ôm đầu gối phải, lẩm bẩm. “Chỉ là người trong nhà liên tục ép ta nhanh chóng bước vào cảnh giới siêu phàm, làm ta cảm thấy cực kỳ bực bội mà thôi.”

“Hoang đường!” Bạch Du vạch trần ngay. “Nói sợ bị đánh thì nghe có vẻ thực tế hơn. Nhưng trên thực tế...”

Hắn chỉ vào đôi chân thon dài của nàng.

“Trên người người, một vết bầm cũng không có, hoàn toàn không giống bị bạo lực gia đình.”

“Nói bậy! Rõ ràng ở đây có một vết nè!”

“Đó là do ta đánh.” Bạch Du mặt không cảm xúc.

“Thật sao?”

“Thật.” Hắn gật đầu chắc nịch.

“.....”

Trầm mặc một lát, Hoa Li lè lưỡi.

“Ấy hắc~”

“Người muốn lập liêm cũng được thôi.” Bạch Du đứng dậy. “Nhưng ta đề nghị người nên suy nghĩ kỹ. Khi nào thẳng thắn, ta sẽ giúp. Nếu ngay cả chuyện này còn không vượt qua được, làm sao người có thể đặt chân vào cảnh giới siêu phàm?”

Hoa Li ngẩng đầu, phản bác.

“Nhưng rõ ràng người đã giúp người khác, bọn họ rất nhẹ nhàng liền đột phá siêu phàm.”

“Nhẹ nhàng?” Bạch Du hỏi lại. “Nhẹ nhàng chỗ nào?”

“Từ nhỏ đã chăm chỉ học tập, khổ luyện không ngừng, tự thân có thiên phú, lại rèn luyện suốt mười năm dài đằng đằng, chuẩn bị đầy đủ mới có thể bước vào cảnh giới siêu phàm. Vậy mà vào mắt người, lại thành ‘nhẹ nhàng’? Hay là... người cảm thấy bản thân không có khả năng đạt đến siêu phàm, cũng không có tư chất ở phương diện này?”

Hắn vô thức mang theo vài phần cảm xúc.

Bản thân hắn cũng từng liều mạng mới có thể phá cảnh, trong đó gian khổ thế nào, không cần nói cũng

biết.

Hoa Li á khẩu, không biết phản bác thế nào.

Bạch Du phát tay.

“Hôm nay đến đây thôi. Nghỉ ngơi cho tốt, nếu khi nào suy nghĩ thông suốt... cân nhắc kỹ rồi hãy đến tìm ta.”

Hoa Li nhìn theo bóng lưng đối phương khuất dần sau cánh cửa khép lại, khóe miệng chùng xuống, hít sâu một hơi rồi nhắm mắt.

“Siêu phàm... Có gì tốt chứ?”

Ngày hôm sau, khi Bạch Du tỉnh dậy, trong phòng khách đã có thêm một vị khách.

Cửa lớn mở rộng, ngoài hành lang có sáu gã vệ sĩ mặc vest đen, đeo kính râm và tai nghe, đứng sừng sững như tượng đá.

Trong phòng, một người đàn ông trung niên mặc đường trang đang ngồi trên ghế khách. Tóc hắc chải gọn ra sau, có chút hoa râm, khuôn mặt thoạt nhìn chỉ ít cũng đã năm mươi tuổi. Tuy nhiên, khí chất trầm ổn của hắn lại toát lên vẻ uy nghiêm, dù không khoác kim ngân lòe loẹt, vẫn có thể nhận ra đây là người quanh năm ngồi ở vị trí cao.

Mà người phụ trách tiếp đãi vị trung niên này, chính là Tần Tuyết Táo.

Lúc này, Tô Nhược Ly và Hoa Li vẫn còn chưa tỉnh.

Bạch Du đi vào phòng tắm, đơn giản rửa mặt, sau đó tự múc một bát cháo rồi thông thả ngồi xuống.

Hắn tỏ ra rất tùy ý. Dù sao đây cũng là nhà của hắn, đối phương là khách, khách theo chủ là lẽ hiển nhiên.

“Người có muốn ăn gì không?” Bạch Du liếc nhìn người đàn ông trung niên.

“Không cần, hẳn ăn rồi.” Tần Tuyết Táo thản nhiên trả lời. “Mà ta cũng chỉ làm phần bữa sáng cho bốn người thôi.”

Người trung niên lắc đầu, thần sắc có chút bất đắc dĩ.

“Chuyện này đã qua nhiều năm rồi, ngươi vẫn cố chấp như vậy sao?”

Tần Tuyết Táo hờ hững mở mắt, lạnh nhạt đáp.

“Ta không keo kiệt, nhưng ta thù rất dai.”

“Năm đó, khế ước đã qua bảy năm. Về tình về lý, ta không có nghĩa vụ tiếp tục nhận sự giúp đỡ của ngươi. Huống hồ ta rất ghét bị người ta giở trò trong điều khoản hợp đồng.”

Người trung niên lắc đầu.

“Điều khoản lúc đó dù có vấn đề, nhưng rốt cuộc cũng không kịp áp dụng. Dù sao, trước khi có hiệu lực, ngươi đã mất đi ý thức rồi.”

Tần Tuyết Táo lạnh lùng cười.

“Ý của ngươi là: Ta vốn định đâm một dao vào ngươi, nhưng ta còn chưa kịp ra tay, thế nên làm phiền ngươi tha thứ cho ta đi —— đại khái là như vậy?”

“Điều khoản có vấn đề, nhưng không nghiêm trọng như ngươi nghĩ. Nó chỉ là một biện pháp đề phòng cần thiết.”

Chương 488

DTV EBOOK

“Khẩu phật tâm xà, chính là để chỉ loại thương nhân như các người!” Tần Tuyết Táo sắc mặt lạnh lẽo. “Ta sẽ không ký kết với người, và tất cả mọi người ở đây cũng vậy. Mà lại, ta cảnh cáo người... Nếu còn dám nhả vào Ngọc Kinh, vậy thì làm ơn chuẩn bị tinh thần đối đầu với một Ngũ giai siêu phàm đi.”

Người trung niên liếc mắt nhìn Bạch Du, sau đó thu hồi ánh mắt. Hắn có thể thấy được, đối phương đang nghiêm túc bao che cho Tần Tuyết Táo, không phải giả vờ.

“Được thôi.” Người trung niên thở dài. “Thực ra, ta không cố ý đến tìm người. Việc gặp người hôm nay hoàn toàn là ngoài ý muốn.”

“Ta đến đây vì một chuyện khác. Theo tin tức ta nhận được... con gái ta, hiện đang ở trong căn nhà này.”

Tần Tuyết Táo nghe vậy, lập tức nhớ đến cô gái hôm qua, thuận miệng hỏi.

“Hoa Li?”

“Người nghe thấy tên nàng, chắc cũng đoán được quan hệ giữa chúng ta rồi.”

Tần Tuyết Táo sững sờ, ánh mắt đầy vẻ không tin.

“Hoa Thiên Minh, người cũng sắp sáu mươi rồi. Nàng thật sự là con gái của người?”

Hoa Thiên Minh bình thản gật đầu, chậm rãi giải thích.

“Già rồi mới có con thì có gì lạ? Thê tử ta sinh nàng khi ba mươi chín tuổi.”

Hắn có tổng cộng năm đứa con.

Đứa con cả yếu mệnh, ba người còn lại đều là nhi tử. Chỉ có duy nhất một đứa con gái – cô con út mà hắn cưng chiều quá mức. Đây cũng là chuyện thường gặp trong những gia đình quyền thế.

Tần Tuyết Táo chẳng hề quan tâm đến bối cảnh gia đình của hắn, chỉ nhún vai đáp.

“Hóa ra là đến đón tiểu thư nhà mình trốn nhà ra đi. Chuyện này chẳng liên quan gì đến ta. Nhưng có một điều ta phải nói rõ.”

“Nếu bản thân nàng không muốn về, thì người không thể cưỡng ép... Dù sao, nơi này là địa bàn của ta.”

Bạch Du húp một ngụm cháo, yên lặng quan sát màn kịch trước mắt. Trong lòng hắn âm thầm cảm thán: Phòng này rõ ràng đứng tên ta, vậy mà các người trông còn giống gia chủ hơn cả ta.

Hắn quay sang Tần Tuyết Táo, nhàn nhạt nói:

“Người đi gọi nàng một chút?”

Tần Tuyết Táo đứng lên, sau đó cúi sát tai Bạch Du, khẽ giọng nói, hơi thở phả nhẹ bên tai hắn:

“Tuyệt đối đừng đồng ý bất kỳ yêu cầu nào của tên thương nhân tâm địa hiểm độc này.”

Hoa Thiên Minh hừ lạnh:

“Ta nghe thấy rồi.”

Tần Tuyết Táo nhếch môi cười:

“Ta cố ý để người nghe thấy đấy.”

Phanh!

Cánh cửa phòng ngủ bất ngờ mở ra, cắt ngang cuộc đối thoại.

Bạch Du nghĩ thầm: Các nàng cũng đã tỉnh cả rồi, chỉ là giờ kiếm cớ để đuổi Hoa Thiên Minh đi mà thôi.

Hắn chậm rãi lên tiếng:

“Hoa Li có lẽ không muốn trở về. Trong nhà các người quản lý nghiêm khắc lắm sao?”

Hoa Thiên Minh thở dài, giọng đầy bất đắc dĩ:

“Đâu có, chúng ta chưa từng đặt ra yêu cầu gì quá mức với con bé, vẫn để nó làm theo sở thích. Chỉ là...”

“Chỉ là?”

“Ai mà ngờ được, nó lại có tư chất của một siêu phàm giả?” Giọng điệu của Hoa Thiên Minh mang theo vài phần kinh ngạc. “Trong gia tộc chúng ta, phần lớn con cháu đều có thiên phú cấp trắng hoặc lam, nhưng Tiểu Li lại là thiên phú cấp vàng đất.”

Bạch Du vừa nhai bánh quẩy vừa đáp:

“Thiên phú lam cấp cũng không phải không thể tu luyện.”

“Nhưng người mang thiên phú lam cấp rất khó đột phá bình cảnh. Còn thiên phú vàng đất thì trong vòng hai mươi năm có thể đạt đến Tam giai siêu phàm.” Hoa Thiên Minh siết chặt năm ngón tay. “Mà loại thiên phú này, trăm người mới có một.”

Bạch Du nhướng mày:

“Thật sao?”

Trong trường học của hắn, thiên phú vàng đất cũng chẳng thiếu, mỗi lớp chỉ ít có năm, sáu người, còn thiên phú tím cũng có một, hai người.

Hoa Thiên Minh giải thích:

“Các người có thể học đến cấp ba, bản thân đã thuộc nhóm trong trăm có một rồi.”

Bạch Du suy tư một chút rồi hỏi tiếp:

“Một người có thể đạt Tam giai siêu phàm trong vòng hai mươi năm, đối với Hoa gia quan trọng đến vậy sao?”

Hoa Thiên Minh không trả lời thẳng mà chuyển chủ đề:

“Người có biết Nguyễn gia không?”

Bạch Du gật đầu:

“Nguyễn Thanh Tuyết là bạn học ta, Nguyễn Thanh Sơn thì ta cũng biết.”

“Trước đây, Nguyễn gia cũng là một thương gia thành công. Nhưng do không có siêu phàm giả thuộc về gia tộc mình... Dù họ có quan hệ và đầu tư nuôi dưỡng vài cao thủ làm cung phụng, nhưng cuối cùng vẫn bị diệt tộc chỉ trong một đêm.”

Hoa Thiên Minh gõ nhẹ ngón tay xuống bàn:

“Đối với người thường, Cao Giai Siêu Phàm là ngưỡng sức mạnh quan trọng. Nhưng với những gia tộc giàu có và đông nhân khẩu như chúng ta, đó là tấm khiên bảo hộ tối quan trọng. Mà người nắm giữ sức mạnh ấy nhất định phải là thân nhân huyết thống, ngoại nhân không thể tin tưởng hoàn toàn.”

“Chúng ta vẫn đầu tư vào một số thiên tài gặp khó khăn về kinh tế, coi như là khoản đầu tư cho tương lai. Nhưng người cũng thấy rồi, dù là đôi bên cùng có lợi, thì đối với Cao Giai Siêu Phàm, đó cũng chỉ là một phần nhân tình không quá nặng nề mà thôi.”

Bạch Du chống cằm, giọng điệu có phần lười biếng:

Chương 489

DTV EBOOK

“Nếu các người không gài bẫy vào các điều khoản hợp đồng, Tần Tuyết Táo đã chẳng bức bội đến thế. Nàng ghét nhất kẻ phản bội.”

Hắn khẽ day trán:

“Là vì Nguyễn gia bị diệt mới khiến các người sinh ra cảm giác nguy cơ? Cho nên bây giờ mới ép buộc Hoa Li tu luyện?”

Hoa Thiên Minh chậm rãi nói:

“Chúng ta cũng muốn từ từ để con bé thích nghi. Nhưng sự kiện Ảnh Giới lần trước đã như hồi chuông cảnh báo... Chỉ là, suốt hai tháng qua, nó vẫn chẳng chịu tu luyện, trong khi kỳ thi đại học đã sắp đến. Vì thế, gia đình mới đặt ra cho nó một mục tiêu... Có thể hơi quá một chút, nhưng...”

“Nhưng các người đều nghĩ là vì tốt cho nó?” Bạch Du cắt ngang, ánh mắt sắc bén. “Hay là vì chính mình?”

Hoa Thiên Minh hơi biến sắc:

“Đây là...”

“Đây là chuyện của gia đình chúng ta, không cần người ngoài can thiệp.”

Bạch Du sớm đoán trước phản ứng này, hắn cười nhạt:

“Lời sáo rỗng như thế, ta nghe phát ngấy rồi.”

Hoa Thiên Minh hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc, sau đó nhìn Bạch Du chằm chằm:

“Người là thiên tài, đương nhiên sẽ không hiểu áp lực của chúng ta.”

“Ta muốn đưa con bé về, hy vọng người không ngăn cản. Bây giờ ta nói chuyện với người, chỉ là để dùng lý lẽ mà thuyết phục thôi.”

Bạch Du hờ hững vươn vai, vẻ mặt không chút lo lắng:

“Ta có quen với đội tuần tra của Trường Dạ Ti. Nếu người muốn động tay động chân, cứ thử xem?”

Hoa Thiên Minh chăm chú đánh giá thiếu niên trước mặt.

Thông thường, đám thiếu niên tuổi này sẽ dễ mềm lòng, có thể bị lung lay bằng lời nói. Nhưng kẻ này lại không hề có dáng vẻ non nớt, ngược lại giống như lão làng trong thương trường, như một nhân viên kỳ cựu trong công ty, đến mức ngay cả lão bản cũng không thể tùy tiện điều khiển.

Mềm không được, cứng cũng chẳng xong.

Cùng Bạch Du giằng co một lúc, Hoa Thiên Minh nhận được một cuộc điện thoại. Hắn chỉ nói vài câu, sau đó nghiêm giọng với người ở đầu dây bên kia:

“Ta đã biết.”

Dập máy, hắn cất giọng trầm thấp:

“Li Nhi! Ta biết người đã tỉnh... Vừa rồi gia gia người gọi điện, tình trạng của ông ấy đã nguy kịch. Người còn muốn cố chấp không chịu trở về với ta sao?”

Không có tiếng trả lời.

Hoa Thiên Minh liếc nhìn cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt, rồi lại nhìn sang Bạch Du, ánh mắt phức tạp:

“Ngày mai ta sẽ quay lại.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Dáng vẻ vẫn như cũ, khí thế bức người như một con hổ... Nhưng đối với Bạch Du, kẻ từng trải qua sóng to

gió lớn, thì thực sự chẳng đáng để bận tâm.

Hắn thản nhiên đóng cửa lớn, rồi cất giọng:

“Người đi rồi.”

Cửa phòng ngủ lập tức bị đẩy ra. Hai cô nương đã thay quần áo chỉnh tề bước ra từ bên trong.

“Hoa Li đâu?”

“Núp trong chăn, co ro như con chim cút.”

“Vậy chắc là sợ hãi rồi.”

“Sợ hãi?” Tần Tuyết Táo nhú mày. “Nàng rõ ràng là đang cười điên cuồng thì có.”

Bạch Du: “?”

“Khụ khụ, ta không có, ta không phải!”

Hoa Li bước ra khỏi phòng, vẫn còn mặc đồ ngủ, cố tình làm ra vẻ đáng thương, giọng điệu đầy ủy khuất:

“Ta rất sợ hãi! Cho nên, xin hãy tiếp tục chiếu cố ta – một cô gái đáng thương, yếu đuối nhưng ăn rất giỏi này! Ta thể sẽ rửa bát!”

Tô Nhược Ly dịu dàng nói:

“Trước tiên đi rửa mặt, rồi ra ăn cơm đi.”

Nàng đối với tình huống trước mắt có vẻ không quá quan tâm.

Bạch Du trầm ngâm, rồi hỏi:

“Cha người vừa nói gia gia người bệnh nặng, người thực sự không định trở về thăm một chút sao?”

Hoa Li vừa ngậm bàn chải đánh răng mới bóc, vừa nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương. Đôi mắt nàng lặng im, bình thản như mặt nước hồ không gợn sóng.

“Bởi vì... gia gia của ta đã qua đời từ mấy năm trước rồi.”

“Gia gia người đã chết?” Tần Tuyết Táo kinh ngạc hỏi. “Trước khi ta hôn mê, vẫn chưa nghe ai nhắc đến chuyện này mà.”

“Ta cũng không nghe thấy. Nếu một cường giả cấp cao tạ thế, tin tức chắc chắn sẽ xuất hiện trên báo chí và truyền thông.”

Tô Nhược Ly vừa nói, vừa gấp từ đĩa của Bạch Du nửa cái bánh quẩy mà hắn còn chưa ăn hết. Động tác này khiến ánh mắt của Hoa Li thoáng lộ vẻ kỳ quái.

“Đương nhiên tin tức không bị đưa lên báo, bởi vì gia gia ta vẫn đang bị níu kéo lấy mạng mà.” Hoa Li uống một ngụm cháo rồi giải thích.

“Ý người là sao?” Bạch Du vừa định với tay lấy nửa cái bánh quẩy còn lại, nhưng lại bị Tần Tuyết Táo cướp mất.

Hắn liếc nhìn nàng, ánh mắt đầy nghi hoặc: “Người chẳng phải đã ăn xong rồi sao?”

Tần Tuyết Táo đáp một cách hùng hồn: “Vẫn chưa no!”

Tô Nhược Ly thắc mắc: “Ta có chút không hiểu, rốt cuộc gia gia người đang trong tình trạng thế nào?”

“Trạng thái lượng tử sao? Mèo của Schrödinger?” Bạch Du nhướn mày. “Gặp chuyện khó giải quyết, liền đổ cho cơ học lượng tử, nếu không thì lại là thời không song song.”

“Không phức tạp đến thế, chỉ là đơn thuần kéo dài tính mạng bằng mọi cách mà thôi.”

Chương 490

DTV EBOOK

Hoa Li nở một nụ cười, nhưng nụ cười ấy chứa đầy cay đắng, uất ức cùng một chút phần nộ không thể thốt nên lời:

“Giờ đã là năm thứ tư... Không biết đã dùng bao nhiêu biện pháp, mời bao nhiêu thần y, bỏ ra bao nhiêu tiền bạc, tất cả chỉ để níu giữ một lão nhân không nhắm mắt được.”

“Bốn năm qua, gia gia chưa từng tỉnh lại dù chỉ một lần. Mặc dù ông ấy vẫn còn sống, nhưng chỉ là bề ngoài mà thôi.”

“Bốn năm trước, gia gia vốn đã nên ra đi, vậy mà hết lần này tới lần khác, bị người trong nhà giữ lại đến tận bây giờ. Còn có thể thống khổ đến mức nào đây?”

“Nếu bọn họ thực sự yêu thương gia gia, có lẽ còn có thể chấp nhận được.”

“Nhưng nhìn thái độ của bọn họ bây giờ, so với cách đối xử với ta thì có gì khác biệt?”

“Họ chỉ cần một danh hiệu siêu phàm giả để làm rạng danh gia tộc mà thôi. Cả ta và gia gia, chẳng qua đều là công cụ gắn kết sự phồn vinh của gia tộc...”

“Tiêu tốn tài sản.”

Nói đến đây, Hoa Li uống một ngụm cháo, mặc cho hơi nóng bỏng rát cổ họng cũng nuốt xuống cùng với tâm trạng khó chịu.

Nàng khẽ thì thầm: “Ta không muốn trở thành một kẻ giống như gia gia... Chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy đáng sợ rồi.”

“Thật không thể chấp nhận được!” Tần Tuyết Táo đập bàn, trong mắt tràn đầy tức giận: “Đối xử với

người thân còn như vậy, chẳng khác gì cầm thú!”

“Đây cũng là một quyết định bất đắc dĩ thôi.” Tô Nhược Ly nhẹ nhàng thở dài. “Ta cũng từng nghe phụ mẫu kể về nhiều câu chuyện tương tự. Hoa gia làm vậy chắc chắn là sai, nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn...”

“Nguyễn gia.”

Bạch Du lập tức liên tưởng đến những sự kiện trước đó. Quả thật là một tình thế không có lối thoát. Nếu không phải hẳn có khả năng thay đổi lịch sử, giờ phút này Nguyễn Thanh Sơn đã hóa thành tro bụi, Nguyễn Thanh Tuyết cô độc không nơi nương tựa.

Tất cả chỉ là một sự lựa chọn.

Rất rõ ràng, Hoa gia không muốn trở thành một Uchiha phiên bản Nguyễn gia, nên giữa nguy cơ diệt tộc và bất hiếu với trưởng bối, bọn họ đã chọn về sau.

Thà để cha con cùng chịu khổ một chút, còn hơn để gia tộc sụp đổ.

Nghĩ tới đây, Bạch Du không khỏi cảm thán: “Thực sự là giở lợi dụng tài nguyên.”

Hoa Li ăn xong, nằm dài lên ghế: “Dù sao mấy ngày tới ta cũng không về nhà. Ta sẽ ở cùng Nhược Ly, cùng ăn cùng ngủ với nàng, bọn họ không làm gì được ta đâu!”

Tô Nhược Ly dịu dàng cười: “Người nghĩ dễ lắm sao?”

Hoa Li lập tức làm mặt đáng thương: “Nhược Ly~~!”

“Ta còn có việc phải làm, không thể cứ ở bên cạnh người mãi được.” Tô Nhược Ly xoa nhẹ mái tóc của nàng. “Dù cho người có thể trốn tới kỳ thi đại học, chẳng lẽ còn có thể trốn cả đời?”

“Đúng vậy, cách tốt nhất để đánh bại nỗi sợ hãi chính là...” Bạch Du định tiếp lời.

“Ta có tiền! Ta thuê người không được sao?”

Hoa Li lục lọi trong ba lô của mình, lấy ra đủ thứ linh tinh. Đúng lúc đó, một hộp kim loại rơi xuống ngay trước chân Bạch Du.

“Hả? Cái gì đây?”

Hắn cúi người nhặt hộp lên, lắc nhẹ vài cái. Khi phát hiện khóa hộp khá lỏng, hắn thử mở ra.

Bên trong là một phong thư.

Trên bì thư, ngay chính giữa viết một hàng chữ:

“Dồn Lâm Hải Nhai”

Nhìn thấy cái tên này, Tần Tuyết Táo không có phản ứng gì, nhưng sắc mặt Tô Nhược Ly lại thoáng hiện lên một tia kinh ngạc:

“Lâm Hải Nhai?”

“Người biết hắn sao?”

“Gọi là quen biết thì chưa hẳn, nhưng đã từng nghe danh.” Tô Nhược Ly giải thích: “Mặc dù cái tên Lâm Hải Nhai không đến mức ai ai cũng biết, nhưng cũng coi như danh chấn một phương. Hắn là một trong những thiên kiêu đỉnh cấp của Đại Hạ, danh hiệu ‘Trảm Hải Cuồng Dao’ được chính triều đình công nhận. Hắn còn là một trong những đại diện tiêu biểu của Đại Hạ Hạo Nguyệt.”

Lại là Hạo Nguyệt cùng Kiêu Dương...

Bạch Du xoa cằm trầm ngâm: “Thiên kiêu cấp Hạo Nguyệt sao... Vậy lá thư này là gửi cho hắn?”

“Là gia gia ta viết cho hắn, ta chỉ giúp ghi lại mà thôi. Có điều, bức thư này chưa bao giờ hoàn thành.”

Hoa Li liếc nhìn chiếc hộp sắt, sau đó tựa lưng vào ghế. Ánh mắt nàng ẩn chứa sự chán ghét cùng bất lực, dường như đã nhìn nó vô số lần mà không thể thay đổi được điều gì.

“Chỉ mới viết được vài câu mở đầu, cuối cùng cũng chẳng thể gửi đi. Đã bốn năm trôi qua, gia gia không còn nữa, bức thư này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.”

Bạch Du hỏi: “Có thể xem một chút không?”

“Tùy người.” Hoa Li khoát tay. “Dù sao ta cũng định chôn nó cùng gia gia, chẳng ai còn gửi đi được nữa.”

Bạch Du cầm lá thư lên, nhẹ nhàng mở ra.

Quả nhiên, trên trang giấy chỉ có một đoạn ngắn mở đầu:

Chương 491

DTV EBOOK

“Không biết Lâm Tiểu Hữu còn nhớ đến lão hủ Hoa Ngọc Chương hay không? Từ lần từ biệt đã ba tháng trôi qua, ta vẫn không quên trận chiến đêm ấy. Trong lòng cảm khái khôn nguôi... Các người, thế hệ hậu bối, quật khởi mạnh mẽ, thiên kiêu như đao, chém bại tiền bối để chứng đạo tâm... Thật đáng tiếc, cũng thật đáng buồn, đáng hận... Ta...”

Đoạn văn dừng lại ngay tại đó, không có bất kỳ câu chữ tiếp theo nào.

Ngay khi Bạch Du vừa đọc xong đoạn này, một luồng khí tức mạnh mẽ đột ngột bùng phát từ lá thư, như thể có một ý chí chưa nguôi ngoai còn sót lại bên trong.

Trong khoảnh khắc ấy, trước mắt hắn hiện lên một hình ảnh...

Vào một đêm trăng tròn, một lão nhân yếu ớt nằm trên giường bệnh, ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ, phủ lên gương mặt nhăn nheo đã hằn sâu dấu vết thời gian. Đôi mắt ông mờ đục, thất thần nhìn lên trần nhà, dường như đang hồi tưởng về quá khứ.

Ông gắng gượng chút sức lực còn sót lại, cất giọng trầm khàn gọi cháu gái:

“Gia gia muốn viết một bức thư. Ta đọc, người ghi lại.”

Nữ hài lập tức lấy giấy bút, lau vội khóe mắt rồi gật đầu thật mạnh.

Lão nhân chậm rãi cất lời, từng câu từng chữ như mang theo nỗi tiếc nuối nặng trĩu.

“Từ lần từ biệt đã ba tháng trôi qua, ta vẫn không quên trận chiến đêm ấy. Trong lòng cảm khái khôn nguôi...”

Ánh mắt ông dần dời khỏi trần nhà, nhìn về phía ánh trăng ngoài cửa sổ. Trong tâm trí, ông trở về đêm ba tháng trước, tại diễn võ trường của Hoa gia...

Dưới ánh trăng, một thanh niên cầm đao đứng thẳng, thân hình hắc tựa như một lưỡi đao sắc bén.

Chỉ riêng việc đứng yên tại đó cũng đủ khiến ánh trăng bị chẻ làm đôi.

Sắc bén. Mềm dẻo. Lột xác.

Trận chiến đêm ấy, kết quả đã định sẵn—lão nhân bại trận.

Trên gương mặt già nua, vẻ hối hận cùng bi ai hiện rõ. Dường như hắc không cam lòng trước kết cục này, một tay ôm lấy lồng ngực đau nhói, thì thào:

“Thế hệ hậu bối quật khởi, thiên kiêu như đao, giết bại tiền bối để cầu đạo tâm... Đáng tiếc, thật đáng buồn, thật đáng hận... Ta...”

Lời chưa dứt, hắc đột nhiên khựng lại, bàn tay run rẩy che lấy ngực.

Ba tháng trước, một vết đao xuyên thấu lồng ngực hắc, để lại một đạo nội thương âm ỉ. Giờ đây, cảm xúc quá kích động khiến vết thương tái phát.

Lá thư tuyệt bút chưa kịp hoàn thành.

Nữ hài vội vã ném giấy bút, lao đến bên giường gọi lão nhân, nhưng dù nàng có khóc lóc thế nào cũng không thể níu giữ sinh mệnh đã dần rời xa.

Nằm trên giường bệnh, ôm trong lòng sự tiếc nuối, lão nhân đột ngột qua đời...

Phong cảnh vụt xa, Bạch Du cũng từ trong ảo cảnh mà tỉnh lại. Trước mắt hắc, những dòng chữ lửa hùng hực ngưng tụ thành kết cấu:

[Di vật: Di thư chưa hoàn thành]

[Nhị Tinh Anh Linh: Thủ Hộ Tông Sư]

[Trạng thái: Toàn Ảnh]

[Khế ước thất bại]

[Tàn ảnh Anh Linh đã trở về lịch sử]

[Ghi chép khế ước Anh Linh, hiện tại: 2 lần]

Nhắc nhở vang lên, đồng thời, hắn cũng nhận ra thứ trước mặt không đơn thuần là một món di vật, mà chính là tàn ảnh của một Anh Linh.

Có thể được hệ thống phán định là Anh Linh, ắt hân nhân vật này phải có điểm bất phạm.

Bất kể là Đồng Sinh lão gia tử hay Lưu Hoài lão gia tử, cả hai đều là những nhân vật kinh lịch thâm hậu, dày dặn trải nghiệm.

Thế nhưng, Hoa Ngọc Chương lại khác. Sinh mệnh hân chấm dứt một cách quá đỗi bình thường—bại dưới tay hậu bối, ôm trong lòng di hận mà chết.

Ngay cả di thư cũng không kịp viết xong, đã vĩnh viễn ra đi.

Bạch Du nhất thời không biết phải nói gì.

Hơn nữa, trạng thái của Anh Linh này lại là “Toàn Ảnh”—nghĩa là không cần bồi dưỡng, chỉ cần thu phục là có thể sở hữu toàn bộ sức mạnh.

Nên thử xem thế nào chăng?

Ánh mắt hân hướng về phía Hoa Li... Cô nương này hân là có liên hệ rất lớn với cái chết của gia gia nàng.

Nếu giúp nàng một tay, đồng thời nhân cơ hội thu về một Nhị Tinh Anh Linh, vậy thì bản thân hân cũng chẳng thiệt thòi gì.

Dù di vật của Anh Linh không phải thứ quá hiếm hoi, nhưng Anh Linh Nhị Tinh lại không dễ gặp.

Hơn nữa... “Thủ Hộ Tông Sư”.

Tông Sư, chứ không phải Đại Sư.

Theo lẽ thường, Võ Đạo Tông Sư đều là cường giả Siêu Phàm Tứ Giai.

Nhị Tinh Anh Linh thông thường có cấp bậc khoảng 40, đồng nghĩa với việc Hoa Ngọc Chương đã dùng thực lực Siêu Phàm Tam Giai để đấu ngang hàng với cường giả Siêu Phàm Tứ Giai, lại còn chìm đắm trong cảnh giới này suốt nhiều năm.

Nội tình sâu dày như vậy, danh xưng “Thủ Hộ Tông Sư” hẳn không phải hữu danh vô thực.

Ở cấp độ này, Anh Linh chắc chắn phải sở hữu thần thông hoặc kỹ năng đặc biệt.

Bạch Du đứng dậy, nói với Tần Tuyết Táo:

“Ta muốn đến phòng người để mình tưởng một chút, có thể không?”

“Đương nhiên! Được, có thể!”

Tần Tuyết Táo trả lời nhanh đến mức câu hỏi của hắn còn chưa dứt.

Tô Nhược Ly ngạc nhiên:

“Chẳng phải chính gian phòng của người cũng được sao?”

“Ngủ quên chỗ đó rồi. Với lại, không khí bên kia rõ ràng mới mẻ hơn.”

Chương 492

DTV EBOOK

Thực ra, lý do chính là vì hần cần một nơi yên tĩnh để thử nghiệm di vật.

Vừa bước vào phòng, Bạch Du định đóng cửa lại thì phát hiện Tần Tuyết Táo cũng có ý định theo vào. Nhưng Tô Nhược Ly lập tức kéo nàng lại:

“Người sáng sớm mình tưởng cái gì? Khách nhân vẫn còn ở đây, cần tiếp đón.”

“Ta cũng là khách nhân!”

Tần Tuyết Táo phản bác đầy lý lẽ.

“Vậy sao vừa nãy thái độ của ngươi với Hoa tiên sinh lại không giống khách nhân chút nào?”

Tô Nhược Ly quyết không để hai người bọn họ cô nam quả nữ chung phòng.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng ba nàng ngồi lại trên ghế sofa, ai nấy đều lộ vẻ nhàm chán.

Hoa Li kỳ quái hỏi:

“Các ngươi không có hoạt động gì để giải trí sao?”

“Có.” Tô Nhược Ly đáp. “Nhưng một người thì không chơi được.”

“Có.” Tần Tuyết Táo đáp. “Nhưng còn phải tiếp khách.”

“Vậy hai ngươi cùng nhau...”

“Không thích hợp.” X2

Hoa Li cứng họng, nhìn cánh cửa phòng khép hờ mà cảm thấy bầu không khí càng lúc càng ngột ngạt.

Bỗng nhiên, nàng nhận ra... Có lẽ việc chờ đợi ở nhà mình cũng không đến nỗi khó chịu như tưởng

tượng.

Thì ra, nơi này cả ngày đều diễn ra Tu La Trận sao?

Tên du mộc đầu đáng giận kia, lại dám đẩy nan đề này sang cho ta! Thù này, ta nhớ kỹ!

【Anh Linh Biên Niên Sử khởi động】

【Có xác nhận kế ước không?】

【Xác nhận kế ước.】

【Kế ước Anh Linh đã có hiệu lực】

【Có muốn bắt đầu biên tập vận mệnh màn cuối của “Thủ Hộ Tông Sư” không?】

【Nếu từ chối biên tập, sẽ không thể thu hoạch Anh Linh hoàn chỉnh】

Bắt đầu Biên Tập Vận Mệnh.

Bốn năm trước, Hoa gia.

Hoa Ngọc Chương ngồi giữa trận pháp luyện công. Bên cạnh hắn, một lư hương nghi ngút tỏa ra sương tím nhàn nhạt, mùi thuốc thoang thoảng khắp phòng.

Năm nay, hắn đã gần tám mươi tuổi.

Thế nhưng, nhờ tu luyện siêu phàm, dung mạo hắn chỉ tương đương một lão nhân sáu mươi. Ngoại trừ mái tóc bạc trắng, thân thể vẫn tráng kiện, cơ bắp rắn chắc, không hề có dấu hiệu già yếu.

Chỉ là... người đã già.

Một tộc nhân vội vã chạy vào sân luyện công, tay ôm lấy một bên mặt, khóe mắt bầm tím, phía sau tai một mảng tóc đã bị cạo sạch.

“Đại gia gia! Bên ngoài có kẻ đến gây sự! Hắn nhất quyết muốn khiêu chiến ngài, chúng ta căn bản không ngăn được!”

Vừa dứt lời, cửa lớn của phòng luyện công bị đẩy mạnh ra. Ngay sau đó, một thanh niên bị đá văng, thân thể bay xa hơn mười mét.

Hoa Ngọc Chương lập tức đứng bật dậy, giơ tay đỡ lấy người vừa bị đánh, nhẹ nhàng thả hẳn xuống đất. Chỉ bằng một tay, hẳn nhắc bổng thanh niên trưởng thành kia lên như thể đang xách một con gà. Nhíu mày, hẳn trầm giọng:

“Đây là địa bàn của Hoa gia ta, người ngang nhiên xông vào như vậy, chẳng lẽ không xem quy tắc ra gì?”

Người tới tay trái nắm chặt chuôi đao, ánh mắt quét qua mặt sân luyện công sạch sẽ, gót giày giẫm mạnh xuống, phát ra âm thanh ma sát kỳ dị.

“Ta mang theo thư khiêu chiến đến, nhưng tộc nhân của người ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, cứ khăng khăng nói không tiếp nhận thư, cũng không nhận khiêu chiến... còn định dùng loạn côn đánh ta đuổi ra ngoài. Vậy nên ta mới tự mình vào đây, muốn xem thử vị Thủ Hộ Tông Sư trong truyền thuyết có thực sự kiêu ngạo như vậy hay không.”

Hoa Ngọc Chương cúi đầu liếc nhìn tộc nhân bị thương, người nọ lập tức đáp ứng:

“Đại gia gia, thân thể ngài không tốt, mà kẻ này rõ ràng đến không có ý tốt, bọn ta chỉ muốn đuổi hẳn đi...”

Hoa Ngọc Chương lạnh lùng quát: “Người tới là khách, ngay cả đạo lý này cũng không hiểu sao? Cút ra ngoài!”

Thanh niên kia vội vàng vòng qua một bên, cúi đầu rời khỏi phòng luyện công.

“Thật khiến người chê cười.” Hoa Ngọc Chương thở dài một tiếng, giọng nói có chút áy náy. “Bọn chúng chỉ là người bình thường, không phải siêu phàm giả. Nếu người thấy bọn họ ra tay không nương tình, e

rằng ít nhất cũng đã mất nửa cái mạng. Nói đi, người tới đây có mục đích gì?”

Thiếu niên kia chấp tay đáp: “Ta là Lâm Hải Nhai, gia sư là Hoắc Thu Thủy, đây là thư giới thiệu của sư phụ ta.”

Nghe đến cái tên Hoắc Thu Thủy, trong lòng Hoa Ngọc Chương khẽ động: “Người là đệ tử của Võ Thánh Các? Xếp hạng thứ mấy?”

Lâm Hải Nhai trả lời: “Hiện tại xếp thứ năm... Được gia sư tán thành, lần này xuất sư du hành Đại Hạ, khiêu chiến cao thủ khắp nơi. Nam Lăng thị là một trong những trạm dừng chân, ta đặc biệt đến đây thỉnh giáo Hoa Tông Sư!”

“Người vẫn chưa trưởng thành đi?”

“Năm nay mười tám.”

“Một thiếu niên thiên kiều nũ à...” Hoa Ngọc Chương chăm chú quan sát đối phương, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao. “Hoắc Thu Thủy là Đao Thánh, xếp thứ tư trên Võ Thánh Bảng, vậy người chắc chắn cũng dùng đao?”

“Đúng vậy.” Lâm Hải Nhai nghiêm túc hỏi: “Xin hỏi Hoa Tông Sư, ta cả gan đưa ra lời khiêu chiến, ngài nhận hay không nhận?”

Hoa Ngọc Chương hít sâu, trầm ngâm.

Chương 493

DTV EBOOK

Trong Võ Thánh Các, đệ tử có thứ hạng phải lọt vào top năm mới đủ tư cách xuất sư, du hành khắp Đại Hạ, tìm kiếm cao thủ khiêu chiến để mài giũa bản thân, từ đó minh ngộ võ đạo.

Mỗi người khiêu chiến đều có lựa chọn khác nhau, tùy thuộc vào sự sắp đặt của ân sư.

Hoắc Thu Thủy là Đạo Thánh, nếu hấn địch thân chỉ định Hoa Ngọc Chương làm đối thủ cho đồ đệ mình, chuyện này truyền ra ngoài sẽ mang lại danh tiếng không nhỏ. Thắng, nghĩa là bảo đao chưa cùn. Thua, thì thành tựu danh tiếng của kẻ trẻ tuổi.

Nếu Lâm Hải Nhai thua ba trận liên tiếp, hấn sẽ phải kết thúc lịch luyện, quay về Võ Thánh Các, một năm sau mới có thể tái xuất. Nhưng hiện tại, có vẻ hấn chưa từng thất bại, hơn nữa còn liên tục đánh bại các cao thủ lâu năm, khí thế bừng bừng, như mãnh hổ xuống núi.

Nếu còn trẻ hơn mười tuổi, Hoa Ngọc Chương tất nhiên sẽ không chút do dự mà tiếp nhận. Nhưng hiện tại, cơ thể ông ngày càng suy yếu...

“Chuyện này... thôi bỏ đi.”

Đúng lúc Hoa Ngọc Chương còn chân chừ, Lâm Hải Nhai xoay người, tỏ vẻ không còn hứng thú. Hấn hơi nghiêng người, bàn tay trái rủ xuống, giọng điệu bình thản:

“Người mang trên người quá nhiều gánh nặng và do dự, nếu đối đầu với ta, chắc chắn không trụ nổi quá mười hiệp. Ta vượt ngàn dặm đến đây, lựa chọn người làm đối thủ, không phải để khi dễ một lão nhân.”

Hoa Ngọc Chương không hề tức giận. Lời của đối phương đều là sự thật. Trẻ tuổi mà đã có thể nhìn thấu vấn đề đến như vậy.

Ông hít sâu một hơi, trầm giọng đáp:

“Ngày mai giữa trưa, người quay lại. Khi đó ta sẽ cho người một câu trả lời chắc chắn.”

“Được.” Lâm Hải Nhai nói xong liền rời khỏi phòng luyện công.

Không lâu sau, một đám người đổ xô đến, có cả bác sĩ theo sau.

“Cha, người không sao chứ?”

“Đại gia gia! Tên ác đồ đó đâu? Hắn chạy rồi sao? Ta báo quan ngay đây!”

“Đại cữu! Người không thể xảy ra chuyện đâu!”

Cả phòng luyện công rơi vào một trận hỗn loạn, ai nấy đều lo lắng sốt sắng.

Là trụ cột của gia tộc, là Định Hải Thần Châm của Hoa gia, chỉ cần ông hơi ho một tiếng cũng đủ làm cả nhà hoảng hốt.

Hoa Ngọc Chương hít sâu, giọng vang như chuông đồng:

“Đừng có mà nhốn nháo lên như vậy! Nhìn xem bộ dạng các người thế nào rồi? Từng người một đều đã lớn tuổi cả rồi, có cần ta huấn luyện lại không?”

Tức khắc, cả đám im phăng phắc.

Hừ lạnh một tiếng, ông sải bước ra cửa, trầm giọng:

“Thật phiền phức, ồn ào đến mức ta chẳng có chút tâm trạng nào! Tất cả về hết cho ta!”

Hoa Ngọc Chương xuyên qua đám người, băng qua đình viện, chậm rãi bước vào thư phòng của mình.

Ánh mắt quét qua bố cục quen thuộc trong thư phòng, bỗng dừng lại trên giá sách, nơi có một bức

ảnh chụp chung kiểu cũ. Ông đưa tay cầm lấy khung ảnh, nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét.

Thê tử đã rời xa ông hai mươi năm rồi...

Nhìn về trang viên rộng lớn này, lại liếc xuống lầu dưới, nơi có đám người thân thuộc đang tất bật đi lại, ông khẽ thở dài.

Thời trẻ, ông từng bốn ba khắp nơi, dấn thân vào vực sâu Ảnh Giới, đặt chân đến Anh Hùng Lâu, say sưa náo loạn ở Vân Long Đỉnh, cùng bằng hữu một thời nông cuồng phóng túng, không kiêng nể gì... Thật không ngờ đến tuổi già, lại có quá nhiều chuyện không thể buông tay. Bị trói buộc trong trang viên này, đến cả một kẻ hậu bối khiêu chiến cũng phải cân nhắc thiệt hơn.

Đúng lúc này, một tiếng động khe khẽ truyền ra từ thư phòng.

Ánh mắt Hoa Ngọc Chương chột sắc bén, ông đưa tay mở giá sách, tùy tiện với tới, liền tóm được một bóng dáng nhỏ bé từ bên trong lòi ra.

Người trước cao gần một mét chín, người sau chỉ là một tiểu cô nương học cấp hai, bị nhấc bổng lên liền lộ ra nụ cười ngượng ngùng:

“Gia... gia gia.”

“Lại chui vào thư phòng của ta? Tìm cái gì? Ở đây chẳng có công pháp bí tịch gì đâu.” Hoa Ngọc Chương đặt nghịch ngợm tiểu tôn nữ xuống đất, chậm rãi nói: “Người trong nhà không cho người luyện công, là vì sợ người chịu không nổi những khổ luyện ấy.”

“Nhưng con không thấy vậy mà, con cảm thấy mình biết đâu lại có thể thành công.” Hoa Li phỉ phỉ bụi trên đầu, khuôn mặt tràn đầy tự tin.

“Đối với nữ hài tử, một đời bình an phú quý mới là điều tốt nhất.” Hoa Ngọc Chương cảm thán, giọng điệu mang theo chút hoài niệm. “Trở thành siêu

phàm giả không phải là chuyện tốt đẹp gì... Người vì sao lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì gia gia rất lợi hại mà!”

“Lợi hại sao?”

“Vậy chẳng phải đã đủ rồi ư?” Hoa Li chớp mắt, ngây thơ nói: “Tất cả mọi người đều ỷ lại vào gia gia, nếu con cũng có thể mạnh mẽ như vậy, chẳng phải có thể tự mình quyết định cuộc đời mình sao? Như thế chẳng phải rất đáng ngưỡng mộ à?”

Hoa Ngọc Chương hơi ngẩn ra, nhìn cháu gái, chậm rãi hỏi: “Trong mắt người, gia gia là người như vậy sao?”

Chương 494

DTV EBOOK

“Dĩ nhiên rồi!” Hoa Li không chút do dự gật đầu, giọng nói đầy chắc chắn: “Gia gia làm việc luôn quyết đoán, chưa từng do dự, mà lại không ai dám phản đối.”

Lão nhân nghe vậy, ánh mắt chợt ánh lên đủ loại cảm xúc phức tạp. Khuôn mặt vốn trầm ổn dường như hiện lên chút gì đó không thể nói thành lời. Ông hé miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ vuốt râu, thấp giọng cười khẽ:

“Phải rồi, gia gia làm việc, từ trước tới nay chưa từng do dự. Con đường này, hoặc tiến về phía trước, hoặc là thụt lùi, chưa từng có chuyện đứng yên. Chỉ là... không biết từ khi nào, ta lại trở nên do dự như thế này.”

Ông vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu Hoa Li, ánh mắt hiền từ, giọng điệu ôn hòa:

“Li Nhi... Người đừng giống ta.”

Trưa ngày hôm sau.

Lâm Hải Nhai đến phòng luyện công đúng giờ. Lần này, người đưa hắc vào là Hoa Li, không có ai khác chứng kiến.

Nàng cũng là người duy nhất quan sát trận chiến này.

Vừa bước vào phòng luyện công, Lâm Hải Nhai lập tức cảm nhận được sự khác biệt. Không phải vì nơi đây có gì thay đổi, mà bởi con người ở đó đã khác.

Hôm qua, Hoa Ngọc Chương trông như một lão nhân già cỗi, toàn thân ngập trong mùi thuốc, ngay cả hơi thở cũng phảng phất vẻ lụ khụ.

Nhưng hôm nay, hắn lại xuất hiện với một diện mạo hoàn toàn khác. Bộ y phục cũ kỹ đã được thay mới, bộ râu dài xồm xoàm cũng được cạo sạch. Làn da đồng cổ hần sâu dấu vết của tuế nguyệt, vết thương trên mặt càng rõ ràng, nhưng khí chất lại thêm phần trầm ổn. Nhìn hắn lúc này, cứ như trẻ ra mấy chục tuổi.

Lâm Hải Nhai vô thức nâng tay trái cầm đao lên, ánh mắt trầm xuống.

Thấy đối phương như vậy, hắn không cần hỏi gì nữa. Không cần thiết.

Chỉ riêng thái độ kia đã là câu trả lời rõ ràng nhất.

—“Đệ tử Võ Thánh Các, Lâm Hải Nhai!”

—“Chỉ Xích Bất Phá, Hoa Ngọc Chương!”

Cả hai lần lượt báo danh và xưng hào, rồi ôm quyền hành lễ.

Hoa Li đứng bên cạnh, nắm chặt quả quýt trong tay. Nàng không cho rằng gia gia mình sẽ bại dưới tay kẻ trẻ tuổi này, nhưng vẫn không khỏi căng thẳng. Ngón tay nàng vô thức siết chặt, làm nước quýt nhỏ xuống nền đá, sắc cam rực rỡ như một tín hiệu khai màn.

Ầm!

Lâm Hải Nhai là người ra tay trước!

Một vệt sáng trắng xé gió, đao đã rời vỏ!

Tay trái giữ vỏ, tay phải cầm đao, hai nhát chém nhanh như chớp bổ xuống hai bên trái phải của Hoa Ngọc Chương, tạo thành một đường giao cắt sắc bén!

—“Vô Thanh Đao, kỹ thuật giết người...”

Hoa Ngọc Chương vừa đánh giá vừa nắm chặt cơ bắp. Toàn bộ cánh tay hắn lập tức sáng lên, như được bao phủ bởi một tầng nham thạch huyền hoàng.

Lưỡi dao sắc bén bổ xuống, chém mạnh vào hai cánh tay trần của lão! Một tiếng vang bén nhọn vang lên, chấn động cả gian phòng, khiến Hoa Li theo bản năng ôm đầu che tai.

Nhát dao ấy, mạnh đến mức đá cũng phải nứt, vậy mà trên tay Hoa Ngọc Chương, chẳng để lại dù chỉ một vết trầy.

Lâm Hải Nhai lập tức lùi lại giữ khoảng cách, ánh mắt dừng trên thanh dao của mình—“Phương Thảo”, một trong những danh đao hiển hách, từng là bội đao của Hoắc Thu Thủy thời trẻ.

Lưỡi dao này sắc bén đến mức có thể chém đứt Thiết Bố Sam của cao tăng Thiếu Lâm.

Thế nhưng, khi chạm vào thân thể Hoa Ngọc Chương, nó lại không thể xuyên qua.

—“Thế chất gì đây?”

—“Chỉ là Huyền Hoàng Công Thể đã đạt đến cực hạn.” Hoa Ngọc Chương bình thản đáp, “Thiên hạ võ học, chỉ cần đạt đến đại thành, có thể vĩnh viễn thay đổi thể chất, hình thành Công Thể. Ta tu luyện Hoàng Long Quyết, một phần trong Tứ Tượng Thần Công Nội Thiên.”

Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, mà Thổ là trung tâm, đại diện cho Hoàng Long.

Tứ Tượng Thần Công là một trong mười đại thần công trên giang hồ, có thể phân thành năm loại công pháp, và Hoàng Long Quyết chính là một trong số đó.

Công lực vận chuyển, thân như nham thạch bất hoại!

Dù vậy, không có võ công nào là không có sơ hở. Hai mắt, hạ âm, những nơi không thể luyện, đều có thể trở thành điểm yếu. Nhưng điều quan trọng nhất là, ngay cả những người cùng luyện Công Thể này cũng không biết đối phương có sơ hở ở đâu.

Lâm Hải Nhai xoay cổ tay, ánh mắt lạnh lùng:

—“Không chỉ là Công Thể, đúng chứ? Nếu chỉ là Công Thể, thì không thể có lực phản chấn mạnh như vậy.”

Hắn đã cảm nhận được nguồn lực lượng này, vì thế mới cố ý kéo giãn khoảng cách.

Hoa Ngọc Chương cười lớn:

—“Ha ha ha! Đây chính là bí kỹ của ta! Hoắc Thu Thủy muốn người chứng kiến, chắc cũng chính là điều này!”

Lâm Hải Nhai không nói thêm, chỉ nhấc đao:

—“Mời chỉ giáo!”

Lưỡi đao lại vung lên!

Ánh đao như sóng biển dâng trào!

Lâm Hải Nhai là thiên tài đao thuật, theo Hoắc Thu Thủy chu du thiên hạ, từng ngồi trên bờ biển suốt một ngày để lĩnh ngộ ra bộ đao pháp đặc biệt này.

Từng nhát chém như sóng triều, liên miên bất tuyệt, cuộn cuộn mãnh liệt.

Ầm! Ầm! Ầm!

Những đợt tấn công dồn dập như bão tố quét qua.

Chương 495

DTV EBOOK

Nhưng... Hoa Ngọc Chương vẫn đứng yên, tựa như tảng đá ngằm giữa biển lớn, để mặc những cơn sóng giận dữ đập vào người mà không mảy may lay động.

Một công một thủ, làm người xem hoa mắt.

Hoa Li dụi mắt, nhìn vào ánh đao loang loáng kia, dường như thấy được...

Hoa Ngọc Chương đang dốc toàn lực!

Người đối diện, khi vận chuyển khí tức, đột nhiên xuất hiện một tia ngưng trệ, bị đao quang chấn lui nửa bước.

Thế nhưng, chỉ trong chớp mắt, hấn lại đứng vững, thậm chí còn đập mạnh về phía trước, chân phải nhấc cao, tung ra một cước chấn động.

Oanh——!

Ngay lập tức, khu vực hình quạt phía trước hấn, phạm vi rộng đến mười mét, mặt đất nứt toác, từng viên gạch vỡ vụn, đá tảng văng tung tóe.

Có tảng bay cao hai, ba mét rồi rơi xuống, có viên cắm thẳng vào trần nhà, có mảnh bắn xuyên cửa sổ, có mảnh cắm sâu vào cửa lớn phía sau.

Toàn bộ phòng luyện công rung chuyển dữ dội, tựa như vừa hứng chịu một trận địa chấn.

Cú đá này trực tiếp phá vỡ thế cân bằng của Lâm Hải Nhai.

Đao pháp thủy triều của hấn cũng lập tức bị gián đoạn!

Cả người hấn lơ lửng giữa không trung, hoàn toàn mất đi điểm tựa.

Hoa Ngọc Chương tất nhiên không bỏ qua cơ hội, cách không vung quyền!

Một luồng quyền phong mãnh liệt ập tới, nhắm thẳng vào lưng của Lâm Hải Nhai!

Nhưng đúng lúc đó, hắc giơ vỏ đao lên đỡ, tựa như phía sau mọc mắt!

Hoa Ngọc Chương đang định tiếp tục xuất quyền, thì bỗng thấy dưới thân thể đối phương xoay tròn, một vòng đao quang sắc bén bất ngờ quét tới!

Quyền chạm đao!

Hai luồng lực giao thoa, một tia sáng đỏ thẫm vẩy ra.

Trên mu bàn tay Hoa Ngọc Chương xuất hiện một vết cắt dài năm centimet.

Chỉ là vết thương ngoài da, chưa tổn hại đến gân cốt.

Lâm Hải Nhai thì xoay ba vòng trên không, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

—“Vừa rồi một đao kia...”

—“Là một trong những chiêu thức đặc ý của gia sư—Phiêu Tự.” Lâm Hải Nhai đáp, “Chỉ là ta vẫn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ.”

Dù rơi vào tình thế mất cân bằng, vẫn có thể tìm được góc độ ra đao chính xác.

Một loại xả thân chiêu cực kỳ hung hiểm!

Hoa Ngọc Chương phá lên cười, hoàn toàn không để ý đến vết thương trên tay.

Cảm giác thống khoái này, đã bao lâu rồi hắc chưa từng nếm trải?

Bị thương, đau đớn, cùng kẻ địch quần chiến đến tận cùng!

Hắc cố nén cơn đau nhói trong lồng ngực, cất cao giọng:

—“Tiếp tục đi! Để ta kiến thức đao pháp của ngươi!”

Ánh mắt Lâm Hải Nhai không còn bình tĩnh như trước, mà lộ rõ một sự khát khao đến điên cuồng. Giọng nói hần cũng không thể kiềm chế, để lộ chút kích động cuồng nhiệt:

“Phương Thảo có chút khát nước... Ta cũng vậy! Hoa Tông Sư, cẩn thận!”

Trong góc phòng, Tiểu Hoa Li lặng lẽ quan sát tất cả. Nàng không hiểu những chiêu thức kiếm quang đao ảnh tinh diệu kia, chỉ có thể cảm nhận sự đáng sợ của hai người đang giao chiến.

Mỗi một đường đao, mỗi một nhát kiếm đều sắc bén đến cực điểm, tựa như một màn giết chóc đầy tàn nhẫn và phóng túng.

Cảnh tượng trước mắt khiến tâm linh nhỏ bé của nàng chấn động mãnh liệt.

Đây chính là siêu phàm giả.

Không phải một thế giới đầy vẻ hào nhoáng mỹ lệ, mà là một thực tại khắc nghiệt – nơi sức mạnh quyết định tất cả, nơi kẻ yếu chỉ có thể trở thành mồi ngon cho kẻ mạnh. Một chiến trường tàn khốc, như những con mãnh thú cắn xé lẫn nhau giữa rừng sâu.

Trận chiến kéo dài trọn vẹn hơn một giờ, cuối cùng cũng dần đi đến hồi kết.

Cả hai bên đều đã dốc hết toàn bộ thực lực.

Hoa Ngọc Chương không khỏi thâm thán phục. Hần kính nề kẻ hậu bối này – một thiếu niên trẻ tuổi đã có thể đạt đến đỉnh cao Nhị Giai, chỉ cách Tam Giai một bước chân. Nếu như ở cùng cấp bậc, hẳn chưa chắc có thể giành chiến thắng.

Đáng tiếc, dù sao vẫn chỉ là một kẻ trẻ tuổi – quá mức non nớt.

Đường tấn công quá đơn điệu, kinh nghiệm lại chưa đủ. Nếu như hần tùy tiện thay đổi cách tấn công, e rằng lại càng dễ bị bản năng dẫn dắt, khiến toàn bộ nhịp độ hoàn toàn rối loạn.

Đao pháp có thể cuồng, nhưng không thể loạn!

Nếu không thể kiểm soát được binh khí trong tay, trước mặt cao thủ liền sẽ trở nên đầy rẫy sơ hở.

Lại một đao chém tới!

Nhìn qua có vẻ như là một nhát đao hoàn mỹ, một thời cơ ra tay không thể chê vào đâu được. Nhưng thực tế, nó lại quá mức liều lĩnh.

Chỉ cần đỡ được một đao này, trận chiến sẽ kết thúc!

Hoa Ngọc Chương giơ tay, trực tiếp chụp về phía binh khí. Hần không hề nghi ngờ, với tư cách một Thủ Hộ Tông Sư, một đao này đối với hần chẳng thể xem là mối nguy hiểm đáng kể.

Ngay cả Tiểu Hoa Li, một kẻ ngoài nghề cũng nhìn ra được, chỉ cần tiếp lấy đao này, liền có thể phong tỏa hoàn toàn vũ khí của Lâm Hải Nhai. Một đao khách mất đao, cũng đồng nghĩa với thất bại.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó—

Binh khí trực tiếp xuyên thủng bàn tay Hoa Ngọc Chương!

Một vết thương sâu ba centimet hiện ra ở hõm khẩu hần, lưỡi đao tiếp tục đâm xuyên qua lồng ngực!

Chương 496

DTV EBOOK

Miệng Hoa Ngọc Chương há hốc, máu tươi phun trào.
Khí thể trên người đột nhiên sa sút.

Nhưng không phải vì nhát chém này.

Mà bởi vì—

Những vết thương cũ tích tụ bấy lâu nay bỗng nhiên
bộc phát!

Thể xác già nua đã đến cực hạn!

Hắn giải trừ Công Thể, ngay cả ánh mắt cũng thoáng
hoảng hốt.

Khoảnh khắc đó, hắn không còn khống chế nổi lưỡi
dao!

Lâm Hải Nhai chậm rãi rút dao ra, máu tươi nhiễm
đỏ ba thước!

Hắn cúi đầu nhìn binh khí trong tay, lại ngẩng đầu
nhìn Hoa Ngọc Chương. Ánh mắt hùng hực dần thu
lại, khóe miệng cũng theo đó mà trùng xuống.

Đệ tử Võ Thánh Các trầm mặc đứng nhìn.

Tiểu Hoa Li không nhin được nữa, từ trong góc lao
ra, mặt mày tái mét hét lên:

“Gia gia!”

“Đừng lại đây!”

Tiếng rống của Hoa Ngọc Chương vang lên trầm đục,
như một con sư tử già gầm thét. Âm thanh ấy khiến
bước chân Hoa Li cứng đờ.

“Trận chiến vẫn chưa kết thúc!”

Hoa Ngọc Chương nhìn chằm chằm Lâm Hải Nhai,
chậm rãi lên tiếng. Hắn chống đỡ thân thể, cố gắng

để lưng một lần nữa thẳng tắp, gắt gao khóa chặt ánh nhìn lên thiếu niên kia.

“Người sẽ không định dừng tay chứ?”

Lâm Hải Nhai trầm giọng đáp:

“Không. Ta còn một đao chưa xuất!”

Hoa Ngọc Chương bật cười:

“VẬY CỨ VIỆC DỪNG RA ĐI! ĐỂ TA NHÌN XEM CỰC HẠN CỦA NGƯỜI Ở ĐÂU!”

Lâm Hải Nhai khẽ gật đầu:

“Tốt!”

Hắn đã sớm nắm giữ một chiêu Thần Thông cấp bậc đao pháp.

Nhưng nếu nhát đao này bổ xuống—

Hoa Ngọc Chương chắc chắn sẽ chết!

Bởi vì hắn... đã đến cực hạn!

Xuất phát từ lòng tôn trọng, hắn vẫn cầm chặt đao trong tay, chậm rãi đưa lưỡi đao về vỏ, bắt đầu tụ lực súc thế.

Dù biết rõ một khi nhát đao này vung ra, kết cục tất sẽ không thể vãn hồi, hắn vẫn không chút do dự, nghĩa vô phản cố*.

(*Nghĩa vô phản cố: Đã quyết định thì không quay đầu lại.)

Hoa Ngọc Chương nuốt xuống ngụm nước bọt tanh nồng vị máu. Hắn không biết một thân thể già nua như mình có còn đủ sức tung ra một kích cuối cùng hay không, nhưng hắn vẫn muốn thử.

Hắn thà chết dưới lưỡi đao—

Còn hơn là già nua mục nát trên giường bệnh.

Tôn nghiêm và kiêu ngạo trong lòng khiến hắn muốn lựa chọn một cái chết thích đáng. Nhưng nếu

cái chết ấy lại giúp kẻ hậu bối thành danh, vậy thì sao?

Hắn thích ngọt.

Thì có gì phải sợ chết?

Hai người đối mặt, trong ánh mắt đều ánh lên sự điên cuồng lạnh thấu xương.

Lâm Hải Nhai rút đao.

Khoảnh khắc đó, thứ trong tay hắn không còn là lưỡi đao—

Mà là lưu quang bùng nổ!

Đao quang như vỡ đê mà tràn ra, quét sạch tất cả, lấp đầy không gian trong phòng đến mức không còn một kẽ hở!

“Trảm Lãng——!!!”

Hắn hóa thành một đạo tàn ảnh lao đến!

Nhưng ngay khi chiêu thức sắp giáng xuống—

Hắn dừng lại.

Đao quang lơ lửng ngay trước người Hoa Ngọc Chương, chiêu thức bị chặn lại giữa chừng, đầy trời đao ảnh như tờ giấy bị xé vụn, lặng lẽ rơi xuống như những cánh hoa úa tàn.

Lâm Hải Nhai khẽ há miệng, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài trầm mặc.

Hoa Ngọc Chương vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Như một bức tượng đá.

Hào quang trong mắt hắn dần dần tán đi.

Ý thức hắn đang dần biến mất.

Mang theo tiếc nuối của một trận chiến còn dang dở.

Thanh âm hắn yếu ớt, khàn đặc mà nặng nề:

“Thật sự là... đáng hận...”

“Cái thân già này... đến cả làm đá mài dao... cũng không đủ tư cách sao?”

Đáng hận— chính là hắn.

Đáng thương— cũng là hắn.

Đáng tiếc— lại càng là hắn.

Hắn ngửa mặt ngã xuống.

Tiểu Hoa Li lao đến bên người lão nhân, ôm lấy gia gia, gào khóc đến xé ruột xé gan.

Tất cả những mộng tưởng của nàng về siêu phàm giả

—

Đến khoảnh khắc này, hoàn toàn tan thành mây khói.

Trước đây nàng đã từng ngưỡng mộ và khao khát đến mức nào—

Thì bây giờ lại càng thống hận và sợ hãi bấy nhiêu!

Siêu phàm giả có gì tốt?

Nàng chỉ nhìn thấy một lão nhân tuyệt vọng.

Hoa Li khóc không thành tiếng.

Lâm Hải Nhai trầm mặc thu hồi đao, định rời khỏi nơi này.

Hắn cũng không cần thiết phải ở lại Nam Lăng nữa. Trong lòng không quá nhiều bi thương hay vui mừng, chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối.

Siêu phàm giả giao đấu, sinh tử vốn là chuyện thường tình.

Hoa Ngọc Chương đã bỏ mình, Hoa gia có lẽ sẽ hận hắn, nhưng hắn đã gửi phong thư chứng minh đây là một trận chiến do chính đối phương khởi xướng. Vì vậy, Trường Dạ Ti sẽ không can thiệp.

Với suy nghĩ đó, hắn cất bước đi về phía cửa.

Nhưng ngay khoảnh khắc hần sắp rời khỏi nơi này—
Một thanh âm bất ngờ vang lên.

“—— Người muốn đi đâu?”

Khí tức đen kịt vùn vù trên thân thể cắt đứt sinh cơ,
từng luồng khí đen cuộn cuộn xoay quanh không
ngừng.

Đôi mắt đã khép chặt một lần nữa chậm rãi mở ra.

Bàn tay phải của lão nhân ấn xuống mặt đất rạn nứt,
sống lưng thẳng tắp, chậm rãi đứng lên.

Chỉ là, kẻ khổng chế thân xác bây giờ không còn là
lão nhân kia nữa, mà là Vận Mệnh Biên Tập Giả.

Nhân sinh có quá nhiều tiếc nuối.

Dù sao, cũng nên được bổ khuyết.

Chương 497

DTV EBOOK

Đến lượt ta đặt dấu chấm tròn cho câu chuyện không hoàn mỹ này.

Hắn mở miệng, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Người muốn đi đâu?”

Thiếu niên giật mình quay đầu lại, chỉ thấy lão nhân vốn đã tuyệt khí, lúc này lại một lần nữa đứng lên. Toàn thân những vết thương chồng chất ban nãy vậy mà đã biến mất vô tung!

Chuyện này sao có thể?

Vừa rồi, cơ thể hắn đã nhuộm đầy vết thương, thế nhưng lúc này đây, dù nhìn thế nào cũng không tìm ra một dấu vết nào cả.

Lão nhân đứng đó, khí thế càng mạnh mẽ hơn trước. Ngay cả làn da màu đồng cổ cũng căng tràn sinh lực, ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo.

Hoa Li nhìn gia gia mình lần nữa đứng lên, thân thể cứng ngắc như hóa đá. Nàng há to miệng, ngơ ngác nhìn mà không nói được một lời nào.

Một bàn tay dịu dàng rủ xuống, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, xóa tan đi mọi lo lắng và sợ hãi trong lòng.

“Muốn khóc tang? Hiện tại vẫn còn quá sớm.”

Lão nhân cười nhạt, khóe miệng nhếch lên, kiêu ngạo không khác gì một thiếu niên.

“Hoa Li, hãy nhìn cho thật kỹ.”

Lão nhân bước vòng qua nữ hài, sải bước tiến lên phía trước. Mỗi bước chân rơi xuống, cả diễn võ trường đều khẽ rung chuyển.

Sau khi tiếp quản thân thể này, Bạch Du mới chân chính cảm nhận được nội tình sâu không lường được của Hoa Ngọc Chương, một vị tông sư đã uy chấn bấy lâu nay. Đó là một sức mạnh đến chính hắn cũng không thể khổng chế nổi.

“Lâm Hải Nhai.”

“Hãy để ta được chứng kiến đao của ngươi!”

Hắn chủ động lên tiếng.

Lâm Hải Nhai khẽ cười, tiếng cười trầm thấp đầy kiềm chế. Nụ cười ấy có chút ngây thơ nhưng lại ẩn chứa sự cuồng dã, phảng phất như một con sói hoang nhe nanh lộ răng, chuẩn bị xé xác con mồi.

Vẫn là một đao vừa rồi.

Chỉ là, lần này hắn không cần thu liễm hay kiềm chế nữa.

Không cần nương tay!

Hắn sẽ vung ra nhát đao nhanh nhất trong kiếp sống này.

Thiên tài chính là như vậy, mỗi khắc đều đang tiến bộ. Mỗi một đao chém ra, so với nhát trước càng thêm hung mãnh và trí mạng!

Thần Thông - Trảm Lãng!

Đao quang cuộn cuộn như thủy triều dâng trào.

Hắn vung đao chém ra, trong chớp mắt, từng tia đao ảnh tràn ngập không gian, vô khổng bất nhập, không gì không thể phá hủy.

Vô số đao quang ập đến từ bốn phương tám hướng, nhưng đồng thời lại có hơn phân nửa lực lượng bị thu về lưỡi đao.

Lâm Hải Nhai hóa thành một vệt hàn quang bắn về phía trước. Lúc này, chỉ có thể nhìn thấy thân đao sắc bén, không thấy được bóng người.

Hắn và đao đã hòa làm một thể!

Một đao này, sắc bén không gì sánh được!

Mà đối diện với cơn sóng thần đao quang ngập trời kia, Hoa Ngọc Chương chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Trước đó hắn chưa từng thi triển, nhưng lúc này không thể do dự.

Hai tay lão nâng lên, huyền hoàng khí trong thể nội cuộn cuộn trào ra. Trên cổ, Ấn Long Mạch hiển hiện, một con rồng màu vàng đậm quanh quẩn bên thân, gào thét đối kháng với đao quang khắp trời.

Lão nhân cười to, gào lên đầy sảng khoái.

Ngay khoảnh khắc đao quang ập đến, một tiếng chuông ngân vang.

— Ông!

Phảng phất như chuông chùa vang vọng.

Hoa Li cảm thấy trái tim mình như bị đập mạnh một nhịp, cả người run lên. Nàng căn bản không dám mở mắt nhìn thẳng vào ánh đao rực rỡ kia, chỉ biết ôm đầu co rúm lại.

Thế nhưng, ngay giây tiếp theo—

Làn sóng đao quang dữ dội kia trong nháy mắt liền tan biến sạch sẽ, không còn chút động tĩnh nào.

Nàng chớp chớp mắt, cẩn thận nhìn lên.

Ngay trước mặt nàng, một thanh đao đang lơ lửng cách mặt đất chưa đầy nửa thước.

Lâm Hải Nhai từ trong vệt hàn quang bước ra. Đao của hắn vẫn treo giữa không trung.

Một đường đao vết sâu hoắm kéo dài trên mặt đất, lan thẳng đến chân của lão nhân.

Ngay sau đó, đường vết nứt tỏa rộng ra hai bên, tạo thành một vòng tròn không hoàn chỉnh.

— Đó chính là Chỉ Xích Bất Phá.

Dù là thiên kiêu đương thời.

Dù là đệ tử Võ Thánh Các.

Dù là tương lai Hạo Nguyệt—

Cũng không thể phá vỡ khoảng cách một gang tấc này!

Lâm Hải Nhai nhìn xuống cổ tay mình. Binh khí đã tuột khỏi tay, thanh danh đao Phương Thảo cắm phập xuống đất.

Cổ tay hắn... đã gãy.

Không chỉ cánh tay, ngay cả nội tạng cũng chịu tổn thương nghiêm trọng.

Hắn... không còn sức tái chiến.

Dốc toàn lực chém ra một đao mạnh nhất, nhưng không thể phá nổi phòng ngự của đối phương. Ngược lại, bản thân bị phản chấn đến trọng thương.

Trận chiến này, không cần nói thêm nữa.

“Là ta thua rồi.”

Hắn thản nhiên thừa nhận, không hề lộ ra một tia không cam tâm.

Dù sao, đây là loại bại trận mà hắn không thể nào trải nghiệm được bên trong Võ Thánh Các.

Bất luận đã từng giao thủ bao nhiêu lần với những đệ tử khác của Võ Thánh Các, Lâm Hải Nhai cũng chưa từng cảm nhận được sự thống khoái như lần này—một đao được vung ra trọn vẹn, không chút kiềm nén!

Hắn cảm thấy bản thân đã thu được lợi ích vô cùng to lớn.

Chương 498

DTV EBOOK

Trên người lão nhân kia, hẳn không chỉ thấy được một hệ phòng ngự siêu phàm hiếm có, mà còn cảm nhận được khí phách kiên cường. Dù tuổi già đã cận kề, đối phương vẫn không hề đánh mất ý chí kiên cường, vẫn giữ được tinh thần bất khuất như thuở niên thiếu.

Nếu một ngày nào đó ta cũng đến tuổi này, liệu có thể kiên trì như vậy không?

Ý niệm ấy chợt lóe lên trong đầu hắn. Ngay sau đó, Lâm Hải Nhai cúi người, chấp tay cung kính hành lễ:

“Đa tạ Hoa Tông Sư chỉ điểm!”

Thắng không kiêu, bại không nản.

Nói thì dễ, nhưng mấy ai có thể ở tuổi này mà đạt được cảnh giới vĩnh nhục không sợ hãi?

Bạch Du âm thầm gật đầu, trong lòng đánh giá về Lâm Hải Nhai lại tăng thêm một bậc.

Hắn biết rõ, thiên phú cao siêu không phải tất cả. Chỉ khi dốc hết toàn bộ thể xác và tinh thần vào con đường võ đạo, mới có thể đặt nền tảng vững chắc cho thành tựu trong tương lai.

“Bốn năm sau, lại đến một chuyến đi.”

“Ngươi vẫn còn cơ hội khiêu chiến một lần nữa với Chỉ Xích Bất Phá của ta.”

Lâm Hải Nhai khẽ cười, nụ cười hiên ngang tràn đầy phấn khởi:

“Văn bối nhất định sẽ quay lại!”

Hắn xoay người rời đi.

Tay trái nâng đao, bước chân có phần khập khiễng.
Rõ ràng thân mang thương thế, nhưng hấn vẫn ra đi
với vẻ hài lòng.

Trong phòng luyện công, không gian dần trở nên
tĩnh lặng.

“Gia gia...”

Một giọng nói yếu ớt vang lên từ phía sau lưng.

Lão nhân quay đầu lại, rồi bất chợt ngồi xếp bằng đối
diện với Hoa Li. Nhìn thấy thần sắc rụt rè của nàng,
lão vươn tay xoa nhẹ lên đầu.

“Thế nào?”

“Còn sợ sao?”

Hoa Li không biết phải trả lời thế nào.

Tâm trạng nàng lúc này chẳng khác nào đang ngồi
trên xe cáp treo, liên tục lên xuống thất thường.

Nàng không rõ mình nên sợ hãi, hay nên vui mừng.

“Đây chính là siêu phàm giả...”

“Dã man, bạo lực, tàn khốc, nhưng cũng mỹ lệ.”

Lão nhân chậm rãi nói, giọng điệu trầm ổn nhưng
nặng nề.

“Bước vào thế giới này không phải là chuyện dễ dàng.
Kiên trì theo đuổi con đường này, khó khăn chồng
chất...”

“Nhưng cũng chính vì thế, người ta mới có thể chứng
kiến những cảnh sắc chưa từng thấy bao giờ.”

Ánh mắt lão dần trở nên ảm đạm.

“Dốc hết toàn lực, mới có thể không để lại tiếc nuối...
Người là một cô nương thông minh, tự nhiên sẽ hiểu
được điều này.”

Lão thở dài một hơi.

Một ngậm khí tích tụ như mang theo tất cả cực nhọc, vất vả suốt mấy chục năm trời, theo tiếng thở này mà tan biến.

Mọi chấp niệm, mọi tưởng niệm... đều nên buông xuống.

Thân thể này đã cháy rực đến tàn lụi, nhưng ánh lửa vẫn kiên cường bùng cháy đến tận phút cuối cùng!

“Ta tuyệt đối sẽ không lạng lẽ bước vào màn đêm!”

Lão nhân ôm trong lòng sự kiêu ngạo và tôn nghiêm, nhắm mắt lại.

Dù đối diện với Tử Thần, lão cũng giống như đang ngồi yên tĩnh tọa thiền.

Hoa Li biết gia gia đã rời đi.

Nàng cắn chặt môi, cố nén không bật khóc.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng động kịch liệt, rồi cánh cửa bị phá tan.

Một đoàn người chen chúc ủa vào.

Tiếng la hét, tiếng khóc lóc, tiếng quát tháo vang lên không ngớt...

Mê mang.

Đau thương.

Hoang mang.

Phẫn nộ.

Hoảng sợ.

Tất cả những cảm xúc ấy đan xen, tạo nên một bức tranh chân thực về nhân gian.

Nhưng... chung quy vẫn đã quá muộn.

Lão nhân đã đứt sinh cơ, rời khỏi thế gian.

Liệu Hoa Li có học được điều gì từ chuyện này hay không?

Không ai biết.

Có lẽ, chỉ là một cánh bướm khế vỗ cánh.

Có lẽ, chỉ là một giấc mộng Hoàng Lương thoáng qua...

Trong phòng, Bạch Du chậm rãi mở mắt.

Ánh hoàng hôn rọi qua cửa sổ, phủ lên khuôn mặt hần một lớp sắc vàng ấm áp.

Từ phòng khách, hương thơm của đồ ăn bay tới.

Nhìn thoáng qua đồng hồ—

Bất tri bất giác, đã hơn mười tiếng trôi qua.

Bây giờ đã là chạng vạng tối.

【Vận Mệnh Dĩ Biên Chức】

【Thủ Hộ Tông Sư - Màn cuối】

【Thu hoạch được điểm số vận mệnh: 200】

【Giải tỏa toàn bộ bảng tin tức Anh Linh】

Bạch Du mở danh sách Anh Linh, xác nhận thông tin.

【Hoa Ngọc Chương】

【Nhân tộc - Nam】

【Tuổi: 65 (89)】

【Cấp độ: Siêu phàm Tam giai】

【Giới vực: Chân Thực Giới】

【Định vị: Tiên Vệ】

【Nghề nghiệp: Danh Dự Tông Sư】

【Đặc tính nghề nghiệp: thu hoạch Danh vọng Trung đẳng tăng cường, Lực uy hiếp Trung đẳng tăng lên, Lực ảnh hưởng Trung đẳng tăng phúc】

【Thiên phú cố hữu: Lớp Da Dày (Màu vàng đất) - Giảm thiểu mọi tổn thương nhận phải】

【Kỹ nghệ: Hoàng Long Quyết (95% - Đăng phong tạo cực), Dời Núi Thiết Thủ (87% - Lô hỏa thuần thanh), Bất Động Như Sơn (91% - Đăng phong tạo cực)...】

【Thần bí: Chấn Động, Chỉ Xích Bất Phá (Đối với người Thần Thông)】

【Trang bị: Không có】

【Độ phù hợp: 65%】

【Chất lượng: Nhị Tinh (Cực hạn thái)】

【Đánh giá:

“Cả đời này, phòng ngự của ta chưa từng bị phá vỡ...

Như vậy, có phải hay không cũng là một loại tiếc nuối khác?”】

Chương 499

DTV EBOOK

Độ phù hợp quá thấp, chỉ có 65%.

Thực tế, nếu xét theo mức độ thiện cảm từ lời nói, con số này không tính là tệ.

Nhưng vấn đề là, độ phù hợp trực tiếp ảnh hưởng đến khả năng phát huy thực lực của Anh Linh chiếu ảnh.

Với Hoa Ngọc Chương, hẳn không có quá nhiều oán hận như hai lão gia tử kia, nên dù có hoàn thành Biên Tập Vận Mệnh, ảnh hưởng lên hẳn cũng không quá lớn. Cảm giác nhẹ nhõm đôi chút, nhưng chỉ có vậy.

65% độ phù hợp, ứng với cấp 40 của hẳn, cộng với cấp 20 hiện tại của Bạch Du.

Trung bình lại, khoảng cấp 30, sau đó nhân với 65%...

Khỉ thật, vậy chẳng phải ta còn bị hụt đi nửa cấp hay sao?!

Độ phù hợp quá thấp, không thể hoàn toàn phát huy thực lực của Anh Linh. Nhất định phải tìm cách tăng lên, ít nhất cũng phải đạt 80% mới đủ!

Hắn bước ra khỏi phòng, đảo mắt nhìn quanh:

“Người đâu?”

“Ai?” – Tô Nhược Ly đang bưng một đĩa sườn xào chua ngọt.

“Hoa Li đâu?”

“Nàng sáng sớm đã về cùng phụ thân rồi mà?”

Bạch Du trầm ngâm suy nghĩ.

Xem ra lịch sử quả thật đã có một số thay đổi, nhưng cũng không phải biến hóa quá lớn.

Ít nhất, chuyện hôm qua Hoa Li rời nhà trốn đi vẫn là thật.

Chỉ là, những gì xảy ra trước đó đã khiến nàng thay đổi suy nghĩ ở mức độ nhất định.

“Con người khi còn sống đều đang chữa lành vết thương tuổi thơ...”

Hắn thấp giọng lẩm bẩm.

Gương mặt Tô Nhược Ly đỏ lên:

“Người có phải đang nghĩ đến chuyện kỳ quái gì không? Ta đã nói rồi, hồi bé ta không xấu xa đến mức đó!”

“Người hiểu lầm rồi.”

“Ta... ta chỉ có chút nghịch ngợm thôi! Cùng lắm cũng chỉ bắt người mặc váy, trang điểm mặt mày, cho người cầm roi, rồi thỉnh thoảng lén đổi tên trên bài tập của người thành tên ta...”

Tô Nhược Ly nói một tràng đầy tự nhiên, khiến Bạch Du không khỏi nghi ngờ liệu nàng có thực sự đang phản bác hay không.

“Đã bảo là người hiểu lầm rồi... Khoan, cái cuối cùng có phải hơi quá đáng không?!”

Tần Tuyết Táo lớn tiếng gọi:

“Mau lại đây ăn cơm! Người mình tưởng cả ngày, chắc đói lắm rồi nhỉ?”

Hắn sờ bụng, quả nhiên cảm thấy đói.

Sau một bữa cơm no nê, Bạch Du đề nghị ra ngoài dạo một chút để tiêu thực. Hai cô nương lập tức đứng dậy muốn đi cùng.

Nhưng ba người đi cùng thì dễ sinh tranh chấp.

Cuối cùng, hắn vẫn là một mình rời khỏi nhà.

Rời khỏi khu cư xá, hần men theo bờ sông Canh, lặng lẽ thay đổi diện mạo.

Vận Mệnh Biên Tập Giả chính thức lên sàn.

“Hần là nên đến Hoa gia một chuyến... Khoan đã, nàng ở đâu nhỉ?”

Ngay lúc đó, một giọng nói vang lên:

“Đã xác nhận lộ trình, khoảng cách mười điểm sáu cây số, thời gian ước tính...”

Cùng lúc đó, tại Hoa gia.

Hoa Li tâm phiền ý loạn bước ra khỏi buổi tụ hội.

Bốn năm trước, cái chết của Hoa Ngọc Chương bị gia tộc che giấu. Đến nay, cả nhà vẫn không công bố tin tức này, mà còn dựng lên vở kịch hần vẫn còn sống.

Ngoài mặt, người ta nói hần tuổi đã cao, lui về tĩnh dưỡng trong nhà.

Thấy gia gia bị đối xử như vậy, Hoa Li vừa phẫn nộ, vừa bất lực.

Không ai quan tâm nàng nghĩ gì.

Bây giờ, bọn họ lại áp đặt hy vọng lên nàng, muốn nàng kế thừa vị trí mà Hoa Ngọc Chương để lại.

Nhưng nàng đã tận mắt chứng kiến kết cục cuối cùng của ông.

Một siêu phàm giả, vào khoảnh khắc cuối cùng, lại chọn siêu thoát và tự do.

Cái gọi là “ý nghĩa nhân sinh” chính là như vậy.

Nàng rời nhà trốn đi cũng bởi vì không chịu nổi Hoa gia hiện tại.

Họ phủ lên cái gọi là “thân tình” một lớp mật ong giả tạo, nhưng bên dưới chỉ toàn lợi ích và ràng buộc.

Không ai muốn từ bỏ địa vị, cũng chẳng ai chịu nỗ lực để duy trì, chỉ biết hút cạn máu thịt của người

thân.

Hết lần này tới lần khác, nàng không thể thoát khỏi sự trói buộc và khống chế đó.

Nàng rất muốn chạy trốn, chạy thật xa.

Thế là, nàng lại một lần nữa bước vào phòng luyện công quen thuộc, nơi đã phủ đầy bụi bặm.

Từ khi gia gia mất, chỉ có nàng thỉnh thoảng mới ghé qua, quét dọn sơ qua. Nhưng phần lớn thời gian, cánh cửa này vẫn luôn đóng chặt.

Dưới ánh trăng, nàng chậm rãi tiến đến.

Đèn cảm ứng bật sáng.

“Cửa... tại sao lại mở?”

Nàng thầm nghi hoặc, giơ tay đẩy cửa phòng luyện công.

Ánh trăng chiếu rọi, phác họa một bóng dáng đứng lặng lẽ trước mặt nàng, cách chừng năm bước.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, làm tà áo hần khẽ bay.

Hần đứng thẳng tắp, quay lưng về phía ánh trăng. Bóng đổ dài trên nền đất.

Nhưng thứ thu hút ánh mắt nàng nhất chính là thanh đao trong tay hắn.

Thanh đao ấy không có vỏ, lặng lẽ cắm xuống đất.

Chữ “lập” đúng nghĩa, bởi vì lưỡi đao chỉ chạm đất chứ không xuyên vào.

Như một trang giấy trắng dựng đứng trên mặt sàn.

Gió thổi qua, nhưng thanh đao không hề dao động dù chỉ một chút.

Đao như người, người như đao.

Tựa hai đường thẳng song song, bất động trước gió.

“...Người là ai?”

Hoa Li cảnh giác lùi lại một bước.

Chương 500

DTV EBOOK

Dưới ánh trăng, nàng không thấy rõ khuôn mặt đối phương, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng và thanh đao.

Một kẻ lạ mặt xuất hiện giữa nhà mình, đương nhiên không thể xem là chuyện bình thường.

Thế nhưng, ngay sau đó, nàng lập tức nghen lời.

Vì người kia xoay người lại.

Ánh trăng chiếu rọi, phản chiếu gương mặt quen thuộc đến mức không thể quên.

So với bốn năm trước, hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Một vết sẹo kéo dài từ giữa trán, cắt ngang sống mũi, dừng lại bên trái gò má.

Tựa như một nét chữ Nhân nghiêng lệch.

Nhưng dưới vết sẹo đó, vẫn thấp thoáng bóng dáng non nớt của năm xưa...

Dù đã thay đổi rất nhiều, nhưng Hoa Li vẫn lập tức nhận ra hắn.

“Ngươi là... Lâm Hải Nhai?”

“Phải.” Lâm Hải Nhai gật đầu, đáp lại bằng giọng điệu bình thản: “Ta nhớ ngươi... Ngươi là cháu gái của Hoa Ngọc Chương.”

Hoa Li đứng ngoài cửa, ánh mắt nhìn hắn không có chút thiện cảm, cũng chẳng vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề:

“Ngươi lại đến đây làm gì?”

Thanh niên kia vẫn bình thản như cũ, thái độ chẳng khác gì bốn năm trước—thờ ơ với thế sự, tựa như chẳng có chuyện gì đáng để bận tâm.

“Ta đương nhiên là đến phó ước.”

“Phó ước?”

“Bốn năm trước, người cũng có mặt. Khi đó, ta và hần đã hẹn bốn năm sau sẽ tái chiến một trận.” Lâm Hải Nhai khoanh tay, giọng nói chắc nịch: “Ta đang chờ hần đến phó ước.”

Phó ước?

Nhưng... người đã c·hết thì làm sao có thể đến phó ước?

Hoa Li nhất thời kinh ngạc, cảm thấy chuyện này thật hoang đường. Nhưng chỉ sau một thoáng, nàng liền hiểu ra.

Nàng nhìn Lâm Hải Nhai, ánh mắt trở nên phức tạp hơn bao giờ hết.

Hần... chắc chắn vẫn chưa biết gì cả.

Hần không biết rằng, sau trận chiến năm đó, gia gia nàng đã q·ua đ·ời.

Hần không biết rằng Hoa gia vẫn luôn giấu kín tin tức này, che đậy sự thật với toàn bộ thế gian.

Lâm Hải Nhai chắc hần chỉ nghĩ rằng Hoa Ngọc Chương đã lui về tĩnh dưỡng.

Vậy nên hần vẫn đến đây, kiên trì chờ đợi.

Vẫn chờ đợi một người đáng giá để hần xuất đao.

“Người đã đợi bao lâu rồi?”

“Mười một giờ năm mươi lăm phút.”

Lâm Hải Nhai thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lướt qua mặt trăng trên cao.

Hần đã đợi từ giữa trưa đến tận nửa đêm.

Từ lúc mặt trời chói chang giữa trời, đến khi ánh trăng treo lơ lửng.

Vậy mà, từ đầu đến cuối, vẫn không thấy bóng dáng ai xuất hiện.

Thế nhưng hắn không hề sốt ruột.

Hắn vẫn kiên nhẫn chờ thêm đến ngày hôm sau.

Dù chỉ là năm phút nữa thôi cũng được.

Lâm Hải Nhai quay sang Hoa Li, hỏi một cách chắc chắn:

“Hắn không thể đến được, nên người đến đây để báo cho ta?”

Giọng nói hần bình tĩnh, nhưng sâu bên trong lại có vài phần bức thiết và bất an.

Hắn không phải kẻ hay bộc lộ cảm xúc.

Nhưng để chuẩn bị cho trận chiến hôm nay, hắn đã rèn luyện suốt bốn năm, mong chờ suốt bốn năm, kiên trì đợi bốn năm.

Nếu tất cả chỉ là bọt nước, hắn sao có thể cam lòng?

Hoa Li mím môi, khóe môi hiện lên một tia chua xót.

Nàng đột nhiên phát hiện, bản thân không thể mở miệng được.

Nàng phải trả lời thế nào đây?

Nàng có thể nói gì đây?

Nói với thanh niên này rằng, người hắn chờ đợi suốt bốn năm đã c·hết từ lâu?

Nói với hắn rằng, Hoa gia vì tư lợi mà lừa dối thiên hạ, che giấu sự thật?

Nàng không thể nói ra điều đó.

Nhưng nếu không nói, chẳng phải nàng sẽ dẫm đạp lên tôn nghiêm và ý chí của gia gia, khiến ông biến thành kẻ hèn nhát sợ chiến hay sao?

Đây là một tình thế lưỡng nan.

Cuối cùng, Hoa Li chỉ có thể trầm mặc.

Nhưng đôi khi, trầm mặc chính là một loại câu trả lời.

Không khí trở nên nặng nề đến mức nghẹt thở.

Hoa Li cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng, chậm rãi lên tiếng:

“... Thật có lỗi.”

Lâm Hải Nhai nhìn thiếu nữ trước mặt, ánh mắt dần trở nên thấu tỏ.

Không cần ai phải giải thích.

Hắn đã hiểu.

Hắn biết rõ lý do là gì.

Hôm nay, hắn không thể đạt được mong muốn.

Còn về việc truy cứu ngọn nguồn? Đó không phải là điều hắn sẽ làm.

“Ta hiểu rồi, đã quá rầy.”

Giống như bốn năm trước, hắn thu lại thanh đao vẫn luôn lơ lửng giữa không trung, chậm rãi xoay người rời đi.

Trận chiến này, cuối cùng vẫn không thể thành.

Từng bước chân của hắn nặng nề giẫm lên nền đất, khiến bụi bặm tung lên thành từng lớp mỏng.

Ánh trăng phủ lên bóng lưng hắn.

Đao vẫn nơi tay.

Một đêm đẹp như vậy, mà lại là một cuộc hội ngộ vô nghĩa.

Hắn không bật cười, cũng không thở dài.

Chỉ là trầm mặc bước đi.

Thế nhưng, ngay khi Lâm Hải Nhai sắp rời khỏi phòng luyện công, một giọng nói quen thuộc vang lên, khiến cả hai người đều bất ngờ.

“Người lại muốn đi đâu?”

Lâm Hải Nhai bỗng nhiên cảm giác thân thể khẽ rung, hấn quay lại thân xác của chính mình.

Hoa Li kinh ngạc che miệng.

Hai người đều sửng sốt.

Bởi vì ở chỗ sâu nhất trong phòng luyện công, không biết từ khi nào đã có thêm một bóng người.

Ánh trắng xuyên qua ô cửa sổ, nhàn nhạt ánh bạc phủ lên thân ảnh ấy.

Chương 501

DTV EBOOK

Người kia đứng yên nơi đó—chính là Hoa Ngọc Chương, với diện mạo lúc 65 tuổi.

Đây chính là thời kỳ đỉnh cao của hắn.

Hình ảnh trước mắt không khác bao nhiêu so với ký ức của hai người bọn họ.

Hoa Li mở to mắt, đồng tử co rút, khẽ thì thầm:

“Gia gia?”

Không thể nào...

Gia gia đã mất bốn năm trước!

Dù rằng lúc đó gia tộc giữ bí mật, không công khai phát tang, nhưng thi thể lão nhân đã sớm được mai táng trong phần mộ tông tộc, hàng năm đến Thanh Minh nàng đều đến thăm viếng.

Thế nhưng... người trước mắt quen thuộc đến mức khiến nàng không thể nào nhầm lẫn.

Không, đây rõ ràng chính là gia gia của nàng!

Nếu như Hoa Li còn do dự không tin, thì Lâm Hải Nhai lại có phản ứng hoàn toàn trái ngược.

Hắn lộ ra vẻ mừng rỡ vô cùng, thần sắc kích động đến mức không thể che giấu.

Thanh đao trong tay hắn, vốn đã thu hồi, giờ lại chậm rãi rời vỏ, lơ lửng giữa không trung. Lưỡi đao xoay tròn, phát ra từng tiếng ngân khẽ.

Hai người đứng vững giữa sân luyện võ.

Lâm Hải Nhai chậm rãi nắm chặt chuôi đao, ánh mắt sáng rực:

“Ta vốn tưởng lần này sẽ thất vọng mà quay về.”

“Không ngờ có thể gặp lại người lần nữa, thật sự quá tốt rồi.”

Hắn nâng cao binh khí, ánh mắt tràn đầy chiến ý.

“Bất luận người dùng cách gì để phản lão hoàn đồng, hay thậm chí có phải thật sự là người hay không, với ta mà nói, những thứ đó đều không quan trọng!”

“Ta chỉ cần biết một điều—”

“Lời hẹn ước giữa ta và người, hôm nay có thể hoàn thành!”

“Ta đã chờ đợi suốt bốn năm dài, ngàn vạn lần dừng để ta thất vọng!”

Đao ý khuếch tán khắp phòng luyện công, sắc bén đến mức ngay cả chiếc lá ngoài cửa sổ cũng bị chẻ làm đôi.

Ánh mắt Lâm Hải Nhai rực sáng, hắn đã chờ ngày này quá lâu rồi!

Đối diện với sự khiêu chiến của hậu bối trẻ tuổi, Hoa Ngọc Chương chỉ nhẹ nhàng đáp lại bằng một câu:

“Xuất đao đi!”

Cánh cửa luyện võ đường lập tức khép lại.

Hoa Li bị nhốt bên ngoài, nàng thử mở cửa nhưng dù dùng bao nhiêu sức cũng không lay chuyển nổi.

Lần này nàng không thể đứng trong quan sát trận đấu, bởi vì đã không còn thích hợp nữa.

Bọn họ sẽ không còn dư lực để bận tâm đến an nguy của nàng.

Không cam lòng, Hoa Li lập tức chạy đến một sân luyện công khác, men theo lối đi vòng qua góc tường, tìm kiếm góc nhìn từ cửa sổ pha lê.

Nhưng ngay khi rẽ qua một khúc quanh, nàng bất chợt nhìn thấy một bóng người xa lạ đứng ở đó...

Không, không đúng!

Cũng không hoàn toàn xa lạ!

Hoa Li trừng lớn mắt, trong đầu lập tức nhận ra thân phận của đối phương.

“Người là...” Nàng vô thức thốt lên, “Biên Tập Tiên Sinh?”

Người nọ đứng dưới ánh trăng, ánh mắt bình thản nhìn vào phòng luyện công, nơi đao quang kiếm ảnh rực rỡ.

Trong tay hắn cầm một hộp bồng ngô, đang nhàn nhã ăn từng miếng một cách thỏa mãn.

Bạch Du không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Hoa Li. Hắn chỉ đơn giản giơ hộp bồng ngô ra:

“Đến không? Một ít bồng ngô?”

“Không cần, ta không đói.”

Hoa Li ngạc nhiên vì sự xuất hiện của hắn, nhưng cũng không quá đề phòng, bởi vì người này từng cứu nàng một mạng.

Ánh mắt nàng không ngừng đảo qua đảo lại giữa hắn và phòng luyện công.

Sau cùng, nàng vẫn không nhìn được mà hỏi:

“Chuyện này... là do Biên Tập Tiên Sinh làm sao?”

Bạch Du nhướn mày:

“Người đang nói cái gì?”

“Ngài biết ta đang nói về ai.” Hoa Li nhìn vào trong phòng, nơi Hoa Ngọc Chương vừa tung một quyền nặng nề đánh vào thân đao, khiến mặt đất vỡ nứt, đá vụn bắn tung tóe.

“Ha ha.”

Bạch Du chỉ cười, không đáp.

Nụ cười như thể nói rằng: ‘Ta biết, nhưng ta không nói.’

Thái độ đó khiến Hoa Li cảm thấy yên tâm hơn.

Vận Mệnh Biên Tập Giả có thể cứu tất cả bọn họ, vậy thì việc khiến gia gia hồi sinh một lần cũng không phải là chuyện gì quá hoang đường.

Chỉ là... có một điều nàng vẫn không rõ.

Như hiểu được thắc mắc của nàng, Bạch Du chủ động lên tiếng:

“Thời gian không kéo dài quá lâu được.”

“Hắn chỉ có đủ thời gian để hoàn thành cuộc chiến này mà thôi.”

Hoa Li siết chặt năm ngón tay, đặt lên ngực, chăm chú nhìn vào cảnh tượng bên trong căn phòng.

Cảnh tượng giống hệt như bốn năm trước.

Nàng hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói:

“Cảm ơn ngươi, Biên Tập Tiên Sinh.”

Bạch Du nhún vai, nhai bông ngô nhóp nhép:

“Không cần cảm ơn, ta không làm chuyện này vì ngươi.”

“Đàn ông đã hứa hẹn thì phải hoàn thành, cuộc đời dài như vậy, đừng để lại quá nhiều tiếc nuối.”

Hoa Li bật cười khẽ, thanh âm nhẹ như gió thoảng:

“Thật ôn nhu quá, Biên Tập Tiên Sinh...”

“Ngài đúng là một vị quân tử thành thực, đáng tin cậy.”

Bạch Du hơi khựng lại.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Hoa Li nở nụ cười như thế trước mặt hắn.

Nàng chỉ mới 17 tuổi, vậy mà nụ cười này lại mang theo chút gì đó mềm mại đầy quyến rũ.

Nhưng quyển rũ khác với nịnh nọt—một bên là khí chất tự nhiên của nữ nhân, một bên lại là sự giả tạo. Bạch Du trong lòng đột nhiên khẽ động, không khỏi nghĩ thầm:

Chương 502

DTV EBOOK

‘Không lẽ nha đầu này thích đàn ông trưởng thành sao?’

Mặc dù trạng thái hiện tại của Vận Mệnh Biên Tập Giả có hơi đặc biệt, nhưng không thể phủ nhận rằng hắn vẫn vừa đẹp trai vừa có khí chất.

“Xem trận đấu đi.”

Bạch Du nói: “Người cảm thấy ai sẽ thắng?”

Hoa Li không chút do dự: “Lâm Hải Nhai.”

“Tại sao lại nghĩ vậy?”

“Hắn đã dành bốn năm để không ngừng tiến bộ, trong khi gia gia ta bốn năm qua không hề mạnh lên dù chỉ một chút. Dù có trở về thời kỳ đỉnh cao, kết cục vẫn không thay đổi.” Hoa Li trầm ngâm, lý trí mà phân tích: “Thiên kiều chân chính, cuối cùng vẫn phải vượt qua thế hệ tiền nhân, bước lên con đường của riêng mình.”

Khi hai người trò chuyện, trận chiến trong phòng luyện công cũng đi đến hồi kết.

Một cuộc giao phong đầy kịch liệt, vừa là luận bàn võ đạo, vừa là trận quyết đấu không ai chịu nhường bước. Dù huyết nhục văng tung tóe, dù gân cốt gãy lìa, nhưng bọn họ vẫn chiến đấu đến tận cùng, tận hưởng trọn vẹn khoảnh khắc này.

Bốn năm—ngắn ngủi mà dài đằng dặc.

Dù ai cũng mong có thể duy trì lâu hơn một chút, nhưng cả hai đều hiểu rõ, cũng giống như bốn năm trước, trận chiến này sẽ kết thúc bởi Thần Thông.

Cả hai ổn định thân hình, điều chỉnh hơi thở, vận khí thổ nạp, chuẩn bị cho đòn cuối cùng.

Hoa Ngọc Chương thi triển lại chiêu thức cũ—Chỉ Xích Bất Phá.

Lâm Hải Nhai thì xuất ra một đao hoàn toàn khác so với bốn năm trước.

Thần Thông · Đoạn Hải.

Nếu như bốn năm trước, chiêu đao của hắn là những con sóng cuộn cuộn không dứt, thì một đao này chính là lưỡi dao chém đứt cả đại dương.

Không còn núi non trùng điệp, không còn biển cả mênh mông, chỉ còn lại một đường đao quang thuần túy mà sắc bén, như ánh tuyết lạnh lẽo chém xuyên qua không gian.

Một đao này cắt qua thân thể Hoa Ngọc Chương, để lại một vết thương hằn sâu, nhưng không hề có máu chảy ra.

Anh Linh của hắn lung lay, dần dần nhạt phai, như ánh nến trước gió.

“Bốn năm không gặp, thực lực của ngươi tiến bộ không ít.”

Dù bại, nhưng Hoa Ngọc Chương vẫn cười vô cùng sáng khoái:

“Một đao này, rất tốt!”

Lâm Hải Nhai cả đời ngạo nghễ, không tuân theo quy tắc nào, cũng không thích hành lễ với bất kỳ ai.

Nhưng trong khoảnh khắc này—

Giống như bốn năm trước, hắn cúi người, ôm quyền bái lễ:

“Tạ Hoa Tông Sư chỉ điểm!”

“Bốn năm ước hẹn, hôm nay đã hoàn thành.”

Hắn nhìn về phương đông xa xăm, ánh mắt rực sáng:

“Cuối cùng ta cũng có thể bước đến một cảnh giới cao hơn!”

Thở ra một hơi thật dài, hần thu đao về vỏ.

Trong lòng nhẹ bẫng, khoan khoái vô cùng.

Gông cùm xiềng xích lại một lần nữa bị phá vỡ, con đường phía trước ngày càng rộng mở.

Giờ đây, Lâm Hải Nhai chính là một thanh bảo đao được tôi luyện qua vô số khổ luyện, sắc bén hơn bao giờ hết.

Hần bước ra khỏi phòng luyện công, lướt mắt qua Hoa Li rồi dừng lại ở thanh niên đang đứng một bên, tay cầm hộp bồng ngô.

“Đa tạ.”

Hần nghiêm túc nói: “Xem như ta thiếu người một ân tình.”

Lâm Hải Nhai biết rõ—trên thế gian này không hề tồn tại bảo vật có thể khiến người chết sống lại.

Chỉ có những thế lực thần bí đến mức không thể tưởng tượng mới có thể làm được chuyện như vậy.

Và khi nhìn thấy kẻ ngoại lai này, hần lập tức hiểu rõ—người đã ra tay là ai.

Một kẻ ngu xuẩn sẽ không bao giờ có thể đạt đến thành tựu như hần hiện tại.

Bạch Du hỏi: “Người định tiếp theo sẽ khiêu chiến để trở thành đương đại Kiêu Dương sao?”

Lâm Hải Nhai lắc đầu:

“Kiêu Dương không phải danh hiệu có thể giành được bằng khiêu chiến. Ngay từ khi bước ra giang hồ, bọn họ đã là vô địch. Nếu một lần bại trận, bọn họ sẽ không còn là Kiêu Dương nữa.”

Bạch Du cười khẽ: “Vậy mục tiêu của người là đánh rơi mặt trời sao?”

Lâm Hải Nhai xoay người rời đi, chỉ để lại một câu:

“Ta chỉ lo luyện đao.”

Bóng dáng hắn dần khuất xa.

Bạch Du lắc đầu bật cười: “Đúng là một tên điên thú vị.”

Nói rồi, hắn cũng xoay người rời đi.

Trong phòng luyện công—

Hoa Li lặng nhìn lão nhân dưới ánh trăng, trong lòng có vô vàn điều muốn nói, nhưng lời đến bên môi lại không thể thốt ra.

“Nha đầu... Người trưởng thành rồi.”

“Gia gia...”

Nàng nhắm mắt lại, đã dặn lòng không được khóc, nhưng nước mắt vẫn không thể kìm nén mà trào ra.

Có bao nhiêu người từng mơ ước được gặp lại thân nhân đã mất?

Dù có đánh đổi cả mạng sống, họ cũng sẽ không ngần ngại mà lao vào vòng tay ấy.

Lão nhân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, ánh mắt tràn đầy yêu thương và tự hào.

Hắn đã thấy rất nhiều, cũng hiểu rất nhiều.

Nhưng thời gian không còn nhiều nữa.

Hắn không muốn giảng dạy nhân sinh đại nghĩa hay triết lý cuộc sống.

Chỉ đơn giản là mỉm cười nhìn cháu gái mình, giọng điệu hiền hòa mà vững vàng.

“Li Nhi.”

“Sống thật tốt!”

“Đừng để bản thân lưu lại tiếc nuối.”

Ánh sáng nhạt dần, Anh Linh trở về với lịch sử.

Hoa Li quỳ giữa căn phòng vỡ nát, trên tóc nàng
đường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay ấy.

Chương 503

DTV EBOOK

Nhưng nàng không đắm chìm trong nỗi buồn quá lâu.

Nàng chống tay đứng dậy, lau khô nước mắt, rồi hạ thấp người, thủ thế.

Trong phòng luyện công, từng cơn kinh phong vang lên.

Tâm trí nàng tràn ngập sự tập trung, chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào lại chuyên chú đến vậy.

Những ý chí chiến đấu và đao ý còn vương vấn trong không khí, lướt qua da thịt nàng, khiến máu huyết trong cơ thể sôi trào.

Đây là một loại lực lượng mà trước nay nàng chưa từng cảm nhận được.

Một luồng sức mạnh gầm thét, phá vỡ mọi trở ngại!

Tại trụ sở của Bạch Du, hắc vừa mua kem ly và đồ uống trở về, liền nhận được một thông báo từ Biên Niên Sử.

Khi đặt tay lên chốt cửa, một luồng sáng hiện lên trước mắt.

【Người và Anh Linh “Thủ Hộ Tông Sư” đã hiểu nhau sâu hơn.】

【Độ phù hợp hiện tại: 85%】

【Nhận được 50 điểm Vận Mệnh】

Bạch Du khẽ cười: “Đúng là song hỷ lâm môn mà.”

Thoáng chốc, năm ngày đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Bạch Du gần như không có việc gì cần làm.

Giống như Tô Nhược Ly, hắn vẫn giữ tâm thái vô cùng thả lỏng.

Trái lại, Tần Tuyết Táo mỗi ngày đều dành tám giờ để mình tưởng, cứ như đang bế quan, tựa hồ chuẩn bị dồn sức tung ra một chiêu lớn.

Tô Nhược Ly không hề bận tâm đến điều đó, thậm chí còn rất vui vẻ. Trong năm ngày qua, nàng lôi kéo Bạch Du chạy khắp nơi dạo chơi, đến các khu du lịch chụp ảnh, quẹt thẻ như thể muốn bù đắp lại ba năm cấp ba đầy bận rộn.

Trong khi đó, nhóm bạn cùng lớp lại trở nên im lặng chưa từng có.

Toàn bộ 12A1 đều vui đầu vào sách vở.

Trong lớp, ngoài Tô Nhược Ly, còn có ba người khác đã đột phá siêu phàm.

Những người còn lại, dưới sự kích thích từ nắm đấm của Bạch Du, cũng đang cố gắng tận dụng tuần cuối cùng để đánh cược cơ hội bước vào cảnh giới siêu phàm.

Theo suy đoán của Bạch Du, có lẽ số người đột phá sẽ chạm mốc bảy người, tức là còn khoảng ba đến bốn người nữa có thể thành công, nhiều hơn thì e rằng không thể.

Dù vậy, tỷ lệ này đã là vô cùng cao.

Trở thành siêu phàm giả, dù có chọn làm công việc văn chức thì cũng sẽ nhận được vô số ưu đãi từ xã hội, điều này có giá trị hơn bằng cấp rất nhiều.

Bởi vì siêu phàm giả không chỉ có thân thể cường tráng hơn người bình thường, mà năm giác quan, thậm chí tuổi thọ cũng vượt trội, năng lực làm việc đương nhiên tăng lên toàn diện.

Theo số liệu chính thức của Đại Hạ, chỉ cần nền văn minh tiếp tục phát triển, ước tính khoảng năm trăm năm nữa, toàn bộ dân số sẽ đạt đến trạng thái siêu

phạm. Đến lúc đó, siêu phạm giả sẽ trở thành bộ phận chủ chốt của xã hội, và toàn bộ dân tộc Đại Hạ sẽ bước vào một kỷ nguyên mới.

Đương nhiên, đây vẫn chỉ là một viễn cảnh tươi đẹp, có thể thực hiện được hay không lại là chuyện khác. Nhưng dù sao, tiến về mục tiêu đó là điều chắc chắn, cũng có thể xem như một giai đoạn tất yếu trong quá trình tiến hóa của nhân loại.

Với các bạn học mà nói, đây chắc chắn là một tin tốt.

Bạch Du đã sớm có tâm thái của một người trưởng thành, hẳn không quá coi trọng kỳ thi đại học, bởi đó chẳng qua chỉ là một cây cầu, còn thử thách thực sự chính là kỳ sát hạch đầu vào của Học Viện Bồng Lai với tỷ lệ đào thải lên đến bảy thành.

Kỳ sát hạch của học viện phần lớn mang tính thực chiến.

Mặc dù hẳn không thích đấu PVP.

Năm ngày qua, ban ngày hẳn cùng Tô Nhược Ly dạo phố, ngắm cảnh, nhưng buổi tối vẫn không hề lười biếng.

Hắn tạm thời không tiếp tục sử dụng Biên Tập Vận Mệnh lên Anh Linh, cũng không nhận được tin tức gì từ Vũ Cung Chân Trú.

Toàn bộ tinh lực đều được dồn vào việc công phá cửa ải thủ vệ tại Long Mạch Giới.

Nhưng Hoàng áp chế lực quá mạnh.

Việc một mình khiêu chiến thực sự quá khó.

Năm ngày liên tục, hẳn từ trạng thái toàn thân đầy vết thương chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự.

Tuy nhiên, thu hoạch cũng không nhỏ, “Hoàng Tê Ngô Đồng” tâm pháp đã đạt đến đỉnh phong của sơ khuy môn, sắp sửa tiến vào giai đoạn đăng đường nhập thất.

Tâm pháp này ảo diệu vô tận, càng tu luyện sâu thì uy lực nội tức càng tăng lên đáng kể.

Cùng là Phượng Hoàng nội tức, nhưng Bạch Du có thể miễn dịch 50% tổn thương từ thuộc tính của nàng.

Dĩ nhiên, hắn không thể miễn dịch toàn bộ, bởi vì đẳng cấp thuần thực của “Hoàng Tê Ngô Đồng” vẫn thấp hơn đối phương.

Điều này càng khiến hắn mong chờ phần thưởng sau khi đánh bại cái bóng này.

Trong tay hắn hiện có một Tam Tinh Anh Linh - “Xà Phát Ma Nữ”, nhưng vẫn chưa ký kế ước.

Bởi vì độ khó của Biên Tập Vận Mệnh có liên quan đến độ hiếm của Anh Linh, hơn nữa trong quá trình biên tập không thể sử dụng Anh Linh chiếu ảnh, nên hắn quyết định đợi đến khi đột phá Nhị Giai mới tiến hành lần đầu Biên Tập Vận Mệnh.

Nếu thất bại, chẳng những mất thời gian vô ích mà còn có thể đánh mất cả Tam Tinh Cấp Thánh Di Vật, được không bù mất.

Chương 504

DTV EBOOK

Nguyên tắc của hần vẫn luôn là ổn định.

Lúc này, Bạch Du nằm trên giường, nhìn lên trần nhà.

“Ngày mai là kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi sao?”

Hai ngày thi Văn khoa, thêm một ngày thi Võ khoa.

Tổng cộng ba ngày thi, điểm số sẽ được công bố trên toàn quốc sau một tuần.

Sau khi có điểm, thí sinh có thể đăng ký nguyện vọng trên internet trong vòng nửa tháng.

Mà kỳ khảo hạch nhập học của Học Viện Bồng Lai những năm qua vẫn luôn bắt đầu sau kỳ thi đại học một tháng.

Nói cách khác, tối đa chỉ còn một tháng nữa, hần sẽ rời khỏi ngôi nhà này, rời khỏi Nam Lăng Thị.

Kỳ thực cũng không thể nói là không nỡ rời xa... Hần đến thế giới này chưa đầy ba tháng, nếu có điều gì khiến hần lưu luyến, thì đó cũng là ký ức và cảm xúc dung hợp với thiếu niên mà hần đang thể thân.

Cảm xúc đến nhanh, mà đi cũng nhanh.

Đêm trước kỳ thi tốt nghiệp, hần không có ý định tiếp tục khiêu chiến Long Mạch Giới hay Ký Ưc Chiến Trường, nhưng cũng không cần phải nghỉ ngơi đầy đủ như người khác.

Kỳ thi đại học đối với hần mà nói, chẳng qua chỉ là một cột mốc, một nghi thức để khép lại ba năm học mà thôi.

Hần mở cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy lên ban công rồi bước lên tầng cao nhất, ngồi dựa vào mép lan can.

Cơn gió đêm mát lạnh lướt qua mặt, từng cơn từng cơn dễ chịu.

Bỗng nhiên, cổ hần có chút ngứa.

Không biết từ khi nào, bên cạnh đã có thêm một người.

Mái tóc nàng bay theo gió, nhẹ nhàng lướt qua da mặt hần, giống như ngón tay của tình nhân khẽ vuốt ve.

“Muộn thế này rồi, sao còn chưa ngủ?”

Tô Nhược Ly một tay vuốt nhẹ mái tóc, nở nụ cười nhàn nhạt, hàng mi cong cong khẽ động.

“Vừa vặn ta cũng không ngủ được, cùng trò chuyện đi, được không?”

Bạch Du đã quá quen với sự quyến rũ tự nhiên của nàng, cũng không bất ngờ, chỉ nhàn nhạt hỏi:

“Muốn nói chuyện gì?”

“Liên trò chuyện...”

Nàng vừa mở miệng, bỗng nhiên Bạch Du cảm thấy bả vai bên kia trầm xuống, mang theo hơi thở dịu dàng pha lẫn chút hương hoa mai thoang thoảng.

Một người khác cũng đã yên vị bên cạnh.

Tần Tuyết Táo ngồi xuống phía còn lại, giơ hai tay lên thư giãn, sau đó không khách khí mà tựa cả người lên vai hần.

“Thối gió đêm thật là thoải mái.”

Tô Nhược Ly liếc nàng một cái, cười hỏi:

“Học tử không phải định tiếp tục minh tướng, để ngày mai cố gắng sao?”

Tần Tuyết Táo lười biếng đáp:

“Thi đại học chẳng phải là vấn đề nan giải gì. Ta minh tướng là để hoàn thiện cảnh giới và tạo nghệ

của bản thân.”

“Nó không phải là thứ có thể thành công trong một sớm một chiều, sốt ruột cũng vô dụng.”

“Có đúng không?”

Tô Nhược Ly nhẹ nhàng nhích lại gần hơn, vòng tay ôm lấy cánh tay phải của Bạch Du, giọng điệu tò mò:

“Nói mới nhớ, ta chưa từng hỏi... Học tử định thi vào trường nào?”

“Đương nhiên là Học Viện Bồng Lai, còn cần phải hỏi sao?”

“Vì tử tử của ngươi sao?”

“Cho dù không phải vì nàng, ta cũng sẽ chọn Bồng Lai.”

Tần Tuyết Táo nói với giọng điệu tràn đầy tự tin và kiêu ngạo:

“Trừ Học Viện Bồng Lai, không có học viện nào xứng đáng với ta.”

“Trừ Học Viện Bồng Lai ra, những học viện khác không xứng với ta.”

Bạch Du trợn mắt, cảm thấy lời này quá mức kiêu ngạo, y như phản diện trong tiểu thuyết vậy. Hắn không nhịn được mà hỏi: “Ngươi định dự thi thật sao? Có khi nào... quá tuổi rồi không?”

Tần Tuyết Táo bực mình, giơ tay véo vào eo hắn một cái, chỗ mềm nhất. “Dám trêu chọc cả tử tử ngươi à? Đáng đánh!”

Bạch Du hít vào một hơi lạnh, vội kêu lên: “Ngươi mà nói là muội muội ta, chắc chắn khối người tin luôn!”

Tô Nhược Ly khẽ cười, giọng nói mang theo chút trêu ghẹo: “Nghe cũng thú vị đấy. Dù sao thì, học tử nhìn qua cũng không cao thêm nữa đâu. Ai da, tiếc ghê,

chỉ có ta và cái đầu gỗ này là sẽ lớn lên thành đại nhân thôi.”

Tần Tuyết Táo ngây người hai giây, sau đó nhếch môi cười: “Đúng vậy, ta chỉ có thể mãi mãi là một thiếu nữ 17 tuổi xinh đẹp. Thật là một nỗi khổ khó nói nên lời.”

Tô Nhược Ly gật đầu, nhẹ nhàng chống cằm: “Tiên Thiên Anh Linh khi tiến vào giai đoạn thành thực thì sẽ không già đi nữa mà.”

Bạch Du mặt không biểu cảm, lạnh lùng đáp: “Đúng, chỉ có mình ta là sẽ biến thành một ông già lụm khụm, rồi vùi xuống đất. Sang năm, từ nắm mộ ta sẽ mọc lên một cây sơn trà, đến lúc đó, các người có thể ngồi trên mộ ta mà ăn quả sơn trà.”

“Hừ, ta không có ý đó đâu!”

Hai nữ hài đồng thanh phản bác.

Bạch Du nhin không được bật cười, nhưng vừa cười xong lại “tê” lên một tiếng, bởi vì hai người bên cạnh đồng loạt véo eo hân.

Cảm giác này, giống như bị nắm chặt lấy hai quả thân vậy.

Ba người ngồi song song bên nhau, nhìn về phía xa, nơi ánh đèn thành phố sáng rực như những vì tinh tú, lặng lẽ ngắm ánh trăng treo trên cao.

Khung cảnh này, thật khiến người ta cảm thấy gần gũi vô cùng.

Bên bờ sông, ai là người đầu tiên ngắm trăng?

Chương 505

DTV EBOOK

Dòng nước sông, năm nào chiếu rọi bóng hình ai?
Mặt trăng của thế giới này... sao lại lớn và trắng như vậy?

À, thì ra thứ ta nhìn không phải là mặt trăng.

Sau một hồi im lặng, Bạch Du chậm rãi mở miệng:

“Buồn ngủ rồi thì về phòng ngủ đi.”

“Đừng có chảy nước miếng lên người ta!”

“Miệng lưỡi xấu xa, đừng cần! Tê ——!”

“Đa tạ các vị trưởng lão.”

Giữa một ngôi làng cổ kính, Nguyễn Thanh Tuyết cúi đầu hành lễ thật sâu trước các tộc nhân.

“Những gì có thể dạy, chúng ta đã dạy cho người hết rồi.”

“Người có thể hoàn thành những nghi thức này, vượt qua được những khảo nghiệm đó, tất cả đều là do bản thân người. Chúng ta không giúp gì cả.”

Một bà lão tóc bạc trắng, răng đã rụng gần hết, chống gậy trúc cười khà khà.

“Đi đi, không cần lưu luyến. Hãy làm những việc người nên làm, sống cuộc đời người muốn sống. Cũng giống như tất cả Thanh Nữ trước đây mà thôi.”

Nguyễn Thanh Tuyết dập đầu bái tạ, sau đó xoay người bước xuống núi.

Dưới chân núi, Nguyễn Thanh Sơn đã đứng chờ từ lâu.

Cửa xe mở ra, nàng bước vào, mang theo một chút hơi lạnh.

Nguyễn Thanh Sơn thấy vậy liền tắt điều hòa, tiện tay kéo tay áo lên: “Xem ra sau này có thể tiết kiệm không ít tiền điện đây.”

“Ca!” Nguyễn Thanh Tuyết nhú mày, không vui.

“Haha, ta chỉ đùa thôi, đừng nghiêm túc vậy chứ.” Nguyễn Thanh Sơn bắt đầu cười khẽ: “Dù sao thì, đây cũng là chuyện tốt, không phải sao? Người không cảm thấy vui một chút à?”

“Ta quên mất cách cười rồi.” Nguyễn Thanh Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói nhẹ như gió thoảng: “Thanh Nữ... không được phép cười.”

“Giá phải trả này, có phải hơi đắt quá không?” Nguyễn Thanh Sơn trầm ngâm.

“Nhưng đáng giá.” Nguyễn Thanh Tuyết đưa tay lên, trong lòng bàn tay nàng, một luồng băng sương màu xanh thẫm chậm rãi ngưng kết, hóa thành một viên kết tinh lục giác lấp lánh: “Đáng giá để bỏ ra rất nhiều, rất nhiều...”

Từ đường của gia tộc.

Hoa Li quỳ trước linh bài, dập đầu ba cái thật mạnh.

Ánh mắt nàng, chưa bao giờ kiên định và bình tĩnh đến thế.

“Gia gia.”

“Xin hãy dõi theo ta từ trên trời cao.”

Khổng gia.

“Người mà dám thi trượt đại học, về nhà ta sẽ đánh gãy chân chó của người!”

“Ngày cuối cùng rồi, còn không chịu dốc hết sức đi?”

“Tiểu tử thú vị, nhất định phải thi đỗ Học Viện Bồng Lai, nghe rõ chưa?”

“Không nghe, không nghe, con rùa niệm kinh!”

“Ta thấy người đang tìm đòn đấy!”

“Người mà đánh ta, ta sẽ lăn ra ngủ luôn! Ngày mai khỏi cần đi thi!”

“Uy uy! Người dám uy hiếp ta hả?!”

“Cha à, ngài đừng có vội, trong nhà ta đã có một lão ca rồi, sao ta không thể làm một phế vật được chứ?”

“Thiên phú của người còn cao hơn ca người!”

“Vậy càng nên làm phế vật, để tránh tổn thương tình cảm huynh đệ.”

“Cút! Người tưởng trong nhà có hoàng vị để cho người tranh à? Ca người ước gì người thi đấu nhanh nhanh để giúp hần gánh việc đây này! Anh em phải hỗ trợ nhau!”

“Đến mức đó sao? Hahaha, ta không đi đâu!”

“Tiểu tử thúì!”

“Ta không thúì, ta thơm lắm!”

“Người tự ngửi xem có thơm không?!”

“Lão cha, người nên đi ngủ đi thôi.”

“Người là cha hay ta là cha?”

“Ngài là cha, nhưng mà... so với cha ta còn cha hơn!”

“Thôi ngay! Nhất định phải đưa người vào Bồng Lai, để trị cái tật lười nhác này!”

“Haha, còn có chuyện tốt vậy sao?”

“Nghịch tử! Ta tức đến giảm thọ đây!”

“Vậy ta phải sống lâu hơn để bù lại thôi.”

“Giỏi lắm! Lão bà, lấy dây lưng ra đây!”

“Cha, tỉnh táo lại đi!”

“Ta tỉnh táo thế nào được?! A? A???”

“Nhưng mà... hai hôm trước dây lưng bị đánh gãy rồi, ngài chưa mua cái mới mà.”

“.....”

“Oa a! Cự Linh Khải cũng lộ ra rồi! Cha, công lực ngài tăng mạnh ghê nha! Ta không dụng công, mà ngài lại chăm chỉ thế này, vậy chẳng phải cũng không khác biệt lắm sao? Dù sao thì... chúng ta ai với ai chứ!”

“.....”

“Cha, sao ngài không nói gì hết vậy?”

“Tê... Phù ——! Ta muốn gọi điện cho vị hôn thê của người, nói với người ta là hủy hôn luôn!”

“Ta lấy đâu ra vị hôn thê?”

“Từ lâu đã định sẵn rồi! Chỉ tiếc, nhìn người thế này, thôi tốt nhất đừng đi làm hại con gái nhà người ta nữa! Người nhìn đi, đây là ảnh chụp, một đóa hoa tươi cắm lên đầu heo, thật lãng phí mà!”

“Cha, ngài cứ yên tâm đi! Ngày mai thi đại học, ta nhất định sẽ lấy điểm cao!”

Tại Phù Tang, Tokyo.

Vũ Cung Chân Trú nhìn vào gương trang điểm, trong mặt kính phản chiếu hình bóng một nữ tử.

Nàng đang nhẹ nhàng thoa son phấn, bờ môi thấm dần sắc son đỏ rực như máu.

Bất chợt, nàng đứng dậy, đẩy cửa sổ ra. Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống đình viện nhỏ, phủ lên mọi thứ một lớp sáng mờ ảo.

“Đêm nay... ánh trăng thật đẹp...”

Nàng nhẹ nhàng cup mi, đáy mắt thoáng hiện chút tiếc nuối: “Chỉ đáng tiếc không ai cùng ngắm trăng. Dẫu cho cảnh đẹp, ngày tốt... cũng chẳng có tác dụng gì, vậy thì thôi đi.”

Một trận mây đen lặng lẽ che phủ bầu trời. Gió lạnh thổi qua mang theo hơi ẩm, ánh trăng nhạt nhòa chìm vào bóng tối.

Đã là nguyệt hắc phong cao*.

Chương 506

truyenyy.link

Nguyệt hắc phong cao (月黑风高): Ý chỉ đêm tối không trăng, gió lớn – thường là thời điểm thích hợp để hành động bí ẩn hoặc ám sát.

Nàng khẽ nâng tay, lấy một cây dù giấy dầu màu đỏ sậm, rồi bước ra màn mưa xối xả.

Con đường phía trước sớm đã lầy lội thành vũng bùn, nhưng nàng không chậm lại dù chỉ một chút. Nhẹ nhàng xuyên qua con hẻm nhỏ, tránh đi ánh lửa tuần tra, hướng về đạo tràng của Vũ Cung Gia mà tiến bước.

Giữa đêm mưa rơi âm âm, nàng bất giác nhớ lại đêm đó tại Nam Gia.

Đao quang rực đỏ như huyết, phá tan mọi trời buộc, khắc sâu vào tâm trí nàng, khiến nàng khó thể nào quên.

Tâm tình dâng trào, ngón tay chạm nhẹ vào chuôi đao. Lưỡi đao trong tay dường như cũng trở nên sắc bén và linh hoạt hơn bao giờ hết.

Đêm nay, mọi thứ đều đã rõ ràng.

Kỳ thi đại học bắt đầu lúc 9 giờ sáng và kết thúc vào 5 giờ chiều.

Buổi trưa có 2 tiếng rưỡi nghỉ ngơi, thí sinh được cung cấp đồ ăn và có thể tự do hoạt động trong khu vực quy định, nhưng không được vào lại phòng thi cũng như rời khỏi phạm vi đã phân chia.

Mọi thứ đều được giám sát nghiêm ngặt, quản lý chặt chẽ.

Để ngăn chặn mọi hành vi gian lận, lượng lớn tài nguyên cũng được điều động.

Bạch Du được xếp vào một phòng thi khác, nhưng cũng gặp được một người quen—Đào Như Tô.

Nàng đến khá sớm, 8 giờ 30 đã vào trường thi. Nhìn thấy Bạch Du, nàng ngạc nhiên thốt lên:

“Trùng hợp vậy sao?”

Bạch Du cười đáp:

“Trùng hợp đến mức này, muốn cá cược không? Xem ai là người nộp bài sớm nhất?”

“Được thôi!” Đào Như Tô đầy tự tin. Thành tích môn văn hóa của nàng luôn nằm trong top 10 toàn trường, có gì phải sợ chứ?

Rất nhanh, nhóm giám thị tiến vào.

Túi hồ sơ được niêm phong kín kẽ được mở ra. Tấm phù chú niêm phong trên đó phát sáng, tạo ra luồng ánh sáng lấp lánh chảy xuống, chứng minh đây là đề thi nguyên bản.

Ngay sau đó, đề thi được phân phát đến từng thí sinh.

Mọi người đều nín thở chờ đợi. Khi tiếng chuông vang lên, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Tất cả học sinh vội đầu làm bài.

Bạch Du lướt nhanh qua đề thi. Độ khó năm nay không khác biệt nhiều so với những năm trước, không quá khó, không quá dễ. Với trí nhớ tuyệt đối của mình, hẳn chẳng cần lo lắng chuyện thi cử.

Thế nhưng, khi kỳ thi vừa mới bắt đầu chưa được nửa giờ, ở phòng thi bên cạnh, một thí sinh đã bị áp giải lên xe cảnh sát.

“Thi đại học mà người cũng dám gian lận?”

“Oan uổng quá! Ta không hề gian lận! Thật sự không có!”

“Người nghĩ chúng ta không cảm nhận được sóng tinh thần và dao động điện từ từ tâm linh người sao? Người định biến giám thị thành kẻ mù à?”

Mười phút sau, lại có một thí sinh khác bị đưa ra ngoài.

“Vì sao lại bắt ta? Ta không gian lận mà!”

“Thấu thị thiên phú đúng là giấu rất kỹ, đáng tiếc... loại năng lực này có một điểm yếu, dùng nhiều quá thì mắt sẽ giống như gà chọi vậy.”

“Trời sinh ta mắt không tốt thì có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề là... người chép đáp án sai y hệt người phía trước!”

“Cái gì? Hắn không phải học bá sao? Rõ ràng trả lời trôi chảy lắm mà?!”

“Hắc hắc, tiểu tử ngu ngốc, không ngờ chứ gì? Hắn là thí sinh giả được cài vào, tất cả đáp án đều cố ý làm sai! Chỉ để bẫy những kẻ gian lận như người thôi!”

“Má nó—!!!”

Cùng một phòng thi mà xuất hiện đến tận hai vị Ngọa Long - Phượng Sồ, quả thực khiến người ta cảm nín.

Lại thêm nửa giờ trôi qua.

Lúc này, Bạch Du đã làm xong bài thi, đang kiểm tra lại. Đột nhiên, hắn lại nghe thấy tiếng ồn ào từ phòng thi bên cạnh.

“Tại sao lại bắt ta? Ta không sử dụng tâm linh thông tin, cũng không có thấu thị! Các người bắt nhầm rồi!”

“Câm miệng! Người cứ nhìn xung quanh như vậy, nghĩ rằng bọn ta bị mù hết sao? Không thấy ai gian lận trắng trợn như người! Hơn nữa, chép mà cũng chép sai!”

“Ta chỉ là... mắt trời sinh hơi bị lé thôi mà!”

“Câm mồm! Đã gian lận mà còn không có kỹ thuật, thật sự mất mặt!”

“Hu hu hu—!!!”

Vậy là tên thứ ba bị tóm gọn, khóc lóc như đứa trẻ hai trăm cân.

Bạch Du đặt bút xuống, ánh mắt bình thản, sau đó quay đầu nhìn Đào Như Tô.

Nàng cũng vừa làm xong bài.

“Không kiểm tra lại sao?”

“Không cần thiết.”

Thế là cả hai đứng dậy, đi thẳng ra ngoài. Giám thị nhanh chóng thu bài thi của họ.

Ngoài cửa, có vài người nhìn theo. Một giám thị nhắc nhở:

“Ra ngoài rồi thì đến khu nghỉ ngơi, đừng làm ảnh hưởng các thí sinh khác.”

Hai người rời đi, đến khu nghỉ ngơi, phát hiện số người nộp bài sớm cũng không ít.

Tuy nhiên, phần lớn những người nộp bài sớm đều có khả năng đã bỏ trống quá nhiều câu trả lời.

Chính vì vậy, khu nghỉ ngơi rất yên tĩnh, không ai rảnh rỗi đối đáp án.

Đào Như Tô vươn vai, tìm một chỗ dưới bóng cây rồi ngồi xuống:

“Kỳ thi tốt nghiệp trung học này, thật sự chẳng có chút cảm giác gì cả...”

Chương 507

DTV EBOOK

“Người muốn cảm giác gì?” Bạch Du chống cằm suy tư. “Bên ngoài có cả đám phóng viên chờ sẵn, thêm một đám kẻ thù cũ của người chỉ chờ người thi xong để bịt miệng bọn chúng bằng điểm số... Như vậy mới đủ kích thích?”

Đào Như Tô ôm bụng cười lăn lộn:

“Ha ha ha! Nghe cũng có lý... Nhưng đáng tiếc, đám người kia sẽ không vì thành tích thi đại học mà quan tâm đến ta thêm chút nào đâu.”

Nàng ưỡn ngực, ánh mắt trở nên sắc bén:

“Trọng điểm vẫn là kỳ thi Võ Khoa sau đó. Không biết năm nay nội dung sẽ là gì đây.”

“Vẫn chỉ là kiểm tra chỉ số bình thường thôi chứ gì.”
Bạch Du nhún vai.

“Xem ra người chẳng biết gì về cách tuyển chọn thực sự của kỳ thi đại học nhỉ?”

“Ý người là gì?”

“Rồi người sẽ biết.” Đào Như Tô nhếch môi cười đầy ẩn ý. Rõ ràng, nàng biết nhiều hơn những người khác.

Bạch Du nheo mắt đánh giá nàng:

“Từ lâu ta đã biết người không đơn giản... Nhưng bây giờ, ta càng cảm thấy—người thật sự rất bí ẩn.”

Đào Như Tô nhếch môi cười:

“Muốn biết thêm bí mật về ta sao? Sinh lòng hiếu kỳ với một nữ hài tử... nhưng mà, đó là chuyện rất nguy hiểm đấy.”

Bạch Du gật đầu đồng tình:

“Xác thực, dễ dàng gây ra án mạng.”

Đào Như Tô lập tức vỗ một cái vào lưng hắn, mặt hơi đỏ lên:

“Người lại nói bậy bạ gì thế hả!”

Đúng lúc này, một luồng khí tức lạnh nhàn nhạt chợt lan tỏa.

“Các người có muốn uống nước đá không?”

Bạch Du quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu nữ ngồi xuống dưới bóng cây gần đó.

Ban đầu hắn suýt không nhận ra nàng, nhưng sau khi nhìn kỹ lại, lập tức ngạc nhiên:

“Thanh Tuyết?”

“Ừm, một tháng không gặp rồi, Bạch Du.” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng: “Cảm giác như đã rất lâu vậy.”

Bạch Du kinh ngạc đánh giá nàng. Trước đây, khi đến gần nàng sẽ có cảm giác âm áp, nhưng bây giờ, lại là một luồng khí mát lạnh.

“Người đây là... bản nâng cấp mới sao?”

“Người thật sự không biết ăn nói mà!” Đào Như Tô lập tức ngắt lời, lườm hắn một cái. “Nhìn qua là biết đã thức tỉnh huyết mạch rồi.”

“Người nói thật đơn giản.”

“Đại Hạ nhiều người như vậy, không có gì phải ngạc nhiên đâu.” Đào Như Tô lười biếng tựa vào thân cây: “Không phải ai cũng có trong người một phần phi cầm tẩu thú như người đâu.”

“Người lại mắng ta đấy à?”

“Vậy người chắc gì đã bằng phi cầm tẩu thú chứ.”

(“Phi cầm tẩu thú” (飛禽走獸) là một cụm từ Hán Việt, nghĩa đen là “chim bay thú chạy”. Trong văn cảnh của truyện, Đào Như Tô đang nói mỉa rằng trong người Nguyễn Thanh Tuyết có một phần huyết mạch của phi cầm tẩu thú, ám chỉ nàng có nguồn gốc không thuần túy là con người—có thể là do thức tỉnh huyết mạch đặc biệt nào đó.)

“???”

Nguyễn Thanh Tuyết vừa định mở miệng nói gì đó thì từ phía sau truyền đến một lực ôm chặt.

“Thanh Tuyết, ta nhớ ngươi quá đi!”

Hoa Li từ phía sau nhào tới, ôm chầm lấy Nguyễn Thanh Tuyết rồi cọ mặt vào nàng:

“A, mát lạnh thật dễ chịu!”

“Đã lâu không gặp.” Nguyễn Thanh Tuyết mỉm cười, lễ phép chào Hoa Li và những người đi cùng nàng.

Lúc này, kỳ thi cũng vừa kết thúc.

Các học sinh bắt đầu rời khỏi trường thi, từng nhóm bạn học cũng dần tụ tập lại với nhau.

Chỉ chốc lát sau, một đám người đã ngồi kín chỗ, phía sau vẫn còn dòng người ùn ùn kéo đến, xếp hàng mua cơm trong nhà ăn.

Hôm nay, bác gái trong nhà ăn không hề run tay, đồ ăn vừa phong phú vừa miễn phí hoàn toàn.

Trong lúc Bạch Du ăn cơm, Khổng Văn đã chạy đi xếp hàng lần thứ ba.

Bạch Du nhìn hắn bùng cả một cái mâm đầy thức ăn trở về, nhin không được hỏi:

“Ngươi không sợ ăn đến bể bụng à?”

“Không sao, ta tiêu hóa tốt! Dạ dày to!”

Khổng Văn tiếp tục ăn ngấu nghiến, nụ cười tự tin trên mặt hắn khiến Bạch Du cảm thấy có gì đó không

đúng lắm. Nói thế nào nhỉ... có chút giống khí khái của nam tử hán, nhưng lại pha chút ảo tưởng bản thân quá đà.

“Ngươi...” Bạch Du vừa mở miệng.

“Ngươi làm sao biết ta từ nhỏ đã có một vị hôn thê được chỉ hôn trước?” Khổng Văn đột nhiên cướp lời, vẻ mặt đắc ý.

Mười nam sinh ngồi xung quanh đồng loạt quay đầu, đồng thanh quát:

“Ai hỏi ngươi?!”

“Không ai hỏi sao? Không sao, vậy ta nói lại lần nữa.” Khổng Văn mặt mày hớn hở, chỉ thiếu điều khắc ba chữ “Nhân Sinh Người Chiến Thắng” lên trán.

“Thật sự có chút đáng ngưỡng mộ.” Bạch Du thuận miệng cảm thán: “Thật tốt nha.”

Nghe vậy, Hoa Li theo bản năng nhìn sang hai bên Bạch Du: bên trái là Tô Nhược Ly, bên phải là Tần Tuyết Táo, đối diện là Đào Như Tô, còn chéch đối diện là Nguyễn Thanh Tuyết.

Nàng rùng mình một cái, khẽ run.

“Lòng dạ con người thật đáng sợ.”

“Nhiệt độ cơ thể 37 độ, mà lời nói lại có thể lạnh thấu xương như vậy.”

Nhưng Khổng Văn vẫn còn đắm chìm trong thế giới của chính mình, cảm thán:

“Cha ta nói, chỉ cần ta thi đậu Bồng Lai, liền lập tức an bài gặp mặt! Hắc hắc hắc!”

Bạch Du khó hiểu:

Chương 508

DTV EBOOK

“Chỉ là một vị hôn thê thôi mà? Người thi đậu Bồng Lai, chẳng lẽ còn lo không tìm được đối tượng sao?”

Khổng Văn bữu môi, vẻ mặt khinh thường:

“Cái này gọi là triển khai theo vương đạo, trước thành phu thê rồi mới yêu đương!”

Bạch Du nhướn mày:

“Vậy có phải người còn muốn gom thêm mấy vị hôn thê rồi để bọn họ chọn lọc với nhau cho thêm phần thú vị không?”

Khổng Văn cười cười, nụ cười dần trở nên quỷ dị:

“Như vậy cũng không tệ...”

Chợt hần quay sang vỗ vai Bạch Du:

“Ấy, đừng hâm mộ ta! Không chừng lão gia tử nhà người cũng đã sớm an bài rồi đó!”

“Là thật đấy.” Tần Tuyết Táo bất ngờ lên tiếng.

“Cái gì?” Bạch Du lập tức quay đầu nhìn nàng.

“Tiểu Ngọc Kinh, vị hôn thê.” Tần Tuyết Táo chậm rãi lấy khăn tay lau miệng, thản nhiên nói: “Các người không biết sao? Trước đây ta từng nhìn thấy thư Bạch lão gia tử gửi tới, có nhắc đến chuyện này, nói đã định sẵn hôn ước cho Bạch Du.”

Bạch Du: “?”

Khổng Văn: “?”

Tô Nhược Ly suýt nữa đứng bật dậy, nhưng vẫn cố nén lại:

“Ta... ta không biết chuyện này.”

“Các người còn nhỏ, biết hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Tần Tuyết Táo thản nhiên đáp.

“Vậy tin đâu rồi?” Nguyễn Thanh Tuyết có chút căng thẳng hỏi.

“Bị đốt rồi.”

“A?”

“Tô Nhược Túc phu nhân sau khi nhìn thấy, tức giận quá nên đốt rụi luôn.” Giọng điệu của Tần Tuyết Táo vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

“Đúng là phong cách của mẫu thân.” Tô Nhược Ly lẩm bẩm.

“Người có thấy nhẹ nhõm không?” Hoa Li hí hóp mắt cười cười.

“Đúng là...” Nguyễn Thanh Tuyết vô thức gật đầu.

Nhưng nói xong mới nhận ra mình vừa lỡ lời, lập tức giơ tay xua xua:

“Không phải! Ta không có ý đó...”

Khổng Văn cắn một miếng thịt cừu, nhai ngấu nghiến rồi nuốt xuống, chặc lưỡi nói:

“Nhưng mà, dù tin có bị đốt thì cũng đâu có nghĩa lý gì? Dù sao hôn ước cũng đã được định ra, có phải nói giải trừ là giải trừ được đâu.”

Tần Tuyết Táo gật đầu:

“Chính xác. Sau này trong thư vẫn thỉnh thoảng có nhắc đến, nhưng hoặc là bị giấu đi, hoặc lại bị đốt tiếp.”

Bạch Du đưa tay xoa trán, thở dài:

“Ta hoàn toàn không biết gì về chuyện này.”

Đào Như Tô tò mò hỏi:

“Vậy cuối cùng thì hôn ước kia là ở đâu?”

Tần Tuyết Táo thản nhiên đáp:

“Luân Đôn.”

Cả đám người: “???”

“Là Luân Đôn ở nước ngoài, hay là một tiểu thư quý tộc nào đó mang cái tên này?”

“Xa quá rồi đấy!” Hoa Li khoa trương kéo dài giọng: “Xa như vậy, đi bằng Thuyền U Linh cũng mất hơn một tháng mới đến nơi!”

“Cho nên nếu muốn hoàn thành hôn ước, nhất định phải đi qua đó.” Tần Tuyết Táo giải thích: “Rất hiển nhiên, Thương Nữ Sĩ không muốn để con trai mình gả xa, vậy nên quyết đoán đốt sạch toàn bộ thư tín.”

“Hoàn toàn có thể hiểu được, ai mà muốn rời xa quê hương chứ?” Đào Như Tô nhún vai, sau đó nheo mắt nhìn Bạch Du đầy ẩn ý:

“Người có muốn đi không?”

Bạch Du hơi ngập ngừng, rồi thành thật trả lời:

“.....Muốn.”

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả nữ tử trong bàn đều trở nên sắc bén.

Bạch Du không phải muốn vị hôn thê.

Cái đó căn bản không quan trọng.

Hắn chỉ là có chút muốn gặp Bạch Phá Quân một lần.

Hiện tại, hắn hoàn toàn không rõ ràng vị trí cụ thể của đối phương.

Suốt hai tháng qua cũng không hề nhận được thư từ nào nữa.

Hắn vừa định lên tiếng giải thích, nhưng còn chưa kịp nói gì, đã thấy mấy nữ nhân bên cạnh nghiêm túc lên tiếng.

“Luân Đôn cô nương, người phương Tây và người phương Đông khác biệt rất lớn.” Tần Tuyết Táo nói.

“Mặc dù da trắng, nhưng eo thô, khung xương lớn, thể vị nặng, lại còn không thích tắm rửa.” Tô Nhược Ly tiếp lời.

“Làn da kém, lão hóa nhanh, bảo dưỡng không tốt, có khi chỉ một hai năm là thay đổi thành một người khác.” Đào Như Tô cũng nhập hội thuyết phục.

“Huống hồ, tha hương nơi đất khách quê người, văn hóa khác biệt, không có tiếng nói chung.” Nguyễn Thanh Tuyết bổ sung.

Cuối cùng, Hoa Li tổng kết:

“Kém xa các vị đang ngồi đây.”

Khổng Văn cố làm vẻ mặt ngưng ngùng, giả vờ giả vệt nói:

“Khiêm tốn một chút đi, ta biết ta rất đẹp trai rồi.”

“Ai hỏi người?!!!”

Bạch Du biết rõ các nàng chắc chắn đã hiểu lầm gì đó, nhưng cũng không có ý định giải thích thêm.

Dù sao, Luân Đôn về sau có lẽ vẫn phải đi một chuyến, nhưng không phải vì vị hôn thê.

Bữa trưa kết thúc, mọi người tiêu tốn thêm một hai giờ bên ngoài trường thi chờ đến buổi chiều để tham gia khảo thí.

Lại là một trận thi viết.

Có điều, độ khó của bài thi năm nay rõ ràng cao hơn năm ngoái rất nhiều.

Tốc độ làm bài của Đào Như Tô chậm hơn hẳn so với thường ngày.

Ngược lại, Bạch Du vẫn như trước, ứng đối vô cùng tự nhiên.

Gặp những đề bài quen thuộc, hắn chỉ cần quét mắt một cái là lập tức nhớ ra công thức, nhẹ nhàng giải xong.

Thời đại này, độ khó của các môn văn hóa không thể so với Đại Hạ về sau, nhưng lại yêu cầu kiến thức toàn diện hơn, đồng thời cũng khảo nghiệm năng lực ứng biến của thí sinh.

Chương 509

DTV EBOOK

Chỉ có toán học là tương đối khô khan, buộc phải động não giải từng bước.

Không đầy một giờ, Bạch Du đã làm xong toàn bộ đề thi.

Hắn dành thêm năm phút để kiểm tra lại, tinh giản một vài bước tính toán, sau đó trực tiếp nộp bài rồi rời đi.

Chân trước hắn vừa bước ra khỏi phòng thi, chân sau đã thấy Khổng Văn cũng theo sau.

Bạch Du: “Ân?”

Khổng Văn: “Ân.....”

Bạch Du: “Ân.”

Khổng Văn: “Ân!”

Nếu đổi chữ “Ân” thành “Xong” thì sẽ dễ hiểu hơn nhiều.

Cũng không có gì lạ, Khổng Văn từ trước đến nay vẫn luôn thừa nhận mình không giỏi toán.

Hắn chỉ cần đạt đủ điểm qua môn là được, dù sao các môn khác thành tích của hắn cũng không tệ.

Dù sao, môn văn hóa chỉ chiếm một phần trong tổng điểm.

Trọng điểm thật sự là ngày mai —— kỳ thi Võ khoa.

Hai người cứ như vậy, chậm rãi đi ra khỏi cổng trường...

Chân trước vừa bước ra khỏi phòng thi, phía sau đã có micro đưa tới.

“Hai vị đồng học, xin hỏi cảm nghĩ của các người thế nào khi là những người đầu tiên rời khỏi trường thi?”

Phóng viên nhanh chóng giơ micro lên, ánh mắt tràn đầy tò mò.

Bạch Du thoáng ngạc nhiên: “Chúng ta là những người ra sớm nhất sao?” ... Không thể nào! Lẽ nào không có ai nộp giấy trắng rồi rời đi sau mười phút đầu tiên sao?

Nếu xét theo logic ở thế giới trước của hắn thì điều này chẳng có gì kỳ lạ. Nhưng ở thế giới này, tình huống lại khác hắn. Đại Hạ vô cùng coi trọng kỳ thi đại học, hơn nữa, học sinh cấp ba ở đây không có khái niệm “học lại”. Mỗi người chỉ có thể thi một lần duy nhất khi đủ 20 tuổi trở lên.

Mà nếu là người đầu tiên rời phòng thi, vậy chắc chắn sẽ bị chú ý, thậm chí còn có thể lên tin tức.

Đến lúc đó, khi cả nước công bố bảng điểm, chẳng phải sẽ mất mặt đến mức không còn đường chui xuống đất sao?

Khổng Văn vốn không định rời phòng thi sớm, hắn định ngồi thêm một lúc rồi chờ đến khi hết giờ. Nhưng vừa nhìn thấy Bạch Du nộp bài, hắn lập tức cảm thấy không còn gì phải do dự nữa.

Bạch Du suy nghĩ một chút, nhưng cũng không biết phải nói gì về cảm nghĩ của mình.

Dù sao thì kỳ thi đại học ở đây vẫn còn kéo dài đến tận chiều, mà buổi chiều lại thi Toán. Đến cả Ngử Văn còn không thể dùng bài văn ba hoa để đối phó, vậy Toán thì càng không có cơ hội gian lận.

Bạch Du liếc mắt ra hiệu cho Khổng Văn. Người sau lập tức hiểu ý, khẽ hắng giọng một cái rồi đón lấy micro.

“Lần này thi đại học, ta vô cùng hài lòng.”

“Chất lượng đề thi rất tốt, mực in cũng thơm thoang thoảng, chữ viết rõ ràng, giấy nháp và bút đều dùng rất thuận tay, không bị lem mực.”

“Chỗ ngồi rất thoải mái, ánh nắng không chói mắt, các giám thị cũng vô cùng ôn hòa và hiền lành, tất cả mọi thứ đều rất tuyệt vời.”

“Tóm lại, trải nghiệm thi đại học lần này cực kỳ tốt, kiếp sau nhất định sẽ đến nữa.”

Hắn phát biểu xong, để lại một đám phóng viên còn đang ngơ ngác, rồi thản nhiên rời đi, dáng vẻ tiêu sái đầy tự tin.

Nữ phóng viên nhìn về phía đồng nghiệp bên cạnh: “Quay lại hết chưa?”

“Rồi, đã phát sóng trực tiếp lên toàn bộ mạng internet...” Đồng nghiệp gật đầu.

Nữ phóng viên lại nhìn sang Bạch Du, tiếp tục hỏi: “Vị đồng học này, người có cảm nghĩ gì về kỳ thi đại học không?”

Bạch Du bình thản nói vào micro: “Mặc kệ hắn cảm thấy thế nào, dù sao thì kiếp sau ta chắc chắn sẽ không đến nữa.”

Nói xong, hắn cũng dứt khoát rời đi.

Nữ phóng viên cố gắng giữ vững biểu cảm, trong lòng thầm nghĩ: Rốt cuộc không có ai bình thường sao?

Ngay lúc đó, chưa đầy nửa phút sau khi Bạch Du đi, lại có một bóng người khác lao ra khỏi phòng thi.

Là Tần Tuyết Táo.

Nàng vừa nhìn thấy Bạch Du nộp bài liền lập tức theo sát rời đi.

Phóng viên nhìn thấy một nữ sinh xinh đẹp, trong lòng tràn đầy hi vọng. Lần này chắc chắn sẽ có câu trả lời đáng tin cậy hơn!

Nàng vội vàng giơ micro lên: “Là người thứ ba rời phòng thi, xin hỏi đồng học có cảm nghĩ gì về kỳ thi đại học...”

Tần Tuyết Táo bình tĩnh đáp: “Tùy tiện kiểm tra một chút thôi, có tay là làm được.”

Nói xong, nàng cũng rời đi thản nhiên như không.

Gương mặt nữ phóng viên cứng đờ. Khiêm tốn đâu? Không ai biết khiêm tốn một chút sao?

Ngay lúc này, người thứ tư cũng ra khỏi phòng thi.

Lại là một nữ sinh, dáng vẻ thần bí, hành động thoăn thoắt, khiến người ta không khỏi chú ý.

Nữ phóng viên nhanh chóng chạy tới: “Là người thứ tư rời phòng thi, xin hỏi đồng học...”

Tô Nhược Ly nghiêng đầu nhìn micro, nhẹ giọng đáp: “Ta cảm thấy...”

“Thi đại học, quan trọng là được tham gia.”

“Thành tích không quan trọng, vui vẻ là được rồi.”

Nụ cười của nàng nhẹ nhàng, mang theo cảm giác chữa lành lòng người. Trong khoảnh khắc, đám đông xung quanh cũng cảm thấy những lời này không có gì sai.

Nhưng khi Tô Nhược Ly đi xa, nữ phóng viên mới bừng tỉnh: Đáng ghét, đây không phải là đáp án ta muốn!

Chương 510

DTV EBOOK

Cái gì mà quan trọng là tham gia? Kỳ thi đại học một đời chỉ có một lần, chẳng lẽ chỉ cần tham gia là đủ? Vậy thì cả cuộc đời này cũng chỉ cần tham gia là được sao?

Thấy người thứ năm sắp bước ra, nàng ôm lấy chút hy vọng cuối cùng, giơ micro lên: “Làm người thứ năm...”

Hoa Li không đợi nàng nói hết câu, trực tiếp cầm lấy micro, ánh mắt ngưng trọng, giọng nói tràn đầy khí thế.

“Lâm Hải Nhai, đỉnh phong chờ ta!”

Dứt lời, nàng lập tức rời đi, vô cùng tiêu sái.

Câu nói bá khí lẫm liệt của Hoa Li vang vọng khắp sóng phát trực tiếp, chẳng khác nào công khai khiêu chiến đương kim thiên tài đệ nhất - Hạo Nguyệt Thiên Kiêu.

Sự ngạo nghễ của nàng khiến đám đông xung quanh sôi trào.

Mọi người nhìn theo bóng lưng mạnh mẽ kia, bỗng dưng có cảm giác nàng chính là người sẽ “nhất phi trùng thiên” trong tương lai.

Còn nữ phóng viên thì chỉ biết thở dài chán nản: Tại sao làm một cuộc phỏng vấn bình thường lại khó khăn đến thế? Học sinh thời nay ai cũng có cá tính như vậy sao?

Rốt cuộc, người thứ sáu cũng bước ra khỏi phòng thi.

Nữ phóng viên vội vàng lấy lại tinh thần, nở nụ cười chuyên nghiệp:

“Vị đồng học này, ngươi là người thứ sáu rời khỏi trường thi, có cảm nghĩ gì không?”

Người học sinh kia mặt mày ngơ ngác, rõ ràng vẫn còn chưa tỉnh táo, ấp úng đáp:

“A? Ta... Ta không biết nữa. Ta vừa mới ngủ dậy, đi vệ sinh xong liền vô tình đi ra luôn.”

KẾT—!

Chiếc micro trong tay nữ phóng viên như muốn nứt ra.

Đến buổi tối, đang ngồi ngay trên bàn ăn, phía TV vang lên một giọng nói đầy bá khí:

“——Lâm Hải Nhai! Đỉnh phong chờ ta!”

“A a a, tắt TV mau! Mau tắt TV đi!”

Hoa Li, kẻ đang ăn chực, như thể bị Voldemort bắt ngờ găm một miếng dưa lớn, cả người co rút trên sàn nhà, trông chẳng khác nào một kẻ mắc hội chứng Chuunibyou đang bị đọc chú thuật ngay trước mặt.

(Chuunibyou (中二病) là một thuật ngữ tiếng Nhật, dịch ra là “Hội chứng năm hai trung học” (chữ “chuu” nghĩa là trung, “ni” là hai, “byou” là bệnh). Chuunibyou là hội chứng của những người tưởng tượng mình đặc biệt, thích làm “nhân vật chính” trong thế giới của riêng họ. Thuật ngữ này thường được dùng để chỉ những người, đặc biệt là học sinh trung học, có xu hướng tự xem mình là đặc biệt, hành động như thể mình có sức mạnh siêu nhiên, dòng dõi bí ẩn hoặc trí tuệ vượt xa người thường. Khi còn nhỏ thì dễ thương, lớn rồi thì... hơi “xí hổ”, có thể bị coi là “ảo tưởng sức mạnh” hoặc “trẻ trâu” nếu vẫn mắc.)

Bạch Du ngồi bên cạnh lập tức chớp thời cơ trêu chọc:

“Vừa nãy nói nghe thật bá khí, thế mà quay đầu cái đã thành thế này rồi? Phốc phốc phốc!”

Hoa Li tức đến mức nhảy dựng lên, hai tay vung loạn xạ, cố gắng với lấy điều khiển để tắt TV.

Cuối cùng, nàng cũng thành công cắt ngang cảnh tượng xấu hổ kia.

“Ta... Ta chỉ là bốc đồng nhất thời thôi mà! Giờ hối hận chết đi được!” Hoa Li ôm đầu, mặt đỏ bừng, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi: “Hơn nữa, gia gia của ta cũng từng bại dưới tay hần, ta đâu thể nào để cho dòng họ thua trắng tay được!”

Bạch Du cắn một miếng chả giò, vừa nhai vừa hồ hững nói:

“Ý ngươi là... Lúc đối phương ở đỉnh cao thì ngươi rút cổ, đợi khi hần già yếu mới nhảy ra khiêu chiến?”

“Là thể suy, tuổi già sức yếu!” Hoa Li lập tức sửa lại. “Nhưng mà... Đúng là cũng có thể coi như một cách giải quyết. Chỉ có điều, nếu ta không cố gắng, xác suất lớn là ta còn chẳng sống lâu bằng hần.”

Bạch Du thuận miệng hỏi:

“Lâm Hải Nhai bây giờ cấp bậc gì rồi?”

“Hần là đã tiếp cận Tông Sư, hoặc có khi đã là Tông Sư rồi.” Hoa Li không chắc chắn lắm.

“Hơn hai mươi tuổi đã thành Tông Sư?”

Bạch Du nhìn nàng với ánh mắt đầy thương hại:

“Ngươi có chắc là không rút lui không? Tốt nhất là tìm người nhà hỗ trợ, lạng lẽ triệt tiêu cái hot search này đi?”

“Không cần! Đây cũng coi như một cách để ta tự ép bản thân tiến bộ!” Hoa Li nắm chặt nắm đấm, hùng hổ nói: “Nếu ta không đặt mục tiêu cao, làm sao có thể cùng các ngươi tiến vào Bồng Lai?”

Lời nàng vừa dứt, cả bàn ăn im lặng.

Bạch Du: Tiếp tục ăn cơm.

Tô Nhược Ly: Gắp thức ăn vào bát Bạch Du.

Tần Tuyết Táo: Gắp thức ăn từ bát Bạch Du sang bát mình.

Hoa Li: “...”

“Phản ứng của các người có thể nào quá bình tĩnh rồi không?!”

“Người trông mong chúng ta có phản ứng gì?” Bạch Du nhún vai: “Dù sao người cũng đã đạt Siêu Phàm, không lấy Bồng Lai làm mục tiêu mới là lạ.”

“Người nhìn ra được?”

“Đương nhiên.” Bạch Du gật đầu, sau đó nói tiếp: “Có điều, đột phá Siêu Phàm cũng không hoàn toàn là chuyện tốt. Ta từng nghe Đào Như Tô đề cập, kỳ thi đại học có một nội dung...”

“Thi võ thực chiến.”

Tần Tuyết Táo không nhanh không chậm cướp lời, đồng thời nhân cơ hội gắp thêm một miếng thịt ba chỉ từ bát Bạch Du. Nhai xong, nàng mới nói tiếp:

Chương 511

DTV EBOOK

“Hàng năm đều có học sinh bị thương nặng, thậm chí là tử vong trong phần thi này. Vì vậy, chỉ có ai đạt đến cảnh giới Siêu Phàm mới được tham gia.”

“Nguy hiểm vậy sao?” Hoa Li bắt đầu thấy căng thẳng.

“Tham gia hoàn toàn là tự nguyện, không ai ép buộc. Nhưng đây cũng là sân khấu để thể hiện thực lực.”

Tần Tuyết Táo bình thản nói: “Nếu có tự tin, tất nhiên có thể lên sàn đấu. Nhưng nếu căn cơ không vững, tốt nhất đừng tham gia.”

Tô Nhược Ly lúc này đưa đĩa gấp thức ăn đến bên miệng Bạch Du, hỏi:

“Vậy nếu vượt qua được thì có lợi ích gì?”

Tần Tuyết Táo giành lấy miếng thức ăn, cắn một miếng rồi mới đáp:

“Đương nhiên là có. Người chiến thắng có thể nhận được học bổng từ quan phương, được hưởng trợ cấp ngoài định mức cùng nhiều chính sách hỗ trợ khác.”

Bạch Du bưng bát cơm đứng dậy, vừa đi vào bếp vừa nói bằng giọng không nhanh không chậm:

“Có thể đổi lấy Thánh Di Vật không?”

Cả bàn ăn im lặng.

Một lát sau, giọng nói đầy hứng thú của Hoa Li vang lên:

“Thánh Di Vật à... Nghe cũng thú vị đấy...”

Hai ngày thi lý thuyết nhanh chóng trôi qua.

Ngày thứ ba, kỳ thi võ cũng đến đúng hẹn.

Tất cả thí sinh tập trung lên xe buýt, di chuyển đến địa điểm khảo hạch.

Nam Lăng Thị - Trung tâm thể dục.

Năm trường cấp ba trong thành phố gộp lại, tổng số thí sinh lớp 12 tham gia kỳ thi võ lần này gần 3000 người.

Vừa bước xuống xe buýt, Bạch Du lập tức cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Không chỉ hần, mà cả Tô Nhược Ly, Tần Tuyết Táo, thậm chí cả những học sinh khác trong lớp đều có cảm giác tương tự.

Trên mặt mỗi người đều lộ rõ vẻ nghiêm trọng, giống như bản năng đang cảnh báo điều gì đó.

Không khí nơi này... Tràn ngập khí tức của Ảnh Giới.

Khổng Văn thở dài, đưa tay chỉnh lại cổ áo, giọng nói có chút trầm thấp:

“Hôm nay, gió có vẻ... hơi hỗn loạn thì phải.”

Sau khi toàn bộ học sinh cấp ba của trường Tam Trung xếp thành hàng.

Phó hiệu trưởng đứng trên đài cao, phía trước nhất, cất giọng:

“Các vị đồng học, ta tin rằng trong số các người, hẳn có không ít người đã biết nội dung cụ thể của kỳ thi võ năm nay.”

“Trước tiên, các người cần tập trung lại để tiến hành xét nghiệm máu, xác nhận không sử dụng bất cứ loại thuốc cấm nào.”

“Tiếp theo, trong một căn phòng cố định, các người sẽ phải trải qua hai lần kiểm tra thiên phú.”

“Cuối cùng, chính là kiểm tra thể lực.”

Hắn đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi, giọng điệu bình thản nhưng không giấu được uy nghiêm:

“Các vị đồng học, nếu trong những ngày qua có ai đã ăn phải thứ không nên ăn, vậy thì hãy tự giác rời khỏi đội ngũ ngay lúc này. Nếu rời khỏi bây giờ, các người vẫn có thể giữ tư cách học sinh, chỉ cần tạm nghỉ một năm, sang năm vẫn có thể tiếp tục dự thi.”

“Nếu để đến khi xét nghiệm máu mà phát hiện có thành phần bất thường, vậy thì cả đời này các người cũng đừng mong tham gia kỳ thi đại học nữa.”

“Nặng nhẹ thế nào, tự các người cân nhắc.”

Mấy trăm học sinh im lặng như tờ, không một ai rời khỏi hàng ngũ.

Phó hiệu trưởng đẩy kính mắt một lần nữa, cất giọng:

“Được rồi, lên đường đi! Hãy lần lượt tiến lên nhận số báo danh, sau đó dựa theo thứ tự để vào kiểm tra.”

Mười lăm phút sau, Bạch Du đứng xếp hàng, phía trước, máy móc liên tục vang lên âm thanh thông báo:

“Xin xác nhận thân phận của ngài.”

“Vui lòng quét hình thể.”

“Đã xác nhận thân phận, xin mời nhận số báo danh.”

Quá trình này lặp đi lặp lại nhiều lần, bỗng nhiên xuất hiện một trường hợp bất thường.

“Xin quét hình thể.”

“Phát hiện sự khác biệt nhất định so với dữ liệu gốc, đang triệu tập nhân viên kiểm tra, xin chờ...”

Máy móc tạm thời ngừng hoạt động, rất nhanh sau đó, hai nhân viên mặc đồng phục đen đã có mặt tại hiện trường.

Một giám khảo cao gầy đứng bên trái lên tiếng hỏi:

“Người có chuyện gì vậy?”

Thí sinh bị kiểm tra ấp úng đáp:

“Ta... ta cũng không rõ. Có lẽ là có chỗ nào đó không khớp?”

Giám khảo bên phải, người có vóc dáng vạm vỡ, rút ra một thiết bị kiểm tra, xem xét dữ liệu:

“Độ phù hợp của thông tin cá nhân chỉ đạt 77%... Trong khi đó, mỗi tháng dữ liệu sẽ được cập nhật một lần, không thể có sai lệch lớn đến vậy.”

Thí sinh vội vàng giải thích:

“Tháng trước ta từng bị thương, có lẽ vì vậy mà có chút thay đổi?”

Giám khảo bên trái tiếp tục kiểm tra hồ sơ, sắc mặt dần giãn ra.

“Ừm... Quả thật có ghi chép, tháng trước người bị tai nạn xe cộ, đã trải qua phẫu thuật chỉnh hình. Nếu vậy thì cũng nằm trong phạm vi sai số cho phép.”

Người này vươn tay ra, cười nhạt:

“Xin lỗi đã làm phiền, Lý đồng học.”

Thí sinh nọ vội vàng bắt tay đối phương, trong lòng như trút được gánh nặng:

“Không, không sao...”

Nhưng ngay khi bàn tay vừa nắm chặt chưa được ba giây, nụ cười của giám khảo lập tức biến mất, giọng nói trở nên lạnh lùng:

“Được rồi, đi thôi, chúng ta cần tâm sự một chút.”

Thí sinh sững người:

“Ý gì đây?”

Giám khảo thân nhiên đáp:

Chương 512

DTV EBOOK

“Dù có thay đổi gương mặt hay giải phẫu bóp méo dấu vân tay, nhưng cốt linh của người thì không thể thay đổi. Dù có tìm một kẻ trẻ tuổi đến thay thì cũng vô ích, bởi vì tuổi sinh học của người đã vượt quá hai mươi bảy, thậm chí có dấu hiệu vượt qua ba mươi.”

Lời vừa dứt, thí sinh lập tức quay đầu định bỏ chạy. Nhưng chưa kịp đi được hai bước, hắn đã bị đè sấp xuống đất. Hiện trường lập tức náo loạn.

Một giám khảo khác vẫn bình tĩnh ra lệnh:

“Những người còn lại tiếp tục kiểm tra!”

Bạch Du thuận lợi vượt qua kiểm tra, nhận số báo danh.

Hắn nhìn thanh niên vừa bị bắt, trong lòng không khỏi cảm thán:

“Kỳ thi đại học ở thế giới này mà gian lận, cái giá phải trả đúng là không nhỏ...”

Tai nạn xe cộ, phẫu thuật thẩm mỹ, tìm người có ngoại hình tương đồng để thay thế— không biết đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức, vậy mà kết quả vẫn bị phát hiện ngay lập tức.

Sự việc này khiến không ít người căng thẳng.

Khổng Văn bỗng nhiên sờ bụng, lo lắng hỏi:

“Sáng nay ta ăn một bát lớn gà hầm nấm, chắc không có vấn đề gì chứ?”

Tần Tuyết Táo thản nhiên đáp:

“Dù người có uống thập toàn đại bổ thang cũng không sao cả. Những gia tộc lớn có thói quen dùng dược liệu làm đồ ăn vặt cũng không ít, cơ thể bọn họ

dù có chứa thành phần thuốc bổ, vẫn nằm trong phạm vi hợp lý. Chỉ cần không phải mấy thứ cấm...”

Bạch Du vỗ vai Khổng Văn, cười nói:

“Người chỉ cần lo xem cái nắm kia có xuất xứ rõ ràng không. Lỡ như trong mắt người bắt đầu xuất hiện mấy đốm sáng rực rỡ nháy múa, thì coi chừng đấy.”

Khổng Văn vội vàng xua tay:

“Không, không có đâu! Ta chắc chắn nắm đó đã được hầm kỹ!”

Sau khi lấy số báo danh, toàn bộ học sinh lập tức tản ra. Khu vực thi võ lần này được chia thành 22 khu khác nhau để giảm bớt áp lực kiểm tra.

Bạch Du bị phân vào khu D1, cách khá xa khu trung tâm.

Mỗi khu có hơn một trăm thí sinh, nhờ vậy quá trình kiểm tra diễn ra nhanh chóng hơn.

Phần quan trọng nhất chính là xét nghiệm máu, dù nguyên lý cụ thể ra sao không ai rõ, nhưng có một điều chắc chắn— tiêu chuẩn ở đây vô cùng nghiêm ngặt.

Bạch Du đứng trong hàng, quan sát vài thí sinh phía trước, ai nấy đều có chút bất an.

Người đầu tiên tiến vào kiểm tra.

Một phút sau, không thấy hắn quay ra.

Rõ ràng, kết quả đã có.

Từ bên trong vang lên giọng nói:

“Kế tiếp!”

Lập tức, ba học sinh của trường Bạch Du đang xếp hàng phía trước liền tỏ ra hối hận, nhanh chóng rời khỏi hàng ngũ, định bỏ đi.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã bị chặn lại...

Chuyện gì xảy ra sau đó, Bạch Du cũng không rõ, nhưng kết quả chắc chắn chỉ có hai: hoặc là bỏ thi, hoặc là mất luôn tư cách.

Đến lượt Bạch Du tiến hành xét nghiệm máu.

Hắn bước vào phòng kiểm tra.

Giám khảo là một nữ giám thị đeo khẩu trang, dáng vẻ chừng chạc nhưng đôi mắt lại toát lên vẻ dịu dàng.

“Thả lỏng, chỉ như bị muỗi cắn một cái thôi.”

Nói rồi, nàng thuận thực cầm lấy tay Bạch Du, dùng kim chích nhẹ vào đầu ngón tay hắn để lấy máu.

Nàng định đặt giọt máu ấy vào dụng cụ kiểm tra bên cạnh.

Nhưng ngay khoảnh khắc thuốc thử vừa tiếp xúc với giọt máu, một âm thanh lạ bỗng vang lên— như thể có thứ gì đó đang sôi trào!

Chỉ một giây sau, một luồng lửa bùng lên từ trong ống nghiệm pha lê.

Phanh!

Ống nghiệm vỡ tan, phòng xét nghiệm lập tức bị khói mù bao phủ.

Bên ngoài, các giám khảo khác nghe thấy động tĩnh liền hốt hoảng lao vào:

“Chuyện gì xảy ra vậy?!”

Nữ giám thị đeo khẩu trang vội vàng lấy khăn tay lau sạch mặt bàn, trấn an:

“Không sao, không sao... chỉ là một chút ngoài ý muốn nhỏ.”

Nàng thở dài, lẩm bẩm như tự nói với mình:

“Ban đầu ta nghĩ chỉ cần dùng thuốc thử cấp C là đủ, ai ngờ vẫn không chịu nổi dao động năng lượng trong máu.”

Giám khảo bên ngoài cau mày hỏi:

“Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề rất lớn.”

Nữ giám thị híp mắt, nhìn về phía Bạch Du, bình thản phán quyết:

“Hắn qua rồi. Không cần xét nghiệm máu nữa, trực tiếp đưa ra ngoài.”

Giám khảo bên cạnh lập tức hiểu ý.

Bạch Du nhíu mày:

“Tại sao không cần kiểm tra? Không lo ta gian lận sao?”

Nữ giám thị tháo khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú nhưng ánh mắt lại sắc bén:

“Năng lượng trong máu người dao động quá mạnh, vượt xa chân khí hay chân nguyên bình thường. Nếu muốn giám sát, chí ít cũng phải dùng thuốc thử cấp A trở lên. Nhưng chỗ chúng ta chỉ có cấp B là cao nhất...”

Nàng nhún vai, giọng điệu có chút bất đắc dĩ:

“Dù sao đây cũng chỉ là kỳ thi võ phổ thông, không phải kỳ khảo thí dành cho Siêu Phàm giả. Một người đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm thì chẳng cần thiết phải gian lận vì mấy thứ nhỏ nhặt này.”

Một giám khảo khác bổ sung:

Chương 513

DTV EBOOK

“Kỳ thi võ bình thường đã không còn ý nghĩa gì với người nữa... Xem ra người vẫn chưa rõ, nhưng thí sinh đã bước vào Siêu Phàm có thể miễn tất cả các hạng mục thi đấu phổ thông. Người cứ báo lại với giám thị phía sau, bọn họ sẽ đưa người đến địa điểm khảo thí trọng điểm.”

Nói rồi, hai giám khảo nhanh chóng đưa Bạch Du rời khỏi phòng, hướng đến địa điểm khảo thí tiếp theo.

Hạng mục tiếp theo là đo lường thể chất, bao gồm chạy bộ, nhảy xa, bật cao, ném xa, lực quyền cùng nhiều khảo nghiệm khác, nhằm đánh giá toàn diện các chỉ tiêu như sức mạnh, tốc độ, khả năng bùng nổ, v.v.

Hai vị giám khảo trao đổi vài câu, sau đó một người có chức vị rõ ràng cao hơn bước tới, vươn tay:

“Người khỏe, Bạch đồng học... Ta là một trong những chủ khảo phụ trách kỳ thi đại học lần này, họ Thường.”

Bạch Du cũng vươn tay bắt lấy, thản nhiên đáp:

“Thường chủ khảo, có chuyện gì sao?”

“Chuyện là thế này.” Thường chủ khảo nói, “Vì người đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm, nên hạng mục đo lường thể chất có thể miễn. Người có hai lựa chọn: Một là trực tiếp nhận điểm tối đa và kết thúc phần thi võ, sau đó chờ thông báo kết quả. Hai là...”

“Ta chọn phương án thứ hai.” Bạch Du dứt khoát trả lời, “Thi đấu thực chiến.”

Thường giám khảo trầm ngâm một chút rồi lên tiếng:

“Người chắc chứ? Nếu tham gia thực chiến, người sẽ phải ký vào điều khoản cam kết. Trong đó, có một điểm cần đặc biệt lưu ý—nguy hiểm cực lớn.”

“Nhưng tương ứng với nó, hồi báo cũng không nhỏ, đúng chứ?” Bạch Du cười nhạt, “Đây chẳng phải là cơ hội để các học phủ đỉnh cấp chiêu sinh và Đại Hạ Thập Ti chú ý sao?”

Thường giám khảo gật đầu:

“Đúng vậy. Nguy hiểm rất lớn, nhưng lợi ích cũng vô cùng phong phú. Nếu người thật sự quyết tâm, hãy đi theo ta.”

Dưới ánh mắt dò xét của vô số học sinh, hai người rời khỏi khu D1, tiến về khu E. Nhưng không phải E1 hay E2, mà là E3—một địa điểm không mở công khai.

Ngay khi bước vào, Bạch Du lập tức cảm nhận được sự thay đổi. Một cái chớp mắt, không gian tối sầm lại, không khí trở nên lạnh lẽo và khô khốc.

“Nơi này là Ảnh Giới?”

“Phản ứng nhanh lắm, phán đoán cũng chính xác...” Thường giám khảo khẽ cười, “Nhưng đây không phải Ảnh Giới tự nhiên, mà là một khu vực thuộc sự quản lý của chúng ta.”

Hắn rút ra một tập tài liệu, chỉ về phía lối đi nhỏ bên cạnh:

“Ký tên vào đây, người có thể đi tiếp.”

Bạch Du liếc nhìn văn kiện, nhanh chóng lướt qua nội dung.

Tổng cộng mười chín điều khoản, trong đó mười tám điều đầu tiên chủ yếu nói về quyền lợi và phần thưởng của học sinh sau khi hoàn thành khảo nghiệm thực chiến.

Nhưng điểm quan trọng nhất lại nằm ở điều thứ mười chín—

“Bất kể trong thực chiến phát sinh chuyện gì, thí sinh tự chịu trách nhiệm với kết quả cuối cùng.”

Rõ ràng, đây chính là một bản giấy sinh tử.

Lên lôi đài, sống chết do trời định.

Bạch Du bước vào Chân Võ trường thi.

Trước mắt hắn là một không gian rộng lớn tựa như sân vận động khổng lồ. Ở trung tâm là một lôi đài rộng rãi, xung quanh là khu đất trống hình bầu dục.

Nhìn từ bên ngoài, không ai có thể ngờ nơi này lại ẩn chứa một cự đài. Nhưng vì đây là Ảnh Giới, điều này hoàn toàn có thể lý giải.

Số lượng học sinh tiến vào khu vực này không nhiều, nhìn sơ qua cũng chỉ tầm hai mươi người.

Ở một lối vào khác, Tô Nhược Ly và Tần Tuyết Táo đã đến sớm một bước. Cùng lúc đó, Hoa Li và Nguyễn Thanh Tuyết cũng vừa xuất hiện.

Bạch Du đảo mắt nhìn quanh.

“Tìm ai à?”

“Khổng Văn chưa tới sao?”

“Có mặt rồi.”

“Vậy hắn đâu?”

“Đang nằm trong phòng y tế điều trị.” Hoa Li nhếch miệng cười, “Nói là trong mắt có tiểu nhân chạy loạn, nằm nghỉ một lát rồi mới đến.”

Bạch Du cạn lời.

Quả nhiên là hắn.

Cây nấm kia... lại càng ngày càng thú vị.

“Sinh tử tự phụ, thi đấu thực chiến.”

Nguyễn Thanh Tuyết giọng điệu lạnh nhạt vang lên, nàng hạ giọng nói:

“Tựa hồ có không ít người tới xem.”

“Chắc là các học phủ đỉnh cấp cử người chiêu sinh đến.” Hoa Li nhìn quanh khán đài, “Nhưng cũng không nhận ra ai với ai.”

“Cũng chẳng quan trọng.” Tần Tuyết Táo khoanh tay, “Chỉ có Bồng Lai mới là mục tiêu, mấy kẻ khác không cần bận tâm.”

Không phải ai cũng có tư cách nhận thư thông báo trúng tuyển từ Bồng Lai, vì thế trận khảo nghiệm thực chiến này chính là cơ hội để phân định rõ ràng chênh lệch giữa các thí sinh.

“Nhưng mục đích chính không phải để chứng minh cho người khác thấy.” Tô Nhược Ly chậm rãi mở mắt, ánh sáng màu xanh thoáng hiện lên trong đáy mắt nàng, “Mà là để chứng minh cho chính chúng ta—rằng tất cả khổ công đều không uổng phí.”

“Mỗi một khoảnh khắc chưa từng nỗ lực, đều là sự phản bội đối với chính sinh mệnh của mình.”

Bạch Du thấp giọng nói.

Các nữ tử trầm mặc, ánh mắt lấp lánh.

“Ta thích câu này.” Nguyễn Thanh Tuyết thì thào, “Ai đã nói vậy?”

“Một triết gia.” Bạch Du đáp nhẹ, “Phương Tây, các người có lẽ chưa từng nghe qua.”

Dĩ nhiên, thế giới này sẽ không có Friedrich Nietzsche.

Chương 514

DTV EBOOK

(Friedrich Nietzsche (1844–1900) là một triết gia, nhà ngữ văn học và nhà phê bình văn hóa người Đức, nổi tiếng với những tư tưởng đột phá về đạo đức, tôn giáo, triết học và bản chất con người. Ông được xem là một trong những nhà tư tưởng có ảnh hưởng nhất trong triết học phương Tây hiện đại. Tư tưởng của ông đã ảnh hưởng sâu sắc đến nhiều lĩnh vực, từ triết học, văn học đến chính trị và tâm lý học. Các nhà tư tưởng như Sigmund Freud, Jean-Paul Sartre, Martin Heidegger đều chịu ảnh hưởng từ Nietzsche. Dù tư tưởng của ông gây nhiều tranh cãi, nhưng Nietzsche vẫn được xem là một triết gia có tư tưởng tiên phong, thách thức mọi giới hạn và định kiến của xã hội.)

Giữa lòi đài, chẳng biết từ khi nào đã có thêm một bóng người.

“Chào buổi sáng, các thí sinh tham gia thi đấu thực chiến.”

Giọng nói trầm ổn vang lên.

“Ta là chủ khảo chính của vòng thi này, họ Thiết.”

“Tiếp theo, ta sẽ thông báo quy tắc cơ bản của kỳ thi thực chiến lần này.”

“Quy tắc vô cùng đơn giản—”

Hắn giơ tay lên, màn hình lớn ở tầng cao nhất lập tức sáng lên, bên trong xuất hiện hai biểu tượng.

“Các vị thí sinh có hai lựa chọn. Một là tỷ thí cùng những thí sinh khác. Hai là khiêu chiến với đối thủ không phải con người.”

“Ngoài ra, không có bất kỳ quy tắc hạn chế nào khác.”

“Chỉ cần giành được tổng cộng ba trận thắng, coi như thông qua vòng thi võ thực chiến!”

“Nếu bị thương quá nghiêm trọng không thể tiếp tục dự thi, ở đây có đội ngũ chữa trị chuyên nghiệp lo liệu... Nếu thật sự không cứu được, cũng có đoàn đội lo hậu sự chu đáo. Vì vậy, các vị không cần phải lo lắng.”

Nói đến đây, không ít học sinh nhin không được bật cười, ngay cả chủ khảo cũng khẽ cong khóe môi.

Nhưng ngay sau đó, giọng hần trầm xuống.

“Rất buồn cười đúng không?”

“Có lẽ các người cho rằng ta đang nói đùa...”

“Nhưng ta hoàn toàn nghiêm túc. Nếu chết ở đây, thi thể các người sẽ được đưa về, đồng thời không ai chịu trách nhiệm cho chuyện này. Người duy nhất có thể chịu trách nhiệm, chỉ có chính các người mà thôi. Vì vậy, đừng bao giờ xem nhẹ điều đó.”

Ngay lúc đó, loa phát ra một âm thanh chói tai, lạnh lẽo như tiếng kim loại cọ sát.

“Sẽ có người chết!”

Quan chủ khảo cúi đầu, ánh mắt quét qua từng thí sinh, giọng nói không nhanh không chậm nhưng lại vang vọng trong không gian.

“Thông qua vòng thực chiến này, các người sẽ hiểu rõ thế giới của những Siêu Phàm giả tàn khốc đến mức nào—sinh tử chỉ trong chớp mắt.”

“Ta đã tận mắt chứng kiến vô số học sinh đổ máu tại đấu trường này. Đã thấy những thiên tài ngã xuống mà không bao giờ đứng dậy được.”

“Nhưng—”

Đột nhiên, giọng hắn cao lên, sắc bén mà mạnh mẽ.

“Nếu ngay cả vòng khảo nghiệm sinh tử này cũng không có dũng khí vượt qua, vậy thì tốt nhất nên rời khỏi đây, đi làm một viên chức bình thường đi!”

Hắn buông microphone xuống, xoay người bước xuống lôi đài, chỉ để lại một câu cuối cùng.

“Tóm lại... nếu các người có thể sống sót rời khỏi nơi này, mới được coi là thực sự tốt nghiệp khỏi vòng tay nuông chiều của Đại Hạ.”

“Hoan nghênh các vị thí sinh bước vào kỳ thi đại học thực sự.”

Không khí trên đấu trường trở nên ngột ngạt đến cực điểm, một sự căng thẳng vô hình lan tỏa khắp nơi.

Một số thí sinh căng thẳng đến mức dạ dày cuộn trào, thậm chí có kẻ không chịu nổi mà nôn khan.

Bọn họ đều nghĩ mình đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng khi thật sự bước vào đây, mới nhận ra mình vẫn còn đánh giá quá thấp sự khắc nghiệt của vòng thi này.

Nơi này không phải một đấu trường đông đúc khán giả cổ vũ.

Mà giống như một chiến trường tàn khốc, chỉ có số ít tinh anh mới đủ tư cách trải qua, để khắc sâu vào lòng một bài kiểm tra cuối cùng—trước khi bước vào thế giới thực.

Trước mặt Bạch Du là một chiếc hộp, bên trong có hai loại thẻ: một màu lam, một màu đỏ.

Màu lam tượng trưng cho việc rút thăm đối chiến với những học sinh khác, còn màu đỏ đồng nghĩa với khiêu chiến một sinh vật lạ lẫm, không rõ lai lịch.

Bạch Du liếc nhìn xung quanh.

Hoa Li trên tay cầm một thẻ màu lam, Nguyễn Thanh Tuyết cũng vậy, Tần Tuyết Táo không ngoại lệ, nhưng Tô Nhược Ly lại rút được một thẻ màu đỏ...

Bạch Du đưa tay rút một thẻ, màu đỏ, trên đó ghi bốn chữ —— “Liêm Dao Bọ Ngựa”.

Toàn bộ học sinh tham gia vòng này có tổng cộng 21 người, trong đó 15 người chọn thẻ màu lam, chỉ có 6 người dám lựa chọn màu đỏ.

So với việc đối mặt với những người có thực lực tương đương, rõ ràng những sinh vật dị chủng không rõ sức mạnh khiến người ta e ngại hơn nhiều.

Nhưng Bạch Du thì lại suy nghĩ hoàn toàn ngược lại...

Đối đầu với học sinh khác, hắn không tiện ra tay quá mạnh, vì trong số đó có không ít người hắn quen biết. Nhưng nếu đối thủ là quái vật, vậy thì chẳng cần nương tay làm gì.

Thậm chí, hắn đã quen với điều này từ lâu.

Trên màn ánh sáng hiện lên dòng chữ thông báo:

“Tổ thứ nhất... Triệu Thiên Hoàng đấu với Hoa Li!”

“Mời hai bên lên lôi đài chuẩn bị!”

Chương 515

DTV EBOOK

Hoa Li giơ thẻ bài lên, cười cười:

“Vừa vào trận đấu tiên đã là ta à?”

Bạch Du nhún vai: “Không chắc thắng thì đầu hàng đi.”

“Không cần thiết.” Hoa Li lắc đầu, vẻ mặt đầy tự tin: “Ta có thể thắng.”

Nàng xoay người bước lên lôi đài.

Xung quanh lôi đài được khắc trận pháp, một khi trận đấu bắt đầu, trận pháp sẽ kích hoạt, tạo ra một trường lực vô hình bao phủ toàn bộ khu vực.

Đối thủ của Hoa Li, Triệu Thiên Hoàng, là một trong những học sinh ưu tú bậc trung. Hắn mang theo vũ khí, một thanh kiếm sắc bén.

Hoa Li ngẩng đầu nhìn về phía giám khảo trên đài, hỏi:

“Có thể dùng vũ khí sao?”

Giám khảo bình thản đáp:

“Không có bất kỳ hạn chế nào. Người thậm chí có thể uống đan dược nếu muốn.”

Hoa Li nhíu mày, lầm bầm: “Không mang theo bình đan rồi...”

Triệu Thiên Hoàng cầm kiếm lên, khẽ nhếch mép:

“Kiếm của ta chưa khai phong, nhưng dù vậy vẫn đủ để lấy mạng người. Người tốt nhất nên đầu hàng sớm đi.”

Giám khảo đứng bên rìa lôi đài, ra hiệu:

“Trận đấu bắt đầu!”

Hoa Li không vội ra tay, chỉ lặng lẽ quan sát lưỡi kiếm trong tay đối thủ.

Cả hai bắt đầu di chuyển, vòng quanh lôi đài, kéo dài khoảng nửa phút.

Hoa Li phá vỡ sự im lặng, hỏi bằng quơ:

“Người không định ra tay trước sao?”

Triệu Thiên Hoàng nhún vai:

“Phái nữ được ưu tiên.”

Nghe vậy, Hoa Li nở một nụ cười tươi tắn:

“Vậy thì ta không khách khí nữa.”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, nàng đột ngột lao lên, tốc độ nhanh như chớp!

Triệu Thiên Hoàng vội vàng giơ kiếm đỡ, lưỡi kiếm lóe lên ánh sáng của chân khí hộ thể.

Nhưng...

“Keng!”

Hoa Li dùng một tay chặn lại lưỡi kiếm không có phong nhận của đối phương.

Ngay sau đó, nàng vươn tay phải, đặt móng tay sắc bén lên cổ Triệu Thiên Hoàng, ngay vị trí động mạch.

“Người nhận thua chứ?” Nàng mỉm cười hỏi.

Triệu Thiên Hoàng cắn răng, cuối cùng cũng thở dài, nói:

“Ta nhận thua.”

Mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng hắn biết rõ bản thân đã thua hoàn toàn.

Trận đấu đầu tiên... chỉ diễn ra trong một chiêu!

Cả khán đài chìm trong bầu không khí ngạc nhiên.

Mặc dù Hoa Li thắng rất dễ dàng, nhưng sự thật thì...

Nguyễn Thanh Tuyết phân tích một cách lý trí:

“Là do Triệu Thiên Hoàng chủ quan. Hắn đã tự thừa nhận kiếm của mình chưa khai phong, điều đó khiến Hoa Li dám dùng tay không đón đỡ. Nếu hắn không nói ra, chưa chắc nàng đã dám làm vậy. Hắn coi đây là một trận luận bàn đơn thuần, tâm lý chưa sẵn sàng thực chiến, vậy nên mới thất bại.”

Tần Tuyết Táo tiếp lời:

“Nhưng Hoa Li cũng chủ quan. Nếu đổi lại là đối thủ khác, e rằng Triệu Thiên Hoàng đã không còn cơ hội tiếp tục thi đấu nữa. Tích lũy ba chiến thắng để thông qua khảo hạch thực chiến... cắt giảm số người tham gia cũng là cách nhanh nhất để đạt mục tiêu này.”

Hoa Li nhíu mày: “Nhưng chẳng phải giảm bớt người tham gia thì lại càng khó tích lũy chiến thắng sao?”

Tô Nhược Ly chậm rãi giải thích:

“Nếu đây là một trận đấu thông thường, đúng là giữ lại nhiều người sẽ có lợi hơn. Nhưng trong cuộc thi này, cả hai bên đều có thể bị thương. Việc giảm bớt số lượng người sẽ khiến các trận đấu trở nên khốc liệt hơn, đồng thời đảm bảo rằng bản thân không bị thương tổn quá nặng.”

Bạch Du khoanh tay, liếc lên đài quan sát:

“Vừa rồi, Hoa Li đã đặt móng tay lên động mạch cổ của Triệu Thiên Hoàng. Nếu nàng thực sự có sát tâm, hắn hoặc là chết, hoặc là trọng thương. Nhưng giám khảo không hề ngăn cản... Hắn chỉ là một hình thức giám sát, thậm chí có thể nói là một cái chương nhãn pháp. Các người tuyệt đối không nên chủ quan.”

Và đúng như Bạch Du dự đoán.

Đến vòng đấu thứ hai, trận chiến lập tức trở nên căng thẳng hơn rất nhiều!

Những người thua cuộc trong vòng này còn thê thảm hơn Triệu Thiên Hoàng rất nhiều.

Có kẻ trực tiếp bị đánh đến đầu rơi máu chảy, ngất lịm tại chỗ. Sau khi trận đấu kết thúc, họ mới được đưa lên cáng cứu thương.

Còn những người giành chiến thắng, dù tay đầy vết máu, nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia sắc lạnh khác hẳn lúc trước.

Trước đó, bọn họ vẫn còn là những học sinh lễ phép, nhã nhặn. Nhưng chỉ sau một trận chiến, tâm tính của họ đã thay đổi tận gốc rễ.

Muốn thay đổi một con người, cách đơn giản nhất chính là để họ nhìn thấy máu.

Máu tươi của đồng loại, luôn là thứ dễ dàng đánh thức bản năng giết chóc, tự vệ và ham muốn đấu tranh trong mỗi con người.

Trận thi võ thực chiến này, thực chất chính là một kỳ khảo hạch tốt nghiệp.

Nơi đây sẽ sàng lọc ra những kẻ thực sự có tư chất.

Mà cái gọi là “tư chất” này, không phải là tốc độ tu luyện hay hiệu suất chiến đấu, mà là tâm tính.

Kẻ siêu phàm muốn vươn lên đỉnh cao, cần một lượng tài nguyên khổng lồ. Con đường thành danh của một vị tướng luôn trải đầy xương trắng. Tranh đoạt là điều tất yếu, kết thù cũng là điều không thể tránh khỏi.

Có sẵn sàng giẫm đạp lên xác kẻ khác để tiến bước hay không, mới là yếu tố quyết định ai là thiên tài thực sự.

Chương 516

DTV EBOOK

Phần lớn con cháu của các thế gia siêu phàm từ nhỏ đã được bồi dưỡng theo cách này.

Còn những kẻ xuất thân từ dân gian, lại không có cơ hội như vậy.

Vì thế, bọn họ phải trải qua một cuộc sàng lọc khắc nghiệt hơn.

“Tổ tiếp theo, Tần Tuyết Táo đấu với Phạm Tồn!”

Tần Tuyết Táo đứng dậy, chậm rãi quần băng vải màu trắng lên hai tay, sau đó đeo vào một đôi quyền sáo màu đỏ sậm.

Tô Nhược Ly ghé sát tai Bạch Du, khẽ nói:

“Ta tưởng nàng ta sẽ chọn thẻ màu đỏ.”

“Tần Tuyết Táo mà lên lôi đài, chẳng phải khi dễ con nít sao?”

Bạch Du thản nhiên đáp:

“Rồi người sẽ hiểu vì sao nàng ta lại chọn màu lam.”

Trên lôi đài.

Tần Tuyết Táo nhìn chăm chăm Phạm Tồn, nhàn nhạt nói:

“Người bây giờ nhận thua, vẫn còn kịp.”

Phạm Tồn cười lạnh, rút ra song đao, ánh mắt tràn đầy chiến ý:

“Ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi!”

Quan chủ khảo không hề đếm ngược, mà chỉ im lặng chờ đợi tín hiệu.

Và ngay khoảnh khắc trước khi tín hiệu vang lên, một tia điện quang màu trắng chớp lên trên lôlôi đài.

“Bùm!”

Tín hiệu vang lên.

Nhưng ngay lập tức, đã có người ngã xuống đất, không thể động đậy, toàn thân run rẩy không ngừng.

Tần Tuyết Táo phủi tay, nhún vai:

“Cũng có chút thực lực đấy... Đáng tiếc, người lại gặp phải ta.”

Nói xong, nàng đảo mắt nhìn xuống những học sinh bên dưới lôlôi đài, ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo, như một Nữ Vương đang thị uy.

Nàng không có hứng thú chấp nhận với một đám nhóc nhỏ hơn mình bảy tuổi.

Vậy nên, đây chính là lời cảnh cáo.

Cảnh cáo rằng đừng có mà dám không biết thân biết phận, nếu không, kết cục sẽ còn thảm hại hơn Phạm Tồn gấp bội.

“Cái gọi là thực chiến... cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Tần Tuyết Táo trở lại chỗ ngồi, vẻ mặt tràn đầy nhàm chán.

Ánh mắt nàng bỗng nhìn về phía Tô Nhược Ly, ánh lên một tia hứng thú.

Nếu đối thủ là nàng thì sao nhỉ...?

Tô Nhược Ly chấp tay trước ngực, bình thản nói:

“Ta sẽ không đấu với người. Người không phải là đối thủ của ta.”

“Hiệp đấu tiếp theo!”

Tô Nhược Ly, mời lên đài!”

Cái tên này vừa hiện lên trên màn sáng, cả khán đài lập tức bùng nổ.

Không chỉ là đám học sinh, mà cả những người trên khán đài cũng náo loạn.

Bởi vì——

Tô Nhược Ly... chính là kẻ mang huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh!

Chuyện này căn bản không thể giấu được. Tin tức đã sớm truyền khắp thiên hạ.

Hơn phân nửa những người tuyển sinh ở đây, đều đến chỉ vì nàng!

Tô Nhược Ly chậm rãi buộc tóc lên, ánh mắt khẽ nhìn về phía Bạch Du, giọng nhẹ nhàng mà kiên định:

“Ta muốn lên đài.”

Câu nói ngắn gọn, nhưng ẩn chứa hai tầng ý nghĩa.

Ta muốn lên đài.

Ta muốn bước lên một sân khấu cao hơn.

Bạch Du mỉm cười:

“Đi đi.”

Hắn chấp tay sau lưng, chậm rãi nói thêm:

“Đi trước, cho ta ấm cái trận.”

Câu nói này vang lên rõ ràng, không hề hạ giọng.

Tất cả mọi người trong trường đấu đều nghe thấy.

Và thế là...

Cả khán đài cười ầm lên!

Những kẻ tuyển sinh nhìn chăm chăm Bạch Du, vừa buồn cười vừa cảm thấy thú vị.

Rõ ràng là Tiên Thiên Anh Linh, nhưng trong mắt hắn lại không hề có sự sợ hãi hay e dè, chỉ có sự cổ vũ cùng thản nhiên.

Không một chút tự ti.

Không một chút rụt rè.

Tô Nhược Ly cũng cười, nụ cười an tâm và thỏa mãn hơn bao giờ hết.

“Ân!”

Nàng xoay người bước lên lôi đài.

Bởi vì...

Đài cao... cũng không thể ngăn cản đôi ta cách xa nhau.

Đối thủ vòng đầu tiên của Tô Nhược Ly không phải nhân loại mà là một con dị thú.

Nàng rút thăm trúng một con Chùy Đầu Thú bốn chân.

Khi dị thú bị thả lên lôi đài, hầu như tất cả học sinh đều nín thở, tập trung quan sát.

Trong Đại Hạ, mối nguy hiểm lớn nhất thực ra không phải đến từ đồng tộc, mà là từ các sinh vật trong Ảnh Giới—bao gồm Ảnh Chủng và Tai Thú, những sinh vật sinh tồn trong không gian hỗn loạn này.

Hiện tại vẫn còn rất nhiều nơi ở Lạc Giới chưa được thu phục, mối nguy hại vẫn luôn rình rập, chưa bao giờ rời khỏi đại lục này.

Chỉ là các học sinh trong học viện được bảo hộ rất kỹ, chưa từng tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của Tai Thú... Những sinh vật có hình thể to lớn hơn con người, tính tình hung bạo, công kích dữ dội, lại mang theo vô số tập tính kỳ bí chưa ai có thể hiểu rõ.

Chỉ cần một con Tai Thú xông vào nội thành nhân loại, hậu quả chính là thương vong nặng nề và thiệt hại khổng lồ.

Lúc này, Chùy Đầu Thú hít sâu một hơi, phun ra khí nóng bỏng từ lỗ mũi. Thân thể nó đang dần nóng lên, chân trước dậm mạnh xuống đất.

Tự lực—công kích!

Lôi đài vốn không rộng, không có nhiều không gian để né tránh. Chỉ trong vòng hai giây ngắn ngủi, Chùy Đầu Thú đã lao thẳng đến trước mặt nàng, không để lại đường lui.

Hai giây này, Tô Nhược Ly chỉ làm hai việc: một là rút thanh nhuyễn kiếm bên hông—“Sở Yêu”, hai là bước lên ba bước.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trên lôi đài.

Chương 517

DTV EBOOK

Ngay khoảnh khắc song phương chuẩn bị va chạm, một luồng kiếm quang chói mắt bùng lên từ Sở Yêu. Ánh sáng xanh lóe lên trong nháy mắt.

Chùy Đầu Thú cứng đờ tại chỗ.

Tô Nhược Ly lập tức đổi kiếm sang tay trái, mũi kiếm hạ xuống, nhẹ nhàng quét ngang. Kiếm quang xanh biếc lướt qua đỉnh đầu, vòng từ phải sang trái.

Ngay sau động tác của nàng, trên thân Chùy Đầu Thú đột nhiên xuất hiện từng đường kiếm quang xanh lấp lánh—một số vết hằn trên cơ thể, một số lại cắt sâu vào không gian.

Tô Nhược Ly giữ nhẹ thân kiếm, kiếm quang tan biến.

“Đoạn!”

Thân thể Chùy Đầu Thú đổ sập xuống đất, hơi thở đứt đoạn. Nó chết ngay khi đón nhận nhát kiếm đầu tiên—một đòn xuyên thẳng vào hộp sọ. Cái chết đến quá nhanh, gần như không kịp cảm nhận đau đớn.

Uy lực của một kiếm này đã vượt xa cấp bậc học sinh, ngay cả Siêu Phàm Nhị Giai cũng không dám trực diện đón đỡ.

Bởi vì—đây chính là sức mạnh của Anh Linh Chi Lý. Khi một chiêu kiếm thuật được gia trì bởi sức mạnh thần bí này, uy năng còn mạnh hơn cả Thần Thông.

Trên khán đài, ánh mắt các giám khảo lấp lóe, đám học sinh cũng bàn tán xôn xao.

Quan chủ khảo vỗ tay, không kịp được mà cảm thán:

“... Cấp bậc khác biệt quá rõ ràng. Nếu đổi lại là ta, chỉ sợ gặp một kiếm này cũng chỉ có thể quỳ xuống chịu thua.”

Một giám khảo khác gật đầu đồng tình:

“Kiếm quang lóa mắt như vậy, đủ để nghiền nát tự tin của bất cứ thiên tài đồng lứa nào.”

Hắn dừng một chút, rồi lại nói:

“Không trách được đám thiên kiêu kia cũng không dám khiêu chiến Tiên Thiên Anh Linh.”

Quan chủ khảo trầm ngâm:

“Tiên Thiên Anh Linh cũng có phân chia cấp bậc... Anh Linh được chia thành Thứ Vị và Thượng Vị.

Thứ Vị Anh Linh xuất hiện khoảng 50 năm một lần, nhưng Thượng Vị Anh Linh thì mấy trăm năm mới có một.”

Hắn vuốt cằm, ánh mắt sâu xa:

“Nghe nói người đứng đầu Đại Hạ hiện tại—vị đại nhân luôn đeo găng tay tơ lụa kia—chính là Thượng Vị Anh Linh.

Nếu xuất hiện một người thứ hai, người đó sẽ kế thừa y bát của hắn.”

Phó giám khảo khẽ động tâm, thấp giọng hỏi:

“Ý ngươi là...?”

Quan chủ khảo lắc đầu:

“Hiện tại còn chưa thể xác định... Dù sao chúng ta cũng không có cách nào phân biệt rõ ràng giữa Thứ Vị và Thượng Vị. Chỉ có chính các nàng, sau này tự mình lĩnh ngộ mới biết được.”

Hắn dừng một chút rồi kết luận:

“Nhưng ít nhất, cũng phải mười năm nữa mới có đáp án.”

Theo bước chân của Tô Nhược Ly rời khỏi lô đài, cuộc thảo luận cũng dần dần chấm dứt.

Ngay sau đó...

“Hiệp tiếp theo!”

“Bạch Du, lên lô đài!”

Vừa bước xuống, nàng đã thấy Bạch Du đứng dậy, hai người sát vai lướt qua nhau.

“Cẩn thận một chút.”

“Ta vẫn luôn ổn định như côn.”

Theo bước chân của Bạch Du tiến lên lô đài, không khí nơi này lại trở nên căng thẳng hơn vài phần.

Trên khán đài, bộ phận chiêu sinh của Nam Canh Gác Học Phủ thấp giọng hỏi một vị Tam Tinh Cấp đạo sư bên cạnh:

“Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?”

Đạo sư kia đẩy gọng kính, ánh mắt trầm ổn:

“Yên tâm, nếu có chuyện ngoài ý muốn, ta sẽ ra tay... Nhưng ta không nghĩ hẳn sẽ gặp nguy hiểm gì.”

Những đoạn đối thoại tương tự cũng diễn ra giữa các bộ chiêu sinh khác.

Bởi vì trên khán đài hôm nay—

Tất cả những người đang quan sát, đều đến từ các học phủ khác nhau.

Nhân số có mặt hôm nay tuy không quá đông, nhưng đa phần đều đến từ các học phủ nhất lưu trở lên.

Những bộ phận chiêu sinh này, ngoài các nhân viên hành chính chuyên trách, còn có không ít cường giả cao giai siêu phàm.

Việc bọn họ xuất hiện tại đây đồng nghĩa với việc đã xác định được những học sinh mình muốn tuyển

chọn, tranh thủ chiêu mộ sớm, tránh để xảy ra tranh đoạt khi nhập học.

Đừng xem nhẹ tốc độ truyền bá tin tức trong thời đại này. Chỉ cần một bộ chiêu sinh nhận được tư liệu của một học sinh, chẳng mấy chốc tất cả các học phủ khác cũng sẽ có trong tay thông tin tương tự.

Hiện nay, thế cục đã thay đổi—không còn là học phủ chọn học sinh, mà là học sinh chọn học phủ. Chỉ cần có thực lực, những học sinh đạt Siêu Phẩm trước kỳ thi đại học gần như chắc chắn sẽ vào được một học viện nhất lưu.

Nếu trong kỳ khảo hạch thực chiến có màn thể hiện xuất sắc, thậm chí còn có thể trở thành đối tượng được các học phủ tranh nhau tuyển nhận. Khi đó, học sinh sẽ nhận được nguồn tài nguyên dồi dào để duy trì cho đến khi tốt nghiệp đại học, cộng thêm chính sách hỗ trợ từ phía quan phương. Trong môi trường đó, dù có là một con lợn, chỉ cần biết nắm bắt cơ hội, cũng có thể mọc cánh bay lên trở thành kẻ kiệt xuất.

Chính vì vậy, lần này phần lớn bộ phận chiêu sinh có mặt đều nhắm đến Tô Nhược Ly.

Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch... Kỳ thực, loại thể chất này không cần quá nhiều tài nguyên vẫn có thể tự động thăng cấp.

Với nàng, lựa chọn học viện nào thực chất cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Chương 518

DTV EBOOK

Nhưng nếu một học viện có thể chiêu mộ được nàng, thì thứ hạng của học phủ đó chắc chắn sẽ được nâng cao vượt bậc. Một thiên tài chắc chắn sẽ bước vào hàng ngũ Ngũ giai quái vật trong vòng mười năm, khi bước vào thời kỳ trưởng thành có thể sở hữu chiến lực đủ sức đuổi kịp Bán Thần—đây chẳng khác nào một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, ai lại không muốn tranh đoạt?

Cùng lúc đó, tư liệu về Tô Nhược Ly cũng không phải thứ quá khó để tra cứu. Các bộ chiêu sinh của các đại học phủ từ lâu đã điều tra rõ ràng sở thích và thói quen của nàng, thậm chí còn đưa ra những phương án chiêu mộ phù hợp.

Nhưng nếu nhìn lại cả cuộc đời nàng, thật ra cũng chẳng có gì quá đặc biệt. Ngoại trừ việc ba tháng trước tại Ảnh Giới, nàng đã thức tỉnh Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch, còn lại thì không có điểm nào đáng nói.

Thực tế đúng là như vậy—đa số Tiên Thiên Anh Linh đều không phải thiên tài bẩm sinh. Không phải vì bọn họ quá xuất sắc nên mới thức tỉnh huyết mạch, mà là vì... kiếp trước của họ đã đủ trâu bò, cho nên kiếp này sinh ra đã ở vạch đích.

Có thể nói, đây chính là kiểu “được ông trời đút cơm tận miệng.”

Nhưng điều đáng nói hơn là... Tô Nhược Ly cũng không phải kiểu người có khuyết điểm rõ ràng.

Nếu là nam nhân, ít ra còn có thể dùng mỹ nhân kế. Nhưng nàng là một nữ tử xinh đẹp, nếu không có

vấn đề về giới tính, vậy thì một chiêu này hoàn toàn vô dụng.

Còn về đãi ngộ?

Theo lẽ thường, Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch sớm đã nên nhận được thư mời từ Đại Hạ Thập Ti, tiến vào nơi có chế độ giáo dục cao cấp nhất.

Nhưng nàng vẫn lựa chọn ở lại nơi này, chứng tỏ ngay cả chính sách ưu đãi của Đại Hạ Thập Ti nàng cũng không để vào mắt.

Thậm chí ngay cả Võ Thánh Các, nàng cũng chẳng buồn quan tâm.

Điều này có nghĩa là nàng thật sự không hề để ý.

Nghĩ lại thì cũng đúng. Võ Thánh bất quá chỉ là cường giả Ngũ giai, mà Tô Nhược Ly... sớm muộn gì cũng có thể đạt đến cấp bậc đó. Vậy thì, có gì đáng để nàng phải cung kính?

Sau một hồi đánh giá và cân nhắc, tất cả các bộ chiêu sinh đều không hên mà cùng hướng ánh mắt về một điểm chung.

Đó chính là—Bạch Du.

Bạch Du.

Theo tư liệu ghi lại, mối quan hệ giữa Tô Nhược Ly và hắn vô cùng thân thiết. Hai người lớn lên bên nhau, cùng ăn cùng ở, tình cảm thâm hậu chẳng phải chỉ một kỳ thi đại học là có thể chia cắt.

Thậm chí, nếu năm đó Bạch Du không đỗ đại học, rất có thể Tô Nhược Ly cũng sẽ từ bỏ con đường học vấn, ở lại nhà chăm sóc hắn. Bởi lẽ, nàng không cần tài nguyên vẫn có thể “gánh team,” hoàn toàn chẳng cần lãng phí thời gian ở đại học làm gì.

Vậy nên, hầu hết các bộ phận chiêu sinh thực ra không nhắm vào Tô Nhược Ly mà là vào Bạch Du.

Chỉ cần chiêu mộ được hắn, thì chuyện Tô Nhược Ly gia nhập trường cũng gần như chắc chắn.

Hơn nữa, chính bản thân Bạch Du cũng đã đạt tiêu chuẩn Siêu Phàm. Nhận hắn vào trường không chỉ không lỗ vốn, mà còn được “mua một tặng mười.” Quả thực là may mắn như Tần Thủy Hoàng nhất được trầm hương!

Lúc này, Hoa Li quay sang Nguyễn Thanh Tuyết, hỏi nhỏ:

“Người có thấy bộ chiêu sinh biểu hiện khác hẳn không? Ai nấy đều nghiêm túc hẳn lên.”

Nguyễn Thanh Tuyết gật đầu:

“Quả thực có chút lạ... Nhưng bọn hắn để tâm Bạch Du đến vậy sao? Vừa rồi Nhược Ly lên đài cũng đâu thấy ai căng thẳng thế này.”

Tần Tuyết Táo thản nhiên nói:

“Bởi vì Tô Nhược Ly quá mạnh, căn bản không cần lo lắng.”

Khổng Văn bổ sung:

“Nhưng việc Bạch Du chọn trường nào sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến rất nhiều người. Khẩn trương cũng là điều dễ hiểu.”

Hoa Li ngạc nhiên quay sang Khổng Văn:

“Người từ khi nào có mặt vậy?”

Khổng Văn cười cợt:

“Ta đi tắm dạ dày, uống chút canh giải rượu. Chẳng lẽ mất quá nhiều thời gian sao?”

Hắn đặc ý gật gù:

“Chỉ là có hơi say vì canh nấu một chút, không thành vấn đề.”

Nguyễn Thanh Tuyết không hề rời mắt khỏi thiếu niên trên võ đài, khẽ thì thầm:

“Bọn hăn đều sai lầm rồi...”

“Cái gì sai lầm?”

“Bọn hăn muốn lôi kéo Bạch Du để lay động Tô Nhược Ly, nhưng tính toán này hoàn toàn sai.”

Nguyễn Thanh Tuyết nghiêm túc nói: “Hăn từ trước đến nay chưa bao giờ là ‘tặng phẩm’ của ai cả... Dù có là Nhược Ly, nàng cũng không có tư cách này.”

“Nói rất hay.” Tần Tuyết Táo chống cằm tán thưởng.

Hoa Li mím môi. Nàng biết thái độ của Nguyễn Thanh Tuyết với Bạch Du sớm đã thay đổi. Nàng từng âm thầm suy đoán về điều này, nhưng giờ lại càng chắc chắn hơn.

Việc này khiến nàng có chút phiền não. Hai bên đều là hảo hữu, nàng nên đứng về phía ai đây?

Cuối cùng, nàng đành phải cứng rắn đổi chủ đề:

“Dù sao thì cũng vô ích thôi. Bạch Du và Nhược Ly vốn đã quyết định chọn Học Viện Bồng Lai, đâu thềm đoái hoài đến bọn họ.”

Khổng Văn lập tức hô lớn:

“Ủng hộ! Đại ca uy vũ! Trời không sinh Bạch Du, vạn cổ như đêm dài!”

Chương 519

DTV EBOOK

Nguyễn Thanh Tuyết cũng hào hứng hét theo:

“Ủng hộ! Bạch Du! Cho bọn hần thấy người lợi hại thế nào!”

Tần Tuyết Táo cười:

“Ngọc Kinh, không cần lưu thủ, dùng toàn lực đi!”

Hoa Li chỉ biết thở dài rồi cũng hô lên:

“Đầu gối, tối nay ta mời khách! Không qua ải thì khỏi đến nhé!”

Tiếng ủng hộ vang lên không ngớt, phá tan không khí căng thẳng của cuộc thi.

Tuy kỳ thi mang tính chất sinh tử, nhưng tinh thần các học sinh vẫn vô cùng hăng hái.

Dẫu vậy, chẳng ai phản đối chuyện cổ vũ cả.

Lúc này, quan chủ khảo đợi mọi âm thanh lắng xuống rồi nhìn về phía Bạch Du, hỏi:

“Chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Du bình thản cuộn tay áo lên, đáp:

“Tùy thời có thể chiến.”

Một đầu tai thú được thả ra từ bên dưới võ đài.

Trên người nó vẫn mang gông xiềng. Khi vừa bước lên đài, xiềng xích lập tức được mở ra.

Cả thân thể màu xanh biếc, cao đến hai mét, hình dạng giống hệt một con bọ ngựa khổng lồ.

Chân trước của nó là hai lưỡi hái sắc bén như vũ khí giết chóc.

Trên lưng có cánh, sở hữu năng lực phi hành ngăn ngủi.

Tuy nhiên, côn trùng có một điểm yếu chí mạng: các khớp nối.

“Liêm Dao Bộ Ngựa!”

Một giám khảo bộ chiêu sinh Nam Kinh trợn mắt.

“Người mới sát thủ!”

Các giám khảo khác cũng lập tức đứng bật dậy.

“Hồ đồ! Đầu tai thú này không phải thứ học sinh bình thường có thể ứng phó!”

“Các người định khảo nghiệm học sinh cấp ba bằng thứ này sao? Quá vô trách nhiệm!”

“Đổi ngay! Mau đổi!”

Quan chủ khảo hoàn toàn phớt lờ những tiếng phản đối, chỉ lặng lẽ nhìn Bạch Du rồi nói:

“Nếu thấy không được, có thể bỏ quyền... Đầu tai thú này là Nhất Giai trung kỳ, bị nó chém trúng có thể mất mạng đấy.”

Thực tế, bất kỳ khu vực nào tổ chức kỳ thi đại học thực chiến đều sẽ chuẩn bị vài con “người mới sát thủ” như thế này.

Vượt qua hay không, còn tùy thuộc vào khả năng kiểm soát của giám khảo và bản lĩnh của thí sinh.

Thí sinh không cần giết tai thú, chỉ cần trụ vững 40 giây là tính là qua.

Dưới 40 giây, tỷ lệ t.ử v.ong chỉ 15%.

Nhưng nếu kéo dài trên 40 giây, tỷ lệ này sẽ vọt lên đến 50%.

Quan chủ khảo giơ tay lên, đồng hồ bấm giờ đã sẵn sàng. Hắn dựng bốn ngón tay, truyền tín hiệu ngầm cho Bạch Du.

Bạch Du thoáng liếc qua chiếc đồng hồ, lập tức hiểu ý.

“Hãy bắt đầu.”

Giám khảo ấn nút bấm giờ.

Tách!

Tiếng còi vang lên như súng lệnh khai hỏa.

Liêm Dao Bọ Ngựa vỗ cánh, tốc độ tăng vọt!

Giáp xác bên ngoài của nó cực kỳ cứng rắn, cộng thêm tốc độ nhanh, lực công kích mạnh.

Chính vì thế, nó mới được mệnh danh là “người mới sát thủ.”

Nếu không thể nắm vững nhịp điệu phòng thủ hoặc tiết tấu công kích, rất dễ bị săn giết một cách đơn phương.

Nhân loại từ lâu đã quen thuộc với quy luật săn mồi của các loài động vật ăn thịt cỡ lớn như hổ, báo, sói hay rắn. Dù cách tấn công của chúng có khác nhau, nhưng vẫn có quy luật nhất định để lần theo.

Thế nhưng, côn trùng lại hoàn toàn khác biệt.

Chúng có kích thước quá nhỏ, khiến việc phát hiện ra hành động tấn công gần như bất khả thi. Giống như một con gián giương cánh bay loạn khắp nơi—làm sao có thể đoán được nó sẽ lao vào cắn ai?

Liêm Dao Bọ Ngựa cũng vậy.

Cách tấn công của nó không phải là lao thẳng theo một đường tuyến tính. Chính vì vậy, rất nhiều người chưa kịp phản ứng đã bị đánh trọng thương ngay từ chiêu đầu tiên. Chỉ những kẻ thực sự kém may mắn mới bị nó chém thẳng vào đầu mà mất mạng.

Mọi ánh mắt đều không tự chủ mà tập trung lên lời đài.

Các Siêu Phàm giả cấp cao thậm chí còn vận dụng Hoàng Kim Hồn, kéo dài cảm giác thời gian để theo dõi tình hình chiến đấu sát sao hơn.

Giây thứ nhất.

Bạch Du bước lên một bước.

Giây thứ hai.

Hắn di chuyển sang trái, đối diện với quỹ đạo phiêu động của Liêm Dao Bọ Ngựa.

Giây thứ ba.

Hắn trở lại vị trí trung tâm, vẫn nhắm ngay vào con dị thú.

Giây thứ tư.

Khoảng cách giữa hai bên chỉ còn chưa đầy ba mét.

Trong nháy mắt, hắn đã bước vào phạm vi tấn công của tai thú.

Đợt công kích đầu tiên sắp sửa giáng xuống!

Huấn luyện viên chính không còn giữ được bình tĩnh.

“Hắn không tránh sao? Không phải đã nói phải kéo dài bốn mươi giây ư?”

Ngay lập tức, hắn định vứt bỏ chiếc đồng hồ bấm giờ để lao lên cứu người.

Trên khán đài, một vài đạo sư của các học phủ cũng chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng—

Mọi chuyện trên lôi đài đã kết thúc trong nháy mắt.

Toàn bộ quá trình xảy ra quá nhanh, như một tia chớp xẹt qua bầu trời!

Dù có là Siêu Phàm Tam Giai, tốc độ thi triển thân pháp cũng chỉ có thể chạm mép lôi đài trong khoảnh khắc đó.

Và khi bọn họ đến nơi—

Mọi thứ đã xong xuôi.

Không có năng lượng chói lòa bắn ra.

Không có kỹ năng hoa lệ hay hiệu ứng bùng nổ.

Chỉ có một tiếng “Ầm!” đơn giản, ngọt ngào nhưng xuyên thấu toàn bộ không gian.

Trước khoảnh khắc va chạm chỉ 0,1 giây, không một ai có thể đoán trước được kết quả này.

Bao gồm cả Liêm Dao Bộ Ngựa.

Chương 520

DTV EBOOK

Bởi vì, thiếu niên đáng lẽ phải bị nó chém thành từng mảnh dưới lưỡi hái sắc bén...

Lại hoàn toàn không hề hấn gì.

Không chỉ vậy, hắn còn trực tiếp tung một quyền giáng xuống lưỡi hái của nó!

Rắc!

Hai lưỡi hái sắc bén bị bẻ gãy.

Giáp xác cứng rắn vỡ vụn.

Tai thú—cái được gọi là “người mới sát thủ”—lãnh trọn một đám thẳng vào đầu!

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc.

Bạch Du bước thêm một bước.

Quyền thẳng biến thành móc dưới.

Lần thứ hai phát lực!

“ẦM——!”

Cả lời đài rung chuyển dữ dội!

Thân thể con tai thú rơi bịch xuống mặt đất, hoàn toàn bất động.

Đầu nó bị đâm lõm vào, méo mó dị dạng.

Máu xanh lục chảy ra, đặc quánh, lấp lánh ion trong ánh sáng.

Một màn này, không một ai có thể nói nên lời.

Toàn bộ hội trường thi thực chiến yên tĩnh như c.hết.

Trong mắt những người quan sát, trận chiến này diễn ra một cách đơn giản đến mức khó tin.

Bạch Du bước lên một bước.

Lại một bước.

Lại thêm một bước.

Huy quyền.

Tai thú... đầu nổ tung.

Không có kỹ xảo dư thừa.

Không có bất kỳ sự phô trương nào.

Chỉ có một phong cách chiến đấu cứng rắn, dứt khoát và tàn bạo như một nam nhân chân chính.

Ba giây đi đường, một giây kết thúc trận đấu.

Không ai dám hoài nghi liệu Bạch Du có thể giải quyết trận chiến nhanh hơn hay không.

Bởi vì hắn hoàn toàn dư dả thực lực.

Thậm chí, một giọt mồ hôi cũng chưa đổ.

Phảng phất như màn chiến đấu vừa rồi...

Chẳng khác nào đắm vào bao cát vô tri.

Nhát quyền cuối cùng của hắn nhanh đến mức, ngoài những Siêu Phàm cao giai, chẳng ai có thể thấy rõ được.

Và ngay cả những kẻ nhìn thấu đòn đánh ấy—cũng chẳng dám chắc mình có thể đỡ nổi một chiêu đó.

Chỉ có kết quả cuối cùng, vô cùng rõ ràng.

Và chính vì vậy—

Tất cả đều chấn kinh.

Tô Nhược Ly có thể miêu tả đối thủ, điều này dễ hiểu.

Bởi vì nàng mang trong mình huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh.

Nhưng Bạch Du thì sao?

Hắn vốn chỉ được đánh giá là “thiên phú màu trắng” khi kiểm tra sơ bộ.

Đến cả việc hắn có thể đi xa đến mức này, nhiều người còn nghi ngờ rằng đó là nhờ sự giúp đỡ của Tô Nhược Ly.

Nhưng—

Một quyền vừa rồi đã đánh tan toàn bộ sự nghi hoặc.

Có người nuốt nước bọt.

Lặng lẽ cầu nguyện.

Chỉ mong rằng—

Vòng sau đừng đụng phải con quái vật này.

Bạch Du vung tay phải, hất đi vết máu bám trên đó, sau đó quay người nhìn về phía quan chủ khảo, giơ bốn ngón tay lên.

“Vừa vặn bốn giây.”

Quan chủ khảo liếc nhìn đồng hồ bấm giờ, kiểm tra kết quả rồi ấn nút dừng, không cần thiết phải đọc chính xác đến từng giây.

Hắn chậm mất một giây mới phản ứng lại, sau đó khó tin hỏi: “Bốn giây cái gì?”

“Không phải trong vòng bốn giây là kết thúc sao?”

Bạch Du hỏi lại, đồng thời giơ tay làm động tác minh họa.

Quan chủ khảo lập tức hiểu ra lý do vì sao tên tiểu tử này vừa rồi còn cố ý bước ba bước mới ra quyền.

Hắn là đang cố ý kéo dài thời gian!

Ban đầu cứ tưởng Bạch Du giơ bốn ngón tay là muốn nói “giải quyết trong bốn giây”, nhưng...

Ta mẹ nó đâu có ý đó chứ!

Khoan đã!

Hắn không phải đang coi thường con Liêm Dao Bọ Ngựa đó đấy chứ?

“Người cái này...” Quan chủ khảo rất muốn giải thích, nhưng suy nghĩ một hồi lại chẳng biết nói thế nào.

Giải thích xong chẳng phải càng mất mặt sao? Thôi khỏi nói cho xong.

Dù sao bài kiểm tra thực chiến khó nhất cũng đã bị hắn dễ dàng nghiền nát.

Giữ vẻ trấn định, quan chủ khảo phát tay: “Người xuống đi.”

Bạch Du nghi hoặc hỏi: “Không có phần thưởng sao?”

“A? Phần thưởng?”

“Giải quyết trong bốn giây, chẳng phải nên có chút khen thưởng à?” Bạch Du hùng hồn nói.

Vị giám khảo thường trực suýt chút nữa phun ngụm máu già ra ngoài. Người tưởng đây là game chắc? Phá đảo nhanh còn được huy chương sao?!

Hắn nhất thời cũng chẳng nghĩ ra phần thưởng gì, hơn nữa vừa rồi còn bỏ qua cơ hội giải thích, giờ chỉ có thể chống chế: “Chờ kết thúc rồi tính!”

Lát nữa cứ cho hắn thêm năm trăm đồng để bịt miệng là xong chuyện.

Bạch Du lúc này mới bước xuống lôi đài. Vừa xuống đến nơi, một cô nương đã lập tức xông tới.

Hoa Li cảm thán: “Người từ khi nào lại lợi hại như vậy?”

Tô Nhược Ly thì vội vàng kiểm tra tay hắn. Hành động nhỏ này chứng tỏ nàng hoàn toàn nhìn rõ cú đấm vừa rồi nhanh như tia chớp, mạnh như sấm sét.

Tần Tuyết Táo mở nắp bình nước, đổ lên tay hắn để rửa sạch. Dòng máu xanh lục bốc lên mùi tanh khác

thường, nhưng Tô Nhược Ly là người ưa sạch sẽ cũng chẳng để tâm đến.

Hai người cẩn thận kiểm tra một lượt, xác nhận hẳn không có vấn đề gì mới yên tâm.

“Người nên chọn một thanh vũ khí đi.” Tần Tuyết Táo nhắc nhở: “Dù nắm đấm có cứng rắn đến đâu, dùng tay không đối đầu trực diện với dị thú cũng không phải cách hay.”

Bạch Du đáp qua loa: “Chờ đến Bồng Lai rồi chọn.”

Thực ra hẳn đã có vũ khí, chỉ là không tiện lấy ra ở đây. Nếu Sư Tâm Thương sáng lên, thân phận của hẳn chẳng phải sẽ bại lộ sao?

Chương 521

DTV EBOOK

Khổng Văn ở bên cạnh cảm khái: “Huynh đệ, không phải ta nói người, nhưng cú đấm vừa rồi thực sự chẳng có chút hàm lượng nghệ thuật nào cả.”

Bạch Du: “?”

Khổng Văn lắc đầu: “Dũng mãnh thì đúng là dũng mãnh, lực đạo cũng rất ổn, nhưng người lại thiếu đi một chút khí chất đẹp trai.”

Hắn đưa ngón tay chỉ lên trời, ra vẻ cao thâm.

Bạch Du liếc mắt: “Chiêu thức dùng để đánh nhau, không phải để diễn trò.”

“Người sai rồi.” Khổng Văn lắc đầu nghiêm túc: “Ca ca ta nói, trong thời đại này, ngay cả thiên kiều cũng phải chú trọng hình tượng. Từng học phủ, từng tông môn đều đẩy mạnh những thiên tài có ngoại hình nổi bật. Cảnh tượng một người tay không đón đỡ thiên hoa loạn vũ, sấm sét chớp lóe đầy trời – đó chính là công trình hình tượng.”

Bạch Du trợn mắt: “Cái thứ đó có ăn được không?”

“Quan trọng lắm đấy!” Khổng Văn thở dài: “Ca ca ta vì dáng vẻ cao lớn thô kệch nên khi đi thi đấu chỉ có thể đóng vai kẻ chủ lực, không thể làm đại sứ hình tượng. Vì vậy danh tiếng vẫn kém một chút, luôn bị coi là nhân vật phản diện.”

“Nhân vật phản diện à?” Bạch Du suy tư, lẩm bẩm: “Nghe cũng thú vị đấy chứ...”

“Hiệp tiếp theo!”

“Từ Khánh đấu với Nguyễn Thanh Tuyết!”

Sau tiếng thông báo, Nguyễn Thanh Tuyết đứng dậy: “Tôi lượt ta rồi.”

“Cố lên!” Hoa Li vung nắm đấm: “Nhớ cẩn thận một chút!”

“Ừ, yên tâm...” Nguyễn Thanh Tuyết bước ra, vẻ mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt lại rực cháy khao khát chứng minh bản thân: “Hiện tại, ta đã rất mạnh!”

Nàng bước lên lôi đài.

Từ Khánh là học sinh lớp chọn của Nhất Trung, lại xuất thân từ thế gia Siêu Phàm Nam Lăng, từ nhỏ đã khắc khổ tu hành, là hình mẫu tiêu chuẩn của một võ tu chân chính.

Nhưng vừa đặt chân lên lôi đài, hắn lập tức cảm thấy nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống...

Nguyễn Thanh Tuyết đi đến đâu, nơi đó liền phủ lên một tầng băng sương nhàn nhạt, trắng xóa.

Tròng mắt nàng dường như cũng bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng thuần trắng mờ ảo. Một mái tóc đen dài, tại vài lọn tóc, sắc màu dần dần phai nhạt, trở nên óng ánh như lưu ly, lấp lánh dưới ánh sáng.

“Song phương chuẩn bị sẵn sàng!”

Quan chủ khảo vô thức vận chuyển nội tức để chống lạnh, đồng thời liếc nhìn Nguyễn Thanh Tuyết, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Đây là cái gì?

Huyết mạch? Thiên phú? Thần thông? Hay là thần bí?

Huyết mạch và thiên phú là những thứ trời sinh.

Huyết mạch thần thông là một loại năng lực đặc biệt được lưu truyền trong huyết mạch, nhưng huyết mạch thần bí thì cao cấp hơn, giống như sự khác biệt giữa Huyết Kế Giới Hạn và Huyết Kế Đào Thái.

Thần bí mạnh hơn thần thông... Phàm là siêu phàm giả, ai cũng hiểu rõ bất đẳng thức đơn giản này.

Quan chủ khảo cảm nhận được hàn ý kinh người đang bao trùm không gian, không khỏi suy tư xem rốt cuộc đây là thần thông hay thần bí.

Nếu là thần thông, vẫn còn có thể đối phó.

Nhưng nếu là thần bí... chỉ sợ...

“Bắt đầu!”

Sau tiếng phát lệnh, Từ Khánh lập tức áp sát.

Thế nhưng, chỉ mới tiến gần vài bước, một cơn rét buốt thấu xương đã quét qua toàn thân, khiến hắn vô thức lùi lại. Đầu ngón chân bắt đầu đau nhức vì lạnh.

Nguyễn Thanh Tuyết nhẹ giọng nói:

“Ta không có thời gian học chiêu thức.”

“Rất xin lỗi, hay là để ta dùng cách đơn giản nhất để kết thúc đi.”

Nàng mở bàn tay ra.

Ngay giữa lòng bàn tay, một đóa hoa kết tinh băng ngưng tụ thành hình.

Nàng nhẹ nhàng thổi một hơi.

Hô ~!

Luồng khí lạnh buốt phả ra, trong nháy mắt khiến mặt đất xung quanh đông cứng thành một tầng băng trắng xóa.

Hai chân Từ Khánh lập tức bị đóng băng!

“Ta đầu hàng!” Hắn không chút do dự hô to.

Thắng bại đã phân.

Từ Khánh bị đội chữa trị nhanh chóng khiêng xuống.

Quan chủ khảo nhìn theo bóng lưng Nguyễn Thanh Tuyết, trong lòng thầm nghĩ:

“Ưu thế áp đảo như vậy, rốt cuộc huyết mạch của nàng là gì?”

Nguyễn Thanh Tuyết chủ động giải đáp nghi hoặc của mọi người:

“Thanh Nữ.”

“Ta là hậu duệ cuối cùng của Thanh Nữ.”

Nàng bước xuống lôi đài, vừa đi vừa nhẹ giọng ngâm:

“Lần đầu nghe thấy chinh nhận dĩ vô thiên, trăm thước lầu cao nước tiếp thiên...”

Một bài thơ ít ai biết đến.

Chưa đợi nàng đọc câu tiếp theo, Bạch Du đã tiếp lời, hoàn thành trọn vẹn bài thơ của Lý Thương Ẩn:

“Thanh Nữ tố nga câu nại lãnh, nguyệt trung sương lý đầu thiên quyền.”

Bước chân Nguyễn Thanh Tuyết khựng lại trong thoáng chốc.

Sau đó, nàng nhoẻn miệng cười.

Khoảnh khắc ấy, băng tuyết như tan chảy, vạn vật như đón xuân về.

Nếu Nguyễn Thanh Sơn có mặt ở đây, chắc chắn sẽ hét lên:

“Bị lừa rồi! Rõ ràng đã nói Thanh Nữ không biết cười cơ mà?!”

Thực ra, nàng không phải không biết cười.

Chỉ qua, nàng không muốn cười mà thôi.

Trong lúm đồng tiền dịu dàng kia, ẩn chứa một lời tuyên ngôn im lặng nhưng đầy kiên định.

— Ta sẽ không rút lại phía sau.

Từ lâu, nàng đã bước lên con đường này, một cuộc truy đuổi quật cường, không có điểm dừng.

Vòng đầu tiên kết thúc.

Tiếp theo là vòng thứ hai.

Cũng cùng một quy trình như trước.

Chương 522

DTV EBOOK

Tuy nhiên, lần này không giống như vòng đầu tiên—chỉ có một ống thăm.

“Hút đi.” Phó giám khảo nói: “Lần này không được tự do lựa chọn.”

Hoa Li khó hiểu: “Vì sao vòng đầu có thể chọn mà lần này lại không?”

Phó giám khảo liếc nhìn Bạch Du, khóe miệng giật một cái, lười giải thích.

Ngay cả một tên sát thủ tân binh cũng bị tiểu tử này đâm bay, đâm tai thú còn lại cũng chẳng có gì khó đối phó, nên tự nhiên không cần thiết phải chia nhóm nữa.

Mọi người lần lượt rút thăm.

Bạch Du nhìn tờ giấy màu lam trong tay, lập tức vò đầu, quay sang Tô Nhược Ly, nhỏ giọng hỏi: “Nếu không, người đổi với ta một chút?”

Tô Nhược Ly cười khúc khích, giấu tờ giấy đỏ trong tay: “Ta mới không cần ~”

Nàng không phải người thích ức hiếp kẻ yếu, nhưng nếu là kẻ mạnh như Bạch Du, thì lại là chuyện khác.

Những người khác rút trúng cũng đều là thăm màu lam. Bạch Du thầm nghĩ có vẻ sẽ phải nội chiến, nhưng chắc cũng sẽ không ra tay quá nặng.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại trên người Khổng Văn—gã này đang bắt chéo hai chân, dáng vẻ chẳng khác nào một lão đại gia ở Phật Sơn đang nhàn nhã ăn điểm tâm sáng. Bạch Du lập tức cảm thấy, có lẽ mọi người đánh mạnh một chút cũng không sao... Nhìn qua thấy tên này rất đáng bị đâm.

Kết thúc vòng thứ nhất, số học sinh bị loại lên đến năm người.

Thế nên vòng hai, số người còn lại tự nhiên giảm đi đáng kể.

Rất nhanh đã tới lượt lên đài.

Vẫn là Hoa Li xung phong.

Không biết nên nói nàng may mắn hay xui xẻo—đối thủ vẫn là người ở vòng trước, kiếm sĩ Triệu Thiên Hoàng.

Hai bên ổn định vị trí, giám khảo tuyên bố bắt đầu.

Lần này, cả hai lập tức lao vào.

Hoa Li thi triển Vuốt Hổ, nhưng vừa mới ra chiêu, bả vai đã rách một đường, máu đỏ thấm ra.

Nàng hơi kinh hãi, lập tức kéo giãn khoảng cách: “Người không phải chưa mài lưỡi kiếm sao?”

Triệu Thiên Hoàng bình thần móc từ trong túi ra một khối đá mài đao, lắc lư vài cái rồi lại cất vào: “Ta mài kiếm rồi.”

Lần này có vẻ không dễ đối phó.

Hoa Li thâm hiểu trong lòng, nhưng rất nhanh cũng mỉm cười tự tin. Nếu đối phương không chơi đẹp, vậy nàng cũng không cần khách khí!

Nàng lấy từ trong túi ra một đôi bao tay đặc chế và đeo vào.

Vốn dĩ nàng giỏi nhất là kỹ thuật bắt giữ và quật ngã, nên loại bao tay này sử dụng chất liệu siêu bền, có thể chống chém cắt. Đặc biệt, ở đầu ngón tay còn có thiết kế dạng vuốt mèo, có thể bắn ra lưỡi dao sắc bén.

Nhìn sơ cũng đủ biết đây là trò chơi của một tiểu thư con nhà giàu.

Hai bên cứ thế giằng co suốt năm phút.

Cuối cùng, Hoa Li dùng một đòn Cước Liên Tỏa mạo hiểm nhưng trí mạng để kết thúc trận đấu.

(“Cước Liên Tỏa” (脚連鎖) – tức “Liên hoàn khóa chân”)

Khổng Văn nghiêng đầu nhìn: “Ta nói, Triệu Thiên Hoàng vừa rồi có phải bị phân tâm không?”

Bạch Du lắc đầu: “Không hẳn.”

“Nói rõ xem nào?”

“Hoa Li lúc lên đài mặc quần, giờ đã biến thành váy rồi.”

“Úc ~ ~” Khổng Văn lập tức hiểu ra.

Hắn liếc nhìn Triệu Thiên Hoàng đang bị khiêng đi trên cáng cứu thương, khịt mũi xem thường: “Thật mất mặt! Chỉ vì một đôi chân trắng mà mất hết đầu chí.”

Hoa Li bước xuống lôi đài, trên người không ít vết thương, xung quanh có nhân viên y tế giúp nàng chữa trị. Nhưng vừa nghe câu nói của Khổng Văn, nàng lập tức trừng mắt:

“Dùng Cước Liên Tỏa là cách nhanh nhất để không chế đối thủ! Nếu ta dùng hết sức, hẳn chí ít cũng gãy ba đốt xương sống!”

“Trận tiếp theo: Khổng Văn đối chiến Vương Diệu Diệu!”

Khổng Văn vỗ đùi, cười lớn: “Để ta cho các người thấy thế nào mới gọi là thực lực!”

Hắn bước lên lôi đài.

Cùng lúc đó, đối thủ của hắn cũng xuất hiện.

Vương Diệu Diệu—một nữ võ giả cao trên mét bảy tám, đeo khẩu trang. Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là, trong trận đấu thực chiến này, nàng lại mặc váy.

Chẳng lẽ bên dưới váy còn ẩn giấu thứ gì!?

Bạch Du lên tiếng cảnh cáo: “Chớ có khinh thường!”

Khổng Văn ngạo nghễ khoanh tay: “Yên tâm! Dù đối thủ là nữ nhi, ta cũng tuyệt đối không hạ thủ lưu tình!”

Giám khảo lập tức tuyên bố bắt đầu.

Trận đấu trên lòì đài chính thức khởi tranh.

Khoảng chừng nửa phút sau—

Khổng Văn lão đảo bước xuống, mặt mũi tràn đầy khó chịu, hừ lạnh nói: “Chẳng có gì ghê gớm cả.”

Bên cạnh, nhân viên y tế đang sơ cứu cho hấn bất giác cảm thán: “Bị đá gãy hơn năm mươi khớp xương chân, vậy mà miệng vẫn cứng ghê.”

Khổng Văn bực bội hét lên: “Ta không có thua! Các người đều thấy mà! Ta không có thua!”

Bạch Du đưa mắt nhìn theo bóng lưng hấn rời đi, khóe miệng giật giật.

Nguyễn Thanh Tuyết lắc đầu thở dài: “Từ lúc đối phương nhấc váy lên, toàn bộ cục diện đã không thể nghịch chuyển... Chỉ vì lộ ra một đôi chân thôi, có cần phải thất thần như vậy không?”

Chương 523

DTV EBOOK

Tần Tuyết Táo nghiêm túc phân tích: “Không chỉ đơn thuần là vấn đề có quyền rũ hay không. Phía dưới váy đối phương mặc quần an toàn. Sở dĩ dùng váy, có lẽ chính là để lợi dụng biên độ đong đưa của nó nhằm tạo chướng nhãn pháp. Đây cũng là một kỹ xảo cận chiến khá thực dụng.”

Tô Nhược Ly nhú mày, có chút không hài lòng: “Dù sao cũng nên chú ý giữ ý tứ một chút chứ?”

Bạch Du cười nhạt, dựng một ngón tay lên: “Nếu không có thiên phú vượt trội như các người, muốn giành chiến thắng tự nhiên phải có mưu kế. Giữ ý tứ hay phong độ, tất cả đều phải xây dựng trên nền tảng thực lực tuyệt đối. Nếu đã không có thực lực và nội tình, thì chỉ có thể chọn cách khác.”

“Hạng đầu tiên cần đạt được—chính là chiến thắng!”

Nguyễn Thanh Tuyết cau mày: “Chẳng phải như vậy là không từ thủ đoạn sao?”

“Thực chiến khảo hạch vốn dĩ cho phép điều đó. Nàng chỉ tận dụng quy tắc mà thôi, không có gì đáng trách cả.”

Bạch Du từng trải qua không biết bao nhiêu trận chiến sinh tử. Hẳn hiểu rõ, đến lúc thực sự không đánh lại, thì bất cứ thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng.

Đừng nói là ném cát hay chơi trò đánh lén, nếu có cơ hội, hẳn thậm chí không ngại chuẩn bị chút “mắm tôm trộn thạch tín” để đối phương ném thử.

“Trận tiếp theo—”

“Bạch Du đấu với Mộ Diêu Tịch!”

Lời vừa dứt, không khí lập tức xao động.

Trên khán đài trở nên vô cùng náo nhiệt.

“Mộ Diêu Tịch? Là Mộ Diêu Tịch đó sao?”

“Không đúng! Mộ Diêu Tịch rõ ràng ở kinh thành, sao lại xuất hiện ở Nam Lăng?”

“Chẳng lẽ đổi địa điểm khảo hạch?”

Cả đấu trường rộ lên tiếng bàn tán.

Ngay cả những giám khảo cũng có vẻ đặc biệt nghiêm túc, thậm chí mang theo chút căng thẳng. Điều này cho thấy, cái tên “Mộ Diêu Tịch” chắc chắn không đơn giản.

Tần Tuyết Táo cau mày: “Trong vòng đầu, ta không hề thấy cái tên này.”

Nguyễn Thanh Tuyết cũng gật đầu: “Ta cũng vậy.”

Tô Nhược Ly mơ hồ cảm thấy quen thuộc, nhưng không nhớ đã nghe thấy cái tên này ở đâu...

Quan chủ khảo bước lên võ đài, ánh mắt đảo qua hai người, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng. Nhìn quanh một lượt, hắn lên tiếng:

“Hiệp này, có thể bỏ quyền.”

Bạch Du nhìn đối thủ trước mặt, chủ động lên tiếng:

“Người nghe rồi đó, có thể đầu hàng.”

Mộ Diêu Tịch... Cái tên này hắn chưa từng nghe qua, cũng chẳng có chút ấn tượng nào.

Lúc này, đối phương khoác lên mình một bộ đồ thể thao, thậm chí khuôn mặt cũng giấu kín dưới lớp áo khoác. Mái tóc rối bù lộ ra từ dưới chiếc mũ trùm đầu màu xám nhạt, khiến nàng càng thêm phân bí ẩn.

Mộ Diêu Tịch bình thản đáp:

“Nếu người muốn đầu hàng thì mau chóng quyết định đi. Bằng không, một khi trận đấu bắt đầu, chỉ e người sẽ phải nằm cang mà rời khỏi đây.”

Bạch Du nhướn mày, bật cười:

“Oa~ Đây là lần đầu tiên ta thấy có người giả bộ trong đời thực như vậy.”

Ngay cả Lâm Hải Nhai còn chưa từng có kiểu giả bộ lố lăng thế này!

Hắn sờ cằm, nhìn đối phương một lượt rồi hỏi:

“Người có vẻ rất tự tin nhỉ?”

Quan chủ khảo khẽ ho một tiếng, liếc mắt đầy ẩn ý về phía Bạch Du:

“Các người thực sự không có ý định bỏ quyền sao?”

Bạch Du dứt khoát lắc đầu. Hắn không hiểu rõ ánh mắt ám chỉ của quan chủ khảo là có ý gì. Chẳng lẽ đang nhắc hắn đối phương rất mạnh, nên cố gắng giữ sức?

Nhưng chuyện này... Cũng thật khó nói.

Quan chủ khảo không tiện nói thẳng, đành kiên trì lên tiếng:

“Vậy thì... Song phương, chuẩn bị sẵn sàng!”

Lời vừa dứt, cả hai vẫn đứng yên bất động.

Bạch Du vẫn giữ nguyên tư thế thoải mái, trong khi Mộ Diêu Tịch thậm chí còn dứt tay vào túi áo, bộ dạng hờ hững vô cùng.

“—Bắt đầu!”

Vừa dứt lời, hai thân ảnh lập tức giao thoa trên võ đài.

Chỉ trong nháy mắt, Mộ Diêu Tịch đã đứng phía sau Bạch Du, ngón tay khẽ chạm vào biên giới của trận pháp lôi đài. Một trận gợn sóng nhỏ bé khuếch tán ra ngoài, tưởng chừng chẳng có gì đặc biệt, nhưng lại khiến mặt đất xung quanh rung lên từng đợt.

Nàng chậm rãi quay người lại, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ:

“Nếu người vừa rồi không tránh đi, có khi còn đỡ đau hơn một chút.”

Bạch Du bước về phía trước vài bước, sau đó mới quay đầu lại:

“Ta cũng không muốn bị chấn động não... Người ra tay ác thế này, chẳng lẽ ta từng cướp mất kẹo que của người sao?”

Mộ Diêu Tịch nhìn hắn, ánh mắt chợt hiện lên vẻ chán ghét:

“Ta không thích loại nam nhân dẻo miệng. Người có thể nghiêm túc một chút được không?”

Nói rồi, nàng vươn tay tháo xuống áo khoác, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn, đôi má bầu bĩnh thoáng mang nét trẻ con. Mái tóc đen nhánh được cột thành kiểu búi cài bắp đơn giản, càng làm nổi bật dáng người nhỏ nhắn của nàng. Bộ đồ thể thao màu xám dù có phần rộng rãi, nhưng vẫn không thể che giấu được khí chất xuất chúng.

So với dung mạo, điều thực sự đáng chú ý ở Mộ Diêu Tịch là một chuyện khác.

Bên ngoài khán đài, Tô Nhược Ly đặt điện thoại xuống, đôi mắt hơi nheo lại.

Chương 524

DTV EBOOK

Nàng vừa tra cứu xong cái tên “Mộ Diêu Tịch” và cuối cùng cũng hiểu được cảm giác quen thuộc ban nãy từ đâu mà đến.

Nửa năm trước, nàng đã từng nghe qua cái tên này.

Mộ Diêu Tịch, 17 tuổi, xuất thân từ gia tộc tướng lĩnh Quân Bộ, chân truyền của Võ Thánh Các, người tham gia kế hoạch Kỳ Lân, truyền thừa giả của Sơn Hải Ti Long Uyên... Và quan trọng nhất—nàng sở hữu huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh!

Cũng giống như Tô Nhược Ly, nàng cũng là một vị hiện thể Anh Linh!

Mà điều đáng ngạc nhiên hơn cả, đây chính là người thứ hai có huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh được biết đến.

Chuyện này nói kỳ lạ thì không hẳn, mà bảo không đáng ngạc nhiên cũng không đúng.

Dù sao, Đại Hạ có đến hàng trăm triệu dân, xuất hiện vài người có huyết mạch Anh Linh cũng là chuyện có thể lý giải được. Nhưng điều thực sự khó hiểu chính là—tại sao Mộ Diêu Tịch lại xuất hiện ở đây?

Nàng vốn là người kinh thành, dù chỉ mới 17 tuổi, nhưng hoàn toàn không có lý do gì để đến Nam Lăng tham gia kỳ thi đại học.

Dù cả nước sử dụng chung một hệ thống tuyển sinh, ai cũng có thể chọn địa điểm thi, nhưng Mộ Diêu Tịch cố tình đến đây... Không khỏi khiến người ta nghi ngờ nàng có mục đích gì khác.

Trên lôi đài, Mộ Diêu Tịch bỗng nhiên cất giọng bình thản:

“Người có thể bỏ quyền.”

Ánh mắt nàng không có chút dao động, ngữ điệu cũng chẳng mang theo bất kỳ khiêu khích nào:

“Thành thật mà nói, dù ta thắng người cũng chẳng có gì đáng để vui mừng.”

Ánh mắt nàng vượt qua võ đài, nhìn xuống khán đài bên dưới, chậm rãi mở miệng:

“Ta đến đây không phải vì người... mà là vì Tô Nhược Ly!”

Giọng nói của nàng đầy thẳng thắn:

“Ta đoán chắc rằng người sẽ tham gia kỳ thi thực chiến đại học... nên cố ý đến đây một chuyến.”

Tô Nhược Ly thần sắc trầm tĩnh, nhàn nhạt hỏi:

“Ta cũng không nhận ra người.”

Mộ Diêu Tịch hất cằm, khóe môi khẽ nhếch lên đầy tự tin:

“Nhưng ta thì biết người.”

“Ta rất quen thuộc với người... Từ sau khi người thức tỉnh huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, ta đã bắt đầu chú ý đến người.”

Nói đến đây, nàng dừng lại một nhịp, rồi lắc đầu cười nhạt:

“Ta rất muốn giao thủ với người một trận. Chỉ có như vậy, ta mới có thể trút bỏ được sự khó chịu trong lòng.”

Tô Nhược Ly chậm rãi đứng dậy.

Nàng luôn là một người bạn tốt, một người hàng xóm tốt, một nữ nhi tốt, một thanh mai trúc mã tốt...

Nhưng tuyệt đối không phải loại người có thể mặc cho kẻ khác tùy ý khiêu khích mà không hoàn thủ.

Trái lại, nếu có ai thực sự chọc giận nàng, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nàng đã từng không ít lần khiến những kẻ kia tự mình nhận sai rồi phải xin nghỉ học.

Mà lúc này đây, nàng lại ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, giống hệt với đám người kia...

Bất luận người có thiện ý đến đâu, những kẻ đó vẫn luôn như chuột trong bóng tối, ánh mắt lóe lên tia sáng đỏ ngầu đầy thù địch.

Bản tính của chúng không bao giờ thay đổi—bởi vì chuột mãi mãi vẫn là chuột, chỉ biết ôm trong lòng sự ghen ghét, đố kỵ, và tham lam vô tận.

Tô Nhược Ly bình tĩnh lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt:

“Ta không rõ người đang nói gì.”

“Chúng ta chưa từng quen biết, đây là lần đầu tiên gặp mặt, mà hành vi của người... thực sự có chút không lễ phép.”

Nguyễn Thanh Tuyết theo bản năng lùi sang một bên.

Nàng đã quen biết Tô Nhược Ly nhiều năm như vậy, nhưng gần như chưa từng thấy nàng tức giận.

Mộ Diêu Tịch trái lại chỉ bật cười.

“Chọc giận người sao?”

“Nhưng đây là sự thật.”

“Cùng mang huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, ta và người không thể tránh khỏi sẽ bị đặt lên bàn cân so sánh.”

“Nếu ta hơn người một tuổi thì không nói làm gì, nhưng hết lần này tới lần khác, chúng ta lại cùng trang lứa...”

“Ta muốn thử xem, rốt cuộc người có đủ thực lực để đánh với ta một trận hay không.”

“Giữ vững đầu chí của người đi... Ta cần người bảo trì sự phần nộ này.”

Tô Nhược Ly và Mộ Diêu Tịch vốn là hai con người hoàn toàn khác biệt.

Nếu như Tô Nhược Ly từ nhỏ đã trải qua một cuộc sống bình thường, thì Mộ Diêu Tịch lại sinh ra trong một gia đình ưu việt.

Từ nền tảng giáo dục, gia tộc, tài nguyên, cho đến huyết mạch Anh Linh, lão thiên đối với nàng không hề bạc đãi.

Một người như vậy, cả đời ắt hẳn đều thuận buồm xuôi gió.

Mà cũng chính vì thế, nàng có lý do để kiêu ngạo.

Và nàng hoàn toàn có đủ tư cách để kiêu ngạo.

Chương 525

DTV EBOOK

Nhưng điều thực sự khiến nàng tức giận lại không đơn giản như những gì nàng đã nói.

Thực tế, ngay từ ngày đầu tiên khi tin tức về Tô Nhược Ly bị bại lộ, Mộ Diêu Tịch đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Trong số những bức thư mà Tô Nhược Ly nhận được từ Đại Hạ Thập Ti, có một phần mười là thư mời do chính tay nàng gửi.

Nàng mời đối phương gia nhập Võ Thánh Các, đồng thời đề nghị nàng ấy đến Sơn Hải Ti Long Uyên một chuyến.

Chỉ cần nàng ấy đồng ý đến, dù không gia nhập, Mộ Diêu Tịch cũng sẽ không keo kiệt mà tặng một phần lễ vật.

Nàng là loại người sẽ tùy tiện đắc tội với người khác chỉ vì một ân tình sao? Sinh ra trong thế gia quân nhân, hơn ai hết nàng hiểu rõ tình thế nghiêm trọng của Đại Hạ.

Bất cứ một chiến lược nào cũng không nên bị lãng phí vô ích.

Chính vì vậy, từ lâu nàng đã âm thầm xây dựng thế lực của riêng mình, để có thể phục vụ cho Đại Hạ trong việc thu phục Lạc Giới sau này.

Sự xuất hiện của Tô Nhược Ly đối với nàng mà nói, chẳng khác nào một nhân tài hiếm có đáng để khao khát.

Thần Võ Ti đã nhiều lần chủ động mời nàng ấy gia nhập. Trong đó, cũng có phần công lao của Mộ Diêu

Tịch, khi nàng kiên trì đề xuất và không ngừng nâng cao đẳng ngộ.

Nhưng tất cả những lời mời đều bị từ chối.

Trước hàng loạt thư từ từ nhiều phía, Tô Nhược Ly chỉ hồi âm đúng một lần, về sau thì không có bất kỳ động thái nào, thư gửi đi cũng như đá chìm đáy biển.

Ban đầu, Mộ Diêu Tịch còn nghĩ rằng nàng ấy đã chấp nhận lời mời từ một thế lực nào khác, đành bất đắc dĩ gác chuyện này sang một bên.

Thế nhưng, hai tháng sau, nàng phát hiện ra Tô Nhược Ly vẫn đang là một học sinh cấp ba bình thường, bận rộn ôn thi đại học.

Điều này khiến Mộ Diêu Tịch cảm thấy cực kỳ ám ức, giận dữ, thậm chí còn không thể nào lý giải được!

Vì cái gì?

Ngay cả khi sở hữu huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, cũng không thể cứ thế mà nằm im không làm gì chứ!

Nàng rất muốn tự mình kiểm chứng thực lực của Tô Nhược Ly, xem xem rốt cuộc đối phương có suy nghĩ gì.

Chẳng lẽ, chỉ vì đã thức tỉnh huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh mà liền cho rằng có thể an nhàn tận hưởng, không cần nỗ lực nữa?

Nếu thật sự là như vậy, nàng đương nhiên sẽ quay đầu rời đi, coi như lời mời trước đó chưa từng tồn tại.

Hay là đối phương quá tự tin vào bản thân, đến mức cho rằng những lời mời này không đáng để bận tâm?

Dù thế nào, nàng cũng phải tự mình xác nhận.

Mà muốn làm được điều đó, việc chọn giận đối phương là cần thiết.

Thế nhưng, nhìn phản ứng của Tô Nhược Ly, nàng ấy cũng không phải loại người chỉ biết nằm im hưởng thụ.

Vậy thì càng kỳ lạ hơn—vì sao nàng ấy lại chọn con đường học hành bình thường này?

Đi Học Viện Bông Lai và gia nhập Đại Hạ Thập Ti vốn không hề mâu thuẫn với nhau.

Nhìn sắc mặt Tô Nhược Ly có phần khó chịu, Mộ Diêu Tịch thầm nghĩ, có lẽ đến đây là đủ rồi.

Nàng vốn định đánh ngất tên nhóc kia để Tô Nhược Ly trực tiếp lên đài, không cần phải nhìn một tên hề diễn trò khiêu khích như vậy...

Mộ Diêu Tịch quay đầu, nhìn về phía thiếu niên trên lôi đài, thản nhiên hỏi:

“Người còn đứng ở đó làm gì?”

Bạch Du khó hiểu đáp:

“Tại sao ta lại không thể đứng ở đây? Đây đâu phải nhà người.”

Mộ Diêu Tịch nhíu mày:

“Người cũng nghe thấy rồi đấy.”

Bạch Du nhún vai:

“Ta đâu có điếc.”

Mộ Diêu Tịch tiếp tục nhấn nại:

“Ta sắp đấu với Tô Nhược Ly. Tất cả mọi người ở đây đều đang chờ mong trận chiến này. Nếu người đủ thông minh, tốt nhất nên chủ động bỏ quyền và xuống đài đi. Còn nếu cứ cố kéo dài thời gian, ta chỉ có thể tiễn người xuống.”

Bạch Du bật cười, giọng điệu đầy vui vẻ:

“Tốt thôi, ta cũng đang muốn thử sức đây.”

Nếu người không đánh ta, ta còn chẳng vui nổi ấy chứ...

Dù sao ta cũng không nỡ mạnh tay với Nhược Ly, bây giờ lại có cơ hội thử nghiệm năng lực Tiên Thiên Anh Linh, còn gì tốt hơn?

Mộ Diêu Tịch hí mắt nhìn hắn, ánh mắt lóe lên một tia suy nghĩ.

Chợt, nàng quét mắt xuống dưới lôi đài, liếc nhìn Tô Nhược Ly một cái, sau đó bật cười vừa bực mình vừa bất đắc dĩ:

“Thế nào? Người định che chở cho thanh mai trúc mã của mình sao? Thậm chí không tiếc lấy trứng chọi đá?”

Quan chủ khảo thở dài khuyên nhủ:

“Tiểu tử, người tốt nhất nên từ bỏ đi. Người không phải là đối thủ của nàng ta.”

“Huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh có thể trực tiếp tăng cường thực lực lên một bậc, chưa kể Mộ Diêu Tịch...”

“Tóm lại, chiến lực của nàng ta đã suýt chạm tới Siêu Phàm Tam Giai.”

“Nếu là Tô Nhược Ly, có lẽ còn có thể đấu một trận. Nhưng nếu là người...”

Ông ấy không nỡ nói ra hai chữ bị “miểu sát” nữa.

Tất cả mọi người đều không xem trọng trận đấu này.

Kể cả các giáo sư chiêu sinh trên khán đài cũng vậy.

Chương 526

DTV EBOOK

Dưới lôi đài, Nguyễn Thanh Tuyết lo lắng nắm chặt cổ tay Tô Nhược Ly, giọng đầy sốt ruột:

“Người mau khuyên hần đi!”

Tô Nhược Ly chỉ thở dài bất đắc dĩ:

“Ta nói thì hần sẽ nghe sao?”

Chính vì là thanh mai trúc mã nên nàng mới hiểu rõ tính cách của Bạch Du. Lúc này, rõ ràng hần đang rất kích động.

Nếu nàng ngăn cản, hần sẽ không vui.

Nàng liền trấn an:

“Không sao, dù đầu gối này có thua... vẫn còn ta ở đây.”

Đối phương dù mạnh đến đâu cũng không dám ra tay quá ác độc.

“Ai...”

Mộ Diêu Tịch thở dài một hơi. Khó khăn lắm nàng mới kích thích được bầu không khí, vậy mà lại tan biến nhanh chóng.

Nàng chỉ có thể nắm chặt nắm đấm, trong ánh mắt lóe lên vài phần sát khí của binh gia, lạnh nhạt nói:

“Vậy thì chỉ có thể đưa người thắng đến phòng cứu thương thôi.”

Ngay lúc đó, trước mắt Bạch Du bỗng nhiên nóng bỏng, như có ngọn lửa thiêu đốt, hóa thành từng hàng văn tự huyền ảo.

Đối phương đã khơi dậy đấu chí, hần cũng thuận lợi kích hoạt sự kiện đột phá đã lâu không gặp.

Nếu địch nhân không đủ mạnh, sự kiện này sẽ không phát động.

【Sự kiện: Vân Khởi Long Tương】

【Giới thiệu: Đánh bại Mộ Diêu Tịch.】

【Phần thưởng hoàn thành: Mở khóa công năng thăm dò di vật.】

Một sự kiện hiếm có, càng là công năng hãn cầu còn không được!

Bạch Du nhếch môi cười, ngoắc ngón tay khiêu khích, phun ra một chữ:

“Xin mời!”

Chiến cuộc lại khai hỏa.

Nhưng không mấy ai quan tâm, bởi vì kết quả dường như đã được định đoạt ngay từ trước.

Chênh lệch chiến lực quá rõ ràng, chẳng cần phải tính toán nhiều.

Mộ Diêu Tịch cũng không có ý định sử dụng Anh Linh Chi Lý, chỉ nhẹ nhàng chuyển quyền thành chưởng, mũi chân điểm xuống đất, thân pháp bùng nổ.

Chớp mắt, nàng đã xuất hiện ngay trước mặt Bạch Du.

Tay ngọc dài mảnh khẽ chuyển động, ánh sáng ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Lạc Hoa Chưởng.

Một đóa hoa nhạt màu nở rộ, nhẹ nhàng áp lên người đối phương.

Không nghi ngờ gì nữa—Bạch Du đã trúng chiêu!

Mộ Diêu Tịch đứng vững tại chỗ, cho rằng trận chiến này đã kết thúc.

Nàng nhìn về phía quan chủ khảo, nhàn nhạt nói:

“Có thể tuyên án.”

Thế nhưng, quan chủ khảo vẫn không mở miệng, ánh mắt lại chăm chú nhìn về phía đóa hoa đang nở rộ kia.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo—

Gió cuồng phong quét ngang lôi đài!

Giữa không trung, ấn chưởng của Lạc Hoa Chưởng bị một ngón tay xuyên thủng, cánh hoa rơi lả tả, phiêu linh trong gió.

Giữa nền đất đầy hoa, thiếu niên vẫn đứng vững, lòng bàn tay khẽ rung động, như có một luồng tạt phong đang tuôn trào.

Bạch Du mỉm cười:

“Nếu như ta vừa rồi đánh lén, có lẽ trận chiến này đã kết thúc rồi.”

Hắn vươn tay phủi phủi bụi trên vai, ánh mắt thản nhiên:

“Ngươi nghiêm túc chút đi, dùng thêm sức vào.”

“Đánh người mà chẳng có tí khí lực nào, vậy cũng gọi là hiện thể Anh Linh sao?”

Dứt lời, hắn đưa tay chỉ vào mặt mình, cười khiêu khích:

“Nhớ kỹ, đánh thẳng vào chỗ này.”

Mộ Diêu Tịch thoáng thất thần hai giây rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Vừa rồi, chưởng lực của nàng thực tế chưa chạm đến mục tiêu, mà bị đối phương dùng một chiêu đặc biệt triệt tiêu trong khoảng cách cực kỳ ngắn.

Giống như có một bức tường vô hình ngăn cản phía trước, khiến Lạc Hoa Chưởng ấn xuất hiện, nhưng chẳng mấy chốc năng lượng đã tản ra, hoàn toàn không có sức sát thương.

“Ta phải thừa nhận, ở độ tuổi này mà đạt được thành tựu như người, quả thực không hề dễ dàng.” Nàng chăm chú nhìn Bạch Du, ánh mắt thoáng lóe lên vẻ tán thưởng. “Người đứng là có chút bản lĩnh ngoài dự liệu của ta.”

Bạch Du thản nhiên nói: “Người cũng đâu lớn hơn ta bao nhiêu.”

Mộ Diêu Tịch lạnh nhạt đáp: “Tính cả kiếp trước, ta đã sống rất lâu rồi.”

Nàng kế thừa một phần ký ức từ kiếp trước, tự nhiên không xem mình là người trẻ tuổi nữa.

Bạch Du nhún vai: “Vậy thì ta cũng thế.”

Ánh mắt Mộ Diêu Tịch hơi nheo lại: “Nếu người đã khẳng khẳng như vậy...”

Nói xong, nàng giơ một tay về phía trước, một tay đặt sau lưng, nghiêng người đứng vững: “Ta có thể cùng người đánh một trận.”

Nàng tiến lên một bước, thân pháp quỷ mị, lưu lại ba đạo tàn ảnh trên không trung. Với tốc độ cực nhanh, nàng lướt qua lô đài, khiến người ta khó phân biệt đâu là thực thể, đâu là ảo ảnh.

Trên khán đài, một vị đạo sư đến từ Học Viện Bồng Lai đẩy gọng kính, khẽ nhíu mày.

“Tuổi còn trẻ mà có thể luyện thành tuyệt kỹ ‘Đa Trọng Huyền Ảnh’ của Hoa Tiên Lệ đến mức lô hỏa thuần thanh... không hề tầm thường.”

Bên cạnh, một nhân viên tuyển sinh ngồi quan sát, chậm rãi nói: “Dù sao nàng cũng là Anh Linh.”

“Anh Linh không phải sinh ra đã biết tất cả... Thành tựu này chẳng liên quan gì đến thân phận Anh Linh, mà hoàn toàn nhờ vào khổ luyện.” Lão Đạo Sư đẩy kính mắt, trầm giọng nói: “Trên con đường Siêu Phàm, bỏ ra bao nhiêu công sức, sẽ nhận lại bấy nhiêu thành quả.”

Người tuyển sinh nọ cười nhạt: “Xem ra ngài không
mấy quan tâm đến kết quả trận chiến này?”

Chương 527

DTV EBOOK

“Chênh lệch thực lực quá lớn... Nhưng mà, chỉ cần nàng không sử dụng Anh Linh Chi Lý, thắng bại vẫn chưa thể đoán trước.”

Ba đạo huyền ảnh đồng loạt lao về phía trung tâm.

Bạch Du không chút do dự, ánh mắt lướt nhanh qua các huyền ảnh, lập tức tung ra một cước Toàn Phong Thối về phía sau.

Mộ Diêu Tịch đỡ được cú đá, nhẹ nhàng vỗ xuống, lập tức triệt tiêu lực đạo, đồng thời áp sát đối phương, song chưởng tỏa ra ánh sáng rực rỡ như hoa nở rộ.

Lạc Hoa Song Chưởng!

Một chưởng sắp đánh thẳng vào lồng ngực Bạch Du. Nhưng hắn không hề né tránh, mà thẳng thừng giơ tay phải, tung một quyền thẳng vào mặt Mộ Diêu Tịch.

Lấy thương đổi thương!

Khoảnh khắc ấy, hai người sát vai lướt qua nhau, tránh được đòn tấn công của đối phương. Đồng thời, cả hai cùng nghiêng người, tay chạm tay, chưởng đối chưởng.

Cả hai cùng lùi lại, đứng vững.

Bạch Du nhếch miệng cười nhạt: “Con người luôn muốn giữ vẻ ngoài tươi tắn, người cũng không muốn khuôn mặt mình bầm dập chứ?”

Mộ Diêu Tịch hờ hững đáp: “Không phải chỉ đơn giản là bảo vệ khuôn mặt... Mà là vì nắm đấm của người mang theo một loại kỹ nghệ mà ta chưa từng thấy.”

Phong Quyển Tàn Vân, dù chỉ là tàn thức, nhưng một khi luyện thành, mỗi động tác đều mang theo cơn gió dữ dội.

Uy lực của nó không quá mạnh, nhưng sự bùng nổ từ áp suất không khí lại vô cùng đáng gờm.

Mộ Diêu Tịch không ngờ, liên tiếp mấy chiêu mà vẫn chưa thể chế trụ thiếu niên này. Nàng cúi xuống nhìn lòng bàn tay mình, trầm tư trong giây lát.

Từ đầu đến giờ, nàng vẫn chưa xem hắn là một đối thủ xứng đáng. Nhưng lúc này, nàng bắt đầu có chút suy nghĩ lại.

Đây cũng là điều bình thường.

Dù sao, thực lực hai bên không cùng một cấp độ.

Mộ Diêu Tịch sở hữu không ít tuyệt kỹ, nhưng nàng chưa hề phô bày toàn bộ. Không phải vì không đủ sức, mà là nàng cảm thấy không cần thiết. Nhưng bây giờ... Nàng dần chăm chú hơn.

Trên lôi đài, gió nổi cuộn cuộn.

Lạc Hoa Chuông chỉ là một trong vô số chiêu thức mà nàng từng khổ luyện.

Trước khi thức tỉnh huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, nàng từng là đệ tử chân truyền của Hoa Tiên Lệ, một trong Tứ Thánh của Thần Võ Ti, đồng thời cũng là người thuộc hàng đỉnh cấp trong Võ Thánh Các, dù danh vọng không bằng Lâm Hải Nhai, nhưng vẫn thuộc hàng chân truyền bậc cao.

Danh tiếng của Hoa Tiên Lệ lan xa, nàng sở hữu ba tuyệt học trấn danh.

Thứ nhất chính là bộ võ học nàng vừa thi triển: Lạc Diệp Phi Hoa Thủ.

Một bộ võ công dung hợp thân pháp, chuông pháp và nội tức vận hành, xếp vào hàng Thần Công Tuyệt Kỹ.

Trước đây, khi giao chiến với Tô Nhược Ly, nàng không nghĩ mình sẽ phải dùng chiêu này. Nhưng nay đã sử dụng, thì không cần phải quá bận tâm nữa.

Mộ Diêu Tịch nhẹ nhàng xoay bàn tay, lòng bàn tay hướng về phía Bạch Du, khẽ nói:

“Cẩn thận đấy, lần này ta chưa chắc đã kịp thu chiêu!”

Hiệp hai bắt đầu.

Lần này, trận chiến càng thêm mãnh liệt.

Mọi người đều nghĩ trận đấu sẽ nhanh chóng kết thúc.

Nhưng không.

Không những không kết thúc sớm, mà ngược lại, cuộc chiến ngày càng trở nên rục rủa hơn!

Sau khi Mộ Diêu Tịch hoàn toàn thi triển Lạc Diệp Phi Hoa Thủ, Bạch Du vậy mà vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Tay trái hấn vận Phong, tay phải tụ Lôi.

Hai người quần lấy nhau, giao đấu không ngừng nghỉ. Phong Lôi gào thét, cuốn theo từng cánh hoa phiêu linh, tràn cảnh vừa tuyệt mỹ lại vừa hung hiểm đến cực điểm.

Nếu đổi lại là một học viên bình thường, chỉ cần bước vào giữa hai người, e rằng chưa kịp phản ứng đã bị đánh gục trong một chiêu.

Nhìn qua thì có vẻ nguy nan trùng trùng, nhưng sắc mặt Bạch Du vẫn thản nhiên, dường như tất cả đều nằm trong tính toán của hắn.

Đối với hắn, chuyện này chẳng có gì khó hiểu.

Bởi vì Mộ Diêu Tịch trước mắt cũng chỉ mới cấp 20, cùng một đẳng cấp với hắn mà thôi.

Nàng vẫn chưa đột phá Siêu Phàm Nhị Giai, không biết là do cố tình áp chế tu vi, hay là vừa mới đột phá chưa lâu...

Bất luận thế nào, thực lực của nàng cũng chỉ ngang ngửa hắn.

Không có sự chênh lệch về đẳng cấp, thứ quyết định thắng bại chính là kinh nghiệm chiến đấu và nền tảng nội tình của hai bên.

Nàng học là Thần Công, luyện là Tuyệt Học.

Nhưng chẳng lẽ mình thì không?

Nói về kinh nghiệm chiến đấu, ta đã chết mấy trăm lần, chẳng lẽ lại sợ một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa?

Điều này ngay cả khán giả cũng bắt đầu nhận ra.

“Sao ta có cảm giác...” Nguyễn Thanh Tuyết lẩm bẩm. “Hai người này ngang cơ?”

“Không phải cảm giác đâu, mà là sự thật.” Tần Tuyết Táo ngồi thẳng lưng, đôi mắt chăm chú nhìn trận chiến, không dám rời đi dù chỉ một giây. “Tiểu Ngọc Kinh từ bao giờ lại có thực lực như vậy? Tuyệt học của hắn rốt cuộc từ đâu mà có? Anh Hùng Lâu?”

Nếu đổi lại là nàng bước lên lôi đài, e rằng cũng chưa chắc có thể đỡ qua 30 chiêu từ tay Mộ Diêu Tịch!

Trên khán đài, các nhân viên chiêu sinh càng thêm kinh ngạc.

“Có thể đấu ngang tay với Mộ Diêu Tịch ư?”

Chương 528

DTV EBOOK

“Hắn không phải chỉ là một học sinh cấp ba sao? Sao lại nắm giữ đến hai môn Tuyệt Học?”

“Chân khí của hắn sung mãn như vậy, nội tình chắc chắn vô cùng vững chắc. Xem ra hắn đã đạt đến đỉnh cao của Siêu Phàm Nhất Giai, khoảng cách tới Nhị Giai cũng không còn xa.”

“Kỳ lạ... 17 tuổi, cho dù bắt đầu luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể nhanh như vậy được.”

Những tiếng bàn luận khiến bầu không khí trên khán đài trở nên sôi trào.

Đây chỉ mới là trận áp trực, còn chưa phải trận đại trực, vậy mà lại kịch liệt đến mức này!

Chẳng lẽ, vị Võ Thánh chân truyền Mộ Diêu Tịch lại thật sự lật xe ở đây sao?

Trên lôi đài, phong vân cuộn cuộn.

Dưới áp lực của những pha giao đấu liên tiếp, Bạch Du rõ ràng cảm nhận được lực lượng Phong Lôi dưới trướng mình ngày càng mạnh mẽ hơn. Thế nhưng, vì chưa thể hoàn toàn kiểm soát, từng cơn gió xoáy lôi động cuồng bạo đến mức ngay cả bản thân hắn cũng suýt bị ảnh hưởng, khó có thể khống chế chính xác.

Mộ Diêu Tịch lúc này vừa có chút phần nộ vừa thâm thán phục.

Đối mặt với cục diện này, nàng hiểu rõ bản thân không thể tiếp tục giữ lại thực lực.

Thế là Lạc Diệp Phi Hoa được hoàn toàn thi triển. Đôi tay nàng xoay tròn quanh thân, từng luồng chân khí cuộn cuộn hội tụ về trung tâm. Khi hai tay nàng

nâng lên rồi đột ngột khép lại, trong không trung liền hiện ra vô số tàn ảnh giao hòa, hình thành nên một đóa hoa nở rộ.

Lạc Diệp Phi Hoa Thủ – Hoa Thần Nhất Thức.

Những cánh hoa rực rỡ chỉ là hư ảnh, vốn được chân khí huyền hóa mà thành. Nhờ vào tâm pháp Thần Công đỉnh cấp đã tu luyện, hơi thở nội tức trong cơ thể nàng đã chuyển hóa đặc thù, giúp nàng có thể thi triển chiêu thức này. Với người bình thường, dù có luyện thành thì cũng vì thiếu loại nội tức đặc thù này mà uy lực bị giảm đi đáng kể.

Chiêu này, uy lực vượt xa Vân Lôi Nhất Thiểm và Phong Quyển Tàn Vân.

Nếu không thể chống đỡ, vậy thì...

Bạch Du siết chặt nắm đấm, trực tiếp vùng vung quyền nghênh đón chính diện.

Một bên, vị quan chủ khảo nhìn thấy cảnh này liền âm thầm giậm chân, suýt nữa bật thốt lên “Tại sao không né đi?!”

Mộ Diêu Tịch thì lại khác, đôi mắt nàng sáng rực lên. Trong lòng không khỏi thầm đánh giá: Mãng phu này quả nhiên có đại trí tuệ!

Bởi vì Hoa Thần Nhất Thức vốn dĩ có thể biến chiêu sau khi đối thủ né tránh. Nàng đã cố tình giữ lại ba phần lực, chờ đến lúc đối phương tránh đi sẽ lập tức tung ra biến chiêu. Nhưng hắn lại chọn chính diện nghênh kích, khiến nàng không cách nào toàn lực xuất chiêu như kế hoạch ban đầu.

Ngay khoảnh khắc quyền chạm tới cánh hoa, toàn bộ lôi đài bùng sáng!

Những cánh hoa bạo liệt tan vỡ, hòa vào ánh lửa chói mắt.

Bạch Du bị phản chấn văng ngược ra sau, lùi liên tiếp mấy chục bước, lưng đập mạnh vào hàng rào trận

pháp.

Mộ Diêu Tịch cũng không khá hơn, nàng loạng choạng lùi vài bước, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn chăm chú vào những cánh hoa đang tàn mát giữa không trung – chúng đang cháy!

Nội tức của mình... đang bốc cháy?

Những cánh hoa bùng lên trong ngọn lửa, thoát nhìn tựa như những chiếc lông vũ rơi xuống từ một con Phượng Hoàng đang vỗ cánh bay qua.

Chẳng lẽ đây là... Phượng Hoàng nội tức?

Nhưng Phượng Hoàng Đài rõ ràng đã sớm...

Bạch Du giật mạnh ống tay áo, để lộ toàn bộ cánh tay của mình. Cánh tay hần lúc này đã bị Phượng Hoàng nội tức thiêu đốt thành một màu cháy xém, thế nhưng bộ trường bào Armani – vật được Tô Nhược Ly đích thân lựa chọn – lại không hề bị tổn hại chút nào.

Trên cánh tay hần, từng đốm hỏa diễm đỏ thẫm mỹ lệ vẫn còn bập bùng, tươi sáng như những đóa hoa hồng.

Lần này, Mộ Diêu Tịch triệt để thu hồi sự khinh thường đối với Bạch Du.

Nàng trầm giọng tán dương:

“Không thể không thừa nhận, thực lực của ngươi đã đủ sức quét ngang những người cùng tuổi trong Võ Thánh Các... Thật kỳ lạ, một thiên tài như ngươi, vì sao lại vô danh đến vậy?”

Ánh mắt nàng vô thức lướt qua phía dưới đài, nơi Tô Nhược Ly vẫn bình tĩnh đứng đó.

Nếu không phải vì Tô Nhược Ly, có lẽ hần vẫn sẽ tiếp tục che giấu tài năng của mình...

Nếu đổi lại đối thủ không phải là mình, e rằng hần cũng chẳng cần dốc toàn lực ứng phó.

Cảm xúc xa lạ bỗng len lỏi trong lòng Mộ Diêu Tịch.

Đây là lần đầu tiên nàng ý thức được, loại tình cảm ràng buộc giữa hai người họ – thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư cùng lớn lên – là một thứ mà bản thân nàng chưa từng có.

Quá khứ chưa từng có. Tương lai cũng không thể có.

Là nữ nhân, ai lại không biết ghen tị?

Nàng vốn cho rằng, người đáng để hâm mộ là Bạch Du.

Nhưng đến giờ, nàng mới nhận ra, người thực sự đáng để hâm mộ... lại chính là Tô Nhược Ly.

Nàng có huyết mạch Anh Linh Tiên Thiên – một tấm vé dẫn lối đến đỉnh cao nhân sinh.

Nàng có một thanh mai trúc mã nguyện vì mình mà giấu kín tài năng.

Chương 529

DTV EBOOK

Không đến Võ Thánh Các, chắc chắn không chỉ đơn giản vì lý do cá nhân.

Là một nữ tử, bằng trực giác của mình, nàng đã mơ hồ đoán được nguyên nhân.

Dù có đôi chút hâm mộ, có chút bất mãn, nhưng...

Việc nên làm, vẫn phải làm cho xong.

Mộ Diêu Tịch siết chặt nắm đấm, sau đó từ từ mở bàn tay, một luồng hào quang chói lóa bùng lên trong lòng bàn tay nàng.

Nàng giải phóng Anh Linh Chi Lý của mình.

Ánh sáng lóe lên, tựa như một thứ vũ khí thâm trầm vừa được triệu hồi từ đêm tối.

Đó là một cây quạt nặng nề, lúc này vẫn đang khép lại, chưa ai biết khi mở ra sẽ là một bức đồ quyền như thế nào.

“Đây chính là Anh Linh Võ Trang của ta – Vân La Phiến.”

Anh Linh Võ Trang là một trong những cách vận dụng Anh Linh Chi Lý, thông qua đó triệu hoán vũ khí của bậc tiền bối.

Mỗi người có một loại Anh Linh Võ Trang khác nhau.

Tô Nhược Ly sử dụng kiếm.

Mộ Diêu Tịch lại dùng phiến.

Uy năng của nó vô cùng đáng sợ, mỗi một chiêu đều mang theo Anh Linh Chi Lý, đến mức ngay cả cường giả Tam Giai cũng không dám đối đầu trực diện.

Vị quan chủ khảo không nhìn được, khẽ nhú mày, cảm thấy cách làm này có phần hơi quá mức:

“Cái này... Mộ Diêu Tịch, dùng đến Anh Linh Võ Trang trong trận đấu này liệu có phải hơi quá đáng rồi không?”

Trong một cuộc luận võ công bằng, võ giả có thể dùng hết thực lực.

Nhưng nếu so sánh thì việc triệu hồi Anh Linh Võ Trang chẳng khác nào một người trong trận tỉ thí võ thuật đột nhiên rút súng ra cả.

Mộ Diêu Tịch thản nhiên đáp:

“Chúng ta có thể tính là hòa nhau. Chỉ cần người tự động rời khỏi lôi đài là được.”

Dù sao mục tiêu của nàng từ đầu tới cuối vẫn là Tô Nhược Ly, không phải Bạch Du.

Dùng Anh Linh Võ Trang để chiến thắng một đối thủ không phải mục tiêu của mình chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí còn có thể khiến người khác nghĩ rằng nàng dựa vào sức mạnh vượt trội để chèn ép đối phương.

Mộ Diêu Tịch rất rõ ràng về quy tắc của trò chơi này.

Bạch Du thua, thì hẳn phải rời khỏi lôi đài.

Tính là hòa, tức là song phương đều lùi một bước.

Điều này thậm chí còn giúp danh tiếng của Bạch Du vang xa sau kỳ thi thực chiến lần này.

Nếu đổi lại là bất kỳ ai khác, hẳn sẽ đồng ý ngay.

Bởi vì đối mặt với Anh Linh Chi Lý, trong tình trạng không có bất kỳ lợi thế nào, chẳng khác nào Jerry solo với Tom mà không có vũ khí cả.

Nhưng...

Bạch Du không có ý định kết thúc như vậy.

Hắn quay người, hướng xuống dưới lôi đài nói lớn:

“Nhược Ly, đưa Sở Yêu cho ta.”

Tô Nhược Ly chớp chớp mắt, sau đó gật đầu nhẹ:

“Ừ, được.”

Nói xong, nàng liền rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra.

Ngay khi nàng rút kiếm, một luồng ánh sáng màu xanh lập tức bùng lên, bao trùm lấy thân kiếm mềm mại.

Chỉ trong chớp mắt, thanh nhuyễn kiếm dài liền hóa thành một thanh bảo kiếm sắc bén.

Nàng ném thanh kiếm lên lôi đài.

Kiểm lao vút đi, xuyên qua tầng lực trường của trận pháp, mang theo một luồng Anh Linh Chi Lý sắc bén cắt phá trận văn, tạo ra tiếng xé gió chói tai.

Thanh Minh Chi Kiếm – Sở Yêu – rơi ngay vào tay Bạch Du.

Hắn siết chặt chuôi kiếm.

Thanh kiếm này nhẹ vô cùng, khiến hắn có cảm giác như đang nắm eo một mỹ nhân vậy.

Bỗng nhiên, một luồng Anh Linh Chi Lý khác khuếch tán ra từ trên lôi đài.

Không gian xung quanh lập tức trở nên chật chội hơn, áp lực tỏa ra ngọt ngào.

Thanh Minh Kiếm Ý quét qua bốn phương tám hướng, để lại từng đạo kiếm vết sắc bén trên lôi đài, rõ ràng là đang khiêu khích đối thủ.

Bạch Du nhẹ nhàng gõ một nhịp lên thân kiếm, thản nhiên nói:

“Ngoan ngoan một chút.”

Kiểm ngân lập tức lắng xuống.

Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả những người chứng kiến đều ghen hòng trên trời.

Thoạt nhìn...

Hắn mới là Anh Linh.

Mộ Diêu Tịch nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay hắn, lạnh nhạt nhắc nhở:

“Dù người có thể dùng cách này để mượn Anh Linh Võ Trang, nhưng người căn bản không thể vận dụng Anh Linh Chi Lý...”

“Chỉ vì hai người cùng có súng không có nghĩa là thực lực ngang nhau.”

“Người chỉ có súng, nhưng không có quan trọng hơn – đạn dược.”

Bạch Du không đáp.

Chỉ bình thần gảy nhẹ lên thân kiếm một lần nữa.

Sau đó nhìn thẳng vào mắt Mộ Diêu Tịch, mỉm cười nói một câu mà nàng hoàn toàn không thể hiểu được.

“Là người ra tay trước!”

【 Sử dụng thẻ Anh Linh “Thanh Minh Kiếm Chủ”, xác nhận hay không? 】

“Xác nhận.”

Tám thẻ lập tức bị tiêu hao.

【 Anh Linh chiếu ảnh duy trì trong một giờ 】

Bề ngoài không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng ngay khi Bạch Du mở mắt, hắn lập tức cảm nhận được thanh kiếm trong tay có nhịp đập và hô hấp, hòa cùng với Anh Linh Chi Lý của Tô Nhược Ly – Thanh Minh.

Ứng dụng của nó không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Thanh kiếm này, chí ít, không chỉ đơn thuần là một

vũ khí.

Cái gọi là Anh Linh Chi Lý, thực chất là một loại thần bí chi đạo thâm sâu.

Chương 530

DTV EBOOK

Tuy nhiên, trước khi Anh Linh bước vào giai đoạn thành thực, nó vẫn chưa phải là một thể hoàn chỉnh, sẽ không ngừng tăng lên theo sự phát triển của Anh Linh. Nếu phải ví von... thì nó cũng tương tự như Trảm Phách Dao.

Tổng hợp đẳng cấp của Bạch Du không thay đổi, thậm chí còn hơi giảm xuống, nhưng thực lực phát huy lại vượt xa trước đó.

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm Thanh Minh. Đầu ngón tay lướt từ chuôi kiếm kéo dài xuống dưới, tại điểm tiếp xúc liền tỏa ra một vòng quang trạch chói lóa.

Ánh sáng xanh phản chiếu lại sắc đỏ từ nội tức Phượng Hoàng.

Ngọn lửa rực rỡ màu đỏ và ánh sáng xanh tinh khiết hòa quyện vào nhau, tạo nên cảnh tượng đẹp đến lóa mắt.

Nhiệt độ trên lôi đài cũng dần tăng lên, không khí trở nên nóng rực.

Nhưng Anh Linh chỉ đứng yên bất động.

Mộ Diêu Tịch lập tức nhận ra đối phương đang vận dụng Anh Linh Chi Lý với tốc độ cao.

Nàng lại một lần nữa kinh ngạc.

Thậm chí nàng không thể xác định đây là thiên phú của Bạch Du, hay là kết quả từ sự kết hợp của Tô Nhược Ly.

Rõ ràng nàng đã đánh giá rất cao thực lực của đối thủ, nhưng vẫn đánh giá thấp tiềm năng của hắn.

Theo thời gian trôi qua, hắn càng trở nên sâu không lường được.

Tới tận lúc này, hắn vẫn chưa hề lộ ra dấu hiệu mệt mỏi, thậm chí không chảy một giọt máu nào. Sắc mặt hắn vẫn lạnh nhạt thông dong, tựa như mọi thứ đều đã được nắm giữ trong lòng bàn tay.

Trong lòng Mộ Diêu Tịch bỗng dâng lên một ý nghĩ—nàng rất muốn thử nghiệm giới hạn của đối phương.

Chiếc Thiết Phiến trong tay nàng dài khoảng một mét, hoàn toàn nằm trong phạm trù vũ khí cận chiến. Không chỉ sắc bén, mà còn vô cùng nặng nề.

Nhưng quan trọng hơn, nó là một Anh Linh Võ Trang mang theo Anh Linh Chi Lý, giống như một cây bút thấm đẫm mực nước, chỉ cần nhẹ nhàng vung lên là có thể viết nên một bức tranh đầy sát khí.

Nàng huy động Vân La Phiến, lập tức khiến lôi đài cát bay đá chạy, mặt đất cứng rắn trực tiếp bị chấn động đến nứt vỡ.

Bạch Du không nói một lời, vận chuyển khí tức, ngưng tụ một kiếm chiêu mộc mạc mà tự nhiên.

Cả hai người đều ra tay theo cách tối giản nhất.

Nhưng dưới sự gia trì của Anh Linh Chi Lý, lực công kích của cả hai đã đạt đến phạm trù Siêu Phàm Tam Giai, mỗi một chiêu đều mang theo quang mang bùng nổ.

Xanh, đỏ, đen.

Ba sắc thái quần lấy nhau, va chạm, hòa lẫn, rồi triệt tiêu lẫn nhau.

Kết quả của lần giao phong đầu tiên—cả hai đều bị đẩy lùi.

Mộ Diêu Tịch nhẹ nhàng xoay tròn một vòng trên nền đất, dưới chân nàng lập tức xuất hiện một tầng

màu mực kỳ dị, toàn bộ lực lượng phản chấn đều bị triệt tiêu.

Không chỉ vững vàng đứng yên, nàng còn nhân cơ hội này đạp mạnh một bước, khiến lĩnh vực màu mực dưới chân đột nhiên bắn ra hơn mười mũi nhọn, xuyên phá không gian như hàng loạt mũi tên được bắn ra từ dây cung căng tròn.

Bạch Du đối mặt với đợt công kích này, không chút do dự ném Sở Yêu Kiếm trong tay.

Mũi kiếm xoay tròn giữa không trung, nhắm thẳng vào cánh tay của Mộ Diêu Tịch.

Sở Yêu Kiếm phá tan những mũi tên màu mực, nhưng đồng thời cũng bị Mộ Diêu Tịch dùng Thiết Phiến đánh văng đi, khiến phương hướng của nó bị lệch đi, bay tán loạn bốn phương tám hướng.

Mộ Diêu Tịch liếc mắt theo dõi Sở Yêu Kiếm đang xoay tròn giữa không trung, nhưng ngay sau đó liền từ bỏ việc truy kích.

Nàng thu lại chiếc quạt sắt, mở rộng toàn bộ mặt quạt.

Trên mặt quạt, một bức tranh sơn thủy hiện ra, chỉ có hai màu đen trắng.

Ngay khi nàng vung mạnh Thiết Phiến, trên lôi đài lập tức xuất hiện một cơn lốc màu mực.

Gió lốc cuộn tròn, xoáy thẳng về phía trước, mới chỉ tiến lên năm mét đã mở rộng gấp đôi kích thước ban đầu.

Cơn lốc màu mực không chỉ nuốt trọn Sở Yêu Kiếm, mà còn nhanh chóng bao trùm một phần ba lôi đài, khiến đối phương không có chỗ trốn.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn chằm chằm.

Đây chính là Anh Linh Chi Lý.

Đây chính là sức mạnh thần bí.

Nguyễn Thanh Tuyết nắm chặt tay, trong lòng lo lắng không thôi.

Không ai biết rốt cuộc bên trong màu mực kia đang xảy ra chuyện gì.

Tô Nhược Ly thì đơn giản hơn—nàng nhắm mắt lại, thông qua Sở Yêu Kiếm để cảm nhận tình hình bên trong.

Nàng cảm giác được—đây là một nhát chém dứt khoát!

Phốc phốc ——!

Âm thanh vang lên như tiếng khí cầu bị đâm thủng.

Cơ lốc xoáy lập tức bị một kiếm bổ đôi, ánh kiếm xanh biếc xuyên thẳng đến Vân La Phiến, mũi kiếm xoay tròn, điểm rơi chính xác vào mặt quạt.

Uy lực của thanh kiếm này, trước đó đã từng dễ dàng xuyên thủng trận pháp, đủ để chứng minh độ sắc bén của nó.

Hai kiện Anh Linh Võ Trang va chạm liên tiếp, bắn ra từng tia hỏa hoa rực rỡ, khiến lôi đài bị chém phá thành từng mảnh nhỏ.

Bất chợt, Mộ Diêu Tịch thu hồi Vân La Phiến, lợi dụng đặc tính của nó để kẹp chặt mũi kiếm Thanh Minh vào giữa các nan quạt, sau đó lập tức vung chưởng đánh thẳng vào mặt đối phương.

Chương 531

DTV EBOOK

Một chưởng này, chính là Lạc Hoa Chưởng.

Nhưng lần này, chưởng ấn tỏa ra không còn là những cánh hoa rực rỡ sắc màu nữa, mà hoàn toàn biến thành một mảnh màu mực!

Dưới sự gia trì của Anh Linh Chi Lý, uy năng của nó lập tức bạo tăng!

Chưởng phong đánh trúng chính diện!

Kết quả—

Ầm!

Cái đầu của đối phương nổ tung ngay tại chỗ.

Chưởng ấn vỡ vụn, máu thịt tung tóe!

Mộ Diêu Tịch sững sờ tại chỗ!

Ngay sau đó, một cơn lạnh lẽo từ lòng bàn chân lan thẳng lên đỉnh đầu—toi rồi!

Nếu nàng thực sự giết chết Bạch Du, vậy chẳng phải đã kết thành tử thù với Tô Nhược Ly sao?!

Hơn nữa, còn là giết người ngay trước mặt bao nhiêu người?!

Không lẽ nàng vừa rồi ra tay nặng đến mức này?!

Dù rằng bản thân là Tiên Thiên Anh Linh, nhưng nàng vẫn chỉ là một thiếu nữ mười bảy tuổi. Làm sao có thể thản nhiên như lão yêu quái từng trải ngàn năm?

Nhận thức được chính mình có khả năng đã giết nhầm người, đầu óc nàng lập tức trống rỗng. Trong thoáng chốc, thậm chí nàng còn nghĩ đến chuyện sẽ

bị phán bao nhiêu năm tù nếu đây là một vụ án thực sự...

Nhưng—

Nàng rất nhanh lấy lại tinh thần!

Cảm giác không đúng!

Không có mùi máu!

Không có hơi thở tử vong!

Nàng lập tức nhìn lại—

Kẻ vừa bị đánh nổ tung đầu căn bản không phải Bạch Du, mà chỉ là một hình nhân thủy tinh màu xanh!

Tất cả đều bị ánh kiếm xanh và màu mực trên mặt quạt che lấp, khiến nàng không nhận ra ngay từ đầu.

Hồngбет!

Nếu đây chỉ là hình nhân thế mạng, vậy Bạch Du thật sự ở đâu?!

Khoảnh khắc nàng thất thần nhận ra sai lầm, chính là khoảnh khắc trí mạng!

Bởi vì nàng đã bỏ lỡ thời cơ phản kích, đồng thời cũng bộc lộ điểm yếu chết người của mình!

Ngay lúc nàng đóng lại Vân La Phiến, lớn nhất thủ đoạn phòng ngự cũng theo đó mà biến mất!

Mà một kiếm kia, chính là đang nhắm thẳng vào lúc này!

Cảm giác được nguy hiểm, nàng lập tức nhận ra—

Một bàn tay đã đặt lên bụng nàng!

Cách một lớp y phục, nàng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng luồng khí tức hùng hực như lửa phượng hoàng từ lòng bàn tay hắn!

Khoảng cách này... không thể tránh thoát!

Nàng chưa từng học qua bất kỳ kỹ năng phòng ngự nào, cũng không mặc nội giáp.

Không còn kịp nữa rồi!

Mộ Diêu Tịch thề rằng nàng đã dốc toàn lực!

Từ trước đến nay, nàng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thua.

Huống hồ, hiện tại nàng còn đang ở trong trạng thái Anh Linh Chi Lý gia trì!

Rõ ràng nàng vẫn còn nhiều chiêu thức chưa sử dụng, át chủ bài chưa ra, ngay cả mặt còn lại của Vân La Phiến cũng chưa từng mở ra.

Toàn bộ thực lực của nàng vẫn chưa hoàn toàn được sử dụng!

Nhưng—

Tất cả đều không kịp!

Nàng chờ đợi cảm giác đau đớn ập đến...

Nhưng mà—

Không có!

Bàn tay đặt trên bụng nàng, dừng lại đúng ba giây, sau đó lại thu về.

Mộ Diêu Tịch tròn tròn mắt:

“Ngươi... Vì sao không ra tay?”

Bạch Du chậm rãi rút Sở Yêu ra khỏi vỏ, thản nhiên đáp:

“Bởi vì thắng bại đã phân.”

“Hơn nữa, tất cả đòn tấn công của ngươi đều không mang sát ý, ta thậm chí chưa chảy một giọt máu, vậy thì không cần phải chấp nhận với ngươi làm gì.”

Mộ Diêu Tịch biết bản thân vừa rồi kiêu ngạo thế nào, nhưng lại được tha một cách dễ dàng, cảm giác này khiến nàng có chút không quen. Giống như một

cú tát lẻ ra phải giáng xuống nhưng lại dừng giữa chừng, làm thân thể nàng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nàng thu lại Anh Linh Võ Trang, ánh mắt phức tạp, ẩn chứa ý tứ như muốn nói:

“Người lại là người còn trách được ta à?”

Bạch Du tiếp lời:

“Nếu ta thắng, từ hôm nay trở đi, người không được dây dưa với Nhược Ly nữa.”

Mộ Diêu Tịch không thể hiểu nổi, nhưng vẫn đáp gọn một chữ:

“Tốt.”

Bạch Du hài lòng quay người rời đi.

Nàng nhìn theo bóng lưng hắn, cuối cùng không nhìn được mà cất tiếng hỏi:

“Tại sao người lại từ chối gia nhập Thần Võ Ti?”

Bạch Du nhướng mày:

“Thần Võ Ti còn chưa từng mời ta.”

Mộ Diêu Tịch truy vấn:

“Nếu bọn họ mời thì sao?”

“Không đi.”

“Vì sao?”

“Phải học, không có thời gian.”

Mộ Diêu Tịch đứng trong gió, cảm giác hỗn loạn vô cùng.

Trên khán đài, quan chủ khảo liếc nhìn lồi đài đã vỡ thành từng mảnh vụn, sau đó cao giọng tuyên bố:

“Người chiến thắng —— Nam Lăng Tam Trung, Bạch Du!”

Trên khán đài, Lã Đạo Sư đã đứng lên, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm thiếu niên dưới võ đài, khóe miệng lộ ra vài phần tươi cười. Hắn quay sang bộ phận chiêu sinh bên cạnh, cười nói:

“Nếu người này không được tuyển vào Bồng Lai, vậy người nên suy nghĩ xem nên viết đơn từ chức thế nào đi.”

Nhân viên chiêu sinh nhìn quanh một lượt, bắt gặp ánh mắt tràn đầy chiến ý của những đồng nghiệp xung quanh, hắn lập tức đẩy gọng kính, tự tin đáp:

“Yên tâm, ta là chuyên nghiệp.”

【 Sự kiện “Vân Khởi - Rồng Bay Cao” đã hoàn thành
】

【 Chức năng mới “Thăm Dò Di Vật” đã mở ra 】

【 Cấp độ hiện tại: Lv1 】

【 Trong phạm vi năm mét, có thể cảm nhận được
Anh Linh Di Vật 】

Chương 532

DTV EBOOK

【 Cần đạo cụ đặc thù để thăng cấp 】

Kỳ thi thực chiến đại học chính thức kết thúc sau hai giờ.

Không có gì đáng lo lắng cả.

Bạch Du ở vòng ba vẫn rút được thẻ màu lam, nhưng đối thủ của hắn trực tiếp bỏ cuộc.

Trong hơn hai mươi thí sinh tham gia vòng cuối, chỉ có bảy người tích lũy đủ ba chiến thắng. Những thí sinh còn lại hoặc bị thương, hoặc kiệt sức, đều đã được đưa ra ngoài để chữa trị.

Mộ Diêu Tịch không giao thủ với Tô Nhược Ly, cũng không rời đi sớm, mà ở lại chờ kỳ thi thực chiến kết thúc.

Quan chủ khảo tuyên bố danh sách những người vượt qua kỳ thi.

“Bảy người phía dưới, chính thức thông qua kỳ thi thực chiến đại học.”

“Theo điều khoản mà các người đã ký kết, từ nay về sau sẽ nhận được sự hỗ trợ và ưu đãi từ phía chính quyền trên nhiều phương diện.”

“Những tài nguyên này sẽ được cấp phát theo quá trình học tập và tiến bộ tại học viện cấp cao, hoặc có thể quy đổi thành giá trị giao dịch trên thị trường.”

Lời của giám khảo vô cùng thực tế.

Nơi này đánh đến kẻ sống người chết, đổ máu, đổ mồ hôi, suy cho cùng cũng chỉ để đổi lấy tài nguyên tu luyện do chính quyền cung cấp.

Vị giám khảo nhìn đám thiếu niên trước mặt, thầm thở dài.

Cả Nam Lăng Thị rộng lớn, cuối cùng chỉ có bảy người có thể đi đến bước này.

Nhưng trong bảy người ấy, có hai kẻ thực sự là quái vật.

Chỉ e sau này, khoác lác cả đời cũng đủ tư cách, bởi vì từng được làm giám khảo trong kỳ thi của bọn họ.

Hắn ho khan một tiếng:

“Như vậy, lần này trong kỳ thi thực chiến Võ Khảo, thí sinh có thành tích xuất sắc nhất—Bạch Du, mời bước ra!”

Bạch Du mặt mày nhẵn nhọt, miễn cưỡng đi lên.

Thật lòng mà nói, hắn không hề thích những trường hợp như thế này.

Từ khi Giữ Gốc Pháp Tắc có hiệu lực, mỗi lần thi cử, hắn luôn lọt vào Top 10 toàn niên cấp và trở thành đối tượng được tuyên dương. Nhưng ngay sau đó, chỉ cần thành tích “tụt dốc”, hắn liền bị chủ nhiệm lớp gọi lên “tâm sự”, thậm chí còn bị nghi ngờ lén lút lên mạng hoặc bí mật yêu đương với nữ sinh nào đó.

Quan chủ khảo trình trọng tuyên bố:

“Mời Bộ trưởng Bộ Giáo dục Nam Lăng Thị lên trao huy hiệu Võ Khúc Tinh!”

Một bóng người bước lên đài trao thưởng, dưới ánh đèn, lộ ra một gương mặt quen thuộc.

Tô Nhược Ly thoáng ngẩn ra:

“Ngô thúc?”

Tần Tuyết Táo tò mò hỏi:

“Người quen hiệu trưởng Ngô?”

“Trước kia từng gặp khi đi cùng phụ thân.” Tô Nhược Ly nhỏ giọng đáp: “Xem ra ông ấy đã lên chức.”

Ngô Hiểm Phong ngẩng đầu, bước đến gần Bạch Du, vươn tay. Hai người bắt tay.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Bạch Du đã lên tiếng trước:

“Chúc mừng hiệu trưởng thăng chức.”

Ngô Hiểm Phong: “?”

Khoan đã, chẳng phải ta nên chúc mừng người giành danh hiệu Trạng nguyên Võ Khảo Nam Lăng Thị sao?

Hắn ho nhẹ một cái:

“Ta vốn biết người không phải kẻ tầm thường, nhưng chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi lại mang đến cho ta một bất ngờ lớn như vậy.”

“Danh hiệu Trạng nguyên Võ Khảo Nam Lăng Thị, ngoài người ra, không còn ai xứng đáng hơn.”

Bạch Du hạ giọng hỏi:

“Trạng nguyên Võ Khảo có lợi ích gì không?”

Ngô Hiểm Phong khẽ nheo mắt:

“Có thể dùng để trang bức.”

Bạch Du cạn lời.

Ngô Hiểm Phong cảm thán:

“Nếu như người không ở Nam Lăng Thị, mà tham gia Võ Khảo Kinh Thành, biết đâu còn có thể thử sức với trận Đăng Long Môn.”

Bạch Du nhún vai:

“Quá xa, quá phiền phức.”

Ngô Hiểm Phong bật cười, híp mắt nói:

“Gia gia người năm đó chính là Trạng nguyên Đăng Long, đương đại Võ Khúc Tinh.”

Bạch Phá Quân?

Trong lòng Bạch Du khẽ động, vừa định hỏi thêm thì Ngô Hiểm Phong đã nhanh tay đeo huy chương lên cổ hắn, sau đó vỗ vai:

“Tiếp tục cố gắng, nơi này chỉ là một sân khấu nhỏ, đừng vội tự mãn.”

Nói xong liền quay người bỏ đi, rõ ràng là kiểu người chuyên đào hố mà không có ý định lấp.

Giả bộ xong là chạy ngay.

Quan chủ khảo bắt đầu vỗ tay:

“Chúc mừng Bạch Du đạt danh hiệu Trạng nguyên Võ Khảo!”

Tần Tuyết Táo, Nguyễn Thanh Tuyết và Tô Nhược Ly cũng vỗ tay theo:

“Chúc mừng!”

Đám người trên khán đài đồng loạt hưởng ứng:

“Chúc mừng!”

Mộ Diêu Tịch cũng giơ tay vỗ nhẹ, giọng bình thản:

“Chúc mừng.”

Bạch Du nhìn quanh, nở nụ cười nhàn nhạt đầy tự tin, nhưng trong lòng thì đang gào thét:

—— Cái cảm giác này y như mấy cảnh kinh điển trong EVA vậy. Xin hãy nhanh chóng kết thúc đi, ta sắp xấu hổ đến chết mất!

Cuối cùng, sau khi tiếng vỗ tay chấm dứt, buổi lễ cũng kết thúc một cách nhẹ nhàng.

Thật ra, kỳ thi đại học cũng chỉ như vậy mà thôi.

Mỗi năm một lần, danh hiệu Trạng nguyên Võ Khảo cũng chẳng phải hiếm lạ gì.

Ít nhất, nó không phải là sinh vật quý hiếm, vì mỗi năm trên cả nước vẫn xuất hiện hàng chục, thậm chí hàng trăm người đạt danh hiệu này.

Có lẽ thay đổi lớn nhất chính là trường học sẽ treo một tấm hoành phi nền đỏ chữ vàng trước cổng trường suốt mấy tháng liền. Mỗi lần nhìn thấy nó, cảm giác bản thân chẳng còn muốn quay về trường cũ nữa.

Chương 533

DTV EBOOK

Cảm giác tự hào?

Có lẽ cũng có một chút.

Nhưng chỉ một chút thôi, không thể nào nhiều hơn.

Cuối cùng, đây có lẽ là kết thúc khó xử nhất.

Bạch Du bước xuống lôi đài, vươn vai một cái, đối mặt với những cô nương ánh mắt tràn đầy tò mò, tiện tay tháo huy chương rồi ném thẳng cho Tô Nhược Ly.

Nàng cẩn thận đón lấy, cười nói:

“Cái này phải giữ lại thật tốt, cũng coi như một vinh dự cá nhân rồi.”

Tần Tuyết Táo gật đầu đồng tình:

“Tương lai còn có thể để lại cho bọn nhỏ xem nữa.”

Nguyễn Thanh Tuyết mặt hơi đỏ, không biết là đang nghĩ đến điều gì.

Bạch Du xoa cằm, bật cười:

“Cũng không phải không được, sau này đem hết huy chương danh dự ra khoe với hậu bối, rồi nói với chúng rằng có thể chơi đùa với mấy cái huy chương khác, nhưng cái này thì không được. Đây là huy chương thấp kém nhất ta từng cầm trong tay.”

“Nghe quen tai ghê.” Tần Tuyết Táo nhú mày như đang suy nghĩ điều gì.

Bạch Du chỉ cười không nói, vì câu này vốn là nguyên thoại của Trương Ma Vương (Trương Di Ninh):

“Huy chương vàng tùy tiện chơi, huy chương bạc một khối không thể đựng vào, còn huy chương đồng

thì cứ đưa cho Fukuhara Ai a đi vậy.”

Khổng Văn đứng bên cạnh cảm thán:

“U cục à, người thật sự không biết khiêm tốn là gì sao?”

“A, vậy ta phải khiêm tốn thế nào đây?”

“Thì phát biểu chút cảm nghĩ sau khi nhận thưởng đi, chẳng hạn như khen ngợi ta - một người bạn tốt đã không tiếc sức giúp người giành quán quân!”

Khổng Văn vỗ ngực đầy tự hào:

“Ta thế nhưng đã bỏ ra không ít công sức đâu đấy!”

...

Ồ, da mặt người đúng là dày thật!

Bạch Du nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái:

“Ta còn không ngờ người có thể vượt qua Võ Khảo đấy. Rõ ràng người bị đánh liên tục, căn bản không có cơ hội phản công mà.”

Khổng Văn kiêu ngạo đáp:

“Tất cả là nhờ vào khuôn mặt này của ta!”

Bạch Du liếc nhìn gương mặt bầm dập của hắn, suy nghĩ một chút rồi gật gù:

“Chuẩn, cuối cùng người vẫn dùng cái mặt này để chống đỡ tất cả. Lần đầu tiên ta thấy có người dùng mặt làm tấm khiên luôn đấy.”

Sau một trận cười đùa huyền ảo, cả nhóm rời khỏi hội trường Võ Khảo. Nhưng ngay lúc này, phía trước có người đang đợi.

Là Mộ Diêu Tịch.

“Ta có thể nói chuyện một chút không?” Nàng nhìn thẳng vào Bạch Du và Tô Nhược Ly.

Bạch Du lắc đầu:

“Không có khả năng.”

Mộ Diêu Tịch kiên trì:

“Chỉ mất một chút thời gian thôi, ta chỉ muốn làm rõ một số chuyện.”

Bạch Du vẫn lắc đầu:

“Vẫn không được.”

Mộ Diêu Tịch hít sâu một hơi để bình tĩnh lại. Đây là lần đầu tiên nàng bị cự tuyệt liên tục như vậy. Nhưng nàng vẫn giữ nụ cười lễ phép:

“Tại sao?”

Bạch Du không trả lời mà chỉ nhìn về phía sau lưng nàng.

Mộ Diêu Tịch quay đầu lại, liền thấy hai bóng người đứng đó – một nam, một nữ. Trên ngực bọn họ đeo minh bài vô cùng nổi bật, mà trên minh bài lại có hai chữ rất rõ ràng:

Bồng Lai.

Là người của bộ phận chiêu sinh sao?

Nàng lập tức nói:

“Vậy ta có thể đợi.”

Bạch Du vẫn lắc đầu:

“Người không cần đợi, vì sẽ không có kết quả đâu.”

“Không thử làm sao biết?” Mộ Diêu Tịch bước lên một bước, ánh mắt kiên định:

“Ta nhất định phải có câu trả lời! Đây là sự kiên trì của ta!”

Đã đến tận đây rồi, nàng nhất định phải hỏi cho rõ ràng, nếu không cả đêm mất ngủ cũng không cam lòng.

Bảo một thiếu nữ mười bảy tuổi trần trọc mất ngủ... Nghe cũng có chút thi vị đấy chứ.

Bạch Du vẫn giữ vẻ thản nhiên như gió thoảng mây bay:

“Có những chuyện không cần rõ ràng quá thì tốt hơn. Cái này gọi là mộng lung chi mĩ.”

“Người Đại Hạ chúng ta đều thích sự hàm súc, khiêm nhường. Nhất định phải để ta nói thẳng ra như vậy sao?”

Mộ Diêu Tịch vẫn kiên trì:

“Ta không hiểu rốt cuộc người không hài lòng chỗ nào! Nếu có gì không vừa ý, ta có thể thay đổi!”

Bạch Du lắc đầu:

“Không đổi được. Có rất nhiều chuyện, không phải cứ kiên trì là sẽ có kết quả. Mời trở về đi, Mộ cô nương.”

Mộ Diêu Tịch há miệng định nói gì đó, nhưng chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, cắt ngang cuộc đối thoại:

“Nếu cứ tiếp tục như thế này, ta e rằng sẽ có không ít tin đồn không trong sáng đâu. Hay là tạm thời bình tĩnh một chút, được không?”

Giọng nói mang theo chút trêu chọc.

Một nữ tử cao gầy bước tới. Nàng giẫm trên đôi giày cao gót, khiến thân hình gần chạm ngưỡng 1m9. Mái tóc ngắn càng làm nàng thêm phần chững chạc.

Nàng mặc một chiếc áo sơ mi đỏ phối cùng quần tây đen, trông giống như một nam nhân đầy phong thái.

“Mộ cô nương, quán quít mãi cũng không phải là chuyện mà một cô gái nên làm đâu.”

Mộ Diêu Tịch sững sờ, sau đó như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

“Không phải! Không phải như các người nghĩ đâu! Ta, người, ai nha...”

Nàng chỉ kịp phát ra một tiếng “meo~” nho nhỏ như mèo con bị giẫm đuôi, sau đó bùm mặt bỏ chạy.

“Ta nhất định sẽ trở lại!”

Chương 534

DTV EBOOK

Để lại một câu thoại kinh điển của Hỏa Tiễn Đội, nàng quả quyết lựa chọn chạy trốn.

Cả đám người đưa mắt nhìn nhau.

Cô gái cao gầy kia bật cười:

“Ha ha ~ Thật sự là đáng yêu mà... Mong các người đừng quá trách nàng. Đứa nhỏ này không có ý đồ xấu gì đâu, chẳng qua là quân nhân thế gia, đầu óc toàn cơ bắp, không quen suy nghĩ vòng vo thôi.”

Tô Nhược Ly tiến lại gần Bạch Du, nhẹ giọng hỏi:

“Vẫn chưa thỉnh giáo?”

Nữ tử trước mặt khẽ cười, thản nhiên đáp:

“Ta họ Lã, danh Đan Tâm... Lưu lấy Đan Tâm, chiếu hân thanh đan tâm.”

Nàng ngẩng đầu, giọng điệu dứt khoát:

“Ta là đạo sư của Học Viện Bồng Lai, chức danh đẳng cấp Tứ Tinh.”

Không vòng vo, nàng đi thẳng vào vấn đề:

“Các người có muốn theo ta lẫn lộn không? Ở Học Viện Bồng Lai, ngoài viện trưởng cấp Ngũ Tinh, chức vị của ta thuộc hàng cao nhất.”

Một bên, nhân viên công tác của bộ chiêu sinh lặng lẽ im lặng, rồi xấu hổ cười gượng:

“Không có ý gì đâu, Lã Đạo Sư chỉ là hơi thẳng tính chút thôi... Nhưng nàng nói không sai.”

Hắn đẩy kính, tiếp tục giải thích:

“Có lẽ các người còn chưa rõ, hệ thống chức danh cấp bậc của tất cả học viện tại Đại Hạ đều được mô phỏng

theo mô hình từ Bồng Lai.”

“Từ Nhất Tinh đến Ngũ Tinh, tất cả giáo sư đều có hệ thống đánh giá cấp bậc rõ ràng.”

“Cấp Ngũ Tinh là viện trưởng các đại học viện, còn cấp Tứ Tinh chính là vương bài đạo sư.”

“Những chuyện này, sau khi các người vào Bồng Lai sẽ tự khắc hiểu rõ hơn... Nếu có ý định ghi danh, cứ tìm chúng ta bất cứ lúc nào.”

Lã Đan Tâm cười nhẹ, nói tiếp:

“Với thiên phú của các người, không vào Bồng Lai thì thật sự đáng tiếc. Đúng là Thủ Vọng Học Viện cũng không tệ, lại có thể lực quan phương chống lưng, nhưng so với Bồng Lai vẫn còn kém xa. Ta nghĩ các người cũng không có lựa chọn nào tốt hơn đâu.”

Khổng Văn giơ tay:

“Ta nhớ không lầm thì Bồng Lai còn có một kỳ khảo hạch nhập học? Tỷ lệ thông qua rất thấp.”

Lã Đan Tâm gật đầu:

“Đương nhiên, không phải cứ phé vật nào cũng có tư cách vào Bồng Lai. Chỉ có chưa đến một ngàn danh ngạch mỗi năm, đương nhiên phải tuyển chọn kỹ càng.”

“Nhưng với thực lực của các người, không cần lo bị loại. Nếu thật sự bị loại...” Nàng nhún vai, nở nụ cười đầy ẩn ý, “Chỉ có thể nói là ta nhìn nhầm người rồi.”

“Khụ khụ khụ!”

Nam tử trung niên bên cạnh đẩy kính mắt, ho nhẹ mấy tiếng:

“Kỳ thật cũng không nghiêm khắc đến mức đó. Nếu rớt một lần, vẫn có thể thi lại lần sau...”

“Hơn nữa, những năm gần đây, Bồng Lai cũng đang nỗ lực mở rộng số lượng chiêu sinh để phối hợp với

chiến lược của quan phương Đại Hạ. Nói trắng ra, chỉ cần có đủ tiêu chuẩn, Bồng Lai đều sẽ thu nhận.”

Hoa Li hiểu kỳ hỏi:

“Chiến lược? Ý người là gì?”

Lã Đan Tâm thần nhiên đáp:

“Thu hồi đất đã mất, ngoài việc đó ra thì còn có thể là gì?”

“Ảnh Giới và Lạc Giới vẫn là một mối uy hiếp chưa được giải trừ. Ngày nào nó còn tồn tại, ngày đó thiên hạ còn không thể yên bình.”

“Tứ đại học phủ phòng vệ đều được xây dựng trên tuyến đầu chống lại Ảnh Giới, và Bồng Lai cũng không phải ngoại lệ.”

Thấy vẻ mặt của đám người Bạch Du có phần mờ mịt, nàng bổ sung:

“Học Viện Bồng Lai vốn nằm ngay tại lối vào cấp vực sâu của Ảnh Giới. Một khi ghi danh vào đây, đồng nghĩa với việc các người sẽ chiến đấu chống lại Ảnh Giới.”

Nàng chậm rãi mỉm cười:

“Nếu các người chọn ta làm đạo sư, ít nhất ta có thể đảm bảo trong năm đầu tiên, tỷ lệ sống sót của các người sẽ tăng thêm ba phần mười.”

Khổng Văn nhướng mày:

“Chỉ năm đầu tiên thôi à? Thế còn sau đó?”

Lã Đan Tâm híp mắt, ánh mắt sắc bén lướt qua cả nhóm:

“Các người không phải con nít bú sữa mẹ. Một năm là quá đủ để đứng vững gót chân.”

“Tóm lại, nếu đã quyết định vào Bồng Lai, lúc chọn đạo sư, tốt nhất là chọn ta.”

“Nếu tỷ lệ thương vong của học viên ta quá cao, chức danh của ta cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Nàng cười nhạt:

“Trên thế gian này, nếu có ai mong các người sống lâu một chút, ngoài bản thân các người và cha mẹ các người ra, thì chắc chắn ta là người xếp thứ hai.”

Tô Nhược Ly vẫn yên lặng lắng nghe từ đầu đến cuối, bỗng hỏi:

“Tại sao một đạo sư cấp Tứ Tinh lại đích thân đến Nam Lăng Thị tuyển sinh?”

Lã Đan Tâm thần nhiên đáp:

“Đương nhiên là vì người.”

Tô Nhược Ly không chút do dự vạch trần:

“Lời này là nói dối.”

“A?”

“Ngay từ đầu, ánh mắt của người vẫn luôn đặt lên ‘đầu gối’ kia, chứ không phải ta. Bởi vì Tiên Thiên Anh Linh có tiềm năng trưởng thành rất cao, nhưng sự trưởng thành đó không liên quan gì đến công lao của đạo sư.”

Nàng nhìn thẳng vào Lã Đan Tâm, giọng điệu sắc bén:

“Người nhắm vào hắn, nhưng trước đó, hắn chưa từng thể hiện bất kỳ thiên phú đặc biệt nào.”

Lời phản bác có lý có cứ.

Lã Đan Tâm tắc lưỡi, ánh mắt lóe lên một tia hứng thú:

Chương 535

DTV EBOOK

“Người có nhãn lực tốt lắm... Tuyển được một Tiên Thiên Anh Linh đúng là một công lớn, nhưng như người nói, ta chẳng mấy bận tâm đến chuyện đó.”

“Thứ ta thực sự muốn là một thiên kiều.”

Bạch Du thản nhiên nói:

“Vậy người tìm nhầm người rồi.”

Lã Đan Tâm nở nụ cười đầy thâm ý:

“Bây giờ người chưa phải, chỉ vì người chưa gặp đúng đạo sư mà thôi.”

“Nếu là ta, ta có thể giúp người trở nên xuất sắc hơn nữa.”

Ánh mắt nàng rực sáng như có ngọn lửa cháy hừng hực:

“Người chẳng lẽ không muốn trở thành thiên kiều đương đại?”

...

Có thể hay không... Ta vốn đã là rồi?

Ý nghĩ lóe lên trong đầu Bạch Du, nhưng hắn không nói ra.

Suy tư chốc lát, hắn đáp:

“Những chuyện này, còn quá sớm để nói.”

Nhân viên chiêu sinh lập tức tiếp lời, đưa qua một tấm danh thiếp:

“Đích thực là còn sớm. Nhưng nếu có gì cần tìm hiểu, cứ gọi theo số này. Ta sẽ luôn giữ liên lạc.”

Nói xong, hắn kéo Lã Đan Tâm rời đi.

Tần Tuyết Táo nhìn theo bóng lưng hai người, bật cười:

“Đúng là nhiệt tình thật.”

Nguyễn Thanh Tuyết hơi rùng mình:

“Chắc chắn phía sau còn nhiều người nữa.”

Nàng vừa nghĩ đến cảnh tượng đó đã cảm thấy lạnh sống lưng:

“Đột nhiên bị quá nhiều người chú ý như vậy, thật sự không quen chút nào...”

—oCo—

Trương Di Ninh là một nữ vận động viên bóng bàn huyền thoại của Trung Quốc. Theo bảng xếp hạng ITTF hiện tại, cô đang giữ vị trí số một thế giới.

Trương Di Ninh bắt đầu tập luyện bóng bàn từ năm sáu tuổi và gia nhập đội tuyển quốc gia Trung Quốc vào năm 1993, sau đó trở thành một trong những tay vợt xuất sắc nhất lịch sử.

Fukuhara Ai, tay vợt bóng bàn tài năng của Nhật Bản, cũng là một trong những gương mặt đáng chú ý của làng bóng bàn thế giới. Tuy nhiên, khi nhắc đến đối đầu với Trương Di Ninh, thì... bà chị Nhật này toàn bị “hành” thôi =)))

Một nhóm người bước ra khỏi trường thi, rời khỏi phạm vi của Ảnh Giới.

Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, có chút chói mắt nhưng lại ấm áp tràn đầy.

Bạch Du vươn vai dưới ánh nắng, khẽ thở dài:

“Kỳ thi đại học... kết thúc rồi.”

“Cấp ba... cũng kết thúc.”

Hai câu nói ngắn gọn mà tựa như ngăn cách hai thế hệ, mang theo cảm giác mất mát và tiếc nuối.

Một giai đoạn của cuộc đời đã khép lại, một hành trình mới lại sắp bắt đầu.

Những thiếu niên thiếu nữ mang theo giấc mơ, sự mong chờ, xen lẫn bàng hoàng. Trong khoảnh khắc này, họ đứng trước ngã rẽ của cuộc đời mà lại không biết nên bước về hướng nào.

“Ngây ra đó làm gì? Mau đi thôi!” Bạch Du xoa bụng đang trống rỗng, lên tiếng giục: “Hoa Li chẳng phải đã nói muốn mời khách sao? Nhanh lên nào!”

Hoa Li bĩu môi: “Bản cô nương hiếm hoi mới có một lần chìm đắm trong triết lý nhân sinh, vậy mà lại bị người phá hỏng mất rồi!”

“Triết lý cái gì chứ? Chỉ là cấp ba kết thúc thôi, cảm thán làm gì cho mệt? Thà nghĩ xem có món ngon nào để ăn còn hơn.”

Bạch Du cười nhạt, đối với hần mà nói, chuyện này đã trải qua hai lần, chẳng còn gì đặc biệt nữa. Dù sao, đây cũng chỉ là một giai đoạn mà thôi.

Hần bước lên trước, rồi bất chợt nghiêng đầu bốn mươi lăm độ, cười nhạt:

“Không biết phải đi đâu à? Vậy đi theo ta là được rồi.”

Một câu nói đơn giản.

Một ánh mắt bình thản.

Nhưng lại vô thức xuyên qua lớp phòng tuyến trong lòng mọi người.

Tô Nhược Ly nhẹ nhàng vén một lọn tóc ra sau tai.

Tần Tuyết Táo khẽ liếc nhìn hần, đôi mắt dường như có chút suy tư.

Hoa Li thoáng thất thần khi nhìn theo bóng lưng kia.

Nguyễn Thanh Tuyết bỗng nhớ lại những ký ức xa xăm, cái cảm giác ấm áp và an tâm ngày nào như vừa mới đây thôi.

Không ai nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn có người là người bước lên trước tiên.

Khổng Văn chạy hai ba bước theo sau Bạch Du, nhưng miệng thì lại nói chuyện hoàn toàn khác:

“Người lại tìm ra tiệm ăn nào ngon nữa sao?”

“Đương nhiên, lần này có một chỗ rất được.”

“Vậy ta nhất định phải ăn thật nhiều! Bù lại hết những tổn thương vừa rồi!”

“Cứ tự nhiên, dù sao cũng là Hoa Li mời khách.”

“Chậc, nhưng mà rằng ta còn đau đây này, sợ là sau này chỉ có thể ăn bám mất.”

“Thật không ngờ người cũng có ngày đánh liều như vậy.”

“Vì vị hôn thê thôi, lão đầu nhà ta nói rằng nàng đang ở Bồng Lai.”

“Người không sợ bị cha người lừa à?”

“?”

“?”

“Đúng nhỉ! Hoàn toàn có khả năng này! Ta phải gọi điện hỏi thử mới được!”

Khổng Văn lôi điện thoại ra, bấm số gọi đi:

“Alo, cha, con có chuyện muốn hỏi.”

“Nếu là đòi tiền thì tìm mẹ người!”

“Không phải chuyện đó, với lại tiền riêng của cha con biết cất ở đâu rồi, không cần hỏi thăm đâu.”

“Thằng nhóc thúì... có gì thì nói mau!”

“Con vừa mới thi xong kỳ thi Võ Khảo.”

“Ồ, vậy nếu thi không tốt thì tự đi tìm gặm cầu mà ngủ đi nhé.”

“Con thật sự là con ruột của cha sao?”

“Không phải ruột thịt thì ta có nữ để người chiếm phong thủy bảo địa như găm cầu sao?”

“Cha, con thi đậu rồi.”

Chương 536

DTV EBOOK

“A! Không hổ là con trai ta! Đêm nay cha sẽ cho người thêm một tấm chăn!”

“Đây mà cũng tính là phần thưởng sao?” Khổng Văn suất nghẹn: “Con muốn hỏi, bây giờ con đã thi xong, hơn nữa còn đậu, vậy vị hôn thê của con có thể giới thiệu cho con biết được chưa?”

“Không thành vấn đề!” Khổng Phụ đáp ngay: “Nàng đang học ở Bồng Lai, người cứ đến đó là được.”

“Vậy còn phải đợi bao lâu nữa? Hay là cha cho con số điện thoại của nàng đi?”

“Khó lắm, con gái người ta nề nếp lắm, người phải kiên nhẫn một chút.”

“Cha chắc chắn chứ? Chỉ cần con đến Bồng Lai là có vị hôn thê thật sao?”

“Ta lừa người thì có lợi gì cho ta chứ?”

“Có thể khoe khoang với người khác rằng ‘con trai ta thi đậu Học Viện Bồng Lai’ chẳng hạn?”

“Người thật sự rất hiểu cha đấy...”

“Biết con không ai ngoài cha mà!”

“...?”

Sau một trận đấu võ mồm đầy kích thích giữa hai cha con, cuối cùng Khổng Văn cũng hài lòng cúp máy:

“Không vấn đề gì, cha ta nói là thật!”

Bạch Du khoanh tay, thản nhiên nói:

“Ta cảm thấy cha người đang qua loa cho xong chuyện.”

“Người không hiểu rõ ông ấy rồi.” Khổng Văn lắc đầu, giọng điệu đầy thâm thúy: “Ông ấy rất sĩ diện.”

“Nói thử xem?”

“Ta đã lén tuyên truyền khắp nơi, bạn bè thân thích đều biết hết rồi.” Khổng Văn nở một nụ cười hiểm ác: “Cho dù có là giả, vì giữ mặt mũi, ông ấy cũng sẽ phải chống đỡ đến cùng... Không chừng vài ngày nữa còn hồi hả đi bàn chuyện đính hôn luôn ấy chứ, hắc hắc!”

Bạch Du khẽ rùng mình: “Hai người đúng thật là cha con ruột mà.”

Khổng Văn nhếch môi cười: “Biết con không ai ngoài cha a.”

Bạch Du lắc đầu, nói với vẻ nghiêm túc:

“Nhưng ta nhắc người một chuyện, cách làm của người có vấn đề.”

“Sao cơ?” Khổng Văn ngơ ngác: “Xin mời tiên sinh chỉ giáo!”

“Người nên cúp máy xong rồi hãy nói với ta.”

Bạch Du liếc mắt nhìn chiếc điện thoại trên tay Khổng Văn.

Khổng Văn theo bản năng cúi đầu nhìn màn hình, lập tức biến sắc:

“Cha, nghe con giải thích! Chuyện này... chỉ là nói đùa thôi!”

Ở đầu dây bên kia, giọng nói trầm thấp của một người đàn ông trung niên vang lên, mang theo tiếng hít thuốc lá khe khẽ.

“Thật ra lần này ta không có lừa người, người đúng là có vị hôn thê, cũng đang học ở Bồng Lai.”

Khổng Văn xúc động không thôi: “Cha! Con đã hiểu lầm ngài rồi!”

“...Nhưng lần trước ta đúng là đã gạt người, bức ảnh ta đưa người là giả.”

Khổng Văn: “A?”

“Rất xinh đẹp phải không? Đáng tiếc, đó là ảnh của khuê mật mẹ người thời trẻ. Hiện tại bà ấy đã hơn năm mươi rồi.”

“A???”

Giọng người đàn ông trung niên đầy cảm khái:

“Ta vẫn luôn đắn đo không biết có nên để hai đứa kết hôn hay không, vì ta chẳng rõ tình hình con gái nhà người ta thế nào... Nhưng người đã tuyên truyền khắp nơi rồi, giờ cũng không còn cách nào khác... Đi Bồng Lai gặp mặt đi, nếu không nhớ đâu người ta dẫn theo dao đến ép cưới thì sao? Người cứ tự mình chui vào kiệu hoa mà đi đi.”

“Khoan đã! Tình huống này khác hoàn toàn so với những gì đã nói lúc trước mà!”

“Ngốc tử, tất nhiên là khác rồi. Ta cứ tưởng người không thi đỗ nổi đâu...” Khổng Phụ cười hì hì.

Khổng Văn chấn kinh: “Không phải chính ngài thúc giục con à?”

“Trời mưa thì đánh con thôi, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không thúc giục người thì ta biết làm gì? Ai bảo người dám trộm tiền riêng của ta, khiến ta chẳng còn đồng nào để đánh bài!” Khổng Phụ bất đắc dĩ nói: “Ta chỉ nói vu vơ thôi, ai ngờ người lại thật sự tức giận rồi phẫn đấu, lần này coi như ta thua!”

Khổng Văn tiếp tục chấn động: “Vậy nên, nếu con cứ lười biếng nằm dài, thì chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra?”

“Người tưởng chút khôn vặt đó có thể qua mắt cha ruột của người sao?” Khổng Phụ phả ra một làn khói thuốc, giọng nói lười biếng: “Biết con không ai ngoài cha a... Tiểu tử thôi!”

Tút tut tut ——!

Cuộc gọi kết thúc.

Khổng Văn đứng đờ ra như tượng đá mất đi linh hồn.

Bạch Du vỗ vỗ vai hắn, vẻ mặt đầy cảm thông:

“Kiên cường lên, huynh đệ, kiên cường lên nào!”

“Giờ người chỉ cần đánh cược xem cô nương kia có khác biệt bao nhiêu so với tưởng tượng thôi.”

“Nhỡ đâu đó là một phú bà có thể nuôi người cả đời thì sao? Đúng không?”

Khổng Văn cứng ngắc quay đầu lại: “Nhưng lỡ thua thì sao?”

“Chơi thì phải chịu! Cùng lắm thì người có thể học cách tận hưởng cuộc sống dưới chân phú bà thôi.”

“Đại Sư, không còn cách nào khác sao?”

Bạch Du nhún vai: “Bằng không thì người cứ thu dọn hành lý rồi chuyển sang tỉnh cầu khác mà sống đi.”

Khổng Văn ôm đầu, gào lên đầy bi thương:

“Ngao ngao ngao ——!”

Tiếng khóc thảm thiết như một đứa trẻ nặng 150 cân.

Hoa Li liếc hắn một cái: “Gào rú dữ vậy mà không thấy rơi giọt nước mắt nào? Làm ơn có tâm hơn chút đi!”

Khổng Văn dụi mũi: “Lúc trước bị đánh trúng trên lôi đài, khóc hết nửa tiếng rồi, giờ tạm thời không còn nước mắt tích trữ nữa.”

“Người cái tuyến lệ cũng quá thông minh rồi đi?”

Chương 537

DTV EBOOK

Lúc này, các học sinh bình thường đã lên xe buýt rời đi.

Võ Khảo đã kết thúc hoàn toàn từ một giờ trước.

Người vui kẻ buồn, tâm trạng mỗi người một khác.

Tại giao lộ, xe chuyên dụng đã sẵn sàng đưa thí sinh trở về nội thành.

Trên đường đi đến địa điểm liên hoan, Bạch Du bỗng nhiên cảm nhận được trước mắt bùng lên một luồng nhiệt nóng rực, như thể có ngọn lửa thiêu đốt đôi mắt hắn.

【 Anh Linh của người đang rơi vào trạng thái nguy hiểm 】

【 Trọng Phục 】

【 Anh Linh của người đang trong tình trạng lâm nguy 】

【 Xin hãy lập tức kích hoạt “Biên Tập Vận Mệnh” 】

【 Đếm ngược: 10, 9... 】

Một âm thanh cảnh báo đột ngột vang lên, khiến tinh thần vừa mới thả lỏng của Bạch Du lập tức căng cứng trở lại.

Hắn buộc phải tập trung tinh thần, tự trấn an bản thân, đồng thời uống một lọ dược tề giảm mệt mỏi.

Sau đó, hắn chạm vào danh sách tuyển chọn của Anh Linh Biên Niên Sử, tiếp tục chạm vào cái tên Anh Linh Vô Minh Quỷ. Ngay lập tức, chân dung của nàng trên giao diện bỗng lóe lên sắc đỏ đậm, báo hiệu nguy hiểm.

【 Tiến hành thao tác, cần lập tức thực hiện biên tập vận mệnh 】

【 Thị Phủ Xác Nhận? 】

Nương theo giai điệu cao vút của vận mệnh vang lên, một chuỗi âm thanh hùng tráng đồng loạt khởi động!

【 Bắt đầu biên tập vận mệnh 】

Tại Tokyo, bầu trời đang lất phất mưa phùn.

Dưới bầu trời xám xịt, ánh trăng chỉ có thể le lói xuyên qua tầng mây dày đặc. Lúc này đã là cuối thu, không khí về đêm trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Vũ Cung Chân Trú che ô, từng bước đi qua những vũng bùn trên con phố nhỏ.

Phía trước chính là đạo tràng của Vũ Cung gia.

Vũ Cung gia theo dòng chảy lịch sử có nguồn gốc từ tộc Yagyuu. Tổ tiên của họ từng báii nhập vào nhà Yagyuu, lĩnh hội được tuyệt học rồi mới rời đi, tự khai sáng Tân Âm Lưu. Về sau, họ lại nghiên cứu thêm các kiếm phái khác, cuối cùng dung hợp tinh hoa, quay về Tokyo sáng lập nên Huyền Âm Lưu kiếm thuật.

Khi kiếm thuật này vừa ra đời, nó đã đạt tới đỉnh cao, đệ tử trong môn phái lên đến hơn năm trăm người, danh tiếng lẫy lừng khắp Tokyo.

Nhưng kể từ khi tổ tiên quy ẩn, Huyền Âm Lưu dần dần suy tàn. Đến nay, nó chỉ còn là một trong mười bảy đạo tràng kiếm thuật phổ thông ở Tokyo.

Số đệ tử trong phái hiện tại thậm chí còn chưa bằng một phần năm thời kỳ đỉnh cao.

Môn chủ hiện tại của Vũ Cung gia chính là cậu của Vũ Cung Chân Trú – Vũ Cung Long Nhị.

Nàng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Bất luận đối phương có nhận ra nàng hay không, bất luận đối phương muốn xử trí ra sao, nàng đều phải lập tức đưa ra quyết định, không thể chần chừ.

Đi hay ở?

Tất cả phụ thuộc vào thái độ của hắn.

Vũ Cung Chân Trú đang định gõ cửa thì bỗng chú ý thấy cửa lớn của đạo tràng chỉ khép hờ. Một khe hở nhỏ bằng nửa đốt ngón tay lộ ra.

Trong khe cửa, một sợi tóc dài vắt ngang.

Dù đôi mắt nàng không thể nhìn thấy, nhưng Thiên Nhãn đã phác họa rõ ràng đường nét của nó.

Sợi tóc này được cố tình buộc lại từ bên trong.

Rất rõ ràng, đây là cách để kiểm tra xem có ai đã ra vào hay chưa.

Cảm giác bất an dâng lên trong lòng, nàng lập tức áp sát vào tường, xác nhận xung quanh không có người, sau đó linh hoạt vượt qua bức tường cao.

Khi tiếp đất, nàng đáp xuống một bãi cát mềm. Tiếng mưa rơi lộp độp trên mặt đất hoàn toàn che giấu quỹ tích di chuyển của nàng.

Do phạm vi quan sát của Thiên Nhãn không quá rộng, nàng phải chậm rãi bước tới gần đạo tràng.

Dù đôi mắt không thể nhìn, nhưng thính giác lại vô cùng nhạy bén.

Nép sát vào hành lang ngoài, nàng lắng nghe âm thanh trong đạo tràng.

Bên trong hoàn toàn trống trải.

Không một bóng người.

Sau một hồi do dự, nàng vươn tay, nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ xuống sàn gỗ hành lang.

Âm thanh khuếch tán ra, vang vọng khắp không gian, trong tầm nhìn của Thiên Nhãn hình thành

nên những đường nét rõ ràng.

Trước đó, Vũ Cung Chân Trú đã từng nhận ra rằng nếu thực lực của nàng tiếp tục tăng lên, tinh thần lực và lực lượng linh hồn cũng mạnh hơn, nàng hoàn toàn có thể sử dụng Thiên Nhãn để “nhìn thấy” một số kết cấu bên trong.

Thực tế, nàng đã từng dùng phương pháp này để “nhìn” khuôn mặt của Bạch Du, ghi nhớ thật kỹ để lần gặp sau có thể lập tức nhận ra.

Hiện tại, kỹ xảo này giúp nàng nhanh chóng tìm ra một cánh cửa ngầm.

Bên trong đạo tràng vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức quá mức bất thường.

Không khí còn thoang thoảng mùi hàn khí lạnh lẽo.

Nàng có thể đoán chắc nơi này có cơ quan ngầm, nhưng không muốn tốn thời gian suy nghĩ.

Vung đao lên, nàng trực tiếp chém nát bức tường, cắt ra một khe hở hình tam giác.

Nàng nhanh chóng lách người qua đó.

Ngay khi bước vào trong, một mùi máu tanh nồng nặc ập đến, khiến nàng theo bản năng đưa tay che mũi.

Nơi này là một mật thất dưới lòng đất.

Chương 538

DTV EBOOK

Bên trong có rất nhiều lồng sắt, trên nền đất đầy rẫy vết máu loang lổ.

Nhưng hầu hết các lồng sắt đều trống rỗng.

Chỉ có một người bị xích sắt trói chặt, treo lơ lửng trên vách tường.

Nàng lập tức tiến lên, muốn xem thử người đó có phải là cậu của mình hay không...

Nhưng nàng cũng không biết đối phương là ai.

Rút Thủy Hồ Lô từ bên hông ra, nàng mở nắp, đổ một ít nước lên mặt nam nhân trước mặt.

Xích sắt khẽ rung lên, người bị trói trên giá gỗ dần tỉnh lại.

“Người... người là ai...?” Thanh âm của hắn yếu ớt đến cực điểm.

Vũ Cung Chân Trú hỏi thẳng:

“Tại sao người bị trói ở đây?”

Nghe thấy giọng nữ tử, nam nhân thoáng động lòng.

Nhưng đôi mắt hắn chỉ thấy một màu tối đen, không thể nhìn rõ diện mạo đối phương. Hắn chỉ có thể phỏng đoán rằng nàng không cùng phe với những kẻ đã bắt cóc mình.

“Van cầu người... cứu ta... cứu ta ra ngoài...”

Vũ Cung Chân Trú lặp lại câu hỏi:

“Tại sao người bị giam ở đây?”

Nàng dừng một chút, giọng điệu trở nên lạnh lùng:

“Nếu muốn ta cứu, trước tiên hãy trả lời câu hỏi của ta.”

Nam nhân cắn răng, trong lòng tràn đầy căm hận, giọng nói lộ rõ sự nghiêng răng nghiêng lợi:

“Ta bị phản bội.”

Hắn tức giận gằn từng chữ:

“Đáng chết... hắn phản bội ta...”

“Nói rõ ràng hơn đi.”

Nam nhân trầm mặc một chút, sau đó thấp giọng hỏi:

“Người đã từng nghe qua Quỷ Thiết chưa?”

Vũ Cung Chân Trú khẽ nhú mày:

“Người đang nói tới thanh bảo đao từng chém đứt cổ tay của Ibaraki Dōji?”

“Không sai.”

Giọng nói của nam nhân có chút trầm thấp, mang theo ý vị sâu xa:

“Thanh đao đó đã thất truyền từ thời Bình An...”

Hắn cười lạnh, rồi nói tiếp:

“Người hắn cũng hiểu rõ, đối với một võ sĩ mà nói, sự căm dỗ của Quỷ Thiết lớn đến nhường nào.”

“Tại Phù Tang, chúng ta không có Đại Hạ Long Mạch như phương Đông, cũng chẳng có La Mã Địa Ngục Giới như phương Tây. Võ sĩ ở đây, muốn chạm đến sức mạnh cường đại nhất... chỉ có thể dựa vào Quỷ Thần chi lực.”

“Thanh Quỷ Thiết này phong ấn sức mạnh của Quỷ Thần.”

“Nếu có thể sử dụng nó hợp lý, người cầm nó có thể bước đến cảnh giới chưa từng có trước đây.”

Vũ Cung Chân Trú im lặng.

Những lời này... không sai.

Tại Phù Tang, từ xưa đến nay, cuộc chiến giữa Quỷ Thần và võ sĩ chưa bao giờ dừng lại.

Bởi vì bản chất của Quỷ Thần là yêu thích giết chóc, mà võ sĩ cũng vậy.

Thậm chí, có truyền thuyết kể rằng, những võ sĩ cực kỳ cường đại, vì một thứ tình cảm cố chấp nào đó mà sa đọa thành Quỷ Thần.

Lại có lời đồn, chỉ cần chém giết Quỷ Thần, cảnh giới của võ sĩ có thể được nâng cao—bọn chúng chính là hòn đá mài dao tốt nhất.

Cũng có kẻ tin rằng, chỉ cần sở hữu thanh đao từng chém giết Quỷ Thần, người cầm nó có thể không chế sức mạnh của Quỷ Thần.

Nam nhân khẽ nhếch môi, dùng giọng điệu đầy dụ dỗ:

“Ta đã tìm ra nơi cất giấu Quỷ Thiết.”

“Cùng với nó... còn có một cánh tay của Quỷ Thần.”

Ánh mắt hần lóe lên trong bóng tối, nhìn về phía thiếu nữ trước mặt, nhẹ giọng nói:

“Chỉ cần ngươi thả ta ra, ta sẽ nói cho ngươi biết bọn chúng đang ở đâu.”

Vũ Cung Chân Trú vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, giọng điệu bình tĩnh như nước:

“Vậy tức là... ngươi bị nhốt ở đây vì bị tra khảo về tung tích của Quỷ Thiết và cánh tay Quỷ Thần?”

“Đúng vậy...”

Nam nhân cười khở:

“Là ta quá chủ quan. Ta đã lén cắt một ngón tay của cánh tay Quỷ Thần, định mang nó ra ngoài để đổi lấy một món đồ tốt hơn.”

“Hết lần này tới lần khác, ta lại đi tìm bằng hữu tốt nhất của mình.”

“Đáng tiếc, hắn lại phản bội ta.”

“Không chỉ chiếm đoạt ngón tay Quỷ Thần, mà còn giam giữ ta, ngày đêm tra tấn chỉ để moi ra tung tích của Quỷ Thiết.”

Hắn nghiêng răng, hận ý bùng bùng:

“Đáng chết, Vũ Cung!”

“Chờ ta thoát ra ngoài, nhất định sẽ vạch trần ngươi!”

“Không chỉ vậy... ta còn gọi Mạc Phủ võ sĩ tới, đem người thiên đao vạn quả!”

Nghe đến đây, sắc mặt Vũ Cung Chân Trú đột nhiên biến đổi.

“Vũ Cung...?”

Nàng thấp giọng lặp lại cái tên, trong lòng chấn động.

“Vũ Cung Long Nhị?!”

Nam nhân nghiêng răng, giọng nói tràn đầy hận ý:

“Không sai! Chính là hắn!”

Vũ Cung Chân Trú bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó.

Nàng lập tức không còn tâm trí để ý đến những lời mắng chửi của nam nhân kia, quay người lao nhanh về phía lối ra.

Nhưng đúng lúc xuyên qua khe hở hình tam giác, nàng chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên trong hành lang. Âm thanh gấp gáp, rõ ràng đang lao về hướng này.

Muốn rời đi thì đã không kịp nữa rồi!

Vũ Cung Long Nhị cũng là một siêu phàm giả, trong khoảng cách ngắn ngủi chưa đầy hai mươi bước,

nàng không thể nào thoát khỏi sự truy đuổi của hắn.
Mà một khi bí mật của nàng đã bị phát giác, thì kết
cục duy nhất chính là trở thành con mồi bị săn đuổi.

Làm sao bây giờ?

Chạy trốn ra ngoài ư?

Tìm đến Mạc Phủ, hay là nhờ Âm Dương Liễu giúp
đỡ?

Nhưng mà... chính nàng cũng đang là tội phạm bị
truy nã!

Chương 539

DTV EBOOK

Việc chém bị thương Nam Thị Huy đã khiến nàng bị định nghĩa là kẻ lẩn trốn, lại thêm tội danh giết chết Hà phường chủ, càng làm cho tình cảnh trở nên tồi tệ hơn.

Giờ đây, tiền thưởng treo trên đầu nàng đã đủ để khiến bất kỳ một cao thủ săn tiền thưởng nào cũng phải động lòng.

Dù có chạy đi, cũng sẽ bị cả hai phe truy sát.

Vậy thì...

Lựa chọn duy nhất chính là ở lại đối đầu!

Hay là... nhân lúc hăn chưa kịp đề phòng, trực tiếp ra tay giết chết hăn?

Nàng trầm mặc suy nghĩ. Bản thân rốt cuộc nên làm gì?

Nếu là Vận Mệnh Tiên Sinh, hăn sẽ xử lý tình huống này như thế nào?

Ý niệm này vừa lóe lên, nàng lập tức dập tắt.

Không thể yếu đuối như vậy, Vũ Cung Chân Trú!

Nếu chuyện gì cũng phải dựa vào Tiên Sinh, vậy người còn có tư cách gì để trở thành một kẻ hữu dụng?

Hăn đã ban cho người ân tình tái tạo, nặng như núi cao biển sâu. Nhưng chỉ một thử thách nho nhỏ trước mắt, người đã muốn trông chờ vào hăn sao? Người phải tự tìm cách vượt qua!

Nàng hít sâu một hơi, ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Có một số việc cần phải suy xét, không thể cứ thế giết chết đối phương ngay lập tức. Không thể chỉ nghe theo lời một phía mà vội vã hành động.

Vậy thì lựa chọn tốt nhất chính là...

Xoẹt!

Cửa gỗ vừa bị đẩy ra, trong nháy mắt, Vũ Cung Chân Trú mũi chân đạp mạnh xuống tấm Tatami.

Xoẹt!

Một đao nhẹ nhàng mà mãnh liệt lập tức phong tỏa tất cả đường lui của đối phương!

Kẻ kia hoàn toàn không kịp phản ứng.

Ngay cả ý định rút đao cũng đã quá muộn, lưỡi đao vừa ra khỏi vỏ được một nửa đã lập tức bị nàng đá trúng chuôi. Thanh bội đao bị đá bay ra ngoài, cắm thẳng xuống bùn đất trong đình viện.

Khoái Vũ lạnh lẽo áp sát cổ đối phương, lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Vũ Cung Chân Trú ẩn mình trong bóng tối, chỉ có một thanh đao vươn ra từ khung cửa, đặt ngang trên cổ hắn.

“Người là ai?”

Nam nhân lên tiếng, giọng nói trầm thấp mà dễ nghe. Nếu hắn đeo một cặp kính, chắc hắn sẽ mang phong thái của một bậc học giả.

“Vũ Cung Long Nhị.”

Nàng lạnh lùng đáp, rồi nghiêng răng nói tiếp:

“Người chính là tên đao phủ thủ kiếm...!”

Lưỡi đao ấn sát vào yết hầu.

Vũ Cung Long Nhị có thể cảm nhận được sự sắc bén của nó, cũng như sát khí ẩn giấu trong bóng tối.

Yết hầu hần khẽ động, sau đó nở một nụ cười bất đắc dĩ.

“Ta thực sự không hiểu người đang nói gì.”

“Không hiểu sao?”

Vũ Cung Chân Trú cười lạnh, trực tiếp vạch trần:

“Ta đã thấy tầng hầm của người, trong đó giam giữ những người mất tích, đúng chứ?”

“Còn cả người đàn ông bị người tra khảo... ngón tay của Quỷ Thần Ibaraki Doji!”

“Vì một món đồ nguy hiểm như vậy mà người cũng dám đánh đổi tất cả sao?”

Vũ Cung Long Nhị vẫn cố ý định đánh lạc hướng.

“Người có lẽ đã nhầm rồi. Người bên dưới kia chỉ là một tên trộm, chuyên ăn nói bừa bãi mà thôi...”

Mũi kiếm chậm rãi tiến lên thêm một centimet, lập tức trên cổ hần xuất hiện một vết cắt mảnh, máu tươi rịn ra, lấp lánh dưới ánh đao.

“Ta chỉ cần một câu trả lời xác thực. Thử kiếm đao phủ, rốt cuộc có phải là người không?”

“.....”

“Ngầm thừa nhận cũng là một cách trả lời.”

“Được thôi, nếu người đã thành tâm thành ý muốn hỏi như vậy, vậy thì ta liền...”

Dưới ống tay áo của Vũ Cung Long Nhị, một thanh đoản đao trượt xuống.

Xoẹt!

Lưỡi kiếm Wakizashi - 脇差 (Hiếp Sai) rời vỏ trong nháy mắt, bổ thẳng vào Khoái Vũ đang áp sát cổ hần.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên thanh thúy trong căn phòng tối tăm, tia lửa bắn ra chớp nhoáng.

Vũ Cung Long Nhị nhanh chóng lùi về hành lang, đưa tay sờ vết thương trên cổ. Hắn ngẩng mặt lên, để mặc nước mưa rửa trôi máu tươi trên tay, đồng thời cũng rút ra bội đao của mình.

Wakizashi - 脇差 (Hiếp Sai), thanh đoản đao này là một phần của bộ song đao truyền thống của võ sĩ Nhật Bản thời phong kiến, được đeo bên hông cùng với thanh đại đao.

“Xem ra người không thường xuyên giao đấu với võ sĩ, nếu không làm sao lại ngây thơ nghĩ rằng ta chỉ có một thanh bội đao?”

Võ sĩ đạo luôn mang theo hai thanh đao: một dài, một ngắn. Thanh đao ngắn đó chính là Hiếp Sai.

Cung Bản Võ Tàng Nhị Đao Lưu, thực chất chính là trường đao kết hợp cùng Hiếp Sai.

Dù không phải võ sĩ, phần lớn hiệp khách Phù Tang vẫn thường đeo Hiếp Sai để phòng thân. Trong giới nữ võ giả, nhỏ thái đao thuật cũng vô cùng phổ biến, mà loại vũ khí này gần như không khác gì Hiếp Sai.

Ngay cả trong giới hắc đạo Phù Tang hiện đại, nếu không dùng súng, ngoài côn sắt và gậy bóng chày, vũ khí có lực sát thương lớn nhất vẫn là loại đoản đao này.

Với tư cách gia chủ của Huyền Âm Lưu, Vũ Cung Long Nhị đương nhiên là bậc thầy sử dụng loại vũ khí này.

Hắn nâng bội đao lên, lạnh nhạt nói:

Chương 540

DTV EBOOK

“Nếu người đã xác định ta chính là mục tiêu, vậy thì vừa rồi nên chém chết ta ngay lập tức mới phải. Thay vì phí công hỏi han, người tưởng ta là loại sẵn tiền thưởng gây thơ đó sao?”

Lời vừa dứt, giọng điệu hần bỗng trở nên băng lãnh:

“Dù không biết người xông vào đây bằng cách nào, cũng không rõ người biết được bao nhiêu... Nhưng nếu đã biết quá nhiều, thì tất nhiên không thể để người rời đi.”

“Chém giết nữ nhân trái với võ sĩ đạo của ta. Nhưng người cũng không phải là một nữ nhân bình thường, vậy nên đừng trách ta vô tình!”

Vũ Cung Chân Trú sắc mặt bình thản:

“Vậy ra người thật sự làm tất cả chỉ vì Quỷ Thủ, vì thế mà giết hại nhiều người đến vậy sao?”

Vũ Cung Long Nhị thản nhiên đáp:

“Người đến giết ta vì tiền thưởng của Mạc Phủ đúng không? Không cần nhiều lời vô ích.”

Vũ Cung Chân Trú thất vọng hạ giọng:

“Người nói đúng, lời thừa là vô nghĩa.”

Cả hai lập tức vào tư thế sẵn sàng.

Giây tiếp theo— Kiếm quang chói lòa!

Lưỡi đao sắc bén vung ra, phá tan cửa gỗ. Hai thân ảnh lao ra ngoài, hòa vào cơn mưa lạnh lẽo trong đạo tràng của Cung gia.

Bởi vì cả hai đều dùng đao thật, mỗi chiêu thức xuất ra đều kèm theo kiếm khí sắc bén. Trong nháy mắt,

mặt đất xuất hiện hàng loạt vết cắt sâu đến vài centimet.

Sau đợt giao phong đầu tiên, Vũ Cung Long Nhị không khỏi cau mày.

Kiểm pháp của đối phương đến từ lưu phái nào? Không giống với Sơn Dã Thôn Phu - loại kiếm thuật do những kẻ lang bạt tự mày mò sáng tạo.

Nhưng dù là ai đi nữa... cũng quá yếu!

Chỉ là nhất giai mà thôi, cũng dám đến đây sẵn đầu ta sao?

Vũ Cung Long Nhị vung đao chém mạnh xuống, cười lạnh:

“Chưa từng ném trái sinh tử sao?”

Cùng lúc đó, đao quang của hắn đột nhiên trở nên sắc bén và mãnh liệt hơn.

Lưỡi đao lao thẳng tới đối phương như tia chớp!

Nhưng hắn chưa kịp tận hưởng khoảnh khắc chiến thắng, liền lập tức nhận ra—

Hắn đã bị nhìn thấu!

Vũ Cung Chân Trú sớm đã đoán trước được quỹ đạo tấn công, thậm chí còn sắp xếp đao của mình ngay đúng điểm giao nhau để chặn đứng đòn đánh.

Đây là trình độ kiếm thuật cấp bậc nào?

Một kiếm đoán định trước đường kiếm của đối thủ, cắt đứt nó ngay từ đầu—

Đây là đỉnh cao của kiếm đạo!

Nếu không có sự tự tin tuyệt đối cùng khả năng phán đoán xuất thần, tuyệt đối không thể làm được điều này. Chỉ cần sai lệch một ly, không chỉ thua trận mà còn mất mạng ngay lập tức!

Nhưng hết lần này đến lần khác, mỗi nhát đao của Vũ Cung Long Nhị đều bị chặn đứng một cách chính

xác!

Cả bộ kiếm kỹ tinh diệu của hắn đều bị vô hiệu hóa, ngược lại còn bị hạn chế đến mức không thể thi triển ra hết uy lực.

Nỗi khiếp sợ dần lan tràn trong lòng.

Một kiếm thuật như thế mà lại làm lãng nhân?

Quá lãng phí rồi!

Nhưng nếu kiếm kỹ thông thường không thể thắng

Vậy thì hãy thử xem Siêu Phàm kỹ nghệ thì sao!

Vũ Cung Long Nhị lập tức giơ cao thái đao, thi triển Siêu Phàm kỹ—Huyền Âm Lưu - Tam Thiên Trảm Nguyệt!

Gần như trong nháy mắt, kiếm quang từ phía trước bùng phát, chia thành ba nhánh, tựa như vòng xoáy ảo ảnh, đan xen vào nhau mà chém tới. Ba đao đao ảnh xuất hiện cùng lúc, không thể phân biệt trước sau, càng không thể ngăn cản.

Một kiếm này chính là tuyệt chiêu thành danh của Huyền Âm Lưu.

So với các nhánh khác của kiếm phái Âm Lưu, điểm đặc biệt nhất của Huyền Âm Lưu chính là chữ “huyền”.

Rõ ràng chỉ có một đao, nhưng khi nhìn lại tựa như ba đao cùng xuất hiện. Vì tốc độ ra chiêu quá nhanh, nên không ai có thể phân biệt đâu mới là nhát chém thật sự.

Lấy sát ý mà huyền hóa thành kiếm ảnh, dù là ảo ảnh cũng có thể gây thương tổn thực sự. Một khi bị mê hoặc, đối thủ sẽ mất đi khả năng phân biệt thật giả, rơi vào bẫy mà không hay biết.

Nếu đạt đến Tam Giai Siêu Phàm, linh hồn hóa thành hoàng kim, ý chí sắc bén có thể xuyên thủng cả sắt

đá, khi ấy Tam Thiên Trảm Nguyệt mới thực sự đạt đến mức ba chém trong một chớp mắt, mỗi đao đều là bạo kích!

Đối mặt một kiếm này, Vũ Cung Chân Trú gần như không thể phán đoán chính xác. Thiên Nhân trong mắt nàng cảm nhận rõ ràng sát ý, từng đao chém tới đều vô cùng chân thực, phảng phất như có thể chém vỡ cả hư không.

Nàng chỉ có thể tránh né!

Trong tình thế nguy cấp, nàng bất ngờ xoay người, để lại tấm lưng trần trụi trước ánh đao lạnh lẽo!

Bất cứ lúc nào cũng không nên quay lưng về phía đối thủ, đây là nguyên tắc cơ bản. Dù là kẻ mới học kiếm thuật cũng không phạm phải sai lầm như vậy.

Nhưng nàng lại cố ý làm thế.

Vì chiêu này cần phải quay lưng về phía đối phương để thi triển!

Tay áo tung bay, tựa như phượng hoàng giương cánh. Trong khoảnh khắc, tại chỗ nàng đứng chỉ còn lại một đạo tàn ảnh, còn thân thể đã thoát khỏi phạm vi kiếm quang.

Phượng Hoàng Hồi Chuyển!

Chương 541

DTV EBOOK

Mặc dù nàng chưa hoàn toàn nắm vững một chiêu này, chỉ mới sơ nhập cảnh giới, nhưng vẫn đủ để né tránh một kiếm chí mạng. Dù bả vai bị chém rách, vết máu rỉ ra, nhưng không đáng lo ngại.

Vũ Cung Long Nhị thoáng hoa mắt, chưa kịp phản ứng thì một lưỡi đao sắc bén đã vung đến!

Hắn vội vàng giơ Wakizashi (thanh đoản kiếm hiệp sai) lên đỡ, nhưng—

“Keng!”

Tiếng kim loại vỡ vụn vang lên, thanh đoản kiếm bị chém đứt!

Sắc mặt Vũ Cung Long Nhị vặn vẹo. Thanh đoản kiếm này được rèn từ hào quang đao vật liệu, vậy mà chỉ chịu hai nhát đã gãy sao?!

Đối phương rốt cuộc đang sử dụng loại đao gì...?!

Mà người như vậy, lại chỉ là một lãng nhân kiếm sống bằng tiền thưởng sao?

Toàn thân nàng tỏa ra một loại khí tức nguy hiểm mà thần bí.

Nếu đã trêu chọc phải một đối thủ như vậy... thì lần này đúng là không ổn!

Vũ Cung Chân Trú nhẹ vỗ thân kiếm, ánh mắt xa xăm, chẳng có ý định giết chóc. Nàng chỉ lặng lẽ thở dài.

Nơi này không phải chỗ có thể ở lâu, cũng không phải nơi nàng có thể trở về.

“Nếu để cho Vũ Cung Viên Tàng biết người đang làm loại chuyện này... sợ rằng ông ấy sẽ rất đau lòng.”

“Huyền Âm Lưu đương chủ mà lại sa ngã đến mức này sao?”

Nàng không có nhiều ký ức về vị lão nhân ấy, nhưng thường nghe mẫu thân nhắc đến. Vũ Cung Viên Tàng là người hòa ái, nhưng đối với đệ tử gia tộc lại nghiêm khắc vô cùng, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm điều sai trái.

Cũng vì thế, mẫu thân nàng—một người từng cùng người bỏ trốn, chưa kết hôn đã có con—căn bản không dám quay về gặp ông.

Ngay khi câu nói của Vũ Cung Chân Trú vừa dứt, Vũ Cung Long Nhị bỗng nhiên tỏa ra một luồng khí tức hung ác!

Hắn ngẩng đầu lên, đáy mắt đen kịt như vực sâu vô tận.

“Ta hiểu rồi... Ngươi là do bọn họ cử đến!”

“Khốn kiếp! Ta biết ngay bọn họ sẽ không bao giờ buông tha ta mà!”

“Nhưng cũng tốt thôi... Giết thêm một kẻ nữa cũng chẳng sao!”

Hắn nảy sinh ảo tưởng, nhìn chằm chằm Vũ Cung Chân Trú bằng ánh mắt đỏ ngầu.

“Đạo tràng Vũ Cung sẽ không giao cho bất kỳ ai! Nếu các ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt, vậy thì hãy xem ai điên cuồng hơn!”

Vũ Cung Chân Trú lập tức nhận ra tình huống không ổn, vội vàng mở miệng:

“Ngươi hiểu lầm rồi! Ta là—”

Nhưng đã quá muộn.

“Nhiều lời vô ích! Hãy ném thử sức mạnh của Quỷ Thần đi!”

Một bên mắt của Vũ Cung Long Nhị hoàn toàn hóa đen, giống như bị bóng tối nuốt chửng!

Hắn nắm chặt lưỡi đao, toàn thân bốc lên làn khí đen dày đặc, mang theo cảm giác áp bách khiến người ta hãi hùng.

Vũ Cung Chân Trú chưa từng thấy qua loại sức mạnh này bao giờ.

Nhưng nàng có thể đoán được...

Đây chính là Quỷ Thần Chi Lực mà người bị giam giữ dưới địa lao từng đề cập đến!

Không thuộc về loài người—lực lượng này dị thường bá đạo, chỉ cần đứng gần cũng đã cảm nhận được khí huyết toàn thân bị nó dẫn dắt.

Thanh đao kia tựa như có ý chí riêng, khẽ run rẩy như muốn hút cạn máu thịt, giống một con quái thú khát máu sẵn sàng thôn phệ sinh mệnh.

Hắn đã sớm nuốt vào một ngón tay của Quỷ Thần. Ngón tay ấy đã cắm rễ trong cơ thể hắn, sinh trưởng như một loại ký sinh quái dị. Nó ban cho hắn sức mạnh, nhưng đồng thời cũng cướp đoạt sinh cơ, khiến hắn không thể không đi chém giết, hút lấy tinh huyết của sinh linh để duy trì chính mình.

Vũ Cung Long Nhị nghiêng chặt hàm răng, lại một lần nữa vung đao chém xuống!

Kiểm khí lần này mạnh mẽ hơn gấp bội, gần như chạm đến bậc cửa của Siêu Phàm Tam Giai!

Ầm!

Một đao này, không ai có thể ngăn cản—một nửa đao tròng trực tiếp bị chém vỡ!

Vũ Cung Chân Trú một lần nữa thi triển Phượng Hoàng Hồi Chuyển, tránh thoát công kích trong gang tấc.

Nàng âm thầm nghiên rã—hắn ra tay như vậy, chẳng lẽ không lo sẽ thu hút những kẻ khác đến đây sao?

Hay là...

Hắn đã mất đi lý trí, không còn khống chế được Quỷ Thần Chi Lực trong cơ thể?!

Nhưng nàng không biết rằng, lúc này Vũ Cung Long Nhị đã không còn đường lui.

Ban đầu, hắn chỉ định quay về để ép hỏi hạ lạc của Quỷ Thiết, sau đó lập tức rời khỏi đạo tràng.

Bởi vì hắn hiểu rõ thân phận đao phủ thủ kiếm của mình không thể che giấu mãi.

Mạc Phủ đã điều động cao thủ Kiếm Đạo truy xét.

Âm Dương Liêu cũng đang âm thầm nhúng tay vào chuyện này.

Việc bại lộ chỉ là vấn đề thời gian.

Hắn nhìn chằm chằm Vũ Cung Chân Trú, tin chắc nàng chính là sát thủ hoặc thám tử được phái đến truy sát hắn!

Hắn đã không thể nghĩ nhiều.

Hắn đã chạy đến mép vực, bất kể kẻ đến là ai, đối với hắn đều là mối uy hiếp quá lớn!

Vũ Cung Chân Trú không hề nhận ra rằng thời điểm nàng đến đây thực sự không đúng lúc.

Chỉ vài câu đối thoại ngắn ngủi cũng đủ khiến Vũ Cung Long Nhị sinh lòng địch ý, thậm chí lập tức xuống tay giết chóc!

Từ khoảnh khắc nàng tiết lộ thân phận của mình, cuộc chiến này đã không thể tránh khỏi!

Chương 542

DTV EBOOK

Đối mặt với một kẻ đã hoàn toàn rơi vào cuồng loạn, nàng chỉ có thể không ngừng né tránh.

Lại một luồng kiếm quang xé rách không trung chém thẳng tới!

Nàng vung đao phòng ngự, nhưng—

Ầm!

Cả người lẫn đao bị chấn bay về phía vách tường!

Lực đạo khủng khiếp khiến nàng phá tan bức tường, lẫn thẳng xuống sân viện, nơi đã biến thành vũng bùn vì mưa lớn.

Khoái Vũ Đao cắm sâu vào bùn đất, cắt vỡ mặt đất, khiến dòng nước văng tung tóe, tựa như cắt đứt cả ánh trăng phản chiếu dưới mặt nước.

Lấm tẩm vết máu loang lổ trên người nàng.

Cánh tay cầm đao run rẩy không kiểm soát được.

“Đứng dậy... mau đứng dậy!”

Nàng hét lên trong tâm trí.

Nhưng cơ thể lại không nghe theo mệnh lệnh.

Cơn đau như muốn xé toạc thân thể, khiến nàng chỉ có thể run rẩy, rên rỉ.

Nàng nhìn thấy đối phương giơ cao cánh tay, ánh mắt lạnh lẽo vô tình.

Nàng cắn chặt hàm răng.

Rồi—

Thời gian bỗng dừng lại!

Mưa tạnh.

Gió lặng.

Suy nghĩ trong đầu bị kéo dài như vô tận.

Trong không gian kỳ dị ấy, một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Hừ...”

“Thật là một tiểu nha đầu phiền phức.”

“Ta vừa qua ca làm thêm thành 247 giờ, ai sẽ trả tiền tăng ca cho ta đây?”

—oCo—

Mangekyou Sharingan (Vạn Hoa Đồng Tử Luân Nhãn) là một loại huyết kế giới hạn cực kỳ lợi hại của tộc Uchiha trong thế giới Manga/Anime NARUTO. Đôi mắt này cho phép người sở hữu thi triển Nhãn Thuật mạnh mẽ, mỗi cá nhân sẽ có những kỹ năng riêng biệt khi đánh thức nó, từ ảo thuật cho đến khả năng thao túng không-thời gian. Tuy nhiên, việc lạm dụng Mangekyou Sharingan sẽ dẫn đến mù lòa, trừ khi tiến hóa lên Mangekyou Sharingan Vĩnh Cửu bằng cách cấy ghép mắt của người thân cùng huyết thống.

Ibaraki-dōji là một trong những Oni huyền thoại xuất hiện trong các câu chuyện dân gian thời Heian. Theo truyền thuyết, y là thuộc hạ trung thành của Shuten-dōji, một đại ma vương cư ngụ tại Núi Oe và từng gây ra vô số hỗn loạn ở Kyoto. Cái tên “Dōji” trong trường hợp này không chỉ mang nghĩa “đứa trẻ” mà còn ám chỉ một thực thể mang dòng máu quỷ dữ. Ibaraki-dōji nổi tiếng với truyền thuyết về cánh tay bị chém đứt bởi Watanabe no Tsuna, một trong bốn hộ vệ huyền thoại của Minamoto no Yorimitsu, nhưng sau đó đã tìm cách lấy lại cánh tay bị mất.

“Thời gian qua ta đều ở thành 247, ai sẽ trả tiền tăng ca cho ta đây?”

Vận Mệnh Biên Tập Giả mang theo vài phần tự giễu lẫn trêu chọc, lặng lẽ bước vào vùng đất xa lạ, nơi này hoàn toàn xa cách với cố hương.

Bạch Du quét mắt nhìn khắp bốn phía. Ánh mắt hắn dừng lại trên thân thể một thiếu nữ, khóe miệng nàng tràn máu tươi, trên quần áo lốm đốm những vết huyết sắc.

Cách đó không xa, một nam tử toàn thân tỏa ra sát khí kinh người đứng lặng tại chỗ. Hắn có vầng trán hơi nhô, sắc mặt dữ tợn, cầm đao đứng thẳng, giống như một lệ quỷ tàn nhẫn.

“Xem ra ta đến chậm một chút.” Bạch Du chậm rãi lên tiếng, giọng điệu có chút tùy ý: “Một mình ngươi không xử lý nổi hắn à?”

“Vận Mệnh Tiên Sinh...” Vũ Cung Chân Trú cúi thấp hai gò má, trong lòng cảm thấy hổ thẹn: “Lại để ngài thấy ta mất mặt thế này, thật xin lỗi.”

“Xin lỗi? Lúc ngươi lộ ngực ra mà nói câu đó thì mới đúng chứ.”

“A?” Vũ Cung Chân Trú ngây người nhìn thoáng qua bản thân—quần áo nàng dày cộm, không có chút sơ hở nào—rồi bối rối lộ ra vẻ mặt xoắn xuýt.

Rất rõ ràng, nàng hoàn toàn không hiểu trò đùa có phần lỗi thời của Bạch Du.

Bạch Du ném một bình dược tề màu đỏ về phía nàng. Vũ Cung Chân Trú tiếp nhận, mở nắp rồi uống vào. Ngay lập tức, hiệu quả sinh mệnh dược tề bắt đầu phát huy, sương mù trắng bốc lên từ vết thương trên cơ thể nàng, tế bào nhanh chóng phân liệt tái sinh, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn hồi phục.

Nàng đứng dậy, tay cầm Khoái Vũ Đao, ánh mắt kiên định.

[Vũ Cung Long Nhị]

[Mức độ nguy hiểm: 30 (31)]

[Trạng thái: Điên cuồng, Quỷ nhân hóa]

“Đã gần đến Tam Giai rồi.” Bạch Du sờ cảm trầm ngâm. Mức độ nguy hiểm đang dao động giữa hai con số, nhưng khi đạt đến ba mươi một, điều đó đồng nghĩa với việc hắn đã chính thức bước vào hàng ngũ Siêu Phàm Tam Giai.

Hắn hiểu được vì sao Vũ Cung Chân Trú không thể đối phó nổi. Khoảng cách giữa hai đại cảnh giới không thể dễ dàng san lấp.

“Cô nương ngọc, đánh không lại thì chạy mới đúng.” Bạch Du dạy dỗ.

Vũ Cung Chân Trú mím môi, nhẹ giọng đáp: “Ta còn chưa kịp nói ra thân phận của mình...”

“Hắn rõ ràng không nghe lọt đâu.” Bạch Du liếc nhìn Vũ Cung Long Nhị—hiện tại hắn đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng—lắc đầu nói: “Chỉ dựa vào một mình ngươi, không thể chế ngự được hắn.”

“Ta biết.” Vũ Cung Chân Trú ngừng một chút, rồi thấp giọng cầu khẩn: “Xin ngài hãy cho kẻ yếu đuối này một chút trợ giúp, Vận Mệnh Tiên Sinh...”

Ngoài hắn ra, nàng không tin bất cứ ai khác.

Chỉ có trước mặt Bạch Du, nàng mới không cần cố gắng tỏ ra kiên cường.

Chương 543

DTV EBOOK

Nội tâm của nàng còn lâu mới đủ cứng cỏi, từ đầu đến giờ luôn có một chỗ dựa vững chắc về tinh thần. Chính bởi vì lý do đó, nàng không thể hoàn toàn buông bỏ nhân tính để trở thành “Vô Minh Quỷ”.

Vũ Cung Chân Trú đã bước lên một con đường hoàn toàn khác so với vận mệnh nguyên bản của mình.

Nếu là trước đây, nàng sẽ không thể rời khỏi Nam Gia. Khi đó, nàng đã phải trải qua muôn vàn gian khổ tại Phong Gian, cuối cùng mới có thể thoát ly. Cũng vì vậy, nàng chưa từng gặp qua Vũ Cung Long Nhị.

Nhưng hiện tại, nàng chưa trải qua những khổ ải đó, nội tâm vẫn giữ một tia thiện lương. Cũng vì điều này, nàng không thể xuống tay tàn nhẫn giết chết Nam Thị Huy, tương tự, nàng cũng không muốn tự tay chém giết cậu ruột của mình.

Điều đó không hẳn là một chuyện xấu.

Nhưng chỉ có cường giả mới có tư cách giữ lại lòng thiện lương của mình.

“Ta có thể can thiệp, nhưng không được nhiều.” Bạch Du nói: “Dù vậy, ta sẽ giúp ngươi.”

Thực tế, cho dù hấn tham chiến, kết quả vẫn chưa chắc có thể đánh bại được Vũ Cung Long Nhị trước mặt.

Nhưng mục đích lần này không phải là giết hấn, mà là khiến hấn tỉnh táo.

Phương pháp đó... vẫn có.

Bạch Du tiến lên một bước, tay phải nhẹ nhàng đặt lên bờ vai Vũ Cung Chân Trú.

Trong vùng không gian tĩnh lặng này, bọn họ có thể trao đổi với nhau mà không tốn nhiều thời gian. Trong thế giới thực, khoảng thời gian trôi qua chỉ vồn vện một đến hai giây.

Cả hai nhanh chóng bàn bạc chiến thuật.

“Cơ hội chỉ có trong chớp mắt.” Bạch Du cảnh báo: “Nhớ kỹ, đừng bỏ lỡ.”

Lời vừa dứt, trời lại đổ mưa.

Những giọt nước lạnh giá rơi xuống, lướt qua gương mặt Vũ Cung Chân Trú.

Nhưng nàng không cảm thấy lạnh.

Tiếng tim đập trở nên bình ổn mà mạnh mẽ.

Tay trái nàng nâng lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh binh khí.

Sư Tâm Văn Minh Trượng—vốn là một cây trượng—nay biến hóa thành một thanh đao.

Không phải là do nhầm lẫn, mà thực sự là một thanh thái đao!

Vũ Cung Chân Trú cầm song đao trong tay, đồng thời chia sẻ quyền khống chế cơ thể với Bạch Du.

Dù chỉ có một thân xác, nhưng lại tồn tại hai ý thức cùng phối hợp điều khiển.

Nếu là người bình thường, hai ý thức điều khiển một cơ thể sẽ dẫn đến sự vụng về, nhưng bọn họ đã phối hợp suốt một thời gian dài, ăn ý đến mức có thể phát huy sức mạnh vượt quá giới hạn.

Song đao giao thoa, thân thể nàng nghiêng về phía trước.

Sau một khắc, mũi chân phát lực—bắn ra tốc độ mà chính nàng cũng phản ứng không kịp.

Bởi vì quá nhanh!

Nguyệt Ẩn Bộ!

Bóng hình quỷ mị lướt qua cơn mưa, xuyên thẳng qua đình viện.

Song đao vạch ra một đường chéo, vẽ thành Thập Tự Trảm chém xuống.

Vũ Cung Long Nhị nâng đao phòng ngự, binh khí va chạm, hành lang lập tức sụp xuống một nửa.

Sát khí cuồng bạo bùng phát, khiến hai chân hắc lún sâu xuống ván gỗ.

Hắn xoay cổ tay, quỷ khí tràn ra, mỗi một nhát đao đều kéo theo kiếm khí ngưng tụ suốt mười mét, không hề tan biến...!

Nguyệt Ấn Bộ kéo dài khoảng cách.

Tay trái Vũ Cung Chân Trú lóe lên tia lôi quang, trong không khí vang lên hai tiếng nổ mạnh mẽ.

Vân Lôi Nhất Thiểm!

Vũ Cung Long Nhị vung bội đao đón đỡ hai đòn công kích liên tiếp, thân thể hắn bị đánh bật về sau, gần như mất đi cân bằng.

Thế nhưng, ngay trước khi lưng hắn chạm đất, một chân liền trụ lại, lập tức tung cước đá thẳng về phía Vũ Cung Chân Trú đang truy kích.

Nàng lập tức hoành đao phòng ngự.

Nhưng vẫn trúng đòn!

Một cước mạnh mẽ giáng xuống, Vũ Cung Chân Trú lập tức bị đá bay lên không trung, thân hình lao thẳng lên cao hơn mười mét.

Còn chưa kịp điều chỉnh tư thế, từ phía trên, một lưỡi kiếm sắc bén đã chém xuống!

Lâm Không Nhất Kiếm!

Kiếm khí quét ngang, cả người lẫn đao của nàng bị đánh văng xuống đình viện.

Trên mặt đất, vết chém của kiếm khí vẫn còn lưu lại một đường hồng câu sắc bén.

Ống tay áo của Vũ Cung Chân Trú bị rách một nửa, cánh tay trái của nàng suýt chút nữa bị chặt đứt từ bả vai.

Cơn đau dữ dội ập đến, nhưng ngay khoảnh khắc đó, Bạch Du liền sử dụng một bình dược tề cao cấp giúp nàng nhanh chóng khôi phục.

“A... A...”

Nàng không ngừng thở dốc, so với việc mất máu, đòn chém vừa rồi mang đến một áp lực khủng khiếp, khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Nhưng Bạch Du vẫn tỉnh táo đánh giá tình hình:

“Đòn vừa rồi của hắn chắc chắn đã tiêu hao không ít khí lực. Tiếp tục tấn công!”

Vũ Cung Chân Trú lập tức tuân theo mệnh lệnh.

Có sự hỗ trợ của Bạch Du, thể năng của nàng không ngừng được hồi phục, khả năng phán đoán thế cục cũng trở nên chính xác hơn, bù đắp hoàn hảo cho khiếm khuyết từ Thiên Nhãn của nàng—không thể nhìn toàn cảnh trận chiến.

Trong khi đó, Vũ Cung Long Nhị đã hao tổn một lượng lớn Quỷ Khí và Quỷ Thần Chi Lực, khí lực nhanh chóng suy giảm, thời gian khôi phục cũng kéo dài hơn bình thường.

Hắn đã bắt đầu hụt hơi!

Chương 544

DTV EBOOK

Lúc này, chỉ cần liên tục tấn công bằng những chiêu thức đơn giản nhưng dồn dập, ép buộc hẳn phải tiếp chiêu, là đủ để giành lợi thế.

Cả hai bên nhanh chóng bước vào một cuộc chiến tiêu hao thể lực kỳ lạ!

Không ai có thể ngờ rằng, một tiểu cô nương yếu điệu như Vũ Cung Chân Trú lại có thể sở hữu lượng HP dày như thể đang khoác sáu bộ giáp máu của cuồng đồ.

Đến khi Vũ Cung Long Nhị cuối cùng cũng hao hết sức lực, kiếm khí yếu ớt đến cực điểm, trận chiến này mới tiến vào hồi giao phong cuối cùng.

Vũ Cung Chân Trú tung một nhát chém ngang nghịch càn sa, chuẩn xác cắt dọc Vũ Cung Long Nhị, đánh bay thanh bội đao trên tay hẳn. Mũi kiếm của nàng lơ lửng ngay trước cổ hẳn, vẫn giữ nguyên động tác như ban đầu, không chút thay đổi.

Vũ Cung Long Nhị đã kiệt sức, quỹ khí quanh thân cũng dần tiêu tán, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đen láy dần nhạt màu. Ngay cả một ngón tay hẳn cũng chẳng thể nâng lên để duy trì trạng thái quỷ nhân hóa.

Hắn tựa lưng vào cây cột đã mục nát, bộ dạng thảm hại không chịu nổi nhưng vẫn gượng cười lạnh:

“Giết ta đi, các người...”

Hắn chưa kịp nói hết câu, Bạch Du đã vung tay ném Sư Tâm đao ra. Lưỡi đao ma sát với mặt sàn, bắn ra tia lửa, châm lên một ngọn đèn dầu.

Ánh lửa lò mờ thấp sáng căn phòng tối tăm, cũng chiếu rõ một bên mặt của Vũ Cung Chân Trú.

Trước đó, trong trận sinh tử khốc liệt, không ai có thời gian hay cơ hội quan sát kỹ dung mạo đối phương.

Chỉ đến lúc này, Vũ Cung Long Nhị mới lần đầu tiên nhìn rõ khuôn mặt của tên sát thủ lang bạt này. Quen thuộc đến lạ thường, giống đến mức khiến hắn không thể tin nổi...

“Do Kỷ...”

Long Nhị bật thốt lên, ánh mắt đầy chấn động. Nhưng ngay sau đó, hắn lại lập tức phủ định:

“Không, không thể nào... Do Kỷ bẩm sinh thân thể yếu ớt, kinh mạch bị phong tỏa, làm sao có thể sử dụng kiếm? Người không phải Do Kỷ, người là...”

“Ta là Chân Trú.”

Nữ hài buông lỏng cánh tay, khẽ quay đầu, dường như không biết phải đối mặt thế nào với thân nhân trước mắt:

“Vũ Cung Chân Trú... Vũ Cung Do Kỷ là mẫu thân của ta.”

Vừa nghe thấy câu này, Vũ Cung Long Nhị chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn. Hóa ra vừa rồi, hắn suýt chút nữa đã...

Cột khí gì đó, tất cả đều bị hắn ném ra sau đầu. Hắn tựa lưng vào cây cột, trượt xuống đất, sắc mặt phức tạp, ánh mắt trốn tránh pha lẫn sự áy náy:

“Ta... có phải đã hiểu lầm ý đồ của người rồi không?”

Vũ Cung Chân Trú tra đao vào vỏ, khoanh chân ngồi xuống, nhẹ giọng đáp:

“Mẫu thân đã qua đời.”

Ánh mắt Vũ Cung Long Nhị lập tức ảm đạm:

“Do Kỷ... nàng vốn thân thể không tốt... Người đến đây là vì nàng qua đời sao?”

“Mẫu thân đã mất nhiều năm trước. Ta bị đưa về gia tộc của phụ thân, lớn lên trong Nam Gia.”

“Cuộc sống của ta ở Nam Gia không hề tốt. Vì ta là kết quả của một mối tình cấm kỵ, ta bị đối xử như một công cụ để liên hôn. Ba tháng trước, ta chém trọng thương chủ gia tộc Nam Gia rồi trốn thoát, bị truy nã khắp nơi, không còn chốn dung thân.”

“Ta đến Tokyo để nương nhờ cứu công. Một mình lưu lạc đến đây, rồi phát hiện một số chuyện. Đêm nay ta đến đây để xác minh sự thật... Sau đó mới cùng ngài động thủ.”

Vũ Cung Long Nhị cười khổ:

“Vậy nên, ngay từ đầu người hoàn toàn có thể giết ta, nhưng lại không ra tay, vì người muốn hỏi cho rõ đúng không?”

“Đúng vậy, dù sao ngài cũng là thân nhân của ta.” Vũ Cung Chân Trú dừng lại giây lát, rồi thở dài: “Chuyện này cũng có trách nhiệm của ta, lẽ ra ta nên nói rõ thân phận mình từ trước.”

“Không, người không sai, người không có sai...” Vũ Cung Long Nhị đưa tay che mặt, cảm giác xấu hổ vô cùng: “Ta quả thực là một đao phủ, ta đã giết rất nhiều người, đó là sự thật. Người không tin ta cũng là lẽ đương nhiên... Nếu ngay cả thân nhân cũng có thể xuống tay, ta chẳng khác nào một kẻ điên tàn bạo.”

“Người cảnh giác là đúng.”

Vũ Cung Chân Trú thở dài:

“Nhưng giờ xem ra, ngài vẫn còn thần trí tỉnh táo, hơn nữa, ngài không có ý muốn làm hại ta.”

“Ta làm sao có thể tổn thương nữ nhi của Do Kỷ? Nàng là tử ty duy nhất của ta!” Vũ Cung Long Nhị

ng nghiêm túc thể thốt: “Ta thề với tổ tiên của Vũ Cung gia!”

“Ta không cần ngài thề, ta chỉ cần ngài giải thích rõ ràng...” Vũ Cung Chân Trú cắn răng, từng chữ hỏi dồn:

“Tại sao ngài lại trở thành đao phủ? Sức mạnh của Quỷ Thần có gì hấp dẫn đến mức đó sao?”

Vũ Cung Long Nhị trầm mặc hồi lâu, không lập tức trả lời mà chỉ lẩm bẩm:

“Trước đó người nói... Lão gia tử sẽ cảm thấy xấu hổ vì hành động của ta, đúng không?”

“Phải.”

“Nhưng có lẽ người chưa biết, lão gia tử đã qua đời rồi.”

“Hắn nửa năm trước bại dưới tay một kiếm hào, trọng thương không thể cứu chữa, ba tháng trước buông tay trần thế.”

Chương 545

DTV EBOOK

Vũ Cung Long Nhị che mặt, ngay khoảnh khắc đó, một tia sét rạch ngang bầu trời, ánh sáng chói lòa chiếu lên khuôn mặt hắn. Trong tiếng sấm vang dội, gương mặt hắn lộ rõ vẻ căm hận và hối tiếc.

“Thi thể của hắn... bị tộc Âm Dương Sư Hạ Mậu cướp đi, luyện thành Thức Thần thi khô!”

(Hạ Mậu: Kamo – Một gia tộc trong lịch sử Nhật Bản, nổi tiếng với thuật Âm Dương Đạo.)

(Thức Thần: Shikigami – Linh hồn triệu hồi trong Âm Dương Đạo.)

Chí thân bị cướp thi thể... Đây mới chính là lý do khiến hắn thực sự phát điên!

Bạch Du nheo mắt thở dài. Quả nhiên, tất cả đều giống hệt với những gì hắn tưởng tượng về Phù Tang.

Hạ Mậu gia, một trong những gia tộc Âm Dương Sư cổ xưa nhất của Phù Tang.

Tại Phù Tang, một trong những hệ thống truyền thừa ổn định và đạt đến cấp độ Siêu Phàm chính là Âm Dương thuật.

So với các võ sĩ, việc bồi dưỡng Âm Dương Sư lại dễ dàng hơn rất nhiều, vì từ xa xưa, họ đã xây dựng được một hệ thống hoàn chỉnh và trọn vẹn.

Gần với Thần Đạo Cung, trong toàn bộ Phù Tang, có hai gia tộc Âm Dương Sư khổng lồ nhất: Hạ Mậu và Thổ Ngự Môn. Hai gia tộc này thay phiên nhau cai quản Âm Dương Liễu.

Có thể sánh ngang với hai gia tộc đó chỉ có ba thế lực:

Nguyên Gia, đứng đầu Hoa tộc.

Võ sĩ Mạc Phủ Đức Xuyên.

Thần Đạo Cung Y Thế.

Ngoài ra, còn có Thiên Hoàng – thế lực có mối quan hệ mật thiết với Thần Đạo Cung.

Phù Tang vốn không lớn, lãnh thổ tự nhiên cũng có hạn, quyền lực chia cắt chỉ gói gọn trong từng khu vực.

Thiên Hoàng nắm quyền kiểm soát một vùng, trong khi Tokyo lại là thiên hạ của giới võ gia.

Âm Dương Liêu giữ vị trí trung gian, tạo thế cân bằng giữa các phe phái, còn Hoa tộc thì đại diện cho tầng lớp quý tộc, có mặt ở khắp nơi.

Với Vũ Cung gia mà nói, Hạ Mậu tộc... dù chỉ là một nhánh nhỏ, cũng đã là một thế lực khổng lồ không thể trêu chọc.

Âm Dương Sư có một hệ thống truyền thừa dễ dàng, chính vì vậy, Âm Dương Liêu sở hữu sức ảnh hưởng vô cùng lớn.

Về mặt thể chất, Âm Dương Sư có thân thể yếu ớt, không thể so sánh với kiếm khách cùng cấp. Thêm vào đó, lĩnh vực nghiên cứu chủ yếu của họ là các loại trận pháp và kết giới, nên thực lực cá nhân thường không quá mạnh.

Tuy nhiên, sự tồn tại của “Thức Thần” đã bù đắp hoàn toàn cho điểm yếu này. Nhờ khả năng điều khiển sức mạnh của Quỷ Thần, một Âm Dương Sư có thể trở thành cường giả đứng đầu chỉ bằng một Thức Thần truyền đời đến thế hệ thứ ba.

Những Thức Thần mạnh mẽ có thể được lưu truyền qua nhiều thế hệ, nên đối với Âm Dương Sư, chỉ cần chi phối được một Thức Thần đủ mạnh, họ hoàn toàn không cần khổ cực tu luyện như kiếm khách.

Nhưng bản chất của Thức Thần...

Nghe thì hay ho, nhưng thực tế, gọi là Thức Thần thì có vẻ trang trọng, chứ nếu nói thẳng ra, chúng chỉ là nô lệ và khôi lỗi.

Thông qua việc ký kết khế ước, Âm Dương Sư điều khiển Thức Thần chiến đấu cho mình.

Trong thời kỳ hoàng kim của Quỷ Thần, quả thực có những Âm Dương Sư cường đại có thể dùng chính võ lực và mị lực cá nhân để khuất phục Quỷ Thần.

Nhưng ở thời đại này, một Thức Thần mạnh mẽ đã khó tìm, chứ đừng nói đến việc khiến nó hoàn toàn phục tùng.

Vậy nên, phương án tối ưu nhất chính là tự mình chế tạo ra Thức Thần.

Từ đó, kỹ thuật chế tác nhân ngẫu từ nhiều nơi được nghiên cứu, kết hợp với một số tà đạo và thuật thi khôi.

Bề ngoài thì những nghiên cứu này bị cấm đoán, nhưng trên thực tế, tất cả đều ngầm phát triển mạnh mẽ.

Một kiếm khách Tú Giai đã đạt đến cấp bậc Tông Sư trong Kiếm Đạo.

Thi thể của một kiếm hào đường đường chính chính, đương nhiên chính là loại vật liệu hoàn mỹ nhất cho thuật thi khôi!

“Cho nên, bọn chúng tranh đoạt thi thể của cữu công là vì lý do này?”

Ánh mắt Vũ Cung Chân Trú trở nên lạnh lẽo dưới ánh nến. “Chỉ để tạo ra thi thể Khôi Kiếm?”

“Ta đã cố đoạt lại, nhưng vô ích.”

Vũ Cung Long Nhị nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt ẩn chứa phần nộ bị đè nén.

“Bọn chúng che giấu gương mặt Thi Khôi, lại còn vô liêm sỉ tuyên bố rằng chính mình đã bồi dưỡng ra được.”

“Ta bôn ba khắp nơi khiêu nài, tìm đến các gia tộc võ đạo khác, thậm chí còn đến Mạc Phủ kêu oan. Kết quả thì sao? Không một ai thêm để ý!”

“Bọn chúng sớm đã bị Hạ Mậu bộ tộc mua chuộc!”

“Thậm chí còn liên kết với các gia tộc võ đạo khác, âm mưu nuốt trọn đạo tràng Vũ Cung Gia, cướp đoạt gia sản của chúng ta!”

Vũ Cung Long Nhị siết chặt nắm đấm, sát khí lạnh lẽo tỏa ra.

“Ta còn có thể làm gì? Chỉ có thể nắm lấy mọi cơ hội. Nếu ta có thể đột phá đến tam giai Siêu Phàm, liền có thể bảo trụ gia nghiệp. Nếu có thể trở thành Kiếm Thánh, thì dù là Hạ Mậu Gia cũng phải ngoan ngoãn trả lại thi thể phụ thân, thậm chí cúi đầu nhận tội trước linh đường!”

Chương 546

DTV EBOOK

“Nhưng ta biết, bản thân mình có hạn... Ta làm không được... Ta quá yếu.”

“Cho nên, ta chỉ có thể đi đường tắt, chỉ có thể khát cầu sức mạnh của Quỷ Thần.”

“Mấy ngày qua, những kẻ ta giết đều là lũ khốn khiếp có dã tâm với gia nghiệp của chúng ta... Không thể xem là lạm sát kẻ vô tội. Trong mắt ta, bọn chúng chết cũng chưa hết tội!”

Nam nhân siết chặt nắm đấm, cơ bắp căng cứng:

“Ta không hối hận! Nếu cho ta một lần nữa lựa chọn, ta vẫn sẽ làm như vậy!”

Hắn buông lỏng tay, nhìn về phía Vũ Cung Chân Trú, thở dài:

“Chỉ là... Ta không ngờ người lại tới đây.”

Hắn run rẩy đưa tay, muốn chạm vào khuôn mặt thân nhân, nhưng rồi lại tự thấy bản thân không có tư cách, rũ tay xuống.

“Chân Trú, rời khỏi nơi này đi.”

“Vừa rồi động tĩnh quá lớn. Dù đây là khu vực bên ngoài Tokyo, nhưng rất nhanh sẽ có người đến.”

“Một khi lũ Nhân Sinh Lang xông tới điều tra, tất cả dấu vết sẽ không thể che giấu.”

“Hạ Mậu Gia còn có một đám Âm Dương Sư... Bọn chúng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

“Người nhất định phải rời đi!”

“Người là huyết mạch của Vũ Cung Gia! Chỉ cần người còn sống... Gia tộc chúng ta vẫn còn hy vọng!”

Vũ Cung Long Nhị dồn dập nói.

“Vậy còn người?” Chân Trú truy vấn. “Người định ở lại chờ chết sao?”

Vũ Cung Long Nhị im lặng một lúc, sau đó lắc đầu:

“Ta cũng đi, nhưng là một hướng khác. Chúng ta nên tách ra. Bọn chúng chắc chắn sẽ đuổi theo ta... Ta sẽ tranh thủ thời gian để người có thể rời đi.”

Hắn nói, rồi nhét một vật vào tay Vũ Cung Chân Trú.

“Nếu ta gặp chuyện không may, hãy giữ lấy thứ này... Thiên phú của người cao hơn ta rất nhiều. Nếu không đến bước đường cùng, tuyệt đối đừng đi theo con đường của ta!”

Dặn dò xong, hắn quay người rời đi.

Vũ Cung Chân Trú muốn nói gì đó, nhưng lúc này, giọng của Bạch Du vang lên:

“Nếu người còn không đi, thì thật sự sẽ không kịp nữa đâu!”

Trong sân viện, bỗng vang lên một thanh âm lạnh lẽo.

“Thật sự cảm động a... Đến mức ta suýt rơi lệ rồi đây.”

“Mắc gì phải tách nhau ra? Cùng ở lại đây làm Khôi Lỗi cho ta chẳng phải tốt hơn sao? Để cả nhà các người sum vầy một chỗ!”

Một thanh niên mặc pháp phục màu trắng của Âm Dương Sư từ từ bước tới. Hắn mang theo một nụ cười nhàn nhạt, toàn thân cuốn lấy cơn gió lạnh.

Trên vai hắn, một con chồn xám nhỏ nằm rạp xuống, chiếc đuôi dài vắt qua lưng, tựa như một lưỡi hái sắc bén.

Ánh mắt hắn lướt qua thân hình Vũ Cung Chân Trú, nụ cười càng đậm:

“Không tệ a! Một mỹ nhân Kiếm Đạo thế này, thật khác xa đám nữ nhân ngoan ngoãn ngoài kia.”

Hắn dời mắt về phía Vũ Cung Long Nhị, nhàn nhạt nói:

“Vũ Cung Long Nhị, nếu bây giờ ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, giao ra tính mạng của mình, ta có thể để nàng sống sót. Chỉ cần nàng chịu làm thiếp thất của ta, không chỉ giữ được mạng, mà còn có thể bảo vệ huyết mạch Vũ Cung Gia. Dưới sự phù hộ của Hạ Mậu Gia, nói không chừng còn có cơ hội khôi phục huy hoàng năm xưa!”

Lời vừa dứt, nụ cười trên môi hắn càng thêm tà ác.

Thật đúng là lối hành xử kinh điển của đám cận bã.

Giết sạch cả nhà người khác, sau đó lại cưỡng ép nữ nhân trong nhà làm thê thiếp, cuối cùng nuốt trọn gia sản.

Cái này, trong mắt người đời, gọi là— tuyệt hậu chi kế!

Bạch Du nghe vậy, lập tức bật cười cảm thán:

“Thật là một kẻ có ‘lẽ nghĩa liêm sỉ’ a!”

Vũ Cung Long Nhị vừa nhận ra kẻ trước mặt, cơn giận dữ bùng lên, đến mức muốn rách cả mí mắt:

“Hạ Mậu Kiều Long! Ngươi cũng dám mò đến đây tìm chết?!”

Thanh niên đứng trước mặt hắn không ai khác chính là thiên tài Âm Dương Sư của chi thứ Hạ Mậu Gia...

Thậm chí vì thiên phú quá mức xuất sắc, hắn đã được đưa trở lại chủ mạch, khôi phục họ Hạ Mậu.

Hạ Mậu Kiều Long (Hashio Saurusu Kamo).

“Ngươi nói xem, rốt cuộc ai mới là kẻ muốn chết đây?”

Hạ Mậu Kiều Long không hề để tâm, chỉ nhàn nhã vuốt ve bộ lông mềm mại của con Liêm Dữu đang cuộn tròn trên vai hắn.

“Để người an phận chờ chết thì không chịu, lại còn gây chuyện âm ỉ, thậm chí dám nuốt huyết nhục của Quỷ Thần để bước vào con đường này...” Hắn cười khẩy, giọng nói mang theo vẻ trào phúng.

“Ta chỉ cần động tay một chút là có thể khiến người phải quỳ xuống cầu xin rồi! Ha ha ha, người đúng là một tên ngu xuẩn! Ta còn đang lo không tìm được lý do giết người đây!”

Lời còn chưa dứt.

Vụt!

Một vệt kiếm quang xé gió, chém thẳng về phía mặt Hạ Mậu Kiều Long!

Trên cổ hắn, con Liêm Dữu lập tức dựng đứng bộ lông xám, phát ra một tiếng thét bén nhọn, thân hình vọt lên không trung. Trong sát na ấy, trong không khí vang lên hàng loạt trầm kích vô hình, từng luồng tạt phong lao đến như khoái đao, va chạm vào nhau tạo thành những âm thanh sắc bén.

Bên trong đạo tràng, gỗ vụn văng khắp nơi.

Vũ Cung Chân Trú đứng đó, mái tóc đen buộc ba búi khẽ tung bay.

Chương 547

DTV EBOOK

Nàng vừa mới xuất đao, buộc Hạ Mậu Kiều Long theo bản năng lùi nửa bước.

Sát ý ẩn chứa trong nhát chém ấy có lẽ không quá dày đặc, nhưng lại sắc bén đến mức khiến lòng người run sợ.

Nàng thật sự muốn giết hẳn.

Hạ Mậu Kiều Long cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn hiểu rằng Vũ Cung Chân Trú chưa bao giờ có tình cảm sâu nặng với Vũ Cung Gia. Vậy mà đao này, thế nào cũng giống như đang chém xuống để đoạt mạng hắn...

Nha đầu này, chẳng lẽ còn tàn nhẫn hơn cả một đao phủ trời sinh?!

Hắn còn chưa kịp nghĩ thông, thì Vũ Cung Chân Trú đã nâng lưỡi đao, chỉ thẳng vào mặt hắn, giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Ta tắt sát ngươi.”

Hạ Mậu Kiều Long khựng lại một giây, rồi lập tức nở một nụ cười tự tin:

“Không tầm thường a... Vì báo thù cho người nhà mà liều mạng thế này, thật khiến ta cảm động! Đáng tiếc, các ngươi không thoát được đâu. Nơi này đã bị bao vây, ngươi nghĩ ta đến đây một mình sao?”

“Ngươi sai rồi.”

Vũ Cung Chân Trú lạnh lùng nói.

“Sai?” Hạ Mậu Kiều Long cười cợt. “Ngươi chỉ là Nhất Giai Siêu Phàm, chẳng lẽ thực sự cho rằng có thể phá

được Âm Dương Ngũ Hành Trận, rồi giết đường máu ra ngoài sao?”

“Người lại sai rồi.”

Nàng vẫn thản nhiên đáp.

“Ta lại sai?” Hạ Mậu Kiều Long nhin xuống khó chịu, cười lạnh: “Sai ở đâu?”

“Nửa câu đầu của người.”

Giọng nói của Vũ Cung Chân Trú không chút cảm xúc.

“Ta không phải vì báo thù cho người nhà.”

“Ta sẽ cảm thấy tiếc nuối, sẽ cảm thấy đau lòng. Nhưng nếu nói đến thù hận... thì vẫn còn quá sớm. Ta không có bất kỳ cảm tình gì với Vũ Cung Gia, bởi vì từ đầu đến cuối, ta chưa từng nhận được bất cứ ân huệ nào từ bọn họ.”

“Cho nên, ta không giết người vì họ.”

Hạ Mậu Kiều Long nhếch môi:

“A? Vậy người không định liều chết giết ta sao? Người muốn cầu xin tha mạng?”

“Người lại sai.”

Vũ Cung Chân Trú nhấn mạnh từng chữ:

“Ta tất sát người. Hãy chuẩn bị sẵn sàng để rửa sạch cổ mà đợi chết đi.”

Nụ cười trên môi Hạ Mậu Kiều Long cứng lại.

Hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

“Người... rốt cuộc muốn nói gì?”

Vũ Cung Chân Trú chậm rãi mở mắt.

Đôi đồng tử trong suốt như mặt gương phản chiếu bóng đêm mưa gió.

Sát khí lan tỏa như hàn băng, lạnh đến mức khiến người ta rét run.

“Người dám ở ngay trước mặt hấn mà vũ nhục ta.”

Giọng nàng nhẹ như gió thoảng, nhưng từng chữ lại khắc sâu vào tim người nghe.

“Chỉ riêng điều đó...”

“... Người, tội đáng vạn chết!”

Hạ Mậu Kiều Long cảm giác như bị một cơn gió lạnh quét qua, làm cả người tê dại.

Trong ba giây ngắn ngủi, hấn bị sát ý lạnh thấu xương kia chấn nhiếp đến mức không thốt nên lời.

Trong khoảnh khắc này, hấn bỗng nhiên ý thức được một điều—

Nữ nhân này, không thể để sống sót!

“Bệnh thần kinh! Ta vũ nhục người lúc nào chứ?”

Nhưng ngay khi nói ra câu đó, hấn chợt nhận ra...

Hóa ra, ngay từ đầu, chính hấn đã tự tìm đường chết.

Từ lúc hấn thốt ra lời đề nghị như bản kia, hấn đã chọc giận nàng.

Một kẻ có thể thờ ơ với cái chết của người thân, lại vì một câu nói của hấn mà nổi sát ý đến mức này sao?

Điên rồi!

Nữ nhân này điên thật rồi!

Hấn không thể hiểu nổi, vì sao chỉ một câu nói của hấn lại có thể khiến nàng trở nên đáng sợ như vậy.

Hấn làm sao biết được—

Câu nói của hấn đã vô tình dẫm lên hai điều đại kỵ.

Thứ nhất, nó gọi lại bóng ma tâm lý về việc nàng từng bị xem như công cụ liên hôn.

Thứ hai, Bạch Du cũng đang có mặt tại đây.

Từ lâu, Vũ Cung Chân Trú đã tự xem bản thân là người của Vận Mệnh Tiên Sinh.

Nàng phần nộ, đương nhiên không có gì lạ.

Bất kỳ nữ nhân nào có chồng mà bị sỉ nhục như vậy, nếu không tức giận, mới là chuyện đáng ngờ.

Và Hạ Mậu Kiều Long...

Vừa mới mở miệng, đã tự mình bước vào cửa tử.

Bởi vì cơn phẫn nộ này đã thúc đẩy sát ý trong Vũ Cung Chân Trú bùng phát, đồng thời mơ hồ tạo ra dấu hiệu đột phá cảnh giới.

Thể chất con người vốn dĩ không thể đánh đồng.

Có người dù khổ luyện cả đời cũng chẳng thể tiến xa, nhưng cũng có kẻ chỉ cần một khoảnh khắc bùng nổ cảm xúc, liền bước qua ranh giới mà người khác khó lòng chạm đến.

Đêm nay, huyết sát đã định sẵn, không thể dễ dàng dừng lại.

Bạch Du vẫn im lặng, duy trì thân phận của một người đứng ngoài quan sát.

Lần này, hẳn không hề can thiệp vào hành động của Vũ Cung Chân Trú.

Trong quá trình biên tập vận mệnh, Biên Tập Giả chỉ cần bóp méo một vài chi tiết quan trọng là đủ, không cần thiết phải lãng phí toàn bộ sức lực.

Vũ Cung Long Nhị muốn nói gì đó, nhưng lại nghe thấy giọng Vũ Cung Chân Trú cất lên:

“Cậu, ta có thể nhờ ngài một chuyện không?”

“Ngươi nói đi.” Vũ Cung Long Nhị đáp.

“Giúp chúng ta...” Vũ Cung Chân Trú nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi nói, “Mở một con đường rời khỏi nơi này. Còn tên Âm Dương Sư này, ta sẽ tự tay chém giết.”

Vũ Cung Long Nhị quyết định rất nhanh: “Được!”

Chương 548

DTV EBOOK

Nếu là trước đây, có lẽ hắn sẽ còn do dự, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến kiếm thuật xuất thần nhập hóa của chất nữ, hắn nào có lý do để từ chối?

Âm Dương Sư dù nguy hiểm, nhưng nếu không phá được kết giới này, cả hai cũng chẳng thể rời đi.

Bản thân hắn có chết cũng chẳng sao, nhưng tuyệt đối không thể liên lụy nàng.

Ngay sau đó, Vũ Cung Long Nhị nắm chặt đao, sải bước về phía cửa chính của đạo quán.

Cùng lúc ấy, Chân Trú cũng mở mắt, hoàn toàn tập trung khóa chặt vị trí của Âm Dương Sư.

Không biết liệu thiên tài trẻ tuổi Hạ Mậu Kiều Long có chút nào kinh hoàng hay không, có hối hận vì đã xuất hiện quá sớm hay không?

Hắn vốn cho rằng mình có thể làm ngư ông đắc lợi, chờ đến khi hai kiếm khách tiêu hao gần như toàn bộ thể lực mới ra tay.

Nhưng lại không ngờ rằng, Vũ Cung Chân Trú vẫn còn ở trạng thái toàn thịnh.

“Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn giết ta?”

Hạ Mậu Kiều Long nhấc tay phải, chạm nhẹ lên bờ vai Thúc Thần, lạnh lùng ra lệnh:

“Xé xác nàng đi, Liêm Dữu!”

Trong nháy mắt, gió gào thét khắp không trung.

Tiếng gió sắc bén lướt qua, mang theo sát khí ẩn giấu, tuy không mãnh liệt nhưng lại vô cùng sắc sảo.

Dù là nước hay gió, một khi tốc độ đủ nhanh thì cũng có thể trở thành lưỡi dao sắc bén có thể chém nát mọi thứ.

Vũ Cung Chân Trú giờ đao lên phòng ngự, phong nhận trong không trung bị nàng chém đứt.

Liên Dữu nhanh nhẹn lướt qua bốn phía, liên tục phát động công kích, nhưng dù là một đòn nào cũng không thể gây thương tổn lên thân thể nàng.

Sau nhiều lần thử nghiệm vô ích, Âm Dương Sư thay đổi chiến thuật.

Hắn lặng lẽ thi triển Âm Dương thuật, dùng linh lực gia trì lên cơ thể Liên Dữu, đồng thời giúp yếu lực được phóng thích hoàn toàn.

Lúc này, tiếng gió rít gào trong không trung đột nhiên biến mất.

Liên Dữu đã hoàn toàn dung nhập vào dòng khí lưu, không để lại dấu vết.

Liên Dữu là một loại yêu quái điều khiển gió, sau khi ký kết khế ước với Âm Dương Sư, nó trở thành Thức Thần có thể điều động sức mạnh phong nguyên.

Trong vô số Thức Thần, Liên Dữu là một cá thể cực kỳ đặc biệt.

Hạ Mậu Kiều Long điều khiển Liên Dữu - một yêu quái Nhị Cảnh.

Tại Phù Tang, nếu là yêu quái Tam Cảnh thì đã có thể tiếp nhận hương hỏa, được tôn làm thổ địa thần của một khu vực.

Những Nhị Cảnh yêu quái như Liên Dữu vô cùng hiếm hoi.

Một khi nó hòa vào trong gió, gần như không thể nhìn thấy.

Ẩn thân, tốc độ nhanh chóng, sắc bén chí cực...

Tất cả những đặc tính này khiến nó trở thành Thức Thần mà Âm Dương Sư yêu thích nhất.

Âm Dương Sư khẽ cười lạnh:

“Kiếm khách cảnh giới Đồng Tâm? Trước mặt ta, căn bản không chịu nổi một kích!”

Trong kiếm đạo Phù Tang, Siêu Phàm Nhị Cảnh được gọi là cảnh giới Đồng Tâm.

Chỉ cần khai mở tâm nhãn, kiếm khách Đồng Tâm có thể sớm nhận biết quỹ tích công kích của đối thủ, từ đó dự đoán với độ chính xác cực cao.

Kỹ xảo này đòi hỏi một năng lực cảm giác vượt trội, nhưng dù có nhạy bén đến đâu, cũng không thể “nhìn thấy” được gió.

Một khi Liêm Dữu ẩn thân, kiếm khách Nhị Cảnh căn bản không có sức chống đỡ.

Hạ Mậu Kiều Long đã nhiều lần diễn luyện thực chiến, tự nhiên tin rằng lần này cũng sẽ không có ngoại lệ.

Thế nhưng, hắn lại hiểu quá ít về Vũ Cung Chân Trú.

Nếu hắn biết thêm một chút tình báo về nàng, tuyệt đối sẽ không sử dụng Liêm Dữu vào lúc này.

Bởi vì có một sự thật vô cùng đơn giản, một điều mà ngay cả Vũ Cung Long Nhị cũng không hay biết...

Liêm Dữu đột ngột phát động công kích, hòa mình vào cơn gió, lưỡi đao trí mạng nhắm thẳng vào cổ Vũ Cung Chân Trú.

Thế nhưng, nàng lại từ bỏ phòng thủ, chủ động lộ ra sơ hở, tựa như muốn dâng mạng cho kẻ địch. Lúc này, dù có muốn phòng ngự cũng đã quá muộn.

Ngay khoảnh khắc Liêm Dữu tung đòn sát thủ, tay trái nàng đổi vị trí với tay phải, từ thế cầm chính diện chuyển thành nắm ngược. Một đao nghịch phong chém nghiêng!

Khoái Vũ đao lướt qua không trung, phong nhận sắc bén cắt ngang gương mặt nàng, để lại một vết máu đỏ thẫm.

Một tiếng kêu thống khổ vang lên, huyết vụ tung tóe giữa không khí.

Dòng khí lưu hỗn loạn, bóng xám của Liêm Dữu từ giữa không trung rơi xuống. Từ phần hông trở đi, nó đã bị một đao chém thành hai nửa!

Máu tươi tràn xuống, chảy dọc theo tấm ván gỗ, nhuộm đỏ Tật Phong Ngoa dưới chân nàng.

Hạ Mậu Kiều Long che miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thức Thần bị chém giết, hãn – kẻ mang khế ước cũng chịu tổn thương tâm thần. May mắn thay, đây không phải khế ước bình đẳng, nếu không chí ít cũng mất nửa cái mạng.

“Làm sao có thể... một kiếm liền giết chết Liêm Dữu của ta?!”

Hãn chấn động tột độ, không thể nào tin nổi.

Ngẩng đầu lên, hãn kinh hãi phát hiện, kiếm khách đáng sợ kia đã biến mất không dấu vết.

Vội vàng rút ra từ trong tay áo một tấm phù chú hình ngôi sao sáu cánh, hãn ném nó về phía trước.

Chương 549

DTV EBOOK

Phù chú đón gió mà lớn dần, lập tức hóa thành một tầng hộ thuẫn lấp lánh ánh sáng.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Vũ Cung Chân Trú đã bỏ một kiếm khác xuống, trực tiếp phá tan lớp phòng ngự.

Lưỡi kiếm sượt qua trước cổ Âm Dương Sư, hấn kinh hoàng lẫn mình về phía sau, vội vàng triệu hồi Thức Thần thứ hai để bảo vệ bản thân.

Ánh sáng lóe lên, trên mặt đất xuất hiện hai chiếc quan tài dựng đứng.

Cánh quan tài mở ra, từ bên trong bước ra hai thi thể kiếm khách khoác trên mình bộ giáp võ tướng cổ đại.

Đó chính là những Thi Khôi đã qua xử lý!

Một kẻ cầm thập tự liên thương, một kẻ cầm dã thái đao, một trái một phải ngăn cản đà truy sát của Vũ Cung Chân Trú.

Cả hai đều là Nhị Cảnh Thi Khôi... nghĩa là khi còn sống, chúng đã từng là cường giả Tam Cảnh. Dù sau khi chết thực lực suy giảm, nhưng bản năng chiến đấu vẫn đáng sợ vô cùng.

Nàng lùi về sau hai bước, ánh mắt chột lóe.

Mũi đao của nàng khẽ nâng lên, chạm vào thi thể Liêm Dữu trên mặt đất, rồi bất ngờ quét về phía hai Thi Khôi.

Hoàn cảnh chiến đấu cần được tận dụng triệt để.

Máu tươi văng tung tóe từ thi thể Liêm Dữu, hòa cùng chính huyết dịch của nàng, bỗng nhiên bùng nổ!

Xích Ngấn - Kiếm Khí Bộc Phát!

Huyết dịch phóng xuất ra luồng kiếm khí sắc bén, khuếch tán theo tám hướng, tựa như một bãi mìn nổ sát bên người.

Hai Thi Khôi lập tức bị đâm thủng trăm ngàn lỗ!

Nếu kiếm khí bùng nổ từ bên trong cơ thể, chắc chắn chúng sẽ phải tan xương nát thịt.

Lý do nàng không dùng chiêu này với Vũ Cung Long Nhị trước đó, là vì khi ấy nàng vẫn chưa có ý định hạ sát thủ.

Vũ Cung Chân Trú – kẻ đã giết người không biết bao nhiêu lần, sớm đã là một ác quỷ tay nhuộm đầy máu tươi!

Hai Thi Khôi tạm thời mất đi khả năng hành động.

Nàng lập tức hoành đao chém xuống—

Hai cái đầu lâu lập tức rơi xuống đất!

Toàn bộ quá trình diễn ra trôi chảy như nước chảy mây trôi, chỉ trong vòng năm giây ngắn ngủi, hai cổ Thi Khôi đã bị tiêu diệt gọn gàng như giết gà.

Lúc này, bên trong đạo quán, Âm Dương Sư lão đảo đứng dậy từ vũng bùn.

Trên người hắn lấm lem bùn đất, hoàn toàn không còn dáng vẻ phách lối như lúc trước.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn chỉ cảm thấy... không thể nào tin nổi.

Thậm chí, còn không thể tưởng tượng được!

“Làm sao có thể! Chuyện này sao có thể xảy ra được?!”

Ba con Thúc Thần Nhị Cảnh của hắn chỉ trong chớp mắt đã bị giết sạch!

Hắn cũng chỉ là một Âm Dương Sư Nhị Cảnh, có thể sở hữu ba con Thúc Thần đã là nhờ gia tộc coi trọng,

hơn nữa còn có thể xưng bá trong cùng cảnh giới.
Căn bản, hẳn không có con Thức Thần thứ tư!

Hạ Mậu Kiều Long hoàn toàn hoảng loạn, vội vàng
nắm lấy một lá phù chú, hung hăng vồ xuống mặt
đất. Đôi tay hắn khép lại, pháp trận bùng lên.

“Ngũ Mang Chi Lao!”

Đây là một thuật pháp trói buộc của Âm Dương
Thuật.

Phần lớn thuật pháp của Âm Dương Sư không thiên
về sát thương trực tiếp, mà chủ yếu mang tính phụ
trợ. Chính bản thân Âm Dương Sư cũng ít khi ra tay
giết chóc.

Hắn chỉ muốn vây khốn đối phương!

Ngôi sao năm cánh từ mặt đất dâng lên, khóa chặt
Vũ Cung Chân Trú bên trong.

Gương mặt Hạ Mậu Kiều Long lộ rõ vẻ hy vọng. Chỉ
cần vây khốn nàng, hẳn vẫn còn cơ hội thoát thân để
ra ngoài cầu cứu...

Nhưng ngay khi suy nghĩ này vừa lóe lên, tia hy vọng
của hắn – cùng với Ngũ Mang Chi Lao – lập tức bị một
đao chém vỡ!

Hắn ngơ ngác nhìn pháp trận bị phá hủy thành từng
mảnh nhỏ, đứng chết trân tại chỗ, không thể nào tin
nổi.

Làm sao có thể?!

Hắn là một Âm Dương Sư Nhị Cảnh, sao nàng ta có
thể chỉ với một đao đã chém nát trận pháp Âm
Dương Sư?

Cái này... có phải là con người nữa không?!

Cả thế giới quan của hắn đột nhiên sụp đổ:

“Người... Người rốt cuộc là yêu quái gì?! Không!
Người là Quỷ Thần! Người nhất định không phải con

người!”

Vũ Cung Chân Trú cũng hơi bất ngờ. Đây là lần đầu tiên nàng giao thủ với một Âm Dương Sư, nhưng đối phương lại yếu đến mức không chịu nổi một kích. Dù là Thúc Thần hay thuật pháp, tất cả đều không trụ nổi quá ba chiêu của nàng.

Nàng bước lên một bước, gương mặt không chút biểu cảm:

“Không phải ta quá mạnh, mà là ngươi quá yếu. Đây chính là Âm Dương Sư?”

Trong giọng nói của nàng còn mang theo một chút chế nhạo lạnh lùng – giết người không chỉ diệt thân thể, mà còn hủy hoại tinh thần.

Hạ Mậu Kiều Long cắn chặt răng, nhưng không thể thốt ra nổi một lời uy hiếp nào. Toàn thân hắn run rẩy, tuyệt vọng nhưng bất lực.

Vũ Cung Chân Trú thản nhiên nói:

“Ta đã nói rồi, ta nhất định sẽ giết ngươi.”

Dù đối phương yếu kém, nàng cũng sẽ không chùn tay.

Bỗng nhiên, Hạ Mậu Kiều Long như bừng tỉnh, hét lớn:

“Ngươi không thể giết ta! Nếu ngươi giết ta, Hạ Mậu Gia nhất định sẽ không buông tha ngươi, chắc chắn sẽ truy sát đến cùng!”

Chương 550

DTV EBOOK

“Giết ta, người cũng chẳng được gì cả! Ta có thể giúp người thoát khỏi nơi này, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ nói cho người cách tránh khỏi sự truy sát của Nhâm Sinh Lang! Đám đó là những đao phủ khét tiếng, cho dù là người cũng chưa chắc đã thắng nổi bọn chúng!”

Vì mạng sống, hẳn không tiếc tung ra mọi thứ để mặc cả.

Nhâm Sinh Lang – hay còn gọi là Tân Tuyển Tổ (Shinsengumi).

Đây là một nhóm đao phủ chuyên bảo vệ an toàn cho Tokyo, lấy võ lực làm vũ khí khống chế toàn bộ cường giả Mạc Phủ dưới quyền Bộ An Toàn. Bọn họ chuyên xử lý những kẻ siêu phạm phạm tội, kẻ hung ác tàn bạo. Chỉ riêng Kiếm Hào trong đội đã có ít nhất năm người, mỗi kẻ trong tay đều có hơn trăm mạng người, hơn nữa không phải là mạng của những kẻ tầm thường. Trong đó, không ít kẻ từng chém giết đến cả đại danh của Hoa tộc.

Vũ Cung Chân Trú cười nhạt:

“Đó là chuyện của ta, không phiền người lo lắng. Việc người cần làm bây giờ chỉ có một – giao mạng ra đây.”

Nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn bộ cơ thể Hạ Mậu Kiều Long.

“Không! Ta xin người... Đừng giết ta! Ta chỉ là... chỉ là lỗ miệng, nhất thời mạnh miệng thôi!”

Vũ Cung Chân Trú thản nhiên nói:

“Không sao, kiếp sau nhớ cẩn thận một chút.”

Lưỡi đao vung lên.

Lúc này, một tia điện quang xẹt qua bầu trời, chiếu rọi thân ảnh nàng. Đôi mắt vô thần của nàng phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, không một chút tiêu cự.

Máu bắn tung tóe, văng lên mí mắt nàng, nhưng nàng không hề lau đi, thậm chí mí mắt cũng không buồn chớp.

Hạ Mậu Kiều Long lúc này mới hiểu ra—cái sơ suất trí mạng mà hắn đã phạm phải từ trước.

“Người... Người không nhìn thấy sao...?”

“Ừ.”

Vũ Cung Chân Trú là một kẻ mù.

Chính vì vậy, thuật ẩn thân của Liêm Dữu đối với nàng hoàn toàn vô dụng.

Lưỡi dao vung lên như tia chớp, bổ xuống.

Cái đầu rơi xuống đất, lăn lóc vài vòng. Cơ thể mất đầu khẽ trượt trên nền đất, bùn đất nhuộm một màu đỏ sẫm.

Nàng giữ dao, vẩy sạch máu tươi, khẽ thì thầm với giọng điệu kỳ quái:

“Tại sao lại yếu đến mức này?”

Một giọng nói vang lên trong đầu nàng—Vận Mệnh Tiên Sinh đưa ra câu trả lời chính xác:

“Trước thần bí, trận pháp vốn đã chẳng chịu nổi một kích. Xích Ngấn mạnh hơn dự đoán rất nhiều... Nhưng sau trận chiến hôm nay, ngươi e là sẽ trở thành thiên địch của Âm Dương Sư rồi.”

Vũ Cung Chân Trú hờ hững đáp:

“Vậy thì cứ để bọn chúng đến đi. Dù sao ta vốn chẳng ưa đám người đó.”

Bạch Du ở bên cạnh cũng tán đồng:

“Ta cũng vậy.”

Lúc này, trên một con phố ở Tokyo, một đội quân trong trang phục Haori xanh trắng đang hành quân.

Sau lưng bọn họ, trên lá cờ in đậm chữ “Thành”. Trên tay áo, mỗi người đều mang theo những hoa văn đặc trưng.

Bọn họ—ai nấy đều mang theo đao kiếm, di chuyển như cơn gió.

Người dân xung quanh vừa nhìn thấy, lập tức rút người tránh đi.

Tân Tuyển Tổ.

Cái tên này, ở Tokyo gần như không ai không biết.

Bề ngoài, đó là một đội trị an.

Nhưng trên thực tế, bọn họ là một tập hợp đao phủ.

Dù đúng là có duy trì trật tự trị an, nhưng trong bóng tối, bọn họ cũng đã giết không ít người.

Có điều, đối với dân thường, bọn họ lại không gây ra quá nhiều tổn hại. Hơn nữa, sự tồn tại của họ giúp gia tăng đáng kể uy thế của Mạc Phủ.

Nhưng đây là Phù Tang—một nơi mà chẳng ai biết trước được ngày mai mạng mình có còn hay không.

Hiện tại, kẻ dẫn đầu Tân Tuyển Tổ chính là Dĩ Cận Đằng Dũng (Isamu Kondo).

Những nhân vật nòng cốt của tổ chức này đều xuất thân từ Thí Vệ Quán, theo học kiếm pháp Thiên Nhiên Lý Tâm Lưu.

Trước đây, bọn họ chỉ là những kẻ lang bạt, thậm chí không thể coi là võ sĩ chính thống. Nhưng sau khi được Mạc Phủ cải biên, bọn họ đã trở thành võ sĩ chính thức.

Lúc này, những người đang chạy băng băng trong con hẻm chính là một phân đội của Tân Tuyển Tổ.

Kẻ dẫn đầu—bóng dáng di chuyển như gió—chính là một thiên tài kiếm khách nổi danh trong Nhâm Sinh Lang.

“Chờ một chút, tổ trưởng!” Một giọng nói vang lên từ phía sau.

“Hahaha! Phải nhanh chứ! Nhanh mới là tốt!”

Thân ảnh hắn lao vun vút trên mái hiên, tốc độ nhanh đến mức khó tin. Trong chớp mắt, hắn đã xuyên qua những con hẻm chật hẹp.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã đứng trước một kết giới phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Hửm? Cái này là...”

Hắn vươn tay, chọc vào lớp ánh sáng lấp lóe của kết giới, nhúu mày.

“Kết giới của Âm Dương Sư. Không ngờ lại đụng phải bọn họ.”

Thiếu niên vỗ nhẹ vào kết giới bằng vỏ đao, cất giọng lười biếng:

“Phiền mở đường một chút đi? Bên này là Tổ Trưởng Phiên Đội Một của Tân Tuyển Tổ, chúng ta muốn vào kiểm tra tình hình.”

Từ phía trong, một người mặc áo trắng quay đầu lại.

Một nam nhân trung niên—Âm Dương Sư—chậm rãi bước lên, đối diện với vị kiếm khách, bình thản nói:

“Lần đầu gặp mặt, Tân Tuyển Tổ.

Như người thấy, bên trong là người của Hạ Mậu Gia. Chúng ta đang xử lý một số việc, thảo phạt yêu tà.

Chương 551

DTV EBOOK

Vì vậy, kết giới không thể tùy tiện mở ra, tránh để cho thú bên trong trốn thoát.”

Kiểm khách híp mắt, khoe môi hơi nhếch lên:

“Người nói như vậy, chẳng phải khiến chúng ta đau đầu sao?”

Dù sao khu vực này thuộc quản lý của Tân Tuyền Tổ, chúng ta cần phải xác nhận xem tình hình bên trong có thực sự an toàn hay không.

Nếu thật sự có yêu ma, chẳng phải để chúng ta xử lý thì sẽ nhanh hơn sao?”

Người của Âm Dương Liêu vẫn giữ nguyên sắc mặt, thần nhiên đáp:

“Xin lỗi, nếu mở kết giới ra mà để yêu ma thoát ra ngoài, e rằng không ổn.”

Dù bất kể thế nào, bọn họ cũng sẽ không mở cửa.

Lúc này, các thành viên phía sau cũng đã đuổi kịp.

Nhìn thấy Âm Dương Sư, bọn họ không khỏi lộ ra biểu cảm chán ghét—y hệt như khi nhìn thấy Lương Phi Phàm ngồi cùng bàn.

Bọn này Âm Dương Sư, xưa nay vốn không được lòng người khác, dù lực ảnh hưởng không hề nhỏ.

Mạc Phủ cũng không muốn dễ dàng đắc tội với bọn họ, nhưng cũng chẳng hề ưa thích.

Đối phó với loại người này, có hai cách:

Thứ nhất, là tỏ vẻ ôn hòa mà nói: “Vì lý do ABC nào đó, nên chúng ta không thể hợp tác.”

Thứ hai, là giả bộ biết lỗi mà nói: “Chúng ta không có ý đó đâu, xin hãy thông cảm một chút.”

Đáng tiếc, dù dùng cách nào, muốn khiến Âm Dương Liễu nhượng bộ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mà với phong cách cứng rắn của Nhâm Sinh Lang, ép lui Âm Dương Liễu... lại càng khó hơn.

Giữa lúc giằng co căng thẳng, tổ trưởng Phiên Đội 1 bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nhìn sang một hướng khác:

“Ý các người là yêu ma, chẳng lẽ chính là thứ kia sắp xông ra sao?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một luồng huyết quang lóe lên, Âm Dương Sư đang duy trì kết giới ngay lập tức bị chém gục xuống đất, máu tươi bắn tung tóe lên màn sáng kết giới vẫn còn đang lập lòe ánh sáng.

Toàn thân tỏa ra sát khí kinh người, Vũ Cung Long Nhị lần nữa tiến vào trạng thái Quỷ Nhân hóa, trong kết giới lao thẳng tới truy sát đám Âm Dương Sư.

Hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn.

Kết giới chỉ duy trì được một lúc liền yếu đi hơn phân nửa, theo sau Quỷ Nhân mạnh mẽ phá vỡ mà đào thoát, rất nhanh liền ảm đạm tiêu tán.

Một tên Âm Dương Sư ôm lấy bờ vai bị thương, kêu thảm: “Sao có thể như vậy! Kiều Long đâu? Kiều Long ở đâu rồi?!”

Đám người này đều là Âm Dương Sư thuộc phân gia Hạ Mậu, bị Hạ Mậu Kiều Long triệu tập đến đây với mục đích hỗ trợ hãn đoạt lấy kiếm khách thi cốt, tiện thể chiếm lấy lợi ích của Vũ Cung Gia đạo tràng.

Thế nhưng, Kiều Long đã bỏ mạng, kế hoạch liền hóa thành hư không. Đám Âm Dương Sư phân gia không thể nào đối địch với Vũ Cung Long Nhị đã mở trạng thái Quỷ Nhân, từng người bị hãn chém giết, huyết khí tràn ngược lại còn giúp hãn bổ sung lực lượng.

“Tổ trưởng, chuyện này...”

“Ta biết.”

Thiếu niên giơ tay lên, hạ lệnh: “Trước tiên chia một phần ba nhân thủ đưa những Âm Dương Sư còn sống ra ngoài, tiện thể tìm kiếm dấu vết hiện trường.

Những người còn lại đuổi bắt tên Quỷ Nhân bỏ trốn kia, bằng mọi giá không để hắn chạy ra ngoài Tokyo.”

Ngay lập tức, các đội viên tản ra.

Hơn phân nửa lập tức truy kích Quỷ Nhân.

Thiếu niên vốn cũng định rời đi ngay, nhưng hiện trường vẫn cần có người phụ trách. Đợi thêm các tổ trưởng Phiên Đội khác đến, hắn mới có thể rời đi.

Ánh mắt hắn lướt qua tấm bảng đạo tràng: “Huyền Âm Lưu à?”

Ở Tokyo, đạo tràng không ít, nhưng thân là một kiếm khách, thiếu niên tự nhiên biết rõ danh tiếng của Huyền Âm Lưu. Độ tử nơi này phần lớn đều có thực lực tầm trung trở lên, từng có thời điểm Tân Tuyển Tổ muốn chiêu mộ nhân tài từ đây, nhưng bị lão gia tử của Vũ Cung Gia thẳng thừng từ chối.

Vậy mà chưa đến một năm sau, nơi này đã thành một đồng hoang tàn.

Bước vào trong đạo tràng, hắn nhanh chóng phát hiện một nữ tử đang ngồi dựa vào hành lang.

Nàng dường như đang nghỉ ngơi, tóc tai quần áo đều bị nước mưa thấm ướt, thoạt nhìn có chút điềm đạm đáng yêu.

“Ngươi là ai?”

Nghe tiếng gọi, thiếu nữ hơi nghiêng mặt về phía hắn.

Nàng nhắm mắt, ánh nhìn vô định, ngay cả khi xung quanh có người cầm đèn lồng soi sáng cũng chẳng có lấy chút phản ứng nào.

Thiếu niên chậm rãi bước tới gần, đột nhiên rút đao, vung ra một vòng kiếm khí.

Kiếm khí sượt qua gương mặt thiếu nữ, nàng chỉ cảm thấy tóc bị lay động một chút, ngoài ra không hề phản ứng gì.

“Tổ trưởng?” Một đội viên khó hiểu hỏi.

“Vị cô nương này có vẻ không nhìn thấy.” Thiếu niên thu đao vào vỏ, khẳng định: “Nàng là một người mù.”

Các đội viên lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại nảy sinh nghi vấn:

“Người mù? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Chương 552

DTV EBOOK

“Nhìn vết máu loang lổ trên quần áo nàng, có thể là bị bắt tới đây chăng? Tên Quỷ Nhân đó rất có thể chính là kẻ những ngày gần đây vẫn giết chóc bữa bãi tại Tokyo để thử kiếm.” Một đội viên khác suy đoán: “Có lẽ hẳn thấy cô nương này dung mạo xinh đẹp liền nảy lòng tham...”

Đám đội viên mới tuyển cũng đồng loạt gật đầu, bởi dung mạo của Vũ Cung Chân Trú quả thực khiến người ta khó quên ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Đội trưởng, trong nhà Vũ Cung chưa từng nghe nói có nữ tử nào, hơn nữa trong đạo tràng cũng không có nữ đệ tử.” Một đội viên lấy ra ghi chép.

“Ta đã biết.”

Thiếu niên lập tức lên tiếng: “Xem ra nàng cũng không phải phạm nhân, chỉ là vô tình bị cuốn vào chuyện này... Các người tiếp tục điều tra, ta đưa vị cô nương này rời khỏi đây.”

Các đội viên lại tản ra làm nhiệm vụ.

Thiếu niên nhìn về phía Vũ Cung Chân Trú, mỉm cười nói: “Vị cô nương này, ta đưa người về nhà. Ban đêm ở đây rất nguy hiểm. Người cứ yên tâm, ta là tổ trưởng Phiên Đội 1 của Tân Tuyển Tổ, nhất định sẽ bảo hộ dân chúng.”

“Đa tạ.”

Vũ Cung Chân Trú giấu thanh bội đao Khoái Vũ trong người, bước đi rất cẩn thận, giống như đang bị thương, di chuyển chậm chạp.

Hai người rời khỏi Huyền Âm Lưu đạo tràng, rất nhanh đã đi vào một con hẻm náo nhiệt.

Một trước một sau mà bước.

“Người vì sao lại ở trong đạo tràng?”

“Không nhớ rõ.”

“Vết máu trên người là chuyện gì?”

“Hắn là của ta.”

“Nhà người ở đâu?”

“Bắc trạch.”

“Vậy thì cũng khá xa đây.”

“Ta có thể tự về một mình.”

“Không được, sao có thể để một nữ tử đi một mình trên đường ban đêm?”

“..... Nếu vậy, người làm sao trở về?” Vũ Cung Chân Trú lại hỏi.

“Đương nhiên là tự đi về thôi.” Giọng thiếu niên đầy vẻ thoải mái.

“Chẳng lẽ một mình không nguy hiểm sao?”

“Yên tâm, ta là thành viên của Nhâm Sinh Lang, ai dám tập kích ta chứ? Nếu thật sự có kẻ gan lớn như vậy, ta ngược lại còn phải cảm ơn hắn giúp ta đỡ buồn chán.”

Vũ Cung Chân Trú trầm mặc, không đáp lại nữa.

Lúc này, một trận gió sông mát lạnh bất chợt quét qua.

“Đi qua bờ sông này, phía trước chính là Bắc Trạch.”

Giọng nói thiếu niên vang lên, dừng lại ở khoảng cách năm bước phía trước.

“Tạ ơn.”

“Nếu đã muốn cảm ơn, vậy có thể thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của ta được không?”

Giọng nói tràn ngập hào khí bỗng nhiên mang theo một tia biến hóa.

“Người muốn hỏi gì?”

“Chuyện này à... Dùng lời nói có lẽ không dễ diễn đạt...”

Thiếu niên thoáng ngừng một giây, sau đó bật cười:

“Vẫn là dùng hành động thực tế để biểu đạt thì tốt hơn.”

Không gian chìm vào tĩnh lặng.

Danh đao Gia Châu Thanh Quang lặng lẽ ra khỏi vỏ.

Chỉ trong nháy mắt, một đường đao khí xé gió, cắt ngang màn đêm phiêu diêu cùng mưa phùn lất phất.

Một đao này nhanh đến mức không chỉ do tốc độ tay, mà còn bởi vì bước chân người vung đao quá nhanh. Khoảng cách mặt đất dường như bị bóp méo, không gian như bị thu hẹp lại chỉ trong chớp mắt.

Lưỡi đao sắc bén lơ lửng ngay trước mi tâm—

Bị cắt đứt.

Vũ Cung Chân Trú đã sớm rút Khoái Vũ, hai thanh danh đao sát qua nhau, tạo ra một âm thanh bén nhọn vang vọng, nhưng không hề bắn ra tia lửa.

Tựa như nước mưa lạnh lẽo, trong từng nhịp thở cũng thấm đượm ý chí chiến đấu âm thầm dâng trào.

Trong không khí vang lên những tiếng va chạm liên tục, đao kiếm giao nhau, âm thanh thanh thúy mà chói tai.

“Ta biết mà...”

Giọng thiếu niên mang theo chút vui vẻ:

“Quả nhiên, người không hề đơn giản. Dù cho người không nhìn thấy, nhưng lại quá mức bình tĩnh, căn bản không giống một kẻ mù. Giết người xong vẫn có

thể giữ được hơi thở ổn định... Chẳng lẽ người mới thực sự là một đao phủ?”

Vũ Cung Chân Trú biết kỹ thuật của mình chưa đủ xuất sắc. Nhưng thân là người mù, nàng vốn không có cách nào quan sát biểu cảm của đối phương để dựa vào đó mà điều chỉnh chiêu thức. Vì vậy, thần sắc của nàng cũng chẳng hề thay đổi.

Lúc này, nàng không muốn tiếp tục giao thủ nữa.

“Nếu ta nói không phải thì sao?”

“Vậy người hãy theo ta về điều tra một chuyện. Chỉ cần chứng minh mình trong sạch, ta đảm bảo người bình yên vô sự.”

Vũ Cung Chân Trú trầm mặc, chậm rãi giơ Khoái Vũ lên. Đây đã là trận chiến thứ ba trong đêm nay... Đao vẫn có thể chịu được, nhưng nàng thì đích thực đã cảm thấy mệt mỏi.

Nàng đưa tay vào trong ống tay áo, lấy ra một bình nhỏ, mở nắp rồi uống cạn.

Dược tễ tiêu trừ mệt mỏi nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể, xua tan cơn uể oải.

Hít sâu một hơi, chân khí trong kinh mạch cuộn trào lưu chuyển.

“Ta không tin người.” Giọng nàng lạnh nhạt. “Cho nên ta sẽ không đi theo.”

“Vậy ta chỉ có thể đánh bại người, sau đó tự mình đưa người về.”

Thiếu niên nhắc đao đặt lên vai, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng:

Chương 553

DTV EBOOK

“Nhâm Sinh Lang của bọn ta danh tiếng không tốt lắm, vì chúng ta là tổ chức gìn giữ hòa bình, có quyền xử tử nghi phạm ngay tại chỗ. Ta khuyên người tốt nhất đừng phản kháng.”

Vũ Cung Chân Trú không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nâng đao lên.

Thiếu niên thở dài một tiếng, sau đó cũng vào thế, chậm rãi báo danh:

“Tân Tuyển Tổ, tổ trưởng Phiên Đội 1, Thiên Nhiên Lý Tâm Lưu Giai Truyền— Okita Soji!”

“Phụt...!”

Bạch Du, kẻ vẫn đứng ngoài xem kịch vui, nhin không được mà phun ra một ngụm nước:

“Hắn vừa nói ai cơ?!”

—oCo—

Okita Soji là đội trưởng Phiên Đội 1 của Shinsengumi —Lực lượng cảnh sát đặc biệt bảo vệ Kyoto vào cuối thời kỳ Mạc Phủ.

Anh được biết đến như một kiếm sĩ thiên tài, sở hữu kiếm thuật nhanh như chớp, được xem là một trong những kiếm sĩ mạnh nhất Shinsengumi, sánh ngang với Saito Hajime và Nagakura Shinpachi.

Tên “Soji” mang ý nghĩa “Tổng Tư”, phản ánh vai trò lãnh đạo và tài năng kiệt xuất của anh trong hàng ngũ Shinsengumi.

Kiếm khách giao đấu luôn có những quy tắc riêng, dù không nói ra nhưng ai cũng hiểu. Một trận quyết chiến không chỉ cần kỹ năng, mà còn cần cả bầu

không khí thích hợp để kích thích chiến ý và cảm xúc lên đến cực hạn.

Kiểm khách quyết đấu, có thể diễn ra trên những vách đá cheo leo nơi sóng triều vỗ bờ, giữa rừng phong đỏ rực mùa thu, giữa trời tuyết trắng xóa trăm dặm, hoặc trong không gian tĩnh lặng đầy kiếm ý của một đạo trường.

Lúc này, hai người đang đứng trên một cây cầu đá dài mười mét, rộng năm mét, bắc ngang qua con sông đang chảy xiết. Dòng nước cuộn cuộn phía dưới nhuộm màu đục ngầu, không có bất kỳ thứ gì che khuất tầm nhìn—một trận chiến hoàn toàn công khai.

Vũ Cung Chân Trú nhìn thẳng vào thiếu niên trước mặt. Hắn cho nàng cảm giác không giống con người, mà giống một con mãnh hổ đang trưởng thành.

Không phải con hổ đói khát từ trên núi xuống, mà là một con hổ trẻ trung, cường tráng, chưa biết rõ móng vuốt của mình sắc bén đến mức nào.

Chiến ý của hắn hùng hục như lửa.

Còn trong mắt Okita Soji, thiếu nữ mù trước mặt cũng nguy hiểm không kém. Nàng khiến người ta cảm thấy khó nắm bắt, giống như một yêu quái trong truyền thuyết—Hong Diệp Thú.

Nàng xinh đẹp, y phục hoa lệ, nhưng ẩn sau vẻ ngoài yêu kiều ấy là bản chất của một loài yêu ma chuyên ăn thịt người.

Một cái nhãn mày, một nụ cười, một cử chỉ nhẹ nhàng của nàng—tất cả đều có thể chứa đựng sát khí trí mạng.

Không nhìn thấu được đối phương, tức là đang đối diện với kẻ địch đáng sợ nhất.

Hai người đứng trên cầu đá, bóng dáng họ hòa vào khung cảnh xung quanh, tựa như một bức tranh

tuyệt mỹ.

Mặt cầu chia đôi ranh giới—trên cầu là sự tĩnh mịch căng thẳng, bên dưới là dòng sông chảy xiết, sóng nước cuộn trào.

Giống như tâm trạng của hai kiếm khách, chỉ chờ một tiếng sấm rền để bùng nổ.

Trước khoảnh khắc kiếm quang bùng phát, cả tiếng gió cũng như bị kìm nén.

Bầu không khí căng thẳng đến mức ngay cả trời cao cũng không nhìn được mà gầm lên một tiếng.

“Oanh!”

Sấm chớp xé tan màn đêm, ánh sáng chói lòa khiến khung cảnh trong chớp mắt như giữa ban ngày.

Ngay khoảnh khắc đó, hai thanh đao rời vỏ!

Tiếng vải áo bị gió quật vang lên phần phật. Haori của cả hai bay lượn trong không trung.

Bọn họ lao vào nhau với tốc độ nhanh đến mức khó phân định ai là kẻ ra tay trước.

Trong tầm mắt của Bạch Du, Okita Soji dường như nhỉnh hơn một chút.

Không phải đao của hắn nhanh hơn, mà là bản thân hắn nhanh hơn!

Bộ pháp—Súc Địa!

Khoảnh khắc ấy, thân thể Okita Soji như mất đi trọng lượng. Không có bất kỳ dấu chân nào in trên mặt cầu, giống như một chiếc lò xo bị nén đến cực hạn rồi bắn ra ngoài.

Đây chắc chắn là một bộ pháp cực kỳ cao cấp!

Bạch Du theo bản năng mở ra Siêu Phàm kỹ nghệ của mình, cố gắng nhìn thấu chuyển động của đối phương, tái hiện lại nhịp điệu di chuyển kia.

Keng! Keng!

Hai thanh đao va chạm trên cầu đá—không chỉ một lần, mà là liên tục!

Cả hai đều không phải kiếm khách thiên về sức mạnh, nên không lựa chọn dồn toàn bộ lực lượng vào nhát chém đầu tiên.

Một nhát đao có thể phá vạn pháp, nhưng đáng tiếc bọn họ đều không học được thứ đó.

Thập Tự Trảm đối đầu với đòn chém thẳng, cả hai đều không chiếm được ưu thế.

Trong khoảnh khắc kiếm quang giao thoa, thân hình họ đổi vị trí.

Ổng tay áo phát phới trong gió.

Lại một lần hoán đổi vị trí.

Và khi cả hai tách ra lần nữa, thanh đao trên tay bọn họ... đều đã bị đổi chỗ!

Bạch Du đứng nhìn, vẫn chưa hiểu rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì.

Toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt vào đôi chân của Okita Soji.

Vũ Cung Chân Trú rất rõ ràng mình vừa làm gì.

Ban đầu, nàng thuận thế ôm lấy cánh tay của Okita Soji, kéo khoảng cách lại gần, định dùng kỹ thuật khóa thân để áp chế tốc độ của đối phương.

Nhưng Okita Soji phản ứng cực nhanh—ngay khi cánh tay bị bắt lại, hắn lập tức xoay đao, khiến lưỡi đao áp sát cẳng tay, biến nó thành vũ khí cận chiến chí mạng.

Chương 554

DTV EBOOK

Trước khi đao của hắn kịp chém trúng nàng, nàng đã phá vỡ đường công kích đó.

Cả hai tiếp tục quần lấy nhau, lần này chuyển sang đoạt lấy cổ tay đối phương.

Lần thứ hai.

Lần thứ ba.

Một khoảnh khắc cực kỳ nguy hiểm, nhưng cuối cùng cả hai đều thành công trong một đòn đoạt đao... và cũng mất đi chính thanh đao của mình.

Vũ Cung Chân Trú thử vung Gia Châu Thanh Quang—cây đao này quá nặng!

“Nàng muốn đổi lại không?” Okita Soji lễ phép hỏi.

“Tốt.” Nàng gật đầu.

Cả hai đồng thời ném trả đao cho nhau.

Trên không trung, hai thanh đao giao nhau.

Trước khi lưỡi đao kịp rơi xuống đất, bọn họ đã lao tới, lại lần nữa bắt đầu tấn công!

Lần này, Vũ Cung Chân Trú vẫn tiếp tục triển khai thể công quen thuộc.

Nhưng ngay khoảnh khắc trực giác mách bảo có điều bất thường, nàng lập tức thay đổi kiếm lộ, né tránh một đòn công kích trí mạng của đối phương.

Trong lòng nàng chấn động—chỉ mới một lần đã bị hắn nhìn thấu sao?

Nàng lập tức mở Thiên Nhãn, dốc toàn bộ tinh thần truy đuổi dấu vết kiếm quang của đối phương.

Kiểm của hắn lại hai lần bị nàng cắt đứt đường tấn công một cách chính xác.

Ngay lúc này, kiếm của nàng vừa vịn ở vị trí trung tâm phòng ngự.

Thấy vậy, nàng liền đạp mạnh một bước, mượn thế lao lên phía trước!

Lúc chống đỡ đao của đối phương, Vũ Cung Chân Trú phát hiện một điều—lực đạo của hắn rõ ràng không đủ mạnh...

Cũng phải thôi, vóc dáng đối phương không cao lớn, dù tốc độ kinh người nhưng về sức mạnh thì vẫn khó sánh bằng nàng.

Trong một quốc gia như Phù Tang, nơi mà phần lớn đều có vóc dáng thấp bé, nàng với chiều cao gần một mét bảy có thể xem như “cao to” so với cả nam lẫn nữ.

Điều này cũng có nghĩa là nàng có nhiều hơn người bình thường vài kg cơ bắp.

Okita Soji không cố gắng gồng đao để đè ép lực lượng với nàng.

Hắn biết rõ lợi thế của mình nằm ở kiếm thuật, nên lập tức kéo người ra sau, mở rộng khoảng cách.

Thân hình hắn nghiêng đi, bàn chân khẽ lướt, giẫm lên hàng rào cầu đá, rồi bất ngờ bật ngược trở lại!

Hắn lao đi như một quả bóng tennis vừa được bắn ra!

Bộ pháp thần kỳ này cùng với khả năng kiểm soát lực lượng tinh diệu khiến hai chân hắn như lò xo, gần như không hao tổn thể lực nhưng vẫn duy trì tốc độ đáng sợ.

Ngay lúc đó...

Một vệt đỏ nở rộ trên bờ vai Vũ Cung Chân Trú!

Nhưng nàng không hề hoảng loạn.

Ngay khi vết thương xuất hiện, nàng lập tức ném thẳng Khoái Vũ Dao ra ngoài!

Thanh đao xoay tròn giữa không trung, lướt qua sát chớp mũi Okita Soji!

Hắn không thể không ngửa người ra sau, gần như áp sát lưng xuống mặt đất để né tránh đòn phi đao đó.

Nhưng Vũ Cung Chân Trú chờ đợi chính là khoảnh khắc tốc độ của hắn giảm xuống!

Ngay tức khắc, nàng nắm chặt cổ tay đối phương, mượn lực thực hiện một đòn ném qua vai!

Tân Âm Lưu—Vô Dao Thủ!

Vô Dao Thủ là một chiêu thức cận chiến tay không của Yagyū Tân Âm Lưu. Trong các nhánh của Tân Âm Lưu, đây là chi nhánh nổi danh nhất. Người sáng lập, Liễu Sinh Tông - Yagyū Kiếm Hào, thường xuyên ra ngoài mà không mang theo đao. Khi đối mặt với kẻ cầm đao, hắn lại có thể đoạt lấy đao của đối phương, nhưng nếu thất bại, điều này sẽ thể hiện rõ tâm cảnh của hắn—một kiếm hào không dùng việc giết chóc để rèn luyện kiếm đạo của mình.

Vũ Cung Chân Trú, sau thời gian tu luyện trong Long Mạch Giới, đã học được rất nhiều kỹ xảo cận chiến mà trước đây nàng chưa từng biết. Hơn nữa, trong Thiên Chân Chính Truyện Hương Thủ Thần Đạo, cũng có rất nhiều chiêu thức chiến đấu tay không. Đặc biệt là chiêu Vô Dao Thủ, nàng đã lĩnh hội tinh túy trong đó. Chính vì vậy, ngay cả Okita Sōji cũng không thể phản ứng kịp.

Từ trước đến nay, Okita Sōji chưa từng bị ai đoạt mất binh khí. Hắn quá nhanh, mà đao lại quá nguy hiểm—có ai dám mạo hiểm đi giành đoạt nó?

Vậy nên khi bị Vô Dao Thủ quật ngã xuống đất, Gia Châu Thanh Quang suýt chút nữa đã bị cướp đi.

Tuy nhiên, lý do hắn không bị cướp đao rất đơn giản: bởi vì Vũ Cung Chân Trú có chút sững sờ, nàng chỉ vừa chạm vào chuôi kiếm, nhưng phản ứng lại hơi chậm một chút. Vì vậy, nàng không thể lập tức khống chế được ngón tay đối phương để hắn buông kiếm.

Okita Sōji nhanh chóng đá một cước xuống mặt đất, thân hình như một con lươn trượt dài ra ngoài. Chạm đất, hắn bật dậy ngay lập tức, tung ra một chiêu nhảy bổ.

Vũ Cung Chân Trú lập tức rút đao phản kích. Trên cầu đá, mặt đất vốn bằng phẳng liền trở nên gập ghềnh bởi lực va chạm mạnh mẽ của hai người.

Okita Sōji không thể hiểu nổi—vừa rồi rõ ràng nàng đã bị ném mất binh khí, hơn nữa còn thất bại trong việc đoạt đao. Vậy mà giờ đây, nàng lại cầm đao trong tay?

Dĩ nhiên, Vũ Cung Chân Trú không định trả lời. Nàng tiếp tục dùng lại chiêu thức cũ, một lần nữa quăng vũ khí ra ngoài. Khoái Vũ Đao bay lượn giữa không trung.

Chương 555

DTV EBOOK

Nhưng lần này, Okita Sōji sẽ không mắc lừa nữa. Hắn lập tức kéo giãn khoảng cách, để lưỡi đao lướt trên mặt đất, mượn lực để bật nhảy như thể dùng một cây sào. Hắn hoàn toàn không bị ràng buộc bởi bất kỳ quy tắc sử dụng kiếm nào, thể hiện một kiếm lộ linh hoạt và đa dạng.

Cùng lúc đó, thiếu niên cũng nhìn rõ cách Vũ Cung Chân Trú thu hồi kiếm.

Nói là “thu hồi”, nhưng đúng hơn nên gọi là “tự động quay về”.

Thanh đao sau khi bay ra từ tay phải liền xoay vòng, rồi rơi xuống bên trái. Từ tay trái, nó lại tiếp tục chuyển về tay phải.

Chiêu thức: Thoát thủ đao và hồi chuyển đao.

Okita Sōji ngạc nhiên hỏi: “Kiếm thuật này ta chưa từng thấy bao giờ, người học từ đâu vậy?”

Trong mắt kiếm khách Phù Tang, việc để thanh kiếm rời tay và bay loạn khắp nơi vốn là điều đại nghịch bất đạo.

Dù đạt tới Siêu Phàm Tam Giai hay Siêu Phàm Tứ Giai, kiếm khách Phù Tang vẫn chỉ chém giết bằng những chiêu thức ổn định, chứ không để kiếm tự do bay loạn như vậy.

Nhưng Vũ Cung Chân Trú thì khác. Chiêu “thoát thủ đao” này nàng học được trong Long Mạch Giới.

Việc để vũ khí rời khỏi tay là một điều cấm kỵ, đặc biệt là ở cảnh giới thấp. Vì vậy, thời cơ sử dụng chiêu thức này vô cùng nghiêm ngặt. Nàng chỉ xem nó như

một thủ đoạn đánh lừa đối phương, hoàn toàn không mong đợi có thể dùng nó để giết địch.

Vũ Cung Chân Trú lạnh nhạt nói: “Chẳng qua là kiếm thuật của Đại Hạ mà thôi, chưa từng thấy sao?”

Nàng cười nhạt, nói tiếp: “Ngự kiếm ba nghìn đường, huy kiếm như mưa, phi kiếm ngàn dặm lấy đầu người—đó mới là kiếm thuật thượng thừa.”

Giọng nói nàng mang theo vài phần trào phúng và tự mãn, như thể đang xem thường đối phương là một kẻ quê mùa chưa từng thấy thế giới rộng lớn.

Bạch Du không nhin được mà bật cười.

“Tinh thần hiếu thắng ghê gớm thật.”

Nhưng Okita Sōji lại tỏ vẻ không đồng tình: “Kiếm thuật, suy cho cùng cũng chỉ là một thủ đoạn giết người. Đã là thủ đoạn giết người, vậy thì có cao hay thấp, thượng thừa hay hạ đẳng gì chứ?”

Lời này khiến Vũ Cung Chân Trú ghen lời.

Nàng im lặng một lúc lâu rồi khẽ lẩm bẩm: “Có lẽ người nói đúng... Với ta và người, đao kiếm chẳng qua cũng chỉ là binh khí giết người, kỹ nghệ tồn tại là để chém giết... Khi Phù Tang vẫn còn là một thế giới như vậy, e rằng đao kiếm không thể nào bị thu lại, mà chỉ có thể tiếp tục vấy máu.”

Okita Sōji nheo mắt lại: “Người không giống những Sát Nhân Quỷ khác.”

“Bọn chúng, hoặc là lớn tiếng gào thét, than khóc về nỗi oan khuất của mình, thể hiện sự điên cuồng; hoặc là đắm chìm trong sức mạnh, hoặc là vì tranh đoạt lợi ích... Nhưng người thì khác, từ đầu đến cuối đều giữ được sự tỉnh táo.”

Hắn trầm tư một lúc rồi chỉ vào mình: “Người có chút giống ta.”

“Người?” Vũ Cung Chân Trú nhướng mày.

“Ta thích kiếm thuật, nhưng lại không quá thích giết người.” Okita Sōji hờ hững đáp. “Chỉ là, không còn cách nào khác—Tân Tuyển Tổ có trách nhiệm giữ gìn bình yên một phương, ta không thể không ra tay tàn nhẫn.”

Dường như hắn đang lăm bằm hỏi ngược: “Kỳ thực, ta chẳng bận tâm đến Mạc Phủ hay Âm Dương Gia gì đó. Ta cũng không hiểu những chuyện đó. Điều ta để ý... chỉ là Cận Đẳng lão đại và những người đồng đội của ta. Đó chính là hạnh phúc của ta.”

“Thế còn ngươi?”

“Hạnh phúc của ngươi là gì? Ngươi vùng kiếm vì điều gì?”

Nghe một đao phủ chém giết gần trăm mạng người nhưng vẫn giữ được nụ cười hồn nhiên nói ra những lời này, Vũ Cung Chân Trú trầm mặc một lát, rồi thấp giọng nói:

“Xem ra, ngươi không định để ta rời đi nhỉ?”

“Tất nhiên rồi.” Okita Sōji mỉm cười, ngọt ngào đáp. “Bởi vì đây là trách nhiệm của ta.”

Vũ Cung Chân Trú nhẹ nhàng vuốt ve thân đao, giọng nói mang theo chút ý vị thâm sâu:

“Thì ra so với ngươi, ta sống lại có phần nhẹ nhõm hơn một chút. Ít nhất, ta không cần che giấu điều gì.”

Okita Sōji khẽ cười, ánh mắt lộ ra chút ý trêu chọc:

“Nữ nhân không thể trở thành võ sĩ.”

“Ngươi sống như vậy, có phải rất vất vả không?”

Okita Sōji biết thân phận của mình đã bị nhìn thấu, nhưng nàng không hề bối rối. Chỉ thấy nàng đưa tay vào trong lớp Haori, chậm rãi cởi xuống lớp băng vải màu trắng bó chặt bên trong.

Nàng thở ra một hơi dài, thông thả nói:

“Kỳ thật cũng quen rồi. Ngoài việc có chút khó chịu khi bị bó ép, che giấu thân phận cũng không phải chuyện gì quá khó. Dù sao cũng có rất nhiều người sẵn sàng yểm trợ cho ta.”

Vũ Cung Chân Trú nhặt vỏ đao lên, trong ánh mắt thoáng qua một tia tiếc nuối không rõ thực hư:

“Đáng tiếc... Nếu như không có thân phận này, có lẽ chúng ta đã có thể trở thành bằng hữu.”

Okita Sōji nở một nụ cười ngây thơ:

“Hiện tại kết bạn cũng chưa muộn mà.”

“Rõ ràng ngay sau đó sẽ là trận quyết chiến, một người tất phải gục xuống, người vẫn còn muốn làm bằng hữu sao?”

“Ừm!” Nàng nghiêm túc gật đầu, vẻ mặt chẳng hề có chút nào giống đang nói đùa.

Chương 556

DTV EBOOK

Vũ Cung Chân Trú hít sâu một hơi, thở ra làn sương trắng mờ mịn, lắc đầu bật cười:

“Người điên rồi à?”

“Ha ha ha! Có rất nhiều người cũng từng nói như vậy. Nhưng ta thật sự nghiêm túc đấy!”

Giọng nàng mang theo một loại kiên định khó hiểu:

“Sống vào buổi sáng, chết vào buổi tối—đây chính là con đường của kiếm khách, của võ sĩ! Vì vậy, mỗi một khắc chúng ta đều phải sống thẳng thắn và thành thật!”

Câu chuyện bỗng dừng chấm dứt.

Không ai lên tiếng nữa.

Cả hai đều đang ngưng thần tĩnh khí, chờ đợi khoảnh khắc ánh lửa tóe ra.

Okita Sōji nhẹ nhàng bỏ giày xuống, hai bàn chân trắng nõn đặt trên nền cầu đá lạnh buốt.

Nàng bày ra một tư thế kỳ lạ, khiến Bạch Du—người đang quan chiến—cảm thấy vô cùng quen thuộc nhưng không thể lý giải được vì sao.

Ầm ——!

Một tiếng sấm nổ vang trời!

Lôi quang giáng xuống ngay sát bên, đánh thẳng vào dòng kênh bên cạnh.

Dòng điện mạnh mẽ lan tỏa, khiến mặt sông trong phút chốc trở nên sáng trắng như gương.

Giữa ánh sáng lóe lên đó, hai thanh đao giao nhau—giống như tiên nhân đang vung tay khơi gió trên dải

ngân hà.

—OcO—

Yagyū Jūbei Mitsuyoshi (Liễu Sinh Thập Bình Vệ Tam Nghiêm), thường được gọi ngắn gọn là Yagyū Jūbei, là một kiếm khách lừng danh của Nhật Bản thời phong kiến. Ông không chỉ nổi tiếng với kiếm thuật vô song mà còn là một trong những Samurai huyền thoại của gia tộc Yagyū—gia tộc gắn liền với phái kiếm Yagyū Shinkage-ryū (Yagyū Tân Âm Lưu). Trong lịch sử và văn hóa Nhật Bản, Yagyū Jūbei thường được khắc họa như một lãnh khách thần bí, mang phong thái tự do, không bị ràng buộc bởi bất kỳ thế lực nào.

Haori là một loại áo khoác truyền thống của Nhật Bản, thường được mặc bên ngoài Kimono. Áo có chiều dài từ hông đến đùi, tay áo rộng và thường đi kèm với một sợi dây nhỏ để cố định trước ngực.

Haori không chỉ giúp tăng thêm vẻ trang trọng mà còn bảo vệ người mặc khỏi gió lạnh. Trong văn hóa đại chúng, hình ảnh Haori có thể dễ dàng bắt gặp qua trang phục của các thành viên Sát Quỷ Đoàn trong anime Kimetsu no Yaiba (Thanh Gươm Diệt Quỷ).

Thí Vệ Quán.

Nếu không tính đến cảnh giới Kiếm Đạo, chỉ xét về kiếm thuật thuần túy, Okita Soji là người giữ kỷ lục chuỗi thắng liên tiếp cao nhất. Điều này không chỉ bởi vì nàng sở hữu thân pháp đặc thù “Súc Địa”, mà còn vì nàng đã dựa trên kỹ nghệ này để khai mở một loại thần thông tấn công vô cùng bá đạo.

Nàng từng dùng một chiêu này để chém chết một võ sĩ Tam Cảnh.

Khi lôi quang giáng xuống, Okita Soji dậm mạnh chân xuống đất, thoát khỏi sự trói buộc phía sau. Ngọn gió rít qua thân thể nàng, y phục dán chặt vào

da thịt, bóng hình nàng cùng thanh Gia Châu Thanh Quang trong tay bỗng chốc biến mất.

Tốc độ của nàng, vào khoảnh khắc ấy, đã đạt đến cực hạn.

Trước đó chỉ là một, giờ đã là năm, thậm chí là mười!

Ánh đao lóe lên, đâm thẳng về phía trước—Nhanh!
Mạnh! Gấp bội!

Đao quang xuyên phá không khí với tốc độ còn nhanh hơn cả tiếng gió, toàn bộ lực lượng đều tập trung vào mũi kiếm, kinh phong thổi bay nước mưa tứ tán.

Vũ Cung Chân Trú vung kiếm chặn lại, nhưng trước uy lực của đòn tấn công này, ngay cả Bí Kiếm Hồ Ảnh vốn tinh diệu cũng trở nên yếu ớt đến đáng thương.

Bởi vì nó quá nhanh! Nhanh đến mức cực hạn chính là sắc bén, là sức mạnh!

Hai chân Vũ Cung Chân Trú cày xuống mặt cầu một vết dài ba mươi centimet, miễn cưỡng chống đỡ cú đâm này.

Nhưng Okita Soji đã biến mất trước mắt hắn.

Một tiếng vang kỳ dị truyền đến từ phía sau, cùng với âm thanh của thứ gì đó bị đập nát.

Chỉ thấy nàng gần như phủ phục trên mặt đất, song song với mặt cầu, dồn sức đập xuống. Một cú bộc phát khủng khiếp khiến mặt cầu trực tiếp nứt vỡ, sụp xuống gần nửa mét!

Lần thứ hai đâm!

Chiêu này càng nhanh! Càng ác liệt!

Sắc mặt Vũ Cung Chân Trú trắng bệch, kiếm quang phản chiếu lên gương mặt hắn.

Phong áp lại một lần nữa bùng phát, khuếch tán nước mưa ra bốn phương tám hướng.

Tiếng ma sát bén nhọn chói tai vang lên!

Dù có đủ khoảng cách để thi triển Vô Dao Thủ, nàng cũng không dám thử. Nếu dám làm vậy, chắc chắn phải chết không nghi ngờ!

Nàng chỉ có thể cố gắng ngăn chặn đòn đâm này.

Lần va chạm thứ hai—gan bàn tay nàng rách toạc, máu tươi chảy dọc theo chuôi đao, nhuộm đỏ lưỡi đao, nhỏ xuống từng giọt.

Tiếng ma sát quá gần, đến mức màng nhĩ rung lên dữ dội.

Nàng mất đi thị giác, lần này thính giác cũng bị tước đoạt trong một giây.

Ngay cả Thiên Nhân cũng bị ảnh hưởng!

Dù chỉ là một khoảnh khắc hoảng hốt thoáng qua, nhưng đã đủ để Okita Soji vượt qua, mang theo nhát đao thứ ba—còn nhanh hơn!

Đây là lần thứ ba đâm!

Vô Minh Tam Đoạn Đột Thứ—!!!

Từ lúc đao thứ nhất xuất ra, đến khi đao thứ ba kết thúc, mỗi một nhát đều mạnh hơn nhát trước gấp đôi...

Không thể cản nổi!

Vậy thì không cản! Chính diện quyết thắng bại!

Chương 557

DTV EBOOK

Vũ Cung Chân Trú tâm niệm vừa động, thôi động thần bí, Xích Ngấn lóe lên quang trạch màu đỏ sậm, bắn ra máu tươi, hóa thành vết kiếm, đối đầu trực diện với nhát đao của Okita Soji.

Tam đoạn đâm nhanh đến cực hạn, đối đầu với Xích Ngấn sắc bén!

Trong khoảnh khắc ấy, vô số chiêu thức đã từng rèn luyện vô số lần hiện lên trong đầu nàng.

Trải qua một trận chiến kịch liệt liên tiếp, nàng cảm nhận được trong cơ thể có một nguồn sức mạnh đang sôi trào, gào thét.

Mà thanh đao trong tay nàng, thấm đẫm máu tươi, liền dẫn dắt sợi tơ sức mạnh ấy ra ngoài!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Vũ Cung Chân Trú là một thiên tài. Nàng thực sự đặt chân vào con đường Kiếm Đạo, nhưng đến nay mới chỉ vài tháng ngắn ngủi.

Dẫu vậy, kinh nghiệm chém giết của nàng đã vượt xa những người cùng lứa!

Thứ nàng còn thiếu, chính là ý chí—ý chí dám đối diện với sinh tử!

Nàng biết tiên sinh đang nhìn.

Nhưng nàng cũng biết, tiên sinh sẽ không giúp nàng.

Ý nghĩa của điều này rất rõ ràng: nàng phải tự mình vượt qua cửa ải này!

Giống như lúc trước.

Không thể để người kia thất vọng...

Quan trọng hơn cả là, ta không thể chết ở đây!

Nàng nắm chặt đao trong tay.

Trong cuộc giao phong nhanh đến cực hạn này, nàng đã bắt lấy một khoảnh khắc trọng yếu—một tia sáng đột nhiên thông suốt!

Không có kiếm ý cường đại.

Không có sức mạnh không thể địch nổi.

Mọi thứ chỉ như những lần vung đao chém xuống trong ngày thường.

Tâm mắt rung động.

Hình ảnh phản phát như rơi vào một vùng đình trệ vô tận.

Nhưng chỉ kéo dài ba nháy mắt!

Sau đó, khung cảnh ấy như một tấm gương vỡ tan!

Giữa thiên địa, chỉ còn lại một tia xích hồng lóe lên!

Lưỡi đao dài hơn ba thước, vẽ ra một đường sáng chớp lóe dài hơn ba mươi mét!

Lực trùng kích khủng khiếp đến mức cây cầu không chịu nổi, nứt toác từ trung tâm, hai bóng người rơi xuống dòng sông đục ngầu, lộn vài vòng trong dòng nước rồi trôi dạt về phía bờ.

Okita Soji cật lực bò lên từ dòng sông lạnh giá, sắc mặt chật vật. Đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến có người có thể chính diện chặn đứng Vô Minh Tam Đoạn Đột Thứ—chiêu kiếm đã được nàng dồn toàn bộ sức mạnh đến cực hạn.

“Vừa rồi... một đao đó... là gì vậy?”

Ánh mắt nàng dừng trên thiếu nữ cũng vừa từ dưới sông bước ra.

“Nhất Chi Thái Đao.”

Vũ Cung Chân Trú đáp.

Nàng thở dốc, hơi thở hỗn loạn, mỗi bước đi đều khiến cơn choáng váng càng trở nên nghiêm trọng. Bước chân nàng lảo đảo, gần như không còn chút sức lực nào.

Bí Kiếm—Nhất Chi Thái Dao.

Tuyệt kỹ của Kiếm Thánh Chiến Quốc—Trưởng Nguyên Bặc Truyền (Tsukahara Bokuden).

Trưởng Nguyên Bặc Truyền là người kế thừa của Hương Thủ Thần Đạo Lưu phái thuộc Thiên Chân Chính Truyền. Dù ông không để lại phương pháp tu luyện cụ thể của Bí Kiếm, nhưng chiêu thức này vẫn được truyền tụng đến tận ngày nay.

Tương truyền, ngay từ khi bắt đầu học kiếm, Bặc Truyền mỗi ngày đều cầm đao gỗ chém thẳng vào thân đại thụ sáu nghìn nhát. Trải qua nhiều năm khổ luyện như vậy, bất kể là lực vung đao hay tốc độ xuất chiêu, đều đạt đến cảnh giới người thường không thể nào sánh kịp.

Chính vì vậy, một chiêu cơ bản nhất lại trở thành chiêu thức mạnh nhất—Bí Kiếm—Nhất Chi Thái Dao!

Dù với thực lực hiện tại, Vũ Cung Chân Trú còn cách xa cấp bậc Kiếm Thánh, nhưng nhờ vào vận dụng thần bí, sức mạnh cá nhân của nàng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Xích Ngấn—một loại thần bí không quá mức cao thâm—nhưng trong tay nàng, lại phát huy ra uy lực ngoài sức tưởng tượng.

Chính vì thế, nàng đã thi triển Nhất Chi Thái Dao đến mức tận cùng.

“Nguyên lai là Kiếm Thánh Bí Kiếm, vậy ta thua cũng không oan uổng.”

Okita Soji đứng dậy, sắc mặt tái nhợt.

“Mặc dù Tam Đoạn Đâm bị phá, nhưng ta vẫn còn chưa sử dụng Thiên Nhiên Lý Tâm Lưu.”

Vũ Cung Chân Trú nhìn nàng, trong lòng dâng lên một cảm giác phức tạp.

Nàng cũng rất muốn tái chiến.

Thế nhưng...

Thân thể nàng đã không còn chịu nổi nữa.

Nguyên khí xung quanh vẫn tràn ngập sát khí, tựa như lưỡi đao sẵn sàng bổ xuống bất cứ lúc nào.

Nàng chỉ có thể cắn răng chống đỡ.

Nhưng ngay lúc này—

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng.

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai:

“Người có thể nghỉ ngơi.”

Lần này, biên tập vận mệnh cuối cùng cũng đến hồi hoàn thành.

Hắn phần lớn thời gian đều giao quyền lựa chọn vận mệnh cho Vũ Cung Chân Trú, còn bản thân chỉ đóng vai trò như một chất xúc tác.

Nhưng đến giây phút này, hắn đã không còn lý do để tiếp tục đứng ngoài quan sát nữa.

Vũ Cung Chân Trú đã dùng một kiếm phá tan gông cùm xiềng xích của cảnh giới, hoàn thành điều kiện tất yếu của biên tập vận mệnh.

“Chuyện kế tiếp, giao cho ta.”

Đấu chí, sát ý, hung ác, lệ khí—tất cả đều tan biến dưới giọng nói bình tĩnh kia.

Cảm giác mệt mỏi lập tức ập đến như thủy triều, khiến nàng an tâm ngồi xuống.

“Ân...” Nàng nhắm mắt lại, mặc cho bóng tối ôn nhu bủa vây bốn phương tám hướng, nhẹ nhàng ôm lấy

bản thân.

Khoảnh khắc sau, sương mù màu xám cuộn cuộn
bao phủ thân thể nàng.

Chương 558

DTV EBOOK

Một đôi chân bước ra khỏi bùn lầy ven sông, giẫm lên lớp cát đá dưới chân phát ra những âm thanh lạo xạo nhỏ bé.

Một thanh niên xa lạ từ thời không ngưng kết bước tới.

Lần đầu tiên, Vận Mệnh Biên Tập Giả lấy thân phận thật sự đặt chân lên mảnh thổ địa xa lạ này.

Okita Soji tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía thiếu nữ đột nhiên biến mất và thanh niên đột nhiên xuất hiện, đầu nhỏ lập tức tràn ngập dấu chấm hỏi.

“Chào buổi tối.” Bạch Du mỉm cười lên tiếng, “Cô nương nhà ta được người chiếu cố a. Vừa rồi một chiêu kia rất đặc sắc.”

“A... Đa tạ khách lệ.” Okita Soji lễ phép đáp lại.

Giây tiếp theo—đao quang lóe lên!

Phục Long Ẩm Nguyệt, tà áo tung bay, một cây Su Tâm trường thương lạng lẹ kéo dài từ lòng bàn tay hắn.

Đương—!

Trường thương giơ lên, chặn Okita Soji ngoài ba thước.

“Đột nhiên tập kích à?”

“Chuyện này có thể không tính là đột nhiên... Người là ai? Nàng đi đâu rồi?” Okita Soji tuy đơn thuần nhưng không ngu ngốc, “Còn xin người theo ta về Tân Tuyển Tổ từ từ giải thích!”

“Tiểu cô nương, chỉ bằng người...” Bạch Du hờ hững lắc đầu. “Giữ không được ta đâu.”

Vân Lôi Nhất Thiểm - Nhị Liên!

Okita Soji dựa vào Súc Địa tránh khỏi đòn công kích, nhưng trước mắt chột lóe lên một tàn ảnh.

Trường thương không đâm mà nện xuống đầu nàng!

Ầm—!

Súc mạnh cuồng bạo ầm vang, Okita Soji lập tức giơ đao lên phòng ngự, nhưng vừa chặn lại liền quỳ một gối xuống đất, bả vai run rẩy không ngừng.

Nàng rất nhanh.

Nhưng hiện tại, nàng đã không còn ở trạng thái toàn thịnh.

Tại sao Okita Soji có thể lấy tốc độ cùng kiếm kỹ làm sở trường?

Bởi vì nàng vốn có một khiếm khuyết bẩm sinh—thể năng yếu kém.

Trong lịch sử, Okita Soji là một kiếm khách thiên tài đoản mệnh, mắc bệnh từ nhỏ, thân thể yếu ớt. Nàng trở thành sát thủ nhờ vào kiếm thuật, nhưng thể lực lại quá mức mỏng manh. Để bù đắp điều này, nàng rèn luyện một bộ pháp đặc biệt cùng khả năng khống chế lực lượng tinh vi.

Bởi vì nàng chỉ có thể mạnh này.

Nếu không, nếu là một nhị cảnh đỉnh phong kiếm khách khác, Vũ Cung Chân Trú e rằng đã sớm ngã xuống.

Xét về cảnh giới kiếm thuật thuần túy, chênh lệch giữa hai người không lớn.

Dù Okita Soji có kinh nghiệm chém giết cả trăm người, nhưng Vũ Cung Chân Trú cũng là kẻ thân kinh bách chiến, hơn nữa được chính Bạch Du đích thân dạy dỗ, không sợ huyết hỏa... Bây giờ nàng mạnh hơn trong lịch sử rất nhiều.

Huống chi, kẻ đứng trước mặt Okita Soji lúc này chính là Bạch Du đang ở thời kỳ toàn thịnh!

Vận Mệnh Biên Tập Giả.

Tất cả chiêu thức thuộc về Vũ Cung Chân Trú, bao gồm cả Nhất Chi Thái Dao mà nàng vừa lĩnh hội, hẳn đều có thể sử dụng.

Okita Soji không từ bỏ, lại lần nữa khởi xướng tấn công.

Được ăn cả, ngã về không.

Nhưng kiếm quang tái nhợt trước mắt nàng lại không còn sắc bén trí mạng như trước.

Gia Châu Thanh Quang ma sát với Sư Tâm thương.

Bạch Du giơ tay phải, giữ lấy thanh bội đao của Okita Soji bằng tay không.

Nhâm Sinh Lang giãy giụa rút đao, nhưng sức lực của nàng căn bản không đủ. Khi lưỡi đao bị đối phương cướp đi, nàng liền rơi vào tình cảnh tuyệt vọng.

Phù Tang Kiếm Đao, mạnh yếu quá rõ ràng.

Giống như thanh đao này—sắc bén, nhưng cũng yếu ớt vô cùng.

Bạch Du nâng tay, Okita Soji lập tức ý thức được ý đồ của hắn, vội vàng rút đao chống cự, nhưng đã không còn kịp.

Thanh đao của hắn bổ xuống điểm yếu nhất của lưỡi đao.

Lôi quang màu trắng bắn ra.

Trong khoảnh khắc, Gia Châu Thanh Quang chạm đến giới hạn kim loại mệt mỏi.

Răng rắc!

Lưỡi đao uốn lượn rồi đứt gãy làm đôi.

Danh đao Gia Châu Thanh Quang... bị bể gãy.

Okita Soji sững sờ nhìn đao gãy trên tay, ánh mắt mất đi thần thái.

Đối với một võ sĩ, bội đao quan trọng chẳng khác nào sinh mệnh.

Tất cả đều có thể buông bỏ, trừ thanh đao.

Bạch Du rút lưỡi đao xuống đất, bình thản nhìn nàng.

“Chức trách của người là bảo vệ sự yên bình của dòng sông này, vậy nên ta sẽ giữ lại một mạng này của người.”

“Nhưng người đã làm tổn thương người của ta, vậy nên phải trả một cái giá.”

“Hủy đi thanh đao của người, xem như một bài học nhỏ.”

Hắn vỗ vỗ bả vai nàng.

“Đi chuẩn bị một thanh đao mới đi.”

“Và... tiếp tục làm bằng hữu với Chân Trú nhà ta.”

Nghe vậy, Okita Soji chợt cảm thấy cả sống lưng lạnh toát...

Lúc nàng quay đầu lại, đối phương đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mãi đến khi Nhâm Sinh Lang cùng đồng đội tìm thấy Okita Soji toàn thân ướt nhẹp, đã qua nửa khắc đồng hồ.

Dẫn đầu đội tuần tra là tổ trưởng Phiên Đội—Trai Đằng Nhất (Saitoichi).

Vừa nhìn thấy trạng thái của Okita Soji, hắn lập tức ra hiệu cho đội viên khác tản ra cảnh giới, sau đó cởi áo khoác khoác lên bờ vai nàng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn hạ giọng, ánh mắt nghiêm túc. “Còn nữa, cố gắng giấu kỹ một chút.”

“Ân.” Okita Soji trầm giọng ho khan hai tiếng, giọng nói có phần yếu ớt. “Cô nương mù mắt kia, kiếm thuật rất lợi hại.”

“Mạnh hơn người?”

Chương 559

DTV EBOOK

“Sàn sàn nhau thôi.” Okita Soji lắc đầu. “Nhưng ta có chút ưu thế về cảnh giới tu vi, vốn dĩ đã có thể thắng.”

“Cái gì gọi là ‘vốn dĩ’?” Trai Đằng Nhất cau mày.
“Người lại gặp ai khác sao?”

“Là một người rất thần bí... Rất khó hình dung cụ thể.” Okita Soji cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc trước, nhưng chỉ có thể đưa ra một nhận xét có phần lập lờ nước đôi: “Hắn... trông rất đẹp trai.”

Trai Đằng Nhất yên lặng trong chốc lát. “...Người hình như chú ý sai trọng điểm rồi?”

“Thật sự rất đẹp trai a!” Okita Soji nghiêm túc gật đầu. “Hơn nữa, kiểu tóc của hắn không giống các vị, còn trang phục thì trông rất giống người Đại Hạ.”

Trai Đằng Nhất lập tức nhíu mày. “Đại Hạ... Nếu thật sự là người từ đó đến, vậy thì khá phiền phức.”

“Tại sao?”

“Bởi vì siêu phàm giả của Đại Hạ rất khó đối phó.” Trai Đằng Nhất xoa trán. “Dù mặt biển có Tử Triều ngăn cách, nhưng khoảng cách giữa hai bên thực sự quá gần, Phù Tang rất khó tránh khỏi ảnh hưởng từ Đại Hạ.”

Okita Soji chỉ cúi đầu, đau lòng nhìn thanh kiếm gãy trên tay. “Thanh Gia Châu Thanh Quang của ta... bị hắn chém đứt rồi...”

Trai Đằng Nhất nhẹ giọng an ủi. “Vậy cũng vừa hay, người có thể đổi một thanh đao mới, trong kho vũ khí vẫn còn không ít danh đao để người lựa chọn.”

Okita Soji gật đầu, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Còn một chuyện... Kể thần bí kia nhất định nắm giữ một loại thần bí thuật cấp bậc rất cao. Nếu không phải tình huống bắt buộc, tốt nhất đừng truy tung hắn.”

Trai Đằng Nhất bất đắc dĩ thở dài. “Chuyện này... sợ là không được rồi.”

“Tại sao?”

“Vì chúng ta vừa nhận được lệnh truy nã từ Kinh Đô. Nếu không có gì bất ngờ, cô gái mù mắt mà người gặp chính là ‘Vũ Cung Chân Trú’.”

Okita Soji lập tức gật đầu, trong đầu hiện lên câu nói cuối cùng của người thần bí kia.

“Đúng là vậy, hắn đã nhắc đến Chân Trú... Vũ Cung? A, vậy là Huyền Âm Lưu—Vũ Cung Gia? Nguyên lai thật sự là cùng một bọn...”

“Chưa thể khẳng định hoàn toàn.” Trai Đằng Nhất trầm ngâm. “Nhưng ít nhất, cả hai bên đều là tội phạm truy nã.”

“Khoan đã... Bên kia cũng có người chạy trốn sao?” Okita Soji ngạc nhiên. “Không lẽ người nói tới Vũ Cung Long Nhị? Hắn có thực lực cao như vậy sao?”

“Hắn đã dựa vào Quỷ Thần chi lực gia trì, gần như bước vào Siêu Phàm Tam Cảnh. Vì e ngại sẽ gây ra thương vong lớn hơn, chúng ta buộc phải để hắn thoát đi.”

Trai Đằng Nhất giải thích, đồng thời cũng thay Nhân Sinh Lang cùng đồng đội giữ chút thể diện:

“Chưa kể, nếu như Thổ Phương (Dokata) Phó Cục Trưởng cùng Cận Đằng (Kondo) Cục Trưởng không theo Tướng Quân đến Kinh Đô họp, thì hắn đã không thể trốn thoát dễ dàng như vậy...”

“Còn chuyện về Âm Dương Sư bị giết, đã điều tra rõ chưa?”

“Àn, bọn chúng đều đến từ Hạ Mậu phân gia Âm Dương Sư. Lần này chết sáu, bị thương ba, có thể xem như tổn thất không nhỏ.” Trai Đằng Nhất hừ lạnh một tiếng, giọng điệu mang theo vài phần hả hê.

“Mấy tên Âm Dương Sư này cả ngày mắt cao hơn đầu, lần này bị giết mất mấy người, sợ là Âm Dương Liêu sẽ phát điên mà tăng tiền thưởng truy nã. Chưa biết chừng bọn họ sẽ bí mật giở trò gì đó.”

“Vậy tiếp theo tính xử lý thế nào?” Okita Soji hỏi.

“Vũ Cung Gia đã xong đời. Đạo tràng của Huyền Âm Lưu sẽ bị Mạc Phủ thu nhận. Nhưng hai kẻ chạy trốn kia đều có khả năng đạt đến cảnh giới kiếm hào, cực kỳ nguy hiểm.”

Trai Đằng Nhất nhìn gương mặt xinh đẹp tái nhợt của Okita Soji, không muốn tiếp tục bàn chuyện công tác nữa.

“Mấy ngày tới, người cứ về trấn thủ trong quán, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, đừng chạy loạn khắp nơi... Cũng may lần này người không sao, nhưng lần sau chưa chắc còn may mắn như vậy. Dù có nôn nóng hành động, cũng phải cân nhắc tình huống cụ thể trước.”

Okita Soji cúi đầu, giọng nhỏ nhẹ. “...Ta biết rồi. Xin lỗi.”

Thấy nàng đã nhận sai, Trai Đằng Nhất cũng không tiện trách mắng thêm.

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Trước khi rời đi, Okita Soji nhìn thoáng qua cây cầu đã gãy, trong đầu lại vang lên câu nói cuối cùng của người kia.

Cảm giác rét lạnh dâng lên từ sống lưng, đồng thời, trong lòng nàng cũng nảy sinh một tia không cam lòng.

Nàng mím môi, ánh mắt kiên định.

“Người xem ta như đá mài đao sao...?”

“Thật là một kẻ đáng ghét.”

—oCo—

Tsukahara Bokuden (Trùng Nguyên Bắc Truyện) là một kiếm hào lừng danh và binh gia kiệt xuất của Nhật Bản thời Chiến Quốc.

Ông xuất thân từ dòng dõi võ học Kashima Ko-ryu, được tổ phụ truyền dạy tinh hoa kiếm thuật. Không dừng lại ở đó, Bokuden còn theo học Tenshin Shoden Katori Shinto-ryu, một trong những kiếm phái lâu đời nhất Nhật Bản.

Sau nhiều năm rèn luyện và thực chiến, ông đã sáng lập phái Kashima Shinto-ryu, cải tiến tinh hoa của các môn phái tiền bối, tạo nên một hệ thống kiếm thuật vừa thực dụng vừa mang đậm triết lý chiến đấu “chiến thắng không cần rút kiếm”.

Ngoại ô Tokyo.

Bạch Du thoát khỏi tất cả những kẻ theo dõi, trở về căn phòng nhỏ trong một khu dân nghèo.

Chương 560

DTV EBOOK

Khu vực này từng xảy ra sự kiện có người chết, lời đồn về ác quỷ xuất hiện đã khiến nhiều người e ngại, không dám lại gần.

Hơn nữa, trong thời đại này, hệ thống giám sát công cộng ở Phù Tang cũng không phát triển nhiều, ít camera an ninh, vì vậy hẳn có thể hành động dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau khi về nơi nghỉ ngơi, Bạch Du giải trừ trạng thái phụ thể.

Sương mù xám dày đặc cuộn trào, một bóng người dần hiện ra—Vũ Cung Chân Trú từ trong đó bước ra. Cơ thể mất đi sự chèo chống, nàng lão đảo suýt ngã xuống nệm tatami.

Bạch Du vươn tay, ôm ngang nàng đặt xuống chân đệm trải dưới đất.

Khi thoát khỏi trạng thái phụ thể, hẳn lập tức cảm nhận được cơ thể mình trở nên bất ổn. Hình thái con người rất khó duy trì, làn sương xám không ngừng tản ra, thể xác liên tục tạo hình rồi lại tan biến, tựa như bản thân hẳn đang bị không gian nơi này bài xích.

【 Kết thúc lần biên tập này? 】

Một dòng nhắc nhở hiện ra trước mắt.

Bạch Du nhìn thiếu nữ đang say ngủ, chuẩn bị kết thúc biên tập vận mệnh lần này thì bỗng cảm thấy một lực kéo giữ lấy mình.

Vũ Cung Chân Trú nắm lấy tay hẳn, một làn sương xám nhàn nhạt tỏa ra, thân thể nàng trở nên hư ảo.

“Tiên sinh...”

“Là ta.” Bạch Du đáp: “Chuyện đã kết thúc.”

“Thật xin lỗi.”

“Sao lại xin lỗi?”

“Ta đã thất bại... trước Tân Tuyển Tổ...”

“Nếu tu vi hai bên ngang nhau, ngươi đã không thua rồi. Thất bại lần này không có gì đáng ngại, quan trọng là sau đó phải biết hổ thẹn mà dũng cảm tiến lên.”

Bạch Du vươn tay, gõ nhẹ vào trán nàng.

“Nhưng mà lần này ngươi hành động quá mức lỗ mǎng, hoàn toàn không suy tính hậu quả, đúng không?”

“Ta...”

Vũ Cung Chân Trú cúi đầu nhận lỗi, quỳ ngay ngắn trên chǎn rồi nghiêm túc nói:

“Chân Trú biết sai rồi. Ta không nên lao vào mà hoàn toàn không nắm rõ tình hình. Cũng không nên để cảm xúc chi phối, tự ý hành động, đẩy bản thân vào nguy hiểm.”

Nhìn thái độ thành khẩn của nàng, Bạch Du cũng chẳng còn lý do để tức giận. Thực ra, ngay từ đầu hẳn cũng không hề tức giận, đây là lựa chọn của nàng, là vận mệnh của nàng.

Hắn nghĩ nghĩ, lúc này không nên cổ vũ sự bông bột của nàng. Nuôi dạy một người cũng như nuôi con gái, quan trọng nhất là giúp nàng rèn luyện tính cách độc lập, biết suy xét trước sau.

Vì thế, hắn bổ sung thêm một câu:

“Cần nhớ kỹ, nghĩ trước làm sau.”

Vũ Cung Chân Trú ngồi ngay ngắn, gật đầu chắc chắn:

“Lần sau ta sẽ không lỗ mǎng như vậy nữa!”

“Ừm... Tỉnh táo lại trước đã, rồi hãy bàn tiếp.”

Bạch Du nói:

“Ta muốn nghe thử, người định làm gì tiếp theo. Vũ Cung gia đã không còn nữa, ngoài người ra chỉ còn lại hai kẻ bị truy nã. Chiêu bài Huyền Âm Lưu chắc chắn cũng không giữ nổi. Người không thể tiếp tục ở lại nơi này, đúng chứ?”

Vũ Cung Chân Trú trầm tư một lúc, sau đó chậm rãi lắc đầu:

“Phù Tang không lớn, nếu không thể bám trụ ở hai khu vực trọng yếu là Kinh Đô và Tokyo, ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía Bắc... Nhưng phía đó toàn là địa bàn của người Ezo, có mối thù sâu sắc với Mạc Phủ. Thế nên, ta quyết định vẫn ở lại Tokyo.”

Bạch Du nhắc nhở:

“Okita Soji đã nhìn thấy mặt người, hơn nữa đặc điểm đôi mắt mù của người không thể che giấu được. Chẳng mấy chốc, lệnh truy nã sẽ lan rộng khắp ngõ lớn phố nhỏ.”

Vũ Cung Chân Trú đáp:

“Ta có thể dựa vào một tổ chức Yakuza ở Tokyo để che giấu thân phận. Họ đã từng chủ động đưa ra lời mời với ta.”

Bạch Du nghe vậy, nhướng mày:

“Yakuza sao?”

Nói thật, hẳn chẳng có mấy hảo cảm với đám người này.

Về bản chất, chúng cũng chỉ là một đám băng đảng bạo lực, dù có thể lực trong giang hồ nhưng ở thế giới siêu phàm thì chẳng đáng nhắc đến.

“Xin hãy yên tâm, ta có sự chuẩn bị.”

Vũ Cung Chân Trú giải thích:

“Khu vực Kanto rất rộng lớn, phạm vi quản hạt của Mạc Phủ chủ yếu chỉ giới hạn ở Tokyo. Những khu vực khác phần lớn nằm dưới quyền các Đại Danh Hoa tộc tự trị, nhiều tổ chức Yakuza thực chất cũng chỉ là cánh tay đen của những Hoa tộc này.”

Bạch Du chống cằm, liếc nhìn làn sương xám đang dần tỏa ra từ người mình:

“Chuyện này để sau hãy bàn. Ta muốn biết, kế hoạch tiếp theo của ngươi là gì?”

Vũ Cung Chân Trú mím môi:

“Kế hoạch của ta là... tìm lại di thể của ông ngoại, dốc lòng tu hành, nhanh chóng bước vào cảnh giới Kiếm Đạo Tam Cảnh.”

Hơi thở của nàng trở nên dồn dập:

“Nếu ta không biết thì cũng đành chịu, nhưng nếu đã biết, ta không thể khoanh tay nhìn Âm Dương Sư tiếp tục làm vậy bần di thể của ông ngoại.”

“Điều này đồng nghĩa với việc ngươi sẽ trở thành kẻ thù của Hạ Mậu bộ tộc.”

Bạch Du nhắc nhở:

“Đối phương là một trong hai trụ cột của Âm Dương Liễu.”

“Ta biết, có lẽ ta chỉ là con kiến lay cây, nhưng dù sao cũng phải thử một lần.”

“Vậy là ngươi lại bước lên một con đường báo thù khác rồi.”

Bạch Du nhìn nàng với ánh mắt vi diệu.

Chương 561

DTV EBOOK

Nếu như trước đây Vũ Cung Chân Trú không gặp được hắn, không được thay đổi vận mệnh, một khi rơi vào tay Phong Gian Gia, cuộc đời nàng sẽ chỉ còn lại một mục đích duy nhất—báo thù.

Nhưng bây giờ, đi một vòng lớn, nàng vẫn không thể tìm lại ông ngoại để sống một cuộc đời yên bình. Ngược lại, vì sự sụp đổ của Vũ Cung gia, nàng trực tiếp đối đầu với Hạ Mậu bộ tộc, một trong những trụ cột của Âm Dương Liễu.

Kẻ địch lần này mạnh hơn trước gấp bội. Dù đều là thế gia, nhưng Hạ Mậu bộ tộc vượt xa Nam Gia không chỉ một bậc.

Bạch Du không hề nghi ngờ rằng Hạ Mậu bộ tộc có những Âm Dương Sư cấp bậc trên năm mươi. Nếu không có những lão quái vật như vậy, thì ít nhất bọn họ cũng sở hữu vài Thức Thần ngang tầm cấp bậc đó.

Hoàn toàn không phải là thứ mà hắn và Vũ Cung Chân Trú hiện tại có thể lay động được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cô nương này lại cứng đầu vô cùng.

Lần nào cũng thừa nhận sai lầm, nhưng rồi lần sau vẫn phạm phải lỗi y như cũ.

Bạch Du tức giận, giơ tay cốc đầu nàng một cái, rồi đứng dậy:

“Tùy ngươi thôi.”

“Tiên sinh...”

Giọng nói của Vũ Cung Chân Trú mang theo vài phần yếu đuối, bất an, khẽ cắn môi:

“Ta nghe theo tiên sinh.”

“Ta đã nói rồi, muốn làm gì thì cứ tùy ý người.”

Bạch Du kiên nhẫn giải thích:

“Ta có thể biên tập vận mệnh, nhưng cuộc đời của người vẫn là do chính người quyết định.”

“Người là người của ta, chứ không phải con rối của ta. Đừng sống như một cái xác không hồn.”

“Nếu không biết làm sao, thì học theo Okita cô nương đi, hoạt bát một chút cũng chẳng sao.”

“Nhưng trước khi mạo hiểm, hãy suy nghĩ thật kỹ. Đừng coi mạng sống của mình như một thứ có thể tùy ý tiêu hao. Hãy sống thật tốt.”

Mãi đến lúc này, Vũ Cung Chân Trú mới chợt nhận ra rằng tiên sinh không hề trách cứ nàng vì tự ý hành động.

Điều hẳn không hài lòng chính là sự liều lĩnh suýt khiến nàng mất mạng.

Một cảm giác áy náy mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Mình vừa nói cái gì thế này?

Vũ Cung Chân Trú, người đúng là một kẻ không biết điều!

Người đáng chết thật mà!

Nàng siết chặt góc áo, cúi đầu.

Lúc này, Bạch Du liếc nhìn thông báo kết thúc biên tập vận mệnh, thở dài một hơi, ánh mắt rơi xuống cô gái đang bất an trước mặt.

Hắn để lại câu nói cuối cùng:

“Cô nương ngọc, nếu như người không còn ở đây... ta cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu.”

Khoảnh khắc nghe thấy những lời ôn nhu mà mệt mỏi ấy, Vũ Cung Chân Trú không thể kiềm chế được

nữa.

Nàng hồ thẹn vô cùng, nhưng càng nhiều hơn là một thứ xúc động không thể ngăn cản, giống như đê vỡ trước cơn lũ.

Nàng bật dậy khỏi nệm tatami, vươn tay ôm chặt lấy thanh niên trước mặt.

Đồng thời, nàng nhón chân, trong ánh mắt kinh ngạc của Bạch Du, vụng về như một con mèo nhỏ nhào tới.

Hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nàng ôm chặt.

Ngay sau đó, một cảm giác lạnh lẽo lướt qua môi.

Còn chưa kịp cảm nhận sâu sắc, tiếng nhắc nhở đã vang lên.

【 Biên tập vận mệnh đã kết thúc 】

Thân hình hắn lập tức tan thành làn sương xám, hoàn toàn biến mất.

Vũ Cung Chân Trú mất đi điểm tựa, loạng choạng ngã xuống nệm tatami.

Hai tay nàng trống rỗng, khẽ run.

Nàng lật người, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bờ môi, một dòng điện nhỏ dường như chạy dọc toàn thân.

Một cảm giác thỏa mãn không thể diễn tả thành lời khiến linh hồn nàng run lên.

Rồi sau đó—

Bắt đầu mong đợi... càng nhiều hơn.

—OcO—

Người Ainu (アイヌ), còn gọi là người Ezo hay Ái Nỗ (愛努人 - phiên âm Hán), là một tộc người thiểu số bản địa của Nhật Bản. Họ sinh sống chủ yếu tại Hokkaido, quần đảo Kuril và phần lớn đảo Sakhalin. Trước đây, người Ainu có nền văn hóa và ngôn ngữ

riêng biệt, khác hẳn với người Nhật, nhưng theo thời gian, họ dần bị đồng hóa. Ngày nay, dù số lượng không còn nhiều, họ vẫn nỗ lực gìn giữ bản sắc dân tộc thông qua ngôn ngữ, phong tục và nghệ thuật truyền thống.

【Biên Tập Vận Mệnh - Nhận, đã hoàn thành】

【Thanh trạng thái Vô Minh Quỷ được đổi mới】

【Cấp bậc tăng: từ 20 lên 22】

【Nhận được Thần Thông: Bí Kiếm - Nhất Chi Thái Dao】

【Lần này, Biên Tập Vận Mệnh thu hoạch được phần thưởng như sau】

【Điểm Vận Mệnh +300】

【Điểm Tiến Hóa Thiên Phú Anh Linh +1】

【Mức độ gắn bó tăng: từ 3 lên 4 (Tổ đội có kinh nghiệm tăng thêm 40%, tổ đội khi tâm trạng tốt thì tốc độ hồi phục được tăng cường)】

【Lễ Trang “Vũ Lạc Cuồng Lưu Chi Dạ” được thăng cấp】

Một loạt bảng thông báo ồ ạt xuất hiện, khiến Bạch Du chẳng kịp chuẩn bị.

Hắn mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong nhà, mà thời gian cũng đã trôi đến năm giờ rưỡi chiều.

Xem ra sau khi ngủ gật trên xe, hắn đã được đưa về nhà... mà còn đã ngủ đến tận mấy tiếng đồng hồ.

Biên Tập Vận Mệnh chỉ có một lần duy nhất, không thể làm lại.

Xem như lần này hắn đã cho cả nhóm leo cây trong buổi liên hoan.

Nhưng cũng chẳng sao cả.

Chương 562

DTV EBOOK

Hắn giơ tay chạm lên môi... xúc cảm lạnh lẽo kia vẫn còn vương vấn.

Chỉ trong chưa đầy một giây, nhưng đích thực là tiếp xúc rồi.

Có điều, đây là nụ hôn đầu tiên của Vận Mệnh Biên Tập Giả, liên quan gì đến hắn - Bạch Du chứ?

Là một xử nam hai đời, hắn cảm thấy vô cùng vui diệu. Phải nói sao đây... không thể nói là quá hạnh phúc, cũng chẳng đến mức khó chịu. Vì không có kinh nghiệm, hắn thật sự không biết nên phản ứng thế nào.

Đáng nói hơn, hắn vẫn còn có chút ngỡ ngàng vì Vũ Cung Chân Trú đột nhiên tập kích.

Ban đầu, chỉ định theo lệ cũ quét qua một chút độ thiện cảm thôi.

Ai mà ngờ, đột nhiên lại bị cưỡng hôn một cái? Hơn nữa, nàng còn vụng về y như một con mèo nhỏ, lao đến, hôn nhẹ một chút... Rõ ràng là cũng chẳng có tí kinh nghiệm nào.

Mới mức độ gần bó cấp 4 thôi mà?!

Vậy mà muội tử này đã chủ động mở màn một đợt tổng tiến công mãnh liệt như vậy?

Nhìn mấy kẻ có mức ràng buộc cấp 20 mà còn chưa được thế này, chẳng phải hắn sắp bị ép ăn cầu lương đến chết sao?

Bạch Du day trán: “Bình tĩnh! Bình tĩnh nào... Một lão xử nam như ta mất nụ hôn đầu cũng có gì mà phải bận tâm? Chuyện đáng để ý không phải là cái này đúng không?”

“Đừng có mà hành xử như một con khỉ tuổi dậy thì, hành vi như vậy thật quá mất mặt! Ta cũng đâu phải học sinh cấp ba mới biết yêu chứ!”

“...Mẹ nó! Khóe miệng đừng có nhếch lên nữa! Không mất mặt à?!”

Đúng là già ngây thơ có khác...

Sau khi tự chế giễu mình qua camera điện thoại, Bạch Du mất năm phút để ổn định lại tinh thần, sau đó mới quay lại với chuyện chính.

Hắn tập trung ánh mắt vào màn hình trước mặt. Một loạt văn tự hiện lên trong tầm mắt.

Không thể nghi ngờ, lần này thu hoạch từ Biên Tập Vận Mệnh không hề nhỏ. Chỉ riêng 300 điểm Vận Mệnh cũng đã quá đủ.

Nếu hắn không ra tay, đêm nay Vũ Cung Chân Trú khó lòng thoát khỏi tử kiếp.

Dù là quỷ hóa trạng thái của Vũ Cung Long Nhị, hay Tân Tuyển Tổ Dao Phủ - Okita Soji, tất cả đều là những kẻ địch cấp Tam Giai nguy hiểm.

Cô nàng không thể nào đơn độc chống lại bọn chúng được.

Vì vậy, phần thưởng dành cho hắn cũng không hề ít.

Trước tiên, hắn xem qua Lễ Trang.

【Vũ Lạc Cuồng Lưu Chi Dạ】

【Nhị Tinh Cấp - Chuyên Môn Lễ Trang】

【Hiệu quả 1: Khi Vô Minh Quỷ trang bị Lễ Trang này, trong điều kiện trời mưa đêm, sẽ kích hoạt trạng thái ý chí chiến đấu sục sôi, tăng toàn bộ thuộc tính cơ bản. Đồng thời, Anh Linh sẽ có thêm một lần Duy Trì Chiến Đấu.】

【Hiệu quả 2: Khi Vô Minh Quỷ trang bị Lễ Trang này, sẽ gia tăng một chút ngộ tính. Trong điều kiện

trời mưa đêm, ngộ tính sẽ được tăng lên đáng kể.】

【Ghi chú: “Đêm mưa chính là sân nhà của ta!”】

Quả nhiên, Lễ Trang này... đúng là có chút hữu dụng!

Lúc còn ở Nhất Tinh Cấp, điều kiện kích hoạt có vẻ quá khắt khe, phải là ban đêm trời mưa mới hiệu quả.

Nhưng khi thực chiến, mới thấy rằng chỉ cần gom đủ thiên thời, hiệu quả nó mang lại là vô cùng rõ ràng.

“Lần sau nhớ nhắc Vũ Cung Chân Trú, nếu ra ngoài chém người thì tìm lúc trời mưa...”

“Cái này mà dùng thêm mấy lần, không biết có thể lĩnh ngộ ra được kiếm pháp lợi hại gì đây?”

Đêm mưa, đeo đao, không mang dù... chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy thật có phong cách.

Ánh mắt hắn tiếp tục trượt xuống, dừng lại tại kỹ năng thức tỉnh mới.

【Bí Kiếm - Nhất Chi Thái Đao】

【Giới thiệu văn tắt: Chiêu thức Bí Kiếm của Kiếm Thánh thời Chiến Quốc. Mặc dù gọi là Bí Kiếm, nhưng trên thực tế, không ai có thể vượt qua được bốn chữ “thiên chùy bách luyện”. Khi tu luyện đến cực hạn, mỗi một kiếm đều có thể hóa thành Nhất Chi Thái Đao.】

【Hiệu quả: Mỗi lần dụng tâm chém ra một kiếm, đều có thể nhẹ nhàng gia tăng lực phá hoại của Nhất Chi Thái Đao. Kết hợp với thần bí thôi phát, có thể khuếch đại uy lực nhất chém này lên cực lớn. Trước mắt đã tăng cường gấp 180,000 lần.】

【Ghi chú: “Dùng tai mà nghe, lấy tâm mà chém.”】

“Đầu chó cái gì đây... Tử Thần Sa Mạc Nasus à?”

Bạch Du nhìn đoạn giới thiệu, bỗng dưng có cảm giác thị giác vô cùng mãnh liệt.

Loại kỹ năng không giới hạn mức cao nhất này chính là điển hình của kẻ có tài nhưng thành đạt muộn.

Có điều, nó cũng không phải là không có hạn chế. Bề ngoài thì có vẻ cộng dồn vô hạn, nhưng thực tế vẫn có một giới hạn mềm.

Nếu thật sự có thể tích lũy hàng trăm triệu tầng, vậy chỉ một kiếm là có thể chém chết tất cả. Nhưng mà... chẳng ai có thể sống lâu đến mức làm được điều đó cả.

Ngay cả người sáng tạo ra chiêu thức này, Mộ Nguyên Bặc Truyền, cũng không ngoại lệ.

Nasus trong game cũng tương tự, đầu trận thì yếu đuối, cuối trận thì yếu đuối... Chỉ có giai đoạn giữa là mạnh mẽ.

Nhìn qua thì có vẻ cộng dồn vô hạn rất ngon, nhưng bản chất nó chỉ là gia tăng lực công kích, chứ không phải HP hay giáp trụ.

Chương 563

DTV EBOOK

So với Trái Tim Khổng Thần, rõ ràng vẫn còn kém một bậc.

“Thứ giúp người ta sống đến cuối cùng luôn là thanh máu và giáp trụ, chứ không phải đao kiếm.”

Bạch Du tiếp tục xem xét phần thưởng khác: một điểm tiến hóa thiên phú Anh Linh.

Dành cho ai đây? Dùng cho ai đây?

Dù sao cũng không thể dùng cho bản thân, nên cũng không có gì phải tiếc rẻ.

Hắn mở giao diện của Vô Minh Quỷ, biến hóa so với trước không quá lớn, chỉ là bên cạnh một mục thiên phú có thêm dấu “+”.

Hắn nhấn vào.

【Có muốn tăng cấp thiên phú “Trực Giác” không?】

【Để tăng lên cấp đỏ, cần thêm hai điểm tiến hóa.】

Bạch Du xác nhận.

Màu sắc của Trực Giác lập tức trở nên sâu hơn một chút, nhưng ngoài ra cũng chẳng có biến đổi rõ rệt nào khác.

Trước mắt, thiên phú “Cần Cù Bù Kém Cỏi” của hắn muốn lên cấp tím cần đến bốn điểm tiến hóa.

Còn Vũ Cung Chân Trú, chỉ cần ba điểm là có thể tăng lên đỏ rồi.

“Khoảng cách giữa người với người thật sự quá lớn... khác biệt còn hơn cả giữa chó với mèo.”

Bạch Du lắc đầu cảm thán.

Sau khi kiểm tra xong phần thưởng, hắn chậm rãi ngồi dậy từ trên giường.

Sau khi nâng Vô Minh Quỷ lên Siêu Phàm Nhị Giai, có lẽ hắn đã có thể giải quyết được vấn đề Long Mạch Giới chặn lấy long mạch của mình.

Thi đại học cũng đã kết thúc.

Cảm giác mọi thứ đều đã xong xuôi... cả người hắn bỗng chốc nhẹ nhõm, lười biếng vô cùng.

“Mọi chuyện đều đã giải quyết, vậy tiếp theo làm gì đây?”

Hắn xoa bụng.

“Hình như đói rồi, có phải đến giờ ăn không?”

Vừa mở cửa phòng, mùi thơm đã lập tức tràn vào mũi.

Vốn không quá đói, nhưng bây giờ hắn lại cảm giác có thể nuốt sống cả một con trâu.

Cảm giác này giống như lướt nhóm chat vào nửa đêm, bỗng dưng có kẻ nào đó đăng ảnh một bàn ăn ngon lành, khiến hắn lập tức cồn cào.

“Thơm quá a~”

Hắn bước vào phòng bếp, nhìn bóng lưng quen thuộc trước mặt, hỏi:

“Tối nay ăn gì thế?”

Một giọng nữ dịu dàng vang lên:

“Người muốn ăn gì?”

Bạch Du thoáng suy nghĩ, không biết dây thần kinh nào bị chạm đến, hoặc có lẽ là do tinh thần quá mức thả lỏng, hắn vô thức buột miệng:

“Mẹ làm canh trứng gà đi.”

Đó là món ăn mà hắn thích nhất khi còn ở Địa Cầu.

Rất đơn giản... nhưng cũng rất mỹ vị.

Không hề suy nghĩ, hần cứ thế mà nói ra.

Nói xong rồi, mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Nghe thấy câu này, nữ tử trước mặt khẽ dừng động tác, ngoái đầu nhìn hần.

Ánh mắt nàng tràn đầy tình thương của mẹ và sự thương xót.

Thương Minh Nga vươn tay kéo cổ áo hần ngay ngắn lại, dịu dàng nói:

“Tốt, mũ mũ sẽ làm cho người.”

—oCo—

Nasus – Vị tướng trong Liên Minh Huyền Thoại, mang hình dạng đầu chó, thân người, gợi nhớ đến thần Anubis của Ai Cập cổ đại. Điểm đặc biệt của Nasus là có thể tích lũy vô hạn sức mạnh công kích nhờ kỹ năng [Quyền Trượng Linh Hồn], giúp mỗi đòn đánh ngày càng mạnh hơn theo thời gian. Tuy nhiên, điểm yếu của hần là giai đoạn đầu trận khá yếu, cần thời gian dài để phát huy sức mạnh.

Trái Tim Khổng Thần – Một trang bị tăng tiến phòng thủ theo thời gian, cho phép người sở hữu tích lũy vô hạn máu (HP) thông qua giao tranh. Nếu Nasus là kẻ có thể “chém gục cả thế giới” nhờ sát thương vô hạn, thì Trái Tim Khổng Thần giúp người dùng “sống lâu thành huyền thoại” nhờ lớp máu dày như núi.

Bạch Du nhìn rõ người trước mắt, lập tức cảm thấy lúng túng, xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Chuyện đến nước này, nhận nhầm người cũng chẳng có gì hay ho để nhắc lại.

Nhưng đang yên đang lành, tại sao Thương Minh Nga lại đến nhà?

Là vì hôm nay kỳ thi đại học kết thúc, hay bởi vì hần đã đoạt danh hiệu trạng nguyên của Nam Lăng Thị?

Emmm...

Người càng lớn tuổi, càng khó mở miệng gọi một tiếng “mẹ” trước mặt người khác, huống hồ lại còn gọi nhầm.

Bạch Du đi ra phòng khách, vừa hay thấy Tô Nhược Ly đang nằm nghiêng trên ghế, nhàn nhã ăn khoai tây chiên. Nhìn thấy hắn, nàng lập tức vui vẻ ra mặt, chân mày cong cong.

“Haha, cười vui vẻ như vậy?”

“Bởi vì ta vừa nhớ đến chuyện vui.” Tô Nhược Ly khước môi giương lên, vẻ mặt hớn hở.

Một tiếng “mẹ” này vốn dành cho mẫu thân nàng, thế nhưng nàng chẳng có chút ghen tị nào, ngược lại còn giống như một con mèo Maine được vuốt lông, trông vô cùng thỏa mãn.

Lúc này, Tần Tuyết Táo cũng từ trong phòng đi ra, lạnh nhạt nói:

“Kêu là mẹ hắn, cũng không phải gọi người là mẹ, cười cái gì mà cười như con ngốc vậy?”

“Ai mà ngốc chứ!” Tô Nhược Ly trừng mắt nhìn Tần Tuyết Táo, hai người đối đầu, ánh mắt như tóe ra tia lửa.

“Tốt rồi, đừng cãi nhau nữa.” Bạch Du giơ tay lên ra hiệu ngừng chiến, hỏi: “Lúc ta ngủ trên xe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là để người ngủ trên xe, chờ sau khi liên hoan kết thúc sẽ đưa người về nhà thôi.” Tần Tuyết Táo tiến lên một bước, vươn tay sờ trán hắn: “Người sẽ không có chuyện gì chứ? Ta gọi thế nào cũng không thấy người tỉnh lại.”

Chương 564

DTV EBOOK

“Không sao, có lẽ chỉ là hao tổn quá lớn. Anh Linh Chi Lý cũng không dễ dàng gì để mượn dùng.” Bạch Du thuận miệng viện cớ.

“Về sau đừng có làm loạn nữa, hôm nay ngươi khiêu chiến Mộ Diêu Tích, hành động này có thể nói là vô cùng lỗ mǎng.” Tần Tuyết Táo nghiêm túc dặn dò: “Không cần phải tranh hơn thua với đối phương, Anh Linh cũng không phải con người.”

Bạch Du đang định đáp lời, liền bị một cánh tay trắng nõn chen vào giữa.

“Muốn nói chuyện thì cứ nói, không cần động tay động chân. Còn nữa, ta làm sao lại không phải là con người?” Tô Nhược Ly ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Ta còn chân thực hơn con người nữa đấy, không giống ai kia, đến bây giờ còn chưa trưởng thành.”

“Chờ đến khi ngươi 60 tuổi, lúc đó xem ai hâm mộ ai.” Tần Tuyết Táo thờ ơ đáp.

Bị kẹp giữa hai người, Bạch Du chợt cảm thấy áp lực như núi.

Hai vị thiên chi kiêu nữ một khi bắt đầu tranh phong, tiếp theo rất có thể sẽ là trận quyết chiến đỉnh phong, mà đến lúc đó, hẳn chính là kẻ bị kẹt ở giữa.

Hắn thật sự hy vọng các nàng có thể tìm chuyện khác để làm.

Lúc này, Thương Minh Nga lên tiếng: “Bọn nhỏ, ăn cơm thôi.”

Giúp Bạch Du giải vây thành công.

Lên bàn ăn, ba người lập tức trở nên yên tĩnh.

Tô Nhược Ly hỏi: “Ba đâu rồi?”

“Còn đang bận nghiên cứu, nói là trong Ảnh Giới có một loại vật liệu nào đó cần được phục hồi nguyên trạng.” Thương Minh Nga đáp: “Hắn mà đã chìm vào nghiên cứu thì nửa tháng cũng chưa chắc về được. Bảo các con đừng để ý đến hắn... Bất quá, trước khi bận rộn hắn vẫn tranh thủ gửi tin nhắn, chúc mừng hai đứa thông qua kỳ thi võ.”

Tô Mẫu vui mừng cười tươi, gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào bát Bạch Du: “Không hổ là con trai ngoan của ta, một phát đồ ngay trạng nguyên võ của Nam Lăng Thị!”

Nàng chống cằm, chậm rãi nói: “Nhớ năm đó, mẹ của người cũng ưu tú như vậy đó.”

Bạch Du cắn một miếng thịt kho tàu, rồi hỏi: “Bây giờ có thể nói cho ta biết chuyện liên quan đến gia đình ta rồi chứ?”

Thương Minh Nga hơi trầm mặc, đặt đũa xuống, trên mặt lộ ra một tia áy náy:

“Giấu giếm người nhiều năm như vậy, là ta không đúng... Nhưng mà, ta và mẹ người thật sự rất yêu thương người, cũng rất muốn bảo vệ người... Vì vậy, chúng ta đã bàn bạc kỹ lưỡng, nếu như người không có thiên phú, liền để người ở nhà sống bình an cả đời. Chúng ta có thể nuôi người cả đời, dù ta và Tô Hạo Nhiên về già cũng không sao, vì vẫn còn Nhược Ly và Nhược Túc, hai đứa nó nhất định sẽ chăm sóc người.”

Tô Nhược Ly kinh ngạc thốt lên: “Hóa ra chúng ta bị biến thành bảo mẫu nuôi hắn à?”

Thương Minh Nga liếc mắt nhìn nàng, giận dữ nói: “Lúc trước nếu không phải người bướng bỉnh như vậy, hôn ước đã sớm được định ra rồi! Đáng tiếc Nhược Túc là tử tử, lớn hơn bảy tuổi, nếu không thì nàng còn thích hợp hơn người nhiều.”

Tô Nhược Ly không phục: “Ta, ta cũng rất ôn nhu mà! Bây giờ...”

“Ai biết người có thể thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy chứ?” Thương Minh Nga day trán, lắc đầu: “Thôi, không nhắc đến người nữa, vừa nói tới ta liền đau đầu... Hay là nói về người ta đau lòng nhất - Tiểu Ngọc Kinh đi.”

Tần Tuyết Táo truyền âm hỏi Tô Nhược Ly: “Người chắc chắn là con ruột không?”

Tô Nhược Ly nghiêng răng, hậm hực đáp:

“Đương nhiên là ta rồi! Ngay cả sở thích nam hài cũng giống nhau, có thể không phải thân sinh sao?”

Thương Minh Nga đối với Bạch Du, không thể nghi ngờ là có tình thương của mẹ, nhưng so với con gái, nàng lại càng thiên vị hẳn hơn một chút.

Thực tế, khi sinh con, nàng cùng khuê mật từng có một giao ước—nếu lần đầu sinh con gái, thì lần sau phải là con trai để được nhi nữ song toàn. Thế nhưng kết quả cả hai lần đều là công chúa nhỏ, vậy nên Thương Minh Nga đành chấp nhận nuôi cả hai. Khi còn bé, lúc bú sữa mẹ, Bạch Du và Tô Nhược Ly luôn một trái một phải, mà Bạch Du thì ngoan ngoãn, còn Tô Nhược Ly lại hiếu động, thường xuyên đá hấn.

Cũng chẳng thể trách nàng không công bằng, ai bảo lúc nhỏ Tô Nhược Ly hoàn toàn không đáng yêu, lại còn là một tiểu ma vương nghịch ngợm, cả ngày bắt nạt đám trẻ con xung quanh. Ngược lại, Bạch Du thì ngoan ngoãn, không khóc không nháo, tất nhiên người lớn sẽ thích hẳn hơn.

“Người không có ấn tượng gì về mẫu thân mình, là vì trước khi người tròn mười tuổi, nàng đã không còn ở đây...” Thương Minh Nga xót xa nói: “Rất nhiều dấu vết khi đó đều đã bị xóa sạch.”

Bà nhẹ giọng hỏi:

“Người có lẽ cũng không biết mẹ của mình tên gì đi?”

Bạch Du lắc đầu. Trong ký ức, hắn chỉ nhớ một chữ:

“Thước.”

“Ừm, mẹ của người tên là Thước... Họ Bắc Minh.”

“Bắc Minh Thước...”

Bạch Du khẽ thì thầm cái tên này, chỉ đơn giản đọc lên thôi, nhưng hắn đã cảm nhận được một nỗi niềm khó tả.

“Bắc Minh là một trong những thế gia lớn của Đại Hạ, mẫu thân người là tiểu thư dòng chính của gia tộc.”

Tô Nhược Ly nhú mày, truy hỏi:

Chương 565

DTV EBOOK

“Vậy nên, ngoại công ngoại bà của hần vẫn còn khỏe mạnh chứ?”

“Không biết.”

Thương Minh Nga thản nhiên đáp:

“Nhưng Bắc Minh thế gia không phải nơi tốt đẹp gì. Để duy trì địa vị, bọn họ thường bóc lột giá trị của từng thành viên trong gia tộc. A Thước vốn đã có hôn ước được định sẵn, nhưng nàng lại bỏ trốn đến Bạch gia, sinh ra Ngọc Kinh để ẩn mình... Trong mắt Bắc Minh gia, thân phận của Ngọc Kinh chưa bao giờ được thừa nhận.”

“Chuyện này đối với một thế gia danh giá mà nói, chắc chắn là tổn hại mặt mũi lớn lắm?”

“Đương nhiên rồi! Ban đầu, bọn họ không thiếu những chiêu trò để gây khó dễ đâu!”

Thương Minh Nga tức giận đập bàn:

“Không ít thủ đoạn rất tàn nhẫn!”

“Bất hạnh thay, nhà mẹ ta chỉ là một gia tộc tam lưu ở Kinh Thành, không giúp được gì nhiều... Cách tốt nhất lúc đó là rời khỏi nơi đó, đến Nam Lăng sinh sống.”

“Khi ấy, A Thước đang mang thai, nàng chọn ở lại Nam Lăng để dưỡng thai. Nhưng mà...”

Bà nói đến đây thì dừng lại, im lặng một lúc lâu.

Bạch Du nhìn bà, giọng trầm tĩnh:

“Bất kể chuyện gì, ta đều có thể chịu được.”

“Ai...”

Thương Minh Nga cười khổ, chậm rãi nói:

“Nhưng mà, mẫu thân ngươi đã bị trúng độc. Bắc Minh gia muốn bóp chết ngươi từ trong trứng nước, không tiếc ra tay với chính mẹ ruột ngươi. Chính vì chuyện này mà nàng bị để lại ám thương, đồng thời... huyết mạch Thần Thông bẩm sinh của ngươi cũng bị phế bỏ.”

Bà siết chặt tay Bạch Du, rồi lại sợ làm hấn đau nên vội nói lỏng, ánh mắt đầy đau đớn và giằng xé.

“Thiên phú vốn dĩ là món quà lớn nhất mà cha mẹ ngươi để lại. Nếu không bị Bắc Minh gia phá hoại, ngươi hẳn đã có một thiên phú vô song. Nhưng bọn họ không thể chấp nhận được chuyện huyết mạch của Bắc Minh gia lại rơi vào tay kẻ khác!”

Tần Tuyết Táo nghe vậy, sắc mặt đại biến, thốt lên:

“Điên rồi! Ngay cả một đứa trẻ còn chưa ra đời mà cũng xuống tay được ư?”

Bạch Du cũng sờ:

“Vậy nên, ta mới có thiên phú cấp trắng... Vì từ khi sinh ra đã bị tổn thương.”

“Chúng ta luôn rất lo lắng, sợ rằng khi ngươi lớn lên sẽ không chấp nhận nổi sự thật. Nhìn ngươi lúc nhỏ ngoan ngoãn, thậm chí có phần ngốc nghếch, ta sợ rằng đó là do bị tổn hại từ trong bụng mẹ...”

“Thật lòng mà nói, chúng ta rất sợ ngày ngươi trưởng thành. Mẹ ngươi đã không ít lần nói với ta, nàng sợ rằng một ngày nào đó, ngươi sẽ chất vấn nàng: ‘Vì sao ta lại là một phế vật?’”

“Nàng không biết phải trả lời thế nào. Ta cũng không biết. Ta không dám nói ra sự thật với ngươi. Càng nói nhiều, lại càng làm tổn thương ngươi.”

Thương Minh Nga nói đến đây, trong giọng điệu dường như có chút khoan khoái. Dường như sau bao

năm đè nén, cuối cùng nàng cũng có thể thổ lộ nỗi lòng.

“Thế nhưng...”

“Bọn họ tuyệt đối không thể ngờ rằng—dù không có những thứ đó, người vẫn xuất sắc như vậy!”

“Người đã đạt được thành tựu này bằng chính nỗ lực của mình, không cần dựa vào huyết mạch Tiên Thiên, không cần thể gia tài nguyên, mà hoàn toàn bằng thực lực!”

“Cho dù không có huyết mạch Bắc Minh thì đã sao? Người vẫn là thiên tài, vẫn có thể đánh bại Anh Linh Tiên Thiên, vượt qua Võ Thánh Các cao đồ, đủ tư cách đặt chân vào Học Viện Bồng Lai!”

“Ngọc Kinh, người là niềm kiêu hãnh của chúng ta!”

Thương Minh Nga ghen ngào, nước mắt giàn giụa:

“Từ hôm nay trở đi, cuối cùng... chúng ta cũng có thể không cần lo lắng hãi hùng nữa rồi!”

—oCo—

Sau hơn mấy trăm chương, ta mở đầu chính là Phế Vật Lưu?

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây... quả nhiên vận mệnh trêu người, để ta từ vạch xuất phát của một thiên tài lại bị ép bước lên con đường “phế vật nghịch tập”.

Một thân thiên phú tuyệt thế, huyết mạch Thần Thông, đáng lẽ ta phải là thiên kiêu tung hoành cửu thiên thập địa, lại bị người ta hạ độc thủ, phế đi tất cả ngay từ trong bụng mẹ.

Nhưng phế vật thì sao?

Trời cao không cho, ta tự giành lấy!

Không có huyết mạch Bắc Minh? Vậy ta sẽ dùng chính đôi tay này, tạo ra huyết mạch mạnh hơn gấp

bội!

Không có Thần Thông Tiên Thiên? Vậy ta sẽ tu luyện đến đỉnh phong, để cả thế gian phải quỳ gối trước sức mạnh của ta!

Từ hôm nay, ai dám gọi ta là phế vật—ta sẽ khiến hắn hối hận suốt đời!

Nhìn nữ nhân trước mắt nước mắt giàn giụa, Bạch Du rút cuộc cũng hiểu rõ cảm giác không hài hòa đó đến từ đâu.

Vì sao từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ?

Bởi vì tất cả mọi người xung quanh đều đối xử với hắn quá tốt.

Rõ ràng hắn sinh ra và lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, ấm áp, nhưng lại không ngừng cố gắng từng khắc.

Có lẽ, sâu trong tâm khảm, hắn mơ hồ nhận ra điều gì đó.

Làm con cháu được thân nhân chăm sóc vốn là lẽ đương nhiên. Nhưng đến mức Thương Minh Nga và Tô Hạo Nhiên xem hắn như con ruột mà đối đãi, thì quả thực có phần hơi quá mức.

Nàng không phải mẫu thân ruột của hắn, vì sao lại đối xử tốt với hắn như vậy?

Chương 566

DTV EBOOK

Không chỉ đơn thuần là vì từng cho hân bú sữa, hay vì quý mến, mà nhiều hơn cả... là vì áy náy.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy có lỗi với hân.

Ngay từ khi hân chưa ra đời, mọi người đã cho rằng đứa trẻ này phải chịu quá nhiều gian truân, thậm chí cả đời cũng không thể bù đắp được sai lầm ấy.

Vì vậy, họ mới muốn dùng mọi cách để bù đắp cho hân.

Bạch Du lúc này chỉ muốn hỏi một câu: Nếu như hân thật sự là một kẻ vô dụng, vậy việc từ nhỏ đã tác hợp hân với Tô Nhược Ly có phải cũng nằm trong tính toán của bọn họ?

Thật sự rất khó nói...

Nếu như không có sự cố bất ngờ xảy ra, không có đám cuồng tín thế ngoại thần làm loạn, không có vụ tai nạn giao thông khiến hân xuyên qua thế giới này...

Có lẽ cả đời này Bạch Du sẽ bị giam cầm trong cái thị trấn Nam Lăng này, tự khóa chặt mình, cũng khóa chặt luôn cả Tô Nhược Ly.

Chính loại cảm giác này khiến hân cảm thấy bức bối, không thể nào diễn tả được, chỉ có thể cố gắng gấp bội mà thôi.

Nhưng cố gắng có thực sự mang lại thành quả hay không... lại là một vấn đề khác.

Bạch Du không cho rằng mình đã nỗ lực quá nhiều.

Hân chỉ dựa vào hack và siêu năng lực.

Chỉ là thân nhân hắn không biết... Mà cho dù có biết, thì sao chứ?

Hack không phải cũng là một phần thực lực của hắn sao?

Cứ để cái hệ thống chết tiệt đó nói xem!

Thôi kệ, dù sao hắn cũng là người xuyên việt. Dựa vào hack thì đã sao?

Huống hồ, nếu không có sự giúp sức của hệ thống, dù hắn có cố gắng đến mấy, thì tương lai sáng lạn nhất cũng chỉ có thể làm một ông chủ giàu có, hoặc trở thành một thiên tài nghiên cứu khoa học đỉnh cấp. Còn muốn rung chuyển thế gia? Quả thực quá khó khăn!

Bạch Du nắm chặt tay Thương Minh Nga, khẽ mỉm cười:

“Đã đến lúc để Bắc Minh Gia mở rộng tầm mắt về năng lực của ta rồi... Nếu sớm biết vậy, có khi ta đã đi Kinh Đô dự thi đại học, thử một lần đăng long.”

Nghe được lời nói có phần khoác lác này, Tô mẫu bật cười trong nước mắt:

“Người có thể đi đến bước này, ta đã mãn nguyện lắm rồi... Người đời ai cũng mong con mình xuất chúng, nhưng ta chỉ mong người bình an mà thôi.”

Nàng cay đắng nói tiếp:

“Ta, Thương Minh Nga, từ nhỏ đã quen biết mẫu thân người, làm bằng hữu suốt ba mươi năm, vậy mà chỉ có thể tro mắt nhìn nàng gặp nạn, chẳng thể giúp gì được.”

“Cho nên, ta tuyệt đối không muốn chuyện của thế hệ trước lại lặp lại trên thế hệ các người.”

“Cũng may lão thiên phù hộ, con cái của ta đều rất xuất sắc.”

“Nhược Ly mang trong mình huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, có nàng ở bên cạnh người, ta cũng có thể yên tâm hơn.”

“Các người... đều là niềm tự hào của ta.”

Tô Nhược Ly nghe xong, viền mắt đỏ hoe, lập tức lao vào ôm lấy mẫu thân.

Tần Tuyết Táo yên lặng uống một ngụm trà, ánh mắt quét qua khung cảnh trước mặt. Cảnh tượng này đột nhiên khiến nàng cảm thấy mình có vẻ như không hợp với bầu không khí nơi đây... Có khi nào nàng đến không đúng lúc?

“Được rồi, được rồi, ngồi xuống đi.”

Thương Minh Nga buông tay, khẽ nhéo tai nữ nhi: “Người ôm ta chặt thế này, ta còn ôm Tiểu Ngọc Kinh thế nào được?”

“Me!”

“Đừng có làm nũng, sắp trưởng thành rồi, nên thận trọng một chút.”

“Đây là lần đầu tiên ta nghe nói có người xem con gái ruột của mình như một công cụ hình người.”

“Ta có nói như vậy sao?” Thương Minh Nga gõ nhẹ lên đầu nữ nhi, giọng có phần nghiêm túc: “Nữ nhân vốn yếu đuối, nhưng làm mẫu thân thì phải mạnh mẽ... Ta đã mất đi Nhược Túc, cho nên dù thế nào cũng không thể để mất các người nữa.”

Tô Nhược Ly ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lúc này, Bạch Du đã bình ổn lại cảm xúc, tiếp tục hỏi:

“Mẫu thân ta là thiên kim của Bắc Minh thế gia, vậy còn phụ thân ta thì sao?”

Hắn nhíu mày khó hiểu: “Bạch gia chắc cũng là một gia tộc danh giá hiển hách chứ?”

“Đương nhiên là không phải.”

Thương Minh Nga cũng không ngạc nhiên khi hắn đặt câu hỏi này, chỉ thản nhiên đáp:

“Bạch gia không phải thế gia, cùng lắm cũng chỉ là một gia đình bình thường, hơn nữa còn đơn truyền. Đến đời người cũng chỉ có ba người... Cho nên Bắc Minh thế gia tuyệt đối sẽ không đồng ý để A Thược gả vào đó.”

Bạch Du trầm nghĩ, cha ruột hắn đúng là có bản lĩnh, vậy mà có thể lừa được nữ nhi của Bắc Minh thế gia về tay.

“Vậy phụ thân ta rốt cuộc là người thế nào?”

“Một kẻ vô dụng.”

Thương Minh Nga đáp ngay không chút do dự, khuôn mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

“Ờ?”

“Một tên có chút nhan sắc, thiên phú tạm ổn, tu vi cũng không đến nỗi tệ, nhưng xét đến cùng vẫn là phế vật.”

Thương Minh Nga gõ mạnh xuống bàn, giọng có chút hậm hực:

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy A Thược, hắn đã si mê đến mất lý trí, cứ như cao dán da chó, bám chặt không buông!”

Chương 567

DTV EBOOK

“Sớm biết A Thuộc sẽ vì hấn mà chịu nhiều cực khổ như vậy, năm đó ta đã nên một cước đá hấn văng ra khỏi tông môn!”

Bạch Du: “.....”

Cùng là cha con, sao lại có sự đối xử chênh lệch lớn đến vậy?

Đây là lần đầu tiên hấn thấy Tô mẫu đánh giá một nam nhân ác liệt như thế.

Tô Nhược Ly khẽ ghé sát Bạch Du, nhỏ giọng thì thầm: “Ta nghi ngờ mẫu thân có tình cảm đặc biệt với Bắc Minh a di, nhưng mà không có chứng cứ.”

“Ta nghe thấy hết rồi đấy!”

Thương Minh Nga lập tức trừng mắt nhìn nữ nhi: “Ta không phải loại người đó! Nếu ta có sở thích như vậy, người nghĩ người từ đâu mà ra?”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, giọng đầy bức bối:

“Ta chỉ là... cảm thấy không đáng thay cho A Thuộc mà thôi!”

“Ta biết hai người bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, cũng biết Bạch Tinh Hà có tiềm năng trở thành Võ Thánh, ta từng mong họ có thể hạnh phúc bên nhau... Nhưng kết quả thì sao?”

“Hấn là trượng phu, vốn dĩ nên bảo vệ thể diện của mình. Nếu đã không làm được điều đó, thì đừng trách ta tuyệt tình! Ta chẳng việc gì phải nể mặt hấn cả!”

Giọng điệu đầy căm giận.

“Vậy Bạch Tinh Hà bây giờ ở đâu?”

Bạch Du cũng dứt khoát gọi thẳng tên, đến mức này rồi thì chẳng cần giữ gìn thể diện cho người cha ruột chưa từng gặp mặt kia nữa, nếu không chỉ khiến Thương Minh Nga thêm bực tức mà thôi.

“Không biết, chắc là mất tích rồi.”

Thương Minh Nga nhớ lại, chậm rãi nói:

“Từ lúc biết mẫu thân người trúng độc, hắn liền rời đi tìm dược liệu giải độc, kết quả là một đi không trở lại. Không ai biết hắn đã đi đâu... Ngay cả gia gia người cũng không tìm được tung tích của hắn.”

Bạch Du trầm mặc.

Cốt truyện kiểu này nhìn thế nào cũng thấy đầy mùi “drama”. Phụ thân mất tích một cách bí ẩn, có khi đã chết, cũng có khi đang ẩn nấp ở một nơi nào đó chờ hắn đến tìm và kích hoạt nhiệm vụ.

Từ khi sinh ra, hắn chưa từng gặp cha ruột, cũng chẳng có chút tình cảm nào với người này.

Tạm thời cứ coi như một công cụ kích hoạt cốt truyện mà thôi.

Nhưng hắn chợt nhớ đến một chi tiết khác, liền thuận miệng hỏi:

“Gia gia ta cũng từng đi tìm hắn sao?”

Bạch Phá Quân—cái tên này Bạch Du không hề xa lạ. Lão gia tử quanh năm phiêu bạt bên ngoài, nhưng mười năm trước vẫn còn ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng gửi thư và quà về, đủ để thấy rất xem trọng cháu trai.

“Ân, Bạch Phá Quân đi tìm...”

Thương Minh Nga khựng lại một chút, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý. Nàng khẽ nhún mày, tựa như đang cân nhắc xem có nên nói tiếp hay không.

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng đã có quyết định, không cần thiết phải giấu giếm làm gì.

“Gia gia ngươi, Bạch Phá Quân, là một nhân vật không hề tầm thường.”

“Rất đáng gờm sao?”

“Đương nhiên, bởi vì hắn là một trong những người bị quan phương Đại Hạ liệt vào danh sách Thập Hung.”

Trong ánh mắt Thương Minh Nga lóe lên vẻ sùng kính cùng ngưỡng mộ:

“Đến tận bây giờ, hắn vẫn còn có tên trong danh sách đó.”

“Thập Hung?” Bạch Du chưa từng nghe qua danh xưng này, khó hiểu hỏi:

“Cái này là gì?”

Đại Hạ sao lại có nhiều bảng xếp hạng với danh hiệu kỳ quái như vậy chứ?

“Thập Hung và Thập Cường...”

Tần Tuyết Táo cuối cùng cũng tìm được cơ hội để lên tiếng, lập tức giải thích:

“Đây là hai danh sách do Quan Tinh Ti – một trong Thập Ti của Đại Hạ lập ra. Quan Tinh Ti chuyên nghe ngóng tình hình thiên hạ, khống chế mọi biến động trong Đại Hạ. Họ có thể chiêm tinh suy diễn vận mệnh, thậm chí xâm nhập sâu vào lòng đất để theo dõi động tĩnh trong Ảnh Giới.”

“Ngoài ra, bảng Thập Cường liệt kê mười người có chiến lực mạnh nhất đang hoạt động công khai ở Đại Hạ. Danh sách này thay đổi theo từng trận chiến, thường chỉ mất vài năm là có biến động.”

“Còn bảng Thập Hung, chính là danh sách mười tên hung đồ nguy hiểm nhất Đại Hạ. Những kẻ có mặt trong danh sách này đều bị truy nã với mức treo

thưởng cực cao. Một khi xuất hiện, tất sẽ gây ra đại họa.”

Thương Minh Nga mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“Và đứng ở vị trí thứ mười trong Thập Hung, chính là Bạch Phá Quân – gia gia của ngươi. Nhưng chuyện này chỉ có rất ít người biết, không thể tùy tiện lộ ra ngoài. Nếu không, sẽ rước lấy không ít phiền toái.”

“Chỉ là phiền toái thôi sao?”

Tần Tuyết Táo xác nhận lại:

“Không phải sẽ là đại họa ngập đầu ư?”

“Ngươi có biết tại sao Bạch Phá Quân lại bị liệt vào Thập Hung không?”

Ba người đồng loạt lắc đầu.

“Hắn một thân một mình xông vào Kinh Thành, tấn công Bắc Minh Gia. Không chỉ vậy, hắn còn phá nát cả cửa chính của ba gia tộc có liên minh với Bắc Minh Gia, hủy tám biển gia tộc bọn chúng. Trong trận chiến đó, mười bảy trưởng lão bỏ mạng, ba vị gia chủ trọng thương, còn gia chủ Bắc Minh thì bị hắn đánh gãy hai chân, phế bỏ võ công.”

“Trận chiến này kéo dài suốt ba ngày ba đêm, náo loạn toàn bộ Kinh Thành.”

Chương 568

DTV EBOOK

Thương Minh Nga thuật lại câu chuyện bằng giọng điệu điềm tĩnh, nhưng Bạch Du có thể nhận ra nàng đang cố kiềm chế sự kích động của bản thân.

“Tê...”

Bạch Du hít một hơi lạnh, lắp bắp hỏi:

“Gia gia ta... chẳng lẽ chính là vì chuyện này?”

“Đúng vậy.”

Thương Minh Nga gật đầu:

“Cho nên hẳn rất bao che người nhà. Nếu người gặp chuyện gì, hẳn nhất định sẽ vượt ngàn dặm để gấp rút trở về.”

“Năm đó, khi hẳn đại náo Bắc Minh Gia, chuyện này đã trở thành đề tài nóng hổi trong thiên hạ. Bắc Minh Gia mất sạch mặt mũi, các thế lực ở Kinh Đô cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này. Cuối cùng, vẫn là vị chủ nhân Ti Trù Thủ Sáo ra mặt, khuyên bảo gia gia người dừng tay.”

“Nội tình cụ thể ra sao thì ta không rõ, chỉ biết rằng, sau trận chiến ấy, gia gia người rời khỏi Kinh Thành, quay về Nam Lăng Thị. Đồng thời, hẳn cũng chính thức lọt vào danh sách Thập Hung. Tại đó, hẳn ở lại suốt mười năm, đến mấy năm trước thì rời Đại Hạ, chu du thế giới.”

“Ta đoán, có lẽ hẳn đã đạt được một thỏa thuận nào đó với đối phương. Điều kiện trao đổi có thể là hẳn sẽ không trở về Đại Hạ trong một khoảng thời gian nhất định. Trong suốt mười năm đó, hẳn đã ở lại Nam Lăng Thị để chăm sóc người.”

Nàng nhìn Bạch Du, khẽ thở dài:

“Những gì ta nói cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Vì trong suốt mười năm qua, gia gia người còn luôn tìm kiếm tung tích phụ thân người. Bất kể Bạch Tinh Hà có hỗn đản thế nào, thì cũng chẳng liên quan đến ông ấy. Gia gia người đã làm hết trách nhiệm của một bậc trưởng bối, chỉ là... có những chuyện không thể do ông ấy quyết định mà thôi.”

Bạch Du gãi đầu một cái, cố gắng tiêu hóa lượng thông tin khổng lồ này.

“Gia gia ta lợi hại như vậy...”

“Vậy chẳng lẽ ta ra nước ngoài thì không cần phải phấn đấu nữa?”

Hắn đột nhiên nhớ đến chuyện gia gia từng muốn tìm cho hắn một vị hôn thê. Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Du có chút chột dạ – không chừng đây là sự thật cũng nên.

Tô Mẫu thấy tâm tình hắn phức tạp, nhẹ giọng khuyên:

“Ta biết lúc này người đang rất rối loạn. Nhưng người không cần phải tiếp nhận mọi thứ ngay lập tức. Dù gia đình người có thế nào cũng không quan trọng... Gia gia người ở tận hải ngoại, không giúp được gì cho người. Còn chuyện mẫu thân người, hiện tại cũng không phải thứ mà người cần lo lắng.”

Bạch Du bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên.

“Di...”

“Hình như mẫu thân ta có vấn đề thì phải?”

Hắn nhìn chằm chằm Thương Minh Nga, giọng nói bình ổn nhưng ẩn chứa sự trầm lắng đầy áp lực.

“Mẫu thân ta, có phải vì Lục Giáp Thời Độc, để lại ám thương nên mới sớm qua đời không?”

Ngay khi hắn hỏi câu này, bầu không khí trong phòng đột nhiên lạnh lẽo, sát khí tràn ngập.

Nhưng ngay sau đó, cỗ sát khí ấy liền bị một câu nói phá tan.

“Không phải.”

“Kỳ thật, mẫu thân ngươi... vẫn chưa chết.”

“Ân?”

“A Thuộc, nàng chỉ là... đã bị bắt trở về mà thôi.”

“???”

Nói đơn giản, đây chẳng khác nào cú sốc như ngày thi đại học vậy.

Quá nhiều chuyện ngoài ý muốn đã phát sinh.

Ví dụ như việc Bạch Du phát hiện ra mình là người xuyên việt, thế nhưng lại không có cái kịch bản “phụ mẫu đều mất” quen thuộc...

Chuyện này hình như có hơi sai sai so với thiết lập tiêu chuẩn của Cô Nhi Viện Khởi Nguyên a?

Sau một phen thương lượng với Thương Minh Nga, Bạch Du cuối cùng cũng biết được một chút tin tức liên quan đến Bắc Minh Thuộc.

Mặc dù huyết mạch của hắn đã bị phế bỏ, nhưng Bắc Minh Thuộc vẫn là dòng chính trong tộc, không có khả năng lưu lạc bên ngoài.

Nàng trở về gia tộc, phần lớn là vì muốn đảm bảo sự an toàn cho con trai mình. Nhưng kết quả... hắn là đang bị giam lỏng.

Hơn nữa, chuyện này lại xảy ra ngay sau khi Bạch Phá Quân rời khỏi Đại Hạ.

Chỉ e rằng ngay khi hắn vừa đi không bao lâu, người của Bắc Minh Gia đã lập tức tìm đến.

Sau khi xác nhận Bạch Du không sở hữu huyết mạch Thần Thông của Bắc Minh Gia, bọn chúng cũng

không cần thiết phải ra tay với hắn.

“Làm việc thật là dứt khoát a.”

Bạch Du không hề tức giận, trái lại còn cảm thán với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh:

“Đây chính là thủ đoạn của ngàn năm thế gia sao? Quả nhiên đủ tàn nhẫn.”

“Bạch Gia và Bắc Minh Gia đã chính thức trở mặt. Nhưng người vẫn còn an toàn, xem ra Bắc Minh Gia vẫn vô cùng kiêng kỵ sự tồn tại của Bạch Phá Quân.”

Tần Tuyết Táo đứng bên cạnh lên tiếng, sau đó lại bổ sung thêm một câu:

“Có điều... lão gia tử hiện tại đang ở tận hải ngoại, không có khả năng bảo vệ người ngay tức khắc.”

“Có một Võ Thánh, thế nào cũng phải xem như Võ Thánh thế gia, vậy mà lại rơi vào hoàn cảnh này sao?”

Tô Nhược Ly lộ ra vẻ kinh ngạc xen lẫn tiếc nuối:

“Người một nhà bị ép phải chia lìa... Loại chuyện này ta cứ tưởng chỉ có trong phim truyền hình mới có.”

“Hiện thực còn tàn khốc hơn.”

Thương Minh Nga hừ lạnh:

Chương 569

DTV EBOOK

“Các đại thế gia tính toán chung quy cũng chỉ xoay quanh một chữ lợi. Ngàn năm thế gia vốn dĩ là tập hợp của những kẻ đứng trên tầng lớp lợi ích. Để bảo vệ địa vị của mình, bọn chúng có thể làm bất cứ điều gì, đương nhiên cũng chẳng có thứ gọi là tình người.”

“Cùng Bạch Gia giao hảo, chẳng phải cũng đồng nghĩa với việc kết thân với một Võ Thánh hay sao? Đây không phải là chuyện tốt à?”

Tần Tuyết Táo cười nhạt, giọng điệu mang theo chút châm chọc:

“Hay là nói... Bắc Minh Gia thật sự đã mù đến mức này, ngay cả Chân Long cũng không nhận ra?”

“Bạch gia căn cơ quá nông, dù cũng có trăm năm lịch sử nhưng phần lớn thời gian lại kinh doanh ở nước ngoài. Về sau gặp biến cố, họ mới từ La Mã quay về trong nước... Cho đến khi Bạch Phá Quân đăng long trạng nguyên, Bạch gia mới bắt đầu nổi danh. Nhưng chung quy, tất cả cũng chỉ dựa vào một mình Bạch Phá Quân.”

Thương Minh Nga nói như vậy là vì từng nghe chính Bạch Phá Quân nhắc qua:

“Lão gia tử cũng hiểu rõ Bạch gia trong nước thế yếu, dù đã trở lại Đại Hạ hơn trăm năm, nhưng mười năm qua cũng không tạo dựng được quan hệ gì đáng kể. Bởi vì căn cơ của Bạch gia vẫn nằm ở nước ngoài, thậm chí ngay cả khi Bạch lão gia tử đột phá Võ Thánh, cũng là tại hải ngoại.”

“Vậy nên, trong nước rất ít người biết đến. Nếu không phải sau này gặp mặt, chúng ta cũng không

ngờ rằng Bạch Tinh Hà lại là con trai của Bạch Phá Quân.”

“Bắc Minh gia sau khi biết chuyện hẳn sẽ hối hận vô cùng, nhưng nếu Bạch Phá Quân không vạch mặt gây náo loạn kinh đô một trận, khiến cả thiên hạ khiếp sợ, thì Bắc Minh gia há lại có thể xem hẳn ra gì?”

Đây chính là một nghịch lý.

Nếu một người ngày thường không bộc lộ sức mạnh, không phô trương quyền uy, kẻ khác sẽ cho rằng hẳn yếu mềm, dễ bị chèn ép.

Chỉ khi người đó phản kích, kẻ thù mới hiểu rõ sự lợi hại của hẳn. Nhưng đến lúc đó, thù hận đã kết, mâu thuẫn đã sâu, không thể tránh khỏi đối đầu.

Song, vấn đề này cũng không phải do Bạch Phá Quân. Lão gia tử quanh năm bên ngoài, khi thì bế quan tu luyện tại bí cảnh, lúc lại hành tẩu Ảnh Giới hoặc rong ruổi phương Tây, thu thập gia nghiệp tổ tiên. Hẳn nào có hay biết trong nhà lại có một tên nghịch tử dám hủy hoại cả huyết mạch của thế gia ngàn năm? Lui một bước mà nói, nếu chỉ là thứ nữ thì thôi, nhưng đích nữ... hẳn làm sao có thể nhịn?

Khi lão gia tử trở về, trong nhà đã là một mảnh hỗn loạn. Chính mình không chỉ có con dâu mà còn có cả cháu trai, nhưng nhi tử lại mất tích. Nàng dâu và cháu trai cũng đều bị người ta hãm hại.

Ngay khoảnh khắc đó, tâm trạng của lão nhân ra sao, e rằng không ai có thể đoán được.

Chỉ có thể mừng tượng một chút mà thôi...

Một lão nhân trầm mặc ít nói, trên người mang đầy sát khí, từ Nam Lăng một đường tiến thẳng đến Kinh Đô. Mỗi bước chân, mỗi giây phút trôi qua, lửa giận trong lòng hẳn càng bùng cháy dữ dội.

Dù biết rõ rằng trả thù cũng chẳng thể thay đổi điều gì, nhưng cơn giận này, hắn nuốt không trôi!

Thế là hắn giơ nắm đấm lên, nện thẳng vào đại môn Bắc Minh gia. Khoảnh khắc tấm biển trên cổng lớn sụp xuống, sát khí cuộn cuộn, hung uy ngút trời, đánh thức toàn bộ những kẻ quyền quý giả chết bấy lâu.

Danh tiếng hiển hách của Bạch gia lưu lại từ đó.

Sau khi trận chiến ấy kết thúc, hắn trở về nhà, chấp nhận bị ép đóng vai một gia gia bình thường, cố gắng quên đi tất cả.

Bởi vì tất cả bọn họ đều biết...

Đứa trẻ kia vốn đã mang khuyết thiếu từ khi sinh ra. Đời này, nó không thể nào bước lên con đường Siêu Phàm.

Bạch Du nghĩ đến đây, không khỏi thấp giọng lầm bầm:

“Xem ra là ta đã làm chậm trễ mười năm của tất cả mọi người...”

Bắc Minh Thước, Bạch Phá Quân – cả hai đều lưu lại nơi này suốt mười năm, chỉ vì muốn chăm sóc hắn, muốn hắn có một tuổi thơ ấm áp nhất có thể.

Ngay từ đầu bọn họ đã biết, sớm muộn gì cũng bị ép chia cắt, nhà tan cửa nát. Nhưng bọn họ vẫn cam lòng tận lực bảo vệ hắn.

Nếu không mất mười năm ấy, có lẽ...

Hắn đứng dậy, trầm mặc đi về phòng. Tâm trạng phức tạp đến mức không thể diễn tả, hắn cần yên tĩnh một chút.

May mắn thay, bản thân hắn không chỉ là một thiếu niên bình thường, mà còn là một người xuyên việt. Nếu không, e rằng những chuyện này sẽ quá sức chịu đựng.

Khi Bạch Du trở về phòng, bầu không khí trên bàn ăn trở nên trầm mặc.

Thương Minh Nga mắt đỏ hoe, bờ môi run rẩy. Nàng nhẹ nhàng lau khóe mắt, giọng nói khẽ nghẹn ngào:

“Điều ta sợ nhất, chính là đứa nhỏ này sẽ thực sự nghĩ như vậy...”

Chăm sóc hẳn... sao có thể là chậm trễ chứ?

Rõ ràng, đây là một chuyện mà ai cũng tha thiết ước ao.

Có bậc cha mẹ nào lại không mong được nhìn thấy con mình trưởng thành chứ?

Chương 570

DTV EBOOK

Điều tiếc nuối lớn nhất của những người làm cha mẹ, chính là bỏ lỡ khoảnh khắc con cái trưởng thành...

Thương Minh Nga mỗi lần trở về Kinh Thành, luôn tìm cách ghé thăm Bắc Minh Thước. Mỗi lần như vậy, nàng đều mang theo một bộ ảnh, chỉ để kể cho nàng ấy nghe về đứa trẻ này. Chỉ cần nhắc đến chuyện của hài tử, bọn họ có thể trò chuyện rất lâu.

Mỗi lần như thế, Thương Minh Nga đều có thể cảm nhận được luồng khí lạnh trên người Bắc Minh Thước tiêu tán đi ít nhiều. Nếu không, nàng ấy sẽ giống như một pho tượng băng giá, chẳng còn dáng vẻ của một con người có máu có thịt.

“Nếu hắc đã nghĩ như vậy, cũng không còn cách nào khác.”

Tần Tuyết Táo khẽ nhắm mắt, giọng điệu bình thản:

“Dù sao, không phải đứa trẻ nào cũng cảm thấy sự ra đời của mình là một điều đáng để chúc phúc.”

Tô Nhược Ly lắc đầu:

“Đầu gối tuy nói vậy, nhưng trong lòng hắc vẫn hiểu rõ, người nhà đều rất yêu thương hắc. Chỉ là hắc cảm thấy mình không xứng đáng với tình yêu đó mà thôi.”

“Có gì mà không xứng đáng?”

Thương Minh Nga thoáng giận dữ, nhưng lại không biết nên giận ai. Cuối cùng, nàng thở dài, giọng nói trở nên dịu dàng hơn:

“Hài tử vốn dĩ nên được cha mẹ và người thân yêu thương. Hắc thấy có lỗi, nhưng chúng ta lại chỉ cảm thấy có lỗi với hắc...”

Tần Tuyết Táo bình tĩnh nói:

“Cảm giác áy náy không thể bù đắp bằng cách này. Quá yêu chiều sẽ khiến một người trở nên vô dụng, mà giấu giếm sự thật cũng sẽ khiến người ta tổn thương.”

Nàng đứng dậy, ánh mắt dừng trên người Thương Minh Nga, cố gắng đè nén cảm xúc:

“Dù thế nào đi nữa, ta không thích cách giấu diếm này. Các người đang làm tổn thương hẳn, dù cho đó có là nhân danh tình yêu đi chăng nữa.”

Nàng hỏi:

“Chẳng lẽ... không có cách nào tốt hơn sao?”

“Tần học tỷ...”

Tô Nhược Ly không biết nên nói giúp ai, nàng cảm thấy lúc này nói gì cũng đều là sai.

“Nàng nói đúng.”

Bất ngờ, Thương Minh Nga cất giọng.

Nàng nhẹ nhàng nắm chặt tay, siết lấy vạt áo của mình:

“Ta cũng biết cái gì là đúng, cái gì là sai. Chỉ là trước nay vẫn không dám đối mặt... Ta đã từng nghĩ, chỉ cần giấu đi cả đời, chỉ cần lặp đi lặp lại một lời dối trá, thì lời nói dối đó sẽ trở thành sự thật... Ta đã nghĩ rằng mình có thể làm được, nhưng dù ta có quyết tâm thế nào đi nữa, hiện thực vẫn không cho phép.”

“Mẫu thân.”

Tô Nhược Ly nhẹ nhàng nắm lấy tay mẫu thân:

“Người đã vất vả rồi.”

“Ta có gì mà vất vả?”

Thương Minh Nga nhìn nữ nhi đáng yêu của mình, nay đã trưởng thành duyên dáng yêu kiều.

Nàng dịu dàng vuốt ve gương mặt con gái, giọng nói pha lẫn đau thương:

“Vất vả chính là các con... Rõ ràng lỗi là của chúng ta, nhưng lại đẩy tất cả lên vai các con. Chúng ta giấu diếm Ngọc Kinh sự thật, đó là một sai lầm. Chúng ta thiên vị hẳn, đối xử bất công với con, cũng là một sai lầm.”

“Con không nghĩ vậy.”

Tô Nhược Ly khẽ nhú mày:

“Con đã nhận được đủ đầy tình yêu thương. Gia đình chúng ta rất hạnh phúc, không có gì là thiên vị cả. Còn về chuyện giấu diếm, khi nào hẳn chấp nhận, chúng ta sẽ cùng nhau nói lời xin lỗi.”

Thương Minh Nga khẽ ừ một tiếng, sau đó bất ngờ nghiêng người, ghé sát tai Tô Nhược Ly, thấp giọng nói:

“Nhược Ly, con có biết tại sao ta lại chọn lúc này để nói ra sự thật không?”

Tô Nhược Ly thoáng ngần ra:

“Không phải vì đầu gối đổ vỡ trạng nguyên sao?”

“Đó chỉ là một trong những lý do.”

Thương Minh Nga chậm rãi đứng thẳng dậy, thần sắc nghiêm túc.

“Lý do quan trọng hơn là...”

“Thời gian... không còn nhiều.”

“Tại sao?”

“Khoảng cách đến ngày Ngọc Kinh rời khỏi Đại Hạ, không còn bao lâu nữa.”

“Đối với chúng ta mà nói, phiền toái lớn nhất thực ra lại đến từ Bạch Phá Quân.”

“Đến nước này rồi, Bắc Minh gia cũng sẽ không chủ động gây phiền phức.”

“Nếu thật sự muốn ra tay, bọn hần cũng không có gan... Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch vô cùng quý giá, bọn hần không dám động thủ.”

“Nhà mẹ ta tuy chỉ là một gia tộc tam lưu không hỏi thế sự, nhưng dù gì cũng có thể đặt chân đến cạnh ngàn năm thế gia. Thêm vào đó, Tô gia suốt năm đời đều xuất hiện anh kiệt, địa vị bày ra ngay trước mắt, bọn hần cũng không dám tùy tiện hành động.”

“Nhưng Bạch Phá Quân thì lại không có cố kỵ đó.”

Nói đến đây, trên gương mặt Thương Minh Nga thoáng hiện nét bất đắc dĩ, nhưng trong mắt lại không giấu được tia sắc bén:

“Lão già này, già mà chẳng biết giữ thể diện! Ban đầu còn bảo ta nhận Ngọc Kinh làm con nuôi, để sau này phụng dưỡng tuổi già, có cháu có chất mà ôm. Kết quả, gần đây lại đột nhiên trở mặt, nói muốn đưa Ngọc Kinh ra nước ngoài.”

Tô Nhược Ly lập tức liên tưởng đến điều gì đó: “Là chuyện được nhắc đến trong thư?”

“Ừm...” Thương Minh Nga gật đầu, đây mới chính là chuyện nàng không dám nói với Bạch Du:

Chương 571

DTV EBOOK

“Ta chưa từng nói chuyện này với Ngọc Kinh, cũng không biết nên mở lời thế nào. Nhưng ý của lão già kia đã rất rõ ràng, những năm qua hấn ở bên ngoài vất vả gây dựng sản nghiệp, tất cả đều là để lại cho Ngọc Kinh.”

Có vẻ như Bạch Phá Quân đã hoàn toàn từ bỏ việc tranh đấu ở Đại Hạ, dốc toàn tâm toàn lực vào việc phát triển thế lực tại nước ngoài.

Lúc trước, Bạch gia cũng chỉ về nước để tị nạn, nên tảng thực sự vẫn nằm ở hải ngoại. Thậm chí, ở La Mã, bọn họ còn có quyền công dân.

Bạch Phá Quân vốn dĩ vì một mệnh lệnh nào đó mà không thể trở về nước, nên liền tập trung toàn bộ tinh lực khai phá thế lực nước ngoài.

Nếu xét ở Đại Hạ, hấn là một nhân vật mới nổi lên, nhưng ở phương Tây, lại là một quý tộc phục hưng có uy danh lâu đời.

Những năm qua, gần như tháng nào Bạch Phá Quân cũng gửi thư về, chỉ là một số bức đã bị giấu đi, bởi vì nội dung liên quan đến vị hôn thê của hấn.

Lúc biết được chuyện này, Thương Minh Nga đã lập tức giữ lại những lá thư đó rồi giấu đi.

Bạch Phá Quân đã sắp đặt hôn ước cho Bạch Du ở nước ngoài, đương nhiên là muốn hấn sang đó thực hiện.

Chuyện này chẳng khác nào tâm tư của Tư Mã Chiêu, ai ai cũng thấy rõ...

Nói thẳng ra, chính là muốn đưa Bạch Du rời khỏi Đại Hạ!

Nơi đây không dung thân thì vẫn còn nơi khác có thể đi.

Cây có thể dời, người có thể đổi, đạo lý quá đơn giản.

Dù sao, khi triều đình tử vong chia cách chư quốc, phương Đông và phương Tây gần như hoàn toàn đoạn tuyệt giao lưu.

Bạch Phá Quân, một Võ Thánh hiếm có, dầu cho có một đứa cháu trai phế vật đi chăng nữa, cũng phải có người nâng niu như bảo bối trong tay.

Nếu không, lão ta cố gắng bôn ba bên ngoài để làm gì?

Bảy năm không trở về nhà, chỉ để lo liệu tương lai tốt đẹp hơn cho cháu trai mình. Dù không thể ở lại Đại Hạ, thì bên ngoài trời đất mênh mông, vẫn có thể tìm được một nơi lý tưởng.

Chứ chẳng lẽ phải để nó phí hoài cả đời tại Nam Lăng thành?

Xét từ góc độ của Bạch Phá Quân, lựa chọn này chẳng có gì sai cả.

Tên tuổi “Thập Hung” đè nặng trên đầu Bạch Du, ở Đại Hạ chắc chắn không thể vùng vẫy được.

Nhưng xét từ góc độ của Thương Minh Nga, vấn đề lại vô cùng nghiêm trọng!

Nàng thật sự đã coi Bạch Du như con ruột mà nuôi nấng, vẫn luôn mong đợi một ngày nào đó hai mẹ con hẳn có thể đoàn tụ.

Nếu Bạch Du rời đi, vậy Bắc Minh Thuộc thì sao?

Bị nhốt trong Bắc Minh thế gia, suốt đời cô độc sao?

Nàng đương nhiên không cam lòng để Bạch Du ra nước ngoài.

Một khi đi rồi, e rằng mỗi năm cũng chẳng gặp lại được một lần.

Vậy còn nữ nhi của nàng thì sao?

Chẳng lẽ phải viễn độ trùng dương mà gả đi?

Đây chính là Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch!

Đại Hạ tuyệt đối không thể nào để nàng ra nước ngoài!

Bạch Du có thể đi, Bạch Phá Quân cũng có thể đi, nhưng các nàng thì không thể! Không ai có thể đi!

Chuyện này thực ra đã có sự khác biệt từ lâu, khác biệt lớn nhất chính là bảy năm trước, khi Bạch Phá Quân cưỡng ép đưa Bạch Du đi suốt nửa năm. Cuối cùng, hắn vẫn phải trả lại... nhưng có lẽ khi đó cũng chỉ là tạm thời.

Điều mà Thương Minh Nga không dám nói cho Bạch Du, chính là việc Bạch Phá Quân đã sớm có chủ ý. Hắn chờ đến khi Bạch Du trưởng thành liền sẽ đưa hắn ra nước ngoài.

Nàng không nỡ để Bạch Du đi.

Bảy năm qua, nàng đã tự tay nuôi dưỡng hắn, dù mang họ Bạch, nhưng trong lòng nàng, hắn sớm đã là con trai của mình.

Vậy nên, lúc này nàng chủ động nói ra tình hình thực tế, một phần cũng vì lo lắng sau khi Bạch Phá Quân trở về, sẽ lập tức đem toàn bộ sự tình nói cho Bạch Du, lợi dụng lúc hắn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng mà lừa hắn đi mất.

Đối với Tô Mẫu mà nói, thù hận giữa Bắc Minh gia và bọn họ, đợi sau này hài tử trưởng thành tự nhiên sẽ có cách giải quyết. Dù thế nào, nàng cũng sẽ hết sức ủng hộ.

Nhưng riêng chuyện Bạch Phá Quân muốn đưa Bạch Du đi nước ngoài, thì đã là lửa cháy đến chân rồi!

Bạch Phá Quân dù sao cũng là một Võ Thánh, ở thời điểm hiện tại, không ai có thể ngăn cản hắn.

Dù là năm năm, mười năm sau, khi Anh Linh huyết mạch của Tô Nhược Ly hoàn toàn thức tỉnh, bước vào Ngũ Giai Siêu Phàm, có đủ thực lực để đoạt lại hắc, thì lúc đó cũng đã quá muộn!

Khi ấy, Bạch Du đã thành gia lập thất ở nước ngoài, vị hôn thê không rõ danh tính kia có lẽ đã sinh con. Đến lúc đó, nàng chỉ có thể nhìn thấy đứa trẻ ngây thơ gọi mình một tiếng “A di” bằng giọng non nớt.

Liệu đến lúc đó, Tô Nhược Ly có trực tiếp sụp đổ mà hắc hóa tại chỗ hay không?

Vậy nên, dùng vũ lực là không được!

Chỉ có thể đặt hy vọng vào chính Bạch Du.

Chương 572

DTV EBOOK

Nếu hắn có thể suy nghĩ thấu đáo, tự mình phân tích tình hình, đồng thời ngả về phía bên này, chính hắn sẽ đứng ra cự tuyệt lời của Bạch Phá Quân.

Lão già kia ắt hẳn sẽ suy xét lại.

Bởi vì Bạch Du vẫn còn rất trẻ, chưa đến hai mươi tuổi, thời gian còn dài, vẫn còn kịp!

Nếu tương lai hắn đạt được thành tựu không thua kém Bạch Phá Quân, thì ắt sẽ có cơ hội đòi lại món nợ năm xưa từ Bắc Minh gia.

Những lời này, phải chính miệng Bạch Du nói với Bạch Phá Quân!

Mấu chốt nằm ở ý chí của Bạch Du.

Điểm này, quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

“Hãy trấn an hắn thật tốt.”

Thương Minh Nga nắm chặt tay nữ nhi, nói thẳng ra:

“Nhược Ly, hạnh phúc của nữ nhi là do chính mình nắm bắt. Đừng buông tay.”

Một khi buông tay, sẽ vĩnh viễn đánh mất!

Thèm muốn hắn, không chỉ có một người, mà còn rất nhiều người khác!

Tô Nhược Ly khẽ mím môi, khóe miệng hơi nhếch lên, nàng tự tin nói:

“Yên tâm đi, mẫu thân, đầu gối ấy sẽ không đi đâu cả.”

Nàng hiểu rất rõ Bạch Du, biệt danh “đầu gối” quả thực không hề sai.

“Kỳ thật, mọi chuyện cũng không phức tạp như vậy... Chính vì Bắc Minh A di vẫn còn sống, nên bất

luận thế nào, hắn cũng khó mà theo Bạch gia gia rời khỏi đất nước. Dù có đi, hắn cũng nhất định sẽ quay lại.”

Mẫu thân ruột vẫn bị giam giữ trong nước, làm sao hắn có thể bỏ mặc mọi thứ mà xuất ngoại làm quý tộc an nhàn được?

Nếu có thể cứu Bắc Minh Thuộc ra, có lẽ hắn sẽ đưa mẫu thân xuất ngoại lánh nạn.

Nhưng đến khi thực sự phải đi đến bước đó, e rằng cũng đã là chuyện của rất lâu sau. Đến lúc ấy, Tô Nhược Ly tin chắc mình đủ mạnh để chém đứt lưng cột của Bắc Minh thế gia, đánh tan tất cả uy hiếp.

Nàng không tin rằng với thực lực của mình, lại không thể bảo vệ được những người xung quanh. Nếu có kẻ dồn ép đến mức cá chết lưới rách, vậy nàng cũng không ngại... Bắc Minh thế gia quyền thế ngấp trời, nhưng chính vì vậy, bọn họ cũng có nhiều điều phải bận tâm hơn nàng.

Nghĩ đến đây, tâm tình Tô Nhược Ly dần bình ổn, không lo được lo mất như mẫu thân. Ngược lại, nàng còn phải an ủi người phụ nữ đang tràn đầy u sầu kia.

Mẫu thân rốt cuộc yêu thương đầu gối kia đến mức nào, chỉ sợ có khi ngay cả bản thân cũng không rõ. Nếu đổi lại là nàng, e là có ném chính mình đi cũng không vội vã lo lắng như vậy?

Nhưng mà... Yêu thương cũng là điều tự nhiên thôi. Đã lo lắng suốt bao nhiêu năm như vậy, thì đây chính là bảo bối trong lòng rồi.

Huống hồ, nàng lại còn cả ngày bắt nạt khối bảo bối ấy...

Emmmm, đột nhiên nàng hiểu ra vì sao lúc nhỏ lại bị người ta ghét rồi...

Trong phòng, Bạch Du đã bình ổn lại tâm tình.

Những chuyện hôm nay hẳn biết được, không ngờ lại khiến hẳn cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Nhiều bí ẩn trong lòng đã được giải khai, nhưng theo đó lại là vô số vấn đề khác kéo đến.

Người sinh ra trên thế gian này, vốn không thể vứt bỏ gốc rễ của mình. Dù có yêu thích hay chán ghét, cũng không thể trốn tránh khỏi thân phận đã định sẵn.

Hắn là con trai của Bắc Minh Thước, mẫu thân hắn đã mang thai mười tháng sinh ra hắn, lại nuôi dưỡng vất vả suốt mười năm. Như vậy, hắn phải đón bà về nhà, chăm sóc thật tốt.

Hắn là cháu trai của Bạch Phá Quân, đương nhiên cũng không thể để lão nhân gia tiếp tục khổ cực bên ba.

Hắn còn phải tìm lại trượng phu cho mẫu thân, tìm lại phụ thân của hắn...

Càng không thể quên ơn dưỡng dục của Tô gia... Cứu Tô Nhược Ly còn chưa đủ, Tô Nhược Túc cũng phải cứu!

Không thể phụ lòng!

Không thể trốn tránh!

Không thể lùi bước!

Bạch Du bỗng nhiên nhận ra, sau này hắn có những chuyện phải làm, có những chuyện nhất định phải làm!

Hắn hiểu rõ điều mình khao khát trong lòng, vì vậy hắn bắt đầu vô cùng nóng lòng theo đuổi một cảnh giới mạnh mẽ hơn.

Nếu hắn đạt đến Siêu Phàm Ngũ Giai, vượt qua Độ Kiếp thành Thánh... Có lẽ, ngay lúc này, hắn có thể đập tan tất cả gông cùm xiềng xích, khiến mọi thứ trở về đúng quỹ đạo vốn có.

Tất cả khó khăn trên thế gian này, suy cho cùng, đều xuất phát từ việc năng lực của người trong cuộc không đủ.

Phải tu luyện!

Con đường phía trước còn xa, nhưng hấn nhất định phải đi!

Trời cao trăng sáng, vạn vật làm bạn...

Bạch Du nhắm mắt lại, ý thức chìm vào Long Mạch Giới.

Hấn vốn không vội tìm một cơ hội đột phá, nhưng giờ đây, hấn không còn do dự hay nóng vội nữa.

Chỉ là hấn cảm thấy...

Không cần chờ đợi thêm.

Long Mạch Ảnh Tượng hiển hiện ngay trước mắt, vẫn là bóng dáng kiều diễm, uyển chuyển nhưng cao quý ấy.

“Người thực sự muốn ép ta phải thua sao?”

Hoàng khê hé môi đỏ, ba màu lưu quang đan xen trên cánh chim, đẹp không sao tả xiết.

Lần này, chỉ có một mình Bạch Du đến đây.

Hấn giờ cao trường thương, Phong Lô gào thét, ánh trăng mờ ảo khuất sau tầng mây.

Ánh lửa đom đóm dù rực rỡ, chung quy vẫn chẳng thể sánh với mặt trời.

Chương 573

DTV EBOOK

Hà lộ tuy hợp lại thành dòng, há có thể trở thành viên châu trân quý?

Lại để ta...

Lời chưa nói đã hóa cuồng ngông, vươn tay hái nguyệt, bắn thẳng vào mặt trời!

Một lần nữa khiêu chiến cường địch này, nhưng tâm cảnh lúc này đã khác xưa.

Hoàn cảnh xung quanh cũng đã biến hóa.

Long Mạch Giới vốn không có phong cảnh cố định, nó biến đổi theo từng bước chân, mỗi dặm đường đi qua, cảnh vật lại khác biệt. Có khi là biển cát vàng mênh mông, có khi là vùng biên tái thưa thớt cánh Yến bay, có khi lại là bờ biển xanh biếc, sóng vỗ triều dâng.

Lần này, phong cảnh trước mắt chính là một bờ biển.

Những tảng đá lởm chởm nơi bờ đông, sóng vỗ rì rào, vang vọng tiếng thì thầm của đại dương.

Hai người đứng trên những tảng đá ngầm, sóng thủy triều không ngừng vỗ mạnh dưới chân.

Hoàng nhẹ nhàng nâng cánh tay, ống tay áo khẽ rung, trong không khí vang lên những âm thanh rất nhỏ, như thể có vật gì vừa bị đánh rơi.

Bạch Du nhặt lên vài viên đá, ném về phía nàng, lấy đó làm hiệu lệnh khởi chiến.

Hắn nhận ra, thực lực hai bên về bản chất không có chênh lệch quá lớn. Nếu đã có thể đứng ở nơi này, chứng tỏ nguy hiểm của nàng chỉ tầm cấp 20 mà

thôi, nhưng sức chiến đấu thực tế lại có thể bộc phát ngang hàng với cấp 30, thậm chí hơn.

Sự khác biệt chính là ở khả năng khống chế sức mạnh.

Hoàng nhẹ nhàng giơ tay, tay trái nâng lên, tay phải hạ xuống.

Ổng tay áo phát động, vang lên âm thanh phần phật, tựa như từng đợt sóng thủy triều đỏ rực đang cuộn trào.

Cùng lúc đó, giữa không trung xuất hiện một vết sáng nóng rực lướt qua, như một lưỡi đao sắc bén, hoặc như một sợi tơ mảnh nhưng vô cùng nguy hiểm.

Bạch Du không sử dụng Nguyệt Ấn Bộ, mà cẩn thận né tránh từng chút một.

Hắn nghiêng người, xoay bước, lướt qua từng cơn sóng.

Ngay phía sau, nơi hải triều vừa khuấy động, đột nhiên bị một thứ vô hình cắt đứt, giống như một mảng cỏ xanh vừa bị gặt phăng, mất đi điểm tựa rồi rơi rụng, tan thành bụi mịn.

Khoảng cách còn lại: 60 bước.

Nhưng Hoàng vẫn giữ nguyên thần sắc bình tĩnh.

Nàng tiếp tục vẽ nên những đường nét huyền bí giữa không trung bằng Linh Tế Chỉ.

Tay trái nhẹ nhàng vẽ lên hư không, từng vòng tròn, từng góc vuông xuất hiện như thể nàng đang cầm trong tay một cây bút vô hình.

Bạch Du bỗng dừng lại, cúi người đá lên một nắm cát vàng dưới chân.

Hạt cát bay tán loạn, nhưng ngay khi vừa chạm vào vùng chân không do Hoàng tạo ra, chúng lập tức bị xé nát, lộ ra những điểm trống trong không khí.

Hắn lợi dụng sơ hở đó để điều chỉnh thân hình, né tránh luồng khí sắc bén đủ để cắt hẳn thành hai nửa.

Khoảng cách còn lại: 50 bước.

Tiến vào phạm vi này, Hoàng liên thay đổi động tác.

Tay trái từ hai ngón tay biến thành bàn tay mở rộng, sau đó năm ngón tay chột siết chặt.

Thoạt nhìn, động tác của nàng mềm mại vô cùng, nhưng thực chất ẩn chứa sức mạnh bàng bạc.

Luồng khí bị nàng khống chế xoay tròn trong không gian, mặc dù đã rời khỏi thân thể nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi kiểm soát của nàng.

Lập tức, một luồng chân khí vô hình bùng phát, tạo nên một tiếng nổ sắc bén chấn động không trung.

Hơi nóng cuộn cuộn ập đến.

Bạch Du biết, lúc này không thể dừng lại.

Hắn lập tức vận chân khí, dồn vào Sư Tâm Thương, lao thẳng về phía trước!

Chân khí bùng nổ, chấn động không gian.

Hắn dồn sức đá mạnh vào phần cuối của trường thương, khiến nó gào thét bay đi, nhắm thẳng vào thân thể Hoàng!

Hoàng tùy ý nâng tay phải, ngón cái và ngón giữa kẹp lấy Sư Tâm Thương đang lao tới, hóa giải toàn bộ khí kinh bên trong. Sau đó, nàng khẽ búng tay hai tiếng, lập tức đổi hướng cây trường thương, phóng thẳng về phía Bạch Du.

Trên thân thương quán lấy luồng chân khí do nàng phóng thích, không rõ đó là chiêu thức gì, nhưng khí thế hung hãn vô cùng, tựa như một con Giao Long cuộn mình trên mặt đất, trườn qua bờ đá ven biển, để lại vết rách sâu hoắm.

Đối mặt với đòn tấn công đó, Bạch Du xoay người tung cước, chân phải đá trúng đầu con Giao Long, khiến nó lảo không xoay vòng. Ngay sau đó, hắc vùng tay chộp lấy thân thương, ý đồ khống chế luồng khí kinh cuồng bạo xung quanh.

Tiếng Phong Lôi vang lên đỉnh tai, từng cơn gió gào rít trầm đục như hai con cự thú đang giao đấu ác liệt, tạo nên một trận chiến long hổ đầy kịch tính.

Nhưng trước khi hắc hoàn toàn kiểm soát được binh khí, Hoàng đã lần nữa giơ tay phải lên, lần này là cả hai tay cùng lúc vận lực.

Tay trái kẹp chặt thương, tay phải kết ấn Trích Hoa Chỉ.

Ngón tay cong lại, nhẹ nhàng bùng ra—Niêm Hoa Nhất Tiểu.

Hai loại võ học này vốn thuộc hàng Tuyệt Học vô cùng khó nắm giữ, dù là chưởng pháp hay chỉ pháp cũng đều thuộc loại thâm ảo. Vậy mà nàng có thể thi triển đồng thời, quả thật khó tin!

Bạch Du vận lực hai lần, đổi hướng Sư Tâm Thương, bất chấp tất cả mà tung đòn phản công, đối mặt với sát chiêu đang đổ ập xuống.

Chương 574

DTV EBOOK

Xét về nội lực thâm hậu, hẳn hoàn toàn không phải đối thủ của nàng. Nhưng giờ phút này, ngoại trừ liều mạng, hẳn chẳng còn lựa chọn nào khác.

Thực tế chứng minh, Bạch Du vẫn không thể chống đỡ hoàn toàn. Trong cơn bộc phát khí cơ hỗn loạn, vai hẳn tê rần, máu tươi bắn ra như hoa nở đỏ rực, thấm ướt nửa cánh tay áo.

Hoàng không chỉ sở hữu khí cơ hùng hậu, mà khả năng khống chế còn tinh diệu đến đáng sợ. Dù cách xa năm mươi bước, nàng vẫn giữ được uy lực công kích sắc bén như vậy.

Nhưng dù thụ thương, Bạch Du vẫn tiếp tục rút ngắn khoảng cách.

Bốn mươi bước.

Khoảng cách càng gần, tình thế càng nguy hiểm.

Hoàng lúc này dùng cả hai tay, tốc độ rõ ràng tăng vọt, nhưng uy lực lại không hề suy giảm. Những đòn khí chỉ vô hình ào ào bắn tới như hàng ngàn mũi tên dày đặc, tựa cơn mưa móc đổ xuống. Trong cơn mưa dữ dội ấy, ai có thể toàn thân rời khỏi mà không bị dính dù chỉ một giọt?

Ánh bạc lóe lên, chỉ trong hai nhịp thở, trên người Bạch Du đã có ba vết thương rướm máu.

Hắn nén đau, tập trung toàn lực điều khiển trường thương. Một chiêu Phong Quyển Tàn Vân, thương ảnh cuốn lên gió lốc, cuốn theo bọt nước từ cơn thủy triều bên bờ biển, dung hợp với phong cùng thủy, tạo thành một bức tường chắn. Trong thời khắc ngắn ngủi, khí chỉ của Hoàng không thể xuyên qua, hoặc

dù có xuyên thủng cũng bị lệch phương hướng, suy yếu phần lớn uy lực.

Cứ như vậy, hắn sắp tiến vào phạm vi ba mươi bước.

Ngay lúc hắn vừa bước qua giới hạn ba mươi bước, Hoàng bất ngờ ngừng công kích, hai tay lơ lửng giữa không trung. Không rõ nàng đang lấy hơi hay tích lực, nhưng khả năng lớn nhất chính là đang tụ lực chuẩn bị cho một đòn chí mạng.

Thấy vậy, Bạch Du lập tức hành động.

Hắn dùng Nguyệt Ấn Bộ, tiếp tục rút ngắn khoảng cách. Dù biết rõ phía trước là cạm bẫy, hắn vẫn không do dự mà xông thẳng vào, ý đồ phá vỡ thế trận của đối phương.

Ngay khi khoảng cách chỉ còn mười lăm bước, Hoàng hoàn thành quá trình tụ lực.

Nàng khẽ tát hai tay, đầu ngón tay phải nhẹ nhàng nhấc lên, đổi từ bình chỉ sang chỉ lên bầu trời.

Mặt đất bỗng chốc rung chuyển dữ dội!

Từng luồng khí lưu cuồng bạo bất ngờ bùng phát, tựa như từng quả địa lôi liên tiếp phát nổ!

Ầm! Ầm! Ầm!

Mỗi giây ba lần, sáu giây mười tám lần, mười giây ba mươi lần... những vụ nổ không theo bất kỳ quy luật nào, hoàn toàn hỗn loạn!

Bạch Du không thể tiến, cũng chẳng thể lùi.

Dù vậy, hắn vẫn buộc phải tránh né!

Chỉ trong chớp mắt, mấy chục đòn bạo tạc dày đặc giáng xuống. Hắn may mắn chỉ trúng năm lần, đã xem như vận khí không tệ, nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến ngũ tạng lục phủ hắn chấn động dữ dội. Nếu không nhờ tâm pháp cao cấp bảo vệ nội tạng, có lẽ lúc này hắn đã nôn ra ba lít máu.

Chân hần đầm đìa máu tươi, phần đầu gối gần như mất đi tri giác.

Lúc này, Bạch Du nghiêng rặng, vận lực tung thương, tạo thành lôi quang, phóng thẳng về phía Hoàng.

Lần lao thứ hai!

Nhưng Hoàng vẫn thản nhiên.

Nàng chỉ nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn giữa không trung, hai tay lần nữa ngưng tụ lực lượng trước người.

Bạch Du đột nhiên nhận ra—chiêu này vẫn chưa kết thúc!

Nếu mặt đất đã động...

Vậy thì tiếp theo, thiên kinh!

ẦM!!!

Hải triều vỗ bờ ầm ầm, lần này còn dâng cao hơn trước, sóng biển cuộn trào, bọt nước bắn lên hơn mười mét. Tuy nhiên, toàn bộ dòng nước như bị một bàn tay vô hình cắt gọn, xé rách cả một mảng như tờ giấy bị xé toạc.

Sư Tâm Thương lơ lửng cách mi tâm của Hoàng ba thước, lôi quang lấp lóe nhưng không thể tiến thêm dù chỉ một tấc.

Mọi dị tượng dường như đều nằm gọn trong lòng bàn tay nàng, khiến Bạch Du chỉ muốn chửi thề—từ đầu tới giờ hần chưa từng thấy chiêu thức này bao giờ!

Mẹ nó, đây chẳng phải là Long Mạch thứ mười trong Ảnh Lưu Niệm sao?!

Giơ tay một cái là phong vân biến sắc, tiếp tục thế này, chẳng lẽ ta phải đi tìm Hoang Thiên Đế để vật lộn tay đôi hay sao?!

Nội tâm gào thét là vậy, nhưng hần không nói ra nổi một chữ nào.

Khí cơ bùng phát trên người Hoàng đột nhiên ngưng tụ giữa không trung, hóa thành một tảng đá khổng lồ chuẩn bị rơi xuống. Khi nàng vùng tay ép xuống, biển cả cùng đại địa đồng thời rung chuyển dữ dội.

Long Mạch Ảnh Tượng dường như cho rằng một kích này đã kết thúc trận chiến, không còn định tiếp tục ra chiêu. Nhưng đúng lúc đó, một bóng người đã áp sát!

Một bàn tay thành linh ấn thẳng vào mặt nàng!

Hoàng nhất thời không kịp phản ứng, đầu bị chế trụ, cả người trực tiếp bị nện xuống mặt biển, xuyên qua tầng tầng sóng dữ.

Trong nước biển cuộn trào, nàng lập tức phản công, bàn tay chụp thẳng vào lồng ngực Bạch Du.

Thế nhưng, hần lại bất ngờ xoay người, bộ pháp linh hoạt như nước chảy mây trôi, vòng ra sau lưng nàng.

Cánh tay khóa chặt eo, cả người Hoàng bị hần nhắc bổng rồi quật mạnh xuống!

Chương 575

DTV EBOOK

Dù là một nữ tử cao quý lãng nhiên như Hoàng, cũng không khỏi rơi vào tứ thế vô cùng khó coi—cả người úp sấp, cái mông chống thẳng lên trời.

Cũng may nơi này sóng biển vỗ bờ dữ dội, không ai có thể nhìn thấy bộ dạng chật vật này của nàng.

Ngay sau đó, nước biển ào ạt bốc lên, phạm vi mười mét quanh họ lập tức khô cạn, để lộ một mảnh bãi cát ướt đầm.

Hoàng xoay người bật dậy, mái tóc dài ướt sũng, trường sam hoa mỹ dán chặt vào thân, lộ ra da thịt trắng nõn cùng dáng người kiêu hãnh.

Ánh mắt nàng lúc này vừa phức tạp, vừa bi phẫn, nhưng lại xen lẫn một chút thích thú khó tả.

Nàng bỗng vung tay, Linh Tê Nhất Tuyến, một tia sáng xẹt qua bờ vai Bạch Du, cắt đôi mặt biển trong phạm vi bảy mươi bước!

Khoảng cách giữa hai người đã đủ gần, Bạch Du sao có thể tiếp tục để bị áp chế?

Hắn lập tức phản kích!

Trận kịch chiến trong làn nước dữ dội bắt đầu.

Bạch Du càng đánh càng thống khoái, mới đầu hắn tràn đầy sát khí, liên tục tung ra sát chiêu, nhưng chẳng những vô ích mà còn bị nàng bắt lấy sơ hở, liên tiếp bị vật ngã hai lần. Dù không tổn thương quá nặng, nhưng cảm giác bị vũ nhục thì mạnh mẽ vô cùng!

Sau khi tỉnh táo lại, hắn không còn hành động lỗ mãng nữa, mà lợi dụng bộ pháp Hư Nguyệt Nguyệt Ẩn Bộ vừa đột phá để giao chiến với nàng.

Tuy nhiên, nước biển chìm quá gối, dòng nước tạo ra lực cản lớn, khiến tốc độ của cả hai đều bị ảnh hưởng.

Trong cận chiến, chỉ cần một sơ sẩy nhỏ cũng có thể thua hoàn toàn.

Bạch Du dần không còn suy nghĩ về thắng bại, mà tiến vào một trạng thái vi diệu khó diễn tả bằng lời.

Hắn giao thủ với Hoàng, từng chiêu từng thức đều tự nhiên mà phản ứng, dường như đang lĩnh hội một điều gì đó.

Thực lực của hắn vẫn không bằng nàng, nhưng hắn lại ngày càng nhìn rõ tinh túy trong chiêu thức đối phương. Khả năng khống chế của hắn không ngừng tăng trưởng!

Kỳ thực, hắn chưa bao giờ thiếu kinh nghiệm chiến đấu.

Bạch Du đã từng biên tập vô số vận mệnh của con người, tận mắt chứng kiến, thậm chí nhập vai trải nghiệm hỉ nộ ái ố của kẻ khác.

Hắn đã cảm nhận những tiếc nuối của họ, giúp họ bù đắp, viên mãn tâm cảnh.

Tất cả những điều đó đã rèn giũa nên hắn của hiện tại.

Giờ đây, một loại cảm ngộ huyền diệu tràn ngập não hải, mà bản thân hắn lại hoàn toàn không nhận ra.

Không biết đã chìm đắm trong đó bao lâu, cho đến khi trận chiến nghênh đón hồi kết.

Ngay khi một bàn tay sắp áp vào sau gáy hắn, Bạch Du lập tức bừng tỉnh!

Hắn né tránh trong gang tấc, tay trái giữ lại bàn tay kia, tay phải theo bản năng mô phỏng lại chiêu thức hắn vừa nhìn thấy trước đó.

Tụ lực, súc khí, một mạch đẩy đến đỉnh phong, đầu ngón tay vung xuống—

Một chỉ đoạn hải triều!

Thiên địa bị xé rách!

Hoàng đứng yên tại chỗ, thân thể vỡ nát thành vô số mảnh, chỉ để lại một tàn ảnh nhàn nhạt.

Nàng không thể động đậy nữa.

Long Mạch Ảnh Tượng cũng dần hóa thành bụi phấn, tan biến giữa không gian.

Dưới ánh triều dâng, nàng tựa như một nàng tiên cá bước ra từ truyền thuyết.

Nàng mở miệng, giọng nói như vang vọng từ xa xăm:

“Đến gặp ta!”

Bóng dáng nàng chậm rãi tiêu tán, để lại ba món vật phẩm lấp lánh giữa mặt biển.

Cùng lúc đó, Bạch Du hít sâu một hơi, cảm nhận khí tức Long Mạch do nàng lưu lại.

Thương thế hẳn phục hồi hoàn toàn.

Khí cơ điên cuồng tăng vọt.

Hắn... đã chính thức bước vào Siêu Phàm Nhị Giai - Nhập Vi Cảnh!

Nhị giai, đã thành!

Bạch Du siết chặt nắm đấm, nhưng lại không cảm thấy quá nhiều biến hóa thực tế.

Có lẽ là bởi vì đột phá quá nhanh, hoặc có lẽ là do hắn không lập tức vượt qua một đại cảnh giới để cảm nhận được sự gia tăng rõ rệt về chiến lực.

Trên thực tế, ở cảnh giới Siêu Phàm cấp thấp, mỗi lần thăng cấp cũng không thể khiến chiến lực gia tăng quá nhiều.

Chênh lệch giữa cấp 21 và cấp 20 không lớn đến mức một trời một vực.

Chỉ khi đạt đến Siêu Phàm cao giai, chẳng hạn như cấp 50 lên cấp 51, mới có sự khác biệt rõ ràng.

Dù khoảng cách giữa các cấp độ không quá xa, nhưng đột phá lên Nhị giai lại đồng nghĩa với việc hẳn có thể tiếp tục tiến xa hơn nữa.

Đồng thời, Siêu Phàm Nhị giai cũng có sự phân nhánh khác biệt.

Mỗi người khi tu luyện đến cảnh giới này đều đi trên một con đường khác nhau, không hoàn toàn giống nhau.

Cảnh giới tu luyện không phải là nghề nghiệp, mà là quá trình tự thân khám phá và phát triển.

Nói cách khác, mặc dù đều là Siêu Phàm Nhị giai, nhưng hệ thống tu luyện của mỗi người lại khác nhau.

Ví dụ, trong Đại Hạ, các Võ Tu khi bước vào Nhị giai thường gọi là Luyện Phách.

Bởi vì ở giai đoạn này, Võ Tu rèn luyện thể phách, tăng cường khả năng chịu đòn của cơ thể.

Chương 576

DTV EBOOK

Tam phẩm thường gọi là Luyện Thần Cảnh, tập trung rèn luyện linh hồn, tăng cường ngũ giác và tinh thần lực. Trong quá trình này, họ không ngừng củng cố quyền kiểm soát nhục thể. Một trong những tiêu chí của Võ Tu Tam phẩm chính là nắm giữ Hóa Kinh, tức là phải đạt đến trạng thái linh hồn và nhục thể hoàn toàn thống nhất, hồn phách dung hợp.

Tới Tứ phẩm, Võ Tu được xưng là Tông Sư, tiêu chí để đạt cảnh giới này chính là nắm giữ Võ Đạo ý cảnh. Ý cảnh này được coi là hình thức sơ khai của Đạo.

Phù Tang kiếm khách cũng là một nhánh của Võ Tu, nhưng con đường tu luyện của họ hoàn toàn khác biệt.

Nhị cảnh của họ là Đồng Tâm, tức là khai phát “tâm nhãn”.

Tam cảnh là Đồng Thiết, tức là lĩnh hội sự sắc bén đến cực hạn. Kiếm khách ở giai đoạn này có thể dễ dàng chém đứt sắt thép, đồng thời phát ra kiếm khí dài đến mấy chục thước.

Tứ cảnh là Minh Thân, lúc này họ đã lĩnh ngộ được sự tồn tại của Kiếm Ý.

Từ đây có thể thấy, kiếm khách Phù Tang có con đường tu luyện cực đoan hơn, tập trung hoàn toàn vào công kích và tinh thần, gần như không tăng cường khả năng phòng ngự của nhục thể.

Tương tự, phương Tây cũng có hệ thống Kỵ Sĩ, một con đường tu luyện đầy ngay thẳng và rõ ràng.

Bậc thang tu luyện của họ bao gồm:

Bạch Ngân Kỵ Sĩ: Cô đọng Bạch Ngân Đấu Khí, có thể hóa thành vũ trang Kỵ Sĩ.

Hoàng Kim Kỵ Sĩ: Kiếm khí chuyển hóa thành màu Hoàng Kim, nắm giữ pháp thuật Đấu Khí đặc trưng.

Vương Cấp Kỵ Sĩ: Nắm giữ Kỵ Sĩ Lực Trường, lấy màu sắc Đấu Khí làm tiêu chí phân định mạnh yếu.

Cách phân cấp này thực sự rất kỳ diệu.

Tóm lại, ở những khu vực khác nhau, hệ thống tu luyện Siêu Phàm Nhị giai cũng có những nét đặc trưng riêng biệt.

Bạch Du sau khi tiến vào Nhị giai Siêu Phàm, không đi theo con đường Luyện Phách của Võ Tu, mà là Nhập Vi.

Trong Anh Linh Biên Niên Sử, tư liệu ghi chép rõ ràng:

【Cấp độ: Nhị giai Siêu Phàm - Nhập Vi】

Tư liệu của Vũ Cung Chân Trú lại ghi chép khác biệt:

【Cấp độ: Nhị giai Siêu Phàm - Thành Tâm】

Có thể thấy rằng, dù cả hai đều đạt đến Siêu Phàm Nhị giai, nhưng hệ thống tu luyện lại không giống nhau.

Vậy Nhập Vi trong cấp độ Siêu Phàm rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Không ai biết rõ, vì trong tư liệu cũng không ghi chép chi tiết, chỉ có một dòng miêu tả đơn giản:

【Thiên phú: Nhập Vi (Màu tím)】

Ngoài thông tin này, hắn cũng không cảm nhận được sự biến hóa quá lớn nào.

Thế nên, Bạch Du dứt khoát chuyển sự chú ý sang những thu hoạch khác.

Lần này, sau khi đánh bại Hoàng, đối phương quả nhiên rất hào phóng, trao cho hắn ba món vật phẩm.

【Tiểu Kết Tâm Pháp Tu Hành】

【Sử dụng có thể gia tăng 15% độ thuần thực của tâm pháp tương ứng.】

【Ghi chú: Giới hạn chỉ áp dụng cho những tâm pháp ở cấp độ nhập môn.】

Bạch Du bật cười: “Không làm mà hưởng à? Rất hợp khẩu vị của ta.”

Hắn không do dự kích hoạt vật phẩm.

【Hoàng Tê Ngô Đồng (26% → 41%)】

Tâm pháp càng mạnh, càng khó nâng cao độ thuần thực, nhưng nếu đã có cơ hội thì cứ tận dụng trước đã.

Sau đó, hắn chuyển ánh mắt sang món vật phẩm tiếp theo.

【Linh Tê Nhất Chỉ】

【Kỹ Nghệ Toái Phiến】

【Xếp hạng: Tuyệt Học thứ 21】

【Ghi chú: Tình trạng mảnh vỡ 2/3】

Vẫn là Linh Tê Nhất Chỉ.

Hắn cần đánh bại Hoàng thêm một lần nữa trong Long Mạch Ảnh Tượng để thu thập đủ ba mảnh, mới có thể học trọn vẹn tuyệt kỹ này.

Bạch Du trầm ngâm: “Trước đó nàng đã dùng chiêu thức này sao?”

Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn cảm thấy khả năng này không cao.

Hoàng có thiên phú kinh người, chắc chắn sở hữu không ít tuyệt học đỉnh cấp.

Nàng có thể dễ dàng học được nhiều kỹ năng mạnh mẽ, tùy ý vận dụng trong chiến đấu.

Tuy nhiên, phong cách chiến đấu của nàng không phải kiểu lao vào cận chiến chém giết.

Chuyện này đại khái là bởi vì... căn bản không có ai có thể tiến gần thân thể của nàng.

Còn câu nói trước khi biến mất: “Đến gặp ta!”... Thật sự khiến người ta rùng mình.

“Không thấy, không nghe, không gặp! Cứ giả vờ không biết gì hết! Ở Long Mạch Giới chỉ cần hái chút lông Phượng Hoàng, vậy mới có thể an ổn sống tiếp!”

Bạch Du lập tức tự nhủ. Dù đối phương còn sống hay đã chết, hắn cũng tuyệt đối không đi gặp nàng!

Hắn dời ánh mắt sang vật phẩm tiếp theo.

【Địa Phát Sát Cơ - Long Xà Khởi Lục】

【Tam Tài Sát Trận – Một trong ba đại sát trận.】

【Yêu cầu: Ý chí kiên định, không lay chuyển.】

【Hiệu quả: Rót nội tức vào đại địa, kích phát sát cơ.】

【Ghi chú: Đây là một trong ba thức của Tam Tài Sát Trận (Thiên - Địa - Nhân). Ngay cả Hoàng cũng chưa thể lĩnh ngộ tinh túy của chiêu thức này, bởi vì... đôi tay nàng chưa từng nhuộm máu, chưa từng tự tay giết người!】

“Tam Tài Sát Trận...”

Bạch Du nhìn dòng ghi chú, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Chiêu thức này... có lẽ rất phù hợp với hắn.

Bởi vì với hắn, giết chóc từ lâu đã chẳng còn là gánh nặng trong lòng.

Chương 577

DTV EBOOK

Không, nói đúng hơn, những kẻ hắc giết phần lớn thậm chí còn chẳng phải là “người”.

Hắn chạm tay vào, dung hợp chiêu thức này vào bản thân.

Hệ thống báo:

【Địa Phát Sát Cơ - Long Xà Khởi Lục (1% - Sơ khuy môn kính)】

1% độ thuần thực... đến mức thi triển còn miễn cưỡng.

Hắn thử một cái.

Chân phải nặng nề giẫm xuống đất, ngay sau đó... trên mặt biển lại nổi lên một chuỗi bọt khí.

“..... Xem ra vẫn cần luyện thêm.”

Bạch Du đưa tay nâng trán. Dù sao thì lần này hắn cũng thu hoạch không ít.

Ngoài việc lấy được kỹ năng mới từ Hoàng, hắn còn tự mình ngộ ra một chiêu thức mới.

【Chưa đặt tên (32% - Đăng đường nhập thất)】

Chiêu này bắt nguồn từ việc bắt chước chiêu thức của Hoàng, nhưng đồng thời hắn cũng thêm vào cảm ngộ riêng của bản thân, nên nó không phải hoàn toàn là bản sao chép.

Dựa vào chiêu này, hắn đã đột phá đến Nhị giai Siêu Phàm.

Nếu nhất định phải đặt một cái tên...

Bạch Du suy nghĩ vài giây, bỗng nhiên nở một nụ cười quái dị.

—— Tiên Phượng Hoàng.

Vung ra một chỉ khí, thoát nhìn lại có chút giống như roi da.

Tiên tay thi triển, nhưng mà chiêu này có cái tên khá đặc biệt, tốt nhất đừng tùy tiện nhắc tới, tránh bị ai đó ghi hận.

“A, hôm nay lại là một ngày thu hoạch không tệ!”

Bạch Du rời khỏi Long Mạch Giới.

Ý thức trở về thân thể, ánh mắt dừng trên trần nhà.

Hắn giơ tay, xuyên qua khe hở giữa các ngón, nhìn ra bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ.

“Người làm không xong, ta sẽ thay người xử lý.”

“Người không thể cứu người, ta sẽ ra tay cứu.”

“Người chính là ta, ta chính là người.”

“Ta biết điều người tiếc nuôi là gì.”

“Hãy kiên nhẫn một chút...”

“Ngày đó, sẽ không còn xa.”

Đêm khuya, Trường Dạ Ti.

Hôm nay, Chu Liễu vẫn đang trong trạng thái tăng ca như thường lệ.

Gần đây nàng cũng không phải quá bận rộn, chỉ là muốn sắp xếp lại một số hồ sơ, tiện thể điều tra một vụ án cách đây bảy năm.

Nhưng đúng lúc này, tiếng chuông chói tai vang lên trong tay nàng.

Màn hình điện thoại sáng lên, cảnh báo màu đỏ chớp nháy.

Toàn bộ nhân viên Trường Dạ Ti đều nhận được thông tin khẩn cấp.

Mã số: 114!

Chu Liễu lập tức đứng bật dậy, ném hết tài liệu sang một bên, lao nhanh ra ngoài.

“Gọi tất cả mọi người tới ngay lập tức!”

“Trừ những ai đang làm nhiệm vụ bên ngoài, toàn bộ tập hợp!”

Chu Liễu nghiêng rằng, đôi tai mèo trên đỉnh đầu không tự chủ mà xoay tròn, chiếc đuôi cũng xù lên đầy cảnh giác.

Tất cả đều biểu hiện rõ ràng tâm trạng khẩn trương của nàng.

Bởi vì thông tin này được gửi từ Quan Tinh Ti, chỉ có bọn họ mới có quyền sử dụng loại cảnh báo này. Mà Quan Tinh Ti chưa từng đưa ra cảnh báo giả.

Mã số bắt đầu bằng số 1 đồng nghĩa với một mối nguy hại cấp quốc gia.

Ảnh Giới đang hoạt động với quy mô lớn!

Con số 1 tiếp theo cho thấy nó đã bước vào trạng thái tràn ra, bắt đầu khuếch tán ra xung quanh.

Con số 4 cuối cùng thể hiện cấp độ nguy hiểm là cấp bốn.

Ba con số này ghép lại đã nói rõ một sự thật — Ảnh Giới xuất hiện tại Nam Lăng Thị, đang lan rộng và có nguy cơ hình thành “Lạc Giới”!

Nếu không kịp thời xử lý, toàn bộ khu vực sẽ bị nuốt chửng.

Dù hiện tại mới chỉ ở giai đoạn ăn mòn, khuếch tán, nhưng nếu để nó tiếp tục phát triển, “Lạc Giới” sẽ xuất hiện. Đến lúc đó, muốn cứu vãn cũng không còn kịp nữa.

Trở thành Đại đội trưởng của Trường Dạ Ti chưa lâu, Chu Liễu chưa từng có kinh nghiệm đối phó với sự kiện Ảnh Giới quy mô lớn như thế này.

Mà nhân lực hiện tại của Trường Dạ Ti cũng không đủ.

Nàng lập tức ra lệnh cho nhân viên trực ban:

“Báo cáo lên cấp trên, yêu cầu viện trợ ngay lập tức!”

Khoác lên mình bộ đồng phục đen tuyền của Trường Dạ Ti, nàng tiếp tục ra lệnh:

“Tập hợp đội tinh nhuệ! Trong vòng mười phút, phải xuất phát!”

“Các cư dân Nam Lăng Thị, xin tránh xa khu vực phía bắc thành phố!”

“Xin giữ an toàn, ở yên bên cạnh người thân, hạn chế ra ngoài!”

Từng chiếc xe tuyên truyền lướt qua các con phố, hệ thống loa phát thanh cũng phát đi những thông báo liên tục.

Sáng sớm, Bạch Du tỉnh dậy giữa những âm thanh thông báo dày đặc.

Hắn còn tưởng sẽ có cảnh hỗn loạn, nhưng ngoài dự đoán, toàn bộ khu cư xá, cả con phố đều rất bình tĩnh.

Ảnh Giới gây tai họa không ít lần, nhưng người dân đã quen dần với nó.

Giống như một cơn sấm sét bất chợt — vận khí tốt thì không bị đánh trúng, còn nếu đã xui xẻo rồi, có la hét thế nào cũng vô ích.

Mọi người đều biết phải làm gì:

Ở yên trong nhà, khóa chặt cửa sổ, chờ Trường Dạ Ti xử lý xong.

Hoặc... chờ lệnh sơ tán, giống như lần Hứa Gia Trấn bị Quỷ Vực nuốt chửng.

Nhưng Nam Lăng Thị có hơn hai triệu dân, tính cả nhân khẩu lưu động thì khoảng ba triệu.

Là một thành phố chuẩn cấp 1.5, không thể nào để nó bị bỏ mặc.

Đây không phải biên giới hẻo lánh, cấp trên cũng không thể để nó biến thành “Lạc Giới”.

Chương 578

DTV EBOOK

Vấn đề chỉ còn là tốc độ xử lý.

Nhanh thì vài ngày, chậm thì vài tháng.

Dù sao thì, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau khi ăn sáng xong, Thương Minh Nga nhận một cuộc điện thoại, rồi nói với Tô Nhược Ly:

“Phụ thân người đi cùng Trường Dạ Ti để điều tra tình trạng Ảnh Giới trần ra.”

Tô Nhược Ly nhú mày: “Phụ thân? Ông ấy không phải văn chức sao?”

Thương Minh Nga giải thích: “Nhưng ông ấy cũng là một trong những chuyên gia nghiên cứu Ảnh Giới.”

“Thành quả nghiên cứu của ông ấy đều liên quan đến Ảnh Giới, ứng dụng trong công nghệ khoa học.”

“Lần này Trường Dạ Ti chủ động yêu cầu, ông ấy không thể từ chối.”

“Dù sao, những trường hợp Ảnh Giới hoạt tính hóa tại nội địa vẫn rất hiếm thấy.”

Tô Nhược Ly không mấy quan tâm đến chuyện đó, nàng chỉ hỏi:

“Vậy... có nguy hiểm không?”

Nàng đưa tay sờ chuôi bảo kiếm bên hông, chần chừ hỏi:

“Có cần ta qua chỗ phụ thân một chuyến không?”

“Liên quan đến chuyện này...” Thương Minh Nga có chút do dự: “Phụ thân người không muốn người qua đó, nào có đạo lý để nữ nhi bảo hộ phụ thân chứ? Nhưng quyết định cuối cùng vẫn là ở người.”

Tô Nhược Ly ngón tay khẽ vuốt ve chuôi Sở Yêu Kiếm, trong lòng cũng thoáng dao động.

Nếu nàng đi, có khi lại trở thành phiền phức cho phụ thân.

Dù nói là để bảo hộ, nhưng vụ việc này kéo dài bao lâu vẫn chưa rõ ràng.

Leng keng ~ leng keng ~

Tiếng chuông cửa vang lên.

“Ta ra mở.”

Bạch Du đi tới, đặt tay lên chốt cửa, đẩy cửa ra.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy người đứng ngoài, hần lập tức kéo cửa đóng lại.

Nhưng bàn tay bên ngoài nhanh chóng chặn lại, thậm chí còn nhét nửa bàn chân vào khe cửa.

“Vì sao thấy ta là muốn đóng cửa hả?!”

Bên ngoài vang lên giọng nói bất bình.

Bạch Du nhíu mày: “Người đứng là keo dán chó, dính chặt không chịu buông đúng không?!”

Hần cố đẩy ngón tay nàng ra, nhưng sau nửa phút giằng co, cuối cùng vẫn bị nàng chen vào trong nhà.

Hôm nay, Mộ Diêu Tịch ăn mặc còn tinh xảo hơn hôm qua, cả người toát lên phong thái duyên dáng, yêu kiều, đúng chuẩn một tiểu thư khuê các.

Nàng rất có lễ độ, nhẹ nhàng cúi chào Thương Minh Nga, đồng thời tự giới thiệu:

“Lần đầu gặp mặt, bá mẫu.”

“Ta là Mộ Diêu Tịch, ký danh đệ tử Bạch Hổ Quán của Thần Võ Ti, chân truyền của Võ Thánh Các.”

“Ta đến từ Kinh Thành, hôm nay tới đây với mục đích mời hai vị hài tử trong nhà gia nhập Thần Võ Ti.”

Tặc tâm bất tử!

Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, lần này còn tìm đường vòng, định thông qua Thương Minh Nga để đạt được mục đích.

Dù sao... cha mẹ nào lại không mong con mình tiền đồ sáng lạn?

Đáng tiếc, chiêu này không có tác dụng với Thương Minh Nga.

Bà chỉ nhàn nhạt cười, đáp lại một cách hời hợt:

“Nhà ta theo chủ nghĩa nuôi thả, mọi thứ tôn trọng lựa chọn của bọn trẻ.”

Nói cách khác—đừng phí công thuyết phục ta.

Mộ Diêu Tịch nhất thời ghen lời. Nàng vốn tưởng rằng hai người này là tinh anh được đào tạo bài bản, nhưng vừa đến gần nhìn kỹ mới phát hiện, căn bản chỉ là kiểu sinh trưởng hoang dã hiếm thấy!

Vậy mà hết lần này tới lần khác, trông lại có chút thần bí khó lường.

Nàng càng thêm muốn kéo hai người này về phe mình!

Có sự trợ lực của bọn họ, còn lo gì Bạch Hổ Quán không thể quật khởi?

Dù vậy, nàng cũng hiểu rõ không thể ép buộc. Nếu hai người này không thực sự có hứng thú, dù nàng có cố gắng mời chào cũng vô ích.

Lúc này, Mộ Diêu Tịch thay đổi chủ đề:

“Lúc ta đến đây, tình cờ nghe được chuyện tại Nam Lăng Thị, Ảnh Giới bạo loạn. Dù không có ý nghe lén, nhưng đứng bên ngoài cũng nghe thấy một ít đối thoại của các người.”

Tô Nhược Ly vốn đang tâm phiền ý loạn, không kiên nhẫn hỏi:

“Người muốn nói gì?”

Mộ Diêu Tịch không chút chần chừ, thản nhiên đáp:

“Ý ta là, nếu người lo lắng cho sự an nguy của phụ thân mà không tiện tự mình ra mặt, vậy sao không giao việc này cho ta xử lý?”

“Người?” Thương Minh Nga nhú mào, nhắc nhở: “Tiểu cô nương, nơi đó không phải chỗ an toàn đâu.”

“Xin yên tâm.” Mộ Diêu Tịch nhếch môi cười tự tin, vỗ vỗ ngực: “Ta cũng là Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch!”

Thương Minh Nga trầm tư một chút, chợt giật mình:

“Khó trách ta thấy cái tên này quen quen... Chẳng lẽ người chính là—”

“Đúng vậy, ta chính là!” Mộ Diêu Tịch vẫn còn trẻ, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

“Người chính là kẻ bị Tiểu Ngọc Kinh đánh bại, vì Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch đó sao?” Thương Minh Nga bồi thêm một câu.

Nụ cười trên mặt Mộ Diêu Tịch lập tức cứng đờ. Gò má nàng hơi đỏ lên, rõ ràng trong lòng không phục, nhưng lại chẳng thể phản bác.

Bởi vì thua chính là thua. Cho dù nàng chưa dùng toàn lực, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Chuyện này sớm muộn cũng sẽ lan truyền, khiến nàng mất đi danh hiệu “bất bại”, nhưng đồng thời lại góp phần nâng cao danh tiếng của Bạch Du.

Tuy nhiên, nếu có thể kéo hai người này vào Bạch Hồ Quán, chút danh tiếng đó có đáng là gì?

Chương 579

DTV EBOOK

Dù sao, nàng cũng là Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch, chỉ cần còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ vượt xa Võ Thánh!

Mộ Diêu Tịch chủ động đề nghị giúp đỡ, điều này khiến Bạch Du và Tô Nhược Ly không khỏi nhìn nhau đầy bất ngờ.

Ngược lại, người ra quyết định sớm nhất lại là Tần Tuyết Táo.

Nàng thẳng thắn nói, không chút khách khí:

“Để nàng đi cũng tốt, coi như chuộc lỗi vì chuyện thất lễ hôm qua. Hơn nữa... nàng làm việc cho Thần Võ Ti, vốn đã có trách nhiệm phối hợp với Trường Dạ Ti bình ổn Ảnh Giới bạo loạn. Giữ nàng lại chẳng khác gì nuôi ong tay áo, thêm phiền phức.”

Dăm ba câu, Tần Tuyết Táo đã biến hành động lấy lòng của Mộ Diêu Tịch thành một sự bồi tội.

Mà câu nói cuối cùng lại nhẹ nhàng châm chọc nàng, khiến dù có muốn lùi bước cũng không còn đường. Nếu cuối cùng không đàm phán thành công, nàng cũng không thể mặt dày ở lại, tránh cho bản thân rước lấy khó chịu.

Bạch Du âm thầm giờ ngón cái trong lòng...

Tần học tử quả nhiên lợi hại, đám người không thấy máu!

Tần Tuyết Táo không hề tỏ vẻ kiêu ngạo.

Nàng nói chuyện cay nghiệt như vậy, không phải vì muốn hơn thua, mà bởi hoàn cảnh thuở nhỏ của nàng quá khắc nghiệt.

Bị người thân xem như gánh nặng, bị chèn ép khắp nơi, khiến nàng vô thức hình thành thói quen sắc bén trong lời nói.

Gia đình hạnh phúc sẽ không như thế.

Bởi vì những ai chưa từng chịu cảnh này, sẽ không hiểu được cảm giác phải bảo vệ chính mình như thế nào.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, Mộ Diêu Tịch chỉ có thể lúng túng gật đầu:

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ thế...”

Đã nói đến mức này, nàng cũng không có cách nào từ chối.

Có Mộ Diêu Tịch ra tay bảo vệ Tô Hạo Nhiên, hai mẹ con Tô Nhược Ly cuối cùng cũng có thể yên tâm hơn.

Dẫu sao, Tiên Thiên Anh Linh huyết mạch vẫn có thực lực nhất định, hơn nữa bên cạnh Mộ Diêu Tịch chắc chắn có cao thủ bảo hộ.

Với thân phận của nàng, không thể nào chỉ đến một mình.

Dựa vào Thần Võ Ti, việc triệu tập thêm cao thủ cũng không khó.

Lần này đối phó với Ảnh Giới xâm lấn, hẳn là dễ như trở bàn tay.

Tất cả mọi người đều nghĩ vậy.

Bao gồm cả Mộ Diêu Tịch...

Nàng cũng cho rằng lần bạo loạn này chẳng có gì to tát, nguy hiểm cũng không quá cao, chỉ là một sự kiện cấp bốn mà thôi.

Kinh Thành bên kia, trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ giải quyết xong.

Còn nơi này, nhiều nhất một tuần cũng hẳn là có thể ổn định.

Thế nhưng, thời gian cứ thế trôi qua thêm một ngày...

Ảnh Giới bạo loạn không những không suy giảm mà còn lan rộng với tốc độ đáng sợ. Chỉ sau một ngày, phạm vi tràn ra đã tăng lên gấp đôi, tình thế ngày càng trở nên nguy cấp...

【 Thời hạn hoạt động mùa hè đã chính thức mở ra! 】

【 Tích cực tham gia hoạt động để có cơ hội nhận được các phần thưởng giá trị như ngoại quan mùa hè, lễ trang giới hạn, đạo cụ đặc biệt, điểm vận mệnh, di vật chuyên dụng cùng nhiều phần thưởng khác! Không được bỏ lỡ! 】

Bạch Du: “Cái quái quỷ gì đây?”

Nhìn thấy mấy chữ “Thời hạn hoạt động”, trong lòng hắn liền dâng lên một loại dự cảm bất thường.

Lần này lại là trò gì đây?

Là vô hạn bạo gan ao? Hay là toàn cầu hợp lực công lược BOSS?

Hắn do dự đúng 0.1 giây, sau đó ấn mở phần giới thiệu về hoạt động mùa hè.

【 Nam Lăng Thị gần đây bất ngờ xảy ra sự kiện Ảnh Giới xâm lấn, dẫn đến toàn bộ kế hoạch mùa hè bị đảo lộn! 】

【 Vì tình yêu và chính nghĩa! Vì bảo vệ hòa bình thế giới! Hãy quét sạch cuộc xâm lấn của Ảnh Giới một cách thật hoành tráng! 】

【 Nhắc nhở 1: Lần này, trong sự kiện xâm lấn của Ảnh Giới sẽ xuất hiện số lượng lớn quái vật! Tiêu diệt quái vật sẽ nhận được điểm tích lũy, có thể dùng để đổi vật phẩm trong cửa hàng. Đồng thời, có thể thu thập điểm tích lũy bằng cách cứu trợ những nhân vật khác nhau. 】

【 Nhắc nhở 2: Trong vòng 72 giờ, BOSS của Ảnh Giới sẽ giáng lâm! Tiêu diệt quái vật có thể giúp rút ngắn thời gian giáng lâm của BOSS. Càng rút ngắn thời gian, càng làm suy yếu trạng thái nền tảng của BOSS.】

【 Nhắc nhở 3: Tiêu diệt BOSS trong thời gian càng ngắn, điểm tích lũy thưởng càng nhiều!】

Bạch Du nhìn chằm chằm bảng hệ thống, đảo mắt qua lại đọc kỹ từng dòng chữ.

Cuối cùng, hắn chỉ nhìn ra ba chữ quan trọng nhất, đầy mùi tanh máu:

“—— Làm nhanh lên!”

Chu Liễu lúc này tay chân luống cuống, cả da đầu cũng tê dại.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống Ảnh Giới xâm lấn. Trước đây, nàng từng nghe kể, từng nhìn thấy, nhưng chưa bao giờ đích thân trải nghiệm.

Càng chưa từng đứng ở hiện trường để trực tiếp điều phối.

Đến khi chính thức bắt tay vào xử lý, nàng mới nhận ra nhân lực trong tay quá thiếu thốn, vật tư cũng chỉ chấp vá qua loa. Quan trọng hơn, bản thân nàng căn bản không có đủ kinh nghiệm để đối phó.

Chương 580

DTV EBOOK

Những tri thức học được trong trường học, khi áp dụng vào thực tế lại là một chuyện hoàn toàn khác. Trong thực tế, không có thứ gọi là đề bài tiêu chuẩn hay đáp án cố định để dễ dàng áp dụng.

Dựa vào lực lượng của Trường Dạ Ti, căn bản không thể nào xử lý triệt để lần Ảnh Giới tràn ra này. Trước mắt, nó mới chỉ ở giai đoạn tràn ra, chưa hoàn toàn xâm nhập vào thế giới thực.

Thông thường, tai họa do Ảnh Giới gây ra được chia thành bốn giai đoạn: Thứ nhất, tràn ra. Thứ hai, xâm lấn. Thứ ba, đồng hóa. Thứ tư, sụp đổ.

Một khi tiến vào giai đoạn thứ ba, hậu quả sẽ không thể挽 hồi. Vì thế, nhất định phải ngăn chặn từ hai giai đoạn đầu.

Nhưng làm sao để xử lý?

Mỗi lần Ảnh Giới xuất hiện, không ai biết bên trong có những gì, cũng không rõ nó liên thông đến dạng thế giới nào. Nếu tùy tiện tiến vào điều tra, chỉ tổ làm hao hụt nhân lực vô ích.

Chu Liễu đã vận dụng tất cả các mối quan hệ có thể, triệu tập toàn bộ nhân thủ có thể điều động.

Nhưng dù vậy, tình hình vẫn nằm ngoài tầm kiểm soát. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, phạm vi khu vực bị ảnh hưởng đã mở rộng gần gấp đôi.

Mà trong thời gian một ngày ấy, tỷ lệ thương vong đã lên đến 10%. Mặc dù đã gửi tín hiệu cầu viện ra ngoài, thành phố lân cận cũng phái người tiếp ứng, nhưng vẫn chẳng khác nào giạt gấu vá vai.

Chu Liễu đã ba mươi sáu tiếng không chớp mắt. Điều khiến nàng thống khổ không chỉ là sự mệt mỏi về tinh thần, mà còn là cảm giác bất lực khi nhận ra bản thân không đủ năng lực. Tất cả những gì nàng làm lúc này, cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Nàng cần một phương án xử lý triệt để, tốt nhất là có thể giải quyết dứt khoát.

Điều đó đồng nghĩa với việc nhất định phải tiến vào Ảnh Giới, chặt đứt vấn đề từ bên trong.

Cách làm này có hiệu suất cao nhất, tổn thất nhỏ nhất. Nhưng Chu Liễu biết rõ, mình không thể dùng đến biện pháp này.

Không phải Nam Lăng Thị không có cường giả Siêu Phàm tam giai. Ngược lại, toàn thành có khoảng mười người, trong đó sáu, bảy người đã đến hỗ trợ.

Đây đã là tận lực.

Nhưng nếu muốn tìm người liều mạng tiến vào Ảnh Giới để phong tỏa nó, nàng lại không thể mở miệng đề nghị. Bởi lẽ, những người đó không phải thuộc hạ dưới quyền nàng.

Hơn nữa, nếu không phải một đội ngũ được huấn luyện bài bản, không có một người lãnh đạo đủ cường thế, thì khi tiến vào Ảnh Giới, cả đội rất dễ tan rã từ bên trong. Đến lúc đó, mỗi người chiến đấu riêng lẻ, không bằng ở bên ngoài thủ vững phòng tuyến.

Trong trường hợp bình thường, cần tập trung tất cả lực lượng để xử lý vấn đề. Nhưng Chu Liễu chỉ là Siêu Phàm nhị giai, nàng nhậm chức chưa lâu, quyền uy hiệu triệu chưa đủ, năng lực lãnh đạo cũng có hạn.

Lúc này, có thể phòng thủ tốt đã là cực hạn.

Muốn phản công, chỉ có thể chờ viện binh từ tỉnh.

Siêu phàm giả dù sao cũng là nhân tài, mà nhân tài thì tất nhiên sẽ hướng đến những khu vực có tài

nguyên phong phú hơn. Điều này khiến các địa phương khó giữ chân người tài, đến khi gặp tình huống đột phát, lực lượng phòng thủ sẽ không đủ.

Bảy năm trôi qua, Trường Dạ Ti của Nam Lăng Thị vẫn chưa thể khôi phục quy mô như bảy năm trước, nguyên nhân chính là vì không thể giữ người.

Chu Liễu cười khổ, nàng từng nghĩ rằng trong những năm qua bản thân đã làm rất tốt, công việc ngày càng trôi chảy. Nhưng khi đối mặt với tai họa Ảnh Giới, nàng mới nhận ra mình bất lực đến nhường nào.

Nàng bắt đầu hối hận vì đã quá chú tâm vào công vụ, mà xem nhẹ con đường tu hành của chính mình. Trước khi tốt nghiệp, huấn luyện viên từng nói rằng nàng có hy vọng đột phá tam giai trong vòng năm năm. Nhưng đến nay, có lẽ ngay cả mười năm cũng khó khăn.

Ảnh Giới lần này khuếch trương với tốc độ quá nhanh, khác hẳn với những lần trước. Số lượng quái vật bên trong quá đông, ngay khi con quái vật đầu tiên bước ra từ Ảnh Giới, nó đã lập tức tiến vào giai đoạn xâm lấn.

Và sau xâm lấn, chính là đồng hóa.

Ngoài cổng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Chu Liễu thu lại tất cả biểu cảm trên gương mặt. Nàng biết rõ vào lúc này, việc giữ được sự tỉnh táo quan trọng đến mức nào.

Bước vào không phải ai khác, mà là một thiếu nữ đáng vẻ duyên dáng yêu kiều—Mộ Diêu Tịch. Đáng người nàng không cao, chỉ khoảng một mét sáu, nhìn qua đã biết vẫn chưa trưởng thành.

Ánh mắt nàng đảo một vòng khắp phòng. Nơi này được trưng dụng tạm thời làm sở chỉ huy, chính giữa

bày đầy bản đồ cùng các loại công cụ truyền tin. Cả căn phòng chỉ có một chiếc ghế, không hề có giường trải.

“Quấy rầy rồi.”

Mộ Diêu Tịch thu hồi ánh mắt, lần nữa nhìn thẳng vào Chu Liễu, đánh giá về nàng cũng cao hơn trước một chút.

Chương 581

DTV EBOOK

Dù kinh nghiệm còn nhiều khiếm khuyết, nhưng nàng không hề có chút nào lười biếng, vẫn kiên trì chống đỡ đến tận bây giờ. Nam Lăng, chung quy cũng chỉ là một địa phương nhỏ, không chịu nổi tiêu hao trong thời gian quá dài.

“Viện binh còn bao lâu nữa mới đến?”

Mộ Diêu Tịch đi thẳng vào vấn đề: “Đã có tin tức chưa?”

Chu Liễu đáp: “Theo tin tức nhận được, ba ngày sau mới đến.”

“Quá muộn! Người đã cố gắng nói rõ tình hình chưa?”

“Đã nói, nhưng phản hồi không có gì thay đổi.”

Chu Liễu siết chặt nắm đấm, giọng trầm xuống: “Có thể là thật sự không điều động nổi nhân thủ.”

“Nơi này cách tỉnh thành chưa đến trăm dặm, vậy mà cần ba ngày để triệu tập nhân lực?”

Mộ Diêu Tịch cười lạnh: “Nực cười đến mức khó tin!”

Chu Liễu im lặng nhìn Mộ Diêu Tịch. Nàng đương nhiên đã nghe danh đối phương, nếu không cũng chẳng để một thiếu nữ đứng trước mặt mình mà buông lời châm chọc như vậy.

Nhưng thực tế là Mộ Diêu Tịch có tư cách để nói như thế.

Nàng từng tự tay phong ấn thành công hai lần Ảnh Giới, cũng nhiều lần tham gia các chiến dịch của Thần Võ Ti. Trước khi tròn mười sáu tuổi, nàng đã có hơn bảy lần xuất kích kinh nghiệm.

Mộ Diêu Tịch không ngốc. Nàng nhìn thấu cục diện trước mắt, ánh mắt dừng lại trên vai Chu Liễu, trầm ngâm nói:

“Xem ra chuyện này lại dính dáng đến tranh đấu nội bộ rồi, đúng không?”

Nàng vừa đi quanh phòng vừa nói:

“Dù ta không hiểu rõ tình hình ở đây, nhưng ở đâu có con người, ở đó sẽ có tranh quyền đoạt lợi. Người là người đứng đầu Trường Dạ Ti của Nam Lăng Thị, lại trẻ tuổi như vậy, có thể vững vàng tại vị suốt mấy năm qua, phía sau chắc chắn có chỗ dựa.

Thế nhưng lần này chuyện quá lớn, nếu tình hình chuyển biến xấu ngoài tầm kiểm soát, chỉ sợ người sẽ bị ‘đi xuống dưới lịch luyện vài năm’ đấy.”

“Người nhìn thấu quá rồi.”

“Ta cũng chẳng muốn nhìn thấu như vậy, nhưng cảnh tượng này chẳng khác gì việc nhìn thấy một đám giò bọ chui rúc trong thức ăn thối rữa, chỉ khiến ta buồn nôn mà thôi.”

Giọng Mộ Diêu Tịch lạnh lùng. Người bình thường chắc chắn sẽ thấy phản cảm với kiểu nói này, nhưng nàng đứng ở góc độ của kẻ ngoài cuộc, lý trí vẫn vô cùng thanh tỉnh:

“Đến mức này rồi thì quá đáng thật.”

“Vậy người có cách nào sao?”

“Đây không phải kinh thành, nhưng ta có thể mời người của Thần Võ Ti đến hỗ trợ, chỉ là...”

Mộ Diêu Tịch nhìn bản đồ, nơi khu vực màu đen trên đó đang không ngừng mở rộng.

“Dù ta có thể huy động nhân lực, nhưng sức ảnh hưởng của ta cũng có giới hạn. Nếu dùng đến các mối quan hệ cá nhân, ta có thể triệu tập cao thủ từ Thần Võ Ti hoặc Võ Thánh Các. Nhưng mà...”

Chu Liễu ngẩng đầu lên: “Nhưng mà sao?”

Mộ Diêu Tịch thẳng thắn nói:

“Ta chẳng có lý do gì để làm đến mức đó cả.”

Chu Liễu nghiêm mặt, nhưng ánh mắt lại trở nên ôn hòa hơn rất nhiều:

“Đừng có nói như thể người là ác nhân. Mấy ngày nay, người đã giúp đỡ không ít... Nếu không có người điều hành và ngăn cản, chắc chắn sẽ còn nhiều người thiệt mạng hơn. Chỉ riêng điều đó đã là đủ rồi. Nếu chúng ta cứ y lại hoàn toàn vào một kẻ ngoại lai như người, vậy thì Người Gác Đêm như chúng ta còn tồn tại để làm gì? Mỗi người đều có bốn phận riêng, ai cũng phải làm tròn chức trách của mình.”

Mộ Diêu Tịch khoanh tay, chậm rãi nói:

“Người có thể nghĩ thông suốt là chuyện tốt. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là người đang bất lực trước hiện trạng—tại sao không cúi đầu một chút mà suy xét kỹ hơn?”

Chu Liễu đứng thẳng lưng, giọng kiên quyết:

“Ta không sợ đắc tội với ai... điều ta sợ chính là lòng mình hổ thẹn, trời xanh không dung tha!”

“Người có thể cố chấp, nhưng những kẻ khác thì không.” Mộ Diêu Tịch hừ lạnh, xoay mặt đi, giọng điệu nghiêm túc hơn: “Người nghĩ những người ở đây có thể trụ vững trong ba ngày sao? Hơn nữa, đối phương chưa chắc sẽ tấn công ngay trong ba ngày! Nếu như kéo dài năm ngày, sáu ngày, hay thậm chí một tuần thì sao? Sau đó, liệu còn ai có thể tiếp tục chiến đấu? Nếu bọn họ muốn nhìn người suy sụp, có đến trăm phương ngàn kế để làm được điều đó... Đừng có đem hy vọng ký thác vào đám người chỉ biết đấu đá quyền thế kia!”

Đại Hạ quan trường vốn nổi danh với những cuộc tranh quyền đoạt lợi, kéo dài từ đời này sang đời

khác.

Bảy năm trước, biến cố của Trường Dạ Ti đã quét sạch Nguyễn gia, để lại hai huynh đệ cô độc. Gia sản khổng lồ bị chia cắt, mặc dù không có sự nhúng tay của huynh đệ Trang thị, kết quả cũng chẳng khác biệt bao nhiêu. Điều đó đủ để thấy, có kẻ đứng sau giật dây, tựa như tiên nhân buông câu, tay mắt thông thiên.

“Chỉ có thể nói Nam Lăng Thị chung quy vẫn chỉ là một nơi nhỏ bé.” Mộ Diêu Tịch nói đến đây thì dừng lại chốc lát, sau đó lắc đầu, sửa lại: “Nhưng ai nói ao cạn thì không thể nuôi Chân Long?”

Nàng thản nhiên nói tiếp:

Chương 582

DTV EBOOK

“Đáng tiếc, nếu thêm hai ba năm nữa, chuyện nhỏ nhặt như thế này, chỉ cần một người ra tay là có thể dễ dàng giải quyết. Chẳng qua... thời gian không đúng, là người xui xẻo thôi.”

Chu Liễu đương nhiên hiểu Mộ Diêu Tịch đang nhắc đến ai.

Trong lòng không khỏi hiếu kỳ, mặc dù đã sớm nghe danh thiếu niên kia, nhưng nàng vẫn thấy kỳ lạ vì sao Mộ Diêu Tịch lại đánh giá hấn cao đến thế.

Bất quá, nàng còn chưa kịp mở miệng hỏi, bỗng nghe một tiếng hét lớn. Ngoài cửa, có người hoảng hốt chạy vào:

“Ảnh Giới mở rộng! Lần này phạm vi lớn hơn trước, mau chạy đi!”

“Cái gì?! Hai lần khuếch trương?!” Sắc mặt Mộ Diêu Tịch lập tức thay đổi: “Chẳng phải nguy hiểm đã tăng lên cấp bảy sao?!”

Không chần chừ, nàng lao thẳng ra ngoài:

“Ta đi triệu tập người của Thần Võ Ti, các người lo...”

Lời còn chưa dứt, mặt đất đột nhiên tối sầm lại.

Trong khoảnh khắc, sắc đen bao trùm tất cả.

Mộ Diêu Tịch khựng lại, mặt trầm xuống.

“Chết tiệt... lần này không thoát ra được rồi.”

Một khi rơi vào Ảnh Giới, gần như không còn đường lui!

Chu Liễu lập tức bật dậy sau khi chạm đất.

Nàng nhanh chóng rút súng, mở khóa an toàn, đưa mắt quan sát bốn phía.

Trong Ảnh Giới, ánh sáng vô cùng mờ nhạt. Cảnh vật xung quanh hoàn toàn xa lạ.

Những người khác cũng bị phân tán xung quanh, tin tức tốt duy nhất là tất cả đều rơi xuống khu vực gần nhau.

“Nơi này rốt cuộc là đâu?”

Chu Liễu cau mày nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên nàng tiến vào Ảnh Giới.

Ảnh Giới cũng có nhiều loại khác nhau...

Mỗi một thế giới đơn lẻ đều khác biệt, tựa như từng mảnh đầm lầy xuất hiện rải rác trên mặt đất. Dù sau cùng chúng có giao thoa, độ sâu của mỗi nơi vẫn không hề giống nhau.

Mộ Diêu Tịch nhanh chóng quan sát địa hình, nhìn thấy tòa thành nguy nga trước mắt liền nảy ra một suy đoán.

Nàng có kinh nghiệm phong phú, chỉ hai ba bước đã leo lên bậc thang, xoay người trèo lên thành lâu, lập tức quan sát bên ngoài.

Sau khi phán đoán sơ bộ, nàng nhả xuống, nói với Chu Liễu:

“Xem ra, đây là Lịch Ảnh...”

Không đợi Chu Liễu thắc mắc, nàng nói thẳng:

“Ảnh Giới có nhiều loại hình khác nhau, nhưng bây giờ không có thời gian để giải thích. Tóm lại, Lịch Ảnh có thể hiểu như một tràng cảnh lịch sử được tái hiện. Nhưng có vài điểm khác biệt, ví dụ như nơi chúng ta đang đứng—một tòa thành sắp bị công phá.”

“Nói cụ thể thì ta cũng không chắc lắm, nhưng kết hợp với những dị chủng từng xuất hiện trước đây, ta

đoán rằng... địch nhân lần này có thể là quân thảo nguyên, có lẽ là Hung Nô.”

“Nhiệm vụ của chúng ta chính là thủ thành. Nếu có thể giữ vững tòa thành này, đánh lui quân địch, chúng ta sẽ có cơ hội thoát ra!”

Chu Liễu lập tức nói:

“Ý người là, muốn chúng ta thủ thành?”

“Đúng!”

“Chỉ bằng đám người ở đây?”

Chu Liễu đưa mắt nhìn xung quanh. Mặc dù có không ít siêu phàm giả và Người Gác Đêm, nhưng bọn họ không có giáp trụ, không phải binh sĩ chính quy.

Dựa vào đám người này thủ thành?

Là nói nghiêm túc sao?!

Người hiện đại thì hiểu gì về cách đánh trận thời cổ đại? Huống hồ ngay cả trang bị cũng không có!

Mộ Diêu Tịch tăng tốc độ nói, giọng gấp gáp:

“Đây không phải chuyện ta nên suy tính. Nếu không giữ được thành, khi Ánh Chủng bên ngoài tiến vào, tất cả mọi người sẽ chết! Trong lịch sử, quân thảo nguyên mỗi khi công thành chiếm đất, thủ đoạn sau khi phá thành vô cùng tàn nhẫn. Chỉ cần đọc qua lịch sử đều biết rõ điều này. Hiện tại, tất cả mọi người nhất định phải nghĩ hết cách để giữ vững nơi này!”

Chu Liễu cảm thấy da đầu mình tê dại. Nàng căn bản không hiểu gì về binh pháp, lúc này sao có thể chỉ huy trận chiến được?!

Nàng giở tra án, tinh thông nhân sự phân phối, bắt tội phạm cũng không thành vấn đề. Nhưng quân sự—thứ này không phải là sở trường của nàng!

“Ta không thể chỉ huy.” Chu Liễu dứt khoát nói. “Nếu ở đây có lão binh, có lẽ có thể hỏi thăm kinh nghiệm của họ.”

Nàng nâng cao giọng, trong đám người quả nhiên có vài quân nhân xuất ngũ đứng dậy. Nhưng đa phần cũng chỉ có thể đưa ra một số quan điểm đơn giản.

Làm lính hiện đại và hiểu cách đánh trận thủ thành thời cổ đại—đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

Chiến tranh có thể tiến bộ, nhưng tiến bộ không phải chỉ nằm ở một cá nhân, mà là cả một hệ thống: lý luận quân sự, trang bị, hệ thống truyền tin... tất cả đều thay đổi theo thời đại.

Đến mức này, ai cũng không có cách nào hoàn hảo.

Cuối cùng, vẫn là một Người Gác Đêm vốn là quân sự trạch nam* đưa ra chiến lược cơ bản của thủ thành thời cổ đại.

(*) Quân sự trạch nam: Người chuyên nghiên cứu về quân sự, nhưng không tham gia thực chiến, thường chỉ ngồi nghiên cứu lý thuyết.

Đầu tiên, quan trọng nhất là phải phòng ngừa đối phương phá thành. Quân thảo nguyên thông thường không có vũ khí công thành hạng nặng, bọn chúng chủ yếu dựa vào cách leo lên tường thành bằng dây thừng và thang, sau đó mở cửa thành từ bên trong.

Chương 583

DTV EBOOK

Chỉ cần một nhóm nhỏ thành công phá được phòng tuyến và mở cửa thành, toàn bộ quân địch phía sau có thể ùn ùn kéo vào, chiếm lấy toàn bộ thành trì.

Vậy nên, mấu chốt nằm ở việc giữ vững tường thành.

Có chiến lược này, mọi người mới tạm thời xác định được phương hướng hành động.

Nhưng... chiến thuật này có thật sự hiệu quả không? Không ai có thể chắc chắn.

Ai mà biết được đây là thời đại nào trong lịch sử? Ai biết quân thảo nguyên lần này sẽ dùng chiến thuật gì? Trình độ của binh sĩ đối phương ra sao?

Tất cả, trong Ảnh Giới, đều là những điều chưa biết...

Tòa thành trì này là một cô thành, có bốn cổng thành ở bốn hướng.

Tổng cộng có năm vị cường giả Tam giai bị kéo vào Ảnh Giới. Theo kế hoạch ban đầu của Chu Liễu, bốn người trong số đó sẽ mỗi người dẫn đầu một nhóm để thủ giữ một cổng, còn lại một kẻ có tu vi cao hơn sẽ quan sát toàn cục, tùy cơ ứng biến hỗ trợ phương nào yếu thế...

Thế nhưng, kế hoạch này rốt cuộc không được thực thi. Đám cường giả Tam giai kia ai cũng có chủ ý riêng, không ai chịu tuân theo.

Cuối cùng, bọn họ tự động chia thành hai – hai – một. Một cổng thành bị bỏ trống, giao lại cho Chu Liễu và Mộ Diêu Tịch cùng những người còn sót lại thủ giữ.

Nguyên nhân chia nhóm như vậy, một phần là do cách bố trí của Chu Liễu quá hồ hững, khiến bọn họ không yên tâm, sợ rằng nếu phân tán sẽ dễ gặp nguy

hiểm. Mặt khác, cũng vì Mộ Diêu Tịch—người có số lượng thuộc hạ nhiều nhất—đảm nhận thủ cửa chính, trong khi những người khác thì kéo quân về thủ hai cổng phụ và cổng sau.

Nói là hèn nhát cũng được, nói là cẩn trọng cũng không sai... Nhưng chung quy lại, đây là quyết định mà bọn họ đã chọn.

Mộ Diêu Tịch nhìn đám người rời đi mà chẳng buồn cười lạnh. Nàng thậm chí không muốn phí sức mà châm chọc nữa.

“Rõ ràng là môi hở răng lạnh mà!” Lưu Tinh Hán tức giận mắng.

“Bọn hần cũng tính là thông minh.” Chu Liễu lúc này đã lấy lại bình tĩnh. Dù không giỏi về phòng thủ, nàng vẫn nhìn thấu lòng dạ những kẻ kia:

“Dưới tình thế này, cường giả Tam giai ngược lại không dễ chết. Nếu kẻ địch chủ công vào cửa chính, vậy chúng ta tổn thất càng lớn, đồng thời cũng có thể làm suy yếu nhiều ảnh hưởng hơn. Dù có bị đánh vào thành cũng không sao, bọn hần hoàn toàn có thể lợi dụng địa thế mà tiếp tục quần chiến.”

Mộ Diêu Tịch lạnh nhạt nói:

“Trong Ảnh Giới, thân phận hay địa vị đều là hư ảo. Chỉ có thể sống sót bước ra ngoài mới là điều quan trọng nhất. Những kẻ kia, ai nấy đều tự cho mình thông minh.”

“Chỉ là một đám rùa rụt cổ mà thôi!”

“Nhưng chỉ cần còn sống, thì bọn họ mới là kẻ thông minh nhất.” Mộ Diêu Tịch thu hồi ánh mắt, ra lệnh cho đám người Thần Võ Ti mặc giáp, chuẩn bị lên tường thành quan sát tình hình.

Chu Liễu nhìn về phía Mộ Diêu Tịch, giọng điệu có phần nghiêm túc:

“Người không định rời đi sao? Nếu xét về tầm quan trọng, ta và những người khác có thể chết, nhưng người thì không thể!”

Mộ Diêu Tịch héch cằm, kiêu ngạo đáp:

“Người cho rằng ta là ai? Đừng coi thường huyết tính của ta! Ta là đời kế nhiệm quán chủ của Thần Võ Ti Bạch Hồ Quán, cũng là chân truyền của Võ Thánh Các! Một đám ảnh chưởng cón con mà muốn ép ta phải tháo chạy sao? Buồn cười!”

Nàng sinh ra trong một gia tộc quân nhân, từ nhỏ đã thấm nhuần tư tưởng chiến đấu vì nghĩa vụ. Sự kiêu hãnh ấy đã khắc sâu trong linh hồn nàng.

Ngay từ khi còn nhỏ, nàng đã chứng kiến từng người trong gia đình hy sinh trên chiến trường. Người thân rời đi còn nhiều hơn số ngón trên một bàn tay.

Nhưng chưa bao giờ, trong các tang lễ, có ai để lộ vẻ bi thương. Trái lại, tổ phụ nàng còn luôn tự hào vì sự cống hiến của gia đình.

Bởi thế, đến lượt nàng phải hiến thân, nàng cũng chưa từng do dự dù chỉ một giây.

Đây chính là khác biệt lớn nhất giữa những chiến binh hiện đại và binh sĩ cổ đại.

Những người đi theo chủ nghĩa dân tộc, chiến đấu vì vinh quang quốc gia, tinh thần ý chí cùng nghị lực sắt đá—đó là điều mà những kẻ khác không thể nào sánh bằng.

Đáng tiếc, trong tình cảnh này, phần lớn người ở đây đều không phải chiến binh thực thụ. Bởi vậy, chỉ có một số ít là vẫn giữ được tinh thần không sợ hy sinh như nàng.

Mộ Diêu Tịch dẫn đầu bước lên tường thành. Chỉ mất chưa đến ba phút, từ xa đã vang lên một hồi kèn hiệu.

Dưới ánh trăng âm đạm của Ảnh Giới, một mảng bụi lớn tung bay. Hơi đất rung chuyển dữ dội theo nhịp vó ngựa dồn dập, từng toán kỵ binh đang lao nhanh đến.

Bọn chúng càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng...

Mộ Diêu Tịch với thị lực phi phàm đã có thể trông thấy đám kỵ binh kia. Chúng mang hình dáng không khác gì chiến binh thảo nguyên trong lịch sử, chỉ khác là tất cả đều là ảnh chưởng.

Bọn chúng giơ cao cánh tay, kéo căng dây cung...

Mộ Diêu Tịch lập tức quát lớn:

“Mũi tên tới!”

Chương 584

DTV EBOOK

Ngay sau đó, một tiếng hô khác vang lên:

“Nằm xuống!”

Chỉ nghe thấy tiếng không khí bị xé rách, bầu trời đêm rền vang những âm thanh vù vù. Trong khoảnh khắc, hàng vạn mũi tên cùng bắn ra, rít gào lao tới như bầy châu chấu đen kịt, từ xa tới gần, từ thấp lên cao, ào ào giáng xuống như cơn mưa tử thần.

Mộ Diêu Tịch đứng yên bất động, ánh mắt không hề dao động. Nàng vung tay mở ra Vân La Thiết Phiến, cây quạt trong nháy mắt hóa thành một tấm khiên tròn khổng lồ, che chắn phía trước và phía trên thân thể nàng.

Chỉ trong vài nhịp thở, trận mưa tên đã trút xuống.

Đình! Đình! Đang! Đang!

Liên tiếp những tiếng kim loại va chạm vang lên không dứt, như thể trời đổ mưa đá. Cơn mưa tên kéo dài gần nửa phút mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Mộ Diêu Tịch lập tức hiểu ra:

“Đây là đợt xạ kích!”

Hình thức công kích này khiến phần lớn quân phòng thủ không thể phản kích từ xa.

Trong một trận chiến công thành, cung tiễn vốn là loại vũ khí mang tính uy hiếp lớn, dùng để áp chế đối phương. Khi bị cung thủ địch tập kích từ xa, quân thủ thành không dám thò đầu ra, buộc phải ẩn nấp phía sau lá chắn, mặc cho quân công thành tiến gần. Đây cũng chính là nguyên lý của hỏa lực yểm hộ trong chiến tranh hiện đại.

Trên tường thành, những tấm khiên lớn được nâng lên, tất cả mọi người cúi rạp xuống tránh tên, không ai dám lộ mặt ra ngoài. Tầm nhìn bị che khuất hoàn toàn, chỉ có thể cảm nhận những đợt chấn động không ngừng dội xuống từ cơn mưa tên như thác đổ. Bầu không khí căng thẳng đến nghẹt thở.

Trong tình cảnh này, có ai có thể bình thản mà thốt lên một câu “chúng ta sẽ đánh trong bóng râm” như trong truyền thuyết chứ?

Dù là Mộ Diêu Tịch cũng chỉ có thể đứng yên chờ đợi, cắn răng chịu đựng, đợi đến khoảnh khắc trận mưa tên chấm dứt.

Nàng biết rõ, khi loạt tên này kết thúc, quân địch chắc chắn đã áp sát chân thành. Khi đó, trận chiến công thành khốc liệt thực sự mới bắt đầu.

Nhưng một trận chiến cận chiến, dù tàn khốc, vẫn còn có thể lấy kỹ thuật để bù đắp.

Còn hiện tại, khi chưa kịp giao chiến mà đã bị dập tới tả như thế này, tỷ lệ thương vong gần như chỉ phụ thuộc vào quân số và chất lượng trang bị của cả hai bên.

Một cảm giác bất lực dâng trào trong lòng Mộ Diêu Tịch.

Trước đây, mỗi lần tiến vào Ảnh Giới, dù phe mình ở thế yếu hơn, nàng vẫn có thể nghĩ cách chiến đấu ngang ngửa, thậm chí lật ngược tình thế. Dù đối thủ có là quái thú khổng lồ, nàng vẫn có thể tìm ra phương pháp khắc chế.

Nhưng chiến tranh thì lại khác.

Trong chiến tranh, ngay cả Anh Linh cũng chỉ là một cá thể đơn độc giữa muôn vạn quân tốt. Nếu không thể một mình quét sạch cả một đại quân, vậy thì cũng chỉ có thể như bao người khác—chịu trận.

Kẻ địch không quan tâm nàng là ai, cũng không quan tâm nàng mạnh đến đâu.

Chúng chỉ biết tiến công theo bản năng, dẫm nát tất cả trên đường đi.

Đối mặt với một đợt công thành như thế này, nàng chẳng thể làm gì khác ngoài việc chịu đựng.

Đối với người hiện đại mà nói, đây chính là sự sỉ nhục!

Mẹ nó, thế mà lại bị một đám ảnh chưởng giả làm dân du mục dùng cung tiễn áp chế đến mức không phản kháng nổi?!

Dù ở đây không có Stalin đàn phong cầm, nhưng nếu có một khẩu Maxim súng máy, chỉ cần giữ chặt cò súng, bây giờ có lẽ đã có thể biến đám kỵ binh kia thành thịt vụn rồi!

Cuối cùng, cơn mưa tên cũng dừng lại.

Mộ Diêu Tịch lập tức thu lại Vân La Phiến, cúi đầu nhìn xuống dưới chân thành.

Đợt kỵ binh đầu tiên đã lao đến sát chân tường.

Những sợi dây thừng đã được quăng lên, từng chiếc thang công thành đang được dựng thẳng lên mặt thành.

Một trận chiến công thành kiểu cổ đại chính thức bắt đầu!

Cảm giác lúc này không biết nên gọi là buồn cười hay bất lực.

Nếu ngay từ đầu hiểu rõ tính chất của trận chiến này, chỉ cần mang theo một ít súng ống hạng nặng thì mọi chuyện đã dễ dàng hơn nhiều.

Đáng tiếc, không có.

Với những vũ khí tầm thấp như súng ngắn, căn bản không thể thay đổi cục diện.

Trang bị chênh lệch, chỉ có thể dùng mạng người để bù đắp.

Trong phòng.

Bạch Du lướt ngón tay trên màn hình, nhanh chóng kiểm tra phần thưởng của sự kiện mùa hè lần này.

Mặc dù không có phần quà nào quá đặc biệt, nhưng những thứ được tặng cũng xem như khá phong phú.

Có tổng cộng hai bộ ngoại trang hoàn toàn mới, mang phong cách mùa hè, hơn nữa còn đi kèm một số hiệu ứng đặc biệt.

Ngoài ra, còn có một bộ Lễ Phục mới, hiệu ứng tạm thời chưa rõ.

Đáng chú ý nhất là một món đạo cụ đặc biệt có thể trang bị cho nhân vật.

Và quan trọng nhất—một Thánh Di Vật.

Bạch Du lập tức sáng mắt.

Dù gì thì tối thiểu cũng là một Anh Linh Tam Tinh!

Trong tay hắn vốn còn một Anh Linh Xà Phát Ma Nữ vẫn chưa ký kế ước, nhưng nếu có cơ hội sở hữu thêm một Anh Linh Tam Tinh nữa, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Chương 585

DTV EBOOK

Làm thôi, nhất định phải làm bằng được!

【Có muốn tham gia sự kiện không?】

【Đã xác nhận đăng ký.】

【Đang tiến vào...】

Khi mở mắt ra, hắn đã đặt chân vào Ảnh Giới.

Vừa ổn định thân hình chưa được bao lâu, Bạch Du bỗng cảm nhận một luồng sát khí bén nhọn ập đến.

Hắn vùng tay chế trụ nguồn sát khí, đè chặt xuống. Một âm thanh giòn tan vang lên.

【+3 điểm tích lũy】

Bạch Du lắc lắc bàn tay vương đầy vết máu.

Lúc này, hắn mới cúi xuống quan sát thứ vừa giết chết.

Trong Ảnh Giới, ánh sáng vô cùng ảm đạm, chỉ còn lại ánh trắng mờ nhạt. Nhìn xuống, có thể thấy sinh vật hắn vừa hạ gục có hình dạng con người, cách ăn mặc khá giống người thảo nguyên thời cổ.

Sau khi chết, Ảnh Chủ không lập tức biến mất mà vẫn lưu lại thi thể ngay tại chỗ.

Hắn xoa xoa vết máu đen trên tay, nhếch miệng cười nhạt:

“Sự kiện lần này... có vẻ thú vị đây.”

Giết mãi không hết!

Tại sao số lượng bọn chúng có thể nhiều đến như vậy?!

Mộ Diêu Tịch cắn chặt răng, đầu óc hỗn loạn.

Rốt cuộc ta đã giết bao nhiêu? Năm mươi? Một trăm?

Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy bản thân không đủ giỏi trong việc giết chóc.

Nếu là một đấu một, nàng hoàn toàn tự tin có thể hạ gục cả Siêu Phàm Tam Giai.

Thế nhưng, khi đối mặt với hơn năm mươi tên Ảnh Chủng cùng lúc, mọi chuyện lại hoàn toàn khác.

Lượng biến dẫn đến chất biến!

Trên chiến trường, dù thực lực cá nhân có mạnh đến đâu, cũng không thể chống lại quy luật này.

Nàng đã cố gắng hết sức, nhưng vẫn chỉ có thể giữ được một đoạn tường thành ngăn ngủi.

Chiến cuộc từ tường thành chuyển sang thành lâu, rồi lại quay về mặt đất. Nàng cứ thế chạy khắp nơi, không có một phút giây dừng lại.

Nhưng dù có giết bao nhiêu, thì thể vẫn không ngừng chất đọng.

Những kẻ này không mạnh, hầu hết đều bị nàng giết chỉ trong một chiêu, thế nhưng tốc độ tiêu diệt của nàng vẫn chẳng là gì so với tốc độ xuất hiện của chúng.

Bọn chúng cũng không ngu ngốc, luôn biết cách giờ khiên lên phòng thủ hoặc sử dụng cung tiễn để cầm chân nàng, sau đó lại tiếp tục quấy rối những binh sĩ khác.

Một mình không đủ? Vậy thì ba bốn kẻ cùng vây công!

Trên tường thành, Ảnh Chủng cứ liên tục leo lên từ những chiếc thang dài, máu loang lổ khắp nơi, thì thể chất đầy trong và ngoài thành.

Tình hình thương vong lúc này gần như không thể ước tính, có lẽ đã vượt quá 30%, thậm chí còn hơn.

Chu Liễu đã phái người đi cầu viện, nhưng chẳng bao lâu sau, nàng lại thấy ba mặt tường thành khác đồng loạt bốc cháy.

Tứ phương đều bị tập kích!

Bọn này rốt cuộc có bao nhiêu quân số?!

Nếu kẻ địch là mười ngàn, thành này chắc chắn không thể giữ nổi. Dù cho 3000 binh sĩ, mà giờ chỉ còn hơn 300, 400 người rải rác, thì làm sao có thể cầm cự được?

Nhưng Mộ Diêu Tịch không có cách nào khác.

Nàng chỉ có thể dốc toàn bộ Anh Linh Chi Lực, không ngừng chém giết lũ người thảo nguyên đang tràn vào thành.

Thủ thành chiến chính là như vậy.

Thời gian dài đằng đẳng, khiến con người ta rơi vào tuyệt vọng.

Thế nhưng trên thực tế, từ lúc trận chiến này bắt đầu đến giờ... vẫn chưa trôi qua nổi mười phút!

Chu Liễu từ trên tường thành rơi xuống.

Thế nhưng, nàng không hề cảm thấy cơn đau dữ dội như tưởng tượng. Ngay khi tiếp đất, nàng lập tức xoay người, vung loan đao đâm thẳng vào cổ Ảnh Chung đang lao tới từ phía sau. Một cước mạnh mẽ đá văng thi thể ra xa, nàng cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới nhận ra dưới chân mình đã chất đầy hai, ba tầng thi thể.

Nén đau, Chu Liễu ôm lấy bụng dưới, cố gắng đứng dậy. Nhìn thấy một đám người thảo nguyên đang xông tới, nàng không chút do dự bóp cò súng—một phát bắn thẳng vào đầu kẻ địch, kết thúc sinh mạng hắn ngay tại chỗ.

“Nếu có súng máy... súng trường... không, chỉ cần một khẩu súng tiểu liên thôi cũng được...”

Những vũ khí này vốn có, nhưng lại không thể mang vào Ảnh Giới.

Thứ duy nhất có thể mang theo chỉ là khẩu súng ngắn cỡ 9mm, mỗi người vốn vịn ba hộp đạn.

Tình hình lúc này đã hoàn toàn hỗn loạn. Mọi người đều tự chiến đấu riêng lẻ, chẳng ai có thể hỗ trợ ai.

Chu Liễu liếc mắt thấy bảy, tám tên Ảnh Chủ đang quật ngã một thành viên Thần Võ Ti, loạn đao bổ xuống như vũ bão. Người kia miệng phun máu tươi, dù đã cố gắng bẻ gãy cổ mấy kẻ địch, nhưng bản thân cũng kiệt sức, hấp hối, không thể động đậy.

Trận chiến này không liên quan đến cảnh giới hay thực lực, mà chỉ đơn giản là xem ai liều mạng hơn.

Dù có công phu cao đến đâu, cũng sợ đao phay.

Dù có mạnh cỡ nào, Nhị Giai Siêu Phàm cũng không thể trụ nổi trước mười gã tráng hán vây chém.

Một khi tay chân bị khống chế, đao kiếm đâm xuyên thân thể, thì rất nhanh sẽ mất đi khả năng phản kháng.

Tỷ lệ thương vong không ngừng tăng cao!

Ngay khi thành viên Thần Võ Ti kia ngã xuống, trên tường thành lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

Chương 586

DTV EBOOK

Chớp mắt, năm, sáu tên Ảnh Chủng lập tức leo lên, không ai kịp ngăn cản. Bọn chúng nhanh chóng nhảy xuống bên trong thành, trực tiếp lao về phía cổng chính—chúng muốn mở cửa thành!

Chu Liễu nâng súng, bắn hạ ba kẻ, nhưng ngay sau đó, một mũi tên sắc bén từ xa lao tới, xuyên thẳng vào đùi phải nàng. Họng súng khẽ lệch hướng, viên đạn bắn hụt.

Nàng lục soát trong túi đạn—ba hộp đạn đều đã hết sạch!

Cơn đau dữ dội truyền đến, nhưng nàng nghiêng rằng chịu đựng, nhặt loan đao lao lên, chặt phăng đầu một tên Ảnh Chủng.

Thế nhưng, ngay sau đó, một kẻ khác từ phía sau bổ nhào tới, ép nàng ngã xuống đất. Chu Liễu cắn răng vùng đao loạn xạ, chặt vật chiến đấu.

Lúc này—cửa thành đã lọt vào tay Ảnh Chủng!

Chu Liễu muốn ngăn cản, vùng loan đao ném đi.

Lưỡi đao xoay tròn giữa không trung, cắm thẳng vào lưng tên Ảnh Chủng, đóng đinh hẳn xuống đất.

Nhưng...

Đã không kịp!

Một tiếng “RẦM” nặng nề vang lên.

Cổng thành bị hé mở một khe nhỏ, nhưng ngay lập tức trở thành lỗ hổng chết người.

Giữa những tiếng ầm ầm vang dội, từ khe hở trên cánh cổng, nàng có thể thấy rõ—

Kỵ binh thảo nguyên, đã vận sức chờ xung phong!

Lúc này, những người canh giữ trên tường thành cũng đã chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Dù là Người Gác Đêm hay các võ sư của Thần Võ Ti, tất cả đều sinh lòng run sợ, cảm giác kinh hãi lan tràn khắp nơi.

Bọn hấn siết chặt binh khí, tựa vào nhau thành một khối, ánh mắt đề phòng nhìn chăm chăm đám man nhân trên thảo nguyên, sắc mặt tràn đầy sự căng thẳng và cuồng nhiệt bị đè nén.

Con người chỉ có một mạng, bọn hấn thừa hiểu kết cục của chính mình.

Một khi để kỵ binh xông vào, bọn hấn sẽ không thể sống sót, chắc chắn sẽ bị tấn công từ cả hai phía.

Ngoại trừ số ít cường giả, không một ai có thể cản nổi sự vây giết của một đội kỵ binh hùng mạnh.

Hiện tại, quân địch đã phá vỡ cửa thành, ép ra một khe hở và chuẩn bị tràn vào bên trong.

Mộ Diêu Tịch cúi đầu quan sát tình hình, cắn chặt răng, nhưng nàng cũng đang bị vây chặt. Mỗi lần huy động cây quạt, dù có thể cuốn lên cuồng phong nhưng vẫn không thể quét sạch hoàn toàn những kẻ cản đường.

Cuối cùng...

“Oanh!”

Cửa thành bị đánh tan, nặng nề va vào hai bên, tạo nên một trận bụi mù dày đặc, những mảnh gỗ vụn bay tứ tung.

Giữa làn bụi mịt mù, vang lên tiếng vó ngựa thanh thúy. Một kỵ binh cuối chiến mã lao đến trước tiên, tay cầm chiến mâu, gào thét xông vào thành.

Bóng dáng hoang dã của người thảo nguyên hiện lên rõ ràng như từ lịch sử tái hiện, tiếng hò hét của

chúng vang vọng giữa màn đêm.

Tên kỵ binh giương cao trường mâu, chuẩn bị kết liễu Chu Liễu – người đang bị trói buộc hành động. Ý đồ của hắn là đâm xuyên nàng một cách gọn gàng, ánh mắt đầy tàn nhẫn.

Chu Liễu biết rõ tình thế lúc này đã đến mức phải liều chết đánh cược, nhưng ngay khoảnh khắc đó, một lực kéo mạnh mẽ từ phía sau đã giật nàng ra khỏi ngực Tử Thần.

Một thân ảnh bước lên đón lấy cuộc tấn công.

Y phục Phục Long Ẩm Nguyệt bay phấp phới trong gió.

Người thanh niên vươn tay phải chộp lấy chiến mâu đang gào thét lao đến, nhẹ nhàng như đang cầm một món đồ chơi trẻ con. Ngay sau đó, hắn bất ngờ giáng mạnh nó xuống đất!

Tên kỵ binh bị hất văng khỏi chiến mã, thân thể đập mạnh xuống đất, để lại một hố sâu rõ ràng.

Hắn còn chưa kịp đứng dậy, ngay sau đó đã bị một cú đá trời giáng vào bụng. Lực va chạm khủng khiếp khiến khói bụi xung quanh tán loạn.

Thân hình tên kỵ binh bị đá bay như một quả bóng, lao thẳng về phía những chiến mã phía sau.

Hàng loạt chiến mã bị đâm trúng, mất thăng bằng ngã xuống, kéo theo hơn mười kỵ binh ngay cửa thành cùng rơi xuống đất, người ngã ngựa đổ, tiếng la hét vang lên hỗn loạn.

Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó.

Thanh niên kia xoay ngược chiến mâu trong tay, đặt lên vai. Lúc này, một luồng cương khí cuồng bạo bám chặt lấy thân thương, tụ thành một lực xoắn mạnh mẽ, phát ra những âm thanh rợn người.

Dưới làn sóng tấn công của quân thảo nguyên, mọi người trong thành đã mệt mỏi rồi. Người hiện đại vốn không có kinh nghiệm thủ thành, số lượng lại quá chênh lệch, nếu cứ tiếp tục bị tiêu hao, chắc chắn sẽ thất bại.

Ngay cả Anh Linh cũng không biết làm sao để giành chiến thắng trong tình cảnh này.

Chu Liễu cảm nhận rõ rệt sự tuyệt vọng.

Nàng không cho rằng mình có cơ hội sống sót, nếu không có kỳ tích xảy ra, tất cả bọn họ sẽ chết tại đây...

Nhưng lúc này...

Người thanh niên kia đã ném mạnh trường mâu ra ngoài!

Thần Thông - 3000 Xoắn Ốc!

Trường mâu xé gió, đâm thẳng vào đội hình kỵ binh thảo nguyên, quét sạch tất cả trên đường đi, như thể đang cắt cỏ.

Một bóng lưng quen thuộc đột ngột xuất hiện trong tầm mắt Chu Liễu.

Nàng không thể diễn tả cảm giác lúc này ra sao.

Có lẽ là kinh ngạc hơn là vui mừng.

Hoặc cũng có thể, sự ngỡ ngàng đã lấn át tất cả.

Chương 587

DTV EBOOK

Vạn ngữ thiên ngôn lúc này đều hóa thành một câu hỏi đơn giản.

“Biên Tập Giả...?”

“Đã lâu không gặp, Chu đội trưởng.”

Thanh niên xoay người lại. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, khuôn mặt hắn hiện lên rõ ràng, vẫn như cũ phong thần tuấn lãng. Bộ y phục mới khoác lên người càng làm tăng thêm vẻ nam tử phương Đông đầy mỹ học.

Hắn mỉm cười thản nhiên, vẫn bí ẩn như ngày nào, vô tung vô ảnh.

Chu Liễu khẳng định, trước đó trong đám người nàng chưa từng thấy qua nam nhân này.

“Người tại sao lại ở đây?” Nàng vịn vào vách tường đứng dậy, trên người vết thương chồng chất, cơ thể yếu ớt vô cùng.

“Bây giờ là lúc để hỏi chuyện này sao?” Bạch Du bình thản đáp, dường như không cần thiết phải giải thích gì cả. “Ta chỉ đơn giản là nhấn đúng cái nút mà thôi.”

Chu Liễu vừa bước lên một bước, cơ thể liền mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống. Đến lúc này, nàng mới nhận ra chỉ vài vết thương trên người đã cướp đi hầu hết sức lực của bản thân.

Hóa ra, dù là siêu phàm giả, cũng không khác gì người thường. Một khi bị thương, máu chảy quá nhiều sẽ yếu đi, sau đó là vô lực, và cuối cùng... chính là tử vong.

Bạch Du nhìn thoáng qua bộ dạng nàng, ánh mắt lướt qua vết tên vẫn cắm trên người Chu Liễu. Hắn

ngồi xổm xuống, đặt tay lên bờ vai nàng.

“Nhịn một chút.”

“Cái gì— A...!”

Không kịp phản ứng, mũi tên đã bị rút ra. Một mảng thịt lớn bị đầu mũi tên có ngạnh móc kéo theo ra ngoài, máu lập tức tuôn xối xả.

Chu Liễu đau đến mức sắc mặt trắng bệch, nhưng rất nhanh, cơn đau liền tan biến.

Bạch Du rút lên vết thương một loại dược tề màu xanh nhạt. Chỉ trong chớp mắt, miệng vết thương nổi lên một lớp bọt nước rồi dần khép lại, biến mất không còn dấu vết.

Chu Liễu nhìn chăm chăm vào lọ thuốc trong tay hắn, ánh mắt đầy ngỡ ngàng.

Loại thuốc này... hiệu quả vượt xa bất kỳ loại kim sang dược nào mà nàng từng biết!

Bạch Du ném cho nàng ba bình dược tề.

“Hàng tồn không nhiều, chỗ này cho người. Cứu người hay giữ lại dùng cũng tùy.”

Chu Liễu cầm lấy, miễn cưỡng đứng dậy.

“Chờ đã, người định đi đâu?”

“Đương nhiên là ra khỏi thành.”

Bạch Du vung chân, đá bay một gã thảo nguyên nhân vừa định bỏ dậy. Hắn không thèm quay đầu lại, bước tiếp về phía trước. Tiện tay nhặt một thanh vũ khí dưới đất, lưỡi đao xoay một vòng rồi rơi ngay vào tay hắn như thể có linh tính.

“Ngoài thành đều là Ảnh Chủng!”

“Ta biết.”

“Vậy người còn muốn ra ngoài...?”

Bạch Du dừng bước, dùng đao gỗ nhẹ lên cánh cửa thành đã vỡ.

“Cửa thành đã bị phá, các người lấy gì để thủ?” Hãn cười nhạt. “Thay vì ngồi chờ chết, chỉ bằng chủ động xuất kích. Nếu giết được chủ tướng của bọn chúng, trận công thành này tự nhiên cũng kết thúc.”

Hãn không phải thông minh tuyệt đỉnh, chỉ là đã quá quen với hoạt động mùa hè của trò chơi này.

Giết đủ số lượng Ảnh Chủng, chủ tướng sẽ lộ diện.

Hơn nữa, Bạch Du có thể chắc chắn rằng hoạt động lần này cũng giống như phó bản—if hãn chết tại đây, cũng sẽ không thực sự chết ngoài đời.

Đã vậy, chẳng phải có thể làm càn một chút sao?

Ta đường đường là Vận Mệnh Biên Tập Giả, chẳng lẽ không thể một mình đơn đấu với cả đội kỵ binh?

Trong lòng hãn nghĩ vậy, nhưng khi lọt vào tai Chu Liễu, những lời này lại mang một ý nghĩa khác hoàn toàn.

Nàng á khẩu không biết phải nói gì, trong lòng đầy do dự.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể đứng đó, lặng nhìn bóng lưng hãn đi xa.

Dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng nếu người này thực sự thành công, thì tất cả bọn họ sẽ được cứu.

Chỉ là... hy vọng này quá xa vời.

Chu Liễu cũng không muốn nói ra những câu vô nghĩa kiểu “vậy tất cả giao cho người”, tránh để hãn mang thêm áp lực tâm lý không cần thiết.

Một kỵ binh lại lao tới!

Thanh niên cười lạnh một tiếng, vung đao xoay tròn giữa không trung.

Ngay khoảnh khắc chiến mâu của kỵ binh sắp đâm tới, đao quang lóe lên—đầu của kỵ binh kia đã rời khỏi cổ!

Cùng lúc đó, Bạch Du dùng một tay chặn lại chiến mã đang lao đến, ép nó phải dừng bước ngay lập tức!

Hắn trở mình lên ngựa, cúi người ghì chặt dây cương.

Mặc dù hoàn toàn không có kỹ thuật cưỡi ngựa, nhưng một siêu phàm giả với ngũ giác cân bằng như hắn, nắm bắt bí quyết cưỡi ngựa căn bản không phải chuyện gì khó khăn.

Dùng sống đao vỗ nhẹ vào mông chiến mã, con ngựa chiến hí vang, hai chân trước cao cao nhấc lên, rồi trong khoảnh khắc phóng thẳng về phía bình nguyên xa xa, nơi hắn chuẩn bị một mình một ngựa lao vào tấn công.

Cùng lúc đó, trên tường thành vang lên một tiếng hét thảm. Một Ảnh Chủng vừa rơi xuống đất, lưng bị Mộ Diêu Tịch đập mạnh đến đứt lìa làm hai đoạn.

Anh Linh Huyết Mạch đứng đó, máu đen vương đầy khuôn mặt, nhưng nàng còn chưa kịp lau đi. Bộ quần áo xinh đẹp mà trước đó nàng cố tình chọn để chiêu mộ Bạch Du và Tô Nhược Ly, giờ đã nhuộm đỏ như huyết y.

Mộ Diêu Tịch liếc nhìn Chu Liễu, xác nhận nàng vẫn bình an, mới thở phào nhẹ nhõm, vội nói:

Chương 588

DTV EBOOK

“Cửa thành đã bị công phá, nơi này cứ để ta trấn giữ!”

Chu Liễu khẽ gật đầu: “Ta đi xem tình hình thương binh.”

Mấy bình dược trong tay nàng, nếu dùng tiết kiệm, có thể cứu được không ít người.

Mộ Diêu Tịch chợt hỏi: “Vừa nãy kỵ sĩ kia là ai?”

Chu Liễu ngừng lại một chút, rồi đáp: “Một hiệp khách.”

“Hiệp khách?” Mộ Diêu Tịch nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

Thời đại này, vẫn còn hiệp khách ư?

Chu Liễu nhìn về phương xa, nhớ đến những gì Biên Tập Giả đã làm—đến như cơn gió, thần bí khó lường, ghét ác như cừu, lại đầy nhiệt huyết vì chính nghĩa.

Nàng cảm thán: “Nếu như hắn không phải hiệp khách, thì còn ai xứng đáng với danh xưng đó?”

Mộ Diêu Tịch dõi mắt theo bóng dáng một kỵ mã xa xa: “Hiệp khách cũng chưa chắc dám làm đến mức này.”

Chu Liễu lặng lẽ nói: “Kẻ đại hiệp trong thiên hạ, hành động vì nước, vì dân.”

“Hắn muốn chém giết chủ tướng phe địch, kết thúc trận công thành chiến này trong nháy mắt.”

Nghe vậy, Mộ Diêu Tịch ánh mắt sáng lên: “Biện pháp hay! Đáng tiếc ta không kịp đuổi theo, nếu không có thể giúp hắn một tay, chắc chắn nắm chắc hơn một phần.”

Nàng không khỏi trầm nghĩ, nhân vật bậc này sao trước nay chưa từng nghe danh?

Nam Lăng thị nhỏ nhỏ, vậy mà lại ẩn giấu nhiều Chân Long đến thế?

Thật sự là Long Du chỗ nước cạn.

Tiếng la giết lại vang lên từ phía trước... Đám người thảo nguyên này quả thực giết mãi không dứt.

Mộ Diêu Tịch quạt sắt trong tay đột nhiên quét ra một đường, màu mực xoáy tròn như vòi rồng, cuốn theo Ảnh Chủng cuộn cuộn lao về phía trước. Một thân một mình đứng ở cửa thành, nàng vừa cảm thấy khẩn trương, vừa không khỏi mong chờ.

Nếu kỵ sĩ kia có thể chém giết chủ tướng địch giữa ngàn quân vây khốn, vậy nàng chỉ cần thủ vững cửa thành, trận chiến này sẽ có thể kết thúc.

Nhưng nếu hắn không thể quay về...

Mộ Diêu Tịch khẽ lắc đầu.

Chỉ khi nào tận mắt thấy xác chết và ngựa đổ xuống, nàng mới có thể xác định hắn thất bại.

Đây không phải vấn đề tin tưởng hay không, mà là vì tất cả bọn họ đều đang cùng trên một sợi dây thừng.

Lúc này, Bạch Du tâm trạng như phát điên, giống như một cỗ máy chỉ khát vọng “giết, giết, giết.”

Ở nơi đây, chém giết Ảnh Chủng không cần phải nghĩ đến đạo đức hay trả thù, chỉ cần làm là xong!

Ngồi vững trên lưng ngựa, hắn cảm nhận cơn gió lướt qua, trong không khí thoang thoảng mùi tanh của bùn đất, lẫn vào đó là mùi máu tanh thổi đến từ trong thành.

Ánh trăng lặng lẽ đổ xuống, chiếu rọi trên thân kỵ mã, bóng dáng hắn chập chờn lên xuống theo từng nhịp chạy.

Khoảnh khắc này, hắn cảm thấy như mình thật sự đã trở về thời cổ đại, trở thành một lữ khách giang hồ, đơn độc hành tẩu mang theo một thanh đao.

Có thiếu niên nào chưa từng mơ tưởng cảnh tượng này?

Dù có trưởng thành bao nhiêu, khi gặp tình cảnh này, ai cũng sẽ không kìm được mà thốt lên một câu —“Đẹp trai quá!”

Nam nhi đến chết vẫn là thiếu niên.

Đám kỵ binh thảo nguyên đã phát hiện ra kẻ nghịch hành đơn độc giữa vòng vây này.

Bọn chúng dường như muốn mở miệng hỏi vài câu, nhưng ngay khoảnh khắc vừa đến gần, một cái đầu lâu đã bay thẳng lên trời.

Bốn phía lập tức chấn động! Đám kỵ binh không chút do dự quay đầu ngựa, lượn quanh để bao vây hắn, định dùng thế trận bọc đánh mà nghiền nát kẻ điên này.

Nhưng ngay khi bọn chúng vừa áp sát—

“Oành!”

Một luồng đao khí mênh mông bùng nổ, trắng xóa như tuyết, tạo nên từng tầng mây dày đặc.

Bóng đao xẹt qua, sắc bén vô cùng.

Bọn kỵ binh thảo nguyên ngã rạp xuống như những cọng cỏ xanh bị lưỡi đao cắt qua.

Trên đất bùn, mùi máu tanh nồng nặc.

Móng ngựa vọt lên, ánh đao chói lóa.

Dưới ánh trăng, một kỵ binh đơn độc truy sát hàng chục, hàng trăm kẻ địch.

Một nhát đao vung ra, người thảo nguyên chạm vào là chết.

Bạch Du mở ra trạng thái “Vô Minh Quỷ Ảnh Linh”, mỗi một đao hấn vung xuống đều là Nhất Chi Thái Dao, kiếm khí sắc bén vô song, chém ngang dọc không chút trở ngại.

Mà đối với kẻ yếu, hấn chỉ cần một kích miểu sát.

Quả thực là màn chém giết cỡ đại trong game ở mức độ khó thấp nhất.

Ánh trăng soi rọi trên thảo nguyên.

Một kỵ độc hành, đao quang lấp lánh, giết thẳng về phía trước!

Đao vung lên, sương trắng quét qua!

Thi thể la liệt khắp nơi.

Đàn ngựa hỗn loạn, mùi máu tanh phiêu đẳng trong không trung. Chiến trường đầy rẫy tàn thi, khắp nơi hoang tàn như bão tố vừa quét qua.

【Điểm tích lũy +1 +2 +2 +3 +5 +3 +1.....】

Tiếng thông báo liên tiếp vang lên trong đầu.

Mỗi một đao hạ xuống, số lượng điểm tích lũy lại nháy vọt, mỗi lần ít nhất mười điểm. Chỉ trong vòng mười lăm phút, hấn đã tích lũy vượt quá con số 1000.

Số lượng Ảnh Chủng bị hấn chém giết cũng đã vượt quá 300.

Có điều, đám người vượn cỏ rác này tuy đông nhưng điểm tích lũy nhận được lại quá ít. Rõ ràng bọn chúng không phải tinh nhuệ, chỉ là đám binh sĩ cấp thấp mà thôi.

Chương 589

DTV EBOOK

Cuối cùng, sau khi truy sát hơn hai mươi phút, Bạch Du rốt cuộc cũng trông thấy một đội kỵ binh hoàn toàn khác.

Số lượng ước chừng khoảng bảy trăm kỵ binh.

Đây mới thực sự là thiết kỵ trọng giáp, những chiến kỵ binh đúng nghĩa!

Bạch Du liếc môi, ánh mắt lóe sáng:

“Nếu quét sạch đám này, có lẽ sẽ sớm nhìn thấy BOSS của Ảnh Giới.”

Trên chiến trường, kỵ binh cũng có cấp bậc phân chia rõ ràng.

Khinh kỵ binh—ưu thế nằm ở tốc độ.

Bọn chúng di chuyển linh hoạt như gió, dùng chiến thuật kỵ xạ để quấy rối đối phương, bào mòn thể lực của địch, đợi đến khi địch kiệt sức mới lao lên kết liễu.

Điển hình nhất của loại kỵ binh này chính là Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng Công Tôn Toản thời Tam Quốc.

Nhưng sau khinh kỵ binh, chính là tồn tại đáng sợ nhất trên chiến trường—

Thiết kỵ trọng giáp!

Kỵ binh hạng nặng mới là sát khí đỉnh cấp trên chiến trường, cũng được gọi là thiết kỵ.

Thời kỳ Tần - Hán, hầu hết kỵ binh vẫn chỉ dừng ở dạng khinh kỵ binh. Mãi đến thời Tam Quốc, thiết kỵ hạng nặng mới chính thức xuất hiện, làm thay đổi hoàn toàn cục diện chiến tranh.

Bộ binh có thể chống lại khinh kỵ binh, nhưng tuyệt đối không chống nổi thiết kỵ.

Một khi thiết kỵ đã vào thế công kích, với lực phá hủy kinh khủng, chúng có thể dễ dàng nghiền nát mọi chướng ngại trước mắt.

Muốn đối phó với thiết kỵ, chỉ có hai cách:

Đánh tan đội hình trước khi chúng kịp áp sát.

Bố trí chướng ngại vật, đào bẫy rập, cố gắng phá vỡ thế tấn công của chúng từ xa.

Nếu để thiết kỵ xông thẳng vào trận hình, hậu quả chỉ có thể là tan tác, quân lính vỡ trận.

Khinh kỵ binh chưa chắc đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng thiết kỵ thì khác.

Đây là tinh nhuệ tuyệt đối trong quân đội, giống như những chiếc xe tăng bọc thép thời cổ đại.

Mỗi kỵ sĩ của thiết kỵ đều là tinh binh thực thụ, trang bị hạng nặng, công cao, phòng thủ mạnh, sức chiến đấu kinh người!

Trận chiến này—sắp bước vào giai đoạn đẫm máu nhất!

Bạch Du cười trên một con chiến mã, so với chiến mã của đám thiết kỵ kia, con ngựa này trông có vẻ gầy yếu và thấp bé hơn.

Dưới ánh trăng, đoàn thiết kỵ trầm mặc hành quân, tiếng vó ngựa chấn động vang vọng khắp nơi, càng khiến không khí thêm phần ngột ngạt. Từng tiếng va chạm của giáp trụ càng làm tăng thêm sự nặng nề của trận chiến sắp diễn ra.

Thanh niên giơ đao, vạch một đường dài mấy chục mét trên mặt đất.

Hắn đưa tay lên cổ làm động tác cắt.

— Quá tuyến, người chết!

Từ trong quân thiết kỵ, một giọng nói lạnh lùng vang lên. Vị tướng thống lĩnh đội quân cười khẩy:

“Giết hần, mang đầu về tể cờ!”

Nói rồi, hần phái một kỵ binh lao ra nghênh chiến.

Đây là một kỵ úy, chức quan cao hơn kỵ binh thường, đồng nghĩa với việc thực lực của hần cũng mạnh hơn.

Tên kỵ úy thúc ngựa lao đến, nở nụ cười tàn nhẫn, sát khí bùng bùng.

Có lẽ trong lịch sử đã từng xảy ra một trận chiến tương tự, nơi mà những kỵ binh thảo nguyên ồ ạt tấn công thành trì. Mặc dù hiện tại chỉ là một trận chiến ảnh hưởng, nhưng sự chân thực trong từng ánh mắt và hơi thở vẫn khiến người ta không khỏi rùng mình.

Tên kỵ úy khởi xướng công kích từ khoảng cách vài trăm mét, tốc độ của hần nhanh như chớp giật. Kỵ binh ở trên cao có lợi thế về lực trùng kích, mà khoảng cách ngắn chỉ càng khiến đòn tấn công thêm sắc bén.

Nhìn từ xa có thể chưa cảm nhận được tốc độ kinh hoàng, nhưng khi hần đã tiếp cận, mới nhận ra tốc độ xuất thương nhanh như sấm sét, không cho đối thủ một cơ hội phản ứng.

Trong lịch sử, tên kỵ úy này cũng từng được ghi chép lại, dù chỉ là vài nét bút mờ nhạt, nhưng cũng đủ để chứng minh hần không phải kẻ vô danh.

Hần nằm trong top năm kỵ binh mạnh nhất trong quân đội, thể lực hùng hậu, phối hợp hoàn hảo giữa người và ngựa. Trong khoảnh khắc, thương sắt đâm ra, vừa mạnh mẽ, vừa đầy mưu mô.

Nhưng...

Hai bên chỉ thoáng lướt qua nhau.

Ngay sau đó, thân hình tên kỵ úy chột lệch sang phải vài mét, như thể bị một lực lượng vô hình đẩy văng ra. Cả người lẫn ngựa ngã nhào xuống đất, trượt xa hơn mười mét.

Thương sắt trong tay hắn đã nằm gọn trong tay Bạch Du.

Bạch Du tiện tay ném ra.

Phập!

Mũi thương cắm phập vào ngực kỵ úy, xuyên thẳng tim, đóng chặt hắn xuống mặt đất.

Gương mặt tên Thống lĩnh thiết kỵ trầm xuống vài phần, hắn lạnh giọng quát:

“Lên tiếp!”

Lần này, bốn kỵ binh khác lao ra, bọn họ đều là đồng đội thân thiết của tên kỵ úy vừa chết, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Bốn con ngựa sấn tới, chiến mâu vung lên.

Nhưng đúng khoảnh khắc chiến mâu chuẩn bị đâm tới, Bạch Du rút đao, quét ngang một đường!

Bang—!

Đao quang như trăng bạc, sáng rực giữa trời đêm.

Trên mặt đất lập tức xuất hiện bốn thi thể, đầu rạp xuống năm điểm.

Tên Thống lĩnh thiết kỵ biết không thể tiếp tục lãng phí nhân lực, hắn giơ tay ra hiệu.

150 khinh kỵ lập tức tản ra hai bên, dựng cung kéo căng.

“Bắn!”

Chương 590

DTV EBOOK

Tiếng hạ lệnh vừa dứt, hàng loạt mũi tên xé gió lao xuống, như một đám mây đen phủ kín bầu trời.

Bạch Du nhếch miệng cười, hần triệu hoán Anh Linh Chiếu Ảnh, vận chuyển Huyền Hoàng Công Thể.

Mưa tên rơi xuống, nhưng trên người hần chỉ hiện lên từng tầng lưu quang chập chờn, không một mũi tên nào có thể xuyên thủng phòng ngự.

Ngay cả con chiến mã hần cưỡi cũng chỉ lười biếng phì mũi một cái, chẳng hề quan tâm.

Bạch Du không có thói quen bị động phòng thủ.

Hần cúi xuống nhặt một cây thương sắt, vận chuyển Thần Thông, khẽ ném ra.

Vù!

Cây thương xoay tròn, tốc độ nhanh đến cực hạn, xuyên thủng đội hình thiết kỵ.

Tên Thống lĩnh may mắn thoát khỏi đòn đánh chí mạng nhờ một thân vệ liễu mình đẩy hần xuống.

Nhưng ngay cả khi tránh được, khóe miệng hần cũng bị xé rách, để lộ hàm răng trắng nhợt đầy dữ tợn.

Hần nghiêng răng, hất văng thi thể thân vệ, xoay người lên ngựa.

“Xông lên!”

Sáu trăm thiết kỵ đồng loạt phát động tấn công.

Bạch Du nhảy xuống ngựa, vỗ mạnh vào mông chiến mã, để nó rời đi.

Hần trực tiếp vượt qua ranh giới sinh tử, nghênh chiến đoàn kỵ binh.

Mặc dù vừa rồi đã có mười mấy thiết kỵ bị giết, nhưng đội hình vẫn vững vàng, thể hiện rõ tính kỷ luật nghiêm ngặt của quân đội tinh nhuệ.

Thiết kỵ lao tới, như một con thú khổng lồ nghiền nát chiến trường.

Nhưng...

Lộp cộp!

Hai tiếng bước chân vang lên.

Bạch Du... biến mất ngay tại chỗ!

Hàng trước của thiết kỵ lập tức mất mục tiêu, chỉ trong khoảnh khắc, hắn đã xuất hiện ngay trên đầu chiến mã, đứng vững trên cổ ngựa, ánh mắt sắc bén nhìn xuống đối thủ!

Đối với một mục tiêu tấn công, khi khoảng cách càng xa thì càng khó đoán định.

Bạch Du trực tiếp lao vào giữa đội hình sáu trăm thiết kỵ, một mình xông vào trận địa.

Hắn tung cước đá gãy cổ của một kỵ binh hàng đầu, tiện tay hất thi thể sang một bên. Ngay sau đó, lại vung tay nện thẳng hai kỵ binh xuống lưng ngựa, rút ra một thanh áo đao, bổ mạnh xuống.

Ầm!

Bụi đất tung bay mịt mù, những kỵ binh xung quanh bị chấn động dữ dội. Một số chiến mã hoảng loạn lồng lên, khiến kỵ sĩ ngã xuống, tạo thành chuỗi va chạm liên hoàn và giẫm đạp hỗn loạn.

Thống lĩnh thiết kỵ quát lớn, ra lệnh cho quân lính phân tán.

Đội hình kỵ binh lập tức chia làm hai nhóm, tránh xa khu vực hỗn loạn, men theo hai bên ép sát vòng vây.

Nhưng...

Bạch Du biến mất!

Sau một khắc, hắn lại bất ngờ xuất hiện ngay sát bên cạnh tên Thống lĩnh!

“Chết đi!”

Thống lĩnh phản ứng cực nhanh, vung bảo đao bổ mạnh xuống đùi phải của Bạch Du.

Nhìn qua, đây chỉ là một đao bình thường, nhưng thực chất lại ẩn chứa sát khí đáng sợ. Nếu Bạch Du né tránh, cánh tay trái của tên Thống lĩnh—đang giấu sẵn một thanh đao thứ hai—sẽ lập tức chém theo một đường hiểm hóc.

Nhưng...

Bạch Du không né!

Hắn đứng yên tại chỗ, để mặc cho nhát đao kia chém xuống.

“Keng!”

Thanh bảo đao bổ trúng hắn, nhưng thay vì cắt vào thịt, lưỡi đao lại va chạm với một thứ cứng như thép.

Cánh tay Thống lĩnh run lên!

Hai mắt hắn trừng lớn, suýt chút nữa làm rơi mất đao. Cảm giác như mình vừa chém vào một khối thiết đà tử—một tảng sắt rắn chắc vô cùng!

Bạch Du lạnh lùng vươn tay, chộp lấy cổ áo của Thống lĩnh, định ném hắn đi rồi tiện tay giết luôn.

Nhưng đối phương cũng không phải kẻ tầm thường!

Tên Thống lĩnh nhanh chóng trượt người thoát khỏi giáp trụ, nhảy bật sang một bên.

Rầm!

Hắn đập mạnh vào một thân vệ gần đó, tranh thủ thời gian xoay người lên lưng ngựa. Đồng thời, ra lệnh cho kỵ binh xung quanh bao vây Bạch Du!

Từng trận chém giết đẫm máu không phải đối thủ của Bạch Du, nhưng lấy số đông để vây công, chưa chắc

không có cơ hội mài chết hắn!

Hàng chục mũi thương sắc nhọn đồng loạt đâm tới, nhằm vào mọi vị trí trên cơ thể hắn.

Bạch Du xoay người, chuyển động một vòng ngay tại chỗ.

Vù!

Một cơn gió kỳ dị nổi lên, cuốn theo toàn thân hắn bay cao lên vài thước, nhẹ nhàng lướt khỏi phạm vi bao vây.

Bóng dáng hắn tựa như đang đạp gió mà đi, phiêu dật mà tự do, nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sát khí vô hình.

Đám thiết kỵ vẫn đang trong đà lao tới, không thể dừng lại giữa chừng.

Chúng đành vòng ra xa hàng chục mét, sau đó một lần nữa phát động trùng kích!

Tên Thống lĩnh thiết kỵ phần nộ đến cực điểm, vỗ mạnh lên đùi, cao giọng hét lớn:

“Giết hắn! Ai lấy được đầu, thưởng ngay một trăm lượng hoàng kim!”

Có trọng thưởng, tất có kẻ liều mạng!

Hàng trăm kỵ binh hò hét, ánh mắt đỏ ngầu, tiếp tục điên cuồng vây quanh Bạch Du.

Thế nhưng...

Bạch Du vẫn chậm rãi bước đi, nhàn nhã tựa như đang tản bộ giữa chốn nhân gian.

Cảnh giới của hắn lúc cao lúc thấp, các công pháp và chiêu thức thay đổi liên tục, thậm chí có lúc còn móc ra cả một khẩu súng ngắn!

Chương 591

DTV EBOOK

Bạch Du càng chiến đấu, càng cảm thấy bản thân có thể thực hiện được bước này. Điều đó không còn là chuyện gì to tát nữa. Sự dung hợp của nhiều luồng Anh Linh Chi Lực mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, kết hợp với kinh nghiệm chiến đấu phong phú, khiến hắn có thể ung dung đối mặt với tình thế trước mắt.

Dù không phải đơn đấu, dù phải đối mặt với hàng trăm kỵ binh truy sát, hắn vẫn có thể di chuyển tự nhiên giữa vòng vây... Người ta thường nói, muốn bắt giặc thì trước tiên phải bắt vua. Trong chiến đấu, chỉ cần đánh gục chiến mã, kỵ binh sẽ lập tức trở nên vô dụng.

Thế nhưng, hắn lại chọn con đường ngược lại—hành tẩu trên lưng ngựa, trực tiếp giết chết kỵ binh. Khi không còn kỵ binh điều khiển, chiến mã cũng mất đi giá trị chiến đấu.

Về sau, đối mặt với chiến mã tấn công, hắn thậm chí còn lười tránh né. Hắn vung đao chém mạnh, tìm lại cảm giác chém giết khi đối đầu với Hoàng trước đây.

Chiêu thức mới —— “Tiên Phượng Hoàng” —— tung ra một đường, giống như cơn triều cường dữ dội. Thiết kỵ ngay lập tức bị nghiền nát, còn thảm hại hơn cả thủy triều vỡ đê.

Khi một chiêu này xé toang đội hình quân địch, hắn không màng những mũi giáo hay lưỡi đao phía sau, trực tiếp lao vào trận địa, thân ảnh uyển chuyển giữa ánh đao loang loáng. Mỗi lần giơ tay là một kỵ binh mất mạng. Máu tươi bắn tung tóe, hết như nét vẩy mực phóng khoáng của một danh họa quốc gia lúc say rượu.

Thống lĩnh cắn răng nghiêng lợi, nhưng trong lòng lại run sợ.

Sáu trăm thiết kỵ, bao nhiêu vàng bạc và thời gian mới bồi dưỡng được lực lượng tinh nhuệ này? Ấy vậy mà chỉ trong thời gian một nén nhang, đã có hơn ba trăm người bỏ mạng.

Đau lòng!

Nuôi binh ngàn ngày, dùng trong chốc lát.

Những kỵ binh vốn đã giết đỏ cả mắt, giờ phút này cũng dần lấy lại thần trí. Nhìn kỹ lại, chiến đấu lâu như vậy mà trên người đối phương thậm chí không có một vết thương nào!

Không rơi dù chỉ một giọt máu.

Phần còn lại của đội thiết kỵ lúc này gần như đã đánh mất dũng khí, làm gì còn ai dám tiếp tục liều chết xông lên?

Thống lĩnh liền lĩnh tăng tiền thưởng lên ba trăm lượng hoàng kim, thậm chí là năm trăm lượng... Nhưng hiệu quả cũng không còn tốt như lúc trước.

Dù có phải hy sinh toàn bộ thiết kỵ, hắn cũng muốn mài chết đối phương! Nhưng những kỵ binh khác không có ý định tìm cái chết vô nghĩa như vậy.

Tuy nhiên, hắn là người trị quân nghiêm khắc, vẫn có thể buộc đám thiết kỵ này một lần nữa tập hợp lại, bày ra khí thế thề chết chiến đấu.

Bạch Du không khỏi cảm thán —— đúng là một đám xương cứng.

Trong thời cổ đại, tỷ lệ tổn thất trong các trận chiến thực tế không cao. Với một đội thiết kỵ như thế này, khi tỷ lệ tử vong vượt quá 50%, quân tâm đáng lẽ phải sớm sụp đổ.

Dù sao, trên thế giới chỉ có một đạo quân duy nhất từng duy trì được tinh thần chiến đấu dù tổn thất

siêu cao.

Không có niềm tin ấy nâng đỡ, vậy mà đến tận giờ chúng vẫn tiếp tục chiến đấu, chứng minh rằng vị Thống lĩnh này không phải hạng tầm thường.

Bạch Du cảm thấy rất hài lòng.

Hơn ba trăm kỵ binh, nếu để chúng chạy thoát, hắn sẽ mất đi ít nhất một hai ngàn điểm tích lũy.

Để thể hiện sự tôn trọng...

Hắn giơ tay lên, một cây trường thương từ trong tay áo trượt xuống. Sư Tâm Thương lấp lánh ánh trắng, tựa như đang nuốt chửng lấy bóng đêm.

Đến giờ phút này, hắn mới chính thức rút ra vũ khí thực sự của mình.

Mũi thương Sư Tâm lướt nhẹ trên mặt đất, Bạch Du chậm rãi tiến lên. Bước chân hắn không nhanh, không chậm, giống như một con mãnh sư đang dò xét lãnh địa của mình.

Hắn đang ngưng tụ sức mạnh.

Không ai biết hắn định làm gì.

Thống lĩnh cảm nhận được tim mình đập loạn xạ. Cổ sát kia không chỗ nào không thấm vào cơ thể hắn.

Không được! Quyết không thể để hắn xuất thủ!

Thống Lĩnh gầm lên một tiếng:

“Công kích!”

Vừa dứt lời, hắn thúc ngựa lao lên dẫn đầu, như thể làm vậy có thể xua tan nỗi sợ hãi bị sát khí xuyên thấu.

Bạch Du mạnh mẽ đạp chân xuống mặt đất, chân khí tràn vào lòng đất, dẫn dắt sát khí, sát ý bùng phát mãnh liệt.

“Địa Phát Sát Cơ, Long Xà Khởi Lục!”

Mặt đất bất ngờ nứt toác, dòng khí cuộn trào như chân long, huyễn hóa thành bóng xà quần chặt lấy chân chiến mã, khiến chúng khựng lại, gãy gập, rồi bị nuốt chửng trong lớp bụi đất và sát khí mênh mông.

Một kích này chưa đủ để giết sạch ba trăm thiết kỵ, nhưng tiên phong đã bị nghiền nát hoàn toàn.

Những kỵ binh còn lại sợ hãi đến vỡ mật, vội vã quay đầu tháo chạy.

Bạch Du nhảy lên con chiến mã trước đó, tiếp tục thảo nhiên thu hoạch điểm tích lũy.

Đến khi dừng tay, số lượng Ảnh Chủng bị chém giết đã gần chạm ngưỡng một ngàn!

Một người ra khỏi thành.

Một người đủ giữ quan ải.

Một kỵ phá vỡ ngàn kỵ.

Tại Thành Trì, Mộ Diêu Tịch vẫn ở lại trấn thủ.

Nàng vốn tưởng rằng trận chiến này sẽ cực kỳ gian nan.

Chương 592

DTV EBOOK

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại... So với việc bảo vệ tường thành trước đó, lần này nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ngay cả khi có vài tên thảo nguyên nhân lọt vào, bọn chúng cũng chỉ là tốp năm tốp ba, không còn quy mô tấn công lớn như lúc trước. Hoàn toàn không đáng lo ngại.

Trong khi đó, tại ba cửa thành còn lại, đã có một cánh bị phá vỡ, thậm chí bọn họ còn phải điều quân hỗ trợ.

Mộ Diêu Tịch đứng tại cổng thành suốt năm sáu phút, nhưng vẫn không thấy thêm kỵ binh nào xuất hiện. Trong lòng nàng bỗng dâng lên một ý nghĩ...

Chẳng lẽ... do người kia?

Chu Liễu lập tức nói ra suy nghĩ của mình:

“Xem ra, hẳn thực sự đã một mình chặn đứng cả một đạo thiết kỵ.”

Mộ Diêu Tịch há hốc miệng, sau đó lại ngậm lại, trong lòng không ngừng tự nhủ:

“Sao có thể như vậy được?”

Nhưng thực tế bày ra trước mắt.

Quả thực, không còn kỵ binh nào tiếp tục tiến công.

Nàng không kìm được lòng hiếu kỳ, lập tức nhảy lên một con chiến mã gần đó:

“Ta đi xem thử! Các người bảo vệ nơi này cho tốt!”

Dứt lời, nàng thúc ngựa phóng đi.

Tốc độ của nàng rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã băng qua màn đêm, tiến vào thảo nguyên.

Trên mặt đất, những dấu vết tàn phá hiện rõ trong ánh trăng, lẫn với vô số thi thể Ảnh Chủng chưa kịp nguôi lạnh.

Những kẻ nằm rải rác trên mặt đất, đôi mắt vẫn trừng trừng, chết không nhắm mắt.

Thi thể vương vãi khắp đồng cỏ, chỉ trong chốc lát, nàng cũng không thể xác định được số lượng chính xác, nhưng ước chừng không dưới hai trăm!

Tiếp tục đi về phía trước, trong lòng nàng càng rung động dữ dội.

Nàng nhìn thấy thiết kỵ.

Trên mặt đất là vô số thi thể kỵ binh, chiến mã lẫn binh khí vương vãi khắp nơi.

Là người xuất thân từ thế gia quân đội, nàng hiểu rất rõ về chiến thuật.

Mặc dù kỵ binh không còn thống trị chiến trường như thời cổ đại, nhưng ở Đại Hạ, nhiều cao thủ đỉnh phong vẫn sử dụng hung thú làm tọa kỵ để rong ruổi chiến trường.

Dù sao, không phải mọi khu vực trong Ảnh Giới đều có thể sử dụng máy bay chiến đấu hay chiến xa.

Huống hồ, so với đại chiến quân sự quy mô lớn, phát huy chiến lực cá nhân của những siêu phàm giả vẫn là phương án tối ưu nhất.

Chưa kể, một chiếc máy bay chiến đấu giá trị gần một tỷ cũng chẳng thể hợp với phong cách của một cường giả đỉnh phong.

Mộ Diêu Tịch nhớ lại, gia gia nàng từng sở hữu một con Thủy Hỏa Thú mắt xanh, có thể chiến đấu cả trên cạn lẫn dưới nước. Con chiến thú này không chỉ là tọa kỵ mà còn là đồng bạn chí cốt của gia gia, cả

hai từng cùng nhau vào sinh ra tử. Dòng dõi của nó được giao cho hậu nhân Mộ gia nuôi dưỡng. Ngày trước có tổng cộng ba con, nhưng sau khi hai con hy sinh theo chủ nhân của chúng, hiện tại chỉ còn lại một con đi theo phụ thân nàng.

Những chiến mã bình thường dĩ nhiên không thể sánh với tọa kỵ hung thú hay dị thú đỉnh cấp. Chỉ cần có một con trong số đó xuất hiện, tiêu diệt một nghìn thiết kỵ cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng vấn đề lại nằm ở chỗ này—đây không phải là quân ô hợp, mà chính là thiết kỵ!

Cho dù là Siêu Phàm tam giai... cũng chưa chắc đã có gan đối đầu trực diện với một số lượng lớn thiết kỵ như vậy. Đám võ giả thủ thành cấp Siêu Phàm tam giai kia, nếu bị bắt phải chính diện ngành kháng thì tám chín phần mười đều không dám.

Dù có thân thể mạnh mẽ đến đâu, Siêu Phàm giả cũng chưa thể đạt đến cảnh giới đao thương bất nhập. Hộ thể cương khí của võ giả tam giai có thể ngăn cản phần lớn công kích, nhưng vẫn có giới hạn. Một khi bị thương, chỉ cần rơi vào vòng vây của một nghìn thiết kỵ này, kết cục duy nhất chính là bị chúng chậm rãi giày xéo đến chết. Khi kỵ binh xung trận, phạm vi công kích rộng hơn mười trượng, không thể trốn cũng chẳng thể chạy. Chỉ có hai con đường: hoặc là ngành kháng, hoặc là nhảy lên không trung. Nhưng một khi nhảy lên, giữa không trung không có điểm tựa để mượn lực, lập tức biến thành bia ngắm sống!

Trong lịch sử Đại Hạ, để tiêu diệt các thế lực tội phạm ẩn náu trong núi hoặc trấn áp cao thủ giang hồ, triều đình thường sử dụng phương pháp tàn bạo nhất—“ngựa đạp giang hồ”.

Vì sao lại gọi là “ngựa đạp giang hồ”?

Chính là kỵ binh nghiền ép tất cả!

Nếu không có chiến mã, vậy còn gì gọi là “ngựa đạp”?

Thiết kỵ không chỉ là cơn ác mộng của bộ binh mà còn là tử thần đối với các cao thủ giang hồ... Hơn nữa, số lượng hiện tại tuyệt đối đã vượt qua năm trăm. Năm trăm thiết kỵ! Cho dù là năm trăm con heo, muốn giết hết cũng phải tốn đến một hai canh giờ!

Thế nhưng, chỉ trong chưa đầy nửa canh giờ, xác chết đã la liệt khắp nơi.

Mộ Diêu Tịch không nhận được, trong lòng xuất hiện năm chữ miêu tả cảnh tượng này:

— Giết địch như cắt cỏ!

Nàng tiếp tục tìm kiếm phía trước, rất nhanh đã nhìn thấy một thanh niên đang ngồi trên lưng ngựa.

Chương 593

DTV EBOOK

Người kia thân nhiên ngồi vững trên chiến mã, tay trái xách theo một cái đầu lâu, tay phải mở túi nước rửa tay.

Tư thái thông dong đến cực điểm, không hề có chút căng thẳng nào, giống như vừa giết xong một đám Thát tử rồi nằm dưới bóng cây hưởng thụ làn gió mát.

Bạch Du rửa sạch tay, chợt liếc mắt thấy một bóng người không xa.

Là người quen.

Nhưng hiển nhiên Mộ Diêu Tịch không nhận ra hắn trong bộ dạng này.

Bởi vì hiện tại, hắn chính là một Vận Mệnh Biên Tập Giả, đây mới là lần đầu hai người thật sự gặp mặt.

Hắn buông tay ra, đầu lâu của vị thống lĩnh thiết kỵ lăn xuống dốc núi, lăn đến đâu, âm thanh va chạm vang lên đến đó.

Hắn lắc lắc tay cho khô nước, ánh mắt nhìn thẳng vào Mộ Diêu Tịch, hờ hững mở miệng:

“Người nên quay về thủ thành đi.”

Võ Thánh chân truyền không hề cảm thấy khó chịu trước giọng điệu ra lệnh của đối phương. Kể có thực lực thì đương nhiên có quyền lên tiếng.

Nàng nhìn thấy rất rõ—trên người hắn không có lấy một vết thương, thậm chí y phục cũng chẳng hề rách nát. Sắc mặt hồng hào, ánh mắt trầm ổn, không có dấu hiệu mệt mỏi dù chỉ một chút.

Cho dù đã giết sạch mấy trăm thiết kỵ, hấn vẫn không hề thở dốc dù chỉ một hơi.

Nếu đổi lại là Tông Sư ở đây, làm đến mức này cũng không phải chuyện lạ.

Kiều Dương Hạo Nguyệt—bất cứ ai trong chín người bọn họ cũng có thể làm được.

Nhưng Mộ Diêu Tịch rất chắc chắn, người này không phải bất kỳ ai trong số họ.

Bởi vì hấn quá trẻ.

Nàng mở miệng tự giới thiệu:

“Ta là...”

“Mộ Diêu Tịch.”

Bạch Du cắt ngang: “Ta từng nghe qua người.”

“Nhưng ta chưa từng nghe qua người. Người cũng là người Nam Lăng Thị?” Mộ Diêu Tịch lập tức hỏi:

“Người như người, sao có thể vô danh?”

“Nổi danh chưa chắc là chuyện tốt.”

Bạch Du duy trì phong cách của một Vận Mệnh Biên Tập Giả bí ẩn, cố tình không nói rõ:

“Vả lại, người cũng không nên vội khẳng định ta là vô danh. Có lẽ... chỉ là người còn quá trẻ, chưa từng nghe qua tên ta mà thôi.”

Mộ Diêu Tịch khẽ nhú mày.

Nàng không dám nói mình thông hiểu mọi loại sách vở, nhưng ít nhất trí nhớ của nàng cũng không kém. Một người như hấn, thật sự có thể không ai hay biết sao?

Từ khi tiến vào Thần Võ Ti, Mộ Diêu Tịch lúc nào cũng khao khát chấn hưng lại Bạch Hồ Quán. Dù rằng ngay cả Võ Thánh cũng không quá coi trọng chuyện này, nhưng nàng thì khác—nàng cần nhân tài, rất nhiều nhân tài.

Bản thân nàng là Anh Linh, không cần tiêu hao quá nhiều tài nguyên. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không thể bồi dưỡng người khác. Vì để thu thập những nhân tài đáng tin cậy, nàng đã không tiếc thời gian tìm kiếm khắp nơi.

Với con mắt tinh tường và yêu cầu khắt khe, bất cứ ai có chút tiềm năng đều bị nàng kéo vào.

Thế nhưng, cho đến tận bây giờ, Bạch Hồ Quán dưới trướng nàng cũng chỉ có vồn vện ba người.

Nếu Bạch Du thực sự là một cao thủ có tiếng, nàng không thể nào chưa từng nghe qua.

Chẳng lẽ đối phương là một lão yêu quái có thuật trú nhan?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, nàng lập tức phủ nhận. Không thể nào! Đối phương ngay cả một nếp nhăn ở khóe mắt cũng không có, làm sao có thể là lão quái vật sống mấy trăm năm được?

Trong lúc nàng còn đang suy nghĩ làm sao moi được thân phận và lai lịch của hắn, bỗng dưng nhận ra khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười nghiền ngẫm.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng nàng bỗng rung lên—biểu cảm này, sao lại giống hệt trưởng bối trong nhà nàng đến vậy?

Một cảm giác kỳ lạ xuất hiện, khiến nàng đột nhiên có chút do dự.

Phảng phất như chỉ cần nàng không lên tiếng, đối phương đã có thể đoán được nàng đang nghĩ gì.

“Người đúng là một tiểu cô nương thông minh.”

Bạch Du nói xong, tiện tay ném túi nước về phía nàng:

“Rửa tay đi, rồi rửa mặt một cái. Mặt đầy máu đen như vậy, không thấy khó chịu sao?”

Mộ Diêu Tịch không nhận lấy, cũng không lập tức quay trở về, mà chỉ trầm giọng hỏi:

“Đã kết thúc rồi sao?”

“Vẫn chưa.”

Bạch Du hờ hững chỉ về một hướng khác:

“Thủ thành bên kia còn chưa xong, chỗ này cũng vậy.”

“Phía sau đám thiết kỵ kia... vẫn còn quân tiếp viện?”

Mộ Diêu Tịch không khỏi siết chặt nắm đấm, trong giọng nói thấp thoáng một tia lo lắng.

“Yên tâm, cũng không tính là nhiều lắm đâu.”

Bạch Du trấn an nàng, hờ hững nói:

“Nghĩ cùng lắm cũng chỉ có...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên trong không trung vang lên một tiếng kèn dồn dập.

Tiếng kèn của người thảo nguyên!

Tại phía cuối tầm mắt, giữa vùng đất đen kịt kia, một đoàn quân sừng sững tiến ra, hàng ngũ chỉnh tề mà vững chãi, dù bạn vẫn ung dung.

Số lượng...

Tạm thời chưa thể nhìn rõ.

Nhưng có một điều chắc chắn—đây không phải toán quân ô hợp.

Chính giữa trung tâm quân đoàn là một doanh trưởng hoa lệ. Bên trong doanh trưởng, một bóng người cao lớn gần hai mét rưỡi ngồi vững vàng, dáng vẻ như một cự nhân hùng mạnh.

Mộ Diêu Tịch trợn mắt há mồm:

“Vì sao... vẫn còn nhiều như vậy?”

“Nhiều sao?”

Chương 594

DTV EBOOK

Bạch Du thản nhiên lặp lại câu hỏi, rồi bật cười nhẹ:

“Cái này còn chưa gọi là nhiều... Trong lịch sử Đại Hạ, những cuộc chiến quy mô dưới năm nghìn quân kiểu này căn bản không đáng để ghi chép cẩn thận. Cùng lắm cũng chỉ là một nét bút thoáng qua trong sử sách.”

Mộ Diêu Tịch im lặng.

Đúng là trong lịch sử, những trận chiến dưới năm nghìn người chỉ được xem như xung đột nhỏ. Nhưng dù vậy, đối với nàng lúc này, số lượng này vẫn quá mức khổng lồ.

Hơn nữa, quan sát kỹ thì có thể nhận ra—đây đều là tinh nhuệ!

Dù bảy phần trong đó là bộ binh, không có quá nhiều kỵ binh hạng nặng nguy hiểm như trước, nhưng vấn đề lại nằm ở số lượng áp đảo của chúng.

“2,700.”

Bạch Du nhàn nhạt báo ra con số ước tính.

“Trong đó, tên đứng giữa kia... thực lực khoảng Siêu Phàm tam cấp. Hơn nữa, còn sở hữu Trời Sinh Thần Lực, nguy hiểm không hề thấp.”

Nghe vậy, Mộ Diêu Tịch lập tức tiến lên một bước, trầm giọng đề nghị:

“Lui về thành đi. Chúng ta có thể tận dụng địa thế để phòng thủ, vẫn còn cơ hội phản kích. Dù không thể trực tiếp đối đầu ngoài thành, chí ít vẫn có thể quần nhau một trận.”

Bạch Du liếc nhìn nàng, khẽ cười.

Không nói gì, hắn chỉ vươn tay ra, bàn tay còn ướt nước tùy tiện xoa lên tóc nàng.

Mộ Diêu Tịch bị hành động vô lễ này làm cho sững sờ, lập tức trừng mắt định nói gì đó.

Nhưng ngay lúc này, thanh niên trước mặt lại bước lên phía trước.

Chỉ trong chớp mắt—

Một bóng người xuất hiện bên cạnh hắn.

Hắn lại bước thêm một bước—

Lại thêm một bóng người xuất hiện.

Mỗi bước đi, phía sau hắn lại nhiều thêm một bóng người nữa.

Hắn chỉ bước tổng cộng bốn bước.

Nhưng sau lưng hắn, đã xuất hiện thêm bốn người.

Hắn lạnh lẽo nhìn về phía quân đoàn đối diện, ánh mắt bình tĩnh như nước.

Rồi chậm rãi mở miệng:

“Ta có binh tướng, dù ở tình không vẫn có thể triệu hoán vô số.”

“Một kỵ có thể phá ngàn kỵ.”

“Năm người... có thể chặn đứng thiên quân vạn mã.”

Bạch Du triệu hoán Anh Linh.

Bốn kỵ sĩ Anh Linh đồng loạt xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên tất cả Anh Linh cùng ra trận, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Chỉ trong chớp mắt, Bạch Du đã tiêu hao hơn một trăm điểm vận mệnh.

May mắn thay, hắn vẫn còn một lượng điểm kha khá, trước mắt chưa đến mức đau lòng. Huống hồ, đây

cũng xem như một khoản đầu tư. Sau này hẳn có thể vào cửa hàng mua bổ sung.

Bạch Du tung người lên ngựa, những Anh Linh khác cũng nhanh chóng leo lên chiến mã.

Năm con chiến mã xếp thành đội hình “Phi Nhạn Trận”, xông thẳng về phía chiến trận đầu tiên.

Lúc này, trong lòng hẳn không khỏi dâng lên cảm giác cuồng ngạo, vì dù sao chiến đấu theo đội hình hoàn toàn khác với việc đơn độc tác chiến.

Khi hai phe giao chiến, các Anh Linh lập tức bộc phát sức mạnh, thi triển toàn bộ kỹ năng.

Dù trước mặt là bức tường thuẫn kiên cố, nhưng vẫn giống như bã đậu, vừa va vào liền sụp đổ.

Vô Minh Quỷ nhảy khỏi lưng ngựa, thân hình nhẹ bẫng như lông hồng. Hắn rút ra danh đao “Khoái Vũ”, lưỡi đao bao phủ kiếm khí rừng rực, chém một nhát dọc xuống.

Nhát chém từ Nhất Chi Thái Đao trực tiếp xuyên thủng lá chắn của phương trận, ngay cả chiến sĩ cầm thuẫn cũng bị bổ thành hai nửa.

Những Anh Linh khác cũng không chịu thua kém.

Bách Chiến Lão Binh thúc ngựa lao vào chiến trận, múa cây Phàn Nham Thương trong tay. Cương khí chấn động dữ dội, hắn lướt qua chiến trường như cá gặp nước.

Nhìn nét mặt hẳn lúc này cũng có thể đoán được—trong đời hẳn chưa bao giờ chiến đấu thỏa thích đến vậy. Mỗi cú đâm thương đều khiến một tên thảo nguyên man tộc bay xa.

Dựa vào nền tảng kỹ năng cơ bản vững chắc, hẳn thậm chí còn không cần dùng đến Thần Thông. Một mình hẳn cũng có thể quét hàng tiền tuyến, giết chóc không ngừng nghỉ.

Hắn chính là một quân nhân chuyên nghiệp, quá rõ nhược điểm của những trận hình này nằm ở đâu.

Chỉ cần xử lý các sĩ quan chỉ huy trong đội ngũ, rồi thêm vài đợt xung phong, chiến trận sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Còn Thủ Hộ Tông Sư thì vững chãi như núi, dù không phải loại Anh Linh thiên về công kích, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không có thủ đoạn chiến đấu. Chỉ là hắn không chuyên về sát thương diện rộng mà thôi.

Vậy nên hắn chọn cách đơn giản nhất—giống như một chiến xa hạng nặng, nghiền ép thẳng về phía trước.

Khi Huyền Hoàng Công Thể được kích hoạt, hắn chẳng cần quan tâm đến thứ gì nữa, cứ thế đè tới.

Mũi tên bắn đến? Hắn chỉ cần giơ tay hất nhẹ là gạt sang bên.

Trường mâu đâm vào? Hắn cũng chẳng buồn tránh né, cứ thế vươn tay tóm lấy, sau đó tiện tay ném đi như bowling, đụng ngã cả một đám.

Hai vị Anh Linh thuộc hệ Phù Tang có phần yếu thế hơn một chút.

Vô Minh Quỷ không ngừng thi triển Nhất Chi Thái Dao, nhưng do tầm nhìn bị hạn chế bởi Thiên Nhãn, hắn không thể phán đoán chiến cuộc một cách hoàn hảo.

Vậy nên hắn chỉ có thể hoạt động quanh Bạch Du, phối hợp chiến đấu.

Chương 595

DTV EBOOK

Dù vậy, hắc và Bách Chiến Lão Binh vẫn có sự ăn ý nhất định.

Một đao, một thương, theo sau xe lu thép phía trước, xé toang chiến trận, khiến đội hình quân địch rơi vào hỗn loạn.

Người duy nhất không lao vào chiến trận chính là Nhậm Hiệp.

Hắc có cấp bậc thấp nhất trong nhóm, nhưng lại sở hữu súng ống, chưa kể Bạch Du cũng đã mở kho vũ khí của mình.

Kho vũ khí này là chiến lợi phẩm khi hắc tiêu diệt huynh đệ Trang Thị cùng đội lính đánh thuê của bọn chúng.

Bên trong có không ít hỏa lực hạng nặng.

Nhậm Hiệp luôn giữ khoảng cách an toàn, sử dụng Tử Đạn Thời Gian để thực hiện những cú bắn tỉa chính xác.

Hiệu suất giết địch của hắc thậm chí còn cao nhất nhóm, lại không hề gặp nguy hiểm.

Quả nhiên, binh khí hiện đại đối đầu với quân đội cổ đại đúng là một cuộc tàn sát đơn phương.

Phía sau, Mộ Diêu Tịch lúc này mới vừa làm xong công tác chuẩn bị tâm lý, dẫn vật nội tâm xong xuôi.

Nhưng khi nàng vừa áp sát chiến trường, lập tức trợn tròn mắt.

Trước đó, nàng còn tự nhủ: “Anh Linh không thể bỏ chạy giữa trận chiến,” chấp nhận rằng nếu cùng lắm thì sẽ trở về luân hồi pháp tắc.

Nhưng những gì nàng chứng kiến lại hoàn toàn khác xa tưởng tượng.

Không, đây không phải là chiến đấu.

Đây là thảm sát.

Đúng nghĩa là đồ sát, giống như cắt cỏ mà giết địch!

Mộ Diêu Tịch bỗng nhận ra, có nàng hay không cũng chẳng khác biệt.

Người vừa rồi cố tình xoa đầu nàng, không phải để an ủi, mà đơn giản chỉ là một cử chỉ thiện ý buồn cười.

“Cô nương này, thật là khờ đáng yêu...”

Ta trác! (Một cách biểu đạt cảm xúc như “móa”, “đậu xanh” trong văn mạng)

Bả vai Mộ Diêu Tịch run rẩy, nắm tay siết chặt. Nội tâm nàng bùng nổ dữ dội.

Nàng đã phải lấy hết can đảm để bước ra chiến trường, thế mà lại biến thành kẻ vô dụng hoàn toàn.

Không được! Tuyệt đối không được!

Ta cũng muốn giết địch! Không thể cứ thế mà đứng nhìn!

Mộ Diêu Tịch quyết đoán nhấc quạt sắt lên, lao vào chiến trận.

Mỗi lần vung quạt, lưỡi quạt sắc bén xé toạc không khí, tạo thành từng cơn cuồng phong mang theo huyết khí đoạt mệnh!

Lúc này, từ trung tâm quân đoàn trong doanh trướng vang lên một tiếng kêu đau đớn.

Một người hầu lực lưỡng, lưng đeo một thanh đại đao nặng nề, bị một cánh tay trắng kiện nắm chặt. Cổ tay của kẻ này to ngang một thùng nước.

Gã cự nhân nhảy bật lên, sức mạnh khủng khiếp khiến những lực sĩ đứng phía dưới bị ép thành bánh

thịt. Hắn bay lên cao hơn mười mét, rồi như một lưu tinh lao thẳng xuống mặt đất.

Bách Chiến Lão Binh đang đứng ở trung tâm chiến trận cảm nhận được nguy hiểm, lập tức xoay người, vùng thương đâm tới mà không chút e dè.

Trên đồng cỏ, một tiếng “oanh” vang lên dữ dội!

Dưới chân Bách Chiến Lão Binh như mọc rễ, nhưng thân thể vẫn bị cú va chạm đánh bật ra sau. Hai chân hắn cắm sâu xuống đất, lưng sát mặt cỏ, suýt chút nữa thì bị một đao chém thẳng vào lòng đất.

Sự chênh lệch thể trạng đồng nghĩa với khác biệt về sức mạnh.

Đúng lúc này, từ phương xa vang lên tiếng súng.

Trên gò má của tên quân đoàn trưởng, một mảng huyết hoa tung tóe.

Viên đạn xuyên qua da thịt, ghim thẳng vào xương gò má.

Ban đầu, phát súng nhắm thẳng vào mắt hắn, nhưng nhờ phản xạ nhanh nhạy, hắn kịp nghiêng đầu né tránh.

Những phát bắn tiếp theo bị thanh đại đao trong tay hắn đỡ lại, đạn văng tung tóe khắp nơi, một viên lướt qua bả vai Bạch Du.

Hắn vẫn ngồi vững trên lưng ngựa, không hề dao động, chỉ bình thản thốt ra một chữ:

“Bên trên.”

Hai bóng người chớp mắt lao về phía trung tâm chiến trận.

Tên quân đoàn trưởng vừa nâng đao định bổ xuống, thì cảm giác lưỡi đao nặng trĩu, như thể có thứ gì đó đập lên.

Ngay khi hần liếc mắt nhìn, một bóng dáng xinh đẹp khoác Kimono đã lướt tới.

Nàng đứng trên thanh đại đao khổng lồ, mũi chân đạp mạnh một cái, thân hình nhẹ bằng như một cánh bướm.

Bí kiếm vung lên, một nhát chém thẳng vào cổ hần.

Nhưng ngay giữa đường, lưỡi kiếm bị chặn lại!

Bàn tay phải của quân đoàn trưởng siết chặt lấy Vô Minh Quỷ đao, đỡ lấy nhát kiếm.

Mũi kiếm sắc bén xé rách da thịt hần, nhưng lại bị xương cứng rắn cản lại.

Dù máu tuôn xối xả, nhưng vết thương này chẳng ảnh hưởng đến hần bao nhiêu.

Rõ ràng, Nhất Chi Thái Đao dù đã tăng cường sức mạnh, vẫn chưa đủ để đạt đến cảnh giới “một nhát chém phá tất cả”.

Ngay khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy thân thể nhẹ bằng—

Rồi cả người lẫn kiếm bị quăng bay xa mấy chục mét!

Một tiếng “ầm” vang lên, mặt đất lồm xồm xuống thành một cái hố lớn.

Nàng chật vật ngã xuống, rơi ngay gần Mộ Diêu Tịch.

Lúc này, đôi mắt Mộ Diêu Tịch đỏ rực vì giết chóc, nhưng nàng chợt lấy lại tinh thần.

Nàng nhìn sang phía bên kia chiến trường, vừa vặn chứng kiến kết cục của hai Anh Linh khác khi đối mặt với quân đoàn trưởng...

Chương 596

DTV EBOOK

Thủ Hộ Tông Sư vận dụng Huyền Hoàng Công Thể, định tay không đoạt đao. Quả thật, hắn đã bắt được, nhưng lại xem nhẹ sức mạnh của đối phương, trực tiếp bị lưỡi đao bổ xuống bờ vai, sâu tận ba phần xương.

Bách Chiến Lão Binh nhanh chóng rút chân khỏi mặt đất, định xuyên phá các khớp nối yếu ớt như đầu gối và mắt cá chân của đối phương.

Hắn đâm ra một thương, nhưng dưới sự gia trì của cương khí, binh khí cứng rắn lại bị bẻ cong một cách quỷ dị, biến thành một đường cong chói mắt.

Vị Quân Đoàn Trưởng này không chỉ có cơ bắp rắn chắc, mà còn sở hữu thiên phú Cương Cân Thiết Cốt, gần như tương đương với Kim Cang Bất Hoại trong Phật môn.

Không kịp thu tay, hắn lập tức vùng đao chém ngang eo Bách Chiến Lão Binh một cách tàn nhẫn.

Thủ Hộ Tông Sư lao đến chắn trước, dùng tấm lưng đón nhận nhất đao này.

Hai người đồng loạt bị đánh bay, lăn lông lốc như hai cái hồ lô, rơi xa mấy chục mét.

Cảnh tượng này khiến Mộ Diêu Tịch bừng tỉnh.

Mấy người liên thủ vẫn không phải đối thủ của gã cự nhân này!

Nàng bắt đầu dao động.

Nâng tay đỡ lấy Vô Minh Quỷ vừa rơi xuống, lúc này nàng mới phát hiện người kia lại là một nữ tử xinh đẹp.

“Chúng ta hay là...” Nàng định mở lời thuyết phục.

“Có ý tứ.” Vô Minh Quỷ cất lên một câu Phù Tang ngữ, lau đi vết máu nơi khóe miệng, sau đó nắm chặt Khoái Vũ Dao, xoay mạnh cổ tay một vòng. Lưỡi đao nhuốm máu, thoáng chốc trở nên như một thanh yêu đao khát máu, huyết khí lan tràn trên thân đao mà không nhỏ xuống đất.

Mộ Diêu Tịch trợn tròn mắt, nhìn Vô Minh Quỷ đứng đây, chiến ý không hề suy giảm.

Đồng thời, những người khác cũng vậy.

Bách Chiến Lão Binh chậm rãi bò dậy, bẻ cổ răng rắc, dùng mũi chân móc lấy Bàn Nham Thương, hoạt động cổ tay, cương khí như tơ quấn chặt quanh mũi thương.

Thủ Hộ Tông Sư cũng vẩy tóc, cười nhạt một tiếng: “Chủ quan quá rồi!” Sau đó hấn phủ đi lớp bụi bám trên vai, chỉnh lại cổ áo, ánh mắt lóe lên tinh quang.

Chỉ là bỏ lỡ một chiêu, khoảng cách đến thất bại vẫn còn xa!

Và như vậy, vị Quân Đoàn Trưởng kia đã thành công đẩy cả ba vị Anh Linh vào giai đoạn hai của trận chiến.

Không ai hện ai, nhưng tất cả đều bắt đầu nghiêm túc.

Vậy nên, chúc vị BOSS này may mắn!

Bạch Du quay đầu ngựa, xoay người rời khỏi chiến trường, không còn quan tâm đến trận chiến phía sau.

Một phần vì có Mộ Diêu Tịch ở đây, rất nhiều chiêu thức võ học của hắn không thể tùy tiện sử dụng. Nếu lỡ dùng đến, rất có thể sẽ bị nàng phát hiện, khiến thân phận bị nghi ngờ.

Phần khác, các Anh Linh đã mở vô song, hẳn có làm gì cũng không nhanh gọn bằng bọn họ.

“Đi thôi.” Bạch Du nói.

Mộ Diêu Tịch ngẩn người: “Đi đâu?”

“Tất nhiên là về thành.”

“Bên kia... không cần giúp sao?”

“Người cảm thấy cần à?” Bạch Du hỏi ngược lại, không thèm quay đầu.

Mộ Diêu Tịch nhìn Quân Đoàn Trưởng vừa bị một nhát đao chém ngã, máu chảy như suối, đang giã giữa trên mặt đất mà gào thét thảm thiết. Nàng nuốt nước bọt, ngoan ngoãn gặt đầu... Ừm, hoàn toàn không cần, lũ bọn họ giết đỏ mắt, ngay cả nàng cũng bị chém thì nguy!

Đi được một quãng xa, từ phương xa vẫn vang lên tiếng chém giết kịch liệt.

Mộ Diêu Tịch không rõ những người kia đến từ đâu, vì sao trong đó còn có người Phù Tang.

Nàng chỉ có thể phán đoán, bọn họ là một thế lực thần bí, hơn nữa độ thần bí còn rất cao.

“Người rất muốn biết bọn họ là ai à?” Bạch Du đột nhiên hỏi, dù không nhìn cũng đoán được nét mặt nàng.

“...Phải.” Mộ Diêu Tịch thừa nhận.

“Bọn họ cũng giống như người.”

“Giống ta?”

“Cũng như người... đều là Anh Linh của thế gian.”

Bạch Du cất giọng trầm thấp, khẽ thì thầm:

“Thà chết vì hiệp nghĩa, không sống nhục giữa đời.”

Mộ Diêu Tịch ngoái đầu nhìn lại, những người kia... đều là Anh Linh đã mất đi?

Nàng bỗng nhiên như ngộ ra điều gì đó. Nếu thật sự là như vậy, thì việc bọn họ có sức chiến đấu phi thường, không sợ cái chết, thậm chí chiến ý càng lúc càng bùng cháy cũng có thể lý giải được.

Chỉ là...

Nàng chợt nhận ra một vấn đề còn lớn hơn, ánh mắt dần chuyển sang thanh niên bên cạnh.

Ngay cả những Anh Linh này hẳn cũng có thể triệu hồi và điều khiển, khiến họ quay về nhân gian, đi theo dưới trướng mà tác chiến... Như vậy, người... rốt cuộc là ai?

Nàng cảm nhận được một tầng thần bí sâu không thấy đáy từ đối phương. Lai lịch hẳn khó dò, thậm chí ngay cả Anh Linh Phù Tang cũng có thể khổng chế... Điều này có nghĩa là hẳn không chịu bất kỳ ràng buộc nào của thời gian và không gian khi triệu hoán sao?

“Người có thể gọi ta là... Biên Tập Giả.”

Thanh niên tự giới thiệu, chẳng hề giấu giếm. Hắn坦然 mở rộng “nghệp vụ” của mình, mỉm cười nhàn nhạt với Mộ Diêu Tích, ánh mắt đánh giá nàng như đang nhìn một khách hàng mới.

“Họ Vận Mệnh, tên Biên Tập Giả... Vận Mệnh Biên Tập Giả —— Người Biên Tập Vận Mệnh.”

Chương 597

DTV EBOOK

“Phàm là những kẻ không cam chịu vận mệnh, đều là đồng hành giả của ta.”

Vận Mệnh Biên Tập Giả...

Biên tập vận mệnh...

Nếu là trước đây, Mộ Diêu Tịch chắc chắn sẽ cho rằng đây chỉ là một lời cuồng vọng của kẻ thích nói nhảm.

Hiện tại nàng vẫn cảm thấy như vậy, nhưng sẽ không đại dốt nói ra. Dù sao đối phương cũng mang thân phận bí ẩn.

Mà người thân bí, phần lớn đều thích giả vờ cao thâm.

Dù thật hay giả, cũng chẳng cần vạch trần làm gì.

Về phần khiêu chiến vận mệnh, nàng coi như chưa từng nghe thấy... Nhưng trên đời, có ai không có tiếc nuối, không có điều khiến lòng khó yên?

Chỉ là, nếu vận mệnh thật sự có thể dễ dàng bị sửa đổi, vậy nó còn đáng gọi là vận mệnh sao?

Vận mệnh giống như một dòng chảy xiết, một thứ định số tối tăm không thể ngăn cản.

Người Đại Hạ tin vào số mệnh, nhưng cũng tin rằng có thể nghịch thiên cải mệnh.

Chỉ là, người dám làm điều đó, không có đại nghị lực, thì không thể nào thực hiện nổi.

Nhất định phải tự mình thay đổi số phận của chính mình.

Bởi vì nếu vận mệnh của mình có thể bị tùy ý sửa đổi, vậy chẳng phải sự bất lực của bản thân cũng trở

thành một trò đùa hay sao?

Bạch Du nhìn đối phương rơi vào trầm mặc, chỉ khẽ cười mà không nói gì thêm.

Cường giả phần lớn không chấp nhận số mệnh, thì tất nhiên cũng không dễ dàng chấp nhận Vận Mệnh Biên Tập Giả này.

Hai người cười ngựa quay trở về thành.

Lúc này, trận công thành chiến đã gần đến hồi kết.

Chu Liễu đứng chờ sẵn ở cửa thành, vừa cân nhắc tình hình vừa sốt ruột đợi tin tức. Vừa thấy hai người xuất hiện, nàng lập tức tiến đến.

“Các người không sao chứ?”

“Không có gì, đã kết thúc rồi.” Mộ Diêu Tịch khẽ gật đầu, ra hiệu yên tâm.

Nhìn qua bộ dáng đầy vết máu của nàng, rõ ràng vừa trải qua một trận huyết chiến.

Trái lại, thanh niên bên cạnh quần áo vẫn sạch sẽ như mới, thậm chí chẳng dính lấy một chút bụi bẩn, cứ như vừa đi du ngoạn trên thảo nguyên Hulunbuir về.

Chu Liễu nghe lời của Mộ Diêu Tịch, nhưng vẫn bán tín bán nghi... Kết thúc rồi sao?

Nàng căng thẳng suốt trận chiến, tinh thần chưa thể lập tức buông lỏng. Ánh mắt lại vô thức nhìn sang thanh niên bí ẩn kia, như muốn tìm kiếm một lời khẳng định.

Bạch Du nhàn nhạt mở miệng: “Rất nhanh thôi, bọn họ sẽ ra ngay. Không cần lo lắng.”

“Tốt.”

Chu Liễu siết chặt nắm tay rồi lại thả lỏng. Cuối cùng nàng cũng lộ ra một chút ý cười nhẹ nhõm, sau đó lập tức xoay người:

“Ta đi thông báo cho những người khác, tiện thể thu xếp thương binh, tránh để khi rời khỏi Ảnh Giới, có người bị thương tổn lần hai.”

Dù nở nụ cười, nhưng chiếc đuôi mèo sau lưng nàng vẫn ngoan ngoãn sụp xuống, bộ dáng vẫn y như trước đây, cả người đầy vẻ lao lực vì trách nhiệm.

—oCo—

Hulunbuir là một địa cấp thị nằm ở vùng đông bắc của khu tự trị Nội Mông Cổ, Trung Quốc, nổi tiếng với cảnh quan thiên nhiên hùng vĩ.

Trung tâm hành chính đặt tại quận Hailar, khu đô thị lớn nhất của vùng, đóng vai trò quan trọng trong giao thương và quản lý khu vực.

Nơi đây sở hữu thảo nguyên Hulunbuir rộng lớn – một trong những thảo nguyên đẹp nhất thế giới, cùng với hồ Hồ Luân và Buir trong xanh, được bao bọc bởi dãy Đại Hưng An hùng vĩ, tạo nên một bức tranh thiên nhiên hoang sơ và đầy sức sống.

Mộ Diêu Tịch khẽ nhún người nhảy xuống ngựa.

Vừa vặn đối mặt với một nam tử trung niên – kẻ này thuộc Nam Lăng Thị, là một trong những cường giả Siêu Phàm tam giai, trước đó phụ trách trấn thủ của thành phía nam.

Chỉ có điều, hắn vốn là một thương nhân, so với bảo vệ thành trì, hắn càng quan tâm đến lợi ích cá nhân hơn. Nói là đến trợ trận, chi bằng nói hắn đến để bàn chuyện làm ăn, tiện thể quảng bá sản phẩm dưới trướng mình.

Hắn thậm chí còn có ý định lợi dụng thảm họa Ảnh Giới để khuấy động khủng hoảng, từ đó thúc đẩy tiêu thụ hàng hóa của mình. Nhưng đáng tiếc, Chu Liễu đã sớm nhìn thấu mách khéo của hắn, dùng một kế sách tinh vi để vạch trần.

Ánh mắt Mộ Diêu Tịch dừng trên y phục của tên thương nhân kia. Trên bộ quần áo của hắn, không hề vương chút bụi trần, ngay cả một vết máu cũng không có. Chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể đoán được—hắn chưa từng ra tay dù chỉ một lần.

Loại người này cũng có thể tu thành Siêu Phàm tam giai, chắc chắn đã dựa vào không ít thế lực bên ngoài.

Dù có kẻ đi theo con đường “thương đạo” mà bước vào tu hành, nhưng với cấp bậc như hắn, căn bản không có tư cách bàn luận về đạo thương nhân chân chính.

Nếu thực sự có năng lực, sao có thể giữ vững quần áo sạch sẽ như vậy giữa trận chiến khốc liệt? Trừ phi hắn chưa từng chiến đấu.

Trung niên thương nhân ôm quyền, lớn tiếng ca ngợi:

“Không hổ là thiên kim Mộ gia! Có ngài tọa trấn, chúng ta mới có thể an tâm! Một thân một mình xông vào đại trận mà vẫn toàn vẹn trở về, đúng là kỳ tích! Không hổ là huyết mạch Anh Linh!”

Mộ Diêu Tịch thoáng đỏ mặt.

Chương 598

DTV EBOOK

Người này... đang tăng bốc ta?

Thấy sắc mặt nàng ửng hồng, trung niên thương nhân thâm đắc ý, nghĩ rằng dễ dàng mua chuộc được người này. Hắn lập tức nịnh nọt thêm một tràng dài.

Nhưng thực tế, Mộ Diêu Tịch đỏ mặt không phải vì ngại ngùng, mà là vì tức giận!

Nàng biết rõ năng lực của bản thân. Cái danh xưng “huyết mạch Anh Linh” kia, nàng hoàn toàn không xứng đáng!

Khẽ liếc sang Bạch Du, thấy hắn đứng một bên cười nhàn nhã, Mộ Diêu Tịch càng thêm xấu hổ, cảm giác như bản thân bị đùa cợt. Nàng hận không thể đào một cái hố chui xuống ngay lập tức!

Càng đáng ghét hơn là—tên này còn đang cười rất vui vẻ!

Mộ Diêu Tịch nghiến răng, cuối cùng không nhịn được nữa.

“IM NGAY!”

Nàng quát lớn, giậm mạnh chân xuống đất. Một luồng Anh Linh Chỉ Lực bùng phát, tạo ra từng vòng sóng dao động trong không khí.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn trung niên thương nhân, giọng đầy khinh miệt:

“Nhát gan mà cũng dám nhận mình là thương nhân?! Người có mắt không trông sao?”

Mộ Diêu Tịch chẳng muốn lãng phí thêm một giây nào nữa.

Vốn dĩ nàng còn định trò chuyện với Bạch Du vài câu, nhưng bị tên này tăng bốc một hồi, lại còn thấy nụ cười đầy chế nhạo kia của Bạch Du, nàng bỗng cảm thấy mặt mình nóng ran.

Không thể ở lại lâu thêm nữa!

Mộ Diêu Tịch dứt khoát xoay người, nhanh chóng bước vào thành.

Sau khi nàng đi xa, Bạch Du rớt cuộc nhin không được mà bật cười ha hả.

Bên cạnh, trung niên thương nhân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Vốn định mượn cơ hội này kéo gần quan hệ với thiên kim Mộ gia, kết quả chưa kịp gì đã bị mắng cho một trận.

Nghe thấy tiếng cười của Bạch Du, lửa giận trong lòng hắn càng bùng lên!

“Người cười cái gì?!”

Bạch Du liếc nhìn hắn, giọng điệu nhàn nhạt nhưng chứa đầy châm chọc:

“Cười kẻ có mắt không trông.”

Hắn quét mắt nhìn đối phương, nụ cười càng thêm khinh miệt:

“Cười kẻ hèn nhát, chỉ biết trộm cướp!”

Trung niên nhân lập tức giận tím mặt:

“Tiểu tử thôi! Người có biết ta là ai không?! Dám trêu đùa ta?!”

Bị Mộ Diêu Tịch mắng, hắn còn có thể nhin. Nhưng một tên vô danh tiểu tốt như Bạch Du mà dám chế giễu hắn? Không thể chấp nhận được!

Mộ Diêu Tịch hắn không dám đụng vào, nhưng một kẻ vô danh như Bạch Du, hắn còn sợ gì?!

Trong mắt Bạch Du, sự khinh miệt càng sâu thêm.

Lúc thành trì gặp nguy hiểm, hấn trốn chui trốn lủi, không chịu nhúng tay giúp đỡ. Nhưng khi không còn mối đe dọa, hấn lại muốn giả vờ uy nghiêm trước mặt người khác?

Thật nực cười!

Thấy Bạch Du chẳng thèm quan tâm, còn định giục ngựa vào thành, trung niên nhân tức điên!

“Dám khinh thường ta?!”

Hấn gầm lên, bất ngờ tung một cước vào bụng ngựa của Bạch Du, muốn đá hấn ngã nhào xuống đất.

Nhưng đúng lúc đó—

Vù!

Một bóng người từ xa lao đến như tia chớp!

Chính là Mộ Diêu Tịch!

Trong tay nàng, chiếc Thiết Phiến vung lên, hóa ra một bức tranh thủy mặc, chắn ngang giữa hai người.

Chỉ có điều, thứ bị cản lại không phải cú đá của trung niên thương nhân...

Mà là một luồng đao quang chém tới từ bên ngoài!

KENG!

Đao mang sắc bén chạm vào mặt quạt, phát ra tiếng vang chói tai.

Tia lửa bắn ra tung tóe.

Mộ Diêu Tịch giơ quạt lên, nhẹ giọng nói với nữ tử cách đó ba thước:

“Vị cô nương này, có thể hạ đao được rồi chứ?”

Bóng đen đối diện khẽ nheo mắt, đôi mắt trống rỗng không tiêu cự mở ra.

Vô Minh Quỷ trầm giọng nói bằng ngôn ngữ Phù Tang:

“Người nào dám vũ nhục chủ nhân của ta, đều phải chết!”

Nàng vốn đã nhịn không nổi nữa! Nếu vừa rồi nhát đao kia không bị cản lại, chắc chắn đầu kẻ kia đã lìa khỏi cổ.

Trung niên nhân bị dọa đến mức lui về sau mấy bước, hét lớn:

“Nàng muốn giết ta! Người Phù Tang này muốn giết ta! Các ngươi không thể làm ngơ được! Mau bắt nàng lại!”

Cái cảnh hô to gọi nhỏ khiến Mộ Diêu Tịch càng thêm phiền não. Nàng suy tư trong chốc lát, sau đó thu lại Thiết Phiến, khẽ vung tay khép nó lại.

Ngay giây tiếp theo, Thiết Phiến vung lên như tia chớp, liên tục quét qua lồng ngực trung niên nhân. Hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như một chiếc túi da bị ném mạnh về phía tường thành.

Nhìn bộ dạng hắn ôm ngực rên rỉ thảm thiết, có thể thấy ít nhất mười cái xương sườn đã gãy nát.

Cùng là cường giả Tam giai, vậy mà dưới Anh Linh Võ Trang, hắn lại yếu ớt đến mức chỉ cần một đòn đã bị đánh cho không còn hình người... Đúng là đáng thương đến mức buồn cười.

Bạch Du nhàn nhạt cất giọng:

“Chân Trú, dừng tay.”

“Vâng!”

Vô Minh Quỷ lập tức thu đao, lưỡi đao vốn còn vương huyết khí cũng theo đó mà tán đi.

Điều khiến Mộ Diêu Tịch cảm thấy đáng sợ chính là sự huyền bí của thanh đao kia. Ngay khoảnh khắc binh khí chạm nhau, nàng có thể cảm nhận rõ ràng

máu trong nửa cánh tay của mình như bị dao động theo, một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng.

May mà sát ý đã dừng lại.

Chương 599

DTV EBOOK

Nếu trung niên nhân kia thực sự chết ở đây, Mộ Diêu Tịch thật sự không biết nên xử lý hậu quả thế nào. Dù sao, nàng cũng không muốn biến hắn thành một kẻ phạm cấm chỉ vì dùng võ lực quá mức.

Còn về phần Bạch Du, hắn thậm chí chẳng buồn liếc nhìn thương nhân vừa tìm đường chết kia.

Loại người này, khó trách ngay cả việc kinh doanh cũng chẳng làm nên trò trống gì. Có thể đạt tới Tam giai, đúng là nhờ ông trời ban cơm mà sống. Dù có ghi hận hắn thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì kẻ như hắn còn chẳng có đủ dũng khí để làm kẻ độc ác thực thụ. Hắn chỉ là một con chó hoang nhát gan, bị đánh liền co giò bỏ chạy.

Bạch Du hờ hững hỏi:

“Giải quyết xong?”

Vô Minh Quỷ khẽ gật đầu, rồi nghiêng người sang một bên.

Cách đó không xa, Bách Chiến Lão Binh đang cưỡi ngựa trở về. Trong tay phải của hắn cầm theo một cái đầu lâu khổng lồ, trông to chẳng khác gì đầu sư tử trong những màn múa lân ngày lễ hội.

Một chiếc đầu lâu thật lớn.

Quân đoàn trưởng phe địch đã bị chém đầu, đám binh lính còn lại cũng tan tác như chim muông.

Vậy là mọi chuyện đã kết thúc.

Chiếc đầu lâu bị ném lên cao, sau đó nặng nề rơi xuống đất.

Bên cạnh Bạch Du, một dòng chữ ánh lên nhắc nhở:

【Điểm tích lũy + 1000】

【Ngài đã hoàn thành hoạt động “Đi săn mùa hè” lần này】

【Hoạt động sắp đóng lại】

【Đếm ngược: Mười, chín...】

Bạch Du nhắc nhở:

“Ảnh Giới sắp đóng lại. Ta đi trước một bước đây.”

Hắn vẫy tay một cái, chẳng buồn chờ Mộ Diêu Tịch phản ứng, đếm ngược cũng theo đó mà kết thúc.

Chung quanh, bốn Anh Linh của quá khứ từ từ tan biến trong làn sương xám.

Còn Bạch Du, cách hắn rời đi lại càng thêm huyền diệu và hoa lệ.

Sương mù màu xám cuộn trào, nhanh chóng tụ hội vào bên dưới áo bào của hắn, như thể tất cả đều bị hắn thu nạp vào trong cơ thể.

Mộ Diêu Tịch đứng nhìn, trong lòng bỗng dâng lên nghi hoặc.

Sương mù màu xám chính là nguồn sức mạnh thần bí của hắn sao?

Nàng muốn đến gần để quan sát, nhưng ngay lập tức nhận ra nỗ lực của mình là vô ích.

Hiển nhiên, lực lượng của đối phương cao cấp hơn hẳn so với Anh Linh Chi Lực mà nàng nắm giữ.

Là một Anh Linh, nàng có sự nhạy cảm vượt xa người thường, và nàng có thể cảm nhận rõ ràng—Bạch Du là một tồn tại nguy hiểm.

Nhưng nguy hiểm thế nào, nàng vẫn chưa thể hiểu rõ. Nàng chỉ cảm thấy có gì đó vô cùng quen thuộc.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến Mộ Diêu Tịch chấn động.

Chỉ thấy Bạch Du khẽ phát tay, phía trước hần mở ra một cánh cổng làm từ sương mù màu xám, như thể nó dẫn tới một thế giới khác.

Hần nhấc chân bước tới, thân ảnh dần hòa vào cánh cổng, rồi cùng với sương mù hoàn toàn biến mất khỏi thực tại.

Vào khoảnh khắc hần bước qua cánh cổng, Mộ Diêu Tịch đột nhiên ngửi thấy một luồng khí tức thần bí đến mức khiến nàng run rẩy.

Đó... rốt cuộc là thứ gì?

Hiếu kỳ và sợ hãi đồng thời trào dâng trong lòng nàng.

Sự tồn tại của Bạch Du quá mức thần bí.

Hần đến từ đâu? Mục đích của hần là gì?

Nhưng điều quan trọng hơn cả—

Tại sao...

Lực lượng sương mù màu xám mà hần sử dụng lại giống hệt với Tử Triều Chi Vụ?!

Mộ Diêu Tịch hít sâu một hơi.

Nàng cảm thấy mình cần phải báo cáo chuyện này cho gia tộc, thậm chí nên nghiêm túc bàn bạc với sư phụ, giao toàn bộ thông tin về Bạch Du cho Quan Tinh Ti để thu thập và giám sát.

Lần xâm lấn của Ảnh Giới lần này đã khiến nàng khắc ghi cái tên Bạch Du sâu hơn bao giờ hết.

Và cũng từ đây, Vận Mệnh Biên Tập Giả chính thức bước lên một sân khấu lớn hơn, viết tiếp những dòng số phận đầy biến động.

Nhưng tất cả những điều đó... đều là chuyện sau này.

Còn hiện tại, so với một kẻ khuấy động phong vân trong bóng tối, hần càng giống một hiệp khách hơn.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành.

Xong chuyện phủ áo đi, ẩn giấu thân danh.

Phong lưu như vậy, từ xưa đến nay nào có mấy ai?

Bạch Du nhắm mắt lại, sau đó mở ra một lần nữa.

Xuyên qua cánh cửa phía sau, hần lập tức cảm giác được ý thức của mình quay về thân thể.

Lúc này, bầu trời vẫn còn tối đen như mực. Hần thu chân, ngồi dậy, ánh mắt lập tức rơi vào khung thông báo trước mặt.

【Thời hạn hoạt động mùa hè】

【Điểm tích lũy hiện tại: 5500】

Bạch Du sờ cằm, suy tư một chút. Số điểm tích lũy này thực ra không ít, nhưng để đổi được Chuyển Không Thương Hành, vẫn còn kém một chút.

Không có cách nào khác, bởi vì món Thánh Di Vật kia đã tốn mất 3000 điểm tích lũy rồi.

Nếu mua món đó, thì 2500 điểm còn lại cũng chẳng thể đổi được gì khác ra hồn.

Hần lướt qua cửa hàng, kiểm tra các món hàng có sẵn.

【Ngoại Trang - Hạ Nhật Yên Hỏa (Khói Lửa Ngày Hè)】

【Giới hạn: Chỉ dành cho nữ】

【Giá: 300 điểm tích lũy】

【Ngoại Trang - Bích Hải Thừa Phong (Biển Xanh Thuận Gió)】

【Giới hạn: Chỉ dành cho nam】

【Giá: 500 điểm tích lũy】

Lại có thêm hai bộ trang phục mới.

Chương 600

DTV EBOOK

Nhưng đáng nói là, ngoại trang dành cho nam lại mắc hơn ngoại trang nữ!

Dĩ nhiên, hai bộ này không chỉ đơn thuần là quần áo, mà còn mang hiệu quả đặc biệt.

Hạ Nhật Yên Hỏa có thể tăng giá trị ràng buộc thu hoạch.

Bích Hải Thừa Phong giúp gia tăng sát thương của kỹ năng hệ Phong và tăng lượng kinh nghiệm nhận được.

Tiện thể nói thêm, ngoại trang này không phải cứ mặc cả ngày là có hiệu quả.

Chỉ khi đổi trong phó bản, hệ thống mới cưỡng chế thay đồ. Còn ngày thường, vẫn có thể mặc đồ bình thường.

Tuy nhiên, nếu kích hoạt Trạng Thái Biên Tập Vận Mệnh, thì hệ thống lại ép buộc phải thay đổi y phục.

Bạch Du nhìn bộ Hạ Nhật Yên Hỏa, trầm ngâm một chút rồi cắn răng, bấm vào đổi.

Dù sao cũng là đồ dành cho cô gái nhà mình, sao có thể để nàng chịu ủy khuất được?

【Điểm tích lũy -800】

【Ngài đã nhận được ngoại trang mới, có muốn lập tức thay đổi y phục không?】

Bạch Du nhấn chọn thay đổi, nhưng ngay sau đó lại xuất hiện một thông báo khác.

【Cần sự đồng ý của Anh Linh mới có thể giao ngoại trang】

Bạch Du: “?”

Cái hệ thống này... Đúng là coi trọng sự riêng tư ghê gớm!

Vậy là hắn phải tự tay mang đồ đi đưa đúng không?

Không còn cách nào khác, hắn đành quay đầu nhìn lại y phục trên người, bấm vào đối ngoại trang, rồi bước tới trước gương kiểm tra một chút.

Bích Hải Thừa Phong có phong cách rất rõ ràng: một bộ trường bào rộng kiểu cổ đại.

So với bộ âu phục chần chu trước đây, nó có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Cũng không có sự thanh nhã của Phục Long Âm Nguyệt, nhưng lại mang theo cảm giác khoan thai, nhàn nhã.

Nếu nói về khí chất, thì...

Giống hệt một vị lão đại về hưu ở Quảng Đông, sáng sớm mặc trường bào rộng, tay phe phẩy quạt lá cọ, thong dong đi ăn điểm tâm!

Cái này gọi là Bích Hải Thừa Phong? Đáng lẽ đổi thành Phạt Sơn Nhàn Nhã Nhân thì hợp lý hơn!

Nhưng ngay khi Bạch Du đặt hai tay vào túi áo, cảm giác lập tức thay đổi.

Cả người nhẹ bẫng như muốn bay lên, trường bào khẽ lay động theo gió, thậm chí còn tạo ra một luồng khí xoay quanh thân thể.

“Hừm... Không tệ!”

Hắn gật đầu hài lòng, chỉ ít số điểm tích lũy bỏ ra cũng không coi là lỗ vốn.

Sau đó, hắn tiếp tục lướt qua danh sách sản phẩm.

Thánh Di Vật - 3000 điểm, nhất định phải mua. Đây là chi tiêu bắt buộc, không thể thương lượng.

Như vậy, sau khi trừ đi 800 điểm cho ngoại trang, hẳn còn lại 1700 điểm tích lũy.

Hắn phát hiện trong cửa hàng còn một vật phẩm mới—Hạn Định Lễ Trang.

【Hạn Định Lễ Trang】

【Giá: 700 điểm tích lũy】

Không có mô tả, không thấy hiệu ứng, thậm chí phẩm cấp cũng mù tịt.

Hoàn toàn là một hộp quà bí ẩn!

Bạch Du vò đầu suy nghĩ. Cuối cùng, hắn mở một trò chơi nhỏ trên web, bỏ ra chín đồng để quay thử chín lần mù hộp, kết quả toàn ra đồ rác.

Hắn thở dài, hy vọng lần này Giữ Gốc Pháp Tắc sẽ giúp mình có vận may.

Click vào hồi đoái.

Ngay lập tức, một Thẻ Lễ Trang xuất hiện trước mắt, trên bề mặt thẻ phủ một lớp lưu quang tím sẫm.

Tầm thẻ lật ngược lại, hiện ra hình ảnh một con bạch mã và một nửa thân người.

【Lễ Trang - Áo Áo Như Lưu Tinh】

【Nhị Tinh Hạn Định Lễ Trang】

【Hiệu ứng bị động: Gia tăng tốc độ cơ bản】

【Hiệu ứng chủ động: Khi kích hoạt, tăng mạnh lực bộc phát trong một lần công kích】

【Thời gian hồi chiêu: Phụ thuộc vào kỹ năng sử dụng】

【Ghi chú: “Yên bạc chiếu bạch mã, ào ào như lưu tinh”】

Bạch Du cầm tấm thẻ trên tay, ánh mắt hiện lên một tia vui mừng.

“Lễ trang này thật sự quá lợi hại.”

Không chừng, Giữ Gốc Pháp Tắc của hãn thực sự có hiệu lực rồi!

Tám Lễ Trang này, theo đánh giá của Bạch Du, hiệu quả vô cùng đơn giản nhưng cực kỳ thực dụng—lần công kích kế tiếp chắc chắn sẽ bạo kích!

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên hãn thu được một Thẻ Lễ Trang có tính thực dụng cực cao.

Cái gọi là tính thực dụng cao, chính là ai cũng có thể sử dụng, không giới hạn nghề nghiệp, không phân biệt nam hay nữ.

Mà tám “Ào Ào Như Lưu Tinh” này, dù là Bạch Du hay Vũ Cung Chân Trú, đều có thể dùng.

Thậm chí, nếu sau này xuất hiện một Anh Linh thuộc tính cận chiến, cũng có thể kích hoạt hiệu quả tương tự.

Có Thẻ Lễ Trang này, ít nhất Vũ Cung Chân Trú sẽ không cần lo lắng về việc không có Lễ Trang gia trì khi chiến đấu dưới trời nắng hoặc ban ngày.

Chỉ cần tưởng tượng, nếu Vũ Cung Chân Trú tung ra một chiêu “Xích Ngấn + Nhất Chỉ Thái Dao + Ào Ào Như Lưu Tinh”, thì một kiếm này sẽ có uy lực hủy diệt đến mức nào!

Đương nhiên, Bạch Du cũng có thể tận dụng hiệu quả tương tự.

Sau này, số lần hãn dùng nắm đấm để chiến đấu chắc chắn sẽ ít đi. Khi tiến vào Học Viện Bồng Lai, hãn khẳng định sẽ lựa chọn một món binh khí thích hợp, lúc đó Lễ Trang “Chủ Nhiệm Lớp Thiết Quyền” cũng không còn cần thiết nữa.

Chương 601

DTV EBOOK

Bởi vì Lễ Trang có thể thay đổi bất cứ lúc nào, nên thông thường, hắn sẽ mặc “Trừ Ma Vệ Đạo”, để xác định xung quanh có sự tồn tại của ma khí hay không.

Khi đối mặt với người thường, hoặc khi tham gia chiến đấu cần tính linh hoạt cao hơn, đổi sang Lễ Trang thích hợp sẽ là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi cất kỹ Thẻ Lễ Trang, Bạch Du quyết định tiến vào phó bản tuần để thử nghiệm hiệu quả thực tế.

Sau đó, hắn liếc nhìn số điểm tích lũy còn lại—vẫn còn 1000 điểm khả dụng.

Trong cửa hàng vẫn còn rất nhiều vật phẩm có thể đổi, trong đó có một số món khá đặc biệt.

Ví dụ như...

【Tất Chân Cảm Nhận Cực Tốt】

【Hiệu quả: Sau khi mang vào, có thể giảm bớt sự mỏi mệt của cơ bắp chân.】

【Ghi chú: Cơ mẫn cảm cũng có thể sử dụng.】

【Mô Hình Hỏa Diễm Đại Kiếm】

【Hiệu quả: Khi kích hoạt, có thể tung ra một đòn công kích vô cùng ngẫu nhiên.】

【Ghi chú: Nhưng không phân biệt địch hay ta.】

【Bí Chế Tẩy Phát Thủy】

【Hiệu quả: Sau khi sử dụng, tóc sẽ trở nên mềm mượt như tơ lụa, đồng thời còn có hiệu quả pháp thuật bảo hộ.】

【Ghi chú: Không khuyến nghị dùng cho thú cưng, có thể làm tổn thương da lông.】

【 Khái lược Ma Pháp Cấm Thư 】

【 Ghi chép toàn bộ danh mục cấm thư ma pháp, đồng thời giới thiệu chi tiết nội dung và mức độ nguy hiểm của từng quyển. Thậm chí, ngay cả vị trí ẩn giấu của chúng cũng được ghi lại. 】

【 Ghi chú: Vì là sách ghi chép toàn bộ danh mục cấm thư, nên bản thân nó cũng được xem là một quyển cấm thư. Tuy nhiên, nó lại không hề ghi chép chính mình vào danh sách đó. 】

【 Mị Lực Dược Thủy 】

【 Hiệu quả: Tăng cường thuộc tính mị lực của bản thân. 】

【 Ghi chú: Người thích sẽ càng thêm thích, kẻ ghét sẽ căm hận gấp bội. Đây chính là sức mạnh của mị lực! 】

Toàn là những thứ linh tinh loạn xạ.

Thậm chí, trong đó còn có một cái... ghế nhựa trắng bằng plastic? Loại này đầy rẫy ngoài cửa hàng lớn, thật giả lẫn lộn, chẳng có gì đặc biệt.

Những vật phẩm đặc thù này đều có giá niêm yết là 100 điểm tích lũy.

Cuối cùng, Bạch Du mua ba món đồ: “tắt chân”, “dầu gội đầu” và “Khái lược Ma Pháp Cấm Thư”.

... Tổng cộng hao tốn 300 điểm tích lũy.

Những vật phẩm khác, tạm thời không cần thiết phải mua.

Không thể phủ nhận rằng, mấy món đồ đặc thù này đúng là rất đặc biệt. Ban đầu nhìn qua thì trông chẳng khác gì một đồng rác rưởi, nhưng khi xem kỹ hiệu quả giới thiệu... Mẹ kiếp, lại vô cùng thực dụng!

Sau khi trừ đi số điểm đã tiêu, hắn vẫn còn 700 điểm tích lũy.

Nhìn lại các loại vật phẩm tiêu hao khác, đại khái là mấy loại được thủy từng nhận được trước đó.

Dược tễ sơ cấp: 10 điểm tích lũy/bình.

Dược tễ cao cấp: 50 điểm tích lũy/bình.

Hắn tiếp tục tiêu thêm 300 điểm tích lũy để mua vào sáu bình Sinh Mệnh Dược Tễ cao cấp, vì loại này khan hiếm nhất.

Còn lại 400 điểm tích lũy, Bạch Du cân nhắc hồi lâu, cuối cùng quyết định đầu tư cho chính mình.

Hắn mua thêm một món tiêu hao phẩm:

【 Kiến Thức Phàm Nhân 】

【 Sử dụng xong, tốc độ tăng trưởng độ thuần thực kỹ nghệ sẽ được đẩy nhanh. 】

【 Ghi chú: Không có tác dụng ở giai đoạn “Xe nhẹ đường quen” hoặc cao hơn. 】

Loại tiêu hao phẩm này thuộc về một hệ thống đặc biệt, nhưng vô cùng hiếm gặp. Trước mắt, Bạch Du mới chỉ từng nhận được một lần.

Hệ thống này bao gồm bốn cấp độ:

Kẻ Ngu Đạo Lý (Sơ nhập: 0~30%)

Kiến Thức Phàm Nhân (Đăng đường nhập thất: 30~50%)

Người Trí Tuệ Phóng Khoáng (Xe nhẹ đường quen: 50~70%)

Cuồng Nhân Tri Thức (Lô hỏa thuần thanh: 70~90%)

Còn một cấp cao nhất là Đăng Phong Tạo Cực, nhưng hiện tại cửa hàng vẫn chưa mở bán vật phẩm tương ứng.

“Kiến Thức Phàm Nhân” có tác dụng trong giai đoạn Đăng Đường Nhập Thất trở xuống. Để tăng lên cấp

Xe Nhẹ Đường Quen, cần dùng “Người Trí Tuệ Phóng Khoáng” để thúc đẩy quá trình trưởng thành.

Nhưng mà...

Kiến Thức Phàm Nhân: 400 điểm tích lũy.

Người Trí Tuệ Phóng Khoáng: 1.000 điểm tích lũy.

Hiện tại, dù có thể nào đi nữa cũng không thể mua nổi!

Thôi vậy, cứ dùng “Kiến Thức Phàm Nhân” trước đã. Chắc cũng đủ để kéo mấy kỹ năng cấp thấp của hắn lên giai đoạn Đăng Đường Nhập Thất.

Sau khi tiêu gần hết điểm, Bạch Du dốc toàn bộ 3.000 điểm tích lũy còn lại để mua một vật phẩm duy nhất trong cửa hàng.

【 Có muốn mua Thánh Di Vật hay không? 】

Click. Xác nhận!

Ngay khoảnh khắc ấn chọn, một luồng sáng rực chói lóa bùng lên...

Oa!

【 Thần Bí Răng Nanh 】

【 Tam Tinh Thánh Di Vật 】

【 Hiệu quả: Bất kỳ vết thương nào do vật này gây ra đều sẽ không ngừng chảy máu. Ngoài ra, nó có thể phá vỡ mọi loại phòng ngự, ít nhất là một phần nhỏ. 】

【 Anh Linh “Không Biết Xưng Hào” cực tuyệt triệu hoán! 】

【 Dĩ Quy Vu Lịch Sử. 】

Bạch Du: “?”

Ơ này?

Vẫn rất bướng bỉnh!

Đây là lần đầu tiên hẳn chạm đến một Thánh Di Vật
mà lại không thể thu thập thông tin về nó!

Chương 602

DTV EBOOK

Xem ra, sự chống cự của đối phương mãnh liệt hơn tưởng tượng.

Ngay cả thông tin cơ bản cũng không thể đọc được, điều đó đồng nghĩa với việc tạm thời không có cách nào tùy tiện ký kết kế ước.

Bạch Du lẩm bẩm:

“Không biết phải Giữ Gốc bao nhiêu lần mới có thể kế ước thành công đây?”

Nhưng dù sao đi nữa, một Tam Tinh Anh Linh cũng rất đáng giá... Dù chỉ là trạng thái tàn ảnh, cũng xem như kiếm lời lớn!

Hắn vốn không thiếu kiên nhẫn. Nhờ có Giữ Gốc Pháp Tắc, nhiều chuyện mà người khác chỉ làm vài lần đã thấy mệt, hắn lại có thể kiên trì đến tận mười lần mới thôi.

Đến đây xem như đã xong, toàn bộ điểm tích lũy đã tiêu sạch.

【 Cửa hàng đã đóng 】

【 Thời hạn hoạt động đã kết thúc 】

Lần này thu hoạch không tệ.

Bạch Du suy nghĩ, hay là tìm cơ hội tặng bộ thời trang này cho ai đó?

Long Mạch Giới? Không được, nơi đó thuộc về thế giới tinh thần.

Vậy thì có thể thử ghi danh vào một phó bản nào đó. Dạo gần đây, hắn chỉ mãi mê cày Long Mạch Giới, cũng nên đổi gió một chút.

Vừa suy tính, Bạch Du vừa mở danh sách phó bản.

Ngay lúc này, phó bản mới đã được cập nhật!

【 Doanh Trại Huấn Luyện Trung Cấp 】

【 Đề cử cấp độ: 20~35 】

【 Số người khuyến nghị: 3~4 】

Sau khi Bạch Du đột phá cấp 20, số lượng phó bản mới cũng tăng lên. Phó bản cấp càng cao, phần thưởng càng phong phú, nhưng đồng thời độ khó cũng tăng theo.

Hơn nữa, lần này còn có thêm ghi chú về số lượng thành viên khuyến nghị.

Vấn đề là, trong số các Anh Linh mà Bạch Du có thể hoàn hảo thúc đẩy trạng thái, chỉ có Vô Minh Quỷ là lựa chọn duy nhất.

Emmm... Xem ra, kế ước với Xà Phát Ma Nữ là điều bắt buộc.

Hắn nhấn vào phó bản Doanh Trại Huấn Luyện Trung Cấp.

【 Trước mặt số người không đủ so với khuyến nghị, xác nhận tiến vào? 】

“... Không.”

Hắn tiếp tục lướt danh sách phó bản.

【 Hương Thủ Đạo Quán (Cấp độ khó: Thứ ba) 】

【 Đề cử cấp độ: 25~35 】

【 Tiến vào hay không? 】

“... Vào.”

Tại Nam Lăng - Ngoại ô thành phố, từ trong bóng tối dày đặc, một nhóm người dìu nhau bước ra, trên mặt lộ rõ vẻ vừa mới sống sót sau tai nạn.

Thì ra bọn họ vừa thoát khỏi Ảnh Giới.

Chu Liễu vội vã mở bình thuốc cuối cùng, đổ được tề vào miệng một Người Gác Đêm đang kiệt sức.

Chẳng mấy chốc, người kia sắc mặt dần tốt hơn, ít nhất là có thể cố gắng cầm cự cho đến khi lên bàn phẫu thuật.

“Báo cáo, tuần đội!”

“Tình hình thế nào?” Chu Liễu vừa hỏi, vừa thu lại chiếc bình rỗng vào túi.

“Ảnh Giới đã co lại đến đường kính khoảng năm mét. Theo tốc độ hiện tại, nhiều nhất mười hai giờ nữa nó sẽ hoàn toàn biến mất.”

Người báo cáo là một Đả Canh Nhân trẻ tuổi, cẩn thận đọc lại kết quả quan trắc.

“Đã thông báo cho bộ phận hậu cần chưa?”

“Đã liên lạc rồi!”

“Được. An bài họ tiến vào Ảnh Giới để vận chuyển toàn bộ thi thể của người tử trận ra ngoài. Phải đảm bảo an toàn tuyệt đối, đồng thời cử một đội quân bảo vệ đi theo.”

Chu Liễu bình tĩnh hạ mệnh lệnh.

Thế nhưng, khi suy nghĩ càng rõ ràng, nàng lại càng cảm thấy khó chịu...

Tại sao bản thân lại thành thạo chuyện “thu dọn tàn cục” đến vậy?

“Lệnh đã rõ!”

Tên Đả Canh Nhân kia đang định rời đi, thì bỗng nghe Chu Liễu gọi lại.

“Khoan đã... Người còn chưa báo cáo một việc rất quan trọng, đúng chứ?”

“Ý ngài là...?”

“Số lượng thương vong!”

Giọng nói của Chu Liễu trầm xuống:

“Ta cần tỷ lệ thương vong chính xác!”

“...”

Người kia hít sâu một hơi, rồi chậm rãi báo cáo:

“Tính đến hiện tại, khoảng 70 người đã tử vong, số người bị thương hơn 90.”

“Vậy tổng số người bị cuốn vào sự kiện này là...?”

“Ước tính khoảng 300 người.”

“Ta đã rõ.”

Chu Liễu nghe xong, sắc mặt không hề biến đổi. Nàng chỉ phát tay, ra hiệu cho Đả Canh Nhân tiếp tục đi thông báo cho nhóm hậu cần.

Chu Đội trưởng xoay người, định bước đến chỗ thương binh tiếp theo. Nhưng khi quay đầu lại, nàng mới nhận ra, chẳng còn ai cả—tất cả thương binh đã được đưa đi hết.

Nàng bận rộn suốt này giờ, vậy mà giờ lại chẳng còn việc gì để làm.

Sau khi xác nhận Ảnh Giới đã rút lui, công tác hậu cần và vận chuyển thương binh được tiến hành nhanh hơn dự kiến. Người ta dựng lên khoang cứu thương tạm thời, chuẩn bị sẵn phòng phẫu thuật, giường bệnh, cả xe cứu thương...

Hơn phân nửa tài nguyên y tế trong thành phố đều bị trưng dụng, vậy nên chỉ trong chốc lát, nàng đã không còn việc để làm.

Nàng chỉ có thể lặng lẽ đứng nép vào một góc, nhìn dòng người tấp nập qua lại, đứng không yên, ngồi cũng chẳng được.

“Nhìn bộ dạng người kia, cứ như bị cần rút lương tâm đến mức đứng ngồi không yên vậy.”

Chu Liễu ngẩng đầu lên, thấy Mộ Diêu Tịch đã thay bộ đồ thể thao sạch sẽ, nàng cố gắng nặn ra một nụ cười.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Mộ Diêu Tịch quăng cho nàng một chiếc khăn nóng, ném thẳng vào mặt:

Chương 603

DTV EBOOK

“Lau mặt đi, đừng có cười gượng gạo như thế, nhìn mà phát lo... Nếu đã sống sót trở ra, thì cứ cười một trận hoặc khóc một trận, còn hơn là kìm nén đến mức chẳng làm gì cả.”

Chu Liễu cầm lấy chiếc khăn nóng, hơi ấm từ đó khiến nàng cảm thấy thư giãn đôi chút. Nàng xoa xoa mặt, cố gắng giãn cơ, nhưng vẫn chỉ có thể nói:

“Ta cười không nổi, mà khóc cũng chẳng xong.”

“Là vì tỷ lệ thương vong gần 50% sao?” Mộ Diêu Tịch khẽ nhú mày. “Người đứng là tham lam thật đấy.”

“Tham lam?”

“Những trận Ảnh Giới xâm lấn thế này, chuyện tất cả người bên trong đều chết sạch cũng chẳng có gì lạ. Huống hồ lần này còn là tái hiện một trận công thành chiến trong lịch sử... Không phải ‘chỉ còn lại một nửa’, mà là ‘thế mà vẫn còn một nửa sống sót’ mới đúng.”

Mộ Diêu Tịch lắc đầu, tặc lưỡi như một lão già:

“Như vậy đã là kỳ tích lắm rồi.”

“Nói như vậy, những kẻ khao khát sống sót nhiều hơn một chút, cũng là tham lam sao?” Chu Liễu cười nhạt, giọng đầy chua chát.

“Nếu không có tên kia... không có Vận Mệnh Biên Tập Giả... thì cả ta lẫn người cũng chưa chắc còn sống mà đứng đây.”

Mộ Diêu Tịch nhìn chăm chăm vào cánh cổng Ảnh Giới đen kịt phía xa:

“Suy nghĩ của người không sai.”

“Ta cũng từng nghĩ như ngươi—nếu hắc xuất hiện sớm hơn, có lẽ kết cục đã khác, có lẽ đã chẳng ai phải chết.”

“Nhưng nếu nghĩ vậy, chẳng phải là đang tự mặc định rằng ngươi và ta chẳng đáng là gì sao?”

“Đối với những người đã khuất, đó cũng là một sự bất kính.”

“Không có ‘nếu như’. Chấp nhận hiện thực đi.”

“Chấp nhận sự tàn khốc, chấp nhận nỗi nhục nhã, sau đó biết xấu hổ mà mạnh mẽ hơn.”

Chu Liễu trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt hoảng hốt:

“Không hổ là huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, ngươi mạnh mẽ hơn ta nhiều. Tương lai, ngươi chắc chắn sẽ đạt được thành tựu vượt xa ta...”

“Nhưng ta... chỉ muốn khiến nơi này trở nên tốt đẹp hơn một chút mà thôi.”

Nàng khép mắt lại, cả người trĩu nặng, như thể tinh thần cũng theo đó mà trầm xuống.

“Có lẽ ta đã sai, có lẽ ta đã cố gắng theo sai hướng.”

Mộ Diêu Tịch sững người, định mở miệng an ủi, nhưng ngay lúc đó, Chu Liễu chậm rãi mở mắt, ánh nhìn đã trở nên bình lặng, vô hỉ vô bi.

“Cũng may, bây giờ thay đổi vẫn chưa muộn.”

Nếu những năm qua nàng đã đi sai đường, thì từ giờ, cũng đến lúc phải đổi hướng.

Nghĩ vậy, nàng khẽ cười:

“Ta về ngủ đây, ngủ một giấc thật ngon... Cảm ơn khăn nóng của ngươi, Mộ đại tiểu thư.”

Mộ Diêu Tịch nhú mày:

“Xưng hô này xa lạ quá nhỉ?”

Chu Liễu thản nhiên nói:

“Biên Tập Giả có ơn với ta... mà không chỉ một lần. Đại ân khó báo, nên bất cứ chuyện gì liên quan đến hần, ta không thể nói cho người.”

“Hần quá thần bí, cũng đồng thời nguy hiểm. Nếu có một ngày, hần nhắm lưỡi dao về phía chúng ta...”

“Người biết điều đó là không thể.”

“Trên đời này chẳng có gì là không thể.”

“Ta tin rằng hần sẽ không làm vậy.”

“Ta cứ tưởng người là người lý trí, tin tưởng vào luật pháp cơ mà?”

“Ta đã từng như thế.” Chu Liễu cười nhạt, ngẩng đầu nhìn trời:

“Nhưng rồi ta nhận ra—có những kẻ, luật pháp cũng chẳng thể trừng phạt được.”

Nói rồi, nàng quay lưng bước đi, từng bước một rời xa.

Đến khi cách năm bước, nàng lại dừng lại, chậm rãi nói tiếp:

“Lần này cũng vậy.”

“Nếu không có những bàn tay vô hình can thiệp, thì làm sao chúng ta bị kéo vào chuyện này muộn đến vậy?”

“Nếu không phải vì điều đó, sao lại có nhiều người chết đến thế?”

“Mộ đại tiểu thư, chẳng lẽ người thực sự nghĩ rằng... bọn họ không cần chịu dù chỉ một chút trách nhiệm sao?”

“Nhưng hết lần này tới lần khác, những kẻ đó luôn có thể dựa vào hệ thống mà thoát tội.”

“Nếu luật pháp không thể cho ta câu trả lời, vậy ta phải làm thế nào để đòi lại công lý cho những người đã chết?”

Mộ Diêu Tịch không biết phải trả lời thế nào. Ngón tay siết chặt, nàng hé môi định nói nhưng rồi lại chìm vào im lặng.

Chu Liễu hờ hững tiếp lời:

“Thực ra, người hiểu rõ tất cả, chỉ là người không để tâm mà thôi. Bởi vì những bàn tay kia không vươn tới người, bởi vì người biết chỉ cần trở về Kinh Thành, người vẫn là Võ Thánh chân truyền cao cao tại thượng...”

Bọn họ không chỉ không dám làm gì người, mà còn phải ra sức nịnh bợ, sợ người vì chuyện này mà trả thù.”

Nàng dứt khoát nói ra:

“Đây chính là điểm khác biệt giữa ta và người. Dù chúng ta từng sánh vai chiến đấu, nhưng cuối cùng, người và ta không đi chung một con đường.”

Mộ Diêu Tịch nghe vậy, trong lòng bốc lên mấy phần tức giận:

“Trên chiến trường, ta chưa từng tiếc mạng! Người nói ta không cùng đường với người là có ý gì?!”

“Ta biết.” Chu Liễu vẫn không quay đầu, chỉ lạnh lẽo nói:

“Chính vì vậy, ta mới tôn trọng người.”

“Ta thừa nhận, người là một người thiện lương và cao thượng.”

“Nhưng đáng tiếc, ở thế giới này, người đứng quá cao. Vì vậy, chúng ta không thể cùng chung nỗi đau...”

Chương 604

DTV EBOOK

“Giống như người, người cho rằng việc có thể cứu được nhiều người như vậy đã là quá tốt.”

“Còn ta, ta không thể nào hài lòng với điều đó.”

“Một người sống càng lâu, thấy càng nhiều, thì càng khó giữ được sự đơn thuần như thuở ban đầu.”

“Lúc ta trắng đêm chờ đợi viện trợ, chẳng có ai hỏi đáp.”

“Nhưng hân—hân đã bước vào Ảnh Giới, cứu ta, cứu người, cứu rất nhiều người.”

“Hân có đòi hỏi điều gì để được báo đáp sao? Hân có tìm kiếm lợi ích gì không?”

“Không hề.”

“Nội tâm ta tràn đầy cảm kích. Nếu có thể làm điều gì đó để báo đáp hân, ta sẽ không chút do dự mà thực hiện.”

“Nhưng người thì sao? Người lại lo lắng rằng sức mạnh của hân quá nguy hiểm, rằng hân quá thần bí, rằng hân cần phải bị đề phòng.”

Chu Liễu cười lạnh:

“Nhưng với ta, tất cả những điều đó đều không quan trọng!”

“Bất kể hân là ai, đến từ đâu, ta chỉ quan tâm đến những gì hân đã làm.”

“——Hân đã cứu mạng chúng ta, tất cả mọi người!”

“Chúng ta cùng nhận ân huệ như nhau, cùng trải qua một chuyện, nhưng kết luận lại hoàn toàn trái ngược.”

“Vậy nên, ta chỉ có thể nói rằng—người và ta không thể đồng cảm.”

“Từ góc độ lý trí, ta hiểu thân phận, gia cảnh và sự giáo dục của người đã quyết định cách người suy nghĩ. Thậm chí...”

Nàng nhếch môi, giọng điệu mang theo ý cười tự giễu:

“Nguyên bản ta, với tư cách là người đứng đầu Trường Dạ Ti của Nam Lăng thị, cũng đáng lẽ nên đứng về phía người.”

“Nhưng ta không làm được. Cũng không muốn làm.”

“Ta không muốn trở thành một kẻ vong ân phụ nghĩa.”

“Vậy nên, đừng mong ta cung cấp bất cứ tin tức gì về hắn cho người.”

“Nói đến đây là đủ rồi.”

Mắt Chu Liễu khẽ khép lại, nàng thở ra một hơi thật dài, rồi quay lưng bỏ đi.

“Chúng ta đến đây là hết, gặp nhau có ngày ly biệt.”

Dứt lời, bóng dáng nàng dần khuất xa.

Mộ Diêu Tịch đứng lặng dưới ánh trăng, tâm tình rối bời, thật lâu không thể bình ổn lại.

Nàng cắn chặt môi, thì thào:

“...Thì ra, kẻ vong ân phụ nghĩa lại chính là ta.”

“Là vì ta đứng quá cao sao?”

“Nhưng... tại sao trước giờ không một ai nói cho ta biết chứ...”

Bạch Du tiến vào khu vực phó bản.

Trại huấn luyện trung cấp có độ khó cao hơn hẳn.

Hơn nữa, quái vật trong trại này có sức tấn công khá mạnh.

Một khi ghi danh, hần lập tức bị truy sát cả hành trình. Ngay cả khi chết đi rồi được phục sinh, vừa đứng lên liền tiếp tục bị chém giết.

Căn bản không có khu nước suối hay vùng giảm xóc.

Hương Thủ Đạo Quán thì khác, đám quái trong đó không có sức tấn công mạnh như vậy. Chỉ cần không bước vào khu vực chiến đấu thì sẽ không bị tấn công, hơn nữa còn có khu vực an toàn.

Bạch Du muốn có một khoảng thời gian thoải mái để nói chuyện, tất nhiên lựa chọn phương án sau vẫn thích hợp hơn.

Hần móc ra một túi khoai tây chiên rồi bắt đầu ăn.

Phó bản sau khi ghi danh không thể lập tức tiến vào ngay, mà cần một khoảng thời gian giảm xóc.

Sau khi được hệ thống thông báo, Vũ Cung Chân Trú lập tức trở về chuẩn bị một chút.

Thời gian chênh lệch giữa hai người không quá mười giây.

Sau khi Bạch Du ăn xong một miếng khoai tây chiên, mới đếm đến giây thứ bảy thì đối phương đã xuất hiện trong tầm mắt.

Vũ Cung Chân Trú chỉ mặc một bộ trường nhu phán (Nagajuban) đơn bạc – tức một lớp áo lót màu trắng ôm sát người.

Trường nhu phán thường mặc kèm kimono. Vì kimono được làm từ lụa quý giá, khó giặt sạch và rất mỏng manh, nên cần có lớp áo lót này để ngăn mồ hôi và dầu trên cơ thể.

Dĩ nhiên, nó cũng có thể dùng làm áo ngủ.

Trước đây, Bạch Du đã từng thấy nàng mặc vài lần, nhưng lúc đó chỉ lộ ra một đoạn cổ áo.

Còn bây giờ, nàng chỉ khoác mỗi trường nhu phán...

So với việc mặc mỗi nội y đi ra ngoài, thì như vậy vẫn còn đỡ hơn. Nhưng đối với một thiếu nữ Phù Tang quá mức bảo thủ, việc này chẳng khác gì trần truồng chạy giữa đêm khuya.

Làm gì có cô gái nào lại chỉ mặc nội y rồi chạy ra ngoài gặp tình nhân? Dù có thích đến mấy cũng phải xem tình huống chứ!

Thế nên vừa xuất hiện, Vũ Cung Chân Trú liền theo phản xạ lấy tay che chắn thân thể.

Mặc dù trường nhu phán màu trắng không phải vải xuyên thấu, nhưng vì nó là lớp áo cuối cùng bên trong kimono nên ôm sát cơ thể. Ai cũng biết, dưới kimono người ta thường không mặc nội y. Trường nhu phán chính là lớp vải cuối cùng che phủ cơ thể.

Nếu mặc nội y bên trong kimono, lớp vải bên ngoài sẽ bị lộ nếp gấp, điều này được xem là hành vi vô cùng bất lịch sự theo quan niệm cũ.

Đương nhiên, đây là một tập tục cổ hủ...

Năm 1932, khi xảy ra vụ cháy Nhà gỗ Trắng, cũng vì quy tắc này mà tám nữ tử đã tử vong thảm khốc.

Khi đám đông trốn lên tầng cao nhất, chỉ còn cách sử dụng dây thừng để trượt xuống. Nhưng một khi trượt, gió sẽ thổi tung vạt váy, dẫn đến cảnh tượng hớ hênh.

Mà vào thời điểm đó, quy củ lễ nghi vô cùng nghiêm khắc.

Chương 605

DTV EBOOK

Thay vì để bản thân bị nhìn thấy, họ thà liều mạng giữ váy lại. Nhưng vì chỉ còn một tay bám vào dây thùng, cuối cùng tất cả đều rơi xuống và mất mạng.

Thực tế, trước khi quần lót được phát minh, cả nam lẫn nữ ở nhiều vùng đều không mặc nội y.

Thời Tần Hán, đàn ông mặc quần yếm, nhưng vẫn có thêm lớp quần dưới để che chắn phía trước và sau. Dù vậy, việc lộ hàng vẫn rất dễ xảy ra.

Tùy tiện để lộ cơ thể bị xem là hành vi thất lễ, còn nhắc quần dưới lên lại bị coi là bất kính.

Vậy nên, vào thời Tần Hán, ngồi dạng chân bị xem là hành vi cực kỳ xúc phạm.

Trong sử sách có ghi:

“Kha tự biết sự chẳng lành, dựa trụ mà cười, ngồi dạng chân lấy mắt viết.”

Câu này đủ để thấy lúc đó Tần Thủy Hoàng đã tức giận đến mức nào.

Quay lại vấn đề chính.

Rõ ràng, thế giới này vẫn đang trong một thời kỳ lễ giáo hà khắc.

Bị trói buộc bởi những quy tắc của thời đại, Vũ Cung Chân Trú hoàn toàn không nhận ra trang phục của mình có gì bất ổn.

Bên dưới lớp áo lót rộng rãi, đường cong cơ thể nàng hiện ra lồ mờ...

Trước đó đã từng nhắc đến, nàng cao một mét bảy, so với nữ tử Phù Tang bình thường thì thuộc dạng cao

gầy hiem thấy, thậm chí còn vượt qua chiều cao trung bình của nam nhân nơi này.

Do mới ngủ dậy, trên người nàng vẫn còn vương chút mồ hôi, khiến vài nơi trở nên phi lễ chớ nhìn.

Vũ Cung Chân Trú vô thức rút người lại, gương mặt đỏ bừng, đến mức dường như có thể bốc khói.

“Xin... xin đừng nhìn ta...” nàng lắp bắp nói.

Hai cánh tay nàng căn bản không che chắn được gì, ngược lại càng khiến dáng vẻ trở nên quyến rũ hơn.

Bạch Du vươn tay che mắt... Nhưng rất thành thật, hắn vẫn hé ngón tay ra để nhìn trộm.

Không liếc không nhìn, hắn cũng không phải quân tử.

Không, ngay cả quân tử cũng không chịu nổi thử thách này!

Nhà ai mà quân tử chịu được loại khảo nghiệm này chứ?!

“Vừa rồi, người đang ngủ sao?” hắn hỏi.

“... Ừm... Đây là thời gian nửa đêm.” Vũ Cung Chân Trú hơi cắn môi, khuôn mặt đỏ bừng, tim đập loạn nhịp.

Nàng vốn có đủ thời gian để thay quần áo, nhưng xui xẻo là áo khoác ngoài vừa giặt chưa kịp khô.

Mấy hôm nay trời lại mưa, nàng không thể làm khô nó được.

Vậy nên trong hai ngày qua, nàng chỉ mặc trường nhu phán ở nhà luyện kiếm.

Nóng quá thì cởi áo ra, dùng khăn lau người.

Cứ thế, dần dần nàng lại thấy thoải mái hơn hắn.

Giống như vào mùa hè, các lão gia thường chỉ mặc quần đùi ở nhà vậy...

Loại cảm giác giải phóng này hoàn toàn chính xác là vô cùng thoải mái.

Hơn 30 độ, không bật điều hòa, chỉ dựa vào quạt điện cũng đã mát mẻ lắm rồi.

Bạch Du cũng không thể cứ tiếp tục giằng co, nhìn cô nương nhà mình làm trò cười được.

Hắn vội ho nhẹ một tiếng, nói:

“Vừa hay, ta có một bộ quần áo mới đây, người thay đi.”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra một bộ “Hạ Nhật Yên Hỏa”, tất nhiên cũng không quên kèm theo đôi tất chân màu đen.

Vũ Cung Chân Trú nhận lấy quần áo, sau đó mở to đôi mắt trống rỗng mà trừng hắn:

“Tiên sinh, có thể xoay người qua chỗ khác được không?”

“A... Ờ, xin lỗi, ta quên mất...” Bạch Du đáp với giọng điệu đầy không thành ý.

Trêu chọc Vũ Cung Chân Trú một chút luôn mang lại cảm giác đặc biệt thỏa mãn.

Nếu hắn dám chủ động trêu ghẹo Tô Nhược Ly như vậy, e là giờ này đã có thể cùng nàng đi cực dân chính đăng ký kết hôn rồi.

Vũ Cung Chân Trú thay y phục với tốc độ cực nhanh.

Khi ngón tay nàng chạm vào lớp vải, liền lập tức nhận ra bộ y phục này khác hẳn với những thứ nàng từng mặc.

Xúc cảm mềm mại, chất liệu thoải mái, độ vừa vặn hoàn hảo đến mức chỉ cần nhẹ nhàng thắt đai lưng một vòng, liền phẳng phất như được cắt may riêng cho nàng.

Dù gì nàng cũng là đại tiểu thư, từng mặc qua không dưới hai mươi bộ kimono, mỗi bộ đều hợp với từng dịp khác nhau, kiểu dáng phong phú vô cùng.

Mà bộ y phục này, thoát nhìn có vẻ tương tự Furisode, nhưng hoạt động linh hoạt hơn hẳn.

Hơn nữa, tà váy được may thấp, không cần lo lắng chuyện lộ hàng.

Bộ đồ này khiến nàng vô cùng hài lòng.

Mặc dù chưa kịp xem kỹ kiểu dáng, nhưng chỉ cần mặc vừa người là đủ!

Trước đó nàng còn đang phiền não vì chỉ có hai bộ quần áo thay đổi luân phiên, không biết có nên làm thêm một bộ mới hay không.

Mà ở thời đại này, Phù Tang vốn không có hiệu may, nếu muốn có quần áo mới thì phải đặt may riêng.

Vậy mà Bạch Du dường như nghe thấu tiếng lòng của nàng, lập tức đưa tới một bộ y phục tinh xảo như thế này.

Trên đời này, có nữ nhân nào có thể khước từ được điều đó chứ?

—Oco—

Furisode là kiểu kimono có tay áo dài đặc trưng, với độ dài tay áo dao động từ 85 cm (Kofurisode) đến 114 cm (Ofurisode).

Chương 606

DTV EBOOK

Đây cũng là trang phục trang trọng nhất dành cho các thiếu nữ chưa lập gia đình tại Nhật Bản, thường được mặc trong những dịp quan trọng như lễ trưởng thành (Seijin Shiki), lễ cưới bạn bè, hay tiệc trà trang trọng.

Furisode không chỉ biểu thị sự trẻ trung và thanh khiết, mà còn tượng trưng cho sự sẵn sàng bước vào giai đoạn hôn nhân, bởi những tay áo dài bong bênh mang ý nghĩa duyên dáng và dịu dàng – những phẩm chất mà nữ nhân thời bấy giờ được khuyến khích gìn giữ.

—OoO—

Độ thiện cảm +1+1+1+1+1.....

Bạch Du phảng phất như nhìn thấy trên đỉnh đầu đối phương liên tục hiện lên những con số màu xanh lá.

Thế nhưng, Vũ Cung Chân Trú nhanh chóng rơi vào khốn đốn. Nàng hơi nghiêng đầu một cách kỳ quái, giọng nói mềm mại vang lên:

“Tiên sinh.....”

Bạch Du tự nhận mình là người có ý chí kiên định, vậy mà suýt chút nữa đã bật cười như một mụ dì ghẻ khi nghe thấy giọng nói này.

Tiên sinh cũng có thể xem là một cách gọi khác của “tướng công”.

Hắn ho khan một tiếng, giả vờ hờ hững nhăm nháp khoai tây chiên, thế nhưng hoàn toàn không biết mình đang ăn vị gì:

“Thế nào?”

“Chân Trú ngu dốt, xin hỏi... đây phải mặc thế nào?”

Nàng giơ lên vài món quần áo trong tay, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Bạch Du liếc nhìn qua, khoai tây chiên trong miệng suýt nữa phun ra ngoài, bởi vì thứ mà nàng đang cầm... lại là hai chiếc nội y và một đôi tất chân!

“Cái này..... Là quần lót.”

“Xin hỏi, quần lót là gì?”

Đôi mắt trong trẻo của Vũ Cung Chân Trú hiện lên vẻ ngây thơ ngu ngơ, dáng vẻ tràn đầy thắc mắc.

Bạch Du đành phải vận dụng cả tay lẫn chân để giải thích một cách nho nhã:

“Cái gọi là quần lót chính là y phục mặc sát vào người, giống như áo lót dài của người vậy, nhưng tiện lợi hơn, thoải mái hơn. Nó giúp giảm bớt áp lực từ trọng lực lên cơ thể, giữ thẳng bằng tốt hơn khi vận động. Đặc biệt, nó còn bảo vệ làn da khỏi ma sát với quần áo bên ngoài, giúp duy trì vệ sinh cơ thể. Có thể nói, đây là một trong những minh chứng rõ ràng nhất cho sự tiến bộ của nền văn minh nhân loại!”

Hắn nhìn thoáng qua món đồ trên tay nàng, tiếp tục giảng giải:

“Loại này không có viền nổi, tinh tế tỉ mỉ, co giãn tốt. Dù mặc y phục bó sát cũng không để lại vết hằn, cực kỳ phù hợp với bộ ngoại trang Hạ Nhật Yên Hỏa này....., người thiết kế bộ đồ này đúng là hiểu chuyện quá đi.”

Vũ Cung Chân Trú nghe mà như lạc vào sương mù, nhưng nàng tin rằng đối phương sẽ không hại mình, liền lập tức hỏi:

“Vậy... mặc thế nào?”

Bạch Du kiên trì giải thích thêm một lần nữa, thấy nàng vẫn chưa hiểu, đành phải nắm tay nàng, cách

lớp quần áo mà biểu diễn một chút.

Lúc này, Vũ Cung Chân Trú mới bừng tỉnh, lập tức đỏ mặt.

Thứ này... lại là đồ dùng cá nhân đến mức ấy sao?!

Nàng khe khẽ hừ một tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu:

“Tiên sinh..... Quả nhiên là kẻ xấu.”

“Thế mà dám đưa nữ tử món đồ khiến người ta xấu hổ muốn chết thế này.”

Sau đó, nàng lại nhỏ giọng lầm bầm một câu:

“Hentai.”

Mãnh nam Bạch Du khẽ run lên.....

Mắng nữa đi! Ta khản cầu người đấy!

Thế nhưng, Vũ Cung Chân Trú sẽ không từ chối bất kỳ yêu cầu nào của Vận Mệnh Tiên Sinh. Đừng nói là quần lót, ngay cả áo da beo phong cách Nữ Vương hay bộ đồ huyền tưởng màu đen huyền bí, nàng cũng dám mặc.

Hơn nữa, vải vóc quả thực vô cùng dễ chịu.

Nàng tranh thủ lúc Bạch Du quay lưng, nhanh chóng mặc vào. Khi đứng lên một lần nữa, cảm giác quả nhiên không còn giống như trước.

Giống như một người cận thị lần đầu tiên đeo kính—thế giới bỗng chốc trở nên rõ ràng hơn hẳn.

Nàng hít sâu một hơi, cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn bao giờ hết:

“Thứ này quả nhiên.....”

Mặc vào rồi mới nhận ra sự khác biệt giữa tốt và xấu.

Ở Phù Tang, nàng chưa từng nghe nói về loại y phục sát thân này. Nếu tin tức được lan truyền, chỉ sợ từ

các tiểu thư khuê các cho đến con gái nhà thương nhân, ai cũng sẽ tranh nhau mua cho bằng được.

Phụ nữ trời sinh đã yêu thích làm đẹp. Nếu có thứ gì đó vừa khiến bản thân thoải mái vừa giúp tôn lên vẻ đẹp, họ chắc chắn sẽ không tiếc tiền mua về.

Những quy tắc lễ giáo xưa nay chính là công cụ dùng để kiềm chế thiên tính con người, tạo ra sự khác biệt giữa con người và dã thú. Nhưng đồng thời, chúng cũng có mặt trái—áp đặt những quy chuẩn hà khắc lên thân thể con người.

Ít nhất thì, trong thời đại này tại Phù Tang, những thứ như thế này hoàn toàn không được xem trọng.

Muốn kinh doanh mặt hàng này, e rằng còn là chuyện vô cùng gian nan, trừ khi có thể nhận được sự cho phép từ Mạc Phủ hoặc hoàng thất.

Bạch Du quay lại, mỉm cười hỏi:

“Cảm giác thế nào?”

“Rất tốt.”

Vũ Cung Chân Trú có chút bối rối:

“Thứ tốt như vậy, ta thực sự có thể nhận sao?”

Bạch Du bật cười bất đắc dĩ, giơ tay vuốt nhẹ mái tóc bên thái dương nang:

Chương 607

DTV EBOOK

“Chỉ là một bộ y phục mà thôi. Ở Đại Hạ, cô nương nào mà chẳng có bảy, tám bộ để thay phiên giặt giũ?”

Nghe vậy, tâm trí Vũ Cung Chân Trú liền bay xa...

Chợt nàng cảm thấy lòng có chút chua xót.

Hóa ra, nàng—một nữ tử Phù Tang—lại chưa từng thấy qua một món đồ bình thường đến vậy.

Thật là cô lậu quả văn, không nơi nương tựa.

“Đang suy nghĩ gì thế?”

“..... Không có gì.”

Chỉ là đột nhiên cảm thấy bản thân quá thấp kém, không xứng với tiên sinh.

Cảm xúc của Vũ Cung Chân Trú đến nhanh, đi cũng nhanh.

Nàng không suy nghĩ quá nhiều.

Ngay từ khi còn là một nữ hài mù lòa bình thường, nàng đã được đối phương nhìn trúng, ban ân huệ. Đến hiện tại, nàng nhận được càng nhiều, thì càng không có lý do để do dự hay lo được lo mất.

Tiên sinh vốn không quan tâm đến những điều đó.

Hắn đã dành cho nàng rất nhiều, đầu tư rất nhiều. Một người như vậy, sao có thể dễ dàng từ bỏ nàng được?

Hơn nữa, quan trọng hơn cả là... chính nàng cũng không muốn hối hận.

Nếu một ngày nào đó, nàng có thể trở nên ưu tú đến mức khiến hắn phải lau mắt mà nhìn, nếu có thể

bước lên cảnh giới Kiếm Thánh, quét ngang toàn bộ Phù Tang Võ Gia...

Nàng không hề nghi ngờ bản thân có thể đạt đến cảnh giới đó.

“Vật này là gì vậy?”

Vũ Cung Chân Trú giơ lên trong tay một dải lụa màu đen.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thứ này. Hơn nữa, nó lại nhỏ như vậy, nhìn qua căn bản không giống y phục, trái lại có một loại xúc cảm đặc biệt thần kỳ.

“Đây là... tất chân.”

Bạch Du ho nhẹ một tiếng, ánh mắt lảng đi nơi khác:

“Người có thể hiểu nó như một loại ống quần.”

“Mỏng như vậy mà cũng gọi là ống quần sao?”

Vũ Cung Chân Trú càng thêm nghi hoặc.

“Cứ mặc thử lên là biết.”

“Ta thử xem...”

Vũ Cung Chân Trú bắt đầu vụng về loay hoay với đôi tất chân.

Bạch Du đứng bên cạnh quan sát, không thể không thừa nhận rằng, phát minh ra tất chân lúc đầu đúng là chuyện ngoài ý muốn...

Giống như giày cao gót, tất chân lúc mới xuất hiện cũng là dành cho nam nhân.

Mục đích ban đầu của chúng là để che đi bộ lông chân quá rậm rạp, thậm chí còn là trang phục đặc thù dành riêng cho nam giới. Ngày xưa, nữ nhân không được phép mặc tất chân.

Ở điểm này, nước Anh và Pháp có một sự kiện nổi tiếng—vụ xét xử Thánh Nữ Jeanne d’Arc. Khi đó, nàng bị phán xử là có tội, và một trong những “bằng chứng” quan trọng chính là việc nàng mặc y phục

giống nam nhân, mà cụ thể là chiếc quần bó và vớ dài trên đùi.

Tương tự như vậy, trong Truyện Thủy Hử, Tống Giang thường xuyên mắng Lý Quỳ bằng câu “Người này tất đen”, chứng tỏ có lẽ từ thời Minh triều, tất chân màu đen đã xuất hiện.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Bạch Du không khỏi nhếch lên.

Hắn chợt tưởng tượng đến những quý tộc Châu Âu trong các bức tranh cổ, mặc quần tất lụa trắng nhưng lại tạo dáng đầy oai hùng. Cảnh tượng đó... thật sự không đành lòng nhìn thẳng mà!

Nhưng khi tất chân chuyển sang dành cho nữ nhân, thì quả thực quá mức hoàn mỹ. Nó lập tức trở thành một trong mười phát minh vĩ đại nhất lịch sử nhân loại!

(Ghi chú: Bảng xếp hạng nội tâm biến thái của LPS).

Vớ trắng, vớ đen hay có viền ren, tất cả đều là cực phẩm...

Mà nếu bị xé rách, thì lại càng tuyệt vời hơn.

Đây chính là một loại trang phục dù còn nguyên vẹn, rách nát hay thậm chí là không tồn tại, đều khiến người ta không thể tìm ra khuyết điểm. Một món đồ thần thánh không thể chê trách!

Vũ Cung Chân Trú loay hoay một hồi, cuối cùng cũng xỏ được tất chân vào. Ban đầu có chút không quen, giống như lần đầu mặc nội y vậy. Nhưng rất nhanh, nàng đã nhận ra tác dụng của nó.

Nàng khẽ kéo váy lên, đôi mắt sáng bừng. Với kiểu tất chân này, dù có vận động mạnh đến đâu cũng không lo lộ ra cặp chân trần. Vấn đề lộ hàng cứ thế mà được giải quyết?

Đương nhiên, nàng không biết rằng, so với chân trần, có tất chân làm nền thực ra lại càng đẹp mắt

hơn.

Bạch Du nhìn dáng vẻ vui vẻ nhả nhót của đôi phương, trong lòng cũng cảm thán một tiếng. Đáng tiếc, kimono và giày cao gót không quá hợp nhau.

Nếu thay bằng một bộ sườn xám bó sát, kết hợp với giày cao gót, rồi thêm một cây trâm cài tóc, mới gọi là tuyệt phẩm!

Ở thế giới này, sườn xám của Đại Hạ có rất nhiều kiểu dáng đa dạng. Cũng giống như Hán phục, nó hoàn toàn có thể dùng làm trang phục chính thức khi tham gia yến tiệc.

Lần thay đổi trang phục này xem như đã hoàn thành trọn vẹn.

Vũ Cung Chân Trú nhẹ nhàng cầm sợi dây buộc tóc trên cổ tay, nâng tay thu gọn mái tóc lên, nghiêng đầu cúi xuống. Động tác vô tình để lộ ra phần cổ trắng nõn mịn màng.

Chương 608

DTV EBOOK

Trang phục ngoại trang Hạ Nhật Yên Hỏa hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc di chuyển. So với bộ kimono đoan trang quá mức trước đó, phong cách lần này có phần quyến rũ hơn. Nó vừa mang sắc thái tiên diễm, lại không tạo cảm giác nặng nề. Nhờ vậy, càng tôn lên thân hình cao gầy và đường cong tuyệt hảo của nàng.

Đôi chân thon dài được tất chân đen bao bọc, bàn chân cũng giấu trong lớp vải mỏng. Khi di chuyển, phần váy kimono khẽ lay động, vô tình để lộ một khoảng tất đen bí ẩn, khiến người ta không khỏi ngưỡng tượng đến một bầu trời thâm thúy rộng lớn.

Sau khi có nội y gia trì, vóc dáng nàng càng thêm hoàn mỹ, đường cong lộ rõ, trọng tâm cũng vững vàng hơn. Nhờ đó, từng động tác đều tràn đầy sự tự nhiên và thoải mái.

Bạch Du nhìn đến mức sững sờ.

Mẹ nó, thật sự quá đẹp!

Hắn tự nhận mình đã bị Tô Nhược Ly rèn luyện cho một gu thẩm mỹ cực cao, sức đề kháng với cái đẹp cũng mạnh mẽ hơn người thường. Nhưng thực tế đã chứng minh, dù là phong cách khác biệt đến đâu, nếu đủ xuất sắc thì vẫn có thể chinh phục được hắn.

Nói cái gì mà gu thẩm mỹ, căn bản chỉ là một lão sắc quỷ mà thôi!

Giờ hắn mới hiểu tại sao có nhiều người chơi chẳng quan tâm chỉ số trang bị mạnh hay không, mà chỉ cần biết có đẹp hay không. Vì đẹp mới là thứ quan trọng cả đời!

Vũ Cung Chân Trú buộc chặt tóc xong, liền quay sang hỏi:

“Nhìn ta thế nào?”

“Rất... sexy!” Bạch Du vô thức trả lời.

“?”

“Ý ta là, rất tuyệt!” Hắc vội sửa lời, rồi bình tĩnh nói tiếp: “Trang phục này sẽ thu hút không ít ánh nhìn đâu.”

“Vậy có vẻ không thích hợp để mặc ra ngoài.” Vũ Cung Chân Trú hơi do dự. Dù sao nàng vẫn đang bị truy nã, không muốn gây quá nhiều chú ý. Có lẽ nên đổi sang bộ nào kín đáo hơn một chút.

“Không sao, bộ trang phục này đã được ghi danh rồi.” Bạch Du điều chỉnh lại thiết lập Anh Linh ngoại trang. “Người có thể tùy ý lựa chọn có muốn hiển thị nó hay không.”

Vũ Cung Chân Trú không biết mình có thể làm vậy, nàng liền hỏi:

“Vậy... tiên sinh có thích không?”

Bạch Du lúng túng gật đầu.

Ta nhìn thế này, người nói xem ta có thích hay không?

Có nam nhân nào lại không thích tất chân đen?

Thậm chí có người còn đặc biệt đam mê cả tất đã qua sử dụng nữa kìa!

Dù biết nếu mình đưa ra yêu cầu gì, đối phương cũng sẽ không từ chối. Nhưng thôi, vẫn nên có chừng mực một chút.

Hôm nay đến đây là đủ rồi... Không đúng, hôm nay khâu này xem như kết thúc.

Bạch Du hắng giọng, nghiêm túc mở lời:

“Ta có chuyện quan trọng muốn bàn.”

“Dạ.” Vũ Cung Chân Trú ngoan ngoãn gật đầu.

Bạch Du hơi chân chừ. Hắn đang suy nghĩ liệu có nên sớm chuẩn bị tinh thần cho nàng hay không.

Nói đúng hơn là — chúng ta sắp có thêm một đồng đội mới.

Sắp tới, hắn định khế ước với một Anh Linh hoàn mỹ khác.

Đối phương khác với những Anh Linh trước đây, còn có thể phát triển trưởng thành hơn nữa.

Đến lúc đó, hên hò hai người sẽ biến thành hên hò ba người.

Cũng có thể sẽ thành tình cảnh “hai hòa thượng còn có nước uống, ba hòa thượng chẳng còn giọt nào”...

Mặc dù Bạch Du tự tin rằng mình có thể kiểm soát hai cô nương này, nhưng nếu các nàng không hòa hợp, cuộc sống của hắn chắc chắn sẽ chẳng dễ chịu gì.

Trong nhà đã đủ phiền phức với Tần Tuyết Táo và Tô Nhược Ly rồi. Nếu như trong phó bản Long Mạch Giới cũng phải chịu đựng tình cảnh tương tự, vậy thì còn không bằng không khế ước cho xong.

Cũng may mà vị Anh Linh đầu tiên của hắn là Vũ Cung Chân Trú – một cô nương hiểu chuyện. Nếu không, hắn thật sự lo lắng rằng mình sẽ chẳng thể kiểm soát nổi đối phương, ngược lại còn tự chuốc thêm phiền phức.

Dù là Vận Mệnh Biên Tập Giả, thực ra cũng không có quyền cưỡng chế Anh Linh phải nghe lệnh.

Nhất định phải được đối phương tự nguyện phối hợp, hắn mới có thể can thiệp.

Cho dù là “Nhậm Hiệp” hay “Bách Chiến Lão Binh”, cũng không thể cưỡng ép Anh Linh làm theo mệnh lệnh của mình.

Nếu bắt bọn họ đi cướp ngân hàng hay làm chuyện phi pháp, độ phù hợp sẽ lập tức giảm mạnh, thậm chí có khả năng họ sẽ từ chối triệu hoán luôn.

Đây không phải là trò chơi, làm gì có cái thứ gọi là “lệnh chú” để cưỡng chế mệnh lệnh cơ chứ!

Chính vì vậy, với Vũ Cung Chân Trú, Bạch Du cũng phải kiên nhẫn lấy lòng, từ từ tăng độ thiện cảm.

Nàng là kiểu người có ơn tất báo, tâm địa lương thiện, lại đang ở trong một hoàn cảnh nguy hiểm. Mà hần lại là chỗ dựa duy nhất của nàng. Chính điều đó đã khiến mức độ gần bó giữa hai người tăng mạnh một cách đột ngột.

Thậm chí lần trước, đường đường là một kẻ đã sống hai đời như hần, vậy mà còn bị một tiểu nha đầu chủ động nhào tới cưỡng hôn.

Tình cảm đang phát triển theo hướng ngày càng bền chặt.

Đến bước này, quan hệ giữa hai người không còn đơn thuần là chủ tớ, mà hoàn toàn ngang hàng về nhân cách.

Chương 609

DTV EBOOK

Chỉ là, ở giai đoạn hiện tại, chưa thể tiến đến quan hệ người yêu.

Bởi vì trong hiện thực, hai người còn chưa từng gặp mặt.

Mà một khi đã xác lập quan hệ yêu đương, Bạch Du có lẽ sẽ không còn động lực để tiếp tục kế ước với vị Anh Linh tiếp theo.

Ngay cả khi có kế ước, đối phương nhìn hai người phát thức ăn cho chó mỗi ngày, chắc chắn sẽ sinh ra cảm giác “ta hẳn là đang nằm gằm xe” hay “sao ta lại xuất hiện vào lúc không phù hợp thế này?”.

Nếu là trước đây, hẳn đã chẳng vội vàng đến thế.

Nhưng bây giờ thì khác, bởi vì hẳn đã có một mục tiêu rõ ràng hơn.

Hắn phải nhanh chóng gia tăng thực lực, sau đó tiến về Bắc Minh Gia để tìm mẹ ruột.

Đã như vậy, hẳn không thể để tinh lực của mình bị phân tán vào chuyện tình cảm nam nữ.

“Điều ta muốn nói là...” Bạch Du vừa định thẳng thắn nói rõ.

“Chúng ta nên gia tăng thêm nhiều thành viên hơn nữa.”

Vũ Cung Chân Trú đột nhiên đoán trúng phóc.

“Đúng không?”

“Xem ra, người cũng đã nhận ra rồi.”

Bạch Du thốt lên câu này, ngay khoảnh khắc đó, hẳn cũng ý thức được bản thân có chút ngạo mạn.

Mặc dù hẳn có thể nhìn thấy toàn bộ những gì liên quan đến Vũ Cung Chân Trú, nhưng điều đó không có nghĩa là đối phương không nhận ra được sự thay đổi của hẳn.

Đây không phải là khống chế, mà là thấu hiểu.

Là sự thấu hiểu sâu sắc về một con người.

Sau khoảng thời gian dài bên nhau, Chân Trú sớm đã hiểu hẳn rất nhiều. Vì đôi mắt không thể nhìn thấy, nàng chỉ có thể lắng nghe lời nói của hẳn, rồi từ đó phỏng đoán tâm lý đối phương.

Vũ Cung Chân Trú tuyệt đối không ngu ngốc. Ngược lại, nàng rất thông minh.

Từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh đầy rẫy nguy hiểm, hơn nữa lại là một người mù, nàng trời sinh đã có cảm giác bất an mãnh liệt.

Mà Bạch Du chính là cảnh tránh gió duy nhất trong lòng nàng, là người duy nhất có thể cho nàng cảm giác an toàn. Vì vậy, nàng sẽ tìm mọi cách để giữ chặt lấy nơi nương tựa này.

Có vô số phương pháp, bao gồm nhưng không giới hạn ở việc phỏng đoán suy nghĩ của hẳn, suy diễn những gì hẳn sắp nói, đồng thời dẫn dắt tình huống theo hướng có lợi cho bản thân.

Nàng luôn cố gắng thể hiện vẻ đơn thuần trước mặt Bạch Du, bởi vì như thế hẳn sẽ dễ dàng buông lỏng cảnh giác. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng thực sự ngây thơ trong sáng như một tiểu cô nương.

Nếu thực sự như vậy, nàng đã sớm bị thế đạo tàn khốc này nuốt chửng, đến xương cốt cũng chẳng còn.

Những gì nàng thể hiện chỉ là bộ mặt mà nàng muốn hẳn nhìn thấy.

Phụ nữ trời sinh đã là những diễn viên bẩm sinh, nàng cũng không phải ngoại lệ.

Ngay khoảnh khắc nàng mở miệng nói ra câu “Cần gia tăng thành viên”, giác quan thứ sáu bén nhạy liền giúp nàng bắt đầu suy đoán tâm tư Bạch Du.

Lần này, nàng đã nắm bắt được rất nhiều điều.

Thứ nhất, nàng đã đột phá Kiếm Đạo Nhị Cảnh, đồng nghĩa với việc những trận chiến tiếp theo sẽ ngày càng khó khăn. Chỉ dựa vào hai người bọn họ, e rằng không thể ứng phó.

Thứ hai, gần đây nàng nhận ra tốc độ tăng trưởng thực lực đã chậm lại. Đã rất lâu rồi nàng không thể tiến thêm một bước nào trong Long Mạch Giới. (Dĩ nhiên, lúc này nàng vẫn chưa biết Bạch Du đã một mình đánh bại Hoàng).

Thứ ba, thái độ của Bạch Du trở nên do dự, ấp úng. Hẳn chần chừ tức là chuyện này có liên quan đến nàng, hơn nữa, rất có thể còn ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân nàng.

Cuối cùng, giác quan thứ sáu của nữ nhân... Nàng cảm nhận được trên người Bạch Du có một loại khí tức áy náy rất rõ ràng.

Loại áy náy này...

Rất giống với cảm giác của một người chủ, khi ra ngoài gặp một con mèo hoang, vuốt ve nó, sau đó áy náy mang về một hộp thức ăn cao cấp tặng cho nó. Nhưng khi về nhà, thấy mèo nhà mình đang vui vẻ thưởng thức món ăn ngon lành, liền cảm thấy hổ thẹn.

Giống như một nam nhân ra ngoài tìm vui, được tặng một hộp phấn son, sau đó mang về đưa cho thê tử. Nhìn thấy nàng hơn hờ cười tươi, nội tâm liền dâng lên chút cảm giác tội lỗi.

Có điều, Vũ Cung Chân Trú cũng nhận ra bản thân không thể nào tìm được cách hợp lý để giải quyết chuyện này.

Nàng đương nhiên không muốn có người thứ ba chen chân vào.

Nếu là nam nhân còn dễ nói, nhưng nếu là nữ tử...

Nàng hiểu rất rõ sức hút của Vận Mệnh Tiên Sinh đối với người khác phái, mặc dù chính hắn không hề tự nhận thức được điều đó.

Lớn lên trong môi trường lễ giáo hà khắc như Phù Tang, nàng chưa từng gặp ai đối xử tốt với mình như hắn.

Bạch Du cho nàng không chỉ là sức mạnh, mà còn là sự tôn trọng về nhân cách, là sự thấu hiểu lẫn nhau.

Nàng thực sự rất tham luyện cảm giác này.

Đáng tiếc, dù có không tình nguyện đến đâu, nàng cũng không thể ngăn cản được.

Chương 610

DTV EBOOK

Cho dù nàng phản đối, cũng không thể nào thuyết phục Vận Mệnh Tiên Sinh từ bỏ việc tìm kiếm người ký khế ước mới — nàng không có quyền hạn này, cũng không thể tùy hứng như vậy.

Nghĩ đến đây, Vũ Cung Chân Trú ít nhiều cũng cảm thấy không cam tâm, nhưng chỉ có thể lý lùi lại một bước.

Thuận theo tự nhiên, đồng thời thể hiện thật tốt.

Chủ động nhắc đến chuyện này, cũng là một trong những phương thức khôn khéo của nàng.

Phù Tang vốn không phải một quốc gia theo chế độ một vợ một chồng. Những nam tử có địa vị cao hầu như đều có thê thiếp. Vì nền văn hóa Nho gia được truyền thừa từ Đại Hạ cổ đại, một số phong tục thời ấy cũng dần trở thành luật bất thành văn.

Trước khi bị gả đi, nàng thường xuyên nghe những bà vú dạy dỗ, bảo rằng — nếu người đã xuất giá, tuyệt đối không thể trở thành một nữ nhân ghen tuông. Người phải thuận theo trượng phu, dù hắn có tầm hoa vấn liễu, người cũng không thể trách mắng, ngược lại còn nên chủ động tìm thê thiếp cho hắn, giữ hắn trong nhà.

Ở thời Đại Hạ cổ đại, một thê tử ôn nhu hiền thực, biết chủ động tìm thiếp thất cho trượng phu... sẽ không bao giờ bị phế bỏ. Vì theo luật lệ, nữ nhân không thể bị bỏ nếu không phạm phải “Thất xuất chi điều”, mà ghen tuông chính là một trong số đó.

Cường hãn như Độc Cô Già La cũng không thể ngăn cản Tùy Văn Đế nạp phi. Đến cả phu nhân của Phòng Huyền Linh cũng trở thành trò cười trong sử sách chỉ

vì một điển cố “ăn dấm” mà các tác giả Đường Triều đều thích nhắc đến.

Dù cảm hận đến tận xương tủy những lời giáo huấn của Nam Gia, nhưng ánh nhìn của thời đại đặt lên nàng có hạn. Thêm vào đó, việc giáo dục trường kỳ đã ăn sâu vào tư tưởng, khiến nàng có sự chênh lệch rõ ràng với suy nghĩ của người hiện đại.

Vậy nên, nếu không thể ngăn cản, nàng chọn thuận theo tự nhiên, thậm chí chủ động giúp đỡ.

Tuyệt đối không được trở thành nữ nhân ghen tuông... Đó là điều nàng được dạy dỗ.

Tuyệt đối không được dỗi hờn với người mình thích... Đó là lời mẫu thân nàng nói vào ngày bà lâm chung.

Bạch Du hơi ngạc nhiên khi đối phương đã đoán ra, đồng thời hỏi:

“Người không tức giận sao?”

Cẩn thận dò xét như vậy, ngược lại khiến tâm tình Vũ Cung Chân Trú tốt hơn. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu:

“Ta hoàn toàn đồng ý với tiên sinh. Nếu khế ước Anh Linh không thể tránh khỏi, vậy thì có thêm người, cũng là thêm sức mạnh.”

“Ngoài ra, trước đây tiên sinh từng nói qua về chuyện ‘làm bánh và chia bánh’. Nghĩ kỹ lại, đây cũng là tình huống tương tự. Nhiều một người, chiếc bánh càng lớn hơn, đến khi chia ra, ta cũng có thể nhận được phần nhiều hơn trước kia.”

Ánh mắt nàng liếc nhẹ qua nơi khác, nhắm nhẹ mắt lại, khẽ nắm lấy góc áo:

“Nói vậy, tiên sinh sẽ không cảm thấy khó xử nữa chứ?”

“Người có thể nghĩ như vậy, ta thực sự rất vui vẻ...”

Bạch Du hơi cảm động. Không ngờ nàng có thể suy nghĩ thấu đáo đến thế, thậm chí còn chủ động cùng hắn san sẻ.

Một nữ hài tốt như vậy... Thật sự đốt đèn lồng cũng khó tìm.

Hắn không khỏi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ôn nhuận của nàng. Làn da mềm mại, chỉ cần thổi qua là như có thể vỡ tan.

“Ta thích một cô gái hiểu chuyện.” Giọng hắn bình thản, nhưng lại mang theo cam kết chắc chắn. “Yên tâm đi, dù có bao nhiêu người, thì ta và ngươi vẫn là thân cận nhất.”

Một lời thề vững chắc.

Vũ Cung Chân Trú cuối cùng cũng yên tâm phần nào:

“Ân, ta tin tiên sinh.”

Gương mặt bị nhẹ nhàng vuốt ve, hàng mi nàng khẽ rung động.

Nàng tựa hồ có một loại xúc động không thể giải quyết được.

Vươn tay, nhẹ nhàng bắt lấy cổ áo đối phương, sau đó nhón chân lên, tựa hồ đang muốn cầu một sự bảo đảm nào đó.

Lần trước... cũng chỉ có một giây.

Tựa hồ, vẫn chưa đủ đâu...

Két!

Một âm thanh giòn vang.

Bút gãy mất rồi.

Tô Nhược Ly nhìn chằm chằm chiếc bút mực gãy đôi trong tay, hơi nghiêng đầu, đôi mắt to xinh đẹp dâng lên một cảm xúc vi diệu.

“Ngươi làm sao vậy?”

Tần Tuyết Táo vừa tắm rửa xong, bước vào liền nhìn thấy cảnh tượng này.

“Chương này làm gì đắc tội người sao?”

Tô Nhược Ly buông tay, hờ hững đáp:

“Chỉ là cảm thấy có chút khó chịu.”

“Anh Linh báo hiệu?”

“Không.” Nàng nghiêm túc nói: “Là giác quan thứ sáu của nữ nhân!”

“Khẳng định là có ai đó đang muốn trộm đi thứ thuộc về ta.”

Tần Tuyết Táo vừa lau khô tóc, vừa hờ hững nói:

“Vậy thì nhiều lắm đấy... Người cứ từ từ mà đếm đi.”

Phù Tang, bên trong một lầu các.

Vũ Cung Chân Trú chậm rãi mở mắt, nàng ngồi dậy từ trên giường, lập tức cảm nhận được y phục trên người đã có sự thay đổi.

“Trở về rồi sao?”

Nàng đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng ngồi xuống, lặng lẽ lắng nghe tiếng gió thổi mưa rơi ngoài hiên.

Cơn gió se lạnh lướt qua gương mặt, khiến đôi gò má nàng nóng hổi dần trở nên ấm áp.

Chương 611

DTV EBOOK

Khác với lần trước, lần này nàng có thể cảm nhận rõ ràng hơn, thậm chí dư vị vẫn còn kéo dài mãi chưa tan.

Cảm giác ấy, tựa như một nụ hôn chân thật còn lưu lại nơi bờ môi.

Nàng nhẹ nhàng vuốt qua môi mình, như thể vẫn còn cảm nhận được một dòng điện nhỏ chạy qua từng đầu ngón tay.

Lặng lẽ mím môi, đầu lưỡi khẽ lướt qua, tựa hồ muốn tái hiện lại từng cảm giác vừa rồi.

Loại cảm xúc ấy, vừa thỏa mãn, vừa khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Như một chén rượu vong ưu, uống vào liền quên sạch muộn phiền.

Đáng tiếc, trên môi lại không lưu lại dù chỉ một chút dư vị của hắn.

Đây không phải là chân thực. Dù đã chiếm được, nhưng lại chẳng thể chạm đến người thực sự.

Trong sự ngọt ngào ấy, vẫn xen lẫn một chút đắng chát.

Nàng không cam lòng, khẽ cắn môi dưới, sắc đỏ trên mặt dần phai nhạt, nụ cười cũng thu liễm lại.

Thần sắc dần trở nên lạnh lùng, vô tình như một kiếm khách băng lãnh.

“Bất kể ngươi là ai...”

“Mặc kệ ngươi xuất hiện khi nào...”

“Nếu dám có ý đồ với tiên sinh, ta nhất định sẽ khiến người phải hối hận!”

“Thứ thuộc về ta, một phân một hào cũng không nhường!”

Vũ Cung Chân Trú khoanh tay đứng thẳng, đôi mắt vô hồn dần dần nhuốm lên màu sắc của chấp niệm.

“Hắn là của ta.”

(Dịch giả: Vãi cả thành Yandere luôn ạ□)

Ba tuần sau kỳ thi đại học.

Các học sinh lại một lần nữa trở về trường.

Lần này, họ phải chuẩn bị để đăng ký nguyện vọng xét tuyển.

Cả lớp lại tụ họp đông đủ.

Lúc này, Bạch Du mới biết hơn mười ngày qua Khổng Văn đã đi đâu. Nghe nói hắn bị cha ruột dẫn đi “mở mang tầm mắt”, giờ cả người trông trầm ổn hơn hẳn.

Bạch Du không khỏi hoài nghi: rốt cuộc hắn đã đi tiệm massage nào?

Chỉ có điều, Khổng Văn lại kín miệng không chịu hé nửa lời. Mỗi khi nhắc đến, hắn chỉ lộ ra vẻ mặt khó hiểu, vừa đau đớn, vừa khoái hoạt, nhìn thế nào cũng thấy đáng ngờ.

Người vui kẻ buồn.

Nhưng lần này, những kẻ sâu muộn đều thuộc về lớp khác.

Lớp 12A1 có màn thể hiện vượt ngoài mong đợi, cuối cùng cũng có thể xóa đi danh hiệu “lớp kém nhất khóa”, thậm chí còn vươn lên thành lớp có thành tích tốt nhất từ trước đến nay.

Ngay cả những học sinh có thiên phú bình thường cũng dựa vào điểm Văn mà có thể đậu vào các khoa chính quy. Thành tích trung bình của lớp tăng lên

hơn mười điểm, trong đó phần lớn công lao thuộc về những học sinh theo học Võ khoa.

Chính vì vậy, ngay khi Bạch Du bước vào lớp, lập tức bị một đám người vây lại, liên tục bắt tay chúc mừng.

Không chỉ bạn cùng lớp, ngay cả học sinh từ lớp khác cũng tìm đến.

Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã nhận được đả ngộ chẳng khác nào Henry Cavill.

Ngay lúc ấy, một học sinh mới vừa bắt tay với Bạch Du đột nhiên toàn thân chấn động.

Cả người hắn run rẩy dữ dội, đôi mắt lóe lên kim quang, áo sơ mi trên người cũng vì vậy mà rách toạc.

“Ta... ta đột phá rồi?”

Trong mắt hắn hiện lên vẻ ngạc nhiên, kinh hỉ, chấn kinh, cùng với... (J)97 phần cuồng nhiệt!

Một cái bắt tay liền giúp người ta từ Ứng Kích Kỳ đột phá lên Siêu Phàm Nhất Giai!

Bàn tay nào của vĩ nhân có thể mang lại hiệu quả kinh khủng như vậy chứ?!

Thật là quá bất hợp lí.

Bạch Du bỗng cảm thấy... có gì đó sai sai.

Hắn nghĩ thầm: “Mẹ nó chứ, rõ ràng ta có làm cái gì đâu?!”

Mặc dù hiệu quả của Giũ Gốc Pháp Tắc có phát huy, nhưng cùng lắm cũng chỉ giúp đối phương nhất được một đồng xu may mắn mà thôi. Ấy vậy mà hết lần này tới lần khác, bọn họ lại vì hiệu ứng tâm lý mà xem đó như một sự “khai quang”.

Lúc này tâm trạng ổn định, tâm thần không còn bất định, đột phá cũng tự nhiên như nước chảy thành sông.

Thực tế mà nói, tình huống này chẳng khác gì mấy ông bà cụ trong nhà cứ khẳng định mình sắp “đi gặp tổ tiên”, kết quả mới bước vào bệnh viện chưa uống viên thuốc nào đã khỏe mạnh bình thường. Toàn là ảo giác!

Bạch Du định lên tiếng giải thích, nhưng phát hiện ra đối phương căn bản không thèm nghe.

Xếp hàng trước mặt hắn lúc này là một đám người hăm hở, chỉ chực lao lên nắm tay!

Hắn quay đầu nhìn người anh em vừa đột phá.

Người kia hưng phấn đến mức võ đui đen đét, mắt sáng rực:

“Hận không thể làm nữ nhi! Như vậy còn có thể ôm một cái! Nếu không được, đấu kiếm với nhau cũng được!”

Bạch Du trừng mắt phun ra hai chữ:

“CÚT NGAY!”

“Dạ cút ngay đây!”

Đối phương lập tức lặn đi, còn nhảy tung tăng, thậm chí bật cả cú xoạc chân trên không trung, vui sướng chẳng khác nào con khỉ chạy dọc bãi biển.

Ngay lúc đó, có một cô nương mạnh dạn hét lên:

“Ta là nữ nhi! Để ta tới!”

Tuy nhiên, cô chưa kịp lao vào thì đã bị một nhóm nữ sinh khác chặn đường.

Tô Nhược Ly mỉm cười, giơ tay chặn đám đông lại:

“Tốt rồi, chư vị... có chừng có mực thôi!”

“Ta biết các ngươi rất vui, nhưng cái loại mê tín này thì không nên đâu nhé?”

Có nữ sinh không phục, bĩu môi nói:

Chương 612

DTV EBOOK

“Các người có thể ngày nào cũng tìm hấn khai quang, chúng ta cũng không tin, vậy nên chỉ muốn nắm tay thử một lần thôi thì có làm sao?”

Tô Nhược Ly vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng giọng điệu lại đầy ẩn ý:

“Ta với hấn là quan hệ gì? Người với hấn là quan hệ gì?”

Nữ sinh kia lập tức cứng họng, im thin thít.

Mọi người lúc này mới nhận ra rằng, dù Tô tiểu thư thường ngày dễ nói chuyện, nhưng cũng có những giới hạn không thể chạm vào.

Đám đông dần dần tự động tản ra.

Dù vậy, Bạch Du vẫn không tránh khỏi việc bị các bạn học trong lớp vây quanh, hỏi han không ngớt.

Hấn chỉ có thể liên tục nhấn mạnh:

“Nói chuyện thì được, nhưng đừng động tay động chân! Ai dám sờ mông ta, đừng trách ta gọi thiên lôi đánh xuống!”

Một bên, Hoa Li vội vàng liếc mắt đi, tránh nhìn vào hấn.

Nàng cũng không phải cố ý... chỉ là vô tình thôi!

Lúc này, phó hiệu trưởng bước vào lớp, công bố kết quả thi tốt nghiệp THPT.

Ông rất vui mừng, liên tục tán dương các học sinh. Sau đó, bảng điểm được phát ra, đồng thời tiến hành hỗ trợ các em kê khai nguyện vọng xét tuyển.

Việc kê khai nguyện vọng là chuyện đại sự, cần phải suy tính cẩn thận.

Phụ huynh, giáo viên chủ nhiệm cùng nhân viên nhà trường đều tham gia hướng dẫn, đảm bảo học sinh có quyết định đúng đắn.

Tại Đại Hạ, tổng cộng có hơn 500 học phủ cấp cao, số lượng không nhiều, mà những học phủ đứng đầu lại càng hiếm, chỉ có khoảng hơn 50 tòa.

Vậy nên, việc cân nhắc cẩn thận trước khi điền nguyện vọng là điều tối quan trọng.

Tuy nhiên, đối với Bạch Du mà nói, chuyện này chẳng cần nghĩ ngợi làm gì.

Hắn điền nhiên điền vào mục nguyện vọng 1 hai chữ: Bồng Lai.

Phía sau cũng không cần điền thêm bất cứ cái gì khác.

Tô Nhược Ly, Tần Tuyết Táo cũng điền như vậy.

Nguyễn Thanh Tuyết, Hoa Li, Khổng Văn cũng lựa chọn Bồng Lai, bất quá có thông qua được khảo hạch hay không lại là một vấn đề khác. Nhưng nhìn bộ dạng, ai nấy đều vô cùng tự tin.

Sau khi điền xong, Bạch Du đem phiếu kê khai nộp cho phó hiệu trưởng.

Người sau nhìn lướt qua, lập tức lộ ra nụ cười vui mừng.

Lão hiệu trưởng ngồi bên cạnh, ánh mắt toát lên vẻ thán phục.

Tất cả đều chọn Học Viện Bồng Lai!

Từ khi thành lập đến nay, trường Tam Trung chưa bao giờ có một khóa học sinh nào đồng đều ưu tú đến vậy!

Lão hiệu trưởng truyền âm:

“Ngươi, Tô Nhược Ly, cùng với Tần Tuyết Táo, đến phòng làm việc của ta một chuyến.”

Ba người liếc nhìn nhau, nhẹ gật đầu, sau đó rời khỏi lớp, đi thẳng đến phòng hiệu trưởng.

Ba người đồng thời bước vào phòng làm việc, lập tức chú ý thấy bên trong có thêm một người—Đào Như Tô.

Hai bên đã không gặp nhau suốt hơn hai mươi ngày.

Bạch Du thậm chí còn hoài nghi không biết Đào Như Tô có tham gia kỳ thi võ lần này hay không, hoặc có thể nàng căn bản không hề ở đây để tham gia thi đấu.

Nhận thấy ánh mắt Đào Như Tô nhìn sang, Bạch Du lập tức trao cho nàng một ánh mắt dò hỏi—“Dạo này ngươi đã làm gì?”

Đáp lại, Đào Như Tô chỉ nhếch môi, ánh mắt đầy tự tin—“Thăng cấp!”

Lúc này, Bạch Du mới thực sự để ý đến khí tức của nàng, rõ ràng mạnh mẽ hơn rất nhiều so với trước đây... Khoan đã, Nhị giai?!

Tần Tuyết Táo, người được coi là siêu cấp thiên tài, hiện tại vẫn còn dừng ở cấp 19 cơ mà.

Vậy mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Đào Như Tô lại có thể bước vào Nhị giai!

Trong lúc Bạch Du còn đang kinh ngạc, một giọng nói vang lên trong phòng. Ngô Hiểm Phong, người ngồi sau bàn làm việc, đứng dậy:

“Đều đến đông đủ rồi chứ.”

Ánh mắt hiệu trưởng lần lượt quét qua từng người trong nhóm, mang theo một cỗ thần niệm dò xét.

Thế nhưng, điều khiến ông bất ngờ là luồng thần niệm ấy lại bị cả bốn người ngăn cản bên ngoài.

Tô Nhược Ly có Anh Linh Chi Lý.

Tần Tuyết Táo sở hữu Tử Khí Nội Đan.

Đào Như Tô nắm giữ thiên phú thần bí.

Bạch Du thì có Vận Mệnh Chiếu Ảnh.

Dù là một cường giả Siêu Phàm Tứ Giai, Ngô Hiểm Phong vẫn không thể nào nhìn thấu được bốn hậu bối trước mặt. Ông khẽ lắc đầu, bật cười:

“Quả nhiên là không tầm thường, hậu sinh khả úy! Dù ta đã sớm đánh giá cao các ngươi, nhưng không ngờ rằng mình vẫn xem nhẹ các ngươi. Tương lai thuộc về những kẻ trẻ tuổi như các ngươi... Thành tựu sau này của các ngươi thực sự không thể đo lường.”

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Ngô Hiểm Phong nói: “Vào đi.”

Cửa mở ra, hai bóng người quen thuộc bước vào văn phòng hiệu trưởng.

“Lại gặp mặt, các vị!”

Người lên tiếng chính là Lã Đan Tâm, một Tứ Tinh Đạo Sư. Nàng đứng với dáng vẻ đầy tự tin, một tay chống nạnh, phong thái phóng khoáng như một mỹ nhân hiện đại. Trên người mặc bộ trang phục công sở không tay, bên ngoài khoác hờ một chiếc áo vét nhỏ màu đen. Tuy vậy, dù là nữ nhân, nàng vẫn mang phong thái mạnh mẽ của nam nhân với mái tóc ngắn gọn gàng, vóc dáng cao gầy, tạo nên một ấn tượng khó phai trong mắt người khác.

Chương 613

DTV EBOOK

Ánh mắt nàng quét qua từng người, cuối cùng dừng lại trên người Bạch Du.

“Các người đã quyết định dự thi vào Học Viện Bồng Lai, vậy ta sẽ đi thẳng vào vấn đề.”

Nàng rút ra bốn tờ giấy:

“Chỉ cần ký tên vào đây, ngày mai, ta có thể đưa các người đến Bồng Lai.”

Tần Tuyết Táo nhú mày: “Ý người là... trúng tuyển trực tiếp?”

Lã Đan Tâm gật đầu: “Không sai. Không cần trải qua bất kỳ cuộc khảo hạch nào, các người sẽ được nhận thẳng vào Học Viện Bồng Lai.”

Bạch Du nhướng mày: “Vậy, cái giá phải trả là gì?”

Nàng đột nhiên bước đến gần hẳn một bước, giờ ngón tay thon dài khẽ nâng cằm thiếu niên lên, khoe môi nhếch nhẹ, nở nụ cười đầy khí chất:

“Cái giá chính là... từ nay về sau, người phải gọi ta là tỷ tỷ!”

Nếu người đang nói câu này là một nam nhân, chắc chắn sẽ bị gọi là “tà mị cười một tiếng”, nhưng khi đặt trên khuôn mặt đầy khí chất của nàng, lại mang theo một vẻ cuốn hút không thể diễn tả thành lời.

Tô Nhược Ly lập tức đẩy tay nàng ra, giọng nghiêm túc:

“Ta chưa từng nghe qua quy tắc này, Lã Đạo Sư, xin ngài hãy nghiêm túc một chút!”

Lúc này, người phụ trách bộ phận chiêu sinh lên tiếng giải thích:

“Không phải như các người nghĩ. Thực ra, loại hình tuyển thẳng này không phải là đặc quyền dành cho học sinh, mà là quyền lợi của đạo sư.”

“Học Viện Bồng Lai có quy chế, trong đó, các đạo sư có thể sử dụng danh ngạch riêng để trực tiếp tuyển chọn học sinh. Nhị Tinh cấp được một suất, Tam Tinh cấp ba suất, còn Tứ Tinh cấp như Lã Đan Tâm có năm suất.”

Bạch Du lập tức hiểu ra: “Người muốn chúng ta trở thành học trò của người?”

Lã Đan Tâm mỉm cười: “Không sai. Chỉ cần đồng ý bái ta làm sư phụ, các người sẽ được miễn khảo hạch.”

Nàng chỉ vào tờ giấy trước mặt:

“Tất cả điều kiện đã ghi rõ ở đây. Ta cam đoan rằng, với tư cách là một Tứ Tinh Đạo Sư, ta có thể cung cấp tài nguyên, bộ phóng, nhân mạch... tất cả đều đầy đủ!”

“Học Viện Bồng Lai có quy định, mỗi học sinh khi vào trường đều phải chủ động lựa chọn một vị đạo sư, để người đó hướng dẫn và sắp xếp chương trình tu luyện. Vì vậy, lựa chọn một người thầy giỏi còn quan trọng hơn bất cứ điều gì.”

Nàng chậm rãi nói tiếp:

“Mà ta, cũng không đòi hỏi các người quá nhiều.”

“Điều duy nhất ta muốn là trước khi tốt nghiệp...”

“Các người phải đoạt lấy vàng nguyệt quế của Hạo Nguyệt.”

“Trở thành Thiên Kiêu thứ mười!”

“Cái này, không tính là quá khó... đúng chứ?”

Hạo Nguyệt – Vàng Nguyệt Quế Của Cường Giả

Dưới bầu trời này, số người có thể thu hoạch được danh hiệu Hạo Nguyệt hiện nay... chỉ vỏn vẹn sáu người.

Ba vị Kiêu Dương, sáu vị Hạo Nguyệt.

Kiêu Dương—từ khi bước vào con đường tu hành đến nay, chưa từng nếm mùi bại trận.

Còn sáu vị Hạo Nguyệt, mỗi người đều đã mất vài năm mới giành được danh hiệu này. Đây chính là sự thừa nhận chân chính về thực lực của bọn họ.

Hiện tại, trong học phủ Bồng Lai, có một Kiêu Dương và ba Hạo Nguyệt.

Trong toàn bộ Đại Hạ, bất cứ một siêu phàm giả nào cũng đều ao ước sở hữu danh hiệu Kiêu Dương hoặc Hạo Nguyệt. Nhưng ai ai cũng hiểu rõ—việc này khó như lên trời.

Danh hiệu Kiêu Dương cứ mười năm mới thay đổi một lần, mà thậm chí không phải lúc nào cũng có người đủ tư cách để kế thừa danh hiệu này.

Ba vầng Kiêu Dương đương thời chính là báu vật vô giá của Đại Hạ, là tài nguyên nhân tài quan trọng bậc nhất.

Sáu vị Hạo Nguyệt đều là những thiên tài độc nhất vô nhị trong lĩnh vực mà họ am hiểu, cũng là trụ cột của các thế lực lớn.

Bốn đại học phủ Thủ Vọng cùng chia sẻ một vị Kiêu Dương và hai vị Hạo Nguyệt.

Còn một Hạo Nguyệt bí ẩn, không thuộc bất kỳ học phủ nào, ẩn mình trong bóng tối, hành tung thần bí.

Chín người này chính là chân chính thiên kiêu của toàn bộ Đại Hạ.

Độ quan trọng của chín thiên kiêu, gần như ngang hàng với bảng Thập Cường – Thập Hung danh tiếng.

Bây giờ, Lã Đan Tâm muốn để con số chín thiên kiều này thay đổi, biến thành mười.

Nàng muốn ép buộc cả Đại Hạ phải thừa nhận rằng trong hàng đệ tử của nàng, lại xuất hiện thêm một vị Hạo Nguyệt cấp thiên kiều!

Tần Tuyết Táo không hẳn là không tin tưởng, nhưng nàng thẳng thắn hỏi:

“Nếu như chúng ta không ai làm được thì sao?”

Lã Đan Tâm nhún vai, đáp lời:

“Ta cũng không giết các người được. Nhưng nếu thất bại, các người phải làm công cho ta ba năm để hoàn lại phần tài nguyên mà ta đã đầu tư vào các người.”

Bạch Du khẽ nhú mày:

“Không đáng.”

Hắn không thiếu tài nguyên, Anh Linh Biên Niên Sử trên người hắn có thể giúp hắn kiếm đủ mọi thứ. Thời gian, ngược lại, mới là thứ quý giá nhất.

Lã Đan Tâm vẫn giữ nụ cười đầy ẩn ý:

“Các người không hiểu giá trị của tài nguyên tu hành, càng không biết một đạo sư như ta có thể cung cấp những gì cho các người.”

Bạch Du lập tức phản bác:

Chương 614

DTV EBOOK

“Đạo sư khác cũng chưa chắc không thể cho chúng ta những thứ đó. Người chỉ là đang lợi dụng việc chúng ta còn trẻ, chưa hiểu đời, để đưa ra một điều kiện hà khắc như vậy.”

Nghe vậy, ánh mắt Lã Đan Tâm lóe lên tia sắc bén:

“Ồ? Xem ra các người cũng không có lòng tin gì cả?”

Bạch Du cười lạnh:

“Lòng tin và ngu ngốc là hai chuyện khác nhau.”

Hắn đã làm việc trong công ty nhiều năm, nên chỉ cần liếc sơ qua là có thể nhận ra hợp đồng này có vấn đề.

“Muốn giành được danh hiệu Hạo Nguyệt, tất nhiên phải trả cái giá rất lớn. Trên con đường này đầy rẫy chông gai và kẻ thù, chỉ với chút tài nguyên và ngân phiếu của người mà đã muốn lôi kéo chúng ta để nâng cao cấp bậc Ngũ Tinh Đạo Sư của người? Người nghĩ hay quá rồi.”

Danh hiệu Hạo Nguyệt không dễ dàng gì.

Một người thành công, vạn người bỏ mạng.

Biết bao người đã ngã xuống, bao xương trắng đã bị giẫm đạp trên con đường tranh đoạt danh hiệu này. Ai muốn chạm đến đỉnh cao, đồng nghĩa với việc phải đắc tội vô số thế lực, phải trả giá bằng máu.

Bạch Du tiếp tục chậm rãi nói:

“Điều kiện này cần phải sửa lại. Nếu không, chúng ta chẳng việc gì phải nhờ người mở ra con đường này cho mình.”

“Hơn nữa, chúng ta có thể tự liên hệ với các đạo sư khác của Học Viện Bồng Lai. Chỉ vì bọn họ tạm thời chưa xuất hiện, không có nghĩa là sau này cũng sẽ không tới.”

“Chúng ta có rất nhiều thời gian.”

Nghe hắn nói, Lã Đan Tâm hơi nheo mắt lại.

Ngón tay nàng khẽ chạm vào cằm, tỏ vẻ suy tư, rồi khẽ nhếch môi:

“Tiểu gia hỏa này, thật sự chỉ mới mười bảy tuổi?”

Bạch Du thần nhiên đáp:

“Có khi ta đã bảy mươi tuổi rồi cũng nên?”

Lã Đan Tâm bật cười đầy hứng thú:

“Người muốn sửa điều kiện gì?”

Bạch Du chỉ vào một điều khoản cuối cùng trên hợp đồng:

“Cho dù chúng ta không giành được danh hiệu Hạo Nguyệt, cũng không cần phải bồi hoàn bất cứ thứ gì.”

Nghe vậy, Lã Đan Tâm lập tức lắc đầu:

“Chuyện này không thể được. Nếu vậy, ta làm sao yên tâm rằng các người sẽ không vì sợ hãi mà từ bỏ tranh đoạt danh hiệu Hạo Nguyệt? Đây là một hiệp nghị đánh cược, tất nhiên phải công bằng cho cả đôi bên.”

Bạch Du cười nhạt, chậm rãi nói:

“Bên A và bên B vốn không thể có sự công bằng tuyệt đối, nhiều nhất chỉ có thể có một dạng khế ước tinh thần. Nhưng khi khế ước còn chưa được lập, thì khế ước tinh thần cũng không thể tồn tại.”

Những chuyện đàm phán lợi ích kiểu này, hắn đã quá quen thuộc.

Huống hồ lần này, người nắm lợi thế chính là hắn.

“Người muốn đào tạo một Hạo Nguyệt võ giả, mục đích là để nâng cao chức danh của bản thân. Cho nên, người mới chọn chúng ta làm con bài đặt cược.”

“Vậy thì, kẻ cần phải ra điều kiện là người, còn chúng ta là bên cung cấp. Trong tình huống chúng ta nắm giữ quyền lựa chọn, tất nhiên có thể chủ động nâng giá.”

“Đây gọi là lũng đoạn ưu thế.”

Hắn chống tay xuống bàn, ánh mắt sắc bén:

“Hiện tại, người không chỉ đang đàm phán với một mình ta, mà là với cả bốn người bọn ta.”

Hắn rất tự tin, vì ba vị cô nương kia chắc chắn sẽ nghe theo phán đoán của hắn.

Lã Đan Tâm dù muốn dùng chiêu “chia để trị”, nâng điều kiện cho ai đó để gây chia rẽ nội bộ, thì cũng không thể nào thực hiện được.

Nhìn Bạch Du nhanh mồm nhanh miệng, ánh mắt sắc bén không chút chần chừ, Lã Đan Tâm không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Nàng vốn tưởng rằng thiếu niên này chỉ là một võ sĩ chỉ biết cầm đầu tu luyện. Nhưng không ngờ, trong đàm phán lợi ích, hắn cũng sắc bén chẳng kém gì một thương nhân lão luyện.

Mỗi câu nói của hắn, đều đánh trúng yếu điểm của nàng.

Nhưng nếu chấp nhận sửa đổi điều kiện, thì bản thân nàng lại quá thiệt thòi.

Là một Tứ Tinh cấp đạo sư, nàng không thiếu thiên tài, nhưng thiên tài bình thường không giúp gì được cho nàng.

Học Viện Bồng Lai—ai vào được đây mà chẳng là thiên tài?

Điều nàng cần, chính là thiên kiều chân chính—
những kẻ đủ tư cách giúp nàng thăng tiến lên Cấp
Ngũ Tinh!

Chỉ cần đạt được Cấp Ngũ Tinh, nàng sẽ có cơ hội
nắm quyền lực cao nhất tại Học Viện Bồng Lai.

Nhưng một khi đã thu nhận bọn hắc làm học trò,
nàng sẽ phải tập trung toàn bộ tài nguyên bồi dưỡng.
Nếu không có điều khoản ràng buộc nào, thì số chi
phí nàng phải bỏ ra sẽ lớn đến mức không thể chấp
nhận được.

Lã Đan Tâm không phải là kẻ đánh cược ngu ngốc.

Nàng chấp nhận đặt cược, nhưng không thể nào
đánh cược mà không giữ lại đường lui.

Khi cuộc đàm phán giữa hai bên sắp rơi vào bế tắc,
Bạch Du chủ động nhượng bộ một bước.

“Hãy để chúng ta cùng lùi một bước.”

“Những điều khoản liên quan đến tài nguyên có thể
giảm đi một nửa, giúp người tiết kiệm chi phí.”

“Nếu không thể trở thành Hạo Nguyệt, chúng ta sẽ
chỉ làm công cho người trong vòng một năm. Hơn
nữa, năm đó có thể tùy ý lựa chọn trong mười năm
sau khi tốt nghiệp, và tiền lương có thể trả theo từng
đợt.”

Chương 615

DTV EBOOK

Lời đề nghị vừa đưa ra, bất luận là Lã Đan Tâm, bộ phận chiêu sinh hay thậm chí Ngô Hiểm Phong đều không khỏi dở khóc dở cười.

Tên tiểu tử này sao đột nhiên lại trông giống một con buôn đến vậy?

Thậm chí còn có vài phần khôn khéo, giảo hoạt của một thương nhân thực thụ.

Lã Đan Tâm trầm ngâm suy nghĩ một lát, ánh mắt lần lượt quét qua từng người, sau đó thu lại ánh nhìn và cất lời:

“Giảm bớt tài nguyên cung cấp đồng nghĩa với việc các người phải tự tìm cách bù đắp.”

“Còn một chuyện ta cần nhắc nhở.”

Giọng nàng trở nên nghiêm nghị:

“Huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh không thể tham gia tranh đoạt vị trí Hạo Nguyệt... Chỉ có thể tranh giành danh hiệu Kiêu Dương. Yêu cầu của ta là, Tô Nhược Ly phải tham gia trận chiến tranh đoạt danh hiệu Kiêu Dương.”

Ngô Hiểm Phong nghe vậy, không nhịn được mở miệng:

“Kiêu Dương chỉ có ba vị trí, nghĩa là nàng bắt buộc phải đánh bại một người trong số đó.”

“Chuyện này không khó, muốn có danh hiệu Kiêu Dương, chỉ cần chiến thắng là được.”

Lã Đan Tâm giơ một ngón tay lên, nhấn mạnh:

“Ta chỉ yêu cầu Tô Nhược Ly, khi đã có đủ tự tin, phải chủ động khiêu chiến một trong ba người, chỉ cần

một lần.”

“Bởi vì Kiều Dương là biểu tượng của bất bại. Nếu thua, nàng sẽ không còn tư cách khiêu chiến lần thứ hai.”

“Để giành được tư cách này, người phải duy trì vị trí đứng đầu Anh Hùng Lâu liên tục trong mười hai tháng. Trong thời gian đó, không được phép thất bại dù chỉ một lần.”

Ánh mắt nàng vượt qua Bạch Du, nhìn thẳng vào Tô Nhược Ly...

Những lời này rốt cuộc là ngẫu hứng đưa ra hay vốn đã nằm trong kế hoạch của nàng từ lâu, không ai biết được.

Ban đầu, mục tiêu chỉ là Hạo Nguyệt. Vậy mà giờ đây, thậm chí còn nhắm đến danh hiệu Kiều Dương. Đúng là có chút tham vọng.

Nhưng điều khiến tất cả bất ngờ nhất chính là câu trả lời của Tô Nhược Ly.

Nàng khẽ vuốt tóc, thản nhiên đáp:

“Được, ta đồng ý.”

Câu trả lời dứt khoát đến mức Lã Đan Tâm cũng hài lòng:

“Vậy thì ký tên đi.”

Một bản hợp đồng mới được soạn thảo ngay tại chỗ. Bốn người lần lượt ký tên.

Sau khi cất kỹ hợp đồng, bộ phận chiêu sinh cười rạng rỡ, cẩn thận nhét bản hợp đồng vào hành trang như thể vừa lập được công trạng lớn.

Lã Đan Tâm ngắn gọn nói:

“Thu dọn hành lý đi. Hậu thiên, ta dẫn các người đến Bồng Lai.”

Nhìn bốn người trẻ tuổi rời đi, Ngô Hiểm Phong chậm rãi nói:

“Ta có nên chúc mừng ngươi vì đã thu nhận được một nhóm thiên tài không? Dù không thể đạt đến đỉnh cao, nhưng chỉ cần có những học sinh này, trong vòng mười năm, ngươi cũng có thể nắm giữ địa vị cao nhất tại Bồng Lai.”

Lã Đan Tâm khoát tay áo, vẻ mặt tùy ý:

“Nào có dễ dàng như vậy.”

Thế nhưng, nụ cười của nàng lại không thể che giấu.

Ngô Hiểm Phong kéo rèm cửa sổ, nhìn lướt qua bản hợp đồng đã hết hiệu lực rồi nói:

“Ta không tin ngươi không nhận ra vấn đề trong bản hợp đồng đó. Tên tiểu tử này đúng là cáo già, trước đây ta không nhìn ra.”

Lã Đan Tâm vò hợp đồng thành một cục rồi ném vào thùng rác:

“Hắn chơi trò chơi chữ, ta đương nhiên hiểu rõ. Tài nguyên dù có ghi giảm một nửa trong hợp đồng, nhưng nếu ta muốn cấp bao nhiêu, chẳng lẽ bọn hắn lại không nhận? Nếu ta muốn danh hiệu Ngũ Tinh Cấp, chỉ cần tốc độ tiến bộ của bọn hắn đủ nhanh, tiềm lực đủ lớn, thiên phú đủ cao, ta đương nhiên sẽ không keo kiệt tài nguyên... Nên cho vẫn phải cho. Vậy nên, nhìn thì có vẻ như ta đã nhượng bộ một bước, nhưng thực chất chẳng có bước nhượng bộ nào.”

“Nhưng ngươi vẫn đặc biệt để mắt đến Tô Nhược Ly.”

“Không hẳn là để mắt, chỉ là đánh cược một ván mà thôi.”

Lã Đan Tâm tựa lưng vào ghế sofa, nhấp một ngụm trà, ánh mắt xa xăm:

“Ta đang cược rằng nàng sẽ trở thành Thượng Vị Anh Linh.”

Ngô Hiểm Phong khẽ nheo mắt, đồng tử hơi co lại:

“Người nghiêm túc?”

Lã Đan Tâm cười nhạt, giọng nói tràn đầy ẩn ý:

“Chỉ là một ván cược mà thôi. Ai có thể khẳng định được? Ngoài bản thân nàng ra, không ai biết rõ nàng thực sự mạnh đến đâu. Nàng muốn thể hiện bao nhiêu cũng không ai có thể đoán trước được... Từ trước đến nay, người tiếp cận gần nhất với cảnh giới Thượng Vị Anh Linh chính là vị Kiều Dương kia. Nếu bây giờ có thêm một người nữa, chẳng phải sẽ là Tứ Nhật Thông Thiên sao? Điều đó có gì không ổn chứ?”

Giọng nói của nàng dường như cố kìm nén sự phấn khích:

“Mặc dù mười lần ta đặt cược thì chín lần thua, nhưng lần này, ta tin rằng mình đã đặt đúng cửa.”

Ngô Hiểm Phong nhướng mày, chậm rãi nói:

“Ta ngược lại cảm thấy người nên chú ý nhiều hơn đến ba người kia. Còn chuyện của Tô Nhược Ly... tốt nhất đừng quan tâm quá nhiều.”

“Ngũ Thế Nhị Anh thôi... Ta hiểu. Chủ mạch Tô gia cũng không phải dễ trêu chọc.”

Lã Đan Tâm thối nhẹ tách trà trong tay, ánh mắt đầy suy tư, rồi đột nhiên hỏi:

“Người quả nhiên coi trọng Bạch Du nhất sao?”

“Há có lý do gì để không coi trọng hẳn?”

Chương 616

DTV EBOOK

Ngô Hiểm Phong khoanh tay, hừ nhẹ:

“Ngay cả Mộ Diêu Tịch mà hắn cũng có thể đánh bại... Không hổ là con cháu nhà Lão Bạch. Hắn quả thật mang trong mình bản lĩnh của gia gia hắn.”

Lã Đan Tâm nhếch miệng, ánh mắt tràn đầy ý cười ranh mãnh:

“Ta thấy chuyện này có liên quan đến việc năm đó người thâm mến Bắc Minh Thuộc... Nói đi, có phải đôi mắt của tiểu tử này rất giống mẫu thân hắn không?”

Ngô Hiểm Phong lười để ý đến lời trêu chọc, chỉ tiếp tục nói:

“Tần Tuyết Táo ngủ say bảy năm, hiện tại vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Lã Đan Tâm gật đầu, ngẫm nghĩ:

“Thiên phú của nàng đặc biệt, chưa xuất thế thì thôi, nhưng một khi trời dậy, tất sẽ chấn động thiên hạ. Có lẽ con đường nàng đi sẽ giống với Trảm Hải Cuồng Dao—khi bại khi thắng, không thể đoán trước.”

“Người đã nghĩ xong con đường bồi dưỡng cho bọn họ chưa?”

“Chưa. Còn một người ta chưa biết phải xử lý thế nào.”

“Đào Như Tô?”

“Đường đường là trạng nguyên Võ Khảo, vậy mà đứng giữa nhóm người này lại có vẻ tầm thường nhất.”

Lã Đan Tâm xoa mi tâm, trầm giọng nói:

“Có nên thu nhận nàng hay không, ta đã đắn đo rất lâu. Cô nương này không đơn giản, phiền phức cũng không nhỏ. Người cũng biết nàng đã làm gì tại hiện trường Võ Khảo rồi đấy.”

Ngô Hiểm Phong nhấp một ngụm trà, thản nhiên đáp:

“Ta có nghe nói. Đánh mấy thí sinh thành phế nhân?”

“Không phải chỉ để giành danh hiệu trạng nguyên, mà là để báo thù.”

Lã Đan Tâm gõ nhẹ ngón tay lên bàn, giọng điệu có phần trầm trọng:

“Mà đây mới chỉ là khởi đầu... Ta thực sự lo lắng mình sẽ không thể kiểm soát nổi nàng.”

Ngô Hiểm Phong vẫn điềm nhiên, cầm lấy ấm trà rót đầy chén rồi nói:

“Điểm này, người không cần lo lắng.”

“A?”

“Bởi vì có lo cũng chẳng ích gì.”

“.....”

Lã Đan Tâm tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Người có phải cảm thấy mình rất hài hước không? Năm đó nhiều đồng học như vậy, người chính là kẻ lặn dạn nhất!”

“Nhưng ta đã kết hôn.”

Ngô Hiểm Phong thản nhiên đáp.

“Người thăm mến Bắc Minh Thước!”

“Ta đã kết hôn.”

“Người sợ vợ!”

“Ta đã kết hôn.”

“Người có thể đừng cứ mở miệng là lời chuyện kết hôn ra nói không?”

“A, vậy chúng ta hãy nói về chuyện người đã hơn bốn mươi mà vẫn chưa lập gia đình đi.”

“... Mẹ nó, Ngô Hiểm Phong! Hôm nay ta nhất định cho người biết thế nào là Đại Bi Xé Gió Thủ!”

“Người cũng không phải đệ tử Vân Lam Tông, luyện cái Xé Gió Thủ gì chứ?”

Sau một hồi đấu võ mồm, Ngô Hiểm Phong khoác tay áo, quay lại chuyện chính:

“Thực ra người không có gì phải lo lắng cả. Thu nhận Đào Như Tô cùng Bạch Du làm học sinh, đó sẽ là lựa chọn chính xác nhất của người.”

Lã Đan Tâm nhướng mày:

“Sao người chắc chắn như vậy?”

Ngô Hiểm Phong nâng chén trà lên, đột nhiên nở nụ cười bí hiểm:

“Người có biết ta hâm mộ nhất và cũng đồng tình nhất với Bạch Tinh Hà ở điểm nào không?”

“Vận khí của hắn?”

“Không...”

Ánh mắt Ngô Hiểm Phong trở nên xa xăm, hắn khẽ thở dài:

“Là nhân duyên kỳ lạ của hắn.”

“Nếu năm đó không gặp Bắc Minh Thuộc, hắn chắc chắn đã chết dưới lưỡi đao của một nữ nhân bồ củ nào đó rồi.”

Từ phòng làm việc của hiệu trưởng bước ra, Bạch Du hít sâu một hơi, trong lòng có chút khẩn trương.

Hắn trầm giọng nói: “Đối phương chắc chắn nhìn ra ta chỉ đang phô trương thanh thế, nhưng vẫn chấp

nhận. Nghĩ đến cũng là vì coi trọng tiềm năng của bốn người chúng ta.”

Tần Tuyết Tảo nhướn mày: “Thiên kiều Hạo Nguyệt không phải chuyện đùa. Người thật sự có chắc chắn sao?”

“Vì sao lại không phải ta?” Bạch Du chỉ vào chính mình, cười nhạt: “Lẽ nào là các người sao?”

Tô Nhược Ly khẽ nhếch khóe môi: “Dù sao ta cũng chỉ cần tích lũy sức mạnh, chờ đợi trận chiến với Kiêu Dương.”

Đào Như Tô bữu môi: “Bất luận là Kiêu Dương hay Hạo Nguyệt, đều không dễ đối phó... Hơn nữa, nếu thật sự muốn tranh đoạt vị trí Hạo Nguyệt, vậy chúng ta cũng sẽ trở thành đối thủ của nhau.”

Bạch Du xua tay: “Thì cứ để mọi chuyện tự nhiên... Mà người rút cuộc đi đâu thi võ vậy?”

“Trong tỉnh.” Đào Như Tô đáp.

Bạch Du lập tức nhướn mày: “Vậy mà lén vào tỉnh thi võ, lại không gọi ta?”

“Ta không cần phô trương.” Đào Như Tô nhắc vạt áo, cười nhạt: “Ta chỉ muốn giết người.”

“Giết?”

“Không có.”

“Thật mất mặt.”

“Bất quá, kẻ đó đã bị phế rồi.”

Bạch Du nhú mày: “Đã phế thì nên phế triệt để, trăm thảo trừ căn.”

Đào Như Tô khoanh tay gật gù: “Đương nhiên, đã trừ tận gốc. Dù chưa chết, nhưng cả đời cũng chẳng ngóc đầu lên nổi.”

Bạch Du tắc lưỡi: “Thù lớn đến vậy sao?”

Đào Như Tô ngẩng đầu nhìn về phương Bắc, giọng bình thản: “Mấy trăm dãy Tủ Cấm Thành... đủ lớn chưa?”

Bốn người vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến khúc quanh cầu thang.

Bạch Du liếc nhìn Đào Như Tô: “Người không định quay về lớp sao?”

“Nói thẳng, ta với đám bạn cùng lớp chẳng thân thiết gì, tụ hội ta cũng lười đi.” Đào Như Tô duỗi lưng: “Ta còn phải về thu dọn chút đồ, sau khi đi Bồng Lai thì chắc cũng không quay lại Nam Lăng nữa.”

Chương 617

DTV EBOOK

Nàng liếc sang Tần Tuyết Táo và Tô Nhược Ly đang im lặng đi phía sau, rồi vỗ nhẹ lên vai Bạch Du: “Ngày kia gặp lại.”

Ngay khoảnh khắc vỗ vai, trong không khí lóe lên một tia điện nhỏ. Bạch Du thản nhiên phủi tay, rồi nhấc chân rời đi.

Hắn liếc nhìn dấu vết khí tức còn lưu lại trên vai, lắc đầu cảm thán: “Nàng ta vẫn cứng đầu như trước.”

Tô Nhược Ly trầm ngâm: “Nàng rất thần bí.”

Tần Tuyết Táo gật nhẹ: “Nàng giấu mọi chuyện vào tận đáy lòng. Loại người này, hoặc là tự hủy diệt chính mình, hoặc sẽ hủy diệt kẻ khác.”

Sau khi quay về lớp, các bạn học quyết định tổ chức một buổi liên hoan.

Vẫn còn dư một ít quỹ lớp, mỗi người góp thêm năm mươi khối, rồi nhờ người đặt một nhà hàng.

Từ cổng trường, đám học sinh ủa ra như ong vỡ tổ. Các lớp khác cũng tụ tập đi ăn uống, nhưng chỉ riêng lớp 12A1 là không có giáo viên chủ nhiệm đi cùng.

Phát hiện điều này, không ít người cảm thấy có chút hụt hẫng.

Bạch Du cũng nhớ đến chủ nhiệm lớp, nhưng đáng tiếc người đó đã rời Nam Lăng, lên tiền tuyến chiến đấu, không biết bao giờ mới có thể trở lại.

Tần Tuyết Táo không thích tiệc tùng náo nhiệt nên không tham gia, chỉ dặn Bạch Du đừng uống quá nhiều rồi rời đi trước.

Sau khi bước vào quán ăn, không khí nhanh chóng trở nên sôi động. Thức ăn được dọn lên, mọi người bắt đầu nâng ly, vui vẻ trò chuyện.

Có người lấy micro hát hò, từ những bài ca tình bạn cho đến tiễn biệt... Ai, từ khi chơi trò chơi về khói lửa chiến tranh, bài hát này khiến không ít người có chút ám ảnh.

Một số người mạnh dạn uống vài ngụm bia, có kẻ mượn men say mà cầm micro thổ lộ với Nguyễn Thanh Tuyết bằng bài “Cô gái bàn bên”.

Lớp 12A1 có tỷ lệ nam nữ chênh lệch, cứ ba nam mới có một nữ. Trong lớp không thiếu nữ nhân xinh đẹp, nhưng để nói ai xuất sắc nhất, vẫn là ba người: Tô Nhược Ly, Nguyễn Thanh Tuyết và Hoa Li.

Tô Nhược Ly thanh thuần nhưng độc lập, dung mạo tuyệt mỹ, không có khuyết điểm. Nàng là ánh trăng sáng trong lòng biết bao người, nhưng đáng tiếc đã khóa cứng CP với Bạch Du từ cấp hai đến nay.

Nguyễn Thanh Tuyết thì mang khí chất cao lãnh, như mai nở trong tuyết. Sau khi thức tỉnh huyết mạch Thanh Nữ, nàng lại càng giống một thần nữ băng cơ tuyết cốt, khiến người khác không khỏi ngước nhìn.

Còn nhắc đến Hoa Li... Không nói đến những điều khác, chỉ riêng việc nàng là một trong mười phú bà tương lai của Nam Lăng Thị đã đủ để khiến người ta phải kính nể. Cưới nàng về, xem như tiết kiệm hai trăm năm phấn đấu.

Trong lớp, không ai dám có suy nghĩ không an phận với Tô Nhược Ly. Không phải không muốn, mà là không dám, cũng không thể. Hoa Li, thân là lớp trưởng kiêm nữ cường nhân, cũng khiến đám thiếu niên trong lớp nản lòng thoái chí, không ai dám mơ tưởng. Như vậy, người duy nhất còn có chút khả năng theo đuổi, chỉ còn lại Nguyễn Thanh Tuyết.

Chỉ là—

Nguyễn Thanh Tuyết cười nhạt, mở nắp chai bia, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, sau đó nhẹ nhàng ợ rượu, thản nhiên nói:

“Ta thích nam nhân uống còn giỏi hơn ta.”

Lời từ chối đầy uyển chuyển khiến người sau im lặng rời đi.

Bạch Du nhìn đám người xung quanh đang không ngừng nâng ly, sắc mặt vi diệu:

“Chưa đủ tuổi mà đã uống rượu như nước vậy có ổn không?”

“Huynh đệ à, ta không nở rời xa người a!”

Đột nhiên, Khổng Văn nhào tới ôm chặt lấy Bạch Du, nước mắt nước mũi giàn giụa:

“Chúng ta quen biết bao năm nay, người đi rồi, ta biết phải làm sao đây!”

Bạch Du một tay đẩy mặt hắn ra: “Người ngày thường không thấy mặt ta thì có gầy đi mấy cân thịt nào không? Mà người mẹ nó chẳng phải cũng thi vào Bồng Lai đó sao? Học chung một trường mà diễn trò gì vậy?”

Khổng Văn ngẩn người, ngẫm nghĩ một chút rồi gãi đầu: “Hình như... đúng là vậy thật.”

Sau đó lại có thêm mấy người chạy tới mời rượu, Bạch Du bất đắc dĩ bị ép uống vài chén. Nhưng từ khi đột phá Nhị giai, chỉ cần vận chuyển chút chân khí là có thể nhanh chóng tiêu hóa hết cồn, tác dụng phụ chỉ là nhiệt độ cơ thể hơi tăng cao, làn da đỏ lên, nhìn qua chẳng khác gì kẻ say, nhưng thực chất hắn vẫn tỉnh táo vô cùng.

Trong lớp bắt đầu chuyển micro cho nhau, có người ca hát, có kẻ kể chuyện cười, cũng có người nhân cơ hội thổ lộ.

“Bây giờ... Chúng ta mời Bạch Du nói vài lời đi!”

Micro truyền đến tay Bạch Du, hắn đứng dậy, trong thoáng chớp, hơn mười ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn.

Hắn ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở lời:

“Ta nói ngắn gọn thôi... Chúng ta đã làm bạn đồng hành suốt ba năm qua, ta thật lòng mong rằng sau này, mọi người đều có thể thuận buồm xuôi gió. Nhưng các ngươi và ta đều rõ ràng, đây là chuyện không dễ dàng gì. Ngoại trừ một số người chọn theo Văn khoa, phần lớn đều đi theo con đường Võ khoa.”

“Mà Võ khoa... luôn tiềm ẩn tỷ lệ tử vong không hề thấp.”

Hắn dừng lại, để những lời này lặng lẽ lan tỏa trong không khí trầm mặc.

Chương 618

DTV EBOOK

Sau đó, giọng hần lại vang lên, kiên định mà trầm ổn:

“Lời này có thể khiến người khác cảm thấy nặng nề, nhưng với chúng ta—những kẻ đã từng trải qua sinh tử, lại là chuyện hiển nhiên. Ta hy vọng tất cả các người, đều có thể sống sót. Đến ngày họp lớp sau khi tốt nghiệp, ta muốn thấy tất cả vẫn hoàn hảo là 1 mảnh, không tổn hại gì.”

“Hãy biết trân trọng.”

Buổi tụ hội tan rã, đám người ai nấy trở về nhà.

Bạch Du đứng bên đường, lặng lẽ nhìn dòng xe cộ qua lại. Mùi rượu trên người dần dần tiêu tán, nhiệt độ nóng hổi trên gương mặt cũng dần nguội đi.

“Có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?” Khổng Văn tùy ý hỏi: “Dù sao thì vẫn còn chút thời gian mà.”

“Không được.” Bạch Du lắc đầu: “Ngày mốt chúng ta phải đến Bồng Lai rồi.”

Nghe vậy, một vài người bên cạnh cũng ngẩng đầu lên.

Hoa Li cảm thán: “Đúng là trạng nguyên thi võ, đãi ngộ khác hẳn người thường.”

Nguyễn Thanh Tuyết nhẹ giọng hỏi: “Tổng cộng có mấy người?”

“Bốn.”

“Vậ à...” Nguyễn Thanh Tuyết khẽ lên tiếng, ánh mắt dừng lại ở ven đường, không biết đang suy nghĩ gì. Nàng khẽ mở miệng định nói tiếp: “Ta...”

Còn chưa dứt lời, một chiếc xe đã dừng ngay phía trước. Hoa Li lập tức giữ chặt khuỷu tay nàng, cười nói: “VẬY CHÚNG TA CŨNG VỀ THÔI. THANH TUYẾT, TA SẼ ĐƯA NGƯỜI VỀ TẬN NHÀ. CÁC NGƯỜI ĐI ĐƯỜNG CẦN THẬN NHÉ.”

“YÊN TÂM ĐI, NHỮNG TAI NẠN GIAO THÔNG THÔNG THƯỜNG SAO CÓ THỂ XẢY RA VỚI BẠN TA ĐƯỢC?”

“TA KHÔNG NÓI CHUYỆN ĐÓ, Ý TA LÀ ĐỪNG CÓ MÀ SAY RƯỢU RỒI LÀM MẤY CHUYỆN ĐIÊN RỒ... CHẴNG HẠN NHƯ...” Hoa Li nhếch môi cười như trộm, lườm Bạch Du một cái rồi bước lên xe.

Bạch Du duỗi lưng một cái, chậm rãi nói: “CHÚNG TA CŨNG VỀ THÔI.”

“GỌI XE À?”

“ĐI BỘ VỀ ĐI.”

“NHƯNG TA MỆT QUÁ...” Tô Nhược Ly kéo cổ tay hắn, làm nũng: “CỒNG TA ĐI.”

“GIÓ LỚN QUÁ...”

“ĐỪNG CÓ GIẢ BỘ KHÔNG NGHE THẤY!”

“KHÔNG ĐƯỢC.”

“RÕ RÀNG HỒI NHỎ NGƯỜI TOÀN CỒNG TA MÀ!”

“NGƯỜI THÌ CÓ! HỒI ĐÓ RÕ RÀNG LÀ NGƯỜI ĐÈ TA XUỐNG ĐẤT, SAU ĐÓ CƯỠI LÊN LƯNG TA RỒI LẤY ĐỒ CHƠI QUẤT VÀO MÔNG TA MÀ HÉT ‘KHUNG KHUNG KHUNG’ THÌ CÓ!”

“KHÔNG CỒNG TA, TA SẼ TỰ MÌNH...”

Nói chưa dứt lời, Tô Nhược Ly đã lập tức nhảy lên, từ phía sau ôm chặt lấy vai Bạch Du, hai chân cố ý treo lơ lửng, khóa chặt eo hắn như một chiếc khóa thân trong Nhu Thuật.

Cảnh tượng này thoáng có chút hương diễm.

Bị tập kích bất ngờ, Bạch Du chỉ đành vỗ vỗ lên đùi nàng, tỏ ý cầu xin tha thứ.

Nhưng Tô Nhược Ly hoàn toàn không có ý định buông tay.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy bản thân chẳng khác gì con lạc đà bé nhỏ đáng thương.

Đáng thương cho Bạch Du, một nam nhân hiền ngang giờ lại bị nữ nhân xấu xa đùa giỡn như trong lòng bàn tay.

Dưới ánh đèn đường, bóng hai người kéo dài trên mặt đất, từng bước chậm rãi tiến về phía trước.

Gió đêm hơi lạnh, ánh sáng mờ ảo phủ lên con phố, không khí lãng mạn mà ấm áp lạ thường.

Cứ thế, bọn họ cùng nhau đi về nhà.

Ngày hôm sau, mọi người bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị cho chuyến đi đến Bồng Lai.

Những vật dụng hàng ngày có thể mua ở nơi đến, chỉ cần thu dọn quần áo và một số vật dụng cá nhân quan trọng.

Đối với Bạch Du, việc chuẩn bị khá đơn giản. Hắn định sẽ mua một chiếc máy tính mới ngay khi đến nơi.

Từ khi xem việc tu hành như một thú vui, cuộc sống của hắn ngày càng giống một kẻ trạch nhà.

Dù không ra khỏi cửa, hắn vẫn có thể di chuyển hàng ngàn dặm.

Vậy nên, hắn quyết định mang theo một chiếc gối. Một chiếc gối tốt có thể đảm bảo rằng lúc ngồi tu luyện trong giấc mộng, cổ của hắn sẽ không bị trẹo.

Sau khi thu dọn quần áo, hắn nhìn vào chiếc rương hành lý. Cơ bản chẳng có gì nhiều, nhét thêm một cái gối đầu vào vẫn còn trống quá nửa.

“Nhược Ly, hành lý của ta còn trống nhiều lắm, người có muốn gửi gì vào không...”

Còn chưa nói hết câu, hắn đã nghe thấy tiếng bước chân. Tô Nhược Ly ôm một đồng gấu bông nhét vào rương hắn, sau đó lại chạy về phòng lấy thêm mấy kiện hành lý nhỏ đóng gói kỹ lưỡng bỏ vào.

Phải đến khi nhét đầy rương của hắn mới chịu dừng tay.

Bạch Du thở dài, bước sang phòng nàng nhìn thoáng qua, rồi chống tay lên trán: “Người thu dọn hành lý hay là đang dọn nhà vậy? Người không định gỡ luôn rèm cửa mang theo đấy chứ?”

Tô Nhược Ly lưu luyến thả rèm xuống: “Đây là sào huyệt tình yêu của chúng ta mà, từng món đồ đều là...”

“Nói bậy bạ gì đó?” Một giọng nói lạnh lùng cắt ngang.

Tần Tuyết Táo đi ngang qua, liếc nhìn căn phòng rồi thản nhiên nói: “Cái giường này, cái tủ này, mọi thứ trong phòng này đều y hệt lúc ta mới chuyển vào. Ngay cả giấy dán tường đầu giường cũng chẳng có gì khác.”

Bị vạch trần không thương tiếc, Tô Nhược Ly liền nhắc cầm, kiêu hãnh kéo theo hai chiếc vali lớn, cố nhồi nhét hết những món đồ quan trọng vào trong.

Chương 619

DTV EBOOK

Bởi vì ý thức lãnh thổ của nàng rất mạnh, đặc biệt là trong gia đình, nàng cực kỳ cố chấp với những món đồ mình từng sử dụng, có xu hướng độc chiếm tất cả.

Ngược lại, Tần Tuyết Táo thì hoàn toàn không có thói quen này. Ngoài trừ việc thích đánh lấy Bạch Du, nàng chẳng quan tâm đến thứ gì khác.

Mèo thích đồ vật... Chó thì yêu con người?

Nghĩ đến đây, Bạch Du suýt chút nữa bật cười.

Đêm đó, ba người cùng trở về Tô gia.

Tần Tuyết Táo từ lâu đã quen biết Tô phụ và Tô mẫu, nên không hề có vẻ câu nệ. Dù sao, bản tính của nàng vốn dĩ là kiểu người hòa đồng với xã hội mà.

Năm người ngồi quanh bàn ăn.

Thương Minh Nga chuẩn bị một bàn đầy những món ngon, thế nhưng nàng chỉ ngồi đó, chống cằm, gần như không động đến đĩa. Trong mắt nàng ánh lên tia lệ quang, thỉnh thoảng lại đứng dậy vào phòng vệ sinh mấy lần.

Nàng nhớ con gái.

Nếu Tô Nhược Túc vẫn còn ở đây, gia đình này lẽ ra phải đủ năm người.

Giờ đây, vị trí vốn dĩ trống vắng ấy lại được lấp đầy bởi Tần Tuyết Táo.

Tô Hạo Nhiên vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị như thường lệ.

Vận may của ông không tệ. Cách đây ít ngày, ông vừa về viện nghiên cứu để vận chuyển thiết bị, nhờ đó

mà may mắn tránh được đợt khuếch trương của Ảnh Giới.

Bạch Du từng dạo quanh Ảnh Giới một vòng, nhưng không gặp ai. Sau khi xác nhận không có kẻ theo dõi, hắn cũng yên tâm mà tung hoành.

Tô Hạo Nhiên vốn không quá ủng hộ việc bọn họ tham gia tuyển chọn vào Học Viện Bồng Lai. Trong hai tuần qua, ông đã nói chuyện qua điện thoại với bọn họ vài lần. Kể từ sau khi mất đi đứa con gái lớn – Tô Nhược Túc, trong lòng ông đã nguội lạnh.

Giờ đây, nếu phải chứng kiến tiểu nữ nhi cùng con nuôi cũng bước vào con đường đầy hiểm họa ấy, e rằng ông – một người cha đã nếm đủ đau thương – cũng khó tránh khỏi sụp đổ.

Thế nhưng vì tình hình bạo động của Ảnh Giới, ông chẳng thể phân tâm được nữa. Đến giờ này, chuyện đã thành sự đã rồi, có muốn ngăn cản cũng không còn cách nào.

Dù vậy, ông vẫn phải nhấn mạnh một điều:

“Không có gì quan trọng hơn mạng sống, hiểu chưa?”

“Hạo Nguyệt, Kiều Dương, hay bất cứ cái danh hiệu gì... ta không quan tâm, Minh Nga cũng không quan tâm.”

Giọng Tô Hạo Nhiên trầm xuống, vẻ mặt nghiêm túc đến cực điểm:

“Trong mắt ta, sống bình thường là một điều tốt. Càng xuất sắc, càng kiệt xuất, thì càng nguy hiểm...”

“Bởi vì đứng càng cao, sẽ càng nhiều kẻ dòm ngó. Đến một lúc nào đó, ngay cả mạng sống của mình cũng không thể giữ nổi.”

“Thiên tài phần lớn đều tham vọng. Muốn vươn lên cao hơn, muốn có được sức mạnh lớn hơn.”

“Thế nhưng, thế giới này là một đấu trường khốc liệt. Kẻ mạnh có thể được vinh quang, nhưng cái giá phải trả chưa bao giờ là nhỏ.”

“Người bình thường có thể tiến bộ chậm hơn, nhưng bù lại họ không phải chịu áp lực quá lớn, có thể ung dung tận hưởng cuộc sống. Nhưng thiên tài thì khác, bọn họ không có lựa chọn nào ngoài việc liều mạng.”

“Người khác còn đang chật vật ở Nhất Giai, thì thiên tài đã bước lên Nhị Giai, Tam Giai. Nhưng để có được điều đó, bọn họ phải trải qua sinh tử, phải tranh đoạt danh lợi, phải giành giật từng chỗ đứng. Mà tất cả những điều đó, đều cần sức mạnh để duy trì.”

“Nhưng sức mạnh... không bao giờ có giới hạn, chỉ có càng ngày càng mạnh hơn.”

“Kẻ thường xuyên lợi sông, làm sao có thể không ướm giày? Nếu cứ mù quáng tin tưởng vào võ lực của bản thân, thì sớm muộn cũng phải trả một cái giá rất đắt.”

“Muốn đạt được những điều người thường không thể có, nghĩa là phải chấp nhận những nguy hiểm mà người thường không thể chịu.”

(Muốn ngồi ở một vị trí không ai ngồi được thì phải chịu những cảm giác không ai chịu được - ST MTP)

Tô Hạo Nhiên thở dài một tiếng:

“Ta chưa từng kể với các ngươi về chuyện này... Kỳ thực, Tô gia ngoài mạch chúng ta, còn có một phân mạch khác lưu lạc nơi phương Bắc. Một Nam, một Bắc, hai nhánh tách biệt.”

Tô Nhược Ly cẩn thận hỏi:

“Vậy chúng ta là phân mạch sao?”

“Đối với người ngoài thì là vậy, nhưng thực tế, chúng ta mới là chủ mạch.”

Tô Hạo Nhiên nhẹ nhàng đặt bát đũa ngay ngắn, sắc mặt nghiêm túc:

“Tô gia qua năm đời, từng sinh ra hai vị mang huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, còn Hậu Thiên Anh Linh thì nhiều vô số kể. Chín phần mười người mang huyết mạch ấy đều ở phương Nam. Nhưng tổ phụ người... đã về phương Bắc dưỡng già.”

“Hắn cũng không muốn liên lụy đến chúng ta.”

“Người có biết vì sao dòng chính của chúng ta lại suy bại đến mức chỉ còn lại mấy người hay không? Vì sao mỗi dịp lễ Tết, chúng ta chẳng phải đi thăm hỏi thân thích?”

“Bởi vì... đã c·hết cả rồi.”

“Thế hệ của ta, vốn có chín huynh đệ tử muội... nhưng tất cả đều c·hết, chỉ còn lại một mình ta.”

“Hai mươi năm trước, Tô gia từng tham chiến trong cuộc tiêu diệt Thập Hung, đối đầu với Kim Bằng và đồng bọn của nó.”

“Kết quả là... dòng chính của gia tộc gần như bị tận diệt.”

Chương 620

DTV EBOOK

“Bọn họ đều là thiên tài, nhưng trên chiến trường ấy, thiên tài thì có nghĩa lý gì?”

“Ta đã chứng kiến quá nhiều người vì quá tự tin mà bỏ mạng... Thế giới của kẻ siêu phàm vốn tàn khốc như vậy.”

“Tỷ tử của ngươi cũng rời xa chúng ta như thế.”

“Các ngươi muốn đi Bồng Lai, ta không thể ngăn cản. Hải tử lớn lên, đến lúc cũng phải rời nhà. Nhưng... chúng ta đã không còn sức lực để nuôi lớn thêm ba đứa trẻ nữa. Các ngươi nhất định phải tự lo liệu cho bản thân. Nếu các ngươi đều rời đi... vậy thì ta và mẫu thân ngươi cũng chẳng còn ý nghĩa gì để sống nữa.”

Giọng điệu của Tô Hạo Nhiên mang theo sự bất lực và cam chịu.

Tô Nhược Ly im lặng, không biết phải nói gì. Trong lòng nàng tràn ngập cảm giác áy náy, bàn tay vô thức nắm chặt, bất an luống cuống.

“Yên tâm đi.”

Một giọng nói trầm ổn cất lên, xua tan bầu không khí nặng nề.

Tô Nhược Ly cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến, nàng theo bản năng siết chặt lấy bàn tay ấy, không muốn buông ra dù chỉ một giây.

Bạch Du nghiêm túc nói:

“Xin thúc yên tâm, ta nhất định sẽ đưa các nàng trở về, nguyên vẹn không chút tổn hại.”

Giọng điệu bình thản nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh không thể lay động.

Không phải nàng, mà là các nàng.

Dù là Tô Nhược Ly hay Tô Nhược Túc... đều sẽ về nhà.

Tần Tuyết Táo nghe vậy, trong lòng không khỏi ấm áp.

“Các nàng” ư...?

Chẳng phải cũng bao gồm cả ta sao?

Bất quá... về nhà ư?

Nhà của ta, chẳng phải cũng chính là nơi người ở sao... Ngốc đê đê.

Lão phụ thân nhận được câu trả lời khiến hần hài lòng. Những lời ông nói trước đó, không chỉ để cho Tô Nhược Ly nghe, mà còn để cho Bạch Du hiểu.

Tô Nhược Ly mang huyết mạch Tiên Thiên Anh Linh, có thể tự bảo vệ mình. Nhưng nếu Bạch Du hành động lỗ mãng, nàng chắc chắn sẽ cùng hần đối đầu với nguy hiểm.

Ngược lại, nếu Bạch Du cẩn trọng, Tô Nhược Ly cũng sẽ điềm tĩnh theo sau.

Từ nhỏ đến lớn, bọn họ đã có sự ăn ý như vậy.

Chỉ khác là khi còn bé, quyền chủ động nằm trong tay Nhược Ly. Nhưng sau khi lớn lên, tình thế dường như đã đổi ngược lại.

“Người nói như vậy, ta mới có thể yên tâm giao nữ nhi cho người.”

Tô Hạo Nhiên nâng chén rượu, vẻ mặt nghiêm túc nhưng giọng điệu đã dịu đi nhiều.

“Nào, cùng ta uống một chén đi. Còn nữa... Ngọc Kinh, bao nhiêu năm qua, người cũng nên gọi ta một tiếng ‘ba’ rồi nhỉ?”

Bạch Du gỡ đầu, vẻ mặt có chút ngượng ngùng:

“A cái này...”

“Người gọi Minh Nga là ‘mẹ’ còn vui vẻ là đằng khác. Chẳng lẽ lại không muốn gọi ta một tiếng ‘cha’?”

Tô Hạo Nhiên hừ một tiếng đầy bất mãn. Đúng là tâm tư của lão nhân gia có chút ghen tị. Trước đó, lão bà khoe khoang với ông không ít lần rồi...

Sáng hôm sau, 9 giờ sáng, trước cổng Nam Lăng Tam Trung

Bốn học sinh cùng hai vị phụ huynh đứng trước cổng trường.

Một cảnh tượng thật kỳ lạ.

Bạch Du, Đào Như Tô, Tần Tuyết Táo...

Ba người gộp lại mà chẳng gom đủ một đôi phụ mẫu.

Nhìn cảnh tượng này, chỉ sợ Bruce Wayne cũng phải ngả mũ bái phục.

Rất nhanh, từ trong trường đi ra hai người.

Lã Đan Tâm cùng một vị nhân viên tuyển sinh.

Hai bên bắt tay chào hỏi Tô Hạo Nhiên và Thương Minh Nga.

Sau khi nhìn lướt qua xung quanh, Lã Đan Tâm không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May quá, không có đám người tò mò chạy theo hỏi han lung tung.

Nhưng mà... ngoại trừ hai vị trưởng bối của Tô gia, chẳng có ai đến tiễn bọn họ cả.

Xem ra những ngày tháng trước kia, bọn họ cũng chẳng sống tốt là bao.

Hài tử nhà nghèo sớm phải gánh vác trách nhiệm. Đó chưa hẳn là chuyện xấu.

Bảo kiếm sắc bén là từ tôi luyện mà thành.

Thiên tài không chỉ cần thiên phú, mà còn phải có tâm tính vững vàng.

“Hai vị cứ yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho học sinh của mình.”

Lã Đan Tâm mỉm cười, tiến đến chào hỏi Thương Minh Nga:

“Đã lâu không gặp. Ta sẽ thay Bắc Minh Thuộc và Bạch Tinh Hà chăm sóc hần.”

“Chỉ cần người không nhân cơ hội này mà trả thù, ta đã mang ơn lắm rồi.”

Thương Minh Nga bĩu môi, sau đó nghiêm túc nói:

“Nếu hần rơi dù chỉ một sợi tóc, người phải chịu trách nhiệm.”

“A... Đi thôi!”

Xe khởi động, lao về phía trước.

Bạch Du và Tô Nhược Ly ngồi trong xe, qua cửa sổ nhìn về phía cha mẹ, vẫy tay từ biệt.

Đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ rời xa gia đình, rời xa phụ mẫu.

Trong khoảnh khắc ấy, niềm háo hức với con đường cầu học phía trước cũng bị nỗi buồn ly biệt nhấn chìm không ít.

Bạch Du đột nhiên nhận ra—hần sắp rời khỏi Nam Lăng Thị, bước chân vào một thế giới rộng lớn hơn, một thiên địa bao la hơn.

Ngay lúc này, một chiếc hộp khăn tay xuất hiện trước mắt hần.

Đào Như Tô nhướn mày hỏi:

“Muốn khóc một chút không? Tốt nhất là kiểu ‘hu hu hu’ thật thảm thiết ấy.”

Bạch Du lườm nàng một cái:

“Nam tử hán khóc thì phải ‘ngao ngao ngao’ mới đúng!”

Cả xe lập tức bật cười.

Ở bên này, trước cổng trường—

“Đi thôi...”

Chương 621

DTV EBOOK

“Đúng vậy, đi rồi... Dù nuôi bao năm như thế, cuối cùng vẫn chẳng thể giữ mãi bên cạnh.”

“Nghĩ thoáng một chút, chí ít cũng là ‘một mũi tên trúng hai đích’, song hỉ lâm môn.”

“Sao lại song hỉ lâm môn?” Tô Hạo Nhiên nhú mày, khó hiểu.

“Lã Đan Tâm là người chúng ta đều quen biết. Nàng đến chăm sóc bọn nhỏ, dĩ nhiên là chuyện đáng mừng. Đây là điều tốt thứ nhất.”

“Quả thật, ta nghe nói Lã Đan Tâm cùng Bắc Minh Thuộc, Bạch Tinh Hà từng là đồng môn, cũng từng chung một lớp dưới trưởng lão sư. Có mấy năm tình nghĩa đồng môn, chắc chắn sẽ không bạc đãi bọn nhỏ.”

“Lã Đan Tâm có tham vọng, nhưng không phải loại người âm độc. Được tôi luyện một chút cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.”

“Vậy điều tốt thứ hai là gì?”

“Bạch Phá Quân có thể trực tiếp đến Bồng Lai Học Viện tìm cháu mình.”

Thương Minh Nga vừa nói vừa đặt tay lên ngực, thở phào một hơi:

“Ta cũng chẳng muốn thấy cái lão già xấu xa tư lợi, lại còn bội ước kia! Đánh không lại mà mắng cũng chẳng xong!”

Tô Hạo Nhiên bật cười, không bình luận gì về lời của thê tử.

Thương Minh Nga nhìn về phương Bắc, nhẹ nhàng
cắn môi, ánh mắt xa xăm:

“A Thuộc, bọn nhỏ đã trưởng thành rồi... Giá như
người vẫn còn ở đây, thì tốt biết bao.”

—OoO—

Đã hết map Thôn Tân Thủ rồi!

—OoO—

Châu Âu đại lục.

Rừng rậm Thì Thầm.

Trên bầu trời, vài ngôi sao băng xẹt qua, mang theo
tốc độ cực nhanh xuyên thấu bầu khí quyển, giáng
xuống mặt đất.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, từng vết nứt rạn lan
tràn, những đường vân lửa cháy bùng lên như
những dòng dung nham, khắc họa nên một pháp
trận huyền diệu. Khi ánh sáng dần tắt đi, trên pháp
trận hiện ra những hoa văn bí ẩn.

Trước pháp trận, một nam nhân khoác áo bào đen,
mũ trùm che kín đầu, giơ cao cánh tay rồi quỳ một
gối xuống đất:

“Cung nghênh Thượng Sứ!”

Từ trong làn bụi mù, hai bóng người bước ra, một
nam một nữ, một già một trẻ.

Sự kết hợp của lão nhân và thiếu nữ trông vô cùng
quái dị. Nhưng không ai nghĩ rằng họ là tổ tôn hai
đời, bởi khí chất của bọn họ quá mức tà quái.

Thiếu nữ liếm môi một cách đầy hứng thú, quét mắt
nhìn kẻ đang quỳ rạp dưới đất, giọng nói thản nhiên
nhưng ẩn chứa vẻ uy nghiêm:

“Vì sao chỉ có một mình ngươi? Còn tể phẩm đâu?
Rượu ngon đâu? Nô lệ đâu? Còn mấy tiểu nam hài
rên rỉ vì sợ hãi đâu?”

Nam nhân áo trùm cúi đầu, trán chạm đất, giọng nói khúm núm:

“Xin Thượng Sứ đại nhân thứ tội! Cú điểm của chúng ta đã bị nhổ tận gốc, hiện tại chỉ còn sót lại rất ít người sống sót. Tín đồ vẫn còn, nhưng phần lớn hoạt động đã bị ép dừng lại.”

Ánh mắt thiếu nữ lạnh lùng:

“Vô dụng đến cực điểm! Giữ lại các người thì có tác dụng gì chứ?”

“Đủ rồi.” Lão nhân trầm giọng quát:

“Chúng ta đến đây là để hoàn thành nhiệm vụ, không phải để người phát tiết cảm xúc! Mục tiêu của chuyến đi lần này vô cùng quan trọng. Gần đây, những lần hành động liên tiếp trên mặt đất đều thất bại. Phương Đông tạm thời không thể động đến, chúng ta chỉ có thể bù đắp tổn thất từ phía Tây này.”

Thiếu nữ vung nhẹ cây roi trong tay, cười khẩy:

“Người càng sống lâu, lá gan càng nhỏ. Trước đây, chúng ta đâu phải chưa từng đồ sát cả một thành trì, uống máu ăn thịt người. Sao giờ lại hèn mọn như vậy?”

Lão nhân lạnh lùng đáp:

“Bởi vì bây giờ không phải mấy trăm năm trước! Hiện tại, cao thủ trên mặt đất ngày càng nhiều, hoạt động của chúng ta cũng bị hạn chế hơn bao giờ hết. Trừ phi có cơ hội khơi mào chiến tranh, bằng không, nếu thời kỳ hòa bình kéo dài, nội tình các cường quốc sẽ càng thêm vững chắc. Chính vì gần đây chúng ta hành động quá lộ liễu, mới dẫn đến hậu quả này!”

Ánh mắt hãn trần đầy sát khí, nhìn chằm chằm thiếu nữ:

“Nếu không phải vì kẻ nào đó làm việc tùy tiện, thì chúng ta đâu cần phải tự tay xử lý đồng hồn loạn

này!”

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng, lẩm bẩm:

“Dù sao thì đại kiếp sắp tới, bọn chúng cũng không thể nhảy nhót được bao lâu nữa. Đám nịnh bợ trên mặt đất hiện tại chỉ chăm chăm nhìn xuống, lo tranh đấu nội bộ, căn bản không có thời gian chú ý đến chúng ta. Còn những kẻ đủ bản lĩnh giám sát thương khung... đã sớm biến mất khỏi thế gian. Ta khẳng định, giờ là lúc hưởng thụ một chút.”

Nàng nói xong, bất ngờ đá một cước vào người nam nhân áo trùm:

“Này! Nhớ tìm cho ta một chút thú vui ở đây! Ta muốn một kẻ thật trẻ trung!”

“Vâng! Ta sẽ chọn lựa kĩ càng từ các tín đồ...”

Nam nhân áo trùm cung kính đáp, nhưng trong lòng lại mừng như điên. Chỉ cần có thể hầu hạ tốt hai vị Thượng Sứ, tương lai hẳn chắc chắn sẽ thăng tiến không ngừng.

Bây giờ, sau khi giáo đoàn bị thanh trừng, các cứ điểm sụp đổ, nhân thủ thiếu hụt trầm trọng. Đây chính là thời điểm dùng người. Hắn đã loại bỏ một kẻ khác để giành lấy cơ hội này, quyết độc chiếm công lao.

Chương 622

DTV EBOOK

Những kẻ đến từ trên trời này, dù chỉ cần nhả ra một chút lợi ích từ kẽ tay, cũng đủ để hấp hưởng thụ vô tận!

Đúng lúc hắn chuẩn bị đứng dậy, cung kính dẫn đường, thì bất chợt, trong không khí của rừng rậm Thì Thầm xuất hiện một sự biến đổi kỳ dị.

Chính sự biến đổi này khiến thiếu nữ vốn hồ hững cùng lão nhân mặt mày trầm trọng đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía một nam nhân không biết từ khi nào đã xuất hiện giữa bầu trời Tây đại lục...

Sương trắng che phủ nghi thức bị quét sạch không còn một mảnh. Trong rừng rậm Thì Thầm, tất cả ma pháp chú linh đều chủ động chìm vào lòng đất, trả lại sự tĩnh lặng vốn có.

Giữa bầu trời đêm, một bóng người đứng thẳng trên hư không, lưng hướng về ánh trăng. Mỗi bước chân hắn bước ra đều khiến không gian rung động theo một cách vô hình.

Tất cả bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng — một lão già râu tóc bạc trắng!

Họ thấy được thân hình cường tráng ẩn dưới lớp áo sơ mi đơn bạc, từng khối cơ bắp rắn chắc hiện lên như những khối đá tạc. Họ cũng thấy được vết sẹo dài trên mắt trái của hắn, cùng với hai tay đang đeo Truyền Kỳ võ cụ – Thanh Long Trảo. Chỉ trong khoảnh khắc, bọn họ đã đoán ra thân phận của hắn!

Thiếu nữ lẩm bẩm, giọng nói đầy kinh hãi:

“Điều đó không thể nào!”

Nàng siết chặt cây roi nhuộm máu trong tay, hét lên thất thanh:

“Người tại sao lại xuất hiện ở đây?!”

Không phải ảo giác!

Lão giả tóc bạc đang đứng hiên ngang dưới ánh trăng, một cước đá bay tầng sương trắng, thân hình lộ ra rõ ràng. Kẻ này chính là một trong Thập Hung Đại Hạ, danh chấn thiên hạ!

Sát khí tỏa ra từ người hắn cuộn cuộn như thủy triều, khiến kẻ khác cảm thấy không thể nào hô hấp nổi.

“Lại là người!”

Lão giả mặc pháp bào, gầy gò khô quắt, giọng nói trầm xuống đầy vẻ căm hận:

“Bạch Phá Thiên! Người đúng là âm hồn bất tán!”

Lão nhân chậm rãi bước xuống từ hư không, khoe môi ngậm một điếu xì gà. Hắn hít sâu một hơi, nhả ra làn khói trắng kéo dài.

“Lão tử chờ các người suốt bảy năm ở La Mã và Luân Đôn... Xem như lần này đã đuổi kịp rồi.”

Ánh mắt hắn quét qua hai kẻ phía dưới, khoe môi nhếch lên một nụ cười lạnh:

“Trùng Điện, đúng không?”

Cùng lúc đó, cơ thể cường tráng của hắn tỏa ra từng luồng lưu quang màu xanh lục.

Sau lưng hắn, một đầu Thanh Long khổng lồ gầm thét lao ra, âm thanh vang dội như muốn xé nát bầu trời!

“—— Là chính các người tự giữ thể diện, hay để lão tử ra tay giúp các người giữ thể diện?”

Pháp sư lão giả râu tóc dựng đứng, sắc mặt kinh hãi lẫn hoảng sợ, hét lên:

“Tinh Điện không thể chịu nhục!”

Bạch Phá Thiên búng nhẹ điều xì gà trong tay, ánh mắt lạnh lùng:

“Cho thể diện mà không cần, vậy thì đừng trách!”

Khoảnh khắc tiếp theo—

Trên bầu trời, mây đen bị xé rách, Thanh Long rít gào lao xuống mặt đất!

Tựa như Cuồng Long nhập hải, luồng sức mạnh cuồng bạo trong nháy mắt áp chế cả thiên địa!

Không khí trở nên đặc quánh, tựa như đông cứng lại. Chỉ một cú vuốt rồng giáng xuống, uy áp như cả một ngọn núi đổ ập xuống đầu!

Võ Thánh – so với võ tu bình thường khác biệt lớn nhất chính là khả năng vận dụng Võ Đạo!

Võ Đạo không chỉ là kỹ năng, mà còn là sự khu động bản chất thiên địa bằng tinh thần lực. Hay nói cách khác, ý chí của một Võ Thánh đủ để ảnh hưởng đến quy tắc vận hành trong một phạm vi nhất định!

Lão giả Tinh Điện nâng hai tay lên, thân thể hóa thành một cơn lốc cuồng phong, định dùng nguyên tố hóa để lẩn tránh cú đánh này.

Đây chính là pháp sư Thánh cấp, mới có thể thi triển được năng lực nguyên tố hóa!

Cơn cuồng phong cấp 18 cuộn cuộn bốc lên, quét ngang rừng rậm Thì Thầm, nhưng—

“RẮC ——”

Ngay khoảnh khắc vuốt rồng giáng xuống, cơn lốc dữ dội bị xé rách thành hai mảnh!

Tất cả gió bão lập tức tan biến!

Một luồng phong mang sắc xanh sắc bén bùng nổ từ trong vụn gió, xuyên thẳng đến thân thể lão giả!

Hắn hoảng loạn muốn chạy trốn, nhưng đã muộn—

“PHỤT——!”

Lão giả phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị móng vuốt rồng ghim chặt xuống mặt đất!

Đường đường một pháp sư Thánh cấp, lại bị đánh bại chỉ sau một chiêu!

Mặc dù chưa chết, nhưng bị Thanh Long Trảo chế trụ, thì còn cơ hội nào để đào thoát?!

Một bên, thiếu nữ nhìn thấy cảnh tượng ấy mà muốn rách cả mí mắt. Nàng lập tức huy động roi gai đỏ tươi, cắm rễ xuống mặt đất, khiến bụi gai nở rộ nhanh chóng, tạo thành một khu vực phong tỏa.

Mảnh bụi gai này đều mang đặc tính ma lực, có thể chủ động trói buộc bất kỳ kẻ nào dám cả gan tiến vào. Dù là một con Phi Long trưởng thành cũng có thể bị vây hãm đến chết, máu thịt cạn khô mới thôi.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, Thanh Long trảo lại lần nữa vồ xuống, nghiền nát vô số bụi gai. Thiếu nữ đau lòng, nhưng rất nhanh liền cười lạnh, bởi trên mặt đất đã tràn ngập huyết thủy.

Chương 623

DTV EBOOK

Chính máu tươi này lại trở thành vật liệu hoàn hảo để nàng thi triển ma pháp. Nàng giơ tay lên, khiến huyết dịch lưu động, bắn thẳng lên không trung như những mũi châm sắc bén.

Thế nhưng, công kích này căn bản không thể chạm đến Bạch Phá Thiên, thậm chí còn chẳng bắt kịp tàn ảnh của hắn. Trên bầu trời, Thanh Long vẫn tiếp tục tung hoành, giương vuốt công kích liên miên.

Trong chớp mắt, hơn mười đạo Thanh Long trảo giáng xuống, bụi gai không ngừng sinh trưởng rồi lại bị phá hủy, nhịp độ càng lúc càng nhanh.

Thiếu nữ Tinh Điện bị long ngâm chấn động đến thất khiếu chảy máu. Liên tiếp những đòn tấn công như xé rách tinh khí thần của nàng, khiến nàng không thể nào vận dụng pháp thuật huyết sắc để phản kích. Phép thuật chưa kịp thành hình đã tan rã, hoàn toàn không còn uy hiếp.

Nàng biết nếu tiếp tục như thế sẽ bị mài đến chết tươi ngay tại đây. Lập tức thét lên:

“Bạch Phá Thiên! Người muốn đồng quy vu tận sao?!”

Nhưng thứ đáp lại nàng chỉ là một tiếng cười lạnh:

“Người cũng xứng?”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Thanh Long giáng xuống mặt đất, phóng thích long uy, đồng thời thi triển Thần Long Bái Vĩ!

Đòn vẩy đuôi của Thanh Long va chạm với biển gai huyết hải, hai màu xanh đỏ giao kích, bùng nổ như núi lở đất sụt, tạo ra sóng xung kích cuồng bạo. Mặt

đất nứt vỡ, bùn đất tung bay, nham thạch vỡ nát. Bất kể trên hay dưới mặt đất, toàn bộ sinh linh không kịp chạy trốn đều bị nghiền nát trong nháy mắt!

Gã nam tử trùm mũ không kịp thốt lên một lời nào liền bị cuốn vào cơn thủy triều cuồng bạo. Áo choàng ẩn thân bị xé nát, toàn bộ xương cốt vụn gãy đến tám phần, máu tươi trào ra từ thất khiếu, trong miệng phun cả thịt vụn. Trong tận cùng thống khổ, ánh mắt hắn tràn đầy không cam lòng—

Hắn còn bao nhiêu mưu kế chưa kịp thực hiện, còn tương lai tốt đẹp chưa kịp nắm giữ, vậy mà lại phải chết ở đây, chết dưới tay một kẻ phương Đông vốn không nên xuất hiện ở chỗ này!

Hắn làm sao có thể cam tâm...

Thế nhưng, chẳng ai để tâm đến cái chết của hắn. Dù sao cũng chỉ là một kẻ thuộc hạ của Tinh Điện mà thôi.

Thiếu nữ Tinh Điện hứng trọn một cú đánh từ đuôi rồng, mất đi sức phản kháng. Thương thế xuyên thấu ngực nàng, thậm chí có thể thấy cả trái tim đang nhảy lên giữa những mảnh xương sườn vỡ vụn.

Nàng vẫn muốn đứng dậy, sao có thể bị bắt ở đây? Nàng không thể chết, vẫn chưa thể...

“A a a a!”

Nhưng còn chưa kịp phản kháng, một móng vuốt Thanh Long đã chộp lấy xương cột sống của nàng từ phía sau, nhấc bổng lên không trung!

Một lão vu bà mấy trăm năm tuổi giờ đây phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nàng cùng lão giả kia đều bị treo lơ lửng trên không, như hai con búp bê bị trói, lắc lư như một thiếu nữ tinh nghịch.

Lão giả há miệng phun ra ngụm máu tươi, tâm tư tràn đầy hối hận—

Sớm biết thế này, thà rằng không nhận nhiệm vụ chết tiệt này!

Nếu đổi lại là cường giả khác đến đây, dù không đánh lại, ít nhất vẫn có thể chạy trốn. Nếu không chạy được, thì chí ít vẫn còn cách tự sát.

Nhưng đối thủ lại là Bạch Phá Thiên... Thanh Long trảo này, dù trong giới Võ Thánh cũng là tuyệt đỉnh, có thể khắc chế hết thủy thuật bỏ chạy. Một khi bị chế trụ, coi như xong đời!

Thậm chí, muốn tự sát cũng không thể.

Đến cảnh giới này rồi, dù cắn lưỡi tự vẫn cũng vô dụng...

Thân thể quá mức cường hãn đôi khi cũng là tai họa, chết không được, sống cũng chẳng xong.

Lão giả nghiêng răng mắng lớn:

“Bạch Phá Thiên! Giáo Đình La Mã đã cho người lợi ích gì, khiến người phải liều mạng vì bọn chúng?!”

Thế nhưng, hắn chưa kịp nghe câu trả lời thì đã bị ném xuống đất.

Ngay sau đó, hai kẻ còn lại cũng như những con điều đứt dây, rơi thẳng xuống, bụi đất tung bay mịt mù.

Một lão nhân khôi ngô bước tới, nhắc bổng hai tù binh như xách hai con gà con, rồi tiện tay ném vào một chiếc xe tải rộng rãi. Trong không gian chật hẹp, bốn mắt nhìn nhau đầy căm phẫn...

Tinh Điện lão giả vẫn còn đang gào thét:

“Bạch Phá Thiên, người tốt nhất nên giết chết chúng ta ngay bây giờ, nếu không, chỉ sợ người và Thanh Long Song Tham Trảo cũng không thể ngăn nổi Tinh Điện của chúng ta...”

“Câm miệng!”

ĐỪNG——!

Một cái tát như trời giáng đập thẳng vào mặt lão giả, khiến đầu lão lệch hẳn sang một bên, cả người đập mạnh vào vách xe, làm chiếc xe tải lồm một mảng lớn.

Lão giả ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ bất khả tư nghị... Người thế mà dám tát ta? Người có biết hay không một cái tát này gây ra tổn thương tâm lý to lớn cỡ nào?!

“Lão tử uốn nắn các người một chút.”

Bạch Phá Thiên lạnh lùng nhìn chăm chăm hai tên tù binh, trầm giọng nói:

“Không phải Thanh Long Tham Trảo —— mà là Thanh Long Trảo!”

Thanh Long Trảo —— là vũ khí của Bạch Phá Thiên.

Thanh Long Tham Trảo —— là tuyệt chiêu của Bạch Phá Thiên.

Tinh Điện lão giả phản quát:

“Người đừng có nhục nhã ta!”

ĐỪNG!

Lại thêm một cái bạt tai nổ vang! Chiếc xe tải lại lồm vào một mảng nữa!